

Giới thiệu 7 Ngày Ân Ái

Giới Thiệu Truyện

Bảy Ngày Ân Ái - Ba năm trước, ngay đêm trước đám cưới, nàng bị hấn cường bạo. Nàng đau khổ vì bản thân không còn trong sạch, nên bỏ đi biệt tích không lời nhắn gửi. Ba năm sau, nàng gặp lại hấn, nhưng cả hai người đều không biết đó là người đêm hôm ấy. Và nàng, lần này lại phải làm một cuộc giao dịch 7 ngày 7 đêm trở thành *tình nhân* của hấn.

- Nàng yêu vị hôn phu trước đây của mình, yêu rất nhiều. Còn với hấn, chỉ là sự căm hận tột cùng. Nhưng ai mà biết được sự bất ngờ của trái tim...
- Khuyến cáo những bạn đọc dưới 18 tuổi nên cân nhắc trước khi xem vì có các cảnh nóng trong nội dung truyện nhé!
- Tags: bảy ngày ân ái, 7 ngày ân ái pre full, truyện ngon tình

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: – Rơi xuống khỏi thiên đường

Có người từng hỏi, thiên đường và địa ngục cách nhau có xa lắm không? Kỳ thực chỉ là một cái xoay đầu. Ma quỷ tại địa ngục ngẩng đầu lên nhìn thiên đường, thiên sứ ở thiên đường trông xuống địa ngục...

Khoảng cách rất gần, gần đến nỗi – do con người sắp đặt an bài.

Đêm, rất khuya, tối mịt mùng. Tuy là mùa hè nhưng gió đêm thổi qua cũng có một chút mát mẻ. Phía trước chung cư cao tầng có đậu một chiếc xe màu tối, ánh trăng hòa cùng ánh đèn đường chiếu lên mặt trên của thân xe tản ra những tia sáng xa hoa.

Trong xe cũng tỏa ra một ánh sáng nhàn nhàn nhạt cho thấy một đôi nam nữ. Nam mặc âu phục, mang giày da, có khuôn mặt anh tuấn, mũi cao, đôi mắt sâu đầy thâm tình. Cô gái có dung mạo như hoa quỳnh, đôi mắt trong sáng như hoa sen không chịu được gió mà thẹn thùng, e ấp.

"Lăng Thần, đã khuya rồi, em nên về nhà thôi..." Giọng nói thiếu nữ mềm mại có chút ngượng ngùng quyến luyến với người con trai.

"Chờ chút, Noãn Tâm!"

Tà Lăng Thần cởi áo khoác của mình, âu yếm khoác lên vai cô gái, cuối cùng nhưng ngón tay thon dài có vẻ quyến luyến vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. "Đêm nay nghỉ ngơi sớm, ngày mai anh cũng không muốn thấy một cô dâu có cặp mắt gấu trúc đâu đấy."

"Đáng ghét..." Úc Noãn Tâm cười duyên, vươn cánh tay trắng như phấn đánh vào người anh. "Cũng tại anh, nếu anh rời khỏi công ty sớm một chút thì bữa cơm tối sẽ không ăn đến tận giờ."

"Đúng đúng, đều là lỗi của anh." Tà Lăng Thần trên môi nở một nụ cười thật tươi, yêu thương lấy tay khẽ vuốt tóc nàng.

"Em xuống xe đây, ngủ ngon!" Úc Noãn Tâm chồm người lên để lại trên khuôn mặt anh một cái hôn khẽ. Vừa muốn mở cửa xe thì bị tay người con trai kéo lại, ngay sau đó, thân thể mềm mại của nàng liền bị cuốn vào một lồng ngực ấm áp...

"Lăng Thần..." Úc Noãn Tâm cúi đầu lẩm bẩm, một giây sau, đôi môi của nàng liền bị một đôi môi ấm áp chặn lại.

Nụ hôn tuyệt vời mang theo sức mạnh chiếm đoạt như muốn hòa nhập nàng vào bản thân. Hơi thở của Tà Lăng Thần trở nên dồn dập hơn, bàn tay mạnh mẽ ôm lấy eo nàng, mùi hương thơm ngát của thiếu nữ cùng với thân thể mềm mại trong lòng khiến anh dần dần mất đi lý trí, đôi tay tham lam dường như là rắn nước...

"Lăng Thần...đừng như vậy..." Úc Noãn Tâm xấu hổ đỏ mặt, hơi đẩy chàng trai ra, đôi mắt to đen tuyền lóe sáng.

Tà Lăng Thần hít sâu một hơi, tựa như điều hòa lại sự kích tình không khống chế được của mình, anh lấy chóp mũi cọ lên mũi nàng, cúi đầu cười: "Cái cô tiểu yêu tinh này, thật muốn lập tức cắn nuốt em...Nhanh thôi, ngày mai em sẽ hoàn toàn thuộc về anh..."

Úc Noãn Tâm nghe xong, gương mặt càng đỏ, nàng gắt giọng: "Được rồi, chủ rồ! Nếu anh còn không thả em đi, ngày mai em không rời khỏi giường được đâu!"

Tà Lãng Thần cười cười, "Được rồi, em về đi!"

Úc Noãn Tâm gật đầu, mở cửa xe trong ánh mắt thâm tình của anh...

"Noãn Tâm..." Tà Lãng Thần nhẹ giọng kêu.

"Sao vậy anh?" Úc Noãn Tâm xuống xe, xoay người lại, nghiêng đầu nhìn vị hôn phu của mình.

"Anh yêu em..." Tà Lãng Thần đột nhiên nói.

Úc Noãn Tâm nở nụ cười chứa chan hạnh phúc, nhưng nàng đang chìm đắm trong niềm vui sướng nên không hề chú ý đến trong mắt Tà Lãng Thần chợt lóe lên những tia sáng phức tạp.

"Em cũng yêu anh!" Nàng ngọt ngào đáp lời anh, "Em muốn nhìn anh lái xe đi!"

Tà Lãng Thần nâng khoe môi cười thêm một lần nữa, nhưng lại có một vẻ cay đắng rất khó phát hiện được, anh không nói gì chỉ gạt đầu khởi động xe rồi đi.

Đội chiếc xe hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Úc Noãn Tâm mới cười xoay người đi về phía tòa nhà. Không khí buổi tối thật tốt, nàng hít một hơi thật sâu, cảm thấy thật tươi mát như tâm tình của chính nàng.

Năm nay chỉ mới có mười tám tuổi nhưng Úc Noãn Tâm lại là một nhân tài hiếm có của giới nghệ thuật. Tuổi còn trẻ nhưng nàng hoàn thành bốn năm học nghệ thuật diễn xuất. Hôm nay là ngày sinh nhật của nàng, cũng là ngày buổi lễ tốt nghiệp diễn ra. Tà Lãng Thần không đợi nổi, nhanh chóng định hôn ước ngay ngày hôm sau của lễ tốt nghiệp, ngày mai là lễ thành hôn của nàng và Lãng Thần.

Nghĩ đến Tà Lãng Thần, Úc Noãn Tâm không khỏi xấu hổ đỏ mặt lần nữa.

Lần đó nàng đang học năm thứ hai, đến tham dự biểu diễn tại một buổi tiệc của giới doanh nhân, Tà Lãng Thần cũng xuất hiện tại buổi tiệc đó. Chỉ là một cái nhìn thoáng qua, trong mắt hai người liền có tình ý. Sau đó Tà Lãng Thần bắt đầu điên cuồng theo đuổi, nửa năm sau, anh rút cục như ý nguyện rước được mỹ nhân về.

Lấy được Tà Lãng Thần - một người đàn ông còn trẻ đầy hứa hẹn có thể nói là mơ ước của các cô gái, Úc Noãn Tâm cũng không ngoại lệ. Từ khi yêu nhau đến giờ, anh luôn luôn chăm sóc nàng chu đáo, hơn nữa thái độ đối với nàng cực kỳ quý trọng. Thời gian quen nhau dài như vậy, tuy cũng có đôi lúc anh không không chế được nhưng chưa từng làm ra chuyện gì cần quấy.

Kỳ thực, Úc Noãn Tâm cũng có nghĩ tới sẽ thi thố tài năng trong giới nghệ thuật vì nàng thích diễn xuất, ca hát, thậm chí từ nhỏ đã thực hiện hoàn chỉnh được những bài múa cơ bản. Nàng hoàn toàn có thể đóng phim, ca hát. Thế nhưng... những điều này so với tình yêu của Tà Lãng Thần đều bé nhỏ không đáng kể. Nàng yêu anh nên cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ đứng sau, cùng anh sống đến bạc đầu giai lão.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào khuôn mặt như hoa như ngọc của nàng, lộ rõ vẻ dịu dàng cùng xấu hổ. Nàng ngẩng đầu lên nhìn ngọn đèn trong chung cư ấm áp đang tỏa sáng, không khỏi tăng nhanh tốc độ đôi chân.

Đang lúc nàng đi đến chỗ rẽ tòa nhà, sau lưng truyền đến tiếng bước chân nặng nề, ngay sau đó... một giọng đàn ông vang lên. "Là Úc tiểu thư phải không?"

Úc Noãn Tâm hơi kinh hãi, ban đêm như vậy lại có một người đàn ông sau lưng thực khiến nàng hoảng sợ. Nàng quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông nhưng không nhận ra, một người xa lạ!

"Tôi là Úc Noãn Tâm, xin hỏi anh là..." Đôi mày Úc Noãn Tâm nhíu lại nghi hoặc.

Nhận được câu hỏi của nàng, người đàn ông cũng không trả lời, chỉ thấy anh cười ma quái và nói: "Vậy xin mạo phạm!"

Úc Noãn Tâm không kịp phản ứng, chỉ thấy tay người đàn ông đối diện nhấc lên, ngay sau đó trước mắt nàng tối sầm, tri giác mất đi trong nháy mắt...

Đêm khuya, trong phòng khách sạn đặc biệt xa hoa, ánh trăng tròn to mát rượi xuyên qua cửa sổ chiếu xuống đất, tia sáng màu vàng mềm mại chiếu lên tấm thảm như dát vàng. Phía đối diện với ánh trăng là một chiếc giường sang trọng, chiếc váy tơ lụa trắng bị rách toả nằm mất trật tự một bên, không khó để nhận biết là nó bị dùng lực xé không thương tiếc. Mái tóc dài của cô gái trên giường rối tung, hai tay nàng cũng bị một chiếc cà vạt đất tiền trời chặt, hàng lông mi dài rủ xuống che đôi mắt vốn trong suốt, chiếc mũi cao xinh xắn thờ phập phồng. Nàng đang trong cơn hôn mê, không hề biết dáng người thon thả không có gì che đậy của mình rơi vào trong đôi mắt đen lạnh đậm đầy vẻ gian tà...

Ánh trăng nhàn nhạt có cảm giác mát dịu chiếu lên thân thể xinh đẹp của cô gái. Trong bóng tối, cặp mắt chim ưng như ẩn như hiện kia tản ra ánh sáng lạnh sắc bén điên cuồng.

Đôi môi lạnh lẽo dần dần cong lên một cách tàn nhẫn, mang theo vẻ gần như là ma quỷ. Bàn tay sờ lên gương mặt tinh khiết trơn mịn của cô gái, hần trở lòng bàn tay, những ngón tay thon dài vuốt ve dọc theo cảm đi đến chiếc cổ duyên dáng của nàng. Cảm giác mềm mại từ đầu ngón tay truyền đến khiến

người đàn ông hơi dừng lại một chút, dường như hưởng thụ một cảm giác khác thường.

"Ôi..."

Úc Noãn Tâm phát ra tiếng rên nhẹ, nàng dần dần tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu rất đau, kể cả thân thể cũng đau nhức không chịu nổi, hoảng hốt nhất là cảm giác có một bàn tay trên người mình, từ từ di chuyển mang theo mùi vị của một người đàn ông xa lạ hoàn toàn bao phủ lấy nàng.

Nàng sợ hãi la lên một tiếng, mở trừng đôi mắt xinh đẹp về phía người đó nhưng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái tối đen của một người đàn ông, vóc dáng cường tráng to lớn khiến nàng khó thở, cũng cảm giác được mình như một sợi chỉ mỏng manh. Úc Noãn Tâm vô cùng hoảng sợ liền muốn đứng dậy nhưng cũng phát hiện được hai tay mình đã bị buộc chặt ở đầu giường.

"Anh... anh là ai? Bây giờ tôi đang ở đâu?" Nàng giãy dụa muốn ngồi dậy nhưng chỉ giây lát liền bị một bàn tay mạnh mẽ mang theo chút nguy hiểm ngang ngược chặn nàng lại.

Người đàn ông trong bóng tối hiển nhiên không đáp lại lời nàng, chỉ dùng một tay nắm chặt hai chân nàng, tay kia thì lại tiếp tục chiếm đoạt lấy da thịt mềm mại của nàng, mang đến những xúc cảm kỳ lạ.

Úc Noãn Tâm cảm thấy ghê tởm, nàng vừa muốn kêu cứu thì lại nghe một tiếng cười nhạt vang lên bên tai, dường như cảm nhận được hơi lạnh đến từ địa phủ, trong phút chốc máu trong người nàng như đều đông cứng lại...

Trong bóng đêm, đôi mắt hơi đờ của người đàn ông không hề che dấu nhìn chăm chăm vào Úc Noãn Tâm đang giãy dụa, thân thể cường tráng liền bắt đầu...

Bỗng nhiên ý thức rõ ràng ý đồ của người đàn ông trên người mình, Úc Noãn Tâm liều mạng giãy dụa, càng không ngừng kêu gào, thậm chí hung hăng cắn lên đầu vai của người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đã ướt nhòa lệ. Nàng không hề biết, giờ đây mình đang như một con vật nhỏ đang kinh hãi lại càng kích thích tính chinh phục trời sinh của đàn ông.

Tiếng cười khinh miệt lạnh lùng của người đàn ông vang lên bên tai, nhận thấy được sức lực của mình đối với hắn mà nói thật là bé nhỏ không đáng kể thì nàng tuyệt vọng cầu khẩn: "*Van xin anh, buông tha tôi đi, xin anh mà...*"

Cảm nàng bị bàn tay rắn chắc nắm chặt, lực mạnh không hề thương tiếc khiến Úc Noãn Tâm càng cảm thấy đau đớn. Giây sau, một hơi thở cuồng loạn của người đàn ông xa lạ kéo tới che đôi môi của nàng lại, mang theo vẻ tham lam ngang ngạnh.

"Á... dừng.." Thân thể Úc Noãn Tâm run lên, nàng hung hăng cắn một cái, mùi máu tanh nhàn nhạt tràn ra môi nàng.

Người đàn ông kêu lên một tiếng đau đớn, hiển nhiên hành động của nàng khiến hắn tức giận, hắn không thương tiếc tát Úc Noãn Tâm một cái khiến nàng càng thêm sợ hãi run rẩy.

Bóng tối, hiển nhiên đã che giấu tất cả... cũng như che giấu sự công chính xa vời, những chuyện phát sinh khiến người ta phải đau lòng.

Sự giãy dụa phản kháng của Úc Noãn Tâm hiển nhiên khiến người đàn ông giận dữ. Hắn hừ lạnh một tiếng, bàn tay mạnh mẽ nâng eo lưng mảnh khảnh của nàng lên, liền sau đó sức mạnh đàn ông đưa vào người nàng, nhưng khi cảm nhận được sự chặt chẽ và chiếc màng ngăn trở của nàng thì hắn tạm dừng lại...

Úc Noãn Tâm sợ hãi thở gấp, thậm chí toàn thân đều run rẩy. Nàng không khó cảm nhận được một sức lực chuẩn bị xé rách chính mình, sinh mệnh dường như đang chậm rãi xói mòn từng giây nhưng lại ý thức được hắn không mạnh mẽ hành động, trong lòng lại dấy lên một tia hy vọng...

"*Xin anh.. buông tha tôi... tha cho tôi..*" Đôi môi nàng tái nhợt run rẩy, giống như là cánh chim dính đầy sương lạnh, lên tiếng cầu xin người đàn ông.

Thân thể to lớn của người đàn ông đột nhiên dè xuống, hơi thở hắn khàn khàn, không khó để nhận ra hắn đang áp chế cái gì đó. Lệ trên mặt nàng biến mất trên đầu lưỡi ẩm áp của hắn, sau đó bên tai nàng vang lên tiếng nói của hắn...

"*Không ngờ, cô cũng rất sạch sẽ...*" Giọng hắn trầm khàn, rất êm tai, cực kỳ giống một loại rượu ngon ủ lâu năm, nhưng trầm thấp như đá tảng đè nặng lòng nàng.

"*Rất cực anh là ai...Xin anh... buông tha tôi, ngày mai tôi... tôi sẽ kết hôn, cầu xin...*" Úc Noãn Tâm cố gắng cầu xin, muốn khiến cho hắn động lòng.

Ai ngờ...

Kết hôn?

Một lần nữa bên tai nàng vang lên tiếng cười nhạt như từ địa phủ vọng đến. "*Nếu cô muốn mang theo một thân đầy dáu hôn thì tôi... không ngăn cản!*" Nói xong, người đàn ông thẳng lưng, kiên quyết cúi xuống...

"*Dừng...*" Úc Noãn Tâm thiếu chút nữa ngất đi, cái đau đớn xé rách da thịt khiến nàng nhanh chóng giật nảy người, cái đau đớn này khiến nàng vô cùng rõ ràng một thực tế... Nàng... thất thân rồi!

Vào buổi tối trước ngày kết hôn của nàng!

Cách thời gian kết hôn của nàng chỉ có mấy tiếng đồng hồ!

Buồn cười nhất là... giờ phút này nàng không hề thấy rõ tướng mạo của người đàn ông đó. Lệ trên gương mặt nàng rơi xuống lã chã, rơi trên lồng ngực vạm vỡ vẫn còn phập phồng của người đàn ông, một vài giọt rơi xuống giường. Lệ chảy xuống và ngừng lại ở xương quai xanh trên cổ nàng. Hai tay nàng bị cà vạt trói chặt, máu không thông nên những ngón tay trở nên xanh tái.

Giờ phút này, Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy đây là một con ác mộng mà suốt cuộc đời nàng khó có thể nào quên!

Lăng Thần... Anh ở đâu... Lăng Thần...

Mỗi một tế bào trên người nàng đều hò hét gọi cái tên này, trước mắt cũng hiện lên vẻ mặt anh tuấn của Lăng Thần. Đáng tiếc...

Giấc mộng đã bị nghiền nát. Nàng biết... tất cả đều đã nát tan...

Trong không khí lơ đãng một mùi rách nát, đôi môi hầu như bị nàng cắn nát, nàng chẳng biết thời gian đã qua bao lâu, chỉ biết hai mắt của nàng đã bị bóng tối chiếm lấy, tim nàng hoàn toàn vỡ tan...

Bất ngờ gặp gỡ là cảm giác bất chợt thâm ngoái đầu nhìn lại, là không hẹn mà gặp. Cũng có lẽ là một loại thương cảm, cô đơn, lưu luyến, tưởng niệm. Là một thứ cảm giác tốt đẹp, nhưng cũng có khi trở thành vết thương trí mạng...

Ba năm sau

Thời gian thoáng qua giống như lướt trên đầu ngón tay, trôi qua trong giây lát.

Mỗi năm một lần, buổi lễ trao giải của "*Giải thưởng điện ảnh quốc tế Từ Kinh*" lại được tổ chức. Ngày hôm nay, dải thảm đỏ xa hoa trải dài khắp quảng trường, hai bên đầy người trong giới truyền thông, phóng viên đang chờ sẵn.

Trong bóng đêm, quảng trường trở nên xa hoa, cao sang khó với. Ngọn đèn cao nhả chiếu sáng cả màn đêm. Giờ khắc này, ngay cả những ngôi sao trên trời cũng phải nhụt nhòa đi.

Những chiếc xe thể thao xa hoa, đủ biết chủ nhân của nó không phải người thường. Quả thật, người được mời tới nơi đây đều là những nhân vật có vị trí quan trọng trong làng giải trí. Có đạo diễn, diễn viên, nhà sản xuất, thậm chí có cả những người đứng sau màn ảnh – nhà đầu tư!

Giải thưởng Từ Kinh là một giải thưởng quyền lực nhất trong giới giải trí. Có thể đạt được vinh quang tại lễ trao giải này, là một dấu mốc khẳng định trên con đường sự nghiệp. Đương nhiên, điều quan trọng nhất là – giá trị của một ngôi sao có thể thay đổi ngay trong một đêm! Địa vị, danh dự, thậm chí là tiền tài đều có thể dễ dàng kiếm được như trở bàn tay. Chính vì vậy, các ngôi sao đều có thể làm tất cả vì giải thưởng này.

Diện tích quảng trường rất lớn, nhưng vì số lượng xe tới tham dự lễ mà trở nên chật chội không giống như lúc bình thường. Lễ trao giải sắp bắt đầu, một chiếc xe SL màu bạc trên đường bất chợt dừng lại, cách hội trường vài trăm thước.

Cửa xe nhanh chóng mở ra, một đôi chân thon dài, mang giày cao gót đen, da thịt trắng ngần, chiếc váy đen gợi cảm. Người vừa xuống xe liền hạ kính xuống, hé lộ ra dung nhan tuyệt mỹ như đoá quỳnh hé nở.

Ngay sau đó, một cô gái có điệu bộ trẻ con cũng theo nàng xuống xe, đóng cửa lại, nhún nhún nói: "*Làm sao cái hội trường lớn như vậy mà không có nói một chỗ đậu xe!*" Nói xong liền nhìn về phía người con gái kia: "*Noãn Tâm, sắp đến giờ rồi, chúng ta đi nhanh thôi!*"

Úc Noãn Tâm nhìn về phía hội trường đèn đuốc huy hoàng cách đó không xa, nụ cười nhạt, có chút gì đó rồi ren không thốt nên lời. Nàng cúi đầu, nói: "*Chỉ là một đề cử mà thôi, giải thưởng làm sao thuộc về em được chứ?*"

"*Ai nói vậy, em là ngôi sao nữ tiềm năng nhất của năm nay, cho nên chị mới xem trọng em chứ!*" Cô gái điệu bộ trẻ con đó là Tiểu Vũ, người đại diện của nàng. Chắc là đã có kinh nghiệm, ngay cả ngữ khí cũng đã trở thành cực kỳ lão luyện.

Úc Noãn Tâm thở dài một hơi, sau một lúc lâu mới gật đầu: "*Đi thôi! Chỉ mong lời nói tốt lành của chị sẽ thành sự thật, khiến cho em có thể đoạt giải thưởng nhờ vào bộ phim vừa quay này!*"

Hai người vội vàng đi tới hội trường. Bóng đêm ngày càng mịt mùng, như thể có chút sương trong suốt buông rơi, giăng khắp trong không gian. Ngay khi hai nàng vừa đang định qua đường thì có hai luồng ánh đèn sáng chói mãnh liệt đảo qua...

Ánh đèn chói mắt khiến Tiểu Vũ hoảng sợ, ngay lập tức nàng tiến đến, giữ chặt Úc Noãn Tâm... Mà ánh mắt Úc Noãn Tâm chỉ chú ý đến đứa trẻ đứng cách chiếc xe khoảng hai thước. Nàng thở mạnh, không kịp nghĩ nhiều, lập tức chạy đến, ôm chặt đứa trẻ vào lòng.

Chiếc xe bỗng dừng lại, đậu ở đó, đèn xe lóe sáng như ban ngày. Chiếc xe xa hoa, tỏa ra khí chất cao quý, như hùng ung kiêu hãnh ngăm nhìn sự việc

xảy ra trước mặt.

Đứa trẻ sợ tới mức khóc lớn, chắc là con của một nhà đầu tư hay sản xuất phim nào đó. Úc Noãn Tâm nhẹ giọng an ủi, giọng nói ôn nhu đầy nữ tính khiến đứa nhỏ dần dần nín khóc.

Cảnh tượng trước mắt khiến Tiểu Vũ kinh sợ tới mức ngây người, hơn nửa ngày sau mới phản ứng. Cô tức giận, chạy đến chỗ chiếc xe gây họa: "Rầm, rầm..." cô gõ mạnh vào cửa kính.

"Này, mấy người lái xe kiểu gì vậy? Là người mù sao?"

Chủ chiếc xe này cũng thật là bình thản, thiếu chút nữa gây tai nạn mà chẳng có chút phản ứng nào cả.

"Tiểu Vũ..." Úc Noãn Tâm nhìn đứa trẻ trong lòng, lại xem giờ, nói: "Thôi đi, cũng không còn sớm, chúng ta nên vào thôi, đứa nhỏ không sao thì tốt rồi!"

Nàng đứng dậy, nhìn chiếc xe tối màu như u linh, không biết vì sao từ đáy lòng nổi lên một cảm giác.....

"Được rồi, được rồi! Noãn Tâm, đi thôi!"

Tiểu Vũ thấy chủ xe không có phản ứng gì, mắng mở cũng mất thì giờ, cũng liền thôi. Cô đến bên Úc Noãn Tâm, chủ động ôm lấy đứa trẻ.

"Noãn Tâm, em nói coi, bây giờ còn có người như thế. Không có hành động gì cả, căn bản không quan tâm đến mạng người. Tôi thiếu hán nên xuống xe để xin lỗi chứ..." Tiểu Vũ đi theo Úc Noãn Tâm, oán giận.

"Bỏ đi..." Giọng nói Úc Noãn Tâm dịu dàng giống như hoa nở trong đêm. Bóng đêm dần che lấp bóng dáng hoàn mỹ.....

Úc Noãn Tâm dần đi xa, nhưng nàng không ngờ rằng, nhất cử nhất động của nàng hoàn toàn lọt vào một đôi mắt u ám, cuồng ngạo. Trong bóng đêm, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt nam nhân cương nghị...

Chỉ thấy hán có diện mạo tuấn tú khiến người ta không thể nào quên, mái tóc đen như mực, hiện rõ vẻ cuồng ngạo, chiếc mũi thon cao, đôi môi mỏng tuyệt đẹp, kiêu ngạo hơi nhếch lên, mang theo mấy phần đùa cợt mà ngắm nhìn bóng dáng cô gái đang dần biến mất.

"Lái xe!" Giọng nói trầm thấp vang lên, đôi mắt liếc nhìn bóng dáng đang dần nhạt nhòa...

Chiếc váy màu đen hơi trễ ngực càng tôn lên vẻ đẹp của nàng: thướt tha mà đầy quyến rũ, nhưng không kém phần tao nhã.

Đôi mắt hán dần đục ngầu, tràn đầy dục vọng, hán nắm chặt tay!

"Vàng thừa Hoắc tiên sinh!"

Chiếc xe như cá dưới biển sâu, lập tức biến vào màn đêm....

Ban đêm không một ánh sao, nhưng đây cũng là đêm mà các ngôi sao sao thể hiện hết tài nghệ để thu về thành quả. Khoe sắc tranh tài, trổ hết tài năng, và thắm nguyện may mắn để được nhiều người chú ý tới.

Trên thảm đỏ lần lượt xuất hiện những bóng người, còn các phóng viên cũng không bỏ lỡ thời cơ, từng ánh đèn flash lóe lên, ghi lại toàn bộ các cử chỉ của diễn viên. Từng nét nhăn, nụ cười, tất cả đều không bỏ sót. Tất cả mọi người đều tranh luận xem đêm nay ai sẽ là nhân vật chính, nhận được giải thưởng cao quý này. Thậm chí lễ trao giải chưa diễn ra, các hạng mục dường như đã có sẵn chủ nhân.

"Noãn Tâm, chờ chút nữa lễ trao giải kết thúc, em sẽ là người được cả giới truyền thông nhìn chăm chăm đấy. Nhớ kỹ, đêm nay em xuất hiện trên khán đài với thân phận là người mới trong làng giải trí. Vì thế phải thể hiện thật tốt trước mặt các nhà sản xuất đấy!" Trong phòng nghỉ, Tiểu Vũ không ngừng nhắc nhở Noãn Tâm

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng sửa sang lại trang phục, thản nhiên cười: "Tiểu Vũ, chị thật lạc quan. Làm sao mà biết được giải thưởng "niên viên mới" nhất định là của em?"

Trong phòng nghỉ cũng có rất nhiều nữ ngôi sao khác, họ đã sớm che miệng cười trộm, thậm chí còn cất tiếng trêu cợt: "Đúng đấy, Tiểu Vũ, Noãn Tâm nói rất đúng, người mới còn chẳng biết là "hoa lạc nhà ai" nữa. Chẳng qua... thứ nhất là danh vọng gia thế của Noãn Tâm như vậy, thứ hai là một diễn viên nhỏ nhỏ không có đại gia chống lưng thì làm sao đoạt được giải đấy?"

Tiếng cười của các diễn viên vang vọng khắp gian phòng.....

Tiểu Vũ giận dữ trừng mắt nhìn bọn họ, cô kéo Úc Noãn Tâm sang một bên, nói nhỏ: "Noãn Tâm, em đừng nghe bọn họ đoán mò. Chị nói cho em biết, năm nay công ty đã định sẵn kế hoạch lăng xê, nên giải thưởng này cũng đã nằm sẵn trong kế hoạch. Cho nên em chắc chắn sẽ giành được giải, em chỉ cần lên khán đài nhận giải là được!"

Úc Noãn Tâm không có gì hoảng sợ cả. Từ ngày bước chân vào giới giải trí này, nàng cũng đã nhận ra khoảng tối bên trong nó. Dùng thế lực ngầm ngầm quyết định trước mọi chuyện là một chuyện quá hiển nhiên.

Nàng gật đầu, Tiểu Vũ thấy yên tâm mà đi ra ngoài làm việc khác.

Không khí phòng nghỉ có chút oi bức, chắc cũng là do tâm tình không được thoải mái. Úc Noãn Tâm rời khỏi căn phòng, ra ngoài tản bộ cho thư thái đầu óc. Nàng khép nhẹ cánh cửa, những tiếng cười chế giễu đằng sau nhỏ dần.

Úc Noãn Tâm hít thở thật sâu.

Đôi chân dần đưa nàng về khúc cuối hành lang. Nàng giật mình, nghĩ bụng rồi đi thì nghe được những thanh âm kỳ lạ. Tiếng thở dốc...

Úc Noãn Tâm kỳ quái nhìn lại, phát hiện âm thanh cản quấy gấp gáp này vọng ra từ cánh cửa khép hờ cuối hành lang.

Nàng không tự chủ được mà rón rén đi tới. Nhìn qua khe cửa, hình ảnh trước mắt khiến nàng nhất thời kinh ngạc, đưa tay lên che miệng...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: – Giao dịch thể xác

Trong phòng là một cảnh tượng thối nát, khiến người ta không thể không kinh hoàng.

Một đôi nam nữ vụng về dây dưa ngay trước mặt Úc Noãn Tâm. Dưới chân hai người là bộ váy rơi rải rác của người con gái, còn người đàn ông mặc âu phục đi giày da thì liên tục sờ soạng khắp người cô ta, bàn tay to béo ra sức xoa nắn những mảng da thịt mềm mại, hơi ươn cái bụng bia thô bạo đập lên thân dưới người con gái. Tiếng thở thô suyễn đối lập với tiếng rên rỉ kiều mị của người con gái dệt nên một bức tranh khiến người ta phải đỏ mặt.

Người đàn ông kia, Úc Noãn Tâm nhận ra, chính là nhà đầu tư cho bộ phim mà lần này nàng làm diễn viên chính.

Người con gái kia, Úc Noãn Tâm cũng nhận ra, chính là nữ diễn viên phụ hợp tác cùng trong bộ phim lần này nàng đóng vai chính – Tiểu Dung!

Tại sao lại có thể như vậy?

Vậy mà bọn họ lại ở chỗ này, ngay tại thời điểm lễ trao giải sắp bắt đầu mà tăng tịu với nhau như vậy...

Lúc này, bên tai Úc Noãn Tâm vọng đến tiếng nói hỗn hển đứt quãng của Tiểu Dung...

"Cổ tiên sinh, a... ngài cần phải nói... giữ lời nha... Người ta đều dựa vào ngài hết đó..."

Giọng nói tràn ngập vẻ quyến rũ nhưng hèn mọn.

"Yên tâm đi, cung à... Chỉ cần trong tương lai em hầu hạ anh được thư thái... Giải thưởng này không phải của em thì của ai..."

Giọng nói của nhà đầu tư họ Cổ bị kích tỉnh tới run rẩy, ngay cả toàn bộ cơ thể cũng đều phát run.

Trong phòng lại lần nữa vọng tới những âm thanh suy đồi càng ngày càng to hơn.

Úc Noãn Tâm liền hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đây là một cuộc giao dịch!

Một cuộc giao dịch thể xác và danh dự!

Đối với màn này, thực ra nàng nên sớm nhìn quen, nhưng đối mặt với giao dịch trắng trợn không hề che giấu như vậy, nàng vẫn không thể kìm nén được cảm giác buồn nôn âm ỉ trong lòng như trước!

Mặt mũi dựa vào bên cạnh cánh cửa, nàng muốn đi khỏi, nhưng lại lơ đãng đụng vào cửa, khiến cho đôi nam nữ trong phòng thốt tiếng kinh suyễn.

Tiếng thét chói tai của họ vang lên, tới lúc khuôn mặt khiếp sợ của Úc Noãn Tâm xuất hiện trước mặt Tiểu Dung và nhà đầu tư thì Tiểu Dung mới ngừng kêu thét, còn nhà đầu tư họ Cổ thì không ngờ lại bị người ta bắt gặp màn này, liền vội vàng tách khỏi cơ thể cô gái.

"Cổ tiên sinh..." Về mặt Tiểu Dung không tình nguyện, đồng thời cũng trừng mắt liếc nhìn Úc Noãn Tâm với sự căm hận không thôi.

"Cục cung ngoan, buổi tối lại đến chỗ anh nhé!"

Bàn tay to của nhà đầu tư không chút che giấu vỗ lên khuôn mặt của cô ta, nói mờ ám không thôi.

Tiểu Dung mặc quần áo, hừ lạnh một tiếng đi ra ngoài.

Úc Noãn Tâm cảm thấy cổ họng thít chặt, mặt lập tức đỏ ửng cười nói: *"Xin lỗi, Cổ tiên sinh... không phải tôi cố ý đâu!"*

Nói xong, nàng cũng cảm thấy xấu hổ không thôi, vì vậy liền xoay người muốn chạy đi.

Nhưng lúc này, bỗng nhiên vòng eo lại bị một cánh tay nhanh chóng ôm tới từ đằng sau, ngay sau đó, nàng tiến vào trong lòng người đàn ông.

"Cổ tiên sinh... xin ngài buông ra!"

Úc Noãn Tâm kinh hãi, nàng vội vàng giãy dụa.

"Úc tiểu thư, cô cũng không phải là ngày đầu bước chân vào giới giải trí, sao lại còn phải giả bộ rụt rè. Cô biết không, từ lâu tôi đã ngưỡng mộ Úc tiểu thư, hôm nay thật đúng lúc có thể gặp gỡ, chẳng phải rất tốt sao?"

Cổ tiên sinh vừa nói, bàn tay thô lỗ sờ soạng eo nàng.

Úc Noãn Tâm đẩy lão ra, đôi mắt lạnh lùng...

"Cổ tiên sinh, cảm tạ ngài đã nâng đỡ. Tuy nhiên, tôi không thích hợp với Cổ tiên sinh!"

"Ha ha..."

Cổ tiên sinh nghe vậy rồi cười lớn, vẻ mặt hèn mọn: *"Cô thật đơn thuần đó! Cô nghĩ mình là ai chứ? Thánh nữ ư? Không ngại nói cho cô biết, cô có thành tựu như ngày hôm nay cũng là nhờ tôi đầu tư! Nếu không phải tôi để ý cô, liệu cô có tư cách tham gia đại lễ này? Úc tiểu thư, cô không phải không hiểu quy tắc trong cái giới này, giả bộ với tôi làm gì? Thực thì một chút, làm tôi vui vẻ, ngoan ngoãn nằm dưới thân tôi. Tôi cam đoan cô có thể chạm vào giải thưởng "Tài năng mới" năm nay, nếu không..."*

Ông ta hừ lạnh một tiếng, háo sắc nhìn Úc Noãn Tâm, nước miếng cũng chảy cả ra.

"Nếu không thì thế nào?" Trong lòng Úc Noãn Tâm cũng lờ mờ đoán ra chút ít.

Cổ tiên sinh cười dâm dăng: *"Vừa rồi cô cũng đã thấy rồi đó, Tiểu Dung ra sức lấy lòng tôi như thế nào. Nhưng mà... tôi đã sớm ái mộ Úc tiểu thư từ rất lâu rồi. Nếu không sao tôi lại đầu tư vào cô nhiều như vậy làm gì. Tuy vậy.... nếu Úc tiểu thư không hiểu biết, liệu đường mà báo đáp thì đừng trách Cổ tôi cũng trở mặt không lưu tình. Cô cho rằng chỉ bằng năng lực có thể đứng trong giới giải trí này được bao lâu?"*

Úc Noãn Tâm vừa nghe xong, trên mặt liền phủ một tầng sương lạnh.

"Cám ơn Cổ tiên sinh nhắc nhở, song Tiểu Dung là Tiểu Dung, tôi là tôi. Tôi tin tưởng chỉ cần năng lực, nhất định sẽ thành công, mà không cần dựa vào loại thủ đoạn tì bĩ này!"

"Úc tiểu thư, cô càng ngoan cố như vậy, tôi càng thích. Mà cần gì phải làm vất vả như vậy đâu, chỉ cần cô theo tôi, nhất định tôi sẽ làm cô một bước lên mây. Đến đây đi, cục cục..."

Cổ tiên sinh thêm khát đã lâu, nay lại được ôm nàng như vậy, đã sớm mất sự nhẫn nại. Lão liều mạng ôm chặt nàng, cố coi bỏ cái váy, bàn tay to có luôn vào...

"Buông... Buông ra..."

Úc Noãn Tâm liều mạng giãy dụa, trong đầu tự nhiên nhớ đến con ác mộng ba năm về trước.

"Đừng sợ, tiểu bảo bối của ta. Trời ạ, da của em thật mềm mại, mịn màng, thích hơn mấy vạn lần so với Tiểu Dung..." Cổ tiên sinh nhanh chóng kéo khóa quần, tay run run vì hưng phấn.

"Cút ngay..."

Úc Noãn Tâm cực kỳ kinh hoàng, đẩy mạnh lão ra, thất tha thất thểu chạy ra khỏi cửa...

"Úc Noãn Tâm, tiện nhân chết tiệt. Cô nghĩ cứ như vậy có thể thoát được sao..." Cổ tiên sinh thở hổn hển, đuổi sát theo sau.

Úc Noãn Tâm càng chạy, ai ngờ, ở ngã quẹo va mạnh vào một lồng ngực rắn chắc. Nàng thở mạnh, ngẩng đầu nhìn lên, tự dưng nhìn thẳng vào con mắt đen láy lạnh lùng...

Cặp mắt đen cúi nhìn cô gái đang run sợ trong lòng, đột nhiên trở nên thâm sâu, bên môi cũng hiện lên một chút châm biếm không dễ phát hiện.

"A..."

Úc Noãn Tâm không biết vì sao mình lại run rẩy, định muốn rời khỏi ngực người đàn ông thì nghe thấy tiếng Cổ tiên sinh...

"Úc Noãn Tâm, tiện nhân. Tôi có thể nâng đỡ cô thì cũng có thể hủy hoại cô, cô dám..."

Giọng nói càn rỡ của Cổ tiên sinh im bật khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt.

"Ngài... A, Hoắc tiên sinh, là ngài ư..."

Chỉ thấy lão hơi run run, vội vàng sửa sang lại quần áo, cười. Lão muốn tiến lên, thì đã thấy người đàn ông khoát tay với vẻ thiếu kiên nhẫn.

"Vâng vâng..."

Cổ tiên sinh hiểu được, lão gật đầu liên tục, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, thoáng nhìn qua Úc Noãn Tâm rồi mới đi khỏi.

Toàn bộ hành lang chỉ còn lại Úc Noãn Tâm và người đàn ông lừng lững thần bí.

Hắn chậm rãi khoát tay, khiến Úc Noãn Tâm cảnh giác. Nàng vừa định lui về, lại bị hắn kéo vào lòng...

"Chắc chắc, hỏng rồi, thực đáng tiếc....."

Lại nhìn thấy trong bàn tay hắn có một chuỗi hạt sắp đứt.

Úc Noãn Tâm xấu hổ sờ sờ cổ, cố giả vờ.

Tuy nhiên... nàng vừa ngẩng đầu lên thì thấy hắn đang cười, một nụ cười cuồng ngạo, tựa như vương giả từ trên cao nhìn nàng, mà giọng nói của hắn...

Vì sao lại quen thuộc như vậy?

Trái tim Úc Noãn Tâm đập một tiếng *"thình thịch"*, đột nhiên nhen nhóm một tia bất an.

"Đeo cái này vào!"

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại vang lên, tuy êm dịu như hương rượu, nhưng lại có quyền uy không thể không chế.

Một chiếc hộp tinh xảo hiện ra trước mặt nàng, cũng mang theo vẻ tà mị của người đàn ông này.

"Vị tiên sinh này, cảm ơn ngài, nhưng mà... tôi không cần đâu..."

Úc Noãn Tâm lễ phép, xấu hổ muốn chết, vội vã định rời đi.

Không biết vì sao, người đàn ông này gây cho nàng một chút bất an, nguy hiểm khiến nàng vô cùng muốn tránh xa.

Vừa bước đi lại bị hai bàn tay cứng rắn ôm vào ngực, cả thân thể nàng chìm trong người hắn.

"Đàn bà hay ngượng quá mức, cũng không tốt!"

Người đàn ông cúi đầu, tiếng cười không chút ảm áp. Chỉ trong giây lát, bàn tay hắn lướt qua, trên cổ nàng là một chiếc vòng ngọc sáng lấp lánh.

Úc Noãn Tâm hoảng hốt. Tiếp đó, hông nàng được buông lỏng, cặp mắt cuồng ngạo của người đàn ông khẽ nhìn lướt qua khuôn mặt kinh ngạc của nàng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên một cái, lập tức đi khỏi không quay đầu lại.

"Này, tiên sinh..." Úc Noãn Tâm đuổi theo vài bước, liền không thấy bóng dáng đâu cả. Bất chợt ngây ngẩn cả người.

Hắn rốt cục là ai?

Tay Úc Noãn Tâm lướt nhẹ qua chiếc vòng cổ. Hơi lạnh xuyên thấu qua đầu ngón tay, len lỏi vào sâu trong nội tâm nàng, nhất là nghĩ tới nụ cười của hắn, lạnh lùng như có thể xuyên thấu người khác!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: – Tầm quan trọng của đại gia

Lễ trao giải hoa lệ bắt đầu.

Đèn đóm huy hoàng, nhìn càng lộ vẻ xa hoa, ngay cả sân khấu trao giải cũng được bài trí một cách tỉ mỉ công phu, vô cùng bắt mắt. Một loạt giải thưởng được đặt trên bục trao giải, tỏa sáng lấp lánh. Các giải thưởng được bày biện tỉ mỉ và đám đông khách quý giả tạo đang vui cười nói chuyện, tất cả đều không khỏi lọt vào tầm mắt của Úc Noãn Tâm. Nhiều như vậy năm, nàng đã sớm quen với cuộc sống trong làng giải trí rồi, cả những điều giả dối bên trong nó nữa.

"Kính thưa quý vị, bây giờ là đến giải thưởng dành cho "Tài năng mới của năm", xin mời Cổ tiên sinh!"

MC vừa dứt lời, toàn hội trường ồn ào tiếng vỗ tay. Vị khách được mời đi lên, Úc Noãn Tâm kinh ngạc, đó là người vừa bị nàng tróc gian – Nhà đầu tư họ Cổ kia!

"Noãn Tâm, chuẩn bị tốt nhé, giải thưởng này chắc chắn là của em rồi!" Người đại diện của nàng – Tiểu Vũ nói thấp giọng đầy hưng phấn. Nhưng Úc Noãn Tâm lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Cổ tiên sinh đứng ở trên khán đài, nói một bài diễn văn dài, chung quy chỉ là sẽ cố gắng phát triển làng giải trí trong nước, cố gắng đầu tư cho nhiều người mới, cuối cùng mở phong bì ra, chậm rãi công bố... Tiểu Vũ hình như vì quá hưng phấn mà ôm chặt lấy cánh tay Úc Noãn Tâm, mà Úc Noãn Tâm lại cảm thấy toàn thân một trận ớn lạnh.

"Giải thưởng "Tài năng mới" năm nay thuộc về..." Cổ tiên sinh kéo dài giọng: *"Tiểu Dung!"*

Lời nói nhỏ dần, âm nhạc vang lên cả khán phòng, những tràng vỗ tay vang lên không ngớt...

Thân hình Tiểu Dung ưỡn ẹo như rắn nước bước lên sân khấu, ôm lấy Cổ tiên sinh vô cùng thân mật.....

"Này, này - Sao lại thế này?"

Tiểu Vũ nhất thời kinh hoảng, rõ ràng đã quyết định giải thưởng là của Úc Noãn Tâm, sao giờ lại biến thành Tiểu Dung? Cô ta chỉ là diễn viên đóng vai phụ, lúc trước chỉ là được ghi tên vào danh sách đề cử mà thôi.

Úc Noãn Tâm thân nhiên nhìn lên sân khấu, mặt không biến sắc, nhưng bàn tay thầm nắm chặt thành quyền, một loại cảm giác lạnh lẽo truyền khắp thân thể nàng...

"Noãn Tâm, Noãn Tâm, em không sao chứ? Em yên tâm, nhất định là có sự nhầm lẫn ở đâu đó, để chị đi tìm họ giải thích..."

Tiểu Vũ vẫn là người toàn quyền phụ trách mọi công việc của Úc Noãn Tâm, tự nhiên sẽ biết phải làm gì, cô ta vội vàng an ủi Noãn Tâm.

"Thôi đi, Tiểu Vũ!" Úc Noãn Tâm mở miệng ngăn lại: *"Em vừa nhìn thấy Tiểu Dung ở cùng một chỗ với Cổ tiên sinh..."*

Nàng không có nói thêm gì nữa, nói đến nước này chán hẳn đã minh bạch rõ ràng rồi. Tiểu Vũ giật mình sững sốt, lập tức lắc đầu: *"Thật không ngờ Tiểu Dung lại làm chuyện bí ối như thế. Dù vậy... Noãn Tâm, đành phải chấp nhận thôi, bây giờ Tiểu Dung rõ ràng tìm tới Cổ tiên sinh làm chỗ dựa, cho nên giải thưởng này....."*

"Em đã đoán trước được rồi, thôi quên đi, có oán thì oán em không may mắn!" Úc Noãn Tâm cười khổ.

"Noãn Tâm, thực ra... em có nghĩ nên thay đổi bản thân mình một chút không?"

Tiểu Vũ lơ đãng nhìn lên khán đài, Tiểu Dung đang cầm giải thưởng, cười rạng rỡ. Xét về thực lực, chắc chắn Úc Noãn Tâm hơn cô ta không biết bao nhiêu lần.

Úc Noãn Tâm không hiểu gì nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ nuốt một chút nước miếng, nhún vai nói: *"Thực ra, em cũng nhìn thấy tình thế trước mắt rồi đấy, cho dù là kẻ tai to mặt lớn hay là con tôm tép nhỏ đều phải học được phép luồn lách. Trong cái giới này, nếu không có chỗ dựa thì không thể tồn tại được!"*

"Tiểu Vũ, ngay cả chị cũng nghĩ vậy ư?" Úc Noãn Tâm có chút thất vọng.

Tiểu Vũ than khẽ: *"Noãn Tâm, chị luôn biết em muốn dựa vào thực lực của chính mình để tiến lên. Nhưng mà không có chỗ dựa, dù giọng hát có hay đến đâu, kỹ thuật diễn có tốt đến đâu mà không được lăng xê thì... Mà người có quyền quyết định hết thảy chính là quý nhân, chính là đại gia!"*

"Em không nghĩ như vậy... Em không muốn dùng thân thể của mình để kiếm tiền!" Úc Noãn Tâm khoát tay che ngực, đôi mắt xinh đẹp khẽ nhàu lại.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng kéo tay nàng, thấp giọng nói: *"Noãn Tâm, đây là sự thật, em cũng thấy đấy. Rõ ràng hôm nay em có thể đoạt giải thưởng, nhưng Tiểu Dung chỉ cần hơn mười, hai mươi phút đã đảo ngược lại tất cả. Đây là quy tắc của giới giải trí, chắc em không thể không hiểu. Em xem ở đây có rất nhiều tôm tép nhỏ, lẽ nào bọn họ đều chỉ tới đây xem thôi sao, bọn họ đều là đang đi tìm đại gia phù hợp cho mình đó. Một khi tìm được người thích hợp rồi, thì tôm tép sẽ lác mình một cái biến thành minh tinh nổi tiếng. Đó là sự thật, như cô nàng kia..."*

Tiểu Vũ nói xong, chỉ lên sân khấu.

Giờ phút này, trên khán đài đang trao giải thưởng quan trọng nhất: *"Diễn viên xuất sắc"*, mà người còn lại hiện giờ có thể chạm tay vào giải thưởng – chính là nữ minh tinh quyền lực nhất hiện giờ – Ngu Ngọc.

"Cô ta là Ngu Ngọc, nhưng có ý gì?" Úc Noãn Tâm khó hiểu hỏi.

"Ai, Noãn Tâm, em không hiểu thật hay là cố tình không hiểu đây? Thực ra, em và cô ta, thực lực có thể nói là bất phân thắng bại!" Tiểu Vũ nói nhỏ.

"Tiểu Vũ, làm sao có thể chứ? Ngu Ngọc là ngôi sao sáng nhất hiện giờ, em làm sao có thể sánh được?" Úc Noãn Tâm không đồng ý.

Tiểu Vũ than nhẹ: *"Đôi khi em thật đúng là chân chất đáng yêu. Sở dĩ Ngu Ngọc có thể liên tục nhận ba giải thưởng cao quý nhất, nổi tiếng khắp nam bắc, không phải bởi vì kỹ thuật diễn hay vì tài năng gì cả... Mà nguyên nhân là vì đại gia đằng sau lưng cô ta!"*

"Nói như vậy, chị biết đại gia của cô ta ư..." Úc Noãn Tâm nhẹ giọng hỏi.

"Tất nhiên, về phương diện này, những người đại diện như bọn chị đương nhiên hiểu biết hơn so với ngôi sao các em mà!" Tiểu Vũ chum chim miệng, nhìn thoáng quanh bốn phía, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở chỗ khu vực khách quý...

"Nhìn thấy người đàn ông kia không?"

Úc Noãn Tâm nhìn theo ánh mắt Tiểu Vũ, ngay lập tức, cả người giật bắn lên, kinh ngạc.

Dáng hình lừng lững anh tuấn, kính mát che lấp nửa khuôn mặt, đôi môi mỏng... Dù đang ngồi rất xa, nhưng lại khiến cho người ta có một loại áp lực vô hình.

"Anh ta... là ai?" Mắt một lúc sau, nàng cất tiếng hỏi.

"Anh ta tên là Hoắc Thiên Kinh, người đứng đầu Hoắc gia. Sản nghiệp Hoắc thị chiếm đến 45% tài chính kinh tế huyết mạch toàn cầu, kinh doanh hơn ba mươi lĩnh vực, công ty của anh ta trải rộng trên toàn thế giới!" Tiểu Vũ giờ giọng trình thám, đưa hết toàn bộ tư liệu có liên quan đến người đàn ông thần bí này.

Úc Noãn Tâm sững sốt. Theo lời Tiểu Vũ, ánh mắt nàng một lần nữa hướng đến gã đàn ông kia. Không biết vì sao, mỗi khi nhìn thấy hắn, trong lòng nàng thường nổi lên một chút sợ hãi.

Theo bản năng, nàng nâng tay chạm nhẹ vào chiếc vòng cổ, chỉ cảm thấy cái lạnh như băng, xuyên thấu qua đầu ngón tay nàng, lan truyền đi khắp toàn thân chỉ trong phút chốc...

"Noãn Tâm, Noãn Tâm?" Tiểu Vũ thấy nàng ngẩn ngơ, nhẹ nhàng hỏi. *"Em không sao chứ?"*

"Vâng, không có việc gì..." Úc Noãn Tâm lập tức phản ứng lại, nhờ Tiểu Vũ gọi khẽ, nàng mới cảm thấy ấm lên một chút.

"Tiểu Vũ, người tài giỏi như Hoắc Thiên Kinh, sao em chưa bao giờ nghe thấy nói về hắn?" Nàng có chút nghi hoặc.

Tiểu Vũ cười: *"Ai da, tiểu thư, bình thường những người hay xuất hiện trên tạp chí, TV đều là những doanh nhân chỉ có chút danh tiếng. Còn loại người như Hoắc Thiên Kinh, công ty - gia tộc đã leo đến đỉnh cao nhất, thì chỉ tiếp phỏng vấn của một số các chuyên mục hàng đầu về kinh tế. Cho nên người bình thường không biết đến là điều đương nhiên!"*

Úc Noãn Tâm nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa, rồi lại liếc nhìn về phía Ngu Ngọc...

"Tiểu Vũ, ý của chị là... Ngu Ngọc và người đàn ông kia..."

"Đúng vậy, đây chính là 'bí mật' được công khai trong làng giải trí đấy. Chỉ có em là không biết thôi, thật là ngốc!"

Tiểu Vũ bĩu môi tiếp lời: *"Chị nghe nói Hoắc Thiên Kinh này không chỉ có giá trị bản thân không thể ước lượng, mà đàn bà bên cạnh cũng vô số, cả những quý cô hoàng thất quý tộc cũng tha thiết mong mỏi được anh ta ưu ái, chứ đừng nói là người mẫu, ngôi sao. Có được chỗ dựa vững chắc như núi ấy, có chết cũng đáng!"*

"Chị có khoa trương không vậy? Theo như chị nói, Ngu Ngọc quả thật là rất có mị lực, ít nhất có thể ở bên cạnh anh ta những ba năm!" Úc Noãn Tâm than nhẹ một tiếng.

"Đúng vậy, Ngu Ngọc quả thật đúng là có bản lĩnh về thủ đoạn. Nghe đồn đàn bà chỉ có thể ở bên Hoắc Thiên Kinh không vượt quá nổi một tháng. Chỉ cần lên giường cùng anh ta ba lần là đã bị anh ta lạnh nhạt ngay. Anh ta thay đàn bà bên người như thay quần áo vậy. Nhưng chỉ có Ngu Ngọc là khác, có thể ở bên cạnh anh ta ba năm. Em xem, hôm nay Hoắc gia chủ động tham dự buổi lễ này, đủ biết vị trí của Ngu Ngọc trong lòng anh ta!" Tiểu Vũ ghen tỵ, nhưng cũng có chút hâm mộ.

Úc Noãn Tâm không nói, nhìn bóng dáng lừng lững của người đàn ông kia, cả người nàng chỉ cảm thấy hoảng sợ, vì sao vậy?

Tiểu Vũ thấy nàng không nói, nghĩ rằng nàng đã thông suốt, vì thế liền khuyến khích: *"Noãn Tâm, xét về tư sắc em còn hơn cả Ngu Ngọc. Nếu em có thể khiến Hoắc Thiên Kinh quan tâm tới mình, như vậy trong làng giải trí, em có thể thừa sức "hô mưa gọi gió"!"*

"Khiến Hoắc Thiên Kinh quan tâm tới mình ư?"

Úc Noãn Tâm lặp lại lời Tiểu Vũ, lại liếc về phía khu vực khách quý cách đó không xa. Đúng lúc Thiên Kinh quay đầu lại, ánh mắt nàng đụng phải đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn.

Ngay tức khắc, đôi môi mỏng lạnh đậm của người đàn ông phảng phất như có chút giật mình.

"Không... Tiểu Vũ!" Trong lòng Úc Noãn Tâm chấn động, vội vàng cúi đầu, trái tim đập dữ dội chỉ trong nháy mắt.

"Noãn Tâm, em làm sao vậy?" Tiểu Vũ nhìn phản ứng kỳ quái của nàng.

Úc Noãn Tâm nắm lấy tay Tiểu Vũ, bàn tay nàng lạnh như băng. *"Chẳng lẽ... không có cách khác sao?"*

"Có chứ, chính là phải tìm đại gia khác. Nhưng mà... nếu như em muốn vượt qua Ngu Ngọc, thì chỉ có hai cách!" Tiểu Vũ nói một cách lưu loát.

"Cách gì?" Úc Noãn Tâm trong mắt ôm hy vọng.

"Một là tìm được một đại gia có thể lực hơn hẳn Hoắc Thiên Kinh, nhưng chắc không thể đâu. Hai là... trở thành người đàn bà được Hoắc Thiên Kinh sủng ái nhất!" Tiểu Vũ chậm rãi nói.

"Em..." Úc Noãn Tâm nắm chặt tay lại. Nàng quay mặt về phía sân khấu, nhìn diễn viên đang cười rạng rỡ như hoa như ngọc, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của đông đảo các đạo diễn và mọi người.

"Noãn Tâm, em nên suy nghĩ cho kỹ. Em cũng đã biết luật rồi đấy, nhưng em lại không chịu chủ động "xã giao" với nhà đầu tư, cũng không đi tìm núi cao để dựa... Muốn trở nên tỏa sáng, thực sự không có nhiều khả năng!" Tiểu Vũ khẽ than thở.

Tuy rằng Tiểu Vũ còn trẻ, nhưng cũng đã ở trong làng giải trí nhiều năm, mọi hạng người cô đều đã gặp qua rồi. Quả thật muốn trụ vững tại đây mà vẫn giữ được trong sạch, thực là rất khó!

Thâm tâm Úc Noãn Tâm rối bời. Trước mắt, nàng không biết nên làm thế nào cho phải.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng nắm tay Úc Noãn Tâm, nói nhỏ: *"Thực ra, chị cũng không đoán được hôm nay Hoắc Thiên Kinh sẽ đến. Nếu thế, em phải cố gắng chớp lấy cơ hội, thời cơ sẽ không đến lần thứ hai đâu em!"*

"Em... Em không làm được đâu, Tiểu Vũ! Em làm sao có thể thu hút được sự chú ý của anh ta?" Úc Noãn Tâm luôn luôn không có khả năng trong việc giao tiếp, xã giao. Cho nên không có hứng thú với chuyện này cũng có thể lý giải.

Tiểu Vũ nắm bả vai nàng, nói: *"Em yên tâm, chị là đại diện của em mà, cho nên cứ giao cho chị, chị sẽ an bài tốt. Đến lúc đó, em chỉ cần lựa lời xử lý một chút!"*

Úc Noãn Tâm có chút bối rối: *"Tiểu Vũ... chị, chị... cho em một chút thời gian để suy nghĩ đã!"*

"Ai nha, bà cô của chị ơi, em còn do dự làm cái gì? Chẳng lẽ em không muốn tỏa sáng sao? Đóng phim hay ca hát, đều là sở trường của em, chẳng lẽ lại chịu thua mấy con tôm tép đó? Cho dù em chịu thì chị cũng không cam tâm!" Tiểu Vũ vẻ mặt lo lắng, chỉ thiếu điều quỳ xuống cầu xin nàng.

"Nhưng em..."

"Được rồi, được rồi. Đợi buổi lễ kết thúc, không nói nữa, quyết định như thế đi! Lát nữa, chị sẽ tùy cơ ứng biến, em cũng vậy." Tiểu Vũ vội vàng vỗ vai nàng, rồi vỗ tay hưởng ứng theo mọi người.

Tiếng vỗ tay càng lớn, càng khiến lòng Úc Noãn Tâm đau đớn. Tựa như nỗi đau nàng cố ẩn sâu dưới đáy lòng trôi dạt, rách nát, chảy máu... Trong khoảnh khắc, nàng không còn thở nổi nữa...

Lễ trao giải chấm dứt, ngay lập tức là thời gian dành cho phóng viên phỏng vấn. Đông đảo các phóng viên săn tin, các nhóm thợ săn ảnh vì muốn có được các tin nóng bỏng nhất, đều cố gắng trở hết tài nghệ...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: – Trò diễn ngược

Đồng đảo các nữ minh tinh, đoạt giải hay không đoạt giải đều đứng trước ánh đèn flash, ra rúc phô bày vẻ phong tình của mình, mỗi nụ cười đều mang vẻ tự tin sắc sảo.

Các phóng viên đứng chen chúc, nêch chặt trong hành lang. Lúc Úc Noãn Tâm và Tiểu Vũ đi ra khỏi đại sảnh thì vừa vặn nhìn thấy Tiểu Dung đang cầm giải thưởng, nói cười nhìn quanh, trả lời phỏng vấn của các phóng viên.

Một tia âm đạm lướt qua mắt nàng...

Thật đúng là ứng với câu "*Thắng làm vua, thua làm giặc*"!

"*Tiểu Vũ, chúng ta đi thôi!*" Úc Noãn Tâm cúi đầu nói, vừa đeo kính râm lên.

"*Ui, không phải đây là Úc Noãn Tâm sao? Mới sớm vậy đã muốn rời khỏi rồi sao chứ?*"

Tiểu Dung sắc bén nhìn nàng, bước ba bước tới trước mặt nàng, các phóng viên lập tức vây chặt quanh hai người như nêm.

Úc Noãn Tâm nhìn cô ta, nở một nụ cười thần nhiên bên môi, sao nàng lại không biết tâm tư của Tiểu Dung chứ. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"*Noãn Tâm, thực ngại quá, em khởi nghiệp muộn hơn chị, sau này còn phải nhờ chị chiếu cố cho em nhiều hơn!*" Tiểu Dung vừa nói vừa cười một cách cổ tình.

"*Đâu có, giải thưởng ngày hôm nay đã hoàn toàn chứng minh thực lực của em rồi, sau này chị còn phải học tập em mới đúng, trong diễn ngoài diễn – em đều làm tốt cả!*" Trong lời nói của Úc Noãn Tâm lộ rõ ý tứ, nàng nở một nụ cười rộng rãi thành thực trước ánh đèn huỳnh quang.

Tiểu Dung không ngờ nàng lại nói như vậy, giật mình trong chốc lát, rồi vội vàng nói: "*Ai nha, cho dù nói thế nào đi nữa, không có chị thì sẽ không có thành công của em ngày hôm nay, chị mới là nữ diễn viên chính mà!*"

"*Đúng vậy đúng vậy, Noãn Tâm, lần này cô chỉ được đề cử, có cảm tưởng gì chẳng?*" Các phóng viên đều hiếu kỳ hỏi thăm, máy ảnh đều chiếu thẳng vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Noãn Tâm.

"*Không sao, khả năng thua kém người khác thì phải trau dồi, tăng cường khả năng diễn xuất của mình hơn nữa. Tiểu Dung đã thể hiện rất xuất sắc, đúng không các bạn?*" Úc Noãn Tâm khôn khéo chuyển dời chủ đề chính của câu chuyện.

"*Đúng vậy...*" Các phóng viên không nhìn ra con sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt giữa hai người, tất cả đều tươi cười hăm hở.

Tiểu Dung chỉ cười mà như không cười, nhìn Úc Noãn Tâm

Đúng lúc đó...

"*A, Ngu Ngọc đi ra kia, mau lên...*"

Một phóng viên kêu lên, toàn bộ các phóng viên khác đều lập tức chạy như ong vò vẽ về phía bên kia, muốn nhìn thấy phong thái của ảnh hậu.

Cả đám đông cùng lúc chen chúc ầm ĩ đi khỏi, Úc Noãn Tâm bị đẩy sang một bên.

Tinh thần bất ổn, lại đi giày cao gót, bị một người đụng phải, cả người nàng đều ngã sang một bên.

"*Noãn Tâm, cẩn thận nha...*" Tiểu Vũ hoảng hốt thét lên, nhưng không làm gì được vì cô cũng bị đoàn người đẩy sang bên kia.

Úc Noãn Tâm đã chuẩn bị tâm lý ngã xuống đất trước mặt giới truyền thông, thì đúng lúc này, bên hông ầm ập. Sau một khắc, cả người nàng tiến vào trong lồng ngực cứng rắn mà ầm ập của một người...

"*A...*" Nàng vội vã quay đầu lại, nhưng lại nhìn thẳng vào một đôi mắt đen đang có vẻ trêu chọc.

Ngực Úc Noãn Tâm cứng lại... Là Hoắc Thiên Kinh!

Hơi thở lạnh lùng nam tính tỏa ra từ người bên cạnh, nàng khó mà không nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ vững vàng của hắn.

"*Cảm ơn ngài!*" Úc Noãn Tâm khẽ run một chút, vội vã đứng dậy nói lời cảm tạ.

Trái tim lại bất giác nảy lên, không chỉ đơn giản là tim đập nhanh, mà là một loại sợ hãi không hiểu được!

"*Không có việc gì chứ?*" Người đàn ông nhếch miệng, giọng nói trầm thấp như rượu ngon thơm thuần, cặp mắt sâu thẳm chăm chú nhìn vào khuôn mặt

mịn màng của nàng

Úc Noãn Tâm vội vàng nhìn xuống, nhẹ nhàng lắc đầu. *"Không có việc gì!"*

Hơi thở của hắn bỗng chốc ngay sát trên đỉnh đầu nàng, gương mặt anh tuấn cương nghị của người đàn ông sắp tiến tới gần chớp mũi nàng thì dừng lại.

"A..." Úc Noãn Tâm kêu kinh hãi một tiếng, muốn lùi về sau thì lại bị bức tường đằng sau ngăn lại.

Người đàn ông thản nhiên cười, cuồng ngạo cười không dứt, trong mắt mang theo chút cương quyết bất cần. *"Hình như em rất sợ tôi?"*

Giọng nói của hắn lọt vào trong tai, vốn dĩ nghe rất êm nhưng đối với nàng lại là một loại hành hạ giày vò.

"Không, tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi... Cảm tạ ngài đã giúp đỡ!" Úc Noãn Tâm quay đầu đi, nói nhỏ.

Nụ cười trầm thấp thoát ra từ cổ họng của hắn. *"Tôi cho rằng... nói lời cảm ơn thì phải thành khẩn nhìn vào mắt đối phương."*

"Hà?" Úc Noãn Tâm liếc nhìn sang, nhưng lại rơi vào một cặp mắt mang theo ánh cười nhạt lạnh lùng.

"Mau nhìn kia, kia không phải là Hoắc Thiên Kinh sao? Trời ạ... mau lên..." Kêu lên một tiếng kinh ngạc, các phóng viên chen chúc tiến lên, lập tức xông tới, giờ máy ảnh nhao nhao lên.

Úc Noãn Tâm thoáng chốc nhú mày, giờ khắc này, động tác của hai người quả thực có chút ám muội

"Thiên Kinh..." Đúng lúc này, Ngu Ngọc xuất hiện, kéo theo tất cả sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy cô ta trang nhã đi lên phía trước, trên mặt mang nét cười mê hoặc chứng sinh, đưa cánh tay nhẹ nhàng khoác lên tay Hoắc Thiên Kinh. *"Thiên kinh, thì ra anh ở chỗ này, làm hại em đi tìm mãi!"*

Giọng nói của cô ta hết sức ngọt ngào, mang theo một chút nũng nịu làm say lòng đàn ông.

Hoắc Thiên Kinh nhìn Úc Noãn Tâm ở trong lòng, miệng hơi cười cười, sau đó đứng đặc đứng thẳng, dáng người lừng lững to lớn, tức khắc trở thành đối tượng tập trung của các phóng viên. Quan trọng hơn là, hôm nay bọn họ lại thấy được ông trùm có quyền lực tột đỉnh của thương giới, lẽ nào tất cả tin đồn đều là sự thực?

Mấy ánh sáng không ngừng chớp lóe, dáng hình xứng đôi của hai bọn họ dường như bị thêm vào một người Úc Noãn Tâm.

"Hoắc tiên sinh, ngài xuất hiện ở đây có phải là do đặc biệt đến tham gia lễ trao giải của tiểu thư Ngu Ngọc hay không?"

"Hoắc tiên sinh, xin hỏi ngài cùng Ngu Ngọc tiểu thư có quan hệ gì?"

"Hoắc tiên sinh, bên ngoài nghe đồn rằng quan hệ giữa ngài và tiểu thư Ngu Ngọc dường như không tầm thường, lần này ngài lại xuất hiện ở đây, có phải ám chỉ tin tức đó là thật chăng?"

"Hoắc tiên sinh, vừa rồi thấy ngài cùng Úc Noãn Tâm tiểu thư rất thân quen, xin hỏi các người hai người là có quan hệ gì?"

Các phóng viên bắt đầu nhao nhao lên hỏi. Úc Noãn Tâm đứng bên cạnh, vẻ mặt có vẻ xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: – Chiếc vòng cổ giá trên trời

Trong lúc nhất thời, tình hình có vẻ hơi căng co, các phóng viên đều như uống phải thuốc kích thích, dường như không thể rời đi. Úc Noãn Tâm xấu hổ, Ngu Ngọc hoài nghi, còn vẻ mặt Hoắc Thiên Kinh lại không chút biểu cảm.

"Thật ngại quá, các vị phóng viên, Hoắc tiên sinh không thể trả lời bất cứ vấn đề gì!" Lúc này, mấy người mặc trang phục vệ sĩ ra ngăn cản mọi người xung quanh, đứng hai bên trái phải của Hoắc Thiên Kinh một cách chuyên nghiệp.

"Hoắc tiên sinh, xin lỗi, chúng tôi đến chậm"

Hoắc Thiên Kinh khẽ nhấc tay cắt ngang lời nói của vệ sĩ, vẻ lạnh lùng ngập tràn trong đáy mắt.

Thế nhưng, các phóng viên làm sao lại buông tha được cơ hội khó gặp để làm rõ chuyện, một vị phóng viên trong số đó tình mất đầu qua cổ Úc Noãn

Tâm, ánh mắt sáng ngời...

"*Úc tiểu thư, nếu như không làm thì chiếc vòng hột xoàn cô đang đeo chính là chiếc vòng "Wye Boltzmann" vừa bán ra tại phiên bán đấu giá ở London ngày hôm nay có phải không? Nghe nói là chiếc vòng cổ này trị giá 950 ngàn USD, xin hỏi chiếc vòng cổ này từ đâu mà có?"*

Phóng viên vừa dứt lời, các phóng viên khác đều cả kinh, các máy quay máy ảnh đều chiếu thẳng vào Úc Noãn Tâm

Chiếc vòng hột xoàn không ngừng lấp lánh ánh phản chiếu trước máy ảnh, lộ ra vẻ đẹp rực rỡ, làm tất cả mọi người không nhận được tán thưởng.

Úc Noãn Tâm ngậy ngẩn cả người, tay nàng theo bản năng ôm lấy cần cổ trắng ngần, dùng ánh mắt khó tin hướng về người đàn ông cao lớn. Chiếc vòng cổ này là hân tự đeo lên cổ nàng

950 ngàn... USD? (*chưa tới 1 triệu, hoảng cái gì ^.^)

Trời ạ!

Nói giỡn chơi sao? Bây giờ nàng đang đeo trên cổ chiếc vòng "*Wye Boltzmann*" được bán đấu giá với giá trên trời? Làm sao có thể? Nếu quả thực đúng vậy, người đàn ông này làm sao lại có thể vung tay hào phóng như vậy?

Hắn không có quen nàng!

Trong lúc nàng không biết làm thế nào để trả lời thỏa đáng, Hoắc Thiên Kinh nhíu chặt đôi mày, không có ý kiến phản đối, lệnh vệ sĩ mở đường ở phía trước, sai bước theo lối ra. Ngu Ngọc thấy thế sau, sắc mặt cứng ngắt nhìn thoáng qua Úc Noãn Tâm, rồi cũng bước theo sau.

"*Ai, Hoắc tiên sinh....*"

"*Ngu Ngọc tiểu thư.....*"

Các phóng viên như một đám ong vò vẽ theo sát đi ra ngoài.

Úc Noãn Tâm ngây ngốc đứng ở nơi đó, nhìn bóng dáng to lớn lừng lững dần dần rời xa, trong lúc nhất thời, đầu óc trống rỗng...

Đây... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tay nàng chỉ nhẹ nhàng chạm lên vòng cổ, đầu ngón tay lại lần nữa truyền đến cảm giác lạnh như băng, tựa như ánh mắt cuồng ngạo mà băng lạnh của người đàn ông kia. Hay có lẽ như... ánh mắt căm hờn của Ngu Ngọc trước khi rời đi nhìn lên người nàng.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi rung mình một cái!

"*Noãn Tâm, thì ra em ở chỗ này, bà cô ơi, em làm chị tìm hụt hơi!*" Từ chỗ quẹo, Tiểu Vũ chạy tới, thở gấp gấp.

"*Được rồi, Noãn Tâm, em có thấy Hoắc tiên sinh không?*"

"*Hà? A...*" Úc Noãn Tâm giật mình một chút, mở miệng nói, "*Anh ta... vừa mới đi khỏi...*"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: – Lời mời của Ngu Ngọc

"*Cái gì?*" Tiểu Vũ sợ tái mặt, nồn nóng đến mức rồi tỉnh rồi mù. "*Ai da, Noãn Tâm, tại sao em lại không giữ anh ta lại?*"

"*Em?*" Úc Noãn Tâm như là nghe được chuyện lạ trên đời, chỉ vào mặt mình. "*Giữ anh ta lại?*"

"*Đúng vậy, lẽ nào em không biết đây là cơ hội hiếm có sao?*" Tiểu Vũ quả thực đau đến nát tan cõi lòng. "*Chị đã tra qua danh sách, thì ra là Hoắc tiên sinh sẽ phải tham gia tiệc tối của lễ trao giải, tại sao lại rời đi?*"

Úc Noãn Tâm hạ mắt, nhẹ giọng nói "*Em làm sao mà có bản lĩnh giữ anh ta lại được...*"

Tiểu Vũ than nhẹ một tiếng. "*Haiz, chị vốn muốn mượn buổi tiệc tối nay để giới thiệu em làm quen với Hoắc tiên sinh, giờ thì xong rồi, kế hoạch đều nhờ hết cả!*"

"*Bỏ đi, Tiểu Vũ... Em vẫn còn chưa cân nhắc kỹ!*" Giọng Úc Noãn Tâm yếu ớt một mòi, dáng người mảnh khảnh hiện lên vẻ uể oải

Sau vụ "Giải thưởng tài năng mới" bị đổ bể, toàn bộ kế hoạch tuyên truyền của Úc Noãn Tâm đều tạm đình lại, ngược lại nữ diễn viên thứ – Tiểu Dung lại lên như điều gặp gió, không ngừng tiếp nhận hợp đồng, hơn nữa còn có ý tiến quân đến làng âm nhạc.

Đối mặt với tất cả mọi việc, dường như Úc Noãn Tâm rất dửng dưng. Giới giải trí chính là như vậy, vinh quang chỉ là trong một đêm. Ngược lại người đại diện của nàng – Tiểu Vũ mỗi ngày đều lo lắng vạn phần, không ngừng dùng mọi cách thức để mở ra một cục diện mới cho Noãn Tâm.

Ngoại trừ Tiểu Vũ, còn có một người vẫn như trước, nhớ mãi Úc Noãn Tâm không thể quên, đó chính là nhà đầu tư – Cổ tiên sinh, cứ một hai ngày lâu ta lại muốn tìm cơ hội thân cận gần gũi.

"Noãn Tâm, Noãn Tâm à..." Đã khuya như vậy, Tiểu Vũ còn gõ cửa nhà Noãn Tâm, mang theo vẻ mặt hưng phấn.

"Tiểu Vũ, chị làm sao vậy?" Úc Noãn Tâm mời cô vào phòng khách xong, đưa cho cô một ly nước.

Tiểu Vũ xem ra vui mừng đến điên rồi, lập tức lấy ra một thứ gì đó từ trong túi, nhét vào trong tay Úc Noãn Tâm. "Đây, cái này là gửi cho em!"

"Đây là?" Úc Noãn Tâm nghi hoặc nhìn tập tài liệu trong tay, nhẹ nhàng mở ra. Sau một khắc, đôi mắt đẹp lại trừng lớn.

"Tiểu Vũ, đây..."

"Noãn Tâm, vận em thực sự đã đến rồi, tự nhiên Ngu Ngọc lại đích thân mời em diễn vai đối thủ, làm nữ diễn viên thứ chính trong phim của cô ta! Em xem xem, đây là hợp đồng ký ước!" Tiểu Vũ vui sướng bùng bùng nói.

"Chị nói cái gì? Ngu Ngọc mời?" Úc Noãn Tâm sững sốt. Đây... sao lại có khả năng này? Trước nay nàng cùng Ngu Ngọc chưa từng có bất kỳ liên hệ nào.

"Đương nhiên, Noãn Tâm, còn hoài nghi gì nữa. Chị đoán rằng nhất định bọn họ đã xem qua tài diễn xuất của em, cho nên mới hợp tác với em, hơn nữa lần này chính Ngu Ngọc mở miệng, đạo diễn không dám không nể tình!" Tiểu Vũ nói.

Úc Noãn Tâm nhú mày, nàng không có hưng phấn như Tiểu Vũ, ngược lại trong lòng dấy lên một tia bất an, xem lại hợp đồng một chút, điều kiện quả thực rất hậu đãi.

"Yên tâm đi, Noãn Tâm, bộ phim truyền hình này trước sau đều tuyên truyền rất mạnh mẽ, tài chính đầu tư rất hùng hậu, quan trọng nhất là..." Tiểu Vũ sát lại gần Úc Noãn Tâm, giọng trở nên cực kì thần bí...

"Nói không chừng em có thể lợi dụng cơ hội lần này để tiếp cận Hoắc Thiên Kinh!"

Úc Noãn Tâm giật mình...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: – Gây khó dễ

Lịch trình được bố trí dày đặc. Sau khi ký hợp đồng, sau hàng loạt căng thẳng, hồi hộp, Úc Noãn Tâm chính thức quay những thước phim đầu tiên.

Trong phòng thay trang phục, Ngu Ngọc khoác trên người một chiếc váy tuyệt đẹp. Chất liệu của nó là loại tơ lụa thượng đẳng, vô cùng mềm mại, được thiết kế dành riêng cho cô, mà khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng của cô cũng do những bậc thầy bậc nhất trên thế giới thủ bút.

Cô là một diễn viên hấp dẫn, có khí phách của một diễn viên ngôi sao trong làng giải trí.

"Ngu tỷ tới rồi đó sao, tốt, tốt, chúng ta lập tức bắt đầu." Đạo diễn vừa thấy Ngu Ngọc lập vội vàng tiến đến cười tươi như hoa. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Ừ, được rồi, Úc Noãn Tâm đâu? Thế nào lại không thấy cô ta vậy?" Ngu Ngọc đảo mắt, nhìn quanh một lượt. Đôi mắt đẹp lộ ra tia bất mãn

Đạo diễn vừa nghe thấy vậy, lập tức hắng giọng quát to: "Úc Noãn Tâm, Úc Noãn Tâm. Còn chưa hoá trang xong sao? Tại sao lại thế? Tưởng mình là người tai to mắt lớn hay sao mà muốn Ngu tỷ chờ..."

Đang quát thì thấy một bàn tay ngọc nhỏ nhắn, trắng nõn vén màn che lên.

Úc Noãn Tâm đã mặc hóa trang bước ra ngoài. Một thân y phục lụa trắng, sắc mặt như bạch ngọc, nhan sắc yêu kiều tựa như hoa buổi sớm, trang sức vô cùng đơn giản mà thanh cao thoát tục. Trên cổ nàng chỉ đeo chuỗi ngọc trai phát sáng nhàn nhạt, ánh lên tương xứng với sắc mịn màng như ngọc mài

của nàng

Tóc dài chỉ buộc đơn giản, qua loa, buông hồ hững trên vai. Nàng trời sinh khí chất thanh cao, sau khi mặc trang phục cổ trang vào, quả thực khiến toàn trường quay đều ngừng thờ.

"Đạo diễn, Ngu tiểu thư, tôi không có ý gì đâu, vừa nãy không thấy chuỗi ngọc đâu cả, vừa mới tìm lại được...." Úc Noãn Tâm tiến đến, giọng đầy áy náy.

"A, không vấn đề, không vấn đề gì, cô không sao là tốt rồi". Thái độ của đạo diễn lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, hai con mắt sáng rực nhìn Úc Noãn Tâm

Không chỉ riêng mình đạo diễn mà hầu như nhân viên xung quanh cũng bị vẻ đẹp kinh diễm của nàng hấp dẫn.

Ngu Ngọc vốn đã bất mãn, lại thấy trang phục Úc Noãn Tâm hơn mình, cô ta không khỏi lo nghĩ Úc Noãn Tâm cứ như vậy cướp giật danh tiếng của mình.

"Ai cho cô mặc đồ trắng?" Tiếng nói gay gắt cắt ngang bầu không khí.

"A, Ngu tỷ, khí chất Úc tiểu thư tương đối hợp với màu trắng, tôi chính là người chọn bộ trang phục này !" Nhà tạo mẫu nhanh chóng bước lên phía trước nói.

"Đổi lại." Giọng nói của Ngu Ngọc lộ ra sự bức bối tức giận.

"Nghe tôi nói Ngu tỷ à, cô ấy mặc bộ váy này rất hợp, cứ để nguyên thế này lên hình có được hay không?" Đạo diễn lập tức tiến đến cười làm lành.

"Để nguyên như vậy quay phim ư? Tốt nhất ông nên rõ ràng đâu mới là diễn viên chính. Chẳng lẽ mắt ông để trên đầu hay sao mà không thấy màu sắc quần áo của cô ta đối chọi hoàn toàn với tôi?" Ngu Ngọc càng nói càng lớn tiếng, ra sức quát to át đi. "Cô....."

Cô ta chỉ thẳng vào mặt nhà tạo mẫu mà quát. "Thay ngay cho cô ta bộ trang phục xanh biếc"

"Việc này..." Nhà thiết kế vừa muốn nói, lại bị Úc Noãn Tâm cắt ngang:

"Bỏ đi, tôi đi đổi!"

"Ôi trời, vậy thì tốt rồi, Ngu tỷ không nên tức giận. Còn cô lập tức đi thay đồ." Đạo diễn thấy Úc Noãn Tâm không có ý kiến gì, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng giờ xuống được.

Hắn cũng không muốn thấy các nữ diễn viên xảy ra tranh chấp trên phim trường.

Chẳng bao lâu sau, Úc Noãn Tâm thay chiếc váy thứ hai bước ra

Lần này thì đúng là chiếc váy màu xanh biếc, mái tóc dài đen huyền vẫn lên, được giữ bằng trăm hoa rù xuống vài sợi tua rua. Với chiếc váy màu xanh này, Úc Noãn Tâm tựa như mưa trên lá sen, như sương giăng cô sơn, có vẻ trữ tình, nhẹ nhàng phiêu dật kỳ ảo không nói nên lời. Hai cánh tay trắng nõn như ngọc hơi có ánh xanh xanh, dường như trong suốt.

"Úc tiểu thư, cô thực sự xinh đẹp thật, cho dù mặc gì người khác cũng không thể dời mắt được!" Một gã nhân viên trong đó không nhận được lên tiếng ca ngợi.

"Đâu có, đó là do kỹ thuật của nhà tạo hình cao mà!" Úc Noãn Tâm khiêm tốn nở nụ cười, nhìn về phía đạo diễn, "Đạo diễn, có thể bắt đầu rồi chứ?"

Đạo diễn thiếu chút lác mắt trong hai lúm đồng tiền như hoa của nàng, nghe thấy nàng hỏi bỗng giật mình: "A, bắt đầu, có thể bắt đầu được rồi!"

Ngu Ngọc thấy vậy, trong lòng càng thêm bất an, bàn tay nhanh chóng nắm lại cứng ngắc.

"Thâm cung kế, màn một..... ACTION!" Đạo diễn vừa hô bắt đầu, Úc Noãn Tâm hồi hộp nhập vai vào cảnh quay.

"Thâm cung kế" kể về cuộc sống thứ hai của hoàng hậu thứ hai của nhà Đại Hán – Trương Yên. Bà là con gái của tỷ tỷ của Huệ Đế – công chúa Lỗ Nguyên, tức chính là cháu gái đáng ngoại của Huệ Đế, năm mười hai tuổi thì Huệ Đế trở thành trượng phu của bà.

Lịch sử ghi chép lại rằng Trương hoàng hậu trời sinh kiêu diễm, thoát tục, khí chất trầm tĩnh, thanh tao, đặc biệt là tình yêu sâu nặng suốt đời, không cách nào tiêu tan, người đời sau gọi bà là "Hoa Thần".

Lần này, Ngu Ngọc diễn là Trương Hoàng hậu "Hoa thần", còn Úc Noãn Tâm thì lại diễn vai Châu Nhi – một tỷ muội tốt của bà, nhưng rốt cục sau này vì quyền lực mà trở nên tham lam, hung hiểm, bất chấp mọi thủ đoạn để hãm hại Trương hoàng hậu.

Cảnh đầu của bộ phim, đã chọn phương pháp hồi tưởng trở lại...

Dưới hoa lê, gió nhẹ thoảng qua, Ngu Ngọc trong vai Trương hoàng hậu diễn về mặt u buồn của Trương hoàng hậu.

"Châu Nhi, người là tỷ muội tốt của ta đã nhiều năm, không ngờ... người lại vì quyền quý mà không tiếc trả giá tất cả... người..."

"Tỷ tỷ..."

Với kỹ thuật diễn chuyên nghiệp, Úc Noãn Tâm liền biến thành Châu Nhi trong nháy mắt – một kẻ làm người khác vô cùng chán ghét. "Ngày hôm nay ta còn gọi người một tiếng tỷ tỷ vì còn nghĩ đến tình cảm xưa! Không ngại nói cho người biết, quyền lực ta cũng muốn mà trái tim hoàng đế ta cũng cần!"

"Cái gì?... Châu Nhi, quả thực người điên rồi!" Trương hoàng hậu nhìn nàng không thể tin nổi, tiến lên.

"Điên rồi? Ha ha..." Châu Nhi cười to. "Chỉ có nữ nhân ngu ngốc như người vẫn u mê trong mộng ảo, lẽ nào... người không nhận ra trái tim hoàng đế đã không còn có bóng hình người? Trong hắt mắt chỉ có một mình Châu Nhi ta, mà hằng đêm ngủ bên cạnh hắt cũng chỉ là một mình Châu Nhi ta!"

"Người...." Mặt Trương hoàng hậu biến sắc rồi đột nhiên vùng tay lên...

"Bốp!"

Chỉ nghe một tiếng chát vang lên, một cái tát như trời giáng đánh vào khuôn mặt mịn màng của Úc Noãn Tâm trước mắt bao người.

"CUT!"

Đạo diễn vô cùng hoảng hốt, lập tức hô dừng lại. Hiển nhiên là các nhân viên làm việc ở đây đều bị hành động vừa rồi của Ngu Ngọc dọa cho khiếp sợ.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng bung tay che mặt, không thể tin nổi mà nhìn Ngu Ngọc.

Đạo diễn liền đi tới. "Ngu tỷ à, cô đang làm gì vậy? Trong kịch bản làm gì có cảnh bạt tai đâu!"

Ngu Ngọc liếc nhìn Úc Noãn Tâm, trong mắt hiện lên tia chán ghét, không có chút ý xin lỗi nào, chỉ nói lạnh một câu. "Tôi cho rằng tình huống này nên xử lý như vậy!"

"A?"

Đạo diễn giật mình sững sốt, vội vã nói: "Ngu tỷ, không phải như vậy, chị diễn vai Trương hoàng hậu tích cách nhẹ nhàng, hiền lành, rộng lượng, sao có thể có hành động như vừa rồi được!"

"Vi sao không thể?"

Ngu Ngọc cao ngạo nhìn đạo diễn, nói từng câu từng chữ: "Mặc dù trong lịch sử Trương hoàng hậu là hồng nhan bạc mệnh, nhưng bà ta đã có thể từng bước giành lại quyền quý, phản kháng lại số mệnh. Nhìn thấy tỷ muội tốt Châu Nhi của mình vì danh lợi mà trở nên nhân tâm, biến thành kẻ vô cảm, Trương hoàng hậu đau lòng tát cô ta một bạt tai thì có gì là sai? Tôi không thấy có gì trái với lẽ thường cả."

"Ôi trời Ngu tỷ..." Đạo diễn vẻ mặt bất đắc dĩ, đầy khó xử. "Cô làm như vậy tôi sẽ khó xử trước mặt tổ biên kịch."

"Đủ rồi!"

Mặt Ngu Ngọc càng không hài lòng. "Nếu như biên kịch không đồng ý với những thay đổi mà tôi nói thì tôi cũng không diễn nữa. Đạo diễn, không ngại nói cho ông biết, sau này tôi cũng sẽ dựa vào chính cảm giác của mình mà gia thêm một vài hành động."

"Việc này..."

"Hôm nay ông hãy suy nghĩ về vấn đề này đi, suy nghĩ kỹ một chút rồi sớm thông báo lại cho tôi!" Ngu Ngọc quay thẳng đi, nét mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo đi ra khỏi nơi diễn.

Thực là buồn cười, chỉ là một cái tát, có cần đến mức như vậy không? Úc Noãn Tâm chỉ là một diễn viên nhỏ, dù đạo diễn biết Ngu Ngọc cố ý gây khó dễ cho nàng thì thế nào chứ? Cô ta không tin chỉ vì một kẻ vô danh như nàng mà ông ta dám đắc tội với ảnh hậu này.

Úc Noãn Tâm!

Lúc cô ta nhìn thấy nàng và Hoắc Thiên Kinh đồng thời xuất hiện, ngực cô ta dâng lên một cảm giác vô cùng bất an, như nguy hiểm cận kề bất cứ lúc nào cũng có thể đổ ập xuống. Phải nói rằng, cô ta là người phụ nữ ở bên cạnh Hoắc Thiên Kinh lâu nhất, nếu Hoắc Thiên Kinh để ý tới Úc Noãn Tâm thì không lý nào cô ta lại không phát hiện ra được.

Thế nhưng cái vòng đeo cổ kia giải thích sao đây?

Tuy nói Hoắc Thiên Kinh luôn hào phóng với đàn bà của mình, nhưng không vùng tay quá trán đến mức với cả phụ nữ xa lạ?

Còn nữa... Ngu Ngọc phải thừa nhận rằng dung mạo Úc Noãn Tâm quả thực vô cùng tuyệt mỹ, dựa vào dung mạo này khiến Hoắc Thiên Kinh chú ý là lẽ tất nhiên, nhưng bất luận như thế nào cô ta đều phải đề phòng mới được

"Ngu tử... aiz...." Đạo diễn luống cuống một hồi, lúc này mới bấm máy chưa được vài phút mà đã bức bối rồi sao?

Vậy sao được?

"Đạo diễn!"

Người quản lý của Ngu Ngọc đi lên phía trước, nhấn mặt lại nói: "Ông hẳn cũng biết thời gian của Ngu tiểu thư có giá biết bao nhiêu, tôi van xin các ông, lần sau nếu có đưa thì đưa kịch bản hoàn thiện một tý lên được không?"

Nói xong, cũng không quay lại mà đi luôn

"Áy, Ngu tiểu thư..." Đạo diễn thấy Ngu Ngọc đã đi xa, vẻ mặt đầy thất vọng.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: – Đau lòng tưởng niệm

"Đạo diễn, làm sao bây giờ? Cảnh quay hôm nay chưa hoàn thành?" Trợ lý đạo diễn chạy tới, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

Quay cái gì mà quay! Diễn viên đều về hết rồi. Bỏ đi, bỏ đi. Hôm nay nghỉ ngơi, mai lại tiếp tục!" Đạo diễn cúi khinh phát tay nói.

Úc Noãn Tâm hạ mắt, hít một hơi thật sâu đi tới trước mặt đạo diễn nhẹ giọng nói khẽ: "Đạo diễn, tôi xin lỗi, tôi..."

"Ai da, Úc Noãn Tâm, việc này sao lại trách cô được!"

Đạo diễn thấy nàng tiến lên, mặt mày lập tức rạng rỡ, tay liền ôm lấy thắt lưng nàng, nói ám muội: "Em cũng biết tính Ngu Ngọc mà, cô ta là diễn viên, nhưng phía sau cô ta là chỗ dựa vững chắc, vô cùng khủng khiếp. Thế nào, mặt còn đau không? Để anh xem một chút..."

"Đạo diễn..." Úc Noãn Tâm vội vã tránh bàn tay đang đưa lên, trên mặt lộ vẻ bối rối. "Cảm ơn đạo diễn đã quan tâm, tôi về chuẩn bị cho cảnh quay ngày mai đây!"

Nói xong liền vùng ra khỏi lòng hán, vội vã bỏ về.

Đạo diễn nhìn thân hình gợi cảm của Úc Noãn Tâm, tham lam nuốt nước bọt, gần giọng nói: "Ồ trước mặt ta còn làm bộ thanh cao. Phi! Sớm muộn gì cũng có ngày ta làm cho cô phải ngã vào vòng tay của ta!"

Ban đêm yên lặng đến lạ thường, chỉ có trăng lạnh như nước lẳng lẳng tiến vào cửa sổ, lưu lại một vùng trắng bạc trên tấm thảm...

Úc Noãn Tâm cảm ly rượu, khuôn mặt ửng hồng say say, càng làm dung nhan tuyệt mỹ thêm say đắm lòng người. Tựa người vào cửa sổ, bóng dáng lẻ loi, cô độc của nàng như đối lập hoàn toàn với khung cảnh nhộn nhịp bên dưới.

Đúng vậy, nàng sợ thứ an tĩnh này nên mới chuyển đến nơi khu vực thành thị phồn hoa đầy náo nhiệt. Trước đây nàng đâu phải người như vậy, từ ba năm trước tại buổi tối hôm đó...

Úc Noãn Tâm đột nhiên mờ mắt. Hơi thở, giọng nói thô suyền của người đàn ông kia của ba năm trước đây như vẫn văng vẳng bên tai, mà tất cả những gì phát sinh đêm đó vẫn khiến nàng lạc vào cảnh giới kỳ lạ một lần nữa.

Nàng uống một ngụm rượu vang đỏ, cố gắng để hơi men làm tê đi thần kinh đang vô cùng mẫn cảm của mình một chút.

Vì sao? Sự việc đã qua ba năm rồi mà nàng vẫn không tài nào quên được, hơn nữa số lần nhớ lại gần đây lại càng ngày càng tăng tần suất?

Nàng đã bỏ trốn rồi, còn muốn như thế nào nữa? Ba năm trước đây, vì người đàn ông xa lạ đó mà tất cả mọi thứ của nàng đều đã bị phá hủy!

Hôn lễ của nàng bị phá hủy, tình yêu của nàng cũng bị phá hủy!

Tà Lãng Thần... Tà Lãng Thần...

Nàng vươn ngón tay mảnh mai nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn vô nghĩa bên ngoài cốc thủy tinh.

Mỗi vòng tròn vẽ ra, lòng của nàng cũng đau đớn thêm một lần.

Ba năm trước, vì người đàn ông xa lạ kia, nàng đành phải bắt đắc dĩ rời xa Lãng Thần. Bởi nàng hiểu thế giới này làm gì có người đàn ông nào có thể chấp nhận việc cô dâu lại bị... cưỡng bạo ngay trước ngày hôn lễ!

Tuy nàng biết Tà Lãng Thần rất yêu nàng, nhưng cũng vì lẽ đó nàng mới không cần anh thêm thương tâm!

Hầu như mấy năm nay, trên đường chạy trốn, nàng cố gắng không liên lạc với bất kỳ người quen nào, thậm chí cả cha mẹ mình, bởi vì... lòng nàng thủy chung vẫn không thể khai thông được.

Chỉ là... mỗi khi một mình trong màn đêm, nàng lại càng nhung nhớ Tà Lãng Thần hơn nữa. Loại nhớ nhung này giống như một mũi dao bén nhọn, từng chút, từng chút một đâm vào trái tim nàng đến rỉ máu...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: – Nguy cơ trí mạng

Nhạc chuông điện thoại vang làm lên gián đoạn suy nghĩ trong lòng của Noãn Tâm.

"Vâng?" Giọng nói của nàng có chút khàn khàn, càng làm tăng thêm sức quyến rũ nữ tính của nàng. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Noãn Tâm? Em đang ở nhà phải không? Đừng đi khỏi nhà, chị sẽ đến tìm em, có việc gấp đấy!" Người gọi là Tiểu Vũ – người đại diện của nàng.

Úc Noãn Tâm đập máy, than nhẹ một tiếng, không tài nào tập trung tinh thần được nữa, bởi vì nàng hiểu rõ, tới muộn thế này mà Tiểu Vũ lại đến đây thì chắc chắn phải có sự tình gì đó liên quan đến công việc.

Không đợi nàng nghĩ xong, chuông cửa reo vang.

Tốc độ của Tiểu Vũ đúng thật là mau lẹ!

Úc Noãn Tâm gượng cười, lắc đầu rồi đi ra sảnh, thậm chí chưa nhìn coi thì đã trực tiếp mở cửa.

"Tiểu Vũ, chị thực là điển hình của người cuồng công việc, đã trễ thế này mà..."

Nàng chỉ nói được nửa câu rồi dừng lại, đôi mắt đẹp đang nhìn rõ người vừa đến kia, sau đó liền tức khắc trừng lớn.

"Thế nào lại là ông? Ông, ông làm sao mà..."

"Noãn Tâm, mỹ nhân của ta ơi... Dương nhiên phải là ta, nếu không phải ta thì em tưởng là ai?" Ngoài cửa, một người đàn ông lão đạo xông vào, không phải ai khác, lão chính là nhà đầu tư luôn thủy chung nhưng nhớ mãi không quên nàng.

Miệng lão đầy mùi rượu, nhìn thấy tấm thân của Úc Noãn Tâm chỉ có mỗi cái áo ngủ, hai mắt lập tức loé sáng lên.

"Ông đi ra ngoài!" Úc Noãn Tâm kinh hãi đẩy ông ta ra, muốn đóng cửa lại, chỉ có điều sức lực của nàng sao có thể bằng đàn ông.

"Ta đã tới, không chiếm được mỹ nhân như ta mong muốn thì làm sao có thể đi được chứ? Thật là một cô gái đơn thuần... Nhưng mà, là như thế này, ta mới càng nhớ mãi không quên!" Cô tiên sinh một tay ôm lấy nàng, tay kia thì đóng cửa mạnh một cái.

"Buông ra!" Úc Noãn Tâm toàn thân run rẩy, cố sức đẩy hắn ra.

"Ha ha, tiểu mỹ nhân, cô còn chưa nghĩ thông suốt sao? Ta nói cho cô biết, ngày hôm nay cô chịu thì chịu, còn không chịu thì cũng phải chịu..." Cô tiên sinh nói xong, liền đẩy mạnh nàng ngã xuống ghế sofa, ngay sau đó, thân thể nặng nề liền đè thẳng xuống phía dưới.

"Đừng..."

Úc Noãn Tâm bị lão đè, suýt chút nữa là không thở nổi, nàng cố sức tựa đầu xoay sang một bên, mùi rượu của gã đàn ông phả vào gáy của nàng, khiến cho sự phản cảm và phản kháng của nàng ngày càng lớn hơn nữa.

"Cổ tiên sinh, ông say rồi! Buông ra!" Nàng lớn tiếng kêu lên, sợ hãi tự đứng bật phất.

"Noãn Tâm, biết ta nhớ em lắm không? Sau lần đầu tiên nhìn thấy em ..." Cổ Tiên Sinh kiềm chế hai tay của nàng, gặm cắn chiếc cổ trắng như tuyết của nàng, âm thanh tràn ngập dục vọng tham lam.

"Không, thả tôi ra, ông đã có Tiểu Dung rồi, cầu xin ông, buông tôi ra!" Cảm giác lạnh buốt của ba năm trước lần thứ hai xuyên thấu thân thể, nàng điên cuồng phản kháng lại.

Cổ tiên sinh hung hăng giữ chặt cổ nàng, vừa thờ gấp vừa hung tợn nói: "Tiểu Dung kia, ta đã sớm chơi chán rồi, hiện giờ ta chỉ muốn em, chỉ cần em theo ta, ta đảm bảo sự nghiệp của em sẽ nâng cao một bước!"

"Không, buông ra, buông ra..." Úc Noãn Tâm đẩy mạnh lão ra, cổ nàng bị bóp chặt khiến nàng nghẹt thở.

Không đợi nàng đứng dậy, lão liền nắm lấy tóc nàng mà kéo xuống...

"A..." Nàng bị ăn đau, ngay sau đó, thân thể nàng liền bị người đàn ông ở đằng sau gắt gao đè lại.

"Đừng..."

Úc Noãn Tâm không đợi lão phản ứng lại, toàn bộ cơ thể nàng tựa như đường cong, một lần nữa lại ngã xuống chiếc sô pha, ngay sau đó, trên người lún xuống.

"Noãn Tâm, cô giãy giụa để làm gì? Thế nào, theo ta thì tâm không cam, tình không nguyện sao? Cô cũng không nhìn xem bản thân mình là thân phận gì, chỉ là một diễn viên quần mà còn giả bộ thanh cao. Bên ngoài còn có bao nhiêu người mong muốn được ta đối đãi như cô, hừ? Lẽ nào cô không muốn có quyền lực trong cái giới này? Lẽ nào cô không muốn leo lên vị trí tối cao?"

Cổ tiên sinh mê đắm nhấm cổ của nàng mà gặm cắn, giọng nói của lão bị dục vọng làm cho thay đổi hẳn.

"Buông ra..."

Úc Noãn Tâm đã không còn nghe lão nói, vừa giãy giụa còn vừa đưa tay ra bàn trà bên cạnh điên cuồng tìm kiếm.

Một chiếc bình hoa bị nàng nắm được, cái cảm giác băng lạnh trong nháy mắt truyền qua tay nàng tới tận trái tim...

"Hôn một chút nào, người đẹp, đừng sợ, một lát nữa em sẽ cực khoái thôi..."

"Bóp... choang..."

Theo tiếng bình hoa rớt xuống đất, Cổ tiên sinh hét lên, tiếng kêu ré lên như tiếng heo bị chọc tiết...

Úc Noãn Tâm cố sức để đẩy lão ra, thân thể áp sát vào tường, về mặt kinh hãi nhìn tên Cổ Tiên Sinh đang nằm trên mặt đất.

Máu, trên trán lão tràn lan ra, nhuộm đỏ cả mắt lão.

Cổ tiên sinh không thể tin nổi, đưa tay sờ lên đầu, đúng là máu...

"Chớ trách tôi, là ông, ép tôi..."

Úc Noãn Tâm thấy trong mắt lão có lửa giận hầu như có thể thiêu đốt được, vừa hoảng lại vừa sợ, lắp bắp nói với lão.

"Con khốn, mày, mày dám đánh tao?"

Cổ tiên sinh thất tha thất thểu cố đứng dậy, muốn tiến lên kéo Úc Noãn Tâm, nhưng nàng đã nhanh chóng né được.

"Đừng lại đây, nếu ông tiến qua đây thì tôi sẽ báo cảnh sát!" Úc Noãn Tâm nắm chặt chiếc điện thoại di động giơ lên, khàn giọng lên tiếng để lão tránh đường.

Cổ tiên sinh đưa tay che vết thương, một bên kêu gào âm ỉ nói: "Báo cảnh sát? Được, mày báo đi, mày không báo thì tao cũng sẽ báo. Tao tổ cáo mày, đầu tiên là quyến rũ tao đến đây, sau đó lại có ý giết người!"

"Ông, ông... bịa đặt!" Úc Noãn Tâm không thể ngờ lão lại trở mặt đáng hổ thẹn này.

"Hừ, tao không ngần ngại nói cho mày biết, hôm nay mày dám đối xử với tao như thế, sẽ có ngày mày phải trả giá, không chỉ khiến mày không kiếm được việc làm ở đâu cả, mày sẽ phải ngồi tù mới thôi. Đồ đàn bà không biết tốt xấu!" Cổ tiên sinh chỉ vào nàng mà kêu gào.

"Rầm..."

Chỉ nghe một âm thanh vang lên, Tiểu Vũ xông vào, nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra, quả thực lại càng hoảng sợ.

"Cổ tiên sinh? Tại sao ngài lại ở đây? Á... cái trán của ngài..."

"Úc Noãn Tâm, chờ đấy, chờ bị ngồi tù đi!" Cổ tiên sinh thấy có người đến, tức giận không thể không lớn tiếng la hét được, không đếm xỉa tới vết thương lại mà đã liền đi khỏi.

"Rầm!"

Một tiếng đóng cửa thật mạnh, thân thể Úc Noãn Tâm cũng giống như một con bướm, chậm rãi trượt xuống, gương mặt xinh đẹp đều tái nhợt đi cả ...

Tiểu Vũ ngây ngốc sững sốt cả một hồi lâu mới phản ứng lại, bước nhanh đến phía Úc Noãn Tâm, đỡ nàng lên rồi diu nàng đến ngồi lên chiếc sô pha.

"Noãn Tâm, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lão ta lại ở chỗ em?"

Úc Noãn Tâm dựa cả người vào sô pha, vô thức ôm chặt lấy đầu gối, nàng đã suýt bị dọa đến choáng váng, toàn thân đều run rẩy.

"Noãn Tâm, Noãn Tâm..."

Tiểu Vũ thấy tình hình không ổn, lập tức chạy đến tủ quần áo lấy ra một chiếc váy, nói với nàng: "Em có bị thương ở đâu không? Đi, thay quần áo đi, chúng ta lập tức tới bệnh viện!"

Tiểu Vũ vừa nói, vừa luống cuống tay chân giúp nàng thay quần áo.

"Tiểu Vũ..." Úc Noãn Tâm khẽ mở miệng, giọng nói mềm yếu mà mệt mỏi. "Em không bị thương, đừng đi..."

Tiểu Vũ sững sốt, vội vã đem chiếc váy cất lại chỗ cũ, rồi ngồi xuống kế bên nàng, lo lắng hỏi thăm: "Noãn Tâm, rốt cuộc lúc này đã xảy ra chuyện gì? Nói cho chị biết đi, đừng làm chị lo lắng có được không?"

"Tiểu Vũ, em..."

Úc Noãn Tâm không biết phải mở miệng thế nào, nhưng lại hoảng sợ nên muốn kiếm một người để trút bỏ, vì vậy run giọng kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho Tiểu Vũ nghe.

Một lúc sau...

"Thằng khốn kiếp này!"

Tiểu Vũ nghe xong toàn bộ câu chuyện, tức giận đứng phắt dậy, vẻ mặt rất phẫn nộ. "Cái lão già không biết xấu hổ, vậy mà vẫn còn nhìn chăm chăm vào em, rõ ràng là lão tự tìm phiền phức, còn định vu oan giá họa sao? Thật là đáng chết!"

Úc Noãn Tâm ôm hai chân, ngồi ở đó bất lực như một đứa trẻ, mái tóc dài rũ rượi trên vai, khuôn mặt trắng bệch lộ vẻ bi thương.

Tiểu Vũ mắng đã đòi một trận xong, cũng thả lưng xuống sô pha, thờ dãi một hồi nói: "Đây là sự thực xấu xa trong cái giới này. Lão ta là một nhà đầu tư lớn, tất nhiên là giống một kẻ đại gia, sở dĩ ngày hôm nay lão ta dám làm như thế, cũng vì em không có khả năng đấu lại lão, nhưng mà, Noãn Tâm..."

Cô kéo tay của Noãn Tâm lại, trên mặt lộ vẻ thân thiết cùng lo lắng, "Em đang rất nguy hiểm! Tình cảnh hiện giờ của em rất nguy hiểm!"

Úc Noãn Tâm sững sờ, ánh mắt tràn ngập vẻ ngờ ngợ nghi hoặc.

"Noãn Tâm, trăm ngàn lần đừng tưởng rằng những lời lão ta vừa mới nói chỉ là nhất thời tức giận mà thôi. Người như lão ta tuyệt đối sẽ bởi vì không chiếm được em mà đi hủy diệt em đó!" Tiểu Vũ nói hết sức nghiêm túc.

"Tiểu Vũ, ý chị là..." Tay Úc Noãn Tâm khẽ run run, nàng nghĩ tới những lời Cổ tiên sinh vừa nói trước khi đi.

"Không sai! Nếu như chị nói đúng, thì hành vi của em lần này đã làm lão then quá hoá giận. Lão không chỉ sẽ ngăn cản sự nghiệp diễn xuất của em thôi đâu, mà nói không chừng, lão sẽ thực sự đưa em ra tòa đấy!" Về mặt Tiểu Vũ rất lo lắng.

"Rõ ràng là lão ta muốn xâm phạm em, vậy mà lão ta lại muốn tố cáo?" Úc Noãn Tâm trừng mắt không thể tin được.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng lắc đầu. "Noãn Tâm, không nên thấy sốc, người ta mồm miệng leo mép, muốn hủy hoại sự nghiệp của em thực sự là rất đơn giản!"

Úc Noãn Tâm hết chỗ để nói, lại càng thêm bất lực, nàng chỉ cảm thấy một trận nghẹt thở, tựa như cổ bị một đôi tay bóp chặt lại, dần mất đi hô hấp ...

"Noãn Tâm, chuyện lần trước chị nói, em đã cân nhắc hay chưa?" Tiểu Vũ hỏi.

"Chuyện gì?" Úc Noãn Tâm uể oải hỏi lại.

Tiểu Vũ vẻ mặt bất đắc dĩ. "Noãn Tâm, em sẽ không quên đấy chứ? Chính là về chuyện em chủ động tiếp cận Hoắc Thiên Kinh đó!"

"Tiểu Vũ, em thực sự không thể..."

Úc Noãn Tâm vừa nghĩ đến đôi mắt lạnh lẽo của người kia thì đáy lòng không khỏi phát lạnh, liên tục lắc đầu.

"Noãn Tâm à..." Tiểu Vũ kéo tay nàng qua phía mình, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, "Hiện giờ em không thể nào không làm như vậy, không được phép không làm, mà... nhất định phải làm được!"

"Tiểu Vũ, em..."

"Noãn Tâm, em hãy nghe chị nói!" Tiểu Vũ nhẹ nhàng cắt ngang lời nàng, nói thành khẩn: "Thật ra nếu không có chuyện đêm nay, tình cảnh của em cũng không tốt chút nào. Nếu như lão Cổ từ giờ lại gây khó dễ, tiền đồ của em và vô cùng nguy khốn!"

"Tiểu Vũ, chị... ý chị là gì?" Úc Noãn Tâm rất nhạy cảm với những lời mà Tiểu Vũ vừa nói.

Tiểu Vũ hít sâu một hơi, nói: "Noãn Tâm, thật ra chị còn muốn hỏi em một chuyện, em đã đắc tội với Ngu Ngọc phải không?"

"Đắc tội với Ngu Ngọc ư? Em làm sao mà lại có khả năng làm việc đó?" Vẻ mặt của Úc Noãn Tâm lộ sự nghi ngờ và khó hiểu.

"Không có khả năng ư, em suy nghĩ kỹ đi, có phải trước khi quay phim em đã đắc tội với cô ta không?" Tiểu Vũ có chút sốt ruột hỏi thăm.

Úc Noãn Tâm lắc đầu. "Tiểu Vũ à, chị phải hiểu em chứ, em làm sao mà có khả năng đắc tội với Ngu Ngọc, trước đây em cũng chưa hề tiếp xúc với cô ta nữa là!"

Tiểu Vũ suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhớ tới một việc, vội vã hỏi: "Noãn Tâm, chiếc vòng cổ em đeo hôm lễ trao giải từ đâu mà có? Đám nhà báo nói rằng chiếc vòng cổ ấy được bán đấu giá với cái giá trên trời đấy!"

Úc Noãn Tâm cũng thấy tin tức vừa rồi có liên quan, liền cắn môi dưới, than nhẹ một tiếng. "Chiếc vòng cổ ấy chính là của người đàn ông kia cho em..."

"Là ai?" Tiểu Vũ dường như có chút dự cảm không lành.

"Chính là người chị vừa mới mở miệng đã nhắc đến – Hoắc Thiên Kinh!" Trong đầu Úc Noãn Tâm hiện lên buổi trao giải hôm đó...

"Trời ạ..."

Tiểu Vũ vì một chữ Hoắc làm cho đứng phắt dậy, kinh hãi mà trợn tròn hai mắt, "Cái vòng cổ kia thật sự là của Hoắc Thiên Kinh tặng cho em ư? Thảo nào, sao tự dưng Ngu Ngọc lại xem em như là cái gai trong mắt được?"

Úc Noãn Tâm sững sờ, vội vã xua tay nói: "Tiểu Vũ, không phải như thế, lúc đó vòng cổ của em bị đứt, vừa hay Hoắc Thiên Kinh lại đi ngang qua đây, vì thế đã cho em chiếc vòng cổ. Hơn nữa... anh ta vẫn chưa nói là sẽ cho cái vòng cổ cho em luôn, vốn em đang định tự đem đến trả lại cho anh ta!"

Rốt cuộc Tiểu Vũ cũng hiểu ra...

"Noãn Tâm, em thật là ngốc quá! Chị nghĩ tên Hoắc Thiên Kinh đã chú ý đến em, thậm chí là đã có hứng thú rồi, nếu không tại sao anh ta lại ra tay giúp em?"

"Làm sao như thế được?" Tim Úc Noãn Tâm đập "thình thịch" một tiếng, đôi mắt hung ác nham hiểm kia lại một lần nữa hiện lên trước mắt nàng.

"Nhất định là như thế. Chiếc vòng kia có giá trên trời đó, làm sao mà lại nói cho là cho được. Hay là bởi vì anh ta có chút hứng thú với em, mới có thể giúp em, mà Ngu Ngọc cũng nhận ra điểm này, nên mới cực lực đề cử em làm diễn viên thứ hai trong "Thâm cung kế", mục đích của cô ta là muốn nhân cơ hội này làm nhục em!" Tiểu Vũ phân tích đạo lý rõ ràng.

"Tiểu Vũ, Ngu Ngọc là diễn viên, cô ta không đến mức chỉ là vì muốn em nhục nhã mà cố ý khiến em tham dự lần quay phim này chứ?" Úc Noãn Tâm vẫn chưa hiểu lắm.

Tiểu Vũ khoát tay chặn lại. "Noãn Tâm, đàn bà nào cũng như vậy hết, đặc biệt là chúng ta đây. Em đừng quên, sở dĩ bây giờ Ngu Ngọc nổi tiếng như thế, nhất định là có quan hệ bí mật với Hoắc Thiên Kinh. Ít nhiều gì thì nhà đầu tư và đạo diễn cũng phải có liên quan đến sổ sách túi tiền của Hoắc Thiên Kinh. Nếu như mất đi Hoắc Thiên Kinh làm chỗ dựa thì Ngu Ngọc cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi, tất cả vinh hoa phú quý không còn sót lại chút gì hết!"

Úc Noãn Tâm giật mình, làm sao nàng lại không hiểu được chứ. Đừng nói Tiểu Vũ làm người đại diện đã nhiều năm, từng gặp qua rất nhiều các minh tinh với nhiều diện mạo khác nhau rồi, mà ngay cả là nàng, dù mới bước chân vào làng giải trí được vài năm, cũng đã xem hết lòng

người dễ đổi thay trong cái giới này.

"Tiểu Vũ... chị nói thử xem, Ngu Ngọc sẽ đối xử với em như thế nào?"

Tiểu Vũ suy nghĩ một hồi: "Dù sao cô ta cũng là một ảnh hậu, không thể làm chuyện gì quá rõ ràng với người khác. Chỉ là... chị nghĩ nhục mạ em chỉ là trò diễn đầu tiên thôi, cô ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định đâu!"

"Tại sao lại như vậy chứ..." *Mây Úc Noãn Tâm hơi nhíu lại, cắn môi dưới, rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ.*

Chẳng lâu sau, nàng liền đi ra, trong tay là cái hộp gấm.

"Tiểu Vũ, đây là món đồ của Hoắc tiên sinh, em nghĩ là phải cùng Ngu Ngọc nói rõ chuyện này mới được."

Tiểu Vũ cầm lấy hộp gấm, chậm rãi mở ra...

Ánh sáng của châu báu trong hộp đi cùng với ánh đèn êm dịu của ngọn đèn, lóng lánh làm kẻ khác phải kinh tâm động phách.

"Ồi..."

Tiểu Vũ thở dài nói: "Noãn Tâm, vô dụng thôi, em nghĩ là Ngu Ngọc sẽ nghe em giải thích ư? Nếu như cô ta rộng lượng như thế, sẽ không đòi nào chinh em. Em xem, khuôn mặt của em vẫn còn hơi hồng kìa."

Úc Noãn Tâm vô thức lấy tay che gương mặt lại, cực kỳ xấu hổ.

"Noãn Tâm, sáng sớm hôm nay chị mới nghe được, vốn dĩ chiếc vòng cổ mà Hoắc tiên sinh mua được từ cuộc bán đấu giá sẽ là của Ngu Ngọc, nhưng không ngờ lại đưa cho em..." *Tiểu Vũ nhẹ nhàng lắc đầu. "Ngu Ngọc đã rất thích chiếc vòng cổ này từ trước rồi."*

"Hà?"

Úc Noãn Tâm lần này ngẩn ra không biết gì, ngơ ngác nhìn thoáng qua chiếc vòng cổ trên tay Tiểu Vũ, khẽ nói một câu: "Nói như vậy, em đi giải thích chỉ là làm việc vô ích thôi sao?"

"Đúng vậy, thật ra mọi chuyện đều có biện pháp xử lý, chỉ là trăm ngàn cũng không nghĩ tới, nửa đường lại gặp phải một tên sói háo sắc họ Cổ!" *Tiểu Vũ phẫn uất nói mãi không thôi.*

"Có biện pháp gì giúp em ư? Biện pháp gì thế?" *Úc Noãn Tâm vội vã hỏi.*

"Đó chính là... hủy hợp đồng!" *Tiểu Vũ nói gần từng câu từng chữ.*

"Cái gì?"

Úc Noãn Tâm cả kinh. "Tiểu Vũ, nếu bây giờ mà em hủy hợp đồng, chỉ riêng tiền em phải bồi thường cũng phải vài trăm đó."

"Chẳng qua chỉ là vấn đề tiền bạc có thể dàn xếp được ỏn thỏa. Ban đầu chị nghĩ tới biện pháp này chỉ là vì muốn em có thể tránh được xung đột chính diện với Ngu Ngọc, không muốn để cô ta lại tìm cơ hội làm khó dễ em nữa. Nhưng hiện giờ em lại đắc tội với tên Cổ tiên sinh, hủy hợp đồng chỉ khiến em họa vô đơn chí(*liên tiếp gặp nạn). Tên họ Cổ đó nhất định sẽ ngưng hẳn kế hoạch tuyên truyền quảng bá cho em để uy hiếp em, thậm chí thực sự sẽ tố cáo em tội cố ý gây thương tích, cho nên..." *Tiểu Vũ dừng lại một chút, nhìn Úc Noãn Tâm, trong mắt hiện lên một tia khác thường.*

"Cho nên cái gì?" *Úc Noãn Tâm vội vàng hỏi.*

Tiểu Vũ hít một hơi thật sâu, nói với giọng điệu cực kì nghiêm túc: "Cho nên hiện giờ chỉ có một người mới có thể giúp được em, đó chính là Hoắc Thiên Kinh!"

Cơ thể Úc Noãn Tâm run lên.

"Noãn Tâm, em hãy nghe chị nói, bây giờ em không có đường lui đâu, con đường trước mặt đã bị tên họ Cổ và Ngu Ngọc phá hỏng, chỉ có anh ta mới cứu được em thôi!" *Tiểu Vũ thành khẩn khuyên bảo nàng.*

Lòng Úc Noãn Tâm hoàn toàn sụp đổ. "Lẽ nào... chỉ có một biện pháp này ư?"

"Đúng vậy!" *Tiểu Vũ nghiêm túc gật đầu một cái.*

Úc Noãn Tâm nhắm mắt lại, vẻ mặt rất mệt mỏi. "Tiểu Vũ, xin chị đừng ép em được không?"

"Noãn Tâm à, không phải chị ép em, mà chính là Cổ tiên sinh và Ngu Ngọc ép em, là tiền đồ đang lâm nguy của em ép em. Chị không còn cách nào khác nên mới cho em đi con đường này, trừ phi em từ bỏ hết tất cả mọi nỗ lực, rút khỏi ngành giải trí!" *Tiểu Vũ hạ tới hậu thư.*

Úc Noãn Tâm cắn chặt môi, bờ môi mềm mại vì cắn mà sưng chảy máu.

"Noãn Tâm, chị đã nghe được, hiện nay Hoắc tiên sinh đang ở thành phố này tham gia hội nghị, còn nghỉ ngơi thêm ba ngày nữa, đây chính là nơi mà anh ta sẽ trở lại."

Tiểu Vũ lấy ra một quyển vở từ trong túi, viết một dòng địa chỉ lên giấy rồi đặt vào trong lòng bàn tay Úc Noãn Tâm. "Đêm nay ngủ không được thì có thể nhắm mắt lại kỹ càng, nếu suy nghĩ cân nhắc rồi, em phải đi đó. Chị nghĩ em thông minh như thế, nhất định sẽ khiến anh ta quan tâm. Điều quan trọng nhất là... mọi đàn ông đều thích phụ nữ nhiệt tình chủ động!"

"Tiểu Vũ..." Úc Noãn Tâm hơi run tay, nhìn tờ giấy có ghi địa chỉ, cảm thấy cực kỳ chướng mắt.

Tiểu Vũ thờ dãi nói: "Chị thật sự không hiểu tại sao em lại từ chối kịch liệt như thế. Hoắc tiên sinh cũng đâu phải độc xà đã thú gì, đối với chuyện có lợi cho em thì đáng lẽ em nên phải nhiệt tình đáp ứng mới đúng."

"Em..." Úc Noãn Tâm suýt nữa nói ra hết mọi chuyện trong lòng.

Nàng đã có người đàn ông trong lòng rồi. Tuy rằng lúc trước nàng lựa chọn rời xa, nhưng, nàng vẫn còn yêu anh ta trước sau như một.

Mà nàng cũng có nỗi sợ đàn ông, một kẻ là người đàn ông đem đó trước đây ba năm, một kẻ là người đàn ông lạnh lùng kia – Hoắc Thiên Kinh.

Không biết vì sao, mỗi khi tiếp xúc với người này, trong lòng nàng đều xuất hiện một cơn lạnh buốt.

Tiểu Vũ thấy bộ dạng của nàng như không muốn nói, cũng không miễn cưỡng nàng nữa, đứng dậy, đi về phía cửa chính, cuối cùng bỏ lại một câu: "Noãn Tâm, chị không biết tại sao em lại kháng cự Hoắc tiên sinh, chỉ có điều chị muốn nhắc nhở em, đây chính là cơ hội cuối cùng của em đấy!"

Nói xong, mở cửa đi ra.

Tiếng đóng cửa vọng lại trong gian phòng, sự cô độc bao trùm hoàn toàn lấy nàng.

Quả nhiên, đúng như lời Tiểu Vũ nói, ngày hôm sau khi mặt trời mọc lên, Úc Noãn Tâm phải đối mặt với những mối nguy cơ sự nghiệp kéo đến.

Đầu tiên là các nhà quảng cáo đều rút lui hợp đồng, hủy bỏ các loại hoạt động thương mại phát ngôn của Úc Noãn Tâm.

Điều tiếp theo đến chính là cảnh sát điều tra, tên Cố tiên sinh ác độc đã đưa ra cáo trạng, khiến Úc Noãn Tâm trở nên họa vô đơn chí.

Đòn đánh trí mạng nhất chính là Ngu Ngọc đã đề cử với tổ làm phim, sau khi nghe nói tin đồn tiêu cực của nàng, nhà đầu tư đã không chút do dự yêu cầu đạo diễn đổi người, không còn dùng Úc Noãn Tâm nữa.

Còn Ngu Ngọc lại có vẻ hả hê mà phán một câu: "Lúc trước tôi thật sự là có mắt như mù, sớm biết rằng cô là loại con gái háms tiền như thế thì đã không đề cử cho cô vào vai Châu Nhi. Bây giờ thì khờ rồi, tiến trình của bộ phim đều bị cô làm chậm lại rồi đấy!"

Cuối cùng, Úc Noãn Tâm vẫn phải rơi vào tình cảnh không thể không hủy hợp đồng.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: – Thỏa hiệp

Buổi chiều trời đổ mưa, Úc Noãn Tâm đi vào phòng làm việc của đoàn làm phim.

"Đạo diễn."

"Noãn Tâm, đến đây, nhanh, ngồi bên này!"

Sau khi thấy Úc Noãn Tâm đi vào, đạo diễn của "Thâm cung kế" hai mắt sáng rỡ. Hôm nay nàng mặc váy trắng thuần khiết, mái tóc dài chỉ đơn giản để rơi tự nhiên, tăng lên bội lần vẻ đẹp mê người.

Úc Noãn Tâm hạ mắt, ngồi xuống, "Đạo diễn, vì tôi mà đoàn làm phim bị tổn thất. Tôi thực sự rất xin lỗi."

"Noãn Tâm à..."

Đạo diễn ngắt lời nàng, chủ động ngồi xuống bên cạnh nói. "Em cũng biết tình hình rất nghiêm trọng, nhà đầu tư vẫn bảo cần thay người, anh

thấy hợp đồng này không có khả năng tiếp tục..."

Nói đến đây, hắn cố ý dừng lại nhìn phản ứng của nàng.

"Đạo diễn, ông hẳn rất rõ là chuyện không liên quan tới tôi, tất cả mọi tin đồn đều do một tay Cổ tiên sinh dưng nên." Trên mặt Úc Noãn Tâm lộ ra vẻ lo lắng.

"Anh biết, đương nhiên là anh hiểu rõ."

Đạo diễn nói xong, một tay tự nhiên chủ động kéo bàn tay nhỏ bé của nàng qua, một bàn tay khác vô cùng thân thiết ôm lấy eo nàng, thân thể tựa sát vào nàng...

"Noãn Tâm em là người thế nào, làm sao anh lại không rõ. Thế nhưng em phải biết, người em đắc tội là Cổ tiên sinh. Trong giới đầu tư, ông ra cũng là nhân vật tai to mặt lớn, ngay cả nhà đầu tư phím của chúng ta cũng phải nể mặt Cổ tiên sinh một chút."

Úc Noãn Tâm không khó cảm giác được tay của đạo diễn đang chậm rãi di chuyển, nàng vội đứng dậy. "Đạo diễn, sở dĩ hôm nay tôi nhận lời tới nơi này, chỉ là muốn nghe một chút ý kiến của ông. Nếu như thực sự cần thay người, xin ông hạ thủ lưu tình, tiền hủy hợp đồng tôi sẽ trả từ từ."

Đạo diễn nghe xong liền cười đăm đăm, tiến tới gần nàng nói: "Noãn Tâm, thực ra sự tình muốn giải quyết thì rất đơn giản, em cũng không cần trả tiền bồi thường, mà còn có thể tiếp tục quay một bộ phim khác."

"Đạo diễn ông..." Úc Noãn Tâm thấy vẻ mặt của ông ta, trong lòng cũng hiểu rõ bảy tám phần, tim không ngừng thóp lại.

"Em thông minh như thế, không thể không hiểu chứ?"

Đạo diễn cười cười, đem nàng ôm vào trong lòng, mùi thơm ngát trên người nàng làm ông ta khó có thể tự kiềm chế được. "Nếu như anh dự đoán không sai thì hiện giờ bộ phim này là cách duy nhất có thể giải cứu được tình trạng của em, chỉ cần em chịu theo anh cả đêm, ngày mai anh sẽ nói chuyện nói chuyện với nhà đầu tư. Yên tâm, lời nói của anh rất có trọng lượng."

Úc Noãn Tâm nhũn chặt lông mày, cùng với bàn tay tuần tiễu của đạo diễn trên người mình, hai tay nàng vô thức nhanh chóng nắm chặt lại, sau một khắc, nàng liền đẩy đạo diễn ra một cái...

"Đạo diễn, điều kiện này... tôi không thể đáp ứng ông được..." Hai hàm răng nàng run lập cập nói. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Úc Noãn Tâm, cô đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!"

Đạo diễn thấy nàng nhất mực chống lại, diện mạo đáng ghê tởm của ông ta cũng bại lộ ra. "Cô chó quên tình cảnh hiện tại của mình. Cổ tiên sinh đang đưa cô ra khỏi tổ. Nếu cô không thể nhận đóng bộ phim này mà nói, chỉ là tiền vi phạm hợp đồng sẽ là hơn năm nghìn vạn. Hiện giờ đã có một đường có thể đi, ta hảo tâm muốn giúp cô một tay, cô còn không cảm kích?"

Úc Noãn Tâm cắn môi, không nói gì, hơi thở bỗng trở nên khó khăn trong chốc lát.

"Noãn Tâm à..."

Đạo diễn thấy nàng không nói gì, cho rằng còn có thể xoay chuyển, tiến đến ôm chặt lấy thân thể của nàng một lần nữa, bàn tay tham lam chiếm lấy trên da thịt như trẻ con của nàng. "Em cũng không phải ngày đầu tiên gia nhập làng giải trí, không nên thanh cao quá mức, như vậy chỉ biết hại chính em mà thôi. Thế nào? Con người của anh luôn không thích ép buộc người khác, chỉ cần em gật đầu, ngoan ngoãn theo anh một đêm, anh bảo đảm không những em được tiếp tục diễn, mà hơn nữa thù lao so với ban đầu lại tăng lên gấp đôi!"

Ông ta đã sớm muốn ném thử hương vị của mỹ nhân mê người này. Ông ta đã quen với việc những nữ nghệ sĩ khác năn nỉ nịnh nọt mình.

Úc Noãn Tâm cảm thấy buồn nôn, hình như là sau khi đấu tranh rất lâu, một lòng nhất quyết né tránh bàn tay thô lỗ, lạnh lùng nói:

"Năm nghìn vạn tiền vi phạm hợp đồng tôi sẽ trả, điều kiện của ông tôi sẽ không đáp ứng!"

Đạo diễn sùng sốt, trong nháy mắt sắc mặt trở nên thật khó coi.

"Úc Noãn Tâm, cô xem mình là cái gì hả? Năm nghìn vạn tiền vi phạm hợp đồng cô nói trả liền trả luôn? Được, ta cho cô thời gian hai ngày, hai ngày sau nếu như cô không đem năm nghìn vạn tiền vi phạm hợp đồng đặt lên bàn làm việc của ta, đến lúc đó đừng trách ta không khách khí!"

"Được, tôi đáp ứng ông!"

Tuy rằng Úc Noãn Tâm trước sau như một đều đặn như nước, nhưng lúc trở nên quật cường cũng là mấy trâu đều kéo không lại. Nói xong câu đó nàng cũng không quay đầu lại, mở rộng cửa đi ra ngoài.

Đạo diễn nhìn bóng lưng xinh đẹp của nàng, nuốt nuốt nước miếng, cười nhạt một tiếng. "Ta xem cô thanh cao tới khi nào, sớm muộn gì cô cũng sẽ phải nằm ở dưới thân ta!"

Úc Noãn Tâm hồi hận. lúc mưa lớn tấp vào trên mặt mình, nàng bắt đầu hối hận.

Sự hối hận của nàng không phải vì không đáp ứng yêu cầu của đạo diễn, mà là kỳ hạn bồi thường tiền vi phạm hợp đồng.

Trong thời gian hai ngày mang đến năm nghìn vạn, việc này đối với nàng mà nói, quả thực là chuyện không có khả năng làm được.

Vài năm nay tuy là diễn viên, nhưng tiền kiếm được nàng dùng mua phòng ở, còn lại không nhiều lắm. Năm nghìn vạn, cho dù bán phòng ở cũng không đủ bồi thường lỗ thủng này.

Hơn nữa bên kia Cổ tiên sinh lại hăm dọa, ngày mai sẽ báo cảnh sát điều tra, đây đối với nàng mà nói, lại càng họa vô đơn chí.

Làm sao bây giờ?

Nàng không ngờ tới dốc sức làm việc ba năm trong làng điện ảnh, cuối cùng lại là kết quả thảm hại như vậy.

Muốn lấy điện thoại di động ra gọi cho Tiểu Vũ, nhưng lại chần chờ.

Nói cái gì đây? Còn có thể nói được gì?

Nghĩ tới đây, bên môi nàng hiện ra một tia cười khổ yếu ớt. Tới bây giờ nàng mới phát hiện ra, ngay cả bạn bè thân thiết trò chuyện nàng cũng không có...

Thật đáng buồn...

Cố nén không cho nước mắt rơi cuống, nhưng trong đôi mắt đầm lệ mông lung vẫn thấy được tờ giấy nằm trong túi xách, mặt trên là địa chỉ nơi Hoắc Thiên Kinh ngủ lại, chỉ cần nàng mở ra, theo địa chỉ này đi đến...

Lại lần nữa nắm chặt tay, lòng đau đớn, bên tai là những lời dặn dò của Tiểu Vũ.

"Noãn Tâm, Hoắc tiên sinh còn ở lại nghỉ ngơi ở thành phố này 3 ngày, nhớ kỹ, đây là cơ hội cuối cùng của em..."

Ba ngày, ngày hôm nay đã là ngày cuối cùng, nói cách khác, đêm nay... là cơ hội cuối cùng duy nhất của nàng!

Nghĩ tới đây, toàn thân Úc Noãn Tâm tê liệt, nàng ngồi vô lực trên chiếc ghế ven đường, tóc dài buông xuống, che đi gương mặt tái nhợt của nàng.

Ngày mai, cảnh sát sẽ tiến hành điều tra đối với người làm Cổ tiên sinh bị thương!

Nàng tin tưởng Cổ tiên sinh nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, những lời này không sai chút nào, nàng rất tin như vậy.

Ngày kia, nàng phải bồi thường cho đoàn làm phim 5 nghìn vạn tiền vi phạm hợp đồng.

Nàng tin tới ngày đó, đạo diễn cũng sẽ không hảo tâm trì hoãn lại kỳ hạn!

Tiểu Dung, Ngu Ngọc, Cổ Tiên sinh, đạo diễn cùng với muôn hình muôn vẻ diện mạo các nữ nghệ sĩ không ngừng hiện lên trong đầu nàng. Lẽ nào sự kiên trì từ trước đến nay của nàng đều là sai sao?

Nước mắt, rớt cuộc chảy xuống, rơi lên mặt ghế.

Cam chịu số mệnh thôi! Nàng phải cam chịu số phận!

Nàng cầm lấy điện thoại, sau khi máy kết nối, giọng nói run rẩy hướng microphone nói:

"Tiểu Vũ, em đã suy nghĩ thông suốt rồi, chuẩn bị cho em một bộ váy đầm, đêm nay sẽ dùng..."

HỒI III: TÌNH NGUYỆN TRAO THÂN

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ban đêm, khách sạn WRT bật đèn sáng rực rỡ, cùng đài phun nước cao khoảng 7 tầng lầu và âm nhạc tru nhã du dương, khắp nơi đều lộ vẻ xa hoa lộng lẫy.

Tầng thứ 50 của tòa nhà WRT là quán cafe

Trời bên ngoài rất tối, nhưng kể ra, từ đây nhìn xuống phía dưới lại có vẻ rất hay. Nơi này chỉ tiếp khách theo quy chế hội viên, đây là nơi chỉ phục vụ những hội viên tôn quý nhất của khách sạn. Những cửa sổ sát mặt đất, nhìn xuống phía dưới là toàn cảnh đêm cùng ánh sáng đèn nê-ông xung quanh của thành phố phồn hoa.

Mặc bộ váy đầm ngắn màu đen, Úc Noãn Tâm đi vào quán cà phê tầng này, nhìn quanh bốn phía quán cafe, không khó mà thấy được người đàn ông ngồi gần cửa sổ. May là hắn ngồi ở trong tầm mắt nàng, nếu không tại nơi rộng lớn thế này tìm người không chỉ phiền phức mà còn khiến người khác dễ ý.

Nàng không phải là hội viên ở đây, Tiểu Vũ nhờ vào quan hệ bạn bè mới khiến nàng có thể có tư cách vào đây. Cũng không thể không kể đến mị lực siêu cường của tiền bạc, để có thể khiến nàng thuận lợi gặp được Hoắc tiên sinh. Tiểu Vũ đã bỏ ra một nghìn vạn và một chút thời gian buổi chiều để sắp xếp thỏa đáng chuyện này.

Một nghìn vạn! Tiểu vũ cho rằng đáng giá, bởi vì chị ta tin rằng, bằng khuôn mặt xinh đẹp cùng trí tuệ của Úc Noãn Tâm, hoàn toàn có thể khiến Hoắc tiên sinh chú ý.

Trước khi tiến vào quán cà phê, Úc Noãn Tâm cũng đã hít sâu cổ động tinh thần mình, nhưng...

Chỉ ngay khi nàng nhìn thấy bóng dáng lừng lững của người đàn ông cách đó không xa kia thì một áp lực chưa từng có lại ập đến, giống như là một bàn tay băng lạnh không lồ đang bóp chặt cổ nàng.

Nàng sợ hãi khiếp đảm, chỉ nhìn hân thôi cũng sẽ sản sinh loại cảm giác này.

Úc Noãn Tâm bước đến chỗ ngọa thì dừng bước, thân thể vô lực dựa vào tường, tay đưa lên ngực, những ngón tay run nhè nhẹ, không khó nhìn ra trong lòng nàng đang vật lộn đấu tranh.

"Noãn Tâm, Noãn Tâm, rốt cục trong lòng mày đang làm cái gì? Sự luôn luôn kiên cường trước đây đi nơi nào rồi? Đi tới đi, hãy dừng cảm đi tới đi."

Một giọng nói khác lại quát lên chói tai. *"Úc Noãn Tâm, mày làm như vậy thì có gì khác với những người khác? Để vượt qua khó khăn trước mắt, liên bản đứng thân thể của chính mình? Bình thường mày coi thường cách làm của các mình tình khác, bây giờ mày và bọn họ có gì khác nhau đâu?"*

Từ dưới đáy lòng, hai giọng nói không ngừng hò hét quần quít lấy nàng, nàng dè mạnh lồng ngực, nhưng làm sao cũng không dè nén được sự kinh hoàng không thôi của trái tim.

Làm sao bây giờ? Nàng còn muốn tiếp tục đi xuống phía dưới nữa không?

Nàng cảm thấy hàm răng đều run lên, gương mặt tuyệt đẹp dần dần trở nên tái nhợt.

"Tiểu thư, cô không có việc gì chứ?" Hai người phục vụ đi ngang qua, có một người trong đó quan tâm hỏi thăm.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu. *"Không có việc gì!"*

Người phục vụ nhìn nàng hồ nghi, lễ phép dặn dò rồi sau đó rời đi.

"Tôi thấy cô ta hơi quen mắt, hình như là gặp qua trên tivi."

"Trí nhớ của cậu quả thật không sai, cô ta đúng là Úc Noãn Tâm, mấy ngày nay trên tin tức giải trí đều có đề cập huyền ảo xông xao về cô ta. Đầu năm nay không biết là vì sao mà lại để nổi tiếng vì dính dáng đến cả loại tai tiếng này."

"Đúng, tôi nhớ ra rồi, thì ra là Úc Noãn Tâm, người như thế nào lại còn đẹp hơn cả trên Tivi."

Người phục vụ nói nhỏ giọng, nhưng cũng khẽ phiêu vãng vào tai Úc Noãn Tâm, làm sắc mặt nàng càng xấu đi.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Úc Noãn Tâm bỗng nắm chặt tay.

"Úc Noãn Tâm, bây giờ mày còn quật cường cái gì? Đi vào đây nghĩa là ném toàn bộ tôn nghiêm ra sau đầu, vậy mà còn do dự sao? Mày cho là mày còn có lựa chọn khác sao?"

Nàng khó khăn hít một hơi để đấu tranh tư tưởng, rồi nhanh chóng cầm hộp đồ trang sức, lấy toàn bộ dũng khí đi ra góc.

Lúc này đây, Úc Noãn Tâm nghĩ bản thân mình đã dùng hết dũng khí và sức lực của cả một đời.

Lúc đến gần vị trí của Hoắc Thiên Kinh, Úc Noãn Tâm giật mình phát hiện, thì ra bốn phía cách hần không xa đều có các vệ sĩ mặc đồ Tây, đi giày da, lộ vẻ tinh nhuệ khí thế.

Khi nàng còn chưa tới gần người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ, thì hai trong số các vệ sĩ liền tiến lên ngăn cản nàng.

"Tiểu thư, mời chuyển sang ngồi chỗ khác!" Một người vệ sĩ trong số đó lạnh lùng mở miệng nói.

Úc Noãn Tâm cắn cắn môi, âm thầm hít sâu một hơi, sau đó thốt lên giọng nói đúng mực, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Tôi đến để tìm Hoắc tiên sinh!"

Giọng nói của nàng rất hay, như một cây hoa tường vi trong bóng đêm, kiên cường nhưng có một tia run rẩy khó phát hiện

Người đàn ông ngồi tại bàn cà phê dường như là không có chút động tĩnh nào, chỉ chăm chú nhìn bóng đêm ở bên dưới, rõ ràng là chuyện xung quanh không khiến cho hắn quan tâm. Úc Noãn Tâm chỉ thấy được bóng lưng cao lớn của hắn.

"Xin lỗi tiểu thư, đêm nay Hoắc tiên sinh không gặp khách, mời lập tức rời khỏi đây!"

Dường như vệ sĩ đã nhìn quen loại đàn bà chủ động đưa đến cửa này, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Hơi thở Úc Noãn Tâm trở nên hơi gấp gáp, hai tay lại đặt bên hông lần nữa. Không được! Nàng tuyệt đối không thể rời đi như thế này, nàng nhất định phải thành công!

"Trên tay tôi là một vật của Hoắc tiên sinh, chỉ là thành tâm đến đây trả mà thôi, lẽ nào mấy người đàn ông to lớn các anh còn sợ một thiếu nữ yếu đuối như tôi gây thương tích cho Hoắc tiên sinh nhà các anh sao? Ngay cả đàn bà cũng sợ không đối phó được, vệ sĩ như vậy không có cũng chẳng sao!"

Nàng cố ý nâng giọng, đôi mắt đẹp đảo đến người đàn ông cách đó không xa đang ngắm cảnh đêm. Bằng bất cứ giá nào, cho dù kết quả không tốt, ít nhất nàng cũng phải khiến Hoắc Thiên Kinh chú ý đến mình mới được.

"Cô..."

Bọn vệ sĩ không nghĩ tới người phụ nữ này lại mở miệng lợi hại như vậy, vừa định nói lại bị một giọng trầm thấp cắt ngang...

"Để cô ta tới, những người khác lui ra!"

"Vâng, Hoắc tiên sinh!"

Bọn vệ sĩ lập tức cung kính lui về vị trí cũ.

Những chương ngại vật trước mặt Úc Noãn Tâm vừa biến mất, cảm giác khẩn trương vừa rồi lại trở về, nàng đứng tại chỗ chưa hề di chuyển, hô hấp khó khăn.

"Sao? Có dũng khí chất vấn vệ sĩ của ta, lại không có dũng khí đi tới ư?"

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp mà thuần hậu lại vang lên lần nữa, nhưng khác với vừa rồi là mang theo một tia châm chọc, ngay sau đó hắn chậm rãi khuấy cà phê...

Một gương mặt anh tuấn lộ ra, đủ để có thể mê đảo chúng sinh. Các đường nét sâu, chỗ nào cũng đều lộ ra khí thế vương giả cao cao tại thượng, đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo lộ ra ánh thâm sâu khó lường nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của Úc Noãn Tâm, lơ đãng lấp lánh vẻ đùa cợt.

Lòng Úc Noãn Tâm hoảng hốt.

"Ngồi đi!" Hắn chỉ ghé đôi điện, lời nói cực kì quyền uy.

Úc Noãn Tâm không có đường lui, trước ánh mắt chăm chú của hắn, nàng tiến đến, không khó mà cảm giác được cặp mắt kia rốt cục có bao nhiêu nóng bỏng.

Một áp lực không hiểu đột nhiên kéo tới, làm nàng thiếu chút nữa hít thở không thông.

Đây là lần đầu tiên nàng chính thức gặp mặt hắn, đúng là nhìn hắn không khó để có thể cảm nhận được loại quyền uy và khí thế khổng lồ chứng sinh đến từ trên người hắn.

Hoắc Thiên Kinh không mở miệng nữa, đôi mắt ung nhìn nàng không hề chớp mắt, như là thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật tốt nhất, hoặc như đang phỏng đoán điều gì đó.

Trong không khí phảng phất thổi qua một tia không thành thật.

Úc Noãn Tâm có chút ngồi không yên, bầu không khí như vậy rất áp lực, nhất là tại đây, dưới con mắt của một người đàn ông thâm sâu khó lường.

Nàng hơi sợ hãi.

"Hoắc tiên sinh, thật ngại vì hôm nay đã quấy rối ngài. Đây là vòng cổ lần trước ngài cho tôi mượn...." Nàng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh, trong tay cầm đồ trang sức tinh xảo, chậm rãi để lên trước mặt hắn.

Khóe miệng Hoắc Thiên Kinh hơi nhếch lên, không nhanh không chậm mở miệng hỏi: "Cô tên gì?"

Úc Noãn Tâm hạ mắt xuống. "Úc Noãn Tâm."

"Ừ."

Hoắc Thiên Kinh khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra một tia thỏa mãn. "Úc Noãn Tâm, Úc Noãn Tâm." Hắn dường như có hứng chơi đùa với cái tên này, cuối cùng trong giọng nói trầm thấp lộ ra một tia chế nhạo.

"Tên này... không tệ."

"Hà?"

Úc Noãn Tâm thấy sốc khi nghe hắn nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt hắn lóe ra vẻ đùa cợt, nàng hơi nhú mày.

Nàng bắt đầu thấy hồi hận, giờ này khắc này nàng có một loại cảm giác bị người giải phẫu. Nàng giống như một người đi dự tuyển phi tử, còn hắn là quân vương cao cao tại thượng.

Nàng đột nhiên nảy sinh nỗi phiền chán cùng buồn cười, rốt cục chính mình đang làm gì đây.

Loại giao dịch này nàng không muốn làm, căn bản nàng cũng không có thiện cảm với người cùng giao dịch.

Nghĩ tới đây, nàng lần nữa dừng cảm đón nhận ánh mắt như chim ưng của hắn, và nói: "Vòng cổ tôi đã trả lại cho ngài, vật về với chủ cũ, xin cáo từ!"

Nói xong câu đó, Úc Noãn Tâm cầm lấy ví, vội vã đứng dậy, không muốn ở nơi này thêm một giây nào nữa. Bởi vì... mỗi khi nhìn thấy người đàn ông này, trái tim nàng sẽ kinh hoàng không ngớt, thậm chí sản sinh ra một nỗi sợ hãi không hiểu nổi.

"Úc tiểu thư..."

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên từ phía sau nàng, hiệu lực như ma vương câu hồn. "Mục đích còn chưa thành, liền đi như thế chẳng phải là đáng tiếc sao?"

Giọng nói của hắn lộ vẻ tự tin khiến kẻ khác kinh hãi, như một mũi tên ngầm bắn xuyên thẳng vào trái tim Úc Noãn Tâm.

Nàng dừng lại dừng bước tại chỗ, giật mình bừng tỉnh, hơn nửa ngày mới chậm rãi xoay người nhìn về người đàn ông như ma quỷ ở đằng sau – Hoắc Thiên Kinh.

"Nói đi, cô nghĩ muốn gì?"

Cặp mắt như chim ưng của Hoắc Thiên Kinh xem thấu lòng nàng không hề lầm lẫn, uống một ngụm cà phê xong, không nhanh không chậm cất lời.

Úc Noãn Tâm cường ép nén sự kinh ngạc trong đáy lòng xuống, nắm tay nhanh chóng thả lỏng, một lần nữa lại đi tới ngồi xuống bên cạnh Hoắc Thiên Kinh.

"Hoắc tiên sinh, xin ngài giúp đỡ tôi."

Nàng nói những lời này cực kỳ khó khăn, hạ mắt xuống bởi không tài nào có thể đối diện với cặp mắt của người đàn ông này.

"Nói một chút coi!"

Hoắc Thiên Kinh có vẻ hứng thú, thân thể to lớn lờ lững tựa lưng vào ghế ngồi, cặp mắt đen lạnh lùng không hề chớp mắt nhìn kỹ khuôn mặt thoáng

chút xấu hổ của nàng.

Úc Noãn Tâm không khó để có thể cảm nhận được cảm giác nóng rực trên đỉnh đầu, nhưng vẫn kiên trì kể hết sự việc mấy ngày hôm nay.

Biểu hiện trên mặt Hoắc Thiên Kinh hầu như khiến Úc Noãn Tâm rất khó đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì. Kể xong hết sự tình, nàng thấp thỏm bất an nắm chặt tay, nếu đã như vậy nàng sẽ làm bằng bất cứ giá nào.

Qua hơn nửa ngày, Hoắc Thiên Kinh mới chậm rãi mở miệng, "*Úc tiểu thư, cô cho rằng tôi nhất định sẽ có hứng thú giúp cô sao?*"

Một câu hỏi lại khiến Úc Noãn Tâm ngẩn ra, nàng lập tức ngẩn đầu chống lại cặp mắt chim ưng của hắn mà nói: "*Thực ra, ít nhiều ngài cũng cần phải chịu trách nhiệm với tôi!*"

"A?"

Hoắc Thiên Kinh như là nghe thấy chuyện buồn cười nhất thiên hạ, hai hàng mày anh tuấn dường như hơi khể nhếch lên, nhìn về phía Úc Noãn Tâm với sự hứng thú.

Úc Noãn Tâm liếm liếm đôi môi hơi khô nẻ, nói tiếp: "*Nếu như không phải vòng cổ của ngài, tiểu thư Ngụ Ngọc sẽ không hiểu lầm tôi. Nếu không có hiểu lầm, tôi sẽ không vào tổ làm phim, lại càng không phải cống hơn một nghìn vạn tiền vì phạm hợp đồng.*"

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, đôi môi mỏng lạnh lùng khẽ gằn gặt, nói: "*Như vậy tiền đồ của Úc tiểu thư chính là do Hoắc tôi làm lỡ sao?*"

"Ách...."

Úc Noãn Tâm nuốt mạnh một chút nước bọt. "*Cũng không thể nói như vậy, tất cả đều là sự trùng hợp, chính như câu mà người ta nói "ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết".*"

"Ha ha..."

Hoắc Thiên Kinh cười sang sảng ngoài ý muốn, nhìn về phía Úc Noãn Tâm nói: "*Úc tiểu thư lên án tôi rất gay gắt, nếu như tôi không chịu trách nhiệm thì hình như không hợp tình hợp lý lắm.*"

Dường như Úc Noãn Tâm nghe được Hoắc Thiên Kinh có ý trêu chọc, khẽ cắn môi kiên trì nói: "*Nói chung là xin Hoắc tiên sinh giúp tôi lần này, sự nghiệp diễn viên là lý tưởng cả đời của tôi. Vạn xin ngài đấy.*"

Đây là lần thứ hai nàng chủ động mở miệng nói mấy chữ này.

Lần đầu tiên là ba năm trước đây, việc ấy khiến nàng vĩnh viễn không tài nào quên được. Lần thứ hai là ngày hôm nay, vì chính tiền đồ trước mắt mà nói với người đàn ông này.

Hoắc Thiên Kinh ung dung suy nghĩ. Người con gái trước mặt rất đẹp, đẹp đến không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có chút mộng ảo. Tuy vậy, khuôn mặt này hình như đã từng lưu lại vết tích gì đó trong đầu hắn.

"*Tình hình của cô rất phiền phức, một là trêu chọc cảnh sát, hai là trêu chọc nhà đầu tư, tiền đồ của cô đã nguy ngập cực kỳ nguy hiểm rồi.*"
Hắn thân nhiên mở miệng nói, như là xét xử và phán quyết, từ tốn mà độc địa.

Sắc mặt Úc Noãn Tâm hơi biến đổi. Nàng chỉ biết Hoắc Thiên Kinh làm sao có thể giúp chính mình đây?

Trong đáy mắt Hoắc Thiên Kinh hiện lên tia sáng không dễ phát hiện, chuyển sang nói tiếp: "*Tuy vậy... cô thật sự cầu đúng người rồi!*"

Úc Noãn Tâm ngẩng phát đầu lên nhìn người đàn ông trước mắt. Tuy là ánh mắt hắn làm người khác không đoán ra được, nhưng... chỉ ít hắn là vẫn còn có hi vọng.

"*Hoắc tiên sinh ngài, ngài thực sự đồng ý giúp đỡ tôi sao?*" Giọng nói của nàng hơi run run.

Đôi môi mỏng thâm trầm của Hoắc Thiên Kinh lộ ra một tia tà mị...

"*Úc tiểu thư, tôi là một thương nhân, làm bất cứ chuyện gì đều phải coi trọng lợi ích, giúp cô cũng như vậy! Bây giờ tôi muốn cô nói ra một lý do có thể làm tôi động lòng?*"

Úc Noãn Tâm thấy lạnh cả người, từ chân tóc lan tới xương tủy. Nàng biết tất cả đều căn cứ y như Tiểu Vũ nói.

Hắn là một người đàn ông, nhưng là người đàn ông nắm trong tay kinh tế huyết mạch. Người đàn ông như vậy làm sao có khả năng không đưa ra điều kiện chứ.

Tất cả đàn ông đều là giống nhau!

Chẳng qua là, hắn khác những người đàn ông khác ở chỗ...

Muốn nàng chủ động nói ra loại điều kiện này.

"Tôi...."

Úc Noãn Tâm cảm thấy mình hít thở thật khó khăn. Nàng cực kỳ khốn khổ mở miệng nói: *"Nếu như Hoắc tiên sinh vui vẻ, bất cứ khi nào, tôi... tôi cũng là của Hoắc tiên sinh ngài."*

Trời biết đây chính là một màn cả đời khó quên đối với nàng!

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, đôi mắt thâm thúy hơi trầm xuống. *"Úc tiểu thư trước sau đều dùng phương thức này để tìm đại gia sao?"*

Nghĩ đến khả năng này, hắn vô thức hơi cau mày lại.

"Không phải....."

Úc Noãn Tâm kiên định lắc đầu. *"Tôi không có đi tìm, chưa từng làm vậy. Nếu không Cổ tiên sinh làm sao có thể làm chuyện này với tôi."*

Hoắc Thiên Kinh cau mày lại, chậm rãi đứng dậy, bước thong thả đến trước mặt nàng, đưa ngón tay ra nhẹ nhàng nâng chiếc cằm mềm mại của nàng lên...

Úc Noãn Tâm bị ép nhìn vào cặp mắt thâm sâu khó lường của hắn, đầu mũi vương mùi hương nhàn nhạt của thuốc lá cùng mùi nam tính đến từ đầu ngón tay hắn, mùi rất là dễ ngửi mà lại mang chút mê hoặc.

"Cô muốn dùng chính thân thể mình để trao đổi tất cả?" Hắn cúi người xuống, đầu mũi anh tuần hầu như sắp tới gần nàng, *"Dựa vào đầu mà cô cho rằng mình có thể làm ta cảm thấy hứng thú?"*

"Tôi..." Úc Noãn Tâm hoảng hốt một lúc, người đàn ông này giữ tâm tư kín như bưng, nàng nhất thời cũng có chút bối rối.

Nửa khắc sau, nàng cố gắng bình tĩnh, tự mình dừng cảm chống lại ánh mắt của hắn, nói: *"Chỉ bằng... trực giác của tôi! Tôi không nhận thấy mình kém Ngu Ngọc ở điểm nào cả!"*

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, gương mặt anh tuần lộ vẻ lạnh lùng, ung dung dò xét nàng hồi lâu, đôi môi mỏng lẩy làm thú vị vì câu trả lời của nàng. *"Có thực sự tự tin như vậy sao?"*

Một câu hỏi lại lạnh nhạt, làm cho người nghe cảm thấy hình như có chút khinh thường, mà lại không đoán ra được có gì ở trong đó.

Nói chung, Úc Noãn Tâm không hiểu được loại cảm giác này. Tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng thực sự nàng không chắc rốt cuộc mình có phần bản lĩnh này hay không.

Nàng nhìn cặp mắt đen thâm sâu am hiểu của Hoắc Thiên Kinh, kiên trì nói: *"Nếu ngay cả điểm tự tin ấy cũng không đúng sự thật, tôi sẽ không đưa ra điều kiện trao đổi này."*

Đánh cuộc một lần! Nàng quyết định đánh cuộc một lần, là thành hay bại cũng chỉ trong đêm nay.

Ngón tay của hắn chậm rãi di chuyển lướt trên mặt nàng, mang theo hơi ấm áp, dường như có phần quyến luyến như rắn trườn, khiến cho nàng khẽ run rẩy, mà loại khẽ run rẩy này dần dần tiến vào nơi sâu nhất trong đáy lòng nàng.

Úc Noãn Tâm cố nén suy nghĩ muốn né tránh khỏi hắn, nhắm mắt lại mặc cho bàn tay áp trên mặt mình lưu lại mùi của riêng hắn. Hàng mi thật dài của nàng khẽ run run như chiếc lá mùa thu thấm sương ẩm ướt, khiến người ta phải yêu mến.

"Cô...." Một lát sau, hắn cúi đầu xuống, hơi thở của hắn phả vào mũi nàng. *"Quả thực là làm tôi nảy sinh hứng thú!"*

Một câu nói của hắn thể hiện thành công của nàng, cũng tuyên cáo nàng sắp phải đổi mặt với sự an bài của số phận.

Úc Noãn Tâm mở mắt, chống lại ánh mắt như cười như không của Hoắc Thiên Kinh, đôi mắt đen khẽ run rẩy, nhẹ nhàng mở ra. *"Ý của Hoắc tiên sinh là..."*

Nàng phải xác định lại lần nữa mới được!

Hoắc Thiên Kinh đưa bàn tay đặt lên đỉnh đầu của nàng, dường như chú ý tới mái tóc dài của nàng, giọng nói trầm thấp hạ xuống. ...

"Cô thật sự có khả năng vượt qua Ngu Ngọc!"

"Bao gồm vị trí trong lòng Hoắc tiên sinh sao?"

Úc Noãn Tâm đột nhiên thốt ra một câu, ngay sau đó liền lập tức hối hận. Sao mình lại hỏi một câu như vậy?

Quả nhiên khi Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, liền cau mày lại, thoáng chút phiền chán.

"Phụ nữ nghìn vạn lần không nên thử chơi trò dò xét tâm lý của đàn ông, bởi vì... điều này không phải là sở trường của cô!"

Một câu nói thốt ra, làm Úc Noãn Tâm thương tích đầy mình, tuy rằng nàng rất khó chịu vì bị nhìn thấu, nhưng điều hần nói đều là sự thực.

"Ngài yên tâm, tôi biết rất rõ giữa chúng ta chỉ là giao dịch mà thôi. Lòng của ngài, tôi không có quyền biết, mà cũng không có hứng thú biết!"

Úc Noãn Tâm lạnh lùng mở miệng nói, ít nhiều cảm thấy muốn lấy lại chút thể diện cho bản thân.

Hoắc Thiên Kinh nghe xong không giận mà lại cười, dựa người vào bàn cà phê, bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên rồi nói: *"Được rồi, hãy nói về cuộc giao dịch giữa cô và tôi đi!"*

Úc Noãn Tâm nuốt một chút nước bọt, cắn môi theo thói quen, ngay khi đó, hần liền dùng tay kéo môi nàng ra khỏi hàm răng.

Nàng không hiểu được mà ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Hoắc Thiên Kinh.

"Không được giữ thói quen này, bởi vì nó sớm sẽ là của tôi!" Ngón tay của Hoắc Thiên Kinh khẽ đặt lên môi nàng, khiến lòng hần sinh quýt luyến.

Tim Úc Noãn Tâm đập thình thịch một tiếng, vội vàng đưa mắt ra chỗ khác, khẽ nói: *"Chúng ta không cần phải bàn nội dung giao dịch hay sao?"*

Hoắc Thiên Kinh nhìn thần thái nàng có chút hoảng loạn, đôi môi mỏng khẽ động, sau khi âm trầm nhìn nàng một cái, hần lại ngồi thẳng lên như trước, bắt chân trái lên đùi phải.

"Nói đi!"

Một câu nói khôi phục lại vẻ băng lạnh trong nháy mắt.

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi, nhìn về Hoắc Thiên Kinh ở phía đối diện.

"Yêu cầu của tôi rất đơn giản! Xin Hoắc tiên sinh bảo đảm tiền đồ của tôi, đồng thời... giành được chút thành công nho nhỏ trong làng giải trí!"

"Chỉ là như vậy?" Hoắc Thiên Kinh hỏi lại, nhìn nàng một cách thích thú.

Úc Noãn Tâm nặng nề gật đầu. *"Như vậy là đủ rồi!"*

Nàng cũng không hy vọng xa vời có thể vượt qua được Ngũ Ngọc, nhưng tối thiểu nàng cần bảo đảm tiền đồ ổn định của mình.

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười không nói gì mà chỉ gõ gõ ngón tay.

Úc Noãn Tâm thấp thỏm không ngớt mà nhìn hần, không rõ rốt cuộc trong bụng hần đang tính toán gì.

Nhân viên phục vụ đi tới trước mặt, cung kính khom người nói: *"Xin hỏi Hoắc tiên sinh còn muốn dùng gì nữa?"*

"Cà phê của tiểu thư đây đã lạnh rồi, đổi lại tách khác!" Hoắc Thiên Kinh thần nhiên ra lệnh.

"Vâng!" Nhân viên phục vụ vội vàng đáp, chẳng bao lâu sau, một tách cà phê tỏa hương thơm nồng được đưa tới trước mặt Úc Noãn Tâm.

"Hoắc tiên sinh, anh..." Nàng thật sự rất muốn lập tức hỏi suy nghĩ trong lòng của Hoắc Thiên Kinh, người đàn ông này là cố ý sao? Hần biết rõ nàng đã gấp lắm rồi mà.

Hoắc Thiên Kinh chỉ vào ly cà phê trước mặt nàng...

"Thưởng thức một chút đi, cà phê ở đây quả thực độc nhất vô nhị, bên ngoài không có được đâu."

Vương mặc trong lòng Úc Noãn Tâm chưa giải, nhưng không thể làm gì khác hơn, đành nâng tách cà phê lên uống một ngụm, hương vị thanh thuần liền lập tức lan tỏa trong miệng, chỉ là...

"Hoắc tiên sinh có thể nói sao?"

Hoắc Thiên Kinh dường như bị sự cấp bách trong lòng nàng làm nhếch miệng nở nụ cười, đùa nói: *"Cô có thể yêu cầu lại nhiều thêm một chút!"*

Nàng là người đàn bà đầu tiên có thể khiến hần cho phép tăng giá. Đàn bà tìm đến hần thường là lòng tham không đáy.

Úc Noãn Tâm gật mình, yêu cầu này còn không nhiều sao?

"Hoặc tiên sinh, ngài cũng hiểu tình hình hiện giờ của tôi, chộc vào chuyện kiện cáo không nói, nhưng còn phải bồi thường tổ làm phim 5 ngàn vạn tiền vì phạm hợp đồng, hơn nữa cần lập tức giải quyết." Nàng sợ hãi không nghe rõ, cố gắng giải thích thêm lần thứ hai một chút.

Hoắc Thiên Kinh hơi khua tay cắt đứt lời nàng. *"Những thứ này đều là chuyện bé nhỏ không đáng kể! Ý tôi là cô hoàn toàn có quyền đưa ra nhiều yêu cầu hơn, tôi nghĩ tôi sẽ thỏa mãn cô!"*

Hắn đã nói rất sáng tỏ, nhắc nhở này đúng là thứ mà những người đàn bà khác tha thiết mơ ước, ngay cả Ngưu Ngọc cũng chưa từng có loại đãi ngộ này.

Úc Noãn Tâm hoàn toàn ngơ ngẩn. Lễ nào yêu cầu của nàng vẫn còn là thấp sao? Trong giới giải trí vốn hỗn tạp, nếu muốn phát triển ở chỗ này quả thật không phải là việc đơn giản, huống hồ nàng muốn đi trên con đường mưa thuận gió hòa? Mà nàng chỉ cần loại mưa thuận gió hòa này mà thôi, chỉ cần có đất diễn đủ nuôi sống bản thân cũng đã là nguyện vọng của bao nhiêu người trong giới giải trí này.

"Những thứ này thực sự là đủ rồi."

Cuối cùng nàng vẫn nói như vậy. Tự định giá cả nửa ngày, nàng thực sự không biết có thể đưa ra yêu cầu nào nữa.

Nghe xong, Hoắc Thiên Kinh nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi không nói gì, chỉ là có chút suy nghĩ nhìn nữ nhân trước mặt, đôi mắt ưng mâu nheo lại, chẳng biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

Bị hắn nhìn, Úc Noãn Tâm không hiểu sao có chút luống cuống, hai bàn tay nhỏ bé giấu dưới bàn nắm chặt lại.

Hắn là một người tuyệt đối quyền uy, nàng không khó mà cảm nhận được điểm này. Cho dù hắn cũng không nói gì cả, nhưng chỉ là nhìn như thế này cũng đủ để khiến nàng cảm thấy bất an và khủng hoảng.

Tuy nàng không biết vì sao ngay từ đầu đã sợ hãi, nhưng nàng vẫn sợ hãi mà chẳng bởi lý do gì!

Thời gian dường như ngừng lại trong nháy mắt, ngay cả âm thanh hít thở lưu chuyển trong không khí cũng đều ngưng chuyển động.

Giữa lúc Úc Noãn Tâm cảm thấy hít thở không thông thì người đàn ông đối diện rốt cục chậm rãi mở miệng.

"Úc tiểu thư đã như vậy thì để Hoắc tôi nói đi!"

"Ngài nói đi." Úc Noãn Tâm không biết hắn muốn nói gì, tuy nâng mắt nhìn hắn nhưng lòng lại cảm thấy vô cùng hồi hộp.

Hoắc Thiên Kinh dường như nhìn thấu lo lắng của nàng, đôi môi mỏng lạnh lùng hơi nhếch lên, lộ vẻ tao nhã như vương tử, thật đáng tiếc là hắn không phải vương tử.

Hắn hơi rướn người về phía trước rồi nói: *"Về phía cảnh sát, tôi sẽ thay cô giải quyết. Tổ làm phim thì tôi sẽ sai người an bài. Còn về bộ phim mà cô muốn đóng thì có thể tăng giá, nếu không muốn đóng thì cũng sẽ có hợp đồng đóng tác phẩm lớn hơn đưa đến trước mặt cô. Ngoại trừ đóng phim, Úc tiểu thư còn có niềm đam mê nào khác không?"*

Bị hắn đột nhiên hỏi, Úc Noãn Tâm giật mình sửng sốt một chút, nhưng lập tức phản ứng lại, nói: *"Tôi thích hát, cũng thích múa. Từ nhỏ tôi đi đã học vũ đạo rồi..."*

"Được rồi, tôi biết rồi."

Hoắc Thiên Kinh nhẹ giọng cắt ngang lời nàng, thoáng tự hỏi một chút rồi nói: *"Như vậy đi, cô đã rất thích giới giải trí như thế, thì trong nửa năm tôi sẽ cho cô trở thành ngôi sao nổi tiếng không riêng gì điện ảnh và truyền hình, mà còn tiến quân giới ca nhạc. Với điều kiện của cô, trở thành ngôi sao điện ảnh, truyền hình và ca nhạc cũng sẽ dễ dàng thôi, thành tích tốt cùng sẽ trên cả Ngưu Ngọc!"*

Úc Noãn Tâm nghe Hoắc Thiên Kinh nói mà giống như là đang chuyện trên trời. Tại sao trong mắt hắn, việc này lại giống như là trò đùa vậy?

"Làm sao vậy?" Hoắc Thiên Kinh thấy vẻ mặt nàng ngây ngốc, liền hỏi.

"Ách, không có gì, chẳng qua tôi không nghĩ xa như vậy." Úc Noãn Tâm vội vàng nói thật.

Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng lắc đầu. *"Là cô không dám nghĩ tới mà thôi. Vốn sở hữu của cô còn có khả năng hơn thế."*

Úc Noãn Tâm tim đập mau hơn. Hắn thực sự nguyện ý giúp nàng như thế?

"Hoặc tiên sinh, ngài thực sự quyết định nâng đỡ tôi sao?"

Nàng nhẹ giọng hỏi. Tuy rằng nàng đã chuẩn bị chu đáo, nhưng đối mặt với một người đàn ông bí hiểm như vậy vẫn là có chút không khẳng định như trước.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, mắt nhìn chằm chằm gương mặt của nàng, nói rõ từng câu từng chữ: *"Đương nhiên, nhưng tôi cũng nói, tôi là một thương nhân, tôi chỉ đi làm chuyện có ích với chính mình. Nếu tôi giúp cô làm việc này, điều kiện trước nhất là cô cần phải thỏa mãn khẩu vị của tôi!"*

Úc Noãn Tâm không phải kẻ ngu si, tự nhiên hiểu ý nghĩa sâu xa lời hắn nói, móng tay gần như cắm vào lòng bàn tay rồi sau đó lại buông lỏng.

"Vậy xin Hoắc tiên sinh đưa ra yêu cầu đi."

Nàng biết thời khắc bán mình tới rồi, tất cả mọi thứ đều phải phù hợp yêu cầu của chủ nhân.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh lộ ra một tia hồ hững, hắn nhàn nhã đốt một điếu xì gà Cu Ba thượng hạng, nhả một vòng khói tròn rồi nói:

"Ngày hôm nay là ngày cuối tôi ở HongKong, ngày mai trở đi tôi sẽ sắp xếp bảy ngày nghỉ phép. Còn cô... cần ở lại bên cạnh tôi bảy ngày bảy đêm. Chỉ cần cô phù hợp với yêu cầu của tôi, đương nhiên tôi sẽ thỏa mãn toàn bộ khó khăn của cô, cùng tất cả hứa hẹn đưa đến tiền đồ sáng lạn cho cô."

7 ngày 7 đêm?

Úc Noãn Tâm nhú mày, lập tức hỏi: *"Ý của anh là nói bảy ngày này tôi hoàn toàn phải ở bên cạnh anh?"*

"Không sai!"

Hoắc Thiên Kinh trả lời thẳng thắn dứt khoát. *"Hơn nữa, trong 7 ngày này tất cả yêu cầu tôi đưa ra, cô đều không có quyền cự tuyệt. Nghe hiểu chưa?"*

Trong lòng Úc Noãn Tâm thấy lạnh ngắt, gật đầu, gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười nhợt nhạt. *"Nói cách khác, tôi phải... phải vượt quá kỳ khảo hạch bảy ngày này sao? Cái ví dụ này xem như không quá đáng chứ?"*

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong thì nhướn mày. *"Úc tiểu thư rất có óc hài hước, tuy ví von không phải thỏa đáng lắm, nhưng giao dịch chính xác là như vậy."*

Úc Noãn Tâm cười cười tự giễu, ánh mắt trở nên cực kì sắc bén, nàng nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, nói rõ từng câu từng chữ: *"Hoắc tiên sinh, giao dịch mà anh đưa ra là... không công bằng!"*

"Hà?" Hoắc Thiên Kinh không ngờ nàng lại đưa ra ý kiến phản bác, không khỏi sinh hứng thú. *"Tại sao nói như vậy?"*

Về mặt của hắn biểu lộ vẻ chăm chú lắng nghe.

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh chống lại ánh mắt sắc bén của hắn mà nói:

"Mọi người đều biết sự yêu thích của Hoắc tiên sinh đối với đàn bà là có trình độ, vượt quá được hai tháng thì coi như là có vận may. Một khi vận khí không tốt, lên giường một lần hai lần xong sẽ nhận được tin báo báai bai. Vậy mà Hoắc tiên sinh lại lấy 7 ngày 7 đêm làm điều kiện tiên quyết, ngộ nhờ Hoắc tiên sinh nói tôi không hợp ngại, như vậy tôi đây chẳng phải là mất cả chì lẫn chài, ngậm bồ hòn làm ngọt sao?"

Sau khi nàng nói xong một hơi những lời này, lòng bàn tay đã sớm thấm ướt mồ hôi. Vì chính tiền đồ của mình, nàng không thể không cẩn thận dè dặt từng chút một.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, đôi môi mỏng của hắn nhếch lên một cái vẻ hứng thú, đáy mắt cũng rõ ràng có tia cười yếu ớt...

"Thú vị, đàn bà dám theo tôi cò kè mặc cả, cô là người đầu tiên!"

Úc Noãn Tâm chống lại ánh mắt của hắn: *"Nhưng quả thật là như vậy, xin Hoắc tiên sinh tha thứ. Tôi chỉ là tìm kiếm một phần công bằng mà thôi."*

"Được!"

Đáy mắt Hoắc Thiên Kinh lóe lên ý khen ngợi, buông xì gà xuống nhìn về phía nàng nói: *"Tôi rất có hứng thú nghe một chút, Úc tiểu thư cho rằng như thế nào mới là công bằng?"*

Úc Noãn Tâm hạ mắt xuống tự hỏi, sau một lúc lâu mới lại nâng mắt lên, nhìn về phía hắn nói: *"Rất đơn giản, tôi sẽ thực hiện ước định bảy ngày, nhưng điều kiện tiên quyết là... Hoắc tiên sinh cần giải quyết khó khăn hiện nay của tôi trước."*

"Không thành vấn đề!"

Giọng nói của Hoắc Thiên Kinh rất bình ổn, như không gặp một tia sóng gió ngoài khơi nào, nhìn người con gái đối diện, đôi môi hơi nhếch lên, khẽ nói: *"Điều kế tiếp cô cần phải làm là chuẩn bị cho 7 ngày tới mà thôi."*

"Hoắc tiên sinh đi nghỉ phép ở đâu?" Úc Noãn Tâm hỏi.

"Việc này cô không cần biết. Sáng mai sẽ có người đón cô." Hoắc Thiên Kinh thản nhiên nói.

Úc Noãn Tâm thầm thở dài. Cũng đúng thôi, người như thế làm sao lại có thể nói ra hành trình của bản thân. Nàng mở túi định lấy bút ra...

"*Không cần, cần tra địa chỉ một người không phải việc khó!*" Hoắc Thiên Kinh lãnh đạm mở miệng nói vài chữ ngắn ngủi, đoán được suy nghĩ của Úc Noãn Tâm một chữ không sai.

Úc Noãn Tâm tay khẽ run lên, nhìn về phía hoắc Thiên Kinh.

"*Ngài rốt cuộc là... một người như thế nào?*" Như là một loại hỏi dò, hoặc như là một loại tự vấn, thanh âm nghe nhẹ như lông vũ rơi bồng bềnh xuống.

Hoắc Thiên Kinh nghe thấy nàng bối rối thiếu sót, nhìn nàng một cái, lập tức duỗi bàn tay tới...

"*Lại đây!*"

Một loại mệnh lệnh mang theo quyền uy tối thượng khiến kẻ khác phải tuân theo.

Úc Noãn Tâm nhìn vào lòng bàn tay mạnh mẽ, thoáng thấy đường sâu trí tuệ như là kéo dài trên toàn bộ lòng bàn tay, đây là người có năng lực nắm trong tay hết thảy mọi người, mà nàng cũng không thể không cúi đầu cam chịu số phận, để tay mình đặt vào tay hắn.

Tay hắn chậm rãi nắm chặt trong lòng bàn tay mềm mại ấm áp, Hoắc Thiên Kinh bên môi hơi cong lên vẻ thỏa mãn.

Úc Noãn Tâm đi tới trước mặt hắn, sau một khắc hắn thu cánh tay, cả người nàng bị hắn bỏ vào trong lòng, thuận thế ngồi trên người hắn.

"*Hoắc tiên sinh ngài...*"

Hơi thở đặc mùi nam tính phả vào mặt nàng, bao vây lấy, nàng vô thức đặt hai tay lên ngực hắn, nhều mày nói: "*Xin ngài không nên như vậy!*"

Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười, vẻ mặt anh tuấn lộ vẻ cuồng ngạo, hắn tới gần gương mặt nàng, tham lam hít sâu một ngụm hương thơm ngát thuộc về nàng rồi nói:

"*Tôi là cái dạng đàn ông gì không quan trọng, quan trọng là ... 7 ngày này, em cần phải ngoan ngoãn làm tốt người đàn bà của tôi!*"

Tiếng nói trầm thấp nặng như bàn thạch của người đàn ông đè nặng vào lòng nàng, khiến cho nàng cảm thấy kinh hãi tốt độ.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

"*Cái gì? Noãn Tâm, những điều em nói là sự thật ư?*"

Trong căn hộ của Úc Noãn Tâm, Tiểu Vũ như đã uống thuốc kích thích, vẻ mặt dường như tỏa ánh sáng.

"*Tiểu Vũ, chị đừng lớn tiếng như vậy có được không? Hiện giờ đã khuya rồi, chẳng lẽ chị muốn làm cho cả khu nhà nghe được à?*" Úc Noãn Tâm vừa mở tủ quần áo vừa tự hỏi cần những quần áo gì.

"*Trời ơi, Noãn Tâm, em đừng thu thập quần áo nữa, nói cho chị một chút thôi, chị đang hiếu kỳ đến chết đây.*" Tiểu Vũ kéo Úc Noãn Tâm xuống ngồi trên chiếc sofa.

Úc Noãn Tâm không có hưng phấn như Tiểu Vũ, nàng chỉ thản nhiên nói một câu: "*Sự tình trải qua rất đơn giản, em đã thành công khiến cho Hoắc Thiên Kinh quan tâm. Anh ta chịu giúp em giải quyết vấn đề hiện nay, còn em phải theo anh ta trong lúc bảy ngày nghỉ phép!*"

"*Oa, chặc, Noãn Tâm, đầu óc em thông suốt quá thật là thần tốc!*"

Tiểu Vũ nghe vậy cao hứng mà khoa tay múa chân: "*Hoắc tiên sinh đã chỉ định em đi cùng anh ta trong lúc nghỉ phép, đây chính là một sự kiện lớn lao cho tiền đồ của em, nó có thể làm tương lai của em trở nên sáng chói.*"

"*Tiểu Vũ!*"

Úc Noãn Tâm không lạc quan như Tiểu Vũ, nàng ôm cái gối ôm vào lòng, nói: "*Chị không nên vui vẻ quá sớm, bảy ngày trong mắt chị là một bắt đầu còn theo ý em thì lại là một loại kết thúc! Cho nên em cũng không nghĩ tới tiền đồ sau này của mình sẽ thế nào, vẫn là phải dựa vào chính mình!*"

Tiểu Vũ sùng sốt: "Vì sao em lại nói vậy?"

Úc Noãn Tâm khẽ thở dài một hơi nói: "Thực ra sở dĩ lần này em tự đi tìm anh ta là bởi vì bị Cổ tiên sinh bức điên rồi. Hoắc tiên sinh chỉ cần giải quyết vấn đề trước mắt là em đã thỏa mãn rồi. Chị cũng biết là người phụ nữ nào ở bên cạnh Hoắc tiên sinh cũng không vượt quá bảy ngày, nói không chừng là sẽ bị bãi bai."

Tiểu Vũ nghe vậy liền không đồng ý mà lắc nhẹ tay Noãn Tâm một chút: "Tại sao em lại không có chút tự tin nào vậy? Đúng là đối với phụ nữ, Hoắc tiên sinh luôn luôn kén chọn, nhưng mà vẫn còn có người ở bên hắn lâu năm, tựa như Ngu Ngọc. Theo ý chị, em còn hơn nhiều so với Ngu Ngọc, chẳng lẽ em lại sợ câu không được tên đại gia này ư?"

"Em tự nhận là em không có bản lĩnh giống Ngu Ngọc. Tiểu Vũ, chị không biết đâu, cái tên Hoắc Thiên Kinh này rất khó đoán, giống như anh ta có thể nhìn thấu lòng người vậy! Ở bên cạnh anh ta, em thực sự lo lắng bất cứ lúc nào cũng sẽ bị anh ta nhìn thấu, như thế rất khó chịu. Em không biết Ngu Ngọc đã dùng thủ đoạn gì để có thể ở lại bên cạnh anh ta lâu năm như vậy... Ít nhất... em không có khả năng như vậy, em ghét cảm giác bị điều khiển!"

Úc Noãn Tâm nhún mày lại nói: "Mỗi khi em nhớ đến cặp mắt thâm sâu kia thì đáy lòng lại thấy phát lạnh!"

"Ai, Noãn Tâm..."

Tiểu Vũ vỗ nhẹ một cái vào vai nàng nói: "Chị thật không hiểu tại sao em lại sợ anh ta đến như vậy, nhưng mà chị phải nhắc nhở em, có Hoắc Thiên Kinh thì tiền đồ của em mới tỏa sáng được. Đôi khi phụ nữ không nên tỏ ra quá thanh cao, bằng không chỉ tự hại mình. Đã nhiều năm như vậy mà em còn không hiểu thấu điều này hay sao? Bởi vậy, bất luận thế nào, em cũng phải nắm chặt cơ hội này. Nếu bắt đầu rồi thì phải chủ động bày ra vẻ quyến rũ, phải mạnh dạn khiến anh ta bị em làm mất hồn mất vía mới được, hiểu không?"

Úc Noãn Tâm bị lời nói của Tiểu Vũ chọc cười, nói: "Tiểu Vũ, chị thế này thật giống như là các tú bà ở thanh lâu thời xưa vậy."

"Noãn Tâm, em thật xấu, đã vậy còn quá đáng, miêu tả chị như thế, làm hại chính chị cũng thấy mình làm điều không phải là sao?" Tiểu Vũ vừa nói đùa vừa đánh nàng.

Ai ngờ người nói vô tâm mà người nghe lại hữu ý, Úc Noãn Tâm buồn bã thương tâm cười khổ nói: "Em... bây giờ đâu có khác gái cao cấp là mấy?"

Tiểu Vũ nghe vậy liền nhẹ nhàng ôm nàng: "Đừng nghĩ bậy Noãn Tâm, giới giải trí không phải cái dạng này sao? Ai ngờ hiện giờ có cơ hội để tỏa sáng, mà chỉ lớn vồn nghĩ mãi trong đầu. Đã tới, em phải nắm chặt, bất luận thế nào cũng không thể buông tha hiểu không?"

Úc Noãn Tâm không còn gì để nói nữa, chỉ thở dài thật nặng nề. Nàng cảm thấy giống như có một tảng đá đang đè nén trong lòng, sẽ đè mãi tới lúc... không cách nào hít thở được.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sáng sớm, ánh nắng từ đằng đông xuyên thấu qua cửa sổ sát mặt đất, xiên chiếu vào bên trong căn hộ của Úc Noãn Tâm. Từ cửa sổ lớn sát sàn nhìn rộng ra bốn phía, ban ngày ở đây tràn đầy ánh nắng mặt trời, còn buổi tối thì tràn ngập ánh đèn nề-ông.

Ngày hôm nay là một ngày hoàn toàn mới, chỉ ít khi Úc Noãn Tâm vừa mới mở mắt, đã thấy tràn đầy ánh nắng mặt trời, nên trong lòng nàng ít nhiều cảm thấy có chút trấn an.

Nhưng trong lòng nàng vẫn còn cay đắng.

Cũng chỉ là một người tự bán chính mình mà nàng còn có nhiều yêu cầu đòi hỏi ư?

Tất cả bị tiếng chuông cửa vang lên đúng lúc.

Úc Noãn Tâm ngẩn người ra, sau khi chuông cửa vang lên vài tiếng, nàng mới có phản ứng, tiến tới mở cửa.

Ngoài cửa là một người áo đen, khoảng chừng chưa đến ba mươi tuổi, trên gương mặt thông minh giội gang lộ vẻ bình thản, phía sau hắn là một toán người mặc đồng phục cảnh sát.

"Các anh..."

"Úc tiểu thư, tôi là người của Hoắc tiên sinh, những người này là sĩ quan cảnh sát đến đây để điều tra vụ án." Người áo đen nói ngắn gọn và lưu loát.

"A, xin mời vào." Úc Noãn Tâm nghiêng người nói.

"Úc tiểu thư, thật sự xin lỗi, qua quá trình điều tra chúng tôi đã và đã tra ra manh mối. Cổ tiên sinh đã thừa nhận rằng cử chỉ của hắn đêm đó là không đích đáng, thương thế trước đây của ông ta hoàn toàn không liên quan đến cô. Đây là khẩu cung của ông ta, cô có thể xem qua một chút."

Sau khi vào cửa những cảnh sát không ngồi xuống mà lập tức trực tiếp nói luôn, trên khuôn mặt lộ vẻ cung kính.

Úc Noãn Tâm sững sốt tiếp nhận tài liệu, nhìn thoáng qua đại thể rồi hỏi: "Ý các anh là... Cổ tiên sinh sẽ hủy bỏ khiếu cáo đối với tôi sao?"

Cảnh sát mỉm cười: "Úc tiểu thư, cô nói quá lời rồi. Chuyện này ban đầu vốn không liên quan đến cô, chính là Cổ tiên sinh ác độc khiêu kiện cô trước. Cô chẳng những không có việc gì mà còn có thể phản cáo lại ông ta, yêu cầu ông ta nhất định phải bồi thường!"

Trong lúc sự việc nhất thời xảy ra ngay cả sắc mặt của cảnh sát cũng trở nên cực kỳ khác biệt.

Người áo đen tiến lên đứng đối diện với Úc Noãn Tâm, nói nhỏ giọng: "Ý của Hoắc tiên sinh là... về chuyện tiền bồi thường thì do cô toàn quyền xử lý."

Trong lòng Úc Noãn Tâm cười khổ một chút, thật là có tiền thì có khả năng xui ma khiến quý, chỉ là qua một đêm mà sự việc đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Vốn vụ án suýt chút nữa là bức tử chính mình, vậy mà hiện nay chỉ là do vài câu nói của Hoắc Thiên Kinh thì đã giải quyết xong.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu với cảnh sát và nói: "Quên chuyện này đi, tôi không tính truy cứu nữa, tất cả cứ như vậy đi."

Còn truy cứu gì nữa? Tất cả đều là do thế lực của Hoắc Thiên Kinh giải quyết, lẽ nào nàng còn muốn trắng trợn đi thổi phồng lên yêu cầu đòi bồi thường tiền? Như vậy thì khác nào trực tiếp nói với đám phóng viên rằng nàng đã trở thành công cụ làm ấm giường cho Hoắc Thiên Kinh.

"Úc tiểu thư, cô thật sự là một người rộng lượng. Như vậy, nếu cô không truy cứu nữa thì xin mời cô ký vào chỗ này một chữ, chúng tôi cũng sẽ hủy bỏ bản án." Khi cảnh sát vừa nghe xong, họ cũng thấy vui mừng vì không phải lại gặp phiền phức như vậy nữa.

Úc Noãn Tâm thờ dài ký vào, sau đó các cảnh sát đều lần lượt đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

"Úc tiểu thư, chúng ta nên xuất phát, Hoắc tiên sinh đang đợi cô!" Người áo đen không lãng phí một chút thời gian nào nữa, tác phong như vậy cũng là của Hoắc Thiên Kinh.

Úc Noãn Tâm hơi xấu hổ mà bậm môi lại. Ánh nắng mặt trời xiên chiếu vào người hắn, đổ bóng đen vào mắt nàng. Bất đắc dĩ nàng cũng phải cam chịu số phận. Nàng không hỏi càn cái gì vì đã sớm chuẩn bị vali hành lý xong. Nhưng...

"Những thứ này không cần mang theo!" Người áo đen nói một câu.

Úc Noãn Tâm ngẩn ra.

"Những thứ này là vật dụng hằng ngày còn có cả quần áo để mặc sau khi tắm. Anh yên tâm, những thứ này không có khả năng làm tổn hại đến sự an toàn của Hoắc tiên sinh đâu." Nàng nhẹ giọng giải thích một câu.

"Úc tiểu thư hiểu lầm rồi, không cần mang theo bất cứ đồ vật gì, đó là chủ ý của Hoắc tiên sinh. Úc tiểu thư, xin mời đi..." Người áo đen cung kính làm động tác mời nàng đi.

Úc Noãn Tâm nhủ mảy nghi hoặc nhưng không nói gì, không thể làm gì khác hơn, cầm lấy túi tùy thân đi ra khỏi nhà.

Ánh nắng mùa hè cho dù là sáng sớm cũng nóng hầm hập bội lần, trên tán lá cây những con ve sầu kêu không ngừng. Gây chú mục nhất chính là chiếc xe dài màu đen đỗ trước khu nhà. Trước cửa xe đã sớm có bốn gã đàn ông mặc trang phục vệ sĩ.

Một chiếc ô che nắng xòe vừa đúng lúc che khuất mặt trời chói chang trên đỉnh đầu nàng.

Úc Noãn Tâm nhìn thoáng qua người áo đen đã bung dù, hỏi một câu: "Hoắc tiên sinh có ở trong xe không?"

"Không có." Người áo đen điềm đạm trả lời đúng hai chữ, dường như không có dự định trả lời thêm nữa.

Úc Noãn Tâm nín thính, dường như nghi vấn của nàng càng lớn hơn. Hoắc Thiên Kinh đang ở nơi nào? Còn nữa... chiếc xe này phải đưa nàng đến chỗ nào đây? Tất cả nàng đều muốn hỏi, nhưng ngược lại, nàng chỉ có thể nghe lời.

Giày cao gót khua tiếng lanh lảnh trên con đường đá. Nàng vừa ngồi vào trong xe thì không biết làm sao lại có một hồi huyền ảo vang lên.

"Úc tiểu thư, Úc tiểu thư... xin lỗi, tôi muốn gặp Úc tiểu thư một chút."

Giọng nói của người áo đen không còn kiên nhẫn nữa, thốt lên: "Mọi chuyện đã giải quyết rồi, anh còn tới đây làm gì nữa?"

"Đúng vậy, xin lỗi, tôi chỉ muốn xin chút ý kiến của Úc tiểu thư, thực sự xin lỗi."

Âm thanh âm ỉ bên ngoài làm Úc Noãn Tâm nghi hoặc mà ló đầu ra ngoài nhưng thấy một người đàn ông xa lạ mặc âu phục sa hoa bị người áo đen đỡ lên một bên.

"Úc tiểu thư, Úc tiểu thư..." Người đàn ông xa lạ tinh mắt thấy được Úc Noãn Tâm nuốt ruột hột lên một tiếng.

Úc Noãn Tâm chau mày nhíu mi nhưng vẫn xuống xe đi đến đó.

"Úc tiểu thư, cuối cùng cũng gặp được cô, tôi là nhà đầu tư của "Thâm cung kế" muốn nói chuyện hợp tác với cô..."

Úc Noãn Tâm giật mình ngẩng ngấn cả người, trong mắt như lượn lờ một màn sương nghi hoặc.

"Ý ông là..."

Nếu như nàng nhớ không lầm thì đáng nhẽ nàng phải bồi thường năm trăm nghìn vạn mới đúng chứ...

"À, là như vậy..."

Nhà đầu tư xoa xoa mồ hôi trên trán, có thể thấy ông ta đã chờ ở đây lâu rồi: "Chuyện tiền bồi thường hoàn toàn là một sự hiểu lầm, thực sự không có ý gì. Úc tiểu thư, tôi đã xem qua bộ phim mà cô được đề cử, và nghĩ cô hoàn toàn thích hợp để diễn tiếp bộ phim. Thậm chí nếu như cô không ngại, có thể nói cho chúng tôi để chọn một số người thích hợp diễn cùng."

"Ông nói là..." Trong đáy mắt của Úc Noãn Tâm hiện lên ý nghi hoặc.

"Ý của tôi là mời Úc tiểu thư diễn vai nữ chính quan trọng nhất." Nhà đầu tư cười có phần nịnh nọt.

Úc Noãn Tâm ngần ra.

"Úc tiểu thư..."

Nhà đầu tư thấy nàng không nói, vội vã tiếp lời: "Cô lo lắng một chút là đương nhiên rồi, về khoản thù lao, chúng tôi sẽ không bạc đãi Úc tiểu thư đâu."

Rất lâu sau, Úc Noãn Tâm mới có phản ứng, nhìn về phía nhà đầu tư, đáy mắt như có một lớp sương mù nghi hoặc: "Không phải nữ diễn viên chính của bộ phim này là Ngu Ngọc ư?"

Trên mặt nhà đầu tư lộ vẻ cười cười nhưng bên trong vẫn còn mang theo một tia xấu hổ. "Ha ha, cô cũng biết đấy, chúng tôi là nhà đầu tư cho phim ảnh, mục đích chính là coi trọng hiệu quả và lợi ích thôi. Tôi đã xem qua Úc tiểu thư và nghĩ khi chất của cô rất thích hợp với vai nữ chính, cho nên..."

"Ngu Ngọc là diễn viên chính, căn bản là tôi không có quyền so sánh với cô ấy cho nên ông ra quyết định này là mạo hiểm quá." Úc Noãn Tâm nhẹ giọng nói.

"Đâu có đâu có, với điều kiện của Úc tiểu thư thì thời gian tới sẽ trở thành ngôi sao tỏa sáng, tuyệt đối không có vấn đề gì." Nhà đầu tư vội vã nói.

Úc Noãn Tâm bỗng nhiên bùng tình ngộ... thì ra...

Quả nhiên Hoắc Thiên Kinh không có nuốt lời, hần quả là đã giải quyết một vấn đề nan giải cho mình. Chẳng qua là nhà đầu tư thật sự thấy gió chiều nào xuôi theo chiều ấy, nhất định ông ta cho rằng Hoắc Thiên Kinh đã trở thành chỗ dựa vững chắc của nàng.

Nghĩ tới đây, một cảm giác nghẹt thở dồn tới Úc Noãn Tâm. Nàng hít thật sâu một hơi, nhưng cũng không thể nào xua tan đi loại cảm giác này.

Hoắc Thiên Kinh...

Chỉ qua một đêm thôi, vậy mà hần liền giải quyết được vấn đề nan giải ấy cho nàng.

Năng lực của người đàn ông này không khỏi khiến nàng thấy sợ hãi.

"*Úc tiểu thư, cô xem...*" Nhà đầu tư thấy nàng không nói gì thì vẻ mặt trở nên lo lắng.

Nàng vừa muốn trả lời thì người áo đen liền đi đến và nói nhỏ vào tai nàng: "*Úc tiểu thư, Hoắc tiên sinh không có dự định cho cô tham gia tiếp vào bộ phim này, cô chỉ cần cự tuyệt là được rồi.*"

Cái gì? Úc Noãn Tâm ngẩn ra, tim thất lại. Vì sao hắn lại muốn làm như vậy?

Không cho nàng tham gia giá đồng bộ phim này sao? Hắn thừa biết bộ phim này đối với nàng mà nói là rất quan trọng, mà chỉ vì một câu của hắn mà nàng phải buông tha ư?

Người áo đen không yên lòng mà hỏi đáp: "*Đây chính là ý muốn của Hoắc tiên sinh, cô chỉ cần làm theo lời nói của Hoắc tiên sinh là được.*"

Câu trả lời của người áo đen khiến Úc Noãn Tâm cảm thấy một hồi chán nản, sau đó hai tay chậm rãi buông ta, trong nháy mắt hơi thở trở nên có phần gấp gáp.

"*Hoắc tiên sinh còn đang chờ cô, chúng ta đi thôi!*" Giọng nói của người áo đen lạnh đến mức cho dù đang là mùa hè mà kẻ khác cũng thấy lạnh cả người.

"*Aiz... Úc tiểu thư...*" Thấy được tình hình, nhà đầu tư trở nên lo lắng sốt ruột.

"*Xin lỗi, tôi bỏ đồng bộ phim này...*" Úc Noãn Tâm bất lực nói ra những lời này, trong mắt nàng thấm lợ về bi thương.

"*Úc tiểu thư, cô ở lại một chút nữa đi... Úc tiểu thư, Úc...*"

Ở bên ngoài nhà đầu tư kêu to nhưng nàng đã vào trong xe và đóng cửa, cắt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài...

Nàng còn có thể làm gì ngoài tuân theo.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Ô tô chạy một mạch không dừng, hướng đến một nơi mà Úc Noãn Tâm không biết. Thêm vào đó, bên trong chiếc xe theo kiểu doanh nhân, không khí lạnh tràn ngập, tỏa ra mùi chanh dịu dịu, dưới chân là tấm thảm quý giá màu vàng nhạt, phù hợp với tổng thể phong cách cung đình màu vàng sáng trong xe, kể cả những giá rượu ở xung quanh cũng phát ra một vầng sáng mờ nhạt.

Không gian rộng lớn phảng phất một sự lạnh lẽo, khiến Úc Noãn Tâm không khỏi nổi gai ốc khắp người.

Ngay lúc nàng còn đang đoán xem xe còn chạy bao lâu nữa thì xe đã lặng lẽ dừng lại.

Úc Noãn Tâm ngẩn người ra, trái tim cũng nảy khỏi lồng ngực.

Không bao lâu sau, cửa xe đã được nhẹ nhàng mở ra.

"*Úc tiểu thư, đến rồi, xin mời!*" Giọng nói của người áo đen vọng vào, hết như một tảng băng vô cảm.

Úc Noãn Tâm nuốt chút nước bọt một cách khó khăn, những ngón tay cứng đờ cố sức siết chặt lại, thắm hít sâu một hơi, bước xuống xe...

Một trận gió tuyết nửa thối tung lán vấy của Úc Noãn Tâm lên, nàng lại càng hoảng sợ mà ngẩng đầu quay lại nhìn đằng sau, một khắc sau, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên mở to...

Đây là một mảnh đất trống lớn, lại giống như một sân bay tư nhân, cách tầm mắt của nàng không xa là một chiếc máy bay đồ sộ đang đậu, từ thiết kế tổng thể thì không khó để nhận ra, đây là một máy bay tư nhân.

Nó, giống như một con chim ưng oai vệ đang ngạo nghễ nhìn nàng, phản chiếu ánh sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến người ta chói mắt.

Theo chỉ thị của người áo đen, Úc Noãn Tâm chậm chậm bước lên máy bay, cánh cửa phía sau nàng chậm chậm đóng lại, giống như một con dã thú chậm rãi nuốt nàng vào bụng nó.

Đứng trước cửa cabin là vài vệ sĩ, bọn họ lễ phép mở cửa phòng trong rồi làm động tác mời vào.

Nàng biết, Hoắc Thiên Kinh đang ở bên trong đó.

Nàng cũng biết, hai chân của mình đã bủn rủn, không còn chút sức lực nào.

Nàng lại càng biết, bản thân phải bước vào, bắt luận là trong lòng sợ hãi đến đâu đi nữa.

Trong chớp mắt cửa phòng bị đóng lại, tất cả âm thanh của thế giới bên ngoài đều tắt ngấm, trong phòng tràn ngập khí lạnh, càng giống như một thể giới băng giá, khiến Úc Noãn Tâm không khỏi run rẩy.

Thật ra, lý do lớn nhất khiến nàng run rẩy chính là... người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế sofa lông lầy.

Hoắc Thiên Kinh !

Thân hình cường tráng và phong độ khê tựa lưng vào ghế ngồi, bộ quần áo doanh nhân được cắt may vừa vặn làm hoàn toàn hiển lộ khí chất thành đạt của hắn. Tuy nói là đang trong kì nghỉ nhưng lại không thấy có chút gì là nghỉ ngơi nhàn nhã.

Rượu đỏ trong chiếc ly thủy tinh khê chao lên, dưới ánh đèn phát ra ánh sáng màu hồng mê hoặc. Ánh mắt sắc bén của hắn sớm đã rơi trên người nàng, tựa như đang đánh giá nàng một cách hứng thú, tuy là hờ hững bất cần, nhưng vẫn có vẻ lạnh lẽo bức bối.

Úc Noãn Tâm cảm thấy ánh mắt của hắn như kiếm sắc, xuyên thẳng vào con tim của nàng, khiến nàng không khỏi nổi gai ốc dọc sống lưng.

"Lại đây."

Có lẽ hắn đã phát hiện một tia sợ hãi trong ánh mắt của nàng, giọng nói trầm trầm trong cổ họng của Hoắc Thiên Kinh vang lên, hai chữ ngắn ngủn nhưng lại chứa đựng cả mệnh lệnh cao quý.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Trong cabin, tiếng của người đàn ông nặng như tảng đá, tủa ra về lạnh lẽo.

Lưng Úc Noãn Tâm vô thức cứng lại, kể cả ngón tay cũng đều cứng ngắc. Trong mắt nàng, nàng cảm thấy nụ cười bên môi của người đàn ông này không hề có chút tình cảm.

Máu trong người dần dần chảy ngược lên.

Nàng nhận ra, các đầu ngón tay đều lạnh như băng.

Hoắc Thiên Kinh chăm chú, cực kỳ nhẫn nại nhìn nàng, thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượu. Cừ chi tao nhã, thông dong, lộ ra vẻ tự tin cùng cao ngạo bất tuân của người đàn ông thành đạt.

Hắn không có thúc giục nàng, trái lại kiên nhẫn chờ đợi, tựa như một gã thợ săn đang chậm rãi thưởng thức nỗi kinh hoàng của con mồi.

Úc Noãn Tâm dường như thấy khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười trào phúng. Nàng âm thầm hít sâu một hơi, chậm rãi đến gần. Càng lại gần, nàng càng cảm thấy mùi long đản hương từ cơ thể hắn dần dần tới gần nàng - cho đến lúc nàng bị mùi hương này bao bọc.

"Ngồi đi!" Hoắc Thiên Kinh nhếch miệng nói.

Úc Noãn Tâm vừa định ngồi phía đối diện thì đã thấy hắn khê lắc đầu: "Tôi ngồi bên cạnh tôi!"

Trái tim vừa bình tĩnh lại mà giờ đã bắt đầu kích động!

Mắt Úc Noãn Tâm lóe lên một cái nhìn đầy cảnh giác, nhưng lại chậm rãi hạ mắt xuống, đành cam chịu dè dặt đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

Cái loại giao dịch trần trụi này khiến nàng khó mà chịu được. Thân thể cũng vì vậy mà cứng ngắc. Vừa cảm nhận được hơi thở của hắn đến gần, nàng lập tức cả kinh đứng dậy.

"Đây không phải là phản ứng cô nên có!"

Quả nhiên hành động của nàng khiến Hoắc Thiên Kinh không được vui, hắn cau mày, rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

"*Xin lỗi.*" Đôi mắt Úc Noãn Tâm bốc lên màn sương khói mờ mờ. Nàng bắt đầu dỗi và vô pháp chống cự lại số phận mà cúi đầu.

Nàng vừa ngồi xuống, ngay tức khắc, vòng eo mảnh khảnh bị cánh tay đàn ông to lớn ôm lấy. Bàn tay ấm áp xuyên thấu qua từng lớp vải quần áo mềm mại của nàng.

"*Hoắc tiên sinh...*" Úc Noãn Tâm hơi run run, hấn, hấn sẽ không định trong ca bin chứ?

Hoắc Thiên Kinh nhìn về phía nàng, khuôn mặt tuần tú lộ ra vẻ tà ác không gì sánh được, đôi môi lạnh lùng hơi mỏng thốt lên một câu...

"*Không nên như một tảng đá, tôi thích đàn bà biết chủ động!*"

Người đàn ông cúi đầu xuống, đôi môi khẽ lướt qua mũi nàng, đáy mắt hờ hững lộ ra chút ý cười. Khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của nàng càng trở nên tái nhợt.

Các ngón tay của Úc Noãn Tâm nhanh chóng buông ra. Nàng biết bản thân mình phải đóng vai loại người thế nào, nếu không cách nào có thể thay đổi được, vậy không phải cần thích ứng hay sao? Nói trắng ra, đây là một cuộc giao dịch bảy ngày. Cứ coi như là nàng đang đóng kịch đi!

Đúng vậy, diễn kịch! Nàng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy!

Nghĩ tới đây, nàng chậm rãi nhìn hấn, đôi môi đỏ mọng chậm rãi cong lên một nụ cười giương, sau đó cầm lấy bình rượu trên bàn... Nước rượu đỏ chậm rãi rót vào trong chiếc ly pha lê tỏa ánh sáng rực rỡ, chiếu vào mắt Úc Noãn Tâm, nó giống như máu của người phụ nữ vậy.

Một ly rượu vang đỏ cùng những ngón tay trắng xanh của Úc Noãn Tâm chậm rãi đưa lên trước mặt Hoắc Thiên Kinh...

"*Hoắc tiên sinh, cảm tạ ngài đã giúp tôi giải quyết mấy vấn đề rắc rối. Tôi xin kính ngài một ly.*"

Hoắc Thiên Kinh nhìn ly vang đỏ trước mắt, soi xét người phụ nữ đang cố gắng bảo trì khoảng cách, khoe miệng khẽ nhếch lên nói:

"*Nữ mình tinh các cô luôn có khả năng xã giao tốt, giống như cô là trường hợp ngoại lệ.*"

Hấn, Hoắc Thiên từ xưa đến nay luôn là người được nữ giới yêu thương, nhưng nhớ. Đã là phụ nữ thì luôn tìm mọi cách để lấy lòng hấn, mà người phụ nữ trước mặt hấn thì... thực sự có chút khác lạ.

Vừa nghe vậy, khuôn mặt trắng nõn của Noãn Tâm khẽ ửng hồng. Nàng xấu hổ, khẽ nhắm lại mắt, đồng thời ly rượu cũng hơi hạ xuống.

Sự thực là nàng không có khiếu xã giao trời sinh như đám mình tinh "*lầu hồng*" ấy.

Lời Tiểu Vũ căn dặn vẫn vang vọng bên tai, thế nhưng nàng thật sự không biết mình có đủ năng lực để nắm bắt được người đàn ông trước mặt này không.

"*Đang nghĩ gì?*" Người đàn ông cúi đầu, giọng nói bên tai êm ái, khiến ly vang đỏ của nàng lại càng như thể là một loại mê dược.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi lên gương mặt trắng nõn trong sáng, long lanh như ngọc. Nhìn cảnh tượng thiên thần mờ ảo sương khói như cõi thần tiên trước mắt, Hoắc Thiên Kinh tự nhiên phát hiện thấy tâm tình thoải mái của mình bị đảo lộn.

Không hề có một người phụ nữ nào giống như nàng. Trước mặt hấn, phụ nữ đều cố gắng trang điểm tỉ mỉ, dùng mỹ phẩm cao cấp để trang điểm cho mình một cách hiệu quả, nhưng mà... về trong sáng như vậy chính hấn cũng hiếm khi nhìn thấy. Hấn có thể xác nhận là nàng không hề trang điểm, nhưng vẫn lộ ra vẻ tuyệt mỹ, thiên sinh mỹ lệ.

Tiếng nói đàn ông cắt đứt mọi hoang hốt trong lòng Úc Noãn Tâm. Nàng quay đầu lại để chống lại cặp mắt như cười như không kia. Lòng đột nhiên thấy căng thẳng.

"*Tôi đang suy nghĩ...*"

Úc Noãn Tâm cố chống lại đôi mắt ấy, nỗ lực bình tĩnh. "*Làm thế nào để phục vụ ngài vui lòng như Ngu Ngọc.*"

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng như chim bay trên mây trời, lại như đóa hoa lê e lệ khiến người ta thương tiếc, si mê.

Ngón tay ấm áp của hấn vuốt ve trên mặt nàng, nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên.

"*Cô là cô, Ngu Ngọc là Ngu Ngọc. Phương thức của cô ta chưa hẳn sẽ thích hợp với cô. Nhưng chắc chắn cô cũng sẽ có thể tìm được phương thức làm tôi vui vẻ thôi!*"

Hấn cúi đầu, tuy giọng không chứa đựng một tia cảm tình gì, nhưng cũng không có chút bức bối. Ngón tay cái thô lệ nhẹ nhàng vuốt ve nàng như là đang hưởng thụ sự mềm mại khác thường.

Úc Noãn Tâm nhìn sâu vào đôi mắt Hoắc Thiên Kinh, nó thăm thẳm như hồ nước không thấy đáy. Đây là đôi mắt đầy bí hiểm, nàng biết dưới ánh mắt

nhìn chăm chú này, tất cả đều không thể che giấu được.

Nghĩ đến đây, nàng không tự chủ được mà than nhẹ một tiếng, nhưng chỉ khẽ bên môi, sau đó một khắc liền nâng ly rượu lên uống một ngụm vang đỏ rồi đặt xuống.

Đôi tay trắng mịn nhẹ nhàng vòng qua cổ Hoắc Thiên Kinh, thân thể mềm mại tiến sát lại gần, chậm rãi đặt môi lên đôi môi mỏng sắc nét của hắn.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Từ miệng Úc Noãn Tâm, rượu vang đỏ mang theo mùi vị ấm áp say lòng người, từ từ rót vào trong miệng Hoắc Thiên Kinh. Trong sự say sưa của vang đỏ có nhiều... hương vị của người con gái tuyệt mỹ.

Úc Noãn Tâm nhắm mắt lại, chỉ có làm như vậy nàng mới có thể cố chế ngự được ý niệm lập tức đẩy người đàn ông này ra trong đầu.

Đối với nàng mà nói, hắn chỉ là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

Nhưng hành động muốn làm lại không giống như vậy!

Rượu chậm rãi rót vào, Úc Noãn Tâm cảm thấy có một luồng nhiệt ấm áp dần dần dẫn hết sức lực của nàng đi khỏi.

Đôi tay nhỏ bé đặt bên cạnh nhanh chóng vô thức nắm lại.

Hoắc Thiên Kinh không khó mà nhận ra được, cơ thể người con gái trong lòng bỗng nhiên cứng ngắc. Đôi mắt chim ưng chậm rãi thoáng hiện nét cười. Người con gái yếu ớt khẽ run rẩy, hàng mi tựa như cánh bướm, khuôn mặt mỹ lệ tỏa ra một mùi thơm tự nhiên thoang thoảng.

Không ngờ hắn đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của cô gái này gây ra cho mình.

Sự mềm mại trong lòng khiến cánh tay hắn dần dần ôm chặt lên nàng.

Mùi long đàn hương tràn tới mũi nàng, Úc Noãn Tâm cứng lại, lập tức hơi đẩy Hoắc Thiên Kinh ra, nàng khẽ run...

"Hoắc Tiên sinh..."

Hành động của nàng dường như khiến Hoắc Thiên Kinh bất mãn, mày khẽ nhíu lại, khuôn mặt lộ vẻ cuồng ngạo đầy tà mị, hắn chỉ vào ly rượu...

"Còn sót lại một ít, tự mình kính tôi!"

Úc Noãn Tâm run rẩy, khó khăn hít một hơi thật sâu. Cô nén cảm giác muốn bỏ chạy, nàng nhanh chóng nâng ly lên, lần thứ hai ghé sát lên môi hắn.

Nàng không biết nên khiến hắn vui vẻ như thế nào, nhưng nếu Hoắc Thiên Kinh đã yêu cầu như vậy, có lẽ, chính hắn cũng... thích vậy.

Tuy nàng vô cùng xấu hổ, lại càng không tình nguyện, nhưng vì tiền đồ của chính mình, nàng chẳng có biện pháp nào khác!

Rượu vừa hết, Úc Noãn Tâm vội vã muốn thoát thân, bởi vì sự đụng chạm môi với môi khiến nàng càng thêm xấu hổ. Nhưng...

Lực tay bên hông bỗng tăng thêm, người đàn ông cũng bắt đầu chuyển từ bị động sang chủ động, lập tức ôm chặt nàng vào thân thể anh tuấn, giữ nàng hoàn toàn trong phạm vi thuộc về hắn.

Hắn bá đạo, cúi đầu. Không chỉ là chậm rãi lướt qua nữa mà là cố chiếm đoạt mật ngọt của nàng, tất cả không chừa.

Thỏa thích cướp đoạt, hơi thở đậm đặc nam tính xâm lược vào từng ngõ ngách khắp đôi môi nàng.

"Đừng, không nên... Hoắc tiên sinh..."

Úc Noãn Tâm không ngờ lại phải vung đôi tay nhỏ bé lên như vậy, cố sức đẩy lên ngực hắn, thế nhưng sức của nàng chỉ nhỏ bé không đáng kể như con kiến mà thôi.

Sau một khắc, chỉ bằng vào một bàn tay, hắn liền gồng cùm khóa chặt đôi tay của nàng, giữ cố định chúng trên đầu nàng.

Tay kia chậm rãi lướt xuống di chuyển trên làn da mịn màng của nàng, mang theo sức mạnh của người đàn ông bá đạo.

Thân hình cao lớn lập tức lại cúi xuống, chỉ khác là lần này, đôi môi mang theo đầu lưỡi khẽ lướt trên đường cong bên ngoài của nàng, chậm rãi nhấp nháp mùi vị thơm ngát của nàng.

Ly rượu từ trên tay nàng rơi xuống, hơi thở trong nháy mắt trở nên dồn dập!

Đầu lưỡi của người đàn ông linh hoạt đưa vào trong chiếc miệng thơm tho của nàng, bắt lấy cái lưỡi dính hương của nàng rồi quấn vào trêu đùa với kỹ thuật cao siêu.

Mút hết ngọt ngào của nàng.

Sao người đàn ông này lại làm như vậy?

"Hoắc tiên..."

Úc Noãn Tâm vô thức cựa quậy, muốn giãy ra, nhưng lại càng khiến Hoắc Thiên Kinh xâm nhập càng sâu hơn.

Chưa bao giờ cảm nhận một loại cảm giác nóng bỏng như vậy khiến Úc Noãn Tâm cảm thấy có luồng khí nóng lan tỏa khắp khuôn mặt. Nàng cảm thấy chiếc lưỡi linh hoạt của hắn đùa cợt, khiêu khích khơi gợi trong nàng nhiệt tình.

Cơ thể hai người không ngừng triền miên, khát vọng sâu thẳm nhanh chóng khiến không khí chung quanh nóng lên.

Thân thể Úc Noãn Tâm dần dần tự đáp lại hắn. Chiếc lưỡi nhẹ nhàng quấn quít triền miên khiến cơ thể người đàn ông hơi cứng đờ.

Sau một khắc, Hoắc Thiên Kinh tinh tế nhắm nhấp vị ngọt của nàng, hương vị ngọt ngào làm dâng trào hết đợt sóng này đến đợt sóng lớn khác.

Bàn tay chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, cảm nhận làn da mềm mại nõn nà. Đôi tay ấm nóng càng tham lam, những ngón tay như rắn chui vào váy của nàng, mang theo sức mạnh cực nóng.

Úc Noãn Tâm mở lớn hai mắt, cảm giác nóng cháy dưới thân khiến nàng lập tức tỉnh ngộ lại.

Trời ạ!

"Không được." Giọng nói của nàng yếu ớt, càng khiến người đàn ông có cảm giác thương yêu.

Cơ thể hắn cứng đờ, nàng biết hắn muốn gì nhưng mà, nàng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Hoắc Thiên Kinh buông nàng ra ngoài ý muốn. Đôi mắt cuồng ngạo đầy uy lực nhìn nàng trong lòng...

"Em thật sự có đủ năng lực khiến đàn ông phải điên cuồng!"

Hắn vươn tay, mon trón vuốt ve gương mặt xinh xắn mê người của nàng: *"Xem ra, tôi đã đánh giá thấp năng lực của em!"*

Úc Noãn Tâm giật mình, sợ hãi nhìn đôi mắt càng thêm u ám hơn của hắn, nàng không hiểu được ý tứ trong lời hắn nói.

Mặt nàng ửng hồng, mắt to mờ sương, ngờ ngác như chú nai con lạc đường, bất lực nhìn hắn. Nhìn biểu hiện của nàng, khóe môi Hoắc Thiên Kinh có chút run run.

Hoắc Thiên Kinh lại khẽ vuốt ve gương mặt nàng lần nữa. Sau đó, hắn ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chú người con gái với sắc mặt ửng hồng, giọng nói trở nên lạnh lùng...

"Nếu chưa chuẩn bị sẵn sàng thì đừng có ăn mặc như thế này! Đây là lần đầu tiên, tôi sẽ tha cho cô!"

Úc Noãn Tâm lập tức ngồi dậy, chỉnh trang lại váy áo. Nàng không hiểu được, tại sao hắn bỗng chốc lại lạnh lùng như vậy? Chẳng lẽ vì nàng đã cự tuyệt hắn?

Thế nhưng, đúng thật là đối với nàng, hắn cũng chỉ là người xa lạ mà thôi.

"Xin lỗi Hoắc Thiên sinh, tôi, tôi..."

Bàn tay bé nhỏ gắt gao nắm chặt cổ áo, các ngón tay xanh xao càng trở nên trắng bệch.

"Được rồi! Hoắc Thiên Kinh tôi còn chưa đến nỗi phải ép buộc một người đàn bà!" Giọng nói Hoắc Thiên Kinh lãnh đạm mà lộ ra vẻ tôn quý, thân thể cao to ngồi ở chỗ kia giống như là bậc vương giả có quyền uy bất khả xâm phạm.

Úc Noãn Tâm quay mặt đi, nàng biết rõ bản thân nếu làm không tốt thì cuộc giao dịch bảy ngày sẽ kết thúc mà kẻ sinh nhai cũng biến mất theo.

Nên làm như thế nào thì nàng mới có thể giống như Ngu Ngọc đây?

Đại thể toàn bộ quá trình đều trôi qua trong im lặng.

Hoắc Thiên Kinh không nhìn nàng nữa, ánh mắt hần nhân nhả nhìn đồng văn kiện. Nhìn trán hần không khó để nhận ra hần là một nhà kinh doanh: thận trọng, bí mật và trầm ổn.

Úc Noãn Tâm chỉ im lặng, ngồi trên chiếc ghế sofa rộng lớn đối diện với hần. Đôi chân hơi khép lại, cặp mắt đẹp thất thần nhìn thế giới bên ngoài cửa sổ.

Nàng muốn đập tan sự tĩnh lặng này nhưng... nàng chẳng biết nên đập tan nó như thế nào.

Nàng lén lút liếc mắt nhìn về phía người đàn ông đang chìm đắm trong suy tư.

Rốt cục hần là một người đàn ông như thế nào? Kín như bưng khiến người ta không thể đoán định được, cuồng ngạo đến mức người người không thể cự tuyệt, chỉ cần đôi mày hơi nhíu lại là đã khiến đối phương vô cùng kinh hãi.

Một người đàn ông như vậy... rốt cục hần cần người phụ nữ như thế nào?

Trong đầu nàng thoáng lại nghĩ tới câu nói của Tiểu Vũ.....

Đối với nữ nhân mà nói, Hoắc Thiên Kinh là một tên ma vương. Hần có khả năng thực hiện mọi khát vọng của bất kỳ người phụ nữ nào nhưng cũng có thể trở thành phần mộ tuyệt vọng của họ.

Là như vậy đi. Sợ dĩ như thế hần mới có thể trắng trợn như vậy yêu cầu một người phụ nữ tới làm gì đó, mà cũng không hề ép buộc họ.

Úc Noãn Tâm khẽ thở dài. Đôi mắt như mờ sương, mang theo một phần mờ mịt, kỳ thực cứ lẳng lặng ngắm nhìn hần, hưởng thụ từng đường nét cương nghị, vóc người anh tuấn, đôi môi mỏng tinh tế.

Đôi môi mỏng. Một người đàn ông có môi mỏng cũng có nghĩa là người bạc tình.

Thế nhưng, cho dù vậy, cứ nhìn hình dáng anh tuấn ấy, mọi phụ nữ đều không có cách nào rời mắt đi, thậm chí còn quên cả hít thở.

Thậm chí đến chính nàng cũng là như vậy sao?

Nàng cứ chăm chú nhìn thẳng đối diện mà quan sát kỹ hần, Hoắc Thiên Kinh ngẩng đầu lên...

Đôi mắt Úc Noãn Tâm không hẹn mà gặp, đối diện đôi mắt thâm sâu của hần. Trong chớp mắt, cặp mắt ấy lóe lên một tia giễu cợt, ngay lập tức, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên.

Nàng vội vã liếc nhìn sang chỗ khác, nhưng không hiểu tại sao lại có cảm giác kinh hoàng không thôi.

Trời ạ, không ngờ nàng lại chăm chú nhìn một người đàn ông đến đờ đẫn. Càng buồn cười hơn là... tự dưng lại bị hần phát hiện!

Cỗ lễ diện mạo nàng hiện giờ vô cùng tức cười, khiến đôi mắt Hoắc Thiên Kinh lóe lên chút ý cười. Hần là hần đang nghĩ người đàn bà này không thú vị chút nào, nhưng mà thấy đôi má hơi ửng hồng, gương mặt dưới ánh mặt trời lộ vẻ lộng lẫy trong sáng, hần phát hiện tâm tình của mình trở nên phá lệ tốt lên nhiều.

"Em đang lén nhìn tôi à?" Hần đã biết nhưng vẫn còn cố hỏi, trên môi hơi có ý giễu cợt.

"Nào có, tôi, tôi chỉ là đang suy nghĩ mà thôi!" Úc Noãn tâm nhanh miệng biện giải. Thâm tâm rên rỉ một hồi, thật là, sao lại háo sắc như vậy chứ!

Hoắc Thiên Kinh không nói gì, buông văn kiện xuống. Ngón tay chậm rãi vươn đến gần gương mặt nàng, Úc Noãn Tâm kinh ngạc né tránh một chút.

Một tia không hài lòng chợt thoáng qua đầu mày khẽ chau lại của hần.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

"Nói tôi biết, cô đang sợ chuyện gì?" Hoắc Thiên Kinh thu tay lại, cặp mắt chìm ưng như thợ săn dò xét thái độ của Úc Noãn Tâm.

Úc Noãn Tâm khẽ run lên, ngập ngừng trả lời: "Tôi đâu có sợ..."

Thật ra, quả là nàng đang rất sợ, không biết tại sao, chỉ cần nàng nhìn thấy người đàn ông này thì trong lòng liền có một nỗi sợ không thể giải thích, có điều, nàng chẳng thể nói ra chuyện này.

"*Thật sao?*"

Hoắc Thiên Kinh như cười như không, liếc nhìn nàng, hai con ngươi đen dài dường như có khả năng hiểu thấu lòng người, "*Nhưng trong mắt tôi, cô giống hệt như một con thỏ nhỏ bé đang sợ hãi !*"

Hả?

Úc Noãn Tâm cup mắt xuống, hàng mi dài che giấu sự cô độc trong đôi mắt xinh đẹp, khẽ thốt lên : "*Xin lỗi, Hoắc tiên sinh...*"

"*Trước nay tôi không thích nghe 3 chữ này!*"

Giọng nói trầm trầm của Hoắc Thiên Kinh cắt ngang lời Úc Noãn Tâm, đôi môi mỏng tỏa ra sự lạnh lẽo: "*Cô phải biết, đừng là sự ôn nhu yêu kiều của phụ nữ sẽ khiến cho đàn ông cảm thấy hứng thú, nhưng mà, cứ như thế này thì chỉ khiến trong lòng tôi sinh ra chán ghét !*"

Toàn thân Úc Noãn Tâm run lên, ngón tay đột ngột siết lại, câu nói này tuy nàng nghe rõ nhưng lại chẳng hiểu nổi.

"*Nhớ cho kỹ, 7 ngày này tôi không hy vọng là sẽ đi nghỉ cùng với một cái bình hoa!*"

Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng bỏ lưng câu nói này, lại tiếp tục trải giấy tờ ra xem, không để ý đến Úc Noãn Tâm nữa.

Úc Noãn Tâm cắn chặt môi trong tuyệt vọng, để lại một vết móng mảnh trên bờ môi dưới đầy đặn...

Tây Ban Nha, đảo Majorca

Là hòn đảo lớn nhất của Tây Ban Nha, đảo Majorca thu hút đông đảo du khách từ khắp nơi trên thế giới nhờ vào phong cảnh thiên nhiên hùng vĩ và sinh hoạt về đêm phong phú xa hoa.

Khi Úc Noãn Tâm từ máy bay bước xuống thì đã bị phong cảnh mê hồn trước mắt thu hút, chẳng qua, chỗ này càng giống như một thiên đường tĩnh mịch, ngoại trừ mấy vệ sĩ và người làm thì dường như chẳng thấy người ngoài nào.

"*Đi thôi !*"

Hoắc Thiên Kinh nắm lấy tay Úc Noãn Tâm, dường như thấy được sự nghi hoặc trong mắt nàng, lặng lẽ nói một câu : "*Đây là một hòn đảo tư nhân thuộc quần đảo Majorca*"

Úc Noãn Tâm đột nhiên hiểu rõ, hóa ra là như thế.

Nàng nhìn khắp bốn phía, không ngăn được chắc lưỡi một cái. Đảo tư nhân, nhiều khả năng là đảo của Hoắc Thiên Kinh rồi. Nơi này quả là một chỗ nghỉ ngơi rất tốt, phong cảnh đẹp đẽ mà lại không bị người ngoài quấy rầy.

Úc Noãn Tâm còn đang nhìn quanh thì trước mắt đột nhiên thấy chói lóa.

Một tòa biệt thự đứng tách biệt ở sát bờ biển đột ngột hiện ra.

Lộng lẫy dưới trời đêm, tòa biệt thự hào hoa màu trắng ngà soi bóng trên mặt nước biển xanh biếc, khiến cho Úc Noãn Tâm gần như sững sờ trước sự xa xỉ và tốn kém trong toàn bộ thiết kế của nó. Có thể nói, đây là tòa biệt thự biết lợi dụng điều kiện tự nhiên nhiều nhất để xây dựng mà nàng từng thấy, quả thật là một vị trí hoàn hảo giữa núi và biển.

Nơi đây tuy là ban đêm nhưng toàn bộ biệt thự đều được ánh đèn chiếu sáng, bất luận là trên đầu hay dưới chân, ánh đèn lộng lẫy như ngàn ánh sao lấp lánh, khiến cho cả người Úc Noãn Tâm như đang bồng bênh giữa thiên nhiên, tơ mây mềm mại như nước, nhẹ nhàng mon man đôi gò má của nàng.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: – Quyết định của Ngu Ngọc

Úc Noãn Tâm có chút sợ hãi, biệt thự trước mắt đẹp như trong truyện cổ tích, nàng không cách gì đem tòa nhà to lớn này và người đàn ông cần mật thần bí trước mặt đặt chung một chỗ. Trong ấn tượng của nàng, hẳn chỉ là một thương nhân lo kiếm tiền, khắp người đầy mùi tiền, không ngờ óc thẩm mỹ của hẳn lại cao như thế.

Còn đang suy nghĩ thì Úc Noãn Tâm lại bị một quang cảnh khác làm cho hết hồn.

Chỉ thấy trước cổng biệt thự có hai tốp người xếp hàng, bên tay phải là tốp người phục vụ trong trang phục đẹp đẽ xinh xắn, bên tay trái lại là nhóm vệ sĩ mặc âu phục màu đen, xung quanh gió lạnh thổi phàn phật, khiến cho nơi này toát lên vẻ giàu sang quý phái tốt bậc.

Bọn họ ai ai cũng cung kính, đứng dọc theo lối đi đến tận sảnh chính, khi thấy Hoắc Thiên Kinh nháy mắt thì nghiêm chỉnh cúi người, lễ phép nói: "*Hoan nghênh Hoắc tiên sinh, Úc tiểu thư !*"

Hoắc Thiên Kinh không tỏ vẻ gì, cánh tay rắn chắc ôm ngang hông Úc Noãn Tâm, chậm rãi đi vào đại sảnh trong ánh mắt cung kính của những người làm.

Mọi thứ hiện ra như một giấc mộng không có thật, khiến Úc Noãn Tâm ngẩn ngơ mất một lúc.

"*Nơi này... còn có ai nữa không ?*" Trong lúc những người phục vụ bắt đầu bận bịu vì ông chủ đến, Úc Noãn Tâm nhìn quanh phòng ăn xa hoa lộng lẫy, khẽ cất tiếng hỏi.

"*7 ngày này chỉ có cô và tôi!*" Hoắc Thiên Kinh không phí một câu nào, xoay người đi lên lầu.

Úc Noãn Tâm khẽ run lên...

Chỉ có 2 người, lại cần nhiều người phục vụ như thế sao ?

"*Còn không lên à?*"

Hoắc Thiên Kinh thấy Úc Noãn Tâm không đi theo thì dừng bước, dáng người cao lớn đứng trên cầu thang, từ trên cao nhìn xuống, như một quân vương ngạo mạn liếc nhìn nàng.

"*A...*" Úc Noãn Tâm lập tức phản ứng, khẽ thở ra một hơi, tuy nàng không biết hẳn rốt cuộc là muốn thế nào, nhưng vẫn theo hắn đi lên.

"*Cái gì? Cô nói lại lần nữa xem! Sao lại như thế được?*"

Trong một căn phòng xa hoa, Ngu Ngọc mở to mắt nhìn quản lý là Tiểu Ưu, giọng nói cũng vì tin tức vừa mới nghe được mà trở nên vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Ưu nhìn Ngu Ngọc, thở nhẹ một hơi rồi nói: "*Là tuyệt đối chính xác, hôm nay tôi đã tìm trợ lý riêng của Hoắc tiên sinh và hỏi qua việc này rồi.*"

Ánh mắt Ngu Ngọc lộ vẻ chấn động, ngay sau đó lại chuyển thành lo lắng.

Tiểu Ưu không khó nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt của Ngu Ngọc nên nắm lấy tay cô ta rồi hỏi: "*Có phải là gần đây cô quá lo đống phim mà lạnh nhạt với Hoắc tiên sinh hay không? Nếu không anh ta đi nghỉ, một việc lớn như vậy, sao lại không nói cho cô biết?*"

"*Tiểu Ưu, tình cảnh của tôi không phải là cô không biết, đúng vậy, tôi quả là rất bận, phải tiếp rất nhiều người, có điều đối với Hoắc tiên sinh thì đương nhiên tôi luôn chú ý từng giờ từng khắc, chỉ cần anh ta mở miệng, thời gian của tôi đều là của anh ta.*" Ngu Ngọc nhiu mày, ngồi xuống ghế sofa với vẻ nóng nảy.

Tiểu Ưu khẽ lắc đầu. "*Theo tôi thấy, trong việc này nhất định có hiểu lầm gì đó rồi. Cô nghĩ xem, có phải là Hoắc tiên sinh đã đọc được tin tức trên báo rồi tức giận hay không, nói cho cùng thì gần đây luôn có tin đồn về cô mà.*"

"*Tôi và gã diễn viên kia căn bản là chẳng có gì hết, báo chí thích đoán bừa viết bậy thì tôi cũng chẳng có cách nào, trong lòng tôi chỉ có một mình Hoắc Thiên Kinh thôi!*" Giọng Ngu Ngọc có chút không vui, thế nhưng như thế thì lại càng đẹp hơn, càng khiến đàn ông mê mẩn tâm thần.

"*Ngu Ngọc, cô nói những chuyện này tôi đều biết, có điều Hoắc tiên sinh thì không biết đâu.*"

Tiểu Ưu cũng đã ngồi xuống, nhìn thấy vẻ mặt Ngu Ngọc đang rất nặng nề, "*Trong lòng cô chỉ có một mình Hoắc tiên sinh, nhưng còn anh ta? Cô nghĩ xem, trước đây mỗi năm đi nghỉ anh ta đều đưa cô đi theo, năm nay tại sao lại khác với lệ thường như vậy? Có phải trối anh ta lại thôi, nếu không sự nghiệp của cô không có gì bảo đảm được đâu.*"

Ngu Ngọc nghe xong, ngẫm nghĩ cả nửa ngày rồi nói: "*E là chúng ta đã quá lo rồi, có thể anh ta chỉ muốn một mình được yên tĩnh thôi.*"

"*Cô không phải là ngây thơ như thế chứ ?*"

Tiểu Ưu trừng mắt nhìn Ngu Ngọc, nói: "*Cô là người đàn bà ở bên cạnh anh ta lâu ngày nhất, lẽ nào còn không hiểu rõ anh ta? Lần này anh ta sắp xếp đi nghỉ đến một tuần, lẽ nào trong một tuần đó lại không cần đàn bà bồi tiếp bên mình? Ma nó mới tin!*"

Ngu Ngọc rên lên một tiếng, nói: "*Tôi biết, có điều, Tiểu Ưu, cô đừng quên, người đàn bà ở bên cạnh anh ta lâu ngày nhất không phải là tôi, mà là vị hôn thê của anh ta, là thiên kim họ Phương, Phương Nhan !*"

"Bà cô của tôi ơi, lúc này rồi mà cô vẫn có thể nghĩ đến cô ta à? Nếu Hoắc tiên sinh quá thật quan tâm đến vị hôn thê của anh ta, thì bao nhiêu năm nay đã không giữ cô ở bên cạnh rồi. Đàn ông mà, được voi đòi tiên, tôi đã hỏi qua trợ lý của anh ta, hiện nay tiểu thư họ Phương vẫn ngoan ngoãn chờ đợi ở nhà, ngay từ đầu đã không đi nghỉ!" Tiểu Ưu nói.

Ngu Ngọc khẽ run lên, một lúc sau mới tỏ vẻ hơi nghi ngờ ...

"Lẽ nào anh ta quá thật đi một mình? Theo chỗ tôi biết, gần đây anh ta không có gặp gỡ cô gái nào mới."

Tiểu Ưu tựa người trên sofa, vẻ mặt cũng đầy nghi hoặc. hai người trầm mặc một lúc, Tiểu Ưu đột nhiên ngồi thẳng người lên, dường như đã nghĩ ra điều gì.

"Thế nào rồi?" Ngu Ngọc bị Tiểu Ưu làm cho hết hồn.

"Ngu Ngọc, tôi nghĩ ra rồi!" Giọng Tiểu Ưu có chút gấp rút, trong lúc vô tình đã nhíu mày lại.

"Nghĩ ra cái gì? Nói đi!" Ngu Ngọc nóng nảy giục.

Tiểu Ưu nhìn Ngu Ngọc. "Con nhỏ diễn viên tép riu đó cô còn nhớ không? Tên là gì nhỉ, à, là Úc Noãn Tâm!"

"Úc Noãn Tâm?" Ngu Ngọc tỏ vẻ bất mãn. "Cô ta? Cô ta thế nào?"

Úc Noãn Tâm, người con gái này, làm sao Ngu Ngọc có thể quên được, chọn cô ta đóng chung vốn chỉ là muốn thừa cơ làm nhục cô ta mà thôi, không ngờ cô ta không biết gặp vận may gì, lại khiến cả đoàn phim không truy cứu chuyện cô ta vì phạm hợp đồng.

Vì chuyện này Ngu Ngọc đã bức tức khá lâu rồi.

Tiểu Ưu thấy vậy vội vàng nói: "Tôi cũng vừa mới nghe ngóng được, hai ngày trước, Úc Noãn Tâm là tâm điểm của báo chí, chẳng phải là vì chuyện của Cô tiên sinh và đoàn làm phim đó sao? Nhưng hiện nay sóng yên gió lặng rồi, hóa ra tất cả đều là do Hoắc tiên sinh ra mặt xử lý!"

"Cái gì?"

Ngu Ngọc hoảng hốt đứng dậy, nắm lấy Tiểu Ưu. "Cô là nói Úc Noãn Tâm thoát nạn lần này toàn là nhờ... Hoắc Thiên Kinh?"

"Ừ!"

Tiểu Ưu gật gù đầu. "Vì vậy tôi đoán... phải chăng Hoắc tiên sinh đã có hứng thú đối với cô ta, đến nỗi đi nghỉ cũng đem cô ta cùng đi."

"Không thể nào!" Sắc mặt Ngu Ngọc rõ ràng có chút kích động, ngón tay vô tình đã run lên. "Tôi biết trong lòng Hoắc Thiên Kinh ...

Câu này, Ngu Ngọc nói là biết, nhưng thật ra, một chút cũng không biết. Tuy rằng cô ở bên hắn nhiều năm, thế nhưng, cô vẫn không hiểu nổi người đàn ông này, đặc biệt là những lúc hắn im lìm, cô vĩnh viễn không biết rốt cuộc thì hắn đang nghĩ gì.

Tiểu Ưu dường như cũng thấy được, khẽ thở ra một hơi: "Thật ra đây cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi, chẳng qua... tôi luôn cảm thấy cô ta và Hoắc tiên sinh có chuyện gì đó, nếu không thì rõ ràng là cô đã để ý cái vòng cổ đó, Hoắc tiên sinh sao lại đem cho cô ta..."

"Đủ rồi, đừng nói nữa!" Ngu Ngọc lớn tiếng ngắt lời Tiểu Ưu, giờ tay chụp lấy bình hoa trên bàn ném mạnh.

Xoảng một tiếng, chiếc bình tinh xảo đã vỡ tan, hoa tươi cắm trong đó cũng rơi la tã.

Ngu Ngọc là ảnh hậu, trước mặt người ngoài và báo chí, cô mãi mãi là một người cao nhã, những hành vi lỗ mãng tầm thường như thế này chỉ xuất hiện trước mặt Tiểu Ưu mà thôi.

"Ngu Ngọc..."

"Tiểu Ưu, cô có thể khẳng định suy đoán của cô không?" Giọng nói của Ngu Ngọc đã trở thành vừa lạnh vừa sắc, mấy ngón tay trắng xanh cũng đột nhiên run lên.

Tiểu Ưu ngẫm nghĩ rồi gật đầu. "Thà tin là có, chớ ngờ rằng không. Úc Noãn Tâm xinh đẹp hơn người, đã là đàn ông thì ắt sẽ say mê, cho nên Hoắc tiên sinh..."

"Xinh đẹp hơn người?"

Ngu Ngọc cười lạnh, ngạo mạn nhìn Tiểu Ưu. "Tôi thừa nhận cô ta rất xinh đẹp, có điều trong cái nghề này, không phải có nhan sắc là có thể làm bừa được, còn phải xem thủ đoạn nữa! Ngu Ngọc này ở bên cạnh Hoắc Thiên Kinh chờ đợi đã nhiều năm như vậy, anh ta buồn vui yêu ghét tôi đều hiểu rõ nhất, tôi không tin một con nhỏ tí toe như cô ta lại biết những trò dọ dỗ đàn ông!"

"Nói không sai, tuy nhiên chúng ta cũng không thể quá chú ý vào việc này được. Hai ngày nữa chính là ngày bình chọn Thiên hậu từ thiện, nếu cô có thể

gành được danh hiệu này thì sẽ có tác dụng rất quan trọng đối với việc phát triển toàn bộ sự nghiệp của cô, có điều các nữ minh tinh khác cũng ra sức hoạt động, cô phải đề cập việc này với Hoắc tiên sinh thì mới được." *Tiểu Ưu nhỏ giọng khuyên giải, cô biết trước nay tính tình Ngu Ngọc nóng nảy, cho nên khi nói chuyện cũng hạ thấp giọng rất nhiều.*

Trong ánh mắt của Ngu Ngọc lóe lên một tia u ám

"Tiểu Ưu, cô có biết chỗ anh ta đi nghỉ không ?

"Biết, là hòn đảo riêng của Hoắc tiên sinh ở Tây Ban Nha!" Tiểu Ưu lập tức nói ra vị trí hiện tại.

Đây cũng là chỗ mà Ngu Ngọc tự hào, những việc có liên quan đến Hoắc Thiên Kinh, các cô gái khác có thể không cách gì biết được, nhưng Ngu Ngọc chắc chắn có cách để biết. Cô là người phụ nữ ở bên Hoắc tiên sinh lâu ngày nhất, tất nhiên sẽ có cái quyền lực mà các cô gái khác không có, đến trợ lý riêng của Hoắc Thiên Kinh cũng hiểu rõ chuyện này, ít ít nhiều nhiều sẽ lộ tiết lộ một số tin tức có liên quan đến ông chủ.

Ngu Ngọc nghe xong, khẽ gật đầu một cái. "Bảo cho trợ lý từ chối các buổi họp báo của tôi trong tuần này!"

"Tôi biết rồi, những việc này tôi sẽ thu xếp!" Tiểu Ưu lập tức tươi cười gật đầu.

Ngu Ngọc bước đến bên cửa sổ, nhìn ra đường phố nhộn nhịp bên ngoài cửa, đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại. Hạnh phúc của cô, cô tuyệt đối không buông hai tay dâng cho người khác!

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: – Khoảnh khắc đặc biệt

Trên hòn đảo nhỏ yên tĩnh, nơi nơi đều lộ vẻ ưu nhã xa hoa. Trong đêm tối, gió thổi mang theo đượm mùi của đất, hương của hoa.

Ánh trăng chiếu vào bóng dáng diêm lệ của Úc Noãn Tâm, cao ráo yếu điệu thướt tha với màn tóc dài mềm mại buông xuống.

"Úc Noãn Tâm, chuyện này em nên thương lượng kỹ càng một chút với Hoắc tiên sinh mới được. Nếu anh ta không đồng ý thì theo chị hãy quên đi. Dù cho đắc tội bất cứ ai cũng không thể đắc tội Hoắc tiên sinh."

"Tiểu Vũ, em biết rồi, em sẽ cố gắng thực hiện."

Điện thoại một hồi xong, Úc Noãn Tâm giọng nói có chút mệt mỏi cúp máy, nàng dựa người lên sofa khẽ thở dài, chuyển rời ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài sáng sủa lấp lánh, xung quanh là bầu trời đêm với những vì sao rực rỡ, dưới ánh trăng là bóng dáng người đàn ông cao lớn lừng lững với thân thể bóng loáng.

Tối nay, Úc Noãn Tâm mới biết được Hoắc tiên sinh có thói quen bơi vào buổi tối, chắc là vì công tác bận rộn mà thành nếp quen đi.

Bên trong khung cửa pha lê trong suốt vang lên tiếng nhạc du dương, bên cạnh hồ bơi có mấy kẻ hầu người hạ. Úc Noãn Tâm có chút suy nghĩ, ánh mắt vô thức dần dần di chuyển theo người đàn ông trong nước, nàng phát hiện chính mình đã không có cách nào rời mắt đi được.

Hắn là hán rất chú trọng tập thể hình, thân thể đàn ông cao lớn, mỗi một chỗ đều thể hiện sự rắn chắc cường tráng, nàng bất ngờ bị người đàn ông ngăm đen rắn chắc ngoài cửa sổ nhìn chằm chằm một cái, khiến toàn bộ gương mặt đều đỏ lên.

Trong nước, Hoắc Thiên Kinh như là có cảm ứng, đột nhiên ngẩng đầu lên hướng tầm nhìn về bốn phía, đảo một vòng, nhanh chóng quay lại chuẩn xác khóa trụ đôi mắt đẹp của nàng.

Tựa hồ nhìn thấy làn da của nàng ửng hồng lên, trong mắt hắn thoáng lóe lên nét cười hài hước.

Úc Noãn Tâm giật mình sửng sốt, thoáng chốc theo phản xạ có điều kiện quay đi... nhưng lại phát giác động tác quá mức rõ ràng của mình, liền nhẹ nhàng quay đầu lại, hàng mi dài sụp xuống che đi đôi mắt xấu hổ.

Đúng là bộ dáng xấu hổ quần bách của nàng chọc cười hắn, khóe môi vốn đang mím chặt liền chậm rãi khẽ nở nụ cười, sau một khắc, hắn thuận thực đi lên bờ, dường như hắn không còn muốn bơi nữa.

Mấy người hầu lập tức tiến lên.

Úc Noãn Tâm thấy thế bèn vội vã đứng dậy, đi ra ngoài hồ bơi.

Gió đêm khẽ thổi nhẹ, tiếng lá cây xào xạc rung động tựa như lời nói thì thầm.

"Để cho tôi tới đi."

Úc Noãn Tâm đi đến chỗ một trong những người hầu đang cầm chiếc khăn tắm, khẽ nói nhỏ.

Người hầu đem khăn tắm dâng lên, nhẹ nhàng hạ thấp người một lần nữa lui trở về một bên.

Khăn tắm mềm mại nhẹ nhàng lướt trên người Hoắc Thiên Kinh. Gió nhẹ thổi qua mùi hương nhàn nhạt của nàng, thỉnh thoảng vô tình hòa vào hơi thở của hắn, trong nháy mắt đôi mắt ung thâm sâu của Hoắc Thiên Kinh dần dần xảy ra biến đổi.

"Các người đều lui ra!" Tiếng nói trầm thấp quyền uy vang lên nhưng ánh mắt vẫn như cũ, nhìn hướng về người con gái đang cúi đầu chà lau thân thể của mình mà không hề chớp mắt.

"Dạ, Hoắc tiên sinh." Tất cả người hầu bên cạnh hồ bơi liền cung kính khom người rồi đi tức khắc.

Ánh trăng như thác nước chảy hòa cùng ánh sáng của những vì sao chiếu sâu xuống mặt nước yên ả của bể bơi. Từng làn óng ánh xanh biếc gọn nhẹ, mờ ảo chiếu lên những thân cây chuối tây xung quanh hồ, đồng thời cũng chiếu sáng lên gương mặt nở nà của Úc Noãn Tâm, trông nàng càng thêm thanh nhã.

Bể bơi lớn như vậy chỉ còn lại nàng cùng Hoắc Thiên Kinh, bầu không khí ám muội mà xấu hổ.

Úc Noãn Tâm không nói gì, nhẹ nhàng chà chiếc khăn tắm trắng tinh lau những bọt nước trên người hắn. Nàng không biết phải nói cái gì, nhất là trong lúc này.

Xuyên thấu qua khăn tắm, nàng hoàn toàn cảm nhận được từng khối rắn chắc trên người hắn. Tiếp xúc gần gũi như vậy một người đàn ông, đối với nàng là lần đầu tiên, hơn nữa vóc dáng của hắn lại hoàn mỹ như pho tượng La Mã.

Bọt nước dọc theo bộ ngực to lớn rắn chắc của hắn, dần dần chảy xuống mặt đất, nàng nhẹ nhàng vòng khăn lên quanh thân thể cao lớn lừng lững của hắn.

Úc Noãn Tâm cảm thấy hô hấp của mình có chút hỗn loạn, tim đập cũng dồn dập, đôi mắt đẹp càng không dám nhìn xung quanh, mãi đến khi, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười trầm thấp.

Nàng ngẩng đầu nhìn chống lại cặp mắt thâm sâu lóe ra ánh cười hài hước nhưng lại kín như bưng của Hoắc Thiên Kinh.

Nhận thấy điểm ấy, Úc Noãn Tâm hơi nhú mày, trong lòng có chút giận, không khỏi nặng tay đem khăn tắm rộng thùng thình đặt trên đầu hắn, kiễng chân lên vì vấy vò tóc hắn, tiến hành cơ hội trả thù nho nhỏ.

Sau một khắc, nàng bị một cánh tay đàn ông rắn chắc ôm lấy, nóng rực xuyên thấu qua y phục của nàng, còn một bàn tay khác đem khăn tắm ném xuống mặt nước.

Thân thể mềm mại của Úc Noãn Tâm hoàn toàn rơi vào trong lồng ngực trần của hắn.

Lòng nàng thoáng chút hỗn loạn, ngẩng đầu định lên tiếng, nhưng lại nhìn thấy mái tóc đen của hắn có chút lộn xộn không nhịn được nở nụ cười.

Nụ cười khe khẽ tựa như là áng mây nhẹ trôi trên trời, tựa như pha lê trong vắt mang theo tia áp áp rơi vào trong mắt Hoắc Thiên Kinh.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh lập tức chần chừ, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên...

"Cô gái ngốc, đều là do em ban tặng, chuẩn bị cho tốt đi!" Tiếng nói thấp trầm tựa như rượu ngon mang theo chút hứng thú.

Ánh mắt Úc Noãn Tâm dịu dàng, tuy rằng tiếp xúc với hắn không lâu, tuy đáy lòng mang chút sợ hãi, thế nhưng giờ khắc này, loại cảm giác xa lạ ngỡ ngàng cùng nguy hiểm tựa như giảm bớt, nhất là lúc thấy mái tóc hắn lộn xộn rồi bời, hay là lúc thấy hắn anh tuấn khôi ngô, ánh mắt nàng đều không chịu tuân lệnh rời đi.

Người như vậy nhất định thế nào cũng cùng phụ nữ phát sinh khúc mắc đi.

Nghĩ như vậy, ánh mắt nàng có chút suy tư, phủ một lớp sương mờ nhạt, đôi tay nhỏ bé ngoan ngoãn sửa lại những sợi tóc của hắn.

Ngón tay mảnh mai khẽ mon trớn mái tóc đen của hắn, kết hợp với sự mềm mại của ngón tay nàng tạo nên hiệu lực khiến cơ thể hắn hơi cứng đờ lại.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: – Thỉnh cầu khó khăn

Úc Noãn Tâm chưa phát hiện được cặp mắt ung vẫn dừng ở nàng đã neo lại, ánh mắt u ám dần dần chuyển biến sinh ý muốn chiếm hữu.

"Được rồi." Nàng buông tay xuống, giọng nói lộ ra một tia trong trẻo, nhẹ nhàng vang lên trong không gian như hoa đào nhẹ nhàng rơi xuống.

Một chút bất mãn hiện lên trong cặp mắt của Hoắc Thiên Kinh.

"Hoắc tiên sinh..." Loại bầu không khí khác thường này khiến Úc Noãn Tâm có chút không thoải mái, sau một khắc nàng liền nhớ tới chính mình có chuyện quan trọng cần thương lượng với hắn.

"Ừ?" Hoắc Thiên Kinh hơi nhíu mày, gương mặt ửng hồng của nàng rơi vào trong mắt hắn cũng khiến không ít hờn giận bị xua tan.

Hắn tự đứng lại vừa hưởng thụ khoảnh khắc nhu tình? Thực sự là buồn cười!

"Tôi có một việc muốn thương lượng với ngài." Bỗng chốc thấy hắn lạnh lùng như trước, bản thân nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không dám tùy ý giãy ra, không thể làm gì khác hơn là cụp mắt xuống nói nhỏ nhẹ.

"Nói!" Hắn nói ngắn gọn một chữ.

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng mở lời trong ánh mắt nhìn chăm chú của hắn.

"Hoắc tiên sinh, thực ra tôi vừa nhận được một thông báo đêm nay có một vai diễn rất quan trọng muốn tìm tôi diễn thử, tôi muốn... tôi muốn..."

Nàng không dám nói tiếp bởi vì không khó thấy được ánh mắt của hắn càng ngày càng tối sầm.

"Cô muốn đi diễn thử?"

Quả nhiên như dự đoán, trong ánh mắt Hoắc Thiên Kinh hiện lên vẻ cực kỳ không hài lòng, ngay cả giọng nói cũng khôi phục hoàn toàn vẻ lạnh lùng, giống như không hề tồn tại buổi tối mập mờ ám muội này.

Úc Noãn Tâm vội vàng nhìn vào mắt hắn, nhanh chóng giải thích: "Hoắc tiên sinh, đối phương là đạo diễn vừa mới nhận được giải thưởng lớn ở Hollywood, tôi thực sự rất muốn thử phim anh ta đạo diễn. Hơn nữa trùng hợp là người ta lại ở Tây Ban Nha, bỏ qua cơ hội lần này thật rất đáng tiếc."

"Thôi đi!"

Hoắc Thiên Kinh không đợi nàng nói xong, liền bắt mắt cắt đứt lời nàng. Chỉ cảm thấy bên hông buông lỏng, nhìn lại thì hắn đã khoác áo tẩm đi vào bên trong sảnh chính.

Bầu không khí vốn âm áp lặng mặng đột nhiên bị đập tan.

Úc Noãn Tâm giật mình sững sờ tại chỗ một lúc lâu, bên tai quanh quẩn lời nói lạnh lùng của hắn, lúc sau mới phản ứng lại, lập tức đi tới đuổi kịp hắn.

"Hoắc tiên sinh, Hoắc tiên sinh..."

Khi nàng chạy vào trong thì đã thấy Hoắc Thiên Kinh ngồi thư thái trên chiếc ghế sofa rộng lớn bằng da, một người hầu đang đưa tới tận tay hắn một ly vang đỏ tỏa hơi lạnh.

Dưới ngọn đèn rạng rỡ, chiếc ly rượu thủy tinh lóe lên ánh sáng lấp lánh, rượu vang đỏ trong ly đỏ sẫm như máu của người con gái, nhẹ nhàng sóng sánh trong ly.

Khi hắn thấy bóng dáng của nàng đi vào, cặp mắt ung thâm sâu chậm rãi trở nên lạnh lùng.

Úc Noãn Tâm cố gắng bình lại nhịp thở gấp gáp sốt ruột, cũng gắng sức kiềm chế loại sợ hãi quen thuộc lại xuất hiện lần nữa này.

Nàng biết hắn sẽ mất hứng, thậm chí sẽ nổi giận. Thế nhưng đây là lần cơ hội đầu tiên sau những việc xảy ra với nàng, nói gì đi nữa nàng cũng muốn thử một chút. Tuy là nói có thể dựa vào đại gia Hoắc Thiên Kinh mà không cần lo lắng, nhưng... nàng lại có một thử dự cảm linh tính, 7 ngày sau, nàng và hắn sẽ là hai đường thẳng song song, không hề có bất cứ liên quan gì.

Cho nên làm sao có thể gửi gắm toàn bộ nguyện vọng của nàng trên người hắn được?

"Hoắc tiên sinh, xin lỗi, tôi không muốn từ bỏ cơ hội này. Xin ngài đáp ứng tôi được không?" Úc Noãn Tâm khẽ đi tới trước mặt hắn, trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

Hoắc Thiên Kinh nhấp một ngụm rượu xong, nhàn nhã dựa thân thể to lớn vào ghế sô pha, ánh mắt lộ ra vẻ sâu xa khó lường, nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt của nàng...

"Hiện tại đang đi nghỉ, hẳn là cô phải cắt đứt mọi thông báo liên lạc chứ!"

"Hoắc tiên sinh, tôi biết tôi không nên trả lời đồng ý thông báo vào lúc này. Thế nhưng lần này thật là cơ hội hiếm có. Xin ngài để tôi đi được không? Chỉ một lần này thôi." Bất cứ giá nào Úc Noãn Tâm cũng phải tranh thủ nhận được vai này, nàng lớn mật thỉnh cầu.

Hoắc Thiên Kinh nhíu mày sâu hơn bất mãn, "Đạo diễn mà cô nói tôi biết, chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi. Sau này, cô còn có thể có rất nhiều cơ hội khác có thể hợp tác với anh ta!"

Ngụ ý đã quá rõ ràng, chỉ là...

"Đối với ngài mà nói thì đó là nhân vật nhỏ. Nhưng đối với tôi mà nói thì đây là cơ hội khó có được!"

Úc Noãn Tâm nắm chặt tay, ánh mắt dừng cảm chống lại hắn. "Hoắc tiên sinh, tôi đã nghe theo lời yêu cầu của ngài, không hề nhận đóng bộ phim "Thâm cung kế". Nhưng tôi không thể đáp ứng ngài bỏ hết tiền đồ đi được."

"Cô cho rằng tôi không đảm bảo được tiền đồ của cô sao?" Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên trở nên sắc bén không gì sánh được, như đâm một đao cắm thẳng vào tim của nàng.

Lời nói lạnh băng vang lên làm Úc Noãn Tâm khẽ run rẩy, nàng âm thầm hít sâu một hơi rồi nói: "Tôi biết Hoắc tiên sinh ngài có sức mạnh chúa tể thống trị số phận. Nhưng tôi... biết rõ không có khả năng so với Ngụ Ngọc, thêm nữa lại càng không có khả năng đem niềm vui tới cho ngài. Bất luận như thế nào tôi cũng không muốn buông tha cơ hội này!"

"Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Lúc này cô nên làm gì, không lẽ cô không biết sao?" Giọng điệu của Hoắc Thiên Kinh tỏa ra sự lạnh lẽo như ma vương địa phủ, toàn thân lộ vẻ lạnh lùng khiến người khác không rét mà run.

"Tôi biết bây giờ đã khuya rồi. Nhưng mà sinh hoạt của người diễn viên chính là như thế này." Úc Noãn Tâm cắn môi khó khăn nói: "Hơn nữa... tôi cũng biết hiện giờ nên hầu hạ ngài... thế nhưng, thế nhưng tôi thực sự không cam lòng."

Cặp mắt ung của Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nheo lại, ngửa đầu uống cạn một hơi ly rượu, rồi vung tay lên...

Xoảng...

Chiếc ly pha lê trong suốt bị ném mạnh ra, đập lại bằng một tiếng vỡ.

Ngay tức khắc, tiếng chói tai sắc nhọn vang vọng trong chủ sảnh nguy nga tráng lệ.

Người Úc Noãn Tâm hơi run lên, tất cả đám người hầu sợ đến mức lập tức tiến lên nghĩ muốn thu thập tàn cuộc...

"Đều rút hết cho tôi!"

Một tiếng quát chói tai, không khó để nghe ra lúc này hắn đang tức giận.

Đám người hầu sợ đến mức lập tức đều lui hết đi.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: – Nụ hôn dịu dàng

Ban đêm, gió thổi lay động tấm màn pha lê mỏng manh trên song cửa sổ, nhưng lại khiến cả người Úc Noãn Tâm ớn lạnh.

Cực kỳ im lặng.

Trong không khí lộ ra một chút lo lắng bất an.

Hoắc Thiên Kinh ngồi ở sô pha nhìn nàng không hề chớp mắt, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể xé nát nàng giống như báo săn mồi, Úc Noãn Tâm vô thức nắm tay lại, toàn thân khẽ run lên vô thức.

"Hoắc tiên sinh..." Nàng không nhận được muốn mở miệng lại bị ánh mắt lạnh băng của hắn quét đến, sợ đến mức lập tức im lặng.

Người đàn ông này... rất nguy hiểm... Ít nhất là hiện tại nàng thực sự không dám trêu chọc hắn.

Hắn không hề cử động, thậm chí không nói gì, chỉ là ngồi ở chỗ kia thôi, nhưng nàng liền cảm thấy khó có thể hít thở.

Không khí yên tĩnh tạm dừng lại, sau một lúc, giọng nói lạnh lùng của hắn chậm rãi vang lên...

"Cần thời gian bao lâu?"

"Hả?"

Úc Noãn Tâm ngược lại bỗng sợ run, trong lúc nhất thời không có phản ứng lại gì mấy.

Hoắc Thiên Kinh nhíu mày không kiên nhẫn. "*Cần bao nhiêu thời gian để diễn thử?*"

Hắn lặp lại một lần nữa hiếm thấy, tuy rằng giọng nói không cao nhưng cũng có thể nghe ra trong giọng nói mơ hồ che giấu không ít bất mãn.

Úc Noãn Tâm như mở cả cõi lòng, vội vàng nói: "*Khoảng chừng vài giờ là đủ rồi.*"

Hắn sẽ thực sự đồng ý chứ?

Vừa rồi rõ ràng hắn đã rất tức giận, lửa giận đến có thể giết người.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, đôi mắt u ám dần dần trở nên âm trầm, đảo qua gương mặt của nàng, tay ấn điện thoại gọi.

"*Chuẩn bị xe sẵn sàng, lập tức dừng!*"

"*Dạ, Hoắc tiên sinh!*"

Một câu nói cực kỳ ngắn gọn, tựa như màn vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Đáy mắt Úc Noãn Tâm hiện ra vẻ ngạc nhiên, mừng rỡ, hắn thực sự đồng ý! Trời ạ, nàng tưởng rằng chính mình đang nằm mơ!

"*Cảm tạ ngài, Hoắc tiên sinh, tôi sẽ hết sức cố gắng để nhanh chóng trở về sớm.*" Nàng nói dịu dàng, giọng nói cũng rõ ràng lộ ra vẻ sung sướng.

Hoắc Thiên Kinh không nói gì, chỉ bỗng nhiên đứng dậy, đi qua bên người nàng, thậm chí cũng không liếc nàng một cái, đi thẳng lên trên lầu.

Úc Noãn Tâm không khó thấy trên mặt hắn phảng phất có bất mãn cùng tức giận, nàng cup mắt xuống, cắn môi sau một khắc liền gọi...

"*Hoắc tiên sinh....*"

Hắn dừng bước lại, xoay người nhìn về phía nàng, cặp mắt đen thâm sâu không cách nào nhìn thấu, chỉ lộ ánh xa cách.

Bàn tay nhỏ bé đặt lên khuỷu tay rắn chắc của hắn, hai làn da trắng và đen hình thành sự đối lập rõ ràng, động tác của Úc Noãn Tâm làm con tức giận Hoắc Thiên Kinh có chút tiêu tán

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, lúm đồng tiền như hoa xinh đẹp hơi hiện ra, khiến kẻ khác cảm thấy ấm áp và tim đập nhanh gấp bội.

"*Cảm ơn ngài.*" Khuôn mặt nàng hơi ửng hồng, nhẹ nhàng kiễ chân lên chủ động mà dịu dàng hôn lên trên mặt hắn.

Nàng hôn xong, không đợi Hoắc Thiên Kinh có biểu tình gì, sợ hắn nghe được tim mình đập gấp gấp hơn, liền vội vã cầm lấy ví hồng đi ra khỏi chủ sảnh.

Thân thể cao lớn của Hoắc Thiên Kinh đứng lặng tại chỗ, trên gương mặt còn dư lại mùi hương thoang thoảng vẫn vương nơi chóp mũi hắn. Khi bóng dáng nàng biến mất, đôi môi cương nghị lạnh lùng của hắn khẽ nhếch lên nụ cười hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: – Cứ như tiên trên trời

Ánh trăng như nước xiên chiếu vào đại sảnh nơi bố trí bối cảnh, dễ dàng nhận ra đây là nơi dùng để quay phim, đồng thời cũng là sân diễn thử tạm thời mà Ôn Dương tìm được.

Ôn Dương, đạo diễn gốc Hoa gần 30 tuổi rất có triển vọng, nhờ chỉ đạo xuất sắc một bộ phim mà anh ta đã giành được giải thưởng lớn của Hollywood. Làm phim điện ảnh là sở thích của anh ta, song điều anh ta cảm thấy hứng thú nhất vẫn là phim truyền hình, nhất là say mê các loại hý kịch lịch sử thời Đại Hán Trung Quốc. Vì thế anh ta đã từ bỏ tất cả những bộ phim khác có thể nhận được để chuyên tâm đạo diễn bộ phim Trung Quốc cổ đại "*Vệ Từ Phu*".

Rất khó tin anh ta là con lai Úc – Trung mà lại có sự say mê khác thường đối với lịch sử Trung Quốc cổ đại.

"*Vệ Từ Phu*" là tác phẩm anh ta đã mất nhiều thời gian cân nhắc, cũng là tác phẩm tâm huyết của anh, mà lần này nữ diễn viên mà anh ta một mực coi trọng là... Úc Noãn Tâm.

Úc Noãn Tâm, ban đầu anh ta cũng không chú ý diễn viên này. Chỉ là trong một lần tình cờ nhìn qua màn ảnh thì thấy nàng trên người mặc trang phục cổ trang, từng cử chỉ giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ kinh diễm, thoát tục. Khoảnh khắc ấy, anh ta chỉ biết mình đã tìm được người được lựa chọn phù hợp nhất.

Chỉ có điều không ngờ tới là sau này nàng lại có nhiều tin đồn xấu đến tới tấp như vậy. Ngay khi anh ta chuẩn bị từ bỏ thì người phụ nữ này chỉ trong một đêm xoay chuyển toàn bộ tin đồn bất lợi, khiến thành trời quang mây tạnh. Điều này khiến anh ta càng thêm hứng thú với nàng. Ngay sau đó anh ta liền gửi thông cáo đến công ty của nàng.

Chỉ là không nghĩ tới lại có duyên gặp nàng ở đây như thế.

Trong đại sảnh chỉ có tiếng động của máy móc. Thư ký trưởng quay đang khẩn trương chuẩn bị, nhà tạo hình, nhà tạo mẫu đều bận rộn vào trận. Ôn Dương ngồi ở trước máy móc chuẩn bị quan sát tình hình Úc Noãn Tâm diễn thử.

Tất cả đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Đây là một cảnh quay Vệ Từ Phu múa, yêu cầu hoa mỹ mà chuyên nghiệp.

Lịch sử về Vệ Từ Phu ghi chép như sau: Chị của Hán Vũ Đế là công chúa Bình Dương có những ca nữ múa hát đều tinh thông tuyệt vời. Hán Vũ Đế, sau ba tháng theo kế hoạch đi lễ tế thần, dọc đường hồi cung đi qua nhà công chúa Bình Dương. Công chúa Bình Dương mở yến tiệc, một loạt các ca kỹ lên sân khấu múa hát thì Vệ Từ Phu với sự rực rỡ của mình đã đoạt hết ánh nhìn của Hán Vũ Đế.

Hán Vũ Đế trong lòng rất yêu thích, mà Bình Dương công chúa cũng hiểu rõ, liền để một mình Vệ Từ Phu múa hát cho Hán Vũ Đế. Thế cho nên sau đó Vệ Từ Phu đã nhận được long sủng, từ một ca kỹ từng bước tiến đến ngôi vị hoàng hậu.

Hậu cung ba nghìn chỉ có một người được Hán Vũ Đế yêu thương. Về sau có người ghi chép lại ca khúc ngay lúc đó – "*Tang Trung*".

Viên thái đường hĩ

Muội chi hương hĩ

Vân thù chi tư

Mỹ mạo khương hĩ

Kỳ ngã hồ tang trung

Yếu ngã hồ thượng cung

Tổng ngã hồ kỳ chi thượng hĩ

Viên thái mạch hĩ

Muội chi bắc hĩ

Vân thù chi tư

Mỹ mạo đặc hĩ

Kỳ ngã hồ tang trung

Yếu ngã hồ thượng cung

Tổng ngã hồ kỳ chi thượng hĩ

Viên thái phong hĩ

Muội chi đông hĩ

Vân thùy chi tư

Mỹ mạnh dong hồ

Kỳ ngã hồ tang trung

Yếu ngã hồ thượng cung

Tổng ngã hồ kỳ chi thượng hồ

(Ý nghĩa bài "*Tang Trung*" là chê kẻ dâm bôn, chê thói dâm đảng. ~~~~~ Quá khó để có thể dịch, mong mọi người thông cảm nha)

Hiện giờ Úc Noãn Tâm phải diễn thử điệu múa duyên dáng của Vệ Tử Phu, điệu múa đã đem lại sự sùng ái của Hán Vũ Đế.

Ôn Dương đã xem qua tư liệu liên quan đến nàng tử trước, biết từ nhỏ nàng đã có sở trường đặc biệt về vũ đạo, bởi vì điều này nên anh ta càng thêm quyết tâm muốn mời nàng làm nữ diễn viên chính.

Nhạc nền chậm rãi vang lên, toàn bộ phim trường vang vọng khúc nhạc "*Tang Trung*" đã sớm được chế tác, ca khúc du dương tựa như âm thanh của đất trời lướt qua.

Úc Noãn Tâm mặc quần áo cổ trang gấm trắng, lẳng lặng đi ra dưới ánh trăng, khiến toàn trường quay đều lắng xuống.

Chỉ thấy từ bờ vai gầy tới đống thất lưng của nàng phủ lên trang phục lông vũ trắng như tuyết, bên trong là áo trắng lụa mỏng bay vờn nhẹ theo gió, mái tóc đen dài óng ả buông xuống chấm thất lưng, cả người nàng đều tỏa ra linh khí thiên nhân.

Trong tiếng nhạc, nàng bắt đầu múa duyên dáng uyển chuyển. Bởi thời gian vội vàng nên vũ sư cũng không chỉ đạo tận tình được cho nàng, chỉ đơn giản là hòa theo tiếng nhạc như oán như than này mà nhẹ nhàng bắt đầu múa, hoàn toàn dựa vào cảm giác của bản thân để hoàn thành màn diễn thử.

Mái tóc đen của nàng và tầng lụa mỏng mặc trên người, theo bước chân di chuyển mà nhẹ nhàng phát phơ tựa như tiên trên trời. Ánh trăng hờ hững lẳng lẳng phủ xuống gương mặt lẳng mịn của Úc Noãn Tâm. Nàng nâng cổ tay lên, theo đó tay ngọc chậm rãi lộ ra khỏi tay áo tạo nên phong cảnh tuyệt đẹp phảng phất như trong cõi mộng.

Ánh trăng như nước bao phủ chiếc váy trắng tinh của nàng, khiến nàng càng đẹp không thể tin nổi.

Nhân viên làm việc trong tổ làm phim đều ngây người, tựa như quên đi nhiệm vụ mà mình phụ trách, ngay cả Ôn Dương lúc bắt đầu cũng chỉ là cẩn thận tỉ mỉ nhìn trên máy móc màn hình, dần dần anh ta không tự chủ được mà hướng ánh mắt về phía người con gái đang nhẹ nhàng múa cách đó không xa kia.

Anh ta là đạo diễn, hiểu rõ bản thân phải chăm chú nhìn Úc Noãn Tâm trên màn hình, thế nhưng... anh ta chính là không thể khống chế được trên mặt lộ vẻ kích động.

Không sai, nàng chính là Vệ Tử Phu mà anh muốn. Chỉ có nàng mới có thể múa được điệu múa linh động như thế.

Anh đã không tìm lầm, Vệ Tử Phu, rốt cục anh đã tìm được rồi!

Không riêng gì Ôn Dương, ngay cả bên ngoài tổ làm phim cũng có đầy người đứng xem, rõ ràng phong cách hóa trang và kỹ thuật múa của Úc Noãn Tâm đã hấp dẫn được rất nhiều người Tây Ban Nha bản xứ. Vì bọn họ chưa từng cảm nhận được về văn hóa cổ đại của Trung Quốc chân thực như thế, nhất là khi gặp một cô gái tóc đen áo trắng nhẹ nhàng múa dưới ánh trăng, nên mọi thứ đều làm bọn họ kinh ngạc đến ngây người không thôi.

Ca khúc "*Tang Trung*" đã hết, Úc Noãn Tâm chậm rãi nhẹ nhàng hạ tay áo xuống. Ôn Dương cũng không lên tiếng, xem chừng đã quên mất cần phải nói gì rồi.

Sau khi Úc Noãn Tâm diễn thử thì nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc, phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, nhất là đạo diễn đã không hề chớp mắt. Càng khoa trương chính là... mọi người ngoài trường quay đều im lặng không một tiếng động.

"Mọi người...."

Nàng nhẹ giọng mở miệng. Làm sao vậy? Lê nào mình nhảy không đẹp sao? Chẳng qua nghĩ lại thì tuy nàng từ nhỏ đã luyện tập vũ đạo, nhưng dù sao đã không múa nhiều năm như vậy rồi, hôm nay tất cả đều múa bằng cảm giác, nhất định đạo diễn rất thất vọng.

Không đợi nàng nghĩ xong, tiếng vỗ tay như thủy triều vang lên, trong đó còn có cả một ít người nước ngoài huyết lên.

Úc Noãn Tâm sợ đến nỗi mím chặt môi, bối rối đứng tại chỗ cũng chưa hề di chuyển.

"Đạo diễn...."

"Úc tiểu thư, thật sự là quá tuyệt vời, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy kỹ thuật nhảy tuyệt vời như thế!" Ôn Dương tiến lên, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy cảm xúc vô cùng kích động, bàn tay to liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng...

"Tôi đã không tìm nhầm người. Đúng là cô!"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: – Đêm tối mê muội

Úc Noãn Tâm bị sự nhiệt tình của đạo diễn làm cho giật mình, ngơ ngác nhìn đáng vẻ cười mê người trên mặt hắn.

"Úc tiểu thư, Úc tiểu thư..." Bàn tay của đạo diễn Ôn Dương nhẹ nhàng hươu hươu trước mắt nàng một cái.

Úc Noãn Tâm lúc này mới phản ứng lại, lúm đồng tiền mềm mại như trong tranh, giống như một cánh hoa mai bay xuống đáy mắt của đạo diễn Ôn. "Ý anh nói là tôi thử vai thành công rồi phải không?"

Ôn Dương nhướn mày cười. "Úc tiểu thư, vai này không là của cô thì cũng không là của ai cả!"

Đáy mắt của Úc Noãn Tâm thực sự lộ vẻ kích động. Quả thật không dám tin vào tai mình.

Đây đúng là một sự thu hoạch ngoài ý muốn của nàng. Nàng vốn cho rằng bỏ lỡ mất "Thâm cung kế" là một điều cực kỳ đáng tiếc, dù sao đó cũng là một tác phẩm phim nhựa lớn, không nghĩ tới lại có hi vọng, lần này nàng lại nhận được lời mời diễn "Vệ Từ Phu".

"Đúng vậy! Úc tiểu thư, tôi tin tưởng vai diễn này là thích hợp nhất với cô. Đi ra bên kia, chúng ta thương lượng cụ thể lại một chút về kịch bản!" Đạo diễn Ôn Dương là một diễn hình cho loại người cuồng công việc. Một khi đã làm việc là quên hết mọi thời gian.

Úc Noãn Tâm nhìn thoáng qua phiến tràng trên tường đích chung mi gian hiện lên một nét ưu tư.

"Làm sao vậy? Cô gấp lắm sao?" Ôn Dương quan tâm hỏi thăm.

"Không có việc gì, chúng ta xem kịch bản thôi, đúng lúc tôi cũng có một số chỗ không hiểu lắm." Úc Noãn Tâm vội vã nói.

Dù sao đây cũng là cơ hội khó có được. Nàng không muốn bởi vì một chút việc riêng tư mà ảnh hưởng đến tiền đồ của mình.

Đoàn người vây xem dần dần tản đi, không ai phát hiện ra ở một góc có một người đàn ông lừng lững đang đứng lặng. Cặp đen mắt giống như chim ưng hơi nheo lại, kén ánh sáng tăm tối...

Lúc Úc Noãn Tâm rời khỏi phim trường thì đêm đã khuya lắm rồi, thành phố vốn phồn hoa dường như cũng đã ngủ sâu. Nàng giờ tay lên day đi day lại cái cổ nột mõi, chậm rãi dần gần cốt một chút.

"Úc tiểu thư đang ở tại khách sạn nào? Đã muộn rồi tôi đưa cô trở về đi!" Đạo diễn Ôn Dương đi lên phía trước nhẹ giọng nói.

Úc Noãn Tâm mỉm cười: "Không cần đâu, đạo diễn, tôi tự đi được rồi."

Tài xế của Hoắc Thiên Kinh chắc là ở ngay gần đây.

"Đã trễ thế này rồi, một cô gái trẻ như cô có thể đi sao?" Ôn Dương nhíu mày không hiểu.

Úc Noãn Tâm vừa muốn mở miệng giải thích thì một ánh đèn sáng rực cắt ngang qua màn đêm yên tĩnh. Chiếc xe thương nhân xa hoa tối màu dừng lại chuẩn xác ngay trước mặt nàng.

"Ồ, hóa ra lại có xe tới đón cô à, được rồi đêm nay nghỉ ngơi thật tốt. Sau khi về nước tôi sẽ lập tức liên lạc với cô!" Ôn Dương dịu dàng nói.

"Ừm được, cảm ơn anh, đạo diễn." Úc Noãn Tâm cảm kích nói.

Ôn Dương đã rời đi, nàng mới đưa mắt chuyển hướng về phía chiếc xe bên cạnh.

Đây không phải là tài xế chiếc xe vừa mới đưa mình tới. Chiếc xe này là...

Đang nghĩ ngợi thì cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, khuôn mặt đàn ông anh tuấn cương nghị lọt vào trong mắt nàng.

Sau khi nhìn rõ chủ nhân chiếc xe là ai. Úc Tâm Noãn hoảng sợ đến nỗi vội vàng lấy tay che miệng.

Như thế nào, lại có thể là hắn?

"*Lên xe!*" Bên trong xe vang lên giọng nói nhàn nhạt trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh, giống như là có chút không kiên nhẫn hoặc giống như là một lời mời gọi trí mạng.

Trong đêm tối càng thêm âm trầm càng thêm quỷ mị.

Úc Noãn Tâm đã tỉnh lại từ trong nỗi kinh hãi, cắn cắn môi, vừa muốn vươn tay kéo cửa đàng sau xe, đã bị một tay Hoắc Thiên Kinh đẩy ra.

"*Tôi ngồi lên phía trước!*" Lại là một câu mệnh lệnh!

Cửa xe mở ra giống như con dã thú đang mở miệng để chiếm đoạt sinh mệnh.

Sau khi Úc Noãn Tâm ngồi vào trong xe, đóng cửa xe xong, nhìn về phía người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt bên cạnh. Châu mày lơ lơ mờ mờ theo nỗi nghi hoặc. Nàng cẩn thận dè dặt hỏi :

"*Hoắc tiên sinh, sao ngài lại đến đây?*"

Hoắc Thiên Kinh không trả lời, như thể không nghe thấy câu hỏi của nàng, không nói hai lời đã khởi động xe.

Trong bóng đêm, xe lao đi rất nhanh...

Úc Noãn Tâm giật mình không hiểu vì sao trên gương mặt bình tĩnh của hắn, nàng không nhìn ra bất kỳ điều gì không thích hợp.

Nhưng luôn luôn cảm thấy không thích hợp.

"*Cảm ơn ngài Hoắc tiên sinh*". Nàng vẫn nên lễ phép nói một câu như thế. Chắc là... hắn tự mình tới đón?

Hoắc Thiên Kinh vẫn không nói gì, chăm chú lái xe.

Mà nàng thì quay mặt hướng ra ngoài cửa sổ xe, cố gắng xua tan sự xấu hổ bên trong xe xua tan, cũng nỗ lực bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Không biết làm sao càng là như thế này nàng lại càng có thể cảm nhận được cảm giác mãnh liệt sự tồn tại của hắn truyền đến, giống như loại hơi thở nguy hiểm như ẩn như hiện, không cách nào có thể xem nhẹ.

Hoắc Thiên Kinh.

Hắn là một người đàn ông như màn đêm, khó có thể suy đoán được, khi thì tà mị bất kham, khi thì trầm mặc không nói, khi thì cuồng ngạo nóng nảy không kiềm chế được, khi thì lạnh lùng như băng đá.

Điều phỏng đoán này không thể để lộ ra. Có thể là mọi người sống chung với hắn đều phải nom nớp lo sợ, bằng không bất cứ lúc nào cũng sẽ bị hắn ảnh hưởng.

Đến nước này, nàng càng bội phục Ngu Ngọc lại có thể ở bên cạnh hắn ba năm, nói vậy chắc cô ta cũng là người phụ nữ hiểu rõ hắn nhất.

Không tài nào kiềm chế được, ánh mắt Úc Noãn Tâm đảo qua, lén ngắm nhìn người đàn ông bên cạnh.

Nói thật, hắn quả thực có một khuôn mặt khiến phụ nữ phải điên cuồng.

Cặp mắt đen sâu thăm sắc bén như chim ưng, nhìn chăm chăm vào màn đêm trước mặt, trong sự chuyên chú lộ ra vẻ đàn ông chín chắn, đặc biệt quyền uy, khuôn mặt nhìn nghiêng với góc cạnh hoàn mỹ rõ ràng giống như chạm trổ điêu luyện tinh xảo mà thành. Đôi môi mỏng kiên nghị, khóe môi có độ cong mê người, lại cũng không nhìn thấy một tia nếp nhăn trên mặt khi cười, chắc hẳn lúc bình thường hắn rất ít để lộ nét cười.

Người đàn ông bạc tình.

Ánh mắt rơi xuống bàn tay to dày rộng và vững vàng nắm vô lăng của hắn, khiến trong cơ thể nàng xuất hiện một luồng khí nóng, giống như bàn tay to của hắn đang ở trên cơ thể nàng.

Trời ạ, nghĩ tới đây gương mặt tuyệt mỹ của nàng đột nhiên đỏ bừng.

Quả là mối quan hệ của nàng với hắn tương đối khó xử, nàng thế nào lại có thể nghĩ như vậy.

Úc Noãn Tâm, mày điên rồi phải không?

Đúng lúc này người đàn ông bên cạnh dường như có cảm ứng, bỗng nhiên quay đầu lại...

Cặp mắt đen mãnh liệt như chim ưng đối diện với đáy mắt hoang mang của nàng, dường như nhìn thấu được ý nghĩ hoang đường thoáng qua vừa rồi của

nàng, khiến nàng không chỗ nào che giấu được.

Úc Noãn Tâm cả kinh vội vã cup mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt đen của hắn.

"Đang suy nghĩ điều gì?" Hắn rốt cục mở miệng nói, tiếng nói trầm thấp vang vọng trong xe quanh quẩn bên nàng.

Có lẽ là dáng vẻ hoảng loạn bất an của nàng chọc cười hắn, khóe môi vốn kiên nghị của hắn hơi giật giật mang theo ý cười như có như không.

"A.... không, không có gì."

Trời ạ, chết tiệt nàng lại còn nói lấp. Có thể là muốn xoay chuyển bầu không khí ngưng nghịu, nàng lại nói thêm một câu: "*Chỉ là đang suy nghĩ màn thử vai vừa rồi...*"

Lời còn chưa dứt, chiếc xe đã phanh lại...

Úc Noãn Tâm vẫn chưa hoàn hồn, sau một khắc thân thể liền rơi vào trong lòng ngực to lớn của Hoắc Thiên Kinh. Nguy hiểm đột nhiên bùng phát, nhất là nàng lại kinh hoàng phát hiện ra sau đó hắn liền bấm nút hạ thấp ghế ngồi ra sau.

"*Hoắc tiên sinh...*" Nàng không biết người đàn ông này muốn làm gì, chỉ là ánh mắt của hắn quá mức nguy hiểm.

Lời còn chưa dứt, bờ môi đỏ mọng đã rơi vào đôi môi cực nóng của hắn rồi. Đôi môi run rẩy của nàng mềm mại như cánh bướm dừng trên nụ hoa! Trước sau đều hết sức ngang ngược hút lấy toàn bộ mật ngọt cùng mềm mại của nàng, mãi cho tới khi khiến trong nàng hoàn toàn nhiễm đầy hơi thở của hắn. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Úc Noãn Tâm đang mọng ở tại đầu đó, trí óc lại càng trống rỗng, chân tay chỉ luống cuống mặc hắn tùy ý dây dưa lên đôi môi mình hết lần này đến lần khác, từng đợt cảm giác tê dại truyền đi khắp toàn thân mình.

Một lúc lâu sau, rốt cục Hoắc Thiên Kinh mới thỏa mãn rời khỏi cánh môi xinh đẹp của nàng, trên mặt mang nét cười cười đã được thỏa mãn, ngón tay từ môi nàng chậm rãi lướt xuống tới xương quai xanh của nàng, sự mềm mại bên dưới làm hắn khó có thể tự kiềm chế.

Ngọn đèn mờ ám áp hất xuống, đôi môi ẩm ướt khẽ động, vẻ mềm mại ướt át càng mê hoặc lòng người hơn nữa.

Đôi mắt đen mềm mại nhuốm một tia nghi hoặc, nhưng lại khiến Hoắc Thiên Kinh nhếch miệng một cái...

"*Dáng múa của em ngày hôm nay cực kỳ xinh đẹp, quay về phải múa cho tôi xem.*"

Ánh mắt thâm sâu như trời đêm của hắn chớp động, khiến người ta phải sợ hãi, nhưng sâu trong cổ họng lại phát ra tiếng thở dài tràn ngập thâm trầm cùng thỏa mãn chiếm hữu.

Lòng Úc Noãn Tâm thoáng hoảng hốt, đôi mắt đẹp mở lớn... Vừa rồi hắn ở trường quay sao?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của nàng, Hoắc Thiên Kinh đột nhiên lại nở nụ cười. "*Không nên nhìn tôi như thế, nếu không...*"

"*Nếu không làm sao?*" Nàng ngây ngốc hỏi một câu.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên khản trương: "*Nếu không tôi sẽ lập tức muốn em ngay tại đây!*"

Úc Noãn Tâm cả kinh, vội vàng nhắm mắt lại.

Một tia không hiểu sự tình lướt qua trong mắt Hoắc Thiên Kinh.

Đêm nay thực sự là hành vi thái quá của hắn! Tự dưng mà xui quẻ khiến lại đi tới trường quay, tự mình tới đón nàng không nói, nhưng còn kiên trì xem hết màn diễn thử của nàng ở bên ngoài trường quay?

Đây là chuyện tình sống ba mươi năm qua hắn chưa từng có.

Có điều, đêm nay nàng quả thực đã làm hắn rung động sâu sắc. Người con gái này có phần khác biệt!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: – Người đàn ông hư hỏng

Tùng đột hương hoa cùng tiếng chim hót véo von vang lên, Úc Noãn Tâm tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Đột nhiên nàng cảm thấy ngẩn ngơ.

Ánh nắng rực rỡ xuyên qua rèm cửa, lặn tẩn chiếu vào tấm thảm trắng mềm mại, rớt xuống bóng nắng loang lổ, gió mát thổi qua rèm cửa, tiếng chuông gió như tiếng sóng biển vỗ, vang lên khe khẽ êm tai

Thiết kế của gian phòng toàn bộ đều là màu đen trắng đan xen, đơn giản nhưng lại lộ ra cảm giác đặc biệt khó thấy, mùi hoa lan thoang thoảng tỏa ra khắp góc ngách trong căn phòng, theo hơi thở của Úc Noãn Tâm xâm nhập vào trong huyết quản.

Một ngày chủ nhật đẹp như thế này khiến nàng giống như đang ở trên thiên đường.

Đôi mắt đẹp đang mê mải dần dần thanh tỉnh.

Nơi này không phải là thiên đường, mà là hòn đảo tư nhân của người đàn ông bí hiểm kia! Chỉ là... sao tự mình có thể đi tới căn phòng này nằm ngủ, nàng không có một chút ấn tượng nào cả.

Chắc là tối qua diễn thử xong quá mệt mỏi, sau khi trở về liền đi ngủ say sưa.

Úc Noãn Tâm nhìn đầu giường một chút, một khắc sau, đột nhiên mở to hai mắt nhìn!

Trời ạ, bây giờ không phải là buổi sáng nữa, nàng không ngờ lại ngủ thẳng đến giữa trưa!

Nàng gần như bay nhanh xuống giường, nhưng khi nhìn thấy trên người mình mặc váy ngủ, là ai đã thay quần áo cho nàng?

Đừng nói là...

Úc Noãn Tâm không dám nghĩ tiếp nữa, vừa nghĩ đã ra khả năng này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dần dần tái nhợt.

Cộc cộc cộc... tiếng gõ cửa lễ phép cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng

"Mời vào." Úc Noãn Tâm càng cảm thấy hoảng sợ, vội vã chỉnh lại cẩn thận váy ngủ trên người, nhẹ giọng nói.

Cửa phòng bị mở ra...

Một đám người bước vào!

Nói là một đám người cũng không khoa trương một chút nào. Người đi đầu được xưng là quản gia, đằng sau là sáu người hầu gái, trên mặt mỗi người đều thể hiện sự tận tình.

"Các người..."

"Úc tiểu thư, đây là bộ lễ phục Hoắc tiên sinh chuẩn bị cho cô, mời cô rửa mặt xong thì mặc thử!" Quản gia cung kính hạ thấp người, sau đó cầm hộp lễ phục được bọc khéo léo trong tay dâng lên.

Úc Noãn Tâm ngăn ra.

"Váy đầm?" Hoắc tiên sinh vì sao muốn đưa lễ phục cho tôi?"

Trên mặt quản gia nở ra nụ cười chuyên nghiệp. "Đêm nay Hoắc tiên sinh cần tham dự bữa tiệc trên du thuyền của một người quan trọng, Úc tiểu thư cũng cần đi theo cùng!"

Hàng mi dài của Úc Noãn Tâm khép lại, âm thầm khẽ thở dài tiếp nhận hộp lễ phục, đặt sang bên cạnh.

Quản gia thấy thế xong ánh mắt lóe lên vẻ nghi hoặc...

"Úc tiểu thư không mở ra xem sao? Nếu như không thích, cô chỉ cần nói là Hoắc tiên sinh sẽ ra lệnh nhà thiết kế làm lại."

Úc Noãn Tâm hơi cong khóe môi. "Không cần, ánh mắt của Hoắc tiên sinh rất tinh tường độc đáo, bộ lễ phục này chắc chắn sẽ hợp với tôi."

Quản gia nghe xong thì không nói nữa, song... nhìn về phía Úc Noãn Tâm với vẻ mặt khó hiểu.

Cô gái nhỏ này rất đặc biệt, không giống như tiểu thư Ngu Ngọc. Tuy rằng Hoắc tiên sinh chỉ mang theo tiểu thư Ngu Ngọc đến một lần, nhưng khi đó cô ta đối xử ngang ngược ngông cuồng với kẻ dưới, làm quản gia lưu lại ấn tượng khó quên.

Thế nhưng cô gái trước mặt giống như người không màng danh lợi, điềm đạm, gió yên biển lặng, lẽ nào cô ta không biết được Hoắc tiên sinh chọn trúng là điều vinh hạnh sao?

"Úc tiểu thư, những người này sẽ hầu hạ cô tắm rửa mặc quần áo..."

Quản gia nói xong khẽ nghiêng người, hai cô hầu gái tiến lên trong tay mang hai chậu thủy tinh, một chậu chứa đầy cánh hoa các loại, chậu còn lại là tinh dầu

"Úc tiểu thư, cô thích dùng cánh hoa hay tinh dầu?"

Úc Noãn Tâm chỉ vào chậu cánh hoa.

Hai cô hầu lui ra, bốn người khác tiếp tục tiến lên cùng các loại đồ dùng khác nhau phục vụ cho việc tắm rửa.

"Ách, cái đó... tôi có thể tự làm được!" *Úc Noãn Tâm thực sự bị loại phục vụ này dọa sợ rồi, nàng không quen bị người khác hầu hạ chứ đừng nói đến là hầu hạ tắm rửa.*

Quản gia tức khắc nói: "Úc tiểu thư, hầu hạ cô tắm rửa là công việc của những người này, xin cô đừng cự tuyệt, bằng không Hoắc tiên sinh sẽ trách tội xuống."

"Yên tâm đi, tôi sẽ giải thích với Hoắc tiên sinh, tôi có thói quen tự mình tắm rửa thay quần áo, cảm ơn." *Úc Noãn Tâm nhẹ giọng nói*

Quản gia cân nhắc một chút nhưng vẫn là không thể làm gì khác hơn ngoài việc gật đầu. "Không quấy rầy Úc tiểu thư nữa, Hoắc tiên sinh đang chờ cô ở phòng ăn, xin cô tắm rửa xong đến dùng cơm trưa cùng Hoắc tiên sinh."

"Được." *Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng gật đầu, quản gia liền rời khỏi, nàng nghĩ tới cái gì đó liền hỏi: "Hơi ngại, tôi..."*

Quản gia dừng chân lại, khó hiểu nhìn Úc Noãn Tâm, trong lòng không khỏi nghĩ, vị tiểu thư xinh đẹp này lại đối xử với kẻ dưới thật lễ độ khiêm nhường như vậy.

"Cô còn có việc gì sao?"

Úc Noãn Tâm gật đầu then thẹn hỏi: "Ách, vậy ngủ trên người tôi là do các người thay giúp sao?"

Quản gia nghe xong nhẹ nhàng lắc đầu. "Xin lỗi Úc tiểu thư, chuyện này tôi không rõ lắm."

A, trái tim Úc Noãn Tâm bất giác đập rất nhanh, lẽ nào thật là hân...

Tất cả người hầu lui xuống, nàng khẽ thở dài, ánh mắt nhìn vào hộp lễ vật bên cạnh.

Chiếc hộp màu hồng được đóng gói khéo léo, trên mặt có dây nơ buộc trong suốt, ngón tay mảnh mai nhẹ nhàng cởi ra dây nơ, chậm rãi mở hộp...

Một bộ lễ phục đẹp đến mức khiến người ta phải khó thở hiện ra trước mắt Úc Noãn Tâm!

Nàng cẩn thận cầm bộ váy lên, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc ngưỡng mộ.

Đây là một bộ váy đầm trắng tuyền với thiết kế cổ chữ V đơn giản, khảm kim cương theo hình cánh hoa trên vai, khẽ phất phơ theo làn gió, như là làn váy của nữ thần ánh trăng lay động theo gió mà nhảy múa phiêu dật, tán mát ra khí chất cao quý. Chất liệu vải mềm mịn tạo cảm giác như sò lên cánh hoa vậy, khiến người ta yêu thích không muốn rời tay.

Đây chắc chắn là được tạo ra từ một nhà thiết kế bậc thầy nổi tiếng.

Úc Noãn Tâm cũng từng tham gia một số buổi tiệc, nhưng chưa từng nhìn thấy một bộ lễ phục nào tao nhã xa hoa như vậy.

Thì ra tài phú thực có thể nuôi dưỡng lòng hư vinh của người khác.

Nàng lẩm bẩm tự giễu cợt, đây chẳng phải là lý do mà nhiều ngôi sao bất chấp thủ đoạn mà tranh giành sao, loại hư vinh lớn như thế này chỉ có tiền mới có thể thỏa mãn được, không phải sao?

Ngoài ra trong hộp còn có một bộ trang sức tinh xảo, Úc Noãn Tâm nhìn thấy xong không khỏi bật tiếng cười ngạc nhiên.

Chiếc dây chuyền cùng bộ váy đầm thật là sự phối hợp tuyệt vời, đây là hân đã sớm chuẩn bị cho nàng.

Trang sức xa xỉ đến phải tặc lưỡi, quý báu đến chói mắt.

Tiếng của chiếc chuông gió nhẹ vang lên trong trẻo, âm thanh này làm Úc Noãn Tâm đang cầm bộ lễ phục cùng trang sức hơi run lên, vô tình làm tất cả rơi xuống tầm tầm.

Nàng sao lại ham mê những quần áo trang sức xa xỉ này. Nàng chẳng qua chỉ là cùng Hoắc tiên sinh đi dự tiệc mà thôi, đương nhiên hân muốn trang trí cho chiếc bình hoa này thật đẹp mắt để không bị mất mặt.

Nghĩ đến đây, nàng miễn cưỡng cười, thờ ơ nhặt trang sức cùng bộ váy lên tiến thẳng vào phòng tắm.

Trong không gian rộng lớn của phòng tắm, hương thơm cùng hơi nước lượn lờ quyện lại. Hơi nóng và từng luồng hương hoa thấm vào tận trong xương cốt, toàn thân nàng thả lỏng, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ bầu không khí thanh tĩnh thoải mái trong chốc lát.

Tối hôm qua nàng đã cư xử hơi quá, nếu như bị Tiểu Vũ biết, nhất định chị ta sẽ tự đâm vào ngực tức tối. Không thể trách, nàng không phải là Ngu Ngọc phong tình vạn chủng, làm sao có thể vượt qua thời gian này thật tốt đây?

May mắn chính là sau khi kết thúc việc này, nàng sẽ lập tức nhận được bộ phim mới, đối với nàng mà nói đây là cơ hội lớn, cho dù không nổi tiếng được, cũng sẽ ít nhiều cải thiện được tình hình tài tệ hiện nay của nàng.

Nghĩ tới đây, áp lực dồn nén trong lòng nàng từ nhiều ngày nay được quét sạch đi. Đây coi như là đền đáp Hoắc tiên sinh đã giải cứu cho nàng một chuyện khẩn cấp. Sau khi kết thúc, nàng sẽ không như những ngôi sao khác đi tranh giành đại gia, nàng biết rõ chính mình không phải đối thủ của Ngu Ngọc, cho nên nàng cùng Hoắc tiên sinh đã định trước sẽ kết thúc.

Trong lòng liền cảm thấy vui sướng không ít, khóe môi vô thức hơi nhếch lên cười.

"Tôi chưa từng có thói quen chờ đợi ai cùng ăn cơm trưa, em luôn làm tôi nhiều lần phải phá lệ!"

Ngay lúc Úc Noãn Tâm đang nhắm mắt hưởng thụ hương thơm thì một tiếng nói đàn ông trầm thấp vang lên, luồng không khí mang theo hương thơm hạ xuống.

Úc Noãn Tâm cả kinh, tròn mắt nhìn người đàn ông đang cười mà như không cười kia, hai cặp mắt đen chạm vào nhau!

Nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh nhàn nhã dựa vào vách ngăn trong suốt bên cạnh bồn tắm, vẻ mặt thích thú nhìn nàng đang ngâm mình trong nước, kể cả cặp mắt ung kia cũng lóe lên ánh sáng không chút giấu diếm.

"Ngài, ngài... ngài làm sao vào được?"

Úc Noãn Tâm cả kinh, mặt mũi trắng bệch, nàng ý thức được ánh mắt hấn đang lên vào những đường cong trong nước của nàng, nàng vội vã đem những cánh hoa che đi chỗ trống mà cặp mắt nóng rực đang chiếu vào không có hảo ý.

Việc làm của nàng rõ ràng làm Hoắc Thiên Kinh cảm thấy bất mãn, hấn cau mày, thân nhiên buông một câu: "Tôi chỉ không muốn cơm trưa biến thành cơm tối!"

Hấn biết nàng đẹp, nhưng không ngờ lại đẹp đến mức như vậy.

Nàng vẫn ngâm mình trong nước, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hàng mi hơi khẽ run run. Những cánh hoa xinh đẹp khiến thân thể nõn nà của nàng lượn lờ trước mắt hấn, đẹp đến không thể tưởng tượng nổi, nhất thời tự động khiến hấn nhìn ngây ngốc mãi cho đến khi... khóe miệng nàng hơi nhếch cười, khiến ngực hấn không hiểu sao đập mạnh hơn một chút.

Đàn bà đối với hấn chỉ như quần áo, là công cụ để thỏa mãn nhu cầu sinh lý bình thường của đàn ông mà thôi. Trong mắt hấn, đàn bà chẳng qua chỉ là thứ để đàn ông hưởng lạc, tất cả những gì các nàng muốn đều có thể dùng tiền tài để thỏa mãn.

Thế nhưng cô gái trước mặt hấn tuy không phải quá già dặn, nhưng lại mang đến cho hấn một khát vọng từ sâu trong đáy lòng cùng cảm giác ảm áp yên bình. Chỉ cần nhìn nàng khẽ cười cũng có thể làm sự không hài lòng trong lòng hấn biến mất.

Hấn vốn là muốn đi nhìn xem nàng làm trò quỷ gì mà vẫn lè mề dù biết rõ hấn đang chờ ở phòng ăn, không nghĩ tới lại có thể chiêm ngưỡng được một màn cực kỳ đẹp mắt.

Thế nhưng cô gái nhỏ này hình như không biết chút gì, cơ thể thơm ngát xinh đẹp bị nhìn thấy hết mà vẫn không hề phát hiện ra.

Nghĩ đến đây, người nghiêm túc không nói cười tùy tiện như hấn mà không ngờ cũng phải khẽ cười.

Úc Noãn Tâm lúc này mới phản ứng lại, thẹn thùng nói: "Xin lỗi Hoắc tiên sinh, tôi... tôi sẽ lập tức ra ngay, xin ngài chờ ở bên ngoài một lát được không? Chỉ một chút thôi."

Trời ạ, nếu hấn không đi ra ngoài, chẳng phải nàng sẽ phải đứng dậy thay quần áo ở trước mặt hấn sao?

Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhìn nàng một cái, xoay người cầm lấy quần áo của nàng đã chuẩn bị sẵn cùng với khăn tắm đi tới trước mặt nàng...

"Đứng lên đi!" Úc Noãn Tâm kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, không khỏi nói lắp...

"Tôi, tôi tự mình làm là được rồi..."

"Đứng lên đi!" Hoắc Thiên Kinh cắt đứt lời nàng, lặp lại ba chữ, thậm chí giọng nói dù không nặng thêm chút nào, nhưng lại có quyền uy khiến kẻ khác không dám cự tuyệt.

Úc Noãn Tâm hơi nắm chặt tay. "Hoắc tiên sinh..."

Như vậy cũng thật lạ lùng.

"Không cần thẹn thùng, hôm qua cái gì nên thấy hay không nên thấy tôi đều đã thấy hết rồi!" Hoắc Thiên Kinh vẫn rất nhẫn nại cầm khăn tắm, giọng nói trầm thấp thân nhiên mang theo sự trêu chọc.

Tối hôm qua khi nàng tự dung ngủ ở trong xe, kiệu ngủ này tuy không phải lần đầu hắn trông thấy, nhưng là lần đầu tiên hắn làm chuyện tốt, thay váy ngủ cho nàng!

Loại chuyện thay quần áo cho phụ nữ, lớn như vậy rồi lần đầu tiên hắn mới làm, nghĩ lại đều có chút tức cười.

Chỉ có điều, thân thể xinh đẹp của nàng thực làm hắn thỏa mãn. Thân thể trắng như ngọc của nàng dưới ánh trăng bị hắn nhìn không thiếu một phần. Hắn nhớ đến lúc nàng nhẹ nhàng múa theo âm nhạc, nhưng mà... nàng thật đúng là vô tâm. Song hắn cũng không có thói quen chiếm đoạt thân thể phụ nữ khi đang ngủ say.

Úc Noãn Tâm cả kinh, chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên. Thì ra tối qua người thay quần áo đích thực là hắn.

"Để tôi tự nâng cô đứng lên sao?" *Đôi mắt ửng đen như màn đêm của Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng không chớp mắt.*

"Không cần."

Úc Noãn Tâm cực kỳ cảm thấy không được tự nhiên nhưng vẫn nghe lời đứng dậy khỏi bồn tắm, hai bàn tay theo bản năng giơ lên che khuôn ngực đầy đặn mang theo một ý nghĩ lơ mơ mà ngay cả nàng cũng không rõ.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: – Cô gái không biết tốt xấu

Những giọt nước mang theo hương hoa chảy dọc theo bờ vai đẹp như ngọc của Noãn Tâm, trượt dọc theo đường viền cơ thể hoàn hảo như nữ thần của nàng.

Ánh sáng mê người tỏa từ chiếc đèn thủy tinh tân mác lên làn da nõn nà trắng như tuyết cùng cơ thể mỹ lệ của nàng, tựa như một đóa hoa sen trắng nổi trên mặt hồ!

Chiếc cổ dài mịn màng như thiên nga lơ mơ theo từng tia sáng, vòng eo mềm mại như cành liễu đón gió cùng với đôi bông đào đầy đặn ngọc ngà cao vút và vùng bụng mềm mại trắng như tuyết, hình thành nên đường cong thân thể tròn mịn mượt mà của nàng.

Nhất thời, vẻ đẹp tuyệt mỹ không gì sánh được làm Hoắc Thiên Kinh khó mà hít thở được.

Dừng mắt tại cặp mắt đen láy đang dần trở nên thâm trầm của nàng.

Nàng biết rõ cho dù có lại ngại ngùng hay lại không thích ứng được thì cũng phải tập làm quen, nói cho cùng thì giao dịch của hắn và nàng vẫn chưa xong, mà cuộc giao dịch này rốt cuộc hắn muốn cái gì thì nàng cũng hiển nhiên rành mạch.

Nhưng mà...

Ánh mắt của người đàn ông này quá mức lớn mật, không kiêng nể gì mà nhìn nàng như vậy, tựa như... nàng là con mồi bị hắn cao ngạo mà tham lam nhìn chòng chọc.

"Hoắc tiên sinh..."

Thấy hắn không nói gì, nàng vô thức kéo chiếc khăn tắm trong tay hắn một cách dè dặt. Cánh tay thon dài vừa vươn ra chạm vào một góc khăn tắm, sau một khắc, toàn bộ người nàng bị bao vào khăn tắm.

Cánh tay hắn ôm lấy nàng từ phía sau để lau khô thân thể nàng. Hơi thở đầy nam tính của hắn như bao vây lấy nàng, trong lúc nhất thời, nàng bị bao phủ trong phạm vi hơi thở thuộc về hắn.

Gương mặt nàng đỏ ửng lên như sắp bốc cháy, đặc biệt những lúc hắn không biết vô tình hay cố ý chạm vào những nơi nhạy cảm của nàng thì ngón tay nàng run lên nhẹ nhẹ.

Dùng khăn tắm lau khô bọt nước cho nàng, ánh mắt hắn càng lúc càng trở nên sắc bén mà u ám, ngay cả hơi thở cũng dần dần trở nên khàn đặc.

Ngón tay tham lam đụng vào nơi mềm mại của nàng, thậm chí xuyên qua khăn tắm để tại nơi đầy đặn của nàng, bàn tay to nắm đen linh hoạt với da thịt trắng nõn của nàng nhìn vào hoàn toàn đối lập, lực của tay hắn cũng không ngừng gia tăng như là đang hưởng thụ cảm giác bên dưới.

Trong lòng Noãn Tâm cảm thấy sợ hãi, tim đập thật nhanh, loại cảm giác này lại khiến nàng cảm thấy ngập tràn khuất nhục.

Cơ thể mềm mại của nàng cố né tránh hắn, không ngờ lại càng dính sát vào lồng ngực hắn, khiến môi hắn áp lên vùng gáy nhạy cảm của nàng, nàng bắt chột rùng mình. Bây giờ nàng mới hiểu rõ.

"Hoắc tiên sinh, xin ngài dừng lại."

Sau một khắc, cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã rơi vào trong miệng Hoắc Thiên Kinh. Bàn tay hắn nâng gương mặt nàng lên, hướng nàng vào trong vòm ngực của hắn. Hoắc Thiên Kinh dường như đã quên giữ tay nàng lại, tham lam dò xét những chỗ mềm cảm trên người nàng

Tim của nàng đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn hôn nàng càng lúc càng sâu hơn, cơ thể rắn chắc kề sát thân thể mềm mại của nàng. Vật nam tính cực nóng thậm chí còn để ở trên cơ thể mềm mại của nàng, không có hao ý mà chậm rãi chà xát.

Cảm giác được có một vật cứng rắn gì đó chạm lên người mình, trong mê sương mộng lung, Úc Noãn Tâm vẫn cảm thấy rất khó chịu, vô thức khép hai chân lại, liền cảm thấy một luồng khí lạnh từ Hoắc Thiên Kinh.

"Hoắc, Hoắc tiên sinh, tôi không có ý, tôi không phải cố ý."

Úc Noãn Tâm sợ đến mở to hai mắt nhìn, làn da non mềm càng hồng lên, không được, cho dù là người phụ nữ ngu ngốc thì cũng hiểu được đó là cái gì.

"Em an phận chút!"

Hoắc Thiên Kinh bắt được bàn tay nhỏ bé của nàng, nhìn dáng dấp nói hỏn hển mê man không hiểu việc đòi của nàng, khiến hắn nhìn không được muốn đem nàng đè xuống đất hung hăng giữ lấy nàng. Không thể tự chủ, một lần nữa hắn phủ lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm của nàng.

"Dừng... dừng như vậy!"

Úc Noãn Tâm dễ dàng cảm giác được hai bàn tay có ý đồ lộn xộn không thôi của hắn.

"Em nên biết rằng đây là nhiệm vụ mà em phải thực hiện!"

Sự chống cự của nàng không những không ngăn cản mà còn kích thích hắn. Hắn trắng trợn kéo tuột khăn tắm ra khỏi người nàng, cắn khế xương quai xanh của nàng...

"Van cầu ngài, không nên ở chỗ này..."

Nàng gần như ngã nhào vào lòng hắn, giọng nói như muốn khóc.

Sự thô lỗ của hắn làm kí ức của buổi tối 3 năm trước ủa về tâm trí nàng.

Hoắc Thiên Kinh đột nhiên dừng động tác lại!

Thấy hắn đột nhiên dừng lại, Úc Noãn Tâm cũng ngừng giãy giụa. Hai người trong lúc đó chỉ còn nàng đang yếu ớt thờ dốc.

Đôi tay đang kìm kẹp nàng chột buông lỏng ra.

Úc Noãn Tâm vội vã nhặt khăn tắm lên che khuất lấy thân thể, thấy hắn nhú mày, nàng cắn nhẹ môi, vô thức ngã vào hắn.

Hoắc Thiên Kinh ôm thân thể mềm mại thơm mát của nàng, ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, trong cái nhìn âm ỉ mang theo mấy phần nghiêm khắc.

Vừa rồi tự dung hắn lại động lòng trắc ẩn?

Hoắc Thiên Kinh khẽ cười xùy một tiếng, trong lòng vẫn tồn tại một chút khúc mắc.

"Nếu không phải bởi vì bữa tiệc đêm nay, em sẽ phải trả giá tất cả cho chính hành vi cực tuyệt vừa rồi."

Úc Noãn Tâm ngăn người, hạ mắt, trong lòng ảo não không thôi.

Làm sao lại thành ra như vậy.

Đúng là nàng biết rõ cuộc giao dịch này, sao có thể liên tiếp rước lấy sự bất mãn không hài lòng của hắn vậy.

Nàng hầu như không nói gì, theo sát hần đi vào gian phòng phía sau.

Nhìn thấy đồ trang sức cùng bộ váy đầm rơi rải rác trên mặt thảm, Hoắc Thiên Kinh nhú mày không hài lòng.

"Không thích sao?"

"Không, không phải, tôi chỉ là không cần thận đánh rơi thôi."

Úc Noãn Tâm hơi hoảng, vội vàng ngồi xuống nhặt đồ trang sức cùng váy lễ phục lên.

Thấy vậy Hoắc Thiên Kinh không giận mà ngược lại kéo nàng đến bên người, nhếch miệng nói...

"Phụ nữ coi thường quà tặng của tôi như vậy, em là người đầu tiên. Muốn tôi hình dung em như thế nào đây? Cô gái không biết tốt xấu kia?"

"Hoắc tiên sinh, tôi thực sự không có..."

"Mặc bộ đầm vào tôi xem một chút!" Hoắc Thiên Kinh đột nhiên thốt ra một câu.

"Hả?"

Úc Noãn Tâm ngẩn ra

Hoắc Thiên Kinh vô cùng nhẫn nại, cầm lấy bộ váy đầm đưa cho nàng, lại lặp lại câu kia một lần nữa...

"Mặc váy đầm vào! Tôi không muốn đêm nay em có bất cứ sơ xuất gì!"

Úc Noãn Tâm hiểu được ý tứ trong lời nói của hần.

Không sai, hần cần chính là một bình hoa hoàn hảo, một bình hoa không làm hần mất mặt!

Nghĩ tới đây lòng của nàng có chút khó sở.

Thở dài một tiếng, Úc Noãn Tâm cầm bộ váy đầm trong tay hần, vừa định xoay người...

"Đi đâu?" Giọng nói bất mãn trầm xuống

"Tôi đi thay quần áo."

"Không cần, thay ở đây!" Tiếng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh ngang ngược ra lệnh.

Úc Noãn Tâm càng thấy nhục nhã hơn, bàn tay còn rãnh hơi cứng ngắc lên, nhưng nhanh chóng... lại chậm rãi buông lỏng

Đây là con đường nàng đã chọn, sẽ không có bất cứ quyền phản kháng nào.

Mặc dù... trong mắt hần nàng chỉ là một con rối, một công cụ hưởng lạc.

Khăn tắm nhẹ nhàng rơi xuống đất, khuôn mặt thanh lệ thoát tục thoáng hiện lên một chút tái nhợt, đôi mắt sâu thẳm trong vắt như hồ trên núi tuyết cùng thân thể lộng lẫy hiện ra trong ánh mặt trời.

Bộ váy từ từ được mặc vào, chặn đứng ánh mắt tham lam của Hoắc Thiên Kinh, khiến cho hần trong nháy mắt có chút ngạc nhiên.

Chiếc váy đầm mặc trên người Úc Noãn Tâm tựa như có phép thuật, toàn thân nhẹ nhàng bồng bềnh tựa như tiên tử, thanh lệ như hoa mai trong tuyết, tôn quý cao ngạo, lạnh lùng, băng cơ ngọc cốt, quả nhiên đẹp tới cực điểm!

Mặt mày lộ vẻ thanh tân tươi mát, trên bề mặt bộ váy đính đá kim cương tí mĩ tinh tế, kéo dài từ dây đai thắt lưng đến tận chân váy.

Đôi mắt nàng nhẹ nhàng chuyển động như làn nước thu thanh thuần, đôi mắt đen láy yếu đuối nhưng đầy khí chất khiến nàng giống như nữ thần mặt trăng trong thần thoại giữa những làn khói mờ.

Hoắc Thiên Kinh hơi nhếch miệng thỏa mãn, đứng dậy đi đến sau lưng nàng

Chiếc gương to đặt dưới đất phản chiếu hình ảnh của hai người.

Thân hình nhỏ nhắn của Úc Noãn Tâm và cơ thể cao to lừng lừng Hoắc Thiên Kinh thật xứng đôi vừa lứa, như một đôi trời đất tạo nên.

Nhưng mà... bọn họ chẳng qua cũng chỉ là nhu cầu.

"Em đẹp đến mức chấn động lòng người." Hoắc Thiên Kinh cúi đầu xuống nói, đôi mắt như chim ưng nhìn vào hình ảnh của nàng trong gương, con người đen lóe lên những tia sáng tán tưng.

Đây là lần thứ hai hắn miêu tả nàng như vậy.

Trong mắt nàng không khỏi dấy lên một nỗi nghi hoặc, hàng mi dày mỹ lệ mở to. Lẽ nào Ngũ Ngọc trong mắt hắn không phải như thế sao?

Giống như nhìn rõ lòng nàng, hắn cúi người ôm lấy nàng một cách ám muội: "Em và cô ta hoàn toàn trái ngược nhau. Cô ta giống như lửa, còn em là băng."

Hắn cố ý dừng lại, nhìn xuống thấy nỗi nghi hoặc trong mắt nàng, nụ cười trên khóe môi hắn mở rộng.

"Cho dù là băng thì tôi cũng sẽ làm em tan chảy!"

Hắn ngậm vành tai nàng, cơ thể nàng chợt thoáng run rẩy, bỗng chốc cả người bốc hỏa như là bị giọng nói của hắn hoặc những động tác mờ ám của hắn kích thích.

"Đêm nay tôi muốn xem dáng múa xinh đẹp của em, mà tôi còn muốn... phải cuồng nhiệt hơn nữa!"

Bàn tay của Hoắc Thiên Kinh chậm rãi lướt xuống ven theo người nàng, cặp mắt đen nhìn chăm chăm nàng trong gương, hiện lên vẻ thích chinh phục và bá đạo của một người đàn ông thành đạt!

Noãn Tâm nhìn cặp mắt đen sâu thẳm đang mỉm cười kia, nhưng trái tim của nàng đang không ngừng chìm vào vực thẳm.

Hồi IV: Lòng anh khó dò

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Hòn đảo ở Tây Ban Nha quả thực là một nơi vô cùng tươi đẹp, chìm đắm trong ánh nắng mặt trời ấm áp, phong cảnh kiêu diễm, bầu trời xanh biếc cùng nước biển ấm áp, chính những tài sản này là điều kiện để hấp dẫn đông đảo người trong thương giới đến du lịch.

Một chiếc du thuyền xa hoa đang giương buồm lướt trên miền biển đa tình này...

Trên mặt biển xanh biếc, chiếc du thuyền lộng lẫy toát ra một sức hấp dẫn xa xỉ. Ánh đèn thủy tinh lấp lánh giữa màn đêm chiếu rọi cả một vùng biển xinh đẹp xung quanh.

Chiếc du thuyền xa xỉ này chỉ dành cho quý tộc danh môn tiêu khiển. Trên khắp toàn cầu chỉ có 50 người được tham gia. Xung quanh du thuyền đậu đầy phi cơ trực thăng, tàu ngầm, ca nô, các loại phương tiện để chú ý tới an toàn cùng sự riêng tư của các hội viên.

Ban đêm, đèn của khu nghỉ mát chiếu sáng rực rỡ, kia là nơi xuất hiện những vị khách có lai lịch không tầm thường. Buổi tiệc đêm đầy xa xỉ tràn ngập những nhân sĩ quan lại của giới kinh doanh.

Noãn Tâm cùng Hoắc Thiên Kinh sánh bước vào trong hội trường khiến tất cả mọi người trở nên yên ắng. Những phụ nữ ăn mặc xa hoa lộng lẫy đắm đuối nhìn vào hình ảnh anh tuấn bất phàm của hắn. Còn những người đàn ông lại nhìn nàng với ánh mắt đầy dò xét tham lam không hề giấu diếm như muốn bóc trần thân thể nàng.

Nhất thời, toàn bộ ánh mắt trong hội trường đều dừng lại trên cặp đôi trước mắt, dường như ánh sáng cả vũ trụ đang ngưng tụ tại đây.

Noãn Tâm chợt cảm thấy bất an, nàng khẽ nắm tay vào làn váy. Tuy là diễn viên nhưng nàng vẫn không có thói quen bị nhiều người như vậy nhìn chăm chặp.

Ánh mắt đảo đến cô gái bên cạnh, nét mặt lộ vẻ thận trọng, trái lại đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh hơi nhếch lên.

"Thiên Kinh, cuối cùng thì cậu cũng tới. Thật hân hạnh được cậu bỏ ra chút thời gian để tham dự" Giọng của một người lớn tuổi sang sảng vang lên.

"Phương gia gia vậy là quá khách khí rồi. Lần này tổ chức trên du thuyền, sao cháu lại không tham gia chứ." Trên mặt Hoắc Thiên Kinh lộ ra chút ý cười.

Con gái Phuong lão gia, tiểu thư Phuong thị, có hôn ước với Hoắc Thiên Kinh, tuy Phuong lão gia không tham gia thương giới nhưng lại là nhân vật tầm cỡ trong giới chính trị, do đó Phuong thị chưa bao giờ hời hợt. Hội du thuyền lần này đa số là chính trị gia cùng thương nhân, Phuong thị không nằm trong số đó.

"*Thiên Kinh, Nhan Nhi là vị hôn thê của cậu, sao lại vẫn còn gọi Phuong gia gia Phuong gia gia vậy ?*" Phuong lão gia cố ý xụ mặt, nói với vẻ không hài lòng.

Hắn chỉ cười, không nói gì.

Phuong lão gia thấy thế cũng chẳng nói gì thêm, chuyển hướng ánh mắt sang người phụ nữ bên cạnh hắn.

Ánh mắt chăm chăm của lão làm nàng cảm thấy không được tự nhiên, nàng khẽ hạ mắt, nhìn xuống đất.

"*Thiên Kinh.*"

Phuong lão gia cười khê: "*Đây là cậu định ra oai phủ đầu sao? Cháu gái ta là vị hôn thê của cậu mà cậu còn chẳng thèm mang tới đây, thật đúng là không có gì để nói.*"

Úc Noãn Tâm chột bùng tỉnh, nàng như hiểu rõ ý nghĩa cái nhìn của lão gia này, vội vã rút tay mình khỏi tay hắn, nhưng lại bị hắn giữ lại.

Dường như hắn cũng phát hiện ra nàng đang nghĩ gì, vỗ nhẹ tay nàng như để trấn an.

Hành động này vô tình lại đập trọn vẹn vào mắt Phuong lão gia.

"*Phuong gia gia, chẳng lẽ ông lại quên rằng gần đây Nhan Nhi không thích tham gia vào yến tiệc? Đây không phải là nơi thích hợp cho cô ấy. Cháu cũng vì lo lắng cô ấy sẽ buồn chán nên mới không đưa cô ấy đi.*" Hoắc Thiên Kinh hờ hững phản bác.

Phuong lão gia cười cười, gật đầu.

Ông ta luôn xem trọng Hoắc Thiên Kinh. Hắn là kẻ làm ăn luôn nói đến mảnh khốe thủ đoạn, điều duy nhất ông không hài lòng là chung quanh hắn có quá nhiều đàn bà, nhưng xem xét kĩ thì đấy cũng là chuyện thường tình.

Một người đàn ông ưu tú như vậy, ở cạnh duy nhất một người đàn bà là điều không thể, bên ngoài có đàn bà cũng không có gì đáng trách, chỉ cần sau khi kết hôn hắn không như vậy nữa là được.

Loại người như Hoắc Thiên Kinh, mấy năm nay chỉ qua lại với một ngôi sao là một sự cố gắng rất lớn. Người đàn bà có thể ở lại bên hắn chắc chắn không phải là một con người đơn giản, xem chừng như cô gái trước mắt đã đắc tội với người đàn bà kia. Phuong lão gia cũng thấy có đôi chút ấn tượng với cô gái này.

Nghĩ đến đây, Phuong lão gia có chút yên lòng. Thiên Kinh không mang người đàn bà ghê gớm kia tới tham dự có phải hay không là một dấu hiệu không tốt trong mối quan hệ của hai người?

"*Thiên Kinh, cháu gái ta về sau này giao cho cậu cả, cậu phải bảo vệ nó thật tốt mới được, phải rồi, cậu định bao giờ xem ngày cưới?*" Phuong lão gia cười hỏi.

"*Gần đây rất bận, không có thời gian cho chuyện hôn nhân.*" Thiên Kinh trả lời thẳng thắn.

Đáy mắt Phuong lão gia hiện lên chút xấu hổ, ý muốn xoa dịu, nói: "*Ta hiểu cậu bận, nhưng trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng là chuyện tự nhiên, tuy rằng đám hỏi của hai người là một dạng buôn bán nhưng chẳng lẽ nhiều năm như vậy vẫn không có tình cảm ư?*"

"*Như lời ông nói, cháu sẽ mau chóng định ngày cưới.*" Thiên Kinh đưa ra đề nghị thương lượng.

"*Được, chỉ cần có những lời này của cậu là ta yên tâm, nào, để ta giới thiệu cho cậu một vài quan lớn trong giới chính trị cho biết một chút.*" Phuong lão gia vội vàng nói.

Hoắc Thiên Kinh gật đầu, ý bảo nàng đứng chờ, đi cùng với Phuong lão gia.

Xung quanh đầy những trai tài, gái sắc nổi tiếng đi qua đi lại không ngớt, tiếng cười nói trầm thấp lan ra toàn bữa tiệc, ở nơi này có rất nhiều cuộc nói chuyện xã giao giữa các ngôi sao nam nữ.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng tới một góc, thư thái cầm một ly champagne từ tay người phục vụ, chậm chậm nhấp nháp, lười nhác không để ý xung quanh.

Loại thế giới như thế này nàng thật sự không muốn tham gia, đổi lại chắc chắn thích hợp với Ngu Ngọc hơn.

Thích hợp cả với cái người "*Nhan Nhi*" trong miệng hắn thốt ra.

Thì ra, hắn đã có vị hôn thê....

Chân mày nàng hơi nhíu lên nghi hoặc, ánh mắt chuyển dần đến thân ảnh cao lớn lừng lững của người đàn ông kia.

Trong đám người đó, Hoắc Thiên Kinh nổi bật lên với dáng vẻ vô cùng anh tuấn, khí chất thư thái toát ra từ người hắn làm hắn giống như *"hạc giữa bầy gà"*.

Cũng phải, con người có khả năng nắm trong tay vận mệnh của mọi người như hắn, việc kết hôn hiển nhiên là không cần lo.

Nhưng, hắn đã có vị hôn thê thì vì sao lại thân thiết với Ngu Ngọc như thế? Lẽ nào người đàn ông quyền lực đều là loại người như vậy?

Không, chắc không phải tất cả....

Ít nhất Lăng Thần cũng sẽ không phải cái loại này.

Rượu champagne sóng sánh gọn lẫn tẩn trong ly, mắt nàng hơi tối lại, lòng hơi gợn gợn như thử rượu kia.

Lăng Thần, cái tên này, mỗi khi nghĩ đến lại làm nàng cảm thấy đau đớn

Vì muốn quên anh đi mà nàng gắng không xem bản tin kinh tế, cũng không đi hỏi thăm về anh. Nhưng thật buồn cười, nàng vẫn không quên được anh.

"Ta Lăng Thần." Ba chữ này như được khắc vào lòng nàng, in lại dấu vết thật sâu.

Nàng khẽ thờ dài, uống cạn sạch li rượu, nhẹ nhàng xoay mình lại, không nghĩ lại đụng phải một người đàn ông.

"Xin lỗi, tôi không cố ý..." Thấy ánh mắt sáng ngời của người đàn ông kia, Noãn Tâm vội vàng nói, hấp tấp rời đi.

"Không nên bỏ đi nhanh như vậy.."

Người đàn ông này nhìn tuổi khoảng trung niên, gặp được nàng kiều diễm như một nữ thần, cặp mắt lam lóc sáng như dã thú.

"Xin lỗi ngài, tôi còn có việc" Nàng vô tình quay về phía Hoắc Thiên Kinh nhưng không nhìn thấy hắn đâu.

"Chuyện gì tôi có khả năng làm được thì cứ nói cho tôi, tôi nhất định sẽ giải quyết cho cô, chúng ta qua bên kia từ từ trò chuyện."

Người đàn ông ngoại quốc này chưa đợi nàng phản đối đã đưa một tay như gọng kim giữ chặt cánh tay nàng, còn tay kia nắm lấy bả vai của nàng, nửa ôm nửa kéo lôi nàng đi.

Nàng muốn gọi cũng không thể gọi, bởi vì lúc này, nếu kêu to tiếng lên nhất định sẽ rất mất mặt, thế nhưng...

"Cô thật sự rất đẹp, cô tên gì?" Người đàn ông ngoại quốc hỏi, tha nàng đến một góc khuất người, si mê nhìn nàng mà nói, luôn miệng ca ngợi vẻ đẹp nữ tính của nàng.

Thấy ông ta chưa có hành động gì vô sỉ, trái tim vốn đang sợ hãi của nàng có chút được trấn an, vừa cảnh giác nhìn ông ta lại vừa tìm cách chạy trốn

Người đàn ông này thấy thế, khoe miệng chọt nở một nụ cười

"Không nên sợ, cô yên tâm, tôi không ép cô làm cái gì hết, chỉ là muốn làm bạn với cô, thế nào?"

"Làm bạn?" Úc Noãn Tâm trong lòng không khỏi châm chọc, nam nữ nơi này có tồn tại thứ gọi là bạn sao?

Trong mắt ông ta, nàng như thế nào nàng hiểu rất rõ.

"Tôi chỉ là một người đàn bà bình thường, không xứng làm bạn của ngài, thật không phải, tôi đi trước." Nàng nhẹ giọng nói.

"Aiz" Người đàn ông ngoại quốc vươn tay ra ngăn cản nàng, sau một khắc ôm chầm lấy nàng.

"Ông buông ra cho tôi." Noãn Tâm kinh ngạc giãy dụa, trừng đôi mắt đẹp lên nhìn hắn

Trời ạ, nàng sao lại gặp gỡ cái loại người đàn ông như thế này cơ chứ.

"Được được, tôi buông, không nên hoảng sợ." Người đàn ông ngoại quốc cũng không nóng nảy, thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng vội thả nàng ra.

Noãn Tâm chưa hoàn hồn, nhìn ông ta.

Người đàn ông này thấy có chút xấu hổ, cười cười nói: *"Mong cô không thấy phiền, tôi rất thích cô, xung quanh tôi rất ít người có vẻ đẹp thuần khiết Á Châu như vậy, cho nên tôi mới có hành động lỗ mãng. Nếu thật sự kinh động cô, mong thứ lỗi."*

Noãn Tâm cũng không ngờ ông ta chủ động xin lỗi mình, giật mình nhìn lướt qua ông ta, cũng không tồi. Không biết ông ta có cùng loại với Cố tiên sinh và cái tên đạo diễn kia không.

"Không sao." Nàng tự nhiên thốt ra. "Chỉ là, tôi và ngài cũng không quen, không cần thiết."

Người đàn ông người ngoại quốc nghe vậy, môi hơi cong lên tiếu nuối, sau đó ông ta cầm ra hai ly rượu.

"Có quen hay không tự nhiên sẽ biết ngay, như vậy đi, để xin lỗi tiểu thư, ly rượu này tôi tự phạt." Nói xong ông ta ngửa cổ lên uống hết ly rượu.

Noãn Tâm nhìn ông ta nuốt rượu.

Một ly rượu khác đột nhiên đưa đến trước mặt nàng.

"Tiểu thư, nếu bằng lòng tha thứ cho tôi, xin mời uống ly rượu này." Người đàn ông ngoại quốc dường như không muốn thả nàng đi, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn nàng.

Nàng trong lòng bỗng hoảng hốt.

"Tôi không uống được loại rượu này."

Đùa kiểu gì vậy, rượu kia mà tiến vào bụng thì nàng thế nào cũng ngã ngay xuống đất, không được... không được....

"Tiểu thư coi thường tôi? Có lẽ là không muốn tha thứ cho tôi?" Người đàn ông này không ngừng lá loi.

"Thật đó, tôi thật sự không uống được rượu."

"Uống đi, uống xong ly rượu này tôi cho cô đi." Người đàn ông đưa chén rượu tới trước mặt nàng. Giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng mang theo mệnh lệnh

"Không."

Nàng vừa định đưa tay ra ngăn cản thì đột nhiên chén rượu thoáng chốc bị một bàn tay khéo léo đoạt lấy.

Hai người đồng thời quay người lại.

Nàng chợt mở to mắt nhìn.

"Đặc Lạp Tư, thân là người buôn bán lớn, kiếm chuyện với một người đàn bà không phải tác phong của anh." Hoắc Thiên Kinh dễ dàng đoạt lấy ly rượu, trên môi hắn chỉ có chút thờ ơ, trong đáy mắt hắn tuyệt nhiên không có chút ý cười nào.

"A, hóa ra là Hoắc tiên sinh, chúng ta đã lâu không gặp rồi."

Người đàn ông tên Đặc Lạp Tư cười lớn, chủ động ôm Hoắc Thiên Kinh một cái xã giao, rồi thoáng nhìn qua Úc Noãn Tâm.

"Hoắc tiên sinh biết cô gái này sao?"

Hoắc Thiên Kinh hơi nhếch miệng, vươn tay nắm lấy tay nàng, không trả lời mà dùng hành động vừa rồi chứng minh quan hệ của hai người.

"Sao em lại đắc tội với Đặc Lạp Tư tiên sinh?" Một câu hỏi, nhưng lại rõ ràng lộ ra vẻ thờ ơ không để ý.

"Tôi, tôi ... tôi không có." Nàng nhẹ giọng kháng nghị.

Khóe miệng hắn có chút nhếch lên, cặp mắt ung hợp dài dừng lại ở người đàn ông đối diện, nhấc ly rượu trên tay lên.

"Đặc Lạp Tư tiên sinh, nếu như người đàn bà không hiểu chuyện của tôi có gì đắc tội ngài, Hoắc mỗ xin nhận lỗi!"

Đặc Lạp Tư cả kinh, lập tức cười xòa: "Nào có, tôi nào có lá gan lớn như vậy mà uống rượu tạ tội của Hoắc tiên sinh, hóa ra vị tiểu thư này là người của Hoắc tiên sinh mang đến, thất lễ, thất lễ." Nói xong, ông ta tiếp nhận ly rượu từ tay Hoắc Thiên Kinh, uống cạn một hơi.

Có một số người có thể đắc tội, nhưng có những người tuyệt đối không thể làm rách lòng.

Hoắc Thiên Kinh nhìn ông ta, vẻ mặt hồ hững.

"Hoắc tiên sinh."

Đặc Lạp Tư đem ly rượu không đưa cho người phục vụ đang chạy qua chạy lại, rồi nói: "Hoắc tiên sinh tuổi trẻ tài cao, xem ra chung quanh ngài toàn là những mỹ nữ à, mỹ nhân thích anh hùng, những lời này quả thật không sai chút nào."

Hoắc Thiên Kinh khóe môi hơi giãn giãn. "Quá khen!"

Đặc Lạp Tư hướng ánh mắt tới Noãn Tâm, trong mắt mang theo một tia tham lam. *"Không biết vị tiểu thư này có thể ở bên Hoắc Tiên Sinh bao lâu?"*

"Có ý gì?" Hoắc Thiên Kinh biết rõ còn cố hỏi, vẫn tỏ ra thờ ơ không để tâm.

"Là như vậy, bình thường tôi cũng không có quá nhiều ham thích, lại vừa khéo trong số đó bao gồm mỹ nữ, hôm nay thấy vị tiểu thư này, thật rất yêu thích, nếu như có ngày nào đó Hoắc Tiên Sinh chán ghét cô ấy, nhất định phải nói cho tôi một tiếng." Đặc Lạp Tư cười ha hả, ý nghĩ tham lam không cần nói cũng lộ ra.

Noãn Tâm cũng ngẩn người, tim đập *"thình thịch"* một tiếng, nàng vô thức quay đầu nhìn sang Hoắc Thiên Kinh.

Thế mà...

Hoắc Thiên Kinh, ngoài ý muốn, lại nhếch miệng lên cười, chớp mắt một cái nói: *"Được!"*

"Ha hả, Hoắc Tiên Sinh thật là rộng lượng nha." Đặc Lạp Tư cảm thấy thực thỏa mãn, cười đến toe toét miệng.

Sắc mặt Úc Noãn Tâm chợt trở nên tái nhợt...

Nàng không ngờ Hoắc Thiên Kinh chỉ là coi nàng như y phục, nói cho ai thì cho người ấy!

Trái tim đột nhiên nảy lên, tựa như bị người ta xé toạc một cái, nứt ra một lỗ hồng lớn, đau đớn không nguôi.

"Đặc Lạp Tư tiên sinh, bữa tiệc bắt đầu rồi, cáo từ" Hoắc Thiên Kinh thấy sắc mặt của nàng tái nhợt, vươn cánh tay rắn chắc qua lưng nàng, rồi đi.

Đặc Lạp Tư nhìn theo bóng hình mỹ lệ của Úc Noãn Tâm, nước dãi cũng nhanh chóng muốn chảy xuống...

Trong bữa tiệc đầy những con người tinh anh của thương giới và các phú hào, vương tôn quý tộc của các quốc gia.

Trong mắt tất cả mọi người, Úc Noãn Tâm giống như búp bê, nhìn Hoắc Thiên Kinh đi khắp nơi trò chuyện rất vui vẻ, dường như thực nữ danh môn ai cũng như ai, cũng nũng nịu làm duyên trong lòng hắn.

Tất cả mọi thứ đều không liên quan đến nàng.

Nàng, chỉ là đang thực hiện hứa hẹn của mình mà thôi.

"Hoắc tiên sinh, người đàn bà bên cạnh ngài là ai vậy? Chẳng khác gì đầu gỗ. Nhất định là không biết làm thế nào cho ngài vui vẻ nha." Một vị tiểu thư xinh đẹp không chút khách khí ngồi trong lòng hắn, ngón tay không ngừng quẩy luyến đẽ trên đùi của hắn, nhìn Úc Noãn Tâm mà cười nhạt.

Úc Noãn Tâm im lặng uống từng ngụm champagne một, như là không chịu ảnh hưởng chút nào bởi lời nói của cô ta.

Cứ như thế, màn này lặp lại không biết bao nhiêu lần, khiến nàng đã thành thói quen.

Khóe mắt Hoắc Thiên Kinh liếc qua gương mặt của nàng, hắn không phản đối cũng không trả lời vấn đề của vị tiểu thư kia, ngược lại chỉ cười tà mị mà nói: *"Cô ta không biết cách làm tôi vui vẻ, cô tin mình làm được sao?"*

"Đương nhiên, Hoắc tiên sinh.... đêm nay người ta muốn mời ngài, tôi theo hầu hạ ngài đêm nay được không?" Vị tiểu thư kia cho rằng được có cơ hội, vội như lươn trườn vào trong lòng hắn.

"Đúng vậy! Ai chẳng biết Thù Ly Á tiểu thư ái mộ Hoắc Tiên Sinh đã lâu, đêm nay ngài nhất định phải nể mặt Thù Ly Á tiểu thư nha." Một vị thân sĩ người Anh mỉm cười nói một câu, sau đó lại nhìn vào mặt Úc Noãn Tâm.

"Vị tiểu thư này là người châu Á? Thật đẹp nha! Hoắc tiên sinh, đây là người của ngài à?"

Hoắc Thiên Kinh nhìn lướt qua nàng, đáy mắt mang một tia không hài lòng, nói: *"Đối với tôi, đàn bà chẳng qua cũng chỉ là để bày biện mà thôi!"*

"Haha. Đây chính là phong cách của Hoắc tiên sinh nha." Vị thân sĩ người Anh trong lòng yên tâm, vẫy vẫy tay: *"Tiểu thư Á châu, tới bên này uống ly rượu cùng tôi!"*

Nếu đã không phải người đàn bà mà Hoắc Thiên Kinh coi trọng, anh ta không cần phải lo lắng. Và lại ở đây không ai không biết Hoắc tiên sinh đối xử với đàn bà rất hào phóng nhưng lại cực kỳ tuyệt tình!

Nàng giật mình, tay cầm chén rượu chợt cứng ngắc lại.

"Sao vậy? Lại đây, tiểu thư xinh đẹp như vậy, đêm nay phải hầu hạ tôi thật tốt mới được!" Vị thân sĩ người Anh cười sang sảng, đập vào tai nàng cực chói tai!

"Hoắc Tiên Sinh..." Úc Noãn Tâm thật lòng không muốn đi tới, nàng đưa một ánh mắt cầu cứu tới hắn.

Hờ hững nhìn nàng một cái, Hoắc Thiên Kinh khẽ nhếch đôi môi mỏng.

"Vị này là bá tước Lý Cơ, cô cũng nên học cách hầu rượu xã giao. Muốn trở thành ngôi sao, trước hết hãy học cách xã giao đã."

Một câu nói mà ẩn chứa băng giá, mang theo hơi thở lạnh chỉ mà quý mới có.

Trong nháy mắt, Noãn Tâm cảm thấy chợt choáng váng, như bị ai đánh một đòn, dưới bụng không ngừng quặn lại...

"Có học được những quy tắc xã giao hay không là chuyện của tôi, giao dịch giữa tôi và ngài, trong đó không bao gồm cái này!" Giọng nói của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn thẳng vào cặp mắt như chim ưng của hắn mà không kiêng sợ.

"Vậy thì gồm những gì?"

Hoắc Thiên Kinh đẩy người con gái trong lòng hắn ra, xoay người nắm chặt cằm nàng, nhìn nàng đầy thích thú, khẽ nói: "Chỉ bao gồm việc theo tôi lên giường sao?"

"Anh..." Trong lòng Úc Noãn Tâm cảm thấy nhục nhã bội phần, nhất là lúc này, khi những người xung quanh bưng bưng hào hứng nhìn nàng. Nàng chỉ hận không cho hắn một cái tát vào gương mặt kia.

"Tôi đã nói với cô, trong lúc tôi nghỉ phép thì tất cả mọi chuyện cô đều phải nghe tôi. Hôm qua, thái độ của cô rất không ngoan, cho nên cô nên ngoan ngoãn mà hầu rượu đi!" Hoắc Thiên Kinh thì thầm sát bên nàng, giọng nói mang một chút quỷ mị.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

"Hoắc tiên sinh, ngài như vậy sẽ hù dọa đến cô ấy, tôi nghĩ hay là thương hoa tiếc ngọc thì hơn."

Bá tước Lý Cơ Nhĩ vẫn cứ tiến lên, cầm cánh tay Úc Noãn Tâm nhiệt tình dào dạt nói: "Đến đây đến đây, anh ta không hiểu em, thì tôi hiểu."

"Ngài."

Úc Noãn Tâm muốn thoát cũng không giãy ra được, nhìn đến Hoắc Thiên Kinh vẫn như là không có việc gì, lại lần nữa ôm người phụ nữ tên Thù Ly Á kia vào trong lòng, chuyện trò vui vẻ.

Người đàn ông này nàng không thể đắc tội, mà Hoắc Thiên Kinh lại càng đắc tội không được, có thể thấy, toàn bộ khách khứa ở đây đều có thái độ nhún nhường hắn ba phần.

"Quý danh của tiểu thư?"

Bá tước Lý Cơ Nhĩ tự mình rót một ly rượu đưa tới trước mặt nàng, đúng là một dáng vẻ thân sĩ phong độ nho nhã.

Úc Noãn Tâm chần chờ một chút, cuối cùng thầm than một tiếng tiếp nhận chén rượu, nhẹ giọng nói: "Tôi họ Úc."

"Úc tiểu thư, tôi thích em, đêm nay em tiếp tôi, được không?" Bá tước Lý Cơ Nhĩ vừa nói, một bên cánh tay hơi dùng lực, trong phút chốc nàng đã ngồi trên đùi anh ta.

"Bá tước tiên sinh, đừng!" Úc Noãn Tâm xấu hổ muốn đứng dậy, thế nhưng lại bị anh ta ôm càng chặt hơn.

Hoắc Thiên Kinh thấy một màn như vậy, đáy mắt nổi lên vẻ phức tạp, đôi môi mỏng mím lại, không nói gì.

Lòng Úc Noãn Tâm hoàn toàn lạnh thấu, nàng rốt cục hiểu rõ trò chơi của kẻ có tiền đến tột cùng là như thế nào. Trong mắt bọn họ, ngôi sao hay người mẫu chẳng qua chỉ là bình hoa có thể tùy ý chuyển nhượng, mà không, chính xác, phải nói là đàn bà, tất cả đàn bà trong mắt bọn họ đều là như nhau cả.

"Bá tước Lý Cơ Nhĩ, ngài buông tôi xuống trước đã, như vậy... không hay." Nếu nàng đã không có cách gì cự tuyệt, cũng sẽ không ngốc đến nỗi xé rách thể diện của những người ở đây.

Bá tước Lý Cơ Nhĩ nghe vậy xong, nhẹ nhàng cười. "Không có gì không hay cả, trường hợp này tham gia nhiều em sẽ quen thôi."

Úc Noãn Tâm cố nén thôi thúc muốn chạy trốn, gian nan nở ra dáng vẻ tươi cười trên môi, cầm lấy ly rượu nói: "Ly rượu này tôi xin kính ngài..."

"Được được, mỹ nữ kính rượu, dù là rượu độc tôi cũng nhất định uống!" Bá tước Lý Cơ Nhĩ vừa vui đùa, vừa cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Toàn bộ yến hội xa hoa mà xám xịt, có mùi vị thối nát của xã hội thượng lưu...

Úc Noãn Tâm luôn luôn không thắng được sức mạnh của rượu, lại bị bá tước Lý Cơ Nhĩ ép uống không biết bao nhiêu ly, liền chỉ có thể ủ rũ nằm trong lòng anh ta, bộ dạng tựa như con mèo nhỏ.

"Bảo bối xinh đẹp của tôi say rồi sao? Đêm nay theo tôi có được hay không?" Dáng vẻ nàng mềm yếu vô lực làm cho bá tước Lý Cơ Nhĩ vô cùng thỏa mãn, nhất là cảm giác mềm mại trong lòng, có thể khiến anh ta hưng phấn không thôi.

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn anh ta, trong đôi mắt đẹp lộ ra màn sương ngơ vực.

"Ban đêm còn phải uống rượu sao?" Nàng cảm thấy có chút vàng đầu.

"Nếu em thích thì chúng ta có thể tới phòng uống rượu." Ánh mắt Bá tước Lý Cơ Nhĩ lộ ra ham muốn tối nguyên thủy của đàn ông.

Mà bên kia, Thù Ly Á lại như là bạch tuộc chăm chăm dính chặt vào trong lòng Hoắc Thiên Kinh, dịu dàng nói: *"Anh yêu, đêm nay em đã đặt phòng rồi, phong cảnh nơi này rất tuyệt, chúng ta có thể..."*

Lời của nàng còn chưa nói xong, thân thể liền bị Hoắc Thiên Kinh đẩy sang một bên.

"Hoắc tiên sinh?"

Thù Ly Á không rõ vì sao hắn lại đột nhiên đẩy mình ra, cũng không khó phát hiện trong mắt hắn mờ hồ bắt đầu nổi lên không hài lòng.

Cô, cô nói sai cái gì rồi sao?

Nhìn cô gái kia ngoan ngoãn ngã vào trong lòng bá tước Lý Cơ Nhĩ, trong lòng hắn tự dung lại nổi lên nổi bức bối không hiểu, không phải người đàn bà này thích cự tuyệt đàn ông hay sao? Thế nào nằm trong lòng người đàn ông khác lại nghe lời như vậy?

Nghĩ tới đây, bàn tay to của Hoắc Thiên Kinh bắt giắc nắm chặt thành quả đầm.

"Hoắc tiên sinh, ngài làm sao vậy..." Thù Ly Á không rõ tình hình, vừa muốn đưa thân thể áp tới trước một lần nữa, liền gặp phải làn khói mù trong con mắt của Hoắc Thiên Kinh.

"Đêm nay người phải theo tôi không phải là cô!"

Sắc mặt Thù Ly Á cả kinh!

Phát hiện ra ánh mắt quan tâm của Hoắc Thiên Kinh, bá tước Lý Cơ Nhĩ nhìn về phía hắn, lại lần nữa ôm lấy Úc Noãn Tâm ở trong lòng, cười ha hả nhìn cầu Hoắc Thiên Kinh:

"Hoắc tiên sinh, nói vậy người đàn bà này ngài cũng chơi đùa chán rồi chứ, đêm nay cô ấy theo tôi, không sao chứ?"

Theo lý thường anh ta nghĩ là như vậy, bằng không sao Hoắc Thiên Kinh lại có thể để nàng ở bên này mời rượu anh ta?

"Ồ?" Hoắc Thiên Kinh khẽ nâng mi, bắt đầu nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay, con ngươi nheo lại, nhìn cô gái có phần mỉa mai trong lòng hắn.

Bá tước Lý Cơ Nhĩ thấy thế, trong lòng khản trương, ôm Úc Noãn Tâm đi đến bên cạnh Hoắc Thiên Kinh, ngữ khí tràn đầy thương lượng.

"Hoắc tiên sinh, tôi biết đàn bà bên cạnh ngài rất nhiều, thiếu đi một người này cũng không sao đi."

Hoắc Thiên Kinh khẽ nhấp một ngụm rượu không nhanh không chậm nói:

"Đích thực là đàn bà bên cạnh tôi nhiều lắm."

Hắn không mấy may để ý tới đôi mắt Úc Noãn Tâm đang nhìn về phía hắn đã trở nên ướt át, chiếc ly thủy tinh che lại đôi môi nổi lên nét cười kín đáo, nói một cách mờ hồ ám muội.

Trong đầu thoáng như bị trăm ngàn kim châm đồng loạt đâm vào, Úc Noãn Tâm mặc dù là có chút choáng váng, nhưng nghe được lời nói vừa rồi của Hoắc Thiên Kinh, chốc lát hô hấp đau đến thiếu chút nữa thì xuất huyết, đầu óc hỗn loạn!

Không nghĩ tới, chỉ một ngày ngắn ngủi, nàng đã bị qua tay hắn tặng cho người khác rồi?

Hắn có tư cách gì mà làm vậy?

Bá tước Lý Cơ Nhĩ nghe thấy thế xong, cho rằng đã nghe ra được ngầm ý nào đó, nét mặt có phần hưng phấn.

"Đã như vậy, thôi thì Hoắc tiên sinh, thuận nước giong thuyền, không bằng..."

"Tôi chưa nói sẽ nhường lại!" Hoắc Thiên Kinh buông ly rượu ra, ngắt lời không chút khách khí.

Sắc mặt bá tước Lý Cơ Nhĩ trong phút chốc trở nên khó coi, mọi người trong bữa tiệc cũng vô cùng kinh ngạc, trước nay bọn họ chưa từng thấy Hoắc Thiên Kinh để ý một người đàn bà như vậy.

Người đàn bà này thực sự chỉ là một vật trang trí cho bữa tiệc sao?

Bá tước Lý Cơ Nhĩ dường như vẫn chưa từ bỏ ý định, sau cùng cười xấu hổ.

"Hoắc tiên sinh, đàn bà đối với ngài mà nói chỉ là một bộ quần áo. Cô ta chẳng qua chỉ là bộ quần áo đẹp nhất của ngài mà thôi, không cần phải vì một người đàn bà làm ảnh hưởng đến hòa khí của chúng ta. Tôi thật sự rất thích người đàn bà này của ngài, như vậy đi, ngài đề ra điều kiện, tùy ngài đưa ra, thế nào?"

"Không nghĩ tới, người đàn bà này trong mắt bá tước lại có sức quyến rũ lớn đến vậy." Hoắc Thiên Kinh lộ ra bộ dạng tươi cười khó nghĩ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Noãn Tâm lên, đánh giá tỉ mỉ.

Úc Noãn Tâm muốn quay mặt tránh né bàn tay hắn, lại bị hắn mạnh mẽ gồng trụ lại, chỉ có thể dùng ánh mắt oán nhìn hắn.

"Hoắc tiên sinh ngài xem..."

Bá tước Lý Cơ Nhĩ có chút nghi ngờ ý nghĩ của Hoắc Thiên Kinh, chỉ có điều nghĩ ngược lại, cũng chỉ là một người đàn bà mà thôi, hắn cũng không cần phải khẩn trương như thế.

"Người đàn bà này..." Hoắc Thiên Kinh cố ý dừng một chút, kéo dài thanh âm, đôi mắt đột nhiên trở nên kỳ quái.

"Tôi còn chưa chơi đùa đủ!"

Một câu nói, lộ ra ý cự tuyệt thẳng thừng của hắn!

Ngực Úc Noãn Tâm quả nhiên như là bị đâm trúng một đao, người đàn ông này chỉ coi nàng giống như là đồ chơi.

Bá tước Lý Cơ Nhĩ sao lại không hiểu, vì vậy liền xấu hổ cười cười nói: "Ha ha, có câu "quân tử không đoạt người yêu thích", Hoắc tiên sinh đã nói như vậy, tôi cũng không tiện miễn cưỡng nữa, vừa nãy đặc biệt mong Hoắc tiên sinh thông cảm, mỹ nhân trả lại cho ngài"

Nói xong, liền đem Úc Noãn Tâm đến bên cạnh Hoắc Thiên Kinh, đành chịu mà bỏ đi.

Ban đêm rục rịch, chiếc xe âm thầm lướt đi, dung nhập vào trong bóng đêm.

"Hoắc tiên sinh, đây."

Khi Hoắc Thiên Kinh ôm Úc Noãn Tâm bị say trở lại biệt thự thì quản gia rất kinh ngạc. Cho tới bây giờ bà ta chưa bao giờ thấy Hoắc tiên sinh lại chủ động chăm sóc một người đàn bà uống say cả.

"Các người không có chuyện gì ở đây rồi, đều lui ra ngoài đi!" Hoắc Thiên Kinh nghiêm mặt lạnh lùng quát một câu nói xong, ôm nàng sải bước lên lầu.

Quản gia cùng mọi người đều lui ra.

Toàn bộ biệt thự bao phủ một bầu không khí khó hiểu, như là mưa gió sắp đến, hoặc như mờ ám nồng đậm không hiểu nổi.

"Đừng."

Thân thể bị vút lên trên giường một cách vô tình, Úc Noãn Tâm cảm giác đầu mình như sắp nổ tung mất, cả lực phủ ngũ tạng hầu như đều bị rút ra ngoài.

"Ngài làm gì?" Dựa vào hơi rượu, cuối cùng nàng phát ra tính cáu kỉnh, đứng dậy nổi giận trừng mắt nhìn hắn.

"Làm gì? Một nam một nữ trong buổi tối thì có thể làm gì?" Con người đen của Hoắc Thiên Kinh chợt ẩn chứa mùi nguy hiểm bất định, cúi người xuống, dần dần tới gần nàng...

"Không ngờ thực chất trong lòng cô cũng biết xu nịnh!"

"Tôi không rõ ngài đang nói gì!"

Úc Noãn Tâm muốn né tránh hơi thở của hắn, ngược lại bị hắn kéo đến gần hơn, gần đến mức hầu như có thể cảm nhận được luồng khí nguy hiểm toát ra từ cả người hắn.

"Không rõ? Ở trước mặt tôi thì làm bộ thanh cao, nhưng lại đùa giỡn với người đàn ông khác. Đúng là tôi đã coi thường cô rồi!" Giọng nói của Hoắc Thiên Kinh không nóng không lạnh, ngay cả ngữ khí đều là thông thả không đổi, nhưng lại lộ ra sự sắc nhọn.

Úc Noãn Tâm lập tức đẩy bàn tay của hắn ra, nhún mồm nói: "Ngài chớ quên, tiếp bá tước uống rượu thực ra là do ngài khiến tôi làm, cũng không phải tôi chủ động muốn đi!"

Nàng từng thề, chỉ cần kỳ nghỉ này qua đi, đánh chết nàng cũng sẽ không cùng người đàn ông này có bất cứ liên quan nào cả.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị hắn mạnh mẽ giữ lấy, tựa hồ không bằng lòng với tính khí của nàng.

"Nghe lời tôi nói như thế sao? Tốt lắm, lại đây." Hoắc Thiên Kinh sầm mặt lạnh lẽo nhếch môi. "Hầu hạ tôi!"

Ngực Úc Noãn Tâm thắt chặt.

"Tôi biết ngài nghĩ muốn gì, đây là tôi đáp ứng điều kiện của ngài, ngài muốn thì sẽ như thế đi!" Nàng lãnh đạm nói một câu, cổ nén hàng trận cảm giác chóng mặt.

"Chắc chắc." Hoắc Thiên Kinh như là nghe được chuyện đáng cười nhất trên đời này, nâng chiếc cằm đầy của nàng lên, con ngươi đen nheo lại.

"Tôi không thích đàn bà đang ở trên giường mà giống như một người chết, cần phải làm cho tôi vui vẻ, biết không!"

Úc Noãn Tâm bị ép nhìn hắn, một lúc lâu sau, đột nhiên bật cười, nhưng lại lộ ra một tia miệt thị.

"Nếu như tôi không làm như vậy thì sao?"

"Thử xem xem!"

Dường như Hoắc Thiên Kinh đoán được nàng sẽ nói vậy, ngón tay thô ráp lướt qua cánh môi mềm mại của nàng, ngữ khí trước sau đều lộ ra vẻ tàn nhẫn cùng cuồng ngạo. "Cô gái bé nhỏ, ngàn vạn lần đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi! Tôi có thể nâng đỡ em tỏa sáng, thì dĩ nhiên cũng có thể hủy hoại em!"

Thân thể Úc Noãn Tâm run lên, như ngã vào vực sâu muôn trượng.

Một lúc lâu sau, nàng lao đảo đứng dậy, hai tay chậm rãi vòng qua cổ hắn...

Nàng chỉ có thể làm như vậy, ai bảo hắn là người đàn ông có thể nắm giữ số phận của chính nàng.

Thấy nàng dường như đã thỏa hiệp rồi, bên môi Hoắc Thiên Kinh hiện lên đường cong thỏa mãn, hai tay vòng qua giữ chặt eo lưng của nàng, thấp giọng ở bên tai nàng:

"Tôi nói rồi, đêm nay tôi muốn xem em múa một điệu vũ nhiệt tình nhất..."

Lòng Úc Noãn Tâm đông cứng, kinh hoàng một chút, ý tứ hắn vừa nói, nàng sao lại không hiểu cho được.

"Tôi sẽ múa... không được đẹp đâu!" Nàng gian nan nói ra vài từ này, cánh môi bày ra vết tích nhỏ xíu của hàm răng.

Hoắc Thiên Kinh không nói gì, chỉ là nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cuồng ngạo nhìn nàng...

Nhận thấy được hắn đang chăm chú nhìn, Úc Noãn Tâm không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, tuyệt vọng gật đầu. "Tôi múa..."

Tiếng nói mềm nhẹ tựa như bông liễu bay trong gió, có vẻ như vô lực cùng phiêu diêu.

Hoắc Thiên Kinh lúc này mới nở nụ cười.

"Như vậy mới đúng, tôi đã chuẩn bị trang phục cho em rồi, đi thay đi!"

Úc Noãn Tâm nhắm mắt lại, sau khi hung hăng nắm chặt tay một chút, nàng đi vào trong phòng thay quần áo...

Bây giờ đã đi tới bước này, nàng sẽ không có lý do gì để lùi bước. Đúng theo như lời hắn nói, hắn có thể giúp nàng giải quyết tất cả vấn đề, chẳng qua chỉ là muốn nàng có thể đón ý nói hùa theo mọi cách, nếu như chọc hắn không hài lòng, người không may sẽ chính là nàng!

Quần áo, ở trong mắt hắn, nàng chỉ như là một bộ quần áo.

Chỉ là không biết, liệu người Ngu Ngọc kia, trong cảm nhận của hắn có phải cũng giống như vậy hay không?

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30

Cửa phòng thay quần áo rất lâu mới chậm rãi đẩy ra...

Úc Noãn Tâm mang khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ra ngoài.

Ánh đèn thủy tinh mỹ lệ chiếu lên thân thể của nàng, lúc này nàng mặc một bộ đồ lót rất sexy, ren đen làm nổi bật da thịt bóng bẩy của nàng, đó là bộ đồ mà Hoắc tiên sinh chuẩn bị cho nàng, trong lòng nàng cảm thấy tràn ngập nhục nhã.

Cơ thể to lớn và mị của Hoắc Thiên Kinh dựa vào đầu giường, khi thân thể như nữ thần của nàng tiến vào trong mắt hắn thì cặp mắt đen như chim ưng đột nhiên căng thẳng.

Hắn biết nàng rất đẹp, chỉ là không nghĩ tới... lại đẹp đến mức này.

Úc Noãn Tâm có chút hoảng hốt nhìn ánh mắt ngày càng ám muội của hắn, cắn răng, nàng chậm rãi cởi dây đai ở đằng sau lưng ra, sam y tơ tằm khẽ rơi xuống, vùng đầy đặn hoàn mỹ như ẩn như hiện nơi nội y.

Nàng biết bản thân không cách cự tuyệt, giống như một kỹ nữ bán đi thân thể chính mình, chỉ là nói dễ nghe một chút thì nàng là một kỹ nữ cao cấp mà thôi.

Đàn bà quyến rũ đàn ông, tuy nàng chưa từng làm vậy, nhưng vì tiền đồ của chính mình nàng chỉ có thể cắn răng làm như vậy.

May mắn chính là nàng hơi hơi có cảm giác say say, ít nhất ngày mai tỉnh lại sẽ không cảm thấy quá khó khăn đến mức muốn chết.

Hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi bước tới trước mặt Hoắc Thiên Kinh, lắc nhẹ eo, cánh tay trượt dọc theo khuôn mặt anh tuấn đến vòm ngực rắn chắc của hắn.

"Hoắc tiên sinh, thích cái kiểu này sao..."

Nhìn ánh mắt quyến rũ của nàng, hơi thở Hoắc Thiên Kinh trở nên nặng nề, đôi môi mỏng của hắn cong lên, cơ bắp cả người dần dần cứng lại, ngay cả đôi mắt cũng trở nên sâu trầm hơn, như một con mãnh sư vận sức chờ phát động.

"Em, tiểu yêu tinh này!" Hắn nói, đưa tay ra muốn ôm lấy nàng, nhưng nàng khẽ cười, lẩn đi khỏi phạm vi của hắn.

Hoắc Thiên Kinh vẫn không vội, vắt đùi phải lên đùi trái, vươn tay ra lấy ly rượu đầu giường, chậm rãi thưởng thức một ngụm, ánh mắt không mấy may rời khỏi người đàn bà đầy quyến rũ trước mắt một chút nào.

Tuy rằng không có âm nhạc nhưng Úc Noãn Tâm vẫn nhảy múa theo yêu cầu của hắn.

Khác với vũ đạo lúc dạo diễn thử, giờ khắc này nàng nhảy không phải là vũ đạo của Vệ Tử Phu, cũng không có vẻ đẹp phiêu nhẹ thoát trần của váy trắng, thân thể cảm dỗ của nàng giống như một yêu tinh xinh đẹp, dáng múa đẹp mê hoặc của nàng làm Hoắc Thiên Kinh cảm thấy mê muội, kinh động tâm phách.

Mỗi một động tác đều là một loại mời mọc, mỗi một ánh mắt đều lộ ra vẻ cảm dỗ chết người của phụ nữ.

Hoắc Thiên Kinh cảm thấy cổ họng thắt chặt, từ chậm rãi thưởng thức rượu ngon trở thành uống từng ngụm lớn, cặp mắt đen lóe sáng như là con báo đi săn mồi.

Úc Noãn Tâm càng nhảy càng lớn mật, thậm chí nàng còn kéo ghế dựa, lẳng lơ ngồi lên trên, một bên đùi thon dài ở phía trên mép giường, bên kia chạm đất, bày ra kỹ thuật nhảy múa mị hoặc nhất, làm Hoắc Thiên Kinh cảm thấy như bị bức điên.

Ngón tay cầm ly rượu của Hoắc Thiên Kinh siết chặt, ánh mắt sáng rực nhìn về phía người đàn bà trước mặt, đáng vẻ như muốn nuốt sống nàng vào bụng.

Hắn từng có không ít đàn bà, tất nhiên cũng có nhiều người làm hắn hài lòng, thi triển các loại thuật cảm dỗ, nhất là Ngu Ngọc, đó cũng là lý do cô ta có thể ở lại bên cạnh hắn 3 năm.

Thế nhưng, người đàn bà trước mắt này tạo cho hắn cảm giác điên cuồng trước nay chưa hề có, cảm giác này chính là điên cuồng ắt phải chiếm đoạt!

Ban ngày nàng tươi mát thoát tục, buổi tối lại nhiệt tình lớn mật, làm hắn trong lúc nhất thời mê muội sâu sắc.

Nhất là bây giờ!

Thân thể Úc Noãn Tâm uyển chuyển như rắn, từ nhỏ nàng luyện múa, các bộ phận trên thân thể đều có độ cong hoàn mỹ, toàn thân mềm mại giống như dòng nước chảy.

Động tác của nàng ngày càng mạnh dạn hơn, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt hân nóng rực chăm chú, nàng cảm thấy hô hấp của chính mình cũng trở nên cực kỳ hỗn loạn, giống như... giống như ánh mắt của hắn có chứa một luồng điện cực lớn, kích động toàn bộ thể xác và tinh thần của nàng...

Bàn tay chậm rãi đặt lên vạt váy nội y, nàng nhẹ nhàng xoay mình một cách quyến rũ, ngay dưới ánh mắt không chút che dấu dục vọng của Hoắc Thiên Kinh, chất vải màu đen trong suốt khiến kẻ khác phải xị máu mũi, nhìn thấu vào tận bên trong, mặc mà cũng như không mặc, như ẩn như hiện, thậm chí hiệu quả so với không mặc càng thêm mê người hơn.

Hoắc Thiên Kinh trở nên càng đói khát, con ngươi đen không hề chớp mắt nhìn chăm chăm người đàn bà mê người trước mắt, một luồng hơi nóng từ dưới bụng bùng lên, vật nam tính của hắn theo bản năng càng trở nên cực nóng hơn!

"*Lại đây!*" Hắn cầm ly rượu trong tay đặt xuống bên cạnh, tiếng nói trầm thấp như cát đá quét qua, không khó nhận ra ham muốn dục vọng mạnh mẽ của hắn.

Thân thể Úc Noãn Tâm khẽ run lên, nàng dùng nhảy, trái tim đập mạnh.

Nếu chẳng nào cũng vậy, thì nàng cũng không đếm xỉa gì nữa!

Nở một nụ cười có thể làm tất cả đàn ông khuynh đảo, Úc Noãn Tâm chậm rãi tiến lên, càng tới gần hắn hơn, nàng lại nghe thấy trái tim mình đập ngày càng hoảng sợ hơn.

Càng ngày càng rõ rệt, thậm chí làm nàng cảm thấy da mặt mình nóng hầm hập.

Đi tới bên người hắn, Úc Noãn Tâm mỉm cười quyến rũ, nàng chủ động đẩy thân thể cao lớn của hắn lên chiếc giường lớn mềm mại, giờ phút này, không khí trở nên bội lần ám muội.

Hoắc Thiên Kinh sửng sốt, nàng sao lại táo bạo đến mức như vậy, nhưng ánh mắt mê mẩn vẫn cổ vũ nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú tà mị mê hoặc lòng người.

Úc Noãn Tâm cúi mình phủ lên người hắn, đôi mắt to nhu mì nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé vờ như vô tình khẽ vờ lên khuôn mặt tuấn mị như thiên thần của hắn.

"*Không phải là ngài muốn nhìn tôi khiêu vũ sao? Như thế nào lại đổi ý rồi...*"

Nàng cố ý dùng môi kề bên tai hắn, nhẹ nhàng cúi đầu nói, tuy rằng nàng chưa từng có kinh nghiệm như vậy, nhưng nàng là diễn viên, nói khó nghe chút, thì là đào kép, mà đào kép thì nên diễn trò thật tốt!

Đây là công việc của nàng!

"*Đã có người đàn ông nào nhìn thấy hình ảnh như vừa rồi chưa, hả?*" Bàn tay to nóng hổi của Hoắc Thiên Kinh đặt tại nơi tròn trịa của nàng, một bàn tay khác, lại để lên mặt nàng, ngón tay thon dài mãi mê lưu luyến vuốt ve lên da thịt của nàng...

Úc Noãn Tâm khẽ cười. "*Đối với Hoắc tiên sinh mà nói, điều này rất quan trọng sao?*"

Khi nhìn ánh mắt ám muội của Hoắc Thiên Kinh, nàng cúi đầu xuống, chủ động dâng hiến đôi môi.

Nhiệt tình của nàng làm Hoắc Thiên Kinh cảm thấy máu nóng trào lên não, cánh tay rắn chắc vòng lấy eo của nàng, nhanh chóng đem nàng đặt dưới thân, hóa bị động thành chủ động.

Lần đầu tiên, hắn khát vọng một người đàn bà như vậy, tình thế bắt buộc!

Chôn vùi nàng bằng nụ hôn sâu mê muội, hai tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm vô thức đặt lên vùng ngực rắn chắc của hắn, hắn mang đến hơi thở mãnh liệt làm trong lòng nàng tự nhiên nảy sinh sự sợ hãi.

Người đàn ông ở bên trên như là phải đưa nàng dung nhập vào trong cơ thể mình, hai đôi môi quấn quýt dây dưa, mùi long đản hương càng ngày càng nồng đậm, nhưng nét mặt của hắn làm nàng không hiểu được ý đồ của hắn.

Trái tim nàng đập điên cuồng, nhắm chặt mắt lại, thân thể run lên nhẹ, bởi vì trong lòng của nàng vô tình lại hiện ra buổi tối ba năm về trước.

Người đàn ông xa lạ kia cũng có hơi thở kịch liệt như Hoắc Thiên Kinh, hắn không để ý đến sự cầu xin cùng sợ hãi của nàng, điên cuồng mà cướp đoạt tất cả, hủy diệt hết tất cả hạnh phúc của nàng!

Hình như nhận thấy người đàn bà trong lòng đang run rẩy, Hoắc Thiên Kinh ngừng hôn, kề sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn mà tái nhợt của nàng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, sau một khắc, đưa những đầu ngón tay trắng xanh run rẩy vào trong miệng.

"*A!*" Trong nháy mắt đầu ngón tay truyền đến xúc cảm làm Úc Noãn Tâm mở choàng mắt ra, chạm vào cặp mắt như cười như không của Hoắc Thiên

Kính.

Đôi môi nóng bỏng của hắn càn rỡ lướt qua từng ngón tay, dùng phương pháp tà ác không gì sánh được, liếm hôn từng ngón... từng ngón...

Tựa như chạm vào những dây thần kinh mẫn cảm nhất.

Tay như phải bỏng, Úc Noãn Tâm nhanh chóng rút đi, né khỏi cảm giác vô cùng thân mật khác thường.

Hoắc Thiên Kinh nhú mày.

"Hoắc tiên sinh... ngài rất hư hỏng..."

Úc Noãn Tâm nhận thấy sự bất mãn của hắn, lập tức ngọt ngào như kẹo đường vuốt ve ngực hắn, không nghĩ tới cơ thể bệ ngoài thoát nhìn cao lớn ưu nhã nhưng bên trong lại ẩn chứa cơ bắp khỏe mạnh rắn chắc như đá tảng như vậy, khiến cho ngón tay nàng đau quá!

Động tác trẻ con của nàng khiến Hoắc Thiên Kinh cong khóe môi, hắn buồn cười đặt bàn tay to lớn bao phủ tay nàng, cặp mắt hẹp dài hơi mềm đi, sự dụ dỗ của nàng làm một luồng khí nóng từ dưới bụng dâng lên não.

Người đàn bà này, hình như luôn có biện pháp câu dẫn khát vọng sâu thẳm của hắn!

Khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc cùng với nếp nhăn trên mặt khi nở nụ cười tà mị, làm trong lòng Úc Noãn Tâm hơi lăn tăn xao động.

Kỳ thực người đàn ông này thực sự là *"kẻ gây tai họa"*.

Ngũ quan giống như vật điêu khắc hoàn hảo mà Thượng đế ban tặng, kiên cường mà không mất vẻ tuấn mỹ, cặp mắt đen như chim ưng, bình tĩnh, thâm sâu, đầy ma lực, chiếc mũi anh tuấn, đôi môi mỏng tằm tằm ra sức quyến rũ trí mạng, nghĩ đến đôi môi vừa trần trọc đầy đưa trên môi nàng, trong cơ thể nàng dâng lên một luồng khí nóng, lan ra toàn thân...

"Ngài thật xinh đẹp..." Nàng vô thức buột miệng nói, mang theo sự tán thưởng không chút giấu diếm.

Hoắc Thiên Kinh nao nao, trái tim cứng như đá, lạnh như băng không ngừng len lỏi một luồng ấm áp.

"Cô bé ngốc, miêu tả đàn ông không gọi là xinh đẹp..." Lần đầu tiên, hắn ép tiếng nói xuống rất thấp, nặng như đá tảng đập vào trong ngực Úc Noãn Tâm.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng cắn môi, hàm răng nhỏ nhắn để lại vết tích nhọt nhọt trên bờ môi.

"Tôi đã nói rồi, nó là của tôi, không cho phép em lại khi dễ nó!" Ngón tay của Hoắc Thiên Kinh kéo bờ môi đang bị nàng giày vò ra.

Úc Noãn Tâm bị chọc cười, trong mắt mang ý cười đẹp như hoa lê đầu xuân, nhẹ nhàng nhưng mang theo vẻ phong tình khó giải.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, trong bóng đêm càng lúc càng mị mị, có vẻ trở nên càng ôn nhu hơn.

Loại ôn nhu này thật sống động như làn nước chảy róc rách, kích thích một cách kỳ lạ vào nơi sâu nhất trong đáy lòng của hắn.

Hắn muốn nàng, ngay lập tức!

Ý nghĩ này làm dưới bụng hắn rất nhanh có một luồng khí nóng, Hoắc Thiên Kinh nhìn sâu vào nàng, con ngươi đen như lửa cháy mãnh liệt có thể thiêu rụi cả một cánh rừng, tựa như muốn hung hăng chiếm đoạt nàng.

"Cởi đồ cho tôi!" Hắn xấu xa nhìn vào cánh môi của nàng, thấp giọng ám muội.

Úc Noãn Tâm không khó nhận thấy được ánh mắt hắn tỏa ra khí tức nguy hiểm của hắn, nàng cam chịu nhận lệnh, hơi đẩy nhẹ hắn ra, ngón tay đặt lên trên người hắn.

Thân thể cao to của Hoắc Thiên Kinh dựa vào đầu giường, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của nàng, áo somi nhẹ nhàng bị cởi ra, bàn tay nhỏ bé hơi dừng lại một chút ở đai lưng của hắn, nhưng nàng vẫn cảm nhận được sức mạnh to lớn áp đảo của hắn.

Ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh neho lại, giống như điều hâu bay lượn trên bầu trời, sắc bén mà cuồng bá.

"Tiếp tục!" Giọng nói của hắn khàn khàn mà gợi cảm, hết sức ôn nhu mê hoặc, nhìn như tình ý lưu luyến, rồi mang theo một chút tự phụ bề nghệ.

Hơi thở của Úc Noãn Tâm trở nên gấp gáp, một màn kinh khủng lại xet qua trong đầu, tuy rằng nàng từng có kinh nghiệm trên giường nhưng đó cũng là bị người ta cưỡng bức, căn bản là nàng chưa hề thật sự nhìn thấy cơ thể đàn ông, cho dù nơi bộ vị trọng điểm có bị che lấp rồi đi nữa.

Hắn là hắn sẽ không thích đàn bà ngây ngô như thế đi, nhìn biểu hiện vừa rồi là có thể đoán ra.

Nghĩ tới đây, Úc Noãn Tâm cắn răng một cái, chiếc đai lưng quý báu bay khỏi, sau đó cởi quần dài ra, sau một khắc, nàng liền mở to hai mắt nhìn.

"*Vẫn còn một việc!*" Hoắc Thiên Kinh tham lam nhìn nàng, chủ động kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, hơi dùng lực, rốt cục giải phóng cự long* vốn đã ngẩng cao đầu từ lâu ra ngoài. (*Cự long: con rồng không lồ, ặc)

"*A!*" Úc Noãn Tâm không nhịn được che miệng kêu lên, sau một khắc, vội vã che miệng lại, hít một ngụm khí lạnh, khiếp sợ tròn to đôi mắt đã ướt mờ giăng màn mưa bụi, nhìn vào nơi đó của hắn, đột nhiên bị dọa đến tỉnh táo trở lại.

Sao có thể lớn như vậy...

Chẳng phải nàng sẽ đau chết sao?

Giống như buổi đêm ba năm trước, cho tới bây giờ cảm giác đau nhức đến tê tâm liệt phế vẫn làm nàng nhớ kỹ, nàng hầu như đã không chịu nổi người đàn ông kia một lần lại một lần vui thích.

"*Phản ứng của em làm tôi thực tự hào!*" Hoắc Thiên Kinh trong lòng sinh một tia triu mến, sùng ái cúi đầu ngậm lấy cái miệng nhỏ đang hoảng sợ của nàng.

Đôi môi dây dưa nỉ non không ngớt với chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn, nồng nhiệt triền giao quấn quýt với đầu lưỡi của nàng, bàn tay to bắt đầu thuần thực vuốt ve da thịt nhạy cảm của nàng.

Hắn là cao thủ tình trường, Úc Noãn Tâm vốn là ngây ngô, sao có thể chịu đựng được trêu đùa như vậy, dần dần, ánh mắt nàng mị hoặc như tơ, hơi thờ như lan, da thịt trong suốt ửng hồng, hai tay mềm mại như không xương gắt gao bò lên hai cánh tay cơ bắp rắn chắc của Hoắc Thiên Kinh, tiếp nhận nụ hôn triền miên kích cuồng của hắn.

Hoắc Thiên Kinh dường như đối đãi nàng như tôn thờ một nữ thần, thân thể trắng nõn bóng bẩy khiến người ta phải bốc hỏa, hơi thở bất ổn thấp giọng "*Em thật đẹp...*" Những ngón tay dài luôn vào dưới váy của nàng, tình tế ngấm nghĩa thương thức.

Một dòng thác dữ dội chấn động trong lòng Úc Noãn Tâm, nàng vô thức giữ lấy người đàn ông trên mình, không ngừng giãy dụa, thân thể mềm mại gần kề thân thể cường tráng cứng rắn của hắn, điên cuồng thật sâu trong cơ thể vốn đang tạm ngừng lại bắt đầu dậy sóng, bàn tay nóng cháy của hắn khiến hơi nóng trong cơ thể nàng thoát giấm bớt.

Tại sao có thể như vậy...

Đây là loại cảm giác gì?

Sự bối ngỡ vừa rồi khiến nàng khó có thể tự kiềm chế.

Hoắc Thiên Kinh nhìn không được, ngón tay dài dụi hoặc xoa nhẹ lên xương quai xanh của nàng, sau đó rơi xuống tới nơi đầy dãi của nàng...

Úc Noãn Tâm cứng người, nàng kinh ngạc, ngón tay hắn trên người nàng tạo ra ma lực thật khủng khiếp đến mức khiến người ta phải sợ hãi.

"*Thoải mái thả lỏng, không nên cứng lại như vậy!*" Hắn cảm nhận được sự khẩn trương của nàng, thận trọng trấn an nàng.

Úc Noãn Tâm đáp nhẹ một tiếng, nàng nhắm hai mắt lại, buông lỏng bản thân, đem chính mình giao cho hắn.

"*Tôi không nghĩ tới, một người đàn bà lại có thể đẹp đến như vậy...*"

Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn nắm trong tay quyền chủ động, nhìn nàng e thẹn, khàn khàn khen ngợi, ôn nhu mở hai chân nàng, ngang tàng đặt chính thân thể của mình đứng tại nơi ấy của nàng.

"*Tôi... thực sự có thể hấp dẫn ngài sao?*"

Giọng nói tán thưởng của Hoắc Thiên Kinh khiến cho Úc Noãn Tâm trong lòng có chút ý thức, đôi môi nóng bỏng của hắn làm cho nàng rơi vào khoái cảm kịch liệt, đầu ngón tay của hắn bắt đầu len lỏi, nàng hoảng loạn mà ôm lấy hắn.

Lẽ nào... nàng so với Ngu Ngọc còn được hơn?

"*Tiểu yêu tinh, em quả thực làm người ta điên cuồng!*" Môi hắn dán vào bên tai nàng, khàn khàn nói.

Đã chịu không nổi dụ hoặc mềm mại dưới thân, hắn gầm nhẹ một tiếng, móng rắn chắc co rút lại, vật to lớn sưng phồng xuyên qua thân thể nàng.

Phía chân trời bùng sáng lên, mùi hoa thoang thoang kéo tới, Úc Noãn Tâm mơ mơ màng màng ngủ rồi lại ngủ, mơ hồ cảm thấy một bàn tay to vuốt ve trên chính da thịt mình, lại mơ hồ nghe được tiếng kéo khóa quần của đàn ông...

Lúc thực sự tỉnh lại là do bị một trận tiếng the thé của đàn bà làm giật mình tỉnh giấc!

"*Dừng...*" Nàng quay người lại, nhưng cả người đau nhức muốn chết, toàn thân đều mềm nhũn, không còn chút khí lực nào cả.

Hoắc Thiên Kinh thiếu chút nữa lấy mạng của nàng rồi!

Úc Noãn Tâm mở mắt, một đôi mắt đẹp trong suốt tựa hồ vẫn còn mang một chút sương mù mờ mờ lung, chiếc giường to như vậy vẫn còn lưu lại hơi thở của riêng Hoắc Thiên Kinh, ga trải giường lộn xộn, không khó nhận ra cảm xúc mãnh liệt kích thích tình dục đêm qua.

Người đàn ông kia tác cầu nàng một đêm rốt cục đã chiếm được thỏa mãn, không phải rời đi rồi sao?

Loại đàn ông tham ăn này khiến nàng phải chịu tội.

Tiếng nói vừa rồi là giọng của đàn bà, mang theo bất mãn, ngay sau đó, tiếng giày cao gót lạnh lẽo từ xa tiến lại gần, vang vọng trên hành lang, mơ hồ còn có thể nghe thấy giọng nói vội vàng của quản gia.

"Ngu tiểu thư, Ngu tiểu thư..."

Ngu tiểu thư?

Úc Noãn Tâm tự nhiên trong nhất thời không có phản ứng lại, Ngu tiểu thư ở đâu tới?

Ngu...

"A." Nàng bỗng bật dậy, trở nên tỉnh ngộ lại.

Ngu tiểu thư! Ngu Ngọc!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Úc Noãn Tâm vội vã lật chăn lên để xuống giường, ai ngờ khi mới bước được một bước, hai chân mềm nhũn ngã sấp xuống.

"A..." Một trận đau nhức truyền đến. May mà có tấm thảm, bằng không nhất định sẽ đau muốn chết.

Hoắc Thiên Kinh đáng chết, đã vậy còn hành hạ nàng!

Nàng nhìn vào thân thể mình theo phản xạ, trên da thịt vốn trong suốt từ trên xuống dưới hiện lên vết tích của hoan ái, đầu hôn chói mắt giống như hoa mai hồng, không ngừng nhắc nhở nàng tối qua đã có bao nhiêu cuồng dã...

Nàng nhanh chóng nắm chặt tay, rồi lập tức mặc quần áo lại, nếu không ngộ nhờ Ngu Ngọc xông đến thì rất là xấu hổ.

Đôi mắt đẹp trong veo dò xét một vòng, đập vào mắt nàng đều là chiếc áo ngủ mà tối hôm qua đã bị bàn tay to lớn của Hoắc Thiên Kinh xé rách, nàng cắn môi, rốt cuộc nhìn thấy được chiếc áo sơ mi tối qua của Hoắc Thiên Kinh ở trên sofa...

Vội vã thu dọn lại một chút, hành lang bên ngoài không ngừng vang lên tiếng giày cao gót khiến nàng cảm thấy bất an gấp bội.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Úc Noãn Tâm cả kinh!

Quả nhiên là Ngu Ngọc!

Làm sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

"Ngu tiểu thư, cô nên đến phòng khách để chờ Hoắc tiên sinh đi, cô xông loạn như vậy, tôi rất lấy làm khó xử." Quản gia giống như một bảo mẫu, đi đằng sau cô ta khuyên bảo.

"Thực buồn cười, lẽ nào bà còn không biết tôi và Hoắc tiên sinh là quan hệ gì ư? Vậy mà còn ở nơi này?"

Ngu Ngọc chỉ nói một nửa rồi thôi, bởi vì sau khi cô quay người lại thì liền thấy được đang đứng ở cánh cửa phòng ngủ là Úc Noãn Tâm.

"Là cô?" Ngu Ngọc sững sờ một chút, ngay sau đó cặp mắt nổi lửa giận. "Hóa ra là cô!"

Úc Noãn Tâm không khó nhận ra trong đáy mắt của cô ta chính là sự tức giận, trái tim đập "thình thịch" một tiếng, thân thể vô thức khẽ sát vào khung cửa.

Quản gia thấy tình hình như vậy, lập tức tiến lên.

"Úc tiểu thư, cô thức dậy rồi, Hoắc tiên sinh dặn rằng chờ cô tỉnh dậy thì trực tiếp đến nhà ăn dùng cơm ạ."

Quản gia còn chưa nói hết, Ngu Ngọc đã tiến lên đẩy người quản gia ra, nhìn Úc Noãn Tâm đang mặc áo sơ mi của Hoắc Thiên Kinh trước mặt, con mắt đều bốc hỏa.

"Ngu tiểu thư, cô..." Úc Noãn Tâm dù ngốc cũng có thể đọc được chút bối rối trong mắt cô ta, muốn giải thích chút gì đó cho cô ta, đầu sao nàng không muốn bị cuốn vào giữa quan hệ của bọn họ.

"Câm miệng!" Ngu Ngọc không chút khách khí mà ngắt lời nàng, ngay sau đó, dùng lực đẩy mạnh cửa phòng ra, đi vào trong gian phòng.

Úc Noãn Tâm cả kinh.

Quản gia cũng giậm chân một cái, vội vã đuổi kịp. *"Ngu tiểu thư, cô không thể đi vào, không có lệnh của Hoắc tiên sinh thì cô không thể vào."*

Ngu Ngọc không để ý gì tới quản gia đang hô to gọi nhỏ, đi một mạch qua gian phòng khách, trên sofa gối ôm rải rác mỗi cái một nơi, lộn xộn ngổn ngang, cô ta vội vã chạy vào phòng trong, hô hấp nhất thời trở nên gấp gáp.

Ga trải giường lộn xộn, đầu giường có ly thủy tinh chứa rượu đỏ, trên tấm thảm còn có một chiếc áo ngủ bị xé rách cùng với rải rác một vài miếng giấy vệ sinh...

Hô hấp của Ngu Ngọc thoáng chốc trở nên khó khăn, đột nhiên nắm chặt bàn tay lại.

Úc Noãn Tâm quả thực muốn tìm một chỗ để trốn vào, nàng giống như là bị bà vợ bất gian. Giống như là kẻ thứ ba, bối rối không thôi.

"Ngu tiểu thư, hãy nghe tôi giải thích, tôi..."

"Bốp."

Tiếng bạt tai vang lên cắt đứt lời nàng!

Úc Noãn Tâm ôm má phải của mình, cảm giác nóng rát hầu như khiến nàng muốn rơi lệ, nàng khiếp sợ nhìn khuôn mặt gần như tái xám của Ngu Ngọc. Từ trước đến nay chưa hề nghĩ đến một người phụ nữ giận dữ thì sẽ đáng sợ như vậy.

Quản gia thấy thế, cực kỳ sợ hãi.

"Ai nha, Ngu tiểu thư, cô làm cái gì vậy hả, nếu như bị Hoắc tiên sinh biết thì..."

"Cút, ở đây không có chuyện của bà, bà cút đi cho tôi!" Ngón tay của Ngu Ngọc chỉ về hướng cánh cửa, lớn tiếng quát át đi với tiếng quản gia.

Quản gia thấy tình hình không tốt, cũng chỉ biết lui ra, nên nhanh chân thông báo cho Hoắc tiên sinh!

Ngu Ngọc nhìn về phía Úc Noãn Tâm, lồng ngực tức giận đến nhấp nhô lên xuống

"Cô." Cô ta chỉ vào Úc Noãn Tâm. *"Thật đúng là một con hồ ly tinh! Cô được miễn nguyên rồi, Hoắc tiên sinh rốt cuộc đã lên giường với cô! Cô rất đắc ý đúng không?"*

"Tôi không có!" Úc Noãn Tâm nhẹ giọng phản bác. *"Cho tới bây giờ tôi không nghĩ đi theo cô tranh đoạt cái gì cả."*

"Hừ" Ngu Ngọc cười nhạt, vẻ mặt xem thường. *"Cô không nghĩ muốn đi tranh cái gì? Thực sự buồn cười, vậy cô đang mặc quần áo của ai? Úc Noãn Tâm, cô cho rằng Hoắc tiên sinh cho cô lên giường thì cô sẽ như điều gặp gió, chìm sẽ biến thành phượng hoàng ư? Cô không nên vui vẻ quá sớm, tôi đã ở bên Hoắc tiên sinh đủ 3 năm, tôi rất hiểu anh ta, chẳng qua chỉ là một thời gian mới mẻ, chờ mới mẻ ấy qua đi, anh ta sẽ chán cô thôi!"*

"Đã như vậy, tại sao Ngu tiểu thư lại tức giận đến như thế?" Úc Noãn Tâm lạnh lùng nhìn cô ta, giọng nói nhàn nhạt giống như là những việc vật đó không hề liên quan đến mình.

"Cô." Ngu Ngọc hận không thể tiến lên và miện nàng. *"Nếu thông minh thì biến khỏi đây ngay, không được dính líu với Hoắc tiên sinh nữa, bằng không tôi nhất định sẽ không cho cô sống trong giới giải trí nữa!"*

"Xin lỗi, tôi sẽ không rời khỏi nơi này, đây là định đoạt của Hoắc tiên sinh, cô không có quyền quyết định!" Úc Noãn Tâm không nóng không lạnh mà nói.

Cái loại tranh giành tình nhân này thật sự là buồn chán hết sức!

Nàng chỉ là một người vô tội, vì sao mà ngay cả ngày nghỉ cũng phải khổn khổ trải qua như vậy?

"Cô." Ngu Ngọc tức giận, vung tay lên lần nữa, Úc Noãn Tâm né đi theo phản xạ.

"Đã ảm ỉ đủ chưa?" Một giọng nói trầm thấp mà đầy uy quyền vang lên, không khó nghe ra sự không hài lòng!

"Thiên Kinh!" Ngu Ngọc hướng về bóng hình anh tuấn cao lớn ở phía cửa, vội vã hạ tay xuống, sắc mặt lập tức thay đổi, trở nên vô cùng điềm đạm đáng yêu, nhào tới trong lòng hắn.

Úc Noãn Tâm thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt!

Trên người Hoắc Thiên Kinh mặc áo tắm, rất dễ dàng nhận ra là hắn vừa mới tắm xong, những sợi tóc đen ướt át, cổ áo hơi mở rộng, vòm ngực rắn chắc cường tráng như ẩn như hiện.

Nhìn người phụ nữ trong lòng mình, mày hắn hơi nhíu lại.

"Sao cô lại tới đây?" Hắn nhẹ đẩy cô ta ra, thờ ơ hỏi một câu, nhưng nhìn đến gương mặt đỏ ửng của Úc Noãn Tâm, trán đột nhiên nhăn lại không vui.

Hắn đi tới trước mặt Úc Noãn Tâm, nâng cằm nàng lên, nhìn kỹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Cô tát ư?" Hoắc Thiên Kinh chuyển ánh mắt về phía Ngu Ngọc, giọng điệu trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Dù sao Ngu Ngọc cũng đã theo hắn ba năm, hơi nao nao rồi tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của hắn, nói: "*Người ta không phải cố ý đâu, chẳng qua, chỉ là thấy mọi chuyện trước mắt, có chút tức giận mà thôi...*"

Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng cô ta tức giận muốn chết, chẳng qua chỉ là một bạt tai thôi mà, người phụ nữ nào bên cạnh Hoắc Thiên Kinh lại không biết sự lợi hại của Ngu Ngọc?

"Nhận lỗi!" Hoắc Thiên Kinh trầm giọng thốt ra hai chữ.

"Cái gì?" Ngu Ngọc cả kinh, cô không nghe lầm chứ? Hắn bảo cô đi xin lỗi, với con hồ ly tinh này ư?

"Thiên Kinh, anh làm sao vậy..."

Hoắc Thiên Kinh như vậy làm cô ta cảm thấy bất an, khẩn trương như vậy vì một người đàn bà, đây là lần đầu cô ta nhìn thấy. Trước đây cho dù cô ta quá quắt như vậy, hắn cũng sẽ không để ý so đo.

Úc Noãn Tâm cũng ngẩn ra.

"Hoắc tiên sinh, không cần..." Ngu Ngọc đang là một diễn viên nổi tiếng, bắt cô ta phải xin lỗi, chẳng phải là sau này nàng không có kết quả tốt ư?

Hoắc Thiên Kinh không để ý đến Úc Noãn Tâm, con ngươi đen hẹp dài đột nhiên nhíu chặt.

"Mau xin lỗi Úc tiểu thư!" Hắn thậm chí không lớn tiếng, nhưng lại lộ ra một quyền uy không thể cự tuyệt.

Sắc mặt của Ngu Ngọc trở nên rất khó coi, nhưng hiển nhiên không thể cãi lại mệnh lệnh của Hoắc Thiên Kinh, chuyển ánh mắt về phía Úc Noãn Tâm, giọng cực nhỏ nói một câu: "*Xin lỗi.*"

"Không sao..." Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng trả lời, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Trời sinh đàn bà lòng dạ hẹp hòi, nhất là Ngu Ngọc, làm sao cô ta có thể chịu để yên?

"Thiên Kinh, anh tới nơi này nghỉ ngơi cũng không báo cho em một tiếng, làm người ta lo muốn chết." Ngu Ngọc thấy Hoắc Thiên Kinh hơi nhíu mày, lập tức tươi cười rạng rỡ chủ động tiến lên, giang hai tay ôm lấy thân thể hắn.

"Không phải cô có việc phải làm sao?" Hoắc Thiên Kinh cũng không đẩy cô ta ra, chỉ thản nhiên hỏi một câu, ánh mắt liếc về phía cô gái kia.

Dễ nhận thấy, vẻ mặt lãnh đạm của Úc Noãn Tâm khiến hắn phật lòng.

Ngu Ngọc cũng cảm thấy được đầu lông mày của Hoắc Thiên Kinh hơi có chút biến đổi, sau khi kinh ngạc, vội vàng kéo sự chú ý của hắn về phía mình.

"Người ta thực có rất nhiều công việc phải làm, thế nhưng người ta rất nhớ anh đấy, cho nên bảo trợ lý bỏ hết đi..." Cô ta than thở nói, nhưng không kém phần quyến rũ.

Quả nhiên, sau khi Hoắc Thiên Kinh nghe vậy, đôi môi mơn mởn có ý cười, bàn tay to đặt lên gương mặt của Ngu Ngọc, nói: "Đàn bà thì phải biết rõ mình phải làm người khác vui vẻ, đặc biệt là đàn bà của tôi, nếu được tôi để mắt tới thì muốn gì tôi đều có thể cho được."

Đúng là hấn nói với Ngu Ngọc, nhưng ngụ ý cũng là nói với Úc Noãn Tâm.

Người ngu dốt đến mấy cũng có thể nghe được hàm ý.

Úc Noãn Tâm nao nao trong lòng, làm sao nàng lại đắc tội với hấn vậy?

Người đàn ông này tính khí thay đổi thất thường làm nàng có chút phản cảm, không biết lúc nào vui, không biết lúc nào buồn, trở mặt nhanh như lật trang sách vậy.

Ngu Ngọc cũng nghe được ý tứ của Hoắc Thiên Kinh, nhưng sợ dĩ cô ta có thể ở bên hấn trong ba năm, chủ yếu là bởi vì cô ta giỏi giả ngu, một người đàn bà thông minh là một người đàn bà giỏi giả ngu.

"Thiên Kinh, đương nhiên là người ta nhớ rồi, người ta có được như ngày hôm nay cũng là nhờ anh cho thôi. Nào, hôm nay chúng ta thư giãn một chút đi."

Bất ngờ, Hoắc Thiên Kinh tự nhiên bỏ cánh tay của cô ta ra.

"Thiên Kinh?" Ngu Ngọc sững sốt.

"Cô." Hoắc Thiên Kinh lạnh nhạt nhìn về phía đáng đáp đang xem kịch của Úc Noãn Tâm, giọng điệu không hài lòng nói: "Thay quần áo cho tôi!"

"Hả?" Úc Noãn Tâm ngây ngốc một chút.

Thay quần áo cho hấn? Hấn có tay mà không tự mình thay được sao? Hiện giờ cả người nàng đều đau nhức.

Ngu Ngọc nhìn về phía Úc Noãn Tâm, trong mắt mang theo thù hận, nhưng ngay sau đó thì khôi phục lại dáng vẻ ngập tràn tươi cười, dựa vào Hoắc Thiên Kinh: "Thiên Kinh, anh xem cô ta vụng về như thế, làm sao biết cách hầu hạ cho anh được, cứ để em."

Lời của nàng còn chưa dứt, Hoắc Thiên Kinh lập tức đi về phía cửa, ngang qua bên cạnh Úc Noãn Tâm, giọng điệu lãnh đạm nhưng có thể làm cả phòng sập đổ:

"Theo tôi vào phòng thay quần áo!"

Úc Noãn Tâm thầm thở dài một hơi nặng nề, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi theo phía sau hấn.

Khuôn mặt mỹ lệ của Ngu Ngọc trở nên tái nhợt, cô ta tức giận đến nắm chặt tay lại, đúng lúc đó Hoắc Thiên Kinh ngoảnh đầu lại.

Mắt Ngu Ngọc sáng ngời.

"Cô đã tới thì lập tức theo tôi ra biển!" Giọng điệu không có mấy may gì là bàn bạc, trước sau như một là mệnh lệnh.

"Được." Ngu Ngọc vui mừng chấp nhận.

"Cô đang cố chọc giận tôi?" Trong phòng thay đồ, Hoắc Thiên Kinh đưa tay ra nâng chiếc cằm cương ngạnh của Úc Noãn Tâm lên, con ngươi hẹp dài lộ vẻ không cho phép khinh thường dù chỉ một chút.

"Hoắc tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi không có." Úc Noãn Tâm thành thật trả lời, cặp mắt trong veo như dòng suối cũng không ngại ngần mà nhìn vào hấn.

"Tôi cũng không biết cô ta sẽ đến!" Hoắc Thiên Kinh vô ý nói một câu, buột miệng thốt ra làm hấn cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên hấn chủ động giải thích một điều gì cho một người đàn bà, riêng hấn thì không giải thích được vì sao mình lại có cái loại hành vi này.

Chết tiệt!

Hả?

Quả nhiên, Úc Noãn Tâm cũng sững sốt một chút, kinh ngạc nhìn hấn, không giải thích được tại sao hấn lại nói ra một câu như thế.

Hoắc Thiên Kinh nhướn mày.

"Cho nên tôi rất ghét cái dáng vẻ xem diễn trò của cô!" Hấn nói toạc ra không ả ý.

Úc Noãn Tâm bắt đầu dī thờ dài, giải thích: "Hoắc tiên sinh, tôi thực sự không có, không phải lát nữa ngài phải ra biển ư? Tôi sẽ giúp ngài chuẩn bị y phục."

Người đàn ông này đúng là buồn chán!

Đi nhanh đi, nguyện vọng lớn nhất hiện giờ của nàng là có thể nằm trên giường mà nghỉ ngơi một chút, trải qua một trận cãi nhau với Ngu Ngọc, nàng càng không còn hơi sức gì nữa.

Hoắc Thiên Kinh buông lỏng tay nàng ra, khẽ gạt đầu nhẹ một cái, nhưng đôi mắt lại không có ý định buông tha hình bóng xinh đẹp của nàng.

Úc Noãn Tâm nhìn trang phục ở bốn phía xung quanh một chút, không khỏi than nhẹ.

Thực sự là một cuộc sống xa xỉ, trang phục trong phòng thay quần áo này còn nhiều hơn ngoài cửa hàng, mỗi bộ đều có thể dễ thấy là đồng bộ, quần áo được cất may tỉ mỉ, lộ ra một sự tôn quý hiển hách.

"Hoắc tiên sinh, ngài có toàn là trang phục đi làm, không có trang phục nghỉ ngơi sao?" Úc Noãn Tâm vừa chọn quần áo vừa nhẹ giọng hỏi.

Có làm hay không? Hấn không phải là khách du lịch ư? Người đàn ông này chưa từng mặc trang phục nghỉ ngơi ư?

Nàng kinh ngạc khi thấy bên hông mình có cảm giác ấm áp, ngay sau đó, nàng rơi vào vòng tay rắn chắc của hấn.

Hoắc Thiên Kinh từ phía sau ôm lấy nàng, đôi tay to lớn như một chiếc kim sắt gông cùm vòng eo của nàng, chớp mũi hấn lướt qua sợi tóc xinh đẹp của nàng, đi xuống gáy, tham lam gặm cắn...

Thân thể của Úc Noãn Tâm run lên.

"Hoắc tiên sinh. Đứng, đứng như vậy..."

Sao hấn lại có thể giờ trò cực kỳ ám muội như thế ở chỗ này?

"Đứng làm gì?" Thân thể anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh dán chặt vào lưng nàng, dáng vóc cao to tôn lên đường cong xinh đẹp của nàng, cánh tay hấn dần dần siết chặt, đôi môi chôn thật sâu vào gáy nàng, lời nói trầm thấp của hấn càng trở nên mơ hồ không rõ...

Một cảm giác quen thuộc lại lần nữa lan ra toàn thân Úc Noãn Tâm, nàng hơi giả dụa, nói: "Hoắc tiên sinh, đây là phòng thay quần áo..."

"Không có lệnh của tôi, bất kỳ ai cũng không dám vào đây!" Một câu nói, càng lộ rõ khát vọng của hấn.

Không ngờ người đàn bà này lại sinh ra ảnh hưởng lớn như vậy với hấn. Nhìn bóng lưng khêu gợi của nàng lúc ẩn lúc hiện, nàng mặc áo sơ mi của hấn, đôi chân dài lộ ra không chút che lấp, vì thân hình của hấn cao lớn nên áo sơ mi có thể che được phần hông xinh đẹp của nàng, nhưng lại không che được sự gợi cảm trong đó.

Trong lòng dâng lên một tia ấm áp lưu chuyển, nhưng đôi lại là khát vọng cũng càng lớn hơn!

Cổ họng của hấn trở nên thắt chặt, chỉ mới nhìn thấy đàn bà mà lại phát sinh ý niệm chiếm hữu điên cuồng trong đầu, nàng là người đầu tiên!

Úc Noãn Tâm không khó cảm nhận được sau lưng nàng là một sức mạnh cứng rắn cực đại, nàng sợ đến mức trong lúc nhất thời không dám nhúc nhích gì.

Không lẽ hấn lại muốn sao? Trời ạ, nghìn vạn lần đừng nha, tối hôm qua nàng đã chịu không nổi rồi, vừa nghĩ đến cảnh ấy, hai đôi chân của nàng như nhũn ra.

"Hoắc, Hoắc tiên sinh... Ngu tiểu thư đang đợi ngài..." Nàng đành nhắc nhở hấn một câu, không phải hấn đang vội vàng ra biển sao?

Hoắc Thiên Kinh dường như không nghe thấy lời của nàng, một tay giữ lấy eo nàng, còn tay kia từ từ đi xuống, bàn tay ấy đi tới đâu đều khiến nàng kinh hãi đến đó.

"Lần đầu tiên của em là cho ai?" Ngón tay nóng rực của hấn đi đến chỗ mẫn cảm của nàng, mang theo sự tham lam và lưu luyến. Chà đạp ý chí của nàng từng chút một...

Cả người Úc Noãn Tâm run lên, bởi vì động tác của hấn, cũng bởi vì lời nói của hấn...

Sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

"Tôi, tôi..." Nàng khó khăn nhắm mắt lại, cái đêm kinh khủng ấy lại xuyên thấu thần kinh não của nàng một lần nữa, trong nháy mắt hơi thở trở nên gấp gáp.

Đó chính là cơn ác mộng cả đời khó quên của nàng!

Thấy nàng không nói lời nào, Hoắc Thiên Kinh liền siết chặt eo của nàng, quay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, nhếch môi nói:

"Em có yêu người đàn ông nào chưa?"

Không ngờ, trước sau như một, câu nói khi ra khỏi miệng thì lại mang theo một nghi vấn.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Tà Lăng Thần... Người đàn ông trong lòng nàng rất yêu, kiếp này còn có duyên nắm tay nhau được nữa không? E rằng kiếp sau mới có cơ hội...

Thấy nàng gật đầu thừa nhận, ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh đột nhiên trầm xuống, hơi thở lộ ra mùi nguy hiểm.

"Thì ra là thế..." Hắn cười nhạt, nhưng ngón tay thô ráp lại không cảnh báo trước, dò xét vào bên trong nơi chật khít mà nhạy cảm của nàng, không chút thương tiếc.

Lần đầu tiên của nàng, hẳn là cho người đàn ông mà nàng yêu đó!

Chết tiệt!

Đối với đàn bà, hẳn không quan tâm người đàn bà ấy đã mất tằm thân trinh trắng hay chưa, thậm chí cũng không thích trinh nữ, bởi vì hẳn không có đủ kiên nhẫn để hướng dẫn chuyện chăn gối cho một người non nớt. Chỉ là, với người đàn bà trước mắt này, điều đó lại làm hắn cảm thấy cực kỳ không vui.

"A." Trong cơ thể bất ngờ bị xâm nhập khiến nàng cảm thấy khó chịu, nàng vô thức ngẩng đầu lên, lại bị hắn nhấn cơ hội hôn lấy đôi môi nàng.

Ngón tay hung ác độc địa dần vật ý thức của nàng, đôi môi hồng hực khiêu khích khát vọng sâu kín trong nội tâm của nàng.

Từ từ, đầu của hắn dần hạ xuống, lửa nóng từ đôi môi nàng chuyển xuống cổ, xương quai xanh quyến rũ... Một chiếc cúc áo sơ mi đã bị cởi ra, bàn tay ngăm đen tham lam mà bao phủ lấy bộ ngực đầy đặn của nàng...

"Hoắc tiên sinh, ngài... không còn nhiều thời gian đâu..." Ý thức của Úc Noãn Tâm từ từ tan rã, dưới sự giày vò của ngón tay hắn, nàng cảm thấy dục vọng từ từ tăng lên, sôi trào sùng sục....

"Thực là trời sinh mê hoặc..." Ngón tay của Hoắc Thiên Kinh bị hơi nóng của nàng phá vào, vật sinh long hoạt hổ ở eo nàng càng lúc càng kêu gào muốn được phóng thích, hắn ngậm lấy vành tai của nàng, giọng nói trầm khàn lộ ra sự thèm muốn rõ rệt.

"Không..."

"Phủ nhận ư? Em hãy nhìn chính bản thân mình có bao nhiêu nhiệt tình và ướt át đi..." Hoắc Thiên Kinh cười tà mị, rút ngón tay ra, rồi đưa tới trước mắt nàng.

Úc Noãn Tâm quả thực là muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, làm sao nàng lại như vậy?

Thấy khuôn mặt ửng đỏ của nàng lộ rõ vẻ giống như tiên nữ, cổ họng của Hoắc Thiên Kinh khô khốc thắt chặt lại, xoay thân thể của nàng lại, đẩy mạnh nàng nằm ra trên chiếc bàn gỗ trầm hương.

"Em thật sự rất đẹp khiến tôi khó có thể tự kiềm chế."

Sự hấp dẫn kiều mị của nàng lộ ra trong mắt hắn, cặp mắt đen lóe lên sự ngưỡng mộ sâu sắc, giống như là sùng bái thân thể bóng bẩy của nàng, không kìm lòng được mà cúi đầu xuống, gương mặt cao ngạo bất ngờ vùi vào nàng...

"Đừng"

Thân thể của Úc Noãn Tâm run lên, giọng nói cũng trở nên gay gắt lạ thường, *"Hoắc, Hoắc tiên sinh... Xin ngài... Ngài không nên... Đừng... a..."*

Cuối cùng, tiếng nói chuyển thành tiếng ngậm nga, êm tai giống như một âm thanh của thiên nhiên, nhẹ nhàng dập dờn trong phòng thay quần áo.

Bàn tay lúc này nỗ lực đẩy hắn ra bây giờ lại vô thức ôm lấy đầu hắn, ngón tay mảnh khảnh luồn vào mái tóc dày rậm của hắn, ánh mắt của nàng ngày càng mờ rồi...

Như là sau khi đã ném bữa tiệc thịnh soạn nhất trên thế giới, Hoắc Thiên Kinh cố gắng đứng thẳng, không khó nhìn ra khát vọng đang ẩn sâu trong cặp mắt đen nguy hiểm của hắn.

Thân thể của hắn lại lần nữa cong xuống, vòm ngực cường tráng rắn chắc áp sát vào lưng nàng, tà mị nói bên tai nàng: *"Không có cách nào khác, đành vậy đi?"*

Chữ cuối cùng vừa cất lên, hần nhắc hồng, từ phía sau lưng nàng đâm vào thật sâu.

"Đừng." Úc Noãn Tâm thiếu chút nữa không thể thở nổi, tuy rằng đã trải qua một đêm, nhưng kiều ngạo rất lớn của hần vẫn còn làm nàng mệt mỏi rồi.

"Nhớ kỹ cảm giác khi tôi ở trong cơ thể của em!" Hoắc Thiên Kinh ra lệnh, của nàng thật chặt thực sự có thể làm hần nổ tung!

Úc Noãn Tâm vô lực gật đầu...

Phòng thay quần áo, một cảnh kiều diễm...

Một hồi hoan ái qua đi.

Úc Noãn Tâm giống như một con búp bê rách nát, toàn bộ cơ thể ngã trên chiếc bàn gỗ, áo sơ mi trên người sớm đã bị cởi ra, lộ ra vết tích lưu lại của tình cảm mãnh liệt, đôi chân hơi gập lại, hơi thở hỗn loạn trong nhất thời khó có thể bình phục.

"Dậy sửa soạn một chút, theo tôi ra biển!"

Hoắc Thiên Kinh mặc quần áo, nét mặt phấn chấn, bàn tay to quyến luyến mà khẽ vuốt ve da thịt mềm mại của nàng vài cái rồi nói.

Cho tới bây giờ hần không hề nghĩ tới, người đàn bà này có thể gây cho hần khát vọng sâu đậm như vậy!

Cái gì?

Úc Noãn Tâm đầy mắt ngẩn ra, miễn cưỡng gắng sức mà đứng lên.

"Hoắc tiên sinh, ngài, không phải ngài muốn đi ra biển với Ngu tiểu thư ư?"

Trời ạ, nàng không muốn đi!

Đáy mắt của Hoắc Thiên Kinh đột nhiên trầm xuống.

"Đừng bắt tôi phải lặp lại! Sửa soạn một chút đi!" Nói xong, hần sai bước về phía cửa.

"Hoắc tiên sinh" Úc Noãn Tâm khẩn thiết gọi hần lại.

Hoắc Thiên Kinh dừng bước, nhìn nàng, cau mày lại.

"Hoắc tiên sinh, tôi, tôi có thể không đi được không?" Úc Noãn Tâm khó khăn đưa ra lời thỉnh cầu.

Hoắc Thiên Kinh chau mày lại. "Vì sao?"

Úc Noãn Tâm cắn cắn môi, vì sao ư? Hần biết rõ mà còn cố hỏi phải không?

"Ngu tiểu thư sẽ mất hứng, với lại tôi thực sự mệt mỏi quá..." Điều cuối cùng mới là yếu tố quan trọng.

Hoắc Thiên Kinh hồ hững nhìn nàng.

"Đây là quyết định của tôi, cô ta không có quyền tức giận, về phần cô mệt chết đi..."

Hần dừng lại một chút, khi Úc Noãn Tâm tưởng rằng có hi vọng thì, bên môi đột nhiên cong lên.

"Nếu trở thành người đàn bà của tôi, sẽ thích ứng với khẩu vị của tôi!" Nói xong, đẩy phăng cửa đi ra ngoài.

Thân thể của Úc Noãn Tâm trượt xuống như lá rụng, sắc mặt cũng có vẻ tái nhợt.

Đồ đàn ông đáng chết! Lẽ nào hần không biết thương hoa tiếc ngọc ư?

Cũng khó trách, bên hần đều là những người đàn bà cố gắng bu quanh tới, các nàng chỉ có phục tùng hần vô điều kiện, có lúc nào cự tuyệt hần đâu?

Nghĩ tới số mệnh của bản thân như vậy, người đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đạo lý này nàng hiểu, chỉ là nàng thấy rất nhục nhã. Nhục nhã vì trở thành món đồ chơi cho hần phát tiết vào bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu, cũng nhục nhã vì tự dung chính mình lại hòa theo...

Buồn phiền một lát, Úc Noãn Tâm chậm rãi đứng dậy, chọn một bộ quần áo đẹp do mình mang đến, khốn khổ đi vào trong phòng tắm...

"Thiên Kinh."

Khi Hoắc Thiên Kinh đi tới sô pha trong phòng khách ngồi xuống xong, hai mắt Ngu Ngọc sáng rỡ, lập tức như bướm bướm lượn đến bên cạnh hần.

"Sao lại lâu như vậy huh?" Cô ta giả vờ ủy khuất dựa vào bên người hắn, nhưng lại nhạy cảm ngửi ra một mùi thơm thoang thoảng không thuộc về hắn.

Là mùi hương của đàn bà!

Quả nhiên!

Ngu Ngọc nhanh chóng âm thầm nắm chặt tay!

Cô ta ở phòng khách chờ gần hai tiếng đồng hồ, hai tiếng, làm gì có ai có thể thay quần áo mất hai tiếng chứ?

Trong phòng thay quần áo rốt cục là xảy ra chuyện gì, trong lòng cô ta hiểu rõ!

Nghĩ tới đây, cô ta càng cảm phần không ngọt, Úc Noãn Tâm chết tiệt, ả đúng là có năng lực câu dẫn đàn ông, sẽ có một ngày, cô sẽ cho ả biết người đàn ông này thuộc về ai.

Hoắc Thiên Kinh hình như thấy được cơ thể nàng cứng ngắc, thân thể to lớn dựa vào sô pha, lông mày hơi nhíu lại.

"Cô chờ thấy sốt ruột sao?"

Ngu Ngọc cả kinh, vội vã nhào tới trong lòng hắn, đầu ngón tay thon dài khẽ di chuyển trên ngực hắn. "Người ta không có đầu, người ta chỉ là rất mong chờ cùng anh rời bến thôi, khi nào thì chúng ta xuất phát?"

Người đàn ông này cô ta không thể trêu vào, nhưng mà Úc Noãn Tâm, hãy chờ xem!

"Chờ Úc tiểu thư xuống đã!" Hoắc Thiên Kinh thản nhiên nói.

"Cái gì?" Ngu Ngọc kinh hãi, Úc Noãn Tâm, con tiện nhân đó cũng đi theo cùng ư? Để làm cái gì?

"Làm sao vậy?" Hoắc Thiên Kinh nhìn cô ta, ánh mắt không hài lòng.

"A, không có gì..." Ngu Ngọc không dám lại hỏi nhiều, nhu thuận nằm trong lòng hắn như con mèo nhỏ, nhưng trong mắt lại lộ vẻ oán.

Hoắc Thiên Kinh hình như rất thỏa mãn với sự nhu thuận của cô ta, hai cánh tay choàng qua người cô, bàn tay vô thức vỗ về lên phần da thịt lộ ra ngoài, trong đầu hiện lên hình ảnh kìm động tiền xinh đẹp của Úc Noãn Tâm.

Vùng biển xinh đẹp đa tình lãng mạn, một chiếc du thuyền xa hoa lướt trên biển khơi xanh thẳm, giống như vương tử đi tuần trong truyện cổ tích.

Trên boong tàu của du thuyền tư nhân, Hoắc Thiên Kinh nhàn nhã hưởng thụ ánh nắng mặt trời, Ngu Ngọc chủ động rót cho hắn một ly rượu thơm nồng khê tỏa hương.

"Ngoan!" Hắn tiếp nhận ly rượu, bàn tay khẽ nhéo lên da cô ta, thờ ơ không để ý Ngu Ngọc cảm thấy hớn hờ bội lần.

Trước nay Hoắc Thiên Kinh chỉ thích rượu vang đỏ. Mỗi một bình rượu đỏ đều trực tiếp mang từ Pháp về qua đường hàng không, hương vị thuần khiết, nhẹ nhàng lan tỏa ra xung quanh.

"Thiên Kinh, ở đây đẹp quá, ngay cả trong gió đều thoang thoảng mùi thơm ngát..." Tâm tình Ngu Ngọc vui vẻ, vốn tưởng rằng Úc Noãn Tâm xuất hiện sẽ quấy rầy kế hoạch ra biển, không nghĩ là nàng ta không cùng lên boong tàu, tâm tình phiền muộn của cô ta bỗng sạch trơn.

Hoắc Thiên Kinh thư thả uống một ngụm rượu đỏ, nhìn Ngu Ngọc đang vui vẻ ở bên cạnh, đặt chiếc ly sang một bên.

"Ngọc Nhi, nói đi, em tìm tôi có chuyện gì?"

Đây là cách hắn chuyên gọi nàng, cũng thể hiện mối quan hệ lâu năm không tầm thường giữa họ.

Ngu Ngọc tiến lên, làm nũng ngồi lên đùi hắn, hai cánh tay vòng ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghiêng, đôi mắt đẹp sáng lên.

"Cái gì cơ, lẽ nào em không thể nhớ anh sao?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Cánh tay Hoắc Thiên Kinh vòng trụ vòng eo của cô ta, cặp mắt thâm sâu lóe lên ánh sáng như nhìn thấu vào tận chân tơ kẽ tóc. "Em nên biết tôi không thích những người đàn bà quanh co long vòng."

Ngu Ngọc khẽ cười, giấu đi ánh mắt đã có một tia xấu hổ, vòng lấy cổ hắn, nũng nịu nói: "Là như vậy, hai ngày sau chính là ngày bình chọn nhà từ thiện, em nghĩ..." Cô ta khôn ngoan nói được một nửa thì ngừng lại, ngón tay mảnh mai khẽ trêu chọc khuôn miệng của hắn.

"Cô muốn giành được phần vinh dự này, cho nên cần nhờ đến ta." Tâm tư của cô ta không khó đoán, nhiều năm như vậy, các giải thưởng to nhỏ đều do hắn đứng ra can thiệp không ít.

"Thiên Kinh..."

Ngu Ngọc nhu mì nhìn hắn. "Chắc anh cũng đã nghe nói giải thưởng được ban bố lần này có rất nhiều người quan tâm, người ta chỉ muốn nâng cao một bước trong sự nghiệp thôi mà..."

"Chuyện này hẳn phải do công ty cô ký ước phụ trách." Hắn cười cười, đẩy mắt lộ vẻ hờ hững.

Ngu Ngọc nghe xong, đôi mắt hơi tối sầm một chút. "Công ty đương nhiên sẽ có người phụ trách rồi, thế nhưng giải thưởng này có rất nhiều người đang tranh nhau mà, người ta chỉ không muốn lại dậm chân tại chỗ thôi."

"Đây là công cuộc từ thiện, nếu cô muốn cầm giải thưởng để rạng rỡ mặt mày trong trường hợp này, ít nhất cũng nên bỏ ra một chút tâm huyết, như vậy không đến mức khiến người ngoài biết được là do tác động bí mật." Hoắc Thiên Kinh nhàn nhạt nói, thuận tay chỉ chỉ vào cái ly không ở bên cạnh.

Ngu Ngọc lập tức chủ động từ từ rót rượu vang vào, cầm cái ly lên khẽ nói: "Thiên Kinh, người ta không tin được công ty quản lý, lẽ nào... anh không muốn quản em nữa rồi sao?"

Hoắc Thiên Kinh cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, khẽ nhếch môi, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta lên, thờ ơ nói: "Hiện nay em là nữ diễn viên chói sáng một góc trời, những người muốn quản em làm sao mà lại ít được?"

Cặp mắt Ngu Ngọc chợt lóe lên nét hoảng sợ, vội vàng nũng nịu lay lay cánh tay hắn nói: "Thiên Kinh, người ta từ một diễn viên nhỏ nhoi bình thường biến thành một nữ diễn viên như ngày hôm nay đều bởi vì có anh. Em yêu anh, cho dù biết anh có rất nhiều người đàn bà khác, cũng cam tâm tình nguyện. Thiên Kinh, có phải là anh đã thấy bài báo đó rồi không? Những tin đồn kia đều là do các phóng viên viết bậy, em cùng nam diễn viên kia thực sự không có..."

"Tôi không thích nghe giải thích!"

Hoắc Thiên Kinh cất tiếng nói trầm thấp cắt đứt lời Ngu Ngọc nói, mảy nhíu lại. "Em nói em yêu tôi?"

"Đúng vậy, Thiên Kinh, em yêu anh, vì anh em có thể làm bất cứ chuyện gì!" Ngu Ngọc vội vã nói.

Hoắc Thiên Kinh thích thú gật đầu, bất ngờ nói một câu: "Nếu như ngày hôm nay Hoắc Thiên Kinh tôi bị phá sản, hay chỉ là một kẻ nghèo hèn không một xu dính túi, em còn có thể duy trì tình yêu của mình nữa không?"

Hả?

Ngu Ngọc khẽ giật mình trong chốc lát, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, gật đầu. "Thiên Kinh, em yêu chính là con người của anh..."

"Yêu con người của tôi?" Hoắc Thiên Kinh cười cười ngoài ý muốn. "Em hiểu biết được bao nhiêu về con người của tôi?"

Tất cả đàn bà đều giống nhau, mục đích đến gần hắn không phải vì tiền tài thì cũng vì danh vọng. Tình yêu, đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một thứ gì đó rất rẻ mạt! Cho nên, để một người đàn bà tới gần hắn, chỉ bằng giành nhiều thời gian ở trên giường.

"Thiên Kinh, anh làm sao vậy..." Ngu Ngọc không rõ vì sao hắn lại nói những lời này, trong lòng thất kinh.

Quả thực, cô ta tự nhận là không hiểu gì về người đàn ông trước mắt mình, tuy nói là đã ở cùng một chỗ ba năm rồi.

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, đặt ly sang một bên, khoé mắt lơ đãng lướt đến chỗ ngoặt tại cầu thang trên boong tàu, bóng dáng đang do dự kia làm đôi mắt hắn trầm xuống...

"Vậy chứng minh một chút xem em yêu tôi được bao nhiêu!"

Ngu Ngọc khôn ngoan, cười tươi như hoa, niềm vui sướng ngập đầy trong mắt không cần nói cũng biết...

"Anh yêu, người ta chỉ biết nhất định anh sẽ không bỏ mặc người ta..."

Hoắc Thiên Kinh ngầm thừa nhận khiến trong lòng cô ta rớt cuộc cũng có niềm tin, giải thưởng này ắt sẽ phải thuộc về cô.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại mang theo hết thảy mọi quyến luyến cùng phóng đảng, lướt một đường xuống phía dưới. Tuy rằng trước sau cô ta đều không

hiểu rõ con người Hoắc Thiên Kinh nhưng cô ta lại vô cùng hiểu rõ dự vọng đáng kinh người của hắn, người đàn ông như vậy làm sao không khiến cho đàn bà điên cuồng được?

Hoắc Thiên Kinh vững vàng ngồi trên ghế xếp, toàn thân tỏa ra uy quyền cùng khí thế như quân vương, nhìn người đàn bà trong lòng mình uyển chuyển như nước chậm rãi di chuyển xuống dưới, bàn tay to lớn của hắn cũng phủ trên đầu nàng, ngón tay thon dài kéo lấy sợi tóc cuộn sóng với sức lực vừa phải.

Niềm kiêu ngạo của đàn ông hoàn toàn thức tỉnh, dưới sự vuốt ve thành thạo của Ngu Ngọc càng trở nên đáng sợ...

"*Thiên Kinh, thích không...*" Ngu Ngọc quý gối trên boong tàu, hơi thở cũng trở nên dồn dập, ánh mắt mơ mơ màng màng ngẩng lên nhìn hắn.

Hoắc Thiên Kinh không nói gì, đôi môi mỏng nhếch lên một cái, bàn tay to vỗ vỗ ra hiệu một chút trên đầu cô ta.

Thân thể Ngu Ngọc tức khắc mềm như nước, bộ dạng như là đạt được hết thảy ân sủng, cúi gương mặt xuống, cái miệng nhỏ nhắn như cánh hoa đỏ tươi mờ ra...

Đột nhiên sự mềm mại từ đầu lưỡi truyền đến khiến cặp mắt Hoắc Thiên Kinh dần dần chuyển sang tối sẫm, nam tính ngang tàng ở trong miệng Ngu Ngọc càng trở nên to lớn hơn, làm cho cô ta bắt đầu không chịu nổi.

Khóe mắt lại lần nữa lướt qua bóng dáng đang dạo chơi cách đây không xa kia, bóng dáng hồ hững cùng thờ ơ khiến lòng mày Hoắc Thiên Kinh đột nhiên không vui, đáy mắt lộ vẻ băng lạnh...

Ngón tay kéo lấy mái tóc dài bỗng nhiên dùng một chút sức...

"Ồ..."

Ngu Ngọc ở dưới thân ăn đau kêu lên một tiếng, đáng thương gương mặt nhìn người đàn ông cao cao tại thượng, không rõ mình đã làm sai cái gì. Đây là một người đàn ông có khả năng nắm giữ chúng sinh, người đàn ông đứng ở trên cao nhìn xuống toàn bộ thế giới, chỉ cần nhìn vào đôi mắt hắn, hơi thở của cô cũng không thuộc về mình nữa!

"*Tự mình ngồi lên trên!*"

Tiếng nói trầm thấp của người đàn ông, trước sau đều mang theo giọng điệu mệnh lệnh, có chút khát vọng, nhưng lại càng giống như đang trút con giận dữ hơn, vang ở bên tai cô ta như là thúc dục hứng thú kích tình.

Đáy mắt Ngu Ngọc mừng như điên, lập tức đứng dậy, phong tình vạn chủng mà khóa mình, ngồi ở trên đùi người đàn ông mạnh mẽ...

"*Thiên Kinh...*"

Trong cơ thể đạt dào cảm giác dị thường khiến nàng không nhịn được thét lên, thân thể lập tức xụi lơ, hóa thành một tảng xuân thủy, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực người đàn ông, gương mặt được trang điểm công phu khẽ nghiêng sang bên, mái tóc quần dài như nước chảy nhẹ nhàng rủ xuống, rơi trên cánh tay của người đàn ông.

Trên mặt biển xanh thẳm màu trắng bạc như trong cổ tích, trong chiếc du thuyền xa hoa, một đôi nam nữ đang trình diễn một màn khiến kẻ khác phải đỏ mặt tía tai.

Người đàn bà xụi lơ như kẹo đường trong lòng người đàn ông, còn hắn thì neho hai mắt lại, dốc sức đưa sâu vào, thuần túy chỉ là phát tiết, chỉ là phát tiết...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Bầu trời đầy sao lấp lánh.

"*Thiên Kinh à, rốt cuộc là con bị gì vậy? Vứt vị hôn thê của con sang một bên, nhưng lại mang theo người đàn bà khác đi nghỉ phép? Thậm chí còn mang cô ta đến tham gia bữa tiệc trên du thuyền của ông nội Phương Nhan?*"

Trong thư phòng, Hoắc Thiên Kinh nhận được điện thoại của mẫu thân Anna Winslet, giọng nói già dặn giàu kinh nghiệm, không khó nhận ra được sự uy nghiêm của người đàn bà này.

Mẹ của Hoắc Thiên Kinh Anna Winslet xuất thân từ hoàng tộc Anh quốc, hai mươi hai tuổi gả cho một người có một nửa huyết thống Trung Quốc,

Hoắc Uyên, cũng chính là cha của Hoắc Thiên Kinh. Hoắc Uyên là người mạnh mẽ và kiên quyết, trong khi tiếp quản gia tộc Hoắc Thị đúng là đã làm được nhiều việc. Thế nhưng năm đó khi gần bốn mươi tuổi lại xảy ra tai nạn giao thông, sớm qua đời. Anna Winslet trở thành trụ cột của Hoắc Thị. Lúc Hoắc Thiên Kinh tốt nghiệp đã chuyển giao quyền cổ phần trong tay cho hắn, từ đó Hoắc Thiên Kinh trở thành người trẻ tuổi nhất ngồi nắm quyền trên chiếc ghế tổng tài.

"Xem ra Hoắc Thị chúng ta muốn tiến lên phải dựa vào sức can thiệp to lớn của truyền thông!" Hoắc Thiên Kinh vút điều xì gà Cuba thượng hạng đang cầm trong tay sang một bên, cười thần nhiên.

"Con còn có tâm tư nói giỡn?"

Trong ống nghe, ngữ khí của Anna Winslet rõ ràng bất mãn. "Ta mặc kệ con nghĩ như thế nào, lập tức trở về gặp ta!"

"Mẹ, con đang nghỉ phép!" Hoắc Thiên Kinh nhắc nhở một câu thiết yếu.

"Ta biết con đang nghỉ phép! Thế nhưng hiện giờ ta quan tâm nhất là việc chung thân đại sự của con! Hôn lễ của con cùng Phương Nhan phải được tổ chức!" Anna Winslet nhấn mạnh.

"Chuyện này sau khi kỳ nghỉ kết thúc con sẽ bàn tới!" Hoắc gia luôn thừa thốt người, mẹ hắn lo lắng cũng đúng.

"Ta muốn con trở về không đơn thuần bởi vì chuyện tình của Phương Nhan, bà nội con cứ ầm ĩ muốn gặp con, mấy ngày nay bà rất không vui, nháo Hoắc gia từ trên xuống dưới không được bình an, ta nghĩ cũng chỉ có con mới có khả năng làm cho bà nội an tĩnh lại" Anna Winslet than nhẹ một tiếng rồi nói.

"Bà nội làm sao vậy?" lòng mày Hoắc Thiên Kinh khẽ nhíu lại.

Hắn có thể không phải là một người tình tốt, nhưng tuyệt đối xứng với danh hiệu đứa cháu hiếu thảo, đối với chuyện của bà nội, hắn cũng sẽ luôn luôn để ở trong lòng.

"Bà nội buổi sáng ngủ dậy tâm huyết dâng trào, muốn nghe đàn dương cầm, ta mời người đánh đàn dương cầm hay nhất đến, vậy mà bà nội con căn bản là không hài lòng, ta lại báo tới Phương Nhan, không nghĩ là cũng bị bà nội mắng cho. Ta thực sự không có biện pháp nữa rồi." Giọng nói của Anna Winslet lộ ra vẻ mệt mỏi.

Anna Winslet có thói quen sinh hoạt cố hữu của phụ nữ Anh quốc, tuy nói gả vào Hoắc gia nhiều năm như vậy, nhưng vẫn như trước cùng Hoắc gia lão thái thái duy trì một khoảng cách nhất định, hai người bởi bất đồng trong thói quen sinh hoạt, tương kính cũng có chút tương viễn.

"Con biết rồi"

Hoắc Thiên Kinh nói một câu. Trên đời này, lão thái thái nghe lời nhất cũng chính là lời nói của đứa cháu trai này.

Úc Noãn Tâm cảm thấy lần đầu tiên mình đến gần bầu trời đêm như thế. Tại hòn đảo tư nhân nhỏ yên tĩnh mà mỹ lệ này, mọi vì tinh tú dường như được nước biển làm nổi bật nên càng lấp lánh thăm thẳm hơn, bầu trời đêm cũng lộ ra một hơi thở khoan khoái nhẹ nhàng. Giờ khắc này, nàng hiểu rõ ý nghĩa đích thực của trời cao biển rộng.

Ngày hôm nay nàng gần như là thất tha thất thểu từ trên boong tàu chạy về buồng nhỏ trên tàu. Cảnh tượng vô cùng chói nát ám muội trên boong tàu lúc ban ngày làm cho nàng sợ hãi đến suýt chút nữa rơi vào trong biển rộng mênh mông. Nàng chỉ là muốn lên boong tàu hít thở mà thôi, không ngờ tới lại gặp được một màn không chịu nổi như thế.

Cho tới bây giờ, mỗi khi nàng nghĩ đến vẫn còn tim đập dồn dập, mặt đỏ tía tai.

Hoắc Thiên Kinh kia đúng là tràn đầy tinh lực. Chẳng qua... đối mặt với người đàn bà nhiệt tình như Ngu Ngọc, hắn là hắn rất thích.

Không hiểu sao lại nổi lên cảm giác quái lạ không hài lòng vừa rồi, nàng khẽ thở dài, vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi, thì cửa phòng lại bị đẩy ra.

Úc Noãn Tâm lại càng hoảng sợ, đứng ở cửa chính là Ngu Ngọc!

"Nếu như tôi là cô thì sẽ chủ động rời đi!" Ngu Ngọc không đợi Úc Noãn Tâm mở miệng, liền chủ động đi đến, đôi mắt kiêu căng nhìn nàng.

Úc Noãn Tâm nhìn cô ta một cái, ngược lại cảm thấy một cái gối ôm, ôm vào trong lòng, ngồi trên giường...

"Nếu Ngu tiểu thư tới tìm tôi chỉ là để muốn nói một câu như thế, vậy mời trở về đi. Tôi đã từng nói rồi, tôi đi hay ở lại đều không phải chuyện cô có khả năng quyết định." Nàng đã hoàn toàn chuẩn bị tốt tâm lý đi xuống núi rồi.

Ngu Ngọc khinh thường nhìn nàng một cái, trực tiếp ngồi xuống sofa.

"Không nghĩ tới một người nho nhỏ mới vào nghề như cô mà nói năng lợi hại như vậy. Cô tự cho là mình rất quyến rũ, rất có bản lĩnh khiến Hoắc tiên sinh đối với cô chết mê chết mệt hay sao?"

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng cười, thờ ơ khẽ nói: "Ngu tiểu thư, tôi thấy cô lo lắng thái quá rồi, kỳ thực đêm nay cô tìm đến tôi, đơn giản là muốn

làm cho tôi cách xa Hoắc tiên sinh một chút, không phải sao?"

"Coi như cô vẫn còn biết điều!" Ngu Ngọc cười lạnh một tiếng.

Đôi mắt đẹp của Úc Noãn Tâm dần dần nổi lên ý cười, đẹp giống như tuyết trong hoàng hôn tháng ba, lại mang theo khí chất, kể cả đôi môi đỏ tươi kia cũng mơ hồ cong lên, nhưng... dần dần chuyển thành châm chọc.

"Dựa vào lý do thoái thác của tiểu thư Ngu Ngọc, liệu tôi có thể lý giải là... cô đang sợ hãi chăng?"

Ngu Ngọc sùng sốt. *"Cô có ý gì? Có gì phải sợ hãi?"*

Úc Noãn Tâm thẳng thắn dựa người vào đầu giường, ngữ khí thản nhiên như âm thanh của tự nhiên. *"Cô sợ tôi sẽ cướp đi tất cả những thứ vốn thuộc về cô!"*

Một câu nói, ngữ khí tuy rằng rất nhẹ nhàng, nhưng uy lực lại không thua gì một quả bom nguyên tử.

Ngu Ngọc đứng dậy, cặp mắt đen bùng lên lửa giận, nhưng tức khắc ý thức được hành động của mình quá mức kích động, lại lần nữa giả vờ tao nhã ngồi xuống, khịt mũi cười nói: *"Chỉ bằng cô? Cô là quá tự tin hay đang đánh giá thấp vị trí của tôi trong lòng Hoắc Thiên Kinh? Không ngại nói cho cô biết, hôm nay trên boong tàu Hoắc Thiên Kinh còn muốn tôi!"*

Úc Noãn Tâm hơi cau mày lại một chút, thản nhiên nói: *"Tôi hoàn toàn không muốn nghe chuyện có liên quan đến các người. Giữ lại đi."*

"Cô thật đúng là ngây thơ!"

Ngu Ngọc lạnh lùng cười. *"Tôi muốn nói cho cô biết là... đừng tưởng rằng mình thực sự có bản lĩnh leo lên chiếc thuyền lớn Thiên Kinh này. Nếu như cô thực sự khiến Thiên Kinh thần hồn điên đảo, anh ta cũng sẽ không có tình lực để mà muốn tôi nữa. Tôi biết hôm nay trong phòng thay quần áo hai người làm chuyện gì. Thật đáng tiếc, tất cả chuyện phát sinh trên boong tàu đều đủ để có thể nói trong tương lai, hứng thú của Thiên Kinh đối với cô cơ bản sẽ không nhiều. Nói vậy kết quả của cô cùng những người đàn bà kia cũng không có gì khác biệt cả!"*

"Ngu tiểu thư, nếu như đêm nay mục đích của cô chỉ là muốn làm tôi nhục nhã, vậy cô đã đạt được rồi đó, rất xin lỗi, tôi cần đi nghỉ ngơi!"

Úc Noãn Tâm thực sự không có nhiều tình lực cùng cô ta tranh chấp, từ tối qua đến giờ, giấc ngủ của nàng ít đến đáng thương, so với lúc có hợp đồng hay chụp ảnh vẫn còn một hơn.

"Thế nào? Không dám đối mặt hay là sợ tôi đâm đến miệng vết thương của cô? Tôi và cô đều là nghệ sĩ, làm nghệ sĩ cần tìm một chỗ dựa vững chắc là chuyện đương nhiên không đáng trách, nhưng cũng phải nhìn xem bản thân mình rốt cục nặng bao nhiêu, bằng không bị làm vật tiêu khiển không công cho người ta thì cũng chỉ có thể tự nhận mình là không may mà thôi!" Ngu Ngọc không có ý định từ bỏ, ngữ khí cực độ ác liệt.

"Ngu tiểu thư!"

Úc Noãn Tâm thực sự tức giận, đôi mắt đẹp lộ ra một tia không vui. *"Hiện nay cô đã là nữ diễn viên nổi danh rồi, cô không cảm thấy việc cô tìm đủ mọi cách châm chọc đối với một người mới như tôi, ngược lại là thể hiện ra tâm tính đố kỵ của cô sao? Tôi mong cô hiểu rõ một điều, tôi căn bản không có dự định muốn cùng cô tranh giành cái gì, tôi chỉ là muốn cuộc sống được yên ổn mà thôi, nói khó nghe một chút chính là, tôi chỉ mong muốn chính mình có thể nuôi sống được bản thân, còn nữa là..."*

Nàng dừng lại một chút, cặp mắt xuống, hàng mi thật dài nhẹ nhàng run run, tựa như bướm bướm vô lực bay lượn trong gió, sau khi hít sâu một hơi, khó khăn nói ra một câu: *"Tôi căn bản sẽ không có bị Hoắc tiên sinh bao dưỡng, tôi cùng anh ta... chỉ là giao dịch vài ngày ngắn ngủi mà thôi..."*

Muốn nàng phải thừa nhận những điều này thực sự rất khó khăn, thế nhưng nếu không thừa nhận những điều này mà nói, chỉ biết sẽ đưa tới càng nhiều các phiền phức không cần thiết.

Úc Noãn Tâm nói xong một câu, gương mặt nhìn về phía Ngu Ngọc, nhưng lại lơ đãng thấy được bóng dáng to lớn không biết đứng ở cửa từ bao giờ.

Trái tim đột nhiên *"thình thịch"* một tiếng.

"Ha ha, Úc Noãn Tâm, thì ra là tôi đã xem trọng cô. Tôi đã nói mà, món điểm tâm ngây ngô như cô làm sao có khả năng phù hợp với khẩu vị của Hoắc Thiên Kinh, anh ấy cũng chỉ là ăn chán sơn hào hải vị, thỉnh thoảng muốn thay đổi khẩu vị mà thôi, còn nữa..."

Ngu Ngọc bởi vì đưa lưng về phía cửa, cũng không phát hiện ra, cô ta cười lạnh nhìn Úc Noãn Tâm. *"Làm nghệ sĩ, tôi thực sự thấy mắt mắt thay cô, chỉ là một cuộc giao dịch? Hành vi của cô thật sự là tì bĩ. Đồ đàn bà rẻ mạt!"*

"Cô biết như thế nào mới là cao quý, hả?" Còn chưa chờ Úc Noãn Tâm mở miệng, giọng nói thâm trầm âm lãnh của Hoắc Thiên Kinh vang lên, quanh quẩn khắp mọi góc trong phòng ngủ lớn, cực kỳ băng hàn.

Cả người Ngu Ngọc run lên, lập tức quay đầu lại... *"Thiên, Thiên Kinh?"*

Sau khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, giọng nói của cô ta lập tức trở nên run run, nhất là khi thấy cặp mắt đen không hài lòng kia của Hoắc Thiên

Kinh, trong lòng liền cảm thấy không ổn. Hoắc Thiên Kinh luôn rất chán ghét đàn bà bên người tranh chấp nhau ở cùng một chỗ. Tuy nói cô ta cũng từng dùng rất nhiều thủ đoạn không minh chính đại để bảo vệ lợi ích của chính mình nhưng đều là làm sau lưng, cho dù Hoắc Thiên Kinh biết cũng sẽ không nói gì, thế nhưng ngày hôm nay...

"Thiên Kinh!"

Ngu Ngọc thoáng cái phản ứng trở lại, tiến lên chủ động nhào vào trong lòng hắn, "Vừa thấy anh trong thư phòng, cho nên không dám vào quấy rối anh, trùng hợp Úc tiểu thư còn chưa ngủ, nên đến nói chuyện phiếm một lúc, vừa vận người ta đang nói đùa..."

Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng khoát tay cắt đứt lời của Ngu Ngọc, ngữ khí cứng nhắc nói một câu: "Cô nên đi nghỉ rồi!"

Ngu Ngọc sững sốt. "Thiên Kinh, anh nói cái gì?"

"Các cô làm diễn viên hẳn là rất quan tâm chăm sóc da, phụ nữ thức đêm không tốt!" Cặp mắt đen của Hoắc Thiên Kinh nhìn cô ta, ngữ khí không nóng không lạnh.

"Thiên Kinh, đêm nay người ta muốn theo bên cạnh anh..."

Ngu Ngọc nắm lấy cơ hội muốn làm nũng, nhưng nhạy cảm phát hiện ra người đàn ông này đang nhú chặt lông mày, lập tức lại sửa lại lời nói. "VẬY... người ta chờ anh trong phòng nha..."

Nói xong liền không cam tâm tình nguyện đi ra khỏi phòng.

Úc Noãn Tâm rốt cục thở dài một hơi, vừa định thả lỏng một chút, lại thấy Hoắc Thiên Kinh không có ý định đi khỏi, thân thể lập tức tràn ngập cảnh giác.

"Hoắc tiên sinh, ngài còn có chuyện gì sao?"

Hắn... sẽ không muốn qua đêm trong phòng này đêm nay chứ? Trời ạ, thế chẳng phải Ngu Ngọc sẽ tìm được cơ hội để giết nàng sao? Nàng cũng không muốn còn trẻ tuổi lại bị mất tính mạng vì chuyện tranh giành tình nhân...

Thấy vẻ mặt nàng cảnh giác tựa như một con nhím, một tia treu ghẹo hiện lên trong cặp mắt đen của Hoắc Thiên Kinh. Hắn tiến đến, bàn tay to giữ chặt cái cằm nhỏ hoàn mỹ của nàng...

"Em dùng giao dịch để hình dung mấy ngày nay à?"

Trời biết hắn vô cùng phản cảm với hai chữ "giao dịch" từ trong miệng nàng nói ra!

"Hoắc tiên sinh, tôi nói đều là sự thật." Cặp mắt Úc Noãn Tâm băng lạnh, không nhìn vào hắn chút nào, ngữ khí bình thản giống như là đang kể lại một chuyện không liên quan gì với mình.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh tràn ngập vẻ quan sát nàng, một lúc sau, đôi môi mỏng nhếch lên. "Lẽ nào em không nghĩ tới ở lại bên cạnh tôi giống như Ngu Ngọc sao?"

Cặp mắt của Úc Noãn Tâm dần dần âm đạm, nhẹ nhàng lắc đầu...

"Tôi chưa từng có mộng tưởng mình sẽ làm ảnh hậu, hơn nữa... làm người đàn bà của ngài nhất định sẽ rất cực khổ, tôi tự nhận là không có năng lực ấy..."

Nàng nói thẳng thắn mà chân thật.

Hoắc Thiên Kinh khẽ nhú mày...

"Rất nhiều người đàn bà ước gì có thể có được một ít thương yêu của tôi, nhưng em lại không giống với họ? Nếu đây chỉ là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, muốn khiến tôi chú ý, như vậy thì rất rõ ràng là em đã thành công rồi!"

Hàm ý châm chọc trong lời nói, Úc Noãn Tâm hoàn toàn có thể nghe ra, nàng thân nhiên nói một câu: "Hoắc tiên sinh, ngài lo lắng nhiều quá rồi, vừa rồi là ý nghĩ chân thật của tôi, không có gì khác..."

"Là bởi vì hắn ta?" Hoắc Thiên Kinh bất ngờ hỏi một câu.

Hả?

Úc Noãn Tâm nhất thời không có phản ứng lại, không rõ "hắn ta" trong lời nói của hắn là chỉ ai.

"Chính là người đàn ông mà trong lòng em yêu!" Hoắc Thiên Kinh nhàn nhạt giải thích một câu.

Vết thương lặn tẩn tựa như sóng nước nổi lên trong mắt Úc Noãn Tâm, sâu thẳm mà mỹ lệ... Nàng không nói gì, sau một hồi mới nhẹ nhàng gật đầu một

cái.

Trong lòng nàng vẫn như cũ, có một tia hy vọng xa vời sao? Hy vọng xa vời có thể lại lần nữa nhìn thấy Tà Lăng Thần, cho dù chỉ là có đủ dũng khí tiến lên đề khê hỏi một câu *"Đã lâu không gặp, anh có khỏe không"*, nàng cũng cam tâm tình nguyện. . .

Thấy vậy, Hoắc Thiên Kinh vốn đang nhếch miệng dần dần chuyển sang băng lạnh. . .

"Người đàn bà này! Trên giường của tôi vậy mà lại nghĩ đến một người đàn ông khác, em thật đúng là lớn mật!" Bàn tay to nắm lấy cổ của nàng vô thức dùng sức, có thể nhìn ra trong mắt hấn gọn lên một tia không vui.

Úc Noãn Tâm cả kinh, đột nhiên tỉnh ngộ lại!

Trời ạ. Mình vừa nói gì vậy? Cho dù hấn bình tĩnh hòa nhã đi nữa, chung quy lại vẫn là một con báo tràn ngập mùi nguy hiểm sẽ ăn thịt người!

"Xin lỗi Hoắc tiên sinh, tôi vừa..."

Từ cảm truyền đến một trận đau đớn khiến cho nàng cau mày lại, sau một lúc, khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Thiên Kinh bỗng nhiên tối gần, gần đến nỗi có thể nhìn thấu trong mắt nàng, cử chỉ tà mị trực tiếp cắt đứt lời nói của nàng.

"Nói vậy người đàn ông kia... cũng không được tốt lắm!" Tiếng nói nhàn nhạt của hấn tràn ngập ý châm chọc.

Úc Noãn Tâm giương mắt nhìn hấn.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Hoắc Thiên Kinh bất ngờ nở nụ cười, lộ vẻ trêu tức, vẻ tàn nhẫn lạnh lùng trong mắt không cần nói cũng biết. . .

"Nếu coi hấn như một người đàn ông mà nói, hiện giờ em sẽ không ở dưới thân tôi mà rên rỉ thở gấp đi, không phải sao?"

Ngực đột nhiên đau xót, lời nói không chút lưu tình của người đàn ông này như kim châm thật sâu vào Úc Noãn Tâm, châm chọc như thế này so với lên giường với hấn càng đau đớn hơn.

"Hoắc tiên sinh, xin ngài không nên vũ nhục tình yêu của người khác!" Nàng cố nén đau đớn trong lòng, lãnh đạm nói.

Hấn dựa vào cái gì mà nói như vậy, có tư cách gì mà nói như vậy? Hấn chỉ là một người ngoài cuộc, căn bản là không biết năm đó xảy ra chuyện gì mà đã đưa ra kết luận. Tính cách tự cho mình là đúng này thật là làm cho người khác chán ghét!

"Tình yêu?"

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, như là nghe được một truyện buồn cười nhất thiên hạ, châm chọc bên môi càng hấn sâu. *"Úc tiểu thư là người Trung Quốc, ở đất nước các người hấn là có một câu nói 'bách niên giai lão'. Thì ra, Úc tiểu thư nằm trên giường của tôi, tôi là 'bách niên giai lão' của em phải không?"*

"Ngài..."

Đáy mắt Úc Noãn Tâm bốc lên lửa giận, ngọn lửa phẫn nộ trong con ngươi đen như thiêu đốt, đôi môi của nàng phập phồng, không khó nhìn ra những lời này gây cho nàng rất nhiều thương tổn.

"Chắc chắc... mỹ nhân ngay cả khi tức giận cũng khiến người khác khó có thể hô hấp, em đúng là có năng lực trời sinh dụ dỗ đàn ông!" Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười nhạt tàn nhẫn, không chớp mắt nhìn chăm chú vào nàng, giọng nói như kiếm sắc chém xuống.

Vừa nghĩ đến thân thể một người đàn bà như vậy có lẽ từng có rất nhiều đàn ông hưởng qua, hấn không hiểu sao không kiềm chế được và thấy phẫn nộ!

Úc Noãn Tâm nhanh chóng nắm chặt tay, móng tay hầu như đều khảm vào trong lòng bàn tay, nụ cười nhạt cùng châm chọc của hấn đâm một vết thương vào lòng nàng, một mực rướm máu. . .

Một lúc lâu sau, nàng mới cứng nhắc nói được một câu: *"Chuyện của tôi, không nhọc Hoắc tiên sinh quan tâm!"*

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh trở nên rất khó coi. Trong con ngươi cũng lộ vẻ bất mãn, sau khi quan sát nàng đã lâu, mới trầm thấp mở miệng: *"Nếu là một cuộc giao dịch, vậy được, tiếp theo chúng ta sẽ nói chuyện giao dịch!"*

Úc Noãn Tâm nhìn hấn, không rõ ý tứ của hấn. *"Giao dịch tiếp theo?"*

"Cô biết đánh đàn không? Hoắc Thiên Kinh hỏi một câu khiến nàng khó hiểu.

Nàng run sợ một chút, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Gia đình nàng sinh ra tuy rằng là giai cấp trung lưu, cuộc sống cũng không phải là giàu có, nhưng bà Úc rất coi trọng bồi dưỡng năng khiếu nghệ thuật cho con gái, cho dù tốn nhiều tiền cũng không tiếc. Bởi vậy, từ lúc còn rất nhỏ nàng đã luyện tập khiêu vũ, hát và đánh đàn dương cầm. Nhất là đánh đàn, thầy giáo từng khen Úc Noãn Tâm có đôi tay đánh đàn dương cầm.

Đáng tiếc, những thứ này sau khi theo nàng gia nhập làng giải trí, ngược lại là không có đất dụng võ. Bản thân là nghệ sĩ, vì cuộc sống sinh hoạt nên phải tiếp nhận một ít vai diễn mà mình không thích, chuyện này đúng thật là đáng buồn.

Thấy Úc Noãn Tâm gật đầu, trong mắt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên sáng ngời, dường như tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được bỏ xuống, thỏa mãn khe nhếch môi...

"Tốt lắm, ngày mai cô theo tôi quay về Hoắc gia!"

Một câu nói quả thực khiến Úc Noãn Tâm thất kinh.

"Đi Hoắc gia? Hoắc tiên sinh, tôi không rõ ý tứ của ngài..."

"Theo tôi về Hoắc gia cũng là một trong những nội dung cô hứa hẹn thực hiện, về việc đi làm cái gì, tôi nơi rồi sẽ biết!" *Hình như Hoắc Thiên Kinh không có ý muốn giải thích với nàng, cất tiếng nói nhàn nhạt, bàn tay hắn cời nút áo somi một cách tự nhiên...*

Úc Noãn Tâm thấy thế, lại càng hoảng sợ.

"Hoắc tiên sinh ngài..."

Không phải hắn muốn ngủ trong phòng này đêm nay chứ?

"Sao vậy?" *Hoắc Thiên Kinh nhàu mày nhìn nàng, tựa hồ không hiểu ra ý kinh ngạc trong lời nói của nàng.*

Úc Noãn Tâm đưa tay chỉ chỉ...

"Đêm nay... ngài không ở lại chỗ này chứ?" *Nàng dè dặt nói, lời nói cùng dừng khí của nàng hoàn toàn bất đồng.*

"Cô nói gì?" *Hoắc Thiên Kinh làm ra vẻ "cô nói nhiều lời rất vô ích", đưa tay đem nàng kéo đến trước mặt mình...*

"Đừng giống như đầu gối thế! Cho tôi..."

"Hoắc tiên sinh..." *Mặt Úc Noãn Tâm tỏ vẻ khó tin. "Ngu tiểu thư, cô ấy, cô ấy sẽ không vui..."*

Chuyện này gọi là gì đây nhỉ? Sinh hoạt của hắn quả thực quá mức tùy tiện. Nói khoa trương hơn chính là... trong biệt thự này hắn dĩ nhiên lại không hề e dè như thế, song song hưởng dụng hai người đàn bà?

Úc Noãn Tâm cảm thấy trời như sụp xuống...

"Cô gái này, việc bây giờ em cần làm chỉ là dâng cho tôi hưởng lạc, những việc khác, đều không cần em phải nghĩ đến!" *Hoắc Thiên Kinh trực tiếp kéo nàng từ trên giường đứng lên, ngữ khí cứng nhắc, bất mãn cực độ.*

"Hoắc tiên sinh..."

"Câm miệng! Hầu hạ tôi tằm!" *Hoắc Thiên Kinh thô lỗ cắt đứt lời nói của nàng, chưa nói hai lời, trực tiếp ôm nàng đi vào phòng tắm.*

Trong lòng Úc Noãn Tâm căng thẳng, nàng biết đêm nay mình sẽ không được ngủ yên giấc...

Đóng lại cửa phòng, ánh mắt của Ngu Ngọc trở nên băng lạnh cực độ, bàn tay nắm chặt lại, cặp mắt lộ rõ vẻ đố kỵ ghen ghét!

Úc Noãn Tâm!

Người đàn bà chết tiệt này, vì sao ả vừa xuất hiện là phá hư chuyện tốt của cô?

Đi Hoắc gia? Không ngờ Hoắc Thiên Kinh lại đưa cô ta đi Hoắc gia?

Nhớ lại bản thân Ngu Ngọc, theo người đàn ông này ba năm, trong thời gian này, cô ta cũng từng đưa ra ý muốn đến thăm Hoắc gia, khát khao có thể tiến vào Hoắc gia, đáng tiếc đều bị Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng cự tuyệt. Cho nên, cô ta biết Hoắc Thiên Kinh chưa bao giờ đưa đàn bà về nhà, cho dù là người cực kỳ thân mật, cũng sẽ chỉ ở trong biệt thự của hắn hoặc là trong khách sạn.

Hoắc gia, tựa như một cánh cửa đóng chặt mà hắn tuyệt đối không có khả năng để cho người đàn bà khác tiến vào, ngoại trừ Phương Nhan, thiếu phu nhân Hoắc gia mà hắn sắp lấy.

Ngu Ngọc không ngờ Úc Noãn Tâm lại dễ dàng tiến vào Hoắc gia như vậy, cô ta luôn luôn khinh thường người đàn bà này, không nghĩ tới... Ngu Ngọc gât gao cắn môi, lửa giận bùng lên trong mắt.

Xem ra, người đàn bà này mới chính là người cần phải trăm phương nghìn kế để phòng, không thể coi thường được!

Úc Noãn Tâm, chờ xem, tôi nhất định làm cho cô không được sống dễ chịu!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Ngự thự.

Úc Noãn Tâm thấy như đang lạc đến một vương quốc xinh đẹp.

Không sai, nàng không ngờ Hoắc gia lại đẹp đến vậy, thật không còn thiên lý gì nữa!

Biệt thự của Hoắc gia được gọi là "*Ngự thự*", đây là cái tên do Hoắc lão gia đã đặt lúc còn sống, ngụ ý sâu xa.

Cả tòa biệt thự tọa lạc trên vùng đất tuyệt đẹp được thiên nhiên ưu đãi, phối hợp với địa hình thung lũng và đồi hơi dốc đã tạo nên một biệt thự trên sườn đồi đặc trưng của chủ nghĩa tân hiện đại.

Một hồ nước lớn nằm chính giữa biệt thự, trong hồ, mặt nước chuyển động êm ả. Trong vườn, cây cối hoa lá sắp đặt theo cách thức thật là độc đáo, hết như một bức tranh màu nước mỹ lệ. Phong cách lãng mạn của vùng phía nam California hòa quyện cùng kiến trúc quý tộc theo lối Tây Ban Nha đã tạo nên một cảnh trí vừa nhàn nhã lãng mạn lại vừa quý phái sang trọng.

Không gian kiến trúc sánh ngang với trình độ xây dựng tinh xảo cùng cách bài trí xuất sắc, từng lớp mái giật vào tạo thành ban công, chỗ nào cũng toát ra cảm giác xa hoa, có một không hai trên đời.

Cánh cửa đồ sộ tự động mở ra, chiếc xe xa hoa như một con cá lớn từ từ bò vào, toàn bộ hệ thống kiểm tra đều bắt đầu tự động vận hành.

Úc Noãn Tâm theo Hoắc Thiên Kinh bước vào phòng khách của biệt thự, lúc này nàng mới biết, cảnh trí choáng ngợp vừa rồi chỉ là một phần rất nhỏ.

Từ thiết kế bên trong của Ngự thự hoàn toàn có thể thấy được yêu cầu về độ sáng của chủ nhân.

Phong cách hào nhoáng theo kiểu châu Âu, hoa văn trang trí phức tạp theo lối châu Âu cổ điển, vận dụng những đường nét và hình khối châu Âu để tạo nên nét hào nhoáng sang trọng cho không gian thị giác, hào nhoáng nhưng không phô trương, hoành tráng nhưng không kém phần tinh tế.

Chùm đèn pha lê lộng lẫy rủ xuống từ độ cao gần 16m, toàn bộ phòng khách trông thật rực rỡ và xa hoa, trên nền gỗ tử đàn tươi sáng, vật dụng được bài trí theo một nhịp điệu nhất định. Những phiến đá cẩm thạch thiên nhiên, thông qua sự tương phản mạnh mẽ về màu sắc mà làm nổi bật khí phái cao quý.

"*Nơi này có ... bao nhiêu người ở ?*"

Cho đến hôm nay, cuối cùng Úc Noãn Tâm đã hiểu rõ sự mê hoặc của đồng tiền. Một không gian rộng lớn thế này, chắc là ở được rất nhiều người. Nàng khẽ hỏi một câu, ánh mắt bất giác hướng về cánh cửa lấp lánh ánh vàng với những họa tiết theo kiểu Nhật Bản ở một góc.

"*Đó là thang máy ?*"

Thì ra lại có thứ sở thích lắp thang máy ở nhà riêng... thế này thì có chút phô trương quá.

Hoắc Thiên Kinh quay đầu nhìn nàng một cái, dường như không hiểu ý tứ trong câu nói của nàng, lạnh nhạt trả lời: "*Ngự thự chủ yếu là mẹ và bà của tôi ở, ngoài ra chỉ có những người phục vụ, làm vườn và bảo vệ*".

Úc Noãn Tâm khẽ run lên... "*Nói vậy là... anh không ở tại đây ?*"

"*Đây là nhà cũ của Hoắc gia, bình thường thì tôi cũng có về đây, nhưng phần lớn thì ở tại biệt thự của tôi!*" Lần đầu tiên Hoắc Thiên Kinh chịu khó giải thích với nàng, thật là hiếm thấy.

Úc Noãn Tâm nghe xong, không kìm được, chặc lưỡi một cái.

Tuy nói rằng có tiền không phải là tội, nhưng xa xỉ như thế này thì thật là quá, nói như vậy, cả biệt thự to lớn này, trừ người làm ra thì chỉ có 2 người ở...

Nếu đổi lại là nàng, không bị hù chết thì cũng chết vì cô độc.

"*Thiếu gia, cuối cùng cậu cũng về, tôi đã báo cho phu nhân biết rồi.*" Đám người làm sớm đã đứng xếp hàng ở hai bên đại sảnh, còn quản gia thì bước lên trước, tươi cười chào hỏi.

Hoắc Thiên Kinh gật đầu rồi quay ngay sang Úc Noãn Tâm nói. *"Đây là quán gia của Ngự thư, cô gọi bà ấy bằng vú Phúc là được rồi, bà ấy cũng là người châu Á, phục vụ ở đây đã hơn 20 năm rồi."*

Lời nói của hắn làm đám người làm ngơ ngạc nhìn nhau, đặc biệt là vú Phúc, còn Úc Noãn Tâm thì lại càng không hiểu.

"Vú Phúc, chào vú!"

Úc Noãn Tâm cất tiếng chào trước một cách lễ độ, tuy không biết tại sao Hoắc Thiên Kinh lại giới thiệu người của Hoắc gia với nàng, nhưng có điều lễ phép thì không thể thiếu được.

Rõ ràng là vú Phúc không ngờ Úc Noãn Tâm lại chủ động chào hỏi một người làm như bà ta, lập tức cúi người nói: *"Tiểu thư, xin chào!"*

Bà đã phục vụ ở Hoắc gia hơn 20 năm, trước nay chưa từng thấy thiếu gia đưa bạn gái về nhà, cho dù là tiểu thư Phụng Nhan thì cũng do cô ta chủ động tìm đến thông qua quan hệ giữa bố mẹ hai bên. Cô gái trước mắt thật xinh đẹp, nhưng lại không có điểm nào lên mặt kiêu căng cả, có thể là thật sự đã lọt vào mắt thiếu gia, nên mới được dắt về nhà thế này.

Không biết là thiên kim tiểu thư của nhà nào, lần này quả thật là gặp vận đỏ rồi.

Chẳng qua, nếu quả là như vậy, vậy thì ... Phụng tiểu thư biết tính sao ?

Vú Phúc đang suy nghĩ miên man thì một giọng nữ đầy vẻ uy nghiêm và già dặn cất lên ...

"Thiên Kinh, con đưa cô gái nào về nhà đó?"

Úc Noãn Tâm bất giác quay về hướng phát ra âm thanh.

Một phụ nữ ăn mặc sang trọng đang chậm rãi bước xuống cầu thang ở giữa đại sảnh, đôi giày cao gót gỗ lên mặt sàn lát đá cẩm thạch đen bóng, phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Người phụ nữ này, dường như không thể nhìn ra được tuổi thật, làn da sáng mịn như băng tuyết cho thấy bà ta cực kỳ xem trọng việc giữ gìn chăm sóc, mái tóc vàng đẹp dễ được búi cao sau gáy, trên khuôn mặt điển hình của người đẹp Anh quốc không có lấy một nụ cười, đôi mắt xanh biếc sâu thẳm nhìn Úc Noãn Tâm một cách dò xét.

Đám người làm lần lượt cúi đầu, còn vú Phúc thì lập tức đi lên đỡ bà ta bước xuống lầu.

Người đó chính là mẫu thân của Hoắc Thiên Kinh – Anna Winslet.

Chỉ thấy bà ta chậm rãi bước tới, dáng đi cực kỳ thanh nhã, ánh mắt hướng về phía Úc Noãn Tâm toát ra vẻ lạnh lùng khôn tả.

"Thiên Kinh, cô gái này là ai ?"

"Mẹ, đây là Úc tiểu thư !" Hoắc Thiên Kinh một chút cũng không giấu giếm, thẳng thắn giới thiệu chỉ bằng một câu.

"Úc tiểu thư?" Ánh mắt sáng như dòng điện của Anna Winslet nhìn Noãn Tâm, tuy không thấy chút gì là giận dữ nhưng lại xuyên thấu, khiến người ta không lạnh mà run.

Tận đáy lòng Úc Noãn Tâm không kiềm được, đã run lên một trận, đặc biệt là ánh mắt của bà ta, so với Hoắc Thiên Kinh thì như là đúc từ một khuôn mặt ra, hôm nay nàng đã hiểu cái câu *"mẹ nào con nấy"* nghĩa là như thế nào.

Hai người này, quả thật là rất giống nhau, thật không hổ là hai mẹ con!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Bầu không khí bức bối bao trùm cả gian đại sảnh.

"Thiên Kinh, con đem cô gái xa lạ này vào Ngự thư để làm gì?" Ánh mắt Anna tràn đầy vẻ cao ngạo và khinh người của tầng lớp quý tộc.

"Cô ấy không phải là người lạ, hai ngày này Úc tiểu thư sẽ ở lại Ngự thư." Hoắc Thiên Kinh trả lời.

Trong mắt Anna ánh lên một tia kinh ngạc... *"Thiên Kinh, con nói gì?"*

Úc Noãn Tâm cũng ngẩn người ra nhìn Hoắc Thiên Kinh, không biết rốt cuộc là hấn muốn gì.

Hoắc Thiên Kinh khẽ mỉm cười: *"Mẹ, cô ấy sẽ bầu bạn với bà!"*

Anna hồ nghi nhìn Úc Noãn Tâm một lúc lâu rồi mới quay đầu về phía Hoắc Thiên Kinh: *"Thiên Kinh, mẹ thấy là con bận rộn đến mức nói năng lộn xộn rồi. Bầu bạn với bà? Cô ta dựa vào đâu mà bầu bạn với bà?"*

Thắc mắc của Anna vừa hay cũng là thắc mắc của Úc Noãn Tâm.

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng một cái, ánh mắt khinh khinh như đang cười: *"Dựa vào việc cô ấy có thể chơi đàn piano rất hay."*

Anna nghe xong, lại nhìn kỹ Úc Noãn Tâm một lúc, giọng nói uy nghiêm trầm xuống: *"Cô là nghệ sĩ piano? Đường như cô không nổi tiếng nhĩ, sao mà trước đây tôi chưa từng nghe qua cô?"*

Úc Noãn Tâm ép bản thân nhìn thẳng vào đôi mắt còn xanh hơn cả nước biển của Anna, không mềm yếu nhưng cũng không ngang ngạnh, nói một câu: *"Tôi không phải là nghệ sĩ piano!"*

"Vậy cô là..."

"Tôi là diễn viên!"

Câu trả lời của nàng khiến Anna khẽ run lên, một thoáng sau, mày liễu cau lại, nhìn Hoắc Thiên Kinh với vẻ bất mãn: *"Thiên Kinh, con đang giờ trò gì vậy?"*

Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nói... *"Mẹ, tuy cô ấy là diễn viên nhưng cũng biết chơi piano!"*

"Cho dù biết chơi đàn thì lại làm sao?" Anna hoàn toàn không để ý đến Úc Noãn Tâm... *"Chỉ thế này thôi mà con lại chắc chắn là bà sẽ thích cô ta?"*

Hoắc Thiên Kinh nhìn Úc Noãn Tâm một cái đầy ý vị, lại khẽ cười: *"Chỉ có thể thử xem sao!"*

"Thiên Kinh, con ..."

"Mẹ, vào lúc này thì làm cho bà vui vẻ là quan trọng nhất." Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng cắt lời Anna.

Anna lại nhìn Úc Noãn Tâm một cái rồi kéo Hoắc Thiên Kinh sang một bên, thở ra một hơi nặng nề, nói: *"Thiên Kinh, mẹ muốn biết con và cô gái này rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?"*

"Cô ấy chỉ là một trong số những bạn gái qua đêm của con thôi mà!" Hoắc Thiên Kinh dừng dừng trả lời, không có chút tình cảm gì.

Rõ ràng là Anna đã quen với lối giải thích này của con trai, hàng lông mày xinh đẹp khẽ chau lại. *"Trước nay con không hề dẫn bạn gái về nhà, hôm nay lại vì một con bé diễn viên mà phá lệ à?"*

"Mẹ ..."

Hoắc Thiên Kinh nín lấy vai Anna, trên đôi môi mòng hờ hững một nụ cười. *"Người khiến con phá lệ không phải là cô ấy, mà là bà! Con đang đi nghỉ mà mẹ lại gọi về, tự nhiên là con chỉ có thể tìm một người biết chơi piano mà thế mạng trước đã!"*

"Có điều cô ta là diễn viên!" Trong giọng nói của Anna có chút bất mãn: *"Cô ta và Ngu Ngọc đều là một hạng giống nhau, thứ con gái này chỉ muốn một bước lên trời mà thôi, vì lợi ích của bản thân thì có thể đổi chác bất kỳ thứ gì, căn bản là không có tư cách bước vào Hoắc gia chúng ta."*

"Được rồi được rồi, thì cứ để cô ta thử đi. Không phải là mẹ cũng không còn cách nào hay sao?" Hoắc Thiên Kinh an ủi mẹ hấn.

Anna thở dài một hơi, hết cách rồi, hiểu con không ai bằng mẹ, thằng con trai này, nếu nó đã quyết định việc gì thì không ai có thể sửa đổi.

Cuối cùng, Anna lại bước đến trước mặt Úc Noãn Tâm, ánh mắt lộ vẻ không vui, nói: *"Mấy ngày này cô ở lại đây, tốt nhất là hãy biết thân biết phận, Hoắc gia không giống như những nhà bình thường, hy vọng là cô không gây ảnh hưởng xấu đến Hoắc gia!"*

Vàng trán Úc Noãn Tâm bắt giác nhăn lại, thái độ gai góc của bà ta thật khiến nàng khó mà chịu nổi.

"Vị phu nhân này, xin bà hãy yên tâm, nơi này vốn không phải là tôi muốn đến, tôi cũng là bị người ta lôi đến đây thôi!" Giọng nói khê khàng của nàng không khỏi có chút bất mãn.

Anna khẽ run lên, rõ ràng là không ngờ nàng dám đối đáp.

Trong khi đó Hoắc Thiên Kinh tự nhiên lại thấy hứng thú, nhìn Úc Noãn Tâm, khoe môi kín đáo cong lên.

Cô gái này... có lúc thật là thú vị. Dám đối đáp với mẹ hần, ngoài trừ bà nội hần, thì chính là cô ta.

Đám người làm đã bắt đầu xì xầm với nhau.

"Được rồi, Thiên Kinh, đưa cô ta đi gặp bà đi!" Thái độ của Anna thể hiện rất rõ ràng, bà không thích cô gái này, thậm chí chẳng muốn nhìn lại cô ta một lần nào.

Hoắc Thiên Kinh nén lại nụ cười, nói với Úc Noãn Tâm: "Đi thôi!". Nói xong liền xoay người đi về phía thang máy.

Úc Noãn Tâm thở ra một hơi dài, khẽ cúi người chào Anna rồi bước vội theo.

Nhìn theo bóng hai người khuất dần ở chỗ rẽ, Anna ngồi lên sofa, vẻ mặt đầy bất mãn.

"Vú Phúc!"

"Dạ thưa phu nhân, xin bà sai bảo!" Vú Phúc lập tức bước lên nói.

Ánh mắt Anna đầy vẻ giận dữ. "Không cần biết cô gái này rốt cuộc là có quan hệ như thế nào với Thiên Kinh, mấy ngày này vú phải trông chừng cẩn thận cho tôi, đây là lần đầu tiên Thiên Kinh đưa bạn gái về, mà thứ con gái này thì tôi không thể không đề phòng!"

Vú Phúc khẽ cúi người: "Phu nhân, xin bà yên tâm, tôi sẽ trông chừng cô ta, chẳng qua là...", bà ta muốn nói nhưng lại dừng.

"Chẳng qua cái gì?"

"Chẳng qua cô gái này có chút gì đó khác thường, lỡ như thiếu gia động tâm vì cô ta..."

"Tôi tuyệt đối không để thứ con gái này trở thành con dâu của Hoắc gia. Nó chỉ là một đứa diễn viên, nói trắng ra thì chỉ là dựa vào việc bán thân để tìm giàu sang phú quý mà thôi. Ngoài Phương Nhan ra, ai cũng không đủ tư cách bước qua cửa Hoắc gia." Anna lạnh lùng nói. "Việc này không thể để Phương tiểu thư biết được!"

"Tôi biết rồi, thưa phu nhân!" Vú Phúc trả lời.

Ánh mắt Anna đầy vẻ lạnh lùng. Muốn bay lên ngọn cây để biến thành phượng hoàng à? Nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: – Bà nội khó chiều

"Anh... đang cười sao?"

Trong thang máy, Úc Noãn Tâm nhìn Hoắc Thiên Kinh đầy nghi hoặc, như là thấy người ngoài hành tinh, hần đang cắn môi, dường như đang cố gắng nín cười.

Cửa thang máy bằng kim loại phản chiếu đôi môi khẽ cong lên của Hoắc Thiên Kinh: "Cười thì có gì lạ chứ?"

Úc Noãn Tâm nhìn Hoắc Thiên Kinh với vẻ dò xét, khẽ nói: "Tôi nghĩ... Hoắc tiên sinh không biết cười..."

Hoắc Thiên Kinh không nhận xét gì về câu nói của nàng, không thừa nhận cũng không phủ nhận, nét cười trên môi rõ ràng đã héo đi một chút, bình thản nói một câu: "Một lát nữa cô phải làm cho bà tôi vui lòng!"

"Tại sao?" Úc Noãn Tâm ngờ ngác nhìn Hoắc Thiên Kinh. "Anh đưa tôi đến đây chỉ vì muốn tôi chơi đàn cho bà của anh nghe?"

"Không sai. Nếu bà tôi ưa thích thì mấy ngày này cô sẽ ở lại đây." Hoắc Thiên Kinh trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng.

"Hoắc tiên sinh, tôi nghĩ anh nên hiểu rõ là việc này không nằm trong nội dung thỏa thuận của chúng ta!" Úc Noãn Tâm hiểu rất rõ cách làm việc của hần, cau mày nói. "Ban đầu chính anh nói, chỉ cần kỳ nghỉ kết thúc thì chúng ta không còn quan hệ gì nữa, bây giờ kỳ nghỉ của anh đã kết thúc rồi, vì vậy anh không có quyền ra lệnh cho tôi làm gì hết!"

Thật ra trước nay nàng vốn là một cô gái tốt bụng, thích giúp đỡ người khác, đặc biệt là khi gặp ông già bà cả thì tự nhiên sẽ rất vui vẻ mà giúp đỡ họ. Có điều, bà lão này lại chẳng phải là một bà lão bình thường mà là bà của Hoắc Thiên Kinh, cuộc sống của họ, nàng hoàn toàn không muốn xâm nhập.

"Cô gái!"

Hoắc Thiên Kinh đột ngột thốt lên, chậm rãi đến gần nàng, đầu mũi thân mật cạ nhẹ vào chóp mũi Noãn Tâm. Hơi thở ma mị mà mãnh liệt của hắn vây lấy nàng, âu yếm: *"Hình như em còn quên một việc..."*

Đôi tay rắn chắc mang nàng vòng chặt trong lòng, không cho Noãn Tâm cơ hội trốn tránh.

Mùi hương đàn ông dễ chịu, bao trùm lấy nàng.

"Việc gì?" Nàng ngờ vực quan sát hắn, như kẻ trộm sợ người vây bắt, lo lắng không an.

Mỗi khi hắn tới gần, lòng của nàng như nghẹn lại...

"Em và tôi giao ước được thực hiện là 7 ngày 7 đêm." Hoắc Thiên Kinh khẽ vuốt mái tóc dài óng ả của nàng, gương mặt anh tuấn mờ ảo khó đoán, song ánh mắt lại sắc bén hiện lên tia lạnh giá. *"Cho nên lời của tôi, em đều phải phục tùng... vô điều kiện!"*

Lựa chọn duy nhất của nàng là tuân theo mệnh lệnh của hắn!

Vừa dứt lời, hắn liền cúi đầu ôm chặt nàng, đầu lưỡi cháy bỏng, nhanh chóng xâm chiếm...

Hắn phát hiện dù là thời điểm nào, người phụ nữ này luôn hấp dẫn hắn, khiến hắn không thể nhẫn nhịn.

Hắn cũng không muốn khống chế khát vọng chính mình.

Càng lúc càng mãnh liệt, nụ hôn lần xuống cần cổ tuyết trắng, bờ vai quyến rũ, phần xương quai xanh gợi cảm.

Cuối cùng là phần thân thể đầy đặn của nàng...

Gương mặt tuấn tú mà bao nữ nhân đều mơ ước cùng Noãn Tâm quấn quýt thân mật. Hắn mạnh bạo vùi đầu vào trong đôi gò bồng đảo đầy đặn hoàn mỹ, tà ác lưu luyến không rời.

Rồi sau đó, tay hắn đỡ lấy thân hình mềm mại của nàng, đôi môi giữ chặt lấy khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn mềm mọng của nàng, không kim lòng được mà đứng thẳng lên, liên tiếp ghi những dấu ấn nóng rực lên da thịt của nàng, bàn tay to giữ chặt lấy một bên sườn của nàng, hoàn toàn đùa ngoan.

Thân thể mẫn cảm nhưng non nớt của Noãn Tâm đột nhiên như bị sét đánh trúng, run rẩy bầy, cô đứng thẳng lên. *"Dừng..."* Hắn ta điên rồi sao? Cửa thang máy sắp mở ra rồi...

"Thân thể em thành thực hơn so với miệng..." Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng nhếch miệng nói, rồi mở miệng ngậm lấy hơn phân nửa một bên no tròn của nàng, đầu lưỡi như bướm bướm khiêu khích nơi anh hồng.

Một con khoái cảm không thể nói thành lời đã sớm như một con ngựa hoang phóng về phía nàng, làm cho lý trí Úc Noãn Tâm trở nên mờ mịt, khiến nàng không khỏi phát ra những tiếng ngâm nga rên rỉ.

"Như vậy mới ngoan, cô bé, ngoan ngoan nghe lời..." Hoắc Thiên Kinh khẽ sát tai nàng, bá đạo tuyên bố, giọng nói trầm hùng mà cố chấp, đánh thẳng vào linh hồn nàng.

Cửa thang máy chậm chậm mở ra...

Người phục vụ ở tầng này bước lên chào hỏi nhưng khi thấy cảnh tượng thân mật trong thang máy thì khựng lại.

Úc Noãn Tâm lập tức có phản ứng, dùng hết sức khẽ đẩy Hoắc Thiên Kinh ra, cuống quýt sửa lại quần áo bị xộc xệch, cảm giác nhục nhã chột dằm lên...

Sao hắn lại có thể không tôn trọng nàng như thế? Rõ ràng là biết bên ngoài thang máy sẽ có người làm, mà vẫn làm chuyện này? Thế nhưng càng đáng buồn là... dưới những động chạm của hắn, nàng lại không nhịn được mà ngâm nga ra tiếng.

Ngược lại, Hoắc Thiên Kinh không hoảng cũng không cuống, thấy nàng hoảng loạn như thế, đôi mắt đen lại thoáng một tia cười chế giễu.

Hắn đưa tay sửa lại cà vạt rồi sải bước ra khỏi thang máy.

"Còn không ra đi?" Hắn xoay người dừng lại chờ nàng.

Gò má Úc Noãn Tâm đỏ ửng lên, mái tóc dài xõa xuống hai bên, càng làm lộ ra vẻ dịu dàng của nàng.

Úc Noãn Tâm vừa giận dữ vừa xấu hổ, hận không thể lập tức rời khỏi cái chỗ quỷ quái này, bước ra khỏi thang máy với đôi má ửng hồng, ngượng ngùng nhìn anh người làm ban này.

Chuyện thế này bị người khác nhìn thấy, không biết họ sẽ nghĩ gì về nàng, ắt hẳn là thứ con gái đáng khinh bỉ rồi.

"*Và miệng!*" Hoắc Thiên Kinh bước qua chỗ anh người làm, lạnh lùng cất giọng.

"*Vâng, vâng ...*" Anh người làm liên tiếp gật đầu, giơ tay lên tát vào má mình.

Úc Noãn Tâm kinh hãi.

Tiếng tát tai bốp bốp vang lên trong hành lang, hết cái này đến cái khác ...

"*Đù rồi...*" Cuối cùng nàng không chịu nổi phải buột miệng nói. Hoắc Thiên Kinh đứng là một tên ác ma, sao lại bá đạo như vua chúa thời xưa như thế, người làm thì cũng là người mà.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh lạnh nhạt, thấy cảnh này cũng không giận dữ, quay sang hỏi anh người làm. "*Vừa rồi đã nhìn thấy gì thế?*"

"*Thưa thiếu gia, vừa rồi... tôi... không thấy gì hết...*" Anh người làm vội vã trả lời, hai gò má đã sưng đỏ.

Đôi mắt hẹp dài của Hoắc Thiên Kinh lóe lên một tia đắc ý, bàn tay to lớn kéo cánh tay trắng nhỏ nhắn của Úc Noãn Tâm

"*Đi thôi. Trước mặt là phòng của bà, tốt nhất là em lanh lợi một chút!*"

Một cánh cửa bằng gỗ trầm hương loại tốt, chạm trổ hoa văn tinh xảo, khung cửa lấp lánh ánh vàng, không khó để thấy sự xa hoa một cách tinh tế của chủ nhân.

Úc Noãn Tâm nén một hơi thở, nàng không biết, ở trong căn phòng này rốt cuộc là một bà lão như thế nào.

Sự căng thẳng của nàng dường như đã bị Hoắc Thiên Kinh cảm nhận được, đôi môi trước nay vẫn cứng rắn khế nhếch lên, giống như đang thương thức đáng về thấp thòm bất an của nàng, cánh tay rắn chắc đặt lên tay nắm cửa, vừa lúc đó cửa phòng mở ra...

Một cô người làm bước ra, tay ôm lấy trán, nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh thì nét mặt trở nên bối rối, cúi người nói: "*Xin chào thiếu gia...*"

"*Bà lại nổi giận rồi à?*" Hoắc Thiên Kinh nhìn cảnh này, trong lòng cũng đã rõ được bảy, tám phần.

Cô người làm bỏ tay xuống... Úc Noãn Tâm mở to mắt kinh ngạc... trán của cô ta đang chảy máu ròng ròng!

"*Thiếu gia, mấy hôm nay lão phu nhân làm rất dữ, quả thật chúng tôi không cách gì hầu hạ được...*" Cô người làm vẻ mặt rầu rĩ, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Hoắc Thiên Kinh nghe nói, nghĩ một chút rồi bảo. "*Cô lui xuống đi*".

"*Vâng, thưa thiếu gia.*"

Cô người làm vội vàng bước đi, Úc Noãn Tâm vẫn không phản ứng gì.

Hoắc Thiên Kinh thấy Úc Noãn Tâm ngây ra thì khề cau mày, nói: "*Vào đi thôi!*"

"*Ồ.*" Úc Noãn Tâm như bưng tỉnh, bàn tay nhỏ nhắn bất giác nắm lấy cánh tay rắn chắc của hắn, thái độ có chút không tự nhiên. "*Hoắc tiên sinh, bà nội của anh... rốt cuộc là người thế nào?*"

Lại có thể đánh người làm chảy máu ròng ròng? Trời ạ...

Nàng không muốn vô duyên vô cớ trở thành vật hy sinh.

Hoắc Thiên Kinh chỉ cảm thấy sự mềm mại trên cánh tay, hắn quay đầu nhìn gương mặt trắng xanh của nàng, ánh mắt theo đà trượt xuống bàn tay nhỏ nhắn đang nắm lấy cánh tay hắn, trong lòng chợt thấy ấm áp...

"*Yên tâm đi, có tôi ở đây, bà chẳng làm gì cô đâu.*" Cánh tay rắn chắc nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt đen nhánh trước nay vốn hờ hững chợt thoáng một tia âu yếm.

Trong chớp mắt, một cảm giác kì lạ trôi lên giữa hai người...

"*Ừh.*" Trong lòng Úc Noãn Tâm cũng chợt thấy khác lạ, nàng cắn môi, khề gật đầu.

Bên trong là một gian phòng rất lớn, tường sơn màu trắng và màu sữa, tạo nên một không gian vừa ấm áp vừa ngọt ngào. Sau vòm cửa cuốn tinh xảo ở cuối gian tiếp khách chính là phòng ngủ chính.

Úc Noãn Tâm theo sau Hoắc Thiên Kinh, hai người vừa bước vào phòng ngủ thì một bình hoa kiểu cổ xưa bay thẳng tới trước mặt...

Nàng sợ đến độ muốn tìm chỗ nấp, nhưng Hoắc Thiên Kinh ngay lập tức đã khéo léo chụp lấy. Cử động nhanh nhẹn đó của hắn khiến Úc Noãn Tâm gần như chấn động.

"Bà ơi, làm sao mà bà lại muốn đánh cả cháu chảy máu đầu thế?" Hoắc Thiên Kinh sai bước vào trong, xoay xoay cái bình hoa mấy lượt rồi bỏ sang một bên, đi về phía bà lão đang nổi giận trên giường.

"Thiên Kinh? Cháu đi nghỉ đã về đấy à? Sao mà cháu đi nghỉ lại không nói với bà tiếng nào? Trong lòng cháu còn có người bà này hay không?" Trong lời nói của bà lão toàn là trách móc.

"Đương nhiên là còn chứ. Chẳng phải là vì bà mà cháu bỏ cả kỳ nghỉ hay sao?" Trên mặt Hoắc Thiên Kinh lộ ra một nụ cười mà trước nay chưa người ngoài nào được thấy, hẳn nhẹ giọng an ủi bà lão.

Cảnh tượng này khiến Úc Noãn Tâm chấn động cả người. Tuy rằng nàng gặp gỡ người đàn ông này chưa lâu nhưng tính từ khi gặp hắn đến nay thì chưa từng thấy hắn như thế này. Trước mặt bà lão này, ánh mắt Hoắc Thiên Kinh tràn đầy vẻ bình dị dễ gần, lại như tươi cười, hoàn toàn khác xa con người trước đây.

Lại nhìn bà lão này. Bà mặc một bộ đồ kiểu Trung Quốc được cắt may rất khéo, mái tóc ngắn uốn cong khiến bà có chút đáng mến, xem ra bà lão với ánh mắt hiền hòa này rất giống một người lai, không phải hoàn toàn châu Á như Hoắc Thiên Kinh đã nói. Giọng nói của bà sang sảng mà lại nhanh, không khó để nhận ra sức khỏe của bà rất tốt. Đầu giường có một cây gậy chống đầu rồng, ắt hẳn là thứ bà lão thường dùng khi đi lại.

Trong mắt Hoắc lão phu nhân dường như chỉ thấy một mình cháu trai, bà ta nắm lấy cánh tay Hoắc Thiên Kinh, vẻ mặt hoàn toàn không vui: "Thiên Kinh, bà hỏi cháu, cháu đi nghỉ, có phải là lại đem theo con hồ ly tinh đó hay không?"

Hoắc Thiên Kinh cười, nhả nài hỏi lại: "Bà, bà nói gì vậy? Hồ ly tinh gì?"

"Hừ, còn giấu bà à? Chính là con nhò diễn viên Ngu Ngọc đó! Mấy năm nay không phải là cháu đi lại thân mật với nó hay sao?" Hoắc lão phu nhân không hề đồ chút nào.

Hoắc Thiên Kinh không giận mà lại cười, nhẹ nhàng nói: "Bà hiểu lầm rồi, cháu biết bà không thích cô ấy, vì vậy đi nghỉ chung với cháu là một cô gái khác!"

"Cô gái khác? Ai? Phương Nhan à?" Hoắc lão phu nhân nhìn hắn với vẻ ngờ vực, "Phương Nhan, bà cũng không ưa!"

"Được rồi, được rồi, không phải Phương Nhan!" Hoắc Thiên Kinh vội vã nói. "Bà quên rồi à, không phải Phương Nhan vừa mới đến đây hay sao? Làm sao cô ấy ở chung với cháu được?"

Hoắc lão phu nhân cau mày, lần này mới phát hiện trong phòng vốn là còn một người nữa, nhìn thấy Úc Noãn Tâm trong bộ váy trắng đang đứng ở cửa, liền giơ tay chỉ vào nàng. "Là cô ta à?"

"Đúng vậy, chính là cô ấy, lần này bà yên tâm nhé, không phải Ngu Ngọc, cũng không phải Phương Nhan."

"Thằng nhỏ hư đốn, con gái bên cạnh cháu lúc nào cũng thay đổi không ngừng, đúng rồi, cháu đưa cô gái này đến đây làm gì?" Hoắc lão phu nhân hỏi với vẻ không hài lòng.

Hoắc Thiên Kinh bước đến sửa lại gối nằm cho bà lão, nhẹ giọng nói: "Không phải là bà thích nghe đàn piano hay sao? Cô ấy biết chơi đàn đấy."

"Hừ..." Hoắc lão phu nhân ra vẻ ngúng nguẩy như một đứa trẻ được chiều chuộng, hướng ánh mắt về phía Úc Noãn Tâm, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, một lúc sau, đột nhiên cao giọng hỏi: "Này, cô bé, cô tên là gì?"

Úc Noãn Tâm bước lên trước, nhìn Hoắc nài nài, ánh mắt không hề tránh né, khẽ nói "Cháu tên là Úc Noãn Tâm, bà có thể gọi cháu là Noãn Tâm..."

"Hỗn xược!"

Úc Noãn Tâm vừa nói dứt câu thì Hoắc lão phu nhân đập tay lên chiếc bàn bên cạnh, nói với vẻ không hài lòng: "Ai là bà của cô? Bà, gọi thật là dễ nghe nhỉ, cô đã không phải là con cháu của ta, dựa vào đâu mà gọi ta là bà? Lẽ nào cô cũng giống như bọn Phương Nhan, Ngu Ngọc, muốn bước qua cửa Hoắc gia? Hừ, nằm mơ đi!"

Nhìn mái tóc xoăn thật đẹp của bà lão đang lác lác, Úc Noãn Tâm lại không thể nổi giận. Lẽ ra nàng phải giận dữ mới đúng, ít ra là đối với cách nói của bà ta. Có điều, bà lão này, thật là đáng mến.

"Cháu gọi 'bà' chỉ là một cách xưng hô! Cho dù là đi ngoài đường mà gặp người già thì cháu cũng gọi như thế thôi. Có điều, bà đã không thích, vậy cháu lập tức gọi Hoắc lão phu nhân là được chứ gì?"

"Cái gì? Cô dám so sánh ta với những ông bà lão cô gặp trên đường à? Thiên Kinh..." Hoắc lão phu nhân run rẩy nắm lấy bàn tay to lớn của Hoắc Thiên Kinh, "Cháu xem, con bé này, dám trả treo với bà..."

"Hoắc lão phu nhân, có thể là so sánh của cháu không chính xác, có điều bà ở trong phòng này, nổi giận một cách vô cớ, như thế thì cháu

thấy lại chẳng bằng những người già kia, ít ra họ sống rất vui vẻ, mỗi ngày đều vui cười." Úc Noãn Tâm không đợi Hoắc Thiên Kinh mở miệng thì đã bình thản nói, không mềm yếu mà cũng không ngang ngạnh.

"Cô... cô..." Hoắc lão phu nhân mở to mắt, chỉ tay vào Noãn Tâm. "Cô là luật sư phải không? Miệng lưỡi lợi hại như vậy, thật khiến người ta chán ghét!"

"Cháu không phải là luật sư, cháu giống Ngu Ngọc, đều là diễn viên!" Úc Noãn Tâm không cất cao giọng nhưng trong lời của nàng vẫn có một sự kiên định.

Rõ ràng là Hoắc lão phu nhân đang run rẩy, một lúc lâu mới phản ứng được: "Cô chỉ là một con bé diễn viên mà lại dám trả treo với ta? Dám cãi ngang lời ta đang nói? Cô và Ngu Ngọc là một giuộc như nhau phải không? Đều là có ý định không tốt với cháu ta, cô, cô..."

"Hoắc lão phu nhân, cháu hy vọng là lão phu nhân hiểu rõ một chuyện, Ngu Ngọc là Ngu Ngọc, cháu là cháu. Ngu Ngọc muốn vào Hoắc gia cũng được, hay là có ý gì khác cũng được, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến cháu!"

Úc Noãn Tâm nhìn Hoắc lão phu nhân, cặp mắt long lanh dữ dội. "Hơn nữa, không có ý tốt không phải là cháu, mà là cháu của lão phu nhân. Người ngoài đều biết, trước nay anh ta vốn không tôn trọng phụ nữ! Chính là anh ta lôi cháu đến Hoắc gia đấy chứ."

"Cái gì? Cô, cô dám nói cháu ta như vậy? Cô đang toan tính chuyện gì đó?"

"Toan tính gì cũng không quan trọng, quan trọng là, cháu đến đây là để chơi đàn cho lão phu nhân nghe!" Tuy Úc Noãn Tâm không hề nhượng bộ nhưng trong giọng nói lại không có chút giận dữ nào.

"Ta không muốn nghe cô chơi đàn. Đừng tưởng ta không biết, cô làm những việc này chẳng qua là muốn làm vui lòng cháu ta mà thôi, chứ chẳng phải thật lòng nghĩ đến bà lão này." Hoắc lão phu nhân ngoảnh mặt sang một bên.

"Cháu đã nhận lời Hoắc tiên sinh thì sẽ phải làm, đàn thì cháu sẽ đánh, lão phu nhân có nghe hay không, cháu không có quyền can thiệp." Tuy Úc Noãn Tâm không thấy phản cảm với vị lão phu nhân này, nhưng vì muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nàng nhanh chóng bước đến chiếc đàn piano đặt cạnh cửa sổ.

Hoắc lão phu nhân mở to mắt ...

"Cô... Thiên Kinh, cô ta..." Từ trước đến nay bà chưa từng gặp qua cô gái nào không đoái hoài đến cảm nhận của bản thân, lại càng không giống những người khác, sợ bà đến chết khiếp, thậm chí cô gái này còn có chút kiêu hãnh nữa!

Hoắc Thiên Kinh không hề ngăn cản, ngược lại còn mỉm cười theo dõi màn kịch đang diễn ra trước mặt, hai tay khoanh trước ngực một cách nhàn nhã, ánh mắt hướng về phía đáng người trắng tinh khôi đang ngồi trước đàn piano, cảnh tượng đẹp đẽ đó khiến trong ánh mắt hắn dâng lên một chút âm ập...

Không ngờ nàng lại lớn mật đến thế, không những dám đối đáp với mẹ hắn, mà nói chuyện với bà hắn cũng theo kiểu không cứng không mềm như thế. Cô gái này ... ngược lại đã khiến hắn càng lúc càng thấy hứng thú.

Dưới ánh đèn, chiếc đàn piano màu trắng tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dịu, đôi tay thon dài đặt hờ trên phím đàn, làn da trắng như sữa của bàn tay hợp cùng màu trắng ngà của phím đàn, thật là đáng nhìn.

Tiếng đàn êm dịu cất lên, đôi tay của Úc Noãn Tâm lướt trên phím đàn một cách thành thục và điêu luyện, như đàn bướm lượn bay giữa rừng hoa, phiêu diêu tự tại.

Những âm thanh tuyệt diệu trôi lên theo cử động của những ngón tay của Úc Noãn Tâm.

Tiếng nhạc như nước, đẹp đẽ, ôn nhu, tĩnh lặng, nếu nghe kỹ, lại có chút bi ai, theo tiếng đàn, ánh mắt Úc Noãn Tâm gọn lên một nỗi niềm, ý nghĩ của nàng cũng dần tản mát, rồi trôi về thời điểm 3 năm trước...

Hoắc Thiên Kinh ngồi trên sofa, trong ánh mắt có chút kinh ngạc. Hắn vốn nghĩ, cô gái này, nếu phải đàn thì sẽ đàn một tác phẩm nổi tiếng nào đó, không ngờ cô ta lại chơi một khúc nhạc êm ái nhưng lại có thể rung động lòng người thế này ...

Dưới sự trình diễn của nàng, khúc nhạc như dòng nước mềm mại uyển chuyển đang chậm rãi trôi, lại như thiên thần nhảy múa rộn rã trong không gian, bông bồng, cuộn cuộn. Mà nàng thì cũng như thiên thần, có một dáng vẻ huyền ảo khiến người ta như lạc vào trong mộng. Chẳng qua là, một thứ bi ai như có lại như không vương trên đầu mày cuối mắt của nàng, khiến trong lòng hắn chợt thấy run rẩy, chợt thấy gọn lên một thứ thương cảm không thể giải thích được...

Nhìn lại bà của hắn, có lẽ bà cũng không ngờ đến, về không hài lòng dần dần lặng xuống, thậm chí còn nhắm mắt mà thưởng thức.

"Bà ơi, có thích không?" Hoắc Thiên Kinh nhỏ giọng hỏi.

Bà lão lại phản ứng ngay, lập tức mở mắt, đập tay xuống giường...

"Này, con bé kia, con bé kia..." Hoắc lão phu nhân gọi lớn.

Tiếng đàn lập tức dừng lại.

"Hoắc lão phu nhân, việc gì vậy?" Úc Noãn Tâm quay đầu lại, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

"Con bé nhà cô rốt cuộc là đang đàn cái gì vậy? Ta chưa từng nghe qua."

"Hoắc lão phu nhân, lão phu nhân muốn nghe tác phẩm của ai?" Úc Noãn Tâm bình thản nói: "Beethoven? Bach? Hay là Chopin? Haydn? Schumann?"

"Dừng, dừng." Hoắc lão phu nhân nhíu mày cắt ngang lời Úc Noãn Tâm: "Những tác giả mà cô nói đó, ta muốn nghe lúc nào cũng được."

"Vì vậy cháu mới đàn một khúc nhạc mà lão phu nhân chưa từng nghe!" Úc Noãn Tâm chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: – Bản nhạc “tương tư dân”

Hà?

Hoắc lão phu nhân không nghĩ mình lại bị con nhóc này làm cho giật mình.

"Như vậy bà có lựa chọn nghe tiếp hay không?" Úc Noãn Tâm dừng lại hỏi Hoắc lão phu nhân, đồng thời cũng vô thức nhìn thoáng sang Hoắc Thiên Kinh ở bên cạnh.

Đã thấy cặp mắt ưng của hắn cũng đang nhìn mình chằm chằm, trong ánh mắt mang theo ý vui đùa như cười như không.

Về mặt này của hắn làm Úc Noãn Tâm cảm thấy khó hiểu vô cùng, nàng cư xử không lễ phép với bà nội hắn như thế, vậy mà không ngờ hắn lại không tức giận?

Hoắc lão phu nhân thấy nàng nhìn mình, suy nghĩ một chút, không cam lòng hỏi một câu: "Nghe thì nhất định phải nghe rồi, thế nhưng bản nhạc của cô tên là gì? Cuối cùng ta cũng phải biết nó tên gì chứ!"

Úc Noãn Tâm quay đầu lại, ngón tay khẽ roi trên phím đàn, cúi thấp đầu mang một chút bùi ngùi xúc động.

"Bản nhạc này là "Tương tư dân", là bản nhạc do chính cháu phổ nhạc..."

Hoắc lão phu nhân nghe vậy xong, con mắt tròn lớn. "Bé con, cô còn có thể viết nhạc sao?"

Úc Noãn Tâm không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu một cái.

Bản nhạc này được nàng viết khi yêu Tả Lăng Thần năm ấy. Mỗi khi nàng đàn bản nhạc này, Tả Lăng Thần sẽ ngồi ở bên cạnh, tràn ngập yêu thương nhìn nàng. Đàn lên bản dương cầm sâu kín này, ngay cả trong không khí đều tràn ngập hương vị hạnh phúc.

Nhưng mà hôm nay hạnh phúc đã không còn, chỉ còn lại tương niệm xa xăm...

Về ưu thương thấp thoáng trong đáy mắt nàng rơi vào trong mắt Hoắc Thiên Kinh, hắn vô thức nhíu mày. Trước nay hắn đều thấu hiểu sâu sắc lòng người, từ giọng nói mơ màng vừa nãy của nàng, hắn không khó nhận thấy một chút đầu đuôi sự việc.

Trong lòng bỏ qua cảm giác vui vẻ vừa rồi, cặp mắt nàng sinh ai oán hình như là bởi vì một người đàn ông.

Chết tiệt!

Tiếng đàn dương cầm lại vang lên lần nữa, lần này Hoắc lão phu nhân dường như nghe rất chăm chú, do ảnh hưởng của âm nhạc, tâm tình cũng trở nên an tĩnh lại, trong phòng vô cùng tĩnh lặng, chỉ có âm nhạc tựa như nước đang chảy...

Thế nhưng ánh mắt Hoắc Thiên Kinh rõ ràng lại càng lúc càng lộ vẻ không vui...

"Cái gì?"

Căn phòng chính rộng lớn vang lên giọng nói khiếp sợ của Úc Noãn Tâm.

"Cô ở lại, mấy ngày này đều phải đánh đàn cho bà nội nghe!" Hoắc Thiên Kinh ngồi trên sô pha, thân thể cao lớn dựa vào lưng ghế, lười biếng

mang theo chút thờ ơ.

"Hoắc lão phu nhân, bà ấy không hề thích tôi!" Úc Noãn Tâm nhắc nhở một câu.

Hoắc Thiên Kinh đan hai tay vào nhau.

"Nhưng là không ghét cô, trái lại cô là người phụ nữ đầu tiên có thể làm bà chủ động an tĩnh lại!"

"Anh không thể yêu cầu tôi như thế, bởi vì tôi không phải là người hầu hay bảo mẫu của anh!" Úc Noãn Tâm nhú mày, giọng nói có chút lạnh đậm cùng bất mãn.

"Lại đây!" Hoắc Thiên Kinh không hề nổi giận, chỉ là duỗi bàn tay to ra phía trước, giọng nói trầm thấp thuần hậu lộ ra vẻ uy nghiêm không cho phép cự tuyệt.

Úc Noãn Tâm nhìn bàn tay to lớn trước mắt, đường trí tuệ hầu như kéo dài cả lòng bàn tay...

Một bàn tay có thể nắm trọn hạnh phúc của chúng sinh, nhưng lại khiến Úc Noãn Tâm chậm chạp không dám tiến lên.

Hoắc Thiên Kinh không gấp gáp, chỉ là nhìn chăm chăm vào nàng, không hề chớp mắt, tay vẫn duỗi ra như trước về phía nàng, như là đang khảo nghiệm sức chịu đựng của nàng.

Tựa như một con báo đen tao nhã, nhìn chăm chăm vào con mồi đang tới gần, nhưng lại bắn khoắn về nghi thức dùng cơm, không vội vàng cắn nuốt!

Dưới ánh mắt này, Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy thần trí hơi choáng váng, bản năng muốn né tránh hấn, nhưng cuối cùng cũng phải thỏa hiệp!

Nàng âm thầm thờ dài nhưng chỉ khẽ bên môi, nhẹ nhàng tiến lên, đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt vào lòng bàn tay mạnh mẽ của hấn...

Hoắc Thiên Kinh cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, bá đạo bao trọn lấy, bên môi không thể không khẽ nhếch lên một nụ cười mỉm, sau một khắc liền thu cánh tay lại, Úc Noãn Tâm theo đó ngã vào vòng ôm rắn chắc của hấn...

Mùi long đàn hương nam tính lan tỏa...

"Tuơng tư dẫn của em là viết cho ai?"

Hấn nhìn vào gương mặt vô cùng tinh tế mà tuyệt mỹ của nàng, cặp mắt sâu thăm lộ vẻ nghịch ngợm, mê hoặc người khác, phảng phất có một ma lực câu hồn đoạt phách.

Lời nói mang giọng điệu thần nhiên, thậm chí như gió êm sóng lặng, nghe không ra mấy may chút dao động tình cảm nào...

Úc Noãn Tâm cặp mắt xuống, dường như biết mình không cách nào giẫy ra khỏi vòng ôm này, cũng thôi không giẫy dựa nữa, hàng mi dài che khuất sự ảm đạm trong đáy mắt kia...

Chiếc cầm thon bị bàn tay to lớn nâng lên, ngón tay dài như quyền luyện hường thụ cảm giác mềm như tơ lụa.

"Là bản nhạc viết cho hấn ta?"

Đôi mắt đẹp của Úc Noãn Tâm run rẩy một chút, nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, vấn đề hấn hỏi làm nàng có chút không thích ứng được.

"Hoắc tiên sinh, đây là việc riêng của tôi..."

"Việc riêng?" Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhìn nàng. "Ý của em là tôi không nên biết việc này?"

"Không sai!"

Hấn sẽ không ích kỷ mà dòm ngó vào tâm tư của nàng chứ?

"Tốt lắm, bắt đầu từ ngày mai em sẽ không được đàn bản nhạc này, lại phổ nhạc và viết lời một bản khác!" Hoắc Thiên Kinh bỏ cầm nàng ra, trong cặp mắt đen hiện lên vẻ đùa giỡn.

Úc Noãn Tâm sững sốt, đôi mắt trong veo lơ mơ chứa đựng một chút nghi vấn.

"Hoắc tiên sinh, tôi không rõ ý của anh..."

Viết một ca khúc khác thì cũng được thôi, nhưng sao lại còn muốn viết lời?

"Em không muốn chỉ đóng phim cả đời chứ?"

Ngón trỏ của hấn ám muội lướt qua đôi môi có chút khô của nàng, khiến nàng run rẩy: "Nếu như tôi vui vẻ, em không chỉ có thể trở thành ảnh hậu,

mà càng có thể trở thành ca hậu!" Giọng nói trầm thấp dịu dàng ấm áp giống như rượu ngon, mùi hương dễ dàng khiến người ta say ngất ngây.

Không khí phảng phất sự dự hoặc, cặp mắt như chấm nhỏ đen nhánh, lấp lánh tỏa sáng rực rỡ, khiến người khác không thể nhìn thẳng vào, cũng không cách nào phản kháng và hít thở...

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: – Bản nhạc bà nội thích nghe

"Ca hậu?"

Úc Noãn Tâm giật mình một chút, rơi vào suy nghĩ trầm lắng.

Sao nàng lại không muốn? Là người hẳn có lòng tham, nhất là phụ nữ. Sau khi đánh mất tình yêu, sự nghiệp là toàn bộ cuộc sống, mà nàng từ nhỏ yêu thích hát múa thậm chí đã từng diễn kịch, nếu như có cơ hội tiến quân vào giới ca hát, điều đó sẽ là thu hoạch lớn nhất của nàng ở làng giải trí, làm được việc mình thích làm...

Chỉ có điều...

Người đàn ông trước mắt thật lòng muốn giúp nàng sao?

Đôi mắt đẹp trong veo hàm chứa chút ngờ vực do dự, chống lại cặp mắt đen như cười như không ở trước mặt.

Trong nháy mắt, nàng tự dừng lại thấy hoang mang...

"Bé con, bé Noãn!" Một tiếng rồi lại một tiếng gọi lớn hơn, gần như làm cho tất cả mọi người trong biệt thự giật mình tỉnh giấc, cực kỳ lo lắng. Trong đêm khuya thế này, tiếng một người gọi to càng nghe rõ bội lần.

Ngay sau đó, là tiếng người hầu chạy nhanh ở hành lang các tầng, vừa vội vàng vừa sợ hãi, rồi lại một tiếng *"Bé Noãn..."*

"Cốc cốc cốc!" Ngoài phòng ngủ vang lên tiếng đập cửa bất mãn, không có chút nhẹ nhàng.

Úc Noãn Tâm ngồi trên giường, trong nhất thời còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, đến khi tiếng bước chân ầm ầm cùng tiếng đập cửa mãnh liệt lọt vào tai nàng, thì nàng mới vội vã đứng dậy chạy ra mở cửa.

Cửa mở, Anna Winslet đứng ở cửa với vẻ mặt bất mãn, sau khi thấy Úc Noãn Tâm mặc váy ngủ, gương mặt vốn mang theo uất giận âm ỉ càng thêm bất mãn.

Úc Noãn Tâm sững sờ.

"Chào phu nhân..." Nàng dè dặt chào hỏi.

Anna Winslet cau mày lại không hài lòng. *"Cô đúng là người rất thích ứng hoàn cảnh? Chẳng lẽ không nghe thấy tiếng tranh cãi ầm ỹ bên ngoài sao?"*

Hả?

Úc Noãn Tâm giật mình sững sờ một chút, đi ra cửa phòng mới nghe được mơ hồ có tiếng gào, hiệu quả cách âm của căn phòng quả là tốt, bởi vậy nên nàng không nghe thấy được.

"Là tiếng của Hoắc lão phu nhân?"

"Bà đang gọi cô, đến phòng của bà đi!" Anna Winslet nói với giọng lãnh đạm.

"Gọi tôi?" Úc Noãn Tâm khó hiểu tròn mắt nhìn, tràn đầy nghi hoặc hỏi thăm: *"Hoắc lão phu nhân làm sao vậy?"*

"Làm sao vậy? Những lời này ta còn muốn hỏi cô đây!"

Anna Winslet lộ ra vẻ bất mãn nhìn nàng. *"Hôm nay cô đàn ca khúc gì cho bà nghe, mà tới buổi tối mắt bà vẫn đỏ, hiện giờ lại la hét, đêm khuya rồi không ngủ được lại ầm ỹ muốn nghe đàn dương cầm. Bình thường mặc dù bà có chút náo loạn, nhưng không giống kiểu hiện giờ, ngay cả ta đều không thể ngủ yên được!"*

Một tràng lời nói đổ ập xuống khiến Úc Noãn Tâm không khỏi có chút giật mình, nàng than nhẹ một tiếng: "Xin lỗi, bây giờ tôi sẽ nhanh chóng đi xem bà cụ."

Nói xong, nhẹ nhàng hạ thấp người, đóng cửa phòng lại.

"Chờ một chút." Anna Winslet gọi nàng lại.

Úc Noãn Tâm quay đầu.

Anna Winslet đi lên phía trước, đôi mắt màu lam khôn khéo quan sát nàng một lượt từ trên xuống dưới, lạnh lùng nói: "Ta không biết rốt cuộc con trai ta coi trọng cô điểm nào, thế nhưng ta nhất định phải nhắc nhở cô một câu. Nếu hiện giờ cô ở bên cạnh nó, ít nhất phải biết hầu hạ nó cho thật tốt. Lúc này nó còn chưa trở về mà sao cô lại có thể đi ngủ sớm như vậy? Việc này hoàn toàn đúng là không tôn trọng Hoắc Thiên Kinh!"

Trong lòng Úc Noãn Tâm thấy bức bối, người đàn bà trước mắt này nói làm lòng nàng vô cùng khó chịu, vì vậy liền nhẹ nhàng nói lại: "Hoắc phu nhân, bà hiểu lầm rồi, tôi chỉ là theo ý Hoắc tiên sinh đánh đàn cho Hoắc lão phu nhân nghe, đi tới Hoắc gia cũng không phải là dự tính ban đầu của tôi. Còn nữa, tôi cũng không có dự định trèo cao với tới Hoắc tiên sinh, càng đừng nói đến việc tôn trọng hay không tôn trọng!"

"Suy nghĩ này rất tốt, bởi vì dù cho cô nghĩ gì thì cũng chỉ là phí công mà thôi!"

Anna Winslet lãnh đạm nói: "Những người giống như cô, làm việc trong làng giải trí, làm sao có tình yêu chân chính được? Các người nghĩ muốn gì, tất nhiên ta rất rõ ràng, cho nên cô phải biết rõ thân phận của mình. Ở Hoắc gia, chuyện chìm sẽ biến thành phượng hoàng tuyệt đối không được phép xảy ra, chỉ có những cô gái có gia thế môn đăng hộ đối như Phương Nhan mới có khả năng trở thành con dâu của Hoắc gia!"

Tiếng nói của bà ta lạnh buốt như băng, vang vọng trong hành lang, liên tiếp gây sự chú ý của người hầu.

Úc Noãn Tâm thầm nắm tay lại, cố nén cơn giận trong lòng xuống, hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Anna Winslet, không kiêu ngạo không xu nịnh nói: "Hoắc phu nhân, tôi xin được nhấn mạnh với bà một lần nữa, tôi hoàn toàn không có hứng thú đối với con trai bà, càng miễn bàn tới chuyện phải gả vào Hoắc gia."

Gần như là một hơi nói xong câu đó, nàng nhắc chân muốn đi, nhưng lại xoay người lại, bổ sung thêm một câu:

"Còn nữa, Hoắc phu nhân, tuy là bà đối với người trong làng giải trí rất có phản cảm, nhưng tôi vẫn muốn nói cho bà, đây cũng là một loại công việc, chúng tôi cũng cần nỗ lực của bản thân mới có thể thu được thành công, công việc thì không phân biệt sang hèn, ngay cả người làm vệ sinh ngoài đường cũng vậy!"

Những kẻ có tiền này thật đúng là buồn chán, dĩ nhiên lại có thể trông mặt mà bắt hình dong. Nàng không có tư cách gả vào Hoắc gia? Thực sự là buồn cười, cô cho nàng gả vào thì nàng cũng sẽ không vào. Có một người mẹ chồng khó ở chung như vậy, cuộc sống sau khi kết hôn không biết có bao nhiêu đau khổ. Cũng không biết sau này sẽ có người con gái nào không may gả vào Hoắc gia, chắc hẳn là Phương Nhan kia đi!

Sau khi hùng hồn nói xong một tràng này, Úc Noãn Tâm cũng rời khỏi mà không quay đầu lại, chỉ để lại Anna Winslet sắc mặt trở nên tái nhợt dưới ngọn đèn, một mình đứng ở nơi đó.

"Bé Noãn, bé Noãn..."

Hoắc lão phu nhân lớn tiếng la hét, ngay khi nhìn thấy Úc Noãn Tâm thì lập tức im bật, khuôn mặt vốn giận hờn chuyển sang kinh ngạc vui mừng, nhưng lập tức lại đè nén xuống, kêu la nói: "Cháu làm gì mà đi chậm vậy, ta là gọi cháu lâu như thế, sao giờ cháu mới đến? Có phải ngay cả cháu cũng muốn ngược đãi ta giống với bọn người hầu này không?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: – I miss you

Bọn người hầu bên cạnh vừa nghe vậy, đều kinh hãi, vội vã nói: "Lão phu nhân, chúng tôi không dám làm như thế đâu..."

"Hừm, còn nói không có? Ta đang gọi bé Noãn, sao các người lại không kêu người đi gọi nó đến cho ta?" Bà lão tức giận, quát lớn.

Đám người hầu đều không biết phải làm sao.

"Hoắc lão phu nhân, cháu đã tới, bà không nên trách bọn họ nữa, đã khuya rồi, bà như vậy sẽ làm tất cả mọi người không ngủ được, nhất là Hoắc phu nhân, bà ấy đã bị bà đánh thức rồi đấy!" Úc Noãn Tâm đi vào trong phòng, nhẹ giọng an ủi.

Chẳng trách bà ta đánh thức được mọi người, cửa phòng đều mở rộng hết ra, muốn không nghe thấy cũng khó.

"Ta còn không biết cô con dâu kia của ta sao? Cô ta luôn rất tỉnh ngủ, có chút tiếng động thôi cũng sẽ tỉnh, có liên quan gì tới việc ta gọi cháu chứ!"

Hoắc lão phu nhân cả tiếng nói, kéo Úc Noãn Tâm lại bên mình, nhìn bọn người hầu nói: "Được rồi, được rồi, các người lui xuống đi, bé Noãn cũng tới rồi, ở đây không cần các người, các người chỉ biết làm vướng chân vướng tay!"

"Lão phu nhân, việc này..." Bọn người hầu ngơ ngác nhìn nhau, không dám rời đi.

"Thế nào? Bây giờ các người không nghe lời của ta rồi phải không? Nếu không đi ta cầm gậy đánh các người đi." Hoắc lão phu nhân nói, liền cúi người thấp xuống muốn đi cầm cây gậy lên.

Úc Noãn Tâm cả kinh, vội vàng đoạt lấy cây gậy, thở dài nói: "Mọi người xuống dưới đi, tôi sẽ chăm sóc bà cụ, yên tâm đi."

Bọn người hầu lúc này mới dè dặt rời khỏi gian phòng.

Hoắc lão phu nhân nhìn Úc Noãn Tâm, nhíu mày. "Ha, không nghĩ tới một cô gái nhỏ như cháu mà bọn họ lại nghe lời."

Úc Noãn Tâm nhìn bà một cái, khẽ thở dài, đem cây gậy để sang một bên mà Hoắc lão phu nhân có thể với đến được, sau đó ngồi xuống, cặp mắt trong veo vô cùng chăm chú.

"Hoắc lão phu nhân à."

"Chờ một chút!" Nàng vừa muốn nói lại bị Hoắc lão phu nhân thoáng cái ngắt lời, nhíu mày lại hỏi: "Vì sao cháu toàn gọi Hoắc lão phu nhân?"

Lời nói của bà làm Úc Noãn Tâm hơi sững sốt.

"Là bà đồng ý gọi như thế, không gọi bà là Hoắc lão phu nhân còn có thể gọi bà là gì đây?"

Hoắc lão phu nhân hít sâu một hơi, nhìn nàng với ánh mắt bất mãn, nói: "Con bé này sao lại không có lễ phép vậy? Hẳn phải gọi bà mới đúng, như vậy mới có thể biểu hiện cháu là một cô gái có lễ phép, đã hiểu chưa?"

"Bà?"

Úc Noãn Tâm kinh ngạc nhìn bà lão, khó hiểu hỏi thăm: "Là bà không cho cháu gọi là bà, thế nào bây giờ lại..."

"Khi đó là khi đó, bây giờ là bây giờ! Bây giờ ta đổi ý rồi, muốn nghe cháu gọi bà, không được sao?" Hoắc lão phu nhân lại cất cao giọng, nhìn nàng nói.

"Được được được, cháu gọi bà là bà, bà đừng đánh thức người khác nữa."

Úc Noãn Tâm vừa giận vừa buồn cười gờ hai tay lên đầu hàng, tuy rằng sau khi tiếp xúc với bà lão này chưa lâu, hơn nữa bà vẫn thường xuyên cáu gắt, thế nhưng nàng có thể nhận ra bà lão này rất thiện lương, hơn nữa có đôi khi trở nên buồn bã lại giống như một đứa trẻ rất đáng yêu.

Người già thôi, tuổi tác càng cao sẽ càng sợ cô độc, giống như Hoắc lão phu nhân này vậy, sở dĩ bà cụ lớn giọng như vậy, thậm chí làm náo loạn khiến cả nhà không được an bình, kỳ thực việc này chỉ là một kiểu phương thức bà cụ muốn làm người khác quan tâm mà thôi.

Điểm này, cũng giống như trẻ con, tất cả mọi người đều nói người già là "đứa trẻ già" mà.

"Ừ, vậy cũng được."

Hoắc lão phu nhân thỏa mãn gật đầu, tựa người vào đầu giường, chỉ chỉ vào chiếc đàn dương cầm cách đó không xa

"Vậy, ta muốn nghe đàn dương cầm, cháu đàn cho ta nghe."

Úc Noãn Tâm bất đắc dĩ thở dài, kéo tay Hoắc lão phu nhân qua, nhẹ giọng nói: "Bà à, bây giờ đã khuya rồi, hơn nữa, ngày hôm nay bà đã nghe đàn dương cầm suốt cả một ngày rồi, chẳng lẽ còn chưa có nghe đủ sao?"

"Bản dương cầm cháu đàn nghe hay như vậy, ta đương nhiên nghe không đủ rồi. Thế nào? Cháu không muốn đàn cho ta nghe sao?" Hoắc lão phu nhân lại bắt nạt lần nữa.

"Đương nhiên không phải rồi, như vậy đi, bà muốn nghe cái gì, cháu đàn cho bà nghe." Úc Noãn Tâm thực sự không lay chuyển được yêu cầu của bà, không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng hỏi một câu.

Trên mặt Hoắc lão phu nhân lộ ra vẻ tươi cười vui sướng, vội vã nói: "Chính là bản mà hôm nay cháu đàn cho ta nghe, rất hay, rất êm tai. Ta vừa nghe sẽ nghĩ đến rất nhiều chuyện khi ở cùng với ông nội của Hoắc Thiên Kinh..." Nói nói, vẻ tươi cười trên mặt bà dần dần biến mất, đôi mắt mờ hồ mang theo đau thương. "Chỉ đáng tiếc, ông trời thích trêu người, hôm nay lại để cho một bà lão như ta ở lại trên cuộc đời này."

"Bà..." Úc Noãn Tâm rót cục hiểu rõ nguyên nhân vì sao hôm nay bà thích nghe bản nhạc đó hết lần này đến lần khác, hơn nữa mỗi lần nghe xong con mắt đều đỏ lên.

Chắc hẳn trong lòng bà cũng có một chuyện tình khó có thể quên được đi.

"Xem bà già như ta này, làm sao lại nói với cô những điều này chứ? Nhanh, ta muốn nghe đàn dương cầm, còn nữa, giọng hát của cháu cũng rất êm tai. Bé Noãn à, ta từng nghe nhiều người hát như vậy, giọng hát của cháu là ta thích nhất." Hoắc lão phu nhân lại nở nụ cười tươi, cặp mắt lộ vẻ hiền lành.

Trong lòng Úc Noãn Tâm thấy ấm áp.

Nàng không có bà nội, thậm chí cũng không từng được hưởng thụ tình thân của bà nội. Từ bà lão này, không ngờ nàng lại thoáng thấy như là bà nội của chính mình, tình cảm ấm áp trong lòng tựa như dòng nước chậm chậm chảy qua...

"Được, bây giờ cháu lại đàn cho bà nghe."

Nàng đi tới bên cạnh đàn dương cầm, sau khi khẽ mỉm cười nhìn Hoắc lão phu nhân, nàng chậm rãi mở đàn dương cầm ra...

Ngón tay mảnh mai rơi trên phím đàn, mang theo sự thành thạo cùng... một chút cô đơn.

Tiếng đàn dương cầm du dương vang lên, như nước như tơ, dần dần đổ đầy toàn bộ gian phòng, bên ngoài ô cửa sổ to sát mặt đất, ánh sáng vàng vạc trong đêm chiếu bóng hình áo trắng thoát trần của nàng lên kính. Nàng bình thân đánh đàn, tựa như tiên nữ đi lạc vào trần gian, đẹp đến nỗi càng trở nên không có thực...

Tiếng đàn như tiếng lòng, nốt nhạc đơn giản lại mang đến cảm giác như âm thanh thiên nhiên không gì sánh kịp. Tiếng đàn lắng lắng vang lên, nàng chậm rãi mở miệng cất tiếng hát, tiếng ca sâu sắc như là tiếng trời, lộ ra thoáng chút bi ai. Giọng hát cất lên như dòng suối thanh khiết chảy xuyên qua không gian, nghe như đã chảy tự mấy đời...

Từng giọt từng giọt...

Hồ nước trong đáy lòng gợn sóng lăn tăn

Nhớ anh đào dạt như muốn vỡ tan

Em đâu dám soi mình trong gương

Nhớ anh da diết như đông tàn nhà tơ

Đêm khuya đau như ngừng thở

Lúc nhớ anh

Em cũng chỉ biết như thế

Từng phím trắng, từng phím đen

Nỗi đau thấm lặng trong quá khứ gõ vào lòng

I Miss You

Nỗi đau muôn đời của em...[1]

...

Úc Noãn Tâm hát lại nhiều lần, trong khoảnh khắc, đáy mắt trong sáng cuộn cuộn bi thương...

Còn Hoắc lão phu nhân thì cũng nhắm mắt lại, mí mắt rung động, có thể thấy bà đang chuyên tâm nghe, cũng không có ngủ.

Không biết qua bao lâu, tiếng đàn từ từ ngừng lại, nốt nhạc cuối tựa như giọt nước mưa khẽ rơi vào trong lòng, mang theo hương vị của hồi tưởng vô hạn.

Tiếng vỗ tay lại vang lên ở đằng sau...

Úc Noãn Tâm giấu đi bi thương trong đáy mắt, bên môi nổi lên nét cười, quay đầu vừa muốn cảm ơn bà nội tán thưởng, nhưng không ngờ người vỗ tay lại là Hoắc Thiên Kinh!

Chỉ thấy thân thể anh tuấn lừng lững của hắn nghiêng người tựa vào cạnh cửa, neho mắt lại, vẻ mặt thâm trầm lộ ra một chút hứng thú rõ rệt hiếm có,

ngay cả bên môi cũng hơi cong lên hiếm thấy.

"*Thế nào, bản nhạc này của bé Noãn nghe rất êm tai đúng không. Không ngờ Hoắc Thiên Kinh cháu cũng thích.*" Hoắc lão phu nhân nhìn thấy cháu trai đã trở về, vui vẻ sớm vẫy vẫy tay nói với hắn.

"*Dạ phải, bản nhạc này nghe rất hay, hát cũng rất êm tai.*"

Đôi mắt ung của Hoắc Thiên Kinh sắc bén, chăm chú nhìn vào cặp mắt đen sáng lấp lánh như nước của Úc Noãn Tâm, ngữ khí bình thản mang theo một chút ca ngợi.

Hoắc lão phu nhân vỗ tay, kéo Úc Noãn Tâm nói: "*Thấy không, cho tới bây giờ Thiên Kinh chưa bao giờ khen ngợi một phụ nữ nào đâu. Bé Noãn à, cháu là người đầu tiên.*"

Ban đầu về mặt của Úc Noãn Tâm có một chút ngạc nhiên, sau đó lại trầm tĩnh không tiếng động, lộ ra dung nhan thanh lệ kiều diễm, nhìn hắn thản nhiên nói: "*Anh bay vào sao? Im hơi lặng tiếng hù chết người ta...*"

Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh cong lên: "*Thấy em tập trung như vậy, sao tôi lại không biết xấu hổ mà quấy rối? Chẳng qua tôi tới đây là muốn nhắc nhở em một câu, nên đi ngủ rồi!*"

Úc Noãn Tâm chống lại đôi mắt đen như cười lại như không kia của hắn, ánh mắt hắn hiện lên ngụ ý rất rõ ràng khiến trong lòng nàng căng thẳng, vội vã cúp mắt xuống, quay đầu nói với Hoắc lão phu nhân:

"*Bà, bà còn muốn nghe bản gì nữa, cháu đàn cho bà nghe.*"

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh không hài lòng.

Hoắc lão phu nhân dường như không nhìn ra vẻ mặt trốn tránh của Úc Noãn Tâm, cho là nàng có chút mệt mỏi rồi, vỗ vỗ vào bàn tay nhỏ bé của nàng nói:

"*Bé Noãn à, hôm nay cháu theo bà lão ta cả ngày cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi.*"

"*Bà.*"

"*Ngoan nào, ta biết cháu quan tâm tới bà lão này, đêm nay làm cháu vất vả rồi, đi ngủ sớm một chút, con gái thức đêm không phải là thói quen tốt.*" Hoắc lão phu nhân nhẹ giọng cắt lời nàng, vừa cười vừa nói.

Úc Noãn Tâm cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu một cái. Nếu đã như vậy rồi, nàng cũng sẽ không gắng gượng gì nữa. Trước lúc Hoắc Thiên Kinh chưa trở về, nàng vô cùng buồn ngủ, thế nhưng khi hắn trở về, nàng hận không thể ở đây đàn dương cầm cả đêm.

"*Bà nội, ngủ ngon!*" Hoắc Thiên Kinh chủ động nói lời tạm biệt với bà nội, bàn tay to lớn liền kéo theo cổ tay của Úc Noãn Tâm, sức lực to lớn khiến nàng không cách nào thoát khỏi.

"*Được rồi, được rồi, các cháu đều nghỉ ngơi đi.*" Hoắc lão phu nhân khoát tay áo, bên môi nở ra nụ cười thỏa mãn. . .

"*Bản nhạc vừa nãy là bản nhạc em mới sáng tác sao?*" Trở lại phòng ngủ, Hoắc Thiên Kinh đưa ra một câu hỏi.

"*Ừ.*" đôi mắt đẹp ướt át, đen trắng rõ ràng của Úc Noãn Tâm không sợ không vui nhìn vào cặp mắt hắn.

"*Tên là gì?*"

"*I Miss You...*" chậm rãi cất lên âm điệu ôn hòa, ngữ điệu phục tùng không kháng cự, khiến cho người ta vô cùng thương mến.

Hoắc Thiên Kinh nhíu mày, nhìn chăm chăm vào gương mặt cực kỳ bình thản của nàng, không nói gì, chỉ chỉ vào áo somi của mình.

Úc Noãn Tâm cắn môi, tiến lên chủ động hầu hạ hắn cởi áo somi, không nhận được, hỏi một câu: "*Đàn hát như vậy có phải rất nghiệp dư hay không?*"

Hoắc Thiên Kinh nheo đôi mắt dài sâu thẳm lại, nhìn thật kỹ người con gái trước mắt, cánh tay dài mạnh mẽ vươn ra, nâng chiếc cằm tròn bóng của nàng lên.

Đáy mắt Úc Noãn Tâm rõ ràng có sự ngỡ ngàng giật mình, chỉ là trong chớp mắt, đã liền biến mất. . .

Thần thái trong mắt nàng, mờ ảo như mơ, khiến người ta có loại ảo giác không nắm bắt được

Mà hắn luôn luôn rất thích sự thách thức. Tính khí của nàng thất thường hư ảo, câu dẫn cảm giác muốn chiếm đoạt trước nay chưa từng có của hắn. Chỉ cần nhìn nàng, trong lòng ngực liền bắt đầu tràn ngập sự hưng phấn, máu tranh đoạt trời sinh từ từ bốc lên, muốn trào phả thoát ra ngoài.

Sau một khắc, bóng dáng cao to của Hoắc Thiên Kinh đổ xuống.

Cái miệng hồng đào nhỏ nhắn bị hấn bắt được, nụ hôn nóng bỏng mang theo xu thế chiếm đoạt, dần dần cắn nuốt nàng...

Nụ hôn, ban đầu thăm nghĩ chỉ như chuồn chuồn lướt qua, nhưng khi tiếp xúc, trong nháy mắt trở nên nồng nàn trần trọc...

Úc Noãn Tâm không phản kháng, mặc cho cánh tay chắc khỏe của hấn tùy ý ôm chặt, ngửa đầu lên, vô lực đón nhận sự xâm lược vô cùng kịch liệt của hấn.

Ngay khi nàng sắp không thở nổi nữa, trong nháy mắt Hoắc Thiên Kinh rút cục thả nàng ra, cặp mắt đen thâm sâu mang theo một tia quyến luyến không muốn, nhưng lại lộ ra sự chiếm hữu lớn hơn.

Bàn tay vừa rời vồn ôm lấy cằm nàng liền xoay đi, ngón tay khẽ miết qua miết lại theo gò má mềm mại như tuyết của nàng, như là tuyên cáo quyền sở hữu của hấn.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: – Vết son môi chói mắt

Dừng mắt ở người phụ nữ trước mặt, hình như, hấn cảm thấy từng làn hương mát lạnh đi vào trong khoang mũi thấm vào tận tâm phế. Hoắc Thiên Kinh kim lòng không đầu hít sâu hơn, hương vị này theo mũi hấn, chui vào ngũ tạng, đi vào nội tâm hấn, cũng đi quấy nhiễu nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng hấn.

Trái tim hấn, không khỏi nảy lên từng con tê dại.

Lại đảo mắt qua, ánh mắt đã thay đổi.

Cặp mắt sâu thẳm tràn đầy sự ngang ngược!

Úc Noãn Tâm cả kinh, vừa muốn né tránh nhưng đã lại bị hấn kiềm chế giữ chặt.

"Không ngờ... môi em chẳng những có vị ngọt, mà ngay cả tiếng hát cũng làm say lòng người, nhất là đàn ông!" Hấn thấp giọng mở miệng, tiếng nói trầm xuống nặng như phiến đá dày, nặng nề mà áp bức lòng người.

Úc Noãn Tâm sững sờ.

"Nói vậy... anh thực sự cảm thấy rất khá, đúng không?" Trong lòng nàng nảy sinh một chút vui sướng.

Hoắc Thiên Kinh nhún nhún vai. "Quả thực không tệ."

Ở trong mắt hấn, đàn bà đều là ký sinh trùng, nhất là đàn bà đẹp, càng tránh không thoát việc làm bình hoa của đàn ông, không ngờ cô gái trước mặt, quả thực có tài hoa để hấn nhìn bằng cặp mắt khác.

Mắt Úc Noãn Tâm sáng ngời, bên môi mang theo vẻ tươi cười yếu ớt như hoa lan trắng, có một chút thỏa mãn.

"Có điều..." Vẻ tươi cười của nàng đánh mạnh vào trong lòng ngực Hoắc Thiên Kinh, hấn đề xuống rung động trong lòng, chuyển đề tài câu chuyện.

Úc Noãn Tâm sững sờ, ánh mắt có chút khản trương nhìn hấn, có điều cái gì?

Hoắc Thiên Kinh hài lòng khoe môi hơi cong lên. "Có điều em cũng nên biết so với em còn nhiều người khác có điều kiện tốt hơn nhiều." Hấn thân nhiên nói, nhìn thẳng vào khuôn mặt Úc Noãn Tâm không hề rời đi dù chỉ trong giây lát.

Đáy mắt Úc Noãn Tâm tối sầm lại, một nỗi buồn vô cớ gợn lên. Theo đó, hàng mi dài hơi run rẩy, dường như không không chế được sóng dậy lại lần nữa quay về thức tỉnh hồ sâu không đáy.

Nàng ấn dấu cực nhanh, nhưng với người có tâm tư cực kỳ nhạy cảm như Hoắc Thiên Kinh, sớm đã đem tất cả phản ứng của nàng dù là nhỏ nhất toàn bộ thu vào trong đáy mắt.

"Hầu hạ tôi tám!" Hoắc Thiên Kinh khẽ cười ra tiếng.

Cả người Úc Noãn Tâm khẽ run lên một chút, siết chặt áo somi cầm trong tay, nàng biết hấn không muốn nhắc lại vấn đề này, nàng đã đoán được... hấn chính là vô tâm không muốn giúp nàng...

Hy vọng xa vời, làm nàng cảm thấy rất choáng váng.

Khóe môi mang theo một nụ cười tự giễu, dịu ngoan gật đầu một cái, lơ đãng nhìn một chút nhìn về áo somi của hắn ở trong tay, nàng lúc này mới kinh ngạc phát hiện, chỗ cổ áo sạch sẽ lại có một dấu son môi.

Dấu ấn này, nóng bỏng đến chói mắt, làm người ta không khó đoán tới cảnh tượng một người đàn bà xinh đẹp phong tình vạn chủng triển miên trên người hắn ...

Ngực không khỏi nổi lên sự buồn bực không hiểu được, ngón tay cũng hơi cứng ngắc. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Áo somi trong tay bị bàn tay to của hắn giật lấy, Hoắc Thiên Kinh phát hiện dấu son môi ở bên trên, ánh mắt mang theo một chút bất mãn, lập tức ném qua một bên.

"Còn không tiến đến?" Hắn quay đầu nhìn nàng, ánh đèn như làm thân hình lờ lờ to lớn của hắn dài thêm, in bóng xuống sàn nhà trải thảm.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của hắn đi vào phòng tắm, Úc Noãn Tâm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, đi vào trong.

Trong bồn tắm lớn, mặt nước dập dờn, một đôi nam nữ trong tư thế âm muội.

"Xin lỗi, Hoắc tiên sinh..." Úc Noãn Tâm cả kinh, vội vã muốn thoát khỏi bên người hắn, thế nhưng, lại bị cánh tay hắn ôm càng chặt hơn.

Trong mắt người đàn bà này toát ra sự vô thố làm ánh mắt Hoắc Thiên Kinh càng thêm tối sầm. Váy ngủ bằng lụa thuần trắng bị dính nước trở nên trong suốt, những đường cong hoàn hảo của Úc Noãn Tâm lộ ra không hề che đậy trước mặt Hoắc Thiên Kinh, mái tóc đen tuyền ngoan ngoãn buông nhẹ trên ngực, cặp mắt ướt long lanh càng rực sáng hơn. Vì bất lực nên đôi môi đỏ mọng quyến rũ hơi run run, tựa như đang dụ dỗ hắn.

Lúc này cho dù làm gì, Úc Noãn Tâm cũng không tránh được khỏi vòng ôm mạnh mẽ của Hoắc Thiên Kinh, nàng hơi ngửa về phía sau một chút, không ngờ hắn lại cầm lấy làn váy của nàng, hại nàng không thể di động nữa. Hắn nắm giữ không nhẹ, không đảm bảo là váy của nàng sẽ không thành mảnh vụn trong chớp mắt.

Đây là một người đàn ông nguy hiểm, ngang tàng cậy mạnh! Lúc nàng còn đang ở trong trạng thái giật mình, hắn đã hành động nhanh như báo, hai tay giữ chặt nàng!

"Hoắc tiên sinh, dừng." Úc Noãn Tâm cảm thấy áp lực trên người nặng thêm. Trong nước, một màn hương diễm làm Hoắc Thiên Kinh trở nên không cách nào tự kiềm chế được mình.

"Hoắc tiên sinh, tôi, tôi thực sự mệt mỏi quá, hôm nay tha cho tôi... được không..."

Toàn thân nàng mềm nhũn, nếu như không phải phía sau có một đôi bàn tay to lớn dính sát vào để bám trụ, thì nàng đã sớm bất tỉnh mất. Mấy ngày nay người đàn ông phía sau ngày đêm đòi hỏi khiến nàng thực sự chịu không nổi.

Nàng thực sự không rõ vì sao hắn lại có tinh lực lớn như vậy, mỗi ngày cần xử lý công việc phức tạp thì không nói, vậy mà còn có tinh lực bận rộn như vậy ở trên giường?

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: – Thời kỳ nguy hiểm

"Buông tha em?"

Về mặt Hoắc Thiên Kinh như là nghe được việc đáng buồn cười nhất trong thiên hạ, trong cặp mắt đen bùng cháy lên một ngọn lửa quỷ dị. *"Chớ quên, giúp tôi hưởng lạc là trách nhiệm của em, không thể làm trái bất kỳ một yêu cầu gì tôi đưa ra. Tôi muốn lên giường thì phải theo tôi lên giường, cung cấp thân thể mỹ lệ này của em bất kỳ lúc nào và bất cứ đâu..."*

Bàn tay mạ quý của hắn cản trở nơi đây đã cao vót quyến rũ của nàng trong lớp áo, ngón tay thô ráp tà ác lôi kéo vạn vẹo quả anh đào xinh đẹp.

"Hoắc tiên sinh, đêm nay tôi thực sự không được, anh ép buộc tôi như vậy, chính anh cũng không có được vui vẻ..." Sự đụng chạm thô bạo của hắn làm cả người nàng đều đang run rẩy, đáy mắt rõ ràng mang theo ý trốn tránh.

Nói thật ra, việc nàng muốn làm nhất bây giờ là ngủ một giấc thật ngon, mấy hôm nay nàng thực sự mệt mỏi, e rằng không thể chống đỡ tiếp được nữa.

Hoắc Thiên Kinh nghe lời nói của nàng như vậy, đôi môi mỏng nhếch lên.

"*Có vui về hay không, bây giờ sẽ được chứng thực.*" Nói xong, hắn liền mang theo dáng vẻ bệ vệ nóng bỏng của mình đè xuống, chuẩn xác che lại bờ môi của nàng.

Hắn lấy thân thể cao lớn của mình ngăn chặn nàng giãy dụa, hôn càng cuồng dã hơn, còn tay kia đã thâm nhập vào trong váy nàng.

"*Hoặc tiên sinh...*" Úc Noãn Tâm biết rằng mình căn bản sẽ không bỏ chạy được, nhắm hai mắt lại, để mặc bàn tay to lớn của hắn đốt cháy từng chỗ trên người nàng một cách thành thực.

Từ chiếc cảm thuần khiết của nàng, đôi môi của người đàn ông trườn xuống một đường, nhanh chóng xé váy ngủ của nàng ra, trong nháy mắt một đôi bông đào mềm mại nở nang bung ra.

"*Thật đẹp...*" Tiếng nói hắn khàn đặc, quyến luyến nhẹ nhàng mon trón nơi đầy đà của nàng, cặp mắt sâu thẳm anh tuấn dần dần trở nên tràn ngập vẻ u ám đói khát.

Úc Noãn Tâm vô thức mở mắt ra, lại bị ánh mắt ham muốn không chút nào che giấu của hắn hù dọa, dưới ánh nhìn cuồng dã mà chăm chú của hắn, thân thể tuyết trắng cứng ngắc không khỏi run rẩy một chút.

Qua vài ngày ngắn ngủi, nàng hoàn toàn có thể đọc được suy nghĩ mãnh liệt trong mắt hắn. Giờ khắc này, người đàn ông này quả thực là một người nguy hiểm, giống như con mãnh sư đem nàng nuốt vào trong bụng.

"*Hoặc tiên sinh, đừng, đừng nhìn nữa...*" Nàng vừa thẹn vừa sợ, liếc mình giãy dụa, mong muốn có thể đẩy hắn ra. Chỉ tiếc nàng khoa chân múa tay đối với hắn căn bản là không có nửa điểm tác dụng.

Càng hồngбет chính là, nàng kinh hãi phát hiện thân thể mình tự dưng lại trở nên nóng hừng hực, tựa hồ chính mình đang chờ mong... Không, nàng không thể như vậy!

"*Không nên che lại, tôi thích thân thể của em...*"

Bàn tay to của hắn kéo bàn tay nhỏ bé muốn che lại của nàng ra, đôi môi mỏng cười tà mị, bàn tay to xoa nắn nơi đầy đà của nàng, hấp thu mùi thơm nức tính trên người nàng.

Chiếc miệng gọi cảm càng thêm càn rỡ lưu luyến trên ngực của Úc Noãn Tâm, kích thích vùng thơm mát của nàng từng đợt run rẩy...

"*A... Không...*"

Ý thức được ý đồ rất rõ ràng của hắn, Úc Noãn Tâm bừng tỉnh lại, bàn tay nhỏ bé của nàng dùng sức chống lại vòm ngực áp sát của hắn, lắp bắp nói một câu:

"*Hoặc, Hoặc tiên sinh, tôi muốn, muốn đi lấy một thứ đồ.*"

Vàng trán anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh khẽ nheo lại, cặp mắt mang theo ham muốn thật sâu xẹt qua một tia không giải thích được.

"*A...*" Úc Noãn Tâm vô thức cắn môi, thần sắc trên mặt rõ ràng trở nên có chút xấu hổ.

Trong không khí có phần tĩnh lại, cặp mắt đen của người đàn ông hơi nheo lại, sau khi nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn đoan trang của nàng, nhếch miệng lên: "*Em muốn lấy cái gì?*"

"*Tôi, tôi...*"

Úc Noãn Tâm khó có thể mở miệng, cắn cắn môi nói: "*Nói chung, tôi sẽ nhanh chóng trở lại!*" Nói xong, nàng không đợi Hoắc Thiên Kinh phản ứng lại, liền bước ra khỏi bồn tắm lớn, mặc thêm áo ngủ, chạy đi ra ngoài.

Hoắc Thiên Kinh cười phá lên.

Chuyện này gọi là gì đây? Nàng cứ như vậy mà để hắn một người ở trong bồn tắm lớn, đúng vào lúc này?

Hắn hẳn là nên tức giận không phải sao? Nhưng không ngờ, lại bị dáng vẻ sợ hãi lúng túng của nàng chọc cười. Nàng thực sự cùng các người đàn bà khác có chút bất đồng. Xung quanh người hắn có rất nhiều đàn bà, nhưng chưa từng có một người nào giống như nàng, cứ một lần lại hai lần, hết lần này đến lần khác đẩy hắn ra. Người đàn bà này quả thực làm hắn sẽ không thể kháng cự được mà làm một số việc.

Trong chốc lát, cửa phòng tắm mở ra, ánh sáng ngọn đèn mỹ lệ chiếu lên da thịt trong suốt tinh khiết của Úc Noãn Tâm. Nàng chậm rãi tiến vào, sau khi liếc mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh, bàn tay nhỏ bé đang nắm lại càng thêm khấn trương.

"*Cái gì vậy?*" Hoắc Thiên Kinh khoát cánh tay lên thành bồn tắm lớn, cặp mắt đen lộ ra một tia thích thú.

"*Là cái này...*" Úc Noãn Tâm do dự nửa ngày, mới đưa nắm tay nắm chặt duỗi ra trước mặt hắn, chậm rãi mở ra...

Nhìn thấy vật trong bàn tay nàng chìa ra xong, đôi môi vốn đang nở nụ cười của Hoắc Thiên Kinh đột nhiên cứng đờ, kể cả cặp mắt ưng kia cũng phóng

ra ánh lạnh lẽo khiến kẻ khác phải phát run. Hắn nhìn lướt qua xong, đưa mắt nhìn với vẻ băng lạnh vào gương mặt lộ vẻ tái nhợt của Úc Noãn Tâm, đối diện với ánh mắt bất định của nàng.

"*Làm sao em lại có thứ đồ vật này?*" Một lúc sau, hắn mới mở miệng, tiếng nói trầm thấp, tựa như tiếng nói từ âm phủ vọng tới.

Úc Noãn Tâm vô thức liếm liếm cánh môi khô khốc, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "*Cái này... cái này thực ra là thứ tôi sớm đã chuẩn bị sẵn, nhưng hai ngày trước là kỳ an toàn của tôi; bây giờ kỳ an toàn đã qua rồi, tôi sợ...*"

"*Ném đi!*" Hoắc Thiên Kinh nhíu mày, lạnh lùng thốt ra hai chữ.

Hả?

Úc Noãn Tâm sùng sốt, nâng mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng trong bồn tắm lớn, hô hấp dần dần trở nên gấp gáp.

"*Hoắc tiên sinh... Không được...*"

Ngày hôm nay trở đi là kỳ nguy hiểm của nàng, nàng cũng không muốn mang thai. . .

Đôi mắt hẹp dài của Hoắc Thiên Kinh hơi nheo lại, vẻ bất mãn càng ngày càng hiện ra rõ ràng, sau khi nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn đoan trang của nàng, chỉ chỉ vào bên người mình.

"*Lại đây!*" Lại là hai chữ này, người đàn ông này chỉ nói hai chữ liền chứa đựng quyền uy không thể phản kháng.

Bên môi Úc Noãn Tâm khẽ bật ra tiếng than nhẹ, nhắm mắt lại, cam chịu cỡi áo khoác tắm trên người ra, lại lần nữa trở vào trong bồn tắm lớn, đi tới bên người hắn.

Hắn giơ tay lên, nắm chặt lấy cằm nàng, bên môi lộ ra nụ cười như có như không, nhưng nụ cười này, một chút cũng không chạm vào đáy mắt. . .

"*Em sợ mang thai con của tôi?*"

Úc Noãn Tâm cắn cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Bàn tay nắm chặt cằm của nàng đột nhiên tăng lực, khiến cho nàng nhíu chặt mày lại, chỗ cằm truyền đến từng đợt đau đớn, ngày mai nhất định sẽ bị tím. . .

"*Em biết có bao nhiêu đàn bà bên ngoài khát vọng mang thai con của tôi, vậy mà em lại không muốn?*" Tiếng nói trầm thấp lộ ra vẻ lạnh lùng khiến người khác run sợ, ngay cả cặp mắt hắn cũng lộ ra tia không hài lòng.

Úc Noãn Tâm cố nén lại cơn đau đớn dữ dội, cặp mắt trong veo như một dòng nước suối, không kiêng kị mà chống lại cặp mắt ung của hắn, khó khăn nói một câu: "*Lẽ nào Hoắc tiên sinh rất mong muốn tôi mang thai con anh sao? Anh không sợ tôi sẽ mượn cớ có thai mà làm trò muốn trèo cao tiến vào Hoắc gia sao?*"

Quả nhiên, Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, cặp mắt đen sâu thăm rõ ràng dấy lên lửa giận, hắn buông cằm nàng ra, nói lạnh như băng: "*Chỉ bằng cô sao? Còn không có tư cách làm như vậy!*"

Cảm giác đau đớn ở cằm đột nhiên biến mất, Úc Noãn Tâm rốt cục thở phào nhẹ nhõm. "*Hoắc tiên sinh, tôi biết thân phận của mình, cho nên cái cần chuẩn bị tôi nhất định sẽ chuẩn bị tốt, xin anh yên tâm.*"

Nói xong, liền đưa chiếc hộp được gói cẩn thận đang cầm trong tay tới trước mặt hắn.

Hoắc Thiên Kinh băng lạnh nhìn nàng, một lúc lâu sau, lại đột nhiên cười, cố ý đùa dai nói: "*Tôi lên giường với đàn bà chưa bao giờ dùng bao!*"

"*Cái gì?*" Úc Noãn Tâm vô thức sợ hãi kêu lên một tiếng, cuối cùng thuận miệng thốt ra một câu: "*Thật là bẩn...*"

"*Cô nói cái gì?*" Sau một khắc, khuôn mặt tuấn tú của hắn đột nhiên tới gần, hơi thở bất mãn mang theo nguy hiểm ập tới.

Người đàn bà chết tiệt, không ngờ lại dám nói hắn bẩn?

Trời biết, hắn điên rồi, hay là suy nghĩ bị chấp mạch rồi.

Hoắc Thiên Kinh hắn từ trước đến nay rất cẩn thận đối với việc trên giường, tuy rằng đàn bà bên người rất nhiều, nhưng ở trên giường hắn luôn dùng biện pháp phòng tránh. Bởi vì hắn luôn luôn coi thường đàn bà, cho nên đương nhiên cũng sẽ không cho các nàng có một tí cơ hội mang thai cốt nhục của Hoắc gia, sẽ không để cho mầm mống cao quý của mình bị tiết ra ngoài.

Nhưng mà sự đẹp đẽ cùng chặt khít người đàn bà trước mặt khiến hắn thực sự điên cuồng, hắn luôn luôn cẩn thận thế mà lần đầu tiên lại quên không dùng biện pháp.

Hắn không muốn mệt mỏi theo đuổi, nhưng rốt cuộc lại thành say đắm thân thể của nàng. Tóm lại, cảm giác này rất khó chịu, mà lúc nàng cảm bao tự

mình nhắc nhở hần, trong lòng hần càng khó chịu, gần như đến mức không thể chịu nổi!

Người đàn bà này không ngờ lại biết chủ động chuẩn bị những thứ này? Tất cả những việc này là nàng học được từ trên người đàn ông khác sao?

Chết tiệt!

Úc Noãn Tâm cũng ý thức được mình đã nói sai, vội vã quanh co sửa lại, "*Không, Hoắc tiên sinh, ý của tôi không phải là như thế, tôi..*"

"Em cho rằng cái bao trong tay em thích hợp với tôi?" Hoắc Thiên Kinh kìm nén lửa giận khó hiểu trong lòng, lãnh đạm cắt đứt lời nàng.

Hả?

Úc Noãn Tâm không rõ hàm ý trong lời nói của hần.

Người đàn ông nhìn lướt qua chiếc hộp, lãnh đạm bên môi không chút nào giảm bớt, tựa thân thể cao lớn vào bồn tắm lớn, thờ ơ nói:

"Lúc em chuẩn bị bao, chẳng lẽ không biết là phải chọn số đo sao? Làm sao em biết số đo này thích hợp với tôi? Hay là em quá coi thường tôi rồi?"

Một câu nói hoàn toàn làm cho Úc Noãn Tâm ngây ngẩn cả người, nàng ngơ ngác nhìn thoáng qua chiếc hộp trong tay...

Làm sao mà thứ đồ này cũng muốn phân số đo? Sao lại giống như mua quần áo vậy?

Kỳ thực thứ đồ này cũng là lần đầu tiên nàng đi mua, hơn nữa lúc đi mua lại cực kỳ xấu hổ. Trên cơ bản ngay cả nhãn hiệu gì, số đo gì cũng không thấy rõ. Chỉ thấy người khác cầm hộp như thế, nàng cũng trực tiếp đi lấy rồi cúi đầu ra về, thứ đồ này nọ làm nàng sao có thể không biết xấu hổ, chọn lựa kỹ lưỡng được.

"Cái này, Hoắc tiên sinh, anh có thể thử một chút, nói không chừng... có thể thích hợp mà?" Nàng khó khăn nói ra một câu, cũng nhanh chóng muốn xấu hổ đến chết.

Hoắc Thiên Kinh cười nhạt.

"Vậy em tự mình thử nó xem!"

"Tự mình thử xem? Có nghĩa là..." Úc Noãn Tâm nghĩ nụ cười của hần rất quý giá. Thậm chí mang theo mùi ám muội bất kham...

Người đàn ông chỉ chỉ vào vật nam tính kiêu ngạo của mình, lãnh đạm nói: *"Em tự tay đeo vào cho nó!"*

Chiếc hộp thiếu chút nữa từ trên tay Úc Noãn Tâm rơi xuống dưới. Đôi mắt đẹp cũng đột nhiên trừng to, chống lại ánh mắt không có ý tốt của hần, cả người giật mình một cái.

"Tôi, Tôi sẽ không..."

"Vậy đừng đừng!" Hoắc Thiên Kinh nói xong liền muốn ôm chầm lấy thân thể của nàng, làm nàng cả kinh vội vã co rút lại thân mình.

"Được, được, tôi lập tức đeo...ách...cho anh." Trời biết, nàng là có bao nhiêu khó khăn mới nói ra được một từ như thế.

Hoắc Thiên Kinh có vẻ xem kịch vui, lại dựa vào bồn tắm lần nữa, ánh mắt sắc bén dò xét khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối của Úc Noãn Tâm.

Ngón tay mảnh mai hầu như run run lấy bao ra, sau khi hít một hơi thật sâu, nàng nhìn kỹ đồ vật trong tay, tuy rằng không biết rõ ràng cụ thể phải dùng như thế nào, nhưng là dựa vào trực giác ép buộc chính mình tiếp tục làm tiếp.

Vật kiêu ngạo cương lên trong lòng bàn tay nàng nhanh chóng trở nên to lớn, da thịt mẫn cảm của nàng có thể rất rõ ràng cảm nhận được nó âm ỉ giận gắt, nàng cắn răng một cái, chuẩn bị đem bao đội lên, nhưng cũng tuyệt vọng phát hiện ra...

Cái bao thực sự quá nhỏ rồi...

Úc Noãn Tâm khóc không ra nước mắt, thử một chút nữa, nhưng vẫn không được như cũ.

Bàn tay nhỏ bé đặt bên trên vật hiên ngang của hần bắt đầu vô thức run lên, đôi mắt đẹp lộ vẻ tuyệt vọng...

Hoắc Thiên Kinh hiển nhiên đã mất đi tính nhẫn nại, một tay lấy bao đội trên đỉnh bô ra, khó chịu ném ra khỏi bồn tắm, kéo người đàn bà không biết trời cao đất rộng này vào trong lòng.

"Tôi đã nhắc nhở em rồi, không thể trách tôi được!" Hần cúi đầu, tiếng nói rơi vào bên tai nàng, lại mở miệng cắn cắn vành tai nhỏ nhỏ tinh tế của nàng, hơi thở trở nên có chút khàn khàn.

"Em đã châm lửa, hần là phải phụ trách dập lửa, hử?"

"Hoắc tiên sinh... vừa nãy cái kia không thích hợp, vậy, vậy anh không có sao?" Thân thể Úc Noãn Tâm khẽ run, muốn né tránh hơi thở ám muội của hắn, lại bị hắn ôm càng chặt hơn.

"Đây là Hoắc gia, tôi chưa bao giờ chuẩn bị thứ đồ vật chết tiệt này ở đây hết!"

Hoắc Thiên Kinh không thể chịu đựng được vẻ kiều mị trước mắt gây kích thích mãnh liệt thị giác của chính mình, và cả cử động vô ý của nàng vừa nãy thêm nữa, bàn tay to lớn như có ma pháp mặc sức đốt cháy thân thể mềm mại của nàng.

Úc Noãn Tâm thoáng chấn động tận sâu thẳm, mất đi tiếng nói, từ chỗ sâu nhất trong cơ thể có một luồng ấm nóng mơ hồ bốc lên làm nàng vô cùng khó chịu, đau đớn kiềm nén nội tâm của mình, chính mình làm sao vậy? Nàng phải dẫn lại chính mình!

Nàng cần phải ngăn cản hành vi của hắn, ít nhất là cùng hắn đạt được một thỏa thuận tốt đẹp a...

"Hoắc, Hoắc tiên sinh... ngày hôm nay, ngày hôm nay tôi thật là đang trong kỳ nguy hiểm..."

"Kêu ra đi!" Hắn thô bạo ra lệnh, ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời nói của nàng, ngón tay thon dài khấn cấp tiến vào chỗ chật khít của nàng.

"Kêu to tiếng một chút, tôi thích nghe tiếng kêu của em!"

Hắn phải thừa nhận mấy ngày nay, mỗi đêm nàng uyển chuyển hầu hạ hắn, đều luôn khiến hắn sôi trào!

"A..." Úc Noãn Tâm cũng không thể chịu đựng được nữa, một trận lửa nóng vô cớ từ chỗ sâu nhất trong cơ thể của nàng bốc cháy lên...

Một cảm giác sung sướng không thể khống chế bao phủ lấy nàng, đôi tay nhỏ bé của nàng gắt gao ôm sát bờ vai dày rộng của hắn, thân thể không cách nào tự kiềm nén được, uốn người thành một đường cong hoàn mỹ, da thịt toàn thân đều ửng đỏ.

"Đủ rồi..." Nàng không thể thừa nhận được nữa rồi, toàn bộ thân thể như là bị lửa đốt, theo ngón tay hắn tàn nhẫn giày vò, nàng dính sát vào thân thể khỏe mạnh rắn chắc của hắn, cố gắng xua tan cảm giác trống rỗng chưa từng có kia.

"Thích không?" Hoắc Thiên Kinh cắn răng cố nén ham muốn của mình, giọng nói vì vậy mà càng trở nên khàn đặc.

Việc chủ động lấy lòng một người đàn bà như vậy, hoàn toàn là lần đầu tiên. Không nghĩ tới nàng lại gây cho hắn ham muốn mãnh liệt như thế.

"Đừng..." Úc Noãn Tâm cuối cùng cũng thỏa hiệp, bất lực khẽ rên lên, đôi môi đỏ thắm không ngừng run rẩy, thân thể mềm mại gãy dựa càng lợi hại hơn. Nàng sớm đã không thể suy nghĩ, không thể nhúc nhích, thân thể vui sướng khiến nàng quên mất dự tính ban đầu...

Dần dần, nàng trở nên quên đi chính mình, một tiếng yêu kiều bật ra từ đôi môi đỏ mọng theo sự chuyển động của đầu ngón tay hắn.

"Hoắc tiên sinh..."

"Tiểu yêu tinh, nhiệt tình của em sẽ bức điên tôi mất..." Cặp mắt Hoắc Thiên Kinh càng giống như dã thú cuồng ngao, khóe miệng nổi lên một nụ cười thỏa mãn. Bàn tay to lớn của hắn nâng Úc Noãn Tâm lên, hung hăng đâm vào, dáng vẻ quyến rũ của người đàn bà dưới thân làm hắn điên cuồng mà không chút thương tiếc!

Những tia nước phun xuống ở xung quanh tạo nên một màn hơi nước mờ mờ, khiến cảnh tượng trước mắt trở nên vô cùng ôn nhu, giọt nước từ vòm ngực rắn chắc của hắn chảy xuống Úc Noãn Tâm, hoàn mỹ chảy viên quanh đường cong eo thẹn của nàng.

Hoắc Thiên Kinh gắt gao giữ chặt eo lưng của nàng, lần sau so với lần trước càng đâm sâu hơn.

Không thể chịu đựng được niềm vui thích như núi lửa phun trào, tiếng thở dốc của hắn khàn đặc, không ngờ rằng dục vọng mãnh liệt khiến ngay cả bản thân hắn cũng ngập tràn cảm xúc không phát hiện được.

Cả người nàng đã tê dại, đã sớm không thể nào mở miệng, chỉ có thể bị động phối hợp hắn... Hắn cười, vô cùng thỏa mãn với phản ứng của nàng, thỏa mãn vì đáy mắt của nàng chỉ có hắn.

Hắn chạy nước rút, tốc độ càng lúc càng nhanh, mãnh liệt, trong tiếng ngậm nga kiều mị, hai người la hét điên cuồng cùng nhau thăng hướng lên mây...

Buổi chiều yên ả, ánh nắng mặt trời chiếu lên mặt cỏ xanh um tươi tốt, gió mát phảng phất qua, thoang thoang xen lẫn mùi hương hoa. Úc Noãn Tâm đây Hoắc lão phu nhân ngồi trên xe đẩy, chậm rãi tản bộ, nhưng trong mắt lại thất thần một hồi.

"Bé con, bé Noãn." Hoắc lão phu nhân vỗ vỗ tay vịn xe đẩy, thấy nàng không có chút phản ứng nào, lại gọi to một tiếng.

"A..." Úc Noãn Tâm lúc này mới có phản ứng, dừng xe đẩy lại, rồi đi tới trước mặt Hoắc lão phu nhân, nhẹ giọng hỏi: "Bà làm sao vậy?"

Đã mấy ngày nay hầu như nàng đều theo bên người Hoắc lão phu nhân. Lúc bà muốn đi phơi nắng, Úc Noãn Tâm sẽ đẩy bà đi đến vườn hoa; khi bà mệt, Úc Noãn Tâm sẽ đánh đàn cho bà nghe. Bà lão không muốn tách khỏi Úc Noãn Tâm dù chỉ trong chốc lát, một lúc không nhìn thấy nàng sẽ không vui.

Hoắc lão phu nhân liếc mắt nhìn Úc Noãn Tâm, nói: "*Chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này đi, ngồi dưới bóng râm rất thoải mái.*"

"Được."

"*Bé Noãn à...*" Hoắc lão phu nhân kéo bàn tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm, hỏi một câu trùng đích: "*Cháu có tâm sự gì đúng không? Nói cho bà nghe đi.*"

Úc Noãn Tâm nhìn sang chỗ khác, một lát sau, cười cười nói: "*Bà, cháu không có tâm sự.*"

"*Nói bừa, cả ngày hôm nay cháu đều ngáy người ra, lúc nói chuyện với cháu thì cháu đều không nghe được, còn nói không có chút tâm sự nào?*" Hoắc lão phu nhân bắt nắn nhũ mảy. "*Có phải mẹ của Hoắc Thiên Kinh ức hiếp cháu đúng không? Mãng cháu sao?*"

Đã nhiều ngày, mọi người từ trên xuống dưới trong Hoắc gia đều rất thích Úc Noãn Tâm. Nàng thân thiện và xinh đẹp, điều quan trọng nhất là không có chút kiêu ngạo nào. Cho nên mọi người đều rất thích đến gần nàng, chỉ có mẹ của Hoắc Thiên Kinh, cứ nhìn thấy nàng là bộ dạng lại bức bối.

"*Bà, bà suy nghĩ nhiều rồi, sao Hoắc phu nhân lại ức hiếp cháu chứ.*" Úc Noãn Tâm vén tóc của Hoắc lão phu nhân lên một chút và nói.

"*Thế chính là thằng nhóc Hoắc Thiên Kinh kia có đúng hay không? Nhất định là nó ức hiếp cháu rồi! Đừng ngại, cháu nói cho bà, bà nội giải quyết cho cháu!*"

"*Bà.*" Úc Noãn Tâm dịu dàng cười. "*Thực sự không phải như thế.*"

"*Vậy cháu nói cho bà biết, rốt cục là xảy ra chuyện gì?*" Hoắc lão phu nhân nóng nảy.

Úc Noãn Tâm thấy thế, khẽ thở dài một hơi, nhìn Hoắc lão phu nhân nói: "*Bà, thực ra, thực ra là cháu, ngày mai cháu sẽ rời khỏi Hoắc gia, cháu không ở bên cạnh bà, bà nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân, biết không?*"

Thời gian một tuần trôi qua thật nhanh, hôm nay là ngày cuối cùng nàng ở lại Hoắc gia, mà tối nay, nàng cần phải nói chuyện với Hoắc Thiên Kinh.

"*Cái gì? Cháu phải rời khỏi Hoắc gia sao? Vì sao?*" Hoắc lão phu nhân sau khi nghe vậy xong, thần sắc cực kỳ hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: – Có duyên chưa chắc đã ở cùng một chỗ

"*Bà.*"

Úc Noãn Tâm thấy Hoắc lão phu nhân bộ dạng nóng như lửa đốt, cảm thấy vô cùng áy náy, kéo nhẹ tay Hoắc lão phu nhân khuyên nhủ: "*Sớm muộn gì cháu cũng phải rời khỏi Hoắc gia, nơi này không thuộc về cháu, mà cháu cũng không thuộc về nơi này. Đánh đàn cho bà nghe mấy ngày nay là việc Hoắc tiên sinh giao cho cháu, hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi.*"

Hoắc lão phu nhân nghe xong không hiểu ra sao, ánh mắt nhìn nàng cũng tràn đầy nghi hoặc.

"*Bé Noãn, sao bà nghe mà không hiểu cháu đang nói cái gì vậy, cháu đã tới Hoắc gia, thì nên ở tại Hoắc gia, sao lại còn có lý do ra đi cơ chứ?*"

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng cười: "*Bà, cháu cũng không phải người của Hoắc gia, làm sao có thể ở lại đây lâu dài được.*"

"*Ai nha, bé Noãn à, bà thực sự là không hiểu cháu đang suy nghĩ cái gì đây. Hoắc Thiên Kinh đem cháu tới Hoắc gia, ý tứ của nó đã rất rõ ràng rồi.*" Hoắc lão phu nhân không rõ tình hình, nói.

Lời bà lão nói làm Úc Noãn Tâm không hiểu ra sao nữa.

"*Ý tứ của Hoắc tiên sinh rất rõ ràng? Ý của Hoắc tiên sinh chính là muốn cháu đánh đàn dương cầm cho bà.*" Còn có thể có ý khác sao, hơn nữa, ngoại trừ chuyện ấy, nàng còn phải hầu hạ hần...

Hoắc lão phu nhân nghe vậy xong, lắc đầu cười: "*Cháu thật đúng là một đứa ngốc. Ta nhìn ra được, đứa cháu trai Thiên Kinh của ta thật sự rất để tâm đến cháu, cháu là người con gái đầu tiên mà nó lớn như vậy rồi mới mang về nhà. Nó à, thích cháu!*"

"*Hà?*"

Úc Noãn Tâm quả thực bị lời nói của bà lão làm cho càng hoảng sợ hơn, không biết làm sao đành cười nói: *"Bà, sự tình không phải như vậy. Cháu, cháu cùng Hoắc tiên sinh thực ra quen biết không bao lâu, chỉ là cháu biết đánh đàn nên anh ấy mới đưa cháu về Hoắc gia, thực sự không phải như bà tưởng tượng đâu."*

"Bé con à."

Hoắc lão phu nhân cười cười cắt lời nàng: *"Cháu không cần phải lo lắng, ta không phải là mẹ của Hoắc Thiên Kinh, không có cứng nhắc như vậy. Ta biết, trong lòng mẹ của Thiên Kinh chỉ biết tiếp nhận người có gia thế như Phuong Nhan, nhưng ta lại không thích Phuong Nhan, không thích chút nào. Giống như một đóa hoa trong nhà kính vậy, không có chút thú vị nào cả. Nhưng thật ra ta rất thích cháu. Bé Noãn à, nếu như Thiên Kinh muốn lấy cháu vào cửa, bà nội sẽ tán thành cả hai tay hai chân!"*

"Bà!" Về mặt Úc Noãn Tâm thực sự là dở khóc dở cười, bị lời nói của bà dọa: *"Sao bà lại nghĩ xa như vậy chứ? Hoắc tiên sinh sẽ không thích cháu, việc này và việc cháu vào Hoắc gia cơ bản là hai chuyện khác nhau."*

"À, ta đã biết. Cháu hẳn là nghĩ mình xuất thân diễn viên không xứng với Hoắc Thiên Kinh phải không. Bé Noãn à, cháu còn trẻ, làm sao mà lại có tư tưởng không tiến tiến theo kịp bà lão như ta vậy. Hai người yêu nhau là quan trọng nhất, những việc khác đều là thứ yếu. Hơn nữa, cháu cũng phải tin tưởng Hoắc Thiên Kinh, chỉ cần nó..."

"Bà." Úc Noãn Tâm thực sự không nhịn được xen vào lời nói của bà lão, nhìn bà nhẹ giọng giải thích: *"Bà quả thực hiểu lầm rồi, quan hệ của cháu cùng Hoắc tiên sinh không phải như bà tưởng tượng. Hoắc tiên sinh tuyệt đối sẽ không thích cháu, mà cháu cũng sẽ không gả vào Hoắc gia, bởi vì..."*

Nàng ngừng một chút, cắn môi, đáy mắt gọn lên tia bi thương, tan biến trong chớp mắt.

"Bởi vì sao?" Hoắc lão phu nhân nghe thật chăm chú, thấy đuôi lông mày của nàng có chút buồn bã, không khỏi hỏi lo lắng.

Úc Noãn Tâm giấu đi nỗi đau khổ trong lòng, nhẹ nhàng nói một câu: *"Bởi vì, cháu đã có người đàn ông yêu thương..."*

Tuy biết hai người không bao giờ có thể ở cùng một chỗ nữa rồi.

"A." Hoắc lão phu nhân nghe vậy xong, thân thể run lên. *"Cháu có người đàn ông yêu thương rồi?"*

"Dạ."

"Không phải Thiên Kinh?"

"Không phải..."

"Ai da..." Hoắc lão phu nhân thờ dài thật sâu, đành nói: *"Thực là đáng tiếc..."*

"Bà."

"Thực ra, dù thế nào bà cũng thấy cháu cùng Thiên Kinh rất xứng đôi, bà lão này sống cả một đời, ăn muối còn nhiều hơn các cháu ăn cơm, chuyện như thế này ta vừa nhìn thấy là có thể nhận ra được."

Hoắc lão phu nhân nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, lời kéo bàn tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm nói: *"Đêm đó lúc cháu đánh đàn và hát cho bà nghe, từ trong ánh mắt Thiên Kinh, bà hoàn toàn có thể nhìn ra được tình cảm yêu thích của nó đối với cháu. Có thể khiến nó lẳng lặng nhìn một người con gái như thế, cháu quả thật là người đầu tiên. Bà nghĩ cháu cùng Thiên Kinh hai người thực sự rất có duyên."*

Úc Noãn Tâm khẽ cười, đôi mắt đẹp dao động như một dòng suối đang chảy. *"Bà, thế gian này mọi chuyện đều là như vậy, đôi khi hai người có duyên chưa chắc có thể đi tới cuối cùng, mà đi tới cuối cùng thường thường lại là hai người không có duyên với nhau..."*

Không cần nói nữa, nàng cũng không muốn cùng bà giải thích nhiều, bởi vì chuyện này thường là càng nói càng không ra đầu vào đâu.

Hoắc lão phu nhân khó hiểu nhìn cô gái trước mắt, thờ dài nói: *"Ta không rõ Thiên Kinh nghĩ thế nào, nhưng mà bé con, nếu như bà nhớ cháu, nhất định cháu phải trở về thăm bà bất cứ lúc nào, đã biết chưa?"*

Úc Noãn Tâm nao nao, lập tức nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Nàng còn có thể trở về sao? Nơi này căn bản không phải là nơi nàng có thể tới.

"Bà, cháu đây bà đi dạo chỗ khác nha."

"Được."

Úc Noãn Tâm đẩy bà đi về phía trước, lại bị bóng dáng cao lớn đứng ở lối vào hoa viên kia làm cho hoảng sợ.

"Hoắc, Hoắc tiên sinh?" Nàng quả thực kinh sợ.

Xem chừng hần đã đứng ở chỗ này rất lâu rồi, nhưng mà sao hôm nay hần lại trở về sớm như vậy?

"Thiên Kinh, cháu trở về đúng lúc, nhanh khuyên nhủ bé Noãn đi, nó nói nó phải đi thôi."

"Bà nội, cháu chỉ trở về lấy một phần tài liệu, buổi tối cháu trở lại cùng bà!" Hoắc Thiên Kinh nhìn Hoắc lão phu nhân cười cười, sau đó đảo mắt, cặp mắt sớm đã hoàn toàn lạnh lẽo ...

"Ai, Thiên Kinh, Thiên Kinh, thằng nhỏ này, sao biểu hiện lại là lạ? Ngay cả bà lão này cũng không để ở trong lòng?"

Ánh nắng chiếu vào bóng dáng cao lớn đang rời đi của hần, cảm giác vô cùng lạnh lùng...

Úc Noãn Tâm sững sờ đứng tại chỗ, bất động hồi lâu, trong lòng có một trận rét run...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: – Quyết định của Hoắc Thiên Kinh

Đêm đã khuya, dường như ngay cả các vì sao cũng đều phải ngủ, Úc Noãn Tâm ngồi trên sô pha thấp thòm bất an. Nàng nhìn giờ một chút, ép buộc bản thân tiếp tục chờ đợi.

Nửa giờ trước Hoắc Thiên Kinh đã về rồi, nhưng không tiến vào phòng ngủ, đi thẳng đến thư phòng, ở thẳng một mạch đến bây giờ, không có chút ý định đi ra.

Kỳ thực lúc nhìn thấy hần trong xe trở về, Úc Noãn Tâm cũng rất muốn đi theo hần nói chuyện, thế nhưng...

Lại đợi thêm 15 phút nữa, nàng rốt cục nhìn không được, đứng dậy, đi ra khỏi phòng ngủ...

Hành lang yên tĩnh tràn ngập hương cà phê thơm nồng, nhẹ nhàng lướt lơ theo hô hấp quanh quẩn trong không khí.

"Cốc cốc cốc..."

Gần như là dùng đến tất cả sự can đảm, Úc Noãn Tâm mới gõ vào cánh cửa chạm trổ hoa văn đang đóng chặt của thư phòng, trong lòng theo từng tiếng gõ cửa mà kinh hoàng không thôi.

"Vào đi!"

Tiếng nói đàn ông trầm thấp hồ hững vang lên, nặng như tảng đá sớm rơi thẳng xuống đầu nàng.

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, âm thầm cầu nguyện một chút.

Chết thì chết, không sợ gì nữa!

Cửa thư phòng bị nàng nhẹ nhàng đẩy ra, không gian rộng lớn như vậy khiến nàng không khỏi sinh ra một chút cảm giác lạnh lẽo. Vách ngăn hơi nghiêng trên tường của thư phòng lộ vẻ thủ công mỹ nghệ xa hoa, càng thêm vẻ cổ điển. Tuy Úc Noãn Tâm không hiểu những thứ này, nhưng có thể nhìn ra được những thứ này nhất định đều rất cô.

Ở chỗ gần cửa sổ sát đất là chiếc ghế sô pha rất lớn, thiết kế đa thật xa hoa của Italia, tất cả thể hiện phong cách thư thái thoải mái.

Phía sau vách ngăn chạm khắc là chiếc bàn gỗ trầm thượng hạng, Hoắc Thiên Kinh đang xem tài liệu, dường như nhận thấy nàng mãi không tiến lên, ngừng đầu dò xét.

Cặp sắc bén khóa tại khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt trầm xuống...

Úc Noãn Tâm liền bước lên phía trước, cầm tách cà phê trong tay nhẹ nhàng đưa lên. *"Hoắc tiên sinh..."*

Hoắc Thiên Kinh không nhanh không chậm cầm tách cà phê, khẽ uống một ngụm, bỏ xuống, không nói gì, tiếp tục xem tài liệu.

Trong không khí, cực kỳ yên lặng ...

Đứng ở trước bàn gỗ trầm, bàn tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm nhanh chóng buông ra, nàng cảm thấy ngón tay mình đều có chút lạnh.

"Hoắc tiên sinh..."

Hoắc Thiên Kinh ngẩng đầu nhìn nàng, "Chuyện gì?"

"Chuyện kia..."

Úc Noãn Tâm khó khăn nói: "Hoắc tiên sinh, qua đêm nay sẽ là thời gian kết thúc giao dịch của chúng ta, ngày mai tôi muốn..."

"Muốn rời khỏi Hoắc gia."

Tiếng nói của Hoắc Thiên Kinh lãnh đạm thay nàng nói tiếp hết câu đó, buông tài liệu xuống, nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi, hờ hững nhìn người con gái trước mắt.

Úc Noãn Tâm khẽ gật đầu một cái, cúi thấp đầu.

Im lặng, lại là một bầu không khí im lặng bức người.

Nàng chờ hần mở miệng, hần cũng không nói, chỉ là lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống của nàng.

Trong sự bình tĩnh tuyệt đối này, nổi lên mối nguy cơ đáng sợ, giống như một con thú đang ẩn nấp, bất kỳ lúc nào sẽ lao tới, đem nàng cắn nuốt vào bụng, không chừa lại một mảnh!

Úc Noãn Tâm không ngẩng đầu lên, thế nhưng, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho nàng biết hần đang nhìn chăm chăm vào nàng. Trong tia nhìn thờ ơ lạnh lùng kia mang theo một cảm giác âm trầm tà ác mà nhìn chăm chăm nàng, hai luồng ánh mắt rừng rực, tràn ngập hứng thú muốn chiếm lấy người khác, khiến người ta không thể lơ là!

Trong lòng có chút kinh hoàng, trái tim lại bắt đầu thấp thòm, rốt cục hần có ý gì...

Úc Noãn Tâm không khỏi trộm nhìn hần, nhưng đôi mắt đen của hần ở đối diện cười mà như không cười, ánh mắt lóe lên, trong suốt đến dọa người, thậm chí mang theo một tia âm mưu cùng treu tức, như là đã xem thấu ý nghĩ của nàng...

Hơi thở đột nhiên trở nên gấp gáp, đồng tử chớp chớp hốt hoảng, né tránh đối diện với hần, sau đó, hơi hoảng loạn nói:

"Hoắc tiên sinh, giao dịch của tôi và anh chỉ có một tuần, đây là việc lúc đầu đầu có..."

Hần, sẽ không phải là muốn đổi ý đi?

Nghìn vạn lần đừng...

"Lúc đầu đầu có nói như vậy?" *Quả nhiên, người đàn ông nghe vậy xong, khóe môi đột nhiên nổi lên chút cười cười, nụ cười có chút khó nắm bắt.*

"Ban đầu chúng ta nói như vậy sao?"

Hả?

Úc Noãn Tâm sùng sốt, gương mặt như hoa dần dần trở nên tái nhợt...

"Hoắc tiên sinh, lời này của anh có ý tứ gì?"

Hoắc Thiên Kinh khom người đứng lên, đi tới cạnh quầy rượu, cầm ly chậm rãi rót một ly rượu, ngồi xuống sofa, dù bận rộn vẫn ung dung đánh giá nàng, tràn ngập ác ý thường thức sự sợ hãi của nàng.

"Là tôi không nói rõ ràng, hay là em đã hiểu sai rồi? Nếu tôi nhớ không lầm, ban đầu tôi nói bảy ngày này chỉ mới là bắt đầu mà thôi, nếu như tôi nghĩ thích hợp, em sẽ ở lại bên người tôi, mà em, tất nhiên cũng có thể đạt được tất cả những gì em muốn!"

Thân thể Úc Noãn Tâm run lên...

"Em thực sự có khả năng khiến cho tôi thấy hứng thú!"

Ý cười trên khóe môi Hoắc Thiên Kinh càng thêm sâu, sau khi đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, hai tay vắt trước ngực, con ngươi thâm thúy lộ vẻ ôn nhu nhưng không kém phần tà ác, tiếng nói khàn khàn gợi cảm tà mị khiến người khác không khỏi run rẩy: "Cho nên, em có thể ở lại bên cạnh tôi!"

"Tôi không muốn!" Úc Noãn Tâm không khỏi lui về phía sau một chút, câu trả lời bật ra cực nhanh tựa như không có đi qua đại não suy nghĩ.

Cặp mắt hần đột nhiên tối sầm xuống, nụ cười bên môi dần dần biến thành từng trận lãnh ý. "Người đàn bà ngu ngốc, câu trả lời này của em sẽ đưa tôi cho em mầm tai họa đấy!"

"Hoắc tiên sinh!"

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi, chống lại cặp mắt đoán không ra của hắn, nhẹ giọng nói: "Tôi biết với năng lực của Hoắc tiên sinh muốn hủy diệt tôi là chuyện dễ dàng, nhưng tôi biết ngài không phải người như thế!"

"Ồ?"

Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhíu mày, dường như là nghe được truyện đáng cười nhất, hỏi: "Thế nào? Lẽ nào em biết tôi là loại người gì sao?"

Không khó nhìn thấy vẻ cười cợt hiện lên trong mắt hắn, Úc Noãn Tâm tăng thêm can đảm nói: "Tuy rằng rất nhiều người đều sợ anh, nhưng tôi biết Hoắc tiên sinh tuyệt đối không phải là người đàn ông đại gian đại ác, trái lại, anh lại rất thiện lương, nhất là đối với người anh quan tâm!"

Hoắc Thiên Kinh nhếch miệng một cái. "Em thấy vậy sao?"

Lại có người đánh giá hắn như vậy, thật là hứng thú.

"Đúng vậy!" Úc Noãn Tâm đứng thẳng người lên, nhẹ giọng nói: "Một người đàn ông hiểu kính với bà mình, người đó sao có thể là người xấu?"

Hoắc Thiên Kinh hơi giật mình, lập tức liền cười khẩy một tiếng. "Em nói nhiều như vậy, đơn giản là muốn kết thúc đoạn quan hệ này!"

"Hoắc tiên sinh, tôi..."

Lời nàng chưa nói xong, Hoắc Thiên Kinh đã khoát tay cắt đứt.

"Hoắc Thiên Kinh tôi chưa bao giờ thích ép buộc người khác, nhất là đàn bà!" Nói xong, hắn chỉ vào vị trí bên người. "Em ngồi xuống!"

Úc Noãn Tâm không rõ ý muốn của hắn, nghe lời ngồi xuống chỗ ngồi phía trước.

Hoắc Thiên Kinh lấy từ trong ngăn kéo ra tờ chi phiếu, nhanh chóng ký xong, xé ra hai tấm, tất cả đều đặt ở trước mắt Úc Noãn Tâm.

"Hoắc tiên sinh, anh..."

Hắn có ý gì?

"Em nhìn một chút trước đã!" Người đàn ông không lập tức trả lời nàng ngay, mà ra lệnh một câu.

Úc Noãn Tâm nghi ngờ cầm lấy chi phiếu, mức tiền trong hai tấm không giống nhau, nhưng số tiền trong mỗi tấm đều là con số chấn động lòng người.

"Cái này"

"Đây là hai tấm chi phiếu khác nhau, tôi để cho em tự lựa chọn. Trong đó một tấm là thù lao em nhận được cho một tuần theo tôi lên giường, một tấm khác là thù lao để em ở lại bên người tôi, hàng tháng tôi sẽ trả thù lao cho em!" Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh hơi khinh miệt đảo qua thân thể nhỏ nhắn cứng ngắc của nàng, đôi môi mỏng nhếch lên tỏ vẻ khinh thường.

Úc Noãn Tâm cau mày, lập tức đem chi phiếu để xuống bên cạnh hắn.

"Cả hai tấm chi phiếu này tôi đều không lấy!"

"Chê ít?"

"Không!"

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu. "Hoắc tiên sinh đã giải quyết cho tôi một vấn đề khó khăn, một tuần này là tôi đáp ứng yêu cầu của Hoắc tiên sinh. Cho nên, khoản tiền này tôi không muốn nhận."

Hắn đem nàng trở thành cái gì? Là gái gọi cấp cao sao?

Hiển nhiên là Hoắc Thiên Kinh không ngờ tới nàng sẽ cự tuyệt, giọng nói cứng nhắc vang lên. "Đây là tiền em nên nhận được!"

Người đàn bà chết tiệt.

Úc Noãn Tâm đứng dậy, quay sang Hoắc Thiên Kinh, nhẹ nhàng hạ thấp người nói: "Tôi rất cảm tạ tất cả những gì Hoắc tiên sinh đã làm cho tôi. Những lời nên nói tôi đều đã nói, sáng mai tôi sẽ rời khỏi Hoắc gia! Nếu Hoắc tiên sinh không có chuyện gì nữa thì tôi đi nghỉ ngơi trước."

Nàng xoay người muốn đi khỏi.

"Không có tôi, em cho rằng mình có thể tiến bao xa trong làng giải trí?" Hắn đè thấp giọng, tiếng nói ma mị càng thêm tràn ngập mê hoặc, vang lên

phía sau lưng nàng.

Úc Noãn Tâm run lên.

Sau một khắc, thân thể của nàng liền bị bàn tay to lớn của người đàn ông kéo lấy, chỉ dùng chút lực, nàng liền ngã vào trong vòm ngực quen thuộc...

"Nếu như ở lại bên tôi, em không chỉ có thể trở thành diễn viên nổi tiếng, cũng sẽ trở thành ca sĩ chói sáng trên thế giới. Chỉ cần em muốn, tất cả tôi đều có thể cho em. Em có thể nghĩ lại xem, em thích hát và khiêu vũ như vậy..."

Hắn đem nàng ôm vào trong lòng mình, hai cánh tay như hai gọng kìm siết chặt lấy nàng. Đôi môi mỏng tà ác đặt ở bên tai mềm cảm của nàng, hơi thở nóng rực mà nguy hiểm, đều phả vào trong màng nhĩ của nàng, trong chiếc cổ tuyết trắng hấp dẫn của nàng, mang theo danh lợi mà phụ nữ đều khát vọng...

Tất cả... cũng sẽ lại giống như một giao dịch hết sức bình thường!

"Tôi..."

Lòng Úc Noãn Tâm mơ hồ dao động, những việc này thật là điều kiện vô cùng hấp dẫn. Nhưng mà nếu nàng gật đầu, thì ý nghĩa chính là đem bản thân mình trở thành một người chăm sóc chuyện giường chiếu cho đàn ông...

Bàn tay nắm chặt, nàng cắn môi, dùng cảm nhìn về phía ánh mắt rừng rực cắn nuốt người khác của hắn, nhẹ giọng nói: *"Xin lỗi... Hoắc tiên sinh, tôi nghĩ... có một số việc nên dựa vào nỗ lực của bản thân."*

Nàng còn muốn phản bác lại điều gì nữa, nhưng cảm liền bị hắn nâng lên, ánh mắt hắn trở nên cực kỳ bất mãn, đột nhiên đổ xuống, đem những lời đã tới bên môi bị đều bị quay xuống cổ họng, giống như xương cá bị mắc nghẹn trong cổ họng, không cách nào phun ra được.

"Em thật đúng là ngây thơ!" Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng cười. *"Em cho rằng chỉ bằng một bộ 'Vệ Từ Phu' là có thể tiến thật xa sao?"*

Nổi lòng hoàn toàn bị hắn vạch trần, gương mặt trắng nõn của Úc Noãn Tâm ửng hồng lên...

"Tôi không..." Nàng không biết làm sao mà giải thích rõ ràng được cho chính mình.

"Chính là..." Hoắc Thiên Kinh cắt đứt lời của nàng, dáng tươi cười trên mặt rốt cục lại càng sâu hơn, như cây cỏ đón gió xuân ấm áp, nhưng lại không che giấu được tia âm ngoan trong mắt chột lóe lên rồi biến mất.

"Em là vì hắn?"

Hắn trời sinh là kẻ mạnh mẽ, có trực giác tàn nhẫn của dã thú kiếm ăn, đối với con mồi đã nhìn trúng, tuyệt đối sẽ không buông tay, nếu cần thiết, kể cả đối thủ cạnh tranh cũng sẽ bị hắn cũng sẽ hủy diệt nuốt chửng vào bụng! Thực ra, hắn hoàn toàn có thể để nàng đi, chỉ là ngày hôm nay trong hoa viên nghe được chuyện nàng nói với bà nội, trong lòng vô cùng khó chịu, thậm chí buồn bực không chịu nổi.

Người đàn ông trong lòng nàng kia rốt cục có cái gì tốt? Đến nỗi khiến nàng không quan tâm tới tiền đồ cũng phải rời khỏi bên người hắn?

Loại cảm giác không thể giải thích này chi phối hắn suốt cả buổi chiều lại thêm cả một buổi tối. Trước nàng, chưa từng có một người đàn bà nào có thể làm hắn tức giận đến thế!

Úc Noãn Tâm đã đoán ra hắn nghe được cuộc nói chuyện trong hoa viên, khẽ thở dài một tiếng, gật đầu. *"Xin Hoắc tiên sinh giúp đỡ!"*

Để hắn nghĩ như vậy cũng tốt, mặc kệ đi...

Hoắc Thiên Kinh không khỏi nheo nửa con mắt, dáng vẻ cuồng vọng ngạo mạn như một con báo đen tao nhã mà nguy hiểm. Ngũ quan tuấn mỹ thêm vào vài phần dã tính khiến người khác phải nín thở.

"Tôi cảm thấy rất hứng thú, đến tội cùng hắn là người đàn ông thế nào, lại khiến cho em đủ là nằm dưới thân tôi cũng nhớ mãi không quên hắn?"

Ngực Úc Noãn Tâm đột nhiên đau xót, nói rất thần nhiên: *"Anh ấy là người đàn ông thế nào không quan trọng, quan trọng là... tôi yêu anh ấy!"*

"Lá gan của em thật lớn!"

Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng mở miệng, thậm chí không hề lên giọng, trong giọng nói thần tiên, lại chảy một hơi thở âm u lạnh lẽo trí mạng, hơi thở này phảng phất đi vào lỗ tai của nàng, chảy vào từng lỗ chân lông trên cơ thể nàng, sau đó, đem cả người nàng đông cứng lại hoàn toàn...

Thân thể Úc Noãn Tâm vô thức khẽ run rẩy một chút.

Bàn tay to trói chặt vòng eo của nàng đột nhiên buông lỏng, hai tấm chi phiếu kịch xì kia rơi lên thân thể của nàng.

"Cầm nó, đi thôi!"

Hoắc Thiên Kinh chưa bao giờ thiếu đàn bà, cũng sẽ không đến nông nổi chỉ vì một người đàn bà mà cùng người đàn ông khác chém giết!

Nhưng cho dù nghĩ như vậy, trong lòng lúc nào cũng có chút cảm giác khó hiểu, làm hấn vô cùng khó chịu.

Úc Noãn Tâm sững sốt, lập tức thờ dài một hơi

"Cảm ơn anh, Hoắc tiên sinh."

Nàng đứng dậy, lại một lần nữa đem chi phiếu để xuống bên cạnh hấn. *"Khoản tiền này tôi không thể lấy, bằng không tôi sẽ coi thường ngay chính bản thân mình... Nói chung, tất cả đều cảm ơn anh!"*

Nói xong, nàng lại lần nữa để hấn lại một mình, đi tới trước cửa thư phòng, bàn tay nhỏ bé vừa chạm đến tay nắm cửa, giọng nói phía sau lại vang lên.

"Noãn Tâm!"

Hai chữ, giọng nói trầm thấp lộ ra cảm xúc không đổi.

Hả?

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, xoay người nhìn người đàn ông trên sô pha, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

"Hoắc tiên sinh, anh vừa gọi tôi?"

Không có nghe nhầm đi? Hấn vừa gọi mình một câu là Noãn Tâm? Hấn không phải luôn luôn gọi mình là Úc tiểu thư sao?

Thật là kỳ lạ!

Hoắc Thiên Kinh lại khẽ động đôi môi mỏng lần nữa. "Sao vậy, Noãn Tâm không phải là tên của em sao?"

"A, đúng vậy..." Lúc này Úc Noãn Tâm mới phản ứng lại, cười cười. *"Chẳng qua là anh chưa từng gọi tôi như thế..."*

Cặp mắt hung ác nham hiểm của Hoắc Thiên Kinh lóe ra ánh mắt uy hiếp người khác.

"Cầm lấy danh thiếp của tôi, sau đó nếu có chuyện gì thì cũng có thể tìm tôi bất cứ lúc nào!" Hấn khôn ngoan lưu lại một câu, nụ cười thâm thúy lộ vẻ sắc sảo.

Thế nhưng, Úc Noãn Tâm căn bản lại không nhìn ra, nghe vậy xong, ngược lại trong lòng cảm thấy ấm áp, nhẹ nhàng cười nói: *"Cảm ơn anh, Hoắc tiên sinh..."*

Không ngờ hấn không những không ép buộc mình, còn lo lắng cho mình như vậy. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tiếng cười trầm thấp của người đàn ông vang lên.

"Không biết em đã từng nghe một câu nói này chưa "Tạm thời buông ra chỉ là để sẽ giữ chặt lại!" Nói xong, hấn đứng lên, ánh sáng phía sau khuôn mặt anh tuần càng thêm lộ thêm ba phần âm trầm, khiến người ta không không rét mà run."

"Tôi không thích ép buộc phụ nữ, thả em, chỉ là bởi vì tôi đã nói với em, tôi muốn em chủ động tiếp cận tôi, cầu tôi giữ lấy em!"

Tiếng nói u ám làm cho trong lòng Úc Noãn Tâm đột nhiên lạnh lẽo, nhìn người đàn ông đang đến gần nàng, ngày càng có thể cảm thấy rõ ràng một áp lực trên đỉnh đầu, đột nhiên kéo nàng lại.

Đem thân thể xinh đẹp của nàng bao vây trong phạm vi hơi thở của mình, đường nét trên mặt Hoắc Thiên Kinh bỗng mềm đi, bên môi lộ vẻ tươi cười tà ác, cặp mắt thâm sâu tà mị, ánh mắt nhìn về phía nàng:

"Em là người đàn bà đầu tiên cự tuyệt tất cả yêu cầu mà tôi đưa ra, cho nên em nói xem, sao tôi có thể quên được em đây?"

Mang theo nụ cười nhạt ma quỷ, hấn cúi đầu xuống, thân thể cao lớn trực tiếp đè lên cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, hoàn toàn bao phủ nàng trong hơi thở của mình!

Hấn ngậm lấy cánh môi mềm mại của nàng, đôi môi đối khát như người lữ khách đang khát khô cổ liệu mạng tìm được nguồn nước, hấp thu sự ngọt ngào của nàng, dường như muốn đem nàng hòa vào trong máu, tình cảm điên cuồng mà mãnh liệt, giống như lửa rừng được châm đốt, cháy trong tứ chi xương cốt của hấn.

Dường như còn mang theo một sự tàn nhẫn cướp đoạt nam tính ...

Một dòng ón lạnh đột nhiên dâng lên từ đầu ngón chân Úc Noãn Tâm, khuôn mặt trong nháy mắt cũng trở nên trắng bệch...

Cảm xúc mãnh liệt của người đàn ông này, giống như sóng lớn "dòng núi lấp biển" cuốn đi tất cả, trong nháy mắt bao phủ lấy nàng. . .

Không biết từ lúc nào, ngón tay lạnh giá của hắn đã chui vào áo T-shirt mỏng manh của nàng, đẩy nội y vương vãi ra, vurun hai đầu ngón tay tà nịnh ra chơi đùa nụ hồng mon mồn. . .

Một trận tê dại rất nhanh len lỏi qua toàn thân nàng, nụ hồng mon mồn se chặt lại, mang theo một chút đau đớn, nụ hoa đặt trong lòng bàn tay hắn màu sắc lộng lẫy mê người, nhuộm đỏ cặp mắt thâm sâu của hắn. . .

Không chút nghĩ ngợi, hắn hé miệng, cắn lấy. . .

Không bao lâu, đầu hôn nóng rực trải rộng da thịt trắng ngần của nàng. . .

Úc Noãn Tâm vô lực chống đỡ, mặc hắn châm lửa nóng làm càn trên thân thể nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ vì dục vọng mà đỏ bừng, bộ dạng yêu dã dụ hoặc không tả nên lời, hoàn toàn không giống sự tinh khiết thường ngày. Cặp mắt ướt ướt lim dim phủ kín một màn sương mù, cánh môi sưng đỏ, bối rối khó chịu, nhưng không giữ được tiếng thờ dục yêu kiều bên môi, quả nhiên là phong tình vạn chủng, làm mê hoặc tâm trí người ta. . .

Má đào xấu hổ đỏ như lửa, thờ gấp uyển chuyển như kêu như hét.

Nàng biết, tuy rằng thân thể của nàng không ngừng muốn trốn đi, nhưng lòng lại không tự chủ được phập phồng lên xuống theo sát động tác của hắn. . . không cách nào cự tuyệt. . .

Đối mặt với nàng như vậy, ánh mắt hắn thay đổi, con ngươi sâu thẳm như đêm tối, đột nhiên hẹp lại, dường như muốn đem dáng vẻ kiều mị khiêu khích mê người của nàng, cất giấu thật sâu vào trong đáy mắt của mình.

Hắn sắp không khống chế được, sự ham muốn trong đáy lòng như như cỏ dại lan tràn, không chút nghĩ ngợi, bàn tay to thoát đi quần jean của nàng. . .

Đêm tối, đột nhiên đã đến, mang theo sự ám muội không hề che giấu, ánh trăng từ cửa sổ lớn bằng kính chiếu xuống, rọi sáng một đôi nam nữ thân thể đầy dục đứng ở sát tường.

Cánh tay trắng kiện của người đàn ông siết chặt vòng eo thon thả của người đàn bà, ra sức chà xát nước rút ở trong cơ thể ẩm ướt của nàng.

Da thịt màu lúa mạch, ánh lên vẻ trắng kiện mà dã tính

Cặp chân của người phụ nữ trắng như tuyết, quấn quanh bên hông cường tráng của người đàn ông giống như dây leo.

Từng trận rồi lại từng trận tiếng thờ mạnh hoang dã, càng ngày càng lớn hơn, bông hoa dục vọng dần dần nở rộ. . .

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: – Là ngốc hay là phúc?

Tại đại sảnh sân bay quốc tế.

Ánh nắng rực rỡ chiếu xuống đại sảnh, rõ ràng là giữa trưa, vậy mà không khí lại rất mát mẻ.

Hành khách quốc tế vội vàng bước qua cửa khẩu. Đám đông sắp văn thì một người phụ nữ trẻ tuổi đeo kính râm bước ra. Nàng có nước da trắng nõn, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi hé mở, đầu đội mũ lưỡi trai năng động. Dù chỉ mặc chiếc áo phông màu trắng, cùng chiếc quần bò giản đơn nhưng lại không thể che lấp dáng người tuyệt mỹ, thậm chí khiến nàng quyến rũ vạn phần.

Ăn mặc giản dị lại khiến nổi bật lên vẻ đẹp thanh xuân tươi trẻ, thu hút mọi ánh mắt trên sân bay.

"Noãn Tâm." Đã chờ từ lâu, ánh mắt Tiểu Vũ sáng ngời, cổ sức vẫy vẫy tay về phía đám người. Đã sớm nhận được điện thoại, cho nên cô liền lập tức đi đón Úc Noãn Tâm.

"Tiểu Vũ..."

Úc Noãn Tâm tươi cười, nụ cười như hoa lê chớm nở ngày xuân. Nàng bước lên, mở rộng vòng tay, hai người ôm chặt lấy nhau. Có lẽ vì mỹ nhân luôn có ảnh hưởng lớn đến sự xuất hiện và hành động của Úc Noãn Tâm đã khiến mọi ánh mắt đổ dồn về phía họ, Tiểu Vũ liền kéo nàng đi đến bãi đỗ xe.

"Em nói gì đi, bảo bối thân yêu của chị..." Ngồi tại ghế trước, Tiểu Vũ cũng không vội vã lái xe, lại cười híp mắt, kéo tay Úc Noãn Tâm, thần sắc

hưng phấn.

Úc Noãn Tâm sững sốt, không hiểu: "Nói gì cơ?"

Tiểu Vũ có ý trừng mắt nhìn, vỗ vai nàng: "Không phải chứ, em cố làm chị hồi hộp phải không? Em phải biết giờ chị đang rất quan tâm chuyện gì chứ???"

Úc Noãn Tâm thờ dài, hạ kính xuống, ném qua một bên, xoa xoa giữa hai chân mày: "Chị chỉ tò mò chuyện giữa em cùng Hoắc tiên sinh mà thôi."

"Đương nhiên, đã biết rồi lại còn thừa nước đục thả câu, nói đi mà, bây giờ thế nào?" Tiểu Vũ nhẹ nhàng hỏi.

"Làm gì có cái gì, em là em, anh ta là anh ta. Từ hôm nay trở đi, hai người vốn chẳng liên quan gì tới nhau cả." Úc Noãn Tâm nói với vẻ hồ hững.

"Cái gì?"

Một tiếng thét chói tai thiếu chút nữa làm chiếc xe nhảy giạt lên, may mắn tại thời điểm thanh âm lên cao nhất, Úc Noãn Tâm nhanh nhẹn lấy hai tay bịt chặt lại.

"Đừng hét, chị muốn mời cảnh sát đến hỏi thăm sao?"

Kính ngạc hồi lâu, Tiểu Vũ mới vờn tay, giữ chặt lấy Úc Noãn Tâm, kéo sát lại gần, hai mắt trừng lớn:

"Noãn Tâm, em đang đùa chị đúng không? Làm ơn đi, chị thật lo cho tương lai của em đấy. Loại chuyện lớn như thế mà cũng muốn đùa sao? Hơn nữa...."

"Tiểu Vũ..."

Úc Noãn Tâm nhẹ giọng ngắt lời, cảm thán: "Em cùng Hoắc tiên sinh vốn không có gì. Chỉ vì anh ta giúp em xử lý những việc kia mới có thể khiến em làm như thế, tất cả mọi chuyện cũng chỉ vì báo đáp mà thôi."

"Rồi sao?" Tiểu Vũ ép hỏi.

"Rồi thì em cùng anh ta vốn không có quan hệ gì cả. Mà em cũng chỉ đồng ý đi nghỉ cùng anh ta mà thôi."

Tiểu Vũ tròn tròn mắt, hỏi tiếp: "Vậy khi em rời đi, Hoắc tiên sinh có thái độ như thế nào?"

Úc Noãn Tâm thật sự sợ Tiểu Vũ với cái dạng như thỏ vằn không ngừng này, nhún vai: "Trước khi đi, Hoắc tiên sinh cho em chọn hai tập chi phiếu. Một cái là thù lao vừa rồi, một cái khác dành cho việc tiếp tục ở lại bên anh ta, hàng tháng anh ta sẽ cấp em tiền tiêu vặt."

Tiểu Vũ há hốc miệng, vội vàng hỏi: "Em, không lẽ em lại ngốc đến mức lấy tám chi phiếu đầu tiên? Đã là phụ nữ, ai lại không muốn dựa vào Hoắc tiên sinh."

"Đương nhiên em không chọn tám chi phiếu đầu."

Úc Noãn Tâm cời gầy, dùng chân trần thoải mái đặt trên tấm thảm mềm mại. Tiểu Vũ nghe thế, vui mừng hết sức, nhưng Noãn Tâm đột nhiên bổ sung thêm:

"Em cũng không cần đồng tiền kia, đây là chuyện em đã quyết từ trước. Em không muốn giống mấy người phụ nữ khác!"

"Em... Đồ ngốc!" Tiểu Vũ muốn điên rồi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bóp chết Úc Noãn Tâm

"Nếu như Hoắc tiên sinh đã đưa ra điều kiện như thế nghĩa là rõ ràng anh ta đã coi trọng em, sao em lại có thể từ chối chứ? Hơn nữa, nếu thật như vậy, thì cũng nên lấy thù lao chứ. Noãn Tâm, nghĩ kỹ một chút, nếu như em đi nghỉ cùng anh ta thì sao tránh được chuyện yêu đương nam nữ đó? Ngộ nhớ có con thì làm sao bây giờ? Anh ta cho em tiền thì em cũng phải cầm chứ!"

"Tiểu Vũ."

Úc Noãn Tâm quả thực bị lời chị ta nói làm sắp phát bực rồi. Nàng bắt đầu đi nói ra:

"Trí tưởng tượng của chị càng ngày càng phong phú. Thứ nhất, em đã trả lại ân tình của anh ta rồi, tuy là dùng phương thức khiến người ta coi thường nhất, nhưng chỉ ít thì bây giờ em cũng đã thoải mái. Sau này em có thể đi đóng phim để kiếm tiền, không biết chừng còn có thể tiến quân vào giới ca nhạc, em không cần dựa vào đàn ông để sống. Thứ hai, mặc dù có quan hệ với Hoắc tiên sinh, em cũng không có khả năng mang thai. Điều này thì chắc chắn, chị không cần lo."

Tiểu Vũ ngơ ngẩn, lắp bắp hỏi: "Không... Không lẽ em ngốc đến mức sử dụng biện pháp an toàn với Hoắc tiên sinh đấy chứ?"

Câu hỏi thẳng thừng khiến Úc Noãn Tâm bắt đầu đi trả lời: "Đừng nói thẳng được không, chuyện này...."

Nói tới đây, nàng bỗng dừng lại một chút, trên mặt nổi lên một tia xấu hổ. *"Cái đồ an toàn mà em mang đi quá nhỏ, Hoắc tiên sinh không thích dùng, hơn nữa anh ta nói anh ta cũng không bao giờ muốn dùng thứ đó, may mà em đã chuẩn bị biện pháp khác, em uống thuốc....."*

"Nữ thần của tôi, đức mẹ Maria của tôi ơi, chị thực sự là hết chỗ nói với em rồi Noãn Tâm à, làm sao mà em lại không nghe ra như vậy chứ?"

Tiểu Vũ thật muốn một cước đạp chân ga xuống, cùng đi đến chỗ chết cùng nàng, chị ta tận tình khuyên bảo:

"Em có biết hay không, lúc trước Hoắc tiên sinh đi nghỉ đều mang theo Ngu Ngọc, lần này vì sao anh ta lại đem em theo bên người, em hẳn là rất rõ ràng, đây là điều thứ nhất. Còn nữa, Hoắc tiên sinh đã cho em lựa chọn, em hoàn toàn có thể ở lại bên người anh ta, chỉ cần em giữ chặt anh ta, khiến anh ta trở thành đại gia của em, tiền đồ của em sẽ hoàn toàn sáng lạn, Ngu Ngọc là ví dụ tốt nhất. Thứ ba, nếu Hoắc tiên sinh không thích chọn dùng biện pháp bảo vệ, em còn muốn ngốc nghếch uống thuốc để làm chi? Em, em, em... ngộ nhờ em thực sự có thai với anh ta, nói không chừng còn có cơ hội bước vào nhà giàu có, trở thành thiếu phu nhân Hoắc gia, đây là chuyện mà phụ nữ đều sẽ tha thiết mơ ước. Thế nhưng em cứ lặp đi lặp lại cự tuyệt nhiều lần, em nói em nha, tức chết chị rồi!"

Úc Noãn Tâm nhướn mày nhìn Tiểu Vũ, thấy chị ta hỏn hển gần như phát điên, không khỏi nở nụ cười, *"Tiểu Vũ, đây là quyết định của em, đã như vậy rồi, chị không nên có bộ dạng như vậy."*

"Chị không nên có bộ dạng như vậy thì còn có thể thế nào đây? Chẳng lẽ còn muốn chị phải cười ư?" Tiểu Vũ tức giận nhìn nàng, hận vì không thể thông suốt đầu óc nàng, thờ hỏn hển nói:

"Về phương diện này em thực sự phải lấy Ngu Ngọc mà học cho tốt. Em xem cô ta ở bên cạnh Hoắc tiên sinh đã ba năm, hiện giờ cái gì cũng đều có hết, chỉ là thủ lao đóng phim cũng cao đến hủ chết người. Noãn Tâm ơi, chị đã nói với em rồi, trong cái giới này, quá mức thanh cao là không được đâu. Nếu Hoắc tiên sinh đã cho em cơ hội rồi, em nên nắm chặt mới được nha, lẽ nào em còn muốn..."

"Tiểu Vũ, không phải là em không nắm chặt cơ hội, mà là người Hoắc tiên sinh này thực sự rất quái lạ, em chịu không nổi!" Úc Noãn Tâm khẽ cắt đứt lời lải nhải của chị ta, miễn cưỡng nói:

"Chị không biết kỳ nghỉ này em đã có bao nhiêu khó chịu đâu! Ngu Ngọc nghe được tin tức nói em theo Hoắc tiên sinh đi nghỉ, kết quả là cô ta cũng chạy tới. Mà Hoắc tiên sinh này, anh ta hoàn toàn có vẻ thu nhận tất cả, giống như hoàng đế trái phải đều ôm vậy. Chị cho rằng Ngu Ngọc tốt sao? Em nghĩ cô ta rất đáng thương đó, cùng lúc cô ta phải giữ gìn vẻ cao nhã của mình trước mặt Hoắc tiên sinh, mặt khác còn phải bảo vệ lợi ích của mình, đi khắp nơi để phòng em. Em thực sự không muốn trở thành người Ngu Ngọc thứ hai, không muốn sau này cũng giống cô ta, dường như suốt ngày chờ đợi trong sự lo lắng, đề phòng mỗi một người phụ nữ bên cạnh Hoắc tiên sinh. Nếu như vậy, cuộc sống con người còn có ý nghĩa gì nữa, hoàn toàn gấn lấy số phận của chính mình lên người một người đàn ông!"

Một tràng lời lẽ của nàng cũng không nói phục được Tiểu Vũ, ngược lại, khiến cho chị ta đành chịu mà liên tục trợn trắng mắt.

"Làm sao em lại không muốn nghĩ tới Ngu Ngọc đã chiếm được cái gì? Hơn nữa, em không phải là Ngu Ngọc, nếu khi gặp em lần đầu tiên Hoắc tiên sinh đã nảy ý rồi, vậy nói rõ em hoàn toàn có khả năng thay thế được vị trí của Ngu Ngọc. Nếu chị mà là em, sẽ không nghĩ tới sau này đâu, trước tiên nổi tiếng một lần đã rồi sẽ nói sau! Em thực sự quá ngốc rồi!"

Úc Noãn Tâm khẽ thở dài. "Em không tiếp nhận thì có gì sai, trái lại, em nghĩ đó lại là một loại giải thoát, một loại hạnh phúc. Ngu Ngọc sống quá mệt mỏi, nhất là qua lần này, em tận mắt thấy dễ lấy lòng Hoắc tiên sinh, cô ta hoàn toàn có thể buông bỏ sự tự tôn của mình, đáng về thấp hèn, em tự nhận là không làm được như cô ta về điểm này, cũng không học được may mắn lòng dạ của cô ta chút nào. Em chỉ muốn được sống thoải mái một chút, vui vẻ một chút, có năng lực làm chủ chính mình một chút!"

Cảnh tượng xảy ra trên boong tàu vẫn còn khắc sâu trong ký ức nàng cho tới tận bây giờ, nhất là cảnh Ngu Ngọc quỳ gối trước Hoắc tiên sinh, vì hân mà... Nàng thực sự khó có thể tưởng tượng bản thân mình mà đi làm như vậy thì sẽ thế nào? Nói không chừng thậm chí còn muốn nhảy xuống biển nữa.

Làm sao mà muốn lấy lòng một người đàn ông lại có thể làm như vậy? Đây là chuyện... buồn nôn biết mấy? Hơn nữa cô ta cũng biết rõ ràng trong phòng thay quần áo hôm đó đã xảy ra chuyện gì, vậy mà còn có thể giả bộ dường như không có việc ấy trước mặt Hoắc tiên sinh, thậm chí khẩn cấp nghe lời bỏ lên trên người Hoắc tiên sinh... Thật quá kinh khủng rồi!

Nhưng thật ra Tiểu Vũ không rõ rốt cuộc nàng chỉ chuyện gì, kỳ thực cũng không nghe lọt tai nhiều lắm, chị ta lấy tay vỗ vỗ ngực, dường như thực sự bị nàng làm tức giận không ít, thờ phỉ phò vài ngụm không khí trong lành rồi nói:

"Noãn Tâm, chị chỉ lo lắng cho em mà thôi, đúng là hoàng đế không vội mà thái giám vội. Em biết không, chuyện Hoắc tiên sinh đứng ra thay em xử lý những việc hóc búa nan giải và cả thông tin em theo Hoắc tiên sinh đi nghỉ đã lan khắp trong giới rồi. Trong thời gian vừa rồi, đã có mấy nhà chế tác phim ảnh lớn đến tìm em, hợp đồng có liên quan tới em chị đã nhận tới tay rồi, các quảng cáo thương mại hình như cũng có phát hiện ra, đều có ý định mời em ký hợp đồng, em nói chị có thể không vội được sao?"

"Đây là chuyện tốt, vội cái gì chứ? À, được rồi, Tiểu Vũ, em còn muốn nói cho chị một việc vui này."

Úc Noãn Tâm tươi cười, đáng vẻ chọc người trù ẻo giống như đám mây nhẹ đàng xa.

"Chị có biết đạo diễn Ôn Dương vừa đoạt được giải thưởng lớn của Hollywood chứ? Tuần rồi em đã diễn thử, anh ta mời em diễn Vệ Từ Phu, đó là chế tác lớn và quan trọng. Nếu như tất cả thuận lợi mà nói, tình cảnh bất lợi của em sẽ hoàn toàn đảo ngược. Hơn nữa, nghe chị vừa nói như vậy, kỳ này em

hắn là có đầy việc phải làm. Thật tốt quá, Tiểu Vũ, chỉ cần em nỗ lực một chút, em tin tưởng tiền đồ nhất định phát triển theo hướng em chờ mong..."

Nói đến đây, đôi mắt đẹp của nàng đồng thời lộ vẻ vui sướng chờ mong và mơ ước, đẹp như tiên nữ trong rừng không rành thế sự...

Thế nhưng, Tiểu Vũ lại đập tan hi vọng của nàng.

"Noãn Tâm, em đừng nên vui vẻ quá sớm!" Chị ta nhìn nàng chăm chú, nặng nề thở dài nói: "Em cho là người trong giới giải trí, đến một ngày biết em và Hoắc tiên sinh không còn có quan hệ nữa, thì những cơ hội này còn có thể chiếu cố tới em sao?"

Một câu nói như là dội một bát nước lạnh xuống đầu Úc Noãn Tâm, Tiểu Vũ nói lần này khiến nàng lo lắng nghĩ tới câu nói băng lạnh của Hoắc Thiên Kinh.

"Không có tôi, em cho rằng có thể tự mình đi xa trong giới diễn viên sao?"

Trong lúc nhất thời, nàng giật mình, chỉ ngây ngốc nhìn Tiểu Vũ, nửa ngày không nói gì.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: – Đất liền dậy sóng

"Noãn Tâm à..."

Tiểu Vũ thấy thế, vỗ vai nàng, nói lời sâu xa: "Trong làng giải trí này, thời gian chi ở đây lâu hơn em rất nhiều, có một số việc chị cũng đã thấy nhiều. Vì sao trong một tuần nay, hầu như tất cả cơ hội đều tới trước mặt em, nguyên nhân cũng là Hoắc tiên sinh? Bọn họ cho rằng đại gia đứng sau em chính là Hoắc tiên sinh, mà em cũng sẽ là Ngu Ngọc thứ hai, thậm chí thành tựu trong tương lai còn cao hơn cả Ngu Ngọc! Nhưng bây giờ em lại cự tuyệt Hoắc tiên sinh, không có chút quan hệ gì với anh ta, em cho rằng bọn họ còn có thể cho em cơ hội sao? Bọn họ sẽ cho rằng em không có chút giá trị lợi dụng nào, sự việc trong nháy mắt sẽ trở nên rất gay go!"

Úc Noãn Tâm nhủ mảy may thật sâu, một suy nghĩ nhẹ nhàng xẹt qua trong mắt.

"Tiểu Vũ, những cơ hội này tới thì tự nhiên sẽ tới, cho dù mất đi em cũng không thể nói gì hơn. Nhưng mà em nghĩ đạo diễn Ôn Dương sẽ không như vậy, dù sao thì anh ta cũng hoàn toàn không biết về chuyện em cùng Hoắc tiên sinh mà."

"Chỉ mong là vậy, nếu như em tham gia quay bộ phim này thì tất nhiên là chuyện tốt, nhưng cuối cùng chị cũng cho rằng mọi chuyện sẽ không quá thuận lợi, chị thật sự thấy sợ."

Tiểu Vũ mang đầy bụng lo lắng còn chưa nói xong, một tràng tiếng chuông điện thoại di động gấp gáp cắt ngang lời cô.

Cô cầm lấy điện thoại, vẻ mặt không kiên nhẫn, "Ai vậy? Nói đi!"

Ôi trời, là ai không có mắt, vào lúc này mà gọi điện đến?

Tiếng nói gấp gáp truyền tới qua điện thoại, như là có chuyện gì xảy ra, Tiểu Vũ bên này vừa nghe xong, trên gương mặt lập tức biểu lộ nghi hoặc...

"Tiểu Vũ, làm sao vậy?" Thấy Tiểu Vũ cắt đứt điện thoại xong, Úc Noãn Tâm vội vàng hỏi.

Tiểu Vũ nhìn nhìn điện thoại di động một chút, rồi nhìn về phía Úc Noãn Tâm, trong mắt lộ vẻ khó hiểu, mang theo một chút nghi hoặc nói:

"Noãn Tâm, vừa rồi trợ lý gọi điện thoại tới nói rằng một người tự xưng là mẹ em tìm đến công ty..."

Úc Noãn Tâm nghe vậy xong, cả người run lên, đôi mắt đẹp đột nhiên trở nên đờ đẫn, trong phút chốc giống như búp bê thủy tinh mất đi tất cả linh hồn trên sân khấu...

Ánh mặt trời dường như trong nháy mắt mất đi màu sắc...

"Mẹ..."

Trong căn nhà xinh đẹp, Úc Noãn Tâm thoáng cái đã quỵ gối trên mặt đất, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống. "Con xin lỗi..."

Ba chữ này nàng đã muốn nói từ rất lâu, ba năm trước nàng đã muốn nói rồi.

"Con à, con làm cái gì vậy, mau đứng lên, ngoan!" Trong mắt bà Úc mang theo sự đau xót sâu sắc, vội vã nâng Úc Noãn Tâm đứng dậy, cùng ngồi

lên sô pha.

Ba năm trước đây, sự ra đi không từ biệt của đứa con gái này thực làm cha mẹ một đêm bạc đầu lo lắng. Bọn họ không biết rốt cục con gái mình đã xảy ra chuyện gì, mà trong ngày hôn lễ hôm ấy lại không thấy tăm hơi. Chuyện vốn là vui mừng biến thành kinh hoàng. Bọn họ hầu như đã đi đến tất cả những nơi Úc Noãn Tâm có thể đến, nhưng thế nào cũng không tìm được nàng.

Ba năm nay, bọn họ nghĩ tất cả các biện pháp, nhưng cuối cùng nhận được một lá thư của con gái mà đau lòng không ngớt. Nội dung trên thư rất đơn giản, con gái hủy bỏ hôn lễ, còn về nguyên nhân thì xin họ không nên tiếp tục hỏi, hơn nữa nàng muốn khuây khỏa, xin bọn họ không nên lo lắng.

Cứ như vậy...

Mãi cho tới hôm nay, rốt cục bà Úc mới gặp được con gái.

"Mẹ, mẹ già đi rất nhiều, đều do con, đều là con không tốt, để ba mẹ lo lắng cho con như thế..." Cô họng Úc Noãn Tâm như nghẹn lại, nước mắt như chuỗi trân châu bị đứt, từng hạt từng hạt rơi xuống sô pha.

"Con gái ngốc, con là khúc thịt trên người mẹ lấy xuống, cho dù là con làm đúng hay không đúng, mẹ đều sẽ không trách con, hơn nữa mẹ tin tưởng con gái mẹ nhất định là đã gặp phải chuyện gì khi đó mới có thể đưa ra quyết định này, dù sao con yêu Lăng Thần như vậy..."

Giọng của bà Úc cũng nghẹn ngào. "Chỉ là đứa con này, cho dù là trời có sập xuống cũng không nên bỏ nhà mà trốn đi chứ, chuyện lớn đến đâu cũng còn có ba mẹ đây, vì sao lại không nói cho ba mẹ một tiếng?"

"Mẹ..."

"Con gái à, con biết không, khi Lăng Thần nhìn thấy thư từ hôn của con xong, thoáng cái liền tiêu tụy đi rất nhiều. Mẹ chưa từng thấy nó thương tâm như vậy. Nếu con có chuyện gì không thể nói cùng cha mẹ, vậy con có thể nói cho Lăng Thần. Nó yêu con như vậy, quan tâm lo lắng cho con như vậy, con không nên có chuyện lừa gạt nó mới phải. Nó cả tháng đều không đến công ty, cả ngày nhốt mình trong phòng..." Bà Úc vừa lau nước mắt vừa kể rõ mọi chuyện.

Đau đớn day dứt đột nhiên nổi lên, lập tức lan truyền bằng tốc độ nhanh nhất tới các tế bào trong thân thể của Úc Noãn Tâm, thậm chí ngay cả dòng chảy của mạch máu cũng đều đang gào thét đau đớn.

Nàng vô thức dè tay lên miệng, nhưng dù sao cũng không áp chế được nỗi đau đớn ép vào trong tim kia...

Nhiều năm như vậy, nàng vẫn không quên được người đàn ông này, quên không được giọng nói dịu dàng của anh ở bên tai, quên không được dáng vẻ săn sóc của anh, cũng quên không được mỗi một ngọn sóng trong cặp mắt như tinh tú của anh, nụ cười cao vợi.

Ở trong lòng nàng, Tả Lăng Thần chính là vị hoàng tử mà cả đời nàng muốn sánh bước, nếu như không phải là chuyện bất đắc dĩ, nàng sao có thể rời khỏi anh?

Ba năm trước đây, nàng mất đi sự trong sạch, không xứng với anh...

Ba năm sau, nàng lại một lần nữa đem thân thể để trao đổi với một người đàn ông, càng không xứng với anh...

Bất kể là ba năm trước hay ba năm sau, nàng đã định là phải phụ người đàn ông này!

Nhìn thấy nét mặt của nàng như vậy, bà Úc lau khô nước mắt, nhẹ giọng nói: "Noãn Tâm, mẹ biết con còn yêu Lăng Thần đúng không. Năm đó rốt cục xảy ra chuyện gì, lẽ nào qua nhiều năm như vậy, con còn không chịu nói cho mẹ sao?"

"Con..."

Úc Noãn Tâm đột nhiên hồi tưởng lại buổi tối ba năm về trước, cảm giác kinh sợ quen thuộc lại trở về, nàng hít một hơi thật sâu, vành mắt đỏ ửng nói:

"Mẹ, dù có nói một nghìn, một vạn lần thì cũng chỉ có thể nói con cùng Lăng Thần kiếp này không có duyên, con không muốn nhắc lại chuyện tình năm đó nữa..."

Chuyện này, chỉ có trời biết đất biết, người đàn ông kia và nàng biết, nàng không muốn nói, cũng không muốn cho bất kỳ ai biết!

Ba năm trước nàng lựa chọn rời bỏ, lựa chọn thà rằng rời đi cha mẹ, rời đi người đàn ông mình yêu nhất cũng không đi báo cảnh sát, nguyên nhân là thế này. Nàng không chịu nổi áp lực của dư luận, cũng không chịu nổi chân tướng trong nháy mắt bị vạch trần trong con mắt mọi người, nhất là cha mẹ cùng Lăng Thần, bọn họ là người nàng yêu nhất, nàng sao có thể để cho bọn họ lại bị gặp nạn đây?

Bà Úc trầm ngâm nhìn nàng đã lâu, trong mắt gợn gợn toát ra đau xót, nhưng càng nhiều hơn là sự thương tiếc...

"Noãn Tâm, đứa nhỏ này từ bé tính tình đã quật cường, mẹ biết chuyện mà con đã không muốn nói ra, bất kể ai cũng đều không hỏi được. Thế nhưng con có nghĩ tới Lăng Thần hay không, lẽ nào con thực sự có thể hoàn toàn quên được nó sao?"

Bi thương nồng đậm lan tràn trong mắt Úc Noãn Tâm, như sương mù, dần dần che lại tia sáng vốn có trong đáy mắt của nàng, biến thành tầng nước

mất...

"Mẹ, Lãng Thần anh ấy... Bây giờ anh ấy thế nào?"

Nàng biết mình là người không có tư cách hỏi những lời này nhất, dù sao cũng là nàng phụ anh. Nhiều năm qua, có rất nhiều lần mộng trong đêm được quay trở về, nàng chỉ có thể từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, thoáng như Tả Lãng Thần ở bên cạnh, mang theo vẻ tươi cười dịu dàng nhìn nàng. Nhiều lần nàng thiếu chút nữa không khống chế được, muốn nhìn thấy anh một lần...

Thế nhưng... Nàng còn mặt mũi nào đi gặp người đàn ông này?

Bà Úc kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, gất gao nắm trong tay, như là sợ nàng lại biến mất không gặp được nữa, nặng nề thờ dài nói:

"Hôn lễ qua đi, Lãng Thần suy sụp gần như không ra hình người. Nửa năm sau, nó chào từ biệt mẹ và cha con, kể cả công ty cũng đều chuyển ra nước ngoài, dần dần, chúng ta cũng mất đi tin tức của nó..."

Những lời nói còn lại, Úc Noãn Tâm hầu như không có nghe lọt, vì sự thương tâm đến không cách nào hô hấp. Anh là người đàn ông rất tự tin và lạc quan, yêu anh lâu như vậy, nàng cũng chưa từng thấy đáng về anh đau lòng và suy sụp. Bây giờ, cho dù chỉ là nhớ lại một chút, lòng của nàng đều như thất lại, mỗi hô hấp, mỗi hơi thở đều cảm giác được đau đớn...

Rất lâu sau, giọng nghẹn ngào của nàng mới cất lên. "Vây là tốt rồi... Rồi khỏi nơi đau lòng, anh ấy có thể bắt đầu tất cả lại từ đầu. Dù sao, con người không thể sống trong hồi ức được."

Thật không ngờ, lúc nàng nói câu này, hàm răng đều run lên, trong nháy mắt, nàng cảm thấy rất lạnh...

"Noãn Tâm, con nên đi tìm nó!" Bà Úc mang vẻ mặt kiên quyết nhìn nàng. "Hôn lễ ngày đó, nó không thấy con, cả người đều sắp muốn điên mất rồi, con không cảm thấy là cần nói gì với nó sao?"

"Mẹ" Úc Noãn Tâm ngân ngán lệ, khoe môi lại dấy lên một nụ cười gượng gạo. "Quên đi, ba năm rồi, thời gian dài như thế đủ để làm cho anh ấy có thể quên được con, coi như là con thay lòng đổi dạ đi, tất cả đều là quá khứ, con không muốn... lại trở về như trước."

Trời biết là nàng đang nói dối! Nếu như có thể, sao nàng lại không muốn trở lại như ngày xưa chứ?

Đáng tiếc... Thời gian không cách gì quay ngược trở lại, đây là đạo lý vĩnh viễn không thay đổi.

"Noãn Tâm, con đang lừa dối mình, rõ ràng con còn yêu nó."

"Mẹ..." Úc Noãn Tâm nhẹ giọng cắt đứt lời của bà Úc, cố nén đem nước mắt nuốt xuống, nói: "Người con muốn xin lỗi nhất là cha mẹ, hôn lễ ngày đó phát sinh ra chuyện này, nhất định đã làm cha mẹ rất khó xử."

Bà Úc thờ dài một hơi. "Thực ra, đều là một ít bạn bè thâm giao, giải thích một chút cũng có thể bỏ qua được. Bên nhà Lãng Thần không có người lớn tham dự, tất nhiên cũng không có phiền phức gì. Thật ra tất cả khổ nhất chính là Lãng Thần, nó chuẩn bị cho hôn lễ nhiều như vậy, ở trong lòng nó, mẹ và cha con cũng giống như cha mẹ nó vậy..."

Nàng không nói được nữa, tiếng nói bị nghẹn lại ở trong cổ họng...

Úc Noãn Tâm nhanh chóng nắm chặt tay, hầu như các móng tay đều khảm vào trong lòng bàn tay, như thể chỉ có làm như vậy mới có thể đè nén nỗi đau đớn như xé rách cõi lòng kia lại.

Cha mẹ Tả Lãng Thần sức khỏe không tốt, lúc công ty của anh thành lập liền cùng nhau rồi bỏ trần thế. Một người đàn ông như thế khiến nàng yêu thương, đây cũng là lý do nàng âm thầm thề rằng sẽ chăm sóc tốt cho anh cả đời. Chỉ tiếc, người vi phạm lời thề trước lại chính là nàng...

"Mẹ, sao mẹ lại tìm được chỗ của con?" Nàng khó khăn dòi đi trọng tâm câu chuyện, nếu như nói thêm điều gì nữa, nàng nhất định sẽ không khống chế được đi gặp anh, dù cho chỉ là cái liếc mắt.

Trong mắt bà Úc lướt qua một tia xấu hổ, lập tức nhìn về phía Úc Noãn Tâm, nhẹ giọng nói: "Mẹ thấy tin tức giải trí mới biết được. Thực ra, mẹ thực sự không muốn quấy rầy con, nhiều năm như vậy mẹ và ba con đè nặng nỗi nhớ con, chính là mong muốn có một ngày con có thể buông tha tất cả mọi gánh nặng, một lần nữa trở về bên cha mẹ. Ba mẹ mong muốn con có thể chân chính mà trưởng thành. Thế nhưng, ngày đó đột nhiên thấy được tin tức có liên quan đến con, mẹ rốt cục nhìn không được, đi hỏi rất nhiều nơi, cuối cùng tìm thấy địa chỉ công ty con..."

"Con xin lỗi, mẹ." Úc Noãn Tâm nhìn không được ôm mẹ mình. "Con gái thực vô dụng, ba năm trước khiến cha mẹ lo lắng, ba năm sau lại vẫn khiến cha mẹ lo lắng... Con xin lỗi..."

Nàng nói xin lỗi hết lần này đến lần khác, dường như chỉ có như vậy mới có khả năng làm lắng lại sự hổ thẹn trong lòng.

Tin tức giải trí mà mẹ nói nàng biết đến đều là tin tức liên quan đến Cổ tiên sinh vụ không nàng có ý định đánh bị thương người, còn có chuyện tổ kịch yêu cầu bồi thường lớn. Nàng vốn muốn cho cha mẹ bớt buồn phiền, lại không nghĩ rằng cách cha mẹ tìm được mình lại là từ chuyện xấu hổ như vậy.

"Con ngoan, chúng ta là ba mẹ con, cùng mẹ nói xin lỗi cái gì đây. Mẹ chỉ là lo lắng, chuyện của con... có đúng là thực sự phiền phức giống

như tin tức nói không?" Úc mẹ lo lắng nhẹ vỗ về phía sau lưng nàng hỏi.

Úc Noãn Tâm ngừng đầu nhìn bà Úc, nhẹ nhàng nói: *"Mẹ, yên tâm đi, mọi chuyện đều giải quyết rồi. Không chỉ như thế, lịch trình hiện tại của con cũng đã sắp xếp hết rồi, cho nên..."* Nàng hồng đôi mắt, làm nũng lơi kéo cánh tay bà Úc, *"Con sẽ hiểu thảo với ba mẹ, không rời xa ba mẹ nữa. Đúng rồi, ba đâu ạ? Vì sao ba không tới đây?"*

Nàng thực sự rất nhớ ba mình.

Một chút bối rối hiện lên trong mắt bà Úc, bà nhìn Noãn Tâm một chút, muốn nói lại thôi.

"Mẹ? Có phải ba đã xảy ra chuyện gì rồi không? Mẹ mau nói cho con biết đi..." Trong lòng mơ hồ nổi lên bất an.

Đáy mắt bà Úc se lại, cố gắng nuốt xuống khối nghẹn ngào trong cổ họng, thở sâu một hơi, nói: *"Noãn Tâm, ba con, ông ấy mắc bệnh nặng, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện..."*

Hồi V: Thương xót giai nhân

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Nếu như, tất cả mọi vết thương đều có thể chữa lành. Nếu như, tất cả sự thật tâm đều có thể đổi lấy chân ý. Nếu như tất cả mọi niềm tin đều có thể kiên trì. Nếu như, tất cả tình cảm đều được hoàn mỹ. Nếu như, vẫn có thể gặp nhau ở một nơi nào đó trong thành phố như xưa, mỉm cười đơn thuần, hạnh phúc nhỏ nhoi, tùy ý ôm nhau, thì tốt biết bao, thế nhưng cũng chỉ là *"nếu như"*...

Cho nên, trước khi những điều *"nếu như"* của ta còn chưa tan biến, xin anh hãy yêu em...

Bệnh viện tư nhân St.Benskin.

Rạng sáng, bệnh viện St.Benskin vẫn chật kín người như cũ. Đây là một bệnh viện có điều kiện chữa bệnh bậc trung, một bệnh viện thường phục vụ cho các bệnh nhân thuộc giai cấp làm công ăn lương đến khám chữa bệnh.

Cửa ban công khoa tim khép chặt, đây là nơi làm việc của bác sĩ chủ nhiệm. Úc Noãn Tâm ở đối diện bác sĩ chủ nhiệm, nhủ chặt đôi mày, sắc mặt lo lắng nhìn vào tờ kết quả kiểm tra tim.

"Bác sĩ, bệnh của ba tôi..." Tuy nàng xem không hiểu được các số liệu, nhưng nhìn thấy đôi mắt băn khoăn của bác sĩ, trong lòng cảm thấy bất an vô cùng.

Nghe mẹ nói ba đang nằm viện, nàng không nói nhiều liền chạy đến đây. Tuy nói ba năm trước, nơi này làm cho nàng phải chịu đau đớn, nhưng tâm trạng vội vã muốn đến gặp ba là không thay đổi.

Bác sĩ chủ trị cảm kết quả, giọng điệu nặng nề: *"Úc tiểu thư, đây là kết quả chụp CT tim. Do từ lúc nhập viện tới nay ba cô vẫn rất suy yếu cho nên trước tiên chúng tôi chỉ có thể ổn định tình hình thể trạng của ông ấy mới có thể tiếp nhận kiểm tra. Chỉ là qua kết quả kiểm tra này, ngoại trừ bị bệnh tim ra, ba cô còn xuất hiện biến chứng nghiêm trọng, theo chẩn đoán ban đầu của tôi là còn có một loại bệnh nặng hơn, bệnh phổi mãn tính!"*

"Cái gì?" Sắc mặt Úc Noãn Tâm trong nháy mắt trở nên tái nhợt, hô hấp trở nên có chút gấp gáp.

"Bác sĩ, đây chỉ là chẩn đoán ban đầu thôi có đúng không? Sức khỏe của ba tôi luôn rất tốt, sao lại mắc loại bệnh này?"

Bác sĩ chủ trị khẽ thờ dài một hơi. *"Úc tiểu thư, loại bệnh này là do năm tháng tích tụ lại mà thành, chúng tôi sẽ làm kiểm tra thêm cho ba cô để tìm được cách điều trị chuẩn xác nhất. Qua phụ trợ trị liệu gần đây, tình hình thể trạng của cha cô đã bắt đầu khôi phục, có đủ tiêu chuẩn để có thể tiếp nhận đợt kiểm tra tiếp theo."*

"Ba tôi còn phải làm kiểm tra về mặt nào nữa?" Nàng vội vã hỏi.

"Chúng tôi sẽ tiến hành chụp cộng hưởng từ hạt nhân (NMR) cho ông ấy. Chụp CT cắt lớp chỉ là phương pháp kiểm tra sơ bộ thu được kết quả nhanh nhất, nhưng nói chung, hình ảnh thu được không rõ ràng như chụp NMR, hiệu ứng ba chiều cũng tương đối kém, chỉ có thể thu được hình ảnh trục dài vuông góc với mặt cắt ngang của cơ thể. Vì thế chúng tôi vận dụng NMR không chỉ có thể quan sát được kết cấu tim của cha cô, mà còn có thể đánh giá tổng thể chức năng của tâm thất cùng với chức năng của cơ tim trong khu vực. Từ đó chúng tôi có thể đưa ra chẩn đoán chính xác về bệnh tim cùng tình trạng sinh lý của ông ấy."

Úc Noãn Tâm liên tục gật đầu, khăn trương nói: *"Bác sĩ, dù thế nào, xin ông chữa tốt cho ba tôi, tôi xin nhờ ông đó."*

Bác sĩ chủ trị nặng nề thở dài, ông đứng lên, thông thả bước đến trước cửa sổ, qua động tác này không khó nhìn ra trong lòng ông cũng đang tồn tại một niềm lo lắng.

"Úc tiểu thư, thực ra tình trạng bệnh tình của ba cô bây giờ mới biến chứng đã là một việc may mắn rồi. Trải qua một loạt kiểm tra chẩn đoán sơ bộ, ba cô chính là mắc phải bệnh tim TAPVC[2] hiếm gặp. Bệnh nhân mắc phải bệnh này là bởi vì mạch máu vận chuyển máu đến phổi ở tim bị sai vị trí. Do đó một khi đã mắc phải bệnh này thì sẽ nguy hiểm tới phổi, cho nên bây giờ chúng tôi quan tâm nhất là biến chứng bệnh của ba cô. Nói thật, chúng tôi rất sợ ông ấy mắc phải chứng BAD, có nghĩa là loạn sản phế quản, bởi vì nếu như mắc phải bệnh này mà không được lập tức điều trị, loại bệnh này sẽ làm giảm đáng kể lượng oxy cung cấp cho máu, và sau đó sẽ khiến cho người bệnh bị đột tử."

Úc Noãn Tâm cảm thấy đầu óc mê mụi, tay nàng run rẩy kịch liệt, sắc mặt vốn tái nhợt của nàng nay càng trở nên mất đi huyết sắc, nàng chống hai tay vào bàn đứng dậy, đề phòng mình đột nhiên té xỉu.

"Bác sĩ, xin ông hãy cứu ba tôi, dù là dùng thuốc hay giải phẫu, điều quan trọng nhất là có thể giữ được mạng sống cho ba tôi! Bác sĩ, tôi xin ông!"

Giọng nói của nàng trở nên nghẹn ngào, trong mắt cũng đã phủ kín sự đau thương.

Bác sĩ xoay người lại, nhìn về mặt lo lắng của Úc Noãn Tâm, nặng nề nói: *"Úc tiểu thư, tôi hiểu rõ tâm lòng của cô, là một bác sĩ, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức, thế nhưng..."*

Ông dừng lại một chút, thờ dài nói: *"Hy vọng cô có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì một khi ba cô mắc phải chứng bệnh này thì sẽ phải tiến hành phẫu thuật, còn phải phối hợp với điều trị bằng thuốc rất đắt. Bởi vậy, phí điều trị thật sự là một khoản khó có thể tưởng tượng được!"*

Úc Noãn Tâm không hề nghĩ ngợi liên tục gật đầu, khăn thiết nói: *"Tôi biết, mặc kệ là mất bao nhiêu tiền, tôi đều phải chữa trị cho ba tôi!"*

Hai người đang nói, một người y tá khẩn cấp gõ cửa rồi xông vào

"Chủ nhiệm, bệnh nhân trong phòng chăm sóc đặc biệt xuất hiện hiện tượng khó thở!"

Sắc mặt bác sĩ chủ nhiệm ngẩn ra, vội vã ra lệnh: *"Lập tức tiến hành cấp cứu!"*

Giữa hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

Thân thể Úc Noãn Tâm mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã đi, nàng biết bệnh nhân trong phòng chăm sóc đặc biệt chính là ba mình.

Nàng gần như thất tha thất thểu chạy ra khỏi văn phòng, nhưng lại thấy về mặt lo lắng của bà Úc.

"Noãn Tâm à, ba con ông ấy, ông ấy..." Bà chỉ vào hướng phòng cấp cứu, giọng đã run tới nỗi nói không nên lời.

"Mẹ"

Úc Noãn Tâm biết lúc này nàng phải kiên cường lên, cho dù trong lòng có sợ hãi cỡ nào cũng phải kiên trì. Nàng đỡ lấy cánh tay bà Úc nói: *"Mẹ, ba đã được đưa vào phòng cấp cứu rồi, mẹ không nên lo lắng, phải tin tưởng bác sĩ."*

Bà Úc nắm chặt tay của Úc Noãn Tâm, từ nét mặt lo lắng của bà không khó để nhìn thấy sự yếu đuối của bà.

Trong lòng Úc Noãn Tâm đau xót.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Một bác sĩ đi lên phía trước...

"Ai là người nhà của Úc Tích Minh?"

"Bác sĩ, tôi là con gái của ông ấy!" Úc Noãn Tâm trấn an mẹ ngồi xuống, lập tức nói.

"Được, mời cô lập tức đi làm thủ tục có liên quan, còn trong quá trình cấp cứu người nhà không được rời khỏi, thuận tiện cho nhân viên điều

trị và chăm sóc chúng tôi mọi lúc có thể liên hệ được với mọi người!"

"Tôi biết rồi, bác sĩ!" Úc Noãn Tâm kéo cánh tay của bác sĩ, cố nén sự lo sợ trong lòng hỏi: "Tôi xin các ông, các ông nhất định phải cứu ba tôi!"

Tất nhiên bác sĩ hiểu rõ tâm tình của nàng, vỗ nhẹ tay nàng một chút nói: "Yên tâm đi, chúng tôi sẽ dốc toàn lực để cứu chữa!" Nói xong, liền đi chuẩn bị.

Hai tay Úc Noãn Tâm bấu chặt vào tường, hơn nửa ngày mới thuyết phục bản thân mình bình tĩnh lại, nhìn vành mắt đỏ lên của mẹ, tiến đến nhẹ giọng nói:

"Mẹ, mẹ yên tâm đi, ba nhất định sẽ không có việc gì đâu, bây giờ con đi làm thủ tục, mẹ ở đây coi, con sẽ lập tức quay trở lại!"

Bà Úc gật đầu, có thể tưởng tượng bây giờ bà đã hết tâm trí và sức lực.

Đền hành lang khiến cho bệnh viện mang một sắc âm đạm, tựa như tâm tình của con người...

Lúc Úc Noãn Tâm vừa làm xong xuôi thủ tục, thì đúng lúc cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ chủ nhiệm đẩy cửa đi ra, ánh mắt nàng sáng ngời, lập tức tiến lên.

"Bác sĩ, ba tôi thế nào rồi? Không có việc gì chứ?"

Đương nhiên bà Úc cũng ngồi không yên, về mặt khăn trương tiến lên nhìn ông.

Nét mặt bác sĩ chủ nhiệm có chút phức tạp, "Bà Úc, Úc tiểu thư, sức khỏe của ông Úc rất yếu, chúng ta nên tiến hành giải phẫu cấp cứu lần đầu cho ông ấy, nhưng mà trước tiên cần phải có sự đồng ý của người nhà."

"Đồng ý, tôi không có ý kiến gì. Chủ nhiệm, ông nhất định phải chữa trị tốt cho ba tôi!"

"Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng.."

Bác sĩ chủ nhiệm có vẻ do dự, sau đó nói: "Lúc trước tôi có nói qua về bệnh tình của ông nhà rất đặc thù, tiền viện phí điều trị cũng tốn không ít. Bởi đây là lần đầu tiên ông nhà xuất hiện hiện tượng khó thở, cho nên trong lúc chúng tôi điều trị phải dùng đến thuốc đắt tiền, nói cách khác lần phẫu thuật đầu tiên này sẽ phải tốn khoảng 50 vạn, không biết hai người..."

"Năm mươi vạn?" Bà Úc ngây ngẩn cả người, bà không nghĩ chỉ lần phẫu thuật đầu tiên đã tốn nhiều tiền như thế.

Úc Noãn Tâm nghe vậy xong, không chút nào lo lắng, lập tức nói với bác sĩ: "Chủ nhiệm, xin ngài lập tức bố trí phẫu thuật, bây giờ tôi phải đi làm thủ tục phẫu thuật!"

"Được!" Bác sĩ chủ nhiệm gật đầu, lập tức đi bố trí làm phẫu thuật.

Giữa hành lang lại là một sự yên lặng như chết chóc...

"Noãn Tâm... xin lỗi con, không nên lấy của con số tiền này." Bà Úc mang về mặt áy náy, bà biết con gái kiếm tiền không dễ dàng gì.

"Mẹ, mẹ nói ngược cái gì chứ, 50 vạn đối với con mà nói cũng không phải quá khó khăn, hơn nữa, đó là ba con, đây là việc con phải làm." Úc Noãn Tâm nhẹ giọng an ủi.

"Thế nhưng Noãn Tâm à, mẹ vừa nghe chủ nhiệm nói, đây chỉ là lần phẫu thuật đầu tiên, chẳng lẽ còn lần thứ hai, thứ ba sao? Mẹ thực sự lo lắng, thứ nhất là bệnh tình của ba con, thứ hai là nếu như thực sự điều trị tiếp như vậy, viện phí điều trị..."

"Mẹ!" Úc Noãn Tâm không đợi bà nói xong liền cắt đứt, ánh mắt kiên định nhìn bà: "Mẹ yên tâm, cho dù là tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần thân thể ba khỏe mạnh lại là được, tiền là vật ngoài thân, sẽ kiếm được thôi mà!"

Bà Úc nhìn nàng với cặp mắt ửng đỏ, cố gắng gạt mạnh đầu.

"Bác sĩ, tôi muốn biết quý bệnh viện có nắm chắc sẽ điều trị được cho bệnh tình của ba tôi không?"

Sau một hồi phẫu thuật cấp cứu, trong phòng làm việc của bác sĩ chủ nhiệm, Úc Noãn Tâm ngồi đối diện ông, hỏi thăm một câu.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, nhưng lại không mang một chút ấm áp đến cho nàng.

Bác sĩ chủ nhiệm thở dài sâu một hơi, nói thẳng: "Kỳ thực bệnh tình của ba cô có thể duy trì đến lúc này đã là rất tốt rồi. Qua lần cấp cứu vừa rồi, đã xác định bệnh tình của ông ấy đúng như tôi đã chẩn đoán, rất khó chữa. Nói thật ra, điều kiện chữa bệnh của chúng tôi ở đây quả thực là có hạn, ông ấy lại mắc phải loại bệnh nan y nguy hiểm, tất cả các phi tổn điều trị cũng rất tốn kém!"

"Tôi hiểu rõ." Trong lòng Úc Noãn Tâm đột nhiên đau đớn vạn phần, nàng chịu đựng, gạt mạnh đầu một cái, lập tức hỏi: "Nếu như tiếp tục điều trị, tổng cộng số tiền cần phải có là bao nhiêu?"

Nàng phải chuẩn bị tư tưởng mới được.

"Do bệnh của ông nhà là bệnh mãn tính, cần phải điều trị dài ngày, ít nhất phải trải qua 5 lần đại phẫu kết hợp dùng thuốc theo dõi, chi phí phẫu thuật tạm thời chưa tính được, nhưng là thuốc men và y tá chăm sóc cũng rất tốn kém. Ước tiểu thư, nếu như cô muốn chữa trị cho ba cô, không có chi phí hơn chục triệu thì không đủ, thậm chí có thể nói đây gần như là một cái hố không đáy!" Bác sĩ chủ nhiệm không vui nói.

Mắt Úc Noãn Tâm hơi đông cứng lại, có chút suy nghĩ gập đầu một cái.

"Noãn Tâm à, rốt cục em đang làm cái gì? Sao lại không nói một tiếng đã rồi đi?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Tiểu Vũ.

Lúc Úc Noãn Tâm theo mẹ trở về, bởi vì luôn ở trong bệnh viện, vừa mở máy, điện thoại của Tiểu Vũ liền gọi tới.

"Tiểu Vũ, em gặp phải một chuyện rất khó giải quyết, phải qua một lúc nữa mới có thể trở về." Giọng nói của Úc Noãn Tâm có chút mệt mỏi, nặng dựa người vào tường.

"Chuyện rất khó giải quyết?" Tiểu Vũ sững sốt. "Làm sao vậy?"

"Không có gì, chờ gặp mặt em sẽ nói cho chị, chị gọi điện thoại tới có chuyện gì?" Úc Noãn Tâm mệt mỏi hỏi.

"Noãn Tâm, đã xảy ra chuyện!"

Lần này đến phiên Úc Noãn Tâm giật mình sững sốt, nàng đi tới trước cửa sổ, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Tiểu Vũ nặng nề thở dài: "Cũng là chuyện do tình hình của em tạo nên. Không biết là ai đã tung ra tin đồn, quan hệ của em cùng Hoắc tiên sinh bây giờ đã truyền ra ngoài rồi, các công ty đầu tư đều hủy bỏ hợp đồng, hợp đồng quảng cáo cũng vậy, đợt nịnh bợ này thế là xong!"

"Đây là việc chúng ta đã ngờ tới trước đây rồi, cho dù bọn họ không làm vậy bây giờ, thì sau này cũng sẽ như vậy, chúng ta đây chẳng phải là sẽ thiệt hại lớn hơn nữa sao? Quên đi, loại chuyện này cũng không phải là thường hay gặp trong làng giải trí hay sao?" Tuy rằng ngoài miệng Úc Noãn Tâm nói vậy, nhưng trong mắt lại đông cứng không ít.

Hợp đồng không có, quảng cáo phát ngôn không có...

Chi phí điều trị cho ba nên làm thế nào bây giờ?

"Noãn Tâm, em phải lập tức quay về, nếu không chị rất khó ăn nói với công ty."

"Em biết rồi, Tiểu Vũ..." Úc Noãn Tâm cắt điện thoại, cố sức xoa xoa giữa hai chân mày, bây giờ toàn bộ niềm hy vọng đặt trên người đạo diễn Ôn Dương.

Đang vào lúc thờ dài bất đắc dĩ, bà vai thấy ầm ập...

"Mẹ?" Úc Noãn Tâm nhìn vào cặp mắt lo lắng của Bà Úc.

"Noãn Tâm, con gặp phải phiền phức gì phải không?"

Úc Noãn Tâm cố nén nỗi mất mát trong lòng, cười cười. "Không có, mẹ suy nghĩ nhiều rồi. Là như vậy, con muốn chuyển viện cho ba!"

"Chuyển viện?" Bà Úc nhìn nàng khó hiểu.

Úc Noãn Tâm gập đầu, ôm bà vai mẹ nói: "Trình độ điều trị ở đây có hạn, con muốn tìm bệnh viện tốt nhất để điều trị cho ba. Ba năm trước vì bất đắc dĩ mà con rời khỏi cha mẹ, bây giờ con không thể trở mắt nhìn ba không qua khỏi được."

"Nhưng mà"

"Mẹ, con đã quyết định rồi, hơn nữa đây cũng là kiến nghị của bác sĩ chủ nhiệm, bệnh tình của ba rất hiếm gặp. chỉ có chuyển đến bệnh viện có điều kiện điều trị tốt nhất mới có hy vọng chữa trị!"

Bà Úc nhẹ nhàng gập đầu một cái. "Chuyện này mẹ cũng biết, Noãn Tâm, con chọn được bệnh viện rồi sao?"

"Con nghĩ đưa cha chuyển tới bệnh viện Elton John, đây là bệnh viện chuyên về bệnh tim, cũng sẽ có biện pháp điều trị biến chứng. Hơn nữa bệnh viện này cách nhà con rất gần, con có thể đến thăm ba, chăm sóc ba bất cứ lúc nào." Úc Noãn Tâm nói một cách kiên định.

Bà Úc sững sốt, "Bệnh viện Elton John? Mẹ nghe nói đó là bệnh viện tư nhân hàng đầu, hình như là chuyên phục vụ cho quý tộc, chúng ta..."

"Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ nghĩ cách, cho dù thế nào con cũng phải chữa trị tốt cho ba!"

Trong mắt Úc Noãn Tâm lóe lên vẻ kiên định!

Nằm ở Maryland Baltimore là bệnh viện Elton John, là một bệnh viện có môi trường và điều kiện điều trị tiên tiến đứng đầu.

Cây xanh mọc xung quanh bệnh viện thành từng hàng, đường vào tòa nhà bệnh viện đều ngửi thấy được mùi thơm thoang thoang, mà không phải là mùi nước khử trùng vốn có của bệnh viện. Chất lượng không khí phòng bệnh của bệnh viện được giám sát nghiêm ngặt, có trang bị máy tính kiểm soát thông gió chuyên nghiệp.

Quan trọng hơn, nhiều bác sĩ hàng đầu ở Mỹ, thậm chí là trên thế giới đều tụ lại ở bệnh viện này, bao gồm cả những người đoạt giải Nobel, trong đó có nhiều chuyên gia hàng đầu về y học.

Úc Noãn Tâm thất thần đi trên bãi cỏ, trong đầu vẫn quanh quẩn lời nói của viện trưởng như trước...

"Úc tiểu thư, đối với bệnh tình của ba cô, bệnh viện chúng tôi quả thực cảm thấy rất hứng thú. Nhưng ngại là bệnh viện của chúng tôi chỉ phục vụ cho xã hội thượng lưu, đây là quy củ của bệnh viện, tôi nghĩ tôi không giúp được gì cho cô."

...

Một trận hít thở không thông mạnh mẽ nổi lên trong lòng Úc Noãn Tâm, nàng ngồi vô lực trên ghế, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ vẻ tái nhợt.

Mấy ngày nay nàng thực sự mệt mỏi quá rồi, không chỉ phải đối mặt với vấn đề các hợp đồng bị hủy bỏ, còn phải chạy đến bệnh viện này một chuyến. Hai ngày nữa chính là ngày nàng chuẩn bị đưa ba chuyển viện tới đây, thế nhưng điều kiện để nhập vào viện này thực sự rất nghiêm ngặt, làm cho nàng nghĩ mọi cách, thậm chí cầu xin, đều không làm nên chuyện gì.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy bản thân rất vô dụng!

Nước mắt tích tụ sau nhiều ngày rớt cục không nhìn được nữa rơi xuống, như thủy tinh lỏng lách rơi trên da thịt trong sáng của nàng, từng giọt từng giọt, đáng vẻ xinh đẹp khiến lòng người thương xót...

Cho dù là ở ba năm trước đây, nàng cũng không cảm thấy tuyệt vọng như thế. Sự kiên cường nhiều ngày nay chỉ là nguy trang, chỉ là nàng không muốn biểu lộ ra vẻ mặt yếu đuối trước mặt mẹ mình. Thế nhưng... nàng chỉ là một người con gái mềm yếu.

Nhất là bây giờ, nàng thực sự rất sợ bản thân mình làm không được, thực sự rất sợ bởi sự bất lực của bản thân mà dẫn đến việc điều trị cho ba thất bại!

Nước mắt, bất lực mà chảy xuống...

Trong mù mịt, một chiếc khăn tay trắng nõn xuất hiện trước mắt Úc Noãn Tâm.

"Lau một chút đi, nước mắt của con gái rất quý giá..." Kèm theo là giọng nói dịu dàng của một cô gái, nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng, tựa như chiếc lá lướt trên mặt nước, trong trẻo êm tai.

Giọt nước mắt rơi trên chiếc khăn tay, Úc Noãn Tâm giật mình, nàng nhìn lên phía trước dọc theo một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại, chỉ thấy một người con gái đẹp như nữ thần ánh trăng đang cười nhìn nàng, nụ cười của cô rất dịu dàng, tựa như tiếng nước êm dịu. Chỉ nhìn cô ấy thế này mà đã khiến nàng cảm thấy một chút hạnh phúc.

"Cảm ơn cô..." Úc Noãn Tâm tiếp nhận khăn tay, lau khô nước mắt.

Người con gái nhẹ nhàng cười, nghiêng đầu nhìn nàng. *"Người con gái xinh đẹp như cô hẳn là phải luôn luôn tươi cười chứ."*

Úc Noãn Tâm đứng dậy, lần này thấy trên người cô gái trước mắt cũng mặc quần áo bệnh nhân, không khỏi xấu hổ cười cười, không nghĩ tới mình lại được một người bệnh khuyên bảo.

Dường như cô gái nhìn thấu tâm trạng của nàng, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: *"Tuy tôi không biết cô xảy ra chuyện gì, nhưng trên thế giới này không có chuyện gì là không giải quyết được, chỉ cần cô kiên trì, cho dù thế nào, ông trời cũng sẽ chiếu cố cho cô."*

"Cảm ơn cô!" Úc Noãn Tâm không biết bản thân mình đã nói gì, sau khi gặp được người như vậy, nghe được lời nói như vậy, khiến tâm trạng mệt mỏi cần cỗi của nàng có được chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49

"Cô xem, tôi nói không sai mà, cô cười tươi lên thực sự là rất xinh đẹp, cho nên sau này đừng gặp chuyện gì cũng đừng khóc nữa." Cô gái cười tươi như hoa, tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng.

Lòng Úc Noãn Tâm dần dần cảm động, nàng gật đầu.

Người con gái đó nhẹ nhàng cười, xoay người rời đi.

Nhìn hình bóng cô dần dần rời đi, Úc Noãn Tâm than nhẹ một tiếng. Chắc hẳn cô ấy là một người xuất thân quý tộc, bằng không sao lại tiến vào bệnh viện này? Nhưng mà lời nói của cô ấy khiến nàng lại lần nữa lấy đủ dũng khí.

Một tay nắm chặt lại, Úc Noãn Tâm âm thầm tự cổ động chính mình, hít một hơi nặng nề, theo hướng ngược lại với người con gái kia mà rời đi...

Dưới bóng cây râm mát, ánh mặt trời từ khe lá chiếu xuống thành những cái bóng loang lổ.

Người con gái đứng trong ánh nắng vàng, an tĩnh giống như như một thiên sứ xinh đẹp.

"*Phuong Nhan!*" Tiếng nói của người đàn ông như rượu ngon thơm mát từ phía sau cô vang lên, mang theo một tia thân thiết.

Người con gái được gọi là Phuong Nhan nhẹ nhàng xoay người.

Dưới ánh nắng, khuôn mặt người đàn ông tuấn tú lạ thường làm say lòng nữ giới, cánh mũi anh tuấn, đôi môi khẽ nhếch lộ ra vẻ ôn nhu, hình dáng cao to anh tuấn ôm lấy người con gái.

"*Lăng Thần, anh đã đến rồi...*" Người con gái nhìn thấy anh xong, mỉm cười.

Người đàn ông khẽ nhún mày, tiến lên đỡ nàng, cúi đầu xuống, giọng nói lộ ra một tia trách cứ. "*Rõ ràng trên đùi có vết thương mà còn chạy loạn.*"

Phuong Nhan khẽ thờ dài một hơi. "*Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi đã làm cho mọi người kinh ngạc rồi. Anh xem, em vẫn có thể đi được, sao có khả năng xảy ra chuyện đây?*"

"*Anh thấy em chính là cây măng, từ nhỏ anh đã biết em rồi, tính tình em thế nào anh lại không biết sao?*" Người đàn ông hơi nhếch miệng nói.

"*Được rồi được rồi, chỉ biết là lúc anh đến thăm em là dài dòng nhất. Được rồi, em nghe anh đưa sản nghiệp của miền trung đến hoạt động ở thành phố này, tất cả đều thuận lợi chứ?*" Phuong Nhan quan tâm hỏi thăm anh ta.

Anh ta mỉm cười. "*Rất thuận lợi, cho nên anh mới có cơ hội đến thăm người bạn cũ này!*"

"*Coi như anh còn có lương tâm! Không giống như trước, đã đi thì đi nhiều năm như vậy!*"

Phuong Nhan cười hài lòng, nhưng dần dần, khuôn mặt mang theo nét tươi cười trở nên ảm đạm, cô hướng về phía người đàn ông, nhẹ giọng hỏi một câu: "*Thiên Kinh, anh ấy... biết không?*"

Anh ta ngần ra, cặp mắt xẹt qua một tia tối tăm, không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi lại một câu: "*Vậy em nằm viện vì bị thương ở chân, anh ta có biết không?*"

Nụ cười bên môi Phuong Nhan dần dần cứng đờ, cặp mắt xuống, trên mặt lộ vẻ xấu hổ, cuối cùng cúi đầu nói: "*Gần đây anh ấy bận quá...*"

"*Vậy sao? Cũng đúng, anh ta luôn luôn lấy sự nghiệp làm trọng!*" Giọng nói của người đàn ông trở nên có chút băng lạnh.

Lăng Thần! Tà Lăng Thần!

Anh ta cùng người cô gái trước mặt - Phuong Nhan, cũng chính là thiên kim của tập đoàn Phuong Thị, vị hôn thê của Hoắc Thiên Kinh - là bạn bè từ nhỏ cùng lớn lên, nên đương nhiên sẽ quan tâm cô nhiều một chút.

Nhìn thấy vẻ mặt này của anh, Phuong Nhan lại hé ra nét mặt vui cười, nói với anh: "*Nhìn anh xem, đây cũng không phải là chuyện gì đáng lo ngại, còn bị anh và ba bắt phải nằm viện. Anh biết nằm viện vừa buồn vừa chán không, nếu còn nằm thêm nữa thì không có bệnh cũng sẽ đổ bệnh mất.*"

Tà Lăng Thần khẽ cười. "*Em đúng thật là có phúc mà không biết hưởng, em biết bên ngoài có bao nhiêu người muốn đến bệnh viện này cũng không có cơ hội không?*"

"*Cho nên mới nói quy định của bệnh viện này rất có vấn đề. Rõ ràng thiết bị chữa bệnh đều đứng đầu thế giới, lại càng nên phải tiếp nhận tất cả người bệnh, không nên phân biệt đẳng cấp. Giống như người con gái vừa này, chắc là gặp phải phiền phức gì ở đây, khóc rất thương tâm, em nhìn cũng thấy thương tiếc.*" Phuong Nhan lắc đầu thờ dài nói.

"*Người con gái nào?*" Tà Lăng Thần hiếu kì nhìn quanh, cũng không thấy người con gái nào mà nàng nói đến.

Phuong Nhan chỉ phía xa xa

"Chính là cô ấy, ơ, đi xa rồi..."

Bóng dáng Úc Noãn Tâm dưới ánh nắng dần dần biến mất ở cổng vào bãi cỏ giống như hư vô, cuối cùng thoáng như một bức tranh.

Tà Lăng Thần nhìn thoáng theo hướng chỉ của Phương Nhan, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng nàng bị bức tường che khuất, không hiểu sao trong lòng nổi lên một tia khác thường, lại không rõ lý do vì sao.

"Em đúng là thích lo chuyện bao đồng như lúc còn nhỏ, quan tâm chuyện của bản thân mình đi!"

Phương Nhan thè lưỡi. "Em nào có, chỉ nghĩ là người con gái này nhìn có điểm quen mắt, hình như là gặp qua ở nơi nào rồi..." Nàng vừa nói, vừa nghiêng đầu cố suy nghĩ.

Đã từng gặp ở nơi nào? Nhất định là có gặp qua, nhưng... chính là không nghĩ ra được.

Thấy cô như vậy, tay Tà Lăng Thần nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc cô, nhẹ giọng nói: "Được rồi, không nghĩ được thì đừng suy nghĩ nữa, anh đỡ em quay về phòng bệnh, một lúc nữa bác sĩ sẽ thay thuốc cho em!"

Phương Nhan gật đầu.

Hai người đi đến phòng bệnh, ánh mặt trời kéo dài hình bóng của hai người...

"Tiểu Vũ, em không muốn tham gia sự kiện này." Trong căn hộ, Úc Noãn Tâm nằm trên ghế sofa, ném tờ giấy cầm trong tay xuống bàn trà.

Người đại diện Tiểu Vũ nghe vậy xong, hơi liếc mắt khinh khinh, cầm lấy tờ giấy.

"Noãn Tâm, chương trình này rất có lợi đối với em, tình cảnh hiện tại em cũng thấy đấy, các nhà đầu tư đều bội ước, lẽ nào em thật đúng là tưởng chỉ nhờ vào một bộ "Vệ Tử Phu" sao?"

Úc Noãn Tâm khẽ thở dài một hơi. "Đầu tiên, em đồng ý về quyền uy cùng sự chuyên nghiệp của chương trình này, nhưng chị thấy đấy, trong danh sách khách mời cũng có Ngu Ngọc, em không muốn lại có bất cứ liên quan gì đến cô ta nữa."

Tiểu Vũ lắc đầu, khẩn trương nói: "Noãn Tâm à, chính là bởi vì trong khách mời có Ngu Ngọc nên chị mới cho em tiếp nhận chương trình này! Em biết có Ngu Ngọc thì có ý nghĩa gì không?"

"Cái gì?" Úc Noãn Tâm vô tình hỏi một câu, toàn bộ tâm tư của nàng hiện giờ không phải đang đặt ở trên hợp đồng, mà là đặt ở vấn đề chuyển viện cho ba nàng.

Tiểu Vũ kéo tay nàng qua, giọng điệu nghiêm túc nói: "Nơi có Ngu Ngọc thì nghĩa là sẽ có Hoắc Thiên Kinh! Chị đã hỏi thăm qua, tiết mục này có ý định mời Hoắc tiên sinh làm khách quý quan trọng!"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Cặp mắt của Úc Noãn Tâm lướt qua một tia lo lắng, như áng mây nhẹ biến mất đằng chân trời...

"Tiểu Vũ, với tính cách của Hoắc tiên sinh, anh ta tuyệt đối sẽ không tham gia loại chương trình thế này."

"Trước khác nay khác mà."

Tiểu Vũ đi tới bên cạnh tủ lạnh, mở lấy một lon Coca, sau đó mở nắp uống một ngụm lớn. "Ngay khi ngày bình chọn nhà từ thiện diễn ra, Ngu Ngọc sẽ không tiếc mọi giá để đoạt được giải thưởng này. Cô ta vừa bỏ ra một khoản tiền quyền góp, đương nhiên muốn dùng tiết mục để thể hiện mình. Chị nghĩ thế nào Ngu Ngọc cũng có cách mời Hoắc Thiên Kinh tham gia, chuyện này có tác dụng quan trọng đối với việc cô ta đoạt được giải thưởng nhà từ thiện."

Úc Noãn Tâm khẽ thở dài một tiếng. "Chủ đề của chương trình lần này là gì? Chung quy cũng sẽ không thoát khỏi chủ đề từ thiện đi? Hành vi lôi kéo phiếu bầu như vậy cũng quá rõ ràng."

"Đương nhiên không thể trắng trợn như thế. Chủ đề kỳ này là thực hiện quay quanh trọng tâm câu chuyện "phụ nữ xinh đẹp", cho nên chị mới

cho em nhận chương trình này. Cho dù nói tới chủ đề về từ thiện, cũng chỉ có thể là nói mấy câu mà thôi, đài truyền hình sẽ không làm quá khoa trương, khán giả cũng không phải là người ngốc nghếch." Tiểu Vũ nhún vai, trên mặt lộ vẻ hiểu rõ lời đời với giới giải trí này.

Úc Noãn Tâm thừa nhận cô nói đúng, thoáng suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiểu Vũ, thực ra em tham gia tiết mục này cũng phải, tình trạng đồn đại của em hiện nay không lớn, hơn nữa, em thực sự cùng Hoắc tiên sinh đã không còn có bất cứ quan hệ nào, loại chuyện này sớm muộn gì mọi người cũng biết thôi."

Tiểu Vũ cũng đành phải trợn mắt, tiến lại nói: "Noãn Tâm à, em làm người cũng không nên thành thực như thế, nhất là trong làng giải trí này. Sự kiện này đối với em rất quan trọng, mặc kệ em cùng Hoắc tiên sinh có vấn đề gì hay không, chỉ cần hai người đồng thời xuất hiện trước màn ảnh sẽ dẫn tới đồn đại, nói cách khác là tình trạng của em sẽ lập tức được xoay chuyển. Hơn nữa, nói không chừng Hoắc tiên sinh lại đối với em nhớ mãi không quên."

"Tiểu Vũ!" Úc Noãn Tâm đã hết chỗ nói rồi, mặt mũi nhìn cô nói: "Tóm lại em nói không lại chị. Nói chung, chị sắp xếp thế nào em sẽ làm như thế, cứ như vậy đi."

Tiểu Vũ thấy nàng đồng ý, lập tức mặt mày rạng rỡ, kéo cánh tay của nàng nói: "Đương nhiên em phải nghe lời chị rồi, chị đúng là suy nghĩ lo lắng cho em khắp nơi. Tuy nói tình cảnh của em bây giờ không tốt, nhưng với kinh nghiệm làm người quản lý của chị, sau này em tuyệt đối có thể trở nên cực kỳ nổi tiếng. Bây giờ em là nghệ sĩ quan trọng nhất trong tay chị, hơn nữa em mới tròn 20, đúng độ tuổi phong hoa nở rộ. Ngu Ngọc kia năm nay đã 26 tuổi rồi, cô ta làm sao so được với em đây. Cho nên, Úc Noãn Tâm, ngàn vạn lần không nên buông tay nha!"

Úc Noãn Tâm hơi mỉm cười, giống như giấy Tuyên Thành nhuộm màu mực tàu, dần dần gọn sóng...

Nhìn khuôn mặt với vẻ tinh thần bông bột phấn chấn của Tiểu Vũ, lòng nàng trong nháy mắt cảm thấy vô cùng ấm áp...

Nước Pháp là một đất nước lãng mạn, trụ sở chính của tập đoàn tài chính Hoắc Thị tọa lạc tại trung tâm thương mại Paris điểm lỵ, kiến trúc công nghiệp nhà kính cao vút gần như chọc thẳng vào bầu trời, ánh kim loại dưới ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ...

Đây là một nơi đầy quyền uy, cũng là nơi giàu có được toàn thế giới quan tâm nhất, bởi vì mỗi một quyết định từ chỗ cao nhất ở tòa nhà này hầu như đều có thể thống trị và làm thay đổi nền kinh tế huyết mạch của thế giới.

Phòng hội nghị quốc tế, phong cách xa hoa, đang diễn ra hội nghị được truyền đi toàn cầu.

Phòng hội nghị to như vậy tràn đầy không khí bận rộn, hai bên bàn hội nghị là các cổ đông của Hoắc thị, đang ngồi ở vị trí chủ tịch chính là Hoắc Thiên Kinh.

Hệ thống TV treo tường phát đi nhiều hình ảnh về hiệp nghị, độc lập phát tới các công ty con trên toàn thế giới hình ảnh rõ nét của hội nghị, phân tích và báo cáo cho Hoắc Thiên Kinh về tình hình tiến triển của dự án từng lĩnh vực mà mỗi công ty phụ trách.

Hoắc Thiên Kinh mặc một bộ âu phục màu tối, không chỗ nào không biểu hiện sự xa hoa, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị cùng cặp mắt đen cơ trí, thể hiện ra sự quyết đoán, xử sự bình tĩnh, lạnh lùng đặc trưng của hắn. Đây cũng là điều quyết định hắn có thể ngồi trên vị trí chủ chốt này.

"Hoắc tiên sinh, dự án bên Thụy Sĩ phát triển rất thuận lợi, nhất là chính phủ địa phương cũng đưa ra hỗ trợ mạnh mẽ, nhưng về việc mở thêm hãng hàng không Zurich tương đối có chút khó khăn!" CEO của chi nhánh ở Thụy Sĩ báo cáo với Hoắc Thiên Kinh trong phòng họp.

"Rắc rối? Từ này đã lâu không từng xuất hiện ở Hoắc thị!"

Hoắc Thiên Kinh dường như không vừa lòng với hiệu suất làm việc của anh ta, cầm trong tay tài liệu về các số liệu của chi nhánh Thụy Sĩ ném lên bàn hội nghị, cặp mắt ung đen sắc bén quét về phía màn hình phát sóng.

CEO chi nhánh Thụy Sĩ hiển nhiên có chút xấu hổ, nhất là lúc đối mặt với hội nghị truyền đi toàn cầu như vậy, hắn hắng giọng nói: "Là thế này Hoắc tiên sinh, về vấn đề tăng thêm một hãng hàng không, đứng trên phương diện của chính phủ có thể có chút ý kiến bất đồng."

Thân thể Hoắc Thiên Kinh dựa vào ghế ngồi, đùi phải thon dài gác lên chân trái, đập tay lên bàn hội nghị. "Nếu bây giờ anh nói với tôi áp lực của việc mở hãng hàng không này đến từ phía cạnh tranh, tôi sẽ có hứng thú nghe. Nhưng anh nói với tôi đó là vấn đề từ chính phủ? Vậy tôi hỏi anh, áp lực của CASE này là đến từ Tổng thống Liên bang hay là từ bảy bang trong Liên bang?"

CEO á khẩu, dừng lại một lúc nói tiếp: "Hiện nay Chính phủ Hội đồng Liên bang Thụy Sĩ đang diễn ra vòng tuyển cử, bởi vậy nên làm lỡ một ít tiến trình của chúng ta."

"Tôi nhấn mạnh lại một lần, cũng là lần cuối cùng!" Tiếng Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng dứt khoát cắt đứt lời nói của anh ta.

"Mở hãng hàng không Zurich đối với Hoắc Thị chúng ta là tình thế bắt buộc. Anh hẳn phải biết Zurich là 1 trong 3 thị trường lớn nhất thế giới, hơn 350 ngân hàng, trong đó 105 ngân hàng nước ngoài là của Hoắc thị chúng ta, mà ở đó còn bao gồm các công ty chứng khoán, kinh doanh quan trọng nhất. Hoắc Thị ở Zurich nổi danh là đóng vai trò quan trọng nhất, bởi vì vào lúc cao điểm sẽ có 70% các giao dịch kinh doanh chứng khoán tại các điểm giao dịch của Hoắc Thị. Giành quyền khai thác đường hàng không là một phương tiện quan trọng của Hoắc Thị để tiến thêm một bước khai thác thị trường tài chính. Bây giờ anh nói với tôi vấn đề ở chính phủ? Tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy đều không phải dùng để chơi đùa!"

"Vâng, Hoắc tiên sinh, tôi hiểu rồi!" Sắc mặt CEO ở trên truyền hình hiển nhiên không được tốt, liên tục nói vậy.

"Tốt nhất là anh giải quyết khẩn trương vấn đề chính phủ bên đó. Bởi vì lợi ích của dự án này có ảnh hưởng rất lớn, đối thủ cạnh tranh của Hoắc Thị sẽ không dễ dàng buông tha, đây không phải là CASE thầu, cho nên đối thủ cạnh tranh không thể nào dùng cách bình thường để có được cơ hội, chỉ biết gian lận với chính phủ, đặc biệt là tập đoàn Tà Thị, gần đây có rất nhiều hành động mờ ám của chúng!" Cặp mắt thâm thúy của Hoắc Thiên Kinh lộ ra ánh tinh tường.

"Vâng, Hoắc tiên sinh!"

Sau khi kết thúc hội nghị, trợ lý đặc biệt của Hoắc Thiên Kinh, đồng thời cũng là trợ thủ đắc lực nhất của hắn – Johnny hộ tống Hoắc Thiên Kinh đi vào phòng tổng tài.

Phòng tổng tài rất rộng lớn, màu sắc trang nhã chính là điểm nhấn chính của thiết kế, cửa sổ hình bán nguyệt sát đất gần như chiếm 1/3 toàn bộ bên trong phòng. Đứng trong đó, giống như đứng ở tận mây xanh, bỗng nhiên sẽ có cảm giác ưu thế cao cao tại thượng.

"Nói đi!" Hoắc Thiên Kinh ngồi ở ghế tổng tài, lấy ra một điều xì gà Cu Ba thượng hạng đốt lên.

Johnny gạt đầu, cầm tài liệu trong tay trình lên, nói: "Đúng như Hoắc tiên sinh ngài dự liệu, tình hình phát triển của Tà Thị hai năm nay thực sự rất tốt, bởi vì trong đó có sản xuất công nghiệp mọc nổi cùng với tài chính, do đó dường như đối đầu với Hoắc Thị ở mọi lĩnh vực. Nhất là trước đó không lâu, Tà Thị đưa văn phòng trụ sở chính cùng chi nhánh bên Paris xác nhập vào với nhau, chính thức đặt ở Paris, tôi nghĩ ý đồ của họ rất rõ ràng, chính là muốn cạnh tranh với Hoắc Thị!"

Hoắc Thiên Kinh lật lật qua văn kiện xong, đưa tay đóng lại, cười lạnh lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ châm chọc

"Tà Lăng Thần à Tà Lăng Thần, loại hành vi lấy trứng chọi với đá này cậu cũng làm không chỉ một lần rồi, cần gì tự tìm đến đường cùng đây?"

Johnny nghe vậy xong, dò hỏi: "Hoắc tiên sinh, xem ra lần này Tà Thị khi thế đảo đạt, chẳng lẽ ngài còn định..."

"Johnny, anh đi theo tôi đã bao nhiêu năm rồi?" Hoắc Thiên Kinh bất ngờ hỏi một câu.

"Mười một năm, Hoắc tiên sinh!" Johnny thật thà trả lời.

Hoắc Thiên Kinh gạt đầu. "Không sai, sau khi tôi tốt nghiệp đại học, 20 tuổi đã ngồi lên vị trí này rồi, khi đó thì anh đã đi theo bên cạnh tôi cho tới bây giờ!"

"Hoắc tiên sinh..." Johnny không hiểu vì sao hắn phải nói như vậy. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Hoắc Thiên Kinh đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn thế giới phồn hoa ngựa xe như nước phía dưới, bóng dáng cao to anh tuấn giống như một con chim ưng sải cánh.

"Anh theo tôi mười một năm, hẳn là rất rõ tính cách của tôi! Đối với Tà Thị, ba năm trước đây tôi đã buông tha cho một đường sống. Ngày hôm nay, một khi hắn ta thích chơi trò chơi không biết tự lượng sức mình, Hoắc Thiên Kinh tôi đây cũng sẽ chơi đến cùng!"

"Tôi hiểu rồi, Hoắc tiên sinh!" Johnny lập tức nói, hay quá, lần này Hoắc tiên sinh sẽ không nương tay nữa.

Trong không khí ngập tràn mùi vị khát máu...

"Hoắc tiên sinh, còn có một việc..." Johnny luôn luôn quyết đoán giới giang vẫy mà lại có chút áp a áp ứng

Hoắc Thiên Kinh dường như cũng phát hiện ra điểm này, hơi hơi nghiêng mặt, không có đặt câu hỏi, chờ hắn nói xong.

"Là như vậy, Hoắc tiên sinh..."

Johnny hắng giọng, kính cẩn nói: "Trong này ngài đang họp, Ngu tiểu thư gọi điện thoại đến, cô ta nói cô ta phải tham gia một tiết mục, mời ngài đi làm khách quý đặc biệt, đồng thời ban tổ chức chương trình cũng gọi điện đến, bọn họ rất mong muốn ngài đi dự chuyên mục kỳ này..."

Tiếng nói của anh ta càng ngày càng nhỏ, bởi vì anh ta không khó thấy được chân mày Hoắc Thiên Kinh càng ngày càng nhíu lại.

Quả nhiên đúng như dự đoán.

"Làm khách quý của chương trình?" Hai tay Hoắc Thiên Kinh vẫy quanh trước ngực, nhìn Johnny, như là nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời này. "Johnny, anh sẽ không cho rằng tôi sẽ đồng ý đấy chứ?"

"Vâng, Hoắc tiên sinh, tôi biết ngài luôn không tham gia các hoạt động truyền thông, chỉ là hình như Ngu tiểu thư thực sự rất sốt ruột, cứ dằn đi dằn lại."

"Được rồi!" Hai chữ ngắn gọn cắt đứt lời của Johnny.

Johnny cũng không dám nói thêm gì nữa, bởi vì hắn biết rõ đây là điềm báo Hoắc tiên sinh không kiên nhẫn được nữa

Đúng lúc này...

"*Ấy, Ngu tiểu thư, Ngu tiểu thư, cô không thể đi vào.*" Tiếng nói khản trương của thư ký tổng tài vang lên, cửa phòng bị đẩy ra, ngay sau đó một người đàn bà xông vào.

Không phải ai khác, chính là Ngu Ngọc!

"*Thiên Kinh!*" Ngu Ngọc nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh, lập tức đi về phía hắn, làm nũng nhào vào trong lòng hắn

Mây hoắc Thiên Kinh nhú lại.

"*Hoắc tiên sinh, Ngu tiểu thư nhất định phải xông vào, tôi, tôi...*"

"*Được rồi, các người đều đi xuống đi!*" Hoắc Thiên Kinh lạnh giọng nói.

Johnny cùng thư ký của tổng tài lập tức rời khỏi phòng làm việc.

"*Hình như cô càng ngày càng không hiểu phép tắc!*"

Hoắc Thiên Kinh đẩy Ngu Ngọc ra, đi đến ngồi xuống ghế dựa của tổng tài ở bên cạnh, khuôn mặt anh tuấn không có lấy một tia cảm xúc, ánh mắt cùng ngữ khí trầm thấp của hắn hờ hững như nhau.

Ngu Ngọc thấy thế, đáy mắt cả kinh, lập tức tiến lên, hai tay cứng ngắc ôm lấy cẳng cổ hắn, biểu lộ đáng vẻ cực kỳ ám muội.

"*Thiên Kinh, người ta cũng là sốt ruột thôi mà, nói qua điện thoại đương nhiên không rõ ràng, cho nên mới chạy tới đây, ai biết được thư ký của anh lại không nhìn vào mắt như thế, lại còn cản em lại.*"

"*Cô là đang ám chỉ cấp dưới của tôi làm việc không tốt phải không?*" Hoắc Thiên Kinh tuy rằng không có đẩy cô ta ra, nhưng giọng điệu còn trở nên lạnh lùng hơn so với vừa nãy.

Trong lòng Ngu Ngọc cảm thấy không ổn, ôm lấy khuôn mặt hắn, làm nũng nói: "*Người ta nào dám có ý này chứ. Thiên Kinh, gần đây anh làm sao vậy? Từ lúc nghỉ phép về cũng không tìm đến người ta?*"

Đừng nói... vẫn còn có liên hệ với Úc Noãn Tâm kia chứ?

Tuy rằng câu cuối cùng này cô ta rất có nghi vấn, nhưng là không dám mở miệng hỏi.

Hoắc Thiên Kinh nhìn cô ta một cái, không trả lời vấn đề của cô ta mà lãnh đạm nói: "*Cô đến đây đơn giản chỉ là muốn tôi tham gia chương trình kia!*"

"*Hóa ra trợ lý của anh đã nói với anh rồi, thật là tốt quá!*"

Ngu Ngọc thấy hắn biết chuyện này, nét mặt biểu lộ vẻ tươi cười, phong tình vạn chủng ngồi trên đùi rắn chắc của hắn, giống như kẹo đường dán trong lòng hắn: "*Thiên Kinh, anh cũng biết em có nhiều khả năng được danh hiệu từ thiện này ngày mai, thông cáo gần đây em nhận được đều đã ngấm ngấm nói an bài như vậy, người ta là muốn, nếu như anh cũng có thể xuất hiện, tỷ lệ thành công của em sẽ cao hơn...*"

Cô ta nũng nịu nói, ngón tay thon dài dụ hoặc vẽ vòng vòng lên vòm ngực mạnh mẽ của hắn.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Nằm áp trong lòng hắn, cặp mắt ngấn nước nũng nịu, yêu điểm xinh đẹp câu dẫn hồn phách, thân hình kiều mị không xương tự nhiên thêm vào ba phần xinh đẹp, đúng là vốn đề hấp dẫn đàn ông của cô ta.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, đột nhiên cười.

"*Đàn bà tham lam, hai ngày trước tôi đã quyên góp một khoản tiền lấy danh nghĩa của cô, như vậy còn không được?*" Nụ cười khê trầm thấp gọi cảm nhân nhả đậu trên khuôn mặt tuấn tuyệt, bàn tay to đã đem thân thể phụ nữ kiều mị tóm lấy ở trong lòng.

"Thiên Kinh, người ta biết anh thương em mà..."

Sau khi Ngu Ngọc thấy nét cười trên môi hắn, sự thấp thòm trong lòng biến mất, thân thể lập tức xụi lơ hóa thành một đầm nước xuân, khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm tỉ mỉ chôn trong lòng người đàn ông khẽ ngẩng lên. "Người ta là đàn bà của anh, nếu như anh không muốn đi, người ta cũng không dám cưỡng cầu đâu, chỉ là... người ta sẽ không cam lòng thôi."

Mái tóc uốn dài như nước nhẹ nhàng rủ xuống, roi xuống cánh tay của người đàn ông, cùng với nét mặt điềm đạm đáng yêu đều khiến người khác thương tiếc.

"Yêu cầu của cô càng ngày càng cao rồi đấy!" Tiếng nói gọi cảm, trầm thấp của Hoắc Thiên kinh vang lên bên tai người con gái càng gia tăng thêm hương vị kích tình, nhưng trước sau vẫn luôn có vẻ lạnh nhạt.

Hàng mi dài của Ngu Ngọc khẽ khép lại, chiếc cằm xinh đẹp khẽ nhếch lên. "Bởi vì người ta tức giận không nguôi mà..."

"Có việc gì mà tức giận không nguôi?" Hoắc Thiên Kinh thờ ơ ôm cô ta, một tay mở tài liệu trên bàn ra.

Hai bầu ngực của Ngu Ngọc cách đây thắt lưng gọi cảm sang quý tựa vào vòm ngực mạnh mẽ của hắn, bất mãn nói: "Còn không bởi vì Úc Noãn Tâm kia? Cũng không biết có phải ban tổ chức cố ý hay không, tự nhiên cuối cùng lại đưa cho Úc Noãn Tâm một thông báo khách mời! Em thực sự không nghĩ cô ta có tư cách gì tới tham gia chương trình này!"

Ngón từ bất mãn của cô ta khiến cho ngón tay đang chỉ chỉ trên tài liệu dừng lại, con mắt am hiểu sâu sắc lướt qua một tia ánh sáng, lập tức rành rọt khép tài liệu lại, giọng nói khôi phục lại sự lạnh lùng vốn có.

"Cho dù cô cùng cô ta cùng chỗ thì làm sao?"

Bàn tay nhỏ bé của Ngu Ngọc chui vào trong áo sơ mi của hắn, thì thầm nói: "Em mới không để cô ta ở trong mắt đi, cô ta chẳng qua chỉ là con tôm nhỏ mà thôi..."

"Đã như vậy, lại càng không cần tức giận bất bình như thế!" Hoắc Thiên Kinh bất ngờ cười, bàn tay to rồ rồ cục miễn cưỡng ôm lấy nơi đầy đà của Ngu Ngọc, chỉ là nhẹ nhàng chạm vào, lập tức làm cho cô ta thét chói tai, toàn bộ thân thể nhẹ nhàng rung động lên.

"Thiên Kinh..." Giọng của cô ta như mặt nước.

Hoắc Thiên Kinh nâng cằm của cô ta lên, bên môi cuồng ngạo gọi lên nụ cười tà mị, nhưng lại không hề chạm vào đáy mắt.

"Bây giờ cô là ảnh hậu, đương nhiên phải có phong độ nên có của ảnh hậu, cho nên tôi không hy vọng thấy cô tranh hơn thua trong chuyên mục cùng một con tôm nhỏ, hiểu chưa?"

Ngu Ngọc nghe vậy xong, cặp mắt đột nhiên sáng ngời, lập tức hoan hô ra tiếng.

"Thiên Kinh, ý của anh là nói, anh, anh đồng ý tham gia chương trình này rồi?"

Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh khẽ nhếch, không nói gì, nhưng không khó nhìn ra là một loại thái độ ngầm thừa nhận.

"Thiên Kinh, anh thật tốt... em chỉ biết người hiểu anh nhất chính là em..." Ngu Ngọc được chiều chuộng mà lo sợ, chăm chú áp vào vòm ngực của hắn.

Cô là bảo bối trong giới truyền hình và điện ảnh, là diễn viên đắt giá, ở trước mặt bất kỳ người đàn ông nào cũng luôn kiêu ngạo hống hách, thế nhưng bất luận thế nào đều không bao gồm một người, đó chính là Hoắc Thiên Kinh. Hắn nhiều tiền mà lạnh lùng, kiêu ngạo mà anh tuấn, có lúc tà mị cười nhẹ nhàng, khẽ nhếch đôi môi lên, cái gì cũng không nói, mặc kệ là người đàn bà cao ngạo thế nào đều sẽ hòa tan trong đôi mắt hắn, cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới ống quần hắn, đương nhiên cô cũng không ngoại lệ!

Tuy biết hắn có rất nhiều đàn bà, nhiều giống dài ngắn hà, thế nhưng cô là tự nguyện, chỉ cần miệng Hoắc Thiên Kinh hơi nhếch lên, con mắt sáng lên một chút, thì cô cũng sẽ cam tâm tình nguyện, chỉ một cái vậy là lao tới. Cô biết bản thân mình hèn mọn, không có nguyên tắc, thế nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng, bởi vì hiện nay không một người đàn bà nào có thể lôi kéo trái tim của hắn. Ngoại trừ Ngu Ngọc cô ra, không có bất kỳ người đàn bà nào có thể ở lại bên người hắn hơn 3 năm. Dù cho là vị hôn thê Phương Nhan của hắn, dường như hắn cũng không đặt ở trong mắt! Chỉ cần trái tim của hắn không bị người đàn bà khác trói chặt, thì cô sẽ có cơ hội, nói không chừng, cô còn có thể thay thế, công khai ngồi lên vị trí của Phương Nhan!

Trước đây Ngu Ngọc nghĩ cũng không dám nghĩ, tất cả của cô đều là Hoắc Thiên Kinh cho, cho nên chỉ cần Hoắc Thiên Kinh muốn, tùy lúc tùy nơi cô đều cho. Nhưng càng theo hắn nhiều năm, dã tâm của cô càng lớn hơn, cô nghĩ mình có cơ hội trở thành phu nhân của tổng tài Hoắc Thị!

Đối mặt với ánh mắt làm nũng của cô, trong lòng Hoắc Thiên Kinh ngưng lại, hắn không nói gì nữa, chỉ là đưa thân thể dựa lưng vào ghế ngồi, thân thể mềm mại trong lòng làm hắn lơ đãng nghĩ tới người con gái trong sáng nhưng lạnh lùng kia!

Úc Noãn Tâm!

Ngay cả hắn cũng cảm thấy khó tin, hắn lại đi tham gia chương trình chết tiệt gì đó, nguyên nhân chính là vì hắn vừa nghe được thì ra Úc Noãn Tâm cũng

tham gia?

Thực sự là sai lầm đến cực điểm!

Ngu Ngọc thấy thế xong, lập tức nhu thuận đưa thân thể dò xét về phía trước, thấy hấn không có đẩy mình ra, mừng rỡ như điên chủ động đưa bàn tay to của hấn kéo đến chỗ đầy đà của mình, quần áo vốn đã bại lộ ra càng bị cô cố ý kéo xuống.

Trong phòng làm việc một cảnh xuân...

Khỏe miệng Hoắc Thiên Kinh khề tà mị nhếch lên, bàn tay to thuận thể cố sức xoa nắn chỗ đầy đà của cô không chút thương tiếc, hấn chưa bao giờ cự tuyệt sự chủ động của cô, nhất là vào lúc tâm tình hấn phức tạp!

"Thiên Kinh...người ta muốn..."

Đương nhiên Ngu Ngọc biết rõ dục vọng của hấn, gần như đang khấn cầu, gất gao leo lên ngực Hoắc Thiên Kinh, bốn phía tràn ngập hương vị nam tính thuộc về hấn, hơi nóng cuộn cuộn không ngừng xuyên thấu qua vải vóc truyền đến da thịt của cô, gương mặt trắng tuyết của cô sớm đã không kiềm chế được tình dục mà hiện lên hai mảng đỏ ửng.

Không đợi Hoắc Thiên Kinh động tay vào, bàn tay nhỏ bé của cô cố sức xé rách đai đeo gọi cảm, chỉ trong nháy mắt, thắt lưng đã sớm rơi xuống khỏi người, thân thể cô lạnh run, muốn nói nhưng vẫn còn do dự nhìn hấn. Nhìn khuôn mặt đẹp trai không gì sánh được kia của hấn, đôi mắt của cô trở nên mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, không nói lời nào trực tiếp đặt cô ta lên bàn làm việc.

"Thiên Kinh....." Toàn thân Ngu Ngọc nằm trọn trên bàn, mùi long đản hương hoàn toàn bao phủ, khiến cô vô lực chống lại...

Một tay Hoắc Thiên Kinh vén váy cô lên cao, tay kia nhanh chóng kéo khóa quần, không chút thương tiếc lập tức đâm mạnh vào.

Nếu cô muốn, hấn không ngại thành toàn. Nhìn người đàn bà đang lớn tiếng rên rỉ dưới thân mình, hấn hưng hăng xông lên đỉnh cao rồi ngã xuống, trong lòng hấn thật sự thỏa mãn, nhưng rồi sau đó là thật sâu trống rỗng!

Bên tai nghe tiếng rên rỉ, dường như trong chốc lát nó như biến thành tiếng của Úc Noãn Tâm! Tiếng rên rỉ đầy ngượng ngùng, mà lại khiến đàn ông không thể không chế được. Hoắc Thiên Kinh lập tức nhắm chặt hai mắt.

Tương tượng người đàn bà dưới thân trở thành Úc Noãn Tâm, dần dần, hô hấp hấn trở nên rối loạn, động tác cũng cuồng mãnh hơn.

Văn phòng tràn ngập tiếng rên rỉ cùng thờ dốc...

Ngay khi hai con người kia bước đến cao trào, tiếng điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Hoắc Thiên Kinh dừng lại, thân hình vẫn ở trong cơ thể Ngu Ngọc như trước, vươn dài cánh tay, ấn nút nghe.

Ngu Ngọc khó nhịn xoay qua lại, vẻ mặt khó chịu nhìn hấn.

"Hoắc tiên sinh, Phương tiểu thư đến đây!" Thư ký của tổng tài trả lời.

"Cho cô ta vào!" Giọng nói Hoắc Thiên Kinh trầm thấp, nhưng cũng không khó cảm giác được có chút ám muội, kích tình.

Hấn ngắt điện, Ngu Ngọc bất mãn, cô làm nũng: *"Thiên Kinh, sao anh lại để cho vị hôn thê của anh vào? Hai chúng ta còn chưa xong mà?"*

Lời cô ta còn chưa dứt, Hoắc Thiên Kinh lập tức rút khỏi cơ thể cô ta, nhàn nhã chỉnh trang lại y phục.

"Thiên Kinh?" Ngu Ngọc ngây người, cô không ngờ Thiên Kinh lại dừng lại.

Kính ngạc cùng bất mãn còn chưa biểu lộ rõ, cửa phòng liền bật mở.

"Thiên Kinh, đã đến giờ, chúng ta..." Lời còn chưa dứt, cảnh tượng trong phòng khiến lời nói liền im bật.

Túi xách trong tay Phương Nhan lập tức rơi xuống thảm.

"A" cùng lúc đó, Ngu Ngọc hét lên đầy sợ hãi, lập tức đứng dậy, sửa sang lại quần áo. Lúc này đây, cô chưa bao giờ cảm nhận một thời điểm nào xấu hổ như vậy.

Ai ngờ, Hoắc Thiên Kinh thấy thế, vươn bàn tay to khẽ vuốt ve đầy ám muội, giọng nói trầm thấp: "*Không cần gấp, từ từ mặc.*"

Một câu nói, hoàn toàn đứng về phía Ngu Ngọc.

Mà về mặt Phương Nhan đã sớm ngập tràn bi thương, đôi mắt đẹp ảm ảm lệ mờ...

"*Lần sau nếu đến Hoắc Thị, gọi điện trước cho tôi đã, bởi vì tôi cũng không rõ để cho cô nhìn được những chuyện gì.*" Hoắc Thiên Kinh đứng một bên thất lại cả vật, rồi nhanh chóng đóng cửa phòng. Quay đầu lại, ngồi vào ghế tổng tài, khôi phục vẻ mặt hờ hững.

Bình tĩnh đến mức giống như vốn chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Sắc mặt Phương Nhan trắng bệch, y như một tờ giấy trắng.

Ngu Ngọc thấy vậy, cũng chậm rãi sửa sang lại quần áo, đến trước mặt Hoắc Thiên Kinh, giọng nói nũng nịu: "*Thiên Kinh, vị hôn thê của anh đến rồi, em không quý rầy hai người nữa.....*" Cô cố ý ôm tay hắn, tất cả đều là diễn cho Phương Nhan xem.

Thân thể đột ngột bị Hoắc Thiên Kinh véo nhẹ, cô cố ý thở gấp một tiếng, mỉm cười, đánh yêu hắn.

"*Anh quá đáng, vị hôn thê đang nhìn kia.*"

Hoắc Thiên Kinh thoáng liếc nhìn Phương Nhan, cười lạnh. Mỉm cười tà mị nhìn Ngu Ngọc.

"*Hôm nay cứ để vậy đã, tối nay tắm rửa sạch sẽ chờ tôi.*"

"*Được, Thiên Kinh. Người ta chờ anh.*"

Ngu Ngọc mừng như điên, chủ động hôn một cái, đi nhanh ra cửa. Khi lướt qua Phương Nhan, cô ta nở nụ cười lạnh.

"*Một người đàn bà không chiếm được trái tim người đàn ông của mình, chỉ bằng buông tay thì hơn.*" Nói xong cô ta liền bỏ đi.

Cửa phòng lại bị đóng lại một lần nữa, y như một tiếng sấm chọt vang vọng trong thâm tâm Phương Nhan.....

"*Thiên Kinh, anh nhất thiết phải làm những việc như thế này sao?*" Phải mất một lúc lâu, Phương Nhan mới thốt được nên lời, ánh mắt quẩn luyến nhìn hắn.

Hoắc Thiên Kinh nhìn cô, đôi mắt đen hờ hững lạnh lùng.

"*Cô tìm tôi có chuyện gì?*"

"*Ba em nhớ anh, ông hy vọng tối nay có một bữa cơm gia đình...*" Phương Nhan nhẹ nhàng trả lời, hơi cắn môi.

"*Được.*" Hắn đáp ứng.

Hả?

Phương Nhan không nghĩ được là hắn lại lập tức đáp ứng, kinh ngạc trừng mắt nhìn. Nhất thời cả hai im bật.

"*Còn có việc gì nữa?*" Hoắc Thiên Kinh thấy cô không có ý định rời đi, ngẩng đầu nhìn cô.

"*Em không nghĩ là anh sẽ đồng ý. Đêm nay, không phải là... anh định tới chỗ cô ta sao???*" Lòng cô đau đớn khôn nguôi.

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, đáy mắt cũng không có ý tức giận, đứng dậy đến bên người cô, vươn tay khẽ nâng cằm cô.

"*Còn chưa có kết hôn mà đã có ý định kiểm soát việc tôi làm sao???*" Giọng nói nồng đậm nguy hiểm.

"*Không, em đâu có ý này. Thiên Kinh, em... anh hiểu lầm rồi!*" Phương Nhan liên tục lắc đầu, ánh mắt cũng tràn đầy sợ hãi.

Thấy vậy, môi Hoắc Thiên Kinh hơi run lên, cười nhẹ, bàn tay đang nâng cằm chợt khẽ vuốt má cô: "*Không cần sợ như vậy, em là vị hôn thê của tôi. Chuyện em muốn, tôi đương nhiên đồng ý!*"

Phương Nhan không kìm được mà bỏ nhào vào lòng hắn, cũng chẳng để tâm mùi hương còn sót lại của người đàn bà khác, lên giọng đầy chua xót:

"*Anh yêu cô ta? Ngồi sao Ngu Ngọc kia???*"

"Không thích!" Hai từ ngắn gọn lập tức thốt ra từ miệng Hoắc Thiên Kinh, đủ biết hắn có bao tuyệt tình.

"Vậy thì..." Phương Nhan lấy dừng khí, nhìn thẳng vào cặp mắt sâu thẳm khó làm người ta dò được, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao anh thà làm chuyện đó với cô ta... mà không chịu chạm vào em?"

Ngay sau đó, Hoắc Thiên Kinh liền buông cô ra, ngữ khí lạnh lùng:

"Sao? Cô muốn làm tình với tôi ư???"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

"Em....."

Phương Nhan nhú mày liếc, hai má đỏ ửng, đột nhiên cô nói: "Chẳng lẽ, trong lòng anh, em không đáng giá bằng người phụ nữ kia sao?"

Xét về quyền rũ, cô quả thực kém Ngu Ngọc. Từ nhỏ, sống trong gia cảnh giàu có, cô đã nhận được những phương pháp giáo dục nghiêm khắc nhất, các cách giao tiếp, ứng xử luôn đại biểu cho danh phận. Cho nên, dù đối mặt với người đàn ông mình ngưỡng mộ trong lòng thế nào, cô cũng không thể dạn dĩ như Ngu Ngọc được.

Có lẽ... đàn ông thích những người phụ nữ như thế?

Cầm lại bị nâng lên, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, cặp mắt ung ngiên ngẫm xem xét Phương Nhan.

"Không cần giận dữ với tôi! Cô ta chỉ là một tiểu minh tinh mà thôi, còn em lại là thiên kim Phương Thị, thân phận cách xa nhau một trời một vực, sao có thể so sánh được?" Vẫn một câu ngắn gọn mà súc tích, lạnh lùng.

"Thiên Kinh..." Đôi mắt Phương Nhan gọn chuyển như sóng nước mùa thu, trong sáng mỹ lệ: "Anh..."

Cô dừng lại, không có dừng khí nói tiếp, hàm răng nhỏ nhắn cố sức cắn lên đôi môi đỏ.

Hành động của Phương Nhan khiến Hoắc Thiên Kinh nhú mày, sao phụ nữ nào cũng thích cắn môi mình vậy? Úc Noãn Tâm cũng thế...

Lơ đãng, tuyệt mỹ dung nhan của Úc Noãn Tâm lại ẩn hiện trong đầu hắn.

Thấy ánh mắt Thiên Kinh không còn dò xét mình nữa, Phương Nhan hít sâu, tiết lộ nghi vấn sâu kín trong lòng: "Em nghe nói, cách đây ít lâu, khi đi nghỉ phép, anh có mang theo một người phụ nữ. Nhưng người này không phải Ngu Ngọc. Nghe ông nội nói, trong bữa tiệc trên du thuyền, cũng vì cô ta mà anh gây sự với bá tước Lý Cơ..."

Giọng Phương Nhan ngày càng nhỏ, bởi vì cô không khó nhận ra ánh mắt Thiên Kinh càng trở nên lạnh lùng băng giá hơn.

"Tôi nghĩ em cùng mấy vị thiên kim có nhiều điểm khác biệt, nhưng có lẽ tôi đã sai rồi. Cách ăn nói của em ám chỉ: em đang ghen?" Giọng nói trầm ổn, không mang theo chút cảm xúc nào.

"Em..." Phương Nhan cứng miệng, mắt lại nhìn hắn: "Em là vị hôn thê của anh, trên đời này không người đàn bà nào lại muốn chồng mình dây dưa không rõ với người phụ nữ khác."

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy, không giận mà cười lớn đáp lại.

"Nhan Nhi, tôi là loại người gì, em sớm đã biết rõ rồi phải không? Cho dù có kết hôn, em cũng không thể can thiệp vào cuộc sống của tôi, biết không!?"

"Thiên Kinh..." Lòng Phương Nhan đau đớn, thì thào: "Có bao giờ... anh thật sự yêu em không?"

Người đàn ông đang đứng trước mặt mình chưa bao giờ nói những lời này, ngay từ khi quen nhau cũng thế. Hắn có năng lực khiến mọi đàn bà đều tình nguyện làm những con thiêu thân, cho dù bị lừa đốt cũng không hề hối tiếc, không phải sao?

Lời này vào trong tai Hoắc Thiên Kinh sao giống như mấy lời chọc cười vậy? Hắn như cười như không nhìn cô: "Nhan Nhi muốn tình yêu của tôi?"

Toàn thân Phương Nhan khẽ run, trong mắt ánh lên tia sáng dịu dàng: "Thiên Kinh, em yêu anh. Anh không tin điều đó sao?"

Hoắc Thiên Kinh cúi đầu, gương mặt ghé sát gần Phương Nhan, nụ cười châm chọc.

"Em yêu tôi sao? Tôi lại nghĩ em yêu Tả Lăng Thần?"

"Thiên Kinh....."

Về mặt Phương Nhan đau khổ: "Phải làm như thế nào thì anh mới tin em đây? Em đồng ý gả cho anh rồi, đương nhiên là vì yêu anh. Chuyện cùng Lăng Thần đã là quá khứ rồi. Anh muốn em....."

"Được rồi....."

Hoắc Thiên Kinh không chờ cô dứt lời, liền cắt đứt lời nói có chút tình tứ xúc động của cô, khề nhếch miệng, vươn tay ôm lấy cô vào lòng: "Tôi biết em và Lăng Thần giờ chỉ là bạn bè mà thôi. Không sao, cho dù em vẫn còn yêu cậu ta thì cũng chẳng sao cả, cuối cùng thì người trở thành chồng em vẫn là tôi, không phải sao?"

Hắn thần nhiên nói, nhưng đáy mắt sớm đã hoàn toàn lạnh lẽo.....

Phương Nhan ghì chặt vào trong lòng hắn, giọng nói của người đàn ông này làm cô càng bất an hơn. Loại bất an này tựa như con sóng gợn, dần dần lan ra, mãi cho đến khi chính cô rút cuộc cũng không thể khống chế được.

Cho tới giờ cô chưa bao giờ từng lý giải về người đàn ông này, mặc dù đã ở bên cạnh hắn rất nhiều năm, nhưng đến nay, cô càng ngày càng không hiểu được hắn.

Đài truyền hình NBC luôn luôn là nơi được đông đảo các minh tinh ưu ái, hơn nữa đề tài về nữ giới là chủ đề chính của chuyên mục nên càng được đông đảo các nữ minh tinh yêu thích. Có thể nói, đây chính là chương trình có uy quyền nhất của đài truyền hình uy tín này. Toàn bộ quá trình đều tiến hành theo hình thức phát sóng trực tiếp từ trường quay, không có chút giả tạo, mà phong cách người chủ trì chương trình luôn luôn mạnh mẽ to gan cũng là nguyên nhân quan trọng để có thể tiếp tục tăng tỉ suất người xem truyền hình.

Trong phòng hóa trang, chiếc gương sáng bóng phản chiếu lại gương mặt lộ vẻ hồi hộp của Úc Noãn Tâm. Tuy nàng đã ra làm nghề được ba năm rồi, nhưng loại chương trình ở cấp quan trọng này, nàng cũng ít lần được tham gia, đặc biệt là hình thức phát sóng trực tiếp từ trường quay này. Trước đây các chương trình nàng tham gia đều là theo phương thức ghi hình lại, cho dù đã nói sai hoặc nói câu nào không được nói thì sau đó cũng sẽ được tiến hành xử lý hậu kỳ. Ngày hôm nay, nàng cần phải cẩn thận một chút mới được.

"Úc tiểu thư, hình như cô rất hồi hộp?" Người trang điểm là một chàng trai trẻ tuổi, hình như cảm nhận được bàn tay của cô gái đang run rẩy, nên anh ta ôn nhu nhìn nàng ở trong gương, cười cười.

Úc Noãn Tâm hơi thẹn thùng, nhếch miệng một cái. "Đúng vậy, đây là lần đầu tiên tôi tham gia chương trình phát sóng trực tiếp cho nên tương đối hồi hộp."

Người trang điểm nghe vậy xong thì hơi giật mình một chút. Công tác ở đài truyền hình nhiều năm như vậy, anh ta đã gặp nhiều minh tinh lắm rồi, nhưng mà không có thằng thẩn giống như người nghệ sĩ trước mắt này. Thần nhiên mà nói đúng là mình lần đầu tiên được tham gia chương trình phát sóng trực tiếp, rất nhiều nghệ sĩ cho dù chưa từng tham gia cũng sẽ giả vờ như mình đã có rất nhiều kinh nghiệm phong phú, rất sợ sẽ bị người khác coi thường.

Cô gái này... thực sự không giống với người thường! Chỉ mong lúc sau khi cô ta trở nên nổi tiếng, cũng sẽ giữ gìn được tính cách khiêm tốn kiểu này, nhưng mà... dường như điều này là rất khó.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Nhà trang điểm cười cười, giọng trở nên thoải mái, nói an ủi: "Úc tiểu thư, cứ thư giãn một chút, lần đầu tiên tham gia truyền hình trực tiếp đều là như vậy. Nói thật, tôi làm nhà trang điểm nhiều năm như vậy rồi, cũng trang điểm cho nhiều ngôi sao mỹ nữ, thế nhưng người có vẻ đẹp tự nhiên như cô thế này thì lại rất ít. Cô xem, làn da của cô trời sinh đã trắng nõn nà, trong suốt giống như ngọc thạch anh của Trung Quốc, tôi cũng không cần phải dùng nhiều kem che khuyết điểm, cô thực sự rất đẹp, là người con gái đẹp nhất mà tôi từng gặp!"

Úc Noãn Tâm đương nhiên hiểu được sự an ủi trong lời nói của anh ta, cười cười: "Tôi cũng bị anh nói đến xấu hổ rồi, trên đất nước này vẫn còn có nhiều nghệ sĩ xinh đẹp hơn tôi."

"Úc tiểu thư, đó là bởi vì cô không biết thôi!"

Nhà trang điểm thấy nàng không có chút kiêu ngạo thì cảm thấy trở nên thân thiết hơn bội lần. "Vẻ đẹp của các cô ấy đều là do trang điểm, sau khi tẩy trang sẽ hù chết cô đấy, mượn ngay như Ngụ Ngọc đang trang điểm ở sát vách mà nói."

Nói đến đây, nhà trang điểm hạ thấp giọng, như là muốn nói lộ ra một chút tin đồn: "Cô ta cũng không có vẻ đẹp tự nhiên như cô, tuy rằng tôi không phải là người trang điểm riêng cho cô ta, nhưng cũng có thể nhìn ra, không biết cô ta phải đánh lên mặt bao nhiêu lớp kem phấn mới có thể tạo ra được lớp trang điểm hiệu quả như vậy. Làn da của cô ta thuộc loại da dầu, đây là bẩm sinh rồi, cho dù mai sau tiến hành chăm sóc dung nhan, nếu không trang điểm nữa, thì vĩnh viễn cũng không thể trưng ra được cảm giác thanh mát tươi tắn. Úc tiểu thư, cô sẽ không như vậy, cô xem, làn da của cô bẩm sinh đã trong sáng, không cần bất kì loại phấn trang điểm nào cũng đều trắng ngần, khiến người ta không nhìn được muốn miết một chút thử xem có nặn ra nước được hay không đó."

"Xì!" Úc Noãn Tâm bị anh ta nói làm cho bật cười. "Anh nói rất cường điệu khoa trương, tôi cũng không phải là quả đào mọng nước."

"A? Quả đào mọng nước, ừ, tôi nghĩ hình dung này rất hay nha, rất thích hợp với cô." Nhà trang điểm vừa cười vừa nói.

Úc Noãn Tâm bị anh ta trêu chọc như thế, tâm trạng căng thẳng tức khắc liền nhẹ nhõm không ít.

"Noãn Tâm!" Nhà trang điểm vừa vặn làm xong việc, Tiểu Vũ liền đẩy cửa đi đến, tiến lên nhìn nàng nói: "Wow, đẹp quá đi, Ken, cảm ơn anh nhé!"

"Đâu phải, Úc tiểu thư trời sinh đã xinh đẹp, làm cho người trang điểm là tôi đây được hưởng thụ đấy chứ!" Nhà trang điểm Ken sang sảng cười, cuối cùng nói: "Được rồi, tôi không quấy rầy các cô nữa, Úc tiểu thư, cố gắng lên, đừng lo lắng!"

Anh ta làm một tư thế cổ lên, Úc Noãn Tâm cười hướng về phía anh ta, trong lòng cảm thấy ấm áp.

"Noãn Tâm, em không sao chứ?" Lúc nhà trang điểm đi rồi, Tiểu Vũ quan tâm hỏi thăm.

Lúc này hồi hộp cũng không phải là tốt.

"Yên tâm đi, em sẽ cố gắng điều chỉnh tốt tâm lý." Úc Noãn Tâm đứng dậy, chỉnh lại quần áo trên người.

Tiểu Vũ gật đầu. "Ừ, đừng lo lắng kìa! Đạo diễn của chương trình rất xem trọng em, a, được rồi, mãi nói chuyện với em, thiếu chút nữa thì quên mất rồi."

"Chuyện gì?"

Tiểu Vũ ngồi xuống, "Là như vậy, tổ tiết mục nghe nói em biết đàn dương cầm, hơn nữa hát cũng hay, cho nên quyết định muốn em biểu diễn trên sân khấu, chị đã đồng ý thay em rồi."

"Cái gì?"

Úc Noãn Tâm bị lời nói của Tiểu Vũ làm cho càng hoảng sợ, liên tục xua tay, "Không được nha, Tiểu Vũ, đừng là em thích hát, nhưng em chưa từng trải qua luyện tập như ca sĩ chuyên nghiệp, căn bản là không chuyên, hơn nữa việc này cũng quá đột ngột, không có luyện tập từ trước, em cùng dàn nhạc nhất định diễn tấu không hợp nhau."

"Yên tâm đi, tổ tiết mục đã thay em chuẩn bị tốt đàn dương cầm, em chỉ cần đàn hát là có thể rồi, không cần lo lắng đến chuyện dàn nhạc."

Tiểu Vũ vẻ mặt hơi nặng nề nhìn nàng nói: "Noãn Tâm, lần này là một cơ hội rất tốt, không phải em muốn tiến quân vào làng âm nhạc sao, đây cũng là lúc em thử xem năng lực của bản thân mình, tìm thêm được một con đường, nói không chừng sẽ có công ty âm nhạc tìm em ký hợp đồng. Em tuyệt đối sẽ không sao đâu, nghĩ đến ba mẹ của em đi!"

Chuyện liên quan đến việc ba của Úc Noãn Tâm sinh bệnh, Tiểu Vũ cũng đã được biết rồi.

Úc Noãn Tâm nhú mày suy nghĩ một lúc, một câu sau cùng của Tiểu Vũ nhắc nhở nàng, vì vậy liền nặng nề gật đầu một cái. "Được, em sẽ cố gắng hết sức!"

Tiểu Vũ nở nụ cười: "Ừ, cố gắng lên, em sẽ không có chuyện gì đâu!"

Úc Noãn Tâm cũng cười, trong lòng âm thầm động viên chính mình, nhìn về phía Tiểu Vũ, trong ánh mắt lộ ra một tia cười nhạo, nàng cố ý hỏi: "Tiểu Vũ, chị nói coi tổ làm chương trình sao lại biết chuyện em có thể đàn hát được đấy?"

"Việc này..." Tiểu Vũ bị nàng hỏi, mặt đỏ lên. "Không nên coi thường bọn họ, bọn họ đã là đài truyền hình có quyền uy bậc nhất, đương nhiên sẽ có biện pháp biết được thôi mà."

Cô nói né tránh, nhưng sau khi nhìn thấy một tia cười nhạo trong mắt Úc Noãn Tâm, bỗng nhiên bừng tỉnh ngộ.

"Được lắm, Úc Noãn Tâm, trêu chọc chị phải không? Người ta vì chuyện của em mà chạy gãy cả chân, em còn trêu đùa chị như thế?"

"Được rồi, được rồi, Tiểu Vũ."

Úc Noãn Tâm tiến lên ôm lấy cô, trong tiếng cười mang theo vẻ xúc động. "Em biết chị rất quan tâm đến chuyện của em, cũng biết cơ hội biểu diễn trực tiếp của em là do chị ra sức tranh thủ cho em, em nhất định sẽ không làm chị thất vọng!"

"Được rồi, có những lời này của em là chị yên tâm rồi, ái chà, hai người con gái ôm nhau cũng là lạ, buông ra đi." Tiểu Vũ trong lòng cũng ấm áp, nhưng bản thân lại giả vờ bộ dạng rất lạnh lùng.

Úc Noãn Tâm bị điệu bộ của chị ta đùa cho nở nụ cười.

"Ôi chào, tôi đang nói nơi này làm sao lại náo nhiệt như vậy, hóa ra là Tiểu Vũ đang động viên Noãn Tâm!"

Ngay lúc hai người cười nói, cửa phòng trang điểm bị đẩy ra, Ngu Ngọc đi đến, vẻ mặt trang điểm tinh xảo của cô ta khiến Úc Noãn Tâm lơ đãng nhớ tới lời nhà trang điểm vừa nói.

Không khí nhất thời có chút ngưng trệ.

Ngu Ngọc ôm lấy dáng vẻ tươi cười ung dung, đi đến trước mặt Tiểu Vũ, khẽ cười. "Tiểu Vũ, đã lâu không gặp rồi. A, Noãn Tâm à."

Cô ta đưa ánh mắt nhìn vào người Úc Noãn Tâm. "Có thể cô còn không biết, người quản lý đầu tiên của tôi chính là Tiểu Vũ đó."

"Là vậy sao, đúng là rất khéo nha." Bên môi Úc Noãn Tâm lộ ra nụ cười lãnh đạm vốn có.

"Tiểu Vũ, cô thực sự rất có khả năng, không ngờ đạo diễn nghe xong lời nói của cô, lại tự mình vì một người mới mà chuẩn bị sẵn sàng một chiếc đàn dương cầm. Noãn Tâm à, hóa ra cô còn có thể hát nữa, thực sự là bất ngờ đó. Tôi còn nghĩ rằng cô cũng chỉ là biết đánh đàn dương cầm mà thôi, hơn nữa cũng chỉ biết đánh đàn cho người già nghe mà thôi, ha ha... Oh, ngại quá, tôi không nên cười lớn tiếng như vậy, nếu không các phương tiện truyền thông nghe được thì cũng không hay. Một nghệ sĩ nhỏ nhỏ muốn giành được sự quan tâm của đại gia, không ngại đi nịnh bợ người già, tin tức này truyền ra ngoài cũng không hay đâu!"

Ngoài mặt, Ngu Ngọc cười mà như không cười nhìn nàng, đáy mắt rõ ràng hiện lên một tia khinh thường. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Ngu tiểu thư, mời cô nói chuyện chú ý một chút!" Tiểu Vũ nghe vậy, bắt mắt nhủ mảy. Ban đầu lúc mới vào nghề cũng không thấy cô ta như vậy, xem ra con người thực sự sẽ thay đổi tính cách theo sự thăng tiến của địa vị, hay là bản chất cô ta chính là như thế này?

Lúc này Tiểu Ưu vừa mới đến, nhìn Tiểu Vũ, cười nhạt. "Ôi, Tiểu Vũ, không phải đâu, vừa nhìn là biết cô cũng không biết chuyện này. Nghệ sĩ của cô, để có thể trèo cao, cố ý chạy đến nhà của Hoắc tiên sinh, đánh đàn dương cầm cho Hoắc lão phu nhân nghe, thực sự là dè tiện vô cùng! Cuối cùng cũng bị người ta đuổi ra rồi sao?"

"Cô..."

Sắc mặt Tiểu Vũ càng thêm bất mãn. "Cô tự vả vào mồm mình đi, tốt nhất là giữ mồm sạch sẽ một chút, một người trợ lý nhỏ nhỏ mà lại ở chỗ này ăn nói xằng bậy! Người không biết còn tưởng rằng cô là một người thiếu giáo dục chạy đến đây đó!"

"Cô nói cái gì? Cô như vậy còn dám nói đến tôi? Cô..."

"Tiểu Ưu!"

Ngu Ngọc lên tiếng ngăn cô ta lại, cười lạnh một tiếng. "Sao cô lại có thể vô lễ với Tiểu Vũ như vậy đâu, dù sao bây giờ người ta cho rằng mình đã tìm được con át chủ bài rồi."

Tiểu Ưu cũng cười lạnh một tiếng, không nói gì cả.

"Tiểu Vũ à..."

Ngu Ngọc thoáng nhìn qua Úc Noãn Tâm, sau đó nói với Tiểu Vũ: "Cô thực sự cho rằng cô ta là có thể thành tài sao? Quả thực, cô ta đúng là giành được cơ hội đi nghỉ cùng Thiên Kinh, nhưng có lợi ích gì đây, kết quả không phải đều là như nhau? Cho rằng mình có thể dựa vào một quả núi vàng, nhưng đến cuối cùng lại là hoa trong gương, trăng trong nước, thực sự là buồn cười!"

"Ngu tiểu thư, người cười đến cuối cùng mới là người thắng thực sự. Tôi với cô, nước giếng không phạm nước sông, cô cần gì phải lập đi lập lại nhiều lần lời châm chọc? Thân phận của cô bây giờ là bề trên, có gì phải tự hạ thân phận đây?" Tiểu Vũ lạnh lùng nghiêm mặt nói.

"Đúng vậy."

Ngu Ngọc nở nụ cười, cười đến rất vui vẻ, thậm chí cười ra cả tiếng, cô ta đi tới trước mặt Úc Noãn Tâm. "Sao tôi lại có thể chấp nhận với cô đây? Dù sao cô cũng là một người mới, vào giới nghệ thuật cũng không được bao lâu, cực khổ trong làng giải trí này rất nhiều, đương nhiên tôi muốn nhắc nhở cô một chút, cô sẽ không hiểu lầm chứ."

Ánh mắt Úc Noãn Tâm lóe lên một chút, lập tức chăm chú nhìn về phía Ngu Ngọc, đôi môi mềm mại như anh đào chậm rãi nhếch lên một đường cong xinh đẹp.

"Chính xác, tôi mới ra nhập không lâu, trước đây cũng chỉ là diễn một ít vai diễn nhỏ mà thôi, hôm nay thật đúng là cần phải nhờ tiền bối đến nhắc nhở!" Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ "tiền bối".

Tiểu Vũ ngấm ngấm che miệng cười trộm.

Ngu Ngọc nghe vậy xong, sắc mặt đột ngột thay đổi.

"Cô nói ai là tiền bối?"

Trong làng giải trí, hai chữ "tiền bối" này là hai chữ rất không được các nghệ sĩ hoan nghênh, bởi vì một ngày bị người ta xưng hô như vậy thì có nghĩa là không còn thanh xuân, không còn tỏa sáng nữa.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng cười. "A? Tôi nói sai sao? Tiểu Vũ à, Ngu tiền bối ra nghề sớm hơn em rất nhiều, em gọi nhầm rồi sao?"

"Không sai, Ngu tiểu thư vào nghề sớm hơn em." Tiểu Vũ cố ý giả bộ hồ đồ nói.

"Các người..." Ngu Ngọc tức giận đến nổi mặt cũng phải biến dạng.

"Được rồi, Ngu tiền bối..."

Về mặt Úc Noãn Tâm chân thật nhìn cô ta, cười đến cực kỳ dịu dàng và vô tội. "Cô ở tuổi này rồi cũng không thích hợp tức giận hay cười lớn, đối với gương mặt trang điểm của cô sẽ có ảnh hưởng rất lớn đấy."

"Úc Noãn Tâm, cô không nên quá đắc ý!" Trong mắt Ngu Ngọc phun ra đầy hận ý.

Lúc này Tiểu Ưu đi lên trước, kéo Ngu Ngọc. "Không nên cùng cô ta ầm ĩ nữa, ban tổ chức nói Hoắc tiên sinh đã đến phòng nghỉ rồi, chúng ta đến đó thôi."

Ngu Ngọc hung hăng trừng mắt liếc nhìn Úc Noãn Tâm. "Đừng tưởng rằng chốc nữa cô hát một bài hát là có thể thế nào, cô hôm nay chỉ làm nền mà thôi!" Nói xong liền rời đi, lúc rời đi, cô ta liếc một ánh mắt về phía Tiểu Ưu.

Tiểu Ưu hiểu rõ cũng theo sát đằng sau cô ta mà rời đi.

Tiểu Vũ thờ dãi một hồi, quay đầu nhìn Úc Noãn Tâm một chút, nhin không được cười ra tiếng.

"Noãn Tâm, không ngờ em chứ người không cần dùng đến từ ngữ thô tục nha, thực sự là cao thủ, em có thấy sắc mặt vừa rồi của Ngu Ngọc không, tức giận đến nổi giống như gan lợn, thực sự là quá sáng khoái!"

Úc Noãn Tâm cười cười lắc đầu. "Thật ra em thực sự không muốn nói như vậy, chỉ là nghe thấy giọng điệu của cô ta, ối chà, thật là rất bức người khác, thật sự là tức giận quá nên mới có thể nói như vậy. Thế này được rồi, không biết cô ta sẽ nghĩ về em như thế nào đây."

"Mặc kệ cô ta đi, lần sau cô ta mà lại hung hăng như thế, em cứ làm như vậy, nếu cô ta không biết phân biệt như vậy, em cũng không cần phải nể mặt cô ta!" Tiểu Vũ sáng khoái hất đầu lên.

Úc Noãn Tâm cười cười không nói gì.

"Thế nào? Bây giờ không căng thẳng nữa chứ?" Tiểu Vũ cười nhạo hỏi thăm.

Úc Noãn Tâm cười. "Bị cô ta ở đây làm náo loạn lên thế còn căng thẳng được sao, nhưng bây giờ em lo lắng nhất chính là ba, ngày mai bên bệnh viện kia sẽ bàn chuyện xuất viện rồi, mà bệnh viện bên này còn không có đáp ứng cho nhập viện."

"Noãn Tâm, mọi việc nhất định sẽ giải quyết được, trước tiên em cần làm tốt tiết mục này đã rồi hãy nói sau!"

Tiểu Vũ an ủi, đột nhiên nghĩ ra. "Đúng rồi, nếu không em có thể cầu Hoắc tiên sinh giúp đỡ, nếu có anh ta giúp đỡ thì việc nhập viện của bác trai tuyệt đối không có vấn đề, không phải bây giờ anh ta đang ở phòng nghỉ của khách quý sao?"

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu. "Thôi đi, em không muốn lại xung đột với Ngu Ngọc nữa, lại nghĩ cách thôi, thời gian sắp đến rồi, chúng ta đi ra ngoài đi!"

Tiểu Vũ gật đầu, cũng không nói gì nữa, tính tình của Úc Noãn Tâm cô rất rõ, nhiều lời cũng vô ích.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Chương trình đã bắt đầu, đây là chương trình được quan tâm nhất từ trước đến nay, bởi vì không chỉ có siêu sao Ngu Ngọc tới tham gia, mà còn có khách quý thần bí cực kỳ ít khi lộ diện trước truyền thông – Hoắc Thiên Kinh tham dự. Trong quá trình làm chương trình trực tiếp, cũng đã có trên dưới một trăm phóng viên nhà báo tới, làm đài truyền hình bị bao vây đến nỗi chật như nêm cối, ai cũng đều muốn thu thập được tư liệu trực tiếp.

Khán phòng hơn một nghìn mét vuông ngày hôm nay cũng có vẻ vô cùng náo nhiệt, ghế ngồi trong khán phòng đầy kín người, có những fan điện ảnh hâm mộ Ngu Ngọc, dĩ nhiên cũng có những khán giả hâm mộ muốn đến xem hình dạng Hoắc Thiên Kinh, hiển nhiên bọn họ đều rất chờ mong vị khách quý ngày hôm nay, ngay cả trang phục của người dẫn chương trình cũng đẹp khác thường.

Trong lúc Hoắc Thiên Kinh được người dẫn chương trình mời lên sân khấu, toàn hội trường đều xôn xao...

Ngu Ngọc cố ý ngồi rất gần Hoắc Thiên Kinh, Úc Noãn Tâm ngồi cách khá xa, bóng dáng đàn ông cao lớn lừng lững lọt vào trong tầm mắt nàng xong, lòng nàng nổi lên một cảm giác giật mình không biết tên, ánh mắt không kiềm được đuổi theo hắn.

Quần áo cắt may cao cấp, không thể nghĩ ngờ đã tôn lên hết dáng người anh tuấn của hắn. Hắn vẫn cứ khiến người khác không thể nào rời mắt như vậy. Diện mạo vô cùng anh tuấn dường như là được điêu khắc từ đá cẩm thạch, đường nét góc cạnh rõ ràng, cặp mắt sắc sảo thâm sâu nhưng lại như ngâm trong đầm nước lạnh, biểu hiện nghiêm nghị, lạnh lùng, vàng trán toát ra vẻ kiên nghị rắn rỏi làm cho người khác chỉ cần liếc mắt xem liền cả đời khó quên!

Úc Noãn Tâm nhìn nhìn, đột nhiên cảm thấy mặt nóng ran, lại nhìn tiếp, thế nhưng phát hiện ra Hoắc Thiên Kinh cũng đang nhìn mình, cặp mắt đen như chim ưng kia lộ ra một tia sắc bén khiến người ta không thể suy xét được, sau khi đối diện với đôi mắt của nàng, lại lướt qua một tia cười cợt.

Nàng vội vã cup mắt xuống, nhưng vẫn cảm thấy hai luồng ánh mắt nóng cháy đang dò xét mình như trước. Nàng xấu hổ cầm lấy cái cốc trên bàn, uống một ngụm, mượn cơ hội xua tan đi cảm giác quái lạ trong lòng.

Chương trình đã bắt đầu đầu vào đây, cả chương trình đều tiến hành xoay quanh đề tài "*Người phụ nữ đẹp*", ngầm tuyên truyền chuyện Ngu Ngọc quyền góp tiền. Còn Hoắc Thiên Kinh ngược lại cũng phối hợp, người dẫn chương trình hỏi gì thì hắn trả lời đấy, cho dù là vấn đề khó khăn, hắn cũng khéo léo làm chệch hướng các câu hỏi.

"Hoắc tiên sinh, vừa rồi chúng ta nói rất nhiều về phụ nữ phải như thế nào mới là đẹp, ngài cũng đã nói ra quan niệm của mình về người phụ nữ hoàn mỹ. Như vậy xin hỏi, theo như ngài thấy, Ngu tiểu thư có tính là một người phụ nữ hoàn mỹ không?"

Sự sắc sảo và sâu sắc của người dẫn chương luôn luôn được mọi người biết đến, chương trình này đúng là để tuyên truyền cho Ngu Ngọc, nhưng đồng thời bọn họ cũng muốn nhận được lòng tin của khán giả.

Nghe đồn Ngu Ngọc cùng ông trùm tài chính toàn cầu trước mặt này luôn luôn qua lại mật thiết, tuy rằng không có căn cứ chính xác, nhưng từ ánh mắt Ngu Ngọc nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh cũng không khó nhận ra, điểm ấy chính là tin tức mà chương trình muốn đảo bới.

Ngu Ngọc nghe người chủ trì hỏi vậy, khóe môi hơi nhếch lên, trước đây cô rất sợ quan hệ của mình cùng Hoắc Thiên Kinh bị truyền thông biết được. Nhưng hiện giờ ngược lại cô ta mong muốn càng nhiều người biết càng tốt. Nếu Hoắc Thiên Kinh cũng đã không để ý đến cảm nhận của vị hôn thê, thì không chừng cô còn có cơ hội trở thành phu nhân tổng tài.

Cô ta chính là muốn truyền thông đều biết chuyện này, tạo thành sức ép dư luận mạnh mẽ, đến lúc đó với áp lực, Hoắc Thiên Kinh đối với cô cũng không thể bội tình bạc nghĩa được, dù sao thì cô cũng đi theo hắn hơn 3 năm rồi.

Toàn bộ máy móc trong hội trường phát sóng đều hoạt động, mọi ánh mắt đều tập trung lên người Hoắc Thiên Kinh, chỉ thấy hắn vẫn cứ cong miệng cười lạnh nhạt, nói:

"Định nghĩa về người phụ nữ hoàn hảo rất rộng, sự nghiệp điện ảnh và truyền hình của Ngu tiểu thư đã phát triển thành công như hôm nay, trong con mắt của nhiều người rất cực đã là người phụ nữ hoàn mỹ rồi."

Câu trả lời của hắn, làm cho người chủ trì không tìm được chút kẽ hở nào.

Người dẫn chương trình cười cười, sau khi nhận được nhắc nhở của đạo diễn chương trình, trực tiếp mạnh dạn hỏi: *"Hoắc tiên sinh, hình như đối với cách xưng hô Ngu Ngọc tiểu thư còn rất xa lạ. Nghe nói quan hệ của ngài cùng Ngu tiểu thư rất không bình thường, cũng nghe nói hai người kỳ thực đã bí mật hẹn hò rất lâu rồi. Xin hỏi, đối với chuyện này Hoắc tiên sinh phải trả lời thế nào đây?"*

Toàn bộ trường quay đều ngừng thờ, Ngu Ngọc nhìn Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt dường như lộ ra một tia khản trương, mà Úc Noãn Tâm cũng nhìn Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt tuy thần nhiên, nhưng lại hàm chứa một tia nghi hoặc.

Nàng không nghĩ tới người dẫn chương trình này sẽ hỏi thẳng như vậy.

Bầu không khí căng thẳng ngập tràn hội trường...

Hoắc Thiên Kinh thần nhiên lướt mắt nhìn người dẫn chương trình một cái, không nhanh không chậm nói một câu: *"Vừa rồi cô cũng nói đó, chỉ là "nghe nói" mà thôi, tôi nghĩ từ nghe nói cho đến sự việc chưa hẳn đã là thật!"*

Toàn hội trường hoàn toàn rộ lên...

Ngư Ngọc nhũn chặt đầu mày.

Dường như người dẫn chương trình đã sớm ngờ tới hắn sẽ trả lời như thế, cười cười, che giấu sự xấu hổ trong phút chốc, tiếp tục hỏi: *"Tốt lắm, giả dụ Hoắc tiên sinh cần phải lựa chọn một người phụ nữ làm vợ, ngài có thể lựa chọn kiểu phụ nữ như Ngư Ngọc tiểu thư hay không đây?"*

Bầu không khí lại lần nữa trở nên hồi hộp căng thẳng... Trong ánh mắt Ngư Ngọc cũng tràn ngập mong chờ.

"Sẽ không!" Lần này Hoắc Thiên Kinh hầu như không để cho bất kì ai có cơ hội thở phào, thẳng thắn từ miệng nói ra hai chữ.

Toàn hội trường tràn ngập những tiếng thở há hốc.

Sắc mặt của Ngư Ngọc đột nhiên trở nên rất khó coi, cô ta không ngờ Hoắc Thiên Kinh sẽ trả lời thẳng thắn, không lưu tình nể mặt như vậy.

"A? Vì sao?" Lần này người dẫn chương trình cũng có chút mơ hồ, cô không ngờ người đàn ông này lại không hợp tác như thế, vội vã ổn định lại câu hỏi có chút hoảng loạn.

Đáy mắt Hoắc Thiên Kinh mang theo hờ hững. *"Vừa nãy cô đã nói đó, Ngư tiểu thư là điển hình của mẫu phụ nữ thích công việc, tôi nghĩ người phụ nữ giống như Ngư tiểu thư tuyệt đối sẽ không cam tâm chỉ làm bà chủ gia đình mà thôi, như vậy, chẳng phải làm lỡ cơ hội phát triển của Ngư tiểu thư?"*

Hắn nói, ít nhiều cũng bù lại cho Ngư Ngọc chút mặt mũi.

Người dẫn chương trình xấu hổ cười cười, nhìn thấy chủ đề câu chuyện này cũng không bối rối ra được cái gì nữa, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác, nhìn về phía Úc Noãn Tâm

"Úc tiểu thư, vừa rồi cô nói chuyện cũng đề cập đến cái nhìn của bản thân, chúng tôi biết từ nhỏ cô đã biết đánh đàn dương cầm rất hay, hơn nữa giọng hát cũng rất đẹp, ngày hôm nay hãy để cho mọi người được mở rộng tầm mắt, được không?"

Gần như là gắng gượng đi tới bên cạnh đàn dương cầm, trong mắt Úc Noãn Tâm thấy phím đàn đen trắng bắt đầu hiện ra là lướt mơ hồ. *"Ting"* nàng đưa ngón tay đặt nặng xuống phím đàn, toàn trường nhất thời yên tĩnh lại.

Trên vầng trán bóng mượt bắt đầu nổi mồ hôi như ẩn như hiện, loại cảm giác này khiến nàng cực kỳ khó chịu, nàng dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Trên ghế của khách quý, con người đen của Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nheo lại, dường như hắn cũng phát giác có chút không thích hợp, còn Ngư Ngọc ở bên cạnh thì lại khẽ cong khóe môi, lộ ra bộ dạng xem kịch vui.

Tiếng đàn rớt cục vang lên.

Khóe miệng Hoắc Thiên Kinh hơi nhếch lên, dĩ nhiên lại hơi lộ ra một dáng vẻ tươi cười khác thường...

Sắc mặt lặng yên của Ngư Ngọc nổi lên biến hóa, mày hơi nhíu lại...

Úc Noãn Tâm nhắm mắt lại, bắt đầu đánh đàn, đây chính là bản lĩnh đã lưu lại từ khi nàng tập đàn lúc còn nhỏ, cứ như vậy, ngược lại đã giảm bớt cảm giác choáng váng, chỉ là...

Ngay sau đó, lại xuất hiện một vấn đề!

Hai nốt C trên phím đàn bị khóa âm lại...

Đàn dương cầm này đã bị người chỉnh! Đây là phản ứng trực tiếp nhất của Úc Noãn Tâm, bởi vì ở đây là trường hợp quan trọng, nhà điều âm không có khả năng phạm phải sai lầm đơn giản này.

Đầu ngón tay của Úc Noãn Tâm không dừng lại, bởi vì là truyền hình trực tiếp, coi như là bất chấp khó khăn nàng cũng phải đàn, đột nhiên trong đầu chọt lóe ra ánh sáng, ngón tay của nàng hoàn toàn điều chỉnh lại phương hướng, toàn bộ âm vực đều lên cao...

Đàn phải tát nước theo mưa, âm vực của đàn đã bị chỉnh lại là sự thực, nàng chỉ có thể đâm lao thì phải theo lao, ngược lại còn làm tăng thêm cảm giác khác thường của bài hát.

Từng giọt từng giọt...

Hồ nước trong đáy lòng gợn sóng lăn tăn

Nhớ anh đào dạt như muốn vỡ tan

Em đâu dám soi mình trong gương

Nhớ anh da diết như đông tàn nhả tơ

Đêm khuya đau như ngừng thở

Lúc nhớ anh

Em cũng chỉ biết như thế

Từng phím trắng, từng phím đen

Nỗi đau thâm lặng trong quá khứ gõ vào lòng

I Miss You

Nỗi đau muôn đời của em...

Micro truyền ra âm thanh tự nhiên đẹp đẽ của Úc Noãn Tâm, chính là bài hát nàng đã sáng tác "*I Miss You*". Có lẽ do đầu có chút vầng vất, ngược lại làm cho giọng của nàng càng thêm dịu dàng hơn...

Đối với ca khúc này, Hoắc Thiên Kinh đã cực kỳ quen thuộc, nhưng mà lần này nàng đàn hát xem ra có điều không khớp, nhưng lại vẫn hút hồn người như trước, cặp mắt vốn đang tỏa ra băng lạnh, khóa chặt bóng hình mềm mại kia, không hề chớp mắt...

Ngu Ngọc hoàn toàn nhìn thấy hết vẻ mặt của Hoắc Thiên Kinh, bàn tay đặt dưới bàn đột nhiên nhanh chóng nắm lại. Cô ta đi theo người đàn ông này nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy hắn dùng ánh mắt say đắm như thế này nhìn mình!

Không sai, đó chính là một loại say đắm! Không chút nào che giấu, hoàn toàn mang theo dục vọng chiếm giữ của hắn.

Cô ta lại đưa ánh mắt chuyển tới người Úc Noãn Tâm, trong mắt nhất thời tràn ngập hận ý. Cô ta đoán chắc nàng sẽ uống nước, cho nên mới sai Tiểu Ưu ngầm bí mật bỏ thuốc an thần vào, không ngờ nàng chỉ uống có một chút. Cô biết ban tổ chức đã chuẩn bị đàn dương cầm, vì vậy bảo Tiểu Ưu nhân lúc không có người chú ý điều chỉnh mấy phím đàn.

Cô nghìn tính vạn tính, chính là không có tính đến Úc Noãn Tâm có thể chinh đàn, Úc Noãn Tâm có thể tạm thời thay đổi làn điệu!

Ngu Ngọc không biết đàn dương cầm, cho nên cô ta thế nào cũng không thể nghĩ ra Úc Noãn Tâm sẽ dùng phương thức này để phá hỏng âm mưu của cô ta!

Úc Noãn Tâm hoàn toàn dùng tiếng ca làm rung động khán giả toàn hội trường, ngay khi nàng trở về chỗ ngồi một lần nữa, tiếng vỗ tay như sấm vang lên. Nàng lại đáp lễ với khán giả, sắc mặt có vẻ có chút tái nhợt...

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh phút chốc lướt qua vẻ trầm tư, ánh mắt càng chăm chú dõi theo bóng dáng nàng.

Người dẫn chương trình đã phát hiện ra một manh mối, lúc tiếng vỗ tay hạ xuống, tất cả đều khôi phục lại bình thường xong, trong mắt cô lóe ra một tia sáng mờ nhạt.

"Hoắc tiên sinh, vừa nãy thấy dáng vẻ cảm thấy hứng thú của ngài, ngài rất thích ca khúc này sao?"

Hoắc Thiên Kinh không khó nhìn ra ý đồ của người chủ trì, ngược lại nở nụ cười. "*Quả thực tôi rất thích!*" Khó khăn lắm, lần đầu tiên hắn trên sân khấu mới phối hợp trả lời câu hỏi như thế.

Người chủ trì nghe vậy xong, trên mặt vô cùng kinh ngạc và vui mừng, lập tức chuyển sang chuyện khác, hỏi một câu: "*Úc tiểu thư vừa rồi cũng phát biểu quan niệm của mình. Theo chúng tôi biết, trước đây có một đợt tin đồn xấu rất ác độc về Úc tiểu thư, là có liên quan đến nhà đầu tư, theo ý tôi mà nói, Úc tiểu thư thực sự rất được đàn ông hoan nghênh, bởi vì cô ấy rất đẹp không phải sao?*"

"*Cô muốn hỏi gì?*" Hoắc Thiên Kinh thẳng thắn hỏi một câu.

Người dẫn chương trình nói với giọng rành rọt, cười cười. "*Người con gái đẹp như Úc tiểu thư hẳn là người được đông đảo đàn ông tha thiết mơ ước. Không biết Hoắc tiên sinh đối với người con gái như Úc tiểu thư cũng sẽ cảm thấy hứng thú không đây? Hoặc là nói nếu ngài cần một người yêu, ngài sẽ lựa chọn Úc tiểu thư chứ?*"

Câu hỏi này vừa được đưa ra, so với câu hỏi trước càng có lực sát thương, không chỉ khán giả toàn hội trường, ngay cả nhân viên công tác đều ngừng thở.

Cặp mắt Ngu Ngọc mang theo tia bất mãn nhìn thoáng qua người dẫn chương trình, rốt cuộc cô ta đứng ở bên nào? Làm sao lại mang trọng tâm câu chuyện đặt lên người Úc Noãn Tâm?

Úc Noãn Tâm giật mình, trong lúc nhất thời không phản ứng gì.

Dưới con mắt chăm chú của tất cả mọi người, đôi môi vốn lạnh lùng của người đàn ông nhếch lên

"*Đương nhiên!*"

Hai chữ vừa ngắn gọn vừa lưu loát thoát ra, cặp mắt đen như đêm nước sâu không thể dò tới trong nháy mắt hiện lên một tia cười hài hước, sắc bén nhìn về phía Úc Noãn Tâm.

Toàn bộ trường quay trực tiếp như một quả bom nguyên tử bị đốt!

Ngu Ngọc cả kinh thiếu chút nữa đứng lên khỏi chỗ ngồi, còn trong đầu Úc Noãn Tâm như là một tảng sương mù.

Dường như người dẫn chương trình nhận ra được hiệu quả nổi lên, thừa thắng xông lên hỏi: *"Nói như vậy Hoắc Thiên Kinh đối với cô gái như Úc tiểu thư cảm thấy rất hứng thú ư? Vì sao?"*

Hoắc Thiên Kinh tựa người vào lưng ghế, đáy mắt mang theo ý cười mà như không cười, *"Vừa nãy cô cũng nói, Úc tiểu thư là người yêu tiêu chuẩn mà đồng đàn đàn ông tha thiết mơ ước. Dù sao tôi cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, suy nghĩ như thế này cũng không phải là quá phận!"*

Trong lúc nhất thời, toàn hội trường đều nổi lên tiếng suy đoán, gần như sắp chặn lại hoạt động bình thường của chương trình. Trong thời gian kết thúc cuối cùng, Úc Noãn Tâm dường như là ở trong ánh mắt tràn ngập phần hận của Ngu Ngọc, trước khi mất đi cảm giác, nàng chỉ thấy mình bị một hơi thở nam tính quen thuộc bao vây lấy...

Rất chặt...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: – Thỉnh cầu không thể nói ra

Khi Úc Noãn Tâm tỉnh táo lại thì đang nằm trên một chiếc giường lớn ngập tràn mùi nam tính, cặp mắt trong sáng giật mình, vô thức dò xét phong cách hai màu đen trắng ở trong phòng, khắp phòng lan tràn hơi thở lạnh lẽo.

Nàng bật dậy, mái tóc dài mềm mại thuận thế rơi xuống, sau một khắc, một giọng nói của đàn ông quen thuộc vang lên.

"Tỉnh rồi sao!"

Úc Noãn Tâm lại càng hoảng sợ, theo giọng nói nhìn lại, đúng lúc gặp phải cặp mắt đen như cười như không kia của Hoắc Thiên Kinh. Thấy nàng tỉnh lại, hẳn buông tờ báo cầm trong tay xuống, từ sofa đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, đứng từ trên cao nhìn xuống nàng.

"Tôi sao lại ở đây? Đây là đâu..." Nàng ngửa đầu nhìn hắn, con mắt trong veo như nước suối trên núi khe hiện lên vẻ xao động, mang theo một tia nghi hoặc.

"Đây là biệt thự của tôi." Hoắc Thiên Kinh cúi người xuống, gương mặt anh tuấn đột nhiên đến gần hơi thở của nàng, *"Em có thói quen dùng thuốc an thần?"*

Tất cả việc phát sinh ngày hôm nay đã có thể đủ làm thành tiêu đề trong vài ngày, nhất là lúc chương trình mới kết thúc thì nàng lại trực tiếp ngã ngay vào lòng mình. Chỉ cần điểm ấy thôi đã trở thành tin giật gân rồi, chẳng qua điều hắn không thể giải thích được chính là vì sao nàng lại như vậy. Sau khi gọi bác sĩ tới mới biết được là do dùng thuốc an thần mà dẫn đến như vậy.

"Thuốc an thần?" Cặp mắt Úc Noãn Tâm khó hiểu, lắc đầu. *"Tôi chưa bao giờ uống loại thuốc này."*

Nàng cũng không phải người bị bệnh tâm thần, làm gì mà phải uống loại thuốc khống chế thần kinh này chứ.

Hoắc Thiên Kinh trầm mặc trong chốc lát, lập tức hỏi: *"Ca khúc mà em vừa đàn xảy ra chuyện gì?"*

Úc Noãn Tâm khẽ thở dài một hơi. *"Là phim đàn bị lệch âm, chắc là sơ xuất của người chỉnh nhạc thôi."* Giọng nói thân nhiên không có chút ý muốn truy cứu, nàng tình nguyện tin đây chỉ là việc ngoài ý muốn.

Ngón tay đàn ông thon dài vuốt lên gương mặt mềm mại của nàng, dường như mang theo một tia châm biếm nói: *"Phụ nữ càng thông minh lại càng giả bộ hồ đồ, xem ra, em là người phụ nữ như vậy!"*

Úc Noãn Tâm không nói, chỉ là vô thức liếm một chút đôi môi khô khốc.

Ánh mắt của người đàn ông căng thẳng, yết hầu gọi cảm di chuyển lên xuống.

"Nếu như em muốn truy cứu thì cứ nói, tôi nghĩ có thể giúp em." Cúi đầu xuống, tiếng nói nặng như đá tảng đặt lên đỉnh đầu nàng, khiến nàng hoảng

hốt.

Nàng nặng nề nhìn về phía hắn, trong mắt mang theo vẻ hơi nghi hoặc, một lúc lâu mới nói được một câu: *"Không cần, tôi không muốn có xung đột gì với cô ấy nữa, cảm ơn anh, Hoắc tiên sinh."*

Nói còn chưa xong, chiếc cảm đầy đã bị bàn tay to lớn của hắn nâng lên, mặt hắn không chút thay đổi nhìn nàng chăm chăm, khóe môi nhếch lên, cặp mắt sâu thẳm, mang theo một khí thế làm cho người khác khó có thể xem nhẹ.

"Em đúng là một phụ nữ thông minh, có điều một mực nhượng bộ chỉ sẽ gây bất lợi đối với em."

Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên hắn chủ động nhắc nhở một người phụ nữ.

Úc Noãn Tâm bỗng cười, nhưng nụ cười đó, lại mang theo một chút bất đắc dĩ, tựa như hoa tuyết mùa đông bị gió thổi bay tán đi, lơ lửng bất định...

"Hoắc tiên sinh, cô ấy là người đàn bà của anh, tôi chắc tôi không nói." Tiếng nói ôn nhu hình như mang theo một chút hờn dỗi.

Nàng sao lại đoán không ra được chứ, ngay lúc Hoắc Thiên Kinh hỏi mình có dùng thuốc an thần hay không, bộ não của nàng lập tức hoạt động. Tất cả đều rất rõ ràng, trên sân khấu, nàng không có khả năng vô duyên vô cớ mà cảm thấy choáng váng đầu óc, người chính nhạc cũng không có khả năng phạm lỗi như vậy, chỉ có một khả năng duy nhất chính là tất cả mọi việc này đều do một người làm ra. Mà người đứng sau giật dây chính là Ngu Ngọc!

Cũng chỉ có cô ta mới có thể làm ra chuyện như vậy, mới dám làm ra loại việc này!

Nhưng mà cho dù biết thì sẽ như thế nào? Thủ đoạn kiểu này trong giới giải trí sớm đã không tính là cái gì rồi.

Ngắm lại mà thấy sợ, nếu như lúc đó nàng không kiên trì mà lại ngắt ngay tại chỗ, như vậy điều chờ đợi nàng sẽ chỉ là tình hình càng tồi tệ hơn.

Nhìn Úc Noãn Tâm lóe ra ánh mắt bất định, Hoắc Thiên Kinh càng cúi người xuống thấp hơn, thân thể cao to bao phủ lên đỉnh đầu của nàng, nhìn thật sâu vào đôi mắt đen của nàng, như là muốn xuyên thấu linh hồn nàng

"Ngu Ngọc đúng là người của tôi, đương nhiên em cũng có thể trở thành người phụ nữ của tôi! Hơn nữa..." Khóe môi hắn hiện lên một nụ cười: *"Em thực sự phù hợp với tiêu chuẩn làm tình nhân của tôi!"*

Mùi hương long đản thoang thoảng trên người hắn, nhất thời tăng tăng bao vây lấy nàng, lòng nàng như nghẹn lại.

"Xin cảm ơn ý tốt của Hoắc tiên sinh." Nàng quay mặt đi chỗ khác, cố hết sức thoát khỏi hơi thở của hắn. *"Trong chương trình hôm nay anh đã tạo cho tôi rắc rối rất lớn rồi, tôi không muốn làm cho cuộc sống sau này của tôi trở nên quá mức bấp bênh."*

Giọng điệu thân thiện rõ ràng có ý cự tuyệt.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, khóe môi nhếch lên một nụ cười mang hàm ý sâu xa, nụ cười của một tên thợ săn.

"Chắc chắn, em thật đúng là người đàn bà không có lương tâm..." Ngón tay của hắn tham lam miết chặt gương mặt của nàng, cúi đầu nói: *"Tôi chỉ giải vây cho em mà thôi, lẽ nào tình cảnh hiện tại của em rất tốt sao?"*

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, đôi mắt đẹp đột nhiên trừng lớn.

Tình trạng hiện nay của nàng hắn đã biết?

"Không cần nhìn tôi kinh ngạc như thế."

Tâm tình của Hoắc Thiên Kinh dường như trở nên rất vui vẻ, ngay cả nụ cười bên môi cũng trở nên hết sức tà mị. *"Việc này không khó đoán! Tôi đã từng nói rồi, không có tôi, trong làng giải trí này, em đi nửa bước cũng khó khăn! Về điểm này, em hẳn là từ nhà đầu tư, nhà quảng cáo nhìn ra được."*

Hắn giống như một người thẩm phán, trong ánh mắt mang theo ý cười rõ rệt nhìn nàng, dường như thỏa mãn với việc sự kiên cường trên khuôn mặt nàng từ từ tan rã...

Úc Noãn Tâm ngửa đầu, mặc cho tay hắn trên mặt mình tùy ý làm càn, dần dần, ngón tay đàn ông di chuyển xuống dưới, từng chút từng chút, như con rắn chui vào cổ áo, nhẹ nhàng vỗ về xương quai xanh gợi cảm của nàng...

Trong lúc nhất thời, hơi nóng trên đầu ngón tay người đàn ông khiến nàng ngà ngà say...

"Hoắc tiên sinh!" Ngay lúc bàn tay to của người đàn ông thành thạo đặt lên nơi đầy dằm của nàng, Úc Noãn Tâm chợt bừng tỉnh, bàn tay nhỏ bé thoáng chốc ngăn trở bàn tay to của hắn, ánh mắt lộ rõ ra ý cự tuyệt.

Hoắc Thiên Kinh dù bận vẫn ung dung nở nụ cười, ngược lại cũng không ép buộc nàng làm gì, giọng nói trầm thấp: *"Tôi nói rồi, với điều kiện của em có thể yêu cầu tôi nhiều hơn, cơ hội này tôi vẫn đang giữ lại cho em!"*

Hắn ôm thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, cánh tay rắn chắc vòng tại bên hông mảnh khảnh của nàng, hơi thở nguy hiểm càng lúc càng quanh quẩn ở vành tai trắng ngần của nàng.

Úc Noãn Tâm không khỏi lạnh sống lưng, cảm giác một trận run run từ lưng xông thẳng lên đỉnh đầu.

"Noãn Tâm à..."

Tiếng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh như mang một chút nhung nhớ. *"Ngày hôm nay, ngay khi em rời khỏi nơi này thì sẽ biết tất cả thay đổi của em đều không thoát khỏi ảnh hưởng của tôi."*

Thân thể Úc Noãn Tâm khẽ run lên, nàng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn...

Bây giờ không khó tưởng tượng ra tất cả mọi thông tin truyền thông đều đang suy đoán quan hệ của hai người bọn họ trong lúc này. Biết đâu bởi vì một ít tin đồn này, tình trạng của nàng sẽ trở nên tốt hơn một chút, nhưng đồng thời cũng rơi sâu vào trong những lời đồn nhảm.

"Hoắc tiên sinh... Cảm ơn anh..." Nàng không thể nhìn thấu được ánh mắt kỳ lạ trong cặp mắt hắn, chỉ có thể thấp giọng nói lời cảm ơn.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, cặp mắt đen sâu thăm thẳm mác ra thứ ánh sáng tinh tường mà lạnh lẽo.

Úc Noãn Tâm từ từ ngẩng đầu, chống lại ánh nhìn chăm chú của hắn, lấy đủ dũng khí, muốn nói rồi lại thôi.

"Em có việc muốn cầu tôi?" Hoắc Thiên Kinh luôn tâm tư kín đáo, nên đối với loại tâm tư đơn thuần của người con gái này, càng không phải tổn sức.

"Hoắc tiên sinh, tôi quả thực muốn xin anh giúp đỡ, nhưng, nhưng không liên quan đến sự nghiệp của tôi, tôi..." Úc Noãn Tâm ấp úng, hàng lông mi dài, tựa như cánh bướm mỏng manh run run trong gió, có thể nhìn ra được nội tâm rất mâu thuẫn của nàng.

Vì bệnh tình của ba, nàng thực sự không có cách nào nữa, nàng thậm chí muốn cầu hắn giúp đỡ cha nàng nhập viện, nhưng nàng lại không dám mở miệng. Người đàn ông này khiến người ta không thể thấu hiểu, hắn có thể tốt bụng giúp nàng giải quyết tất cả mọi rắc rối, nhưng đồng thời cũng sẽ làm nàng mất đi tất cả... Theo như lời nói của hắn, hắn là một thương nhân, luôn luôn chỉ biết làm việc có lợi cho bản thân!

"Nói đi." Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của nàng, tiếng nói dễ nghe mang theo một chút chế nhạo, nhưng lại chứa khí phách không cho người khác cự tuyệt.

Úc Noãn Tâm chớp mắt, tròn mắt trong suốt đi từ căn cô thon dài của hắn, đến chiếc cảm cương nghị, đôi môi mỏng cười mà như không, mãi cho đến khi nhìn vào đôi mắt đầy kiêu ngạo

Dưới ánh nắng, cặp mắt sâu thẳm của hắn giống như tràn ra màu sắc kỳ lạ, trong mắt giống như có hai vòng nước xoáy...

Nàng có lấy đủ dũng khí nói: *"Hoắc tiên sinh, xin anh giúp tôi..."*

Mới nói được một nửa, tiếng điện thoại di động trong túi xách vang lên, âm nhạc vui vẻ đánh vỡ bầu không khí vốn có chút áp lực.

"Thật ngại quá." Úc Noãn Tâm nói một tiếng áy náy, cầm lấy điện thoại.

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng nói của Tiểu Vũ, Úc Noãn Tâm nghe được một nửa vội vàng ngắt máy, cầm lấy túi xách, chuẩn bị rời đi.

"Đi đâu?" Đôi mắt đen sâu thẳm của Hoắc Thiên Kinh hiện lên mũi nhọn lạnh lẽo sắc bén.

Người đàn bà này, coi hắn như không tồn tại sao?

"Hoắc tiên sinh, xin lỗi, tôi có việc gấp phải đi trước, xin lỗi..." Úc Noãn Tâm liên tiếp xin lỗi, mở cửa ra liền rời đi.

Hoắc Thiên Kinh chậm rãi đứng dậy, trong mắt dần dần nổi lên nghi hoặc...

Bệnh viện Elton John, phòng làm việc của viện trưởng.

"Viện trưởng Pat, đây là 20 triệu tiền đặt cọc nhập viện, bệnh tình của cha tôi thực sự không thể trì hoãn hơn được nữa, van cầu anh để cho cha tôi nhập viện đi."

Úc Noãn Tâm một lần nữa trở lại đây, trong 20 triệu này, Tiểu Vũ cho nàng mượn 10 triệu, đây là chuyện mà nàng vừa rồi trong điện thoại vô cùng lo lắng.

Viện trưởng Pat lắc đầu, trên mặt mang theo áy náy, một lần nữa đẩy chi phiếu đến trước mặt Úc Noãn Tâm. *"Xin lỗi Úc tiểu thư, đây đều không phải là vấn đề tiền nong, ông nhà không phù hợp với điều kiện nhập viện, tôi thực sự không thể làm gì được..."*

"Này, anh làm sao vậy? Đây là bệnh viện, cũng không phải là câu lạc bộ cao cấp nào. Là bệnh nhân thì sẽ điều trị, cũng không phải không có tiền, các người làm như vậy cũng hơi quá đáng!" Tiểu Vũ trỗi sinh tính tình nóng nảy, tiến lên, bàn tay nhỏ bé nắm lại. *"Rầm, rầm, rầm"* gõ bàn, làm viện trưởng bị dọa một trận.

Úc Noãn Tâm vội vã kéo Tiểu Vũ lại. "*Viện trưởng, xin lỗi...*" Một bên áy náy nói, một bên đem cô kéo đến hành lang.

"*Noãn Tâm, em sao lại xin lỗi anh ta làm chi? Cái gì chứ, chỉ là một bệnh viện mà thôi, sao phải làm cao đến như vậy?*" Tiểu Vũ tức giận đến thật muốn đánh cho tên viện trưởng kia một phát.

"*Tiểu Vũ, cho dù chị có ấm ẽ với anh ta cũng không có cách nào, nội quy của bệnh viện chính là vậy. Em cho rằng chỉ cần có tiền đặt cọc nằm viện là có thể được, nhưng mà vẫn là không được...*" Úc Noãn Tâm vô lực dựa vào vách tường, ngay cả giọng nói cũng lộ ra sự mệt mỏi.

Tiểu Vũ nặng nề thở dài một hơi. "*Noãn Tâm à, em sẽ không tính buông tay chứ? Không phải em nói chuyên khoa tim của bệnh viện này là nơi có uy tín nhất trên toàn thế giới sao?*"

"*Em sẽ không từ bỏ, nhưng mà... Quả thực em đã nghĩ hết cách rồi, dù sao thì ba em cũng sắp xuất viện ở bên kia rồi.*" Khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng của Úc Noãn Tâm hơi tái nhợt, ngay cả đuôi lông mày đều hơi nhuốm vẻ nồn nóng...

Lẽ nào... Nàng thực sự phải đi cầu người đàn ông kia sao?

Tiểu Vũ cũng hết chỗ nói rồi, hai người trong nhất thời lâm vào trầm mặc...

"*Lăng Thần, thương thế của em đều ổn rồi, thực sự không cần đem em trở thành bệnh nhân như vậy. Vừa lúc này kiểm tra lại, không phải bác sĩ cũng nói không có việc gì rồi sao, công việc của anh bận rộn như vậy, cần bản là không cần theo em đâu...*" Trên mặt đất lát đá cẩm thạch ở hành lang bệnh viện hiện ra bóng dáng của một đôi nam nữ.

"*Phương Nhan!*" Tà Lăng Thần dừng bước lại, nhẹ nhàng lật người cô lại. "*Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, em còn khách khí với anh như vậy, anh sẽ thấy đau lòng.*"

Phương Nhan dịu dàng cười. "*Được rồi, được rồi, em nhận sai được chưa? Ừ, thực ra em biết hôm nay anh đến thăm em chỉ là một lý do, mà quan trọng nhất là anh muốn đến gặp viện trưởng Pat, không phải sao?*"

Tà Lăng Thần mỉm cười. "*Đương nhiên rồi, có điều lần trước anh ấy nói cũng rất nhớ em, ngày hôm nay anh ấy cũng vừa mới bay trở về, cùng đi đi.*"

Phương Nhan gật đầu, bên môi nở ra nụ cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: – Đường như đã gặp nhau từ mấy đời

Hành lang truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, mấy nhân viên y tá vội vàng đẩy, bánh xe của giường chính là nguyên nhân làm di chuyển nhanh chóng và phát ra tiếng lộc cộc. Ngay khi Tà Lăng Thần cùng Phương Nhan đi tới chỗ rẽ hành lang, người nhà của bệnh nhân bởi vì lo lắng, mà đụng vào đẩy Phương Nhan sang một bên.

Tà Lăng Thần nhanh tay nhanh mắt, lập tức ôm lấy cô vào trong lòng mới ngăn cô tiếp xúc thân mật với mặt đất. Ánh mặt trời lọt qua cửa sổ chiếu lên người đôi nam nữ, lộ ra vẻ đặc biệt khiến người khác chú ý...

Bên kia hành lang, Tiểu Vũ đang nổi giận. "*Noãn Tâm à, em nói xem bệnh viện này thực sự là quái đản, không có việc gì lại định ra quy tắc chó má như thế, mấy chuyên gia này chỉ phục vụ cho những người có danh tiếng thôi sao? Em xem họ đúng là phân biệt đối xử mà"*

Ánh mắt của cô vừa lúc liếc về Tà Lăng Thần và Phương Nhan ở chỗ rẽ, trề môi nói: "*Vừa nhìn là thấy không có bệnh gì nặng, những người này thật đúng là rất yếu ớt!"*

Úc Noãn Tâm này giờ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ trầm tư, nghe đủ lời bức tức của cô, cúi đầu nói: "*Thôi đi Tiểu Vũ, em quyết định rồi, đi cầu Hoắc tiên sinh một lần nữa...*"

Ánh mắt của nàng mơ hồ lóe lên sự quyết tâm, cuối cùng đưa ra quyết định này, bởi vì nàng không còn đường có thể đi nữa...

Tiểu Vũ ở bên cạnh không nói gì, thậm chí cũng không nghe được tiếng reo lên của cô, Úc Noãn Tâm thấy khó hiểu quay đầu lại nhìn Tiểu Vũ, nàng cho rằng mình đưa ra quyết định này Tiểu Vũ nhất định sẽ mừng rỡ nhảy dựng lên, nhưng lại thấy cô ngơ ngẩn nhìn về hướng cách đó không xa, trong mắt hiện lên nghi hoặc

"*Tiểu Vũ!*"

"Người đàn ông kia quả thực là đẹp trai quá mức bất công đi..." Tiểu Vũ hình như không có nghe được tiếng gọi của Úc Noãn Tâm, về mặt mê muội nhìn góc rẽ, lầm bầm nói: "Ai, làm sao mà bên cạnh người đẹp trai luôn có mỹ nữ đi theo chứ..."

"Tiểu Vũ, chị nói gì vậy, lúc này chị còn tâm tình..."

Úc Noãn Tâm buồn cười nhìn về mặt si dại của cô, vô thức nhìn theo cái nhìn của cô, sau một khắc, cả người nàng đều ngây ngốc ra, giống như một pho tượng!

Đôi nam nữ cách đó không xa kia đang vô cùng thân thiết ôm nhau. Người con gái, nàng biết, là người con gái an ủi nàng lần trước; người đàn ông, nàng càng biết hơn, anh ta lại chính là...

"Phương Nhan, em không sao chứ?" Tả Lăng Thần lo lắng ôm vai cô, nhẹ giọng hỏi, nhưng trong lòng nhạy cảm, cảm giác được một chút khác thường trong không khí...

Như là có sự cảm ứng, anh đột nhiên ngừng đầu lên, ánh mắt sắc bén quét xung quanh, lại nhanh chóng quay lại, chính xác khóa lại trên người cô gái cách đó không xa đang nhìn mình không chớp mắt...

Trong nháy mắt, Tả Lăng Thần ngây dại, thân thể cao to vẫn không nhúc nhích mà đứng yên tại chỗ, con mắt lộ ra vẻ kinh ngạc cực điểm!

Úc Noãn Tâm cũng đứng ở chỗ đó, không hề động đậy, đôi mắt đẹp to tròn từ từ rơi lệ...

Chỉ nhất thời, mà dường như đã lâu đến mấy đời...

"Noãn Tâm..." Tiểu Vũ nghi hoặc nhìn nàng, lại nhìn người đàn ông anh tuấn cách đó không xa cũng có bộ dạng ngây ngốc sững sờ.

Mà Phương Nhan cũng phát giác sự tình có chút không thích hợp, cô nhẹ nhàng lôi kéo Tả Lăng Thần. "Lăng Thần, làm sao vậy?"

Hơi thở của Tả Lăng Thần trở nên có chút gấp gáp, từ từ buông cánh tay ôm Phương Nhan ra, không nói một câu, đi về phía Úc Noãn Tâm. Mỗi một bước đi, tìm anh lại một lần đau nhức, cặp mắt đen khóa chặt ánh mắt nàng không hề chớp...

Tiểu Vũ há to miệng, nhìn cảnh tượng trước mắt này.

Ngón tay Úc Noãn Tâm bắt đầu run nhè nhẹ, nước mắt lưng tròng rớt cuộc cũng rơi xuống, khẽ run lên, cả người dường như rất kích động. Là anh... thật sự là anh...

Nước mắt che khuất bóng dáng của Tả Lăng Thần, nàng chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy hình bóng to lớn đó đang từng bước đi về phía mình. Trong lúc nhất thời, từ một giấc mộng nửa đêm biến thành hiện tại chân thực. Nụ cười của anh, tiếng nói ôn hòa của anh, vòng ôm của anh...

Lăng Thần, anh trở nên chừng chặc hơn rồi...

Đột nhiên, cảnh tượng tàn nhẫn đêm đó làm cho giọt nước mắt cuối cùng trong mắt nàng rơi xuống, cảm giác nàng giống như tỉnh lại từ trong giấc mộng

"Tiểu Vũ, chúng ta đi." Úc Noãn Tâm bỗng nhiên xoay người, hoảng loạn kéo cánh tay Tiểu Vũ, vội vã bước nhanh theo hướng ngược lại.

"Noãn Tâm, em làm sao vậy?" Tiểu Vũ thấp giọng hỏi bên tai nàng: "Sao hai người lại biết nhau? Vì sao phải đi?"

"Em..."

"Noãn Tâm! Noãn Tâm..." Phía sau truyền đến tiếng bước chân gấp gáp của người đàn ông, sau một khắc, cả người nàng liền ngã vào lòng ngực quen thuộc của người đó.

Trong nháy mắt, Tiểu Vũ mờ to hai mắt nhìn, kể cả Phương Nhan ở phía sau nhìn thấy một màn này xong cũng rõ ràng kinh ngạc ngây dại.

Trên hành lang, Tả Lăng Thần ôm chặt Úc Noãn Tâm, cánh tay rắn chắc dường như đều đang run rẩy, rất sợ dường như nếu buông tay ra nàng sẽ bay mất vậy.

"Noãn Tâm, anh không nằm mơ chứ? Thật đúng là em! Ba năm rồi, em có biết anh nhớ em nhiều lắm..." Anh say sưa ôm nàng, nói những lời thâm tình bên tai nàng.

Trái tim Úc Noãn Tâm đột nhiên đau xót, như bị hàng triệu mũi kim đâm vào. Nàng vô thức muốn ôm anh, nhưng cánh tay giờ ra trong không trung cứng lại, từ từ, cuối cùng hạ xuống...

"Anh à, anh nhận nhầm người rồi, xin buông tay..." Giọng nói của nàng biến ảo khôn lường giống như mất đi linh hồn.

Lần gặp nhau này đúng là ngẫu nhiên, đúng là nàng bị bắt ngờ. Nhưng, cho dù gặp mặt nhau thì thế nào đây?

Cả người Tả Lăng Thần ngẩn ra, lập tức hơi giật nàng lại, sau khi nhìn ánh mắt cổ sức lảng tránh, sắc mặt đột nhiên trở nên tồi tệ và lo lắng.

"Noãn Tâm, em nói gì vậy? Em là Úc Noãn Tâm, là người con gái mà Tả Lăng Thần anh yêu nhất!"

Một câu nói, mạnh mẽ vang lên quanh quẩn trên hành lang bệnh viện. Tiểu Vũ há to mồm đến không thể to hơn được nữa, vẻ mặt của Phương Nhan cũng không khác mấy.

Úc Noãn Tâm bỗng nhiên ngẩng đầu, chống lại cặp mắt quen thuộc kia của Tả Lăng Thần. Sự chân thành trong mắt anh trước sau như một, kể cả giọng điệu đó cũng dường như khiến nàng trở về thuở trước...

Mày kiếm mắt sáng, hiển lộ khí khái quý tộc. Anh luôn luôn có sự tao nhã của hoàng tử, còn dưới vầng trán kia, cặp mắt đen như đầm nước sâu thăm không thấy đáy, tinh mịn nhẹ nhàng, không nhiễm đục một hạt bụi cang làm cho vẻ tuấn tú của anh thêm kiêu ngạo, không gì có thể sánh bằng!

Úc Noãn Tâm muốn đem lại cho anh một nụ cười thật hoàn mỹ, nhưng trong nháy mắt, viền mắt lần nữa lại đỏ lên...

Anh là một hoàng tử ôn nhu nặng tình như vậy đó, nàng còn có tư cách đứng chung một chỗ với anh sao? Ba năm trước nàng không xứng, ba năm sau, nàng lại càng không xứng!

Úc Noãn Tâm khẽ run run mở miệng: *"Tôi, tôi không phải... không phải là người con gái trong miệng anh nói đến, tôi... ưm."*

Không đợi nàng nói xong, Tả Lăng Thần đột nhiên cúi người xuống, ngay lúc nàng còn không kịp phản ứng, hôn thật sâu lên môi nàng...

Nụ hôn cuộn trào mãnh liệt giống như mang theo tức giận, nhưng sau khi tiếp xúc với sự mềm mại quen thuộc của nàng, thì ngược lại biến thành tất cả nhu tình, trần trọc hơn...

Đôi môi quen thuộc khiến Úc Noãn Tâm bị hòa tan hoàn toàn, đau lòng đến nỗi gần như co thắt lại. Anh ấy là Tả Lăng Thần, là người đàn ông mà nàng yêu, cho dù ba năm không gặp, nàng vẫn còn yêu anh như vậy...

Thế nhưng... bọn họ có thể trở lại như trước kia sao?

Nước mắt cũng không kiềm chế được rơi xuống, dọc theo gương mặt của nàng, chảy xuống môi.

Tiểu Vũ cùng Phương Nhan đều tròn tròn mắt mà nhìn cảnh tượng trước mắt, ngay cả người bệnh cùng nhân viên chăm sóc lui tới đều nhin không được dừng lại nhìn.

Cuối cùng Tả Lăng Thần quyền luyến không dứt rời đôi môi nàng, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt đau lòng mà nhuộm nước mắt trong suốt của nàng, cúi đầu nói: *"Cô bé ngốc, nếu như thực sự không nhận ra anh, vậy... nước mắt này vì sao lại rơi xuống đây..."*

Úc Noãn Tâm như nghẹn trong cổ họng, giọng nói nhỏ dịu dàng của anh vang bên tai, nước mắt nàng càng rơi ồ ạt...

Nàng nói không nên lời, để mặc anh dịu dàng lau đi nước mắt trên gương mặt.

Nhìn thấy hai người như vậy, rốt cục Tiểu Vũ không nhịn được mà đi lên phía trước, nghi hoặc: *"Anh này, hai người... anh với Noãn Tâm rất thân quen?"*

Kẻ ngu si cũng đều có thể nhìn ra được hai người này khác thường, nhất là ánh mắt người đàn ông nhìn về phía Úc Noãn Tâm, trong mắt lộ vẻ vô cùng nhu tình, lẽ nào trước đây hai người này thật là...

Khóe môi Tả Lăng Thần nhếch lên.

"Noãn Tâm, cô ấy là vợ hôn thê của tôi, chỉ là cô ấy thích chơi trốn tìm với tôi, khiến tôi phải đi tìm ba năm rồi..." Anh nhìn chăm chú Úc Noãn Tâm ở trước mắt với vẻ vờn thăm tình đủ loại, ánh mắt không rời đi một khắc.

"Lăng Thần..." Úc Noãn Tâm không ngờ anh sẽ nói như vậy, trong lòng nổi lên thứ tình cảm phức tạp mà ngay bản thân mình cũng không thể nói rõ được.

Trong mắt Tả Lăng Thần nổi lên vẻ kích động, kéo mạnh nàng vào trong lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng, giống như tìm lại được bảo bối, nói: *"Noãn Tâm, rốt cuộc em chịu mở miệng kêu tên của anh rồi, Noãn Tâm của anh..."*

Úc Noãn Tâm tham lam nằm trong lòng anh, hít thở hương vị thuộc về anh. Giờ phút này, tâm trạng mờ mịt bất an dần dần cặp bên, nàng chưa từng có được cảm giác an toàn như vậy.

Hai người say sưa ôm nhau, mãi đến khi Phương Nhan bắt đầu đi đến.

"Hóa ra hai người biết nhau à, thực sự là rất trùng hợp..." Giọng nói nhẹ nhàng lộ ra vẻ thân mật.

Úc Noãn Tâm lúc này mới phản ứng lại, nàng bỗng đẩy Tả Lăng Thần ra, nhìn Phương Nhan, lo lắng bất an nói: *"Xin lỗi nha..."*

Vừa nãy đúng là quá bất cẩn, trong lúc nhất thời tự nhiên lại quên mất người con gái trước mắt này. Nếu như nàng nhớ không lầm, vừa rồi Tả Lăng Thần còn ôm người con gái này, lẽ nào hai người bọn họ là... quan hệ yêu đương?

Nghĩ đến có khả năng này, trái tim của Úc Noãn Tâm lại bắt đầu âm ỉ đau đớn...

Tả Lăng Thần bị hành động của nàng làm sững sốt.

Phương Nhan là con gái, tự nhiên hiểu rõ lòng con gái, cô tiến lên, trên môi có chút nghịch ngợm, khẽ nói với nàng: *"Đúng là tôi sắp kết hôn rồi!"*

Úc Noãn Tâm giật mình, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt...

Quả nhiên... Bọn họ muốn kết hôn rồi, nàng tình nguyện xem như tất cả mọi chuyện ngày hôm nay đều là đang nằm mơ!

Thấy vẻ mặt này của nàng, Phương Nhan nở nụ cười, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng qua, nhẹ giọng nói: *"Tôi á, không lâu sau sẽ gả cho người khác, chẳng qua chủ về không thể nào là Lăng Thần thôi. Tôi với anh ấy là bạn bè từ lúc nhỏ, hay nói cách khác là thanh mai trúc mã. Nhưng mà, người con gái khiến Lăng Thần căng thẳng như thế, quả thực cô là người đầu tiên, không nên hiểu lầm nha!"*

"A?" Úc Noãn Tâm nhìn thấy tia chế nhạo trong đáy mắt cô, nhất thời đỏ mặt.

Phương Nhan nhìn không được cười ra tiếng, đưa một tay về phía nàng.

"Rất vui khi biết cô, cô gọi tôi là Tiểu Nhan đi!"

Tiểu Nhan? Tiểu Nhan...

Sao Úc Noãn Tâm vẫn thấy cái tên này giống như đã từng quen biết, nhưng mà nghĩ không ra. Đôi mắt đỏ của nàng mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô...

"Được rồi, được rồi, tất cả đều sáng tỏ rồi, mọi người đều vui vẻ." Tiểu Vũ nhìn xuống đất cười híp mắt, ngay sau đó nhìn về phía Tả Lăng Thần, vỗ bả vai của anh.

"Thì ra anh là vị hôn phu của Noãn Tâm. Noãn Tâm này, ở cùng cô ấy một chỗ lâu như vậy mà chưa từng nghe cô ấy nói qua, nhưng nhìn thấy anh thì tốt rồi, tôi nghĩ anh hẳn là có thể giúp được Noãn Tâm."

"Tiểu Vũ!" Úc Noãn Tâm vội vàng ngăn cản, nhưng cũng không làm được gì, lời nói của Tiểu Vũ đã lọt vào tai Tả Lăng Thần.

"Noãn Tâm, em đang gặp khó khăn gì?" Anh không để cô nói tiếp, trực tiếp hỏi Úc Noãn Tâm.

"Em..." Úc Noãn Tâm thấy cực kỳ xấu hổ, vội vã nói: *"Anh đừng có nghe Tiểu Vũ nói linh tinh, không có việc gì cả."*

Kiểu này khiến nàng cảm thấy là lạ.

Tả Lăng Thần có vẻ mặt tiếc nuối, anh quay đầu về phía Tiểu Vũ, trực tiếp ra lệnh: *"Cô nói đi!"*

Tiểu Vũ nhún nhún vai, trung thực đem tất cả mọi khó khăn mà ba Úc Noãn Tâm nằm viện nói ra, mặc kệ vẻ mặt bất đắc dĩ của Úc Noãn Tâm đứng bên cạnh...

Tả Lăng Thần sau khi chăm chú nghe xong, gật đầu, nhìn Úc Noãn Tâm cười nhẹ, yêu chiều khẽ vuốt mái tóc nàng, nói:

"Cô bé ngốc, việc này sao lại muốn gạt anh chứ? Tuy rằng em rời xa anh ba năm, nhưng tình cảm của anh đối với em, đối với bác trai bác gái vẫn không thay đổi, đi thôi."

Úc Noãn Tâm sững sốt, ngây ngốc hỏi một câu: *"Đi đâu?"*

"Đi làm thủ tục nhập viện!" Tả Lăng Thần ôm nàng vào trong lòng, dịu dàng nói: *"Yên tâm đi, viện trưởng Pat là bạn cũ nhiều năm của anh, anh ta sẽ đồng ý."*

"Nhưng mà..."

"Noãn Tâm, thực ra đều là do anh không tốt, nếu như anh không ra nước ngoài, bệnh tình của bác trai cũng sẽ không kéo dài lâu như vậy, em để anh làm chút chuyện cho bác trai, có được không?" Tả Lăng Thần nhẹ giọng cắt đứt lời nói của nàng, trong đáy mắt là sự chân thành.

Úc Noãn Tâm không nói gì, trong lòng cảm thấy đau khổ...

Người đàn ông này vĩnh viễn đều sẵn sàng như vậy, rõ ràng là nàng phạm lỗi, lại để anh một mình gánh chịu. Nàng gật đầu, để mặc anh ôm mình chặt hơn...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: – Sẽ không buông tay

Màn đêm như nước, sắc trời như sa, mặt trăng tan ra màu vàng nhạt dịu dàng, kể cả những tinh tú trên trời cũng lấp lánh ánh sáng nhu hòa.

Đêm buông xuống, một chiếc xe ô tô xa hoa chậm rãi đỗ ở phía trước của khu căn hộ

"*Lăng Thần, hôm nay thực sự cảm ơn anh.*" Giọng nói dịu dàng của Úc Noãn Tâm đã phục hồi lại về lãnh đạm quen thuộc, dọc theo đường đi này nàng đã nghĩ đến rất nhiều, ba năm trước đây nếu nàng lựa chọn rời đi, thì bây giờ càng không thể cùng anh ở bên nhau nữa.

Hình như Tả Lăng Thần cũng phát giác được sự lãnh đạm của nàng, khi tay nàng đưa ra mở cửa, một bàn tay to kéo lấy cánh tay của nàng

Úc Noãn Tâm quay đầu đối mặt với dáng vẻ tươi cười ôn nhu của anh, trong lòng se lại...

"*Noãn Tâm, chúng ta đã lâu không gặp rồi, không mời anh lên uống tách cà phê sao?*" Anh không có ép buộc nàng làm gì, giọng điệu nhẹ nhàng như ba năm về trước vẫn cứ làm người ta rung động như vậy.

Úc Noãn Tâm nhìn xuống, suy nghĩ một chút, gật đầu...

Mùi hương cà phê quanh quẩn xung quanh hai người, một người cố tình muốn né tránh điều gì đó, một người thì trước sau như một kiên trì điều gì đó.

Úc Noãn Tâm đặt chi phiếu lên trước mặt Tả Lăng Thần, không nói gì, lặng lẽ rút tay về.

"*Đây là cái gì?*" Tả Lăng Thần nhướn mày nhìn thoáng qua chi phiếu trên bàn, giống như cảm thấy một chút bất mãn đối với hành vi của nàng.

Cảm thấy không cách nào nhìn thẳng vào cặp mắt trong suốt của anh, Úc Noãn Tâm nhìn xuống, ánh mắt hướng lên trên chi phiếu, nhẹ giọng nói:

"*Lăng Thần, có thể để cho ba nhập viện, anh đã giúp rất nhiều rồi, hôm nay anh lại ứng tiền để chấp cho bệnh viện, tiền này em không thể để cho anh trả, cho nên...*"

"*Noãn Tâm, tuy rằng em rời đi ba năm, nhưng tâm ý của anh vẫn không thay đổi, ông không chỉ là ba của em, còn là ba của anh.*"

Thái độ của Tả Lăng Thần rất rõ ràng, lập tức đem chi phiếu đặt lại vào trong tay nàng, cười hiền lành. "*Tiền này một phần không phải là của Tiểu Vũ sao, trả lại cho cô ấy đi, phí nằm viện điều trị của bác anh sẽ lo hết!*"

"*Lăng Thần!*"

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt dịu dàng mang theo vẻ kiên định. "*Em rất vui lại được gặp anh lần nữa, nhưng mà... Sau này chúng ta cũng chỉ là bạn bè thôi...*"

Sao nàng còn có thể giả cho anh đây? Hạnh phúc của nàng đã bị phá hủy triệt để từ buổi tối ba năm về trước rồi. Lăng Thần là một người đàn ông theo đuổi sự hoàn mỹ, hơn nữa lại thành công xuất sắc như thế, sao lại có thể muốn một người con gái đã sớm bị hủy hoại?

"*Lần này anh sẽ không rời khỏi em!*" Tả Lăng Thần nói một câu ngoài ý muốn, âm vang hùng hồn, giọng điệu kiên định mang theo quyết tâm không thể xem nhẹ.

Úc Noãn Tâm ngẩn ra.

"*Noãn Tâm, anh yêu em! Ba năm nay, mỗi một ngày đều anh rất đau khổ!*" Anh nhìn nàng nồng thắm, vẻ mặt hết sức nặng nề mà chăm chú.

"*Lăng Thần...*" Úc Noãn Tâm không khó cảm giác được tim mình đập nhanh, nàng không cách cự tuyệt người đàn ông này, giống như lần đầu tiên nhìn thấy anh, trái tim liền bị sự dịu dàng của anh bắt được, nhưng mà...

"*Em nhớ trước đây đã nói, anh không thích em đi vào nghề diễn, nhưng bây giờ em đã làm nghề này...*"

"*Anh không quan tâm!*" Tả Lăng Thần nói.

"*Biết đâu em đã không còn thanh thuần như trước...*" Giọng của nàng có chút nghẹn ngào.

"*Anh không quan tâm!*" Tả Lăng Thần vẫn kiên định như cũ.

"*Biết đâu, em giống như các nghệ sĩ khác trở nên tham lam vật chất thì sao...*"

"*Anh không quan tâm!*"

Tà Lăng Thần nhìn nàng, nói một cách chân tình: *"Dù cho em có biến thành người con gái như thế nào, ở trong lòng anh, em vẫn là Úc Noãn Tâm, là người con gái anh yêu, dù cho em tham lam, có thích vật chất, anh hoàn toàn có thể cung cấp cho em tiêu xài!"*

"Lăng Thần, anh..." Úc Noãn Tâm nhìn anh với vẻ yêu thương, run rẩy. Ở trong lòng anh, nàng thực sự tốt như vậy sao?

"Lẽ nào... anh không muốn biết ba năm trước đây em vì sao hủy hôn? Vì sao phải rời khỏi anh?"

Nàng cố lấy dũng khí, đôi mắt đẹp rung rung dừng cảm chống lại cơn mắt thâm tình của anh. Tất cả đều đã kết thúc, nàng thà rằng dùng chân tướng đối lấy sự từ bỏ của anh!

Cùng nàng một chỗ, chỉ biết là trên lưng anh sẽ phải đeo theo càng nhiều phiền phức hơn.

Tà Lăng Thần vươn dài cánh tay, kéo nàng vào trong lòng, gần gũi nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia khác thường.

"Noãn Tâm, em còn yêu anh không?"

Anh nói khiến cả người Úc Noãn Tâm ngẩn ra, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Tà Lăng Thần vươn bàn tay lên, cẩn thận tỉ mỉ vén tóc rối của nàng ra đằng sau tai, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một lúm đồng tiền ấm áp thật lớn: *"Nói cho anh biết, em còn yêu anh hay không?"*

Mắt anh như có ma lực, gất gao chế ngự lòng của nàng, trong lúc nhất thời trái tim của nàng thắt chặt, rất chặt... Một lúc lâu, dưới sự chăm chú của anh, nàng rốt cục gạt đầu.

Đáy mắt Tà Lăng Thần lộ vẻ xúc động, hôn nhẹ lên trán nàng, đưa tay của nàng lên ngực, cúi đầu nói:

"Noãn Tâm, đã ba năm rồi, nơi này của anh rất đau... Cho nên anh không thể để cho em lại lần nữa rời đi khỏi bên người anh. Cho dù ba năm trước đây em là bắt đắc dĩ buộc lòng phải làm vậy, nhưng, đều đã là quá khứ rồi không phải sao?"

"Lăng Thần..." Lời sắp nói ra miệng, lại không cách nào nói ra.

Nghe được lời nói thâm tình của anh, lòng của nàng lại càng khó chịu, giống như có vật gì chặn ngang cổ họng, nước mắt lặng lẽ tuôn ra hốc mắt, từ trên mặt chậm rãi chảy xuống...

Nước mắt như pha lê bị Tà Lăng Thần ôn nhu hôn lấy, anh càng ôn nhu, lòng của nàng lại càng bất an... Cảm giác bất an này giống như là một chiếc lưới bao phủ lấy nàng, cảm giác an toàn khi mới gặp gỡ anh đột nhiên biến mất, thay vào đó là nỗi sợ hãi sâu sắc.

Nàng đang sợ hãi cái gì, ngay chính nàng cũng không thể nói rõ ràng, chỉ cảm thấy hạnh phúc tới quá đột ngột, nàng sợ chỉ là một hồi hoa trong gương, trắng trong nước, loại cảm giác lo được lo mất này khiến nàng dần dần cảm thấy khó thở...

Nàng bắt đầu mê loạn rồi...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: – Quấn quít trong đêm

Về ưu phiền trong mắt Úc Noãn Tâm lọt vào mắt Tà Lăng Thần, anh nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, đầu ngón tay thon dài mang theo tất cả quyền luyện cùng yêu thương.

"Noãn Tâm, em đang sợ sao?" Tiếng nói dịu dàng lộ ra vẻ nam tính quyến rũ, ngay cả giọng nói có chút lưỡng lự chần chừ cũng nghe êm tai đến như vậy.

"Em..." Hàng mi dài của Úc Noãn Tâm khẽ run rẩy, cong lên xinh đẹp, lời định nói lại bị nuốt xuống.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng thở dài của anh. Anh cúi thấp đầu, hơi thở lướt qua gương mặt tuyệt mỹ của nàng. *"Nói cho anh biết, em đang sợ cái gì."*

Sự dịu dàng của anh khiến lòng nàng muốn tan chảy. Người đàn ông này vĩnh viễn mang theo vị cao nhã, cho dù ly biệt ba năm, vẫn đối với nàng khoan dung và cố chấp như vậy.

"Không, không có gì..."

Nàng rất khổ sở, hơi cười một chút, kỳ thực nàng biết mình sợ cái gì, nhìn thấy anh, chỉ trong nháy mắt nàng sẽ nghĩ đến buổi tối ba năm trước, cho nên sự xuất hiện của anh là hạnh phúc, cũng là thống khổ.

"Cô bé ngốc, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không? Anh không thể không có em, Noãn Tâm..."

Bàn tay to của Tả Lăng Thần ôn nhu ôm lấy eo của nàng, quyền luyện không ngót mà cúi người, đôi môi dịu dàng nhẹ nhàng đặt lên trán nàng... lên chóp mũi cao xinh đẹp... cuối cùng là lên đôi môi đỏ mọng đang khẽ run của nàng...

Anh dùng sự dịu dàng để an ủi sự run rẩy cùng sợ hãi của nàng, ngay cả ánh mắt trước sau như một trầm lắng điềm đạm của anh, cũng đều bắn ra tia lửa nóng rực...

Úc Noãn Tâm nhắm hai mắt lại, giờ khắc này, nàng không cách nào cự tuyệt, bởi vì... anh là người đàn ông mà nàng yêu.

Đôi môi dịu dàng tiến vào, hai tay của nàng từ chống cự chuyển thành quán lấy, khiến cho lưỡi của Tả Lăng Thần giữ lấy càng thêm sâu hơn, hòa cùng hơi thở nam tính quyến rũ, thâm nhập vào khoang miệng của nàng.

Đầu của nàng bị bàn tay to giữ lại, đôi môi mỏng dịu dàng không hề che giấu tình cảm say đắm mà anh dành cho nàng, chiếc lưỡi linh hoạt cùng nàng quán lấy dây dưa một chỗ, khi thì nhẹ khi thì mạnh cắn lấy nàng.

Nụ hôn sau cách biệt trùng phùng khiến Úc Noãn Tâm dần lạc lối, cả người như sóng cuộn khẽ run rẩy, nàng bắt giác đáp lại anh. Sự mềm mại trong lòng làm Tả Lăng Thần dần dần mê man, bàn tay đang ôm trọn eo của nàng tự nhiên mà xoa lên vùng da thịt đầy đặn, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp hơn.

Úc Noãn Tâm cũng nhiệt tình đáp lại, thân thể xụi lơ như nước ở trên người anh, mặc cho anh tùy ý dần dần từ ôn nhu chuyển sang hành vi có chứa sự kích thích rõ ràng, đôi môi nam tính mãi mê một đường xuống phía dưới...

"Lăng Thần..." Ngay cả trái tim của Úc Noãn Tâm cũng đang run rẩy, vì động tác của anh, thân thể càng run hơn nữa.

Tiếng kêu nhẹ nhàng bên tai làm Tả Lăng Thần càng khó tự kiềm chế, sau một khắc, anh ôm lấy cả người nàng, đẩy ngã lên giường, sau đó đặt nàng hoàn toàn trọn vẹn dưới thân, không chút nào che giấu ánh mắt khát vọng mạnh mẽ của anh, bàn tay to cởi nút buộc trên ngực nàng ra, làn môi nóng bỏng lại lần nữa lướt lên trên, ngón tay thon dài thêm khát di chuyển trên thân thể nàng...

Ý đồ của người đàn ông cực kỳ lộ rõ, Úc Noãn Tâm đương nhiên cũng cảm nhận được, thân thể mềm mại dường như lá cây trong gió không ngừng run rẩy, nàng không biết mình nên cự tuyệt hay là... đồng ý.

"Noãn Tâm... Anh yêu em, em vĩnh viễn đều là của anh, chỉ thuộc về anh..." Chóp mũi của Tả Lăng Thần lướt qua sợi tóc của nàng, ở bên tai nàng khẽ thì thầm tình tình, nói ra đạo lý hiển nhiên bất di bất dịch đó.

Úc Noãn Tâm nhắm hai mắt lại, sự trầm mặc của nàng rốt cuộc là một loại tán thành, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Đáy mắt người đàn ông chứa chan tình cảm nồng nàn, lại cúi người xuống.

Khi trong ngực cảm thấy một trận mát lạnh thì trong đầu Úc Noãn Tâm chợt hiện lên một bóng người...

Là một người đàn ông! Là một người đàn ông tràn đầy hơi thở lạnh lùng hờ hững!

Hoắc Thiên Kinh!

"Không!"

Úc Noãn Tâm đẩy mạnh Tả Lăng Thần trên người và ngồi dậy, thờ phỉ phò từng ngậm từng ngậm, mái tóc thật dài che khuất đi gương mặt tái nhợt của nàng...

Bây giờ nàng đã là một người đàn bà nát bươm, vì tiền đồ mà không tiếc đem thân thể dâng cho Hoắc Thiên Kinh. Bất luận là ở ba năm về trước, hay là ba năm sau, thân thể của nàng đều đã nhiễm mùi của người đàn ông khác, sao nàng còn có thể mang cho Tả Lăng Thần chút gì đó đây?

Thân thể của nàng dơ bẩn, linh hồn của nàng cũng dơ bẩn... Một người đàn bà dơ bẩn như vậy, không bao giờ... xứng được ở bên với anh!

Sắc mặt Úc Noãn Tâm càng ngày càng tái nhợt, Tả Lăng Thần giật mình sửng sốt, sau một lúc lâu, thấp giọng hỏi: *"Noãn Tâm, em làm sao vậy?"* Nói xong, muốn dùng hai tay đem nàng ôm vào trong lòng.

Nàng né tránh đi theo phản xạ, sửa sang quần áo lộn xộn lại xong, cố nén tâm tình vô cùng hỗn loạn của mình, nói: *"Lăng Thần, thời gian không còn sớm, em, em muốn nghỉ ngơi rồi..."*

"Noãn Tâm..."

"Lăng Thần, đừng nói gì cả, em..." Tâm tình Úc Noãn Tâm rất loạn. *"Anh đi đi, ngày hôm nay cảm ơn anh..."*

Tà Lăng Thần còn muốn nói gì đó, nhưng thấy thần sắc của nàng có vẻ tiều tụy, cũng không đành lòng, ôn nhu khẽ vuốt đầu nàng một chút, nói: "Được rồi, hôm nay em nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai anh tới đón em cùng đi bệnh viện."

"Lăng Thần, không cần..."

"Noãn Tâm."

Tà Lăng Thần nhẹ giọng cắt đứt lời nàng, đối mặt với đôi mắt đẹp mà anh mơ thấy ngàn lần trong mộng: "Anh nói rồi, anh sẽ không buông tay, vì vậy đừng cự tuyệt anh nữa, được không? Được rồi, nghỉ ngơi cho khỏe đi, anh đi đây..." Nói xong, anh thâm tình hôn lên trán nàng, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Úc Noãn Tâm ngã ngồi ở đầu giường, nghe Tà Lăng Thần chậm rãi xuống hành lang lầu hai, tiếng bước chân trầm ổn giống như giẫm vào lòng của nàng, đau đớn không thôi. Sau một khắc, nàng bỗng nhiên đứng dậy, chạy ra khỏi phòng ngủ.

"Lăng Thần."

Ngay lúc Tà Lăng Thần xuống đến cửa lầu một, nàng gọi to tên anh. Sau đó, không cách nào tự kiềm chế mà chạy xuống lầu.

Cánh cửa rộng mở, người đàn ông giang hai cánh tay vững chắc ra ôm lấy thân thể như cánh bướm của nàng.

"Lăng Thần, xin lỗi... Em thực sự không biết nên đối mặt với anh như thế nào, cho em thời gian, được không? Đừng trách em, xin đừng trách em..." Úc Noãn Tâm ôm chặt anh, giọng nghẹn ngào nói.

Nàng cho rằng mình có thể ung dung buông tay giống như ba năm trước, đáng tiếc... Thực sự làm không được, lòng nàng đau quá...

"Cô bé ngốc à..."

Tà Lăng Thần rất dịu dàng quay lại ôm nàng, bên môi hiện ra nụ cười xù xì động yêu chiều. "Noãn Tâm, tuy rằng anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng, cho dù em trải qua chuyện gì, anh đều yêu em, trước sau như một! Cho nên..."

Anh dừng một chút, ôm mạnh người nàng, nhìn nàng thâm tình nói: "Phải tin tưởng anh, được không? Cho chúng ta một cơ hội làm lại từ đầu, tất cả đều bắt đầu lại!"

"Làm lại từ đầu?" Đây mắt Úc Noãn Tâm lộ vẻ xúc động, khẽ nắm lấy tay anh nói.

"Đúng, làm lại từ đầu!"

Tà Lăng Thần nói xong câu đó, hôn lên môi của nàng, sau một hồi triển miên, mới lộ ra nụ cười hài lòng, vỗ nhẹ một chút lên đầu nàng. "Nghỉ ngơi sớm một chút đi, có điều, nếu như nhớ tiếng nói của anh, lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh, đối với em, anh luôn luôn không có thói quen tắt máy..."

Úc Noãn Tâm mỉm cười, tuy rằng đây mắt có chút khổ tâm, trong lòng cũng cảm thấy hơi ngọt ngào...

Ở cổng, hai người đều chìm đắm trong thế giới riêng, chìm đắm trong lần tương phùng khó nắm bắt này.

Ai cũng không phát hiện ra, ở chỗ góc thang máy cách đó không xa, một đôi mắt đang phần nộ khi nhìn thấy bọn họ ôm nhau, trên khuôn mặt tuấn tú hằn lên vẻ u ám, tựa như mây đen đang cuộn cuộn kéo tới, đè thấp xuống, ép cho người ta không thở nổi.

Điều gì xảy ra trên mặt đất, sau một khắc, bị một đôi giày sang trọng giẫm nát hết!

Tà Lăng Thần đi khỏi, Úc Noãn Tâm vô lực dựa lên sô pha, đôi mắt đẹp mang theo một chút hoang mang, lại có cả sự chờ mong.

Nàng cùng anh, thực sự có thể lại lần nữa bắt đầu sao? Tất cả đều trở lại như trước sao?

Ngay khi nàng rối loạn, không biết làm sao thì chuông cửa kêu lên...

Một tiếng rồi lại một tiếng, không khó nhận ra người ấn chuông cửa cũng đầy sức chịu đựng, tay của Úc Noãn Tâm bất giác khẽ run rẩy, đứng dậy.

Là Tà Lăng Thần sao? Là anh quay lại?

Chỉ là xa nhau mới một lát, nàng mới phát hiện, thì ra nàng nhớ anh như vậy.

Gần như mang theo một chút hấp tấp, nàng tiến lên mở cửa ra.

"Lăng Thần, sao anh..."

Tiếng nói vui mừng của Úc Noãn Tâm khi nhìn thấy người đàn ông trước cửa liền biến mất. Ngay sau đó, đôi mắt đẹp đột nhiên trừng lớn, ngạc nhiên không kém gì nhìn thấy một người ngoài hành tinh.

Sao lại là hấn?

Trong lúc nhất thời, nàng giật mình ngây ngẩn cả người, dĩ nhiên không biết nên nói cái gì.

"Không định mời tôi vào ngồi sao?"

Ở trước cửa, Hoắc Thiên Kinh như nhân nhả dựa vào cạnh cửa, sau khi nhìn thấy niềm vui sướng trong mắt nàng tắt đi, cặp mắt đen đột nhiên trở nên sắc bén như chim ưng.

Úc Noãn Tâm lúc này mới phản ứng lại, vội vã hơi nghiêng người. *"Hoắc tiên sinh, mời vào!"*

Tuy rằng trong bụng nàng nghi hoặc, nhưng vẫn lễ phép mời hấn vào phòng.

Hoắc Thiên Kinh hơi nhếch miệng, chưa nói tiếp lời nào liền bước vào phòng khách, ngồi ở trên sô pha, cặp mắt đen như mang theo dò xét nhìn người con gái đang lộ vẻ lo sợ trước mắt.

Trong không khí, lưu chuyển một loại hơi thở khiến kẻ khác hoảng sợ, một luồng khí lạnh tỏa ra từ trên người đàn ông. Úc Noãn Tâm hơi mấp máy môi, muốn hỏi hấn vì sao lại đến nhà nàng, thậm chí muốn hỏi hấn sao lại biết nơi ở của nàng, nhưng lại nghĩ người đàn ông này luôn luôn khó hiểu, tính tình của hấn hay thay đổi, ai lại có thể đoán biết được đây.

Chỉ là ánh mắt của hấn quá mức sắc bén, khiến toàn thân nàng sợ hãi, giống như... một con mãnh sư có thể chiếm lấy nàng bất cứ lúc nào.

Tại sao có thể như vậy?

Nàng... đã đắc tội hấn sao?

Nghĩ tới đây, trái tim Úc Noãn Tâm lại đập loạn lên lần nữa, giống như là muốn nhảy ra ngoài mới thôi.

Hai tay vốn đặt ở đầu gối, giờ lại ra sức đan vào nhau.

Yên lặng, vẫn là một khoảng yên lặng kinh người.

Nàng không nói lời nào, hấn cũng không nói, chỉ lẳng lẳng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi xuống, đáy mắt giống như có lửa giận đang cuộn cuộn lên.

Sự yên tĩnh thật đáng sợ, làm nổi lên nguy cơ, giống như một con thú đang ẩn mình, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra, đem nàng nuốt chửng vào bụng. Úc Noãn Tâm nhìn lướt qua, vừa vặn thấy hấn đang nhìn nàng, hung hăng nhìn nàng chông chọc! Hai ngọn lửa rừng rực trong ánh mắt, tràn ngập hàm ý muốn chiếm đoạt không thể khinh thường!

Cuối cùng Úc Noãn Tâm nhịn không được, liếm môi, nhẹ giọng hỏi: *"Vâng, Hoắc tiên sinh, anh đang nghĩ cái gì?"*

Đồng tử đen lấp lánh có vẻ hoảng loạn, tuy là nói chuyện với hấn, nhưng vô thức lại né tránh đối mặt với hấn. Chẳng vì sao, chỉ vì khi nhìn vào người đàn ông này, trong không khí cũng đã mang đầy vẻ căng thẳng hồi hộp.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, bất ngờ đã nhếch khóe miệng lên.

"Bây giờ mới nhớ đến đạo tiếp khách?"

Hai tay hấn khoanh trước ngực, ung dung đánh giá nàng, thương thức mà lại tràn ngập ác ý, làm nàng không biết làm sao, trong cặp mắt thâm sâu lộ ra vẻ khiến người khác bất an và run rẩy: *"Em cùng người đàn ông vừa ra khỏi phòng có quan hệ gì?"*

Úc Noãn Tâm sửng sốt, nhìn hấn hồi lâu không nói gì.

"Nếu như vừa rồi tôi không có nghe nhầm thì, em gọi hấn Lăng Thần?"

Khóe môi Hoắc Thiên Kinh có ý cười càng sâu hơn, đôi mắt thon dài đặt ở trên chân trái, như là thẩm tra phạm nhân, nhìn chằm chằm Úc Noãn Tâm, hỏi từng chữ từng câu: *"Hấn là đại gia kế tiếp mà em muốn tìm?"*

"Không phải!"

Úc Noãn Tâm nhanh chóng phủ nhận, chống lại cặp mắt tinh tường của hấn, nói: *"Hoắc tiên sinh quan tâm tới việc riêng của tôi từ bao giờ vậy?"*

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: – Nguy hiểm kéo tới

Không khó nhìn ra tâm tình mâu thuẫn của nàng, Hoắc Thiên Kinh lại không giận mà còn cười, giống như là tràn đầy yêu chiều chăm chú nhìn nàng, giống như đang khoan dung với một đứa trẻ bướng bỉnh.

"Không cần phải xem tôi như là rắn độc thú dữ, tôi chỉ lo lắng cho sự an nguy của em mà thôi!" Một câu này, hoàn toàn không giống với phong cách của hắn.

Úc Noãn Tâm vô cùng kinh ngạc, không rõ ẩn ý đằng sau những lời này của hắn, lo lắng cho sự an nguy của nàng? Nàng thấy kiểu gì cũng không giống, ánh mắt vừa nãy của hắn dường như có thể ăn thịt người.

Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh tà mị nhếch lên, toát ra một mị lực bất trị, thờ ơ giải thích một câu: *"Hôm nay em vội vội vàng vàng rời đi, chúng ta lại là chỗ quen biết, tôi lo lắng cho sự an nguy của em cũng là bình thường."*

Lúc này Úc Noãn Tâm mới nhớ tới, cảnh giác trong lòng thoáng chốc buông xuống, ngay sau đó là cảm giác hơi áy náy.

"Thật ngại quá, Hoắc tiên sinh, vừa rồi tôi không phải cố ý..." Thực sự là rất xấu hổ, nàng càng nghĩ càng thấy hổ thẹn, hắn có lòng tốt, nhưng mình lại không phân biệt được tốt xấu.

Hoắc Thiên Kinh bất ngờ cười cười, nhưng nụ cười này, không chút xuất phát từ đáy mắt... thậm chí có một tia hung ác nham hiểm không đời nào phát hiện lướt qua.

Hôm nay, sau khi người đàn bà này vội vã chạy ra ngoài, cả ngày hắn sốt ruột bất an, nghĩ đến nàng có thể gặp phải rắc rối gì, người luôn luôn lấy công việc làm trọng như hắn vậy mà lại phá lệ hoãn lại cuộc họp, chạy đến nơi ở của nàng, không ngờ tới đây lại thấy được một màn làm hắn không tưởng tượng được!

Tà Lãng Thần!

Đáy lòng hắn hung hăng cười chế nhạo, cặp mắt sâu kia trở nên càng thêm âm hiểm không thôi...

"Em đã gặp phải rắc rối gì?"

Hả?

Úc Noãn Tâm nghe thấy vậy xong giật mình một chút mới phản ứng lại, liên tục lắc đầu. *"Không có việc gì rồi, đã giải quyết được rồi..."*

Ngẩng lại buổi sáng nàng lại ngất xỉu tỉnh lại ở nhà hắn, mặt của nàng đều muốn chui xuống lỗ.

"Giải quyết rồi?"

Khóe môi Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nhếch lên, đáy mắt tối sầm lạnh lẽo lại nổi lên một tia châm chọc, đột nhiên đứng dậy, thân hình to lớn như chim ưng đi về phía nàng từng bước một.

Một hơi thở nguy hiểm quen thuộc phả vào mặt khiến Úc Noãn Tâm vô thức lùi lại mấy bước. Người đàn ông này tính tình vui buồn thất thường cùng với không thể đoán trước được làm cho nàng không biết phải làm sao. Mới một khắc trước còn làm cho nàng cảm động, áy náy, bây giờ lại trở nên vô cùng nguy hiểm. Nhìn khuôn mặt đông băng không có biểu tình gì của hắn, tựa như quả bom nguyên tử có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

"Hoắc tiên sinh, ngài..."

Không đợi nàng nói xong, bàn tay to của người đàn ông đã không kiềm chế dò xét vào trong vạt áo nàng, chưa kịp thở, nàng liền cảm thấy trong ngực lạnh tanh...

Xương quai xanh hoàn mỹ gọi cảm phơi bày trong không khí, đập vào mắt Hoắc Thiên Kinh còn có vết tích nhìn như nam nữ dây dưa với nhau mới có thể có được, khiến cho bất cứ ai nhìn qua đều sẽ liên tưởng lung tung.

Trong cặp mắt sâu thẳm của người đàn ông bởi vậy mà không khỏi âm trầm, càng mù mịt hơn.

"Hóa ra em luôn dùng cách này để giải quyết vấn đề!" Môi hắn dần dần nhếch lên nụ cười châm chọc, lạnh lùng trừng hai mắt nhìn nàng. *"Vội vàng cự tuyệt tôi chính là vì đã lên trên cùng chuyến tàu với vị đại gia kia? Hay hắn là khách hàng cũ của em?"*

Hơi thở nguy hiểm như gió thổi mưa giông trước cơn bão, phả ra theo lời nói trầm thấp của hắn, cuốn đi tất cả mọi thứ...

"Tôi không có..."

Úc Noãn Tâm biết hắn hiểu lầm, nhưng chỉ nhịu mảy, không giải thích quá nhiều. Cho dù là hiểu lầm thì sao, trong mắt hắn, nàng không phải là người đàn bà như vậy sao?

Nghe được câu trả lời phủ định nghĩ một đằng nói một nẻo của nàng, trong mắt Hoắc Thiên Kinh chợt xẹt qua một tia sáng hung ác nham hiểm.

Ánh mắt cao ngạo của hắn nhìn quanh căn phòng một vòng, giống như ma quỷ đến từ trong bóng tối, nở ra nụ cười trên tức. "*Chắc chắc, tôi thực sự nghĩ không ra, đại gia em lựa chọn lại chỉ có khả năng cho em ít như vậy? Tôi có thể cho em bất cứ cái gì em muốn, lại bị em cự tuyệt.*" Hắn cười lạnh một tiếng, lập tức quay đầu về phía nàng. "*Lại đây!*"

Úc Noãn Tâm không rõ hắn muốn làm gì, nhưng cũng không dám tùy tiện cãi lời hắn, ngoan ngoãn tiến lên, cặp mắt trong veo không chút né tránh nhìn hắn.

"Tôi đột nhiên thấy hứng thú!"

Nói xong, Hoắc Thiên Kinh túm chặt lấy tay nàng, đem nàng ôm vào trong lòng mình, gặt gao trời nhốt nàng trong hai tay, đôi môi tà ác đặt bên vành tai nham hiểm của nàng, hơi thở rùng rục mà nguy hiểm, phun vào tai nàng. "*Vừa này em hầu hạ hắn như thế nào, đêm nay em phải hầu hạ tôi như thế!*"

Nói xong, trong lúc nàng còn chưa kịp phản ứng lại, hắn liền thoải mái bế ngang nàng lên, sai bước đi lên cầu thang, chuẩn xác không nhầm lẫn mà đi về phía phòng ngủ của nàng.

"Hoắc tiên sinh, anh muốn làm gì? Buông tôi ra!"

Úc Noãn Tâm luống cuống, sau khi tiếp xúc với ánh mắt rùng rục muốn cắn nuốt người khác của hắn, mọi bình tĩnh đều bị đánh tan, thế nhưng nàng càng giãy dụa thì lại càng bị cánh tay rắn chắc của hắn ôm lấy càng chặt...

"Rầm."

Cửa phòng bị người đàn ông đưa chân đá văng, cả người Úc Noãn Tâm cũng bị đặt lên trên giường, nàng bức bối hừ một tiếng, sức mạnh đàn ông suýt nữa làm cho lục phủ ngũ tạng của nàng cũng nhảy ra ngoài.

Úc Noãn Tâm ngồi dậy, đôi tay nhỏ bé vô thức nắm lấy ga trải giường, dùng một đôi mắt lạnh lùng cao ngạo nhưng lại vô cùng hoảng sợ và cảnh giác nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang nhìn xuống mình từ trên cao.

Loại cảm giác này làm nàng cực kỳ khó chịu, thậm chí hết sức mâu thuẫn. Loại mâu thuẫn này nhanh chóng biến thành nỗi sợ hãi giống như cái đêm ba năm trước đây.

Về mặt nàng căng thẳng, cắn môi dưới đến trắng bệch, tơ máu như ần như hiện, còn Hoắc Thiên Kinh thì lại đang hưởng thụ sự sợ hãi của nàng, vẻ cười cợt, đứng ở mép giường, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt thần nhiên mà lạnh lùng ngạo mạn quan sát nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt sắc bén dường như đang phân cao thấp với ánh mắt nàng!

Úc Noãn Tâm rất muốn ép buộc bản thân không né tránh sự quan sát của hắn, cho dù nam nữ sức lực có khác biệt, nàng cũng không thể tỏ ra yếu kém. Nhưng ánh mắt của người đàn ông này quá mức sắc bén, sắc bén tựa như lưỡi dao có thể đâm bị thương đôi mắt nàng. Tận trong đáy lòng nàng dần dần thâm nhập một nỗi sợ hãi không thể kể xiết, giống như... cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này.

"Em không muốn hầu hạ tôi cho thật tốt sao?" Hoắc Thiên Kinh hai tay đặt trên mép giường, toàn bộ nửa người trên cúi xuống phủ sát lên người nàng.

Úc Noãn Tâm thờ dốc vì kinh ngạc, thân thể nhỏ xinh vô thức lùi lại phía sau, lại bị hắn chặn kéo lại, khuôn mặt anh tuấn nhưng tàn nhẫn gần như muốn dán lên khuôn mặt nàng.

"Hoắc tiên sinh, tôi và anh không còn chút quan hệ nào nữa, mời lập tức đi khỏi đây."

Hơi thở nam tính nguy hiểm lượn lờ bên môi nàng, như nụ hôn nhẹ, hoặc giống như trên ghẹo! Nàng vội vàng quay mặt đi chỗ khác nhưng bàn tay hắn lại nhanh hơn quay mặt nàng lại, sau đó môi hắn lại phủ xuống...

Lời của nàng cuối cùng cũng bị chôn vùi trong nụ hôn ngang ngược của hắn.

"Buông ra..."

Úc Noãn Tâm ra sức đẩy người đang ở trên người ra, thậm chí vung tay đập lên vòm ngực mạnh mẽ của hắn, nhưng mà đều như đánh lên tấm sắt, không làm đau đối phương, ngược lại làm đau chính mình.

Nàng không muốn có bất cứ quan hệ gì với người đàn ông này nữa, nhất là từ sau khi gặp lại Tả Lăng Thần. Nếu như có thể được, nàng rất muốn quên đi tất cả quá khứ, một lần nữa bắt đầu hạnh phúc của chính mình...

Nàng không chút nghĩ ngợi, hung hăng cắn đầu lưỡi hắn.

Ngay lập tức, mùi máu tươi lan tràn trong khoang miệng của hai người...

Người đàn ông cuối cùng cũng rời khỏi môi nàng, lạnh lùng nhìn nàng, trong miệng vẫn còn mùi máu tươi, càng thêm cổ vũ dục vọng chinh phục tàn bạo của hắn. Nàng thực sự không thể hiểu được hắn, hắn trời sinh đã có bản tính xâm lược, càng chống đối lại hắn, hắn lại càng muốn. Cho dù là phải hủy

diệt nó, hần cũng nhất định phải chiếm làm của riêng!

Khóe môi đẹp nổi lên một nụ cười hung ác nham hiểm, nụ cười đó, càng giống ma vương địa phủ: *"Trên người em có chỗ nào tôi chưa chơi đùa qua? Thế mà ngày hôm nay lại còn làm bộ thanh cao với tôi?"*

Úc Noãn Tâm gần như không chịu nổi sự khiêu khích châm chọc của hần, mạnh mẽ đẩy hần ra, chạy ra phía cửa phòng ngủ...

Người đàn ông không vội vã, chậm rãi đứng dậy, trên môi vẫn còn nụ cười châm chọc. Ngay lúc tay nàng đụng vào tay cửa mới bắt lấy nàng, giống như con báo dừng mãnh tàn nhẫn giẫm nát niềm hi vọng của nàng.

Thân thể cường tráng càng không chút thương tiếc ngăn chặn nàng, vững vàng trói chặt nàng.

Bàn tay to dày rộng xé vạt dưới váy nàng ra, ngón tay thon dài dọc theo đường viền tơ tằm của nàng mà xâm nhập

"Không được!"

Theo tiếng hét chói tai của Úc Noãn Tâm, ngón tay của hần nhảy vào nơi chật khít ẩm áp của nàng.

Dị vật bỗng nhiên tấn công bất ngờ khiến toàn thân nàng không nhịn được run lên, nơi chật khít ở thân dưới đã hơi phản ứng lại, nụ hoa nhỏ nhún nhường như hé ra, chặt chẽ hút lấy ngón tay hần...

Cặp mắt đen của Hoắc Thiên Kinh càng trở nên u ám cùng nguy hiểm, hần mở miệng, ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn của nàng, mờ ám nói nhỏ: *"Noãn Tâm, tôi thích sự chật khít của em..."*

Cả trái tim Úc Noãn Tâm đều run rẩy thét lên, nàng không dám tùy tiện nhúc nhích, chỉ có thể vô lực mà nói: *"Hoắc tiên sinh... giao dịch của chúng ta sớm đã kết thúc rồi, xin anh... buông tôi ra, tôi không muốn...thực sự không muốn..."*

"Chắc chắn..."

Khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông kẻ sát, gần trong gang tấc nhìn chăm chăm sự bất lực cùng tái nhợt của nàng, cúi đầu xuống, giọng nói lộ ra một tia tàn nhẫn. *"Nhanh như vậy mà đã muốn rũ bỏ sạch sẽ quan hệ? Noãn Tâm, thân thể của em vĩnh viễn thành thực hơn em. Nếu như tôi vẫn muốn ép buộc em có quan hệ với tôi nữa, em cũng sẽ như cũ mà ở dưới thân tôi yêu kiều rên rỉ, thấp hèn như cũ mà ôm lấy tôi không buông!"*

"Đủ rồi đủ rồi, tôi không muốn nghe!"

Úc Noãn Tâm bịt lỗ tai lại, lời nói khó nghe giống như vạn mũi tên đâm vào tim khiến nàng sợ hãi không ngớt, thân thể của nàng liền bị bàn tay to lớn của hần quay lại, đối diện thẳng tắp với cặp mắt đen che kín bão táp kia của hần.

Kiểm chế xương cổ tay mảnh khảnh của nàng, gần như muốn bóp nát nàng...

"Hần cho em cái gì tốt mà em thà bỏ tôi chọn hần? Không phải em chỉ là một nghệ sĩ nhỏ nhỏ thôi sao? Thích dùng thủ đoạn "lạt mềm buộc chặt" phải không? Tốt lắm, đêm nay tốt nhất là em lấy được lòng tôi, chỉ cần em hầu hạ tôi vui vẻ, em muốn cái gì tôi đều sẽ thỏa mãn, đến đây."

Biết rõ gãy gập vô ích, nàng vẫn cắn chặt môi, không cho chính mình vì đau nhức mà kêu ra, như vậy cũng chỉ cố vũ cho hành vi xâm lược thú tính của hần.

Thấy nàng không nói, lửa giận trong mắt hần thiêu đốt càng vượng hơn...

Nàng đến với ai không đến, mà lại đến với tên Tà Lăng Thần kia?

Thô lỗ nắm hai tay nàng đặt trên đỉnh đầu, ban đầu muốn bức nàng cầu xin tha thứ, nhưng cuối cùng lại không cách nào khiến bản thân nặng tay; ánh mắt hần không tự chủ được liếc về phía da thịt tuyết trắng của nàng, vừa nẩy giã dựa làm cho quần áo nàng lộn xộn, bây giờ bày ra trước mắt hần, là cảnh trí khiến mạch máu người ta sôi sục.

Ánh mắt của người đàn ông dấy lên một chút nổi giận, vẻ suồng sã nổi lên trong con ngươi đen của hần.

Sau một khắc, đôi môi như chim ưng cướp đoạt mỗi một tấc da thịt trên cổ nàng, một chuỗi dấu hôn cuồng liệt từ căn cổ của nàng kéo dài đến nụ hoa đã dựng đứng của nàng...

"Không, không được!"

Úc Noãn Tâm có thể chịu được lời nói lạnh nhạt của hần, nhưng cũng không muốn lặp lại sự nhục nhã này, nàng không muốn lại có một chút điểm quan hệ nào với hần, tuyệt đối không!

"Thế nào? Em rất trung thành đối với vị đại gia tiếp theo? Nhanh như vậy mà sẽ vì hần thủ thân như ngọc? Lẽ nào đây là đạo đức nghề nghiệp của em, hử?" Hần ngừng cướp đoạt, nhìn vào mắt nàng.

Môi của Úc Noãn Tâm run lên, nghe hắn nói vậy, sắc mặt càng thêm tái nhợt...

Hoắc Thiên Kinh lại cười lạnh, cúi xuống tiếp tục hôn xuống. Nhưng lúc này không phải là hôn để trừng phạt nữa, mà là trêu đùa; dường như hắn muốn khơi dậy nhiệt tình của nàng.

"*Hoắc tiên sinh... xin anh...*" Nước mắt đau khổ của nàng rốt cục chảy xuống, rơi xuống môi của hai người, đúng vào thời điểm nếm phải giọt nước mắt mặn ấm kia, Hoắc Thiên Kinh buông nàng ra.

Thân thể yếu ớt vô lực cuối cùng trượt xuống, dọc theo khung cửa chậm rãi ngồi trên thảm, tựa như một con búp bê bị nghiền nát, nước mắt lưng tròng viền quanh mắt...

"*Anh ấy không phải... không phải...*" Nàng rốt cục mở miệng, cặp mắt mang theo nước mắt nhuốm bi thương vô tận.

Thấy thế, Hoắc Thiên Kinh nhú mày một chút, thân thể cao lớn cũng chậm rãi ngồi xổm xuống, bàn tay nâng khuôn mặt nàng lên, lập tức, một giọt nước mắt từ viền mắt của nàng rơi xuống, rơi trên mu bàn tay hắn.

Đúng là nước mắt nóng hổi, trong lòng hắn tự nhiên lại nổi lên yêu thương khó hiểu, thu hồi ngón tay lại.

"*Em cùng hắn ta, rốt cục là quan hệ gì?*" Sự điên cuồng nguy hiểm dần dần biến mất, khôi phục lại vẻ hờ hững vốn có.

"*Lăng Thần, anh ấy là người yêu của tôi...*" Úc Noãn Tâm gần như là run run nói ra những lời này, liền chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ u oán mà đau xót. "*Anh ấy... đã từng là vị hôn phu của tôi.*"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: – Giấu kín như bùng

"*Cô nói cái gì?*" Giọng nói lạnh lùng lộ ra vẻ lạnh lẽo thấu xương xoay quanh trên đỉnh đầu nàng. "*Hắn là vị hôn phu của cô?*"

Úc Noãn Tâm chớp hàng lông mi dài, không thấy đáy mắt hắn dần dần có xu thế bốc lên ánh âm hiểm tàn nhẫn, gật đầu. "*Không sai*"

Hoắc Thiên Kinh đột nhiên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nàng, hận ý, lướt qua trong chớp mắt.

"*Nói như vậy, các người vốn là người yêu đang hẹn hò, cô vội vàng nhảy vào vòng ôm ấp của hắn? Úc Noãn Tâm, cô đã coi tình yêu quan trọng như vậy, mà còn thấp hèn nằm dưới thân tôi như vậy sao? Cô thật đúng là ai cũng có thể làm chồng!*" Hắn chậm rãi phun ra một câu ý vị sâu xa.

Nụ cười khổ thân nhiên lan tràn trên khóe môi nàng, thậm chí một tia căm phẫn cũng không có...

"*Ai cũng có thể làm chồng? Ha ha.*" Nàng lâm bảm lặp lại mấy chữ này, rồi đột nhiên phá lên cười, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, tuyệt mỹ khiến lòng người xao động...

"*Tôi là người ai cũng có thể làm chồng! Cho nên tôi mới phải rời xa anh ấy, tôi không xứng với anh ấy; ba năm trước đây không xứng, ba năm sau cũng không xứng.*"

Hoắc Thiên Kinh không nghĩ nàng sẽ nói vậy, giật mình sững sờ một chút, cau mày.

"*Sao? Anh rất hiếu kỳ có đúng không? Không phải anh luôn luôn hiếu kỳ chuyện của tôi sao? Tốt lắm, tôi sẽ nói cho anh, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Hoắc tiên sinh đây.*"

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt đầm lệ mang theo một tia cười tự giễu. "Ba năm trước đây tôi cùng Lăng Thần đính hôn. Ngay một ngày trước khi tôi gả cho anh ấy, tôi đã bị, bị một người đàn ông xa lạ... Cho dù tôi muốn đến đồn cảnh sát báo án cũng không thể cung cấp thông tin về tướng mạo của hắn. Cho nên tôi rời khỏi Lăng Thần, rời khỏi người thân, rồi bỏ tất cả hạnh phúc thuộc về bản thân! Ba năm sau, tôi lại vì tiền đồ mà bán thân thể cho anh. Anh nói cho tôi biết, nếu như anh là tôi, phải như thế nào mới có thể tiếp nhận người đàn ông mình yêu? Anh nói cho tôi biết đi."

Một câu cuối cùng, nàng gần như hét to lên, vẻ bình tĩnh ngày trước, giờ trở nên vô cùng kích động.

Nàng thực sự không chịu đựng được nữa, cũng không kiên trì được nữa. Ba năm rồi, nàng vẫn dùng vẻ cứng rắn để che giấu bản thân, che giấu bản thân đã từng trải qua đau đớn, nhưng mà, buồn cười chính là...

Hôm nay, nàng lại ở trước mặt một người đàn ông lạnh lùng đến gần như không có nhân tính nói ra tất cả. Do quá mệt mỏi sao? Cho nên nàng mới chẳng phân biệt thời điểm cũng không phân biệt đối tượng mà đem hết khổ sở trong lòng nói ra?

Sau lúc nàng to tiếng phát tiết tất cả đau khổ trong lòng, không khí bao trùm sự im ắng, yên tĩnh đến hầu như có thể nghe được tiếng luồng không khí yếu ớt...

Hoắc Thiên Kinh nhìn người đàn bà yếu đuối không chịu nổi dưới chân, ánh mắt hồ hững trải qua toàn bộ câu chuyện sớm đã chuyển biến vài loại cảm xúc mà không biết. Ban đầu là giật mình, đến trọng tâm câu chuyện thì tối sầm lại, cuối cùng, con mắt đen hẹp dài tự nhiên lại nổi lên một ánh sáng khiến người ta khó hiểu không thôi.

Đó là một loại tàn nhẫn chợt bùng tỉnh, thậm chí... mang theo hận ý khiến người ta kinh sợ không thôi.

Nhưng, loại biểu tình này chỉ một thoáng đã qua, sau một khắc, hấn lại khôi phục lại vẻ hồ hững vốn có...

Thì ra...

Nghi hoặc vẫn tồn tại trong đáy lòng hấn rốt cục có đáp án, trong lòng hấn không ngừng cười nhạt.

"Không nên ngồi xổm ở đây, đứng lên đi."

Tiếng nói đàn ông quanh quẩn trên đỉnh đầu dường như trở nên có chút dịu dàng, Úc Noãn Tâm ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt kín đáo của hấn, đã thấy khóe môi hấn lộ ra một đường cong âm áp.

Nàng bỗng sợ run lên một chút, dường như không để ý đến nước mắt nơi khóe mắt, một Hoắc Thiên Kinh như vậy là người mà nàng rất xa lạ.

Để mặc cho bàn tay to của hấn tùy ý kéo lấy mình, kể cả động tác hấn khẽ vuốt ve khuôn mặt đầy nước mắt của mình cũng đều là dịu dàng...

"Không ngờ em đã trải qua nhiều chuyện như vậy, không nên khóc nữa, tôi thu hồi lại lời nói lúc nãy." Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, đáy mắt phóng ra một tia sáng kỳ lạ, tốc độ cực nhanh làm cho người ta không nắm bắt được.

Úc Noãn Tâm ngậm ngẩn nhìn hấn, hấn thế này... rốt cục là xin lỗi?

Cánh môi hơi hé mở một chút, không đợi nói ra bất cứ lời nào, thân thể nàng liền bị hấn một lần nữa ôm lấy.

Tình trạng căng thẳng sợ hãi lại lần nữa xuyên qua người nàng. *"Hoắc tiên sinh"*

Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, không có cử động nhanh như hổ đói vỗ môi, thậm chí kể cả tia cảnh giác vốn có trong đáy mắt cũng dần dần lui xuống, hấn bắt ngờ nở nụ cười, đem chân đạp lên người nàng.

"Đã khuya rồi, em cũng đã mệt mỏi rồi, bây giờ không nghĩ bất cứ việc gì nữa, nghỉ ngơi một chút đi!"

Ánh mắt Úc Noãn Tâm như là đang nhìn thấy người ngoài hành tinh mà nhìn hấn, nàng thực sự không ngờ được hấn còn có thể có một mặt dịu dàng như thế, tự nhiên lại có thể buông tha cho mình, không cưỡng bách nữa...

"Hoắc tiên sinh, anh..."

"Yên tâm đi, tuy rằng tôi rất lưu luyến thân thể của em, nhưng cũng sẽ không nhân cơ hội để chiếm tiện nghi của em đâu, ngủ đi, chờ em ngủ rồi, tôi sẽ rời khỏi đây."

Khóe môi Hoắc Thiên Kinh vẫn lộ vẻ tươi cười, nét quyến rũ độc đáo của người đàn ông khiến gương mặt xinh đẹp của Úc Noãn Tâm hiện lên một chút ửng hồng...

Giờ khắc này, nàng mới phát hiện, người đàn ông này dường như không đáng sợ như vẻ bề ngoài, điều phát hiện này làm cho lương tâm nàng cảm thấy hổ thẹn với chính mình.

"Hoắc tiên sinh, cảm ơn anh..."

Một hơi thở dài nhẹ nhàng thoát ra khỏi môi nàng, đúng là đem trút bỏ hết buồn khổ trong lòng ra ngoài. Nàng như là đã lấy hết toàn bộ sức lực của mình, nhắm hai mắt lại, không qua bao lâu, nàng rốt cục nặng nề thiếp đi...

Thấy đôi mắt nàng buông lỏng ra, kể cả hô hấp cũng trở nên đều đặn ổn định, Hoắc Thiên Kinh cuối cùng giờ ngón tay, khẽ vuốt ve gương mặt nàng một chút lại một chút, cảm giác mềm mại ở đầu ngón tay làm hấn quyến luyến.

Ngón tay thon dài đi dọc theo viền trán, vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, chải tóc qua các ngón tay, cứ thế vòng quanh một vòng lại một vòng, lại có chút suy nghĩ... Mái tóc của nàng rất đẹp, hơn nữa, chẳng bao giờ trải qua sử dụng các loại hóa chất làm tổn thương tóc. Sợi tóc đen nhánh luôn qua ngón tay hấn, rồi mềm mại tách ra, sau đó rơi xuống, rất quyến rũ.

Ngón tay rốt cục dừng lại, trong đáy mắt người đàn ông, lộ ra một vẻ băng lạnh...

Cho tới giờ hấn cũng không phải là thiên sứ cứu vớt nhân gian, mà là ma vương thích phá hủy mong ước của kẻ khác, đây mới đúng là Hoắc Thiên Kinh!

Bàn tay của hắn rút cục buông tóc nàng ra, ngược lại dường như ôn nhu đứng nhìn vào căn cổ mảnh khảnh của nàng, cảm nhận được nhịp đập đều đều của động mạch cổ của nàng.

Khóe môi vốn lộ ra nụ cười chuyển thành tàn nhẫn, mang theo ma mị khiến người run rẩy. "Người đàn bà ngu ngốc, có đôi khi, duyên phận thực sự tuyệt vời không thể tả được. Nếu ông trời cũng muốn an bài duyên phận này rồi, tôi không cần thì chẳng phải là quá đáng tiếc..."

Bóng tối, đột nhiên đến, ánh lên cặp mắt người đàn ông càng thêm băng giá...

Hận ý, trả thù, không cách nào có thể trốn thoát...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: – Người đàn ông thâm tình

Bệnh viện Elton John.

Hương hoa tươi thoang thoảng khắp bệnh viện, đây không hổ danh là nơi nổi tiếng thế giới, một năm bốn mùa đều có những loại hoa khác nhau, để tô điểm cho bệnh viện, làm cho người bệnh mỗi ngày đều sinh hoạt trong môi trường sạch sẽ trong lành.

Phòng làm việc của viện trưởng Pat Dean tràn ngập ánh sáng mặt trời.

"Úc tiểu thư, bệnh viện đã để toàn bộ bệnh lý của ba cô ở đây, mọi việc đều đã an bài thỏa đáng, xin yên tâm!"

Úc Noãn Tâm gật đầu, cảm kích nói: "Viện trưởng Pat Dean, cảm ơn ngài!"

"Nói gì vậy chứ, nếu như tôi sớm biết rằng cô và Lăng Thần quen biết thì sẽ không gặp phải nhiều hiểu lầm như vậy, thực sự xin lỗi." Đôi mắt màu lam của bác sĩ Pat Dean lộ ra vẻ áy náy chân thành.

Trên mặt Úc Noãn Tâm có một chút xấu hổ.

"Úc tiểu thư, thực ra tôi rất hiếu kỳ, Lăng Thần, người này rất ít khi nói hộ cho phụ nữ, cô và cậu ta là quan hệ yêu đương sao?" Pat Dean đặc biệt tò mò hỏi một câu.

Hả?

Úc Noãn Tâm vô thức lắc đầu. "Không phải, tôi và anh ấy chỉ là bạn bè đã quen biết nhiều năm thôi."

Viện trưởng Pat Dean nghe vậy xong nhún nhún vai, ánh mắt lộ ra một chút tiếc nuối nói: "Tôi thấy Lăng Thần khá tương hợp chuyện của cô như thế, còn tưởng rằng hai người là... A, được rồi, Úc tiểu thư, tôi đã sắp xếp bác sĩ Hayden là bác sĩ phụ trách chính cho ba cô, không biết cô có vừa lòng không."

Thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, anh ta thông minh chuyển chủ đề khác.

"Bác sĩ Hayden?" Cặp mắt Úc Noãn Tâm đột nhiên sáng ngời, mừng rỡ hỏi thăm: "Đó có phải là người có uy tín nhất trong giới chuyên khoa tim, chuyên gia Hayden?"

"Không sai!" Viện trưởng Pat Dean gật đầu.

"Cảm tạ ngài, thực sự cảm tạ!" Úc Noãn Tâm không biết nên nói cái gì cho phải.

"Úc tiểu thư không cần khách khí như vậy."

Viện trưởng Pat Dean cười cười, mở hồ sơ ra nhìn một chút, nói: "Ba cô bị căn bệnh tim TAPVC hiếm thấy, đồng thời còn khiến cho bệnh biến chứng xấu đi nghiêm trọng, tuy rằng như vậy, chỉ cần đúng lúc tiến hành giải phẫu vài lần, thực ra là có khả năng hồi phục lại!"

Úc Noãn Tâm thở dài một hơi, nét mặt biểu lộ sầu lo: "Viện trưởng Pat Dean, tôi nghe nói loại giải phẫu này có tính nguy hiểm rất lớn, tôi thực sự có chút lo lắng trong quá trình làm phẫu thuật lại gặp phải cái gì ngoài ý muốn!"

Pat Dean mỉm cười nói: "Úc tiểu thư, cô phải biết rằng chỉ cần là giải phẫu đều tồn tại sự mạo hiểm, huống chi là giải phẫu căn bệnh tim hiếm gặp, loại mạo hiểm này tính ra còn lớn hơn nữa, rất nhiều bệnh viện không dám làm tùy tiện, là bởi vì bọn họ không có kinh nghiệm về phương diện này. Bác sĩ Hayden là người uy tín trong phương diện này, đồng thời có bao nhiêu năm kinh nghiệm lâm sàng, hẳn không phải là vấn đề quá lớn!"

Úc Noãn Tâm gạt đầu, tảng đá trong lòng rớt cục rơi xuống, nhưng lại nghĩ tới một vấn đề khác.

"Viện trưởng, xin hỏi trị liệu loại bệnh này cho cha tôi, giải phẫu và thuốc men từ đầu đến cuối, toàn bộ sẽ tiêu tốn bao nhiêu tiền?"

Nàng cần nắm chắc mới được, nhất là loại bệnh viện chỉ khám bệnh cho quý tộc này.

Viện trưởng Pat Dean suy nghĩ một chút, nói: "Thực ra những giải phẫu này quan trọng nhất là phải chi số tiền rất lớn, tôi nghĩ, ít nhất là sáu ngàn vạn mới có thể bảo đảm ca phẫu thuật thành công!"

"Sáu ngàn vạn?" Úc Noãn Tâm ngần ra, nàng không nghĩ tới toàn bộ chi phí sẽ khổng lồ như vậy. "Số tiền này cần chuẩn bị tốt trước khi phẫu thuật đúng không?"

Viện trưởng Pat Dean cười cười. "Chi phí giải phẫu trị liệu của ba cô đã được nộp xong."

"Nộp xong rồi?" Úc Noãn Tâm liền ngây ngẩn cả người. "Sao lại có thể? Ai đã trả phí tổn vậy?"

Tiểu Vũ? Sẽ không, tài khoản riêng của cô nhiều lắm cũng chỉ có một nghìn vạn mà thôi.

Pat Dean thấy thế xong, nghi hoặc không giải thích được. "A? Úc tiểu thư không biết sao? Khi ba cô nhập viện, Lăng Thần đã trả tất cả chi phí rồi, tổng cộng đã trả tám ngàn vạn!"

Úc Noãn Tâm nhất thời ngây ngốc...

Khi Úc Noãn Tâm đẩy cửa phòng bệnh sẵn sóc đặc biệt thì tiếng vui cười lọt vào tai của nàng.

"Lăng Thần?" Nhìn thấy Lăng Thần đang cùng cha mẹ mình nói chuyện phiếm, nàng giật mình, đi lên phía trước.

"Noãn Tâm à, con gặp lại Lăng Thần, chuyện này sao không nói cho mẹ vậy? Con nhỏ này thật đúng là biết giấu diếm." Bà Úc vui vẻ kéo nàng đến bên người, nhẹ giọng nói.

"Đúng vậy, Noãn Tâm, lần này ba có thể vào viện tất cả đều nhờ Lăng Thần, Lăng Thần giúp chúng ta không ít, không để ý chuyện con làm trước đây chút nào."

"Được rồi, chuyện cũ không nên nói tới, Lăng Thần người ta cũng không có trách Noãn Tâm mà, bây giờ thấy nó, hoàn toàn giống như trước đây, trong lòng tôi rất vui vẻ." Bà Úc khôn ngoan cắt đứt lời ông Úc.

"Bác trai bác gái, hai người vẫn quan tâm chăm sóc con như con cái, bây giờ con chăm sóc lại các bác cũng là chuyện nên làm." Tà Lăng Thần cười tao nhã.

"Đứa trẻ này..."

Ông Úc yêu thương nhìn anh, lại nhìn Úc Noãn Tâm một chút. "Con bé này, xem Lăng Thần quan tâm tới nhà chúng ta bao nhiêu, đối với con tốt biết bao. Nếu như con lại làm chuyện có lỗi với Lăng Thần, người làm cha này cũng không thể tha thứ cho con được nữa."

"Ba!" Úc Noãn Tâm rớt cục không nhìn được, bất đắc dĩ nói: "Ba không cần lo, bây giờ chuyện quan trọng nhất là dưỡng tốt thân thể của ba."

"Con nhỏ này, muốn thân thể ba tráng kiện khỏe mạnh cũng được, chỉ cần nhìn con và Lăng Thần hòa hảo như lúc ban đầu, ba có bệnh gì cũng khỏi hết." Ông Úc thật sự rất yêu thương đứa con gái này, nhưng lại càng thương chàng rể chuẩn mực, dù sao năm đó là Noãn Tâm hủy hôn ước trước.

Úc Noãn Tâm khẽ thở dài một hơi, hết sức lảng tránh ánh mắt thâm tình của Tà Lăng Thần, nhẹ giọng nói: "Ba, hôm nay ba cảm thấy thế nào? Nghe được tiếng cười vừa nãy của ba thì con an tâm rồi. Ngay cả viện trưởng đều nói bệnh của ba nhất định sẽ khỏi hẳn."

Ông Úc nghe vậy, khẽ thở dài một tiếng, kéo tay Úc Noãn Tâm, lời nói thâm thúy: "Noãn Tâm à, kỳ thực ba sống đến tuổi này cũng không mong cái gì, kể cả là thân thể có đau đớn cũng không quan trọng, quan trọng là... con có thể hạnh phúc! Noãn Tâm à, ba có thể nhìn ra được Lăng Thần quan tâm con thế nào, ba năm trước hay là bây giờ, nó đều quan tâm con như vậy, ba mong muốn các con lại có thể bên nhau."

Nói xong, liền đem tay nàng đặt lên trên tay Tà Lăng Thần.

Trái tim Úc Noãn Tâm run lên, vừa muốn rút tay về, lại bị anh nắm chặt trở lại, đem tay nhỏ bé của nàng hoàn toàn bọc lại trong bàn tay to lớn của anh.

"Đúng vậy, Noãn Tâm, ba con nói có lý." Bà Úc thấy thế, vội vã nói: "Hai con đã trải qua nhiều như vậy, hẳn là phải bên nhau. Không cần chậm trễ nữa, có thể thì năm nay kết hôn là hay nhất."

"Mẹ!" Úc Noãn Tâm mở to hai mắt nhìn mẹ.

"Bác trai bác gái, hai bác yên tâm đi, kiếp này con chỉ có duy nhất một người con gái là Noãn Tâm. Bất luận cô ấy đi bao xa, con cũng sẽ

không để cô ấy lại rời xa con!" Về mặt Tả Lăng Thần kiên định nói.

Ông bà Úc liên tục gật đầu, cười toe toét, nỗi lo lắng trong lòng rốt cục được quét sạch đi hết.

Trong phòng bệnh, ánh nắng mặt trời lan ra, trên mặt tất cả mọi người đều hạnh phúc, chỉ có Úc Noãn Tâm... lẫn tẩn một nỗi buồn.

Đàn bà, trước giờ đều luôn luôn mâu thuẫn

Khi người đàn ông yêu thương không ở cạnh, trong lòng sẽ lo lắng, bất an, cho dù một nốt nhạc nhỏ cũng sẽ làm cho phần bất an này trở thành bàng hoàng run rẩy.

Nhưng khi người đàn ông yêu thương ở bên cạnh, thì lòng của nàng lại càng thêm hoảng sợ, bởi vì nàng sợ... rất nhiều thứ hạnh phúc tốt đẹp sẽ mất đi trong nháy mắt, lời thề ước lúc trước quá hoàn mỹ tốt đẹp, bởi vậy không ngừng trốn tránh.

Đó là Úc Noãn Tâm, ít nhất, nàng đã nghĩ như vậy.

Nhà hàng tròn[3] cao cấp HER, chỉ tiếp đãi hội viên.

Tiếng đàn violin du dương như nước chảy ở bên trái của hai người Lăng Thần và Úc Noãn Tâm, ở đây rất an tĩnh, bởi vì anh đã bao hết toàn bộ.

Ánh sáng ngọn nến ấm cúng, nhưng người lại hoảng loạn.

Một bó hoa xa cúc màu xanh biển đập vào mắt Úc Noãn Tâm, đẹp như thưở trước, nàng sợ run một chút. *"Lăng Thần..."*

"Em không thích hoa hồng, cũng không thích hoa bách hợp, chỉ thích hoa xa cúc, em đã nói, đó là loài hoa của Hans Christian Andersen, em mong muốn tình yêu đôi ta cũng hoàn mỹ giống như trong cổ tích..." Tiếng nói ảm áp của Tả Lăng Thần ở bên tai nàng, anh nâng hai bàn tay nhỏ bé của nàng lên, chăm chú ngắm nghía.

Úc Noãn Tâm hướng mắt lên trên người anh, ánh mắt Tả Lăng Thần dịu dàng mang theo nụ cười thâm tình, ngọn đèn thủy tinh mờ ảo, chiếu lên đường cong nhu hòa của gương mặt anh...

Về tươi cười của anh, trong mắt nàng, lúc sáng lúc tối, chạm vào tận tâm hồn...

Trái tim, đột nhiên khẽ run rẩy, nàng bất ngờ nhẹ nhàng rút tay về.

Dáng vẻ tươi cười như ánh trăng của người đàn ông, từ từ tắt đi...

"Noãn Tâm..."

"Lăng Thần, em có việc muốn hỏi anh."

Không đợi anh nói xong, Úc Noãn Tâm liền cắt đứt lời anh nói, đem bó xa cúc xinh đẹp đặt ở một bên, lơ đãng thấy chiếc hộp nhỏ màu tím sậm trong bó hoa, ngón tay khẽ run lên.

Tả Lăng Thần cũng theo ánh mắt của nàng rơi xuống chiếc hộp, nụ cười ôn nhu lắng lặng hiện lên bên môi. *"Em hỏi đi."* Tiếng nói trầm thấp như rượu nồng.

Ánh mắt Úc Noãn Tâm nhìn thẳng vào ánh mắt biết cười của anh, thăm thán một chút, nhẹ giọng hỏi: *"Anh sớm đã trả hết viện phí cho ba em?"*

"Đúng vậy." Anh yên lặng gật đầu một cái, nụ cười bên môi vẫn như trước.

Ngực Úc Noãn Tâm cứng lại. *"Đó là tám nghìn vạn"*

"Không sai, là tám nghìn vạn." Người đàn ông vẫn kiên nhẫn như cũ, ôn nhu như nước.

Cảm giác khó hiểu nổi lên trong lòng, nàng cúi đầu nói: *"Em biết số tiền đó với anh mà nói không là cái gì, nhưng... em không thể nhận số tiền này, em sẽ cố gắng đóng phim, em sẽ trả lại tất cả tiền đặt cọc cho anh"*

"Noãn Tâm!" Tả Lăng Thần thờ dài một hơi, đem bàn tay nhỏ bé của nàng kéo tới bên môi, hôn nhẹ một chút, với dáng vẻ trân trọng vô cùng.

"Tới bây giờ, em còn muốn cùng anh tính toán nhiều như vậy sao?"

Tuy biểu tình ung dung, thể nhưng, trên ngực lại vì sự hồ hững lạnh nhạt của nàng mà đau âm ỉ!

Trái tim anh, cho dù đã lâu rồi, vẫn là đối với nàng không thể dứt bỏ, cho nên, chỉ có thể đạt được, không phải sao?

"Chuyện nào ra chuyện đó, số tiền này em nhất định phải trả lại." Ngón tay Úc Noãn Tâm bị anh hôn nhẹ mà khẽ run, nhưng lại tham luyến không muốn rời đi.

"Cô bé ngoan..."

Dưới ngọn đèn dịu dàng, ánh mắt ôn nhu của anh sáng như ánh trăng, đẹp tựa như thiên thần, nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, dịu giọng xuống nói:

"*Thật muốn trả cho anh, hử?*"

Úc Noãn Tâm gật đầu.

Về ôn nhu bên môi đột nhiên thành vẻ không đứng đắn, lộ ra tất cả trù mên đối với nàng: "*Tốt lắm, anh có một biện pháp đẹp cả đôi đường.*"

Về dịu dàng kia làm Úc Noãn Tâm chấn động sâu sắc, nàng vô thức hỏi: "*Biện pháp gì?*"

"*Noãn Tâm à...*" Anh nâng khuôn mặt nhỏ của nàng lên, ôn nhu nói: "*Anh yêu em, cho nên mới càng muốn được có em.*"

Anh yêu em!

Ba chữ đơn giản, nhưng lộ ra sự hứa hẹn chân thật nhất mà Tả Lăng Thần đối với nàng từ trước đến giờ.

Một dòng âm áp cảm động nổi lên trong lòng nàng, cặp mắt đen của nàng không khỏi lại hiện lên một làn sương mù...

Ngón tay dài của Tả Lăng Thần chuyển qua bó xa cúc, lấy chiếc hộp tình xảo không gì sánh được trong bó hoa ra, nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay nàng. "*Noãn Tâm, anh nói rồi, ở trong mắt anh, bác trai giống như là ba anh, em nói đi?*"

Cúi đầu hỏi lại, nhưng đã lộ ra ý tứ cực kỳ rõ ràng.

Đáy mắt Úc Noãn Tâm nghi hoặc, nhưng nghe anh nói xong, thoáng cái đã hiểu ra nhiều, nhìn chiếc hộp tình xảo xinh đẹp trong lòng bàn tay, giật mình sửng sốt hồi lâu...

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: – Ngưng dừng diễn viên

Tả Lăng Thần vẫn nhìn nàng, mãi đến khi đáy mắt lộ ra nụ cười âm áp...

"*Ba năm trước đây, em trả lại hạnh phúc anh mang cho em, ba năm sau, anh muốn một lần nữa làm cho em được hạnh phúc.*"

"*Lăng Thần...*"

Úc Noãn Tâm khẽ kêu tên của anh, nước mắt vẫn lung tròn, khóe miệng hiện lên một lúm đồng tiền, nhưng chiếc hộp đang cầm trong tay lại từ từ buông xuống...

Nụ cười trong mắt Tả Lăng Thần thoáng ngưng lại một chút.

"*Noãn Tâm, mở ra xem có thích hay không.*" Anh vẫn nhếch miệng cười bình tĩnh thoải mái.

Ngón tay để trên chiếc hộp của Úc Noãn Tâm run rẩy. Kỳ thực... nàng thực sự rất muốn mở nó ra, nhưng...

"*Lăng Thần...*"

Nàng nâng mắt lên nhìn anh, dưới sự chăm chú của anh nàng từ từ đặt chiếc hộp xuống trước mặt. "*Hoa anh tặng em nhận, nhưng phần quà này em không thể mở ra.*"

Nàng thông minh như vậy sao lại không biết trong hộp là cái gì chứ.

Chỉ có điều... nàng vốn không chịu nổi bất cứ hạnh phúc bất ngờ nào, dù cho nàng rất muốn bắt đầu lại từ đầu.

Nụ cười bên môi Tả Lăng Thần cuối cùng cũng đông cứng lại, trong đáy mắt từ từ hiện lên nỗi xót xa...

"*Noãn Tâm, chắc hẳn em cũng biết anh chuẩn bị cho em cái gì?*"

Úc Noãn Tâm gật đầu, hàng mi thật dài như cánh ve run rẩy trong gió. "*Là bởi vì biết, em lại càng không thể mở, xin lỗi, Lăng Thần...*"

"Cái mà anh muốn nghe, không phải là câu xin lỗi này của em." Tả Lăng Thần xúc động nhìn nàng, quyến luyến không thôi, nhưng lại lộ ra tất cả sự cố chấp. "Cười không được Úc Noãn Tâm em, cả đời anh còn có cái gì gọi là vui vẻ đây?"

"Lăng Thần... anh hà tất phải như vậy?" Nước mắt Úc Noãn Tâm rung rung, nàng cũng không hoàn mỹ tốt đẹp như anh tưởng tượng.

"Cô bé ngốc, bởi vì anh yêu em mà..."

Tả Lăng Thần nhìn không được ôm nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng lau đi một giọt nước mắt ở khóe mắt nàng. Nước mắt của nàng, lưu lại trên đầu ngón tay của anh, trong suốt long lanh, ở dưới ngọn đèn rạng rỡ lóe sáng: "Noãn Tâm, đừng khóc nữa..." Đầu ngón tay thon dài của anh chỉ lên ngực, thần nhiên nói: "Nước mắt của em, làm chỗ này đau quá..."

Nghe vậy, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng cũng chấn động theo, ở bên tai, giống như truyền đến một tiếng nói ma mị trầm thấp khác: "Đừng khóc nữa..."

"Noãn Tâm..."

Cuối cùng Tả Lăng Thần không biết làm sao, chỉ càng ôm chặt lấy nàng hơn. "Anh biết bây giờ cậu hôn với em là hơi nóng vội, anh cho em thời gian từ từ thích ứng với một bất đầu mới, nhưng mà hứa với anh, đừng để anh đợi quá lâu, được không?" Trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, là nụ cười dịu dàng yếu ớt.

Úc Noãn Tâm nằm ở trong lòng anh, lời nói ấm áp khiến cho lòng của nàng không khỏi có chút áy náy.

Tình cảm của người đàn ông này đối với nàng là như vậy, như ánh trăng nhẹ nhàng, rồi lại như cho nàng cảm giác được sự ấm áp của ánh mặt trời.
Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Giờ khắc này, nàng thực sự hoang mang ...

Một mặt ích kỷ muốn hưởng thụ tình yêu của anh đối với mình, mặt khác, lại vì chuyện trước kia mà vẫn canh cánh trong lòng như trước. Nàng vô thức ngẩng đầu nhìn khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của anh. ... Nếu như khi anh biết nàng không hề thuần khiết, thậm chí còn giống như kỹ nữ cao cấp, anh còn có thể như vậy được sao?

Dường như nhìn thấu nội tâm của nàng, đôi môi gợi cảm của người đàn ông từ từ hạ xuống. ...

"Noãn Tâm, trong lòng anh, em là trân quý nhất, dù thế nào đi nữa..." Sự ôn nhu như nước khiến cho lòng của nàng bị tầng tầng lớp lớp bao vây, dày đặc...

"Đạo diễn Ôn, anh vừa nói cái gì? Tại sao có thể như vậy?"

Trong phòng làm việc của Ôn Dương, về mặt Úc Noãn Tâm tái nhợt ngã ngồi trên sofa

Hôm nay, nàng hớn hờ đi đến đoàn diễn phim, không ngờ lại bị báo cho biết ngưng dùng diễn viên. Đây là bộ phim nàng mong chờ từ rất lâu rồi, vì thế nàng đã mộng tưởng, mong muốn từ rất lâu, nhưng sao kết quả lại như thế này?

Sắc mặt Ôn Dương cũng khó coi, anh bới tóc với vẻ bức bối, đi tới đi lui ở cạnh cửa sổ sát đất, cuối cùng nói: "Noãn Tâm, trước tiên em không nên gấp gáp, là do nhà đầu tư bên kia xảy ra vấn đề, anh sẽ nghĩ cách."

"Đạo diễn Ôn, ở lúc diễn thử, không phải nhà đầu tư đã đồng ý rồi sao? Sao bọn họ chỉ nhằm vào một mình em?" Úc Noãn Tâm nghĩ sự tình không đơn giản như vậy, nhìn ánh mắt Ôn Dương lóe lên, nhất định là có chuyện gì gạt nàng.

Ôn Dương ấn vào giữa hai lông mày, về mặt ngưng lại một chút, sau đó chuyển đề tài câu chuyện. "Noãn Tâm, anh nghĩ bọn họ không hiểu biết gì về em, cho nên mới nhận định lung tung. Em yên tâm, em là diễn viên anh đã nhìn trúng, vai diễn Vệ Tử Phu không thuộc về em thì không thể thuộc về ai khác, anh nhất định sẽ giúp em ra sức lấy nó về."

"Đạo diễn Ôn."

Úc Noãn Tâm đã bình tĩnh lại, đứng lên đi về phía anh ta, trong mắt mang theo sự kiên định và sáng suốt. "Tuy rằng em ở trong vòng giải trí không lâu, nhưng trong đó cũng đã xem không ít thị phi, mục đích của nhà đầu tư này là lợi nhuận, sẽ không đơn giản ngưng dùng diễn viên, chưa nói đến việc nhằm vào người mới là em. Lần này là khác với bình thường, nếu làm như vậy nhất định là có nguyên nhân không thể cho ai biết, xin anh nói cho em biết, được không?"

Ôn Dương nhìn nàng với ánh mắt chăm chú, thờ dãi nặng nề một hơi, lấy một điều thuốc từ trong bao ra gắn thẳng lên miệng, chứng tỏ vì chuyện này anh ta cũng lo lắng không ít.

"Noãn Tâm, em đã hiểu những điều này, vậy được rồi, anh hỏi em, có phải em đắc tội với Ngu Ngọc hay không?" Anh ta châm thuốc, hít mạnh một hơi rồi hỏi.

Úc Noãn Tâm sùng sốt, cả nửa ngày cũng không phản ứng lại.

Đắc tội Ngu Ngọc? Gần đây là một lần trong chương trình tiết mục thôi, nhưng nàng chỉ là người bị hại, nếu nói về đắc tội, cũng không thể nào là nàng đắc tội Ngu Ngọc a.

Lẽ nào... nàng đã bị coi là kẻ thù rồi?

Ngẫm lại có khả năng này, nhất là Hoắc Thiên Kinh ở trong chương trình đó vô tâm vô thức mà nói này nói kia, nhất định là Ngu Ngọc hiểu lầm đi, chỉ là...

Nàng chợt nhìn Ôn Dương, hỏi: "*Ý của anh nói việc nhà đầu tư ngưng dùng diễn viên là có liên quan đến Ngu Ngọc?*"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: – Hành động không đoán nổi

Ôn Dương nhả điều thuốc ra, trong mắt mang theo tia tự hỏi: "*Đây chỉ là hoài nghi của riêng anh thôi, gần đây anh thấy Ngu Ngọc thường xuyên đến văn phòng của nhà đầu tư, quan hệ của hai người này xem ra rất thân thiết.*"

Úc Noãn Tâm giật mình, đứng sững người đến nửa ngày. Nàng hiểu rõ "*rất thân thiết*" mà Ôn Dương nói rốt cục là có ý nghĩa gì, nói vậy quan hệ giữa hai người này rất mờ ám, là người trong giới nên cũng chỉ có thể dùng "*rất thân thiết*" để hình dung quan hệ của hai người bọn họ.

"*Đạo diễn Ôn, mặc dù Ngu Ngọc rất thân thiết với nhà đầu tư, nhưng cũng không thể khẳng định là do cô ấy làm.*"

Ôn Dương nhún nhún vai: "*Cứ cho đó là trùng hợp đi, nhưng mà lúc đó anh cũng vô tình nghe thấy hai người bọn họ nhắc đến tên em, anh nghĩ chuyện này chắc chắn có quan hệ với Ngu Ngọc.*"

Úc Noãn Tâm thờ dài một hơi, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, vào giới nghệ sĩ lâu rồi nàng mới biết được để thành công phải khổ sở như thế nào.

Thấy nàng không nói gì, Ôn Dương liền đến bên cạnh vỗ nhẹ vào vai nàng, hỏi với vẻ nghi hoặc: "*Noãn Tâm à, em cùng với cô ta rốt cục là như thế nào? Nghe nói lúc trước khi quay "Thâm Cung Kế" cô ta cũng đã gây khó dễ cho em không ít.*"

Úc Noãn Tâm mỉm cười, không trả lời. Nàng không biết nên trả lời vấn đề này thế nào, kỳ thật nàng rất cảm ơn Ôn Dương. Mọi người trong giới truyền thông lúc nào cũng muốn đem quan hệ của nàng và Hoắc Thiên Kinh ra bàn tán, nhưng anh ta thì chưa bao giờ đề cập đến. Trong rất nhiều đạo diễn mà Noãn Tâm từng gặp, Ôn Dương là người đầu tiên thật lòng lo lắng cho diễn viên của mình.

Ôn Dương thấy nàng im lặng không trả lời, cũng không tiếp tục gắng hỏi chỉ nhẹ giọng nói:

"Noãn Tâm, nếu em và Ngu Ngọc thật sự từng có ân oán, vậy thì nên cố gắng giải quyết đi. Trong cái giới này, tuy rằng bạn bè kết giao không thật lòng gì, nhưng cũng không nhất thiết phải kết thù. Em cứ yên tâm đi, cho dù thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ cố gắng kết thân với nhà đầu tư. Em là diễn viên giỏi nhất mà anh từng biết, trong vô số những diễn viên mà anh đã từng gặp, cũng chỉ có em mới diễn được Vệ Tử Phu sống động như vậy".

"*Cám ơn anh*" Úc Noãn Tâm hơi mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền, trong lòng nổi lên một luồng ấm áp.

"*Đây là rượu vang đỏ Lâu đài Lafitte năm 1986 vừa được chuyển đến bằng không vận, nếm thử chút đi, hương vị không tệ lắm đâu!*"

Trong phòng khách quý ở hội quán tư nhân Ba Đa Phi, Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười thường trực, tự tay rót rượu đỏ cho Úc Noãn Tâm đang ngồi đối diện, chậm chậm, thứ chất lỏng màu đỏ y hệt màu cây anh túc nở rộ dưới ánh trắng...

Hương rượu thoang thoang khắp tứ phía.

"*Tôi không nghiện chút nào về rượu đỏ.*" Úc Noãn Tâm nhắc nhở hần chuyện tất yếu.

Bữa tiệc lần này là nàng chủ động mời hần đến, nhưng không ngờ hần lại biến nó thành bữa yến tiệc thịnh soạn.

Hoắc Thiên Kinh như rồng mây với vẻ ngang ngược, ánh mắt hờ hững lộ ra khí chất quyền rũ mê người.

"Rượu đỏ cũng không phải khó hiểu lắm, cũng như phụ nữ vậy. Mượn chai Lafitte trước mắt này để nói đi, nó là loại rượu đỏ ủ trong thùng gỗ mới 100%, ủ được 22 tháng mới đóng chai, đương nhiên nồng độ cồn cũng rất cao, độ chua thấp nên rượu có mùi dịu nhẹ, hơn nữa phần lớn là do Merlot sản xuất, bởi vậy bản thân đã có hương vị và mùi vị động lòng người. Mỗi lần chỉ sản xuất ra 200 chai rượu Lafitte như vậy, trong đó một trăm chai để cất đi, 100 chai còn lại sẽ bán ra thế giới cho mọi người tới tranh lấy, chai mà em vừa uống chính là 1 trong 100 chai đấy."

Úc Noãn Tâm nhìn chai rượu đỏ trước mắt, không khỏi lú lẫm, nàng không phải người ham uống rượu đỏ, đương nhiên sẽ không hiểu một chai rượu đỏ thì có gì mà người ta phải tranh nhau, nàng uống nó vào, thấy mùi vị cũng đều giống rượu đỏ trong thiên hạ, không có gì khác nhau cả.

"Anh muốn nói gì?" Nàng dời mắt nhìn hắn, nhạy bén hỏi một câu.

Người ta nói Hoắc Thiên Kinh là người luôn làm chuyện có mục đích, hắn sẽ không có khả năng nhàn nhả mà truyền đạt kiến thức về rượu đỏ cho nàng.

Hắn bình tĩnh nhìn vào mắt nàng.

Sự nguy hiểm ẩn giấu sau vẻ mặt bình tĩnh ấy làm cho người khác không khỏi e sợ.

"Tôi hy vọng em biết là mình rất may mắn, không phải ai cũng có được sự may mắn ấy, một người phụ nữ biết nắm chắc sự may mắn của mình mới thật sự là một người phụ nữ thông minh."

Hắn xoay nhẹ ly rượu trong tay, ánh đèn xinh đẹp phản chiếu trên ly, những vân sáng màu đỏ lưu động đỏ trên ngón tay hắn.

Úc Noãn Tâm không tài nào tiếp thu được lời hắn nói, nàng cup mắt xuống, húng hắng cổ họng nói, ngược mắt lên lần nữa, bên môi gợi lên nụ cười nhạt:

"Hoắc tiên sinh, cảm ơn về điều anh vừa nói. Nhưng mà hôm nay tôi mời anh đến nơi này là có chuyện quan trọng cần nhờ vả."

"Nói đi."

Úc Noãn Tâm than nhẹ, đem ly rượu đặt lên bàn, nhìn thẳng vào mắt hắn nói: "Hoắc tiên sinh, xin anh giải thích rõ ràng quan hệ của chúng ta với Ngu tiểu thư, tôi không muốn làm cho cô ấy hiểu lầm, lại càng không muốn vì sự đố kỵ vô vị của cô ấy mà ảnh hưởng tiền đồ của tôi."

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, nhếch miệng lên, thân hình to lớn nhàn nhả dựa vào lưng ghế, như cười mà lại như không cười nhìn nàng, nói với vẻ dừng chừng thờ ơ:

"Vì sao tôi phải giải thích với cô ta?"

"Bởi vì cô ấy sẽ nghe lời anh nói, chỉ cần anh nói rõ ràng với cô ấy là chúng ta không có quan hệ gì, cô ấy sẽ tin!" Úc Noãn Tâm chau mày.

Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhìn nàng: "Tôi không có thói quen giải thích với đàn bà."

Á?

Úc Noãn Tâm sững sốt, liền nói: "Chuyện này là do anh dựng lên, anh không thể đổ lỗi bởi vì do mình mà làm lỡ việc của người khác."

"Vấn đề là tôi không biết nói dối!" Hoắc Thiên Kinh nhún nhún vai, nói không nhanh không chậm giống như là người thợ săn đang chậm rãi đặt bẫy.

Đôi mắt xinh đẹp có tia nghi hoặc.

"Nói dối? Hoắc tiên sinh, anh nói những lời này là có ý tứ gì?"

Gương mặt anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh lộ ra nét cười ý vị, hắn nâng tay vuốt ve xung quanh viền miệng của ly rượu đỏ, giống như là đang chạm đến thân thể tuyệt mỹ của người phụ nữ, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại.

"Ý của tôi, là hai chúng ta thật sự có quan hệ với nhau."

Úc Noãn Tâm lấy tay xoa xoa thái dương, giọng nói có chút mệt mỏi: "Hoắc tiên sinh, chuyện ấy đã là quá khứ rồi, đã là quá khứ..."

"Thật không?"

Nụ cười bên môi Hoắc Thiên Kinh tự động nổi lên vẻ lạnh lẽo như ma quỷ, hắn nhìn chăm chú vào gương mặt lộ vẻ tái nhợt của nàng, chậm rãi nói:

"Em hẳn biết là tôi có khả năng làm cho mối quan hệ này tiếp diễn....."

"Anh!"

Úc Noãn Tâm nghe vậy, lòng lạnh hơn phân nửa, nhìn hắn thật lâu, sau đó dường như đã hiểu rõ sự trào phúng bên khóe môi hắn, lạnh giọng nói:

"Tôi nghĩ Hoắc tiên sinh là một chính nhân quân tử, hiện giờ xem ra là tôi đã sai, sở dĩ Ngu Ngọc bây giờ lúc nào cũng tùy thích làm theo ý mình là do anh lúc nào cũng dung túng. Thôi bỏ đi, xem như hôm nay tôi chưa từng gặp anh, tạm biệt!"

Nói xong, nàng cầm lấy túi xách rồi đi.

Hoắc Thiên Kinh cũng không ngăn, ngược lại còn thành thói cầm lấy ly rượu, chậm rãi thưởng thức rượu ngon trong ly, trong mắt ánh lên tia lạnh lùng tàn

nhân....

Lúc Noãn Tâm đập tung cửa phòng, lao ra thì lại bị đám vệ sĩ đứng chặn ngoài cửa mang trở lại trong phòng.

"Tránh ra!" Úc Noãn Tâm bắt mắt trừng mắt nhìn bọn họ, giọng nói trong trẻo trở nên vô cùng lạnh lùng.

Bọn bảo vệ không lên tiếng, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không có chớp qua, cánh tay vẫn ngấn ở giữa không trung như cũ, ngăn không cho Úc Noãn Tâm tiếp tục rời đi, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên bộ dáng không hề quan tâm.

"Không có mệnh lệnh của tôi, em cho rằng mình có thể rời khỏi nơi này hay sao?"

Trong phòng vang lên giọng nói lạnh băng của Hoắc Thiên Kinh, nghe giống như là hàn băng thẳng chập làm cho người khách không rét mà run, rốt cục thành công khiến cho lửa giận trong lòng nàng bùng phát.

"Rầm."

Úc Noãn Tâm đóng sầm cửa lại, đi đến bên cạnh Hoắc Thiên Kinh, từ trên cao nhìn xuống hắn, lạnh giọng hỏi: "Hoắc tiên sinh, anh làm vậy là có ý tứ gì?"

Còn chưa nói hết nàng liền bị hắn dùng sức giữ chặt, ngay sau đó, người đã bị kéo lại sát vòm ngực nóng cháy và rắn chắc của người đàn ông này, trực tiếp ngồi ở trên người Hoắc Thiên Kinh.

Cả người nàng bị giữ chặt bởi cánh tay to lớn của hắn, không khí đột nhiên trở nên mờ ám dị thường.

"Hoắc tiên sinh, buông ra."

Úc Noãn Tâm lơ đãng chống lại đôi mắt đen hờ hững mà lãnh khốc của hắn, tim không khỏi đập thình thịch một tiếng, cố sức đẩy mạnh vào thân hình to lớn của hắn nhưng lại bị hắn giữ chặt hơn.

Nàng mơ hồ cảm giác được sự nguy hiểm ở trong mắt hắn, tuy vẻ mặt của hắn thật bình tĩnh nhưng như vậy lại làm lòng nàng càng thêm kinh hãi...

Dường như chỉ cần hắn có ý định là có thể lập tức đem nàng ăn sạch...

"Buông em ra?"

Hắn làm như nghe phải một câu chuyện buồn cười nhất vậy, khóe môi giật giật, ngữ khí tuy rằng rất nhẹ nhưng lại lạnh lẽo vô cùng: "Đáng tiếc... tôi không nghĩ buông em ra chút nào, làm sao bây giờ?"

Giống như là hắn đang tự hỏi, lại càng giống như là hắn đang tuyên cáo!

Úc Noãn Tâm thân mình run rẩy, đôi mắt đẹp trừng lớn.

"Anh muốn làm cái gì?"

Khi kẻ sát mặt về phía nàng, gương mặt anh tuấn như thiên thần của hắn lộ ra vẻ quyền uy cao cao tại thượng, lại như ma quỷ mang theo sự hủy diệt tất cả hy vọng.

"Em vội vàng phủ nhận quan hệ với tôi là vì hắn sao? Tôi thật muốn nhìn thấy tình yêu của em đối với hắn trung trinh đến mức độ nào..."

Nói xong, bàn tay to lớn của hắn mạnh mẽ gạt khăn trải bàn sang một bên.

"Rầm, rã, rã,..."

Một chuỗi âm thanh đồ vỡ, ly rượu cùng đồ ăn trên bàn đều rơi xuống đất vỡ tan tành.

Ngay sau đó, thân thể nàng liền bị đẩy ngã, hắn dùng thân thể nóng bỏng của mình gắt gao đè nàng xuống bàn.

Úc Noãn Tâm theo bản năng nhìn chăm chăm vào vòm ngực của hắn, sắc mặt tái nhợt...

Bởi vì... trong giờ khắc này, nàng rõ ràng nhìn thấy hận ý trong mắt Hoắc Thiên Kinh!

Hận ý thực rõ ràng, rõ ràng đến mức dường như hắn không có ý che giấu, giống một thanh đao sắc bén hung hăng hướng về phía nàng....

Tuy Hoắc Thiên Kinh thay đổi khó lường, không thể nắm bắt nhưng lạnh lùng tàn nhẫn như thế này thì nàng mới thấy làm đầu, nàng đắc tội với hắn sao?

"Hoắc Tiên Sinh."

Mấy người vệ sĩ nghe thấy tiếng huyên náo thì cảnh giác đẩy cửa bước vào, lại phát hiện trong phòng một màn ám muội, sợ tới mức liên tục

giải thích.

"Nơi này không có chuyện của các người, đi ra ngoài canh chừng, không có sự cho phép của tôi, không ai được tiến vào!"

"Dạ, Hoắc tiên sinh!"

Trong phòng trở lại hoàn toàn tĩnh mịch.

Hoắc Thiên Kinh nhìn Úc Noãn Tâm, cúi thấp người xuống, hít thật sâu hương thơm của nàng...

Úc Noãn Tâm theo bản năng quay đầu đi, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì nàng biết người đàn ông này nổi giận thì chuyện gì cũng làm được.

"Noãn Tâm..."

Hơi thở mạnh mẽ mà nguy hiểm của hắn bao phủ lấy nàng, dưới ánh đèn trong phòng, đôi mắt đen sáng ngời lấp lánh ánh cười mà không cười, âm điệu như đang âu yếm: "Trò chơi này có chấm dứt hay không là do Hoắc Thiên Kinh tôi quyết định, biết chưa?"

"Anh muốn làm gì?" Úc Noãn Tâm thờ dòn dập, mắt lạnh lùng nhìn hắn, người thoáng run rẩy.

"Em nói sao?"

Khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh mang một tia lạnh lùng tàn nhẫn: "Tôi ăn chưa no, cho nên... chỉ có thể bắt em bổ sung vào."

Vừa nói hắn vừa thoải mái cời khuy quần soóc của nàng...

"A."

Úc Noãn Tâm nghe vậy xong, bất ngờ lại cười lạnh lùng, tuy rằng những ngón tay đang run rẩy đã tố cáo nàng đang sợ hãi, nhưng cũng đủ để làm Hoắc Thiên Kinh dừng động tác của mình lại.

"Em cười cái gì?" Đáy mắt hồ hững của hắn lộ ra một tia nghi hoặc.

Úc Noãn Tâm lạnh lùng nhìn hắn, cặp mắt trong veo phản chiếu ý cười thiếu nhân đạo của hắn.

"Tôi cứ nghĩ Hoắc tiên sinh là người tốt! Đáng tiếc đường đường là tổng tài của Hoắc thị thế nhưng so với bọn du côn không khác nhau là mấy."

Là phụ nữ, nàng làm sao không biết hơi thở nguy hiểm vừa phát ra từ hắn có nghĩa gì, toàn thân hắn lộ ra ý muốn bắt buộc lạnh lùng, giống như là người đàn ông mà quý xa lạ ba năm trước, làm cho nàng sợ hãi cùng đau xót.....

Nàng hạ giọng nói, ngón tay dài của Hoắc Thiên Kinh đang khẽ vuốt mặt nàng cũng dừng lại, ngay cả con sóng chiếm đoạt dường như cũng đều âm thầm đi một chút, rất lâu sau đó hắn mới ngẩng đầu lên, đôi môi nở nụ cười lãnh đạm nhưng có vẻ đùa cợt giống như một ma vương anh tuấn:

"Tôi chưa bao giờ nói tôi là người tốt! Nhưng..."

Hắn buông nàng ra, chuyển đề tài, đứng dậy lạnh lùng nói: "Tôi nói rồi, tôi thích những phụ nữ chủ động hơn!"

Không khí khẩn trương căng thẳng rốt cục cũng được giải trừ, Úc Noãn Tâm kín đáo thở dài một hơi, nàng đứng dậy, vẻ mặt xấu hổ, nói:

"Thực xin lỗi, Hoắc tiên sinh....."

Thực ra vừa rồi do nàng nhất thời quýnh quáng nên mới nói ra lời đó, người đàn ông như hắn vừa rồi làm vậy chắc cũng chỉ là để dọa nàng mà thôi.

Đúng như hắn vừa nói, mọi phụ nữ đều muốn hiến dâng thân mình cho hắn, hắn không cần phải... đi dùng sức mạnh để chiếm đoạt một người phụ nữ.

Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng liếc nàng một cái, lấy điện thoại ra nhập một chuỗi số, hướng vào microphone giọng trầm ổn ra lệnh:

"Đi tìm đạo diễn Ôn Dương cho tôi, đồng thời liên hệ với bên sản xuất, Hoắc Thị chính thức đầu tư vào *"Vệ Tử Phu"*, nghe chưa, tôi cũng không muốn nhìn thấy nhà đầu tư khác tham gia!"

"Dạ, Hoắc tiên sinh!" Bên kia điện thoại vội vàng lên tiếng trả lời.

Không đến một phút đồng hồ điện thoại lại làm cho Úc Noãn Tâm sợ ngây người, nàng đứng yên tại chỗ dường như không cử động.

Vừa rồi nàng không nghe sai chứ? Hoắc Thiên Kinh quyết định đầu tư vào *"Vệ Tử Phu"* sao?

"Hoắc tiên sinh, anh... tại sao anh lại làm như vậy?"

Hoắc Thiên Kinh không nói gì, không biểu tình, cũng không có hành động, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Gương mặt tuấn mỹ làm cho người đối diện không khỏi hoảng hốt.

"Lại đây!" Một lúc sau, hần hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay, giọng nói tà ác phảng phất như tiếng ma quỷ gọi về.

Úc Noãn Tâm không biết rõ ý tứ của hần, nhìn thấy đôi mắt đen cực kỳ đông băng của hần, trong lúc nhất thời không dám nhúc nhích, người đàn ông này hi vọng vô thường làm cho nàng sợ hãi.

Thấy nàng vẫn đứng yên bất động, hần nheo nheo mắt, thần thái ngạo mạn mà cuồng vọng giống như một con báo đen nguy hiểm, ngũ quan tuấn mỹ tăng thêm vài phần dã tính làm cho người khác nín thở.

"Tôi nói đến đây!"

Hần thậm chí không có tăng ngữ điệu, vẫn thần nhiên như cũ nhưng mang hơi thở lạnh lẽo, nó phảng phất quanh tai nàng, đi vào từng lỗ chân lông, rồi sau đó đem cả người nàng hoàn toàn đông cứng lại.

Úc Noãn Tâm không thể không tiến lên, ngoan ngoãn đến bên cạnh hần, tuy nói rằng lương tâm vừa mới được phát hiện của hần đã buông tha cho nàng, nhưng nàng không dám chắc nếu không nghe lời hần, có một lần nữa bị rơi vào tình cảnh nguy hiểm hay không.

Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh khẽ động, lộ ra nụ cười vừa lòng.

"Nếu nhà đầu tư muốn nhắm vào em, vậy đổi đi là được, từ nay Hoắc Thị đầu tư, em sẽ không tiếp tục bị quấy rầy nữa."

Úc Noãn Tâm kinh ngạc nhìn hần, giống như là đang nghe lời nói vắng đến từ phương trời nào trong đêm. Sao hần lại nói đầu tư liền đầu tư ngay?

"Hoắc tiên sinh, đây là một bộ phim cổ đại, Hoắc Thị sẽ không thể dùng nó để quảng cáo, tôi không rõ mục đích của anh khi làm như vậy."

Hần là thương nhân, luôn luôn lấy lợi ích làm trọng. Bộ phim lấy đề tài cổ đại, một là không giúp công ty của hần tuyên truyền, hai là không thể làm quảng cáo, điểm ấy ai cũng biết rõ.

"Em cho rằng Hoắc Thị cần thông qua một bộ phim để tuyên truyền sao?" *Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhìn nàng, tiện tay đem nàng ôm vào lòng.*

"Coi như tôi tiêu tiền để nhìn em khiêu vũ, tôi thích vũ đạo của em..."

Tiếng hần truyền vào tai nàng, mùi vị nam tính làm lòng nàng hơi rung động.

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn hần, thấy hần nhìn chăm chăm mình không chút nào che giấu, hai vành tai đỏ lựng lên, trong lòng nổi lên một cảm giác khó hiểu.

Nàng then thưng như đóa sen trắng trong hồ làm cho người ta yêu mến, Hoắc Thiên Kinh nhếch miệng lên, lại bồi thêm một câu: "Nhất là kỹ thuật múa của em đêm đó, làm cho tôi khó có thể kiềm chế..."

Hần cúi người xuống, giống như đã bị thứ gì đó lôi kéo, tựa đầu vào mái tóc dài của nàng, chuyên tâm hưởng thụ hương thơm dịu dàng nơi nàng.

Úc Noãn Tâm phản ứng lại, hơi đẩy hần ra xa, cảnh tượng đêm đó một lần nữa hiện lên trong đầu nàng làm nàng xấu hổ không thôi.

Nàng bối rối nhích đầu sang nơi khác, sau nửa khắc, cổ trần tỉnh nở nụ cười, không cho phép bản thân suy nghĩ về ý tứ trong lời nói của hần:

"Hoắc tiên sinh, anh là người làm ăn, hần là sẽ không làm việc làm ăn lỗ vốn đâu."

Ngay sau đó cảm bị nhẹ nhàng nâng lên.

"Tôi có thể hiểu là em quan tâm tôi không?"

Hả?

Úc Noãn Tâm hơi giật mình sững sốt, nhưng nhìn thấy sự châm biếm ở đáy mắt hần, mới phản ứng lại, mắt nhìn xuống, e then nói :

"Hoắc tiên sinh luôn thích nói đùa như vậy sao?"

Hần giống như là một quyển sách khó đọc.

Hoắc Thiên Kinh thu hồi ý cười trong đáy mắt, cho phép nàng bất mãn không trả lời chính diện vào vấn đề của mình, thần nhiên liếc nàng một cái:

"Đối với tôi đầu tư một bộ phim cũng giống như mua một bức tranh, Hoắc Thị sẽ không dựa vào một bộ phim nhựa để đạt được cái gì, cực kỳ vớ vẩn!"

Tôi chỉ là thỏa mãn tham vọng muốn diễn của em mà thôi, chỉ đơn giản như vậy!"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: – Lạnh lùng đến ngệt thở

"Hoắc tiên sinh..." Úc Noãn Tâm nghe vậy xong, trong lòng khẽ cảm động, không biết vì sao lại có một dòng nước ẩm lăn tăn gọn lên.

Hắn thực sự đang giúp đỡ mình, nếu như hắn thực sự có thể đầu tư, như vậy nguồn tài chính để quay "*Vệ Từ Phu*" sẽ tăng lên, cứ như vậy, sẽ càng làm nhiều người quan tâm hơn...

Nghĩ tới đây, tim nàng đập nhanh hơn...

Thấy thế, Hoắc Thiên Kinh đột nhiên mỉm cười.

"Chỉ là..." Hắn chuyển đề tài, thỏa mãn nhìn nụ cười bên môi nàng bất chợt có chút cứng ngắc...

Úc Noãn Tâm lộ vẻ căng thẳng nhìn hắn, đôi mắt trong suốt hàm chứa một chút nghi ngờ.

Lẽ nào... Hắn lại muốn đưa ra yêu cầu nào với nàng, sẽ không là...

Nghĩ tới đây, sắc mặt của nàng trở nên thật khó coi.

"Không cần căng thẳng, yêu cầu của tôi rất đơn giản."

Cặp mắt như tia X-quang của Hoắc tiên sinh hầu như xuyên thấu suy nghĩ trong nội tâm của nàng, cười đến mức cuồng ngạo. "*Tôi mai có một trận đấu giá ngựa, em phải đi dự cùng tôi!*"

"Chỉ là điều kiện này?" Úc Noãn Tâm càng nghi hoặc.

Hai tay Hoắc Thiên Kinh khoanh trước ngực, bên môi hiện lên sự chế nhạo. "*Đương nhiên chỉ là một điều kiện này, em cho là còn cái gì khác sao? Lẽ nào em muốn...*" Hắn đột nhiên tới gần nàng, đôi môi kề sát nàng. "*Muốn lại theo tôi lên giường?*"

Úc Noãn Tâm liên tục lùi về phía sau mấy bước, đôi mắt đẹp cảnh giác nhìn hắn.

Hoắc Thiên Kinh cười hờ hững, không có tiến lên, mà là lãnh đạm nói: "*Đêm mai tôi sẽ đến trường quay đón em!*"

"A?"

Úc Noãn Tâm giật mình sửng sốt một chút, vội vã nói: "*Không, không cần, tôi tự mình đến thẳng đó...*" Nói được một nửa, nhìn thấy trong mắt hắn hiện ra vẻ không hài lòng nàng mới miễn cưỡng nuốt xuống...

Hoắc Thiên Kinh dường như hài lòng với sự biết điều của nàng, thân nhiên nói: "Đừng quên, từ ngày mai tôi chính là nhà đầu tư duy nhất của "*Vệ Từ Phu*", tôi muốn xem xét trường quay thì có vấn đề gì?"

Úc Noãn Tâm hết chỗ nói rồi...

Nàng chỉ là không muốn để cho truyền thông lại đồn đại mà thôi, chỉ mong tin tức hắn tới thăm trường quay sẽ không bị lộ ra cho giới truyền thông biết...

Bóng đêm đặc biệt lãng mạn lạ thường, kể cả ánh trăng mờ nhạt kia cũng đều mang theo một cảm giác mát lạnh, gió như sa[4], trắng như lưỡi liềm. Biệt thự ở xa chôn thành thị huyền ảo trong ánh trăng lại mang phong thái sừng sững ngạo mạn với trời đất cùng với nét cổ kính pha lẫn hiện đại. Toàn bộ khu biệt thự là sự hòa hợp giữa phong cách lãng mạn và trang trọng, tiền sảnh với trần cao và cửa lớn, cửa sổ hình tròn cùng với bậc thềm đá ở chỗ rẽ, tất cả lộ vẻ ung dung, hoa lệ quý giá.

Rừng trúc hiếm thấy dường như trở thành tiêu điểm của toàn bộ biệt thự, những cây trúc xanh um tùm tui tốt xếp thành hai hàng dọc theo con đường lát sỏi, màu xanh biếc của trúc từ xa títt dần dần mở rộng ra trước mắt, những ánh sao đêm lọt qua các kẽ hở.

Phía sau rừng trúc, còn có hoa viên của biệt thự với thiết kế thi công rất công phu, tỉ mỉ, càng giống như hoa viên trong cung đình, kể cả cây cỏ trên hòn non bộ đều là vận chuyển bằng máy bay từ nơi sản xuất đến, cây cối xanh tươi, bên cạnh còn lại là một thác nước suối nóng tự nhiên, bốn mùa như xuân.

Đây là biệt thự mà Hoắc Thiên Kinh thường ở lại nhiều nhất, là loại biệt thự tư nhân.

Cửa sổ sát đất tinh xảo, rèm cửa mỏng manh nhẹ nhàng nhảy múa, ánh trắng vàng óng xuyên thấu qua cửa thủy tinh rơi vào người đàn ông anh tuấn, khí thế mạnh mẽ.

Hắn chấp tay đứng phía trước cửa sổ, thông qua các cửa sổ kính trong suốt nhìn bao quát ra thế giới ở dưới chân, áo sơ mi màu đen bao lấy thân hình cao to, chiều cao trên 1m86 của hắn, chỉ đứng lặng yên như thế này cũng đã khiến cho người khác một loại cảm giác áp bách khó mà hít thở được.

Đá cẩm thạch đen trơn bóng mà mát lạnh trên mặt đất ánh ra bóng dáng mê hoặc của một người phụ nữ yêu kiều.

"Thiên Kinh..."

Cô ta bọc bên ngoài một lớp khăn tắm trắng, hoàn mỹ đem che lấp khuôn ngực cao ngất phía trước, khe ngực đẹp đẽ từ góc độ đường nhìn của người đàn ông không bỏ sót gì.

Hoắc Thiên Kinh chậm rãi xoay người.

Nhưng cặp mắt sắc bén thâm trầm lại như là ngâm mình ở giữa hồ sâu lạnh lẽo, biểu tình vẫn như cũ – lạnh lùng nghiêm nghị, khí tức cương liệt trên vầng trán khiến người ta chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền phát lạnh trong lòng. Trên khuôn mặt tôn quý tuy rằng không có biểu hiện gì, nhưng đôi mắt sắc bén nheo lại, thoáng như lưỡi kiếm sắc bén nhìn người đàn bà trước mắt. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Người phụ nữ này chính là Ngu Ngọc, cô ta thấy thế xong, trong lòng không khỏi hơi phát run, nhưng vẫn mạnh dạn đi lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng hắn.

"Thiên Kinh, em rất nhớ anh... Anh biết không, đêm đó em đợi anh rất lâu đấy."

"Cô nên biết tôi chưa từng có thói quen đến nhà đàn bà!" Giọng nói của hắn cũng băng lạnh giống như cặp mắt hắn, không hề dịu dàng.

Ánh mắt Ngu Ngọc tối sầm lại, cô ta sao lại không biết chứ, tuy nói biệt thự bây giờ cô đang ở là tiền của Hoắc Thiên Kinh bỏ ra mua, nhưng hắn chưa từng bước vào đến một bước, lần nào cũng đều là cô chủ động đến biệt thự của hắn...

Cho nên... ngày đó, trước mặt Phương Nhan, hắn nói cũng chỉ là vô tâm nói một câu mà thôi.

"Người ta đương nhiên biết rồi, cho nên sau khi nhận được điện thoại của anh, đều hủy bỏ mọi công tác của tôi nay."

Ngu Ngọc chủ động đưa thân thể mình quấn lên thân thể to lớn của hắn, phong tình vạn chủng ôm lấy cổ hắn, lẳng lơ nói.

"Vậy sao?" Hoắc Thiên Kinh hồ hững nhìn cô ta một cái, nhẹ nhàng đẩy cô ra rồi ngồi xuống sofa, bắt chéo chân nhìn cô.

Ngu Ngọc bị hắn nhìn, đáy lòng nổi lên sự hoảng hốt, thời tiết bên ngoài tuy rằng rất nóng, thế nhưng nhiệt độ trong phòng lại khiến cả người cô sớn gai ốc...

"Cô dường như rất căng thẳng?"

Hoắc Thiên Kinh mở miệng, ánh mắt sắc bén nhìn thấu vẻ bình tĩnh mà cô ta đang cố hết sức nguy trang, nhưng sau một câu nói, giống như một lưỡi kiếm sắc bén đã đánh tan sự bình tĩnh của cô ta.

Sắc mặt Ngu Ngọc giật mình sùng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, cười đến cực kỳ xinh đẹp.

"Nào có đâu, người ta chỉ là đã lâu không gặp anh, nhớ anh thôi..."

Cô ta nói xong liền ngồi lên trên đùi của người đàn ông, khuôn ngực đầy đặn cố tình đụng chạm vào cơ ngực rắn chắc của người đàn ông, ngón tay cũng trên đùa quấy nhiễu những lọn tóc của hắn.

Bàn tay không an phận của cô ta bị bàn tay to của Hoắc Thiên Kinh bắt xuống, ngay cả cặp mắt đen nhìn về phía cô, cũng lộ ra một chút bất mãn.

"Cô muốn làm bao nhiêu chuyện sau lưng tôi, hả?"

Ngón tay Ngu Ngọc khẽ run lên, đôi mắt đẹp mơ hồ hiện lên nỗi sợ hãi. *"Thiên Kinh... anh nói gì vậy?"*

"Thế nào? Chính mình làm chuyện gì đã quên rồi?"

Bàn tay to của Hoắc Thiên Kinh nhìn như khẽ vuốt trên đỉnh đầu cô ta, nhưng lại lộ ra hơi thở nguy hiểm rõ rệt, cặp mắt đột nhiên nheo lại, ngón tay dài tàn nhẫn nắm lại.

"Đừng." Từ da đầu Ngu Ngọc truyền đến một trận đau nhức, nước mắt đều nhanh chóng rơi xuống.

"Còn cần tôi nhắc nhở cô sao?" Giọng nói băng lạnh của người đàn ông quanh quẩn trên đỉnh đầu cô ta, tựa như vung lên một lưỡi hái tử thần khiến

kẻ khác kinh hãi.

Ngu Ngọc ngẩng mặt lên, gương mặt lộ ra vẻ đau đớn nhìn hắn. *"Thiên Kinh, anh rút cuộc làm sao vậy, người ta thực sự là không có lên làm chuyện gì sau lưng anh a... Đau quá..."*

Hoắc Thiên Kinh hừ lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn xuống cô ta nói: *"Tôi nói rồi, tôi không sợ đàn bà tham lam, thế nhưng lại lên làm nhiều việc mờ ám chỉ khiến tôi càng phiền chán. Không nên ngông cuồng cho rằng sẽ giấu diếm được tôi, vấn đề chỉ là tôi có muốn tra ra hay không thôi! Xin khuyên cô một câu, cố gắng diễn tốt "Thâm cung kế" của cô đi, nếu như còn nhằm vào Úc Noãn Tâm giờ trò gì, tôi sẽ hủy diệt cô hoàn toàn!"*

Ngu Ngọc trong lòng kinh hãi, đôi mắt đẹp đột nhiên trừng lớn.

"Thiên Kinh, anh đừng có nghe Úc Noãn Tâm nói linh tinh a, cô ta đố kị với em, em, việc ngưng hợp đồng diễn viên căn bản không có quan hệ gì với em, em..." Cô ta đột nhiên ngừng lại.

Sự lạnh lùng trong đáy mắt Hoắc Thiên Kinh ngày càng bùng cháy mãnh liệt, bên môi cũng nổi lên nụ cười ma quỷ.

"Cuối cùng cũng thừa nhận rồi? Tôi có nói đến chuyện ngưng hợp đồng diễn viên sao?"

"Thiên Kinh, anh hãy nghe em nói."

Ngu Ngọc vô cùng luống cuống, liền vội vàng kéo cánh tay hắn giải thích nói: *"Em, em thực sự không phải là cố ý, lúc đó em cũng không biết diễn viên lại chính là Úc Noãn Tâm, chỉ là lúc đó thấy được kịch bản kia thì cảm thấy rất hứng thú, lại đứng dịp em với nhà đầu tư là chỗ quen biết, cho nên..."*

So với việc phủ nhận, không bằng tìm một cái cớ thích hợp, nếu lại nhận sai, Hoắc Thiên Kinh người này luôn luôn là người ăn mềm không ăn cứng.

"Cho nên là thông đồng cùng một chỗ?" Hoắc Thiên Kinh thay cô ta nói tiếp, giọng nói lạnh lùng một chút hứng thú cũng không có.

Ngu Ngọc giật mình, liên tục lắc đầu. *"Thiên Kinh, em với nhà đầu tư kia chỉ là quen biết, bọn em không có vấn đề gì, thật đấy..."*

"Thật không?"

Hoắc Thiên Kinh tà mị cười, gương mặt anh tuấn tới gần cô. *"Tôi mặc kệ cô cùng tên đầu tư kia có quan hệ gì, nhớ kỹ cho tôi, sau này không được có chủ ý giờ trò với Úc Noãn Tâm!"*

Một tiếng quát lạnh, lộ ra sự tàn nhẫn lạnh lùng vốn có của hắn.

Ngu Ngọc khó khăn nuốt nước bọt xuống, nhìn người đàn ông mình đã hầu hạ ba năm rồi, ngực dồn dập phập phồng. *"Thiên Kinh, lẽ nào... anh lại quan tâm cô ta như thế?"*

Đây là lần đầu tiên cô ta dám phản kháng lại hắn.

Hoắc Thiên Kinh không giận mà lại cười, buông lỏng bàn tay kéo tóc cô ta, để cho cô ta một chút không gian.

"Quan tâm?" Hắn như là nghe được chuyện cười, khóe môi mở ra.

Thấy thế, Ngu Ngọc trong mắt nổi lên nghi hoặc. *"Vậy, vì sao..."*

"Rất đơn giản!"

Khí lạnh tàn nhẫn trong mắt Hoắc Thiên Kinh ngày càng rõ rệt, giống như ma quỷ khát máu, gần từng chữ mà nói: *"Bởi vì tôi còn chưa có chơi đùa đủ cô ta! Cho nên, cô tốt nhất an phận cho tôi, có nghe không?"*

Ngu Ngọc sợ đến gật đầu liên tục. Cô theo hắn ba năm rồi, cho tới bây giờ chưa thấy qua đáy mắt hắn có hận ý như vậy. Đây không phải là một loại dục vọng muốn giữ lấy một người đàn bà, rõ ràng là không che lấp hận ý chút nào, thật giống như dã thú đột nhiên vận sức chờ hành động, đem con mồi cắn xé nghiền nát.

Lẽ nào... hắn hận Úc Noãn Tâm?

Có thể sao?

Trong nhất thời cô thực sự hoang mang, người đàn ông này luôn luôn thâm sâu khó dò, tâm tư của hắn cô sao đoán được.

Có điều ít ra cô cũng yên tâm rồi, hóa ra Hoắc Thiên Kinh đối với Úc Noãn Tâm kia cũng chỉ có trả thù mà thôi, không có tình yêu.

Nghĩ tới đây, lòng của cô ta giãn ra rất nhiều.

"Thiên Kinh..."

Dù sao thời gian Ngu Ngọc ở cùng hắn là lâu nhất, rất am hiểu nhìn sắc mặt hắn mà hành động, cô ta như kẹo đường dính vào trong lòng hắn, nhẹ nhàng nói: "Người ta biết sai rồi, anh không phải tức giận nữa, vừa nãy anh đều dọa đến người ta rồi đấy..."

"Biết thế là tốt rồi, cô hắn là rất rõ ràng, tôi thích đàn bà biết nghe lời." Hoắc Thiên Kinh ôm lấy cô ta, đáy mắt tuy là một mảng băng lạnh, nhưng đôi môi lại nhếch lên một cái.

Thấy đáy mắt hắn hình như không còn tức giận, tâm tình của Ngu Ngọc tốt lên, vội vã nói: "Sau này anh nói cái gì thì em làm cái đó, như vậy được không."

Hoắc Thiên Kinh hồ hững liếc mắt nhìn cô ta, gật đầu.

"Thiên Kinh..." Thân thể Ngu Ngọc lập tức mềm như nước, kéo bàn tay to của hắn phủ lên chân mình, hỏi với giọng làm nũng: "Người ta nghe nói anh đầu tư vào "Vệ Tử Phu" rồi, đúng không?"

Tin tức này hôm nay cô mới nghe nói đến, quả thực hết sức kinh ngạc.

Hoắc Thị chưa bao giờ đầu tư vào điện ảnh, lần này sao đột nhiên lại thay đổi?

Thấy Hoắc Thiên Kinh không nói gì chỉ liếc mắt nhìn mình, Ngu Ngọc biết mình nhớ mồm, nhỏ giọng nói: "Người ta chỉ là hiếu kỳ thôi..."

"Hiếu kỳ?" Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhún mày, bàn tay to vung lên nắm chặt cằm cô. "Tôi thấy là hỏi thay nhân tình của cô đi? Sao? Lo lắng hắn lộ vốn?"

Ngu Ngọc hoảng sợ

"Thiên Kinh, em không có."

"Tôi không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào."

Hoắc Thiên Kinh đưa tay cắt đứt lời cô ta, bên môi tự nhiên nổi lên nụ cười hồ hững. "Người đàn ông khác thích thân thể của cô cũng rất bình thường, dù sao cũng chỉ là thứ mà Hoắc Thiên Kinh tôi dùng để phát tiết, đàn ông khác sao lại không muốn ném thử xem đây, chẳng qua may là lúc dùng cô, tôi vẫn luôn mang bao!"

Ngôn từ lạnh giá lộ ra sự tàn nhẫn vốn có của hắn, giọng điệu thản nhiên giống như là đang nói đến chuyện không có liên quan gì với mình.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: – Tình cờ gặp gỡ

Ngu Ngọc cảm thấy khó thở, người đàn ông trước mắt rốt cục có bao nhiêu tàn nhẫn cùng vô tình, cô là người rõ ràng nhất.

"Cởi!"

Hoắc Thiên Kinh tựa như một vị đế vương cao cao tại thượng, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta một cái, giọng nói cũng giống như gương mặt điêu khắc hoàn mỹ kia của hắn, không có chút độ ấm. Ngồi ở trên sofa nhìn rất nhàn nhã như đang dạo chơi, nhưng mà toàn bộ hơi thở nguy hiểm mạnh mẽ lại được cất giấu thật kỹ trong tư thế ngồi của hắn.

Ngu Ngọc chủ động đi đến trước mặt hắn, trên khuôn mặt mỹ lệ vô cùng xinh đẹp nở nụ cười đắc ý. Cô ta biết, cho dù hắn có nghiêm khắc đến cỡ nào, cũng sẽ không cự tuyệt người đẹp đáng lên tận cửa.

Cô ta giả vờ xấu hổ e thẹn như thiếu nữ, cởi áo khoác trùm trên người xuống, hai bầu ngực tròn trịa trắng như tuyết được phóng thích, khẽ run run vì hơi lạnh tràn đầy trong phòng, mái tóc quấn cuộn sóng đào dạt nhiệt tình, theo động tác đóng cửa của cô ta, lẳng lặng quét một đường vòng cung mỹ lệ trong không trung.

Hoắc Thiên Kinh nhếch môi một cái, hắn chậm rãi đứng dậy. Ngu Ngọc có thể cảm nhận được hơi thở nam tính càng ngày càng đến gần mình, sự vui mừng đặc biệt trong lòng khiến cô ta không thể kiềm chế được.

"Thiên Kinh..."

Bàn tay nhỏ bé của cô ta bắt đầu trêu đùa trên vòm ngực của hắn, một đường đi xuống phía dưới, phủ lên vật to lớn kiêu ngạo của hắn, thân thể mềm

mại như rắn trườn trên người hấn, hai mắt càng mê ly nhìn cặp mắt đen thâm thúy lạnh lùng của Hoắc Thiên Kinh.

"Thiên Kinh... Chúng ta, chúng ta đến phòng ngủ có được không?"

Ai dè, Hoắc Thiên Kinh lại hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó, bàn tay to hung hăng đem cô ta đè ép trước cửa sổ sát đất, chỉ đơn giản kéo quần xuống, sau đó không chút thương tiếc hung hăng đi vào trong cô ta!

"A!"

Cả người Ngu Ngọc bỗng run lên, rất hiển nhiên, cô ta hoàn toàn không chịu nổi vật to lớn và cứng rắn của hấn, ngay sau đó, cô ta liền bị một lực đạo điên cuồng thống trị.

Sự lạnh lẽo của cửa kính cùng với một loại kích thích khác thật sâu đã khuấy động giác quan của cô ta, cô ta không kiềm được dốc sức kêu to, cảm thụ được lực hấp dẫn trí mạng của người đàn ông lạnh lùng kia.

Thân thể Ngu Ngọc điên cuồng hòa theo sức mạnh dũng mãnh của Hoắc Thiên Kinh, quán lấy như rắn ...

Phát tiết! Hấn chỉ là đang phát tiết, cho dù là dưới trạng thái điên cuồng thể này, ánh mắt hấn vẫn là băng lạnh, thậm chí ngay cả áo sơ mi hấn cũng không cởi bỏ.

Hội đấu giá ngựa Hoàng gia.

Xung quanh hội trường sang trọng tràn ngập bầu không khí kinh doanh, còn dưới đài là đông đảo những doanh nhân thành đạt, những người yêu thích ngựa cùng với những người sưu tập ngựa, các quý ông giàu có.

"Các vị tiên sinh, phu nhân, tiếp theo các ngài sắp được thấy Flore Pegan, có bố là Fusaichi Pegasus, mẹ là Crown Crest, và ông là Mill Reef, tổng cộng tiền thưởng trung bình 2 năm trên 500 triệu nhân dân tệ, bây giờ bắt đầu bán đấu giá."

"Giá khởi điểm là 1 triệu đô la Mỹ, một một lần ra giá tối thiểu là 500 nghìn đô la, bắt đầu đấu giá!" Người chủ trì đứng ở vị trí chủ tịch trên đài tuyên bố.

"Noãn Tâm à, có thích con ngựa này không?" Ở hàng ghế VIP, Hoắc Thiên Kinh ôm cả vai nhỏ bé của Úc Noãn Tâm, nhẹ giọng hỏi.

Toàn trường đấu giá ngựa to như thế, con ngựa vừa được giới thiệu tên đó toàn thân đẹp đẽ sáng bóng, vừa nhìn đã thấy chính là tiêu điểm trong hội bán đấu giá ngựa ngày hôm nay.

"Tôi không am hiểu về ngựa, nhưng mà quả thực là rất đẹp." Úc Noãn Tâm thật thà nói.

"Được."

Hoắc Thiên Kinh ngoài ý muốn cười cười, cánh tay rắn chắc càng thêm ôm sát thân thể nàng, gương mặt anh tuấn cúi xuống, nói với nàng: *"Nếu như em thích, tôi sẽ tặng cho em."*

Tiếng nói trầm thấp tự nhiên lại lộ ra sự ôn nhu như đang nói với người yêu... mềm mại, ôn nhu, tựa như mùi thơm của rượu ngon xao động khóe môi.

Úc Noãn Tâm sững sốt, bàn tay hấn đặt bên hông nàng nóng hổi cùng với giọng nói vô cùng ôn nhu khiến trái tim nàng *"thình thịch"* một tiếng, tâm trạng hoảng hốt...

"Hoắc tiên sinh, tôi... tôi không cần." Nàng cố gắng chuyển tầm mắt của mình, nói nhỏ.

Tuy rằng nàng thích con ngựa này, nhưng mà nàng muốn con ngựa này để làm gì đây, chắc không phải là phải nuôi ở nhà đi?

Đang suy nghĩ, bảng đấu giá trong tay bị hấn bắt ngờ nắm lấy giờ lên.

"Hoắc tiên sinh?"

"Giúp tôi lấy được nó!"

Hoắc Thiên Kinh vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của nàng một chút, nhếch miệng, *"Yên tâm, trên toàn thế giới tôi có rất nhiều trang trại nuôi ngựa. Em thích, tôi có thể tặng cho em một trang trại để nuôi nó, yên tâm đấu giá đi."*

Úc Noãn Tâm không khỏi lưu luyến, Hoắc Thiên Kinh ngày hôm nay dường như là lạ. Từ lúc hấn đến phim trường đón nàng đến đây, dọc đường đều ôn nhu như vậy, cảm giác lạnh lùng kia dường như tiêu tan mất, giống như là một người hoàn toàn khác...

Nhưng mà, việc này cũng không tính cái gì, người đàn ông này vốn là người mà kẻ khác khó đoán chắc được, bây giờ việc nàng quan tâm nhất chính là cuộc đấu giá hiện tại. Giá khởi điểm là 1 triệu đô la, dùng nhiều tiền như vậy chỉ là vì muốn đấu giá một con ngựa?

Nàng nhìn bốn phía xung quanh, không khỏi than nhẹ, những người có tiền thật đúng là ăn không ngồi rồi.

"Hai triệu!" Đang suy nghĩ, một người đàn ông trung niên to béo đến chày cả mỡ hô to, hấn vừa hô vừa lấy tay xoa xoa mồ hôi trên trán.

"Vị tiên sinh này trả 2 triệu! Còn có ai trả cao hơn 2 triệu không?" Người chủ trì đứng trên khán đài lớn tiếng nói.

"Noãn Tâm, giờ tám bảng mặt đỏ lên."

Hoắc Thiên Kinh khoan thai dạy nàng giờ bảng nào, trên khuôn mặt anh tuần mang theo nụ cười thần nhiên, tuần mỹ giống như một vương tử.

Úc Noãn Tâm ngây ngốc giờ tám bảng lên

"Ba triệu!" Người chủ trì thấy thế xong lớn tiếng nói: "Vị tiểu thư này trả ba triệu!"

Úc Noãn Tâm lại càng hoảng sợ, vội vã nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh

"Hoắc tiên sinh, vừa rồi không phải nói mỗi lần trả giá 500 nghìn sao?"

Thấy bộ dạng hoảng hốt lo sợ của nàng, Hoắc Thiên Kinh buồn cười khẽ vuốt đầu nàng, nói: "Bé ngốc, mặt đỏ là tăng gấp đôi giá trị của thẻ, tôi cũng đã nói em mỗi lần giờ bảng đều trả giá là 1 triệu."

Đây là lần đầu tiên hấn gọi nàng một cách vô cùng thân mật như vậy, vừa dứt lời xong, cảm giác ám muội không rõ bao phủ lấy hai người.

Úc Noãn Tâm le lưỡi, ở chỗ này, tiền tài giống như chi là một con số... Thật quá xa xỉ.

"Bốn triệu!" Người đàn ông mập mạp kia hiển nhiên không phục, tiếp tục kêu lên.

Úc Noãn Tâm lại càng hoảng sợ, không đợi phản ứng lại, bàn tay nhỏ bé của nàng liền bị Hoắc Thiên Kinh ép buộc giờ lên, thẻ đỏ lại lần nữa hiện ra.

"Năm triệu!" Người chủ trì hưng phấn hoan hô. "Vị tiểu thư này ra đến năm triệu!"

Tim nàng đều muốn nhảy ra ngoài.

Ánh mắt toàn hội trường đều tập trung trên người Úc Noãn Tâm, giới truyền thông vẫn bao vây bên ngoài hội đấu giá dường như cũng đã nhận ra hai người, bắt đầu xôn xao, Úc Noãn Tâm vội vã buông tám bảng xuống, bất mãn liếc mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh.

Ngược lại Hoắc Thiên Kinh cũng không nói gì, chỉ héch miệng cười, chiếc kính râm màu tối che khuất cặp mắt thâm sâu của hấn, khiến Úc Noãn Tâm nhìn không thấu rốt cuộc là hấn đang suy nghĩ cái gì.

"Các vị, vị tiểu thư này ra giá tới năm triệu rồi, còn có ai ra giá cao hơn năm triệu không?" Người chủ trì cuộc đấu giá lên tiếng hỏi toàn hội trường.

Người đàn ông béo chày mỡ kia hấn hấn rồi đi.

Đúng lúc này...

"6 triệu 500 nghìn!" Giọng nói đàn ông như trời đêm yên tĩnh, lộ ra trầm thấp trong trẻo vang lên, nhưng lại vọng tới toàn hội trường.

Cả hội trường xôn xao, đều quay người nhìn lại.

Tiếng nói quen thuộc làm cho bàn tay cầm bảng của Úc Noãn Tâm run lên, cũng vô thức quay đầu...

Dáng người cao to anh tuần đi từng bước xuống bậc thang, mày kiếm mắt sáng, áo sơ mi cắt may khéo léo đưa vóc người lừng lững của anh ta hiển lộ không bỏ sót. Dưới trán, cặp mắt đen kịt dường như hồ nước sâu không thấy đáy, nụ cười tràn đầy tự tin lộ ra dọc theo khóe môi gợi cảm của anh...

Người chủ trì quên mất cả nhắc lại giá.

Người đàn ông này rõ ràng là giữa cuộc đấu giá mới đến, anh không đi tìm chỗ ngồi, ngược lại khoan thai đi đến chỗ ngồi của Hoắc Thiên Kinh.

Hoắc Thiên Kinh không quay đầu lại, thân thể to lớn ung dung ngồi dựa vào lưng ghế, đôi môi chậm rãi cong lên, càng mang theo một ý vị lạnh lẽo không gì sánh được...

Hấn quả nhiên là sẽ đến!

Người phụ nữ bên cạnh đã sớm vô cùng kinh ngạc, bóng dáng quen thuộc đó đang tiến đến mình càng lúc càng gần, cuối cùng mãi cho đến khi ánh mắt hai người gặp nhau...

Bước chân người đàn ông đột nhiên dừng lại, cặp mắt đen thanh thuần nhìn thấy Úc Noãn Tâm một cái liền trở nên nghi hoặc và chấn kinh...

Tấm bảng rót cuộc đánh rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh...

"*Lăng Thần...*" Úc Noãn Tâm từ từ đứng dậy, trong mắt hàm chứa vẻ khó tin.

"*Vị tiên sinh này vừa ra giá tới 6 triệu 500 nghìn, xin hỏi còn có ai trả giá cao hơn 6 triệu 500 nghìn không?*" Tiếng người chủ trì lần thứ hai vang lên.

"*6 triệu!*" Giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh cuối cùng cũng vang lên, chỉ thấy hần hơi vùng tay lên một chút, nụ cười trên khóe môi lộ vẻ băng lạnh.

Cả hội trường đều chấn động, nhưng lúc nhìn thấy rõ hai người vừa trả giá là ai, đều bắt đầu nghị luận.

"*Vị tiên sinh này trả giá 8 triệu, còn có ai trả cao hơn 8 triệu không?*"

8 triệu lần thứ nhất,

8 triệu lần thứ hai,

8 triệu lần thứ ba, *đấu giá kết thúc!*" Người chủ trì nặng nề gõ xuống chiếc búa nhỏ.

Hoắc Thiên Kinh thỏa mãn đứng dậy, đi tới trước mặt Úc Noãn Tâm vẫn đang trong trạng thái giật mình bất động, ở trước mặt Tả Lăng Thần, vô cùng thân thiết ôm vai nàng, lấy kính râm xuống.

"*Không ngờ Tả tiên sinh và Hoắc mỗ lại cùng thích một con ngựa, nhưng mà quả thực là ngại ngại, Tả tiên sinh lại chậm một bước!*"

Trong lời nói rõ ràng lộ ra ý tứ hàm xúc, quay đầu nhìn người đàn bà trong lòng, nhẹ giọng nói: "*Noãn Tâm à, con ngựa em thích đã mua được rồi, từ hôm nay trở đi, nó đã thuộc về em.*"

Giọng điệu mờ ám không chịu nổi, làm cho người ta chứng kiến đều phải sinh liên tưởng.

Hàng mày anh tuấn của Tả Lăng Thần đột nhiên nhíu lại, sau khi thấy bàn tay to đặt trên đầu vai Noãn Tâm, đột nhiên nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, sau một khắc, nắm tay nhanh chóng lặng lẽ siết chặt...

Hơi thở của Úc Noãn Tâm trở nên gấp gáp, còn bàn tay to trên đầu vai giống như là gong kim gắt gao trói chặt lấy mình, khiến nàng không cách nào gỡ ra.

"*Noãn Tâm, giới thiệu với em một chút, vị này là tổng tài trẻ tuổi của Tả Thị – Tả Lăng Thần tiên sinh!*" Hoắc Thiên Kinh cố ý nói một câu, giọng nói băng lạnh mà trầm thấp nặng tựa như đá nện xuống trái tim của Úc Noãn Tâm.

Nàng nhíu mày quay đầu lại nhìn người đàn ông bên cạnh, cuối cùng cũng hiểu rõ...

Hắn cố ý!

Hóa ra hắn cùng Lăng Thần đều đã biết nhau, nhưng chưa từng có nói cho nàng, hắn làm như vậy là có mục đích gì?

Trong lúc nhất thời, nàng nghĩ người đàn ông bên cạnh thật là đáng sợ... Đoán không ra, thực sự đoán không ra!

Trong không khí, luồng khí lưu chuyển trở nên cứng ngắt.

Đèn đỏ hiện lên báo hiệu hội đấu giá kết thúc, giới truyền thông thoáng chốc đã ào ào xông vào, bao vây xung quanh ba người thu hút sự chú ý nhất của đám đông. Trong tức khắc, tiếng bấm máy ảnh, ánh đèn camera loang loáng tràn ngập quanh bọn họ.

"*Hoắc tiên sinh, Tả tiên sinh, xin hỏi hai vị đồng thời cùng xuất hiện ở hội đấu giá, có phải là đều hứng thú với con ngựa Flore Pegan nổi tiếng không?*"

"*Tả tiên sinh, Tả Thị cùng Hoắc Thị luôn luôn là đối thủ của nhau, bây giờ hai vị lại đều xuất hiện trước giới truyền thông, đây có phải là bước tiếp theo để hai vị cạnh tranh đấu thầu xây dựng công trình "thành phố hoàn mỹ" hay không?*"

"*Đúng vậy, nghe nói hạng mục đấu thầu công trình "thành phố hoàn mỹ" là mục tiêu tranh đoạt của rất nhiều thương gia, trong đó hai nhà cạnh tranh lợi hại nhất chính là Hoắc Thị và Tả Thị. Xin hỏi hai vị có thể tiết lộ một chút thông tin được không? Còn nữa, hai năm nay Hoắc Thị và Tả Thị cạnh tranh rất gay gắt, có nghĩa là không có khả năng hợp tác sao?*"

Các phóng viên truyền thông ngơ ngác một câu, ta một câu, đều rất khẩn trương đem nghi vấn trong lòng hỏi ra, chỉ sợ bỏ quên điều gì.

"*Thương trường như chiến trường.*"

Hoắc Thiên Kinh bất ngờ mở miệng, phóng viên truyền thông toàn hội trường đều yên lặng, đưa ống kính nhắm về phía hắn. Còn Hoắc Thiên Kinh thì đưa ánh mắt nhìn về khuôn mặt tối sầm lạnh lùng của Tả Lăng Thần, tiếp tục nói: "*Trên thương trường, làm tri kỷ khó, làm đối thủ khó, cho nên,*

Hoắc Thị cùng Tả Thị cũng không phải không có khả năng hợp tác, chỉ cần lợi ích cho phép, không có gì là không thể, Tả tiên sinh, anh nói phải không."

Hắn đem câu chuyện vút cho Tả Lăng Thần, khoe môi gọi lên sự cuồng ngạo.

Giới truyền thông đổ dồn ánh mắt quan tâm chuyển hướng sang Tả Lăng Thần.

Tả Lăng Thần liếc mắt nhìn thật sâu Úc Noãn Tâm xong, khoe môi nở ra một nụ cười tự nhiên. Tuy rằng anh ngàn vạn lần không tình nguyện, nhưng cũng sẽ không biểu hiện ra nhiều trước mặt giới truyền thông.

"Không sai, lúc này có lẽ Tả Thị và Hoắc Thị là đối thủ cạnh tranh, sau này biết đâu lại chính là bạn bè hợp tác thân thiết, trường hợp này trước đây cũng không phải là chưa từng có."

Lời nói hết sức ung dung của hai người leo lên hai tập đoàn khiến cho giới truyền thông đều nhao nhao vui vẻ.

"Úc tiểu thư, trong khoảng thời gian này có rất nhiều tin đồn về cô và Hoắc tiên sinh, ngày hôm nay hai người lại cùng đến dự hội đấu giá này, xin hỏi, quan hệ của hai người là gì."

"Úc tiểu thư, từ sau khi Hoắc tiên sinh nói một câu kia trong chương trình, danh tiếng của cô nổi lên như cồn, chúng tôi có thể giải thích là cô sắp thay thế được vị trí của tiểu thư Ngu Ngọc hay không đây?"

"Hoắc tiên sinh xin trả lời một chút, lần trước trong chương trình đó, câu nói của ngài là có ý tứ gì, lẽ nào hiện giờ hai người đang hẹn hò yêu đương sao?"

Các phóng viên lại đem chủ đề câu chuyện chuyển lên trên người Úc Noãn Tâm.

Sắc mặt của Úc Noãn Tâm trở nên có chút khó coi, nàng vô thức nhìn Tả Lăng Thần, vừa vận dụng phải ánh mắt thăm dò của anh, mà dễ dàng nhận ra là anh đang chau mày càng lúc càng chặt.

"Tôi..." Nàng muốn mở miệng giải thích, lại bị người đàn ông bên cạnh thỉnh thoảng cắt đứt.

"Hoàn toàn chính xác là trong chương trình đó tôi có nói Úc tiểu thư thích hợp làm người yêu!"

Hoắc Thiên Kinh tự nhiên mang nét mặt sáng ngời ôm lấy người Úc Noãn Tâm, vô cùng mờ ám nhìn nàng, sắc sảo nói chột hạ: *"Tôi nghĩ nếu có thể, Úc tiểu thư hẳn là sẽ lựa chọn chính xác của tôi!"*

Đáy mắt Tả Lăng Thần đột nhiên tối sầm lại, nắm tay siết chặt nổi lên gân xanh, không khó nhìn ra trong lòng anh đang kiềm nén lửa giận.

Các phóng viên sau khi nghe vậy gần như đã trở nên điên cuồng.

Úc Noãn Tâm thì lại tròn to mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh, nhìn thẳng vào cặp mắt đen diệu dàng mang theo ý cười kia của hắn, nụ cười của hắn nhìn có vẻ chân thành như vậy, giống như... tất cả điều hắn nói đều là sự thật.

Thế nhưng, nàng hiểu rất rõ, hắn chỉ đang diễn trò! Diễn trò cho giới truyền thông xem, thậm chí diễn trò để cho Lăng Thần xem!

Vì sao lại như vậy? Hắn vì sao phải làm như vậy?

"Hoắc tiên sinh, nghe nói ngài đã có vị hôn thê rồi, vậy việc này phải giải thích thế nào đây?"

"Đúng vậy..."

"Thật ngại, Hoắc tiên sinh còn có một cuộc hội nghị quan trọng phải tham dự, lần sau sẽ lại trả lời câu hỏi của mọi người!" Giới truyền thông còn muốn đặt thêm câu hỏi, vệ sỹ của Hoắc Thiên Kinh đều đã tiến lên, ngăn cản cái nhìn chăm chú của giới truyền thông. Các phóng viên không thể làm gì khác hơn là bất mãn rời đi.

Tất cả mọi nguy trạng đều gỡ xuống hết, Úc Noãn Tâm một tay hất cánh tay của Hoắc Thiên Kinh ra, ngón tay vô thức gắt gao nắm chặt lại, nàng cảm thấy rất lạnh, là cái lạnh tỏa ra từ trong lồng ngực.

Tất cả, đều là hắn đã sớm sắp đặt sẵn sàng...

"Noãn Tâm, tôi tặng em một món quà như thế, đêm nay em nên cảm ơn tôi thật tốt mới được!" Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, thỏa mãn nhìn gương mặt gần như tái nhợt của Tả Lăng Thần.

Đầu ngón tay Úc Noãn Tâm đều nhanh chóng lọt vào trong lòng bàn tay, đôi môi nàng run rẩy, rốt cục nhìn không được quay về phía hắn hét lớn một tiếng

"Hoắc Thiên Kinh, anh thực quá đáng!" Không biết vì sao trong mắt lại nổi lên nước mắt, sau khi hung hăng lau lau một chút, nàng chạy ra khỏi hội trường.

"*Noãn Tâm.*" Tà Lăng Thần không nói lời nào, trực tiếp đuổi theo.

Hoắc Thiên Kinh khoanh tay đứng, nhìn bóng dáng hai người đã đi xa, nụ cười trên khóe môi chậm rãi hạ xuống, thay vào là gương mặt lộ vẻ lạnh lẽo...

"*Hoắc tiên sinh, có cần chúng tôi đuổi theo đưa Úc tiểu thư trở về không?*" Một người vệ sỹ trong số đó tiến lên cung kính hỏi.

"*Đàn bà thì có gì mà cần phải đuổi theo?*"

Hoắc Thiên Kinh chau mày, trong đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo, bộ mặt thờ ơ lạnh nhạt vừa đối mặt với giới truyền thông giờ đã hoàn toàn biến mất, cả người lộ ra sát khí khiến kẻ khác không rét mà run.

"*Vâng! Bọn tôi hiểu rõ.*" Đám vệ sỹ đều lui ra phía sau, không dám nhiều lời nữa.

Cặp mắt ưng hẹp dài của Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nheo lại, lộ ra ánh mắt tinh nhuệ sắc bén!

"*Anh nhất định phải dùng cách này để đánh bại sự tự tin của Lăng Thần sao?*"

Trong hội trường, lúc mọi người dần dần rời đi, một giọng nói bình tĩnh của phụ nữ nhẹ nhàng vang lên, tiếng nói như hoa thậm chí lộ ra một tia yêu thương.

Hoắc Thiên Kinh nhìn lại, thấy dáng người yếu điệu kia, cười lạnh một tiếng, không nói gì, mà đi thẳng ra khỏi hội trường.

"*Thiên Kinh!*" Phương Nhan đuổi theo hấn, ngăn không cho hấn rời đi. "*Anh buông tha cho Lăng Thần được không? Không nên tranh cãi cùng anh ấy nữa!*"

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên trở nên hung ác, bàn tay to như gọng kìm kéo lấy cánh tay cô, gần như là kéo cô thẳng một đường đến trước xe, mở cửa xe một tay ném cô vào trong.

"*Tôi cảnh cáo cô, yên tâm chờ làm Hoắc thiếu phu nhân của cô, ngoài ra thì hết thảy chuyện của hấn không được phép xen vào!*" Hấn sai bước tiến đến, gương mặt anh tuấn cương nghị lộ vẻ băng lạnh. "*Còn nữa, cô hiểu rõ cho tôi, không phải là tôi tranh cùng hấn, mà là Lăng Thần của cô đang tranh với tôi!*"

Trong lòng Phương Nhan đột nhiên đau xót, nàng quan sát người đàn ông trước mặt, càng nhìn càng thấy xa lạ...

"*Thiên Kinh, em có thể mặc kệ anh cùng Lăng Thần trên thương trường tranh giành đến người chết ta sống, thế nhưng Úc Noãn Tâm cùng với Lăng Thần yêu nhau, xin anh... buông tha cho Úc Noãn Tâm đi. Cô ấy chỉ là một người con gái đơn thuần, không nên đem cô ấy cuốn vào chuyện này.*"

"*Thật sao?*"

Hoắc Thiên Kinh nhìn về phía Phương Nhan, giọng nói lạnh lùng lộ ra quyền uy cao cao tại thượng. "Hoắc Thiên Kinh tôi chưa bao giờ ép buộc đàn bà làm cái gì, cho dù bọn họ yêu nhau thì sao, có liên quan gì tới tôi? Cô ta đã cầu xin tôi, chủ động nằm lên giường của tôi, ta chưa từng có nguyên tắc không hưởng thụ! Tôi nghĩ, nếu cô ta có thể lên giường cùng tôi, như vậy đối với tên Tà Lăng Thần kia cũng không phải là thật tình gì! Cô ta có thể đạt được thứ mình muốn từ tôi, mà tôi cũng đồng dạng thu được sự thỏa mãn xác thịt. Tất cả chỉ là giao dịch mà thôi, về điểm này, Úc Noãn Tâm hiểu rõ hơn nhiều so với cô!"

Trái tim Phương Nhan bị lời nói hung hăng của hấn lay động một chút, trong mắt đúng là vẻ kinh ngạc vô cùng... Úc Noãn Tâm, người con gái này, thực sự là như thế sao?

Lúc này, rốt cục cô phát hiện ra đau nhức trong lòng còn vì nhiều sự tình mà cô không cách nào nắm rõ được...

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: – Hồi ức tàn nhẫn

"*Noãn Tâm, Noãn Tâm!*" Tà Lăng Thần đuổi theo sau bóng dáng Úc Noãn Tâm đang chạy xa rồi kéo lại, nhưng lúc thấy nước mắt nàng chảy ràn rụa, trong lòng đột nhiên đau xót, ôm nàng vào trong lòng.

"*Lăng Thần...*" Nằm trong lòng anh, Úc Noãn Tâm sớm đã khóc không ra tiếng. Nàng không biết vì sao mình lại như vậy, tâm trạng phức tạp đến nỗi ngay bản thân mình cũng không thể nói rõ được.

Tà Lăng Thần găt gao ôm nàng, cũng không nói hết, chỉ vỗ về lưng nàng một cách quan tâm, bàn tay to dày rộng đầy sự trấn an, để nàng tùy ý khóc trong lòng mình.

Cặp mắt hiện lên vẻ khí khái, sự đau lòng dần dần hiện lên, ánh mắt lóe lên nhuốm một thần sắc u ám...

Một lúc lâu sau, đợi cho tiếng khóc của người con gái trong lòng biến thành nức nở, anh mới nhẹ nhàng đẩy nàng ra một chút, dùng tất cả thương yêu lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng.

"*Noãn Tâm, đừng khóc nữa, nhìn em khóc, lòng anh sẽ đau đớn...*" Vẫn ôn nhu như thường ngày, tựa như vị vương tử rất biết chăm sóc người khác, không có chút tức giận.

Trái tim Úc Noãn Tâm theo nụ hôn của anh nổi lên một tia đau lòng...

"*Lăng Thần, anh... với anh ta quen biết sao?*" Đôi mắt rung rung nhìn thẳng vào mắt anh ta, trong làn nước mắt mờ mờ tự dưng hiện lên một thần sắc phức tạp mà ngay cả nàng cũng không phát hiện ra.

Tà Lăng Thần không khó nắm bắt được sự thay đổi làm anh thấy xa lạ này, đáy mắt hơi giật mình, rồi nhẹ nhàng găt đầu một cái.

"*Vì sao cho tới bây giờ anh lại chưa từng nói tới?*" Trong lòng Úc Noãn Tâm rất khó chịu, loại khó chịu này còn trầm trọng hơn cả sự lừa dối.

Khóe môi Tà Lăng Thần chậm rãi nở ra một nụ cười bao dung...

"*Cô bé ngốc, em chưa từng hỏi anh.*"

Úc Noãn Tâm cụp mắt xuống, đáng vẻ khóc xong khiến người ta thương yêu, hồi lâu nàng mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tà Lăng Thần. "*Lăng Thần, thực ra sự tình cũng không giống như Hoắc tiên sinh nói, em sẽ đi theo anh ta đến dự hội nghị đấu giá, là bởi vì...*"

"*Noãn Tâm...*" Tà Lăng Thần vô cùng ôn nhu lại lần nữa ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng cắt đứt lời nàng. "*Em không cần giải thích với anh, anh tin tưởng em.*"

Úc Noãn Tâm cảm thấy uất ức, ở trong lòng anh hạ giọng nói: "*Lẽ nào anh không tức giận sao?*"

"*Giận.*"

Giọng nói của Tà Lăng Thần vẫn ôn nhu như trước nhẹ nhàng rơi vào trong tai nàng. Nghe thấy vậy xong, nàng ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, đáy mắt hiện lên vẻ khâm trọng, anh ấy thực sự tức giận sao? Nhất định là đúng rồi, cho dù là ai thấy một màn như vậy, nghe thấy những lời nói kia đều sẽ hiểu lầm...

"*Cô bé ngốc...*"

Tà Lăng Thần thấy vẻ mặt khâm trọng của nàng xong, không khỏi nở nụ cười, khẽ vuốt mái tóc dài của nàng nói: "*Em là người con gái anh yêu nhất, cho nên thấy em đứng bên người đàn ông khác, anh sẽ tức giận. Lúc thấy ánh mắt ám muội của người đàn ông khác nhìn em, anh cũng sẽ tức giận. Nhưng anh biết người mà Noãn Tâm của anh yêu chính là anh, em chỉ có thể thuộc về anh. Nghĩ như vậy, sẽ không tức giận nữa.*"

"*Lăng Thần...*" Úc Noãn Tâm bị anh nói làm cho cảm động, chủ động ôm lấy người anh.

Người đàn ông này dường như vĩnh viễn đều như vậy, bao dung nàng, hiểu nàng, thậm chí chưa từng nổi giận với nàng. Có một người đàn ông yêu mình như thế, là một việc rất hạnh phúc, rất hạnh phúc...

Thế nhưng...

Ánh mắt Úc Noãn Tâm dần dần trở nên âm trầm, vô thức hỏi một câu: "*Hoắc tiên sinh... hình như rất hay nhắm thẳng vào anh, anh với anh ta...*" Nàng không hỏi hết câu, bởi vì ngay khi những lời này bật thốt ra, nàng mơ hồ có thể cảm nhận được thân thể Tà Lăng Thần khẽ run lên một chút.

"*Lăng Thần?*" Nàng không giải thích được mà nhìn anh, đôi mắt đẹp ẩn chứa vẻ hoài nghi ngờ.

Trong mắt Tà Lăng Thần hiện lên một chút khó hiểu, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, khóe môi đẹp cong lên ôn nhu. "*Tà Thị cùng Hoắc Thị hiện nay đang tranh giành một dự án, em cũng biết thương trường như chiến trường, hai bên có thể dùng bất kỳ phương thức nào để tấn công đối phương. Không cần lo lắng, đây là chuyện rất bình thường.*"

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng găt đầu một cái, chớp đôi mắt dưới hàng lông mi dài che lấp đi nghi hoặc thật sâu của mình.

Mọi chuyện thực sự giống như Lăng Thần nói sao? Nếu như quả thực đúng là như vậy, vì sao lúc anh ấy giải thích, đáy mắt lại xẹt qua một tia nặng nề?

Còn nữa, Hoắc Thiên Kinh lại chỉ vì một dự án mà chọn dùng thủ đoạn như vậy sao? Người cao cao tại thượng như hắn, đối với bất cứ cuộc cạnh tranh nào trên thương trường đều có thể ung dung bình thản, cho dù gặp phải bại gai cũng không cần phải có thái độ này chứ?

Vì sao... Lòng của nàng vẫn cảm thấy bất an, nhưng không cách nào hỏi ra được...

Nàng lại lần nữa nhìn về phía anh, nhưng phát hiện anh sớm đã thay đổi nét mặt ôn nhu như trước, kéo nàng lại.

"*Lăng Thần.*"

"*Noãn Tâm, đi theo anh...*"

Biệt thự xinh đẹp dường như lan tràn một màu xanh của đồng cỏ, phong cách kiến trúc đặc biệt làm cho Úc Noãn Tâm thoáng như đặt mình trong thế giới cổ tích, cửa sổ sắt đất cao cao nhìn thẳng ra hoa viên bướm bướm bay lượn, gió mát thoảng qua, mùi hoa thoang thoảng nương theo làn gió bay nhẹ xung quanh...

Con đường dưới tàng cây cọ được trải đầy những cánh hoa hồng với một sắc hồng giống như pháo bông, một đường kéo dài đến cửa lớn của phòng chính. Xung quanh rộn ràng tiếng chim thanh thuy kêu lên vui mừng. Cảnh tượng này, đẹp đến nỗi có cảm giác tựa như thần thoại...

"*Lăng Thần, đây là...*" Con mắt trong suốt của Úc Noãn Tâm hàm chứa nỗi nghi hoặc.

Tà Lăng Thần không nói gì, chỉ là thản nhiên cười, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng đi thẳng vào trong tòa biệt thự như mộng như ảo, phòng lớn tựa như một biển hoa, mùi hương thanh nhã ùa vào mặt, đôi mắt đẹp của Úc Noãn Tâm lộ vẻ kinh ngạc...

"*Thích nơi này không?*"

Anh nhẹ nhàng ôm nàng từ đằng sau, đôi môi cong lên duyên dáng mềm nhẹ rơi vào bên tai nàng, tiếng nói trầm thấp thanh thuần như rượu ngon vang lên...

"*Lăng Thần...*" Úc Noãn Tâm cảm thấy tim đập nhanh hơn, nàng có thể cảm nhận được cái gì, trong nhất thời không biết trả lời thế nào.

"*Noãn Tâm, nơi này sẽ là nơi anh và em ở, hài lòng không?*" Miệng anh cong lên, lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Cả người Úc Noãn Tâm khẽ run lên một chút, ánh mắt lóe lên, giống như trong nháy mắt có một sự trốn tránh, hoặc giống như đang chờ đợi cái gì đó...

"*Noãn Tâm!*" Tà Lăng Thần nhẹ nhàng xoay người nàng lại, làm cho nàng ngẩng đầu lên nhìn mình, thâm tình nói: "*Anh muốn kết hôn, lấy em làm vợ, việc này bất kể 3 năm trước hay 3 năm sau đều không thay đổi!*"

Nói xong, anh lấy ra từ bó hoa một cái hộp tình xảo...

Úc Noãn Tâm ngây ngốc nhìn hộp quà trong tay anh, là cái hộp lần trước bị nàng từ chối, anh...

"*Lần trước em không mở nó ra, hôm này, bất kể em có đồng ý hay không, anh đều phải tự mình đeo nó vào ngón tay em...*"

Ánh mắt ôn nhu của Tà Lăng Thần lộ rõ vẻ ngang ngược, lời nói kiên định giống như không cho nàng cự tuyệt, anh mỉm cười từ từ mở chiếc hộp ra...

Hơi thở của Úc Noãn Tâm dần dần nhanh hơn...

Đèn chùm pha lê trong biệt thự phản chiếu ánh sáng, trong chốc lát kết hợp với vật trong chiếc hộp hình thành nên một thứ ánh sáng chói mắt.

Một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh xa hoa mỹ lệ, ánh sáng tạo nhả của nó giống như đám bị thương con mắt của Úc Noãn Tâm. Không khó nhìn ra chiếc nhẫn kim cương này được chế tác vô cùng tinh xảo.

"*Noãn Tâm, đây là chiếc nhẫn anh đã đặt nhà châu báu bậc thầy Winston đặc biệt thiết kế cho em, là chiếc nhẫn độc nhất vô nhị trên thế giới. Nó, chỉ xứng đeo ở trên tay em...*" Tà Lăng Thần nhẹ nhàng nâng tay nàng lên, lấy chiếc nhẫn ra, hầu như không hỏi ý kiến nàng, đã từ từ đeo nhẫn vào ngón tay nàng.

Da thịt đang đông cứng đụng chạm đến chiếc nhẫn bạch kim, cảm giác hơi lạnh khiến Úc Noãn Tâm bỗng nhiên phản ứng lại.

"*Lăng Thần*" Nàng đột nhiên rút lại ngón tay, tháo ra chiếc nhẫn đã đeo được một nửa...

"*Noãn Tâm?*"

Đáy mắt Tà Lăng Thần đột nhiên cả kinh, nghi hoặc nhìn nàng. "*Vì sao lại cự tuyệt? Lẽ nào...*" Nói đến đây, tim anh đột nhiên sinh ra một dự cảm bất thường, cúi đầu nói: "*Em yêu anh ta rồi?*"

"*Không, em không có!*" Úc Noãn Tâm trong mắt ngấn ra, phản xạ phủ nhận. "*Em cự tuyệt cũng không phải bởi vì anh ta.*"

Tà Lăng Thần nhìn vào nàng, dần dần, đáy mắt lộ ra một tia đau lòng. "*Em biết anh ta trong lời nói của anh là ai...*"

Kỳ thực, lúc thấy nàng đi cùng Hoắc Thiên Kinh đến dự hội đấu giá, anh bắt đầu khủng hoảng và sợ hãi, anh sợ mất đi nàng. Cho nên cách bảo đảm chắc chắn nhất chính là làm cho Úc Noãn Tâm trở thành vợ mình, chỉ có như vậy anh mới có thể an tâm!

Úc Noãn Tâm sững sốt, lập tức gượng cười một chút. *"Anh ta trong lời của anh là chỉ Hoắc tiên sinh! Thế nhưng em không có khả năng yêu anh ta, vĩnh viễn không có khả năng, nhưng, em cũng không thể gả cho anh được!"*

"Vì sao?"

Tả Lăng Thần thấy nàng phủ nhận việc này, tảng đá trong lòng cũng được rơi xuống, nhưng vẫn không cam lòng hỏi: *"Em nói em không thể gả cho anh, chứ không phải là không muốn! Noãn Tâm, em là người con gái đã định trước kiếp này của anh, đây là sự thật vĩnh viễn không thể thay đổi!"*

"Lăng Thần, vì sao anh không hiểu? Nếu như chúng ta thực sự có duyên, 3 năm trước đã ở bên nhau rồi! Bây giờ cho dù chúng ta gặp lại cũng không quay về như trước được nữa rồi!" Tâm tình Úc Noãn Tâm có chút kích động nói.

Hai tay Tả Lăng Thần giữ lấy bả vai run run của nàng, anh nhìn vào mắt nàng, nói từng chữ một: *"Noãn Tâm, mặc kệ chúng ta có rời xa 3 năm hay 30 năm, anh đều phải cưới em làm vợ! Trừ phi chính miệng em nói cho anh biết, em không hề yêu anh!"*

Tình huống trước mắt hung hăng đập vào lòng nàng đau nhức, nhìn cặp mắt trong suốt không chút nào giấu giếm của anh, trong lòng đột nhiên hồi hộp, hai bàn tay để bên hông từ từ, từ từ nắm lại...

"Em..." Nàng cảm thấy một trận hít thở không thông, như bị nghẹn lại ở cổ họng.

Nàng sao lại không thương anh chứ? Ba năm nay, mỗi một ngày mỗi một giây nàng cũng không thôi nhớ nhung anh, sự nhớ nhung này giống như là độc được, từ từ gặm nhấm sự kiên cường của nàng...

"Em yêu anh!" Tả Lăng Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hiện lên vẻ tái nhợt của nàng, yêu thương mà kiên định. *"Người yêu nhau nên ở bên nhau, cho dù thế nào cũng phải ở bên nhau!"*

"Lăng Thần!" Giọng nói Úc Noãn Tâm run run cắt đứt lời nói của anh, ánh mắt cũng lộ ra ánh sáng kiên quyết mà đau đớn.

"Anh yêu em được bao nhiêu?"

"Anh yêu em" Tả Lăng Thần khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, từng chữ từng chữ nói: *"Yêu đến khẳng khẳng một mực!"*

Tình cảm không che giấu khiến cả người Úc Noãn Tâm run lên. *"Anh thật sự muốn lấy em?"*

"Đúng!"

Tả Lăng Thần không rõ vì sao nét mặt nàng lại trở nên thê lương cùng bất đắc dĩ như vậy, bàn tay muốn khẽ vuốt đi sự yếu đuối trên mặt nàng, lại bị nàng đẩy ra...

"Lăng Thần, em cần phải nói với anh một chuyện, đợi anh nghe xong chuyện này, một lần nữa lựa chọn lại quyết định của anh..."

Tim nàng như là bị một bàn tay to lớn hung hăng xé rách, đi tới trước cửa sổ sát đất, vô lực dựa vào cửa kính, bởi vì nàng sợ... một chút khí lực cuối cùng cũng sẽ biến mất sạch sẽ...

Sự tình đã đi đến nước này rồi, nàng hẳn là nên nói cho hẳn tất cả mọi việc đã xảy ra, bao gồm cả chuyện từ ba năm trước và ba năm sau

Mọi việc đã xảy ra rốt cục bản thân mình cũng che giấu không được, giấy không thể gói được lửa – đạo lý này nàng hiểu được. Huống chi, nhìn thấy tình cảm thâm sâu của Tả Lăng Thần, nàng càng thêm kiên quyết không thể lừa gạt anh. Nhất là trong trường hợp tất cả mọi chuyện anh đều không biết mà lại bước chân vào lễ đường làm hôn lễ.

Ba năm trước nàng bởi vì không muốn lừa dối anh mà đã quyết định ra đi, như vậy ba năm sau, nàng càng không nên lừa gạt anh...

Về phần anh khi biết tất cả chân tướng sự việc, còn có thể lựa chọn như thế nào, nàng cũng không có tư cách được biết

Đối mặt với tình cảm sâu đậm của hắn, nàng chẳng qua chỉ là một tội nhân trong tình yêu mà thôi!

Nhìn bóng dáng cô đơn lạnh lẽo của nàng, ngực Tả Lăng Thần cũng từ từ phập phồng, ánh mắt lộ ra một tia đau đớn...

Một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi đi đến phía sau nàng, nhẹ giọng nói. *"Em nói đi, anh nghe!"*

Trong lòng anh nổi lên dày đặc bất an...

Trong không khí một mảnh tĩnh mịch...

Ánh mắt Úc Noãn Tâm xa xăm, đau đớn như sương mù giăng tràn ngập mông lung, ánh mắt dần dần chuyển thành tối tăm, như bóng đêm hôm ba năm trước, cho thấy dấu hiệu của một sự sợ hãi không thể đoán trước được...

Tả Lăng Thần không nói gì, chỉ yên lặng chờ nàng mở miệng, thế nhưng hô hấp rõ ràng trở nên nặng nề.

"Lăng Thần... Tuy rằng anh đã nói anh không để tâm ba năm trước đây đến tội cùng xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không hỏi em vì sao lại hỏi hôn, nhưng..." Có thể nhìn ra được, Úc Noãn Tâm nói ra thật vô cùng gian nan, nàng tạm dừng thở hít một hơi thật sâu. "Em vẫn muốn nói cho anh tất cả..."

"Noãn Tâm..." Dự cảm bất ổn trong lòng Tả Lăng Thần rốt cục cũng nổi lên, bàn tay anh đột nhiên nắm chặt lại.

Vẫn đứng nhìn vào cửa sổ sát đất nên Úc Noãn Tâm không nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Tả Lăng Thần, giọng nói gian nan rõ ràng mang theo sự mệt mỏi vô lực

"Lăng Thần, thực ra ba năm trước đây em rất muốn được gả cho anh, rất muốn, rất muốn... Thế nhưng..." Nàng đột nhiên dừng lại, tay nhỏ bé gắt gao đè lại trên ngực, ngón tay xanh nhợt của nàng đã sớm lạnh băng, suy nghĩ của nàng lại hướng về buổi tối ba năm về trước. Nàng biết, hôm nay cho dù thế nào đều phải đối mặt với nỗi sợ hãi rất vốn có này...

Tả Lăng Thần cũng khấn trương nhìn bóng lưng của nàng.

"Thế nhưng ngay một đêm trước khi kết hôn đó, sau khi anh vừa đi khỏi, em bị hôn mê ngất đi..."

Nàng run rẩy hồi tưởng lại tình huống đêm đó. "Khi em tỉnh lại, thế nhưng lại phát hiện mình ở chỗ của một người xa lạ, càng đáng sợ hơn chính là còn có một người đàn ông xa lạ. Hắn, hắn, hắn giữ lấy em... Mặc kệ em cầu xin hắn thế nào, nhưng cuối cùng em cũng là không có bảo vệ được sự thuần khiết của mình, em..."

"Noãn Tâm... Em, em nói cái gì?" Tả Lăng Thần ở phía sau hiển nhiên chấn kinh, thân thể cao to nghe vậy xong run rẩy một chút, lập tức ôm lấy nàng, giọng điệu gấp gáp hỏi: "Em vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

"Em, em bị một người đàn ông xa lạ cướp đoạt!"

"Là ai? Có thấy rõ hắn là ai không?" Tả Lăng Thần có vẻ kích động cực độ, ánh mắt vốn luôn ôn nhả từ lâu đã nhiễm sự phần nộ cùng không thể tin tưởng được.

Úc Noãn Tâm lắc đầu, nước mắt chậm rãi tràn ra. "Em chỉ biết gian phòng quá tối, em cũng không nhìn thấy được tướng mạo người đàn ông kia, hắn buộc tay em vào đầu giường... giống như dã thú dẫn vật em... Mãi đến lúc em không thể nào chịu đựng được nữa ngất đi... Sau đó em rất sợ hãi, em không biết nên đối mặt với anh thế nào, đối mặt với cuộc hôn nhân này. Em không thể giao cho anh một người đã bị vùi dập như vậy!"

Cuối cùng nàng khóc thành tiếng.

Tả Lăng Thần thoáng chốc đã ôm nàng vào trong lòng, thật gắt gao, trên mặt cũng hiện lên vẻ vô cùng đau đớn. "Noãn Tâm... Noãn Tâm..." Anh gọi tên nàng hết lần này đến lần khác, tim rõ ràng như bị một đao cắm vào. "Vì sao lại ngu ngốc như vậy, anh yêu chính là con người em. Xảy ra chuyện như vậy em phải nói cho anh biết, chúng ta cùng đối mặt, em sao có thể tùy hứng mà rời đi như vậy, vì sao không cho anh một chút cơ hội quyết định chứ?"

Tuy rằng anh đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng trăm ngàn lần không nghĩ tới Noãn Tâm sẽ gặp phải chuyện này, cánh tay ôm nàng càng cố sức chặt hơn, như rất sợ buông lỏng tay sẽ mất đi nàng, ánh mắt đau đớn lộ ra lửa giận và hận ý...

Người đàn ông làm thương tổn Noãn Tâm, anh nhất định không bỏ qua!

Thời gian dường như ngưng đọng lại theo những lời này, Úc Noãn Tâm chậm rãi ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuấn mỹ đang đau đớn kia, khóe mắt thanh lệ không nhịn được mà rơi nước mắt, cánh môi run run bất an hỏi: "Lăng Thần..."

"Cô bé ngốc, anh sao có thể ghét bỏ em đây? Việc này không phải là lỗi của em, tất cả đều là tại người đàn ông kia, người phải trả giá tất cả là hắn!" Nắm tay Tả Lăng Thần nổi lên gân xanh, có thể nhìn ra được anh đang cường chế lửa giận trong lòng.

"Không, Lăng Thần, ba năm trước tuy rằng không phải là lỗi của em, nhưng ba năm sau... Em cũng lại không khác gì kỹ nữ!" Nếu đã muốn nói, thì đem tất cả mọi chuyện đều nói cho anh đi.

Bàn tay Tả Lăng Thần khẽ vuốt lên mái tóc nàng, sau khi nghe nói vậy, dừng lại, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Úc Noãn Tâm hôm nay đứng trước mặt anh cũng giống với các nghệ sỹ khác, vì tiền đồ của bản thân, không tiếc dùng thân thể đi trao đổi với đàn ông!"

Noãn Tâm tự mình nói không sai một chữ, nàng thở dốc thật sâu, cố nén không cho nước mắt trong mắt rơi xuống. "Ngay trước khi chúng ta chưa gặp lại nhau, em vì muốn tìm một lối thoát cho mình, chủ động gây sự chú ý với Hoắc tiên sinh. Anh ta giúp em giải quyết tất cả mọi chuyện, mà em cũng thực hiện đúng điều kiện đã đáp ứng với anh ta, theo hầu anh ta bảy ngày bảy đêm. Bảy ngày này những việc em đã làm không khác gì với kỹ nữ... Đây mới chính là em, chính là Úc Noãn Tâm mà anh đang thấy!"

Cuối cùng nàng nói xong, thân thể sớm đã thành không có sức lực dựa vào tường, nhìn trên mặt anh ban đầu là khiếp sợ cùng phần nộ, đến cuối cùng là đau đớn...

Trong nhất thời, nàng thấy bản thân mình cực kỳ tàn nhẫn.

Bất an trong lòng dần dần lan rộng, cuối cùng biến thành một bàn tay to mạnh mẽ gắt gao bóp chặt hô hấp, Tả Lăng Thần rốt cục chán chường ngã ngồi trên ghế sofa, tất cả tựa như là đã được định trước...

Cuối cùng, Noãn Tâm vẫn bị liên lụy...

Nhìn nét mặt thống khổ tiêu tụy của anh, trái tim liêu xiêu của Úc Noãn Tâm cũng giống như bị dao đâm vào, nàng không nói gì nữa, mà là vô lực cầm lấy túi xách, nặng nề từng bước đi về phía cửa trước...

Tất cả nên kết thúc rồi, không phải sao? Lăng Thần chỉ là có thể tiếp nhận chuyện của ba năm trước, nhưng ba năm sau thì sao? Nàng giống như một kỹ nữ bởi vì lợi ích mà tìm đến một đại gia, dùng chính thân thể của mình đổi lấy tiền đồ, loại chuyện này ngay cả nàng còn không thể tiếp nhận, huống chi là một người đàn ông?

Ngay lúc tay nàng đặt lên nắm cửa

"Em đi đâu?" Tiếng nói khàn khàn của người đàn ông nhẹ nhàng vang lên.

"Điều nên nói em đã nói rồi, em nghĩ... chúng ta hẳn nên kết thúc..." Úc Noãn Tâm cố nén mình, không quay đầu lại, bởi vì nàng sợ mình nhìn không được sẽ ôm anh mà khóc, đến giờ nàng có tư cách gì làm như vậy?

"Anh cần em!" Tả Lăng Thần đứng dậy, giọng điệu trở nên kiên định như cũ.

Úc Noãn Tâm quay mạnh đầu lại, bắt gặp cặp mắt đen như đêm tối kia của anh, vẻ mặt anh cùng giọng điệu đều biểu lộ hàm ý cực kỳ chăm chú...

Cuối cùng nước mắt cũng rơi...

"Em đã trở thành thế này rồi, anh... còn muốn em?"

Giữa màn nước mắt, dần dần hiện lên đường nét cao to thuộc về anh, anh đến gần nàng, càng ngày càng gần... Mãi đến khi thân thể hai người triệt để dán vào cùng một chỗ.

Tả Lăng Thần cúi đầu hôn nhẹ nước mắt nàng, ngón tay cái không ngừng xoa lên hai gò má tái nhợt của nàng, rất sợ nàng không hiểu, không ngừng hạ giọng: "*Cần, chỉ cần là Noãn Tâm anh đều muốn.*"

Sự cứng rắn nguy trang tất cả trong nháy mắt đổ sập, Úc Noãn Tâm rốt cục nhìn không được gắt gao ôm anh, tựa như người sắp chết đuối nắm được chiếc phao cứu hộ, nằm trong lòng anh khóc lớn.

Bầu trời phía xa xa dường như trong xanh một chút, thế nhưng ai cũng không chú ý tới một đám mây đen lớn hơn nữa ở phía đằng kia...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: – Ra tay

Màn đêm như nước, một căn biệt thự như được bao phủ trong ánh trăng vàng rực rỡ, tỏa ra ánh sáng mờ ảo, xung quanh dường như rất yên tĩnh, lại lộ ra vẻ không tầm thường...

"Hoắc Thiên Kinh!"

Cùng với báo động mãnh liệt của hệ thống, cửa phòng làm việc của chủ nhân căn biệt thự bị xô mạnh ra, ngay sau đó, một đám người mặc đồ đen xông vào.

Tiếng rống giận dữ truyền đi, vệ sĩ canh giữ an toàn cho biệt thự suốt hai bốn tiếng đồng hồ trong vòng một khắc vây kín lấy đám người mặc đồ đen.

"Tà tiên sinh!" Người đi đầu toán vệ sĩ nhìn người phía sau, tuy rằng cúi người cung kính nhưng vẫn không chút nào buông lỏng phòng bị.

"Tôi muốn tìm Hoắc tiên sinh của các người. Tôi nghĩ hẳn không ngu ngốc đến nỗi không đoán ra được đêm nay tôi sẽ tới tìm hẳn tính số?"

Đôi mắt đen bình thường như phủ sương giờ đây đằng đằng sát khí, toàn thân anh ta tỏa ra hơi lạnh, lãnh đạm nói xong, liền muốn trực tiếp xông vào.

"Không được, Tà tiên sinh, ngài không thể lên lầu!" Người vệ sĩ đi đầu kịp thời chắn trước mặt Tả Lăng Thần.

"Cút ngay!" Sắc mặt Tà Lăng Thần rõ ràng có vẻ không tốt, ngay cả mấy người bảo vệ theo sau anh rõ ràng cũng không kiềm chế được.

"Các người lui ra!"

Ngay lúc hai bên đang giằng co, một luồng thanh âm trầm thấp từ trên lầu truyền tới, ngay sau đó, tất cả đèn trong phòng của chủ nhân căn biệt thự đều sáng lên, tiếng bước chân trầm ổn cũng chậm rãi vang lên.

Mấy người vệ sĩ trong biệt thự đều lui ra.

Tà Lăng Thần nheo mắt, ánh mắt sắc bén đánh giá Hoắc Thiên Kinh đang từ trên lầu đi xuống, ánh mắt sắc như dao lướt qua đôi môi mỏng lộ vẻ hơi châm chọc kia, bàn tay to đột nhiên nắm chặt lại.

"Tôi chưa từng biết Tà tiên sinh có thói quen xông vào biệt thự của người khác vào ban đêm."

Hoắc Thiên Kinh hồ hững chống lại đội mắt đen sắc bén của anh, không đếm xỉa đến lời nói gay gắt vừa rồi, ngồi xuống ghế sofa màu đen làm bằng da thật, trên gương mặt anh tuần tìm không ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên là, đối với việc Tà Lăng Thần đến, hẳn sớm đã có chuẩn bị.

Trong mắt Tà Lăng Thần bùng lên lửa giận, không nói hai lời, trực tiếp lấy ra một khẩu súng nhắm ngay Hoắc Thiên Kinh.

Ngay tức khắc, mấy người vệ sĩ trong biệt thự giờ súng nhắm thẳng vào Tà Lăng Thần, còn bọn vệ sĩ của Tà Lăng Thần cũng lại lấy súng ra nhắm thẳng vào vệ sĩ trong biệt thự.

Trong chốc lát, grom súng đã sẵn sàng, ban đêm tràn ngập khí lạnh lẽo...

Bầu không khí cực kì yên tĩnh, dường như tiếng một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Nòng súng tối om nhắm thẳng Hoắc Thiên Kinh, thậm chí đã sẵn sàng bóp cò.

"Đó là mục đích cậu tới đây sao?"

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh một tiếng, không chút nào e ngại về bầu không khí khẩn trương căng thẳng trong phòng, ngược lại còn lấy ra một điếu xì gà Cu Ba thượng hạng, châm lửa.

Một đám khói đen bay lên, cơ thể gợi cảm của hắn dựa vào lưng ghế sofa.

"Hoắc Thiên Kinh, ngày hôm nay tôi với mấy tính toán chuyện của ba năm trước, anh đã làm gì với tôi thì chắc là sẽ không quên!" Tà Lăng Thần không thêm quan tâm vô số nòng súng ngắm vào mình, anh sai bước tiến lên, đẩy mạnh nòng súng trên đầu Hoắc Thiên Kinh.

"Buông Hoắc tiên sinh ra!" Mấy vệ sĩ thấy thế, đều muốn hành động.

"Các người lui ra đi!" Hoắc Thiên Kinh chậm rãi hướng về phía bọn vệ sĩ ra lệnh.

"Hoắc tiên sinh?"

"Lui ra!"

Bọn vệ sĩ mang súng lục, đều thối lui ra xa khỏi chỗ bọn họ mấy thước, cả người vẫn cảnh giác cao độ như trước.

"Vì một người đàn bà mà cầm súng chĩa vào tôi?"

Sau một lúc lâu, Hoắc Thiên Kinh nghiêng đầu nhìn về mặt tức giận của Tà Lăng Thần, bên môi hiện ra ý cười châm chọc. "Bản thân cậu hiểu rất rõ là cậu không thể bóp cò khẩu súng này."

Hắn cười lạnh lùng, có vẻ dường như hiểu rõ Tà Lăng Thần, đôi mắt hồ hững, lại thêm ánh mắt như mù sương, cho dù bị súng ống kê vào đầu, cả người hắn vẫn có vẻ nguy hiểm, dường như cũng không thể che giấu.

Tà Lăng Thần hung hăng dõi theo hắn, không hề chớp mắt, sự sắc bén trong mắt hầu như muốn đem hắn lẳng trì.

"Các người cũng lui ra cho tôi!" Hắn rống lên lớn nhất có thể, đám vệ sĩ đằng sau đều lui lại.

Chỉ còn lại hai người đàn ông.

Áo bông nhiên bị Tà Lăng Thần tóm lấy, ngay sau đó tay cầm súng vung lên, không lưu tình chút nào mà khua về phía Hoắc Thiên Kinh.

"Hoắc tiên sinh."

Khi bọn vệ sĩ kinh hô lên là lúc Hoắc Thiên Kinh nhận một quyền mạnh mẽ, nhưng hắn chẳng may có ý đánh trả.

Bọn vệ sĩ nóng nảy vừa muốn tiến lên thì...

"Lui ra cho ta!"

Đám vệ sĩ không thể làm gì khác hơn là đứng yên tại chỗ bất động, bọn họ đều không hiểu vì sao Hoắc Thiên Kinh lại muốn nhận một quyền này.

"Hoắc Thiên Kinh, vào cái đêm ba năm trước đây, có đúng là anh cùng Noãn Tâm hay không, anh nói cho rõ ràng đi."

Tà Lăng Thần cắn răng mở miệng ghé sát tai hắc hủi, trên khuôn mặt tuấn kiệt lộ ra vẻ lạnh lẽo âm ỉ: "Tất cả đều là do anh đã an bài sẵn có phải không? Ba năm trước anh đã sớm chuẩn bị tốt, không chỉ muốn phá hoại hôn lễ của tôi, còn muốn phá hủy sự thuần khiết của Noãn Tâm, anh quả thật là đồ cảm thù!" Ngay sau đó lại là một cú đấm

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh bùng cháy một ngọn lửa lạnh lẽo dữ dội, vẫn không đánh trả lại như trước.

"Thế nào? Sao còn chưa đánh trả? Không phải anh có năng lực đánh đấm lắm sao?"

Tóc Tà Lăng Thần lộn xộn, che khuất đôi mắt vốn ôn nhu, bên miệng anh hiện lên một tia lạnh lẽo, lại lần nữa đấm tới. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh hiện lên một tia sắc bén, hắc hủi cũng không né tránh, nhưng ở lần thứ ba tiếp lấy nắm đấm của Tà Lăng Thần.

Lập tức, tay hắc hủi gọn lại mở tóc lộn xộn đằng sau, bên môi hơi lộ ra vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, cười ngông cuồng: "Tà Lăng Thần, thật đúng chỉ có cái dạng này. Ba năm không gặp, cậu vẫn thích đánh người như thế, đáng tiếc nắm đấm của cậu vẫn thiếu kiên quyết như trước, để tôi dạy cho người."

Nói xong, chỉ thấy đôi mắt ác liệt của hắc hủi phóng thẳng về phía trước như tên bắn, tay hắc hủi vừa thu lại, liền đánh tới đầu vai của Tà Lăng Thần, hung hăng đánh ngã anh lên trên chiếc bàn trà bằng thủy tinh bên cạnh sofa, sau đó nhanh như chớp chụp lấy cổ Tà Lăng Thần, vung nắm đấm, đánh về phía anh...

"Tôi đã để cho cậu đánh ba đấm. Nhưng ba đấm qua đi, cậu sẽ không còn cơ hội! Không ngại nói cho cậu biết, tôi thích nhìn thấy cậu đau khổ, nhìn thấy hạnh phúc của cậu bị hủy trong tay tôi!" Hoắc Thiên Kinh nói, lại một quyền mạnh mẽ đánh vào mặt Tà Lăng Thần.

Lực đạo to lớn làm cho Tà Lăng Thần chao đảo lùi lại mấy bước.

Khóe miệng Hoắc Thiên Kinh như cười như nạo.

"Hoắc Thiên Kinh, vì sao anh lại muốn lật lọng? Vì sao anh làm như vậy đối với Noãn Tâm? Cô ấy chỉ là người vô tội, sao anh lại cuốn cô ấy vào?"

Trong đáy mắt Tà Lăng Thần tràn ngập lo lắng, hình tượng ôn nhu ngày xưa hoàn toàn không thấy đâu, thay vào đó là một người đàn ông có đôi mắt tàn nhẫn âm hiểm như Hoắc Thiên Kinh.

"Ha ha..."

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy cười lạnh, hắc hủi tiến lên phía trước, gương mặt anh tuấn gần như muốn áp lên mặt Tà Lăng Thần, nói rõ từng chữ từng câu một: "Tà Lăng Thần, cậu và tôi cũng không phải là trẻ con đánh nhau, có một số việc nắm đấm không thể giải quyết được. Sao chứ? Gặp gỡ người đàn bà kia, cậu hối hận rồi sao? Nhìn cậu hiện giờ xem, muốn quên hết sạch chuyện trước đây, có thể được sao?"

Tà Lăng Thần rất nhanh nắm tay lại, gần như có thể nghe được tiếng các khớp ngón tay, song trong lúc đó lưng vẫn cứng nhắc, lạnh lùng nói:

"Hoắc Thiên Kinh, tôi thực sự là tin sai người, ba năm trước đây tôi còn nghĩ anh thực sự có lòng tốt đến giúp đỡ tôi, không ngờ lại làm thành nhiều chuyện như vậy!"

"Giúp cậu? Tôi đương nhiên giúp cậu. Không có tôi, ngày hôm nay cậu có thể lại đứng ở trước mặt tôi sao?"

Hoắc Thiên Kinh chợt nở nụ cười, bàn tay to vỗ vỗ trên vai hắc hủi, nói: "Lăng Thần, kỳ thực chúng ta đều là loại người giống nhau, cần gì phải đem bản thân mình nói thanh cao như thế? Ba năm trước đây, chẳng phải cậu đã quyết định bỏ qua người đàn bà kia sao? Thậm chí còn lợi dụng cô ta để đạt được mục đích của cậu, ngày hôm nay lại chạy đến chỗ tôi hỏi tội. Ha ha, lẽ nào cậu không thừa nhận hành vi của cậu mới là đầu sỏ gây nên sao?"

Đáy mắt Tà Lăng Thần đột nhiên đau xót, anh lạnh lùng nhìn Hoắc Thiên Kinh, nói rõ từng câu từng chữ: "Năm đó là anh nói, chỉ cần Lôi Dận có thể nắm được mật mã của đám hàng hóa kia, hắc hủi có thể buông tha cho Khắc Lý Tư, mà anh cũng không tiếp tục truy cứu hành vi phạm tội của Khắc Lý Tư nữa, thế nhưng, không ngờ anh lại lật lọng?"

Bên môi Hoắc Thiên Kinh nở một nụ cười châm chọc, dần dần mở rộng ra, lên đến tận đáy mắt...

"Ba năm trước đây, thủ hạ của cậu – Khắc Lý Tư là hacker hạng nhất, không chỉ xâm nhập hệ thống của Hoắc Thị, tham ô một khoản tiền lớn, mà còn động đến Lôi Dận. Cuối cùng chính cậu quyết định đem mật mã hàng hóa chế thành sợi dây chuyền đeo trên cổ Úc Noãn Tâm.

Đêm đó bản thân cô ta đã được định trước là vai gì, thế nào, điểm ấy cậu đã quên rồi sao?

"Hoắc Thiên Kinh! Lúc đó đã nói rõ rồi, anh sẽ giải quyết chuyện này với điều kiện tiên quyết là sẽ không kinh động đến Úc Noãn Tâm, kết quả anh lại làm ra loại sự tình này đối với Noãn Tâm?" *Trong mắt Tà Lăng Thần lộ ra đau khổ cùng thương tâm.*

Hoắc Thiên Kinh nghe thấy, như là nghe được một câu chuyện cười, tiến lên nói: "Tà Lăng Thần, tôi thực sự không nhớ rõ, ba năm trước đây cậu vì một người anh em mà thà rằng đắc tội với Lôi Dận. Ba năm sau cậu vì một người đàn bà mà xông đến đây, cầm súng chĩa vào người tôi? Cậu vĩnh viễn là như vậy, tôi sai thời điểm, làm sai chuyện tình."

Người Tà Lăng Thần khẽ run lên một chút, lúc lâu sau mới ngã ngồi trên ghế sofa, trong tâm tư dường như bị nhồi nhét thật lớn thống khổ.

Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ Khắc Lý Tư!

Khắc Lý Tư là thủ hạ đắc lực của Tà Lăng Thần, bởi vì cha anh ta đã từng cứu Tà Lăng Thần một mạng, cho nên Lăng Thần cùng Khắc Lý Tư là anh em tốt.

Khắc Lý Tư tinh thông trình tự phá giải các loại mật mã, là một thiên tài hiếm có. Vụ cạnh tranh ba năm trước đây, Hoắc Thị cuối cùng thắng được, mấy trăm triệu tiền làm ăn của Tà Thị chảy hết về phía Hoắc Thị, cái này gọi là thương trường như chiến trường, đã là người làm ăn buôn bán, đều có thể sử dụng bất kì thủ đoạn nào, kể cả thiện ý lẫn đê tiện.

Nhưng người đơn thuần như Khắc Lý Tư lại không hiểu được điểm ấy, anh ta cho rằng nhất định là Hoắc Thị ở bên cạnh động tay chân, vì vậy liền mả xui quỷ khiến thâm nhập vào hệ thống của Hoắc Thị, suốt ba ngày ba đêm tìm và phá giải sáu hệ thống bảo an đối với bên ngoài, tiến nhập vào bên trong hệ thống, con số quá lớn làm cho Khắc Lý Tư choáng váng, có lẽ, lớn như vậy mà anh ta chưa từng nhìn thấy khoản tiền lớn như vậy...

Người càng đơn thuần, lòng tham nổi dậy càng đáng sợ!

Khắc Lý Tư nhất định là như thế, anh biết đối thủ cạnh tranh của Tà Thị là Hoắc Thị, nhưng anh ta tuyệt đối không ngờ tới thì tài sản cố định của Hoắc Thị lại gia tăng lên đến con số hàng ngàn, hàng vạn như vậy, quả thực là một công ty giàu có. Rốt cuộc anh ta động lòng tham, không chút do dự đem một số tiền khổng lồ gửi đến một tài khoản nặc danh, ai ngờ rằng lúc anh ta tham ô được một số tiền lớn chuẩn bị rút lui thì...

Anh ta phát hiện được một bí mật trọng đại!

Thì ra, Hoắc Thị, Tà Thị và Lôi Thị có buôn bán một số lượng lớn súng đạn. Thân phận, hoàn cảnh của Lôi Thị cực kỳ phức tạp, như một con thần long mà mọi người chỉ nhìn thấy đầu chứ không thấy đuôi của nó. Khắc Lý Tư không hiểu vì sao Tà Thị luôn luôn làm ăn chân chính, mà sao lại có liên quan tới xã hội đen.

Khi anh ta thấy cái mật mã nhóm hàng hóa kia ở trong hệ thống, thì liền tiện tay cầm đi.

Mọi tai vạ gây nên từ đây!

Hành động của Khắc Lý Tư gây nên sóng to gió lớn mãnh liệt ở cả hai tập đoàn Hoắc Thị và Lôi Thị, tỉ mỉ lần theo dấu vết trong hệ thống suốt mấy giờ đồng hồ, rốt cục tìm được kẻ đầu sỏ làm ra việc này. Lôi Dận trong cơn giận dữ đã hạ lệnh trong hắc đạo truy nã Tà Thị, cho rằng Tà Lăng Thần sai thuộc hạ ăn cắp mật mã hàng hóa, mà tổn thất tài chính lớn như vậy Hoắc Thiên Kinh cũng tìm đến Tà Lăng Thần, đòi hấn giao Khắc Lý Tư ra giải thích rõ ràng sự việc.

Tuy vậy, để báo ân trước đây, Tà Lăng Thần không có giao Khắc Lý Tư ra, bởi vì anh ta hiểu rõ cho dù có giao Khắc Lý Tư ra thì Tà Thị cũng sẽ bởi vì việc này mà bị dính dáng đến tội án trong thương nghiệp, cứ như vậy, cô phiếu của Tà Thị sẽ rớt giá rất nhanh, có khả năng chỉ trong một ngày đêm mà tuyên bố phá sản.

Ngay lúc đó Tà Lăng Thần đang phải chuẩn bị hôn lễ, lại phải cùng lúc chu toàn với Hoắc Thiên Kinh. Bởi vì so với anh thì Hoắc Thiên Kinh đi lại thân quen với Lôi Dận hơn, để hấn đứng ra là hay nhất.

Hoắc Thiên Kinh dường như cũng bất ngờ đáp ứng giúp anh, chỉ là đưa ra một yêu cầu rất quái lạ, đó chính là Lăng Thần phải hủy bỏ hôn lễ với Noãn Tâm, hơn nữa muốn Noãn Tâm tự mình đem mật mã nhóm hàng hóa giao cho hấn, bằng không hấn sẽ giải quyết theo công văn, giấy tờ!

Vì tình trạng của Tà Thị, Tà Lăng Thần vô cùng khốn khổ, mà yêu cầu của Hoắc Thiên Kinh đưa ra làm anh rơi vào trạng thái khó cả đôi đường, cuối cùng anh tự mình cân nhắc đáp ứng, bởi vì hôn lễ có thể trì hoãn lại, nhưng Tà Thị thì không thể được, Khắc Lý Tư cũng không thể mất mạng! Lôi Dận luôn luôn làm việc theo quy tắc và chứng cứ, để hấn bắt được, Khắc Lý Tư chỉ có đường chết.

Mấy hôm trước ngày tổ chức hôn lễ, anh ta đeo một sợi dây chuyền tình xảo lên cổ Noãn Tâm, có điều nó không phải là một sợi dây chuyền bình thường, mà là một sợi dây chuyền tình vì có giấu mật mã hàng hóa. Chỉ là anh không nghĩ tới, Hoắc Thiên Kinh lại định cuộc giao dịch ngay ở đêm hôm trước ngày tổ chức hôn lễ, nhìn Noãn Tâm rời đi, Tà Lăng Thần chỉ biết ngày hôm sau nàng sẽ không đến buổi hôn lễ, bởi vì giao dịch thì phải đi đến thành phố kia, cứ như vậy, thì hôn lễ phải trì hoãn lại sau.

Noãn Tâm không biết gì cả, nàng chỉ hạnh phúc chờ đợi được làm cô dâu, nhìn nụ cười xinh đẹp đơn thuần của nàng, Tà Lăng Thần cuối cùng hạ quyết tâm, nhả ga rời đi. Anh thề rằng, chỉ cần Khắc Lý Tư bình an thoát khỏi bị bỏ tù, Tà Thị yên ổn không có chuyện gì, anh ta nhất định sẽ đền bù một hôn lễ long trọng nhất cho Noãn Tâm.

Chỉ là... anh tuyệt đối cũng không nghĩ tới Hoắc Thiên Kinh lại vũ nhục Noãn Tâm, ngay trong đêm đó! Rõ ràng đêm đó là giao dịch mật mã, hẳn lại làm việc cầm thú đối với Noãn Tâm!

Tất cả đều là âm mưu!

Mục đích của Hoắc Thiên Kinh rất đơn giản, hẳn nhất định là đã nghìn vạn lần tính toán để hủy hoại hạnh phúc của anh!

Thật đáng khinh!

Hận ý dường như đã đạt đến đỉnh điểm!

"Hoắc Thiên Kinh, vì sao năm đó anh phải làm như vậy?" *Tà Lăng Thần nhìn cặp mắt vô cùng băng lạnh kia, hung hăng dữ tợn mà hỏi.*

Vẻ tươi cười bên môi Hoắc Thiên Kinh không thấy đâu, mà thay vào đó là kiểu cách âm lạnh của ma vương, hẳn hỏi vặn lại một câu.

"Cậu nói xem?"

Hắn đứng dậy, đi tới bên cạnh Tà Lăng Thần, mở miệng. "Lăng Thần à, thật ra con người của tôi có một thói quen, nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cậu, tôi rất không thoải mái, loại người như cậu làm sao có thể có được hạnh phúc chứ? Không ngờ anh em tốt của cậu – Khắc Lý Tư lại bắt ngờ sai lầm làm ra loại chuyện này, tổn thất tiền tài của tôi không có gì đáng lo ngại, tiền đối với tôi mà nói chỉ là một chữ số mà thôi, quan trọng là phá hoại hạnh phúc của cậu! Hạnh phúc cả đời của cậu!"

"Thế nhưng, anh dựa vào cái gì mà hủy hoại Noãn Tâm? Cô ấy không biết gì cả, anh đường đường là chủ tịch của Hoắc Thị lại làm ra chuyện ti tiện như thế, anh vẫn còn là người sao?" *Mắt Tà Lăng Thần gần như có thể giết người.*

"Tà Lăng Thần, cậu định làm gì? Tiến hành xét xử cho người đàn bà kia sao? Cậu có tư cách làm điều đó sao? Ngay lúc cậu đem cô ta giao cho tôi, cậu nên bình tĩnh tiếp nhận tất cả!"

"Hoắc Thiên Kinh, năm đó Noãn Tâm chẳng biết rõ tình hình chỉ tiến hành giao dịch mà thôi, là anh nói, chỉ cần thuộc hạ của anh đem Noãn Tâm đến chỗ của anh, anh lấy được mật mã thì sẽ thả cô ấy về. Anh chỉ là muốn hoãn lại hôn lễ của tôi mà thôi, nhưng rốt cục lại hoàn toàn biến thành cầm thú!"

Hoắc Thiên Kinh nhìn Tà Lăng Thần hỗn hển, thấy buồn cười mà lắc đầu.

"Lăng Thần à, có đôi lúc tôi thật sự thương cảm thay cậu. Vì báo ơn, bảo vệ tính mệnh của anh em, điểm ấy tôi quả thực bội phục! Thế nhưng..." *Hắn chuyển ngay thái độ nói, cười đến cực kỳ ác ý. "Tại sao cậu lại xác định là tôi ép Noãn Tâm mà không phải cô ta chủ động?"*

"Anh nói cái gì?" *Trong cơn giận dữ, Tà Lăng Thần tiến lên lại tóm áo hắn lần nữa.*

"Không nên kích động như vậy."

Hoắc Thiên Kinh nhếch miệng. "Giận thì giận người đàn bà của cậu quá mê người, tôi chỉ thuận theo nhu cầu mà thôi. Hơn nữa cuối cùng cô ta cũng hưởng thụ, nếu cô ta thật sự là tâm không cam tình không nguyện, đến cuối cùng tại sao lại ở dưới người tôi rên rỉ? Ồ, được rồi, tôi tưởng cô ta sẽ nói cho cậu nghe, trước đó không lâu cô ta còn đến tìm tôi, chủ động lên giường của tôi, làm ấm giường."

"Mày câm miệng cho tao!" *Tà Lăng Thần thực sự nghe không nổi nữa, vung nắm tay lên, hung hăng đâm về phía mặt hắn.*

Nắm tay bị chặn lại giữa không trung, ngay sau đó, một lực mạnh được phát ra, Tà Lăng Thần bị đánh văng mạnh ra ngoài.

"Tao không ngại nói cho mày."

Hoắc Thiên Kinh vẻ mặt âm hiểm tàn nhẫn hướng về phía anh, một tay tóm lấy anh, trong mắt đều là vẻ khát máu. "Tao sẽ không cho mày sống thoải mái đâu! Mày không phải yêu người đàn bà kia sao? Tao sẽ hủy hoại cô ta, tao muốn mày cả đời sống trong thống khổ!"

"Mày muốn thế nào?" *Tà Lăng Thần một tay đẩy hắn sang một bên, lực đạo khá lớn làm cho Hoắc Thiên Kinh hơi lui về phía sau một chút.*

Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười, trong đó mang theo vẻ tàn nhẫn tuyệt tình quỷ dị.

"Tao sẽ làm cho cô ta cam tâm tình nguyện trở thành thứ đồ độc chiếm, để cho tao phát tiết, tao muốn thì cô ta sẽ đáp ứng! Đương nhiên..."

Hắn lại lần nữa tiến đến gần Lăng Thần, không nhanh không chậm nói: "Nếu mày thích chơi đồ thừa lại của tao thì cũng được, đến lúc đó tao nghĩ tao cũng không quan tâm, cô ta chỉ là một thứ tao đã dùng qua, giống như một bộ y phục cũ nát mà thôi! Ha ha..."

Khấp trong sảnh vang lên tiếng cười lạnh giá, điên cuồng của Hoắc Thiên Kinh... Nhưng lại mang theo một sự cô đơn khiến kẻ khác thương tiếc.

"Tao sẽ không tiếp tục để mày có cơ hội quấy rầy Noãn Tâm!" *Tà Lăng Thần đứng dậy, sự phẫn nộ ban nãy sớm đã không thấy đâu, thay vào đó là vẻ bình tĩnh, giọng nói cũng lộ ra hàn ý lạnh thấu xương.*

Đôi môi Hoắc Thiên Kinh nhếch lên thành một đường cong tà ác. "Được thôi, hy vọng mày có thể quản chặt người đàn bà của chính mình, đáng tiếc a, lời của mày rất khó tin tưởng, không phải mày chưa từng trải qua thất bại? Ví dụ như Phương Nhan..."

"Hoắc Thiên Kinh!"

Tà Lăng Thần sáng giọng cắt đứt lời hắn, nói: "Phương Nhan là thật lòng yêu mày, mày hận tao không nói, nhưng Phương Nhan là người vô tội!"

"Mày yên tâm, mày đã nói người Phương Nhan yêu chính là tao, đương nhiên tao sẽ thật tốt đối với cô ta!" Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nói đến đây, trong mắt nổi lên oán hận.

"Còn cả Úc, Noãn, Tâm của mày nữa!"

Ngừ khí hung ác mà lạnh giá phun ra từ kẽ răng hắn, mỗi chữ đều lộ ra hận ý lạnh lẽo không gì sánh được! Loại hận này... giống như là đã nhất định đem thanh kiếm sắc chặt đứt mọi trở ngại, bất chấp tất cả.

Hồi VI: Mệnh lệnh khó cưỡng lại

Bi thương vẫn hoàn bi thương, rõ ràng là tình yêu, cũng không thể chấm dứt thương tổn. Nếu như thực sự có ý trời, tình yêu không nên như vậy. Nếu như buông xuống bi thương, thì phía sau bi thương ấy lại là cái gì? Không biết, bi thương qua đi, là nỗi mất mát thật sâu, chỉ cần lo lắng là sẽ bị thương tổn! Bóng tối, đột nhiên đã tới gần...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Từ lần trước, sau khi lời phát ngôn ám muội của Hoắc Thiên Kinh trong chương trình kia được nói ra, truyền thông liền trắng trợn thêu dệt quan hệ trước kia của Úc Noãn Tâm và Hoắc Thiên Kinh. Hơn nữa trong hội đấu giá ngựa, Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm cùng nhau xuất hiện, trong nhất thời, Úc Noãn Tâm bị đẩy vào tình thế như đứng trên đầu ngọn sóng, hầu như tất cả tiêu đề trong làng giải trí đều là lời bàn tán về nàng.

Giới giải trí chính là như vậy, có tin đồn sẽ thu hút được sự chú ý, có được sự chú ý sẽ có cơ hội. Tuy rằng là nói sao thì biết vậy, dư luận của đại chúng có khen có chê, nhưng dường như đối với tiền đồ phát triển của Úc Noãn Tâm còn có tác dụng thúc đẩy lớn hơn nữa.

Trong thời gian rất ngắn, Úc Noãn Tâm bắt đầu xuất hiện ở các chương trình giải trí cùng các bài báo. Danh tiếng của nàng trên truyền hình, phát thanh cùng truyền thông truyệnfull.vn đều tăng vọt. Bộ *"Vệ Tử Phu"* nàng đang thủ vai chính đã nhận được sự quan tâm chưa từng thấy. Các chủ đề lớn nhất đều xoay quanh tập đoàn Hoắc Thị từ trước đến nay chưa bao giờ đầu tư vào ngành công nghiệp giải trí mà bây giờ lại vì một nữ nghệ sĩ mà sửa lại quyết định này. Ngay cả bài hát chủ đạo của tập đoàn ban đầu do ca sĩ nổi tiếng biểu diễn cũng đến lúc thay đổi người, Úc Noãn Tâm trở thành người biểu diễn bài hát chủ đạo.

Úc Noãn Tâm không hề trải qua kinh nghiệm làm ca sĩ nhưng ngay từ trận mở màn lại đạt được kết quả vô cùng tốt. Ca khúc vừa ra liền nhận được sự hoan nghênh tán thưởng rầm rộ, đứng đầu trong các bảng xếp hạng, giữ hạng cao không xuống. Hơn nữa khí thế tuyệt mỹ của bản thân Úc Noãn Tâm khiến cho lượng fan hâm mộ nàng ngày càng tăng cao.

Có nghệ sĩ phải dựa vào scandal cùng với năng lực bản thân để một lần là nổi tiếng, Úc Noãn Tâm dường như là loại này. Ngu Ngọc cũng là như vậy, nhưng mà Úc Noãn Tâm lợi hại hơn Ngu Ngọc ở chỗ, đó là nàng còn chưa thể hiện hết ra toàn bộ năng lực, ánh mắt chú ý của khán giả hướng về phía nàng càng nhiều...

"Noãn Tâm, lúc đầu quả thực chị không nhìn lầm em, nhưng có phải thành công tới quá dễ dàng rồi không?" Tiểu Vũ vừa nhận được lời mời qua điện thoại của một người trao giải thưởng hàng năm, Úc Noãn Tâm được thuận lợi đề cử giải Ca khúc vàng.

Úc Noãn Tâm không trả lời Tiểu Vũ, chỉ lẳng lặng ngồi trên sofa, không nói một lời mà xem kịch bản. Cuốn kịch bản dày cộp đã bị đánh đầy dấu đỏ, không khó nhìn ra sự đề tâm của nàng đối với bộ phim này.

"Noãn Tâm, em nghe thấy chị nói chuyện không đó?"

Tiểu Vũ thấy nàng không để ý tới mình, bĩu môi đặt mông ngồi xuống cạnh nàng, giật lấy kịch bản trong tay nàng. *"Này, không phải sau khi nổi tiếng thì ngay cả người quản lý là chị đây em cũng không để ý tới chứ?"*

Úc Noãn Tâm bị cô trêu nở nụ cười, đáng tuổi cười thanh nhả từ đôi mắt đẹp của nàng lan tràn tới khóe môi, giống như ánh trăng mỹ lệ nhẹ nhàng lay động trong làn nước trong suốt...

"Tiểu Vũ, em đâu có, trên thế giới này người mà em cảm ơn nhất chính là chị, nếu như không có chị tin tưởng em như thế, vẫn luôn ở bên

cạnh em, những ngày gian nan đó em cũng không biết nên vượt qua thế nào đây."

Nàng khẽ thở dài một tiếng, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, tìm một tư thế thoải mái. *"Em chỉ muốn nhất định phải diễn tốt bộ Vệ Tử Phu, nếu không thì rất có lỗi với sự mong đợi của khán giả."*

Tiểu Vũ nghe xong liền bĩu môi. *"Ai, ngày hôm nay rốt cuộc chị đã biết cái gì là "có lòng trồng hoa, hoa không nở; vô tình trồng liễu, liễu lại xanh" rồi. Em xem, em một lòng muốn đóng phim, không nghĩ tới lại có cơ hội chân chính nhận được giải thưởng lớn Ca khúc vàng, việc đời đúng là trên người a, có điều..."*

Cô dừng một chút, chế nhạo nhìn Úc Noãn Tâm, nói: *"Em nói có phải là Hoắc tiên sinh thực sự có ý với em không, nếu không làm sao lại công khai nói ra lời ám muội như thế đây? Nhưng mà, nói đến điều này Hoắc tiên sinh thật đúng là lợi hại, chỉ ở trước giới truyền thông nói nói mấy câu là có thể làm cho em nổi lên nhanh chóng, không đơn giản mà..."*

Một câu nói vô tâm nhưng lại khiến nụ cười trên khóe môi Úc Noãn Tâm cứng lại, sau một lúc lâu, nàng mới miễn cưỡng ngăn lại ý cười nói: *"Tiểu Vũ, người có tiền này làm sao có thể nghiêm túc đây, anh ta chỉ là muốn tiêu khiển mà thôi."*

Tiểu Vũ thấy nàng lời lẽ mập mờ, con ngươi đảo qua. *"Được, chúng ta tạm thời không nhắc đến Hoắc tiên sinh, vậy thì vị Tả Lăng Thần ngày hôm qua đến trường quay thăm em đâu? Theo chị được biết, anh ta cũng là người có thể lực trong giới kinh doanh, hai người thoát nhìn cũng không bình thường nha. Lúc ở bệnh viện chị đã nhìn ra, làm sao anh ta lại quan tâm em như vậy? Nếu quan tâm em, anh ta thấy những lời đồn đãi nhảm nhí liên quan đến em cùng Hoắc tiên sinh nhất định rất tức giận? Ài, nếu như bị truyền thông biết đến, nhất định sẽ lại lớn chuyện lâu đây."*

"Tiểu Vũ!" Úc Noãn Tâm bắt đầu dĩ lắc đầu. *"Thắc mắc của chị đúng là nhiều quá, em..."* Lời của nàng mới nói được một nửa, điện thoại di động đúng lúc vang lên.

"À, là chân mệnh thiên tử của em sao?" Tiểu Vũ cười lớn.

Úc Noãn Tâm liếc cô, lập tức nhận điện thoại.

"Xin chào!"

Từ điện thoại truyền đến giọng nói gấp gáp, sắc mặt của Úc Noãn Tâm trở nên khó coi vô cùng...

"Ba!"

Khi Úc Noãn Tâm chạy đến bệnh viện, đã thấy cửa phòng bệnh mở rộng ra, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân sắc mặt vội vã. Tả Lăng Thần đã tới sớm, đỡ lấy mẹ nàng đang run rẩy cả người, ông Úc đang chuẩn bị đưa vào phòng phẫu thuật.

"Noãn Tâm!" Ông Úc kéo tay Úc Noãn Tâm, sắc mặt ông tái nhợt, tựa hồ ngay cả hơi thở cũng trở nên có chút khó khăn.

Úc Noãn Tâm cũng bị dọa đến choáng váng, vội vã nhìn về phía bác sĩ chủ trị Hayden.

"Ba tôi, ông ấy?"

"Úc tiểu thư, ông cụ lại xuất hiện tình trạng bị choáng sốc, tuy rằng bây giờ nguy hiểm đã qua, nhưng chúng tôi muốn tiến hành phẫu thuật ngay lập tức cho ông ấy!" Bác sĩ chủ trị sắc mặt nghiêm trọng nói.

"Hayden, khả năng thất bại của cuộc giải phẫu lần này là bao nhiêu?"

Tả Lăng Thần đi tới trước mặt anh ta, sắc mặt nghiêm túc hỏi. Bởi vì Hayden cùng với viện trưởng Pat có quan hệ rất tốt, cho nên hai người bọn họ gián tiếp cũng có quan hệ bạn bè.

Ánh mắt Hayden lo lắng nhìn bà Úc cùng Úc Noãn Tâm một chút, nói: *"Phẫu thuật đều có mạo hiểm, nhất là loại bệnh giống như ông Úc lão. Có điều, các vị nhất định phải tin tưởng tôi!"*

Úc Noãn Tâm vô thức gật đầu, nhưng phát hiện ông Úc vẫn cầm lấy tay nàng không buông, vì vậy liền cúi người xuống, nhẹ giọng an ủi: *"Ba à, ba yên tâm đi, bác sĩ Hayden nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho ba, mọi người đều đang chờ ba đấy!"*

Tuy rằng lòng của nàng bất an, nhưng nàng vẫn đang nỗ lực khuyên bản thân phải tin tưởng bác sĩ.

Lúc này, ba Úc đi lên phía trước, kéo lấy tay chồng, trong lời nói lo lắng mang theo sự thấu hiểu. *"Ông có chuyện muốn nói với Noãn Tâm có phải không?"*

Ông Úc khó khăn gật đầu một cái, Úc Noãn Tâm vội vã dựa vào phía trước.

Ông nhìn Úc Noãn Tâm, sau đó lại nhìn Tả Lăng Thần, khó khăn giơ tay, kéo tay Tả Lăng Thần, đem bàn tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm đặt trong bàn tay to lớn của Tả Lăng Thần

"Noãn Tâm à, Lăng Thần là một người đàn ông tốt, con phải gả cho nó..." Giọng ông rất yếu ớt, nhưng lộ ra sự kiên định chắc chắn, khiến cho

mọi người ở đây nghe được rất rõ ràng.

"Ba, bây giờ ba không nên nói nhiều như vậy, vào phòng phẫu thuật có được hay không?" Úc Noãn Tâm vẻ mặt lo lắng nói.

Ông Úc kiên quyết lắc đầu. "Ba muốn bây giờ đồng ý gả cho Tả Lăng Thần, nếu không ba không vào phòng phẫu thuật..."

"Ba"

"Bác trai, bác yên tâm đi, chờ bác tiếp nhận cuộc giải phẫu lần này, con sẽ chuẩn bị hôn lễ với Noãn Tâm, không nên lo lắng." Tả Lăng Thần nhẹ nhàng cắt đứt lời Úc Noãn Tâm, trực tiếp nói.

"Lăng Thần..." Úc Noãn Tâm không ngờ tới anh sẽ nói như vậy, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người.

"Noãn Tâm à, Lăng Thần cũng nói như vậy rồi... Còn con? Con còn không đáp ứng ba sao?" Sắc mặt ông tái nhợt nhìn nàng.

"Noãn Tâm, mau trả lời ba con đi, lẽ nào con không muốn làm ông ấy yên tâm tiến vào phòng phẫu thuật sao?" Bà Úc lo lắng giục nàng.

Bàn tay nhỏ bé bị Tả Lăng Thần gắng sức nắm lấy, bàn tay to dày rộng gây cho nàng một sức mạnh áp lực...

Úc Noãn Tâm cup lại hàng lông mi dài, khóe môi nở ra nụ cười gượng. "Ba, con đồng ý với ba! Nhưng mà ba phải nghe bác sĩ nói, an toàn vượt qua cuộc phẫu thuật lần này."

Tả Lăng Thần cùng bà Úc bèn nhìn nhau cười.

Ông Úc cũng yên tâm, gật đầu, buông lỏng tay hai người ra...

Một hồi lo sợ không đâu, trải qua hơn 4 giờ đồng hồ, cuộc phẫu thuật đã thành công.

"Lăng Thần, may mà hôm nay anh đến sớm hơn em, nếu không trong bệnh viện cũng chỉ có một mình mẹ em, bà nhất định cực kỳ sợ hãi." Trên bãi cỏ trong bệnh viện, Úc Noãn Tâm với Tả Lăng Thần đan tay vào nhau, chậm rãi đi dạo.

Ánh nắng xuyên qua tán lá um tùm chiếu xuống làm lay động ánh sáng lung linh, nhẹ nhàng bao phủ dung mạo tuyệt mỹ của Úc Noãn Tâm, đẹp bừng lên giống như là trong giấc mộng.

Tả Lăng Thần dừng bước, nhẹ nhàng kéo Úc Noãn Tâm lại.

Úc Noãn Tâm nhìn anh đôi mắt đẹp ản ản mờ mờ nghi hoặc...

"Noãn Tâm, lời nói vừa rồi anh ở trước mặt bác trai, bác gái nói là phát ra từ trong lòng, chúng ta lập tức kết hôn, được không?" Anh đã sớm muốn đưa ra quyết định này rồi, nhất là đêm đó từ khi bước ra khỏi biệt thự của Hoắc Thiên Kinh, anh càng gấp rút.

Cách có thể nghĩ ra để không làm Úc Noãn Tâm bị tổn thương chính là mau chóng cưới nàng.

Ánh mắt Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng nhìn vào ánh mắt lo lắng của anh, sau một lúc lâu, khóe môi chậm rãi hiện lên ý cười, dịu dàng như nước. "Lăng Thần, chúng ta nhất định phải gấp như thế sao? Anh biết em bây giờ còn đang đóng phim..."

"Em yên tâm đóng phim, tất cả mọi việc của hôn lễ do anh chuẩn bị, em chỉ cần làm một việc là chuẩn bị trở thành cô dâu xinh đẹp của anh." Gương mặt tuấn mỹ của Tả Lăng Thần hiện lên nụ cười nho nhã như vương tử, ấm áp, giống như ánh sáng ngày xuân, làm hòa tan lòng người...

Đáy mắt Úc Noãn Tâm đầy cảm động, như những cánh hoa quỳnh nhẹ nhàng bay lá tả, đáp trả nụ cười giống trong giấc mộng của hắn

"Lăng Thần, gần đây tin đồn về em cùng Hoắc tiên sinh rất nhiều, lẽ nào anh không có gì hỏi em sao?"

Tả Lăng Thần đưa tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tình cảm nồng nàn nhìn nàng, hỏi một câu: "Vậy được, anh hỏi em, em yêu hắn sao?"

Úc Noãn Tâm hiển nhiên không ngờ tới anh lại hỏi như vậy, ánh mắt sững sờ một chút, trong lòng xẹt qua một chút khác thường. "Không yêu..." Nàng thân nhiên trả lời, giống chỉ là một câu trả lời vô thức...

Trong đầu nhưng lại hiện lên hình bóng cao to, băng lãnh, hờ hững của người đàn ông kia...

"Cho nên..." Không phải Tả Lăng Thần không thấy trong ánh mắt nàng có sự giật mình kia, cường lại nổi bất an bỗng nổi lên trong lòng, thân nhiên cười. "Người mà Noãn Tâm của anh yêu là anh, sao anh phải hoài nghi đây."

Tiếng than vẫn ôn nhu nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nàng, khiến lòng nàng cứng lại...

"Cảm ơn anh, Lăng Thần..."

Úc Noãn Tâm chủ động tựa vào trong lòng anh, tiếng nói mềm nhẹ mang theo cảm động. *"Anh có thể đem tất cả tình yêu cùng với tin tưởng đều cho em, em thật sự là rất hạnh phúc."*

"Là anh cảm thấy hạnh phúc mới đúng, Noãn Tâm. Bây giờ chính là lúc sự nghiệp của em đang nổi lên, anh hẳn là nên chờ em, thế nhưng... Anh thực sự chờ không được nữa, anh không đợi được nữa, muốn em trở thành vợ anh, trở thành người phụ nữ của anh." Tả Lăng Thần ôm lấy cả bờ vai nàng, tiếng nói ôn nhu rơi vào bên tai nàng, *"Đến lúc mang em đi gặp trưởng bối trong nhà anh rồi."*

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu, nghi hoặc nhíu mày. *"Người nhà? Lăng Thần, cha mẹ anh không phải đều đã..."* Nàng nói đến một nửa thì ngừng lại, không muốn làm anh thương tâm.

Tuy rằng quen biết anh nhiều năm như vậy, nhưng nàng không bao giờ hỏi han cận kề về người nhà của anh, nàng chỉ biết là cha mẹ anh đã sớm qua đời, nhưng nguyên nhân cụ thể nàng vẫn không hỏi rõ ràng, bởi vì mỗi khi nhắc tới chuyện này, trong mắt anh lại gợn lên một nỗi ưu thương.

Tả Lăng Thần biết rõ suy nghĩ trong lòng nàng, miễn cưỡng cười. *"Anh còn có mẹ, từ nhỏ đến lớn bà ấy vẫn đối xử rất tốt với anh, chỉ là..."* Nói đến đây, trong mắt anh hiện lên một chút mất tự nhiên.

"Chỉ là cái gì?" Úc Noãn Tâm cảm thấy anh muốn nói lại thôi.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Câu hỏi của nàng khiến Tả Lăng Thần bỗng nhiên phản ứng trở lại, bên môi anh nở nụ cười lần nữa, tránh né câu chuyện: *"Không sao, anh nghĩ bà ấy sẽ rất thích em."*

Úc Noãn Tâm nhìn anh chăm chú, đôi mắt to như đá thạch anh đen tinh khiết nhìn anh một lúc lâu, nhẹ nhàng tươi cười. *"Được..."* Giọng nói như hoa lê nhẹ nhàng phát phơ trong lòng anh.

Nụ cười xinh đẹp tươi như hoa chiếu vào trong đôi mắt đen của Tả Lăng Thần, anh nhẹ nhàng cúi người. *"Cám ơn em, Noãn Tâm của anh..."* Tiếng nói nhỏ dần, đôi môi nhẹ nhàng mềm mại đặt lên bờ môi của nàng, dịu dàng mà tựa như là bướm bướm đậu trên cánh hoa, mang theo hết mực yêu thương, cánh tay ôm chặt lấy nàng, nụ hôn chậm rãi khẩn thiết hơn trên đôi môi thơm, trần trọc nồng ý.

Không biết rằng, màn ôm hôn thân mật của hai người đã hoàn toàn rơi vào trong ống kính đằng xa.

Bóng đêm chợt bao phủ toàn bộ sự phù hoa, ánh sao lấp lánh chiếu vào trên mặt kính của trụ sở chính của Hoắc Thị, phát ra ánh sáng lạnh giá.

Phòng tổng tài lớn như vậy, nhưng bóng đèn thủy tinh bật sáng trên tường, có vẻ còn cô tịch hơn trong đêm.

Hoắc Thiên Kinh ngồi ngang tàng trên ghế tổng tài, từ cửa sổ sát đất hắt ngửa mặt lên bầu trời cao rồi cúi xuống. Dưới chân, ngọn đèn hải đăng bắt đầu khuấy động thế giới phồn hoa, cái phồn hoa bên ngoài cửa sổ với cái tĩnh mịch bên trong hình thành sự đối lập mạnh mẽ, kể cả cái bóng lưng lạnh lùng của hắn cũng lộ vẻ khác thường không ăn nhập.

Xì gà lẳng lẳng nằm ở trong gạt tàn trên bàn làm việc phía sau hắn, từng vòng khói nhẹ càng lúc càng mờ ảo, càng lúc càng lượn lờ, mãi cho đến khi chậm rãi tắt dụi...

Hắn chậm rãi cảm lấy một quyền tạp chí, đây là một quyền tạp chí lá cải, một quyền tạp chí thuộc kiểu hắn chưa bao giờ thèm để ý tới, nhưng mà hôm nay...

Trang bìa của tạp chí bất ngờ hiện ra hai người quen thuộc, chính là Tả Lăng Thần và Úc Noãn Tâm!

Trên khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh không có chút biểu cảm nào, cặp mắt đen hẹp dài, ánh nhìn sắc bén tựa như con dao nhỏ, hướng thẳng đến một đôi nam nữ thoáng như cặp tình nhân, ngọt ngào hôn nhau trên mặt trang bìa!

Hắn không xem tin tức cụ thể trong tạp chí, ánh mắt rơi vào khuôn mặt xinh đẹp e thẹn như đóa hoa của Úc Noãn Tâm trên trang bìa kia... Người phụ nữ này đã từng rên rỉ ở dưới thân hắn, vậy mà hôm nay lại tươi cười ở trong lòng người đàn ông khác.

Bàn tay to xiết chặt làm quyền tạp chí dày méo mó, ngay cả đường gân xanh trên tay hắn cũng mờ hồ hiện lên, điểm đen trong mắt hắn ngày càng sẫm lại bùng cháy, hắn hung hăng nhìn chăm chăm dáng hình người phụ nữ nhắm mắt mỉm cười trên mặt bìa kia, trong đầu không ngừng hiện lên dáng vẻ nàng ở dưới thân của mình.

Tiếng ngâm nga rên rỉ khe khẽ mỏng manh ấy dường như nổi lên bên tai hắn, yết hầu hắn gằn gặt cuộn lên, vẻ tàn nhẫn âm hiểm trong mắt hắn đột nhiên biến thành một loại ham muốn chiếm đoạt không chút che giấu!

"Rầm!" Bàn tay to lớn vung lên, cả cuốn tạp chí bị ném mạnh ra ngoài.

Cửa từ hành lang đứng lúc đầy ra, hai mặt của tạp chí rơi xuống một đôi giày cao gót, một đôi nam nữ tai tiếng trên mặt bìa cũng trùng hợp chiếu vào trong đôi mắt đẹp, cặp mắt sáng giắt mình sững sốt một chút, lập tức nhìn về phía bóng lưng cao to dần dần nhuốm vẽ cô đơn cách đó không xa kia...

Một lúc sau, Phương Nhan mới nhặt tờ tạp chí trên thảm lên, chậm rãi đi tới trước bàn làm việc, đặt cuốn tạp chí lên mặt bàn.

"Thiên Kinh..."

"Ở đây không phải Phương Thị, đi vào không cần gõ cửa sao?" Hoắc Thiên Kinh vẫn cứ quay lưng về phía cô, khẩu khí cũng như bóng lưng hằn đều băng lạnh.

Hàng mi thật dài của Phương Nhan từ từ hạ xuống, che đi nỗi đau xót rõ ràng trong mắt, cúi đầu nói một câu: "Xin lỗi..."

Bắt đầu từ bao giờ, mà hằn đối với cô càng ngày càng lạnh, càng phai nhạt? Bắt đầu từ bao giờ, hai người bọn họ cho dù đối mặt cũng không thể nói gì hơn? Nhìn bóng lưng hằn, Phương Nhan thậm chí nghĩ trước giờ hằn vẫn xa lạ như thế, hình như... Cái người đàn ông đã từng điên cuồng theo đuổi mình... càng ngày càng đi xa rồi.

Ghế tổng tài chậm rãi xoay lại, khuôn mặt như chạm khắc của Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ hồ hững và lạnh lùng, ánh mắt hằn quét qua quyển tạp chí trên mặt bàn, rồi đôi môi lạnh lẽo chậm rãi cong lên, mang theo một phần châm biếm.

"Tôi đánh giá thấp sự nhẫn nại của cô rồi! Thế nào, thấy người yêu cũ của cô hôn người đàn bà khác mà vẫn không có một chút phản ứng nào sao?"

Phương Nhan ngẩng đầu, ánh mắt đẹp vẫn lộ ra một tia đau thương như trước.

"Người đàn ông em yêu là anh!" Tiếng nói của cô thản nhiên, nhưng lộ ra vẻ kiên quyết.

"Vậy sao?" Hoắc Thiên Kinh cong miệng cười nhạt, nhưng đứng dậy, đến gần cô.

"Hóa ra đàn bà thật là loài động vật mau thay đổi, nếu như Tả Lăng Thần nghe được câu nói của cô thì hẳn phải đau lòng đến thế nào đây? Nhưng mà tôi thích, bởi vì, chỉ cần là hằn đau lòng, tôi đều sẽ thích."

Giọng nói trầm thấp chậm rãi hạ xuống, rất giống như ác ma bị đóng băng, chậm rãi cúi người xuống, đôi môi cuồng ngạo hồ hững phủ trên Phương Nhan dần dần trở nên lạnh giá.

Phương Nhan nhắm mắt lại, bất an trong lòng cùng với cơn đau nhức càng ngày càng lớn, người đàn ông này, cô càng ngày càng không hiểu nữa rồi...

Cung Cam Tuyền, tằm cung thiên tử Đại Hán, kim long bay lượn, rất khí thế.

Nàng Vệ Phu Tử ngồi âu yếm trong lòng Hán Vũ Đế Lưu Triệt, cặp mắt đẹp lấp lánh lưu chuyển, đôi mắt trong veo như mù sương. Chỉ thấy nàng ngẩng đầu chăm chú nhìn Hán Vũ Đế, khuôn mặt tuấn tú chiếu vào trong màn nước mắt của nàng...

"Hoàng thượng ở nơi nào thì nô tì ở nơi đó. Nô tì không muốn là phi tử, vinh hoa phú quý ở trong mắt nô tì chỉ là phù phiếm bỏ đi, nô tì chỉ nguyện làm cung nữ, vĩnh viễn ở bên người hoàng thượng, hầu hạ hoàng thượng, một tác cũng không rời..."

Một giọt nước mắt trong suốt long lanh từ đôi mắt mỹ lệ của nàng Vệ Phu Tử chảy xuống, đẹp tựa như vụn đá hoa vỡ ra. Hán Vũ Đế Lưu Triệt cảm động bởi nước mắt của nàng, chân tình sâu trong mắt, khẽ hôn một cái nòng nân lên trán nàng.

"Cắt!" Đạo diễn Ôn Dương vỗ tay một cái. "OK, qua!"

Trên mặt các nhân viên làm việc trên phim trường lộ vẻ tươi cười, hôm nay lại có thể kết thúc công việc sớm rồi.

Úc Noãn Tâm đứng thẳng dậy từ trong lòng nam diễn viên Tiêu Minh Hi, vừa lúc nhìn thấy dáng vẻ tươi cười tán thưởng của đạo diễn Ôn Dương, anh ta giờ ngón tay cái lên với nàng. "Noãn Tâm, em là diễn viên bị kêu 'cụt' ít nhất mà anh từng hợp tác. Cảnh quay vừa rồi em diễn quả thực là xuất thần nhập hóa, có thấy không, người thư ký trường quay vừa ở bên cạnh xem vừa chảy nước mắt."

"Đạo diễn, anh quá khen rồi, đây đều là công lao của Minh Hi, anh ấy diễn rất tốt, rất dễ khiến em nhập vai." Úc Noãn Tâm cười cười hướng về phía nam diễn viên bên cạnh, khiêm tốn nói.

Tiêu Minh Hi khẽ cười. "Noãn Tâm, em diễn hay thì là diễn hay, điểm ấy không thể nghi ngờ được!"

Lân này sở dĩ "Vệ Phu Tử" bị rất nhiều người quan tâm chú ý, không chỉ bởi vì chuyện tình cảm của Úc Noãn Tâm, mà hơn nữa, vai trò của Tiêu Minh Hi cũng rất then chốt. Anh là siêu sao tỏa sáng khắp bầu trời điện ảnh và truyền hình, cũng là ngôi sao ca nhạc. Anh cùng diễn viên Ngụ Ngọc đang được gọi là Kim đồng Ngọc nữ của màn ảnh.

Vừa nhận được kịch bản, anh không ngờ đạo diễn Ôn Dương lại dùng một người mới làm nữ diễn viên cho vai chính, cho nên khi bắt đầu khởi quay, liền

tìm mọi cách xoi mói, nói năng thận trọng, nghiêm túc đối với Úc Noãn Tâm. Nhưng khi trải qua màn diễn tay đôi, anh kinh ngạc phát hiện ra người mới này rất có thiên phú biểu diễn, nàng đã diễn vai Vệ Tử Phu vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi cử chỉ mỗi mỉm cười đều tự nhiên, nhất là màn diễn tình cảm vừa rồi kia, nhìn đáng vẻ nàng là chả rơi lệ, tự nhiên lòng anh cũng se lại theo...

Úc Noãn Tâm này nhất định sẽ tỏa sáng!

"Được rồi, nói chung là hai người các bạn biểu diễn rất tinh tế, không kém chút nào!"

Đạo diễn Ôn Dương nhìn thấy hành động hoàn toàn tán thành của Tiêu Minh Hi đối với Úc Noãn Tâm xong, vui vẻ nói: *"Hôm nay đến đây thôi, đi về nghỉ ngơi sớm một chút."*

Úc Noãn Tâm cười cười, chuẩn bị đi tháo đồ trang sức.

"Noãn Tâm." Tiêu Minh Hi gọi nàng lại từ đằng sau, đôi môi đẹp cong lên mê người.

"Sao vậy?"

Tiêu Minh Hi đi tới trước mặt nàng, trong mắt chớp lên ánh sáng khác thường, *"Hôm nay không muộn, có thời gian không? Anh mời ăn, tỏ lòng khen ngợi?"*

Từ khi ở cùng nhau, anh phát hiện cô gái nhỏ nhắn trước mắt này càng ngày càng khả ái. Thân là nghệ sỹ, anh biết mình cần phải tránh hiềm nghi, nhưng nhìn nụ cười và nước mắt của nàng, lòng anh luôn không khống chế được bị kéo đi. Đây thật là lần đầu tiên kể từ khi anh ra nghề tới giờ. Tuy rằng bên người cũng từng có không ít chuyện tình cảm tai tiếng, nhưng cô gái có thể bước vào nội tâm anh như vậy, nàng chính là người đầu tiên.

"Tối nay ư?" Trong nụ cười của Úc Noãn Tâm rõ ràng mang theo sự áy náy. *"Tối nay sợ rằng không được, em..."*

"Noãn Tâm."

Úc Noãn Tâm còn chưa nói xong, đằng sau đã cất lên tiếng nói trầm thấp ôn nhu của Tả Lăng Thần, ngay sau đó, nàng liền bị kéo vào trong vòm ngực quen thuộc.

"Kết thúc công việc rồi sao?" Khi hỏi, ánh mắt sắc bén của anh đã quan sát một chút Tiêu Minh Hi ở phía đối diện.

Hiển nhiên là một kẻ ái mộ, ánh mắt say đắm và truy đuổi của anh ta là thứ mà Tả Lăng Thần đã quen thuộc.

Úc Noãn Tâm còn chưa tháo đồ trang sức, vẫn một thân trang phục đòi Hán như trước, nàng khẽ cười với Tả Lăng Thần: *"Ừ, Lăng Thần, anh ấy là Minh Hi đó, xem như là thầy của em!"*

Miệng Tả Lăng Thần cong lên. *"Con trai thứ của ông Tiêu, tất nhiên là tôi có biết rồi."*

Tiêu Minh Hi đưa tay về phía anh. *"Tà tiên sinh, đã nghe đại danh từ lâu, hân hạnh được gặp anh!"*

Hai người đàn ông trưởng thành bắt tay nhau, nhưng trái lại là một phen độ sức.

Úc Noãn Tâm không hiểu ý, hỏi một câu: *"Ông Tiêu?"*

Tả Lăng Thần cười cười, cặp mắt đen như ngọc thạch tràn ngập ánh tinh anh sắc sảo. *"Ông Tiêu là nhân vật nguyên lão số một số hai trong thương giới, con trai trưởng nhà họ Tiêu – Tiêu Minh Liệt là thân thoại trong thị trường cổ phiếu, còn vị Tiêu Minh Hi trước mắt đây chỉ duy nhất chung tình với sự nghiệp diễn xuất, công ty giải trí do chính mình quản lý thì lại giao cho người khác để ý, đây coi như là một loại quyết đoán đi!"*

"Tà tiên sinh quá khen, so với Tà Thị, Tiêu gia chúng tôi nhỏ bé không đáng kể, ai chẳng biết đến, Tà tiên sinh tuổi còn trẻ đã liền tiếp quản Tà Thị, thời gian chưa đầy nửa năm, Tà Thị liền khởi từ hồi sinh, sản nghiệp cũng càng nhanh chóng mở rộng. Chỉ là..."

Tiêu Minh Hi luôn luôn ăn nói lớn mật, ánh mắt tuấn kiệt của anh ta đảo qua Úc Noãn Tâm, rồi lên người Tả Lăng Thần. *"Thứ lỗi tôi nói thẳng, anh và Noãn Tâm, hai người không thích hợp ở bên nhau!"* Nói xong, anh ta cười cười, bỏ đi.

Tả Lăng Thần hơi cau mày, tính tình bất kham của Tiêu Minh Hi này, mọi người đều đã biết.

Úc Noãn Tâm thấy thế xong, cười xấu hổ. *"Lăng Thần, anh ta vẫn là cái kiểu người như vậy, lời nói luôn luôn quái lạ."*

Tả Lăng Thần liền khôi phục lại thái độ nhẹ nhàng như trước, cười cười nhìn nàng với vẻ ôn nhu. *"Không sao, đi thay quần áo đi, nhưng mà bộ dạng này của em thực sự rất đẹp, không thay cũng được."*

"Đáng ghét." Úc Noãn Tâm hờn dỗi hơi bĩu môi với anh ta. *"Chờ em nha."* Nói xong, liền chạy vào phòng thay đồ.

Tả Lăng Thần dựa vào bên cạnh xe, kiên trì chờ đợi. Nói thật là, cũng không phải anh rất thích Úc Noãn Tâm đi vào trong giới giải trí, cái giới này luôn luôn hỗn loạn, điều quan trọng hơn là, nàng quá đẹp, đẹp đến nỗi khiến đàn ông liếc mắt nhìn đã nghĩ muốn chiếm lấy. Việc này tuy không quá nhiều anh

quá nhiều, nhưng mà trong tâm lý cũng không thoải mái. Dù vậy, việc năng thích làm, anh cũng luôn luôn không ngăn cản.

"*Noãn Tâm, em suy nghĩ kỹ chưa, thực sự tối nay muốn đi đến gặp người nhà của Tả tiên sinh sao?*" Trong phòng thay đồ, Tiểu Vũ đuổi hết nhân viên làm việc đi, rồi vừa thu thập đồ đạc cho Úc Noãn Tâm, vừa hỏi.

Úc Noãn Tâm bỏ thứ đồ trang sức cuối cùng ra khỏi đầu, hít thật sâu một hơi, nhìn vào gương.

"*Vâng, Lăng Thần đã ở bên ngoài rồi.*"

Tiểu Vũ nghe vậy xong, buông đồ trong tay, đi tới sau lưng nàng, nhìn vào Úc Noãn Tâm ở trong gương. "*Em sẽ không thực sự đáp ứng lời cầu hôn của anh ta rồi chứ?*"

Gương mặt Úc Noãn Tâm đỏ ửng lên, trả lời không chút che giấu: "*Đúng vậy, nếu ông trời đã định trước để cho bọn em gặp nhau, lần này em không định trốn tránh đâu.*"

Tiểu Vũ giật mình sững sốt một chút, lập tức thở dài thườn thượt.

"Nói thật là, làm bạn em, chị rất vui khi thấy em đã tìm được người đàn ông ưu tú như thế. Thế nhưng làm người quản lý của em, chị phải nhắc nhở em, nếu hiện giờ em quyết định như vậy, sẽ khiến sự nghiệp diễn xuất vừa mới khởi bước của em bị trở ngại. Em ngừng lại xem, Tả tiên sinh xuất thân từ nhà giàu có, em gả vào nhà giàu rồi, còn có khả năng đi ra ngoài xuất đầu lộ diện sao? Noãn Tâm à, bây giờ chuyện tai tiếng đã sắp ầm ĩ lên tận trời rồi. Một người là Hoắc tiên sinh, một người là Tả tiên sinh, đám truyền thông ngày nào cũng đang phỏng đoán quan hệ giữa ba người các người. Vừa rồi Tả tiên sinh tới thăm em cũng thấy đấy, ngay cả nhân viên làm việc cũng đều rủ rỉ nói nhỏ, chuyện tai tiếng kiểu này rất bất lợi đối với em, hình tượng tốt đẹp của em sẽ bị ảnh hưởng, công chúng sẽ cho rằng em đi lại với cả hai người đàn ông."

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Úc Noãn Tâm xoay người kéo tay cô, "Tiểu Vũ, em biết chị lo lắng, chị yên tâm đi, Lăng Thần cũng không phải là người thích hạn chế tự do của em. Anh ấy nói, cho dù kết hôn, anh ấy cũng sẽ không can thiệp vào chuyện sự nghiệp của em, sẽ ủng hộ em. Còn nữa, em nghĩ kết hôn là cách tốt nhất để chống lại những tin đồn nhảm nhí, chỉ cần em gả cho Lăng Thần, công chúng sẽ không suy đoán quan hệ của em cùng Hoắc tiên sinh nữa, không phải sao?"

"*Noãn Tâm à, em đừng quên rằng, không có Hoắc tiên sinh, làm sao em lại nổi tiếng được?*" Tiểu Vũ tròn mắt lên, đảo tròn mắt.

"*Em xin chị, Lăng Thần cũng không kém so với Hoắc tiên sinh mà.*" Úc Noãn Tâm cố ý bắt mắt kháng nghị nói.

Tiểu Vũ nhún nhún vai. "*Đã như thế, bàn về tài lực hay bàn về tướng mạo, Tả tiên sinh cùng Hoắc tiên sinh đều xem như là rồng giữa biển người. Ồi, thực sự là không biết sao hai người đàn ông này đều có quan hệ dây dưa không rõ ràng với em. Nhưng mà Noãn Tâm à, việc nữ nghệ sĩ kết hôn đích thật là một chuyện rất phiền lưu, nhất là hiện giờ em mới hơn hai mươi tuổi, chính là tuổi đẹp nhất, chị thực sự lo sợ!*"

"*Tiểu Vũ!*"

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng cắt đứt lời cô, vừa cười vừa nói: "*Chị phải tin tưởng em, đóng phim ca hát đều là những việc em thích làm, em nhất định sẽ không từ bỏ. Chị xem, bây giờ trong làng giải trí cũng có vài nghệ sĩ nổi danh hơn ba mươi tuổi, không phải sao?*"

"*Chuyện này quả thật là không sai. Ai dà, quên đi, đây là quyết định của em, chị cũng không có quyền can thiệp, chỉ có điều...*" Tiểu Vũ đột nhiên cười gian xảo. "*Vị Tả tiên sinh này có vẻ "trâu già thích gặm cỏ non" à nha?*"

"*Hả?*" Úc Noãn Tâm nhất thời không phản ứng lại.

"*Ai, em tự mình tính đi. Bây giờ em mới 21 tuổi, mà vị Tả tiên sinh kia đã 30 tuổi, ời chao, lớn hơn em 9 tuổi!*" Tiểu Vũ khoa trương khuỷa tay, chuyển đề tài. "*Nhưng mà cũng không tới, em nghĩ lại xem, em nếu như cùng Hoắc tiên sinh ở một chỗ, anh ta lại càng là trâu già hơn, năm nay anh ta 31 tuổi, nhiều hơn em đúng 10 tuổi!*"

"*Tiểu Vũ, chị đừng thật là nhảm chán mà!*" Úc Noãn Tâm hờn dỗi trừng mắt nhìn cô xong, cầm lấy quần áo đi vào phòng thay đồ.

"*Noãn Tâm à, chị thực sự là vẫn tốt lắm mà, nói cho chị cảm giác yêu đương cùng với "trâu già" của em đi, mấy người đàn ông có tin đồn với em đều nhiều tuổi hơn em như vậy, giới truyền thông hoài nghi em có sở thích yêu người già hơn nhiều tuổi nghiêm trọng nha.*"

"*Đáng ghét!*"

"Ha ha..."

Màn đêm như lụa, một chiếc xe thể thao xa hoa như cá trong biển sâu nhập vào bóng đêm.

Xe đi vào khu của những người giàu có, dần dần, cây cối hai bên càng lúc càng xanh um tươi tốt, tựa hồ chạy tới nơi rồi xa phố xá sầm uất náo nhiệt.

"*Lăng Thần... em hơi sợ...*" Úc Noãn Tâm ngồi ở ghế phó nhẹ giọng nói. Đây là lần đầu tiên nàng đến gặp người nhà Tả Lăng Thần, nàng thực sự rất lo lắng người mẹ mà anh nhắc tới sẽ không thích nàng.

Bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh lạnh của nàng, Tả Lăng Thần nhẹ nhàng cười. "*Không có việc gì đâu, nếu chúng ta đã quyết định kết hôn, đương nhiên phải thông báo cho mẹ một tiếng, yên tâm đi, bà ấy nhất định sẽ rất thích em.*"

"*Vâng...*" Úc Noãn Tâm nhìn nụ cười của anh, cảm giác căng thẳng trong lòng tựa hồ giảm đi rất nhiều. "*Lăng Thần, chúng ta có còn xa lắm không?*"

"*Nhanh lắm, thấy cột mốc phía trước không? Rẽ qua đó là đến rồi.*"

Theo lời nói của Tả Lăng Thần, Úc Noãn Tâm nhìn về bóng đêm mông lung phía trước, cảnh vật xung quanh càng ngày càng quen thuộc...

Đôi mắt vốn đang có ý cười bỗng giật mình sững sờ một chút, trong lòng thế nhưng lại sinh ra dự cảm chẳng lành, căng thẳng lại nổi lên.

Con đường này...

"*Noãn Tâm, em làm sao vậy?*" Tả Lăng Thần không khó thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, vừa này còn rất tốt mà.

"*A, không có gì... Có thể là quá khẩn trương.*" Úc Noãn Tâm cường chế bất an trong lòng, nhẹ giọng nói.

Con đường quen thuộc này khiến nàng sợ, nhưng mà trên đời này nào có chuyện gì khéo léo như thế chứ.

Đáy mắt Tả Lăng Thần tối sầm, lập tức cười. "*Bé ngốc, không cần căng thẳng, chúng ta đi vào chào một tiếng đã.*"

Úc Noãn Tâm gạt đầu...

Ngự thư!

Phong cách Châu Âu xa hoa, vẫn lộ ra khí thế khiến người khác hít thở không thông như lần đầu tiên nàng nhìn thấy...

Khi xe của Tả Lăng Thần chậm rãi đi vào tòa biệt thự xa hoa đến không thể tưởng tượng nổi kia, Úc Noãn Tâm cả người gần như tê liệt!

Sao anh lại mang nàng đi tới nơi này?

Nơi này không phải là nhà của Hoắc Thiên Kinh sao?

"*Lăng Thần!*" Úc Noãn Tâm kéo lại Tả Lăng Thần, hơi thở trở nên vô cùng khó khăn, nàng rất muốn hỏi anh cho rõ ràng, nhưng cánh môi chỉ lo run run, muốn hỏi gì cũng đều không nói ra được.

Tả Lăng Thần hiểu lầm ý của nàng, ôm lấy người nàng, nhẹ giọng dỗ dành: "*Yên tâm đi, chúng ta không ở lại lâu đâu.*"

Nơi này, với anh cũng là có thể không đến thì sẽ không đến!

Xung quanh lối vào Ngự thư đứng đầy người hầu, có người Úc Noãn Tâm quen mặt, cũng có người xa lạ. Ngay khi cửa lớn phòng khách mở rộng, gương mặt tươi cười quen thuộc kia của quân gia hầu như làm cho Úc Noãn Tâm hoàn toàn mềm nhũn cả chân...

Nàng không có nằm mơ, nàng thực sự lại nhớ tới nơi này, thế nhưng vì sao là Tả Lăng Thần?

"*Tả thiếu gia, phu nhân đã chờ lâu rồi, mời vào!*" Quân gia lập tức tiến lên cung kính nói, nhưng khi nhìn thấy người con gái trong lòng Tả Lăng Thần, giật mình sững sờ một chút.

Sắc mặt Úc Noãn Tâm tái nhợt...

Tả Lăng Thần khẽ gạt đầu, ôm sát thân thể run rẩy của nàng. "*Vào đi thôi.*"

Móng tay của Úc Noãn Tâm đều đâm vào trong lòng bàn tay. Giờ phút này, việc nàng muốn làm nhất chính là bỏ chạy, bỏ chạy ra khỏi tòa biệt thự quen thuộc này. Tuy nói có rất nhiều nghi hoặc, nhưng loại sợ hãi này không giờ nào phút nào là không tập kích vào nàng, lẽ nào mẹ của Tả Lăng Thần chính là...

Nàng không dám tưởng tượng nữa, kéo lấy cánh tay Tả Lăng Thần, khẩn trương nói: "*Lăng Thần chúng ta không nên đi vào, có được hay không?*"

Huyết sắc, từ gương mặt xinh đẹp của nàng dần dần bị nhạt đi...

Tả Lăng Thần dĩ nhiên lại mang nàng đi đến nhà Hoắc Thiên Kinh? Việc này quả thực là một chuyện cười trong thiên hạ, như vậy xem ra... anh cùng với Hoắc tiên sinh, nhất định là có quan hệ?

Trời ạ, không cần! Việc này quả thực là một việc quá đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Gần như là cực kỳ khó khăn đi theo Tả Lăng Thần tới thẳng phòng khách rộng lớn, nàng không ngẩng đầu nhưng cũng không khó cảm nhận được ánh sáng chói mắt xa hoa tỏa ra từ chùm đèn pha lê.

Hoắc Thiên Kinh... hẳn là hẳn đang ở biệt thự của mình.

Tìm ra được một điều an ủi, trong lòng cũng có thể dễ chịu một chút. Nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp hàm chứa nghi hoặc nhìn về phía Tả Lăng Thần, đã thấy anh cũng có sắc mặt tương đối nặng nề, những điều không giải thích được trong lòng càng nặng thêm rất nhiều...

"Lăng Thần, rốt cuộc cháu cũng đến thăm mẹ rồi."

Giọng một phụ nữ mang hơi thở trầm ổn vang lên trên đỉnh đầu Úc Noãn Tâm, thân thể của nàng vô thức run rẩy một chút, không khó nghe ra khí thế quyền uy trong tiếng nói quen thuộc này...

Úc Noãn Tâm vô thức ngẩng đầu

Quả nhiên là Anna Winslet - mẹ của Hoắc Thiên Kinh!

Nàng đột nhiên quay đầu về phía Tả Lăng Thần, sau khi thấy sự cung kính trong mắt anh, trong lòng nhất thời lạnh căm... Trời ạ! Người mẹ mà anh nhắc đến lại chính là mẹ của Hoắc Thiên Kinh – Anna Winslet?

Nói như thế, Lăng Thần dĩ nhiên có quan hệ thân thích với Hoắc Thiên Kinh? Dựa vào tuổi tác, Hoắc Thiên Kinh là... anh họ của Lăng Thần?

Trong đầu nhanh chóng hiện ra mối quan hệ kinh thiên động địa này, sắc mặt Úc Noãn Tâm trở nên càng thêm tái nhợt, ngay cả cánh môi vốn hồng nhuận cũng bắt đầu run lên...

Người phụ nữ cao cao đứng ở trên cầu thang, sau khi nhìn thấy Tả Lăng Thần thì dường như đã thay đổi về nghiêm túc thường ngày, trên mặt bà biểu lộ ra nụ cười hiền lành thân thiết. Tả Lăng Thần lại kéo Úc Noãn Tâm chủ động tiến lên, ân cần hỏi thăm: *"Gần đây cháu bề bộn nhiều việc, không tới thăm mẹ được, mẹ cùng bà ngoại vẫn khỏe chứ ạ?"*

"Vẫn tốt, tất cả đều tốt, đáng tiếc hôm nay cháu đã tới chậm một bước rồi, bà ngoại cháu đi tham gia một hoạt động của Phật giáo phải mấy ngày nữa mới về. Cháu cũng biết bà suốt đời tin vào Phật mà." Anna Winslet kéo tay Tả Lăng Thần, nhẹ giọng nói nói xong mới đi chuyển tầm nhìn sang Úc Noãn Tâm đang đứng ở một bên.

Dáng tươi cười ban đầu trong nháy mắt ngưng lại ở khóe môi, trong mắt nổi lên kinh ngạc cùng nghi hoặc...

Úc Noãn Tâm vội vã cup mắt, nàng không có cách nào chủ động tiến lên chào hỏi được, tình thế như thế này khiến nàng xấu hổ vô cùng.

Hoang đường, tất cả đều cực kỳ hoang đường!

Chuyện này trong mắt nàng đều là hoang đường vô lý như vậy, huống hồ là trong con mắt luôn cao ngạo của một phu nhân mang dòng máu quý tộc? Nghĩ lại việc mình là người đàn bà do chính con trai bà ta mang về, thậm chí ở trong ngôi biệt thự này còn lưu lại hơi thở tận tình hoan ái của nàng cùng Hoắc Thiên Kinh. Mà nay, nàng lại đi tới biệt thự này, xuất hiện với một thân phận đáng buồn cười...

Hai người là anh em bà con! Không ngờ bọn họ lại là anh em bà con!

Vì sao ngay từ đầu Lăng Thần không có nói tất cả cho nàng biết?

Không khí có chút đặc quánh lại, may là bị lời nói tiếp theo của Tả Lăng Thần đánh tan, nhưng mà lời nói của anh trong tai Úc Noãn Tâm lại càng mang lại nhiều tai họa hơn.

"Mẹ, cô ấy chính là vị hôn thê mà cháu từng nhắc đến – Úc Noãn Tâm, mấy ngày nay chúng cháu đang chuẩn bị hôn lễ, ngày hôm nay cháu"

đưa đến chào mẹ. Noãn Tâm à, vị này là mẹ của anh!"

Úc Noãn Tâm không cần mở miệng cũng có thể cảm thấy được ánh mắt sắc bén của phu nhân đang đánh giá mình. Xem ra hiểu lầm của bà đối với nàng càng sâu sắc hơn rồi. Cũng đúng, việc này giải thích cho bất cứ ai nghe cũng đều không tin tưởng được.

Nàng hít sâu một hơi, chết thì chết chứ sao nữa!

"Cháu chào mẹ." Có đủ dũng khí tiến lên, hết sức làm cho giọng nói được bình thường vững vàng, nhưng tim lại đập liên hồi.

Anna Winslet lạnh lùng đánh giá Úc Noãn Tâm, một lúc lâu sau mới thốt ra một câu

"Dựa theo quan hệ họ hàng của người Trung Quốc mà nói, cô là cháu dâu của ta?"

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn bà, không khó nhận thấy sự lạnh lẽo trong mắt bà...

"Đương nhiên rồi, mẹ, đáng lẽ ba năm trước đây cháu và cô ấy đã kết hôn rồi." Tả Lăng Thần trả lời, cho rằng nàng đang căng thẳng, vì vậy liền khấn trương ôm lấy vai nàng, vừa cười vừa nói.

Anna Winslet nhìn thấy hai người vô cùng thân thiết như vậy, con mắt màu lam lạnh lùng lại dần dần chuyển sang hòa nhã, bà quan sát Úc Noãn Tâm trên dưới một phen, sâu xa nói:

"Người con gái này quả thực rất xinh đẹp. Úc tiểu thư, đàn ông theo đuổi cô nhất định là rất nhiều?"

Trong lòng Úc Noãn Tâm run lên, nàng tự nhiên nghe ra được ý thăm dò trong lời nói của Hoắc phu nhân, vì vậy liền lấy hết dũng khí trả lời: *"Mẹ lo lắng nhiều rồi, cháu chỉ là một đứa con gái bình thường mà thôi, Lăng Thần yêu cháu, che chở cháu, kiếp này cháu cũng chỉ yêu Lăng Thần."*

Làm lạc hướng câu hỏi, chỉ nói ngắn gọn một câu liền khéo léo trả lời nghi vấn trong câu nói của bà ta.

Về mặt Tả Lăng Thần tràn đầy hạnh phúc.

"Thực sự là một cô gái thông minh, chắc hẳn Úc tiểu thư là một người con gái làm cho đàn ông không nhận được đưa về nhà, phải không Lăng Thần." Anna Winslet có ý chuyển chủ đề: *"Đáng tiếc bà ngoại của cháu hôm nay không có nhà, nếu như bà mà ở nhà, cũng nhất định sẽ rất thích vị Úc tiểu thư này của cháu."*

"Khi nào có cơ hội, cháu sẽ dẫn Noãn Tâm đến thăm bà ngoại." Tả Lăng Thần cười trả lời.

Anna Winslet khoe môi nổi lên nụ cười nhạt, lập tức thân nhiên nói: *"Lăng Thần, biết cháu đến, mẹ đã cố ý phân phó nhà bếp chuẩn bị mấy món cháu thích ăn, cũng không biết vị Úc tiểu thư đây có kén ăn không. Đi thôi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!"*

"Vâng."

Trên mặt Úc Noãn Tâm không khỏi xấu hổ, hai câu nói vừa rồi của Anna Winslet đều mang ẩn ý khiến nàng đặc biệt khó chịu. Nàng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của bà ta. Nàng là người đàn bà đầu tiên Hoắc Thiên Kinh chủ động mang về Ngự thự, mà bây giờ, Lăng Thần cũng đưa nàng đến đây...

Có điều nếu Anna Winslet đã không thích nàng như vậy, vì sao lại không vạch trần tất cả trước mặt Lăng Thần?

Đôi mắt đẹp hàm chứa nghi hoặc lơ mơ hướng về phía hai người bọn họ, nhưng khi nhìn đến Anna Winslet trước mặt Lăng Thần lộ ra dáng tươi cười hiền lành, chợt hiểu ra rồi.

Nói vậy vị phu nhân này rất yêu quý Lăng Thần, bà ta có thể nghiêm ngặt yêu cầu con trai mình, nhưng mà đối với đứa cháu trai ưu tú này bà ta lại hoàn toàn không keo kiệt tình yêu thương của mình. Bà ta không nói gì, trước tiên là muốn giữ gìn mặt mũi cho Hoắc Thiên Kinh, thêm nữa chính là hoàn toàn lo lắng cho Lăng Thần.

Nghĩ tới đây, trái tim cả đêm căng thẳng bất an của Úc Noãn Tâm dường như tìm được yên tĩnh trở lại. Nếu như bà ta đã làm bộ như là gặp mình lần đầu tiên, như vậy nàng cũng sẽ diễn cùng. May mà tối nay Hoắc lão phu nhân không ở nhà, quan trọng nhất là Hoắc Thiên Kinh cũng không có trở về.

Nói vậy, Lăng Thần cũng biết rõ Hoắc Thiên Kinh luôn luôn rất ít khi trở về Ngự thự, cho nên mới mang nàng đến đây...

Ánh đèn pha lê trần ngập mỗi ngõ ngách trong phòng ăn, bầu không khí vẫn như mọi khi không bị ảnh hưởng.

Trên chiếc bàn ăn to dài, đủ loại mỹ thực bày lên trên, hầu như kéo dài từ đầu bàn đến cuối bàn, các bộ đồ ăn nạm vàng bạc dưới ánh đèn chiếu rọi phát ra ánh sáng long lanh tôn quý. Toàn bộ phòng ăn đều thoang thoang mùi vị của rượu vang, mùi thơm nồng ngọt ngào này tan vào trong không khí, chưa cần uống cũng say...

Trong đầu Úc Noãn Tâm lơ đãng hiện lên tình cảnh đêm đó, Hoắc Thiên Kinh bùng ly rượu lên, nhẹ nhàng đong đưa, màu rượu như máu, ánh mắt hân hân như chim ưng lộ ra ánh sáng ưu tú tinh nhuệ không gì sánh bằng...

Đang nghĩ ngợi, lời nói của Anna Winslet vang lên

"Úc tiểu thư làm nghề gì?"

Úc Noãn Tâm giật mình sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn vào mắt bà ta, bà ta đã biết rõ còn cố hỏi, là đang cố diễn kịch đi.

"Mợ, Noãn Tâm làm diễn viên." Tả Lăng Thần sẵn sọc lấy cho nàng món sò sốt kem, thay nàng trả lời.

"Hà?" Anna Winslet cố ý nghi hoặc nhử mồi. "Vậy kết hôn rồi làm sao bây giờ? Chẳng lẽ còn muốn chạy ra ngoài đóng phim ca hát sao?"

"Mợ, những việc này đều là việc mà Noãn Tâm thích làm, cháu sẽ không can thiệp vào quyết định của cô ấy." Tả Lăng Thần tựa hồ nhận thấy được sự không hài lòng trong mắt mợ, nhẹ giọng nói.

Úc Noãn Tâm thở ra, không nghĩ tới mình lại có duyên với Ngự thụ thể này. Tuy nói phu nhân này sẽ không trở thành mẹ chồng mình, nhưng trở thành mợ... Nhìn vào mức độ quan tâm của bà đối với Lăng Thần, những ngày sau này cũng sẽ không sống thoải mái được.

Anna Winslet thấy rõ ý che chở của Tả Lăng Thần, bất mãn trừng mắt nhìn anh xong, lại đưa ánh mắt nhìn vào Úc Noãn Tâm vẫn đang không nói lời nào.

"Còn cô? Cô cũng cho rằng như thế sao?"

Bàn tay nhỏ bé cầm bộ đồ ăn vô thức run lên một chút, Úc Noãn Tâm ngẩng đầu lên, con mắt trong sáng hàm chứa một sự kiên định nhẹ. "Đúng như lời nói của Lăng Thần, cháu thích hát và đóng phim. Cháu không nghĩ sẽ vì kết hôn mà từ bỏ sự nghiệp. Hơn nữa, cháu cũng không cho rằng kết hôn sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của cháu."

Anna Winslet nghe vậy xong, dừng lại động tác dùng com, đặt bộ đồ ăn sang một bên, giờ tay nhấc chân lộ vẻ ưu nhã, cao quý. Hiển nhiên có thể thấy bà không hài lòng với câu trả lời của Úc Noãn Tâm.

"Úc tiểu thư, cô phải hiểu một điều, việc được gả vào nhà giàu có đối với sự nghiệp của cô chỉ biết sẽ có hiệu quả rất tốt. Nói rõ ràng hơn, bản thân ngành công nghiệp giải trí chỉ chú trọng vào việc tạo dựng hình tượng bên ngoài. Cô gả cho Lăng Thần, lại không rút khỏi làng giải trí, tự nhiên giá trị của cô sẽ tăng rất nhiều! Thế nhưng..." Bà ta nói đến đây thì lại chuyển hướng, tuy rằng giọng nói thông thả, nhưng lại lộ ra sự sắc bén không gì sánh được. "Sự nghiệp của cô sẽ gây ra ảnh hưởng bất lợi cho Lăng Thần. Thử hỏi có phu nhân nhà giàu nào lại xuất đầu lộ diện ở bên ngoài? Tuy nói cha mẹ Lăng Thần đã mất, nhưng Tả gia cũng là nhà có quyền thế nhất nhì, cô gả vào Tả gia lại không muốn rời khỏi làng giải trí. Cô muốn người trong tầng lớp thượng lưu đối xử với Tả Lăng Thần thế nào đây?"

Không gian lại rơi vào bầu không khí ngột ngạt lần nữa. Tả Lăng Thần vừa muốn mở miệng nói, lại bị... một tiếng nói trầm thấp mạnh mẽ khác giành trước.

"Mẹ, tư tưởng của mẹ quá bảo thủ rồi!"

"Cậu chủ, cậu đã trở về." Quân gia chủ động tiến lên, người hầu lại bận rộn.

Giọng nói lạnh lùng quen thuộc, cả người Úc Noãn Tâm run rẩy như là bị điện giật, ngay sau đó...

"Lạch cạch" một tiếng, bộ đồ ăn trong tay rơi xuống mặt đất.

Lại nhìn Tả Lăng Thần, sắc mặt cũng lộ vẻ khó coi.

Thế nào anh cũng không ngờ tới, đêm nay người đàn ông này lại trở về.

"Thiên Kinh, hôm nay mặt trời mọc phía Tây rồi sao? Không chỉ chủ động trở về, còn dẫn theo Phương Nhan về cùng nữa?" Rõ ràng trong giọng nói của Anna Winslet rất sung sướng.

"Cháu chào bác gái."

Âm thanh nhẹ nhàng đẹp đẽ của Phương Nhan vang lên. "Lăng Thần? Không ngờ anh cũng tới, vị này là..." Bởi vì Úc Noãn Tâm vẫn cúi đầu, hơn nữa diện tích của bàn ăn lại rất lớn, trong lúc nhất thời Phương Nhan không nhìn rõ người nàng.

Giọng nói đẹp như hoa làm nổi lên nghi hoặc trong lòng Úc Noãn Tâm. Giọng nói này rất quen thuộc, chỉ có điều nàng nên làm thế nào để thoát khỏi tình trạng quần bách này đây?

Xem ra tối nay nàng và phải sao chổi rồi, tự nhiên Hoắc Thiên Kinh lại trở về!

Sắc mặt nàng trở nên cực kỳ bất an và tái nhợt, cơ hồ là phát run, bắt đầu khom người xuống muốn nhặt lên bộ đồ ăn vừa bị rơi xuống dưới chân...

Tiếng bước chân điềm tĩnh chậm rãi tiến đến, trước mắt nàng hiện ra một đôi giày da của nam gần như có thể làm cho nàng hoàn toàn hoảng loạn...

Bộ đồ ăn được một bàn tay to lớn của đàn ông nhặt lên, bàn tay cứng cáp có lực tựa hồ mang theo sức mạnh có thể xoay chuyển vận mệnh càn khôn. "Làm rơi bộ đồ ăn trên mặt đất là một hành vi thất lễ..."

Tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng, tựa như âm thanh đến từ ma vương của địa phủ, lộ ra vẻ lạnh lùng khiến người khác hít thở không thông cùng với ý châm chọc rõ ràng.

Úc Noãn Tâm ép buộc bản thân đè xuống bất an trong lòng, chậm rãi ngẩng đầu, lại gặp phải cặp mắt đen khịt máu kia của Hoắc Thiên Kinh, giống như một con dã thú có thể nuốt nàng vào bụng bất cứ lúc nào, mang theo một nỗi hoang mang tràn ngập mùi tanh tưởi. . .

"Cảm ơn..." Lòng của nàng không ngừng phát run, hầu như là run rẩy mà đưa tay nhận lấy bộ đồ ăn trong tay hắn. Ai ngờ hắn đứng dậy, cầm bộ đồ ăn trên tay ném trên mặt bàn.

"Vũ Phúc, chuẩn bị cho khách một bộ đồ ăn mới!" Tuy là hắn nói với quản gia, nhưng ánh mắt không rời khỏi gương mặt Úc Noãn Tâm nửa khắc, nét mặt sâu xa làm cho người ta không đoán ra được hắn đang suy nghĩ điều gì.

"Vâng, thiếu gia."

Tà Lăng Thần nâng mặt Úc Noãn Tâm lên, biết rõ nỗi hoảng sợ của nàng, sẵn sàng xoa đầu nàng.

Thấy hình ảnh như vậy, đáy mắt Hoắc Thiên Kinh thâm bắn ra một mũi tên sắc nhọn.

"Noãn Tâm? Hóa ra là cô à." Ngay khi Úc Noãn Tâm ngẩng đầu lên, Phương Nhan mới nhìn rõ người ngồi ở đó, trên mặt nở ra nét tươi cười dịu dàng.

Úc Noãn Tâm quay đầu nhìn lại, sau một khắc lại giật mình ngăn cản cả người!

Tiểu Nhan? Thì ra cô chính là Phương Nhan!

Sự trùng hợp này giống như là ông trời đã sớm sắp đặt từ trước.

"Hóa ra là hai người biết nhau sao? Phương Nhan là vị hôn thê của Thiên Kinh. Úc tiểu thư, hai người sớm đã biết nhau, ta nghĩ cô cũng biết việc này rồi." Giọng nói của Anna Winslet lộ ra một tia khinh miệt, lập tức chuyển chủ đề. "Hôm nay vừa vặn Lăng Thần trở về, các con cũng đã về, lại dùng cơm đi!"

"Mợ!" Tà Lăng Thần nhẹ nhàng cắt đứt lời bà, ôm Úc Noãn Tâm đứng dậy. "Noãn Tâm của cháu còn có việc phải đi trước, hôm nào cháu lại trở về thăm mợ cùng bà ngoại."

Ánh mắt Anna Winslet lộ ra vẻ không muốn.

"Em họ thân mến của tôi, đã rất lâu chúng ta không cùng ngồi ăn một bữa cơm, làm sao mà tôi trở về thì cậu lại muốn đi chứ?" Khóe môi Hoắc Thiên Kinh chậm rãi ngẩng lên ý cười, thế nhưng tầm nhìn lại hướng về Úc Noãn Tâm trong lòng Tà Lăng Thần, ả ý nói: "Tôi nghĩ vị tiểu thư bên cạnh cậu cũng rất muốn biết thêm về nhà của chúng ta, không phải sao?"

Lòng bàn tay của Úc Noãn Tâm sắp bị móng tay đâm thủng, nàng không khó nghe ra ý tứ trong lời nói của Hoắc Thiên Kinh, cho nên cũng chỉ có thể ép buộc bản thân diễn theo cho đúng phép tắc

"Anh họ của Lăng Thần nói rất đúng, nếu đã là khó có được một bữa cơm thì chúng ta không cần phải vội vã trở về như thế."

Nàng cố gắng xưng hô như vậy với Hoắc Thiên Kinh, ngẩng đầu lên, cũng đã mang theo gương mặt tươi cười, xinh đẹp tựa như hoa lê nở rộ dưới ánh mặt trời ngày xuân. Nói xong câu đó, ánh mắt của nàng lại ánh lên sự dũng cảm, trong sáng nhìn lại cặp mắt đen thâm sâu khó lường của Hoắc Thiên Kinh.

"Em nghĩ, chúng ta cứ như thế mà đi cũng là sự không có tôn trọng đối với anh ta!"

"Noãn Tâm?" Tà Lăng Thần không khó phát hiện sự run rẩy sau lớp nguy trang kiên cường của nàng nên kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thấp giọng nói bên tai nàng. "Anh chỉ không muốn em bị khó xử mà thôi."

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, càng thêm dán chặt vào người anh. "Trước sau gì cũng phải đối mặt, không phải sao?"

Hoắc Thiên Kinh ở cách đó không xa đột nhiên nắm chặt tay lại, con ngươi đen cũng gợn lên ánh u tối bất mãn. Tuy rằng không nghe rõ hai người bọn họ đang nói gì, nhưng bộ dạng thì thâm vô cùng thân thiết lúc này lại làm hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"Được rồi! Người một nhà sao có thể có oán thù sâu sắc được đây?"

Anna Winslet lớn tiếng quát dẹp đường: "Đều ngồi xuống cho ta, ai cũng không được đi! Thiên Kinh, Lăng Thần, ta biết các con đang cạnh tranh một hạng mục, cũng biết tin những đồn không tốt giữa đứa gần đây. Thế nhưng, hôm nay chỉ nói việc nhà, không nói chuyện công việc, có nghe hay không?"

Thái độ luôn luôn quyền uy và không cho phép người khác cự tuyệt khiến cho tất cả mọi người đều ngồi xuống.

"Em họ, không định giới thiệu vị tiểu thư này cho tôi biết sao?" Hoắc Thiên Kinh vừa nhận bộ đồ ăn từ tay quản gia, vừa thờ ơ hỏi.

Trong lòng Úc Noãn Tâm không khỏi bật cười...

Người có tiền chính là buồn chán như vậy, sao mà ai cũng thích chơi trò giả ngu này đây?

Hay là, sinh hoạt trong nhà giàu là như thế này, giống như bây giờ, một khi nhà quyền thế có tiệc thịnh soạn, mỗi người đều mang một toan tính riêng, trên mặt mỗi người đều mang theo một mặt nạ được làm rất tỉ mỉ!

Tà Lăng Thần cười cười, trong mắt khôi phục lại sự tao nhã vốn có. "Cô ấy là Úc Noãn Tâm, là người con gái em yêu nhất, cũng là cô gái sắp gả vào Tà gia!"

Chén rượu cầm trong tay Hoắc Thiên Kinh ngưng lại một chút, gương mặt, cánh môi như nhếch lên, nhưng lại đầy ngụ ý nói:

"À? Vậy sao? Xem ra tôi phải đưa lễ vật chúc mừng, không biết Úc tiểu thư thích cái gì đây? Con gái đều thích kim cương, vậy sợi "Boltzmann" trị giá 950.000 đô la không biết Úc tiểu thư có thích không?"

Úc Noãn Tâm nhún mày lại một chút, Boltzmann, chính là vòng cổ kim cương mà nàng đã từng trả lại cho hắn trước kia.

"Cảm ơn anh, có điều tôi luôn không có thói quen mang theo trang sức quá mức xa hoa, rất xin lỗi." Nàng lại mở miệng, cũng vô cùng bình tĩnh.

Phương Nhan thấy thế, vội vã nói sang chuyện khác: "Noãn Tâm à, cô thực sự đồng ý lời cầu hôn của Lăng Thần rồi sao? Thật tốt quá, hai người đúng là trai tài gái sắc mà."

"Cảm ơn cô, Tiểu Nhan..." Úc Noãn Tâm cùng Tà Lăng Thần nhìn nhau cười. Đối với Phương Nhan, trong lòng nàng ít nhiều có chút hổ thẹn, dù sao nàng cũng đã từng bỏ lỡ hôn phu của cô...

Hoắc Thiên Kinh giống như đang nhân nhả thông dong uống rượu vang, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Úc Noãn Tâm giờ hề chớp, không có vẻ gì là kiêng dè.

Ánh mắt Phương Nhan âm thầm, cô quen biết Hoắc Thiên Kinh nhiều năm như vậy, chẳng bao giờ gặp thấy hắn khác thường như thế. Buổi tối không nói hai lời đã kéo cô đến đây. Lẽ nào... hắn đã biết Lăng Thần sẽ mang Noãn Tâm cùng trở về?

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Úc Noãn Tâm không khó cảm thấy hai ánh mắt sắc bén ở đối diện bàn ăn từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào mình. Nàng gắng sức dính sát vào người Tà Lăng Thần, cùng lúc muốn biểu lộ sự ân ái đậm thắm của hai người, mặt khác, nàng cũng mượn Tà Lăng Thần để vứt bỏ tâm tình khản trương của mình.

"Mợ, lo lắng vừa nãy của mợ là dư thừa rồi. Cháu yêu Noãn Tâm, cho nên không cần biết ở trước mắt người khác cô ấy thế nào, chỉ cần cô ấy vui vẻ, cho dù là đóng phim cả đời, ca hát cả đời, cháu cũng sẽ không ngăn cản!" Tà Lăng Thần nắm tay Úc Noãn Tâm, bộ dáng ân ái của hai người không cần nói cũng biết.

Nói xong câu đó, anh hướng về phía Hoắc Thiên Kinh mỉm cười.

"Không biết anh họ đối với người con gái âu yếm của mình có đưa ra quyết định như vậy hay không?"

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy, con mắt đen như mực chậm rãi nổi lên ý cười, nhưng lại mang theo lạnh lẽo không nói lên lời. Hắn nhẹ nhàng đảo đảo ly rượu trong tay, trầm giọng nói: "Nếu như tôi là cậu thì sẽ để ý người vợ nhỏ bé này một cách sát sao. Bởi vì cô ấy sẽ làm cho nhiều người đàn ông chú ý, lỡ như không cẩn thận thì sẽ bị cắn sừng cũng không biết."

"Anh!" Úc Noãn Tâm siết chặt bộ đồ ăn, hận không thể tiến lên tát cho hắn một cái trên mặt, đánh tan vẻ tươi cười kia của hắn!

Ánh mắt Tà Lăng Thần đột nhiên trở nên sắc bén, âm lãnh nhìn Hoắc Thiên Kinh.

Phương Nhan thì lại xấu hổ ngồi ở tại chỗ của mình.

Hoắc Thiên Kinh dường như rất thỏa mãn với bầu không khí đầy áp lực này, nhếch môi một cái, không nhanh không chậm nói: "A, thật ngại quá, hình như câu nói đùa của tôi đã đùa quá trớn rồi, có điều Úc tiểu thư đã ở trong làng giải trí, kiểu trêu đùa này hẳn là vẫn hay nghe thấy, thậm chí so với điều này còn quá đáng hơn ấy chứ."

"Thiên Kinh... đừng nói như vậy mà."

Phương Nhan nhận thấy được ngón tay Úc Noãn Tâm đã run rẩy, vội vã hòa giải nói: "Lăng Thần và Noãn Tâm đã phải trải qua rất nhiều khó khăn mới có thể đi đến được với nhau. Được rồi, Lăng Thần, đã định ngày cưới rồi chứ?"

"Đã định rồi, đầu tháng sau." Tà Lăng Thần dịu dàng ôm lấy thân thể Úc Noãn Tâm nói.

"*Lăng Thần...*" Đôi mắt đẹp của Úc Noãn Tâm hàm chứa một sự kinh ngạc lơ mơ nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình. Anh đã tự ý định trước ngày cưới? Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt anh không che dấu thâm tình, nàng lại hơi nở nụ cười, trong lòng nổi lên niềm hạnh phúc nho nhỏ...

Hoắc Thiên Kinh thong thả uống rượu, trong ánh rượu màu đỏ máu phản chiếu ánh mắt càng thêm mù mịt của hắn.

Phương Nhan ở bên cạnh thì lại nở ra nụ cười. "*Thực ư? Đầu tháng tới? Hình như cũng chỉ còn một vài ngày nữa. Thực sự là hâm mộ hai người nha, chúc mừng trước.*"

"*Cảm ơn.*" Tà Lăng Thần cười rất dịu dàng tao nhã, ánh mắt đảo qua Hoắc Thiên Kinh, mang theo sự sắc bén ắt phải giữ lấy.

Lúc này, Anna Winslet đã mở miệng

"*Cháu cũng không cần phải hâm mộ. Thiên Kinh...*"

Bà đưa tầm nhìn hướng vào người con trai, hơi nhướn mày nói: "*Tuy thời gian hôn lễ của Lăng Thần rất gấp gáp, nhưng ít ra cũng đã định ngày rồi, còn con? Hôn lễ luôn luôn lùi đi lùi lại, con muốn cho người nhà Phương Nhan nghĩ như thế nào?"*

"*Bác gái...*" Phương Nhan vội vã mở miệng, "*Gần đây Thiên Kinh tương đối bận, chờ một thời gian nữa anh ấy hết bận đã, không nên ép buộc anh ấy!*"

"*Mẹ!*"

Cuối cùng Hoắc Thiên Kinh cũng mở miệng, buông bộ đồ ăn cầm trong tay xuống, cầm lấy khăn ăn lau miệng, động tác gọn tay nhấc chân đều mang theo sự tao nhã của quý tộc, giọng nói thản nhiên.

"*Nếu Hoắc gia cùng Phương gia sớm đã có hôn ước, dĩ nhiên con không có lý do để cự tuyệt. Hôm nay con mang Phương Nhan về cũng là vì mục đích này.*"

Phương Nhan ngây ngốc, ngẩn ngơ cả người. Sau một khắc, ánh mắt đẹp trầm tĩnh tràn ngập hạnh phúc cùng kinh hi, cô nhìn sang Hoắc Thiên Kinh ở bên cạnh, như thể ngay cả hít thở cũng đều trở nên khó khăn.

Tà Lăng Thần thì lại có chút suy tư nhìn Hoắc Thiên Kinh, mà Úc Noãn Tâm chớp hàng mi dài, trong lòng nổi lên một cảm giác khó hiểu. Loại cảm giác này khiến nàng rất khó chịu, như là một loại cảm giác không muốn, hoặc như là nỗi khổ sở chua xót lơ lửng bất định...

Tại sao có thể như vậy?

Anna Winslet nghe vậy xong, đầu tiên là sững sốt, sau đó khóe môi lập tức nở ra nụ cười vui mừng

"*Tốt, con có thể đưa ra quyết định này, mẹ thật là rất vui. Hôn lễ định vào ngày nào?*" Bà vội vã hỏi thăm, lập tức vừa nghĩ liền nói: "*Như vậy đi, nếu Lăng Thần đầu tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ, không bằng cùng nhau tổ chức, hôn lễ long trọng kiểu này nhất định trở thành giai thoại.*"

Úc Noãn Tâm đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt khó xử nhìn thoáng qua Tà Lăng Thần, Tà Lăng Thần lại vỗ nhẹ bàn tay nàng một chút, bên môi hiện lên vẻ tươi cười thản nhiên.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, dường như không có thái độ chống đối như trước đây, trái lại còn phối hợp cười cười, "*Ý này quả thực là không tồi, Tiểu Nhan, em nghĩ sao?*"

Cánh tay rắn chắc bất ngờ ôm lấy bà vai Phương Nhan, làm cho người bên cạnh nhìn qua thấy hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Phương Nhan xấu hổ đỏ mặt, mềm mại dựa vào lòng hắn. "*Tất cả đều nghe lời anh.*"

"*Tốt lắm!*" Hoắc Thiên Kinh lười biếng nhếch môi, như là mang theo ý cười, hắn đưa ánh mắt nhìn thẳng vào đôi nam nữ trước mắt, trầm trầm mở miệng: "*Nhưng mà lễ đính hôn cần phải sớm tổ chức, em họ, hai người có ý gì không?*"

Tà Lăng Thần vừa muốn mở miệng, Úc Noãn Tâm vội vã giành trước trả lời: "*Ba năm trước tôi cùng Lăng Thần đã tổ chức lễ đính hôn, lần này sẽ không làm lại nữa.*"

Cùng tổ chức hôn lễ đã làm nàng kinh hồn bạt vía rồi, nếu như lại cùng nhau tổ chức lễ đính hôn, chắc hẳn trái tim nàng không chịu nổi.

"*Noãn Tâm nói không sai. Anh họ, Tiểu Nhan đợi anh lâu như vậy, lễ đính hôn này anh nhất định phải vì cô ấy tổ chức thật long trọng.*" Tà Lăng Thần phát hiện tâm tư của Úc Noãn Tâm, dựa theo lời của nàng nói.

"*Được.*" Hoắc Thiên Kinh hết sức phối hợp một cách bất ngờ, thế nhưng ánh mắt sắc lại nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tái nhợt của Úc Noãn Tâm, đôi mắt ảm đạm đột nhiên nho lại. "*Đến lúc đó hoan nghênh hai người đến tham dự!*"

"*Đương nhiên!*" Tà Lăng Thần không khó thấy vẻ mơ hồ giấu diếm trong mắt hắn, cẩn thận trả lời.

"*Được rồi, được rồi, nghe được những lời này ta cũng thấy yên tâm rồi. Úc tiểu thư...*" Anna Winslet mặt lại mỉm cười nhìn Úc Noãn Tâm. "*Tuy*

nói Lăng Thần là cháu của ta, nhưng trong lòng ta lại không khác gì con trai. Ta mặc kệ cô yêu thích sự nghiệp bao nhiêu, điều kiện trước tiên là phải chăm sóc tốt cho Lăng Thần, biết không?"

Tuy trên mặt mang theo nụ cười, nhưng trong giọng nói lại mang theo cảnh cáo.

Úc Noãn Tâm gật đầu, thầm hít sâu một hơi, chỉ mong sau đó sẽ không gặp phải buổi tối nào đáng sợ như vậy nữa, thật sự là đáng sợ đến tận cùng...

"Noãn Tâm, em tức giận sao?" Trong xe, Tả Lăng Thần kéo bàn tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm, dịu dàng nhìn nàng hỏi.

Ánh đèn xe lơ lửng làm nổi bật các đường nét anh tuấn nho nhã của anh, kể cả khối thâm tình trong đôi mắt đen tựa như đáy biển sâu cũng khiến người khác ngây ngất.

Úc Noãn Tâm cắn cắn môi, chớp hàng mi dài che khuất nỗi bất mãn lẫn lẫn trong mắt. *"Tất cả mọi việc này, anh nên sớm nói cho em biết trước."*

Cho tới bây giờ, trong đầu nàng vẫn hiện ra đôi mắt cười như không cười kia của Hoắc Thiên Kinh, tựa như... đang dự tính một âm mưu, mỗi khi nhớ tới, làm nàng sợ run cả người lên...

"Cô bé ngốc..."

Tả Lăng Thần thương tiếc khẽ búng vào cằm nàng, đôi mắt như viên ngọc tinh xảo ấm áp, sáng bóng tràn ngập áy náy lơ lửng. *"Không nói cho em những việc này, là sợ em suy nghĩ nhiều. Còn nữa, mẹ là người yêu thương anh nhất, sớm muộn gì cũng phải thông báo với bà một tiếng. Chỉ là anh không ngờ tới đêm nay anh ta lại quay về Ngự thư, cho nên cũng là trùng hợp mà thôi."*

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

"Lăng Thần..."

Ánh mắt xinh đẹp của Úc Noãn Tâm di chuyển, lóe lên tia sáng long lanh như thủy tinh: *"Em thực sự không ngờ anh và Hoắc tiên sinh lại là anh em họ, nếu hai nhà là thân thích, tại sao hình như anh ta cứ nhằm vào anh khắp nơi?"*

Trên khuôn mặt anh tuấn của Tả Lăng Thần hiện lên một chút khác thường, một lúc sau mới mỉm cười đáp: *"Thật ra cũng không có gì, từ nhỏ quan hệ giữa anh và anh ta cũng tốt, chỉ là khi con người trưởng thành thì trách nhiệm và áp lực phải gánh vác sẽ tăng lên, thương trường như chiến trường, có đôi khi vì lợi ích mà cha con cũng có thể trở mặt thành thù, huống chi là anh em?"*

Úc Noãn Tâm lặng lẽ nhìn anh, nghe anh nói cũng không phải không có lý, thế nhưng... Lòng của nàng luôn luôn bất an, nàng có một dự cảm mãnh liệt, chính là Lăng Thần cũng không chịu nói thật với nàng...

Hôn lễ được chuẩn bị một cách long trọng, đều do một mình Tả Lăng Thần lo liệu.

Khoảng thời gian này địa vị của Úc Noãn Tâm được nâng cao rất nhiều, hơn nữa còn có một số báo chí là cái công bố tin tức nàng sắp gả vào Tả Thị giàu có, trong thời gian ngắn, giá trị của nàng được đun sôi sùng sục, từ trước đến giờ chưa từng cao như vậy, may mà Tả Thị kiểm soát truyền thông hợp lý, bằng không, nói không chừng chuyện ba năm trước sớm đã có hôn ước chắc cũng bị bới móc ra rồi.

Một người phụ nữ có liên quan đến hai nhà quyền thế, đây chính là tin tức nóng bỏng nhất của giới giải trí, chính vì vậy, những hợp đồng muốn đưa tới Úc Noãn Tâm cũng nhiều đến đếm không xuể, công ty âm nhạc cũng tranh thủ thời cơ, dày công chuẩn bị phát hành cho nàng album nhạc đầu tiên, hơn nữa nàng vẫn đang đóng phim, mỗi ngày cơ bản phải bay tới bay lui. Mà Tả Lăng Thần cũng hết sức ủng hộ sự nghiệp của nàng, chỉ là mỗi khi đón nàng về nhà, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mệt mỏi thì lại đau lòng không忍 được.

Tả Lăng Thần đối tốt với nàng, nàng nhìn thấy, cũng cảm giác ấm áp ở trong lòng, nàng âm thầm thề rằng, nàng sẽ dùng cả cuộc đời này để yêu thương người đàn ông này.

Lễ trao giải từ thiện qua đi sau đó là giải thưởng lớn hàng năm của giới ca nhạc.

Ngư Ngọc ngồi được lên vị trí thiên hậu từ thiện như mong muốn, vì sự nghiệp diễn xuất sau này của cô ta mà càng phải đặt nền móng cho thật vững chắc.

Đại sảnh của lễ trao giải ca nhạc hàng năm.

Chiếc đèn thủy tinh lộng lẫy tỏa ra ánh sáng xa hoa chói mắt.

Trong phòng khách rộng gần mười ngàn mét vuông của lễ trao giải được xếp một loạt ghế dựa bọc vải nhung đỏ, trên từng chiếc ghế đều ghi tên của các ca sĩ. Các ngôi sao tốp năm tốp ba thuận lợi lên sân khấu, dưới sự quan tâm của hơn một ngàn phóng viên, cười nhẹ nói khẽ, muôn vắn dáng vẻ muôn hình vạn trạng, phong thái mê người. Nổi tiếng có, không nổi tiếng có, mỗi người đều thể hiện phong độ tao nhã, ôn hòa, khiêm tốn trước ống kính.

Giải thưởng dành cho người mới tranh nhau rất kịch liệt, ngoại trừ Úc Noãn Tâm ra còn có ba ca sĩ của công ty khác được đề cử, bọn họ từ nhỏ đều đã học thanh nhạc, nhạc cụ, có thể thấy rõ ràng là thực lực hàng đầu.

Đây là lần thứ hai Tiểu Vũ cùng Úc Noãn Tâm tham gia lễ trao giải, lần này thì nàng nắm chắc thắng lợi, loại giải thưởng này tuy nói là phải dựa vào thực lực, nhưng mức độ được quan tâm chú ý thường ngày của người mới cũng cực kỳ quan trọng, vì vậy khi khách quý đứng ở trên đài xúc động nói ra ba chữ "*Úc Noãn Tâm*" thì những buồn bực tích tụ khá lâu trong lòng Tiểu Vũ rốt cục được quét sạch, vui đến phát khóc.

Úc Noãn Tâm dường như không ngờ mình lại giành được giải thưởng, khi khách quý đọc tên lần thứ hai, nàng mới có phản ứng, tâm trạng xúc động lập tức thể hiện trong mắt, rồi tức khắc bình tĩnh lại, đi lên khán đài, bộ lễ phục màu trắng sang trọng khiến nàng càng thu hút sự chú ý của đông đảo giới truyền thông.

Bộ lễ phục này là đêm qua Tả Lăng Thần đưa cho nàng, bởi vì gần đây anh vừa vội vàng chuẩn bị hôn lễ vừa vội vàng cạnh tranh hạng mục với Hoắc Thị, sáng sớm nay đã đáp máy bay riêng ra nước ngoài họp, cho nên không thể cùng tham gia lễ trao giải với nàng.

Trên bục nhận giải thưởng, Úc Noãn Tâm tay cầm giải thưởng bằng thủy tinh, dưới ánh đèn, bộ váy màu trắng tôn lên da thịt nõn nà của nàng, mái tóc dài đen nhánh xõa xuống, gương mặt đẹp như hoa lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp, cặp mắt đen trong veo dường như làm cho người ta đắm chìm vào trong đó, giờ phút này nàng trở thành tiêu điểm trong mắt tất cả mọi người.

Sau lễ trao giải chính là tiệc tối do nhà tài trợ tổ chức, vài khu vực được mở ra để kí giả thuận tiện phỏng vấn. Được nhiều phóng viên vây quanh nhất chắc chắn là Tiêu Minh Hi.

Hắn không chỉ là diễn viên nổi tiếng, còn có năng khiếu âm nhạc thiên phú, không chỉ tự sáng tác, còn có một giọng hát hay trời cho, ôm đồm nhận hết bốn trong mười giải thưởng uy tín nhất: nam ca sĩ được yêu thích nhất của năm, đĩa nhạc hay nhất của năm, giải thưởng xuất sắc nhất của năm và giải thưởng sáng tác hay nhất của năm.

Còn Úc Noãn Tâm cũng trở thành tiêu điểm quan tâm của giới truyền thông, phóng viên vây quanh phỏng vấn nàng cũng không ít, tuy nàng chỉ nhận giải thưởng dành cho người mới nhưng hiển nhiên lại được quan tâm hơn cả người vừa giành được giải thưởng ca hậu – Phi Tỳ Mạn.

"*Chúc mừng em, Noãn Tâm!*" Sau khi bữa tiệc bắt đầu, Tiêu Minh Hi đưa một ly rượu sâm banh tới trước mặt Úc Noãn Tâm, vẻ mặt tươi cười chúc mừng.

Úc Noãn Tâm tiếp nhận ly rượu, âm áp cười: "*Minh Hi, nên là em chúc mừng anh mới đúng, hàng năm đều ôm nhiều giải thưởng như vậy, thật sự là khiến cho người ta hâm mộ.*"

"*Không cần hâm mộ anh, anh nghĩ không bao lâu nữa những giải thưởng này cũng sẽ rơi vào tay em, không chỉ như vậy, anh có cảm giác em còn có hy vọng ngồi lên vị trí của anh hậu, ca hậu, anh sẽ không nhìn lầm người, em tuyệt đối có năng lực này!*" Tiêu Minh Hi cùng nàng cạn ly, ôn nhu nói.

"*Minh Hi, đừng trêu em nữa, sao có thể như vậy được? Anh hậu Ngụ Ngọc diễn xuất tinh tế, ca hậu Phi Tỳ Mạn rất có năng lực, em không bì được.*"

"*Biết lượng sức mình như thế là tốt!*"

Một giọng nói khinh thường vang lên cắt đứt câu nói của Úc Noãn Tâm, ca hậu Phi Tỳ Mạn tay bưng một ly cocktail đi đến, nhìn Úc Noãn Tâm từ trên xuống dưới vài lần, bên môi hiện lên nụ cười như có như không.

"Chúc mừng cô, Úc Noãn Tâm, giải thưởng người mới xuất sắc nhất có rất nhiều ca sĩ mới muốn đạt được. Có điều, nhân vật chính trong câu chuyện tình ái với hoàng tử, cô đây vẫn khiến tôi hoài nghi, lẽ nào cô chỉ có thể không ngừng dựa vào đàn ông để lên sao? Đầu tiên là Hoắc tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy, sau đó là Tả tiên sinh tuổi trẻ tài cao, bây giờ lại muốn quyến rũ Minh Hi? A! Tôi nghe nói không phải là cô sắp gả cho Tả tiên sinh sao? Cô sẽ không một chân đạp nhiều thuyền đấy chứ?"

Chiếc ly trong tay Úc Noãn Tâm khẽ run rẩy.

Tiêu Minh Hi thấy thế, bỗng mở miệng "*Phi Tỳ Mạn, tất cả mọi người đều biết cô nói chuyện luôn sắc sảo, nhưng Noãn Tâm là người mới, cô ít nhiều cũng nên bớt đi một chút, bằng không lại thành hù dọa người mới.*"

"*Minh Hi, anh hiện giờ đang nói giúp cho cô ta? Cẩn thận giới truyền thông sẽ nhấn chìm anh.*" Phi Tỳ Mạn bắt mắt nhìn anh, nhưng giọng điệu nhẹ nhàng đi rất nhiều.

"*Tôi chỉ quan tâm tới nhân vật mới mà thôi, giới truyền thông luôn thích viết bậy bạ, tùy bọn họ thôi.*" Tiêu Minh Hi cười ha ha sang sảng, tràn đầy khí phách.

Phi Tỳ Mạn hờn giận nhìn hắn, "*Anh đã thích làm đề tài cho giới truyền thông, thì tùy anh thôi, dù sao cũng đừng có trách em không báo cho anh trước.*" Nói xong, tức giận lườm Úc Noãn Tâm, rồi bỏ đi.

"Úc Tâm, đừng trách cô ta, cô ta nói chuyện luôn như vậy." Tiêu Minh Hi đi tới bên Úc Noãn Tâm, nhẹ nhàng vỗ vai nàng.

Úc Noãn Tâm mỉm cười, "Em không có trách cô ấy, thực ra nghi vấn của cô ấy cũng không phải không có lý, em hiện cũng không biết thành quả của mình là do thực lực hay dựa vào những lời đồn đại kia." Giọng điệu hờ hững có chút tự giễu.

"Đừng như vậy, thực lực của em tất cả chúng ta đều nhận thấy, em phải biết rằng, cho dù có nhiều lời đồn đại, nhưng nếu không có thực lực thì cũng chẳng làm nên chuyện gì, em làm việc nghiêm túc, diễn xuất và ca hát đều được công chúng công nhận, vì vậy nghìn vạn lần không nên tự coi nhẹ mình, biết không?" Tiêu Minh Hi dịu dàng nhìn nàng, trong mắt lộ tia sáng tán thưởng.

Úc Noãn Tâm trong lòng ấm áp, cuối cùng nở nụ cười, như cánh hoa anh đào mỹ lệ bay bay rơi vào trong mắt Tiêu Minh Hi, làm vẻ mặt hắn càng thêm ôn nhu, thâm tình.

Nhất thời, tâm trí hắn tự nhiên ngẩn ngơ ...

Một lúc lâu sau, hắn mới hỏi một câu: "Noãn Tâm, em thực sự phải gả cho Tả Lăng Thần sao?"

"Ngày cưới đã được định rồi, Minh Hi, em thành tâm mời anh tới tham dự." Úc Noãn Tâm cười tươi như hoa, nhìn hắn, không chút nào giấu giếm sự thật.

Tiêu Minh Hi thoáng cau mày, trong mắt lóe lên một tia đau đớn, trong lòng càng cảm thấy mùi vị khó chịu.

"Em đang ở thời kì sự nghiệp phát triển rất tốt, cứ kết hôn như vậy, có phần hơi đáng tiếc..."

"Lăng Thần đồng ý với em, anh ấy ủng hộ quyết định của em, sẽ không ép buộc em rút lui khỏi ngành giải trí." Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, giọng nói dịu dàng nổi lên hương vị hạnh phúc.

"Nhưng mà..." Tiêu Minh Hi muốn nói lại thôi.

Úc Noãn Tâm nghi hoặc nhìn hắn, đợi hắn nói nốt.

Tiêu Minh Hi nhìn nàng, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc, dứt khoát nói: "Anh cảm thấy em và anh ta không hợp nhau!"

Úc Noãn Tâm sững sờ.

"Vì sao nói như vậy?"

Tiêu Minh Hi thân nhiên đáp: "Trực giác! Có đôi khi, người ngoài nhận ra, nhìn vào một đôi tình nhân thì cảm thấy vậy, nhưng bọn em ở cùng một chỗ thì không có cảm giác này, thật giống như ... em cũng không phải người phụ nữ thực sự phù hợp với anh ta."

"Minh Hi ..."

Úc Noãn Tâm giật mình thoáng sững sờ, không biết phải nói gì, một lúc lâu sau mới khẽ cười nhẹ, "Anh học được thuật xem tướng từ khi nào vậy?"

"Noãn Tâm, có lẽ cảm giác của anh không đúng, tóm lại, đây là lựa chọn của em, tuy nói anh rất không cam lòng, nhưng vẫn là chúc mừng em." Tiêu Minh Hi không chút che giấu tình cảm yêu quý trong lòng của mình đối với nàng.

Úc Noãn Tâm không khó nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, trên môi nở một nụ cười, "Minh Hi, có thể có được một người bạn như anh, em thực sự rất vui, em cho rằng trong làng giải trí này không có tình bạn thật sự, nhưng anh khiến cho em một lần nữa nhìn nhận lại, sau này bất kể thế nào, em vẫn xem anh là người bạn tốt nhất."

Giọng nói của nàng nhỏ nhẹ, tựa như hoa sen trong ao đọng đưa theo gió, khéo léo cự tuyệt tình cảm của hắn đối với nàng, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều nói lên sự chân thành thực sự.

Nâng ly rượu lên trước mặt anh ...

Tiêu Minh Hi nở nụ cười, nhưng trong mắt lộ ra vẻ cô đơn chưa từng có, nhưng vẫn chạm ly với nàng lần thứ hai.

Hai chiếc ly trong suốt va vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy, vang vọng trong lòng hai người, rất lâu ...

Không khí buổi tối rất trong lành, hai bên đường lá cây xanh tươi xào xạc trong gió.

Úc Noãn Tâm đi một mình trên con đường vắng vẻ, muốn cho đôi chân thêm thoải mái liền tháo đôi giày cao gót cầm trong tay, chân trần trực tiếp bước trên mặt đường, cảm giác thoải mái như vậy đã lâu rồi bản thân chưa từng có được.

Xe đã để cho Tiểu Vũ đi, với lại đi bộ hơn mười phút là về tới nhà, bởi vậy Tiểu Vũ cũng không lo lắng nhiều.

Nàng hít sâu một ngụm không khí, có vẻ tràn ngập hương vị ban đêm ...

Đường như, càng gần hôn lễ, tâm tình nàng càng khẩn trương, so với hưng phấn và mong chờ của ba năm trước, ba năm sau, ngày hôm nay nàng càng nhiều lo lắng bất an hơn...

Nàng cảm thấy dường như có chuyện gì đó sẽ phải phát sinh.

Đang nghĩ ngợi, bỗng một chiếc xe thể thao màu đen, giống như một quả tên lửa phụt từ xa tới, khí thế khiếp người của nó khiến người ta không thể không chú ý đến, nó đột ngột dừng lại bên cạnh nàng.

Úc Noãn Tâm dừng bước, đôi mắt đẹp đột nhiên trừng lớn, trời ạ, sẽ không phải là gã kẻ xấu chứ?

Giật tiền? Cướp sắc? Hiện giờ nàng thực sự không có một đồng tiền, chỉ có chiếc váy đang mặc và đồ trang sức là có giá trị...

Đang suy nghĩ miên man, cửa sổ chiếc xe thể thao chậm rãi hạ xuống.

Gương mặt cương nghị, anh tuấn, toàn thân lộ vẻ lạnh lùng khiến người khác run sợ...

Chủ nhân chiếc xe mặt không biến sắc, khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt sâu thẳm...

Trong lòng Úc Noãn Tâm đột nhiên căng thẳng, tại thời khắc này, toàn thân đều trở nên cứng ngắc.

"Hoắc, Hoắc tiên sinh?" Thấy rõ chủ nhân của chiếc xe, giọng nói của nàng trở lên khẩn trương.

Sao hắn lại xuất hiện trên con đường này?

Cửa xe mở ra, lộ ra cặp chân rắn chắc mà thon dài trong chiếc quần tây, Hoắc Thiên Kinh xuống xe, một thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo áp đảo xung quanh, hần quan sát Úc Noãn Tâm từ trên xuống dưới trong giây lát, khi nhìn thấy một đôi bông đào tuyết trắng mượt như ngọc lộ ra, đôi mắt u tối càng trở nên thâm u hơn...

Hoắc Thiên Kinh xoay người, mở cửa xe cạnh vị trí lái, tư thế tuyệt đối không cho phép cự tuyệt, giọng nói ra lệnh đã được hắn tập thành thói quen, mang theo vẻ quân vương bá đạo.

"Lên xe, tôi đưa em về!"

"Không cần, Hoắc tiên sinh, phía trước không còn xa nữa." Úc Noãn Tâm vội vàng khước từ, ngay cả ngữ điệu cũng lộ ra vẻ cảnh giác. "Hoắc tiên sinh hẳn là bề bộn nhiều việc, tôi không quấy rầy nữa."

Nói xong câu đó, nàng vội vàng vàng xoay người rời đi, không khó nhận ra bước đi nhanh chóng chạy trốn của nàng.

Nhìn dáng vẻ chống đối của nàng từ phía sau, nét mặt Hoắc Thiên Kinh thoáng chút trở nên mệt mỏi, ngay sau đó, hắn nhanh chóng tới bên nàng, như hổ vồ mồi, kéo nàng vào trong lòng.

Úc Noãn Tâm giật mình kêu lên một tiếng, lại bị hắn càng ôm chặt hơn.

Hương thơm nhàn nhạt trên người Hoắc Thiên Kinh, tức khắc bao vây nàng, tâm trí nàng không khỏi cứng lại, nhất thời đã quên mất giây giụa.

"Không dám ngồi xe tôi, sợ tôi ăn em?" Cên môi Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười gian tà, nét cuồng ngạo chậm rãi kéo dài tới tận đuôi lông mày.

"Tôi... Không đâu." Úc Noãn Tâm ngập ngừng nói. "Chỉ là, tôi sắp về tới nhà rồi."

Chưa kịp nói xong, Hoắc Thiên Kinh liền đem nàng trực tiếp nhét vào trong xe.

"Sầm." Cửa xe đóng lại, trái tim Úc Noãn Tâm khẽ run rẩy.

"Không cần căng thẳng, em theo Tà Lăng Thần tới Ngự thư cũng không bị dọa thành cái bộ dạng này."

Đáy Hoắc Thiên Kinh mắt hiện lên một nét cười, đóng cửa xe, liếc nhìn Úc Noãn Tâm đang rất căng thẳng, bỗng hướng người về phía nàng...

"Anh làm gì?" Nàng không khỏi sùng sốt, hai tay che trước ngực.

Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nhếch miệng, trong mắt như không nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của nàng, chủ động cài dây an toàn cho nàng.

"Yên tâm, đêm nay tôi sẽ không chạm vào em." Giọng nói thản nhiên, hiện rõ ý trêu tức.

Khuôn mặt Úc Noãn Tâm không khỏi ửng đỏ, tảng đá lớn trong lòng cũng hơi thả xuống.

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười nơi đáy mắt, thu hồi bàn tay to lớn, những ngón tay thon dài như có như không lướt qua cặp đùi dưới lớp váy dạ hội của nàng, khởi động xe.

Hành động nhìn như vô tình, khiến bầu không khí trong xe nhất thời trở nên mờ ám không gì sánh được...

Trong lòng Úc Noãn Tâm run lên, nàng không biết lần này là hấn cố ý hay vô tình!

Đêm tối, chợt che giấu tất cả, khiến người ta còn chưa kịp lấy lại tâm trạng, cứ như vậy mà đã hòa tan vào trong màn đêm.

Ngồi ở vị trí cạnh lái xe nàng cố gắng đem ánh mắt mình nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhưng cho dù như thế nào, hơi nam tính tỏa ra từ trên người Hoắc Thiên Kinh vẫn không ngừng tràn đầy mũi nàng như trước, khiến cho lòng nàng càng thêm hoảng loạn.

Trong xe cực kỳ yên tĩnh, Úc Noãn Tâm rất mong lúc này có thể có âm nhạc gì đó để làm giảm bớt sự yên lặng, để thời gian trôi qua nhanh hơn một chút.

Ngón tay thon dài của hấn hạ xuống, như là đọc được nội tâm bối rối của nàng, âm nhạc... như sóng nước lan tràn trong xe.

"Đây là..." Tiếng nhạc rơi vào trong tai Úc Noãn Tâm, nàng kinh ngạc nhìn Hoắc Thiên Kinh.

"Chính là giọng của em không nhận ra sao?" Giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh lộ ra vẻ chế nhạo.

Úc Noãn Tâm thoáng chốc giật mình, lập tức nhẹ giọng nói: "Không phải vậy, chỉ là tôi không nghĩ anh lại nghe ca khúc này..."

Ca khúc này chính là ca khúc chủ đề của "Vệ Từ Phu", là do nàng biểu diễn.

"Đây là ca khúc đoạt giải, tôi hiển nhiên muốn nghe, quan trọng hơn là..." Hoắc Thiên Kinh cố ý kéo dài giọng, không nhanh không chậm buông ra một câu. "Đó là do Noãn của tôi biểu diễn, tôi càng muốn nghe hơn."

Úc Noãn Tâm đột nhiên quay đầu hướng về phía hấn, mở to hai mắt nhìn, sườn mặt hoàn mỹ của hấn hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Noãn của tôi?

Tay nàng có chút run rẩy... Đây là lần đầu tiên hấn gọi nàng như thế, khiến cho nàng vô cùng sợ hãi...

"Sao thế? Tôi nói có gì sai sao?"

Hoắc Thiên Kinh dường như rất hài lòng với sự kinh hãi không ngớt của nàng, cười càng thêm cuồng ngạo mà lạnh lùng hơn, nghiêng đầu liếc mắt nhìn chăm chú vào gương mặt như ngọc của nàng, hàng mi thật dài nhẹ nhàng run run như cánh ve, ánh mắt sâu thẳm như biển rộng, sáng như sao.

"Giai nhân như vậy, hấn là phải bị đần ông chiếm lấy!"

Giọng nói tràn đầy mê hoặc, trêu chọc đáy lòng căng thẳng và yếu ớt của nàng.

Trong lòng Úc Noãn Tâm căng thẳng, dù là người đàn bà ngu ngốc cũng có thể cảm nhận được bầu không khí kì quái, bất thường này!

"Hoắc tiên sinh, xin dừng xe ở chỗ này, tôi về tới nhà rồi." Giọng nói của nàng lộ ra vẻ khẩn trương.

Chiếc xe thể thao đột ngột dừng lại.

"Hoắc tiên sinh, cảm ơn anh đã đưa tôi trở về, tạm biệt!" Úc Noãn Tâm thấy xe dừng lại, rút cuộc thở phào một hơi, vội vội vàng vàng nói lời cảm tạ, nói xong liền mở cửa xe.

Nhưng mà...

Nàng kinh sợ phát hiện ra cửa xe căn bản là mở không ra!

"Anh?" Nàng đột ngột quay đầu lại, nhưng liền nhìn vào cặp mắt đen hoàn toàn lạnh lẽo, u tối như biển sâu, âm thầm lộ ra ánh sắc bén kín như bùng của Hoắc Thiên Kinh...

"Điều khiển từ xa ở chỗ tôi, muốn mở cửa, tự mình lấy đi!" Hoắc Thiên Kinh mở bàn tay to ra, chiếc điều khiển từ xa lẳng lẳng nằm trong tay hấn, khuôn mặt bình thản không chút biểu tình, giọng nói trầm thấp lộ ra mùi nguy hiểm...

Úc Noãn Tâm rút cuộc cũng hiểu ra đây là vở kịch của hấn, trong lòng nhất thời tức giận, không nói một lời, đưa tay với lấy.

Bàn tay nhỏ bé đột ngột bị bàn tay to của hấn nắm lấy, ngay sau đó, cả người bị Hoắc Thiên Kinh kéo qua, tựa mình một cái, liền bị gồng cùm xiềng xích dưới thân thể to lớn của hấn.

"Hoắc Thiên Kinh, anh muốn làm gì? Vừa rồi anh nói sẽ không chạm vào tôi!" Úc Noãn Tâm hoảng loạn giãy dụa, ánh mắt ánh lên ngọn lửa căm phẫn.

"Theo lễ giáo, em hẳn là phải gọi tôi một tiếng "anh họ", em dâu của tôi?" Hấn từ trên cao nhìn xuống nàng, ngón tay thon dài vô cùng thân thiết nắm lấy một lọn tóc đen. "Như vậy, gọi cho tôi nghe một tiếng, tôi sẽ thả em ra."

Úc Noãn Tâm dán chặt lưng vào ghế xe, cố hết sức tránh xa hơi thở đầy nguy hiểm kia.

"Anh đã biết tôi cũng sắp trở thành em dâu của anh, vì sao còn làm như vậy? Buông ra."

"Noãn của tôi..."

Hoắc Thiên Kinh bất ngờ nhếch miệng, nụ cười bá đạo mà cuồng ngạo lan tràn đến tận đáy mắt, hơi thở ám muội cùng với những ngón tay dài của hắn vuốt ve nhẹ nhàng trên khuôn mặt mịn màng của nàng. "Người đàn bà của tôi sắp gả cho người khác, đêm nay tôi phải nói lời từ biệt đến nơi đến chốn mới được..."

Úc Noãn Tâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

Hắn chưa từng gọi nàng như thế, đêm nay hắn khiến nàng hết sức bất an và sợ hãi.

"Tôi, tôi không phải người đàn bà của anh, anh không nên nói bừa..." Ngón tay dài của hắn dường như quyến luyến không ngớt trên mặt nàng, nhất thời khiến cho nàng run rẩy.

"Vậy sao?" Hoắc Thiên Kinh càng hạ thấp thanh âm, ác ý chế nhạo: "Vậy thì là ai đã từng ngả vào trong lòng tôi chứ?"

"Tôi... Tôi khi đó là... bất đắc dĩ." Úc Noãn Tâm chột dạ mà trở nên lấp bắp, khuôn mặt nhỏ nhắn không vui tràn ngập ửng đỏ, lọt vào trong mắt Hoắc Thiên Kinh lại càng có vẻ cực kỳ mê người.

"Noãn..." Sau khi nghe vậy, miệng hắn cong lên thành một nụ cười gọi cảm: "Không cần phải xấu hổ, tôi thích kiểu phụ nữ ngả vào trong lòng tôi như em!"

Vừa nói, bàn tay to của hắn chạm rãi di chuyển xuống, như là mang theo ngòi lửa trí mạng, khiến nàng càng kinh hãi hơn, thẳng cho đến khi hạ xuống bụng dưới của nàng.

"Đừng quên chúng ta đã từng rất vui vẻ, nói không chừng... ở đây đã có cốt nhục của tôi."

"Đừng vọng tưởng, tôi đã dùng thuốc tránh thai rồi!" Úc Noãn Tâm biết rõ mình có gãy giữa cũng không thể thoát được, đành để mặc cho bàn tay to lớn của hắn tùy ý xoa xoa trên thân thể nàng, nhưng thái độ của nàng lại lạnh lẽo khác thường.

Ngón tay thon dài ngừng chậm lại một chút, hắn nhìn chằm chằm vào nàng, trên môi dần dần nổi lên sự lạnh lùng...

"Noãn, đàn bà quá mức tự tung tự tác cũng không tốt, đây là lần đầu tiên, tôi tha thứ cho em..." Hắn đột nhiên nở nụ cười, con ngươi tối như biển sâu nổi lên ánh sáng khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Úc Noãn Tâm run lên. Vậy là có ý gì đây? Chẳng lẽ sau này hắn còn muốn chạm vào nàng sao?

"Hoắc tiên sinh, nếu như anh đem tôi lên xe chỉ để phí thời gian nói những chuyện không đâu thì tôi phải về nhà!" Loại đàn ông này phải nhanh chóng tránh xa hắn một chút.

"Loại thái độ này cũng không được, tôi vẫn là thích dáng vẻ em ở dưới thân tôi van xin." Hoắc Thiên Kinh dường như không định buông tha nàng, ngược lại còn đề thân thể nàng xuống, bờ môi vẫn mang nét cười như cũ, nhưng ánh mắt đột nhiên trở nên tàn nhẫn.

"Nói cho tôi biết, hắn đã từng chạm vào em chưa?"

Úc Noãn Tâm khinh bỉ nghiêng đầu sang một bên, lạnh lùng nói: "Lăng Thần luôn tôn trọng tôi, anh ấy là một chính nhân quân tử, sẽ không ép buộc tôi làm gì cả, không giống như có kẻ cầm thú nào đó!"

Hành vi và lời nói của hắn hoàn toàn kích thích sự tức giận của nàng.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, không giận mà lại cười, ngón tay dài xoay khuôn mặt của nàng lại, siết chặt cằm của nàng, trong mắt mang theo một tia khen ngợi. "Lá gan Noãn của tôi càng ngày càng lớn. Lăng Thần là quân tử, cứ để hắn tuân thủ chay tịnh là được rồi, tôi đây chưa bao giờ là người tốt, cứ cho là cầm thú thì sao chứ? Nhưng mà tôi rất vui vì cơ thể của em từ đầu đến cuối chỉ thuộc về tôi..."

Từ đêm đó hắn mới biết được, hóa ra người phụ nữ ba năm trước chuẩn bị kết hôn với Tả Lăng Thần chính là nàng, mà người khiến kẻ luôn luôn không thích ép buộc phụ nữ như hắn lại lần đầu phá lệ cũng chính là nàng!

Hoắc Thiên Kinh sống ba mươi một năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng có một người đàn bà nào khiến hắn bức thiết muốn có được như vậy. Buổi đêm ba năm trước đây, hắn quả thật là chỉ nghĩ lấy mặt mã giao hàng của Tả Lăng Thần đeo trên cổ nàng, nhưng mà đêm đó đột nhiên bóng đêm mông lung, kể cả ánh trăng cũng bị mây đen che khuất...

Mái tóc dài lộn xộn mờ mờ che khuất gương mặt nàng, nhưng không thể che được thân thể nở nang đẹp đẽ, nhất là dưới ánh sao mờ nhạt, tia sáng yếu ớt

khiến thân thể của nàng đẹp đến không thể tưởng tượng nổi, quần áo nửa kín nửa hở, kể cả thanh âm run rẩy sợ hãi của nàng. . .

Màn đêm như thế, người đàn bà như thế, tất cả đều khiến hắn nổi lên dục vọng nguyên thủy nhất và trực tiếp nhất!

Đàn bà ở bên hắn nhiều vô số, nhưng người đàn bà này, nỗi sợ của nàng, hơi thở hỗn hển của nàng, sự thanh thuần của nàng, tất cả khiến hắn không thể nào tự kiềm chế.

Hắn phải chiếm đoạt nàng! Chiếm đoạt một người hắn không hề thấy rõ tướng mạo, chỉ là đi vào thân thể hấp dẫn một cách nguyên thủy nhất của một người đàn bà! Dùng cách thức trực tiếp nhất cướp đi sự trong trắng của nàng!

Sự bắt lực của nàng kích phát hành vi xâm lược tà ác dã man nhất trong cơ thể hắn, dường như chỉ có hoàn toàn chiếm được nàng rồi thì mới có thể thỏa mãn được dục vọng không ngừng sôi trào trong lòng hắn. Hơn nữa, nàng là vị hôn thê của Tả Lăng Thần, thêm cả ham muốn trả thù nguyên thủy nhất, khiến cho hắn càng thêm điên cuồng mà liều lĩnh!

Hắn vốn dĩ là ma quỷ, là ma quỷ sẽ phá hủy đi tất cả những thứ tốt đẹp!

Bao gồm cả sự nghiệp lẫn người đàn bà của đối thủ!

Chỉ là không ngờ... Ba năm sau, ngày hôm nay, hắn lại một lần nữa gặp lại cô gái này, tuy rằng không nhớ được tướng mạo của nàng, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ sự chặt khít khiến kẻ khác phải phun trào kia, hắn hiểu rõ thân thể của nàng, cũng âm áp như tên của nàng[5]

Bởi thế, khi hắn biết được nàng chính là người phụ nữ của ba năm trước, thì sao có thể buông tha nàng một cách đơn giản được? Đây vốn là một trò diễn thú vị, trò diễn vừa mới bắt đầu, mà người đạo diễn ở phía sau màn chính là hắn – Hoắc Thiên Kinh!

Quy tắc trò chơi luôn do hắn quyết định, dù là bắt đầu hay kết thúc đều chỉ có hắn mới có quyền định đoạt!

Nhìn cặp mắt lời đời của Hoắc Thiên Kinh càng lúc càng thâm u, Úc Noãn Tâm càng lúc càng khẩn trương căng thẳng, nàng bị vây lại trong sự cảnh giác nên không hề phát hiện ra ý tứ trong lời nói của hắn, lạnh lùng nói:

"Chúng ta chẳng qua chỉ là giao dịch mà thôi, cơ thể của tôi chỉ thuộc về tôi, không thuộc về bất kỳ kẻ nào! Cho dù là là sở hữu của đàn ông, cũng sẽ chỉ thuộc về Lăng Thần mà thôi!"

Hoắc Thiên Kinh không chút tức giận, nhưng đôi môi kiều ngạo bất kham càng thêm phần tà ác hơn, buông ra một câu: *"Vậy sao? Tôi đây càng muốn nhìn xem em sẽ yêu thương hắn được bao nhiêu. Không sao, chúng ta có rất nhiều thời gian để từ từ chơi đùa!"*

Cảm giác không an toàn tràn ngập trong lòng Úc Noãn Tâm, nàng thực sự hối hận, đáng nhẽ có chết nàng cũng không nên lên xe của hắn để làm gì?

"Không cần căng thẳng, tôi nói rồi, sớm muộn gì cũng có ngày em chủ động tới cầu xin tôi chiếm lấy em"

Ngón trỏ của Hoắc Thiên Kinh mờ ám lướt qua bờ môi mềm mại của nàng, làm cho nàng run rẩy một trận: *"Tôi đang chờ ngày đó!"* Tiếng thì thầm trầm ấm như rượu ngon, mùi hương thoang thoảng ngả ngà say.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Úc Noãn Tâm kinh hãi hỏi.

Hoắc Thiên Kinh tà ác mở miệng: *"Tôi chỉ muốn cho em rõ, ai mới là người đàn ông của em! Ngoan ngoãn nghe lời tôi, nói với Tả Lăng Thần sẽ không gả cho hắn, mọi chuyện còn chưa chấm dứt."*

"Anh?"

Trong cặp mắt sâu thẳm của hắn, nàng thấy được hình ảnh nhỏ bé tràn đầy bắt lực và sợ hãi của mình: *"Kết hôn với Lăng Thần là quyền lợi và tự do của tôi, anh dựa vào cái gì mà can thiệp?"*

Hắn dựa vào cái gì mà muốn phá hoại hôn lễ của nàng? Thực quá buồn cười đi?

"Bởi vì em là của tôi, khi tôi còn chưa chơi chán em, em đều thuộc về tôi!" Cặp mắt đen của Hoắc Thiên Kinh nhìn chăm chăm vào phản ứng của nàng, vừa như ôn nhu vừa như thôi miên.

Môi Úc Noãn Tâm run rẩy, mặt biến sắc, giống như cánh hoa rơi vừa bị cuồng phong tàn phá. . .

"Anh... thật quá đáng! Anh đã có Phương Nhan, vì sao còn muốn giữ lấy tôi không tha?"

"Noãn ngậy thơ... Bởi vì em là của hắn, cho nên... em không có chỗ chạy trốn đâu."

Khi người hắn đè xuống nàng, hắn nở nụ cười tà mị, đôi môi nóng rực rớt cục nhẹ nhàng hạ xuống bờ môi run rẩy của nàng, như cánh bướm mềm mại đậu xuống nụ hoa mịn màng!

Nụ hôn của hắn dịu dàng như vậy, giống như đôi môi nàng là trân bảo dễ vỡ nhất trên thế giới, làm hắn yêu thích không buông tay, rồi lại không thể kiềm chế mà trở nên ngang ngược bá đạo như trước, cố sức chiếm lấy sự ngọt ngào và mềm mại của nàng, mãi cho đến khi khiến nàng hoàn toàn nhiễm đầy

hơi thở của hắn.

Úc Noãn Tâm bắt đầu giãy giụa, nhưng sức lực của nam nữ khác nhau, sự giãy giụa của nàng đối với Hoắc Thiên Kinh chỉ như lực của con kiến, chỉ khiến hắn càng muốn chiếm đoạt hơn...

Giờ phút này, nàng như chú cừu nhỏ vô lực, bị hơi thở bá đạo của hắn tiếm nhiễm...

Một lúc lâu sau, Hoắc Thiên Kinh rốt cuộc cũng thỏa mãn rồi khỏi bờ môi nàng, trên mặt mang theo một nụ cười thỏa mãn, ngón tay thon dài chậm rãi di chuyển xuống phía dưới xương quai xanh gợi cảm của nàng, cơ thể mềm mại bên dưới làm hắn khó có thể kiềm chế...

Ngọn đèn mờ ám áp chiếu lên đôi môi ẩm ướt của nàng, đầm nước mướt ẩm khê dao động, càng thêm mê hoặc lòng người.

"Cần nhắc thế nào? Rồi Tả Lăng Thần, làm người của tôi! Nếu bây giờ em gạt đầu, tôi chỉ cần em theo tôi một năm thôi, em phải biết rằng theo tôi một năm, em sẽ nhận được hết thảy mọi thứ em mong muốn, bất kể là sự nghiệp hay tiền bạc! Một năm sau tôi sẽ buông tha em! Tuy vậy..."

Đôi mắt Hoắc Thiên Kinh sâu thẳm tựa như đêm khuya, nhưng phát ra ánh sáng lấp lờ khiến cho người ta phải sợ hãi, tiếng thở dài phát ra từ sâu trong yết hầu tràn ngập sự thỏa mãn thâm trầm và chiếm hữu, đầu ngón tay thon dài chậm rãi trượt xuống khỏi bờ môi nàng, dừng lại một cách nguy hiểm ở chiếc cổ thanh mảnh của nàng:

"Nếu như bây giờ em không đồng ý, chắc chắn, như vậy thì phiền phức rồi... Không chỉ em phiền phức, mà người em họ luôn luôn tràn đầy tự tin kia của tôi cũng sẽ rất phiền phức."

"Anh sẽ đối phó với Lăng Thần?"

Úc Noãn Tâm sợ hãi nhìn hắn, sau khi nhìn thấy ánh mắt đặc ý của hắn, nàng cười lạnh lùng. *"Tôi rút cuộc cũng hiểu, đêm nay anh làm nhiều chuyện như vậy, đơn giản chỉ là muốn thông qua tôi để đã kích Lăng Thần. Anh sai rồi, tôi nói cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ không rời khỏi Lăng Thần, tôi tin tưởng vào năng lực của Lăng Thần, anh không có cách nào nắm được anh ấy đâu!"*

"Thực sự là cô bé ngây thơ..."

Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nở nụ cười, đáng vẻ phản kích dũng cảm của nàng, lọt vào trong đáy mắt hắn, trái lại là một loại dụ hoặc khác lạ, làm cho ham muốn sẵn tiềm ẩn từ trong bản chất đàn ông của hắn nổi lên. *"Rất đáng tiếc, chúng ta lại không nghĩ giống nhau..."*

Sau một khắc, bàn tay to lớn cứng như thép của hắn gạt mở hai tay nàng ra, cúi đầu xuống, kịch liệt mà cuồng bạo bắt lấy đôi môi mịn màng của nàng, nghiền lên cánh môi đỏ thắm quyến rũ của nàng một cách thô bạo và bức thiết.

Môi của nàng thật ngọt, mềm mại và cảm dỗ vượt quá sức tưởng tượng của hắn, cảm giác hôn lên môi nàng, tuyệt vời và ẩm áp không thể tưởng tượng nổi.

Dần dần, hắn càng thấy không thỏa mãn với việc chạm môi đơn thuần, hắn muốn được càng nhiều, càng nhiều hơn...

Đôi môi mọng gợi cảm dao động tới dải tai mẫn cảm của nàng, khê cắn lên cần cổ trắng như tuyết của nàng, giọng nói tràn như sự mê hoặc ôn nhu: *"Noãn của tôi... đưa cho em cơ hội mà không nắm chắc, qua rồi, sẽ không có được nữa đâu, đáng tiếc thật..."*

Bàn tay to của Hoắc Thiên Kinh thuần thực trượt tới chỗ xương quai xanh của nàng, sau đó đầu ngón tay trượt xuống, để lên nơi đầy đặn nhô lên của nàng một cách khiêu khích.

"A..." Úc Noãn Tâm đột ngột kêu lên, đôi mắt cũng bởi vậy mà trừng lên thật to, sao hắn lại có thể làm vậy...

Còn Hoắc Thiên Kinh thì lại nhân cơ hội mà cúi đầu xuống, cắn nuốt lấy hơi thở của nàng.

Chiếc lưỡi ngang ngược càng thô bạo xông vào trong cái miệng nhỏ nhắn khê hé mở của nàng, cướp đoạt đi mỗi một tấc ngọt ngào của nàng.

Đồng thời, bàn tay to tà ác của hắn cũng không có nhân rồi, những ngón tay thon dài giảo hoạt chui vào trong quần áo nàng, xâm chiếm mỗi một tấc da thịt mịn màng của nàng.

Sự ngọt ngào mịn màng dưới tay, khiến hắn muốn phát điên, lòng bàn tay nóng hổi trượt một mạch, dạo chơi trên cặp đùi đang cứng ngắc lại của nàng...

"Hoắc Thiên Kinh, anh buông tôi ra."

Úc Noãn Tâm cảm thấy trái tim mình đang không ngừng trầm xuống, loại cảm giác ép buộc quen thuộc này khiến nàng cực kỳ sợ hãi, nàng bỗng dùng lực đẩy mạnh người đàn ông to lớn ra một chút.

Toàn thân nàng phòng bị giống như con nhím, gắt gao theo dõi hắn.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh liền nở một nụ cười hờ hững thần nhiên, bàn tay hắn chậm rãi kéo mạnh nàng lại.

"Sao thế? Nhanh như vậy đã muốn diễn vai em dâu sao? Em muốn gả cho Tả Lăng Thần, cho nên bây giờ mới giả bộ thanh cao như vậy? Em phỏng đảng thế nào, sao tôi lại không biết chứ."

Cặp mắt hắn trở nên lạnh băng và cực kỳ tàn nhẫn, ngữ khí bỗng trở nên ám muội không chịu nổi. "Bây giờ mỗi khi nhớ tới dáng vẻ của em ở dưới thân tôi thở gấp, tôi sẽ không thể chờ đợi được!"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

"Anh!" Úc Noãn Tâm hận không thể tát một cái tát vào mặt hắn. "Thật đáng hổ thẹn!"

"Không sai! Tôi đúng là không biết xấu hổ."

Trong cặp mắt đen của Hoắc Thiên Kinh dường như đang bùng nổ lửa nóng thiêu đốt. "Đã có lòng tốt nhắc nhở mà em không nghe, vậy chớ có trách tôi ra tay quá độc ác! Úc Noãn Tâm, tôi đang đợi em giống như kẻ nô lệ hèn mọn nhất mà bỏ đến dưới chân tôi, đau khổ cầu xin tôi tới chiếm đoạt em, xin tôi cho em làm đàn bà của tôi! Ngày này sẽ mau chóng đến thôi!"

Nói xong, hắn cười lạnh giờ điều khiển từ xa lên, cửa xe "lạch cạch" mở ra.

Úc Noãn Tâm tức giận đến hàm răng đều đang run rẩy

"Tên điên!"

Nàng hung hăng nói ra hai chữ, sửa sang lại quần áo lộn xộn trên người, một phút cũng không chậm trễ, cực kỳ tức giận mà đóng sầm cửa xe, chạy ra ngoài...

Bên trong cửa sổ xe u ám, Hoắc Thiên Kinh cười lạnh lùng, nhìn bóng dáng nàng hốt hoảng chạy trốn, bên môi cong lên nụ cười đắc ý...

Tả Lăng Thần đi ra nước ngoài hội nghị vài ngày, khi anh xuất hiện tại cửa căn hộ của Úc Noãn Tâm, nàng kích động nhào vào trong lòng anh, giống như một con chim nhỏ bị mất đi nơi an toàn, ở trong lòng anh cố sức hít hà hơi thở chỉ thuộc về anh.

Hai người xa cách mấy ngày dường như đói khát như đôi cá, không nói gì thêm, chỉ là môi cùng môi tìm đến nhau, thẳng đến khi Tả Lăng Thần đem nàng đặt ở dưới thân, trên chiếc sofa rộng lớn như vậy, hình ảnh cô gái thẹn thùng và chàng trai tuấn lãng, có vẻ cực kỳ thu hút.

Đối với nhiệt tình đột ngột của nàng, Tả Lăng Thần được yêu thương mà vừa mừng vừa lo, quyến luyến không thôi mà buông môi của nàng ra, cúi đầu cười nói: "Nhớ anh không?"

Úc Noãn Tâm cảm thấy một hồi uất ức, vươn tay ra lại lần nữa ôm trọn trên cổ hắn, đôi môi gần như muốn dán trên người anh, nhẹ giọng nói:

"Nhớ... rất nhớ..."

Anh không biết rằng bao nhiêu ngày anh không ở bên cạnh nàng thì nàng có bấy nhiêu sợ hãi. Mỗi lần đi ngang qua con đường nhỏ kia, nàng lo sợ xe của Hoắc Thiên Kinh sẽ xuất hiện, giống như ma quỷ...

Nàng cần sự bảo vệ của Tả Lăng Thần.

"Anh đây không phải đã trở về sao? Cô bé ngốc..." Tả Lăng Thần tuy ôm lấy nàng, tươi cười tảo nhả theo kiểu quý tộc, nhưng đáy mắt là thật sâu yêu thương cùng lưu luyến đối với nàng, khẽ hôn lên môi nàng.

"Lăng Thần...chúng ta thực sự có thể mãi mãi ở cùng nhau sao?"

Trong lòng Úc Noãn Tâm dù sao vẫn cảm thấy trống vắng, cho dù ở trong lòng anh, sự bất an sinh sôi từ sâu trong nội tâm kia bất cứ lúc nào cũng đều có thể dẫn vật bản thân nàng.

Tả Lăng Thần khẽ cười. "Đương nhiên, vài ngày nữa là tới lễ cưới của chúng ta rồi, cả đời này anh đều phải sống bên em."

"Lăng Thần..." Úc Noãn Tâm gắt gao ôm chặt lấy anh, nói vô thức: "Đừng buông em ra, xin anh... bảo vệ em."

Sự bất lực của nàng rơi vào trong mắt Tả Lăng Thần, đôi mắt đen của anh hiện lên một tia cảnh giác.

"Noãn Tâm, em làm sao vậy?"

Anh luôn luôn rất hiểu rõ Noãn Tâm, tuy nàng thoát nhìn rất yếu đuối, nhưng trong lòng lại rất quật cường, trừ phi thực sự đã trải qua chuyện khiến nàng sợ hãi, bằng không nàng nhất định sẽ không biểu hiện ra thiếu cảm giác an toàn như vậy.

"Có phải Hoắc Thiên Kinh đi tìm em hay không?" Anh ta hỏi thẳng một câu.

Cơ thể Úc Noãn Tâm hơi run rẩy, lập tức hoảng loạn nhìn vào cặp mắt đen của anh. "Lăng Thần, có phải là anh có việc gạt em hay không? Hoắc Thiên Kinh dường như thực sự có ý định nhằm vào anh, anh ta sẽ đối phó với anh..."

Tà Lăng Thần nhú mày, một lúc lâu sau, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lạnh của nàng, nhẹ giọng nói: "Kỳ thực nguyên nhân Hoắc Thiên Kinh hận anh rất đơn giản, hẳn luôn cho rằng anh gây nên cái chết cho cha anh ta, cho nên mới hận anh nhiều như vậy năm. Máy năm nay bọn anh một mực tranh đấu ở trên thương trường, anh đã quen rồi, cho dù bây giờ anh ta có đối phó anh, anh cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi."

Úc Noãn Tâm giật mình sửng sốt, hơn nửa ngày mới mở miệng lắp bắp. "Thì ra... anh ta hận anh là bởi vì cha anh ta chết, Lăng Thần... anh..." nàng không biết phải hỏi tiếp thế nào mới phải.

Tà Lăng Thần dường như hiểu được nghi vấn của nàng, nhẹ nhàng nói: "Trước đây cậu chết chỉ là việc bất ngờ, điều này mọi người cũng rõ ràng, chỉ có Hoắc Thiên Kinh còn chưa thể nguôi ngoai được, giải thích nhiều thêm nữa cũng không có gì khác, bởi vậy liền cứ ghét nhau qua lại không thôi."

"Nhưng... lời anh ta nói làm em thực sự rất sợ, em sợ anh ta lại sẽ làm gì bất lợi với anh." Úc Noãn Tâm lo lắng nhìn anh ta.

"Yên tâm đi, Hoắc Thị và Tà Thị luôn luôn là đối thủ của nhau, điều này không phải ngày một ngày hai, anh sẽ cẩn thận." Tà Lăng Thần khẽ vỗ về gương mặt của nàng, ôn nhu an ủi. "Em cũng không cần lo gì cả, chỉ cần chờ gã cho anh là được rồi, biết không?"

"Dạ." Úc Noãn Tâm cố sức mà gạt đầu một cái, bên môi nở một nụ cười nhàn nhạt, dựa vào trong lòng anh.

Tà Lăng Thần thương yêu mà khẽ vỗ về mái tóc dài của nàng, dường như nhớ tới điều gì, ánh mắt thoáng giật mình có chút ngưng trệ.

"Làm sao vậy?" Úc Noãn Tâm thận trọng hỏi thăm.

Tà Lăng Thần than nhẹ một tiếng, ngồi dậy đem nàng kéo lại trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy, "Tối mai Hoắc gia tổ chức tiệc đính hôn."

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn về phía hắn, sau một lúc lâu nàng mỉm cười. "Anh đang lo lắng cho em? Trường hợp này anh cần phải đi, nếu như không mang em đến, sẽ khiến mọi người sinh nghi vấn, nhưng nếu như mang em đến, anh sẽ lo lắng em không được tự nhiên".

Sự thông minh của nàng làm anh càng cảm thấy đau khổ trong lòng bội lần, hôn nhẹ lên trán nàng, rồi cúi đầu nói: "Anh tôn trọng quyết định của em, nếu như em không muốn đi, anh không bắt ép em".

"Lăng Thần, em đi!" Úc Noãn Tâm kiên định nhìn hắn. "Em đã muốn gả cho anh, có chuyện gì em sẽ đối mặt cùng với anh, chỉ cần có anh ở bên cạnh em, em sẽ không sợ".

Lời của nàng làm Tà Lăng Thần một hồi rung động, kéo nàng qua, thâm tình nói: "Noãn Tâm, đáp ứng anh, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được giống như ba năm trước đây rời khỏi anh như vậy!"

Trong mắt Úc Noãn Tâm tràn ngập yêu thương cùng hạnh phúc, nàng gật mạnh đầu một cái.

Nàng sẽ không rời khỏi anh, cho dù lại trải qua chuyện đáng sợ như vậy lần nữa, chỉ cần anh không chê bản thân nàng, không rời bỏ nàng, chỉ cần anh nói một câu Noãn Tâm, anh cần em! Nàng sẽ không oán không hối hận mà ở bên cạnh anh, mãi cho đến khi chết...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Buổi tối.

Biệt thự của Hoắc gia đèn đuốc sáng trưng, quần áo xa hoa, yến tiệc linh đình.

Khu nhà cao cấp rộng lớn dưới ánh đèn lấp lánh có vẻ tung bừng náo nhiệt, giống như một tòa lâu đài trong truyện cổ tích, chiếc cổng lớn xa hoa từ từ mở ra, trên tất cả cây cối trong biệt thự đều treo đầy đèn màu nhấp nháy như đom đóm, cả biệt thự chìm trong màu tím nhạt của ánh đèn huỳnh quang.

Hai bãi đỗ xe to lớn ở tầng trệt và tầng hầm đều đã chật kín, mỗi chiếc đều là xe thể thao sang trọng, lúc này xe công vụ không thể thể hiện đẳng cấp thân

phận, mà tối nay trong Ngự thư cũng đột nhiên gia tăng cận vệ.

Tiệc đính hôn của Hoắc Thiên Kinh và Phuong Nhan được tổ chức long trọng, những người tới tham gia đều không phú thì quý, khách tới đều là trong giới thương nhân, chính trị hoặc là hoàng tộc, cho nên có thể coi đây cũng là một dịp tốt để kết giao, các cô gái nhà quyền quý đều cố gắng trang điểm sao cho xinh đẹp diễm lệ, xem thử có tìm được rể quý hay không. Có điều, Hoắc gia ngăn cản giới truyền thông, toàn bộ tiệc đính hôn đều không cho phép một phóng viên nào tham dự.

Chính giữa biệt thự, vốn là một lối đi nay được rải đầy hàng vạn cánh hoa hồng đỏ rực, tạo thành một chiếc thảm hoa hồng đỏ thật dài, trong hoa viên lại có ý mời ban nhạc tới biểu diễn những bản nhạc êm ái lãng mạn.

Giữa biệt thự, tất cả pháo hoa trong nháy mắt đều được phóng lên, đầu tiên là dùng pháo hoa tầm thấp và pháo hoa dạng chùm tia, làm cho trong biệt thự hiện ra vẻ đẹp kỳ lạ, ở đằng xa lại dùng pháo hoa tầm cao, trên bầu trời đêm yên tĩnh hiện ra sự biến ảo vô cùng, những hình hoa đầy màu sắc xuất hiện, màn đêm trầm lặng trở nên đầy màu sắc rực rỡ chói lọi.

Tiếng dương cầm như nước cùng với tiếng nhạc giao hưởng vang lên khiến bữa tiệc đính hôn trở nên vô cùng lãng mạn, tiếng nhạc du dương hòa với tiếng pháo hoa rơi xuống, giờ phút này, toàn bộ Hoắc gia giống như thiên đường, tràn ngập âm áp và lãng mạn.

"Những người có tiền các anh thật là xa xỉ, chỉ là một buổi tiệc đính hôn thôi mà cũng ồn ào huyên náo như vậy." Lúc Úc Noãn Tâm và Tả Lăng Thần đi vào biệt thự, nàng hoàn toàn bị những thứ trước mắt làm chấn kinh, không khỏi cảm thán như vậy.

Tả Lăng Thần cười: *"Ngốc ạ, tuy nói đây là một bữa tiệc đính hôn, trên thực tế đây lại là một nơi để người ta kết giao, em cho là những người này thực sự chỉ đến tham gia bữa tiệc thôi sao, bọn họ chỉ là muốn tìm kiếm cơ hội làm ăn lớn mà thôi."*

"Cho nên mới nói sinh ra trong nhà giàu có chưa chắc là một chuyện tốt, lấy chuyện kết hôn này mà nói, thực chất chính là một cuộc hôn nhân thương mại, vì lợi ích mà kết hợp với nhau, thật sự là đáng thương." Úc Noãn Tâm nhẹ giọng nói.

Tả Lăng Thần cười ôn nhu, cúi người xuống nói khẽ vào tai nàng: *"Mặc dù đó là một chuyện thật không thể chối cãi, nhưng vẫn có ngoại lệ, ví dụ như anh đây, không phải là tìm được tình yêu chân chính của mình rồi sao?"*

"Miệng lưỡi trơn tuột..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Noãn tâm đột nhiên đỏ lên, đôi bàn tay trắng nõn như phấn đánh nhẹ lên người anh.

"Như vậy tâm trạng của em sẽ thả lỏng được một chút." Tả Lăng Thần ôm vai nàng, trong tiếng cười rõ ràng mang theo sự chăm sóc.

Lòng của Úc Noãn Tâm trở nên âm áp, không muốn xa rời mà càng kề sát anh hơn.

Ngoại hình hai người đều quá xuất sắc dẫn đến sự chú ý của đông đảo ánh nhìn.

"Lăng Thần, Noãn Tâm, hai người tới rồi à."

Lúc hai người vừa vào tới phòng khách, Phuong Nhan – nữ nhân vật chính của hôm nay liền nhìn thấy bọn họ, vui vẻ đi về phía hai người.

Phuong Nhan hôm nay đặc biệt quyến rũ, bộ váy dạ tiệc xa hoa do nhà thiết kế nổi tiếng thế giới Versace đích thân thiết kế làm lộ ra vẻ dịu dàng nữ tính cùng khí chất thanh cao, hoa văn chạm rồng gọi cảm khiến cho chiếc eo lưng nhỏ nhắn càng thêm mảnh mai, những chiếc tua dưới váy phất phơ sống động, càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

Màu xanh lam tươi đẹp phối hợp với chiếc đai lưng được chạm rồng tỉ mỉ, một bộ vòng tay và hoa tai ngọc bích, chiếc nơ hình con bướm trên vai càng tăng thêm vẻ xinh đẹp, chiếc váy dạ tiệc có đai lưng đan chéo bằng lụa the[6]màu trắng, trên mặt váy lụa the màu lam là những đường trang trí bằng chỉ bạc lóe sáng, càng tôn lên vẻ phong tình lãng mạn thanh nhã.

"Tiểu Nhan, hôm nay cô thật xinh đẹp." Úc Noãn Tâm kéo tay Phuong Nhan, khen ngợi từ đáy lòng.

Tuy rằng nàng cùng Phuong Nhan tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng khí chất xinh đẹp nho nhã trên người Phuong Nhan khiến nàng không cần phòng bị, tuy cô xuất thân danh môn nhưng không hề có chút tính khí của đại tiểu thư, ôn nhu lễ độ, đó cũng chính là nguyên nhân Úc Noãn Tâm có thể gần gũi với cô.

Và lại đối với Phuong Nhan, Úc Noãn Tâm trước sau vẫn cảm thấy hồ thẹn.

Phuong Nhan cười đỏ mặt: *"Tôi thấy tối nay cô là người đẹp nhất mới đúng, cô xem, cô vừa tới, đã thu hút hết ánh mắt của mọi đàn ông trong này."*

Úc Noãn Tâm xấu hổ nhếch miệng cười: *"Tiểu Nhan, cô đang đùa với tôi sao, hôm nay cô mới là nhân vật chính, sao tôi dám giành nổi bật với cô."*

Nàng rất thích màu trắng, vì vậy tối nay chọn đầm dạ tiệc cũng là màu này.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ váy dài chấm đất màu trắng có đính những hạt ngọc trai sáng bóng, kiểu dáng hở vai lộ ra khí chất ngọt ngào mềm mại, trang trí những nếp xếp và dải lụa làm cho kiểu dáng và màu sắc đơn giản này có cảm giác thêm cao quý, váy lụa màu trắng phiêu dật phối hợp với ngọc trai càng thêm yêu kiều chói mắt, tràn ngập khí chất mộng ảo của tiên nữ, không cần thêm bất cứ đồ trang sức gì, cũng đã đủ thỏa mãn ánh mắt của mọi

người rồi.

Úc Noãn Tâm thiên sinh lệ chất, chỉ là một bộ lễ phục thiết kế đơn giản đã có thể làm cho nàng trở thành tiêu điểm của bữa tiệc.

"Lăng Thần, anh cần phải nhanh lên một chút cưới Noãn Tâm về nhà nha, một cô gái xinh đẹp như vậy đàn ông đều sẽ không bỏ qua."
Phương Nhan nói đùa.

Tà Lăng Thần nhẽ nhàng ôm lấy Úc Noãn Tâm, hết sức nhu tình nhìn nàng nói: *"Đương nhiên rồi."*

Phương Nhan nhìn một màn ân ái của bọn họ, đôi mắt đen đang mím dần dần nổi lên một tia phức tạp, cô mở miệng nói: *"Lăng Thần, thật sự cảm ơn anh và Noãn Tâm đã tới tham gia tiệc đính hôn của em và Thiên Kinh, em thực sự mong muốn anh và Thiên Kinh có thể có được một ngày hòa bình chung sống."*

Tà Lăng Thần nghe xong, ánh mắt trở nên âm trầm một chút, lập tức cười nhẹ: *"Chỉ hy vọng như thế. Hôm nay là ngày vui của em, thấy em vui vẻ anh cũng rất yên tâm, anh thấy ba mẹ em hôm nay cũng rất vui vẻ."*

Anh ta nhìn về phía cách đó không xa, ba mẹ của Phương Nhan đang cùng mẹ của Hoắc Thiên Kinh trò chuyện rất vui vẻ.

"Đúng vậy..." Phương Nhan nhìn ba mẹ mình ở bên kia, mỉm cười nói: *"Bọn họ đã mong đợi ngày hôm nay rất lâu rồi."*

Úc Noãn Tâm cũng nhìn sang, hai nhà trò chuyện vui vẻ làm cho lòng nàng nổi lên một cảm giác mơ hồ khó hiểu, đó là một loại cảm giác như là hơi đau đốn, có lẽ nhà danh tiếng như Phương Nhan mới có thể xứng với Hoắc Thiên Kinh.

Nàng lại đưa mắt nhìn Lăng Thần và Phương Nhan, không hiểu vì sao, vừa nghe thấy hai người họ nói chuyện, nàng luôn cảm thấy có chút khác thường, trong mắt của Phương Nhan và Tà Lăng Thần dường như mang theo một chút gì đó làm nàng khó hiểu, đến tận cùng là cái gì... Nàng thật sự không hiểu.

Rốt cuộc Hoắc gia có bao nhiêu bí mật? Rốt cuộc Tà gia có bao nhiêu bí mật? Kể cả Phương Nhan có phải là một bí mật hay không cũng khiến nàng không cách nào đoán được?

Đang suy nghĩ, ánh mắt của nàng đụng phải một bóng dáng cao lớn lừng lững, dáng người cao to ở giữa đám đông mọi người vô cùng thu hút sự chú ý, kể cả khí thế vương giả trên người cũng là không ai có thể sánh được.

Là Hoắc Thiên Kinh!

Một bộ tây trang tối màu tinh tế vây quanh dáng vóc cao lớn của hắn, đường nét vô cùng đẹp đẽ giống như là điêu khắc, mỗi đường nét đều lộ ra vẻ tao nhã và cao quý không gì sánh được, cặp mắt sâu thẳm sắc bén, tà mị mê hoặc, phóng phát giống như có một loại ma lực khiến cho hồn xiêu phách lạc.

Khí thế cao quý khiến cho người ta không dám coi thường ấy phát ra từ mọi cử chỉ nhỏ nhất của hắn, cả người hắn tỏa ra khí chất nguy hiểm kì lạ làm cho người ta khó có thể kháng cự lại.

Đôi môi vốn lạnh lẽo của hắn nở một nụ cười nhàn nhạt rồi đi về phía bọn họ, đi qua đâu cũng thu hút những ánh mắt hâm mộ dõi theo của đám nhà giàu.

Dưới ánh đèn thủy tinh, cặp mắt đen của hắn lộ ra vẻ cao quý, tựa như đế vương cao cao tại thượng khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào, lại không thể dời mắt đi, đôi mắt thâm trầm như biển không cách nào nhìn thấu được, thâm sâu khiến lòng người khiếp đảm không nguôi.

Hắn chăm chú nhìn nàng, không hề chớp mắt...

Trong lòng Úc Noãn Tâm đột nhiên cứng đờ, nhất thời ngẩn cả người, dường như ngay cả hô hấp cũng trở nên vô cùng cẩn thận.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng và ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh chạm vào nhau, không hẹn mà gặp...

Một người hoảng loạn thất thố...

Một người thâm trầm kín đáo...

Một cơn sóng như vô tình nhẹ nhàng lướt qua trên mặt hồ, nhưng trong lòng cả hai đều lưu lại một chút vết tích rung động...

Khi Hoắc Thiên Kinh từng bước đến gần nàng, nàng cảm nhận được một khí thế bức người kéo đến, trong đầu đột nhiên hiện ra những lời hắn nói với nàng trong xe đêm đó...

Trong lòng căng thẳng!

"Đang nói cái gì mà vui vẻ vậy?"

Hắn tiến lên, làm như ôn nhu ôm lấy chiếc eo thon của Phương Nhan, nhưng ánh mắt lại không chút che giấu nhìn đối diện vào Úc Noãn Tâm, nàng giống như tiên nữ làm ánh mắt của hắn đột nhiên tối sầm lại...

"Bọn em đang nói hôm nay đúng thật là một ngày lành, mọi người có vẻ đều rất vui!"

Tà Lãng Thần dễ dàng phát hiện ra ánh mắt tham lam của Hoắc Thiên Kinh, lập tức ôm lấy Úc Noãn Tâm vào lòng, khước môi lộ ra khí chất quý tộc không kém gì Hoắc Thiên Kinh.

Bên môi Hoắc Thiên Kinh lộ ra một tia chế giễu, dường như không để ý đến lời nói và cử chỉ phòng bị của Tà Lãng Thần, bàn tay to đưa về phía trước mặt Úc Noãn Tâm, với một tư thế không cho phép cự tuyệt.

"Úc tiểu thư, ngày hôm nay rất hân hạnh đã tới tham gia lễ đính hôn của tôi và Phương Nhan, thực sự là rất vinh hạnh!"

Nhìn bàn tay đang hướng về trước mặt mình, to lớn mạnh mẽ, Úc Noãn Tâm khẽ giật mình, chân chùng một chút, nhưng khi chạm đến ánh mắt lạnh lùng của hắn, một lát sau, mới gượng bàn tay nhỏ bé lên, đặt lên tay hắn.

Hoắc Thiên Kinh cầm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, bao lấy hoàn toàn bá đạo, đột nhiên nắm chặt, sau đó buông ra.

Bên môi nở ra một ý cười gần như không thể nhận ra: *"Lễ đính hôn có Úc tiểu thư tham dự nhất định sẽ thêm rạng rỡ không ít, chắc chắn sẽ rất vui vẻ."* Lời nói trầm trầm thốt ra khiến cho người ta không thể hiểu thấu đáo được ý tứ trong đó.

Đôi mày của Tà Lãng Thần vô thức chau lại, gương mặt xinh đẹp của Phương Nhan lại hơi lộ vẻ xấu hổ.

Còn trong lòng Úc Noãn Tâm liền có chút lẩn tránh bất an...

Dần dần, lan ra toàn thân...

"Lãng Thần, đây là cháu dâu mà lần trước cháu mang về sao?"

Lúc bầu không khí giữa bốn người có vẻ căng thẳng thì một giọng nói hiền lành vang lên.

Tất cả mọi người đều nhìn sang.

Là Hoắc lão phu nhân, bà ngồi trên xe lăn, một người hầu đang từ từ đẩy bà về phía trước, quần áo phục sức trên người rất lộng lẫy quý phái, hiển nhiên là phù hợp với bầu không khí vui mừng của ngày hôm nay, nhưng mắt lại nhìn về phía Úc Noãn Tâm bên cạnh hắn.

Hoắc lão phu nhân?

Trong lòng Úc Noãn Tâm thấy muộn phiền, nhìn ánh mắt bất mãn đang hướng về phía mình, sao nàng lại không hiểu rõ ý tứ trong đó.

"Bà ngoại, thân thể của bà vẫn khỏe mạnh như vậy!"

Tà Lãng Thần lễ phép tiến lên, gương mặt anh tuấn tươi cười: *"Không sai, nàng là cháu dâu của bà, gọi là Úc Noãn Tâm, Noãn Tâm, mau qua chào bà ngoại."*

Dưới ánh mắt chăm chú của Hoắc nãi nãi, Úc Noãn Tâm thấp thỏm bất an tiến lên, nhẹ nhàng nói: *"Bà ngoại, chào bà..."*

Bên môi Hoắc Thiên Kinh nở một nụ cười nhạt không dễ phát hiện...

Hoắc lão phu nhân chăm chú nhìn nàng, không nói một câu, trong ánh mắt hiền lành hiện lên một chút nghi hoặc, bà đem tầm mắt hồ nghi nhìn hết Hoắc Thiên Kinh sang Tà Lãng Thần, sau cùng rơi vào trên mặt Úc Noãn Tâm.

Một lúc sau, bà mới mở miệng, thay đổi vẻ hồ hững vừa rồi, kéo bàn tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm, giả vờ vui vẻ nói: *"A, thì ra cháu chính là cô gái mà cháu ngoại ta luôn miệng nhắc tới, tốt lắm tốt lắm, bà ngoại rất thích cháu, Lãng Thần..."* Bà quay đầu nhìn về phía Tà Lãng Thần, hỏi: *"Cô gái xinh đẹp như vậy mẹ cháu đã thấy chưa?"*

"Mẹ đã thấy rồi ạ." Tà Lãng Thần nhẹ giọng nói.

"Ừ."

Hoắc lão phu nhân ý vị sâu xa liếc nhìn bốn người bọn họ, lập tức cười nói: *"Là Noãn Tâm phải không? Bà rất thích cháu, tối nay cháu ở lại bên cạnh bà được không?"*

"Cháu..." Úc Noãn Tâm cắn môi, ánh mắt nhẹ nhàng hướng về phía Tà Lãng Thần.

"Nếu bà ngoại thích em, vậy em ở lại với bà đi." Tà Lãng Thần tiến lên, nhẹ nhàng nói với nàng.

Úc Noãn Tâm gật đầu.

Hoắc lão phu nhân cười cười, *"Noãn Tâm à, đẩy bà đến khu nghỉ ngơi bên kia đi thôi, nơi như này thích hợp cho đàn ông bọn họ giao thiệp, mau để cho bọn họ đi thôi"*.

Úc Noãn Tâm biết rõ Hoắc lão phu nhân nhất định đầy mình nghi hoặc, lại lần nữa gật đầu.

Ở khu nghỉ ngơi, đám người hầu mặc quần áo màu trắng, tay cầm khay, xuyên qua đám người đủ màu sắc, đám thân sĩ và đám thực nữ nhìn thấy Hoắc lão phu nhân thì trên mặt đều lộ ra vẻ cung kính.

Úc Noãn Tâm cảm một chén thuốc bỏ đến trước mắt Hoắc lão phu nhân, nhẹ giọng nói: "*Chén này là đồ uống làm từ quả việt quất, rất có lợi cho thân thể của bà.*"

Hoắc lão phu nhân gật đầu tiếp nhận đồ uống, nhưng lại đặt ở một bên, nhẹ giọng nói: "*Noãn Tâm à, cháu ngồi xuống.*"

Úc Noãn Tâm âm thầm thở dài một hơi, nghe lời ngồi xuống ghế sofa trước mặt.

"*Noãn Tâm, bà vẫn còn thói quen nghe cháu gọi bà nội.*" Không còn thấy vẻ tươi cười vừa rồi của Hoắc lão phu nhân nữa, trên mặt chỉ là nghiêm túc và u buồn, "*Bà cứ nghĩ cháu sẽ trở thành cháu dâu của bà, không ngờ cháu lại muốn trở thành cháu dâu đằng ngoại của bà.*"

"*Hoắc lão phu nhân, xin lỗi... bà thực sự hiểu lầm cháu rồi, ngay từ đầu cháu đã không có gì với Hoắc tiên sinh...*" Úc Noãn Tâm thản nhiên nói, nhưng lòng lại hơi so lại.

Hoắc lão phu nhân nghe vậy xong, thở dài một hơi, "Noãn Tâm à, bà sống đến cái tuổi này, từng gặp nhiều người còn trẻ hơn các cháu rồi, đứa nhỏ Thiên Kinh này nếu không có ý tứ gì đối với cháu, đánh chết nó cũng sẽ không đưa cháu về biệt thự đâu. Phải biết rằng một người đàn ông đồng ý thừa nhận lòng mình là một chuyện rất khó khăn, tính cách của Thiên Kinh là như vậy, chôn hết tất cả tình cảm ở trong lòng, dần dần thời gian dài, nó ngược lại cũng trở nên không biết chính bản thân rốt cuộc muốn cái gì nữa."

"*Hoắc lão phu nhân, hôm nay là lễ đính hôn của Hoắc tiên sinh và Phương Nhan, cháu nghĩ Hoắc tiên sinh đã tìm được điều bản thân muốn, Phương Nhan là người phụ nữ có thể làm cho anh ấy ấm áp, bọn họ rất xứng đôi.*" Giọng nói của Úc Noãn Tâm mềm nhẹ như lụa, ngay cả bên môi cũng nở nụ cười như ẩn như hiện.

Hoắc lão phu nhân nhìn nàng, nhún mày nghi hoặc.

"*Theo ý bà, Phương Nhan cũng không phải là người phụ nữ thích hợp với Thiên Kinh, Thiên Kinh cũng không yêu con bé!*"

Úc Noãn Tâm nghe vậy xong, sừng sốt, lập tức cười cười. "*Bà lo lắng quá rồi, nếu chỉ đơn thuần là đám hỏi thương mại, Hoắc tiên sinh hoàn toàn không cần tiến hành tiệc đính hôn này, nói vậy ở trong lòng Hoắc tiên sinh vẫn rất quan tâm tới Phương Nhan.*"

"*Con bé ngốc, cháu xem được chẳng qua chỉ là mặt bề ngoài, đứa nhỏ Thiên Kinh này, bà đã nhìn thấy nó từ nhỏ đến lớn, rất hiểu rõ tính tình của nó.*"

Hoắc lão phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu, "*Kỳ thực các cháu vừa mới bước vào biệt thự thì ta đã chú ý tới rồi, Thiên Kinh tuy rằng bình thân không biến sắc mà chuyện trò vui vẻ với người quen của nó, nhưng ánh mắt thì lại vô ý luôn luôn dõi theo cháu, bà biết, cháu đã thật sự chiếm vị trí ở trong lòng nó rồi.*"

Ngón tay Úc Noãn Tâm vô thức run rẩy, kể cả trái tim kia cũng vô thức nhảy nhót, trở nên đập rất mạnh.

"*Hoắc lão phu nhân, Hoắc tiên sinh anh ta... sẽ không thích cháu đâu, bà không nên suy đoán.*" Giọng nói của nàng có chút yếu ớt.

"*Suy đoán đúng hay không, có lẽ thời gian có thể chứng minh tất cả, bà chỉ là lo lắng, căn cứ vào tính cách của Thiên Kinh, nó sẽ không dễ dàng buông tay, đến lúc đó chỉ sợ làm Phương Nhan uất ức. Tuy rằng bà không thích nó lắm, nhưng dù sao con nhỏ cũng rất yêu Thiên Kinh... Haiz!" Hoắc lão phu nhân bất đắc dĩ đành khẽ than dài, "Ngày hôm nay quả thực làm bà già này đầy khó xử, một người là Thiên Kinh, một người là Lăng Thần, đều là những đứa cháu mà bà yêu thương, nhưng Noãn Tâm cháu thì chỉ có một!"*"

"*Hoắc lão phu nhân...*"

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng kéo bà qua, dịu dàng nói. "*Cháu biết bà yêu mến cháu, gả cho Lăng Thần là tâm nguyện lớn nhất của cháu, tuy không thể trở thành cháu dâu bà, nhưng coi như là người một nhà à, sau này cháu sẽ thường xuyên tới thăm bà...*"

Chỉ cần là lúc Hoắc Thiên Kinh không quay về Ngự thư, trong lòng nàng yên lặng bổ sung thêm một câu.

"*Được, Noãn Tâm, nếu đây là lựa chọn của cháu, ta cũng không thể nói được gì nữa nữa, chỉ là...*" Trên trán Hoắc lão phu nhân có một tia nghi hoặc. "*Lẽ nào, cháu nhìn Thiên Kinh, một chút cảm giác cũng không có?*"

Dường như trong nháy mắt Noãn Tâm liền bất động, kinh ngạc nhìn Hoắc lão phu nhân, một lúc lâu sau, mới cười yếu ớt. "*Hoắc lão phu nhân, người cháu yêu chính là Lăng Thần...*"

Hoắc lão phu nhân sau khi nghe vậy, gật đầu đành chịu. "*Bà hiểu rồi... Chỉ mong thật là như vậy.*"

"*Hoắc lão phu nhân, sự việc thực sự không phức tạp như bà tưởng tượng vậy đâu, lúc trước Hoắc tiên sinh mang cháu về Ngự thư chỉ là để cháu đánh đàn cho bà nghe, sự thực chính là đơn giản như vậy.*" Úc Noãn Tâm đứng dậy đi tới bên cạnh Hoắc lão phu nhân, ai ngờ, bởi vì đột nhiên đứng dậy, người hầu đi qua không có chú ý, hai người bỗng nhiên va vào nhau.

"Rầm!" Kèm theo một tiếng vang chói tai, đáp lại là tiếng khay rượu trên tay người hầu rơi xuống đất, đều khiến cho mọi người chú ý.

"Ôi ôi, xin lỗi, Úc tiểu thư, tôi không phải cố ý..." Người hầu thấy váy Úc Noãn Tâm bị rượu đổ làm dơ, sợ đến toàn thân đều toát mồ hôi lạnh.

Một màn hoảng loạn khiến Tả Lăng Thần và Phương Nhan đều tiến đến, tự nhiên cũng đưa tới sự chú ý của Hoắc Thiên Kinh cách đó không xa.

"Noãn Tâm!" Tả Lăng Thần kéo nàng qua, khẩn trương hỏi thăm: "Có bị thương hay không?"

"Noãn Tâm, trời ạ, váy của cô bẩn rồi". Phương Nhan thấp giọng kêu lên kinh ngạc, lập tức nhìn về phía người hầu bên cạnh. "Sao anh lại làm vậy?"

Tình tình dịu dàng thường ngày dường như đã đột nhiên phát sinh chuyển biến, khiến Úc Noãn Tâm ngẩn ra, Phương Nhan quyền uy như vậy, đây chính là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

"Tôi, tôi thực sự không nhìn thấy, Úc tiểu thư, cô ấy đột nhiên đứng dậy"

"Ý của anh là nói Úc tiểu thư chủ động đụng vào anh? Loại trốn tránh trách nhiệm này thực sự là đáng chết...!"

"Tôi..."

"Được rồi, được rồi..."

"Được rồi, được rồi..." Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng kéo Phương Nhan qua, cười cười. "Tôi cũng chưa hề bị thương, chỉ là váy bị bẩn, hơn nữa quả thực không trách được anh ta, là tôi đột nhiên đứng dậy đúng lúc anh ta đi qua mà thôi".

"Được rồi, Phương Nhan!" Hoắc lão phu nhân uy nghiêm mở miệng: "Không phải tối hôm qua cháu đã chuẩn bị sẵn sàng một bộ đầm dạ tiệc sao, cho Noãn Tâm mượn thay đi, không nên làm to chuyện nữa, để cho người ngoài nhìn vào thì ra cái gì!"

Trên mặt Phương Nhan đỏ một mảng trắng một mảng, cô biết đây là Hoắc lão phu nhân đang đã kích uy tín làm Hoắc gia thiếu phu nhân của cô.

Tả Lăng Thần tiến lên giảng hòa, nói với người hầu: "Được rồi anh đi xuống đi".

"Vâng, xin lỗi Úc tiểu thư". Người hầu lại xin lỗi lần nữa.

"Úc Noãn Tâm, anh với em đi thay quần áo". Tả Lăng Thần nhẹ giọng nói, "Phương Nhan, đầm dạ hội của em để ở đâu?"

"A, Lăng Thần, hay là để em đưa cô ấy đi, Trần Đồng vẫn còn đang chờ anh mà, anh đi nói chuyện đi". Phương Nhan vội vàng nói.

Úc Noãn Tâm nghe vậy xong, cười nhẹ, "Chỉ là thay bộ quần áo mà thôi, cũng không phải chuyện đại sự gì, tự em đi là được rồi, Lăng Thần anh đi đi, tiểu Nhan, hôm nay cô là nữ chính, làm sao có thể bỏ đi được, yên tâm, tôi có thể một mình được".

Phương Nhan vẫn chưa đi khỏi, nghe vậy xong, nhẹ nhàng gật đầu một cái, "Vậy được rồi, đầm dạ hội của tôi để ở trong phòng ngủ cuối cùng ở góc hành lang tầng bốn, cô trực tiếp đi tới thay là được rồi".

Úc Noãn Tâm gật đầu.

"Hoắc lão phu nhân, tôi đi đây". Nàng nhẹ nhàng nói.

Hoắc lão phu nhân mỉm cười gật đầu.

Tất cả đều khôi phục lại bình thường, kể cả Hoắc Thiên Kinh ở đằng xa vẫn để ý tới bên này cũng tiếp tục chuyện trò vui vẻ cùng khách, nhưng cặp mắt lộ ra vẻ tức giận kia thì nhìn không thấu hần rốt cục đang suy nghĩ điều gì...

Đối với Úc Noãn Tâm mà nói, muốn tìm đến căn phòng Phương Nhan nói, cũng không có gì khó khăn, dù sao nàng đã từng ở chỗ này, khi làm bạn với Hoắc lão phu nhân, hàng ngày nàng đều đi tới đi lui ở khu biệt thự này.

Tầng bốn đại đa số là phòng dành cho khách, còn có cả phòng tập thể thao rộng đến nghìn thước. Chuyển sang hành lang dài, tiếng nói cười vui vẻ dưới lầu gần như đã không còn nghe thấy nữa, khu biệt thự này luôn cách âm rất hiệu quả, chỉ còn lại thấp thoáng tiếng nhạc lưu chuyển.

Đẩy cánh cửa phòng cuối cùng ra, mùi hương thoang thoang bên trong gian phòng thổi đến trước mặt, là mùi hoa...

Đây là phòng dành cho khách theo kiểu dãy[7], đi qua phòng khách được thiết kế cầu kỳ, mới là gian phòng ngủ thư thái, bộ váy dạ hội mà Phương Nhan đã chuẩn bị sẵn sàng đã lẳng lẳng nằm ở trên giường, thực ra ngoài một bộ đó, còn có vài món đồ đều đang treo ở trong tủ quần áo mở rộng bên cạnh.

Chắc chắn cô ấy đã làm rất nhiều việc để chuẩn bị cho buổi tiệc đính hôn tối nay.

Úc Noãn Tâm cầm lấy bộ váy dạ hội màu tím nhạt, cũng đều là do tay người danh tiếng thiết kế.

Bộ váy này vô cùng cuốn hút, thiết kế theo kiểu bó sát kết hợp với vạt váy dài nhẹ nhàng và mỏng bằng lụa the, phối hợp với vạt váy màu hồng tím nhạt tràn ngập khí chất cổ điển là cổ chữ V khoét sâu một cách gợi cảm, khiến người ta không dời mắt đi được.

Chắc là cái này!

Khép cửa phòng trong lại.

Ngón tay dò ra đằng sau nhẹ nhàng giật dây buộc của bộ váy ra, chậm rãi cởi ra, thân thể mềm mại của nàng lộ ra dưới ánh đèn nhu hòa...

Trong gương, cặp mắt Úc Noãn Tâm vừa đen vừa to, ngây thơ như dòng nước xuân trong trẻo, quyến rũ mà đa tình, còn chiếc mũi ngọc của nàng thì nhỏ nhắn và xinh đẹp.

Trong nét đẹp dịu dàng lộ ra vẻ thanh tú, đôi môi đỏ mọng của nàng tươi tắn xinh đẹp, đường cong gò má mềm mướt mà thanh tú.

Ánh đèn chiếu xuống dọc theo thân hình như thiên nga của nàng, bờ vai tròn trịa mà thon gầy mang vẻ yếu kiều mà nhu nhược, bộ ngực cao ngất đầy đặn và săn chắc cùng với những đường cong nữ tính hoàn mỹ, đẹp đến khiến người ta không khỏi trong đầu chỉ nghĩ đến...

Nàng cúi người cầm lấy bộ váy màu tím nhạt...

"Thân hình đẹp như thế, nếu bị bộ váy che mất thì thực là đáng tiếc..." Giọng nói đàn ông trầm thấp lơ mơ mang theo ý châm chọc đột nhiên vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Cả người Úc Noãn Tâm run lên, ngược mắt nhìn, sau một khắc, đôi mắt đẹp không khỏi đột nhiên trừng lớn, nhất thời ngơ ra, chỉ có thể ngơ ngác nhìn người đàn ông đang xuất hiện trong gương cùng nàng.

Trong gương, ánh mắt thâm sâu sắc bén của Hoắc Thiên Kinh nhìn thẳng vào khuôn mặt trở nên trắng bệch của nàng, bất giác khiến người ta cảm thấy như bị bức bách.

Bên môi hắn chậm rãi cong lên tà ác...

Úc Noãn Tâm chợt phản ứng lại, cảm ý phục lên che khuất thân thể đang phơi bày của mình.

"Anh tới phòng này để làm gì? Đi ra ngoài!"

Ánh mắt sắc bén của hắn hầu như xuyên thấu lòng nàng, kiểm chế sự hoảng loạn trong lòng đối với cặp mắt như chim ưng kia của hắn, thân thể nàng cũng cứng ngắc tràn ngập sự cảnh giác.

"Sao vậy? Sợ rồi sao?"

Hoắc Thiên Kinh vẫn cười, bước từng bước một lại gần nàng, mỗi bước càng tới gần hơn, Úc Noãn Tâm lại càng cảm nhận được sự nguy hiểm ngột thở khiến người ta hoảng sợ không chịu nổi...

Mùi long đàn hương thoang thoảng tỏa ra từ trên người hắn dần dần bao phủ lấy nàng, thẳng đến khi nàng không còn có thể chạy trốn đi đâu được!

Thân thể cao to của hắn hoàn toàn vây hãm nàng ở trước gương, hắn cúi người xuống, khiến nàng nhìn rõ trong đáy mắt thâm trầm của hắn lộ ra vẻ nguy hiểm như có như không...

"Tiểu yêu tinh, em đang ở trong biệt thự của tôi, đây là ám chỉ gì với tôi, hả?" *Hơi thở tiếng nói trầm trầm của hắn quét qua bên môi nàng, khiến toàn thân nàng nổi da gà...*

"Tôi, tôi không có!" *Úc Noãn Tâm cực kỳ sợ hãi, nhất là ánh mắt của hắn, tựa như một con dã thú vừa mới sống chuồng, tràn ngập vẻ muốn nuốt chửng và kỳ dị kinh hãi mà nàng quen thuộc...*

"Váy của tôi bị bẩn, chỉ là bắt đầu thay váy mà thôi." *Nàng nuốt một chút nước bọt một cách khó khăn, tựa như một con vật nhỏ để phòng mà nhìn hắn.*

"Vậy sao?"

Hoắc Thiên Kinh như là rất có hứng thú nghe nàng nói, nhíu mày, ngón tay thon dài khẽ kéo bộ váy nàng đang nắm chặt trong tay, miệng cong lên nói: "Tôi tới giúp em thay đồ..."

Hắn cười với vẻ vô cùng thoải mái, ngay cả ngữ khí cũng không còn lạnh lùng như trước, trở nên cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng là...

Úc Noãn Tâm biết, ngữ khí hắn càng nhẹ, thái độ càng bình thản, thì thể hiện nguy hiểm chất chứa nơi đáy mắt hắn càng lớn hơn...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên tái nhợt, ngay cả đầu ngón tay cũng đều trở nên hơi lạnh, cổ kim nén sự sợ hãi trong đáy lòng này, nàng mở miệng run run nói: "Không, không cần, Hoắc tiên sinh, hôm nay là tiệc đính hôn của anh, Phương Nhan nhất định đang tìm anh, anh... anh mau đi ra đi."

Lúc này nàng thực sự rất mâu thuẫn, dù mong muốn có người đi qua phòng này cứu nàng ra ngoài, nhưng lại không hy vọng để người ta nhìn thấy một cảnh kinh khủng như vậy.

Cảnh này, nếu lọt vào mắt Lăng Thần hoặc Phương Nhan, nàng thật là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Làm sao bây giờ?

Nỗi lo sợ không che giấu được của Úc Noãn Tâm rơi vào trong mắt Hoắc Thiên Kinh, hắn đưa tay, những ngón tay thon dài khẽ vuốt ve khuôn mặt vô cùng tái nhợt của nàng, vừa như một loại quyền luyện, vừa như một loại chiêm hữu.

"Chắc chắn, cưng à, sao em run vậy?" Thân thể hắn áp vào gần nàng, nụ cười mang theo vài phần lạnh lẽo khiến người khác ngạt thở.

Úc Noãn Tâm gắng sức lắc đầu, trừng to mắt nhìn thẳng vào hắn, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Như thể bị đánh về tái nhợt vô lực của nàng chọc nở nụ cười, Hoắc Thiên Kinh ngược lại buông nàng ra, quay người ngồi ở bên giường, ánh mắt thâm sâu chăm chú nhìn nàng, không hề chớp mắt.

"Qua đây!" Giọng nói trầm thấp lộ ra quyền uy tối cao.

Kẻ đàn độn mới ngoan ngoãn nghe theo lời hắn!

Úc Noãn Tâm không nói một lời, kéo váy chạy thẳng tới trước cửa phòng ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nắm cửa.

"Cạch" Một tiếng!

Cánh cửa trong nháy mắt đã khóa lại, đánh tan toàn bộ hy vọng của nàng...

Chân Úc Noãn Tâm mềm nhũn, đột nhiên quay đầu lại, liếc nhìn thẳng vào cặp mắt đen mím cười của Hoắc Thiên Kinh, trên tay hắn chẳng biết từ bao giờ đã có một chiếc điều khiển từ xa, chắc là chiếc điều khiển từ xa đã đóng cửa lại.

Sau một khắc, hắn ném chiếc điều khiển từ xa xuống giường, cười lạnh một tiếng, từng bước từng bước đi đến bên người phụ nữ đang run rẩy trước cánh cửa.

"Mở cửa, thả tôi ra ngoài!"

Úc Noãn Tâm sắp bị tiếng bước chân trầm ổn phía sau bức phát điên, nàng gần như mất hết lý trí ra sức kéo cửa, đập cửa, nhưng ngoài bàn tay bị đau ra thì chẳng có gì xoay chuyển...

Vòng eo mảnh khảnh bị hai cánh tay rắn chắc nhẹ nhàng ôm lấy.

"Noãn của tôi... Vô dụng thôi, em có gọi khản cổ thì người bên ngoài cũng chẳng nghe thấy đâu..." Hoắc Thiên Kinh từ phía sau ôm lấy nàng, lưng nàng tiếp xúc với bờ ngực đàn ông rắn chắc, đột nhiên trở nên cứng ngắc...

Các ngón tay gắt gao kéo cánh cửa của Úc Noãn Tâm trở nên trắng nhợt, thậm chí run rẩy, nhưng vẫn nắm chặt không tha, mãi đến khi bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên bàn tay nhỏ bé của nàng, với một lực vừa phải đưa từng ngón tay nàng vào trong lòng bàn tay.

"Cần gì phải sợ như vậy? Thân thể của em đã sớm thuộc về tôi, tôi muốn chơi đùa như thế nào, ở nơi nào em đều không thể cự tuyệt, không phải sao?" Hắn cúi đầu xuống, đôi môi mỏng gợi cảm khẽ bên tai nàng, giọng nói trầm thấp như lời tuyên án của tử thần.

"Đồ khốn! Cảm thú!" Úc Noãn Tâm rốt cuộc không nhận được mắng to, đột nhiên xoay người cố sức đâm vào vòm ngực như vách sắt của hắn.

"Hoắc Thiên Kinh, anh là đồ điên! Tôi không muốn ở cùng người điên, thả tôi ra! Thả tôi ra ngoài!"

Hoắc Thiên Kinh ngược lại càng ôm nàng chặt hơn, nhưng bởi những cú đâm như mưa của nàng đánh lên người mình, mà sau đó bàn tay to liền cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, ngữ khí như là thương tiếc. "Noãn, xem tay em đều đỏ hết lên rồi này, đau không?"

Úc Noãn Tâm tuyệt vọng nhắm mắt, mở mắt ra lần nữa, mắt đã mờ mịt màn nước mắt, nàng mệt mỏi cầu xin:

"Hoắc tiên sinh... Cầu xin anh buông tha tôi, xin anh hãy thả tôi đi..."

Nàng rất sợ hãi, vì sao con ác mộng này lại một lần nữa tái diễn?

Lăng Thần... Lăng Thần của nàng ở ngay dưới lầu kia, nhưng lại giống như ba năm trước, không cách nào cứu vớt được nàng.

Dáng vẻ đau khổ của nàng rơi vào mắt Hoắc Thiên Kinh, hắn không giận còn cười, nâng cằm nàng lên, đôi môi mỏng gần như đã kề sát bờ môi nàng

"Muốn đi ra ngoài? Được thôi, tôi hỏi em, có cùng Tả Lăng Thần hủy hôn hay không?"

Úc Noãn Tâm mở to hai mắt, nàng liếc mắt lắc đầu, "Tôi, tôi sẽ không rời xa anh ấy, tôi muốn gả cho anh ấy!"

"Thực là đáng tiếc..."

Hoắc Thiên Kinh nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của nàng, làm ra vẻ thương tiếc lắc đầu, *"Tôi thực sự rất muốn thả em ra, thế nhưng em lại buộc tôi phải dùng hạ sách, không còn cách nào khác..."*

Úc Noãn Tâm nghệt thở, hàm răng cũng run lên, khi nàng còn chưa có phản ứng, cả người nàng đã bị hắn kéo đi, ngay sau đó, nàng mất thăng bằng bị quăng xuống giường.

Nỗi đau từ đáy lòng lan ra khắp cơ thể, khiến lòng nàng càng thêm đau nhức, hoảng loạn đứng dậy, nhưng phát hiện ra Hoắc Thiên Kinh đã đứng bên giường, sợ hãi đến mức liên tục lùi ra đằng sau.

Hoắc Thiên Kinh từ trên cao nhìn xuống nàng, nhếch miệng cười lạnh...

Ánh mắt sắc lạnh hạ xuống dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng.

Cánh tay ngọc mềm mại trắng như tuyết... Hai bàn tay búp măng nhỏ bé trắng muốt với mười ngón thon dài mềm mại... dịu dàng nắm chặt lấy eo, tạo nên một mỹ cảm vô cùng yêu kiều mềm mại... Bụng dưới tròn phăng săn chắc, một đôi đùi ngọc trắng, cân xứng và thon dài, đẹp tựa như Dao trì tiên tử.

Khiến kẻ khác phấn khích nhất chính là da thịt như tuyết như ngọc phơi bày trước mắt Hoắc Thiên Kinh, trắng trong nõn nà như dương chi bạch ngọc, mềm mại mịn màng như lụa trắng, khiến đàn ông không thể kiềm chế mà nổi lên ý nghĩ muốn phạm tội trong đầu, hận không thể lập tức ân ái cùng cô gái tuyệt sắc phong tình vạn chủng, thiên kiều bá mị này...

Hoắc Thiên Kinh nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt dần dần biến đổi, trở nên nguy hiểm, trở nên tham lam, trở nên tràn ngập dã tính nguyên thủy nhất...

"Hoắc tiên sinh... Trong lòng tôi đã coi anh là ân nhân, anh cũng từng nói anh không thích ép buộc phụ nữ... Van cầu anh, buông tha tôi đi..."
Úc Noãn Tâm thấy hắn tháo cà-vạt, sau đó là áo sơ-mi trên người, hô hấp trở nên gấp gáp...

"Tôi quả thực không thích ép buộc phụ nữ..."

Hoắc Thiên Kinh cởi khuy áo, lộ ra cơ ngực to lớn rắn chắc, khi nhìn thấy trong mắt nàng ánh lên hi vọng, tàn nhẫn nói: *"Đáng tiếc... Em là người phụ nữ khiến tôi một lần nữa phá lệ, tôi đã cho em cơ hội, là em không biết quý trọng, đừng trách tôi..."*

Vừa nói, thân thể hắn như con báo đen tiến sát tới gần nàng, cổ ý giãy vò ý chí của nàng.

Không sai, hắn có thể ép buộc nàng lần đầu, thì đương nhiên cũng có thể ép buộc nàng lần thứ hai! Ba năm trước đây hắn có thể làm như vậy, thì ba năm sau hắn cũng có thể làm như thế!

Úc Noãn Tâm không ngừng lùi về phía sau, cho đến khi lưng chạm vào tường, không thể lùi thêm được nữa...

Trái tim, trong nháy mắt bị sự tuyệt vọng bao phủ...

Nỗi sợ hãi ba năm trước một lần nữa xuất hiện...

Thân thể to lớn của Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn bao phủ cơ thể bé nhỏ của nàng, nàng run rẩy, giống như cái đêm của ba năm trước đây, hơi lạnh lẽo trên người nam nhân này và trên người nam nhân đêm đó không ngừng trùng hợp, lòng nàng không ngừng quặn đau...

Cánh tay nam nhân rắn chắc vòng qua bên hông mảnh khảnh của nàng, hơi thở nguy hiểm quấn quanh vành tai trắng nõn của nàng.

Nàng không khỏi cứng ngắc lưng, cảm giác run rẩy từ sống lưng xông lên tới đỉnh đầu.

"Hoắc tiên sinh... Đừng làm như vậy, hôm nay, hôm nay là lễ đính hôn của anh... Cầu xin anh..." Cả người Úc Noãn Tâm run lên, đôi mắt đẹp chứa đầy vẻ van xin: *"Chúng ta không thể như vậy..."*

Nàng không hề một lần nữa có lỗi với Lăng Thần, có lỗi với Phương Nhan.

"Cơ hội cuối cùng của em đã không còn, Noãn của tôi... Tôi sẽ không bỏ qua em." Cặp mắt lạnh lẽo dữ dội của Hoắc Thiên Kinh trong nháy mắt mang theo vẻ khát máu, tràn ngập vẻ nguy hiểm của dã thú săn mồi...

Ánh đèn mờ ảo, cơ thể Úc Noãn Tâm hoàn toàn phơi bày trong không khí, nơi đầy đà của nàng trần trụi không chút che giấu trong đáy mắt thâm u của hắn.

Nụ hoa hồng nhạt run rẩy, dường như muốn người ta nắm lấy, hần đột nhiên cười, cúi đầu xuống, cố sức dùng phương thức dẫn vật nhất, chiếm lấy nơi thơm ngọt đầy đà của nàng.

"Đừng..." Toàn thân Úc Noãn Tâm run rẩy, nhưng không còn cách nào ngăn cản được lực đạo cuồng bạo của hần, chỉ có thể để hần tùy ý gặm cắn da thịt của mình.

"Noãn... Thân thể của em là một tay tôi chăm sóc dạy bảo, bởi thế chỉ có tôi là hiểu rõ nhất ham muốn của em... Em cần bản là cần tôi..." Giọng nói trầm thấp mang theo vẻ mê hoặc tràn ngập bên tai nàng, hần một lần nữa xâm nhập nơi đầy đặn mẫn cảm của nàng, tùy ý khiêu khích cơn sóng tình triều của nàng.

"Không..." Hơi thở của Úc Noãn Tâm càng lúc càng trở nên khó khăn, nàng thờ hồn hể, càng lúc càng trở nên yếu ớt vô lực.

Hoắc Thiên Kinh đứng là cao thủ tình trường, Úc Noãn Tâm ngây ngô như vậy làm sao có thể chống lại được. Hơn nữa đối với những chỗ mẫn cảm trên cơ thể nàng, Hoắc Thiên Kinh đều rất quen thuộc, dần dần, cơ thể của Úc Noãn Tâm càng lúc càng nóng, cảm giác tê dại trong cơ thể từ từ ăn mòn lý trí trong đầu nàng.

Không, nàng không thể như vậy.

"Lăng Thần... Cứu em..."

Khi đôi môi nóng cháy của Hoắc Thiên Kinh di một đường xuống dưới, tham lam hút lấy mật nước trong hoa viên bí mật của nàng thì, thân thể của nàng hoàn toàn phát run, cái loại cảm giác quen thuộc này khiến nàng gần như mất hết lý trí, yếu ớt mà xin cứu giúp...

"Ở dưới thân tôi mà gọi tên một người đàn ông khác không tốt chút nào..."

Hoắc Thiên Kinh ngẩng đầu, ngón tay thon dài tàn nhẫn được thay thế bởi lưỡi của hần, xâm chiếm hoa viên mẫn cảm của nàng, khi nàng kinh hô và thờ dốt, cặp mắt nguy hiểm của hần nheo lại, ánh mắt khiến người khác sợ hãi, nhìn thẳng vào đáy mắt nàng.

"Noãn, vô dụng... Em nhất định bị tôi chiếm đoạt, trong tim Tà Lăng Thần chỉ có sự nghiệp, còn đang cùng mấy nhà quản lý xí nghiệp bàn chuyện hợp tác, em còn cho là hần có thể nghĩ tới em sao? Thực là người con gái đáng thương..."

"Không..." Nàng run rẩy nhắm mắt lại, hàng mi dài, như cánh bướm mỏng manh lay động trong gió.

"Chỉ có điều..."

Hoắc Thiên Kinh chuyển đề tài, khoe môi tràn ngập sự châm chọc nhếch lên, ngón tay thon dài thông thả mà tàn nhẫn chiếm lấy nơi yếu kiều của nàng, khiến nàng một trận run rẩy:

"Tôi thực sự khâm phục tinh thần Liễu Hạ Huệ của hần, ôm người ngọc trong lòng mà tâm không loạn, đối mặt với tiểu yêu tinh như em mà có thể chịu đựng được lâu như vậy..." Hần bỗng dừng cúi đầu ngậm lấy vành tai mềm mại của nàng, sau đó, dùng một giọng điệu gian tà đến cực điểm, chậm rãi nói nhỏ: "Người phụ nữ hần gìn giữ lâu như vậy, kết quả lại chấp tay dâng cho tôi hưởng thụ? Noãn, hần không biết ở trên giường em phóng dăng đến nhường nào đi?"

"Anh... vô sỉ..."

Cảm giác trong cơ thể dần dần thôn tính ý chí của nàng, khiến nàng cắn chặt răng, đôi mắt đẹp căm phẫn nhìn hần. "Loại người không yêu mà ép buộc người khác như anh thì có tư cách gì mà đánh giá người khác? Anh chỉ là một thằng điên chỉ nghĩ tới bản thân mình mà không quan tâm đến cảm nhận của người khác, anh chỉ là kẻ ma quỷ mà thôi!"

"Chặc chặc..."

Hần nghe vậy xong, không giận mà còn cười, hoàn toàn đề nàng xuống, ngón tay dài tà ác chậm rãi rời khỏi, nhưng vẫn giữ chặt cặp mông xinh xắn của nàng. "Tôi là ma quỷ, cũng là thằng điên... Nhưng em đã được định trước là người đàn bà của kẻ ma quỷ này, tôi, chỉ cần chiếm được người của em là đủ rồi."

Cơ thể của Úc Noãn Tâm bỗng bừng run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt càng trở nên tái nhợt hơn.

Nàng không nên chọc giận hần! Sau khi làm hần tức giận chỉ càng khiến chính nàng chịu thương tổn...

"Hoắc, Hoắc tiên sinh... Van xin anh, ngài ép buộc như vậy cũng không thể nói là có được lạc thú gì..." Sợ hãi, nàng rút cuộc không nhịn được nữa, những giọt nước mắt như ngọc trai không ngừng lăn trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng.

"Noãn của tôi... Sao lại không có lạc thú được? Da thịt mịn màng của em làm tôi hưng phấn, đường cong mê người sẽ làm tôi hưng phấn, kể cả nỗi sợ hãi bối rối của em cũng sẽ khiến tôi phấn khích. À... được rồi, ngàn vạn lần không nên khóc, bởi vì..."

Ngón tay của Hoắc Thiên Kinh tà ác di chuyển trên toàn thân nàng, phối hợp cùng những lời ma quỷ, vừa nói vừa đưa một tay ra kéo khóa phéc-mơ-tuya trên quần.

"Dáng vẻ khốc lốc của em sẽ càng làm tôi hưng phấn, tôi sẽ càng muốn chiếm đoạt em!"

Sau khi nói xong, hắn nhấc thắt lưng, đâm vào cơ thể nàng.

Cơ thể Úc Noãn Tâm như bị sét đánh, trong nháy mắt trở nên cứng ngắc...

Con ác mộng của ba năm trước lại một lần nữa tái diễn, nhưng lúc này nàng hoàn toàn thanh tỉnh, nàng gất gao cắn chặt môi, đôi mắt đen tuyệt vọng cuối cùng rơi xuống một giọt nước mắt trong suốt...

Sau một hồi hoan ái...

Cơ thể Úc Noãn Tâm cuộn lại như con tôm nhỏ ở trên giường, da thịt vốn trong suốt hiện lên dấu vết từng bị đàn ông giày vò, hai chân co lại, bộ ngực đầy đặn phồng lên xuống có chút gấp gáp, không khó nhận ra là nàng vừa trải qua một trận ân ái kịch liệt thế nào...

Hoắc Thiên Kinh chậm rãi mặc quần áo vào, mỗi hành động đều toát lên vẻ tao nhã cùng tà mị. Chiếc áo sơ mi màu đen chỉ tùy tiện cài lại hai khuy, hơi lộ ra vòm ngực to lớn rắn chắc, trong bóng đêm càng có vẻ gợi cảm động lòng người.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Trong không khí mơ hồ có thể thấy được mùi vị rã rời.

Hoắc Thiên Kinh mặc quần áo chỉnh tề xong, nhìn chằm chằm về phía Úc Noãn Tâm, cúi người xuống, bàn tay to khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, tiếng nói trầm thấp rơi vào bên tai nàng.

"Noãn..."

Ngón tay nóng ấm của hắn khiến Úc Noãn Tâm bừng tỉnh, nàng như bị rắn độc cắn, đột nhiên nhìn về phía hắn, nhiệt độ toàn thân hạ xuống đến mức đóng băng.

"Đừng chạm vào tôi! Hoắc Thiên Kinh, cái đồ ma quỷ nhà anh dựa vào cái gì mà cưỡng bức tôi? Anh có tư cách gì cưỡng bức ta như vậy?"

Cặp mắt nàng bỗng chốc nhóm lên ngọn lửa căm phẫn, nàng phát điên mà hướng hắn gào thét, phát tiết nỗi đau đớn trong lòng sắp khiến nàng nghẹt thở...

Đối với nàng mà nói, bọn họ chẳng qua chỉ là đã từng giao dịch người tình ta nguyện mà thôi, vì sao hắn còn muốn níu kéo nàng không tha? Vì sao hắn còn muốn có được thân thể của nàng?

Trước khi gặp gỡ hắn, nàng chưa từng nghĩ trên thế gian này lại có người đàn ông cuồng vọng, bá đạo, tùy tiện, coi mình là trung tâm, hoàn toàn không để ý đến cảm giác của người khác như vậy!

"Tư cách?"

Giọng nói Hoắc Thiên Kinh khàn khàn như rượu nồng, lọt vào trong tai, thoang thoang gọi về mê say, rồi lại vừa tàn khốc như trêu tức, làm cho đôi phương phải thanh tỉnh đôi mắt: *"Chỉ cần Hoắc Thiên Kinh ta muốn cái gì thì không có bất kỳ ai có thể ngăn cản, có oán thì hãy oán em bị Tả Lăng Thần yêu đi..."*

Ngón tay thon dài của hắn một lần nữa vuốt ve khuôn mặt nõn nà của nàng, trong mắt ánh lên tia sáng không đoán nổi, bên môi lộ vẻ lười biếng.

"Đồ khốn! Anh là đồ khốn! Ác ma!"

Giọng nói Úc Noãn Tâm run run, ánh mắt sắc nhọn như đao. *"Anh đừng tôi làm công cụ đã kích Lăng Thần, tôi thực sự buồn thay cho anh! Hoắc Thiên Kinh, một người đàn ông sẽ không dễ dàng vô si giống như anh... Ồi!"*

Bàn tay to đang khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng liền nắm chặt lấy cằm nàng, mang theo một kinh lực chết người, khiến nàng không nhận được đau đớn kêu lên.

"Tôi có phải là đàn ông hay không hắn là em phải biết rất rõ, vừa rồi biểu tình của em không phải là rất hưởng thụ sao?" Hắn đột nhiên cười lớn. *"Noãn của tôi, trò chơi vừa mới bắt đầu... Không nên vội vã."*

Nói xong, bàn tay to lưu luyến vuốt ve miệng nàng, vỗ nhẹ một chút xong, đứng dậy đi khỏi. Khuôn mặt gằn như tái nhợt của Úc Noãn Tâm trong nháy

mắt càng trở nên lạnh băng...

Nàng lê thân thể gần như một mõi tới mức không chịu nổi trở về nhà, tắm dưới vòi hoa sen, nước đã đầy tràn ra khỏi bồn tắm, nàng ra sức tẩy rửa thân thể mình, làn da mềm mại bị chà xát đến sắp trầy xước, nhưng...

Những dấu hôn do Hoắc Thiên Kinh tạo ra trên cơ thể vẫn như cũ...

Cơ thể của nàng vẫn đầy dấu vết do Hoắc Thiên Kinh gieo rắc như trước...

Sau cùng, nàng ra sức đập lung tung, rốt cuộc không nhịn được gào lên òa khóc.

Sao mọi chuyện lại trở thành như vậy?

Trước kia nàng vẫn luôn cho rằng Hoắc Thiên Kinh là người cứu mình, là ân chủ mọi người đều muốn dựa vào, nhưng hôm nay nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, hán nguyên bản là một tên ma quỷ, tên ma quỷ này hiện giờ không giây phút nào mà không muốn giành lấy tất cả mọi thứ cho chính mình...

Nàng tuyệt đối chính là đã gặp phải tai họa!

Nhưng, tai họa ba năm trước đây lại tái diễn, một lần nữa tai họa lại giáng xuống đầu nàng, khiến nàng không chỗ chạy trốn, không thể hô hấp...

Nàng gần như chạy trốn khỏi bữa tiệc đính hôn, khi Hoắc Thiên Kinh và Phương Nhan đang vui vẻ uống rượu chúc phúc của mọi người, thì cũng không ai chú ý đến nàng đã lặng lẽ rời đi với vẻ mặt tái nhợt và toàn thân mệt mỏi.

Người đàn ông đáng sợ đó, sau khi tàn nhẫn lấy thân thể nàng để thỏa mãn chính mình xong, như thể không có chuyện gì xảy ra, vẫn tiếp tục lễ đính hôn của hán!

Mà nàng, cũng chỉ có thể chạy trốn về căn hộ của mình, liếm láp những vết thương do hán lưu lại...

Nàng rất hận!

Chuông cửa không ngừng vang lên, một hồi lại thêm một hồi to hơn, có thể thấy được sự lo lắng của người ngoài cửa.

Một lúc lâu sau, cửa phòng chậm rãi mở ra.

Cánh cửa mở ra, bên trong cánh cửa là khuôn mặt tái nhợt vô thần của Úc Noãn Tâm...

Ngoài cửa là khuôn mặt cực kỳ lo lắng của Tả Lăng Thần...

"Noãn Tâm..."

Anh bị khuôn mặt tái nhợt của nàng hù giật mình, nàng mặc áo khoác tắm dày cộm màu trắng, mái tóc dài ướt sũng, ngay cả đôi môi vốn hồng hào của nàng cũng rút đi hết màu sắc, trở nên trắng bệnh khác thường, anh lập tức kéo người nàng lại, khẩn trương hỏi thăm: "Em sao vậy? Vì sao em trở về từ Ngự thư một mình? Vì sao không nói cho anh biết một tiếng?"

Lòng Úc Noãn Tâm đau đớn, trong mắt có chút ướt át, nước mắt của nàng trên đường trở về đã sớm chảy hết, không ngờ lúc nhìn thấy Lăng Thần, lại âm ỉ muốn rơi...

"Em... chỉ là thân thể khó chịu, thấy anh đang bàn bạc công việc, em không muốn quấy rầy anh."

Nàng nói dối trái với lương tâm, chẳng lẽ còn muốn chính miệng nàng nói với anh rằng Hoắc Thiên Kinh đã lợi dụng thời gian anh đang bàn bạc công việc mà chiếm đoạt nàng sao?

"Thân thể khó chịu?" Tả Lăng Thần thấy thế, lập tức rút điện thoại di động ra

"Lăng Thần, anh làm gì vậy?" Úc Noãn Tâm mệt mỏi hỏi.

"Gọi bác sĩ cho em, sắc mặt em rất khó coi." Tả Lăng Thần vừa nói vừa tìm số, nhưng sắp gọi được thì lại bị Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng ngăn lại.

"Noãn Tâm?"

"Lăng Thần, em chỉ hơi đau đầu một chút thôi, có thể tại tối qua ngủ bị cảm gió thôi, không cần tìm bác sĩ đâu."

"Nhưng mà em thế này anh rất lo lắng." Tả Lăng Thần vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt nàng, nhưng nàng vô thức né đi.

Biểu hiện khác thường của nàng khiến Tả Lăng Thần ngẩn người.

"Lăng Thần, em rất mệt, muốn nghỉ ngơi, anh về đi, em thực sự không sao..." Úc Noãn Tâm rất sợ anh lại gần, bởi vì nàng sợ anh sẽ nhìn thấy những dấu vết ám muội kia, như vậy chỉ khiến anh bị tổn thương.

Mặc dù, nàng rất muốn nhào vào lòng anh mà khóc nức nở một hồi...

"Noãn Tâm!"

"Em thực sự muốn nghỉ ngơi, yên tâm đi, ngày mai em sẽ không sao đâu." Úc Noãn Tâm vừa nói vừa đẩy anh ra ngoài cửa, đóng cửa lại.

Ngoài cửa, Tả Lăng Thần giật mình sững sờ rất lâu...

Bên trong cánh cửa, thân thể Úc Noãn Tâm dần dần trượt xuống, vô lực dựa vào cánh cửa, nước mắt, phút chốc liền chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Trường quay "Vệ Tử phu", ngoại cảnh.

Hoa lê tươi tắn, nhẹ nhàng bay lượn theo gió, nữ tử áo trắng đứng dưới tán cây, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lộ ra vẻ nhợt nhạt, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại ưu thương, khiến lòng người thương tiếc.

Cánh hoa lê trắng muốt lướt nhẹ quanh váy của nàng, từng sợi tóc đen ngát hương hoa lê thơm dịu, phía sau người nàng là một nha hoàn áo quần xanh biếc.

"Mỹ nhân[8], giờ Mùi hàng ngày Hoàng thượng đều ghé qua Thường Tê điện, mỹ nhân đã sai người chuẩn bị rượu ngon mỹ vị chưa?"

Nha hoàn hồi hồi lâu, mãi vẫn chưa thấy câu trả lời.

"Cát" Đạo diễn hô dừng lại!

Úc Noãn Tâm lúc này mới có phản ứng trở lại.

Đạo diễn Ôn Dương tiến đến, nhìn Úc Noãn Tâm, ánh mắt nổi lên sự lo ngại, "Noãn Tâm, em làm sao vậy? Bình thường rất ít khi phải diễn lại, hôm nay chỉ mỗi đoạn đối thoại này mà đã diễn lại không dưới hai mươi lần rồi."

"Xin lỗi đạo diễn... thêm một lần nữa thôi." Huyết thái dương Úc Noãn Tâm mơ hồ đau nhức, vẻ mặt xin lỗi nói.

Ôn Dương quan sát kỹ lưỡng nàng một hồi, sau đó hỏi: "Noãn Tâm, em đã gặp phải chuyện gì vậy? Ngày hôm nay tâm trạng của em rất không tốt."

"Không có việc gì... Chỉ là, chỉ là thân thể có chút không khỏe mà thôi." Ánh mắt của Úc Noãn Tâm né tránh, vội vàng nói.

Lúc này, Tiêu Minh Hi đi lên trước, cũng vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, lập tức quay sang Ôn Dương nói: "Đạo diễn, tôi thấy hay là hôm nay cứ để cô ấy nghỉ ngơi cho khỏe đã."

Hiện nay toàn bộ đoàn làm phim đều biết Tiêu Minh Hi rất quan tâm Úc Noãn Tâm, bình thường trong cảnh quay hay ngoài cảnh quay đều vô cùng chăm sóc người ta thì không nói, nheng ngay cả khi anh ta không có cảnh quay, anh cũng sẽ đích thân tới trường quay thăm Noãn Tâm, quan tâm chăm sóc.

"Không cần, em không sao." Úc Noãn Tâm từ chối. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Còn nói không có việc gì, em xem sắc mặt của em tái nhợt thật là dọa người, lẽ nào Trầm là vị vua bạo ngược, khiến cho phi tần của mình tiêu tụy như vậy?" Giọng điệu vui đùa của Tiêu Minh Hi lộ vẻ thân thiết rõ rệt.

"Em..."

"Noãn Tâm, cảnh quay ngày hôm nay của em để sau đi, em trở về nghỉ ngơi đã." Ôn Dương cũng tán thành ý kiến của Tiêu Minh Hi.

"Em thực sự không cần."

"Ngoan, trở về nghỉ ngơi đi!" Giọng nói Tiêu Minh Hi tràn đầy mệnh lệnh.

Trong phòng nghỉ, nhân viên hóa trang đang giúp nàng thay trang phục, vẻ mệt mỏi sớm đã hiện trên mặt nàng.

Đã nhiều ngày nàng luôn sống trong sợ hãi bất an, sợ Hoắc Thiên Kinh đột nhiên giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt nàng, thần kinh nàng mỗi ngày đều căng thẳng mất cảm, sợ có ngày nó sẽ đột nhiên bị cắt đứt, chính nàng rồi sẽ hoàn toàn phát điên mất.

Hoắc Thiên Kinh, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Nếu như hắn thực sự đem nàng làm quân cờ đối phó với Tả Lăng Thần, như vậy hắn là hắn sẽ cho Lăng Thần biết chuyện đêm đó, nhưng Lăng Thần không biết, cho thấy Hoắc Thiên Kinh đã không tiết lộ với anh ấy, tại sao...

Nàng thực sự không nghĩ ra, rốt cuộc là hắn muốn như thế nào...

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng nghỉ có vài tiếng gõ nhẹ, một bó lớn hoa hồng đỏ tiến vào, hương thơm kéo tới, nhưng màu hoa thì đỏ như máu.

Úc Noãn Tâm ngẩn người.

"*Tiểu thư Noãn Tâm, có người gửi hoa tươi cho cô, mời ký nhận!*" Người đang cầm hoa là nhân viên giao hàng của cửa hàng hoa, anh ta vất vả ôm bó hoa tươi lớn, đưa hóa đơn cần ký ra.

Úc Noãn Tâm nghi hoặc nhú mày, là ai gửi hoa? Hắn là không phải Lăng Thần, nàng luôn không thích hoa hồng, nhất là hoa hồng đỏ, nếu là Lăng Thần, anh ấy nhất định sẽ không gửi loại hoa này.

Ký tên xong, nàng nhận lấy hoa, nhưng thấy nhân viên đưa hoa không có ý định rời đi.

"*Cậu...*"

"*Cô Noãn Tâm, cô có thể ký tên cho tôi được không? Tôi rất thích cô.*" chàng trai trẻ nói xong, gương mặt đột nhiên ửng đỏ, hai tay đang cầm hóa đơn nắm vào nhau vì hồi hộp.

Úc Noãn Tâm mỉm cười, ký tên vào cuốn sổ của hắn, nhìn đáng vẻ mừng rỡ như điên của hắn, nhẹ giọng nói: "*Cảm ơn sự ủng hộ của cậu!*"

Sự nhả nhặn hữu nghị của nàng làm cho cậu chàng đưa hoa càng thêm thụ sủng nhược kinh, liên tục nói: "*Noãn Tâm tiểu thư, tôi sẽ vẫn luôn ủng hộ cô, cố gắng lên nha, cô vĩnh viễn là số một...*" Quá xúc động, nhất thời không biết nói gì.

Úc Noãn Tâm ôn nhu gật đầu, mỉm cười nhìn hắn rời đi.

Đã bao lâu rồi?

Tuy chỉ là một chàng trai đưa hoa, nhưng nàng đã thấy ở cậu ta sức sống và sinh lực mà bản thân mình đã sớm dần dần mất đi, cậu ta dễ dàng thỏa mãn như vậy, còn mình thì sao chứ? Hiện giờ có phải đang biến thành con rối bị người ta giật dây?

Nàng tự cười giễu mình, nhìn về phía bó hoa tươi, mắt liền phát hiện ra giữa bó hoa có một phong thư.

Phong thư màu tím nhạt, dán kín, nhẹ nhàng rút phong thư ra, ánh mắt nàng mang theo vẻ nghi hoặc mở lá thư, nụ cười trên môi đột nhiên cứng ngắc, đôi mắt đẹp tràn ngập kinh hãi.

Tấm ảnh cực kỳ sắc nét. Hình ảnh đập vào mắt nàng, trong bức ảnh là hình ảnh một đôi nam nữ đang quấn quýt cùng một chỗ, mà nữ chính chính là nàng!

Thời gian bức ảnh được chụp chính là bữa tiệc đính hôn đêm đó!

Úc Noãn Tâm hốt hoảng dứt những bức ảnh này trở lại phong bì, những ngón tay run run mở mảnh giấy đi kèm với bức ảnh ra: Noãn của tôi, đêm mai bây giờ, biệt thự Lâm Hải!

Chữ viết ngắn gọn cứng cáp, mạnh mẽ, lộ ra khí phách duy ngã độc tôn của người đàn ông.

Thân thể Úc Noãn Tâm mềm nhũn ngã vào sofa, khuôn mặt đang tái nhợt của nàng càng thêm trắng bệch vô lực, một chút sức lực cuối cùng của cơ thể cũng đều bị rút hết...

Nàng dễ dàng nhận ra nét chữ kia, là của Hoắc Thiên Kinh!

Hắn rốt cuộc vẫn không buông tha nàng, chính như đêm đó hắn nói trò chơi vừa mới bắt đầu...

Bàn tay nhỏ bé run rẩy đột ngột nhanh chóng nắm chặt mảnh giấy lại thành một khối.

Úc Noãn Tâm nhắm mắt lại, hàng mi dài yếu ớt run rẩy, hô hấp trở nên hết sức khó khăn, tựa như có một bàn tay lớn đang nắm chặt cổ nàng, khiến nàng không thể hít thở...

Giờ phút này, nàng tình nguyện chết đi!

Úc Noãn Tâm biết rõ biệt thự Lâm Hải, trước đây nàng đã từng đến một lần, là biệt thự tư nhân của Hoắc Thiên Kinh!

Nàng không muốn đến, cũng không thể đến! Nàng biết rõ một khi đã đến điểm hẹn thì hậu quả sẽ thế nào.

Nhưng...

Nếu như không đi, những bức ảnh của mình vẫn trong tay Hoắc Thiên Kinh, nếu như một ngày lộ ra, sự nghiệp của nàng, gia đình của nàng cùng với tình yêu nàng cực khổ vất vả lắm mới có được, tất cả sẽ đều bị hủy hoại trong một sớm một chiều.

Dụng ý của Hoắc Thiên Kinh không khó lý giải, hẳn giờ này phút này giống như con mèo đang vờn chuột, mà nàng, chính là đồ chơi trong mắt hắn, tùy ý hắn hưởng thụ nỗi sợ hãi và run rẩy của nàng, dùng trò đùa bi ối này từng chút một phá hủy ý chí nàng...

Vì sao? Vì sao hắn nhất định phải lựa chọn nàng?

Lăng Thần... nàng không thể một lần nữa lại có lỗi với anh.

Chưa bao giờ nỗi sợ hãi và bất lực bao phủ kín nàng như vậy, nàng rất mong muốn Lăng Thần ở ngay bên cạnh nàng, ôm thật chặt nàng...

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng nghi vang lên tiếng gõ nhẹ mấy cái rồi bị đẩy ra, Bước chân vững vàng của Tiêu Minh Hi đi tới, thấy khuôn mặt nàng càng thêm tái nhợt, vốn muốn đưa nước uống cho nàng, liền để sang một bên, đến trước mặt nàng ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: "*Noãn Tâm, em làm sao vậy? Nhìn em càng lúc càng không ổn.*"

Úc Noãn Tâm chỉ ngây ngốc nhìn Tiêu Minh Hi, dường như còn chưa có tỉnh lại từ trong sự kinh hãi và bất lực, nhất thời không nói được một câu.

Tiêu Minh Hi chưa bao giờ gặp qua đáng vẻ nàng như lúc này, sắc mặt có chút luống cuống, thấy nàng gắt gao nắm chặt bên mình một phong thư tím nhạt, nghi hoặc hỏi: "*Đây là cái gì vậy?*" Nói xong, muốn đưa tay cầm lấy phong thư.

"*Hà, dừng.*" Úc Noãn Tâm phản ứng mạnh mẽ, thoáng cái liền đứng dậy, cầm phong thư hoảng hốt nhét vào túi xách.

Mấy thứ này làm sao có thể để bị người khác nhìn thấy.

"*Noãn Tâm, em... Rốt cuộc làm sao vậy? Dừng làm anh sợ.*"

Tiêu Minh Hi không giấu được tình cảm và quan tâm trong lòng, lo lắng đem nàng ôm vào trong ngực, cũng không khó nhận ra cơ thể nàng đang run rẩy, đáy mắt càng thêm nghi hoặc.

"*Không, không có việc gì...*" Úc Noãn Tâm hoảng loạn chống lại ánh mắt của anh ta, thoát khỏi vòng ôm. "*Em khó chịu, đi trước nha, phiền anh nói với đạo diễn hộ em một tiếng.*"

"*Noãn Tâm, anh tiễn em!*" Tiêu Minh Hi trong mắt cả kinh, vội vàng nói.

"*Không, không cần, cảm ơn anh!*" Úc Noãn Tâm đẩy anh ta ra, hốt hoảng không nhìn đường mà chạy ra khỏi phòng nghỉ.

Không sai, nàng muốn đi tìm Lăng Thần, lúc này người nàng muốn gặp nhất là anh ấy!

"*Úc Noãn Tâm*" Tiêu Minh Hi đuổi theo ra, nhưng chỉ thấy bóng lưng vội vã rồi đi của nàng, đáy mắt phiền muộn một hồi.

Đây... rốt cuộc là làm sao vậy?

Trụ sở chính của Tà Thị nằm trên khu vực vàng của giới thương mại, cũng giống như Hoắc Thị, tòa nhà bằng kính sừng sững cao chót vót, xa xa đối nhau. Toàn bộ giới thương nghiệp cũng đều biết tiếng của hai tòa nhà đại biểu cho tính thương mại này.

Khi Tà Lăng Thần kết thúc cuộc họp hội đồng quản trị, trở về văn phòng lại thấy Úc Noãn Tâm đang cuộn mình nằm trên ghế sofa, dường như đang ngủ.

Hắn thấp giọng quát thư ký tổng giám đốc: "*Sao không báo cho tôi biết?*"

Thư ký tổng giám đốc vội vã giải thích: "*Tà tiên sinh, Úc tiểu thư tới thì vừa lúc ngài đi họp, cô ấy không muốn làm lỡ công việc của ngài, nên không cho tôi thông báo cho ngài.*"

"*Đến lúc mấy giờ?*" Tà Lăng Thần âu yếm nhìn người đang nằm ngủ trên ghế sofa, cuộc họp của hắn kéo dài gần như cả ngày hôm nay.

Thư ký tổng giám đốc nơm nớp lo sợ báo cáo: "*Úc tiểu thư đã ở đây chờ ngài hơn 3 giờ rồi.*"

Tà Lăng Thần nhíu mày lại, nhìn về phía thư ký.

Thư ký sợ đến mức vội vã cúi đầu xuống.

"Lần sau mà còn xảy ra chuyện này nữa, cô có thể đóng gói rời đi!"

"Vâng, vâng, vâng, Tà Lãng Thần, lần sau tôi nhất định sẽ thông báo cho ngài." Thư ký tổng giám đốc trên trán toát mồ hôi lạnh.

"Đi ra ngoài đi!"

"Vâng."

Phòng làm việc yên tĩnh trở lại.

Tà Lãng Thần đặt tài liệu trong tay lên bàn, cảm điều khiển giảm điều hòa nhiệt độ một chút, nhẹ nhàng ngồi cạnh người nàng, nhìn đáng vẻ ngủ say của nàng, bờ môi đẹp đẽ vô thức lộ ra một đường cong ôn nhu...

Chắc đã quá mệt rồi, mới có thể ở nơi này ngủ say như vậy.

Nghĩ tới đây, lòng Tà Lãng Thần nổi lên từng sợi ngọt ngào và hạnh phúc, ở trong lòng giải trí như vậy, anh biết rõ nàng đã hình thành cảm giác không an toàn, có thể không phòng vệ mà ngủ say như vậy, nói lên nàng cực kỳ tin tưởng anh.

"Noãn Tâm... Em cũng biết anh yêu em nhường nào."

Tà Lãng Thần bất giác đưa tay, khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo của nàng, cảm giác lạnh lẽo dưới ngón tay làm mày anh chau lại nổi lên thương tiếc, côi áo khoác ra, nhẹ nhàng đắp lên người nàng.

Tuy động tác nhẹ nhàng, nhưng vẫn làm nàng giật mình tỉnh giấc.

"Đừng."

Dễ nhận thấy là Úc Noãn Tâm đã gặp ác mộng, một chút biến đổi rất nhỏ trên thân thể cũng khiến nàng đột ngột tỉnh giấc, trong lúc nhất thời không phân biệt giữa hiện thực và mộng ảo, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sợ hãi.

"Noãn Tâm, là anh." Tà Lãng Thần thấy thế, ân cần nói nhỏ, như là sợ làm nàng kinh hãi, "Gặp ác mộng sao?"

Ánh mắt của Úc Noãn Tâm rơi vào khuôn mặt anh, khuôn mặt rất đẹp trai, cặp mắt đen anh tuấn, với vẻ an tâm mà nàng quen thuộc, Lãng Thần...

Nàng thoáng cái nhào vào trong lòng anh, như là người chết đuối vớ được thanh gỗ trôi qua, găt gao ôm chặt anh.

"Lãng Thần... Ôm chặt em, em rất sợ..."

Sự mềm mại trong lòng khiến Tà Lãng Thần vừa lo lắng vừa tâm ý viên mãn, khẽ vỗ về đằng sau lưng nàng cúi đầu trấn an: "Ngoan, không phải sợ, chỉ là mơ mà thôi."

Úc Noãn Tâm không nói, nhưng cơ thể run rẩy, chắc chắn nàng mới biết được, rốt cuộc là nàng đang sợ cái gì...

Cảm giác được thân hình trong lòng đang run lên, Tà Lãng Thần nghi hoặc nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ôn nhu hỏi: "Noãn Tâm, tại sao em run vậy? Nói cho anh biết, nỗi sợ của em chỉ là bởi vì gặp ác mộng sao?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: – Cuộc hẹn

Úc Noãn Tâm hơi ngẩn ra, đôi mắt đẹp vô thức nhìn về phía người đàn ông đang ôm chặt mình, ánh mắt của anh ôn nhu đa tình, quan tâm che chở nhưng lại có chút nổi lên nghi vấn. Anh luôn luôn hiểu rõ nàng, thế nên cho dù về khác thường của nàng chỉ là thoáng qua cũng đều bị anh nhận ra.

Nhưng

Làm sao nàng có thể nói cho anh toàn bộ chân tướng đây?

"Lãng Thần, em không sao, chỉ là giấc mơ vừa rồi quá giống thật, cho nên sau khi giật mình tỉnh giấc mới có thể sợ hãi như vậy."

Nàng nhẹ nhàng tựa đầu vào lòng anh, tham lam hấp thu hơi thở của riêng anh, sợ anh lại lo lắng, nhẹ nhàng nói thêm một câu: "Em mơ thấy anh rời xa em..."

Trên đầu vang lên tiếng thờ dài tức giận của anh, giọng nói trầm trầm mang theo chút ý cười lượn lờ quanh nàng: "Ngốc ạ, sao anh lại rời xa em được, anh thấy, là do em đóng phim đến mức quá nhập tâm rồi."

Nói đến đây, anh nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, nhìn nàng với vẻ quan tâm: "Em phải nghỉ ngơi nhiều hơn, như vậy đi, ngày mai chúng ta chọn mấy địa điểm, anh và em cùng nhau khuây khỏa một chút, được không?"

Bên môi Úc Noãn Tâm nở một nụ cười, gật đầu.

Lòng nàng, vẫn mơ hồ bất an như trước.

"Lăng Thần, gần đây anh rất bận rộn sao." Nàng dễ dàng nhìn ra chân mày anh ẩn chứa vẻ mệt mỏi.

"Hiện nay Tà Thị đang cạnh tranh một case, case này cần rất nhiều vốn, bởi vậy một khi cạnh tranh thành công thì lợi nhuận cao chưa từng có." Tà Lăng Thần nói không chút giấu diếm.

Úc Noãn Tâm hơi ngẩn ra, trong lòng không hiểu sao nổi lên chút bất an.

"Lăng Thần, case này phải cạnh tranh với Hoắc thị đúng không?" Đối với chuyện kinh doanh nàng không hiểu rõ, nhưng chỉ cần chuyện gì có dính dáng đến Hoắc Thị thì nàng luôn cảm giác không đơn giản như vậy.

"Không sai, chính là cái hạng mục công trình thành phố hoàn mỹ, trong cuộc tranh giành hạng mục này, bởi vì đòi hỏi phải có một lượng vốn khổng lồ mới có tư cách cạnh tranh, trước mắt đối thủ cạnh tranh của Tà Thị chỉ còn lại một mình Hoắc Thị." Tà Lăng Thần nói.

Úc Noãn Tâm hơi cau mày lại, lo lắng nói: "Hoắc Thiên Kinh sẽ không để anh thuận lợi có được hạng mục này, em sợ anh ta sẽ dùng thủ đoạn gì đó."

"Trên thương trường người lừa ta gạt chỉ là điều bình thường thôi, anh sẽ đề phòng cẩn thận."

Tà Lăng Thần ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: "Hiện tại việc quan trọng nhất là em phải điều dưỡng thân thể cho tốt, không nên quá mệt nhọc, nếu không anh sẽ đau lòng."

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, không nói gì nữa, nhưng lo lắng trong đáy mắt cũng không thấy giảm đi.

Trong lòng Hoắc Thiên Kinh rốt cuộc đang nghĩ gì? Hắn gửi những bức ảnh khó coi này cho nàng, chẳng qua là muốn bức nàng ngoan ngoãn nghe lời, nhưng chuyện này có liên quan gì tới việc uy hiếp Lăng Thần?

Chỉ là muốn ép nàng rời xa Lăng Thần? Buộc nàng tạm thời hủy hôn?

Vậy thì có chút không đúng, dù sao thì việc chuẩn bị cạnh tranh của Lăng Thần cũng đã đi vào quỹ đạo, cho dù nàng rời khỏi cũng sẽ không làm cho Lăng Thần sa sút ý chí đến mức từ bỏ cạnh tranh hạng mục này, hơn nữa sử dụng loại thủ đoạn này cũng có phần quá ấu trĩ đi.

Nàng suy đi nghĩ lại đều không hiểu nổi ý nghĩ của Hoắc Thiên Kinh.

Bây giờ tới mai... Thật ra trong lòng nàng rất rõ ràng, cuộc hẹn này nàng nhất định phải đi, nếu không hậu quả thật khó lường, nếu Hoắc Thiên Kinh đã đem những bức ảnh này như là một phần lễ vật đưa đến tay nàng, vậy thì đây chính là một lời mời không thể chối từ.

Nàng không có đường lui, nàng không cho phép Hoắc Thiên Kinh lợi dụng nàng để đá kích Lăng Thần!

Thời gian đối với Úc Noãn Tâm mà nói, chưa từng dần vật như vậy, mãi cho đến buổi tối hôm sau, sợi dây vẫn căng lên trong lòng nàng rốt cuộc bị cắt đứt.

Biệt thự Lâm Hải vẫn đứng sừng sững giữa trời đất bao la như cũ, từng đợt sóng tràn lên vỗ vào bờ đá, từ nhỏ nàng đã sợ nước, huống chi ở đây chỉ có một mình trong đêm tối, trời biển cùng với căn biệt thự xa hoa khiến nàng càng cảm thấy run rẩy lo lắng.

Lúc xe sắp tới gần biệt thự thì trên bầu trời đêm u ám xẹt qua một tia chớp, ngay sau đó là tiếng sấm long trời lở đất ầm ầm kéo tới.

"Két" Nàng hạ quyết tâm, đạp mạnh lên chân ga, hoảng sợ nhìn xuyên qua cửa sổ xe, ngôi biệt thự như trong truyện cổ tích đang ở trước mặt, giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy càng tới gần thì cảm giác áp bức do khối kiến trúc khổng lồ này mang lại càng tăng lên.

Kim đồng hồ vừa vịn chỉ bây giờ...

Ngay lúc nàng đang thấp thỏm bất an thì cánh cổng của biệt thự tự động chậm rãi mở ra, giống như cái miệng của một con dã thú đang lạnh lùng chuẩn bị nuốt chửng lấy nàng.

Lại một tia chớp lóe qua, giống như muốn xé rách bầu trời đêm, soi rọi bầu trời đêm sáng như ban ngày, trong gương xe, sắc mặt Úc Noãn Tâm tái nhợt.

Nàng khẽ cắn môi, hít một hơi thật sâu, nhấn ga, chiếc xe giống như một con cá lặn sâu vào biển cả.

Sau khi xe của nàng tiến vào thì cánh cổng biệt thự lại từ từ đóng lại...

"Úc tiểu thư, Hoắc tiên sinh đã căn dặn, nếu cô tới thì trực tiếp lên phòng ngủ trên lầu ba tìm ngài!" Quản gia cung kính nói, nhưng trên mặt lại không có chút cảm tình.

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn lên.

Hành lang trắng lộng lẫy dường như tỏa ra ánh sáng lạnh như băng, kể cả chiếc đèn thủy tinh từ trên cao rủ xuống cũng lóe ra ánh sáng lộng lẫy khiến người ta thấy bất an.

Bước lên cầu thang, nàng từng bước đi tới, mỗi một bước, lòng của nàng cũng run rẩy theo.

Ngoài cửa sổ sầm chập đùng đùng từ trên cao rơi xuống, từng trận gió đêm thổi vào lấp đầy cả phòng khách, mang theo cảm giác sẽ có gió giục mưa giông trước cơn bão.

Nàng bất giác nắm chặt tay lại, rốt cuộc cũng tới trước cửa phòng ngủ trên lầu ba.

Trái tim đập loạn xạ vài cái, là bất an, càng là kinh sợ, đối với nàng mà nói, đây là lúc nàng nóng lòng thoát khỏi ác mộng, mà hiện giờ lại không thể không đứng ở nơi này, đã vài lần Úc Noãn Tâm muốn xoay người rời đi, thế nhưng những tấm ảnh đó lại hiện lên trong đầu nàng, làm cho nàng sắp nghẹt thở.

Ngay lúc nàng đang vật lộn đấu tranh, cửa phòng đột nhiên mở ra, sau đó, thân thể nàng liền bị một sức mạnh hung bạo kéo vào.

Cả căn phòng to lớn tràn ngập hơi thở lạnh lùng nam tính, cả ánh sáng nhàn nhạt cũng làm cho người ta cảm thấy khó có thể hô hấp...

Úc Noãn Tâm bị đặt lên trên giường, nàng lui lại sát tường, đôi mắt xinh đẹp kinh hãi nhìn Hoắc Thiên Kinh.

Trên thân thể cường tráng chỉ quấn một cái khăn tắm, đôi môi ngạo nghễ cong lên đầy ý vị sâu xa, mặt mày sáng sủa, ngũ quan tuấn tú, hẳn có đầy đủ điều kiện khiến phụ nữ đua nhau chạy theo.

Hà có gì phải ép buộc nàng chứ?

Nhìn hắn dò xét mình một cách không kiêng nể gì, tất cả kiên cường của Úc Noãn Tâm từ từ tan rã, ánh mắt của hắn giống như là con dao sắc bén nhất, khiến nàng sợ hãi, không trốn đi đâu được.

"Tôi đã tới, trả phím lại cho tôi!"

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, trong mắt hiện lên một tia cười nhạt, không trả lời mà nói: *"Noãn, mới vài ngày không gặp, em càng thêm mê người, em biết không, mỗi khi tôi nhớ tới thân thể của em thì sẽ khó có thể ngủ được..."*

Vừa nói, hắn vừa chậm rãi cúi người, cánh mũi anh tuấn lướt qua mái tóc đen của nàng, lời nói trầm thấp rơi vào chiếc gáy trắng như tuyết của nàng, khiến nàng nổi lên một trận kinh hãi.

Ánh mắt giống như con mèo sa bẫy đang khản cầu, thân thể mềm mại run rẩy, làm hắn cảm thấy vui sướng trước nay chưa từng có.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Úc Noãn Tâm không dám động đậy, chỉ có thể dùng ánh mắt trống rỗng nhìn mọi thứ trước mắt, tuyệt vọng hỏi người đàn ông đang liếm vành tai của mình.

"Em nói xem? Tôi muốn thế nào em phải là người biết rõ nhất mới đúng chứ."

Hoắc Thiên Kinh cười nhẹ, giọng nói trầm thấp quanh quẩn bên tai nàng lộ ra vẻ mê hoặc cùng tham lam, đôi môi nóng bỏng của hắn hút lấy mùi thơm mà da thịt mềm mại mang đến, từng đợt run rẩy kéo tới, Úc Noãn Tâm chỉ có thể dựa vào trên tường, cố gắng không bị hắn ảnh hưởng.

"Nếu như anh muốn mượn việc này để uy hiếp Lăng Thần, hoặc là ép buộc tôi rời xa anh ấy, thì anh làm rồi!"

Úc Noãn Tâm nắm chặt tay, hô hấp dồn dập lạnh lùng nói: *"Về quan hệ trước đây của chúng ta, Lăng Thần sớm đã biết, anh ấy căn bản sẽ không để ý tới."*

Nàng hy vọng thông qua những lời này mà đã kích đến sự tự tin của hắn.

Hắn ngẩng đầu, bật cười trầm trầm, nụ cười giống như một loại chế nhạo, vang vọng trong ngực hắn. Đột nhiên hắn ép sát vào nàng, mùi long đàn hương thoang thoảng lại bao vây lấy nàng, làm cho nàng trong nhất thời không biết phải làm sao.

"Vậy ư? Nếu như bị hắn biết cho tới giờ em vẫn giấu hắn lên giường cùng tôi, em đoán hắn sẽ thế nào đây, hả?"

Úc Noãn Tâm lập tức ngẩng đầu lên.

"Hoắc Thiên Kinh, anh đừng quá đáng!"

"Quá đáng?"

Hoắc Thiên Kinh cười tà ác, bên môi mang theo hơi thở nguy hiểm: "Chẳng lẽ không đúng sao? Em biết rất rõ ràng kết quả của cuộc hẹn ngày hôm nay sẽ là cái gì, cũng biết tôi muốn làm gì với em, chủ động đến biệt thự không phải là muốn tôi chiếm lấy em sao?"

Hoắc Thiên Kinh cười tà ác, bên môi mang theo hơi thở nguy hiểm: "Chẳng lẽ không đúng sao? Em biết rất rõ ràng kết quả của cuộc hẹn ngày hôm nay sẽ là cái gì, cũng biết tôi muốn làm gì với em, chủ động đến biệt thự không phải là muốn tôi chiếm lấy em sao?"

Úc Noãn Tâm tức giận đến run người: "Tôi không nghĩ tới anh lại dễ tiện như vậy, nếu như không phải vì những tấm ảnh này, tôi sẽ không đến đây!"

"Chắc chắn, Noãn của tôi, từ đầu đến cuối em vẫn không biết khát vọng của chính mình, a, cũng đừng thôi, nên nói người hiểu rõ thân thể của em nhất phải là tôi mới đúng..."

Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nở nụ cười, bàn tay to dọc theo cổ trượt xuống phía dưới, đặt tại ngực của nàng: "Chỉ có dưới sự hỗ trợ của tôi, em mới biết chính mình khát vọng đàn ông như thế nào!"

"Đừng nói nữa!" Đối với những lời lăng nhục của hắn, nàng thực sự nghe không nổi nữa, vừa muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm chặt.

Sau đó, nàng liền nghe được tiếng vải bị xé nát, bàn tay rắn chắc của hắn giống như bắt được một món đồ chơi, từ từ về theo những đường cong bộ ngực xinh đẹp của nàng, cặp đến thích thú nhìn chăm chăm vào Úc Noãn Tâm đang nhắm chặt hai mắt, nói: "Chỉ có dưới sự dạy dỗ của tôi, nó mới càng ngày càng xinh đẹp..."

"Vô sỉ..." Úc Noãn tâm biết hôm nay mình chạy trời không khỏi nắng, nàng chỉ muốn lấy được phim gốc, không cần chịu sự uy hiếp của hắn nữa.

"Đáng tiếc, em nhất định sẽ bị người vô sỉ như tôi chiếm lấy... Nhìn chúng nó xem, thật nhạy cảm..." Hoắc Thiên Kinh cười càn rỡ, dưới ánh mắt chăm chú của hắn, nụ hoa xinh đẹp trên ngực nàng từ từ nở rộ dựng đứng lên, khiến cho ánh mắt của hắn càng thêm u ám.

Nàng vốn dĩ đã xinh đẹp động lòng người, trải qua sự tưới tẩm của Hoắc Thiên Kinh, thân thể tự nhiên trở nên nhạy cảm, tuổi trẻ như nàng tăng thêm một loại khí chất mê hoặc đặc biệt của phụ nữ, càng ngày càng mê người, khiến người ta yêu thương.

Cho dù bản thân Úc Noãn Tâm không cảm thấy gì, nhưng đối với đàn ông mà nói, sức hấp dẫn càng thêm không thể chống cự, tràn ngập quyền rũ.

Úc Noãn Tâm ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác, sương mờ trong mắt dần dần biến thành nước mắt, chậm rãi chảy xuống dọc theo khuôn mặt xinh đẹp.

"Hoắc tiên sinh, xin anh... trả phim lại cho tôi."

"Vậy phải xem biểu hiện của em ra sao rồi."

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, đưa bàn tay to phủ lên bộ ngực đầy đặn của nàng, tham lam xoa nắn, nhìn thấy vẻ mặt yêu kiều vừa thẹn vừa giận của nàng, lại càng gọi ra khát vọng mãnh liệt của hắn, vì vậy liền phủ môi xuống, thân thiết hút lấy, cắn cắn nụ hoa xinh đẹp, thuần thực chiếm lấy nơi ẩn cảm của nàng...

Úc Noãn Tâm không giãy dụa, nàng biết cho dù giãy dụa cũng không trốn thoát, lúc này nàng chỉ có thể cắn chặt môi, hy vọng hắn nhanh chóng kết thúc, sau đó đem phim gốc trả lại cho nàng.

Bộ dáng như con rối tùy ý phục tùng dường như khiến cho Hoắc Thiên Kinh bất mãn.

Hắn ngừng đầu nhìn Úc Noãn Tâm đang nhắm chặt hai mắt, gắt gao cắn môi, khóe miệng cong lên một cách châm chọc.

"Noãn à... Tôi nói rồi, tôi ghét nhất là đàn bà ở trên giường giống như một con cá chết, chắc chắn, em nên biết rằng đồ chơi quá nghe lời lại thành không có ý nghĩa nữa..."

Úc Noãn Tâm đột nhiên mở mắt, lộ vẻ kinh hãi.

Không đợi nàng phản ứng lại, Hoắc Thiên Kinh đột nhiên buông nàng ra, sau khi nhìn đôi mắt khiếp sợ của nàng, mỉm cười bước tới tủ rượu.

Rượu đỏ từ từ được rót vào ly thủy tinh trong suốt, ngoài cửa sổ một tia chớp xẹt qua, ánh vào rượu đỏ trong ly giống như vết máu dử tợn, rót rượu xong, Hoắc Thiên Kinh không có lập tức đưa cho nàng, ngược lại cầm lấy một chiếc bình nhỏ tinh xảo từ từ rót xuống.

Một giọt chất lỏng không màu bị hắn rót vào trong rượu đỏ, nhanh chóng hòa tan...

Hương thơm nồng ngọt ngào phiêu dật của rượu vang đỏ thoang thoảng bên môi Úc Noãn Tâm, nàng vô thức quay đi...

"Thế nào? Không dám uống?" Hoắc Thiên Kinh giơ bàn tay to lên khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, tiếng nói trầm thấp êm tai mang theo dụ hoặc.

"Anh rót cái gì vào trong rượu vậy?" Trong lòng Úc Noãn Tâm có một tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt.

Hoắc Thiên Kinh nhếch miệng, không chút che giấu, "Uống xong nó, em sẽ biết bản thân có bao nhiêu khát vọng tôi."

"Anh" Úc Noãn Tâm thoáng chốc đã hiểu ra, khuôn mặt xinh đẹp bỗng trở nên vô cùng tái nhợt, cánh môi run rẩy không thể tin nổi mà nhìn hắn, "Không ngờ anh lại cho tôi uống"

"Em có thể lựa chọn không uống, thế nhưng phim của em thì..."

Hoắc Thiên Kinh bắt đầu lắc ly rượu, cổ ý kéo dài giọng, con mắt híp lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tái nhợt của nàng, đáy mắt lộ vẻ tối sầm lạnh lẽo...

"Phải biết rằng, những ảnh chụp này mà lộ ra ngoài, tất cả mọi người sẽ đều biết mình tình diện ảnh Úc Noãn Tâm hóa ra chỉ là một người đàn bà phóng túng thích ở dưới háng đàn ông thờ hủ hển mà thôi, mọi nỗ lực của em sẽ bị hủy hoại chỉ trong giây lát."

"Anh"

"Noãn, chớ quên..."

Hoắc Thiên Kinh tựa đầu chôn ở bên tai nàng, cổ ý đè thấp giọng, "Tôi có thể sau một đêm giúp em tỏa sáng, dĩ nhiên cũng có khả năng trong một đêm hủy hoại em, đến lúc đó, Lăng Thần của em không muốn biết cũng khó, ai..."

Cả người Úc Noãn Tâm đều cứng đờ ra, giống như một pho tượng vẫn không nhúc nhích, nàng nhìn ly rượu trong tay hắn, trong nháy mắt, nước mắt lại lăn nữa rơi xuống...

"Noãn, tôi chưa bao giờ ép buộc người khác, đối với em cũng vậy, chính em lựa chọn đi, uống hay không uống đều do chính em quyết định."

Hoắc Thiên Kinh tàn nhẫn cười nói, quay người đặt chén rượu trong tay xuống quầy bar, sau đó nhàn nhã thông dong đi ra ngồi ở sô pha.

Không khí trở nên nặng nề không gì sánh được.

"Răng rắc" Một tia sét từ phía ngoài cửa sổ xẹt qua, Úc Noãn Tâm tình nguyện giờ khắc này bị sét đánh chết luôn đi!

Sau một lúc lâu, nàng mới chậm rãi nhấc chân, khó khăn đi đến phía quầy bar.

Tay run run cầm lấy ly rượu vang nguy hiểm kia, đè nén hết tất cả kinh hãi cùng bất lực của mình xuống đáy lòng, nói yếu ớt: "Tôi uống..."

Ngửa đầu, chậm rãi uống hết rượu vang, kèm theo nước mắt tuôn rơi, đẹp đẽ đến thế nhưng không gì sánh được...

Về đẹp tựa như hàng ngàn đóa hoa nở.

Nàng phải nghe lời hắn, lớn như vậy, lần đầu tiên nàng cảm thấy số phận cho tới giờ cũng không phải là của chính mình, thì ra, số phận của mình có thể bị người khác nắm lấy ở trong tay, tùy ý chơi đùa.

Lúc giọt rượu vang cuối cùng đi xuống bụng, ngón tay Úc Noãn Tâm buông lỏng...

Ly rượu rơi xuống đất, mà thân thể của nàng cũng vô lực xụi lơ xuống, ngã lên tám tám lông màu đen, hít thở từng ngum từng ngum không khí...

Hoắc Thiên Kinh rốt cục thỏa mãn nở nụ cười, hắn không nói gì, ngược lại nhàn nhã dựa người vào lưng ghế sô pha, lấy ra một điều xì gà Cu Ba thượng hạng châm lên, thưởng thức biểu hiện bất lực của Úc Noãn Tâm...

Tuy rằng hắn rất muốn giống như hổ vồ mồi, hung hăng đẩy nàng lên giường mà chiếm lấy, nhưng hắn càng chờ mong màn biểu diễn kế tiếp hơn!

Quả nhiên, không bao lâu sau, cả người Úc Noãn Tâm liền đỏ ửng cả lên, hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp...

Ngón tay xanh xao gắt gao nắm lấy đùi, nàng cảm thấy trong miệng ngày càng khô, nơi sâu nhất của thân thể đang bốc lên một loại khát vọng khó tả nổi, nhất là dưới thân dường như bị lửa thiêu đốt trống rỗng khó kiềm chế.

Úc Noãn Tâm khó khăn nuốt nước bọt, muốn làm cho mình có lý trí, nhưng lúc này nàng cảm thấy như mình đang ở trong biển lửa, nàng khát vọng có nước đến để dập tắt lửa nóng nơi nàng...

Cuối cùng, lý trí dần dần rút hết khỏi đầu nàng, hai tay nàng không kiềm chế được mà ôm lấy nơi đầy dẫy của chính mình, hai chân thon dài cũng gắt gao khép chặt lại, nhưng sự khó chịu thống khổ này ngày càng mãnh liệt, khiến nàng không khỏi kêu rên càng lúc càng lớn... Sau cùng biến thành tiếng la không chút che giấu.

Tiếng cười nhạt châm chọc của người đàn ông bắt đầu vang lên, như âm thanh ma quỷ quanh quẩn trong không khí.

Úc Noãn Tâm nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, một chút lý trí cuối cùng trong đáy mắt đều đã tiêu tán hết, cánh môi dụ hoặc của nàng phát ra tiếng rên,

càng chứa nhiều sự cầu xin...

Nhìn người đàn ông vóc dáng to lớn ngồi trên sofa, khuôn ngực rắn chắc cùng với bắp đùi cường tráng, nàng không không chế được mà bò lên, giống như con cá khát nước quẩn lầy cơ thể hắn, lại bị hắn tàn nhẫn đẩy sang một bên.

"Muốn sao?" Hắn lạnh lùng đặt câu hỏi, không giống như là câu hỏi, mà giống như mệnh lệnh hơn.

Hai mắt Úc Noãn Tâm mơ màng thoáng hiện lên một tia lý trí, nhưng rất nhanh đã bị sự khó chịu quá lớn kia nuốt sạch sẽ không sót lại một mẩu, nàng lần nữa quẩn lên người Hoắc Thiên Kinh, thân thể nóng hôi như mặt nước mềm mại dây dưa không dứt.

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, đáy mắt khinh miệt cũng rõ ràng đã u ám bởi dục vọng, hắn lôi khăn tắm ra, bỗng nhiên kéo lấy nàng

"Em thông minh như thế, hẳn là biết phải làm sao!" Giọng nói lạnh lùng ra lệnh.

Úc Noãn Tâm đã bị biến thành giống như động vật thèm khát thức ăn, thấy thế xong, phản ứng trực tiếp của cơ thể đã sớm chôn vùi lý trí, nàng đứng dậy, không chút do dự nuốt vào vật to lớn của đàn ông, thân thể căng cứng khiến giới hạn của nàng cũng vỡ tan...

"Noãn ngoan..." Hoắc Thiên Kinh hít thở một hơi, bàn tay khẽ vuốt ve tấm lưng duyên dáng của nàng, lạnh lùng cười nói: "Tiểu yêu tinh, đúng như tên của em...Nói! Em muốn tôi muốn em!"

"Tôi..." Một chút lý trí còn sót lại khiến Úc Noãn Tâm rơi vào đầu tranh giành giữa, nhưng mà thấy hắn dường như có ý muốn đứng dậy, nàng bất chấp nhào tới, khó chịu nói ra: "Muốn tôi, xin anh muốn tôi..."

Vật nam tính kiêu ngạo đã trở nên cương cứng không thôi, kể cả tiếng nói của hắn cũng đều trầm thấp giống như tiếng cát đá xẹt qua, có thể thấy được hắn đã cố gắng nén khát vọng của mình xuống thật sâu, nhưng cuối cùng vẫn khó kiềm chế nổi mà kéo lấy người nàng, thô lỗ ra lệnh: "Chính mình ngồi lên!"

Úc Noãn Tâm hoàn toàn giống như búp bê bị kiểm soát, khăn trương bò tới...

Ngoài cửa sổ, tiếng sấm nổ lớn, rót cục mưa tầm tã cũng trút xuống! Ở nơi xa xa, giống như loài hoa kỳ lạ bất chấp tất cả nở trong đêm mưa gió, hình ảnh hai người dây dưa chiếu lên cửa kính càng lộ vẻ hoàn mỹ hơn bội phần.

Hoắc Thiên Kinh đột ngột ôm lấy nàng, bàn tay rắn chắc nâng thân thể nàng lên khiến hai chân nàng vẫn quặp lên eo hắn như cũ, vững bước đi đến phòng ngủ...

Mỗi bước đi, vật nam tính mạnh mẽ đều luật động khiến nàng không ngừng thét chói tai.

Rõ ràng suốt đêm, Úc Noãn Tâm quẩn quít lấy Hoắc Thiên Kinh hết lần này tới lần khác, mãi đến khi hết tác dụng của thuốc, rốt cuộc mới ngắt đi trên giường.

Mưa và bóng tối rốt cuộc đã qua, ánh nắng rực rỡ xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiết thành ánh sáng dịu dàng, ôn nhu như lụa dần dần lan tới khuôn mặt mỉm cười đang bình thần ngủ say trong lòng, da thịt vốn trắng trong như nước tinh khiết, dưới ánh sáng nhân nhật chiếu rọi càng thêm vẻ giống như tiên nữ, dường như được bao phủ trong một sắc vàng dịu dàng, đẹp đến không chân thực.

Nàng nằm trong lòng người đàn ông, mái tóc dài hơi lộn xộn che lấp thân thể đẹp đẽ của nàng, hàng mi dài dường như hơi run rẩy, trong lúc ngủ mơ nàng đã gỡ xuống bộ dạng trong trẻo nhưng lạnh lùng luôn như nhím xù lông, thay vào đó là một vẻ nhu thuận khiến người khác thương tiếc.

Hoắc Thiên Kinh dựa vào đầu giường, dáng vẻ mơ ngủ ngây thơ của người con gái trong lòng hoàn toàn rơi vào trong cặp mắt đen của hắn, ánh mắt không hề chớp liên nổi lên một ý cười như có như không, ngón tay thon dài không chịu khống chế, khẽ vuốt ve gương mặt nàng, lại vén gọn mái tóc dài của nàng với vẻ săn sóc.

Rất ít con gái còn để mái tóc thẳng dài như vậy, nhất là đàn bà vây xung quanh hắn, nếu không phải là uốn tóc thì lại quá mức để ý đến kiểu tóc, cảm giác đầu ngón tay được hưởng thụ sự mềm mượt của mái tóc dài như vậy, thật đúng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được.

Mùi hương nam tính của đàn ông kết hợp với hương thơm thanh mát của phụ nữ, làm cho Hoắc Thiên Kinh dường như còn chưa tan hết dục vọng, mãi đến lúc hùng dũng nàng mới ngủ thiếp đi. Còn hắn tự nhiên sau một đêm triền miên lại hoàn toàn mất ngủ, mà xui quýt khiến mà nhìn người con gái ngủ trong lòng mình mấy giờ đồng hồ...

Từ lúc 20 tuổi hắn tiếp quản Hoắc Thị cho đến nay, tới giờ hắn đều nổi tiếng là thận trọng, bất kể làm một chuyện gì, đối mặt với bất cứ kẻ nào cũng đều có tính toán, đều dự mưu, cho nên cũng luôn luôn bị người ta cho là một thương nhân khó có thể đoán được, thậm chí là lòng dạ vô cùng sâu xa.

Nhưng...

Hắn phải thừa nhận sự kiêu ngạo về sự tự kiểm chế mình từ trước đến nay của hắn, từ khi gặp gỡ người phụ nữ này lại bay mất không sót lại chút gì. Tuy nói cái đêm ba năm trước đây là đêm mà hắn trước nay chưa hề nghĩ tới sẽ phát sinh, nhưng quả thực là nàng làm cho hắn lần đầu tiên bị thôi thúc khát vọng chiếm hữu một người đàn bà như vậy.

Không, nói chính xác ra thì không phải là sự thôi thúc, mà là một loại khát vọng cùng dục vọng chưa từng có, loại khát vọng này trong hắn ba năm sau lại

biến thành lòng say mê mạnh mẽ chưa từng có. Mỗi khi nhìn thấy nàng, hắn liền trở nên không cách nào không chế được, cho dù là được nền văn minh cao cấp che lấp nhưng cuối cùng cũng không giấu được dục vọng xâm chiếm như dã thú nguyên thủy nhất của hắn!

Chỉ bởi vì nàng là người phụ nữ của Tà Lăng Thần?

Đối với điều này, hắn tự nhiên lại bắt đầu nổi lên sự ngờ vực và suy nghĩ.

Cặp mắt đen lấp lánh như sao sáng, lại lần nữa tỉ mỉ đánh giá người con gái trong lòng, tuy nói không hiểu rõ sự thôi thúc khó hiểu trong lòng, nhưng có điều hắn hiểu rõ, đó chính là...

Hắn muốn người con gái này!

Mà người con gái này cũng nhất định phải thuộc về hắn!

Giống như một món đồ chơi mà hắn muốn cướp lấy từ trên tay đối phương, bất chấp dùng mọi thủ đoạn!

Ánh mắt sắc bén tham lam lại lần nữa dò xét thân thể trắng ngần của nàng, da thịt trong suốt nổi lên những dấu hôn đậm nhạt khác nhau làm hắn thỏa mãn khẽ nhếch môi, hầu kết gọi cảm vô thức khẽ chuyển động...

Trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh quyến rũ cuồng dã của nàng mấy giờ trước!

Hắn là nàng một muốn chết rồi đi, cho nên bây giờ mới có thể không phản kháng mà ngủ thiếp đi như vậy.

Không sai, hắn muốn chính là người đàn bà như vậy! Chỉ có như vậy hắn mới có thể thấy được vẻ mặt tự tin kia của Tà Lăng Thần bị hủy hoại!

Úc Noãn Tâm không biết mình đã ngủ bao lâu, ngay khi nàng vô thức muốn xoay người, lại mông lung cảm thấy eo mình đang bị cánh tay rắn chắc ôm chặt, không gian hô hấp cũng phảng phất nhận nhậ mùi long đàn hương nam tính...

Nàng hơi cựa quậy thân thể, trong nháy mắt truyền đến cảm giác đau nhức khiến nàng không khỏi bật lên một tiếng kêu rên. Bên vành tai nhạy cảm lại truyền đến từng đợt âm thanh ám muội càng ngày càng lớn hơn, tiếng thở hỗn hển khàn đục của đàn ông cùng với tiếng rên rỉ thống khổ nhưng lại mang theo sự vui sướng khôn cùng của người đàn bà, rõ mồn một chui vào tai nàng.

Âm thanh quen thuộc khiến bộ dạng buồn ngủ của nàng hoàn toàn biến mất, đột nhiên mở mắt ra.

"*Tỉnh rồi?*" Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói trầm thấp của đàn ông, mang theo nỗi kinh hãi mà nàng quen thuộc.

"*Anh!*"

Rốt cuộc tỉnh táo lại, nàng mới phát hiện thì ra mình đang bị Hoắc Thiên Kinh ôm vào trong lòng theo cách vô cùng mờ ám, tiếng nam nữ khiến người ta nghe thấy phải đỏ mặt vẫn lộn lờ bên tai nàng như trước, nàng nhìn theo hướng âm thanh, nhưng sau một khắc liền há hốc.

Màn hình tivi to lớn trên vách tường bất ngờ đang chiếu một bộ phim nam nữ đang vận động cực lực, nhìn kỹ lại, nam diễn viên là Hoắc Thiên Kinh, mà diễn viên nữ tự xưng lại chính là nàng!

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đột nhiên thay đổi, chột hiểu ra!

"*Anh, anh dĩ nhiên*" Sắc mặt Úc Noãn Tâm trở nên rất khó coi, khăn trương nhìn quanh phòng.

Phòng này không ngờ lại có đặt camera?

"*Thế nào? Được nhìn tận mắt bộ dạng kích tình của mình một cách chân thực nhất, có phải là có một vẻ phong tình hay không?*" Hoắc Thiên Kinh tà ác nở một nụ cười trên khóe môi, ánh mắt không chút nào che giấu rơi vào thân thể trắng ngần đang đông cứng của nàng.

"*Anh biến thái!*"

Úc Noãn Tâm cuối cùng hung hăng nói ra mấy chữ này, chống tay dậy, cặp mắt bùng bùng lửa giận nhìn hắn, hận không thể thiêu cháy hắn.

Hoắc Thiên Kinh không giận mà ngược lại còn cười, cầm lấy cằm của nàng, trầm giọng nói: "*Tôi hôm qua em đầu nghĩ như thế? Đã quên rồi sao? Là em khẩn cầu xin tôi muốn em! Nhìn xem, trong video em nhiệt tình đến cỡ nào? Khiến đàn ông mất hồn cỡ nào?*"

"*Đủ rồi!*"

Úc Noãn Tâm quay đầu đi, lấy hai tay bịt tai lại, tâm trạng kích động của nàng đã khiến nàng dường như quên mất tình trạng hiện tại của mình, thân thể mỹ lệ không chút che lấp rơi vào trong mắt của Hoắc Thiên Kinh.

"*Rốt cuộc anh muốn thế nào đây? Tôi đã làm theo yêu cầu của anh đến đúng hẹn rồi, vì sao còn muốn làm như vậy?*" Nàng gần như quát to về phía hắn.

Nước mắt mặn mòi cùng bất lực lắng lặng rơi trên gương mặt...

"Chắc chắc, vật nhỏ mê người..."

Hoắc Thiên Kinh cố sức ôm lấy nàng, cúi người xuống hôn nàng, đầu lưỡi nóng bỏng hôn lên nước mắt của nàng. *"Bởi vì tôi phát hiện thân thể của em làm tôi càng ngày càng mê muội mất rồi..."*

Hắn tà mị quần lấy nàng đặt xuống dưới thân, nhìn nàng nhục nhã mà roi lệ, nhưng lại dường như cảm thấy đó là một niềm lạc thú lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: – Vô cùng nhục nhã

Thời gian cuộn phim rất dài, toàn bộ hình ảnh diễn ra gần như từ đêm hôm qua cho tới hừng đông, tiếng kích tình của nam nữ khiến Úc Noãn Tâm kinh sợ và nhục nhã.

Nỗi mệt mỏi chưa từng có bao phủ thật sâu trong nàng...

"Van cầu anh... Buông tha tôi đi, tôi yêu Lăng Thần, tôi không rời khỏi anh ấy..." Nàng thực sự quá mệt mỏi, mệt đến mức chỉ còn lại sức lực đau khổ van xin.

Người đàn ông bên người nghe vậy xong, cặp mắt tà mị đột nhiên tối sầm lại, bên môi chậm rãi cong lên với vẻ băng lạnh, tàn nhẫn.

"Em có thể gả cho hắn!"

Úc Noãn Tâm ngược đời mắt nhắm lại nhìn hắn, như thể đang nghe nhầm, khiếp sợ nhìn hắn.

Nàng không có nghe nhầm chứ? Hắn vừa nói nàng có thể gả cho Lăng Thần sao?

Vậy hắn...

Thấy vẻ mặt của nàng, sâu trong đáy mắt Hoắc Thiên Kinh ánh lên một tia sáng, không nhanh không chậm nói: *"Em có thể gả cho hắn, tôi không ngăn cản em! Nhưng tốt nhất là em hãy gọi đều phải đến, mỗi lần tôi sẽ trả lại cho em ảnh chụp, nếu như em không đến hoặc đến muộn, đĩa CD kia sẽ được trực tiếp đưa tới tay Tà Lăng Thần!"*

Sắc mặt Úc Noãn Tâm càng trở nên tái nhợt, nàng mở to hai mắt nhìn hắn chằm chằm, rốt cuộc cũng hiểu rõ đây toàn bộ là âm mưu của hắn!

Dần dần, nàng cảm thấy hô hấp càng lúc càng lúc cùng trở nên khó khăn, thật giống như thân thể đang bị vùi sâu trong một cái bao khiến người ta nghẹt thở, không cách nào hít thở được.

Tuy hắn nói đồng ý để nàng gả cho Lăng Thần nhưng lại dùng phương thức này để ép buộc nàng tuân theo sự điều khiển, chủ động rời khỏi Tà Lăng Thần, trở thành một món đồ chơi có thể phát tiết ở bất cứ lúc nào tùy hắn gọi đến.

Về mặt mồ mị và sợ hãi của nàng rơi vào trong mắt Hoắc Thiên Kinh, càng trở nên mê người gấp bội

Ánh mắt nhìn chằm chằm nàng dần dần thay đổi

Tràn đầy dự niệm xâm chiếm không chút che giấu, chính là giống như tối hôm qua, chuẩn bị đem nàng nuốt vào trong bụng...

"Không."

Trái tim Úc Noãn Tâm lập tức đập mạnh và loạn nhịp, không khó nhận thấy ánh mắt hắn lúc này, thấy thân thể hắn tiến đến không khó đoán được điều hắn đang muốn, ý thức được mối nguy hiểm sợ hãi đang từ từ tới gần.

Hoắc Thiên Kinh chăm chú nhìn nàng, từ trên cao nhìn xuống, tràn đầy khí thế: *"Có thể làm người đàn bà của tôi, là vinh hạnh của em!"*

"Không"

Úc Noãn Tâm ra sức giãy dụa, nàng không nên tỉnh lại để tiếp tục phải chịu đựng hoan ái của người đàn ông này, đang giãy dụa, điện thoại di động đang trong túi reo lên, từng nốt nhạc êm ái vang lên...

Úc Noãn Tâm chưa kịp làm gì, bàn tay to lớn của hắn đã liền nhắc điện thoại di động của nàng lên.

Tên của Lăng Thần không ngừng nhấp nháy hiện trên màn hình...

Bên môi Hoắc Thiên Kinh cong lên một tia quý dị, còn đôi môi của Úc Noãn Tâm thì không ngừng phát run, khuôn mặt bỗng chốc gần như trở nên trắng bệch...

"Không dám nhận điện thoại sao?"

Đôi mắt lạnh như kiếm sắc của hắn xuyên thấu vào tận nơi sâu thẳm nhất trong nội tâm nàng! Một nỗi đố kỵ vô danh nhen nhóm toàn thân Hoắc Thiên Kinh, người phụ nữ chết tiệt, quả nhiên quan tâm đến người đàn ông kia!

Ánh mắt bất lực của Úc Noãn Tâm dần dần chuyển thành phần hận!

Lúc này nàng làm sao có thể tiếp điện thoại được?

"Định để mặc cho tôi tùy ý xử lý sao?" Một tia âm lạnh lướt qua mắt Hoắc Thiên Kinh

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, một dòng thanh tuyến tràn ngập phần hận vô tận, một lát sau, nàng rút cuộc cuộc hung hăng trừng mắt lườm hắn một cái, rồi tiếp điện thoại.

"A lô" thanh âm của nàng dè dặt.

"Noãn Tâm, giọng em sao nghe lại rầu rĩ thế? Giọng nói nhỏ nhẽ tràn ngập sức hút của Tà Lăng Thần vang lên từ trong điện thoại, chứa chan tình cảm quan tâm."

"Em nào có..." Úc Noãn Tâm chợt dạ vội đáp, nhưng bàn tay to lớn tham lam của Hoắc Thiên Kinh lại đang vuốt ve trên người nàng, ánh mắt nàng tỏ vẻ van xin.

Nàng đâu phải chưa từng trải qua chuyện như vậy, áp ứng không biết phải nói gì với Lăng Thần."

"Làm sao vậy? Khó chịu sao?!" Tà Lăng Thần dường như nghe thấy một chút không thích hợp, lập tức miễn cưỡng hỏi thăm.

"Không em không sao!" Úc Noãn Tâm phải nhận theo phản xạ có điều kiện.

Phản ứng quá nhanh của nàng khiến Tà Lăng Thần có điểm hoài nghi."

"Noãn Tâm, em đang ở đâu?"

"Em em đang ở phòng thử đồ, một mình..." Bởi vì chợt dạ, nàng vô thức nhấn giọng.

Hoắc Thiên Kinh vừa nghe thấy, đuôi mày liền nhướng lên, cặp mắt đen nhánh ngược lên, lườm nàng với vẻ hài hước."

"Một mình? Hử?"

Hắn cúi đầu ngậm vành tai nàng, thì thầm, ngay sau đó, thân thể to lớn đè xuống, không đếm xỉa đến nàng đang ra sức lắc đầu cùng ánh mắt van xin, đẩy mạnh thắt lưng, thủ dục niệm cứng như thép mạnh mẽ xuyên vào nàng như để thị uy."

"Ồ!" Úc Noãn Tâm không nhận được phát ra một tiếng kinh hãi.

Đôi mắt đen thuần khiết vô tội như nai con, tràn ngập nấn nỉ nhìn hắn, nhưng khi nàng phát hiện về đùa cợt trên môi hắn, thì trong mắt nàng trở nên hoàn toàn tuyệt vọng và lạnh giá.

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh hiện lên một tia lạnh lẽo, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, hắn cũng không có ý định buông tha nàng, trái lại còn càng thêm tình tứ hơn để trả miếng!

Ngón tay dài tà ác nhẹ nhàng mân mê nhụy hoa của nàng, vừa vô cùng mờ ám vừa giãy vò dần vật.

Cơ thể Úc Noãn Tâm không ngừng run rẩy như lá mùa thu, một cơn khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng xẹt qua cơ thể miễn cưỡng của nàng, nàng liều mạng nín nhịn ý muốn hét lên chói tai trong đầu.

"Noãn Tâm, em sao vậy?" Ở bên kia điện thoại, Tà Lăng Thần buông tài liệu trong tay, lo lắng hỏi thăm.

Úc Noãn Tâm nhếch miệng cười chua xót, làm sao nàng có thể thành khẩn với anh được chứ?

Khó khăn này sao có thể nói với anh? Nàng lúc này chính là đáng về nhục nhã, để mặc người đàn ông kia muốn làm gì thì làm. Còn người đàn ông trên người nàng chính là anh họ của anh?

Uất ức cùng nhục nhã nổi lên trong lòng Úc Noãn Tâm, giờ khắc này nàng chỉ mong sao có thể ngay lập tức ngắt điện thoại.

"Không, không có gì... chỉ là vừa bị rút chân..." Nàng cố nén nỗi sợ hãi không hiểu trong lòng, nói: "Lăng Thần... Không có việc gì nữa... Em tắt máy nha..."

"Đừng ngắt, anh rất nhớ em!"

Tà Lăng Thần vội vàng nói, giọng nói trầm thấp lộ ra sự ám áp rõ rệt. "Hai ngày này đang vội hoàn thành một hạng mục, khiến em vắng vẻ rồi..."

"Không sao..." Giọng nói Úc Noãn Tâm nghẹn ngào, đáy mắt long lanh màn nước mắt...

"Thực sự là tình nồng cảm động lòng người!" Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng nói nhỏ bên tai nàng, cúi đầu xuống, mang theo tức giận, nghiêm khắc trừng phạt bằng cách hôn chặt môi nàng.

Chiếc lưỡi lớn bá đạo tiến vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, một tác một tác cướp lấy sự ngọt ngào của nàng.

Lửa nóng đã sớm căng cứng, không ngừng thăm dò trong cơ thể chật khít của nàng... Cho đến khi chạm tới điểm yếu ớt nhất.

"Đừng..." Úc Noãn Tâm không khỏi hít một ngụm khí lạnh, nhỏ giọng van xin: "Không nên bây giờ..."

"Vì sao không nên?"

Hoắc Thiên Kinh cúi đầu vẫn ung dung nhếch một nụ cười, bá đạo nói nhỏ: "Tôi càng muốn..." Ngay sau đó, hắn bắt đầu tàn nhẫn chạy nước rút...

"Ừm...a..." Kích thích của Hoắc Thiên Kinh đã vượt qua khả năng chịu đựng của nàng, Úc Noãn Tâm còn chưa ngắt điện thoại, đã liên tục bật ra tiếng rên rỉ.

Mà hắn, lại bá đạo nuốt hết tiếng rên rỉ của nàng.

Âm thanh tuyệt vời của nàng chỉ hắn mới được nghe! Cái tên Tà Lăng Thần kia chết tiệt, ngay cả âm thanh gọi tình của nàng cũng không được phép nghe được!

"Nếu không khiến hắn ngắt điện thoại, tôi cũng không dám bảo đảm hắn sẽ không nghe được cái gì đó!" Hoắc Thiên Kinh uy hiếp, ngón tay thon dài lại liên tục đùa bỡn nụ hoa trước ngực nàng.

Úc Noãn Tâm thở hổn hển, suýt chút nữa thì kêu nhỏ, nàng ngay lập tức nói với Tà Lăng Thần: "Lăng Thần... Em ngắt máy, tới giờ rồi..."

"Noãn Tâm, tối nay anh tới đón em, lễ khánh thành hạng mục công trình đêm nay, anh muốn mang em theo." Tà Lăng Thần ôn nhu nói.

Hoắc Thiên Kinh nhướng mày, bắt đầu vùi vào thân thể nàng, mút mạnh da thịt non mịn của nàng, để lại một dấu đỏ xinh đẹp, sau đó lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp trên ghẹo.

Khoái cảm cùng đau đớn đan xen trong cơ thể Úc Noãn Tâm, cơ thể trắng nõn của nàng vận vẹo, dường như một sợi dây đàn đang bị kéo căng.

"Em biết rồi... trước hết ngắt máy đã." Nàng nói xong, liền ngắt điện thoại.

Cũng chỉ có thể như vậy, bằng không nếu cứ tiếp tục kéo dài thêm nữa, nàng không dám bảo đảm Lăng Thần sẽ không nhận ra được.

"Cô bé ngoan!"

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng ngắt điện thoại, khẽ nhếch miệng, tán thưởng hôn lên cái trán lấm tấm mồ hôi của nàng: "Ở dưới thân tôi mà diễn một màn nhả gừng yêu thương như vậy, cũng chỉ có duy nhất một người là Úc Noãn Tâm em..."

"Hoắc Thiên Kinh, anh là ma quỷ... không hiểu được thế nào là yêu, ma quỷ không có nhân tính!" Úc Noãn Tâm cũng đã không nhịn được nữa mà quát lên.

"Yêu?"

Hoắc Thiên Kinh tựa như không nghe thấy, bên môi cong lên một đường cung giá lạnh, "Tôi là ma quỷ! Nói cho em hay, trong mắt tôi, yêu luôn đi đôi với làm!" Nói xong, hắn vươn bàn tay lớn giữ chặt hai cổ tay nàng lên đỉnh đầu.

"Về sau, tôi sẽ gọi điện cho em hàng ngày, trong máy của em đã có lưu số của tôi. Nhớ kỹ, chỉ có tôi mới có thể giải quyết toàn bộ mọi chuyện, tôi sẽ mở cho em thêm một cơ hội cuối cùng!" Người đàn ông trên người nàng nở nụ cười tà ác, vừa chuyển động vừa nói bí hiểm.

"Hoắc Thiên Kinh... anh...a..."

Trong phòng ngủ, một lần nữa truyền đến tiếng ngâm nga mất hồn...

Trong phòng tràn ngập ánh kim sắc, Úc Noãn Tâm ở trong tình trạng hoàn toàn thanh tỉnh như vậy, một lần nữa vô lực tiếp nhận đòi hỏi tràn đầy tình lực của Hoắc Thiên Kinh...

Thân thể đàn ông và phụ nữ cùng dây dưa, nhịp điệu lặp lại mãi mãi bất biến.

Khi Úc Noãn Tâm dừng xe đi xuống, thì sớm đã trở nên một mõi không chịu nổi.

Nàng gần như lao đảo từ biệt thự Lâm Hải lái xe thẳng một mạch về nhà ở. Thân thể cùng tinh thần nàng cực kì mệt mỏi khiến nàng sắp không thể kiên trì chịu đựng được nữa.

Một ngày đêm vừa trải qua gần như muốn lấy mạng nàng, cho tới bây giờ nàng mới hiểu được lời Tiểu Vũ nói, Hoắc Thiên Kinh vừa có thể mang đến cho phụ nữ hy vọng, vừa có thể một tay phá hủy niềm hi vọng ấy, hẳn là đại gia của phụ nữ, cũng là phần mộ của phụ nữ!

Mà nay, Hoắc Thiên Kinh chính là phần mộ của nàng! Vĩnh viễn đều không thể thoát ra khỏi.

Lăng Thần... Nàng không biết bản thân mình phải đối mặt với Lăng Thần như thế nào.

Quần áo của nàng sớm đã bị xé rách, bây giờ đang mặc chính là quần áo do Hoắc Thiên Kinh chuẩn bị cho nàng, thiết kế tinh xảo xa hoa, nàng không khỏi cười khở, tất cả đều do hắn đã dày công tính toán sao?

Tất cả mọi chuyện hắn đều nắm trong lòng bàn tay.

Chỉ là..

Ngón tay ấn thang máy hơi ngưng lại một chút

Hắn nói câu kia rốt cuộc là có ý gì?

Cửa thang máy mở ra, ánh sáng kim loại lộng lẫy hiện ra trong đôi mắt nghi hoặc của Úc Noãn Tâm, quên đi, không nghĩ tới nữa.

Nàng vừa đưa chân chuẩn bị đi vào, đột nhiên có một cô bé chạy tới phía trước nàng, vào thang máy, đôi mắt to linh động hoảng hồn hướng về phía Úc Noãn Tâm, như nhìn nàng, hoặc như xuyên thấu nàng để nhìn một cái gì khác.

Úc Noãn Tâm hơi sùng sốt, cũng vào thang máy, ấn số tầng, nhưng không nhìn được quay đầu nhìn cô bé liều lĩnh kia.

Cô bé thoát nhìn còn khá nhỏ tuổi, áo T-shirt màu trắng đơn giản, chiếc quần bò skinny[9]phô ra toàn bộ đường cong lung linh cuốn hút, mái tóc thật dài hơi uốn cong, khuôn mặt cực kỳ mang phong cách phương tây, da thịt tinh tế trong suốt khiến lòng người sinh thương mến, nhưng nhìn tướng mạo của cô ta lại như là con lai, chắc là có huyết thống châu Á...

Rất quen mắt, không biết đã từng gặp ở đâu rồi.

Không nhớ nổi nhiều như vậy, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, nàng vừa định hỏi cô bé lên tầng mấy, cửa thang máy sắp đóng lại bỗng chốc xuất hiện một bàn tay lớn

"A"

Úc Noãn Tâm cùng cô bé sợ hãi kêu lên một tiếng.

Cửa thang máy bị bàn tay to lớn của một người đàn ông mở ra.

Úc Noãn Tâm mở to hai mắt, bởi vì ngay khi cánh cửa thang máy được mở ra, nàng thấy được một cảnh tượng đời này khó quên mất![10]

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: – Hình ảnh bá đạo

Cửa thang máy không thể đóng lại, tiếng báo động chói tai vang lên, gần mười vệ sĩ chia nhau đứng hai bên, ánh sáng kim loại của cửa thang máy chói lóa chiếu thẳng lên người đàn ông đứng chính giữa nên càng nhìn thấy rõ ràng hơn, dáng người anh tuấn, quai hàm kiêu ngạo băng lạnh, khí chất quý tộc lạnh lùng, cặp mắt màu lục vô cùng lãnh đạm, vẻ bình tĩnh lạnh lùng trong đáy mắt khiến không thể nhìn ra trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Úc Noãn Tâm thoáng chút run sợ, nàng ra nhập làng giải trí tới nay đã từng gặp qua không ít mỹ nam đẹp trai, không nghĩ tới trong cuộc sống thực tế

cũng có thể thấy được vẻ đẹp ưu tú như vậy!

Đầu tiên là Tả Lăng Thần, tiếp theo là Hoắc Thiên Kinh, sau đó là người đàn ông trước mặt này.

Chỉ có điều...

Người đàn ông này toàn thân lộ ra hơi lạnh lẽo khiến nàng không khỏi liên tưởng tới Hoắc Thiên Kinh, hai người này khí chất giống nhau, nhưng dường như người đàn ông trước mặt này có phần lạnh lẽo hơn, nhất là đôi mắt xanh lục của hắn, sắc bén như ngọc thạch ngâm mình đắm lạnh vào thẳm chập khiến người khác không dám nhìn thẳng!

Nàng cảm giác người đàn ông này như ma vương tới từ địa phủ!

Anh tuấn khiến người ta quên hít thở, nhưng băng giá đến mức khiến người ta không dám tới gần!

Ánh mắt người đàn ông lạnh lùng xuyên qua Úc Noãn Tâm, thẳng tới cô bé ở phía sau, không nói một lời, một tay tóm lấy cô bé như điều hâu bắt gà con.

Úc Noãn Tâm cả kinh, quay đầu nhìn lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đã sớm hoàn toàn tái nhợt, cổ gồng giữa sợ hãi kêu lên: "*Buông, buông ra!*"

Người đàn ông ngoảnh mặt làm ngơ, bàn tay to lớn cứng rắn giữ chặt cô, kéo cô đi ra ngoài.

Hai tay cô bé gắt gao nắm giữ cửa thang máy, ánh mắt mang theo vẻ sợ hãi lẫn hoảng loạn, mờ hồ ánh lên một tia không chịu khuất phục.

Nhìn hai mắt cô bé đầm lệ, Úc Noãn Tâm có chút khó chịu, không thể nhìn không được, dừng cảm tiến lên

"Vị tiên sinh này, anh không thấy cô ấy đang phản đối sao? Sao anh lại không để ý tới cảm giác của người khác thế?" Có trời biết được bây giờ nàng đang hận thấu xương cái loại đàn ông kiêu căng tự đại kiểu này, cho dù hắn thực sự nhìn rất đẹp.

Người đàn ông kia hững hờ liếc nhìn Úc Noãn Tâm, ánh mắt lạnh lẽo khiến trong đáy lòng nàng nổi lên kinh hãi. Hắn dời mắt một lần nữa nhìn về phía cô bé, mở miệng trầm giọng hỏi: "*Cô và cô ta biết nhau sao?*"

Giọng nói hắn trầm thấp, nghe hay vô cùng.

Bàn tay đang nắm thả lỏng một chút, cô bé nhân cơ hội đó, đẩy bả vai hắn một cái, trốn ra đằng sau Úc Noãn Tâm, Úc Noãn Tâm có chút giật mình, nàng không khó nhận ra sự run rẩy ở phía sau.

Đôi mắt xanh lục của hắn đột nhiên nheo lại, nổi lên ánh tức giận, lạnh giọng quát lên với thủ hạ: "*Mang tiểu thư trở về!*"

"Vâng!"

Hai gã vệ sĩ trong số đó tiến lên, đi tới trước mặt cô bé, giọng nói nghe rất cung kính, "*Tiểu thư, chúng ta trở về đi!*" Nói xong liền hai bên trái phải nắm lấy nàng.

"Buông! Buông tôi ra! Tôi không về!"

"Này" Úc Noãn Tâm lôi kéo bọn họ, tức giận quát: "*Các người là cướp sao? Không buông tay ra là tôi báo cảnh sát đấy!*"

"Tiểu thư" Giọng nói đàn ông trầm thấp vang lên, bất ngờ nói: "*Cái gì đó của cô bị rơi kia."*

Úc Noãn Tâm vô thức quay đầu lại, nhưng thấy người đàn ông kia đã nhặt những bức ảnh trên mặt đất lên, ánh mắt lộ vẻ kì quái nhìn Úc Noãn Tâm, nội dung trên bức ảnh làm hắn nhíu mày một cái.

Trong lòng nàng kinh hãi, cực kỳ xấu hổ, ảnh chụp trong tay hắn chính là những bức ảnh mật mà nàng lấy lại từ trong tay Hoắc Thiên Kinh. Chắc là vừa rơi xuống lúc lôi kéo, nàng liền bước lên phía trước, bắt chấp ánh mắt quái dị của người đàn ông kia, một tay đoạt lại những bức ảnh.

"Quả thực nên báo cảnh sát, tôi nghĩ vị tiểu thư này hẳn là cần giải thích với cảnh sát một chút về sự tồn tại của những bức ảnh." Hắn không nhanh không chậm mở miệng, cặp mắt màu lục lộ vẻ lạnh lùng.

Úc Noãn Tâm hận không thể tìm chỗ mà chui vào trốn.

"Mang tiểu thư đi!" Hắn hững hờ liếc mắt về phía sau Úc Noãn Tâm, ra lệnh một tiếng.

"Tôi không về, bức nữa thì tôi chết cho xem!" Cô bé liều mạng gồng giữa

Úc Noãn Tâm trong lòng một hồi kinh hãi.

Nàng thấy người đàn ông chậm rãi đi tới trước mặt cô bé, nắm lấy cổ tay cô, lạnh lẽo nhả từng chữ:

"Không nên giận đối với ta!" Nói xong, cánh tay rắn chắc giờ lên, Úc Noãn Tâm chưa kịp có phản ứng gì, chỉ thấy hần đã nhanh chóng chớp lấy.

Cô bé kêu lên một tiếng đau đớn, sau một khắc, thân thể của cô mềm mại rơi vào trong lòng của người đàn ông kia.

Vừa rồi còn giống như con báo con nhưng lúc này cô bé đã trở thành một chú cừu nhỏ lặng yên không một tiếng động, nhìn vào đôi mắt màu xanh lục của nam nhân, Úc Noãn Tâm vô ý phát hiện ra, trong đáy mắt sâu thẳm của hần lại nổi lên một tia nhu tình...

Hần không nói một lời ôm lấy cô bé, sai bước ra khỏi thang máy, một đám tùy tùng đi theo, tiếng báo động rồi cuộc biến mất, cửa thang máy một lần nữa chậm rãi đóng lại, che khuất bóng lưng sừng sững của người đàn ông kia...

Tức giận trong lòng Úc Noãn Tâm tựa như quả bóng, thoáng cái xui lơ trên mặt đất, chỉ có thể tựa ở cửa thang máy mà thờ hồn hển, cái lạnh của kim loại khiến nàng tìm lại được một chút cảm giác hiện thực.

Rốt cuộc đây là một thế giới gì? Người đàn ông kia là ai? Vì sao đàn ông luôn luôn thích làm mọi chuyện theo ý của mình? Lẽ nào trong lòng bọn họ sẽ không có thương lượng và lý giải, chỉ có ép buộc và bá đạo mà thôi?

Hoắc Thiên Kinh là cái kiểu này, người đàn ông vừa rồi cũng là cái kiểu này, cô bé kia dường như chính là hình ảnh thu nhỏ của nàng, chỉ có điều, cô ta có dũng khí, ít nhất cô ta cũng đã thử bỏ trốn...

Còn chính nàng thì sao? Có thể thoát được không?

Nàng khẽ bật khóc, trút bỏ kiềm nén trong lòng, nàng nhớ rõ mình đã ở dưới thân Hoắc Thiên Kinh mà vô si cầu hoan hết lần này đến lần khác như thế nào, Úc Noãn Tâm cảm thấy mình rất xấu xa, rất dơ bẩn, làm ra loại chuyện này ở sau lưng Tả Lăng Thần, một áp lực rất lớn chèn lên ngực khiến nàng suýt nữa không thở nổi.

Hiện thực tàn nhẫn gắt gao vây khốn nàng, giống như một xoáy nước lớn khiến nàng vô lực phản kháng.

Toàn thân mang theo cảm giác mệt mỏi cùng đau nhức cực độ, Úc Noãn Tâm không muốn làm gì cả, nhắm mắt lại, nước mắt từng giọt lại từng giọt lặng lẽ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: – Bước ngoặt bất ngờ

Kế hoạch "*Xây dựng thành phố hoàn mỹ*" do chính phủ khởi xướng, với mục đích cải thiện cảnh quan thành phố, xây dựng lại các khu công nghiệp nhằm bảo vệ môi trường. Trên thực tế, "*Kiến thiết thành phố hoàn mỹ*" là một thành phố không có khói bụi, trong diện tích đất rộng lớn như vậy, toàn bộ đều chọn dùng năng lượng mặt trời làm năng lượng tiêu thụ, ở đó không có ô nhiễm, chỉ có cây xanh nối tiếp nhau cùng bầu trời xanh thẳm.

Nguồn vốn để xây dựng thành phố hoàn mỹ này chắc chắn là rất khổng lồ, chỉ là giai đoạn tiền kỳ mà đã phải đầu tư vào đó nguồn tài chính lên đến 600 tỷ, nhưng cũng là, nếu một ngày đầu tư có khả quan, thì nhất định sẽ thu được lợi nhuận rất cao.

Bóng đêm bao phủ toàn bộ thành phố, nhưng bóng đêm đang buông xuống cũng không che được các hoạt động thương mại đang được tiến hành.

Cuộc đấu thầu "*Xây dựng thành phố hoàn mỹ*" rốt cuộc đã được cử hành.

Phòng đấu thầu rộng hơn ngàn thước sớm đã ngồi đầy những người trong thương giới, tuy nói cuộc đấu thầu lần này cuối cùng chỉ còn lại có Tả Thị cùng Hoắc Thị, nhưng trận tranh đấu gay gắt của hai nhà này vẫn đều được thương giới rất quan tâm, nhất là trường hợp quan trọng như ngày hôm nay, những người trong thương giới có mặt ở đây đơn giản là muốn được chia một phần nhỏ trong cái bánh ga tô hạng mục này, cho dù chỉ là một miếng nhỏ cũng đã đủ có lời rồi.

Điều bọn họ quan tâm nhất là hạng mục này cuối cùng sẽ rơi vào nhà ai.

Ba phút trước khi cuộc đấu thầu bắt đầu, Tả Lăng Thần và Hoắc Thiên Kinh đồng thời xuất hiện.

Hoắc Thiên Kinh không mang theo bạn gái, lẻ loi một mình, đi theo phía sau là vài tên vệ sĩ mặc âu phục màu đen.

Bạn đồng hành của Tả Lăng Thần là Úc Noãn Tâm, nàng mặc bộ váy thương vụ đơn giản màu bạc, là thiết kế mới nhất của năm nay, làn váy mềm mại để hiển hiện vừa đủ những đường cong của cơ thể nàng, tuy rằng sắc mặt nàng nhìn qua có chút hơi tái nhợt, nhưng ề đẹp lung linh không giảm sút chút nào, tựa như nàng tiên cá khoác tay hoàng tử chậm rãi bước vào lâu đài.

Sự xuất hiện của ba người nhất thời khiến ánh mắt của tất cả mọi người tập trung hết vào, tính cả giới truyền thông thì bữa tiệc có đến hơn một nghìn

người, các phóng viên đều cầm máy ảnh, máy quay phim, rất sợ bỏ qua mất bất kỳ một tiểu tiết nào.

Có mặt ngày hôm nay phần đông là phóng viên kinh tế – tài chính, giới truyền thông kinh doanh, may mà giới truyền thông giải trí bị nhà tổ chức ngăn ở bên ngoài, những thương vụ đặc biệt nghiêm túc thường không cho giới truyền thông giải trí tham gia, điều này khiến Úc Noãn Tâm ít nhiều cảm thấy thích hơn.

"Không ngờ công ty đi tới cuối cùng chỉ còn lại có Hoắc Thị và Tà Thị, thực sự là hiếm gặp." Hoắc Thiên Kinh nhìn về phía Tà Lăng Thần, bờ môi lạnh hơi cong lên.

"Đây là chuyện trong vòng dự đoán của Hoắc tiên sinh mới đúng, nhưng mà Hoắc tiên sinh là người luôn kinh doanh tài chính, không ngờ lần này lại quan tâm tới bất động sản, việc này chắc chắn khiến tất cả mọi người phải bất ngờ." Tà Lăng Thần cười một cách tinh bơ.

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười, "Không có gì, kinh doanh bất động sản cũng là một loại đầu tư, sao tôi lại không làm chứ, con người mà, làm việc gì cũng không thể tuyệt đối, bởi vì thế sự vô thường, có cái ngày hôm nay thuộc về cậu nhưng mà ngày mai đã biến thành của người khác, vì thế con người phải học cách phòng ngừa chu đáo mới được." Nói xong, ánh mắt hắn chuyển từ Tà Lăng Thần sang người Úc Noãn Tâm, mỉm cười, "Úc tiểu thư, cô nói xem?"

Lời nói có ẩn ý khiến vùng quanh lông mày Úc Noãn Tâm vô thức khẽ nhíu lại.

Tà Lăng Thần khẽ cười, chủ động choàng tay qua eo Úc Noãn Tâm, "Hoắc tiên sinh nói có lý, chính bởi vì "tam niên hà đông tam niên hà tây"[11], nên cũng chưa biết trận mưa xuân này sẽ rơi vào nhà ai.

Hoắc Thiên Kinh cười nhạt một chút, "Vậy mỗi mắt mong chờ rồi."

Ánh mắt hắn hững hờ lướt qua bàn tay đang đặt trên eo Úc Noãn Tâm, đi về phía bàn tiệc, trong chớp mắt quay người đi, vẻ tươi cười trên môi đột nhiên lạnh đi, đáy mắt cũng lộ vẻ lạnh lẽo...

Buổi đấu thầu bắt đầu, trải qua một lượt giới thiệu đầu tư xong, bắt đầu đến hai nhà đầu tư còn lại của buổi đấu thầu.

Bắt đầu công bố từ phương án đầu tư đến con số yết giá đấu thầu, cuối cùng bảng giá Tà Thị đưa ra cao hơn một trăm vạn nên đạt được quyền đấu thầu hạng mục.

Trong phút chốc, Tà Thị trở thành tâm điểm chú ý của toàn bộ giới truyền thông cũng như giới kinh doanh.

"Chúc mừng cậu!" Hoắc Thiên Kinh chủ động tiến lên đưa tay chúc mừng.

Tà Lăng Thần nắm lấy bàn tay của hắn, cười cười nói: "Nhờ lời nói tốt lành của Hoắc tiên sinh, lần này may mắn quá nhiên tới Tà Thị rồi, thật ngại quá."

"Đâu có, chuyện trên thương trường luôn luôn là phong thủy luân phiên biến đổi, chỉ có điều..."

Bên môi Hoắc Thiên Kinh vẫn là nụ cười không nóng không lạnh như trước, nói: "Giá cuối cùng của Tà Thị chỉ cao hơn Hoắc Thị có một trăm vạn, Tà tiên sinh, cậu thật sự rất cao minh, cao minh đến mức như thể đã biết trước giá yết định của Hoắc Thị!"

Úc Noãn Tâm ở bên cạnh trong lòng cá kình, vô thức nhìn về phía Tà Lăng Thần.

Kỳ thực nàng cũng thấy kỳ quái khó hiểu, một hạng mục lớn như vậy, Lăng Thần sao lại chỉ cần đặt tiền đầu tư cao hơn có một trăm vạn như vậy? Đường như thực sự đã biết giá yết định của Hoắc Thị vậy.

Nụ cười trên môi Tà Lăng Thần vẫn như cũ. "Nếu quả thật là như thế, vậy Hoắc tiên sinh sẽ triệt để điều tra một chút xem Hoắc Thị có gian điệp thương mại hay không."

Hoắc Thiên Kinh bất ngờ cười sang sảng. "Nói đùa một câu mà thôi, tôi nghĩ ngày mai thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch, giá cổ phiếu của Tà Thị nhất định sẽ tăng. Có điều, lòng người thực sự khó dò, Tà tiên sinh, Tái ông mất ngựa chưa chắc đã không phải là phúc, những lời này chắc là đã từng nghe rồi đi? Chúng ta còn nhiều thời gian!"

Máy ảnh không ngừng lóe lên, trong đáy mắt hai người đàn ông nổi sóng, một màn này khiến trong lòng Úc Noãn Tâm dần dần nảy sinh một cảm giác quái dị rồi lại bất an không rõ...

Quả nhiên nỗi lo lắng bất an trong lòng Úc Noãn Tâm chỉ qua một đêm đã trở nên linh nghiệm!

Chưa tới thời gian buổi trưa, Tiểu Vũ đã hoảng loạn đi tới đoàn làm phim tìm nàng, đội nàng diễn xong một cảnh, liền thần bí kéo nàng về phòng hóa trang.

"Đã xảy ra chuyện!" Khi chỉ còn riêng hai người trong phòng, Tiểu Vũ mở miệng nói.

Úc Noãn Tâm sững sờ, "Cái gì đã xảy ra chuyện? Nói rõ ràng xem nào?"

Tiểu Vũ nuốt một chút nước bọt, điều chỉnh hô hấp, nói đầy đủ: "Tà Lăng Thần đã xảy ra chuyện, sáng sớm ngày hôm nay giá cổ phiếu Tả Thị tăng cao, ai biết chỉ hai giờ sau, cổ phiếu bắt đầu giảm, hiện tại vẫn đang tiếp tục giảm!"

"Cái gì?"

Úc Noãn Tâm kinh ngạc ngẩn cả người, vội vã hỏi: "Tại sao có thể như vậy? Tin tức Tả Thị đoạt được hạng mục Xây dựng thành phố hoàn mỹ đã công bố rồi, cổ phiếu hẳn là phải tăng cao mới đúng, sao lại có thể giảm được?"

Tiểu Vũ bình tĩnh đóng cửa lại, sắc mặt nghiêm túc nói: "Chỉ cần chỉ nghe được một chút tin tức, chỉ nghe nói lần này Tả Thị có liên quan tới việc giá đầu thầu của Hoắc Thị bị tiết lộ, đương nhiên tin tức cụ thể chị cũng không biết."

"Có liên quan tới giá đầu thầu của Hoắc Thị bị lộ?"

Úc Noãn Tâm toàn thân mặc y phục trắng thời Hán, nhưng mở miệng thì lại đang luận bàn chuyện giới kinh doanh, ít nhiều gây ra một loại cảm giác quái dị.

"Tiểu Vũ, ý của chị là?"

"Trời ạ, không phải ý của chị, mà là tin tức chị nghe được, có người nói Tả thị sở dĩ đầu thầu thành công là bởi vì có gián điệp thương mại ở Hoắc Thị, nói không chừng hiện giờ cảnh sát kinh tế đang bắt tay vào điều tra việc này." Tiểu Vũ cẩn trọng nói.

Úc Noãn Tâm trong lòng căng thẳng tới hoàn toàn ngầy ra, trong đầu hiện lên cảnh tượng khi cuộc đầu thầu kết thúc

...

"Giá cuối cùng của Tả thị chỉ cao hơn Hoắc thị có một trăm vạn, Tả tiên sinh, cậu thật sự rất cao minh, cao minh đến mức như thể đã biết trước giá yết định của Hoắc thị"

"Nếu quả thật là như vậy, Hoắc tiên sinh sẽ triệt để điều tra một chút xem Hoắc thị có gián điệp thương mại hay không."

...

"Nói đùa một câu mà thôi, tôi nghĩ ngày mai thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch, giá cổ phiếu của Tả thị nhất định sẽ tăng. Có điều, lòng người thực sự khó dò, Tả tiên sinh, Tái ông mất ngựa chưa chắc đã không phải là phúc, những lời này chắc là đã từng nghe rồi đi? Chúng ta còn nhiều thời gian!"

...

Đúng vậy, nàng sớm đã cảm thấy bất thường, không riêng gì Tà Lăng Thần bất thường, mà cả Hoắc Thiên Kinh cũng bất thường, hẳn dường như đã sớm biết được cái gì rồi, nhưng lại không lập tức vạch trần.

Lẽ nào Lăng Thần thực sự biết trước giá đầu thầu của Hoắc thị? Đúng lúc này cổ phiếu Tả Thị giảm xuống chính là sự phản kích của Hoắc Thiên Kinh? Chính là như lời hắn đã nói Tái ông mất ngựa chưa chắc đã không phải là phúc?

Úc Noãn Tâm nhú mày lại, ngay sau đó nàng cầm túi lấy điện thoại di động bấm một dãy số.

Bên kia điện thoại di động vang lên hồi lâu nhưng không có ai nhắc máy, ánh mắt nàng càng lúc càng lo lắng...

Đợi sau khi nàng ngắt điện thoại, Tiểu Vũ dè dặt hỏi thăm: "Noãn Tâm, Tả tiên sinh anh ta không phải bị cảnh sát kinh tế mời đi uống cà phê rồi chứ?"

Úc Noãn Tâm không nói gì cả, mi tâm càng lúc càng nhíu chặt, Lăng Thần cho tới giờ chưa từng không nghe điện thoại của nàng, trừ khi thực sự gặp chuyện phiền phức...

Nhà hàng tao nhã, tiếng đàn vĩ cầm như dòng nước lưu chuyển toàn không gian, nhạc công chuyên tâm diễn tấu, tất cả nhân viên đang cung kính phục vụ một đôi nam nữ dùng cơm.

Hoắc Thiên Kinh và Phương Nhan.

Bữa tối dưới ánh nến lãng mạn, Phương Nhan dường như lòng không yên, cả buổi tối ăn không nhiều, ngay cả món tráng miệng ngọt thích ăn nhất cũng chỉ động vào một hai miếng.

"Thiên Kinh..." Cô muốn nói lại thôi, nhìn vị hôn phu ngồi đối diện đang im lặng dùng cơm.

Hoắc Thiên Kinh chỉ ngược mắt nhìn cô một cái, hững hờ nói: "Không hợp khẩu vị? Đầu bếp của nhà hàng này vừa mới từ Pháp về."

"Không, bữa cơm rất ngon, nhưng điều em muốn nói không phải cái này..." Phương Nhan hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói.

Hoắc Thiên Kinh đặt bộ đồ ăn xuống, tao nhã lau miệng, trực tiếp nói: "Cô đang lo lắng cho Tà Lăng Thần!"

Nếu cô ta đã đáp ứng, chẳng bằng hẳn làm một chuyện tốt nói thay cô ta.

Ngón tay Phương Nhan run lên một chút, cô cố gắng lấy dũng khí nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, nói: "Thiên Kinh, cổ phiếu của Tà Thị có phải do anh cố tình đánh úp không?"

Tuy rằng cô chắc chắn chuyện này mười phần là do hẳn làm, nhưng chỉ có thể dùng câu nghi vấn để hỏi.

"Là tôi làm!"

Hoắc Thiên Kinh cũng không hề che giấu chút nào, thẳng thắn thừa nhận, nhìn ánh mắt cô ngẩn ra, tỏ ra có lòng tốt nói thêm: "Nếu tôi tính toán không nhầm mà nói, thì tới chiều mai, đa số những người đang nắm trong tay cổ phiếu của Tà Thị sẽ bắt đầu bán tháo."

"Thiên Kinh, anh không thể làm như vậy, anh ấy là em họ của anh!" Phương Nhan nóng ruột, vội vã nói

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy xong, thẳng thắn tựa lưng vào ghế ngồi, cười mà như không cười nhìn cô nói: "Hẳn đúng là em họ của tôi, từ đầu tới cuối tôi cũng không có dự định mưu hại hẳn, hình như người đưa hẳn đây vào miệng hổ chính là cô mới đúng chứ?"

Tuy là hỏi vặn, nhưng lại lộ ra dáng vẻ tươi cười sắc sảo.

"Leng keng" Tay Phương Nhan run lên, dao nĩa trong tay thoáng cái đánh rơi, nhân viên phục vụ nhanh chóng bước lên thay cho cô một bộ đồ ăn mới tinh, lặng yên lui ra.

Hoắc Thiên Kinh nhìn ra vẻ hoảng hốt của cô, nụ cười trong mắt càng lúc càng trở nên lạnh lẽo...

Phương Nhan cup mi xuống, che giấu nỗi bất an trong lòng, nhàn nhạt nói: "Anh đang nói cái gì, em không rõ."

"Tôi đây sẽ nói rõ ràng thêm một lần nữa!"

Hai tay Hoắc Thiên Kinh khoanh lại trước ngực, không nhanh không chậm nói: "Tà Thị đầu giá thành công, nhưng giá thắng thầu chỉ cao hơn Hoắc Thị một trăm vạn, khả năng loại chuyện này có thể vừa khớp phát sinh đối với Hoắc Thị là cực kỳ nhỏ. Một ngày trước buổi đấu giá, tôi vô ý mang tài liệu đấu thầu đặt trong thư phòng, cô đi gặp bà nội, nhưng lại đúng lúc nhìn thấy tài liệu đấu thầu, tôi nghĩ có thể nói ra giá yết định trong bản tài liệu đấu thầu mà khiến Tà Lăng Thần không nghi ngờ thì chỉ có một người là cô, Phương Nhan!"

"Em luôn luôn không quan tâm việc kinh doanh, làm sao lại đi xem tài liệu đấu thầu của anh? Hơn nữa, số liệu trong tài liệu đấu thầu luôn luôn phức tạp, em sao mà hiểu được?" Ánh mắt Phương Nê tránh, nhưng ngoài miệng vẫn cãi chày cãi cối như cũ.

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh lùng, "Cô tất nhiên không quan tâm việc kinh doanh, nhưng cái hạng mục này cũng chỉ có Hoắc Thị và Tà Thị cạnh tranh, cô liền phải quan tâm, bởi trong mắt cô vẫn luôn cho rằng cô có lỗi với Tà Lăng Thần, hiện giờ đúng lúc lợi dụng cơ hội này để hoàn trả lại. Về phần tài liệu đấu thầu..."

Trong mắt hẳn càng nổi lên vẻ buồn cười, "Sao cô lại xem không hiểu? Đường đường tốt nghiệp đại học kinh tế thương mại lại xem không hiểu tài liệu đấu thầu? Phương Nhan, là cô hoảng quá nói sai hay là lúc tốt nghiệp, giảng viên làm việc trái lương tâm, cho cô đạt thành tích?"

"Thiên Kinh, em"

"Đừng quên, tôi đã từng là học trưởng của cô, bởi thế tôi cũng đã tận mắt nhìn thấy thành tích học tập luôn luôn xuất sắc của cô..." Hoắc Thiên Kinh cười lạnh cắt ngang lời cô, giọng nói thản nhiên càng tăng thêm sự hoang mang trong cô.

Phương Nhan gắt gao nắm tay lại, cố gắng lấy can đảm, nói: "Em biết chuyện này trước sau sẽ không thể gạt được của anh, nhưng em không nghĩ tới lại nhanh như vậy, cũng không nghĩ tới anh sẽ đánh úp Tà Thị."

"Tôi nói rồi tất cả đều là hẳn tự tìm đến."

Hai tay Hoắc Thiên Kinh mở ra. "Nếu như không phải hẳn nghe theo lời cô nói, chỉ dùng giá cao hơn Hoắc Thị một trăm vạn là có thể thắng thầu, tôi nghĩ hẳn hoàn toàn không gặp phải trận hồng thủy này, nói gì đi chăng nữa cũng là nhờ công của cô, vị hôn thê của tôi!"

Đôi mắt như chim ưng của hẳn lướt qua dò xét gương mặt tái nhợt của cô, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm.

Phương Nhan run rẩy, hơn nửa ngày mới nói: "Thiên Kinh, em cũng không muốn có lỗi với anh, em với Lăng Thần cũng không có gì."

"Hoắc Thiên Kinh tôi hận nhất là kẻ phản bội tôi, mà cô lại là vị hôn thê của tôi, chân tướng lộ ra cô thực sự khiến tôi thất vọng!" Hoắc Thiên Kinh hơi ngả người về phía trước, lời nói mạnh mẽ và băng lạnh: "Tại sao trong lòng cô thủy chung vẫn có tên Tà Lăng Thần!"

"Em thực sự không có!" Phương Nhan phản bác, không khỏi cao giọng, "Thiên Kinh, lúc đầu em đã lựa chọn anh rồi, sao lại có thể thay đổi nay đây mai khác như thế được chứ?"

Đáy mắt Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ băng lạnh, hẳn lạnh lùng cười, văng trán anh tuấn thoáng nhú lại, "Chính tôi cũng không hiểu rõ, cô luôn miệng

nói yêu tôi, nhưng mạo hiểm đem giá đầu thầu của Hoắc Thị đưa cho Tả Lăng Thần, lòng của đàn bà thực sự chính là đáy biển..." *Hắn già vờ tiếc hận lắc đầu:* "Vị hôn thê của tôi, cô là sinh viên hàng đầu của khoa kinh tế học, sẽ không phải không biết rằng, tiết lộ bí mật thương nghiệp là phải ngồi tù chứ?"

"Em..."

Hơi thở của Phương Nhan càng lúc càng trở nên gấp gáp, sau một lúc lâu, cô mới ngược mắt chăm chú nhìn Hoắc Thiên Kinh, giọng nói bi thương chất vấn: "Vị hôn thê? Thiên Kinh, trong lòng anh thực sự có xem em là vị hôn thê sao?"

Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng nhìn cô một cái, "Cô muốn nói cái gì?"

Phương Nhan cười khổ một chút, đáy mắt từ từ ngấn lệ, "Thiên Kinh, hôm nay em chỉ cần anh nói thật một câu, anh có yêu em sao?"

Nhiều năm như vậy cô thực sự rất muốn rất muốn biết suy nghĩ trong nội tâm của hắn!

Hoắc Thiên Kinh nhú mày lại, nhìn gương mặt ngập nước mắt của cô, đáy mắt hơi nổi lên sự không vui.

Sao phụ nữ đều thích khóc thế?

Trong đầu lơ đãng hiện lên hai mắt đầm lệ của Úc Noãn Tâm...

Hắn phải thừa nhận, Úc Noãn Tâm khóc, tim hắn sẽ mơ hồ nổi lên đau nhức, xon xot bất an, nhưng đối diện với nước mắt của người đàn bà này lại làm hắn sản sinh một loại phiền chán...

"Không có!" *Câu trả lời của Hoắc Thiên Kinh ngắn gọn chỉ gồm hai chữ, không chút do dự.*

Tay Phương Nhan run lên, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Hắn vừa nói cái gì?

Hắn nói hắn chưa hề yêu cô?

Không...

"Anh đã không yêu em, vì sao lúc trước còn muốn theo đuổi em? Thậm chí còn muốn lấy em?" Cô như bị chèn tại cổ họng, giọng nói ngen ngào không khó nhận ra kích động trong lòng cô.

Hoắc Thiên Kinh tựa như nghe được chuyện rất buồn cười, nhìn Phương Nhan, thản nhiên nói: "Hôn nhân thương nghiệp là chuyện hết sức bình thường, hơn nữa Phương gia và Hoắc gia luôn tương giao rất tốt, cô phải biết rằng, sinh ra trong nhà giàu có, chuyện tình cảm vốn là chuyện hết sức buồn cười!"

"Thiên Kinh, em sợ dĩ đáp ứng giả cho anh hoàn toàn là bởi vì em yêu anh, em sẽ không kết hôn nếu không xây dựng trên cơ sở tình yêu. Anh không yêu em thì không nên gây cho em những ảo tưởng hão huyền, em còn nhớ tình cảnh năm đó anh theo đuổi em, lẽ nào tất cả đều là giả dối?" Phương Nhan đau lòng hỏi.

"Tôi nghĩ gặp dịp thì chơi, ai cũng vậy thôi, ngay như Tả Lăng Thần mà nói, hắn không phải luôn thích gặp dịp thì chơi sao? Nhưng lại làm ra vẻ chân thật như vậy, ngay cả cô cũng tự theo sát bước chân của hắn." Hoắc Thiên Kinh cười châm chọc

Phương Nhan chan chứa nước mắt nhìn người đàn ông đối diện, rốt cục bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Thiên Kinh, lúc đó anh theo đuổi em, thậm chí muốn kết hôn với em, nguyên nhân là bởi vì Lăng Thần đúng không?"

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh lùng, "Cô rốt cuộc cũng suy nghĩ cẩn thận rồi sao? Không sai, tôi theo đuổi cô chẳng qua chỉ bởi vì cô là người đàn bà của Tả Lăng Thần! Tôi nói rồi tôi sẽ không để hắn sống dễ dàng, hắn có lỗi với tôi, tôi sẽ từ từ trả lại hắn gấp bội, nhìn hắn thống khổ mới là niềm vui sướng lớn nhất của tôi!

Trái tim hoàn toàn bị xé nát...

Phương Nhan như nghe được tin dữ, không tin nổi lắc đầu nhìn hắn, "Thiên Kinh... Sao anh lại có thể làm vậy? Sao anh có thể tàn nhẫn đến như thế? Em yêu anh nhiều như vậy lẽ nào anh cũng không nhận ra sao?"

"Biết không?"

Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng tựa như ma vương, không nhìn đếm nước mắt của cô, từng chữ từng lời nói: *"Tôi ghét nhất chính là đàn bà lẳng lơ, cô yêu tôi? Thực sự chê cười, người đàn ông đầu tiên của cô là Tả Lăng Thần, không phải là tôi!"*

Phương Nhan không thể tin nổi nhìn hắn, rưng rưng cười khổ nói: *"Thiên Kinh, không sai, em và Lăng Thần đã từng là một đôi người yêu, nhưng đó là chuyện tình ở đại học, khi em lần đầu tiên nhìn thấy anh đã yêu anh sâu sắc, em mới biết được, đối với Lăng Thần em chỉ là thích, loại*

thích này không phải là yêu."

Cô vẫn không quên được lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh, khi đó cô đang nắm tay cùng Tả Lăng Thần thông thả bước đi, Hoắc Thiên Kinh từ đi tới trước mặt, gương mặt hờ hững mà vô cùng anh tuấn, cánh mũi anh tuấn, đôi mắt không cách nào nhìn thấu, kể cả vàng trán phảng phất vẻ vương giả kia, chỉ trong chớp mắt, cô chỉ biết thế là xong... đã hoàn toàn mê muội người đàn ông này.

Nhưng mà, thì ra chính là bản thân mình đơn phương tình nguyện sao?

Cô cho rằng rốt cuộc cũng tìm được hoàng tử thuộc về mình, nhưng không ngờ hoàng tử lại tuyệt tình...

Hoắc Thiên Kinh nhìn đáng vẻ thê thốt tha thiết của cô, lắc đầu khẽ cười nhạt, "*Phương Nhan, có một số việc tôi không nói chỉ là muốn giữ lại cho nhau thể diện mà thôi, cô nói cô yêu tôi, yêu thế nào? Yêu tới mức nào? Lễ nào cô yêu tôi đến mức bỏ lên giường cùng Tả Lăng Thần sao?*"

Lời nói của hắn khiến Phương Nhan chấn động, một lát sau cô bỗng nhiên đứng lên, kinh hãi nhìn người đàn ông đối diện, nhìn thấy trong ánh mắt dò xét của hắn mang theo vẻ châm chọc cùng đùa cợt, không hề có một chút vẻ quan tâm nào...

"*Anh... vì sao anh phải nói như vậy, anh có bằng chứng gì mà mắng em như vậy?*" Giọng nói của cô có phần ngập ngừng.

Hoắc Thiên Kinh như là thương hại nhìn cô, bờ môi khẽ nhếch lên. "Phương Nhan à, nói thật đi, đối với cô tôi chưa từng có mâu thuẫn quá lớn, cũng có thể nói có điểm thích, theo lý thuyết nếu như ngày hôm nay cô không bàn đến chủ đề này, tôi tự nhiên cũng sẽ không truy cứu, dù sao hắn là người đàn ông đầu tiên của cô, cô nhớ mãi không quên là điều bình thường, đáng tiếc hết lần này tới lần khác tôi không muốn để Tả Lăng Thần sống dễ dàng, đáng tiếc là cô... đã rơi vào thế khó xử."

Lòng Phương Nhan càng lúc càng lạnh, nước mắt dường như cũng muốn đông lại, cô nhìn hắn, cuối cùng lạnh lùng nói: "Dù em có cùng Tả Lăng Thần chung giường thì sao chứ? Anh có quan tâm sao? Trong lòng anh cũng chỉ có công việc! Không sai, bên cạnh anh có rất nhiều đàn bà, anh tình nguyện chạm vào bọn họ cũng không chạm đến em. Em là vị hôn thê của anh, chẳng lẽ còn không bằng mấy á gái bao sao? Lăng Thần dù sao cũng tốt hơn anh, ít nhất anh ấy biết em muốn cái gì! Anh ấy so với anh ôn nhu hơn, quan tâm săn sóc hơn!"

Rốt cuộc những lời muốn nói trong lòng cũng đã nói ra, trong nháy mắt, cô cảm thấy toàn thân vô lực, thoáng cái ngã ngồi ờ trên ghế.

Hoắc Thiên Kinh nhìn cô, bên môi vẫn mang theo nét cười như cũ, đáy mắt không ngờ một chút ghen tuông cũng không có, chỉ có ánh mắt lạnh nhạt như bình thường, "*Tôi thực sự là tiếc thay cho cô, Phương Nhan, có lẽ cô đã từng là người Tả Lăng Thần yêu, nhưng hiện giờ trong lòng hắn chỉ có một mình Úc Noãn Tâm, tôi nghĩ cho dù các người có quan hệ xác thịt với nhau, hắn cũng chỉ coi cô là thứ làm ấm giường mà thôi!*"

Phương Nhan nghe xong, đầu tiên là đau đớn sau đó đó là cười thê lương, cô nhìn Hoắc Thiên Kinh, không hề chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu hắn.

"*Nhớ mãi không quên Úc Noãn Tâm chỉ bởi cô ta là người của Tả Lăng Thần? Ngay cả anh cũng chẳng phải như thế sao? Thiên Kinh, tuy em không đoán được anh đang suy nghĩ gì, nhưng ít nhất vẫn hiểu được anh, mỗi lần anh nhìn Úc Noãn Tâm, ánh mắt đều không phải như vậy, cho tới bây giờ anh chưa từng nhìn tôi bằng loại ánh mắt đó!*"

Hoắc Thiên Kinh nhíu mày, không nói gì, chỉ tự rót rượu vang.

"*Anh yêu cô ấy, đúng không?*" Phương Nhan lạnh lùng hỏi.

"*Cô bắt đầu nói năng linh tinh rồi!*" Hoắc Thiên Kinh không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nhìn Phương Nhan lạnh lùng cảnh cáo.

"*Ha ha*"

Phương Nhan cười khổ vài tiếng, rốt cục nói: "Biết vì sao em đưa giá đầu thầu cho Lăng Thần không? Cho anh hay! Anh cho là trong ngày chúng ta đính hôn, anh làm gì với Úc Noãn Tâm em không biết sao? Ngày đó là lễ đính hôn của em và anh đó, sao anh có thể cùng đàn bà lên lầu quán lấy nhau? Cô ấy là Úc Noãn Tâm, là một cô gái vô tội, mà anh luôn luôn chẳng bao giờ ép buộc phụ nữ, nhưng khi đối mặt với Úc Noãn Tâm, tất cả tự chủ và nguyên tắc của anh đều bị phá vỡ!"

"*Rất đơn giản, Úc Noãn Tâm với cô giống nhau, đều là đàn bà của Tả Lăng Thần!*" Hoắc Thiên Kinh thản nhiên nói.

Phương Nhan lắc đầu, vô lực nói: "Em không tin anh là một người vì trả thù mà cam lòng phá bỏ nguyên tắc của mình, cho tới giờ Hoắc Thị chưa từng bao giờ đầu tư lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, vì Úc Noãn Tâm anh đã đầu tư. Hoắc Thiên Kinh mà em biết từ trước đến nay cũng sẽ không vì phụ nữ nào mà đi giải quyết chuyện gì, nhưng vì Úc Noãn Tâm anh đã làm... Anh có thể lừa gạt được chính mình, nhưng không lừa được em, anh tình nguyện dùng cách thức nguyên thủy và trực tiếp nhất cưỡng ép chiếm đoạt cô ấy! Em là một phụ nữ, rất hiểu rõ biến đổi trong tâm tư anh, anh đối với em chưa từng có tình yêu, không nên kết hôn đơn giản bởi vì hứa hẹn, anh đã yêu cô ấy, nên hủy bỏ hôn lễ của chúng ta đi!"

Hoắc Thiên Kinh giương mắt nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm không biết hắn rốt cục đang suy nghĩ điều gì.

"*Đây là quyết định của cô?*" Hắn thản nhiên hỏi.

Phương Nhan nắm tay thật chặt. "*Không sai, trừ phi anh thật tình yêu em!*"

Cô biết làm như vậy rất ngốc, cũng rất mạo hiểm, nhưng cô muốn đánh cuộc một lần, đánh cuộc nếu trong lòng hần ít nhiều còn có cô, thì sẽ không hủy bỏ hôn lễ!

"*Tốt lắm, nếu là quyết định của cô, vậy hủy bỏ hôn lễ!*" Hoắc Thiên Kinh nhàn nhã ung dung, nhẹ nhàng uống một ngụm rượu vang, lạnh lùng nói.

Phuong Nhan hoàn toàn choáng váng.

Căn bản cô chỉ thăm nghĩ khích hần một chút, không ngờ... hần đã thực sự đồng ý.

"Anh"

"Quyền chủ động công bố từ hôn ra bên ngoài tôi giao cho cô, đây là tôi giữ lại cho cô chút tôn nghiêm cuối cùng!" Hoắc Thiên Kinh uống cạn ly rượu, giọng điệu bình thản nói như thể mình không có liên quan gì tới chuyện này.

"*Thiên Kinh, anh quá đáng rồi đấy!*" Phuong Nhan tức giận, ngay lập tức đứng dậy dứt khoát rời đi.

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, không có ý đi ra ngoài đuổi theo, cơ bản chỉ mỉm cười, ánh mắt dần dần trở nên sâu thẳm...

"Yêu?"

Úc Noãn Tâm đối với hần mà nói chỉ là công cụ trả thù Tả Lăng Thần mà thôi, có điều, hần thừa nhận đúng là mình say mê thân thể của nàng, thậm chí cả mùi thơm thoang thoảng trên người nàng...

Hần một lần nữa chậm rãi nhếch miệng, chất lỏng trong suốt trong ly rượu trong tay hần chậm rãi sóng sánh.

Úc Noãn Tâm, trò chơi đã bắt đầu rồi...

Mãi đến bình minh, Úc Noãn Tâm rốt cục cũng đợi được Tả Lăng Thần trở về, nàng ở trong phòng làm việc của anh đợi một đêm, mà trên trán anh cũng hiện rõ vẻ tiêu tụy và mệt mỏi.

"*Noãn Tâm?*" Dễ nhận thấy là anh ta không ngờ nàng tới đây, giật mình sửng sốt một chút, đem nàng yêu thương ôm vào lòng, "*Em đợi cả đêm sao?*"

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, đưa tay lo lắng khẽ vuốt chân mày mệt mỏi của hần, hỏi: "*Sự việc rất khó giải quyết sao? Lẽ nào cảnh sát kinh tế thực sự tìm đến anh rồi sao?*"

Tả Lăng Thần hơi mỉm cười, khẽ hôn lên trán của nàng, nhẹ giọng nói: "*Không có việc gì, không cần lo lắng, anh đã trở về, sẽ không có chuyện gì cả, yên tâm đi.*"

Anh nói xong, đi tới trước bàn làm việc, ấn một dãy số.

"Ken, Hoắc Thị có tình đánh úp Tả Thị, tuyên bố với bên ngoài cho tôi, rằng Tả Thị bắt đầu khởi động kế hoạch đầu tư quan trọng nhất, ổn định giá cổ phiếu!"

"Đã rồi, Tả tiên sinh!"

Úc Noãn Tâm yêu thương nhìn Tả Lăng Thần, đem tất cả nghi vấn đè nén xuống, nàng rất muốn hỏi anh một chút, có thực sự phải gián điệp thương mại đi Hoắc thị không, cũng muốn biết kế tiếp anh định thế nào.

Nhưng lúc này nàng cũng không hỏi gì cả, nhìn anh đang chuyên tâm giải quyết thị trường chứng khoán, chắc hẳn anh đã có biện pháp giải quyết.

"*Noãn Tâm, xem về mệt mỏi của em kìa, đến phòng nghỉ của anh ngủ một lát cho khỏe?*" Tả Lăng Thần quan tâm nói.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, chủ động tiến đến ôm người anh. "Em muốn ở cùng anh, có biết không, tối hôm qua em đã rất sợ..."

"Cô bé ngốc, không có việc gì, có thêm trắc trở nữa anh vẫn giải quyết được." Tả Lăng Thần cười yếu ớt, nhưng đáy mắt trong giây lát lộ ra vẻ nói lấy lệ.

Úc Noãn Tâm vừa định mở miệng, thì bị tiếng chuông điện thoại di động cắt ngang.

"*Em ra ngoài nghe điện thoại!*" Nàng giờ giờ điện thoại, hôn Lăng Thần một chút, rồi đi ra ngoài văn phòng làm việc.

Điện thoại di động được kết nối, truyền tới giọng nói của một cô gái, trầm trầm, nhạt nhạt, nhưng nội dung thì khiến lòng Úc Noãn Tâm biến đổi sâu sắc.

Tại sao có thể như vậy?

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: – Con thịnh nộ của hồng nhan

Đây là lần đầu tiên Úc Noãn Tâm đến Hoắc Thị.

Trước đó không bao lâu nàng vừa nhận được điện thoại của Phương Nhan, Phương Nhan đem chuyện tiết lộ giá quy định nói cho nàng biết, hơn nữa còn rất hoảng loạn nói trước mắt giá cổ phiếu của Tả Thị sẽ lại càng nguy hiểm hơn, mà người đánh lên Tả Thị chính là Hoắc Thiên Kinh, dường như lúc này chỉ có Úc Noãn Tâm đích thân đi gặp Hoắc Thiên Kinh mới có khả năng dàn xếp được chuyện này.

Úc Noãn Tâm không tin bản thân mình có ảnh hưởng lớn như vậy, nhưng nàng không thể không đi, thứ nhất là vì Lăng Thần, nàng muốn đi gặp Hoắc Thiên Kinh hỏi rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, thứ hai nếu như nàng đoán không sai, lời nói tối hôm đó của Hoắc Thiên Kinh chính là nhằm vào sự việc ngày hôm nay.

Hắn nói chỉ hắn mới có khả năng vì nàng giải quyết vấn đề, hắn sẽ cho nàng một cơ hội cuối cùng!

Đây là cơ hội hay là cạm bẫy nàng không rành để ý tới, nàng chỉ hi vọng hắn có thể giữ đúng lời hứa, chỉ cần có thể giúp được Lăng Thần, nàng nhất định sẽ dốc hết sức mình.

Trụ sở chính của Hoắc Thị là toà nhà thương mại gần một trăm tầng khiến Úc Noãn Tâm không khỏi nảy sinh một trận choáng váng.

Thiết kế thị giác của đại sảnh phá vỡ quan niệm thiết kế truyền thống, toàn bộ đại sảnh nhìn lên có thể nhìn thấy đỉnh của toà nhà, độ cao từ tầng một đến tầng một trăm có thể hiển hiện đầy đủ, trong suốt và rõ ràng, khiến người ta cảm giác chính trực và sang trọng. Tổng thể bên trong lấy màu sắc cung đình làm chủ, mang lại một cảm giác hoàng gia.

Bước vào đại sảnh, thang máy cũng được chia thành năm khu: thang máy khu vực thấp, thang máy khu vực trung, thang máy khu vực trung cao, thang máy khu vực cao, và thang máy khu vực đỉnh, cứ 20 tầng chia thành một khu vực, mỗi khu vực có bốn cái thang máy, giúp nâng cao hiệu suất thời gian làm việc của tất cả các nhân viên.

Chính giữa đại sảnh là đài phun nước xoay tròn cao tới gần năm mươi thước, nước phun lên tạo thành những tầng cao khác nhau, nhìn rất đẹp mắt, thể hiện khí phái vô cùng tao nhã.

Tại phía đông của đài phun nước là cầu thang xoắn ốc, đối diện cầu thang là thang máy khám hoa văn từ vi màu vàng, đây là thang máy riêng của tổng tài.

Toàn bộ Hoắc Thị dựa theo trách nhiệm công việc khác nhau, mà được đặt ở các tầng khác nhau, điều khiển hoạt động và hoạch định sản nghiệp trên toàn thế giới, tầng cao nhất còn lại là chỗ của Hoắc Thiên Kinh cùng với ban điều hành.

Bầu không khí thương mai bận rộn đều ngưng tụ ở chỗ này, rồi khuếch tán lan xuống đến tất cả các tầng, bước đi của mọi người đều đặc biệt nhanh, ở đây, không giống như làm việc trong một tòa cao ốc, mà như là trên một chiến trường.

Úc Noãn Tâm hiển nhiên đã bị loại khí thế này áp đảo, nàng thâm thở dài một hơi, ngay cả khi mặc một chiếc váy trắng cùng với kính mát lớn, kiểu giản dị mà thời thượng này vẫn cứ thu hút ánh mắt của đám nhân viên nam ào ào.

Thậm chí đã có người nhận ra nàng, có rất nhiều người chủ động tiến đến muốn xin chữ kí.

Để tránh rắc rối không cần thiết, nàng nhanh chóng bước tới chỗ ban thư ký để thông báo, sau cùng suýt nữa cúi đầu đi vào thang máy riêng của tổng tài.

Nàng không biết chính là..... Sáng sớm ngày hôm nay thư kí riêng của Hoắc Thiên Kinh đã thông báo cho ban thư ký, sau khi Úc tiểu thư đến Hoắc Thị thì có thể trực tiếp đi thẳng đến phòng tổng tài.

Thư kí tổng tài nhìn qua chính là một người phụ nữ sắc sảo, tuổi so với Úc Noãn Tâm lớn hơn rất nhiều, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy Úc Noãn Tâm, đôi mắt vốn luôn trầm lặng đột nhiên sáng ngời, lập tức ngạc nhiên mừng rỡ, chắc hẳn cô ta cũng hâm mộ Úc Noãn Tâm.

"Úc tiểu thư, Hoắc tiên sinh đang họp ở trong phòng họp, ngài có dặn nếu cô tới, xin mời đến phòng làm việc chờ ngài."

Lời của cô ta khiến Úc Noãn Tâm không rét mà toàn thân run rẩy....

Hắn dĩ nhiên biết mình sẽ đến? Làm sao có thể như vậy chứ? Nhất định là Hoắc Thiên Kinh không biết Phương Nhan gọi điện cho mình, lẽ nào hắn đã sớm biết nàng dứt khoát sẽ tìm tới nơi này để hỏi về những chuyện liên quan đến Lăng Thần?

Nghĩ tới như vậy, người đàn ông này quả thật đáng sợ!

Dường như chuyện gì cũng không thể qua được mắt hắn, bị hắn nhìn thấu trong mắt, bị hắn tùy tiện lạnh lùng bốn cột trong lòng bàn tay!

"Úc tiểu thư, bây giờ cô chờ một lát, cô muốn uống cà phê hay trà?"

"Cà phê là được rồi, cảm ơn..."

Thư kí tổng tài lịch sự đi ra ngoài, không gian rộng lớn chỉ còn một mình Úc Noãn Tâm.

Nàng đứng dậy, nhìn xung quanh, quan sát phòng tổng tài trước mặt này, nơi làm việc quá mức rộng lớn, xa hoa khiến người ta phải liu lười không nói nên lời, có lẽ Hoắc Thiên Kinh thật sự nghiên cứu sâu về rượu vang, bên cạnh một góc ghế xô-pha chính là quầy bar, ở dưới đất là tủ rượu vang sát đất, bên trong có vẻ là những chai rượu vang đỏ thơm thuần đến từ những hầm rượu nổi tiếng, những chiếc ly thủy tinh trong suốt dưới ánh nắng mặt trời chiếu từ cửa sổ sát đất trở nên sáng bóng lấp lánh. ...

Toàn bộ nửa mặt văn phòng đều là cửa sổ sát sàn, đem tới cho người ta một loại cảm giác có thể vươn tay tới tận trời cao.

Úc Noãn Tâm vô thức đi tới bàn làm việc, gỗ trầm toả ra mùi đàn hương thoang thoảng, một chiếc áo vét âu phục đàn ông tùy tiện đặt trên chiếc ghế tổng tài màu đen.

Đây là nơi Hoắc Thiên Kinh xử lí công sự hằng ngày, có phải là ở ngay tại vị trí này, hắn đã lạnh lùng nhìn đường cổ phiếu của Tà Thị đi lên, sau đó ngấm bấn Tà Thị?

Ở vị trí này, hắn rốt cục đã ngấm bấn bao nhiêu xí nghiệp? Chiếm đoạt bao nhiêu tâm huyết của người khác?

Người đàn ông này giống như ma quỷ, dường như cả thế giới đều trong tầm khống chế của hắn.

Cũng đúng, hắn là người làm tài chính, tài chính sản nghiệp của hắn gần như đều có mặt ở khắp nơi trên thế giới. ...

Cho tới bây giờ nàng vẫn không biết Hoắc Thị và Tà Thị cuối cùng có hiềm khích gì không giải quyết được, chuyện này Hoắc Thiên Kinh chưa bao giờ từng tự đề cập đến, mà Lăng Thần cũng vậy không hề tiết lộ nửa lời, dường như điều này đã trở thành cấm kị, ngay cả Phương Nhan quen biết lâu với hai người cũng mờ mịt không rõ.

Từ ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh, nàng không khó nhìn ra thù hận với Lăng Thần, cho nên nàng không biết lần này mình tới liệu thực sự có tác dụng không, bất kể như thế nào nàng vẫn phải thử một lần, theo như lời Phương Nhan nói, bây giờ chỉ có Úc Noãn Tâm nàng mới có khả năng giải vây cho Lăng Thần.

Chắc hẳn Hoắc Thiên Kinh cũng nghĩ vậy đi.

Đang mãi suy nghĩ miên man, cửa phòng tổng tài có vài tiếng gõ nhẹ, mùi hương cà phê lan tỏa trong không khí.

"Úc tiểu thư, thật ngại, trên bàn tổng tài có để một số tài liệu cơ mật, có lẽ mời cô nên trở lại ngồi trên ghế xô pha." Thư kí tổng tài bung cà phê đi đến, thấy Úc Noãn Tâm đứng bên cạnh bàn làm việc vội vàng nói.

Úc Noãn Tâm không nói gì, chỉ là khẽ giật mình đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn thư kí tổng tài, một suy nghĩ lóe qua trong đôi mắt lơ mờ lấp lánh ánh hồ phách.

Thư kí tổng tài thấy thế vội vã giải thích: *"Úc tiểu thư, tôi không có ý gì khác, chỉ là Hoắc tiên sinh luôn xử lí văn kiện rất cẩn thận, cho nên....."*

"Tôi hiểu." Bên môi Úc Noãn Tâm nổi lên nụ cười yếu ớt, tiếp nhận cà phê trong tay cô ta, khẽ nhấp một ngụm.

Hương cà phê êm dịu ngay lập tức phiêu tán ra trong miệng, chắc hẳn loại cà phê này cũng là được tuyển chọn đưa đến.

"Úc tiểu thư, tôi là Candy, nếu cô có việc cần dặn dò có thể gọi tôi bất kì lúc nào." Thư kí tổng tài ít nhiều cũng biết tai tiếng của Hoắc tiên sinh với vị tiểu thư minh tinh này, cho nên trong giọng nói cũng cực kỳ khách khí.

Cô công tác nhiều năm bên cạnh Hoắc tiên sinh như vậy, nên cũng biết bên người hắn có rất nhiều đàn bà, nhưng chưa bao giờ thấy vụ bê bối nào của hắn với phụ nữ bị lên trên truyền thông. Hoắc tiên sinh luôn ngăn chặn phát sinh loại chuyện này, cho dù vô ý bị giới truyền thông biết được, hắn cũng sẽ không để loại tai tiếng này xuất hiện, lấy diễn viên nổi tiếng Ngu Ngọc làm ví dụ, mặc dù mọi người biết hai người này có quan hệ, nhưng giới truyền thông chưa bao giờ có cơ hội đưa tin cả.

Nhưng vị Úc tiểu thư trước mặt này lại khác, Hoắc tiên sinh không chỉ không ngăn cản vụ tai tiếng này tiết lộ ra ngoài, thậm chí còn ở trước mặt giới truyền thông công khai thừa nhận có hứng thú đối với Úc tiểu thư, điều này quả thực khiến thư kí thâm niên như cô cũng mở rộng tầm mắt, cho nên cô sao dám thất lễ.

Úc Noãn Tâm lại không biết trong lòng cô ta sẽ có ý nghĩ phong phú như thế, nên khẽ gật đầu, cười tươi như hoa.

Candy hơi sững sốt một chút, ngay cả phụ nữ nhìn thấy cũng đều khuynh đảo trước dáng vẻ tươi cười này, làm sao lại không khiến đàn ông điên cuồng chứ, nói vậy Hoắc tiên sinh cũng nằm trong số đó đi.

"Candy, tôi muốn hỏi một chút" Thấy cô ta sắp ly khai, Úc Noãn Tâm đột nhiên nghĩ tới một điểm.

Thư kí tổng tài ngừng bước, mỉm cười hỏi: "*Úc tiểu thư xin mời nói.*"

Trên trán Úc Noãn Tâm lơ mơ nổi lên nghi hoặc, hỏi: "*Cô vừa nói Hoắc tiên sinh xử lí văn kiện rất cẩn thận?*"

"*Đương nhiên.*" Candy đáp không chút do dự.

"*Vậy?*" Tim Úc Noãn Tâm đột nhiên đập mạnh, vội vàng hỏi: "*Nói cách khác, Hoắc tiên sinh đều xử lí công sự tại phòng làm việc?*"

Candy không rõ vì sao nàng lại hỏi như vậy, gật đầu đáp: "*Đều là vậy, còn nữa, Hoắc tiên sinh ở bên ngoài chủ yếu là để tham gia hội nghị.*"

Úc Noãn Tâm hít thở có chút gấp gáp, ánh mắt mơ hồ chột bùng tỉnh, "*Candy, nếu Hoắc tiên sinh luôn có thói quen xử lí văn kiện tại phòng làm việc, anh ta sẽ không có khả năng mang văn kiện về Ngự thư? Thậm chí là để lại văn kiện ở Ngự thư?*"

Candy cười cười. "*Úc tiểu thư, làm sao có khả năng Hoắc tiên sinh lại đem văn kiện về Ngự thư chứ? Ngự thư là nhà cũ của Hoắc gia, Hoắc tiên sinh cũng không thường ở lại nơi đó, càng đừng nói tới xử lí văn kiện ở tại Ngự thư, về phần để lại văn kiện ở Ngự thư lại càng không có khả năng, Hoắc tiên sinh làm việc luôn cẩn thận, hiển nhiên sẽ không quên hoặc làm mất văn kiện.*"

Úc Noãn Tâm hoàn toàn ngây dại, lòng lại như rơi vào bóng tối vô hạn, dường như càng không ngừng rơi xuống, liên tục rơi xuống nơi nàng không hề biết.

Lời nói của Phương Nhan trong điện thoại lại lần nữa hiện ra trong đầu nàng

.....

"*Tất cả đều là tại tôi, tôi lên nhìn phương án đấu thầu trong thư phòng của Hoắc Thiên Kinh, bởi vậy đã đem giá yết định nói cho Lăng Thần, tôi chỉ muốn giúp anh ấy, lại không ngờ là hại anh...."*

....

Như đã thông suốt khúc mắc lớn, ngón tay đột nhiên nhanh chóng nắm lại, kể cả ánh mắt vốn tĩnh lặng như nước của nàng cũng đột ngột trở nên phần nộ!

Hoá ra tất cả đều là do Hoắc Thiên Kinh đã sắp đặt hết từ trước, Phương Nhan chẳng qua chỉ là vừa vịn rơi vào bẫy, trở thành quân cờ dễ hấn đá kích Lăng Thần!

Nếu như dựa vào lời nói của Candy, Hoắc Thiên Kinh cẩn thận như vậy, làm sao có khả năng để lại tài liệu ở Ngự thư? Mà đây lại đúng là đề án đấu thầu quan trọng như vậy? Nếu hấn đem tài liệu vào thư phòng, chỉ có thể có một cách giải thích duy nhất, là hấn cố ý!

Hấn cố sức ở trước mặt người khác thể hiện rất thích và thất vọng vì đề mất hạng mục này, mà Hoắc Thị luôn là sản nghiệp tài chính, đầu tư vào hạng mục này tuyệt đối chính là đã kích đối với Tả Thị, hấn đoán chắc Phương Nhan không thể nhìn hai nhà tàn sát lẫn nhau, cho nên cố ý để văn kiện ở Ngự thư để Phương Nhan nhìn thấy.

Không ngờ sự thực chính là có âm mưu ở đằng sau!

Hoắc Thị căn bản là không cần đầu tư hạng mục này, điều hấn muốn chính là tìm cơ hội đánh Tả Thị!

Không sai, cho dù Tả Thị đấu thầu thất bại cũng không tổn thất gì cả, cho nên Hoắc Thiên Kinh mới có thể dùng kế đảo ngược, để Lăng Thần đấu thầu thành công!

Hoắc Thiên Kinh, chiêu này của ngươi thật quá độc ác!

Nhìn thấy Úc Noãn Tâm nghiêng chặt nắm tay, Candy quả thực hoảng sợ, dè dặt hỏi thăm: "*Úc tiểu thư, cô làm sao vậy?*"

"*Phòng họp ở đâu?*" Về mặt Úc Noãn Tâm trở nên lạnh giá, giọng điệu lộ ra hàn khí.

"*Ồ?*" Candy sững sờ.

"*Hoắc Thiên Kinh họp ở phòng họp nào?*" Nàng cao giọng hỏi lại lần nữa

Candy không khó thấy lửa giận trong mắt nàng ngày càng bùng hơn, hết sức kinh ngạc vô thức chỉ chỉ đỉnh đầu, "*Hoắc tiên sinh ở phòng họp quốc tế ở lầu trên.... Ai, Úc tiểu thư "*

Không đợi cô ta nói xong lời, Úc Noãn Tâm liền đi ra ngoài trong cơn giận dữ, Candy vừa nhìn thấy liền sợ đến mặt mũi trắng bệch, lập tức đuổi theo.

Trong phòng họp quốc tế phát ra ánh sáng lạnh lẽo, cửa sổ sát sàn chiếm cứ cả mặt tường lớn, dưới chân bọn họ là cảnh đẹp đô thị phồn hoa, nhưng những quản lí cấp cao không hề có tâm trạng thưởng thức thế giới mỹ lệ ở dưới chân, bọn họ ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt cũng cực kỳ lộ vẻ thận trọng.

Đây là cuộc họp đầu tiên sau khi dự án đấu thầu xây dựng thành phố hoàn mỹ thất bại, nhưng nội dung hội nghị trên chỉ là yêu cầu trình báo số liệu hoạt

động ở chỉ nhánh các quốc gia, tình hình khác thường như vậy làm mọi người bọn họ đều không hiểu nổi, trên lý thuyết không giành được hạng mục là chuyện lớn, đáng nhẽ phải tổng kết một chút kinh nghiệm thất bại mới phải.

Mà Hoắc Thiên Kinh ngồi trên chiếc ghế tựa màu đen, khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh như nước, ánh mắt lạnh đảo qua mỗi người tham dự cuộc họp, toàn thân âu phục màu đen, vẻ mặt lạnh lùng hà khắc có thể đông cứng chết người.

Trong lòng mọi người đều như có con thỏ nhảy loạn, rất sợ Hoắc tổng tài hướng ánh mắt sắc nhọn về phía mình.

Tổng tài sẽ không bị Tà Thị làm tức điên rồi chứ?

Khi mọi người đều đã khiếp sợ bất an, Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nở miệng.

"Tỷ lệ phần trăm tiền lời hơn nửa năm của chi nhánh Thụy Sĩ của đã vượt qua kế hoạch cả năm, tốt, không tệ!" Giọng nói trầm thấp nghe không ra nửa điểm vui sướng.

Tiền bạc đối với Hoắc Thiên Kinh mà nói, đã trở thành những con số, tỷ lệ phần trăm gia tăng chẳng qua là tăng nhiều hơn thêm vài con số mà thôi.

Các quản lý cao cấp ở đây sau khi nghe vậy đều thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, tốt, không tệ! Đây là lời đánh giá tốt nhất mà bọn họ nghe được từ trong miệng Hoắc Thiên Kinh.

Tất cả vui buồn trong lòng mỗi người đều bị Hoắc Thiên Kinh nhìn thấu, hần bình tĩnh, thản nhiên mà nói: *"Bây giờ các người bắt đầu tiến hành báo cáo tình hình kinh tế về kế hoạch sáu tháng cuối năm."*

Các quản lý cấp cao lại bắt đầu nơm nớp lo sợ mà báo cáo công tác.

Máy vi tính tỏa ra ánh sáng, khiến đường nét khuôn mặt lạnh lùng góc cạnh của Hoắc Thiên Kinh càng thêm cương nghị và băng lạnh, nhìn không ra biểu cảm gì trên mặt hần.

Hần là một người chú trọng thời gian và hiệu quả, hơn nữa lại là người chỉ biết nghe kết quả, rất dễ nhận thấy, các quản lý cấp cao đang báo cáo công tác rõ ràng không làm hần vừa lòng.

Hoắc Thiên Kinh thẳng thắn ném cây bút cầm trong tay xuống, những ngón tay thon dài gõ nhịp trên mặt bàn, mọi người đều hiểu rõ tính tình hần, đây là biểu hiện cho việc hần đang không hài lòng và mất kiên nhẫn.

Cặp mắt thâm sâu, tuy nửa nhắm lại nguy hiểm, nhưng tâm tư bắt đầu dần dần phản bội ánh mắt.

Chắc chắn nàng đã tới, dựa vào tính cách của nàng nhất định sẽ đến!

Chết tiệt, sao nàng lại quan tâm tên đàn ông kia?

Nghĩ tới đây, đáy mắt Hoắc Thiên Kinh càng trở nên âm u. ...

Trong đầu hần hiện lên hình ảnh Úc Noãn Tâm hai mắt đầm lệ, nước mắt kia trong suốt như một khối thủy tinh lỏng lách, nặng nề mà rơi vào trong nội tâm hần. ...

Trong lòng không hiểu sao dần xuất hiện một chút yêu thương cùng tình cảm. ...

So với nước mắt của nàng, hần thật thích nhìn thấy vẻ tươi cười của nàng hơn, như lần đầu tiên hần thực sự đối diện với vẻ mặt tươi cười nhẹ nhàng như tơ như mây của nàng.

Tham gia lễ trao giải đêm đó, tài xế của hần giữa đường suýt chút nữa đâm vào một đứa trẻ, là nàng nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ vào lòng, nụ cười bên môi vậy mà thoáng ảm áp như ban ngày, ngay cả khi cách cửa sổ xe trong bóng đêm, cũng chớp mắt liên chiếu sáng đến lòng hần.

Nụ cười của nàng không ngờ mà lại có thể làm hần cảm thấy ở nơi đáy lòng sâu thẳm có một vài thứ đang chậm rãi hoà tan cùng tan chảy.

Trong mắt hần, ngôi sao và người mẫu cũng giống nhau, cho dù cười cũng mang bộ mặt diễn kịch nịnh nọt giả dối, nhưng mà nụ cười của cô gái này là phát ra từ đáy lòng, giống như ánh mặt trời êm dịu.

Nụ cười của nàng thật ảm áp, nên đã khiến hần cảm thấy phải hoàn toàn đoạt lấy sự ảm áp đó, không phải sao?

Không sai, người của nàng, thân thể của nàng, cho dù là nước mắt của nàng cũng chỉ có thể thuộc về hần! Người đàn ông khác đừng vọng tưởng chạm vào!

Bất kể người yêu trong đáy lòng nàng là ai, chỉ có thể là hần!

Nghĩ tới đây, đường nét trên khuôn mặt Hoắc Thiên Kinh lại xuất hiện một chút biến đổi nho nhỏ, trở nên giống như có chút mềm mại hơn, nhưng sâu trong đáy mắt, làn sóng ngầm nguy hiểm đã bắt đầu khởi động.

Giọng nói người báo cáo bắt đầu trở nên run rẩy, bởi vì hắn rất khó đoán được ý nghĩ trong đáy mắt của Hoắc tổng tài.

Không khí trong phòng họp trở nên bức bách khó thở, nhưng mà vào lúc này...

"Rầm"

Theo một tiếng động, cửa phòng họp quốc tế bỗng nhiên bị mở ra, các nhân viên có mặt trong cuộc họp đều khiếp sợ!

Hoắc Thiên Kinh ngoảnh đầu lại về phía tiếng động, đối mặt với đôi mắt đầy lửa giận của Úc Noãn Tâm!

Đôi mắt trong veo vốn không hề gọn sóng của nàng đang hung hăng nhìn thẳng vào Hoắc Thiên Kinh, lửa giận trong mắt nàng gần như muốn thiêu rụi hắn.

Mọi người kinh hãi, đều ồn ào không hiểu người phụ nữ nào to gan dám xông vào phòng họp, lại nhìn Hoắc tiên sinh, thấy gương mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường, nhưng đôi môi lạnh hình như lò mờ cong lên.

"Hoắc tiên sinh, xin lỗi, Úc tiểu thư cô ấy..."

Thư ký Candy ngay cả ý nghĩ tự sát cũng đã chuẩn bị, trên trán vã mồ hôi lạnh, Úc Noãn Tâm này sao lại như thế, lại xông vào như thể điên cuồng, nhưng thật lòng mà nói, vẻ giận dữ của nàng thật sự rất đáng sợ.

Là ngôi sao, tính khí đều nóng nảy, ôi...

"Candy cô lui về đi!" Hoắc Thiên Kinh thân nhiên ra lệnh, đôi mắt vẫn gắn chặt vào gương mặt đỏ bừng vì tức giận của Úc Noãn Tâm.

Giờ khắc này, trong mắt hắn, nàng giống như là hoa mai tuyết ý nở rộ trong mùa đông giá rét, cho tới bây giờ hắn cũng không ngờ lại có một kiểu phụ nữ như thế, ngay cả tức giận cũng đẹp khiến hắn kinh tâm động phách!

Phảng phất trong không gian, hắn cảm thấy hương thơm từ trong không khí theo mũi ngấm vào phổi.

Hắn không khỏi hít sâu mùi hương này, dường như theo mũi hắn, chui vào ngũ tạng của hắn, thấm vào nội tâm của hắn, cũng hướng đến đáy lòng hắn quấy nhiễu.

Lòng hắn không khỏi nổi lên từng đợt tê dại...

Chớp mắt sau đó, ánh mắt đã lập tức thay đổi.

Sâu thẳm trong đôi mắt, tràn đầy độc đoán cùng ngang ngược, và cả tình cảm mà ngay cả hắn cũng không nhận ra!

"Úc tiểu thư, bây giờ đang là thời gian họp, nếu cô có việc cần nói, xin chờ ở bên ngoài." Trợ lý riêng của tổng tài đi lên trước, lịch sự khuyên nhủ.

Úc Noãn Tâm không vừa lòng nhú mày lại, nàng đứng ở nơi đó, đợi sau khi trợ lý nói xong, mắt sáng quắc như có lửa mà nhìn chằm chằm vào Hoắc Thiên Kinh, lạnh lùng quát: "Hoắc Thiên Kinh, anh đi ra cho tôi!"

Nàng xin thề, lớn như vậy đây là lần đầu tiên nàng phát cáu, thậm chí không hề khách khí mà xông vào phòng họp gọi tên của một người đàn ông!

Nguyên nhân là do nàng đang vô cùng tức giận, tất cả đều là do hắn đang giữ trò quý, dĩ nhiên đem tất cả mọi người biến thành quân cờ để đạt được mục đích! Chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: – Dồn đến đường cùng

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi lạnh lẽo, nàng không những chưa được cho phép đã xông vào phòng họp, mà còn dám kêu cả họ lẫn tên của Hoắc tiên sinh.

Việc này...

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh từ từ nổi lên một ý cười, nhìn về mặt giận dữ của Úc Noãn Tâm rồi đứng dậy.

Trợ lý riêng lo lắng liếc nhìn cô gái nhỏ này một cái, nàng ta thật sự không biết trời cao đất rộng là gì.

"Cuộc họp đến đây kết thúc! Còn nữa..."

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn nhân viên vừa báo cáo với hắn một chút, ánh mắt mạnh mẽ bức người: "Trưởng ban Bỉ Đắc, anh báo cáo sai một số liệu, là tăng lên 9.61% chứ không phải 9.16%. Có những sai phạm tôi chỉ bỏ qua một lần!" Nói xong liền đi về phía Úc Noãn Tâm, vươn tay ra ôm nàng vào lòng rồi rời đi.

Trong phòng họp, sắc mặt của trưởng ban Bỉ Đắc đã trở nên trắng bệch, còn các quản lý khác lại đang sôi nổi suy đoán mối quan hệ giữa Hoắc tiên sinh và nữ minh tinh này.

"Buông tôi ra!"

Vừa vào phòng tổng tài, Úc Noãn Tâm liền cố sức đẩy Hoắc Thiên Kinh ra, trong mắt rõ ràng mang theo vẻ chán ghét giống như nhìn thấy ô nhiễm.

Hoắc Thiên Kinh buông cánh tay đang bị nắm chặt của nàng ra, xoay người ngồi xuống ghế tổng tài, cả người dựa vào lưng ghế, thông thả nhìn nàng.

"Tất cả đều là kế hoạch của anh, đúng không?"

Úc Noãn Tâm thấy chính mình thật buồn cười, vốn còn định đến đây cầu xin hắn buông tha cho Lăng Thần, hắn chính là người khởi xướng làm sao có thể buông tha cho Lăng Thần được?

"Tài liệu mà Phương Nhan nhìn thấy chính là anh cố ý để quên, còn anh đang chờ thời cơ đánh Lăng Thần vào nơi vạn kiếp bất phục!"

Hoắc Thiên Kinh nhìn đôi mắt đang giận dữ của nàng, cười cười, đáy mắt lướt qua một tia khen ngợi.

"Vậy em nói xem, tiếp theo tôi sẽ đối phó với vị hôn phu của em như thế nào đây?"

"Anh muốn nhắm đánh vào Tả Thị!" Úc Noãn Tâm nói thẳng.

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, đôi môi mỏng từ từ cong lên, hắn đứng dậy từng bước một đi tới trước mặt Úc Noãn Tâm, giơ tay lên

"Noãn, tôi thật vui vì em không phải là một bình hoa!"

Ngón tay thon dài dường như mang theo quyền uy, khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, lại bị nàng quay đầu tránh né, chau mày hiện lên một chút chán ghét.

"Hoắc Thiên Kinh, anh tỉ mỉ thiết kế tất cả những chuyện này không phải là muốn đánh bại Lăng Thần sao? Anh đã đoán chắc tôi sẽ tới nơi này tìm anh, như vậy cho thấy anh còn có mục đích khác!"

Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười.

"Thực sự là một cô gái thông minh, em nói đúng, tôi còn có mục đích khác!"

Úc Noãn Tâm giương mắt nhìn hắn, đôi mắt trong veo lóe lên vẻ cảnh giác và phẫn nộ.

"Không ngại nói cho em một chút về kế hoạch tiếp theo của tôi!" Hoắc Thiên Kinh giơ tay nâng cằm nàng lên, cúi người ép sát, trong nháy mắt mùi long đàn hương thoang thoảng lan tới hơi thở của nàng...

"Sau khi Tả Lăng Thần nhìn thấy giá đấu thầu của tôi, dựa vào tính cách của hắn nhất định sẽ dùng cái giá chỉ cao hơn một triệu để trúng thầu, nhưng hạng mục này vốn đầu tư rất lớn, hắn trúng thầu cũng có nghĩa là một lượng tiền vốn rất lớn đã bị kiểm chế, đương nhiên, hắn hoàn toàn có thể thông qua thị trường chứng khoán tiến hành điều tiết khổng lồ, tin tức Tả Thị trúng thầu vừa truyền ra, giá cổ phiếu tất nhiên sẽ tăng theo, nhưng mà tôi kịp thời tiết lộ tin tức giá yết định của Hoắc thị bị lộ, phòng điều tra thương nghiệp nhất định sẽ nhúng tay vào điều tra, cứ như vậy, cổ phiếu đang lên của Tả Thị tất nhiên sẽ nhanh chóng rớt giá một cách thảm hại, còn Hoắc Thị hoàn toàn có thể âm thầm mua vào hàng loạt cổ phiếu bị Tả Thị rao bán trên thị trường, không cần nhiều, chỉ cần 25%, em có biết con số này có ý nghĩa gì không?"

Úc Noãn Tâm cảm giác được trong lòng rét lạnh, kể cả lưng cũng đều cảm thấy lạnh cóng, nàng nhìn chằm chằm vào Hoắc Thiên Kinh, chờ hắn nói hết.

Đôi môi của Hoắc Thiên Kinh gần như chạm vào môi nàng, nàng thấy được sự lạnh lùng và tàn nhẫn tỏa ra từ mắt của hắn, hắn gần từng tiếng nói: "25% có nghĩa từ nay về sau Tả Thị sẽ bị Hoắc Thị thôn tính, mà tôi sẽ trở thành cổ đông lớn nhất của Tả Thị!"

"Lăng Thần sẽ không để cho anh thực hiện được!" Úc Noãn Tâm trong lòng run lên, nàng lạnh lùng nhìn hắn, cũng gần từng tiếng trả lời.

Hoắc Thiên Kinh giống như bị lời của nàng chọc cười, đứng dậy, lúc nhìn về phía nàng lần nữa thì trong mắt đã khôi phục vẻ trầm tĩnh vốn có

"Tôi biết hắn đã công bố ra ngoài tin tức đầu tư giai đoạn đầu, hắn cũng chỉ có thể làm như vậy, nếu không làm sao ổn định được thị trường cổ phiếu?"

"Sở dĩ Lăng Thần làm như vậy còn có một nguyên nhân, đó chính là anh ấy căn bản sẽ không rơi vào vụ kiện tội phạm thương nghiệp!" Úc Noãn Tâm lãnh đạm nói thêm một câu.

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, lắc lắc đầu ra vẻ tiếc nuối: *"Sở dĩ hần chưa có việc gì, chỉ là vì tôi chưa đem chứng cứ trực tiếp trình lên!"*

Cái gì?

Úc Noãn Tâm nghe xong thân thể run lên, không thể tin nổi nhìn Hoắc Thiên Kinh.

Dường như hần đã sớm dự đoán được nàng sẽ có phản ứng như vậy, cong miệng một cách hài lòng, cầm lấy một tài liệu trên bàn giao lên

"Đây là chứng cứ Tả Thị thu được giá yết định của Hoắc Thị, chỉ cần giao cho phòng điều tra thương nghiệp, tôi nghĩ bọn họ sẽ rất vui vẻ tiếp tục điều tra!"

Úc Noãn Tâm nhìn tài liệu trong tay hần, biết hần không có bịa đặt! Người đàn ông này trù tính lâu như vậy, sao có thể không giữ lại lợi thế. Nghĩ tới đây, rốt cục nàng đã hiểu rõ tất cả...

"Hoắc Thiên Kinh, anh không có đem chứng cứ này giao cho phòng điều tra thương nghiệp mà lại chờ tôi tới, chẳng qua là anh muốn ép tôi rời xa Lăng Thần, làm cho anh ấy càng rơi sâu vào tuyệt vọng hơn nữa!"

"Không sai, em rất thông minh, chỉ cần em ngoan ngoãn quay lại bên cạnh tôi, rời xa Tả Lăng Thần trở thành người của Hoắc Thiên Kinh tôi, tất cả đã qua tôi sẽ không truy cứu nữa!" Hoắc Thiên Kinh bốn cột nhìn nàng, ánh mắt tham lam như dã thú.

"Nếu như tôi cự tuyệt thì sao?" Úc Noãn Tâm tin rằng người đàn ông này rất khó đối phó, lạnh lùng nói.

"Em hoàn toàn có thể thử xem, tôi nghĩ nếu như em thực sự muốn cãi lại ý của tôi, như vậy Lăng Thần của em cả đời này đều phải ở trong tù!" Hoắc Thiên Kinh cười rất thoải mái nhưng lại khiến cho người ta sợ hãi không thể xem thường...

Lòng Úc Noãn Tâm theo tiếng nói của hần mà đập "thình thịch" một tiếng

"Anh có ý gì?"

Nếu như đơn giản chỉ là để lộ bí mật thương nghiệp, loại tình huống này chỉ cần mời luật sư biện hộ thì có thể không cần lo lắng, đến lúc đó chỉ cần nộp tiền phạt là được, nhưng Hoắc Thiên Kinh nói vậy chẳng lẽ còn có sự tình gì khác?

"Noãn, tôi là một người làm ăn, tất nhiên trước khi làm việc gì sẽ lo lắng chu toàn tất cả, chuyện gì đối với tôi có lợi thì tôi sẽ lại càng lợi dụng"

Hoắc Thiên Kinh ném tài liệu trong tay sang một bên, cười cười nói: *"Ở đây không đơn giản chỉ là chứng cứ để lộ bí mật thương nghiệp, còn có chứng cứ Tả Lăng Thần hợp tác với tổ chức rửa tiền quốc tế! Noãn, tổ chức rửa tiền quốc tế luôn bị phòng điều tra thương nghiệp coi là đối tượng truy nã, tôi nghĩ việc ấy em không thể không biết."*

Úc Noãn Tâm hô hấp trở nên dồn dập, nàng không nói lời nào tiến lên mở tài liệu ra.

Quả nhiên đúng theo như lời hần nói, trong tài liệu có ghi chép tường tận tất cả hoàn cảnh và số liệu giao dịch, mà lần này Tả Lăng Thần không ngờ lại bị cuốn vào trong đó.

Sao có thể như vậy?

"Soạt" Nàng đóng tài liệu lại, đôi mắt đẹp lộ vẻ kiên định: *"Lăng Thần anh ấy sẽ không biết rõ mà còn có tình vi phạm đâu!"*

"Thật là một cô gái ngốc..."

Hoắc Thiên Kinh tựa như triu mến nhìn nàng, sau một phút từ phía sau ôm lấy nàng, khuôn mặt anh tuấn cúi xuống, đôi môi ám muội để bên tai nàng: *"Trên thương trường không có ai là trong sạch, tôi là như vậy, Tả Lăng Thần cũng sẽ là như vậy, em cho là chồng sắp cưới của em là thiên sứ cao cao tại thượng sao? Không ngại nói cho em biết, Tả Lăng Thần cũng giống như tôi, chúng tôi đều cùng là một loại người, để thu được lợi ích sẽ không từ vận dụng các loại thủ đoạn, thậm chí là giết người!"*

Thân thể của Úc Noãn Tâm run lên, không biết là do hần ôm hay bởi vì lời hần nói...

"Anh nói dối..." Nàng không tin Lăng Thần là người tàn nhẫn như vậy.

"Em có thể cho rằng tôi nói dối, không sao cả, thế nhưng tôi muốn nói cho em biết, hạng mục này trên thực tế là tổ chức rửa tiền quốc tế lợi dụng một công ty ma, thông qua quan hệ vương thất để tổ chức đấu thầu, lợi nhuận thu được tất nhiên là vô hạn, Tả Lăng Thần biết rõ nguồn gốc của hạng mục này mà vẫn hợp tác, đây là tác phong của hần. Cũng đúng, nếu như không có những chứng cứ và tư liệu này, bất kỳ ai cũng không thể làm gì Tả Lăng Thần được!"

Bàn tay to lớn của Hoắc Thiên Kinh vẫn ôm chặt nàng như cũ, lồng ngực cứng rắn dán vào sau lưng nàng, không khỏi làm nàng cứng đờ...

Nàng biết, nếu hần nói cho nàng những thứ này, nhất định đã nắm chắc thắng lợi! Lúc trước trong lòng nàng vẫn cho rằng chuyện này là do Phương

Nhan đứng lên, cho dù Hoắc Thiên Kinh muốn đối phó Tả Lăng Thần, nàng cho rằng hắn cũng không có khả năng quá tuyệt tình, bởi vì Phương Nhan là vợ chưa cưới của hắn, lẽ nào hắn có thể đem vợ chưa cưới của mình đưa vào tù sao?

Nhưng nàng trăm tính ngàn tính cũng không qua được Hoắc Thiên Kinh đa mưu túc trí, lòng dạ của hắn sâu tới mức nào rồi cuộc hôm nay nàng đã được lĩnh giáo!

Không sai, chỉ dựa vào việc để lộ bí mật thương nghiệp thì có thể tạo cho Lăng Thần bao nhiêu đá kích đây?

Hắn muốn chính là triệt tới cùng!

Úc Noãn Tâm lẳng lặng đứng đó, tuy rằng tay nàng đang khẽ run run, tuy rằng nàng rất muốn lập tức đẩy Hoắc Thiên Kinh ra mà rời khỏi nơi đây, nhưng nàng cố kìm nén. Hoắc Thiên Kinh người này làm việc luôn luôn tàn nhẫn, đúng là nàng có chút lo sợ nếu lỡ như nàng phá cửa ra ngoài, hậu quả của Lăng Thần sẽ như thế nào đây.

Nếu hắn đã cố tình đối nàng đến, sẽ không từ bỏ ý đồ!

"Noãn, tôi giữ lại chứng cứ không có đưa ra, nguyên nhân là vì em!"

Hắn ôm sát thân thể nàng, đôi môi gọi cảm nhẹ nhàng phủ lên vành tai xinh xắn của nàng, giọng nói trầm thấp cũng mang theo tiếng nỉ non.

"Tả Lăng Thần có thể kinh doanh Tả Thị của hắn như cũ hay không, hoàn toàn do em quyết định..."

Trong mắt Úc Noãn Tâm dần dần tràn ngập giá rét, loại giá rét này từ trong lòng nàng chậm rãi thẩm thấu ra đến bên môi, biến thành nụ cười lạnh...

"Tôi chỉ là công cụ để anh đã kích Lăng Thần mà thôi, tuy tôi không biết rốt cuộc anh và Lăng Thần có cừu hận gì, nhưng tôi biết nỗi hận của anh đối với anh ấy cho dù anh ấy ngồi tù cả đời cũng không thể tiêu hết, anh muốn cho anh ấy cả đời sống trong đau khổ, cho nên không ngừng cướp đi hạnh phúc vốn thuộc về anh ấy."

Nàng xoay người, nhìn hắn không chớp mắt, chậm rãi phun ra một câu: *"Tôi nghĩ Phương Nhan cũng từng thuộc về Lăng Thần đúng không?"*

Nàng không phải kẻ ngốc, sự quan tâm của Phương Nhan đối với Lăng Thần đã vượt quá mức bạn bè bình thường, làm sao một người phụ nữ có thể tình nguyện tôn thờ chồng sắp cưới của mình chỉ bởi muốn đi giúp đỡ một người bạn? Chỉ có thể có một nguyên nhân, đó chính là trong lòng Phương Nhan tồn tại sự áy náy đối với Tả Lăng Thần!

Vì sao cô lại áy náy, nghĩ đến đây cũng chỉ có một điểm, đó chính là bọn họ đã từng là người yêu!

Khi Noãn Tâm ý thức được điều ấy thì lòng của nàng mơ hồ đau đớn, nàng biết Lăng Thần rất yêu mình, thế nhưng mọi phụ nữ đều sẽ để ý đến việc trong lòng người đàn ông mà mình yêu nhất đã từng yêu một phụ nữ khác...

Trong giây lát, trong mắt của Hoắc Thiên Kinh lướt qua một tia phức tạp, giống như đối với tiếng than của nàng hoặc là đối với dũng khí của nàng có vài phần khen ngợi.

Thấy hắn không nói, Úc Noãn Tâm đột nhiên nở nụ cười, nhưng lại là một nụ cười lạnh thấm đến xương tủy...

"Trước đây là Phương Nhan, bây giờ là tôi! Đối với anh mà nói, hạnh phúc của Tả Lăng Thần chính là bất hạnh lớn nhất của anh, cho nên anh phải cướp đi từng thứ một! Hoắc Thiên Kinh, anh thực sự rất đáng thương! Nếu như tôi là anh tôi thà nhảy lầu tự tử, mà thôi..." Nàng giả vờ nhìn hắn tiếc rẻ, lại tiếp tục nói: *"Phụ nữ bên cạnh anh đều là công cụ âm mưu, người phụ nữ duy nhất muốn cưới cũng là công cụ dùng để trả thù người khác, cả đời này anh nhất định phải cô độc, bởi vì anh cần bản không hiểu yêu, cần bản không hiểu "tình là cái gì" "*

Lời của nàng còn chưa nói xong, cằm đã bị bàn tay to của hắn hung hăng nắm chặt lấy, mạnh đến nỗi nàng muốn chảy nước mắt, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, dùng ánh mắt tràn đầy tức giận lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn.

Nàng biết những lời này đã chọc giận tới hắn, không khó để nhận ra điều đó từ ánh mắt đột nhiên trở nên cực kỳ âm hàn cùng chiếc cằm cứng ngắc của hắn. Nàng cố gắng buộc bản thân không nên sợ hãi, tuy nhiên nàng rõ ràng cảm nhận được khí tức nguy hiểm càng ngày càng dày đặc bao phủ toàn thân hắn...

Tiếng chuông cảnh báo đột nhiên vang lên trong lòng Úc Noãn Tâm, nàng nói đúng lòng hắn rồi đi? Nhìn dáng vẻ như ma vương chuyển thế, lạnh lùng đáng sợ này của hắn, tốt nhất là bây giờ hắn bóp chết nàng đi, bằng không sau này nàng nhất định sẽ không để hắn sống yên ổn!

Ngay lúc nàng cho rằng hắn sẽ đánh mình thì Hoắc Thiên Kinh lại buông cằm nàng ra, đột nhiên cong miệng từ từ cười lớn, mạnh mẽ áp sát vào, hơi thở nam tính lạnh lẽo lập tức bao phủ xung quanh Úc Noãn Tâm.

"Anh muốn làm gì?"

Úc Noãn Tâm kinh hãi, bộ dáng này của hắn còn đáng sợ hơn về tức giận vừa rồi, lưng nàng lập tức cứng đờ, về cảnh giác trên mặt sớm đã thay thế về lạnh lùng vừa rồi!

"Tôi làm em căng thẳng sao? Vừa rồi không phải em nói rất dũng cảm sao?" Biểu tình chống đối của Úc Noãn Tâm ở trong mắt của Hoắc Thiên

Kính lại là một loại khiêu chiến không lời!

Sao chứ?

Hắn khiến nàng chán ghét như vậy sao?

"Em đã đoán được quan hệ trước kia của Phương Nhan và Tả Lăng Thần, vậy nên hiểu rõ, Hoắc Thiên Kinh tôi có thể làm được lần đầu tiên, dĩ nhiên cũng có thể làm được lần thứ hai!"

Bên môi Hoắc Thiên Kinh nở ra một nụ cười "ngây thơ vô hại", đôi mắt lóe ra tia sáng sắc như mắt chim ưng. "Cho nên đừng cố gắng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, tôi đã nói sẽ cho em một cơ hội cuối cùng! Tả Lăng Thần ngồi tù hay là văng vẳng ngồi ở vị trí chủ tịch của hắn, vậy phải xem em rồi!"

Úc Noãn Tâm nghe xong, trái lại chỉ là lẳng lặng nhìn hắn, lửa giận trong nháy mắt đã biến mất, khuôn mặt xinh đẹp im lặng như một pho tượng làm bằng ngọc, sau một lúc lâu, rốt cuộc nàng nhếch môi, nhưng đó là một nụ cười gượng gạo châm chọc...

"Hoắc Thiên Kinh, anh đã có được thứ anh muốn, tôi còn có thể có lựa chọn nào khác sao? Khi tôi bước vào căn phòng làm việc này thì có nghĩa tôi đã thua rồi!"

Giọng của nàng trở nên cực kỳ bình tĩnh và lý trí, gần từng tiếng mà nói: "Tôi đáp ứng anh rời xa Lăng Thần, ở bên cạnh anh một năm! Nhưng anh phải thực hiện lời hứa của mình, đem những chứng cứ này tiêu hủy!"

Úc Noãn Tâm nói xong, cứ tưởng rằng Hoắc Thiên Kinh sẽ gật đầu, chột thấy bàn tay to của hắn vẩy qua, lắc đầu cười nhẹ.

Tim nàng đập không ngừng, hắn còn muốn làm cái gì? Nàng đã ra một quyết định mà cả đời này chính mình cũng không tha thứ được rồi, hắn dĩ nhiên lại cự tuyệt?

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Cô bé ngoan, hiện tại tôi muốn không chỉ là một năm!" Hoắc Thiên Kinh thờ dãi, hơi thở nóng bỏng phun lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ngữ khí tuy nhẹ nhưng khiến nàng hoàn toàn tuyệt vọng.

"Trở thành người đàn bà của tôi... Ở lại bên cạnh tôi, cho đến khi tôi chán mới thôi!"

Hắn tới gần nàng, tiếng nói ma mỵ chậm rãi buông xuống, "Nói khó nghe một chút, em chính là nhân tình của tôi, lúc nào buông tha cho em còn phải xem tâm trạng của tôi, có lẽ là cả đời!"

Tuy rằng ngay cả hắn cũng không biết quyết định này đến tột cùng là xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng hắn biết một điều thân thể của người phụ nữ này khiến hắn thêm nhỏ dãi không quên, đã như vậy, hắn sẽ không ủy khuất nhu cầu của bản thân!

Lời của Hoắc Thiên Kinh rốt cuộc đã thành công đánh tan vẻ lạnh lùng bình tĩnh trong mắt Úc Noãn Tâm

Nàng đột nhiên tròn to đôi mắt đẹp, vẻ mặt không thể tin nổi: "Hoắc Thiên Kinh, sao anh có thể lật lọng như vậy? Lần trước rõ ràng anh đã nói chỉ là một năm, là anh nói sẽ cho tôi một cơ hội cuối cùng! Anh dựa vào cái gì mà phủ định lời mình đã nói?"

Hoắc Thiên Kinh không giận mà còn cười, bên môi nở một nụ cười cuồng dã: "Dựa vào việc tôi đã để ý em rồi..."

Tiếp đó, đôi môi của hắn vô cùng thân thiết dờn đến cánh môi hồng của nàng, dán sát vào môi nàng, ái muội nói nhỏ: "Đột nhiên tôi cảm thấy thời gian một năm dường như quá ngắn, có trách thì nên trách cơ thể của em quá mê người đi, mà theo như lời tôi nói cho em một cơ hội cuối cùng hẳn là đúng rồi, cho em cơ hội cuối cùng cầu xin tôi! Tôi không chỉ muốn em ở lại bên cạnh tôi, còn muốn em cam tâm tình nguyện ở lại!"

"Hoắc Thiên Kinh, anh không nên quá đáng, tôi đã đáp ứng anh rời xa Lăng Thần, anh không có quyền yêu cầu hơn nữa!" Úc Noãn Tâm hận đến nghiến răng, trong mắt lộ vẻ hận ý.

"Đương nhiên là tôi có quyền!"

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy, hắn cúi đầu cười ra tiếng, tiếng cười hùng hậu vang vọng trong lồng ngực: "Lợi thế trong tay tôi rất nhiều, tỷ như có liên quan đến phim nóng của em, tỷ như tiền đồ của Lăng Thần..."

"Nếu như tôi không đáp ứng thì sao?"

Nàng cắt đứt lời hắn, nâng mắt nhìn hắn, ánh mắt dừng cảm và kiên định: "Cùng lắm thì tôi đem chuyện này nói cho Lăng Thần, anh ấy yêu tôi, dĩ nhiên sẽ không cho anh thực hiện được, cho dù phim nóng phát ra ngoài thì thế nào? Cùng lắm thì tôi không thể làm nghệ sĩ, không thể ca hát cùng đồng nghiệp, anh có thể làm gì được tôi?"

Mái tóc đen dài theo động tác quật cường của nàng mà nhẹ nhàng lay động, che hết một nửa gương mặt xinh đẹp của nàng, lại tăng thêm vài phần quyến rũ.

Cặp mắt sâu thẳm của Hoắc Thiên Kinh vì vậy mà không khỏi âm đạm, hắn phải thừa nhận hắn đã mê muội nàng rồi, nhìn không được muốn nếm thử sự ngọt ngào của nàng một lần nữa, sau ba năm, lần thứ hai chiếm được thân thể của nàng, hắn đã quyết định muốn nàng! Bất chấp tất cả cũng phải có được nàng!!!

Hắn cúi đầu cười ra tiếng, giống như nghe được một câu chuyện rất buồn cười.

"Thật là có khí khái, không biết Úc lão tiên sinh sau khi nghe được những lời này của em, có thể hay không bị vẻ cứng cỏi của con gái mình kích động đến rơi nước mắt đây? Hoắc là bệnh tình liền chuyển biến tốt đẹp?"

Tay hắn khẽ vuốt tóc nàng, sau đó dịu dàng nhìn chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, cảm nhận được động mạch cổ của nàng đập mạnh mẽ.

Ngực khí lạnh lùng tới mức không gì sánh được!

Úc Noãn Tâm hít một hơi, bỗng giương mắt lên, đôi mắt vô cùng trong trẻo nhìn thẳng vào mắt hắn, sau một lúc lâu, cổ kim nén sợ hãi trong lòng, gần từng tiếng nói:

"Đây là lợi thế thứ ba của anh?"

Hoắc Thiên Kinh cười hải lòng, nhẹ nhàng nhéo chiếc mũi nhỏ của nàng, trong mắt tràn ngập sùng nịch, sau đó, cúi người cho nàng một cái hôn tán thưởng: *"Thực sự là tôi càng ngày càng thích sự thông minh và bình tĩnh của em."*

Úc Noãn Tâm lạnh lùng nhìn hắn, sau đó cười với hắn, cười một cách thật mỉa mai, thật bất lực...

"Hoắc đại tổng tài cao cao tại thượng lại có thể dùng cách uy hiếp tâm thường như vậy, thực sự là thật đáng thương..."

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: – Bi ai

Hoắc Thiên Kinh không giận mà còn cười, nhưng là trong đáy mắt thâm sâu lại hiện lên ánh cười khiến người ta phải rét run, ánh mắt hắn chậm rãi trút xuống, dừng lại ở khuôn mặt của Úc Noãn Tâm.

"Phương pháp không cần mới, cũng không cần nhiều, chỉ cần dùng có hiệu quả là được".

Hắn đưa tay giữ lấy gáy nàng, bắt nàng phải nhìn thẳng hai mắt của hắn. *"Trên chiến trường người nào có càng nhiều lợi thế thì tỷ lệ thắng càng lớn, em nói sao?"*

Lòng Úc Noãn Tâm tựa như rơi vào vực sâu mà không đáy, không thể chạm đất, nàng biết Hoắc Thiên Kinh có bản lĩnh tra ra chuyện của ba nàng, thì tự nhiên đã nắm chắc phần thắng rồi, nàng có thể không để ý đến chính mình, thậm chí không để ý Tả Lăng Thần, cũng không thể không bận tâm đến ba mẹ nàng.

"Anh không được quý rầy ba mẹ của tôi." Trong giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng lộ ra một chút ôn nhu, như là khẩn cầu hoặc như là mệnh lệnh, nhưng trong ánh mắt lại có sự kiên cường tỏa ra khắp nơi...

Những lời nói này có ý nghĩa là phòng tuyến luôn luôn kiên trì của nàng rốt cục đã sụp đổ.

"Noãn Tâm à! Yêu cầu của tôi rất đơn giản chỉ cần em cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh tôi, thì tất cả sẽ đều trời yên biển lặng"

Hoắc Thiên Kinh di chuyển bàn tay to lớn đang giữ chặt cái ót của nàng dời đi, vỗ nhẹ đằng sau hông của nàng một cái, liền xoay người đi tới ngồi xuống ghế tổng tài, nhìn khuôn mặt dần dần trở nên trắng bệch của Úc Noãn Tâm với một phong thái nhàn nhã mà tự đắc.

"Tôi đáp ứng anh, chỉ mong anh có thể thực hiện đúng lời hứa của mình!" Úc Noãn Tâm quyết định chấp nhận yêu cầu của hắn, nhưng lòng của nàng đã theo quyết định ấy mà từ từ chết đi.

Thì ra trên đời này thực sự có nhân quả tuần hoàn, hiểu được rồi thì rốt cục cũng đã mất rồi, nếu như lúc đầu nàng không chủ động làm quen Hoắc Thiên Kinh, chủ động tiếp cận người đàn ông này, thì vận mệnh của nàng của sẽ không thành như thế này.

Đây là quả đắng một tay nàng tạo ra, không oán được ai. Quả thực dưới sức ảnh hưởng của Hoắc Thiên Kinh, nàng một đường đều gặp may mắn và hiện tại trở thành ngôi sao nổi tiếng, thế nhưng vì thế nàng đã chôn vùi hạnh phúc của cả đời mình, cả đời này nàng và Tả Lăng Thần đã được định trước là có duyên nhưng sẽ không ở cùng một chỗ...

Cho dù sau này cho đợi được tới lúc Hoắc Thiên Kinh không còn hứng thú mình nữa, nàng cũng không có khả năng trở lại bên cạnh Tả Lăng Thần

được, làm sao nàng còn mặt mũi cùng Tả Lăng Thần ở cùng một chỗ chứ?

Nhìn gương mặt Úc Noãn Tâm tái nhợt đến nỗi gần như trong suốt, đáy mắt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên trở nên tối sầm, các ngón tay thon gài đột nhiên vừa nhanh chóng lại vừa chậm rãi buông ra, hắn có thể nhận thấy nàng không hề cam lòng, thậm chí có thể nhìn ra trong mắt và trong lòng nàng chỉ có một mình Tả Lăng Thần!

Chết tiệt!

Lẽ nào trong lòng nàng Tả Lăng Thần thật tốt như vậy sao? Tốt đến độ nàng vì hắn mà liều lĩnh sao?

"Lời tôi đã nói thì nhất định sẽ thực hiện, có điều... tôi thấy em không có chút gì là cam tâm tình nguyện cả!" Nói xong, Hoắc Thiên Kinh bèn lấy một điều xi gà ra, châm thuốc rồi hờ hững nhìn nàng.

Úc Noãn Tâm lẳng lặng chăm chú nhìn hắn, ánh sáng trong mắt tĩnh lặng như hồ nước đọng, càng âm đạm vô thần như chiếc lá thu bay xuống giếng cạn, nàng nhìn hắn như vậy, làm trong lòng Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nổi lên sự thương tiếc không hiểu nổi chỉ trong chớp mắt...

Thân thể vói đường cong tuyệt mỹ hoàn toàn hiện ra trước mắt Hoắc Thiên Kinh, mái tóc mượt như tơ đen như mực, phủ xuống nửa che hờ thân thể, vừa vặn tạo nên hiệu quả như ẩn như hiện, dung nhan của nàng trong suốt như ngọc, trong vẻ đẹp tuyệt trần thấp thoáng sự yên tĩnh tuyệt vọng, đôi mắt đen mờ to tựa hồ như phát ra thứ ánh sáng trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, không vui không lo sợ, nhưng như thế lại gần như khắc sâu trong đáy lòng Hoắc Thiên sự đau lòng thương tiếc, nhu tình tràn ái...

Úc Noãn Tâm đứng ở tại chỗ, không hề nhúc nhích, để mặc hắn dùng ánh mắt nóng rực mà càn quét khắp thân thể mình, mười ngón tay vô lực buông xuống, toàn bộ thân thể tựa như một pho tượng tuyệt mỹ không hề có sinh khí.

Đáy lòng Hoắc Thiên Kinh bắt đầu cảm thấy không vui, kèm theo cảm giác hỗn loạn khó hiểu, người đàn bà trước mắt, cho dù tựa như búp bê thủy tinh, không hề nhúc nhích mà đứng ở nơi đó, nhưng cũng đủ để dẫn đến khát vọng thật sâu trong đáy lòng hắn...

"Lại đây!" Hắn vẫn ngồi tại chỗ, uy nghiêm mà phát ra mệnh lệnh.

Úc Noãn Tâm không nói, cũng không phản kháng, mà nghe lời tiến lên, mùi thơm thoang thoảng trong nháy mắt như bao phủ toàn bộ Hoắc Thiên Kinh, nàng trái lại vẫn đi đến trước mặt hắn mà ngoan ngoãn ngồi lên đùi hắn.

Nàng và hắn từng có quan hệ thể xác, nên tất nhiên cũng hiểu hắn thích thể nào...

"Làm người đàn bà của tôi khiến em không vui sao?"

Tay hắn trực tiếp đặt trên người nàng, phủ lên nơi săn tròn của nàng, dịu dàng bóp chặt, cảm giác đầy đặn săn chắc nhất thời phình lên khiến hắn vô cùng thích thú, bất kể là tỉ lệ, hình dáng đều là thứ mà hắn tha thiết mơ ước và yêu nhất. Chăm chú nhìn lại dung mạo tuyệt mỹ trong lòng kia, lúc này trước mắt hắn liền xuất hiện giấc mộng khao khát nhất ở tận sâu thẳm tâm hồn. Đến đến cực điểm.

Lời nói của hắn rốt cuộc đã khiến Úc Noãn Tâm có phản ứng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nổi lên một chút nghi hoặc nhìn hắn, sau một lúc mới mở miệng: *"Từ hôm nay trở đi, thân thể của tôi sẽ thuộc về anh, nhưng trái tim tôi... vĩnh viễn thuộc về Tả Lăng Thần!"*

Người đàn ông này độc đoán đến khiến mọi người cảm hận, hắn làm sao có thể ích kỷ như vậy, đã chiếm giữ thân thể của nàng, mà còn muốn chiếm giữ luôn cả trái tim của nàng sao? Thực sự là quá buồn cười đi, trái tim nàng đối với hắn có quan trọng sao? Hắn làm sao có thể quý trọng trái tim của người đàn bà nào chứ? Chẳng qua hắn chỉ muốn dùng thủ đoạn để trả thù Tả Lăng Thần mà thôi.

Lời của nàng vừa dứt, bờ vai mịn màng liền bị bàn tay lo lớn của hắn nắm chặt, lực đạo mạnh mẽ làm cho nàng không khỏi cắn chặt răng, cau mày lại vì đau đớn...

Cặp mắt đen kịt của hắn bỗng nhiên nheo lại, dáng vẻ nàng đau đớn khiến hắn phát sinh một chút không muốn và hối hận, bàn tay to lớn lập tức buông ra, trên bờ vai trắng nõn còn lưu lại vết đỏ dễ nhận thấy.

"Người đàn bà ngu ngốc! Em nghĩ tình yêu của em và Tả Lăng Thần là thánh khiết sao? Chờ em biết chính xác hắn là người thế nào, em sẽ phát hiện bây giờ em buồn cười đến nhường nào. Tuy Hoắc Thiên Kinh tôi là ma quỷ nhưng tôi làm việc luôn luôn quang minh chính đại, ngược lại thiên sứ của em.... nói không chừng có rất nhiều bí mật khiến em không tin nổi!" Giọng điệu của Hoắc Thiên ngạo ngất mà băng lạnh, như cái lạnh của băng hàn thẳng chập, ngấm vào tận đáy lòng người.

Khi nàng biết người đàn ông nàng yêu nhất, sau lưng nàng lại có một người đàn bà thay nàng làm ấm giường, nàng còn có thể lý trí được như thế này nữa không?

"Anh có ý gì?" Úc Noãn Tâm nhạy cảm liền hỏi.

Hoắc Thiên Kinh cong miệng cười, *"Chuyện có liên quan tới Tả Lăng Thần từ nay trở đi không còn gì liên quan tới em nữa, cho nên... từ nay về sau em không được nhắc đến bất kỳ chuyện gì hoặc người nào làm tôi mất hứng nữa!"*

Hắn thật sự không thích nhàm chán đi cai quản những chuyện vợ vẫn như vậy!

Trong lòng Úc Noãn Tâm nguội lạnh, khép chặt hai mắt, để mặc đôi môi nóng rực của Hoắc Thiên Kinh di chuyển xuống dưới, hơi thở nam tính ấm áp lập tức bao vây toàn bộ Úc Noãn Tâm, khiến nàng trở nên cực kỳ khó thở.

Trong phút chốc, nước mắt của nàng tuy không chảy ra ngoài, nhưng nó lại đảo lại tiến vào đáy lòng, nỗi đau khổ dường như càng cay đắng gần như không thể chịu đựng được...

Người đàn bà trong lòng đang mềm mại bỗng chốc trở nên cứng ngắt, Hoắc Thiên Kinh một tay nâng gương mặt nhỏ nhắn của Úc Noãn Tâm lên, nhìn thẳng vào nàng!

"Làm người đàn bà của tôi em không thoải mái sao?"

Một câu như mang theo cái lạnh từ địa ngục thốt ra khỏi miệng hắn, gương mặt anh tuấn liền trở nên cực kỳ khó coi, thậm chí là tái nhợt, hắn khát vọng muốn người đàn bà này ở lại bên cạnh hắn, hắn quan tâm nàng quá nhiều, nhưng mà nàng lại luôn có dáng vẻ muốn cách xa hắn cả ngàn dặm

Nhưng điều làm Hoắc Thiên Kinh cảm thấy vô cùng buồn bức chính là mặc dù nàng mềm mại như lụa hay dù nàng lạnh đậm như thế này, thì cũng dễ dàng đảo sâu khát vọng tận đáy lòng hắn. Nàng dùng phương cách trực tiếp nhất, cho dù hành động cực kỳ ngoan ngoãn, nhưng nội tâm vẫn cố chống cự như vậy.

Hắn tuyệt đối không cho phép nàng làm như vậy!

Khóe môi Úc Noãn Tâm thoáng cong lên có chút châm chọc, thoáng, nhưng dễ dàng có thể nhìn thấy...

"Chính như theo lời của Hoắc tiên sinh, có thể là người đàn bà được anh nhìn tới là một niềm vinh hạnh, làm người đàn bà của anh là một chuyện may mắn, nhưng..."

Nàng nhìn hắn, không hề chớp mắt, lạnh lùng nói: *"Chỉ cần anh giữ tôi bên cạnh anh một đêm, tôi sẽ hận anh thêm một đêm!"*

Không sai! Cả đời nàng sẽ hận người đàn ông này, chính hắn đã hủy đi hạnh phúc gần tới tay nàng!

"Không thể nói là, tôi chỉ muốn thân thể của em!" Hoắc Thiên Kinh cố gắng quên đi cảm giác đau đớn cùng cô đơn đang nổi lên nơi sâu nhất trong lòng, tiếng nói lạnh như băng, liền đưa tay bế nàng lên...

"Úc Noãn Tâm, em vĩnh viễn nhớ kỹ, tôi mới là người đàn ông duy nhất của em!" Hắn lạnh lùng cất tiếng nói nhưng là một câu nói có hai hàm nghĩa.

Ba năm trước đây hắn đoạt tấm thân trinh tiết của nàng, thì ba năm sau hắn lại lần nữa được ban cho cơ hội, hắn cũng không dự tính buông nàng ra, sẽ không... quả thực lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, thì ý niệm muốn có được nàng đã bắt gặp sản sinh trong đầu hắn.

Thế nhưng, trong lòng tràn đầy nhục nhã tột độ như vậy, khiến Úc Noãn Tâm không thể nghe ra câu nói hai hàm nghĩa của hắn, khi cánh cửa phòng nghỉ mở ra, cánh tay cứng đờ trong nháy mắt lặng lẽ trượt xuống...

Nàng biết, bắt đầu từ thời khắc bị người đàn ông này ôm vào phòng nghỉ, cũng đã như định trước nàng sẽ không có hạnh phúc và tình yêu được nữa...

"Noãn Tâm em biết không? Những bài báo về em đều đã được sắp xếp sang tới giữa năm tới, những người này thật đúng là có thể lực, trước đây đám đó tâm cao khí ngạo, mà bây giờ cho dù em là người mới thì bọn họ nhìn em sắc mặt tất cả đều thay đổi." Giữa hành lang công ty, Tiểu Vũ không chút ngưng ngừng bình phẩm những người đó từ đầu tới chân, lời nói nói với vẻ khinh khi còn thêm cả bĩu môi.

Bây giờ nàng vậy mà đã trở thành một trong những người đại diện đắt giá nhất của công ty, nguyên nhân là bởi vì nàng đã bắt đầu bước trên con đường gặp nhiều may mắn, sự thành công của nàng là một minh chứng chính xác nhất.

"Noãn Tâm nhìn xem, những người này đều là đến mời em đóng phim, hiện giờ em có giá trị so với trước đây rất nhiều, biết không công ty đang cân nhắc giúp em tăng giá diễn xuất, cho nên không phải bộ phim nào em cũng phải diễn, quan trọng là chọn kịch bản, chọn đạo diễn, chọn vai diễn!" Tiểu Vũ đọc đường đi đều lải nhải không thôi.

Nói thao thao bất tuyệt một hồi, liền nhận thấy Úc Noãn Tâm dường như không nghe gì cả, đôi mắt đẹp lộ ra một tia thần thờ, hoặc như là đang tự hỏi điều gì.

"Noãn Tâm..." Tiểu Vũ dừng bước. hoảng hốt đưa tay lên hươu hươu trước mặt nàng.

Hả?

Úc Noãn Tâm lúc này mới có phản ứng lại, ngẩn người, sau đó nói: *"Chuyện của em chị kiểm soát là được rồi."*

"Tiểu Vũ trở nên có chút kinh ngạc, "Noãn Tâm hai ngày nay em làm sao vậy? Bộ dạng lúc nào cũng như không yên? Chị xin em, hiện tại con đường sự nghiệp của em đang phát triển, trước đây công việc của em không nhiều, chị còn kiểm soát được, nhưng bây giờ thì không nổi, chị tiếp nhận một thông cáo thôi cũng đã sắp làm chị không tiêu hóa nổi, chị nghĩ phải sớm một chút sắp xếp cho em một trợ lý mới nữa mới được."

"À, cũng được." Tiểu Vũ tiếp tục lải nhải, trong lòng hưng phấn với tình hình hiện tại, ngược lại Úc Noãn Tâm cực kỳ lãnh đạm, tựa như chuyện đang

nói không hề liên quan đến mình.

Tiểu Vũ nghe vậy liền nhú mày lại, quan sát từ trên xuống dưới Úc Noãn Tâm một phen, rồi mới bỗng nhiên bừng tỉnh ngộ: "*Noãn Tâm à, em và Tả tiên sinh đang giận đối nhau phải không? Thế nào mà hai ngày nay không thấy hẹn hò với nhau vậy?*"

Những lời này đột nhiên có tác dụng ngay, Úc Noãn Tâm chợt dừng bước, ánh mắt vốn điềm tĩnh liền nổi sóng, sắc mặt cũng trở nên có chút thay đổi khác thường.

"Làm sao vậy? Chẳng lẽ... bị chị nói trúng rồi sao?" *Tiểu Vũ thấy thế liền hỏi, lời nói cũng trở nên vô cùng dè dặt.*

Đôi mắt đẹp của Úc Noãn Tâm dần trở nên âm trầm, nàng không nói gì, mà xoay đầu chuyển hướng đi về phía bên kia, tuy nàng không nói gì thêm, nhưng lúc nàng đột nhiên quay đầu đi, Tiểu Vũ thoáng nhìn thấy trong đôi mắt đẹp của Noãn Tâm như ẩn như hiện màn nước mắt.

Tại sao có thể như vậy?

Tim Tiểu Vũ thoáng đập "thình thịch" một cái.

Úc Noãn Tâm đã tránh gặp Tả Lăng Thần hai ngày ngày, nhưng khi gần đến ngày kết hôn, nàng biết nàng không thể tiếp tục tránh né nữa.

Hoắc Thiên Kinh quả thực đã giữ lời, ngày đó, sau khi nàng mệt mỏi rồi đi khỏi phòng nghỉ của hắn, thì cỗ phiếu của Tả thị lập tức đã trở nên ổn định, liền cho tới hôm nay, vụ án điều tra tiết lộ bí mật thương nghiệp không tiếp tục truy cứu nữa, giao dịch của Tả thị với các tổ chức quốc tế cũng đều không hề bị tổn hại chút nào, ngày hôm qua Tả thị cũng đã bắt đầu chính thức khởi động kế hoạch đầu tư số một đó.

Hoắc Thiên Kinh không có tiếp tục truy cứu, nguyên nhân chính là đã tìm được một cơ hội nữa để hung hăng đâm Tả Lăng Thần một nhát! Mà nàng chính là quả tạ để Hoắc Thiên Kinh tấn công Tả Lăng Thần!

Nếu là khả năng đó, nàng tình nguyện sống như người thường, nhìn đám trẻ dễ thương hoạt bát kia, nàng không khỏi đau đớn trong lòng. Đám trẻ muốn dần thân vào con đường giải trí rất nhiều, ai cũng đều ôm giấc mộng chờ mong một ngày tỏa sáng, nhưng bọn họ không nghĩ tới "hoi cao thì không chịu nổi lạnh" là cái lạnh nhức nhối thế nào, nhất là lại thân bất do kỷ!

Thầy dạy khiêu vũ đang dạy người con gái này động tác vũ đạo, đúng là động tác cực kỳ nhịp nhàng, mỗi một động tác đều hiển hiện đầy đủ sức sống tuổi trẻ, trong đó có một cô gái nhảy đẹp nhất, có thể nhận thấy cô ta có năng khiếu khiêu vũ hiện đại thiên bẩm.

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Án Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: – Mạch Khê

Động tác của cô ta rất đẹp, lại cực kỳ mềm dẻo, chỉ có điều... tướng mạo và vóc người của cô cũng rất đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ tây phương, tuy rằng đã lấm tấm mồ hôi, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, khuôn mặt trắng nõn vì vận động kịch liệt mà trở nên ngày càng hồng nhuận, càng tăng thêm một phần quyến rũ làm người ta không dời mắt được.

Có điều... cô càng như là đang trút bỏ nỗi lòng vậy! Thông qua điệu nhảy để trút bỏ!

Úc Noãn Tâm học khiêu vũ từ nhỏ, tuy rằng quen múa cổ điển, nhưng tự nhiên cũng có thể nhìn ra được, chỉ là...

Nàng hơi nhú mày lại, tỉ mỉ quan sát người con gái trẻ tuổi qua một lớp kính cửa sổ.

Nhìn rất quen, hình như đã từng gặp ở đâu đó...

Đôi mắt đẹp trong veo bắt đầu nổi lên vẻ tự lự, sau một lúc lâu, nàng chợt nhớ ra... cô gái này không phải đã từng nhìn thấy trong thang máy hay sao? Lúc đó cô bị mấy người vạm vỡ mang đi...

Cô ta...

Tiểu Vũ đứng bên cạnh thấy nàng không nhúc nhích mà cứ nhìn về một chỗ, còn tưởng rằng nàng còn bị bao vây trong nỗi đau khổ, tiến lên xin lỗi rồi nói: "*Noãn Tâm, thực xin lỗi nha, chị không phải cố ý muốn nhắc đến Tả tiên sinh...*"

"*Tiểu Vũ... Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của cô, chỉ chỉ vào cô gái bên trong nói: "Cô ta cũng là nghệ sĩ của công ty sao?"*

Tiểu Vũ nghi hoặc tiến lên, theo hướng ngón tay nàng chỉ lúc nãy, chỉ nhìn thoáng qua liền quay đầu nhìn Noãn Tâm kinh ngạc hỏi: "Noãn Tâm, em không phải dễ quên như vậy chứ? Người đó từng gặp qua rồi mà!"

"Ồ?" *Úc Noãn Tâm sững sốt, nàng quả thực đã gặp qua cô ta, nhưng chỉ là lúc ở trong thang máy mà thôi*

Tiểu Vũ nhún nhún vai nói: "Nhìn em đúng là người vô tâm, cô ấy là Mạch Khê, lần trước trong danh sách đề cử tài năng mới cũng có cô ta mà"

Úc Noãn Tâm mới chợt nhớ ra, không sai, lúc đó cô gái này đúng là nằm trong danh sách, chỉ là lúc đó nàng không có quan tâm mà thôi, thì ra là như thế, nếu không sao khi nhìn thấy cô gái này, nàng lại thấy có chút quen mắt chứ.

"Cô ấy là nghệ sỹ vừa mới ký hợp đồng sao?" *Úc Noãn Tâm hiếu kỳ hỏi thăm.*

Tiểu Vũ hì hì trả lời nàng: "Cô ấy vừa được đề cử thì lập tức đã bị công ty cướp đi ký hợp đồng. Cô gái Mạch Khê này đúng thật không hề đơn giản, lai lịch cũng không nhỏ nha."

"Vì sao lại nói như vậy?"

Tiểu Vũ bĩu môi. "Cái cô gái trẻ này rất thần bí, nghe nói cô ta có chỗ dựa rất vững chắc phía sau, gia thế bối cảnh cũng không đơn giản, nói chung người đàn ông bao dưỡng của cô ta cũng không phải là người chủ nhân đơn giản. Hơn nữa Mạch Khê này rất có cá tính, bởi vì hình tượng của cô ta tốt đẹp, hơn nữa bối cảnh lại thần bí, nên rất nhiều đạo diễn khắp nơi muốn tìm cô ta, thế nhưng cô ta liên tục ý sẽ không bước vào giới điện ảnh và truyền hình, cả đời chỉ biết ca hát và khiêu vũ. Em nói xem cô gái đó có phải rất kỳ quái không, sao lại có cô gái nào ngu ngốc như vậy, cơ hội đến trước mắt cũng không biết giữ lấy.

"... Ít nhất... cô ấy còn có thể tự do lựa chọn..." Trong lòng Úc Noãn Tâm thoáng suy tư mà lẩm bầm.

Có thể tự mình lựa chọn tất nhiên là tốt rồi, có thể giữ vững lý tưởng của chính mình thực là một chuyện xa xỉ, nhất là trong giới giải trí bèo dạt mây trôi này, mấy người có thể từ đầu đến cuối hoàn thành được ước nguyện ban đầu chứ?

Mỗi người nghệ sỹ lúc mới bắt đầu bước vào nghề đều là thê son sắt muốn xông ra đất trời một phen, mỗi khuôn mặt xinh đẹp hay diễn trai đều tràn ngập sự đơn thuần bản chất nguyên thủy nhất, nhưng thời gian trôi qua, mộng tưởng dần dần bị hiện thực bao phủ. Trong làng giải trí, hiện thực tàn nhẫn được che giấu đi đằng sau một lớp khăn đẹp đẽ. Người ôm ấp mộng tưởng sẽ trở nên không hề còn chân thật nữa, thậm chí có đôi lúc, sau khi liếc nhìn mình trong gương, ngay cả chính mình cũng đã không còn nhận ra nữa...

Úc Noãn Tâm nhìn về phía Mạch Khê còn đang múa, cô hình như không biết mệt, mặc dù mồ hôi đã đổ như mưa, chẳng hiểu sau, trong đầu Noãn Tâm thoáng hiện ra hình ảnh người đàn ông cao to lạnh lùng trong thang máy, một thân mặc âu phục màu đen, khiến nàng nhìn thấy mà rét run không chịu nổi...

Người đàn ông kia rốt cuộc là ai? Lẽ nào... là người bao dưỡng cô gái kia? Nhìn qua có vẻ không giống lắm.

Nàng chợt cảm thấy có chút thương hại... cho dù như thế nào, chỉ mong cô gái kia may mắn hơn mình thôi.

Đang nghĩ ngợi, Tiểu Vũ trộm cười, tiến lên nói: "*Noãn Tâm, em đúng là ở trong phúc mà chẳng biết phúc, bạch mã hoàng tử của em đã tới, chắc là tới xin lỗi em."*

Úc Noãn Tâm kinh hãi, quay đầu nhìn lại...

Hành lang vốn âm ỉ đột nhiên trở nên yên lặng... dường như ngăn ngừ chỉ trong vài giây đồng hồ.

Tà Lăng Thần lững thững đi về phía Úc Noãn Tâm, trên hành lang có một vài ngôi sao cùng người đại diện, bọn họ đang ngồi nghỉ cũng đều để ý, thậm chí trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ hâm mộ cùng đố kỵ...

Trong tay anh là một bó hoa lớn màu xanh trầm như biển cả, làm Úc Noãn Tâm đắm chìm miên man, đó là loài hoa nàng yêu nhất, hoa an độ sinh...

Ánh sáng buổi chiều từ bên cửa sổ hành lang chiếu rọi xuống đất, tựa như lúa vàng rơi xuống người Tà Lăng Thần, làm bóng dáng cao lớn của anh càng trở nên to lớn hơn.

Gương mặt anh tuấn tựa như có một màn sương mờ bao phủ, đôi môi hoàn mỹ hơi lộ nét cười, càng trở nên mị hoặc, đôi mắt đen thâm sâu kia không hề chớp mắt nhìn vào Noãn Tâm, đôi mắt tựa như biển sâu không nhìn thấy đáy chăm chú nhìn nàng tràn đầy thâm tình.

Có một khác, Úc Noãn Tâm bị xúc động mãnh liệt bởi nụ cười trên môi anh, ngay sau đó trái tim như thoáng bị xé rách đau đớn cùng tuyệt vọng...

Công khai đến công ty như vậy, là Tà Lăng Thần lần đầu tiên làm.

Bước chân tiến đến của anh ưu nhã đến cực điểm, cử chỉ động tác đều có phong thái quý tộc.

Các nữ nghệ sỹ xung quanh đều quên cả ngôn ngữ cùng động tác của chính mình.

Tà Lăng Thần đi tới trước mặt Úc Noãn Tâm, mỉm cười...

Bên môi cong lên ôn nhu, thoáng như hoa lê đầu xuân làm tan nát cõi lòng nàng không thôi...

"*Noãn Tâm, áo cưới đã thiết kế xong rồi, anh cùng em đi thử thôi.*" Anh chăm chú nhìn nàng, lời nói cực kỳ nhu tình, hầu như không nhận ra ánh mắt khiếp sợ của nàng.

Mọi người ồ lên... trong ánh mắt càng lộ vẻ đố kỵ cùng hâm mộ.

Úc Noãn Tâm không nói, ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên nàng cụp hàng mi dài xuống, như để che giấu ánh lệ chột lóc lên trong đáy mắt, đã định sẽ nói với anh những lời tuyệt tình, nhưng lúc nhìn thấy anh thì bỗng chốc chính nàng lại vỡ tan như thủy tinh, nước mắt ứa trào...

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: – Đau đớn

"*Noãn Tâm, em nói gì?*"

Nhà hàng vắng vẻ, gian phòng vắng vẻ.

Tà Lăng Thần không khỏi sùng sốt thốt lên, nhìn cô gái đang ngồi đối diện hàng mi đang run rẩy, trên bàn là chiếc áo cưới trắng tinh được thiết kế bởi một danh gia.

Anh mang nàng đến đây, vốn là định cùng nhau ăn một bữa cơm lãng mạn, không ngờ nàng lại mở miệng nói với anh – nàng sẽ không gả cho anh!

Tin như sét đánh giữa trời quang làm anh ngây ngẩn cả người.

Hai ngày qua nàng vẫn lẩn tránh anh, ngay cả khi anh tới đoàn làm phim tìm cũng không gặp, mới đầu anh tưởng mình bận công việc không quan tâm nàng khiến nàng tức giận, nhưng hôm nay thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, anh rốt cuộc phát hiện sự tình không chỉ đơn giản có vậy.

Noãn Tâm luôn luôn không phải cô bé nhỏ nhen, anh do công việc mà lạnh nhạt nàng, nàng cũng sẽ không đưa ra quyết định nghiêm túc như thế.

Ngón tay Úc Noãn Tâm vô thức nhanh chóng cứng lại, nàng liếm liếm đôi môi khô khốc, nhẹ giọng nói: "*Lăng Thần, là em có lỗi với anh, nhưng em thực sự không thể gả cho anh.*"

Thật không ngờ, lòng nàng rốt cuộc thương đau đến nhường nào, có trời biết nàng mong muốn gả cho người đàn trước mắt này đến thế nào, có lẽ, chỉ có Tiểu Vũ mới biết được tâm trạng chờ đợi được cưới của nàng, tràn ngập hạnh phúc và chờ mong...

Về mặt vốn ưu nhã của Tà Lăng Thần rõ ràng có một chút kích động thoáng qua, nhưng rất nhanh đã bị anh đè nén xuống, khôi phục vẻ ôn nhu trước.

"*Noãn Tâm, em tức giận à? Chẳng lẽ là – giận dữ sao?*" Giọng nói trầm thấp như nước và êm tai của anh khiến trái tim nàng đập nhanh.

"*Lăng Thần, em đang nói thật!*"

Úc Noãn Tâm cố nén đau đớn xé nát trong lòng, đưa mắt nhìn về phía anh, "*Chúng ta xa nhau nhiều năm như vậy, một lần nữa gặp lại em thực sự thật cao hứng, em đã cho là em vẫn yêu anh, thế nhưng... em trước sau cũng không lừa được chính bản thân mình.*"

Tà Lăng Thần nghe xong, ôn nhu trong đáy mắt dần dần nhạt đi, bị thay thế bởi sự đau đớn, ngay cả hô hấp cũng trở nên có chút gấp, anh cũng không nói gì, một lúc lâu sau mới đưa tay, đặt bàn tay bé nhỏ của nàng vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng nắm chặt...

"*Anh biết rồi, em vừa nhận được kịch bản mới đúng không? Trước đây thời gian em còn học đại học cũng luôn nghịch ngợm như thế, hơi một tí là mang anh ra tập diễn, anh đoán, lần này chắc là phim hiện đại, đúng không?*" Giọng nói trầm thấp của anh lộ ra sự hết sức bao dung đối với nàng.

Úc Noãn Tâm nhìn anh, nàng sao lại có thể không nhìn thấy vẻ đau xót trong đáy mắt anh chứ. Anh thông minh như vậy sẽ không thể không biết nàng không phải đang luyện tập lời thoại...

Trái tim, như đang bị xé rách một mảng lớn, nàng có thể nghe được âm thanh của trái tim đang khóc, rất đau rất đau...

Không gian trở nên ngột thở...

Nhìn dáng vẻ trầm mặc của nàng, Tà Lăng Thần dường như cũng không thể dối mình, chỉ đem bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt hơn...

"*Noãn Tâm, em nói em không yêu anh, anh không tin chút nào. Nếu như em lo lắng, sợ chuyện kết hôn sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của em, thì anh có thể đợi em, chờ đợi khi em cam tâm tình nguyện gả cho anh mới thôi, chỉ cần... em ở lại bên cạnh anh.*"

Trái tim bị đánh mạnh, nàng nhìn đôi mắt đen thâm tình tha thiết chân thành của anh, anh là hoàng tử biết sẵn sóc như vậy, cho dù thế nào vào lúc này anh cũng không đành lòng nổi giận với nàng...

Người đàn ông như vậy, nàng một khi đánh mất sẽ không thể nào tìm được, nhưng mà – nàng chỉ có thể lựa chọn buông tay...

Tiếng nói của anh êm nhẹ nhưng không khó nhận ra mang theo vẻ che giấu đau khổ cùng nhượng bộ, thậm chí... mơ hồ mang theo cả sự cầu xin...

"Lăng Thần, chúng ta không hợp nhau, ba năm trước đây chúng ta không thể ở cùng một chỗ, ba năm sau vẫn là như thế, có thể nói em và anh thực sự hữu duyên vô phận, xin lỗi, là em không biết rõ tình cảm của mình, là em có lỗi với anh..."

Úc Noãn Tâm rất khâm phục chính mình, đang đau lòng như vậy mà vẫn có thể lạnh lùng bình tĩnh nói ra những lời cự tuyệt này, ngay cả giọng nói cũng lộ vẻ hững hờ cùng khách sáo lễ phép.

Nàng đang chăm chú diễn, nhưng trái tim thì đang gắt gao đau đớn...

Bàn tay to đang nắm giữ bàn tay nàng rất cuộc run rẩy, nàng hầu như có thể nghe được hơi thở thô suyền của anh, gương mặt nhìn anh, anh dường như đang cố kìm nén gì đó, ngay khi nàng còn muốn nói tiếp thì thấy anh đứng dậy...

Bóng dáng cao lớn hoàn toàn bao phủ lấy nàng, cả mùi xạ hương thoang thoảng cũng theo hơi thở của nàng tiến vào trong lòng, càng mang tới đau đớn hơn nữa.

"Thật là như vậy sao?"

Tà Lăng Thần vẫn cố sức duy trì nụ cười mà như không cười, ngón tay thon dài trắng bệch lướt qua mái tóc đen nhu thuận của nàng, trước sau vẫn là ôn nhu quan tâm, nhưng lại mạnh mẽ đem đầu nàng hướng về phía anh, khiến cho trong đôi mắt trong veo của nàng chỉ có một mình anh!

"Noãn Tâm là người con gái thế nào sao anh lại không biết? Trong mắt lẫn trong tim em chỉ yêu một mình anh, không phải sao? Vì sao cố nói những chuyện hoang đường làm anh đau lòng? Em – có chuyện gì giấu anh sao?"

Úc Noãn Tâm một trận nghệt thở.

"Không có! Anh không nên suy diễn mọi chuyện thái quá!" Đôi mắt đen trong trẻo của nàng nhìn thẳng vào anh, nước mắt chảy ngược vào trong lòng.

Đáy mắt Tà Lăng Thần mơ hồ hiện lên một tia sắc bén, nàng dường như thấy mu bàn tay anh đã nổi gân xanh, giờ khắc này nàng mới biết được, bản thân mình đã yêu người đàn ông này sâu đậm.

Lăng Thần luôn là người đàn ông biết tự kiềm chế, cho dù yêu nhau nhiều năm, chưa bao giờ anh nổi giận với nàng, đều luôn tao nhã, luôn khí chất quý tộc, vĩnh viễn ôn nhu như hoàng tử tới từ lâu đài cổ tích.

Không sai, hoàng tử nên xứng với công chúa chân chính, không phải sao? Nàng chẳng qua chỉ là một cô nương phong trần được hoàng tử coi trọng mà thôi, thế giới cổ tích luôn kết thúc tốt đẹp, nhưng còn hiện thực ư? Cô nương phong trần xứng với hoàng tử sao?

Kết thúc trong truyện cổ tích luôn luôn là *"Từ đó về sau họ sống một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn"*, nhưng trong hiện thực – có bao nhiêu phần hạnh phúc mỹ mãn đây? Người chẳng bao giờ cúi đầu trước số phận như nàng, cho tới bây giờ lại trở thành người bị vứt bỏ đi tự do, không có quyền lựa chọn, cũng không thể có quyền lựa chọn!

"Vì sao? Vì sao em không nói thật mọi chuyện với anh?" Giọng nói luôn trầm thấp của Tà Lăng Thần rất cuộc vì kích động cũng nâng cao, trong ánh mắt triệt để ôn nhu giờ đây bao trùm đau đớn, tựa như mây đen kéo tới...

Úc Noãn Tâm muốn quay mặt qua chỗ khác, lại bị anh giữ chặt chỉ có thể mở to mắt nhìn lại anh, cũng không thể nào che lấp đau đớn, trái tim cũng trở nên vừa đập vừa đau...

Đúng lúc này, một giọng nói vừa châm chọc vừa hả hê vang lên -

"Hay là để tôi đến nói cho anh nguyên nhân đi!"

Giọng nói bất ngờ của phụ nữ phá vỡ bầu không khí sắp trở nên nghệt thở, hai người theo tiếng nhìn lại, thấy Ngu Ngọc một thân phục sức hoa lệ đứng cách đó không xa, bởi ở chỗ của hai người có một vách ngăn khá cao, nên dĩ nhiên sẽ không để ý được có người đi tới.

Úc Noãn Tâm sửng sốt.

Tà Lăng Thần đành đứng dậy, buông tay...

Ngu Ngọc khinh miệt nhìn thoáng qua Úc Noãn Tâm, lập tức tao nhã bước đến, theo sau cô ta là bốn người trợ lý, dễ thấy là cô ta chỉ tới chỗ này để ăn cơm mà thôi, thấy có một trợ lý cầm trang phục, một người cô ta dẫn theo để phụ trách hóa trang, người nữa cầm túi xách hộ cô ta, cuối cùng là một người chuyên môn phụ trách liên hệ công việc cho cô ta.

Loại khí thế cùng cái vẻ kiêu căng này chỉ có diễn viên mới xứng.

Ánh mắt cô ta chuyển tới trên người Tả Lăng Thần, vẻ cao ngạo trong ánh mắt nhanh chóng mềm đi, thân thể quỵn rũ cố ý tiến sát lại, khẽ mở miệng:

"Tả tiên sinh, anh là một tổng tài danh tiếng lẫy lừng như thế, thế nào lại bị con nhỏ Úc Noãn Tâm này giờ trò đùa bốn trong tay như vậy? Cô ta rời bỏ anh rất đơn giản là bởi vì cô ta yêu chính là Hoắc Thiên Kinh..."

Từ sau khi người đàn bà này xuất hiện, Hoắc Thiên Kinh rất ít khi tìm cô nữa, trong khoảng thời gian gần đây lại càng như vậy, thậm chí khi cô chủ động gọi điện thoại hẹn, cũng bị lạnh lùng cự tuyệt, cô không khó nghĩ được mùi nguy hiểm!

Cô là một nghệ sĩ, tuy rằng hiện nay là một diễn viên được người ta nâng niu chạy theo, nhưng nếu một ngày quan hệ cùng Hoắc Thiên Kinh chấm dứt, thì sự nghiệp của cô sẽ cực kỳ nguy hiểm. Còn nữa năm nay cô đã 26 tuổi, 26 tuổi nếu như làm ở các ngành nghề khác thì có thể nói là thời kỳ tốt, nhưng trong ngành giải trí thì không hẳn vậy, không thể nghỉ ngơi, cái độ tuổi gượng gạo cũng đã tới cổ rồi.

Có khối nữ nghệ sĩ ít tuổi hơn cô, ngay như Úc Noãn Tâm ở trước mắt mà nói, cô phải thừa nhận con nhóc này rất tài hoa, bất luận là diễn xuất hay ca hát, vũ đạo đều giỏi, nữ nghệ sĩ có năng lực toàn diện mạnh như thế này thì rất nhiều công ty muốn thu nhận, quan trọng hơn là – dung nhan tuyệt mỹ của Úc Noãn Tâm đến ngay cả phụ nữ nhìn thấy cũng đều tâm động không thôi, vóc người hoàn mỹ khiến bọn họ nhìn mà đều mặc cảm.

Con nhỏ như vậy có thể thấy là rất có tiền đồ, hơn nữa cả Tả Lăng Thần lẫn Hoắc Thiên Kinh hai người đàn ông ưu tú đều quan tâm tới, giá trị con người càng tăng thêm hơn, cứ như vậy dĩ nhiên sẽ mang đến uy hiếp cho cô ta!

Nếu như cô không chủ động xuất kích, địa vị diễn viên của cô sớm muộn gì cũng khó giữ nổi!

Đi theo Hoắc Thiên Kinh ba năm, cô tất nhiên đã vô ý yêu người đàn ông kia rồi, nhưng cô cũng muốn giữ đường lui cho chính mình, nhờ ra Hoắc Thiên Kinh chán ghét mình, có thể đáp xuống con người có thể địch nổi với Hoắc Thiên Kinh – Tả Lăng Thần ở trước mắt này, cũng là một chuyện may mắn!

Tả Lăng Thần dường như rất không có hứng thú đối với Ngu Ngọc, thậm chí chau mày hiện lên vẻ không ưa cùng thiếu kiên nhẫn -

"Ngu tiểu thư, đây là việc riêng của chúng tôi, xin tự trọng!"

Ngu Ngọc không ngờ anh ta lại không khách khí như thế, sắc mặt chỉ trong chớp mắt đã trở nên khó coi, nhưng dù sao cô cũng giỏi giao tiếp, lập tức khôi phục vẻ cao nhã tự tin vốn có.

"Tả tiên sinh, những lời tôi nói là sự thật!"

Cô ta nhìn Úc Noãn Tâm cười nhạt. "Chắc anh không biết chuyện tình giữa cô ta với Hoắc tiên sinh? Cũng phải thôi, cô ta xấu hổ không biết nói thế nào với anh, cho nên việc đắc tội với anh cũng chỉ có thể để tôi làm! Noãn Tâm được Hoắc tiên sinh yêu quý lắm, cô ta không chỉ bồi Hoắc tiên sinh nghỉ phép ở đảo nhỏ, mà còn được Hoắc tiên sinh đưa tới Ngự thư, à, cũng là nhà cũ của Hoắc gia, hình như là chơi đàn dương cầm cho Hoắc lão phu nhân. Tôi đi theo Hoắc tiên sinh lâu như vậy, cho tới giờ cũng chưa thấy anh ta mang người phụ nữ nào về nhà cũ cả, có thể thấy được cô ta đã dùng không ít công phu ở trên người Hoắc tiên sinh..."

Cô ta lại nhai tới đây, thấy ánh mắt của Tả Lăng Thần ánh lên một tia sắc bén thận trọng, thấy dường như đã đạt được hiệu quả, trong lòng nhất thời cười nhạt. Úc Noãn Tâm vô thức nhanh chóng nắm chặt tay, sắc mặt trở nên vô cùng mất tự nhiên.

Sắc mặt Tả Lăng Thần quả nhiên trở nên đột ngột thay đổi, ngón tay thon dài cũng đột nhiên siết chặt, một lúc lâu sau, anh mới buông ngón tay ra, nhìn về phía người bên cạnh -

"Noãn Tâm, trước đây em thực sự đã từng tới Ngự thư?"

Điều anh quan tâm chính là nàng có chính mình nói ra sự thật không!

Úc Noãn Tâm hạ mi mắt xuống, hàng mi dài che giấu hết những đau đớn trong mắt, nhưng lại chẳng chút nào giấu giếm mà gật đầu.

Đó là sự thật, vào lúc này thừa nhận lại là tốt nhất.

Sự thật đó đau này rốt cuộc che phủ hết những ôn nhu trong mắt Tả Lăng Thần, đối mặt với sự thành thật của Úc Noãn Tâm, lồng ngực anh dường như một cuộn cuộn khí huyết, môi trở nên trắng bệch, thậm chí – khuôn mặt trước giờ đều ưu nhã cũng trở nên cứng ngắc lạnh lẽo, sống lưng thẳng tắp tựa như khối băng lạnh lẽo...

"Vì sao trước đây không nói cho anh biết?"

Đây mới là vấn đề quan trọng nhất, nghĩ tới thật buồn cười, thì ra là tất cả mọi người đều biết rõ, chỉ có một mình anh mông lung không biết gì, nghĩ đến giờ mới hiểu được vẻ mặt của mợ khi lần đầu tiên gặp Úc Noãn Tâm!

"Em..." Úc Noãn Tâm nhất thời không biết nói gì.

"Cô ta đương nhiên sẽ không ngốc đến mức nói cho anh, chẳng lẽ lại cố ý cho anh biết cô ta đang bắt cá hai tay? Tả tiên sinh nghĩ cô ta tốt đẹp phải không, không ngại nói cho anh biết, tôi đã gặp nhiều nghệ sĩ như thế, nhưng cho tới giờ cũng chưa từng gặp qua một con nhỏ chủ động hiến thân như thế,

để có thể nổi tiếng, cô ta đã làm đủ loại công phu, tôi nhớ rõ trong kỳ nghỉ phép, cô ta cùng Hoắc tiên sinh thậm chí còn ngày đêm vui vẻ..."

"*Câm miệng!*" Tả Lăng Thần thực sự không nghe nổi nữa, quát lạnh một tiếng.

Tuy rằng anh rất tức giận việc Úc Noãn Tâm giấu giếm, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác chửi bới, làm nhục nàng!

"Đủ rồi!"

Úc Noãn Tâm thực sự nhịn không nổi, đứng dậy, hô hấp có chút trở nên gấp gáp, nàng nhìn về phía vết mặt đau khổ của Tả Lăng Thần, lạnh giọng nói: "*Lăng Thần, em đích thực là người phụ nữ như vậy, cho nên – anh sớm thấy rõ được em là tốt rồi, ngày hôm nay em đã nói rõ mọi điều, xin lỗi, bộ váy cưới này không thích hợp với em!*"

Nói xong nàng liền xách túi, bỏ chạy ra ngoài.

Tuy rằng Ngu Ngọc nói rất khó nghe, nhưng từng câu từng chữ đều là thật, nàng thực sự không đành lòng nhìn Lăng Thần bị thương!

"*Noãn Tâm -*" Thấy nàng rời khỏi, Tả Lăng Thần trong mắt cả kinh, ngay tức khắc bị Ngu Ngọc đưa tay kéo lại, thuận thế kéo chặt anh.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: – Dựng chuyện

"*Tà tiên sinh, anh cũng đã nghe cô ta nói rồi đó, nếu không có tật giật mình thì cô ta có thể đối chất với tôi, không cần thiết phải thừa nhận...*"

"*Cút!*" Một câu nói lạnh như băng cắt đứt sự đắc ý của Ngu Ngọc.

"*Cái gì?*" Ngu Ngọc tưởng rằng mình đang nghe lầm nhưng sau khi bắt gặp vẻ lạnh lẽo trong mắt của hắn thì sợ đến mức giật mình một cái.

Tả Lăng Thần luôn nổi tiếng là người tao nhã lịch sự, đáng vẻ âm lãnh bây giờ thật sự là hiếm thấy.

"*Cút, đừng để tôi nhìn thấy cô nữa!*"

"*Anh...*" Sắc mặt Ngu Ngọc chuyển từ hồng sang trắng bệch. Rõ ràng thái độ của Tả Lăng Thần đã làm nàng mất mặt, dù sao cũng đang ở trước mặt trợ lý của nàng.

"*Tôi nói những chuyện này chỉ là không muốn nhìn thấy anh không hay biết gì mà thôi. Không biết ơn thì thôi đi!*" Nàng hung hăng giậm chân, oán hận mà bỏ đi.

Trong xe.

"*Hừ, Úc Noãn Tâm đó có gì tốt chứ? Tôi thật sự không hiểu sao Hoắc Thiên Kinh và Tả Lăng Thần đều có quan hệ với cô ta!*" Ngu Ngọc tức giận tới mức vẻ mặt biến dạng, vừa hung dữ oán hận vừa hướng về người trợ lý nói: "*Này, bộ cô đi rồi hả? Không thấy son môi của tôi phải tô lại sao? Thật giống như một khúc gỗ!*"

Trợ lý cảm hộp trang điểm vội vã bước lên trang điểm cho Ngu Ngọc. Gần đây tính tình của cô ta ngày càng nóng nảy khiến cho mấy người trợ lý mỗi ngày đều khiếp đảm.

"*Thật là, cho dù Úc Noãn Tâm kia là một mỹ nhân xinh đẹp nhưng tôi cũng đâu có kém gì. Tả Lăng Thần dựa vào đâu mà lớn tiếng với tôi chứ? Cho dù anh ta là tổng tài của Tả Thị cũng không nên tỏ vẻ như thế. Những người khác đều ước gì tôi nói chuyện với bọn họ nhiều một chút!*"

Ngu Ngọc nhìn chính mình trong gương, nói với vẻ oán hận.

"*Ai da, chị Ngu Ngọc, chị đừng vì loại người như Úc Noãn Tâm mà tức giận. Cô ta dựa vào câu chuyện với hai người đàn ông mới đổi vận đồ như vậy. Thời vận của cô ta chỉ là tạm thời mà thôi. Hôm nay chị đã khiến Tà tiên sinh hiểu rõ Úc Noãn Tâm là người thế nào rồi, tôi nghĩ loại người như Úc Noãn Tâm thời gian không dài đâu. Nói không chừng Hoắc tiên sinh cũng không còn hứng thú với cô ta, đến lúc đó xem cô ta làm sao!*" Người nói chính là trợ lý đã ở bên cạnh Ngu Ngọc rất lâu, nàng tuy tuổi còn nhỏ nhưng nhìn qua cũng rất khôn ngoan.

"*Sao tôi có thể chờ đến lúc đó?*"

Ngu Ngọc nhàu mày, nghĩ ngợi một chút nói: "*Cô đi làm cho tôi hai chuyện. Chuyện thứ nhất là đem việc Tả Lăng Thần cùng Úc Noãn Tâm hủy*

bỏ hôn ước nói cho truyền thông biết. Chuyện thứ hai là truyền ra vài tấm ảnh chụp Úc Noãn Tâm cùng với những người đàn ông khác trên giường!"

"Hà?" Cô trợ lý giật mình sững sốt một chút, lập tức có chút khó xử nói: "Chị Ngu Ngọc, hai chuyện này không nên làm nha..."

"Có gì mà không được? Cũng không có phải chưa làm bao giờ. Lúc trước khi trùng trị Phi Tỳ Mạn chẳng phải cũng dùng loại phương pháp này hay sao? Hừ, không ngờ cô ta còn có biện pháp khác, không đóng phim thì chuyển sang ca hát. Cho nên lần này đối phó với Úc Noãn Tâm tôi quyết không nương tay, nhất định phải khiến cô ta vĩnh viễn không còn cơ hội trở mình!" Trong mắt Ngu ngọc bùng cháy hừng hực lửa giận, trước mặt trợ lý cô ta không cần ngại trang thanh cao gì nữa.

"Thế nhưng..." Trợ lý chép miệng, vẻ mặt mặt tự nhiên nói: "Lúc trước Phi Tỳ Mạn đúng là cùng con cháu nhà giàu chụp một vài tấm ảnh bất nhã, chúng ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Thế nhưng Úc Noãn Tâm không có những tấm ảnh như vậy. Còn nữa... vừa rồi Tà tiên sinh cũng không có nói muốn hủy bỏ hôn ước, chúng ta làm như vậy có đúng hay không..."

"Cô là khúc gỗ hay ngu ngốc hả? Ở trong giới giải trí này tất cả vẫm đều là bịa đặt. Cô ở trong giới này lâu như vậy lẽ nào còn không rõ hay sao? Tà Lăng Thần sao có thể cưới một người đàn bà như vậy vào cửa chứ? Chúng ta chẳng qua là cho truyền thông biết tin tức bọn họ mỗi người một ngã mà thôi. Hơn nữa Úc Noãn Tâm luôn rất giỏi tính kế, đề lên cao mà không tiếc bán đứng thân thể của chính mình. Tôi cũng không tin cô ta không cầu kết với người đàn ông khác. Cho dù không có ảnh thì cô cũng phải làm ra cho tôi. Tìm một người đáng tin cậy làm cho giống thật một chút. Đến lúc đó tôi không tin Hoắc Thiên Kinh còn có hứng thú với cô ta!"

Trên mặt Ngu Ngọc lộ vẻ khôn ngoan, trong mắt không chút che giấu vẻ ngoan độc cùng ghen ghét.

Nàng muốn hủy hoại Úc Noãn Tâm một cách triệt để! Không thể để cho hai người đàn ông đều nhớ mãi không quên được cô ta!

Úc Noãn Tâm, cô có tư cách gì mà đấu với tôi chứ? Trong giới này tôi ăn muối còn nhiều hơn cô ăn cơm. Muốn đấu với tôi? Thực là tức cười!

Ba người trợ lý khác đều đưa mắt nhìn nhau, mỗi người đều cẩn thận từng ly từng tý không dám nhiều lời nữa.

Úc Noãn Tâm lê tấm thân mệt mỏi trở về nhà. Sau khi ra khỏi nhà hàng, nàng không về công ty cũng không về đoàn làm phim. Lúc này nàng chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, lẳng lặng mà ở đó, đừng ai đến quấy rối.

Trong đầu vẫn luôn hiện ra ánh mắt mặc dù kìm nén nhưng vẫn đau xót của Tà Lăng Thần. Trái tim từng đợt từng đợt đau nhức. Loại đau đớn này theo nàng suốt dọc đường khiến nàng khó có thể hô hấp, thân thể đau đớn như bị xé rách toàn bộ...

Nàng vô lực đóng cửa phòng lại, đem túi xách ném lên ghế sofa, trực tiếp đi lên lầu. Lúc này nàng chỉ muốn vui mình vào giường, cái gì cũng không để ý đến.

"Á..."

Mới vào trong phòng ngủ, Úc Noãn Tâm đã bị trên giường có thêm một người làm kinh hoàng khiến trái tim muốn nhảy ra ngoài. Nàng theo bản năng sợ hãi thờ hồn hèn một chút. Sau khi thấy rõ người đàn ông ở trên giường thì kinh ngạc mà lấy tay che miệng lại.

Đôi mắt đẹp sớm đã không còn đau buồn cùng bi thương, chỉ còn lại nỗi khiếp sợ vô cùng.

Người đàn ông trên giường không phải ai khác, chính là người đàn ông hai ngày trước uy hiếp nàng trong phòng làm việc... Hoắc Thiên Kinh!

Đèn tường trong phòng ngủ lặng lẽ tỏa ra ánh sáng u ám, cửa sổ sát đất rộng mở, tấm rèm màu tím nhạt theo gió nhẹ nhàng lay động. Ngoài cửa sổ là những cây hoa quỳnh mới trồng, cao lớn và nở đầy những đóa hoa trắng tinh, theo gió mà tiến vào, không ngừng mang theo hương hoa thoang thoảng, cánh hoa rơi xuống đầy nhà.

Tất cả đều có vẻ yên tĩnh mà mộng ảo

Trên chiếc giường trải ga màu tím nhạt.

Hoắc Thiên Kinh cứ lẳng lặng mà ngủ như thế, cả người hần mặc âu phục màu đen nằm ở đó, chiếc giường hình như trở nên nhỏ đi.

Hắn gối đầu lên gối của nàng, vùng lông mày luôn nhíu chặt bây giờ có vẻ dần ra, nhưng cũng không khó nhận ra trán của hắn lộ vẻ mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: – Sự yên tĩnh hiếm có

Tìm Úc Noãn Tâm không hiểu sao đập nhanh hơn. Về sợ hãi trên mặt dần dần chuyển thành nghi hoặc cùng hiểu kỳ. Người đàn ông này giống như quý đột nhiên chạy đến nhà của nàng? Còn nữa... hắn vào bằng cách nào? Không chỉ vào nhà mà còn ngang nhiên ngủ trong phòng ngủ của nàng?

Người này... là cướp hay sao chứ?

Trong ngực nổi lên một chút bất mãn. Nàng bước lên mấy bước, cầm lấy chiếc gối bên cạnh giờ lên cao... thật muốn đập cho hắn tỉnh lại!

Nhưng... bàn tay ở giữa không trung chậm rãi buông xuống

Nàng vô thức mà nhìn người đàn ông trên giường...

Hắn nhìn qua có vẻ thật sự rất mệt mỏi...

Đôi mắt đen trầm tĩnh sâu xa bị lông mi che lại. Giờ phút này nàng mới phát hiện thì ra lông mi của người đàn ông này quả thật rất đẹp, vừa dài vừa rậm. Cái mũi vô cùng anh tuấn không khó nhận ra hắn có tính cách khá kiên định. Đôi môi mỏng vẫn luôn lạnh lẽo hơi nhếch lên. Dưới cằm có một chút râu mới mọc, chắc là chưa kịp cạo sạch.

Áo khoác bị hắn ném sang một bên. Hắn nằm trên giường chỉ mặc một chiếc áo sơ mi. Vài nút áo trước ngực bị cởi ra, lồng ngực rộng lớn như ẩn như hiện. Hô hấp đều đều, vừa nhìn là biết ngủ rất say.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng đặt gối ở một bên. Tuy rằng nàng rất muốn hỏi hắn tại sao lại tự ý xông vào nhưng lúc này nàng lại không nỡ đánh thức hắn.

Không ngờ người đàn ông này cũng có vẻ mặt điềm tĩnh an nhiên như thế. Không có lạnh lùng, không có trào phúng, không có bá đạo. Bộ dạng hắn ngủ say thật giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, anh tuấn đến mức khiến người khác không thể rời mắt.

Úc Noãn Tâm bị ma xui quỷ khiến ngồi bên cạnh hắn, đôi mắt đẹp nhìn vào gương mặt hắn. Trong nhất thời có lẽ là mơ thấy điều gì đó, chân mày của hắn dần dần nhíu lại...

Nàng cúi đầu, trong lòng dường như từ từ chảy qua một cảm giác dịu dàng. Ngón tay trắng xanh vô thức giờ lên, nhẹ nhàng đặt ở đôi mày cau của hắn, đáy mắt vẫn luôn trong trẻo lạnh lùng trong chớp mắt có chút dung hòa.

Người đàn ông như được trấn an, vùng chân mày đang cau có chậm rãi dần ra...

Ở trong lòng Úc Noãn Tâm, Hoắc Thiên Kinh luôn luôn là ma vương cao cao tại thượng, bá đạo mà ích kỷ, lạnh lùng mà ngang ngược. Lúc này rốt cuộc nàng mới nhớ tới mình chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng của hắn lúc ngủ say. Cho dù từng cùng hắn hoan ái trên giường nhưng mỗi lần đều là hắn tỉnh dậy trước.

Nếu như... sớm nhìn đến bộ dạng trẻ con của hắn, phải chăng sẽ bớt hận hắn một chút?

Nghĩ đến đây, nàng như bị ai đó hung hăng đánh vào khiến nàng tỉnh lại. Sao mình lại có thể nhìn hắn lâu đến thế chứ?

Nàng lập tức đứng dậy nhưng vì động tác quá nhanh mà đụng vào bàn trà kế bên.

Bầu không khí yên tĩnh nhất thời bị một âm thanh vang lên đánh vỡ.

Người đàn ông chợt động dậy hàng mi, tiếng động tuy không lớn nhưng cũng đủ đánh thức hắn.

Mở mắt ra, đôi mắt đen thâm thúy sâu xa, có điều dường như vẫn còn rơi vào trong mộng vừa này, ngăn ngor mơ màng, vài giây sau liền khôi phục thần sắc ban đầu. Hắn nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn thấy Úc Noãn Tâm đứng kế bên giường.

Bốn mắt nhìn nhau, trong nhất thời trong không khí nổi lên một tình cảm khó tả...

"Anh..." Một lát sau Úc Noãn Tâm mới mở miệng, giọng nói nhỏ nhẹ.

Bởi vì vừa rồi nàng thấy rất rõ ràng trong mắt Hoắc Thiên Kinh có chút ảm đạm cùng cô độc. Tại sao có thể như vậy? Cho tới bây giờ nàng cũng không thể hiểu nổi người đàn ông này, cũng không cách nào biết rõ rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì. Nhưng trong nháy mắt khi hắn tỉnh dậy, nàng lại nhìn thấy sâu trong nội tâm của hắn thật cô đơn và yếu đuối.

Nhìn lầm rồi sao?

Người đàn ông trước mắt này muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thậm chí có năng lực hô mưa gọi gió! Sao có thể toát ra vẻ mặt khiến người khác đau lòng được.

"Tôi vừa về nước, không nên có bộ dạng ngạc nhiên như thế!" Hoắc Thiên Kinh từ trên giường ngồi dậy thản nhiên nói.

Úc Noãn Tâm phát hiện hắn lại khôi phục bộ dạng như xưa, nguy hiểm như một con báo.

Trong lòng không khỏi chế giễu chính mình... quả nhiên là nhìn lầm. Hắn luôn luôn là một người đàn ông nguy hiểm, làm gì mà có mặt yếu đuối chứ?

"Anh vào đây bằng cách nào?" Nàng phải hỏi rõ vấn đề này mới được.

Trong lòng lại lo lắng vấn đề an toàn sau này. Xem ra là một tai họa ngầm!

Hoắc Thiên Kinh "hây" một cái đứng dậy, dường như không hề có ý trả lời câu hỏi của nàng. Làm như hắn là chủ của ngôi nhà này mà đi vào phòng tắm, nhưng tới cửa thì dừng lại. . .

"Đứng đó làm gì, vào đây tắm rửa cho tôi!" Dường như rất bất mãn với phản ứng lãnh đạm của nàng, trán của hắn lại nhíu chặt

Hắn cũng không hiểu rõ chính mình làm sao vậy. Trong hai ngày ra nước ngoài chủ trì hội nghị đầu óc toàn là hình ảnh của nàng. Trong lòng chưa từng khát vọng nhìn thấy nàng như vậy. Sau khi xuống máy bay từ nhân hắn ma xui quỷ khiến thế nào lại chạy đến nhà của nàng. Công việc bề bộn khiến thể xác và tinh thần của hắn mệt mỏi rã rời. Dường như nằm trên giường của nàng, hít thở mùi thơm thuộc về nàng mới có thể yên ổn. Không ngờ hắn lại có thể ngủ say ở trong nhà một người đàn bà.

Đây căn bản không phải phong cách của hắn. Đàn bà bên cạnh hắn đều biết, Hoắc Thiên Kinh hắn chưa bao giờ có thói quen đi đến nhà đàn bà, cho dù muốn hoan ái cũng chỉ gọi một cú điện thoại mà thôi.

Có lẽ... chỉ là mê luyện thân thể của người đàn bà này!

Đây là giải thích duy nhất.

Nhìn bóng lưng cao lớn của Hoắc Thiên Kinh biến mất trong phòng tắm, Úc Noãn Tâm trở nên chán nản. Cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy ai tự tung tự tác như vậy. Người đàn ông không biết xấu hổ là gì, sao có thể như vậy chứ?

Không chỉ ngủ trên giường của nàng, còn ngang nhiên sử dụng phòng tắm của nàng, thậm chí còn sai nàng... hầu hạ hắn tắm rửa nữa?

Có lộn hay không vậy?

Cho dù nàng đáp ứng ở lại bên cạnh hắn, cũng không đến mức sai nàng giống như người giúp việc được chứ?

Nhưng oán giận thì oán giận, Úc Noãn Tâm vẫn ôm đầy bụng tức giận đi đến gần phòng tắm. Thấy hắn đang trong tư thế chờ người hầu hạ, nàng tức giận đến mức giật lấy vòi nước mở chốt ra, nước "ào ào" chảy vào bồn tắm lớn.

"Rốt cuộc anh vào bằng cách nào?" Nàng vừa mở nước cho hắn vừa không quên lặp lại câu hỏi lần thứ hai.

"Rất đơn giản, chỉ cần một cái chìa khóa vạn năng là được." Hoắc Thiên Kinh vừa nhún nhả cởi quần áo vừa thảnh thơi giải đáp nghi vấn của nàng.

Cái gì?

Úc Noãn Tâm tức giận đến mức muốn nhảy vào trong nước. Gặp phải người đàn ông này nàng quả thật hết nói nổi rồi! Hắn dĩ nhiên nghĩ đến phương pháp đáng xấu hổ như vậy...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 89: – Khác thường

Trong phòng tắm, hơi nóng lượn lờ.

Cơ thể cao lớn của Hoắc Thiên Kinh ngâm mình trong nước. Cái bồn tắm này đối với hắn mà nói dường như hơi nhỏ, rõ ràng hắn cũng không phải vừa lòng lắm.

"Không cần dè dặt từng li từng tí như vậy. Tôi làm việc liên tục suốt 72 tiếng đồng hồ, sẽ không có tinh lực nhanh như vậy mà muốn em!"

Nhìn vẻ mặt thận trọng cùng phòng bị của nàng, khóe môi của hắn lại nhếch lên có vẻ xấu xa.

Hả?

Gương mặt xinh đẹp của Úc Noãn Tâm đột nhiên đỏ lên, trong mắt vừa thẹn vừa giận. Dường như là trút cơn giận, nàng tăng thêm sức bơi sữa tắm lên cho hắn.

Hoắc Thiên Kinh cúi đầu nở nụ cười, nhìn kĩ vào vũng nước của nàng, đôi mắt đen nhìn nàng không chớp, rất lâu mà không nói gì.

Không khó để cảm nhận được sức nóng từ trên đầu, Úc Noãn Tâm mất tự nhiên ngẩng đầu lên, lại chạm vào ánh mắt trong suốt của hắn, tay không khỏi hơi chút run rẩy, lập tức mất tự nhiên mà hắng giọng nói: *"Xem ra tôi phải dọn nhà thôi, một người lạ cũng có thể tùy tiện đi vào thì rất nguy hiểm"*.

"Đối với em mà nói, tôi là người xa lạ sao?" Trên đầu vang lên giọng nói bất mãn của đàn ông, trầm thấp và không vui.

Úc Noãn Tâm âm thầm trừng mắt nhìn hắn một cái, không có trả lời, nhưng tay lại hoạt động nhanh hơn.

Phục vụ hắn tắm rửa xong xuôi, mong rằng hắn lập tức rời đi. Hiện tại lòng nàng rất loạn, chỉ muốn ở một mình.

Ngay sau đó, chiếc cảm mảnh mai của nàng bị ngón tay thon dài của hắn nâng lên, sức lực rất nhẹ nhàng nhưng cũng không dễ tránh né.

"Có nhớ tôi hay không?" Ma xui quỷ khiến mà! Hắn không ngờ lại buộc miệng hỏi ra một câu như thế, ngoài kinh ngạc thì dường như cũng rất mong đợi câu trả lời của nàng.

Giọng nói trầm thấp như âm thanh thiên nhiên, nhẹ nhàng lọt vào tai, mang theo vẻ mê hoặc.

Đôi mắt đẹp hàm chứa vẻ nghi hoặc. Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, rõ ràng câu hỏi này của hắn khiến nàng cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng... khi nghe được câu hỏi đó, trái tim không thể không chế mà run rẩy một chút...

"Sao anh không hỏi tôi và Lăng Thần chia tay chưa?"

Vấn đề này mới là điều hắn nên quan tâm không phải sao?

Ngón tay đang nắm cầm của nàng hơi dùng sức khiến cho nàng nhìn thẳng vào mắt hắn. Dường như hắn không nghe được câu hỏi của nàng, lại hỏi một lần nữa:

"Hai ngày nay có nhớ tôi không?"

Giọng nói trầm thấp thậm chí không cần nâng cao, nhưng lộ ra sự kiên quyết và tra xét khiến người nghe không thể lẩn tránh.

Ngay cả hắn cũng không biết tại sao mình lại đề ý đến câu trả lời như vậy. Có điều... nếu hắn đã là người chiếm đoạt, như vậy điều mà hắn muốn không chỉ đơn giản là cơ thể của nàng đi.

Trong giây lát, trong mắt Úc Noãn Tâm có vẻ rất khó hiểu nhưng nhanh chóng liền trở nên yên lặng, giống như thủy triều dần rút đi, lưu lại là vẻ bình tĩnh cùng lãnh đạm vốn có.

"Không có!" Nàng trả lời rất kiên quyết, giọng nói tuy nhẹ nhưng lại mang theo sự lạnh lùng như một chiếc roi da.

Trên cằm truyền đến một trận đau nhức. Nàng không khỏi nhíu mày. Không khó để cảm nhận được sự không vui của hắn.

Rốt cuộc hắn muốn thế nào đây? Buộc nàng cùng người nàng yêu nhất chia tay, còn định dùng thủ đoạn này để làm loạn lòng của nàng? Lẽ nào... hắn hận Tả Lăng Thần đến thế, tuyệt tình như thế? Ngay cả đề cho nàng nhớ tới Lăng Thần ở trong lòng cũng không được sao?

"Em thông minh như vậy sẽ không làm trái ý tôi. Cho nên em chỉ có thể chia tay với Tả Lăng Thần!"

Giọng của Hoắc Thiên Kinh trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn. Bàn tay hoàn toàn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nâng lên, cúi người xuống, giọng nói trầm trầm khẽ lướt qua bên môi nàng: *"Tôi nói rồi... cái mà em cho tôi không đơn giản chỉ là thân thể, còn cả trái tim của em nữa!"*

"Anh đừng có quá đáng!"

Úc Noãn Tâm vội đẩy hắn ra, đứng dậy. Chiếc váy dài trên người do hơi nước trong phòng tắm mà có hơi ướt nhẹp. Những đường cong hoàn mỹ như ẩn như hiện khiến đáy mắt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên tối sầm lại.

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh lùng, trầm giọng nói: *"Noãn, đừng làm mình làm máy với tôi. Em là đàn bà của tôi, tôi muốn yêu cầu em thế nào cũng không quá đáng! Qua đây!"*

Trong mắt Úc Noãn Tâm tràn ngập sự cảnh giác. Nàng nhíu mày theo dõi hắn như thể đang nhìn chăm chăm vào dã thú.

"Hoắc Thiên Kinh, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Thế nào?" Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng buồn cười, nhún vai nói: *"Ý muốn của tôi rất đơn giản, chính là muốn em phục vụ tôi tắm rửa cho xong!"*

Úc Noãn Tâm sững sờ...

Người đàn ông này là cố ý đây, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Nàng cảm tức mà nhìn hắn, còn hắn thì cong miệng lên đối diện với nàng. Đường như rất thích nhìn dáng vẻ nàng trong con phản nộ.

"Phục vụ anh tắm có phải hay không? Được rồi". Sau một lúc lâu nàng đột nhiên chuyển biến thái độ, khuôn mặt xinh đẹp lại nổi lên vẻ tươi cười...

Nụ cười kia, có vẻ dịu dàng và phục tùng hắn, nhưng đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Ánh cười long lanh nước mắt từ trong mắt nàng chậm rãi lan ra đến cánh môi đẹp như hoa anh đào.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh nhìn Úc Noãn Tâm, trong nháy mắt có vẻ thất thần và giật mình. Lúc này đây hắn mới hiểu được cái gì gọi là *"ngoảnh đầu nhìn lại, một nụ cười trăm ngàn quyến rũ."*

Úc Noãn Tâm ngoan ngoãn bước lên, cầm lấy cái gáo gỗ, chậm rãi múc đầy nước. Lợi dụng hắn thất thần không đề phòng, vẻ tươi cười trên mặt đột nhiên biến mất, gờ cao cái gáo gỗ lên, nước... trút xuống như mưa...

Trong nháy mắt Hoắc Thiên Kinh trở nên ướt sũng!

Bọt nước theo những đường nét trên khuôn mặt kiên nghị của hắn mà ròng rọc chảy xuống...

Nhìn bộ dạng thảm hại này của hắn, trong lòng Úc Noãn Tâm cảm thấy vui sướng. Nhưng khi nhìn thấy hắn chằm chằm nhìn mình không hề chớp mắt thì nàng ném cái gáo gỗ trong tay sang một bên.

"Khui, là anh nói muốn tôi phục vụ anh tắm rửa nha. Như vậy nhanh hơn so với ngâm mình không phải sao?"

Nàng cố lảng tránh ánh mắt của hắn. Vừa rồi tuy rằng nàng rất vui sướng, nhưng... nàng quên rằng người đàn ông này là một ông chủ không dễ chọc, sao có thể dễ dàng tha thứ cho hành động *"đại nghịch bất đạo"* này của nàng.

Đàn bà bên cạnh hắn cẩn thận từng li từng tí hầu hạ hắn còn không kịp nữa là, nàng làm hành vi lớn mật này nói không chừng sắp bị hắn xé xác...

Quả nhiên, quai hàm của Hoắc Thiên Kinh có chút cứng đờ. Trong ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng cũng có chút sâu xa cùng phức tạp khiến nàng không hiểu nổi.

Úc Noãn Tâm vô thức lùi ra sau một chút. Tuy rằng hắn không có nổi giận nhưng bộ dạng này của hắn cũng khiến nàng có chút sợ hãi.

Trong nháy mắt cơ thể nàng bị bàn tay to của hắn kéo lại. Nàng lo sợ thờ hồn hên một chút, lại phát hiện bàn tay của hắn đang lướt dọc xuống theo cánh tay của nàng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng...

Không ngờ động tác lại giống như... của tình nhân.

Tim nàng đập *"thình thịch"* một tiếng, hành động khác thường này của hắn làm nàng hơi hoảng hốt.

"Thật là một cô bé ngốc..." Sau một lúc lâu, cuối cùng giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh vang lên, nghe ra không có chút không vui hay giận dữ nào, ngược lại có phần nuông chiều và sùng bái.

Úc Noãn Tâm kinh ngạc ngẩng đầu lên. Hắn không tức giận sao?

Nhưng ngay sau đó, nàng liền nhìn thấy trong mắt hắn lóe lên một chút giễu cợt. Còn chưa kịp giãy giụa thì đã thấy bàn tay to của Hoắc Thiên Kinh dùng sức một cái, cả người Úc Noãn Tâm chìm vào trong bồn tắm.

Càng ghê hơn chính là... cả người nàng lại ghé vào trên cơ thể to lớn của Hoắc Thiên Kinh. Bởi vì sợ bị sặc nước, bàn tay nhỏ bé của nàng còn vô thức nắm chặt thắt lưng hắn...

Hiển nhiên, cơ thể mềm mại lập tức nhạy cảm nhận ra được vật nam tính kiêu ngạo đang thức tỉnh.

"Noãn, thì ra em gấp rút nhớ nhung yêu thương tôi như thế!" Đường như tâm tình Hoắc Thiên Kinh rất tốt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, bên môi lộ ra vẻ hài hước trêu chọc.

"Anh... dễ tiện!" Lừa giận lan ra trong mắt Úc Noãn Tâm. Nàng giãy giụa muốn thoát khỏi lại bị hắn ôm càng chặt hơn.

"Này, rốt cuộc anh có muốn tắm hay không?"

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, tiếng cười trầm trầm vang dội trong lồng ngực rắn chắc của hắn.

Bàn tay xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng, khẽ vuốt ve như là thương tiếc, lại như là uy nghiêm cảnh cáo...

"Noãn, hành động vừa rồi tôi cũng chỉ có em mới dám làm mà thôi. Tuy rằng rất trẻ con, nhưng..." Hắn kéo nàng đến gần, ánh mắt mỉm cười nhưng giọng nói lại thông thả mà mệnh lệnh: *"Đừng lặp lại lần thứ hai!"*

Úc Noãn Tâm xoay mặt qua một bên, hờn dỗi không nhìn đến hắn.

Nàng đã biết lòng dạ của người đàn ông này nhỏ như cây kim. Sao có thể không có phản ứng với hành động vừa rồi của nàng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của nàng mơ hồ lộ ra vẻ bất mãn cùng tức giận, Hoắc Thiên Kinh lại cười, cô gái trong lòng mềm mại như thế làm cho hắn có chút tâm ý viên mãn.

Không ngờ hắn lại dung túng hành vi "*đại nghịch bất đạo*" này của nàng. Nếu đổi là Ngu Ngọc hoặc là người đàn ông nào khác, hắn sớm đã tức giận không thể át nổi rồi.

"*Nói em nhớ tôi!*" Bàn tay hắn dọc theo lưng nàng hướng xuống phía dưới, dừng lại trên kiềng mông của nàng.

Úc Noãn Tâm rút cuộc quay đầu lại nhìn hắn. Như thể nghe được chuyện tức cười nhất thế gian, nàng lạnh lùng nói:

"*Anh nói gì?*"

Nàng không có nghe lầm đó chứ?

Về tươi cười bên môi của Hoắc Thiên Kinh càng sâu hơn. Hắn cúi đầu, đôi môi mỏng gần như muốn chạm vào môi nàng, lại ra lệnh nói: "*Nói cho tôi biết, em rất nhớ tôi!*"

Cánh tay rắn chắc của hắn quấn lấy nàng, ngay cả giọng nói trầm trầm gợi cảm, bỗng chốc khiến nàng có chút hoảng hốt.

"*Tôi nói rồi, tôi không nhớ!*"

Nàng phản ứng lại rất nhanh, lạnh lùng mở miệng.

Trên đời không ngờ còn có loại đàn ông này, dĩ nhiên ép buộc người khác đi tường nhớ hắn!

Hắn cũng quá bá đạo khiến người ta phải tức lộn ruột đi?

"*Không nói sao?*" Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve cần cổ mềm mại của nàng.

"*Không nói.*"

"*Vậy được...*" Tính khí của Hoắc Thiên Kinh hôm nay dường như tốt đến phát sợ, nhưng càng giống như là đang thích thú chơi trò mèo vờn chuột hơn. Hắn nhếch miệng cười: "*Không nói, vậy thì làm đi...*"

Úc Noãn Tâm sửng sốt.

"*Làm? Làm cái gì?*"

Nét cười bên môi Hoắc Thiên Kinh trở nên xấu xa cùng tà mị. Đôi mắt vốn đen thẳm sâu xa nổi lên vẻ u ám quen thuộc, hắn cúi đầu vào bên tai nàng nói nhỏ: "*Làm tình...*"

Úc Noãn Tâm đột nhiên trợn trừng mắt. Nàng không khó để nhận ra ánh mắt chằm chằm của hắn nhìn nàng rõ ràng đã biến đổi ...

Nàng thờ hồn hể, không ngừng hoảng hốt mà nói: "*Anh... rõ ràng mới nói mình không có tình lực mà.*"

Nàng không muốn nha.

"*Em có thể tự mình xem xem rốt cuộc tôi có tình lực hay không?*" Hoắc Thiên Kinh cười rất tà ác.

Mặt Úc Noãn Tâm trở nên đỏ bừng. Không cần nhìn nàng cũng có thể dễ dàng cảm nhận được. Cho nên vừa rồi nàng vẫn luôn không dám động đậy.

Nói thật, nàng rất sợ sức vận động kinh người của người đàn ông này...

"*Chính mình tới ngồi lên đi!*" Hoắc Thiên Kinh dựa thẳng người vào bồn tắm, ánh mắt mang theo vẻ tuần tra và mệnh lệnh.

Úc Noãn Tâm vội vàng lùi ra xa hắn nhưng ánh mắt lại vô ý đảo qua vật to lớn sớm đã ngóc đầu lên của hắn. Nàng vội vã quay mặt đi, xấu hổ mà nói: "*Tôi, tôi... hôm nay thân thể khó chịu.*"

"*Cơ thể khó chịu?*" Hoắc Thiên Kinh cười cười, chống người lên niết lấy cằm của nàng, buộc trong mắt nàng chỉ có một mình hắn...

"*Là cơ thể thấy khó chịu hay là trong lòng khó chịu, hả?*"

Về tươi cười bên môi của hắn tuy rất nhẹ nhưng đáy mắt từ từ trở nên có chút lạnh giá...

"Tôi..." Úc Noãn Tâm chỉ ít vẫn biết người đàn ông này không thể trêu chọc, muốn nói ra những lời khiến mình thoải mái, nhưng chỉ có thể cố gắng nuốt xuống.

Hôm nay dáng vẻ của hắn tuy là rất vô hại nhưng... sự tử nguy hiểm rồi cuộc vẫn không thể thay đổi được bản tính.

"Cho em thời gian hai ngày còn không đủ thích ứng sao? Từ thời khắc em gập đầu thì em đã là người đàn bà thuộc về Hoắc Thiên Kinh tôi rồi. Việc mà em phải làm là hiểu được phải làm sao để hầu hạ tôi hài lòng, hiểu chưa?" Giọng nói trầm trầm của Hoắc Thiên Kinh mang theo mệnh lệnh không nộ mà bản thân nó đã tự uy.

Úc Noãn Tâm không gập đầu, cũng không lắc đầu. Có chăng chỉ là cặp hàng mi dài xuống, bàn tay ở trong nước vô thức nhanh chóng nắm chặt lại...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: – Đau lòng

Hoắc Thiên Kinh thấy vậy bèn cười nhạt...

"Noãn, em là đàn bà do một tay tôi dạy dỗ. Tôi nói rồi, cơ thể em mãi mãi thành thật hơn miệng của em nhiều. Người em muốn chính là tôi, cũng chỉ có tôi..."

"Đủ rồi, tôi không muốn nghe!" Úc Noãn Tâm đưa hai tay che tai lại.

Hoắc Thiên Kinh tàn nhẫn giật hai bàn tay đông cứng của nàng ra, gần từng câu từng chữ nói: "Thật là một cô gái thích trốn tránh hiện thực... Noãn, vô dụng thôi, trong lòng em muốn tôi chứ không phải tên Tà Lãng Thần kia."

"Không phải, không phải... Người tôi yêu chính là Lãng Thần, không phải anh!" Hô hấp của Úc Noãn Tâm trở nên dồn dập, tâm tình kích động mà hướng về phía hắn hét to lên.

"Phải không?" Hoắc Thiên Kinh tới gần nàng, đôi mắt đen như nước son tỏa ra ánh sáng mà kẻ khác không đoán biết được, "Đánh cuộc không?"

Úc Noãn Tâm giật mình, ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc mơ hồ. Còn chưa kịp nhủ mảy, cả người đã bị Hoắc Thiên Kinh ôm lấy...

"Này, anh làm gì vậy?" Nàng sợ hãi.

Chiếc váy dài xinh đẹp ướt sũng, nàng giống như một mỹ nhân ngư đang sợ hãi, bị nhốt vào trong lòng ngực của người đàn ông có vẻ tươi cười như vương tử, nhưng nụ cười kia lại rõ ràng không mang theo ý tốt.

"Điều tôi muốn làm rất đơn giản. Chính là muốn cho em biết rõ ràng thân thể của em rốt cuộc là cần ai!" Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ gian tà, vừa nói vừa đem cả người Úc Noãn Tâm đặt lên trên giường.

Sau một khắc, bên tai nàng vang lên tiếng y phục bị xé rách, thân thể xinh đẹp rơi vào trong đôi mắt u ám sâu thẳm của hắn...

Đôi mắt đẹp của Úc Noãn Tâm tràn ngập né tránh cùng sợ hãi. Hoắc Thiên Kinh bước từng bước tới gần nàng, vẻ điên cuồng tà mị trên đầu ép nàng tới mức suýt nữa không thở nổi.

Thân thể vô thức lùi về phía sau, lại bị một bàn tay to của nam nhân kéo lại. Ngay sau đó, thân thể cao lớn đè xuống, đem nàng đang không ngừng giãy dụa và hoảng sợ hoàn toàn giữ chặt dưới thân.

"Hoắc Thiên Kinh, lẽ nào bản lĩnh của anh chính là cường thế ép buộc phụ nữ hay sao?" Úc Noãn Tâm khấn trương, trừng mắt tức giận nhìn hắn.

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh lướt qua một tia u tối, nhưng chỉ là trong chớp mắt, không giận mà cười: "Có phải là ép buộc hay không tôi nghĩ ngay lập tức sẽ biết."

Đôi mắt đen sâu thẳm của hắn phản chiếu khuôn mặt tái nhợt như hoa lê của Úc Noãn Tâm. Đôi môi mỏng từ từ cong lên, bàn tay to thành thạo phủ lên cơ thể nàng. Những ngón tay thon dài dường như mang theo lửa chuẩn bị khơi lên ngọn lửa dục vọng trong cơ thể nàng.

"Anh... Đứng..." Úc Noãn Tâm đưa tay muốn ngăn trở hành động của hắn lại bị hắn chỉ bằng một bàn tay đã kiềm chế, không thể động đậy.

"Đứng mà..."

Nàng sâu sắc cảm nhận được mối nguy hiểm nhưng chưa kịp kinh hô liền bị hắn bá đạo ngăn chặn, chiếc lưới bá đạo hung hãn xông vào trong miệng nàng.

Nụ hôn, mang theo dự vọng cùng xáo động không biết tên. Thậm chí... nhìn thấy đáng về khóc không ra nước mắt tội nghiệp động lòng người của nàng, đáy mắt hẳn biến đổi mà chính hẳn cũng không nhận ra.

"Noãn..." Hơi thở của hẳn không ổn định, đem môi thâm thì bên tai nàng: "Có biết tôi muốn em thế nào không? Em đã định sẵn là thuộc về tôi..."

Nói xong, hẳn há miệng ngâm vành tai xinh xắn của nàng, khiến cho nàng một trận kinh hãi cùng run rẩy. Những ngón tay thon dài thành thạo di chuyển...

Hoắc Thiên Kinh luôn là cao thủ tình trường, hơn nữa thân thể Úc Noãn Tâm vốn dĩ do một tay hẳn dạy dỗ, cho nên đối với những điểm mẫn cảm của nàng, hẳn biết rất rõ.

Quả nhiên, dưới sự dụ hoặc của nam nhân này, Úc Noãn Tâm cảm thấy chỗ sâu nhất trong cơ thể dần dần bốc lên một cảm giác cực nóng quen thuộc. Thân thể của nàng trở nên run nhè nhẹ, thậm chí làn da cũng trở nên ửng đỏ khác thường, đẹp không gì sánh nổi.

"Dừng mà... Dừng tay..."

Môi nàng đã hẳn đầy những vết răng nhỏ. Giọng nói trở nên càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng nhỏ, dường như không có chút sức lực phản kháng nào.

Nàng không muốn như vậy.

Thế nhưng... Nàng càng muốn phản kháng, thân thể lại càng muốn chống lại, đi ngược lại với ý chí của mình...

"Hừ, không phải em cũng rất thích sao?"

Hắn ý vào sức lực lẫn hình thể chiếm ưu thế mà hoàn toàn bao phủ nàng. Ngón tay càng tàn nhẫn dần vật lý trí sắp tiêu tan của nàng.

Nhìn nữ nhân trong lòng khóc không ra nước mắt, ham muốn mà còn chống cự, hơn nữa thân thể của nàng vô thức vặn vẹo, hẳn thỏa mãn mỉm cười.

Lý trí trong mắt Úc Noãn Tâm càng lúc càng tan rã, thậm chí theo mỗi động tác của hẳn mà thốt ra rên rỉ như có như không...

Bản thân mình làm sao vậy? Lẽ nào... nàng thực sự không cự tuyệt được người đàn ông này?

"Thích không?"

Giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh rõ ràng tràn ngập vẻ khàn khàn. Ham muốn trong mắt càng lúc càng thêm rõ ràng

Tiếng thờ dục của Úc Noãn Tâm càng lúc càng lớn, mái tóc dài xõa ra trên giường như rong biển. Nàng lắc lắc cái trán, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới sự trêu chọc đầy kích tình của hẳn trở nên đỏ ửng cả lên. Đôi mắt quyến rũ tràn ngập hơi nước, dường như đang van xin hẳn yêu thương.

Nàng run rẩy, dường như muốn nói gì, nhưng rất nhanh lại bị làn sóng điên cuồng cuốn đi

"Noãn..."

Sâu trong đáy lòng Hoắc Thiên Kinh nổi lên một điểm ngọt ngào. Hẳn bất ngờ cúi xuống liên tục hôn nàng, mãi đến khi nàng không thể thở nổi. Ngón tay yêu thương vuốt ve khuôn mặt nàng, trên trán vì ham muốn mạnh mẽ mà lấm tấm mồ hôi.

"Muốn tôi yêu em không, tiểu yêu tinh?"

Bàn tay ngăm đen của hẳn khẽ vuốt ve khuôn mặt mềm mại mịn màng của nàng, giọng nói trầm thấp như mê hoặc.

"Không... Không muốn..."

Khi Úc Noãn Tâm không khó cảm nhận được mối nguy chết người thì trái tim đập nhanh tới mức muốn nhảy ra ngoài, hô hấp của nàng trở nên gấp gáp. Muốn dùng chính lời nói cự tuyệt này cảnh tỉnh mình.

"Thật là một cô gái bướng bỉnh..."

Giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh lộ ra một chút vẻ cưng chiều, lại giống như có vẻ nghiền ngẫm cùng trêu tức: "Ngày hôm nay tôi nghe lời em, trừ khi chính em muốn."

"Anh..." Âm thanh của Úc Noãn Tâm mang theo vẻ nghẹn ngào, theo động tác giãy vò của hẳn càng không ngừng thờ gấp.

Hắn quá bi ối.

Hoắc Thiên Kinh như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, cúi đầu, kỹ xảo hôn môi dần dần thành thực, mức độ mỗi lúc thêm sâu...

Nụ hôn triển miên dịu dàng, nụ hôn quyến luyến không rời, nụ hôn cuồng dã si mê. Một hồi tấn công liên tiếp khiến cho người đang ở dưới thân kia cả

người sớm nhũn ra, nóng lên...

Hàng lông mi dài đen bóng của Úc Noãn Tâm không ngừng run run. Khuôn mặt đỏ rực, đôi mắt dưới những động tác kích thích dày vò của Hoắc Thiên Kinh khép hờ, ánh mắt lung linh, đẹp như giọt nước. Cô họng không ngừng phát ra tiếng ngậm nga, một màn phong tình vô hạn, hấp dẫn chết người!

"Cầu xin tôi muốn em đi..."

Giọng nói trầm thấp của hắn còn mê hoặc hơn cả hành động, khiến một tia lý trí cuối cùng của Úc Noãn Tâm đều tiêu tan. Nàng khó nhịn mà gãy dựa cơ thể, bàn tay bé nhỏ vô thức ôm cổ Hoắc Thiên Kinh, giống như người chết đuối tìm được tấm phao...

"Tôi..." Nàng hồ thẹn vô cùng, không thể nào kiềm chế nổi, phát ra những âm thanh nức nở

"Còn không nói?" Hoắc Thiên Kinh cười nhẹ.

"Anh... Anh thật xấu..."

Đôi mắt trong suốt của Úc Noãn Tâm ánh lên một chút lệ quang, nhưng không cách nào chống đỡ được những dẫn vật đang thiêu đốt. Sự trêu chọc trở nên khó nhịn. Một câu nói mềm mại giống như làm nũng đã lộ ra rằng nàng không cách nào cự tuyệt.

"Ngoan, nói em muốn tôi yêu em!" Giọng nói Hoắc Thiên Kinh càng lúc càng trầm thấp lộ ra vẻ xúc động cùng tiếng tim đập mạnh khó mà che giấu được.

Úc Noãn Tâm nghẹn ngào, thân thể như dòng nước lũ hoàn toàn xui lợ...

"Xin anh... hãy muốn tôi... Ô ô..."

Chút lý trí cuối cùng của nàng đã bị thân thể chi phối.

"Cô bé ngoan, tôi sẽ cho em thích nhất..."

Hoắc Thiên Kinh rốt cuộc thỏa mãn mà nở nụ cười. Người đàn bà trong lòng đẹp như vậy, nếu tiếp tục nhịn nữa sợ rằng hắn cũng sẽ phát cuồng...

Toàn bộ căn phòng tràn ngập hương vị hoan ái, hơi thở của đàn ông hòa cùng tiếng cầu xin của phụ nữ như dệt thành một khúc nhạc.

Một trận tình ái mãnh liệt qua đi.

Thân thể to lớn của Hoắc Thiên Kinh tựa vào đầu giường, cánh tay rắn chắc vẫn gắt gao ôm lấy cơ thể Úc Noãn Tâm như cũ, không có ý định buông tay ra, càng không có hành động rời đi.

Úc Noãn Tâm vô lực dựa vào ngực hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng đặt trên làn da hắn. Tiếng đập mạnh mẽ của trái tim hắn rơi vào trong tai nàng.

Sự đòi hỏi mãnh liệt của hắn vừa rồi chút nữa muốn lấy mạng nàng. Lúc này, nàng hoàn toàn không có sức động đậy.

"Tiểu yêu tinh, hương vị của em càng ngày càng tốt..."

Một lúc lâu sau, giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh vang lên. Ngữ điệu trầm thấp mang theo vẻ thỏa mãn, hoặc như mang theo vẻ khen ngợi.

Bàn tay to đang đặt trên cơ thể nàng tham lam di chuyển một lần nữa...

Úc Noãn Tâm không hề động đậy, để mặc bàn tay to của hắn tùy ý vuốt ve trên da thịt nàng. Nước mắt ủy khuất không chịu nổi chảy xuống.

Nàng không biết bản thân mình sao lại như vậy. Vừa rồi sao có thể không chút liêm sỉ nào như thế ở dưới thân thể hắn rên rỉ. Thậm chí... cầu hoan!

Thời khắc này tỉnh táo lại, trái tim nàng như đã chết.

Nước mắt nóng hổi của nàng theo gương mặt rơi xuống ngực Hoắc Thiên Kinh. Dường như cảm nhận được sự nóng hổi này, ánh mắt Hoắc Thiên Kinh hướng về phía nàng, ngực đột nhiên nhói đau...

Bàn tay to của hắn vươn ra nắm lấy cằm của nàng, nhứ mảy...

"Vừa rồi là em cầu xin tôi muốn em, giờ sao lại thấy ủy khuất? Thu hồi nước mắt của em, phải biết rằng tôi ghét nhất là thấy nước mắt của đàn bà!"

Ngữ khí trầm thấp bình ổn lúc đầu trở nên vô cùng không vui.

Nước mắt của cô gái này này làm ngực hắn nóng lên, thậm chí nảy sinh một cảm giác đau nhức không hiểu nổi. Hắn chưa từng nghĩ tới nước mắt của một nữ nhân sẽ mang đến cho hắn những phản ứng mãnh liệt như vậy. Loại cảm giác kỳ quái này làm cho hắn cảm thấy rất không thích cùng phiền chán.

Úc Noãn Tâm quay đầu qua một bên, hàng mi dài của nàng ướt nhẹp... run rẩy như cánh bướm trong làn gió lạnh.

"Anh đạt được điều anh muốn rồi, xin mời đi cho, tôi muốn nghỉ ngơi."

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, đáy mắt trở nên tối sầm, chân mày càng nhíu chặt. Một lát sau, tức giận không thể giữ nổi...

"Úc Noãn Tâm, làm đàn bà của tôi rất ủy khuất sao?"

Đôi bàn tay to của hắn như gọng kìm gắt gao nắm lấy hai vai nàng. Những bất mãn cùng tức giận trong lòng bùng phát khiến hai bàn tay nổi gân xanh.

"Không cần giả bộ thánh nữ thanh cao với tôi. Tôi nói cho em biết, em chẳng qua chỉ là đồ chơi, là hàng hóa của Hoắc Thiên Kinh tôi. Tôi thích chơi đùa thế nào, lúc nào chơi đùa em cũng không có tư cách cự tuyệt. Bởi vậy em nên thông minh một chút, làm tôi hài lòng sẽ tốt hơn nhiều so với khiến tôi tức giận!"

Lời nói lạnh lùng của hắn như roi da đánh vào thân thể nàng, đau nhức tiến thẳng vào trong tim nàng!

Nàng nhìn hắn. Trong chớp mắt, ánh mắt của nàng trở nên cực kỳ lạnh lẽo như dao. Dường như có một sức mạnh mạnh mẽ chói mắt phát ra từ trong mắt nàng. Siết chặt, ngón tay vô thức mà nắm chặt cứng lại.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, vài giây sau, ánh mắt sắc bén như dao từ từ ảm đạm dần, kể cả hàng mi dài tuyệt đẹp cũng nhẹ nhàng hạ xuống, đem vẻ thông khô cực kỳ trong mắt che giấu đi...

"Tôi biết rồi."

Cuối cùng nàng cũng mở miệng, nhưng không phải là lời nói kịch liệt đấu tranh mà là lời nói nhẹ nhàng bằng quơ cùng hồ hững cam chịu.

Bầu không khí trở nên trầm ngập cảm giác ngột ngạt...

Tiếng chuông cửa dưới lầu đúng lúc vang lên.

Thân thể của Úc Noãn Tâm khẽ run, Hoắc Thiên Kinh nhíu mày nhìn nàng một cái.

Địa chỉ của nàng rất ít người biết. Tiểu Vũ, Tả Lăng Thần, cha mẹ và còn người đàn ông trước mặt này.

Tiểu Vũ hôm nay phải đi giải quyết chuyện ở công ty. Cha mẹ ở bệnh viện, lúc này có thể tới chỗ ở của nàng chỉ có một người.

Khuôn mặt xinh đẹp của Úc Noãn Tâm đột nhiên biến đổi.

Càng thêm tái nhợt...

Vô thức đưa mắt nhìn, thấy được vẻ hoảng sợ của chính mình trong đáy mắt Hoắc Thiên Kinh.

Đôi mắt sâu thẳm trong suốt đang đánh giá nàng, không hề chớp mắt.

Trái tim của nàng bắt đầu đập hoảng loạn.

Nhưng sau khi nhìn thấy trên môi hắn nở nụ cười lạnh, đầu ngón tay nàng bắt đầu run rẩy.

Nàng sợ hãi chăm chú nhìn hắn. Hắn chậm rãi đứng dậy, lấy khăn tắm quấn ngang lưng, từ phòng ngủ đi ra phía cửa...

"Đừng..."

Rốt cuộc Úc Noãn Tâm cũng kêu lên, không ngừng lắc đầu, hàm răng nhỏ nhắn đều đặn gần như sắp cắn nát đôi môi xinh đẹp.

Bước chân của hắn dừng lại ở cửa, trong mắt hiện lên một ánh cười hờ hờ...

"Để hắn chờ lâu như vậy là hành vi không lịch sự." Nói xong bóng lưng cao to liền biến mất.

Trên hành lang, tiếng bước chân đàn ông trầm ổn khiến Úc Noãn Tâm một hồi mê muội, cả trái tim cũng đang... không ngừng chìm xuống...

Ngoài cửa.

Cửa phòng mở ra...

Bàn tay đang ấn chuông cửa của Tả Lăng Thần ngưng lại giữa không trung...

Bên trong cánh cửa.

Đôi mắt đen của Hoắc Thiên Kinh hờ hững nhìn hấn chăm chọc, bên môi là tư thế của người thắng cuộc cao cao tại thượng.

"Sao anh lại ở chỗ này? Anh đã làm gì Noãn Tâm?"

Nhìn thấy hấn chỉ đơn giản quần một chiếc khăn tắm, lồng ngực to lớn còn tỏa ra độ nóng ám muội, ánh mắt Tà Lãng Thần trở nên sắc bén, gương mặt vốn anh tuấn ưu nhã cũng trở nên tái xanh.

"Tôi là đại gia của Úc Noãn Tâm, xuất hiện ở chỗ này là chuyện hết sức bình thường"

Hoắc Thiên Kinh cười rõ ràng rành mạch, đáy mắt lại lạnh lùng khô khốc, "Nói cách khác... Úc Noãn Tâm là nhân tình tôi bao dưỡng. Tôi có thể muốn cô ấy bất cứ lúc nào."

"Mày... tên khốn nạn này..."

Tà Lãng Thần nhất thời trở nên tức giận không kiềm chế nổi, bước nhanh lên phía trước, hấn không thể lập tức đâm một đâm vào mặt Hoắc Thiên Kinh, "Noãn Tâm không phải người mà người có thể chà đạp. Ba năm trước người làm gì với cô ấy, người không phải không nhớ rõ. Bây giờ còn muốn làm tổn thương cô ấy nữa sao?"

Hoắc Thiên Kinh sau khi nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, "Thật là buồn cười, Úc Noãn Tâm cam tâm tình nguyện ở bên cạnh tôi, thế nào lại bị người nói như là tôi ép buộc cô ấy vậy?"

"Khốn nạn!" Rốt cuộc Tà Lãng Thần cũng bị lời nói của hấn làm cho tức giận, nắm tay hung hăng vung lên, đánh về phía hấn.

Hoắc Thiên Kinh nhanh chóng né tránh nắm đấm mạnh mẽ của anh ta. Bàn tay thuận thế kiềm chế tay anh, đáy mắt hiện ra một mảng lạnh buốt...

"Em họ của tôi, nắm đấm của cậu chính là do tôi dạy, cậu tưởng có thể đâm vào mặt tôi sao?"

Giọng nói trầm xuống, hấn một tay nắm lấy cổ áo của Tà Lãng Thần, liếc nhìn trên lầu một chút, trên môi nở một nụ cười vô cùng tà mị, "Kể ra thì người đàn bà của cậu cũng rất nồng nàn, ở trên giường mười phần là một tiểu yêu tinh, làm tôi hết lần này đến lần khác thường thức vẫn chưa thấy đủ..."

Trên trán Tà Lãng Thần nổi gân xanh, những lời nói này càng làm anh ta thêm tức giận. Một cái trở tay nắm lấy cánh tay của Hoắc Thiên Kinh, tay kia đã sớm nắm thành quyền chuẩn bị đánh tới...

"Lãng Thần..."

Úc Noãn Tâm từ trong phòng ngủ đi ra, vừa lúc nhìn thấy cảnh đấy, vội vàng ngăn cản.

"Noãn Tâm..."

Tà Lãng Thần nhìn về phía có tiếng nói, nhưng khi nhìn thấy trên người Úc Noãn Tâm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nam đen thì kinh ngạc lộ ra trong đáy mắt, bỗng chốc trở thành đau nhức.

Anh không phải kẻ ngu, tất nhiên biết chiếc áo sơ mi đen nàng đang mặc trên người chính là của Hoắc Thiên Kinh.

Nàng bước từng bước một xuống lầu, mỗi bước chân đều nặng như chì...

Chiếc áo sơ mi đen trên người rất lớn, vừa đủ che đi cơ thể nàng. Nhưng không thể che khuất chiếc cổ của nàng, trên xương quai xanh dễ thấy một vết hôn ám muội, thậm chí trên cặp đùi như ẩn như hiện kia cũng sẽ thấy những vết tích lưu lại.

Dấu ấn của người đàn ông!

Ánh mắt không thể tin nổi của Tà Lãng Thần trở thành đau xót. Về mặt bị thương khiến trái tim Úc Noãn Tâm đau đớn như bị xé nát.

Nàng lặng lẽ hít sâu một hơi, mạnh mẽ đem cảm xúc muốn khóc nén xuống, đi tới trước mặt anh, nhẹ nhàng kéo cánh tay anh xuống...

"Không nên vì loại đàn bà như em mà khiến các người tranh chấp."

Giọng nói nhẹ nhàng, trầm thấp, tựa như mặt nước bị gió thổi gợn sóng, bất lực mà tiêu tụy, "Không đáng..."

"Noãn Tâm, nói cho anh biết, là hấn ép buộc em đúng không?" Tà Lãng Thần gắt gao nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng căng thẳng

Úc Noãn Tâm nhìn đôi mắt trầm mặc của hấn, hạ ánh mắt xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Anh ta không có ép buộc em."

"Anh không tin, người em yêu chính là anh, sao lại ở cùng một chỗ với hấn? Rõ ràng là hấn ép buộc em, giống như..." Tà Lãng Thần tâm tình

kích động nói, nói đến một nửa lại đột nhiên dừng lại.

Chuyện ba năm trước đây anh tuyệt đối không thể để Noãn Tâm biết, nếu không... chỉ khiến nàng thất vọng đối với bản thân anh.

Cho dù anh giải thích với nàng, liệu nàng có tha thứ cho anh không?

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn anh. Đôi mắt đẹp hiện lên một tia đau đớn, thoáng qua rồi trở lại bình tĩnh. Nàng không nghe thấy những từ cuối cùng của Tả Lăng Thần, cho dù có nghe được cũng sẽ không liên tưởng.

Nàng nhẹ nhàng thở dài rồi khẽ mở miệng...

"Lăng Thần, quả thật em từng yêu anh nhưng đó là ba năm trước đây. Ba năm sau tất cả đã thay đổi, chúng ta chỉ là bạn bè..." Lòng của nàng đang rất đau rất đau.

Bàn tay to của Tả Lăng Thần bắt đầu run, bờ môi ưu nhã mím chặt, quai hàm trở nên cứng ngắt.

"Nếu em không yêu anh, tại sao còn muốn gả cho anh?"

"Đó là bởi vì ba em! Lúc đó em đáp ứng gả cho anh là để ba chịu phẫu thuật. Tình hình lúc đó anh cũng thấy đấy." Giọng nói Úc Noãn Tâm có chút trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng nghe kỹ không khó nhận ra có chút run run.

"Noãn Tâm, em..."

"Lăng Thần, anh đi đi, xin lỗi em không thể lựa chọn anh, bởi vì..."

Nàng đi tới trước mặt Hoắc Thiên Kinh, ngẩng đầu nhìn hấn một cái, cổ nén đau đớn: *"Người em yêu thực sự là... Thiên Kinh!"*

Nói xong, nàng kiễng đầu ngón chân, đôi môi xinh đẹp run run chủ động hôn Hoắc Thiên Kinh...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: – Lửa giận

Đôi môi mềm mại chạm vào bờ môi lạnh lẽo của hấn.

Hai người đàn ông, một người trong đó hết sức sùng sốt, người kia trong mắt lại nổi lên ánh cười.

Ban đầu chỉ là một cách chứng minh, một cách mà Úc Noãn Tâm muốn mượn nó để khiến Tả Lăng Thần hết hy vọng.

Thế nhưng...

Bên hông đột nhiên ám áp, Hoắc Thiên Kinh biến bị động thành chủ động, chính là một chiếc hôn chuồn chuồn lướt biến thành hấn dồn hết sức mà hôn lấy, chiếc lưỡi linh hoạt nóng bỏng nhanh nhẹn bắt lấy chiếc lưỡi thơm của nàng, tràn trề mật lấy...

Trong mũi thoang thoang mùi long đản hương, khiến Úc Noãn Tâm hoảng hốt.

Nàng vô thức muốn đẩy hấn ra, lại bị hấn ôm chặt hơn...

"Đủ rồi!"

Về kinh ngạc trong mắt Tả Lăng Thần đã chuyển thành phần nộ cùng đau thương, anh tiến lên kéo Úc Noãn Tâm ra, lập tức, Hoắc Thiên Kinh cũng nhanh chóng bắt lấy cánh tay kia của Úc Noãn Tâm.

"Noãn Tâm, em phải đi theo anh!" Tả Lăng Thần kéo tay trái của Úc Noãn Tâm, ánh mắt sắc bén, lời nói kiên định.

"Tức cười, Úc Noãn Tâm đã sớm là người của tôi, bây giờ cậu mới đến mang đi, còn kịp sao chứ?" Hoắc Thiên Kinh cũng không có ý buông tay, giọng nói trầm thấp mang theo vẻ chế nhạo, ánh mắt sớm đã tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

Úc Noãn Tâm bị kẹt giữa hai người đàn ông, bị bọn họ lôi kéo khổ không nói nổi, tay của bọn họ siết chặt hai cánh tay hai bên của nàng giống như muốn xé rách nàng ra.

"A..." Đôi mày xinh đẹp nhíu chặt, cặp mắt đẹp cũng lộ ra vẻ đau đớn.

Tả Lăng Thần thấy thế, đột nhiên lạnh giọng quát Hoắc Thiên Kinh.

"Buông ra! Anh làm Noãn Tâm đau kìa."

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh một tiếng, không những không chịu buông ra, ngược lại càng gắng sức nắm chặt: *"Đau đớn của cô ấy không phải một mình tôi tạo nên!"*

"Cánh tay của tôi sắp gãy rồi!" Úc Noãn Tâm không ngừng đau đớn.

Hai người đàn ông giằng co nhau...

Tả Lăng Thần nhìn Úc Noãn Tâm, còn Hoắc Thiên Kinh lại nhìn Tả Lăng Thần...

Một lúc lâu sau...

Bàn tay đang nắm chặt Úc Noãn Tâm của Tả Lăng Thần chậm rãi buông ra, giống như một pha quay chậm trong một bức biếm họa, mang theo run rẩy đau khổ, cho dù anh rất muốn kéo nàng vào lòng, nhưng vẫn không nỡ nhìn thấy vẻ đau đớn giữa ấn đường của nàng.

Anh nhìn Úc Noãn Tâm thật sâu, trong ánh mắt mang theo vẻ đau đớn nát lòng, dường như có tác dụng khiến cho lòng người tan chảy.

"Lăng Thần..."

Lòng nàng cũng đau đớn nát tan, kim lòng không đau muốn tiến lên, nhưng lúc nàng sắp hành động thì bị Hoắc Thiên Kinh dùng sức kéo mạnh vào lòng.

Tả Lăng Thần thoáng khò nhắm mắt lại, một lát sau, anh mạnh mẽ quay người, sải bước rời đi.

Cửa phòng đóng lại *"rầm"* một tiếng, lòng của nàng cũng vỡ tan theo.

Hoàn toàn rơi vào vực thẳm...

"Noãn, từ hôm nay trở đi em phải hoàn toàn quên người đàn ông kia cho tôi!" Giọng nói trầm thấp của hắn phát ra, mang theo thỏa mãn cùng mệnh lệnh.

"Buông tôi ra!" Úc Noãn Tâm giống như không nghe thấy, giọng nói trở nên hết sức lạnh lùng, cả ánh mắt cũng lập tức đóng băng, những ngón tay mảnh khảnh sớm đã nắm chặt.

Chân mày Hoắc Thiên Kinh nổi lên vẻ không hài lòng, hơi kéo nàng lại, vừa muốn mở miệng, nhưng...

"Bóp..."

Một bạt tai tát lên trên gương mặt cương nghị của hắn, rất đột ngột, không hề có dấu hiệu báo trước.

Không khí như đông lại, trong nháy mắt cực kì băng giá.

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh trở nên rất khó coi, dường như là tái mét, ánh mắt vốn mang theo ý cười đột nhiên biến thành lạnh lẽo, giống như ma vương toát ra vẻ giận dữ, giống như muốn thiêu rụi người phụ nữ trước mặt!

Úc Noãn Tâm cũng nhìn hắn không chút sợ hãi, trong mắt lộ vẻ căm hận.

Ngay lập tức, cằm của nàng bị bàn tay cứng rắn của hắn hung hăng siết lấy, dường như sắp bóp nát vậy!

"Đàn bà đáng chết, cô là người đầu tiên dám đánh tôi!"

Toàn thân Hoắc Thiên Kinh phát ra hơi khí lạnh lẽo, rõ ràng rất nguy hiểm, từ đôi mắt ẩn nhẫn và gân xanh lộ ra trên bàn tay của hắn, không khó nhận ra sắp có một loại tai ương ngập đầu...

Úc Noãn Tâm cười nhạt: *"Anh cũng là người đầu tiên mà tôi đánh, à, không đúng, tôi chưa bao giờ đánh người, bởi vì tôi đánh... cũng không phải là người!"*

Trong đôi mắt của nàng phản chiếu vẻ phẫn nộ tột cùng của hắn, nhưng nàng vẫn nhìn hắn một cách trong trẻo lạnh lùng, giống như đang chống cự lại hơi khí nguy hiểm của hắn.

Quả nhiên...

Ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng của hắn đột nhiên trở nên càng lạnh lẽo, khuôn mặt cương nghị như điêu khắc cũng vì những lời này của nàng mà trở nên vô cùng khó coi.

"*Thật sự là đủ gan dạ!*" Tay hắn bỗng nhiên tăng thêm lực, nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên vẻ đau đớn mà vẫn kiên trì kiêu ngạo, hắn không khỏi càng thêm giận sôi người.

"*Chỉ là... hành vi ngu xuẩn của cô sẽ làm cô phải trả một cái giá rất đắt!*"

Nói xong, bàn tay hung hăng đẩy một cái, khiến cả người Úc Noãn Tâm ngã vào sô pha.

Sức lực thật mạnh khiến nàng suýt ngất đi, ngay sau đó nàng cảm thấy trên người có áp lực, cả người hắn đã đè lên.

Dường như ý thức được hắn muốn làm gì, khóe môi nàng nở ra một nụ cười lạnh tan nát.

"*Hoắc Thiên Kinh, anh chẳng qua là một động vật giống đực chỉ biết giao phối mà thôi, loại người như anh sớm muộn gì cũng gặp phải báo ứng!*"

Động tác của hắn đột nhiên dừng lại.

Trong nháy mắt, trong phòng đông lại thành một tầng băng lạnh lẽo...

Gân xanh giận dữ trên mu bàn tay của Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn nổi hết lên, đôi mắt vốn màu đen đã trở nên đỏ như máu, hoàn toàn là mùi vị của máu.

Sau đó, chỉ thấy hắn gầm nhẹ một tiếng, hung hăng giơ nắm đấm lên, hướng về phía Úc Noãn Tâm...

Hắn giống như ma vương, có khả năng tuyên án sống chết của tử thần, toàn thân tỏa ra lửa giận cùng giá lạnh.

Úc Noãn Tâm nhắm chặt mắt lại! Chuẩn bị nhận một đấm của hắn!

Đánh chết nàng cũng tốt, như vậy nàng sẽ không phải tiếp tục làm con rối cho hắn giật dây nữa!

Nắm đấm mang theo một trận gió lạnh, xẹt qua bên tai nàng...

Hồi VII: Dần dần yêu thương

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Án Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

"*Rầm...*"

Nắm đấm của hắn khi sắp đánh tới nơi thì lại đổi hướng, hung hăng đánh vào giàn hoa thủy tinh cách mặt Úc Noãn Tâm chỉ có mấy cm, ngay sau đó bỏ ra ngoài.

Một lúc lâu sau, không có tiếng động.

Úc Noãn Tâm mở mắt, không thể tin mà nhìn giàn hoa sớm đã tan tành thành từng mảnh bên cạnh, trên đó còn dính đầy máu tươi.

Hắn không ngờ lại không đấm một đấm đó lên người mình sao?

"*Rầm...*"

Một tiếng động vang lên, một cái chìa khóa điện tử tinh xảo rơi xuống bên cạnh nàng. Hoắc Thiên Kinh đi tới trước mặt nàng lần nữa, sắc mặt giận dữ vừa rồi đã chuyển thành vẻ hồ hững hờ có như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chỉ có điều... bàn tay đang cài nút áo somi của hắn đang chảy máu.

Lòng Úc Noãn Tâm không hiểu sao lại có chút đau đớn.

"*Đây là chìa khóa của biệt thự Lâm Hải, thu thập đồ đạc của em rồi theo tôi đến đó!*"

Hắn mặc quần áo xong, không chút quan tâm bàn tay đang chảy máu, đi tới cửa, xoay người lạnh giọng nói: "*Tối mai, sau khi tôi đi làm về nếu không nhìn thấy em trong biệt thự thì đừng trách tôi không khách khí!*"

"*Rầm...*" Cửa phòng bị đóng lại lần thứ hai.

Cơ thể của Úc Noãn Tâm run rẩy một chút, tất cả kiên cường trong nháy mắt đều biến thành hư ảo, xụi lơ trên ghế xô pha.

Khúc nghe thường hoa lệ, âm nhạc như nước.

Đây là một buổi tiệc của các doanh nghiệp đứng đầu, những người tới đều là doanh nhân quyền quý.

Úc Noãn Tâm im lặng ngồi bên cạnh Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt bình tĩnh mà hờ hững. Thấy chén rượu của hắn đã cạn, liền nhanh như người máy rót đầy cho hắn.

Bàn tay hắn khẽ vuốt ve đầu nàng, như là rất hài lòng khi thấy nàng ngoan ngoãn như vậy, rồi tiếp tục quay sang trò chuyện vui vẻ với những thương nhân khác.

"Hoắc tiên sinh, nghe nói lúc trước Tà Thị gặp vấn đề, giá cổ phiếu giảm mạnh, may mà có ngài giúp đỡ. Hoắc Thị cùng Tà Thị không phải vẫn luôn như nước với lửa sao? Chúng tôi đều nghĩ rằng Hoắc tiên sinh sẽ mượn cơ hội này để đánh phá." Một vị tổng tài nâng ly rượu cạn ly với Hoắc Thiên Kinh, nghi hoặc hỏi.

Lời của hắn làm ngón tay Úc Noãn Tâm hơi run rẩy một chút.

Đôi mắt hẹp dài của Hoắc Thiên Kinh ra vẻ không để ý mà đảo qua vẻ khấn trương của Úc Noãn Tâm, hớp một ngụm rượu rồi nói: *"Tuy nói thương trường như chiến trường, nhưng con người đôi khi cũng không cần làm quá tuyệt tình. Cổ phiếu rớt giá thế thảm là chuyện thường gặp, có thể giúp được thì giúp!"*

Lời của hắn khiến cho đồng đảo thương nhân đều gật đầu tán thành.

Úc Noãn Tâm hận không thể đem ly rượu tạt thẳng vào mặt Hoắc Thiên Kinh. Hôm nay rốt cuộc nàng đã biết thế nào là nói dối không chớp mắt.

"Hoắc tiên sinh, tôi thấy ngài buông tha Tà Thị thì cũng có thu hoạch khác. Người đẹp bên cạnh ngài không phải là vợ chưa cưới của tổng giám đốc Tà Thị hay sao? Sẽ không bị ngài..." Một người khác mang vẻ tươi cười ám muội, khôn ngoan nói một câu.

Hoắc Thiên Kinh cười mà không đáp, chỉ nhàn nhã uống rượu.

Úc Noãn Tâm cảm thấy nhục nhã, nhay cảm mà cảm nhận được ánh mắt khinh thường từ đối diện.

Nàng vô ý thức nhìn lại, phát hiện thì ra ngồi bên cạnh thương nhân đối diện chính là ca hậu nổi tiếng Phi Tỳ Mạn. Không khỏi ngẩn người ra.

Từ lúc bước vào bữa tiệc này, nàng cũng không hề để ý đến người khác.

"Ha ha, bữa tiệc tối nay ngày thật là náo nhiệt. Úc tiểu thư là ngôi sao mới của giới điện ảnh, mà bên người tôi là ca hậu nổi tiếng. Phi Tỳ Mạn, đi kính Hoắc tiên sinh một chén rượu. Nếu cô có thể làm Hoắc tiên sinh vui vẻ, chủ nhân của đĩa nhạc vàng năm nay không ai ngoài cô." Một vị thương nhân tuổi trung niên nói không chút che giấu.

Hoắc Thiên Kinh là khách hàng lớn của hắn. Lúc đầu hắn mời Phi Tỳ Mạn đến đây chỉ để tăng thêm mặt mũi, nhưng sau khi thấy Hoắc Thiên Kinh dẫn theo Úc Noãn Tâm đến thì trong lòng bắt đầu tính toán. Tin đồn hắn luôn cùng các ngôi sao nữ của giới giải trí có qua hệ thân mật cũng không giả. Lúc đầu là Ngu Ngọc, hiện tại là Úc Noãn Tâm. Nói vậy hắn quả là có khẩu vị này. Vì vậy liền chủ động nịnh hót hắn.

Úc Noãn Tâm hơi giật mình sững sờ một chút, nhìn Phi Tỳ Mạn

Nhưng mà...

Phi Tỳ Mạn lại "hừ" mà đứng dậy, kiêu ngạo mà nhìn thương nhân trung niên đó, vẻ mặt chán ghét mà nói rằng: *"Vạn tiên sinh, tôi nể mặt ngài và người quản lý có chút giao tình nên mới chịu đáp ứng cùng ngài tham dự buổi tiệc này, tôi sẽ không hầu rượu người đàn ông nào khác!"*

Lời của nàng khiến tất cả mọi người đang ngồi đó có chút sững sờ, nhất là người yêu cầu nàng hầu rượu - Vạn tiên sinh, càng xấu hổ và tức giận.

Trái lại Hoắc Thiên Kinh có chút hứng thú mà nhìn nàng một cái, lập tức quay đầu nhìn về phía Úc Noãn Tâm, thấp giọng cười: *"Cá tính của hai người cũng có điểm giống nhau!"*

Úc Noãn Tâm không nói gì, chỉ lo lắng nhìn Phi Tỳ Mạn. Nghe nói từ sau khi trên mạng tung ra ảnh chụp nàng và một gã con nhà giàu, nàng liền từ chối tham gia bất kỳ trường hợp thương nghiệp nào, cũng không làm bất kỳ hoạt động xã giao nào. Có lẽ với cá tính như vậy, ngược lại khiến càng nhiều phú gia chạy theo như vịt.

Có điều... dưới tình huống của hôm nay, nàng làm như vậy thật là không lý trí.

Quả nhiên, suy nghĩ trong đầu nàng chưa nghĩ xong liền nghe được tiếng một cái tát mạnh mẽ vang lên...

Chỉ thấy Vạn tiên sinh đứng dậy, bàn tay to lớn mập mạp tát vào mặt Phi Tỳ Mạn một cái, vẻ mặt vô cùng tức giận. Âm thanh không lớn, nhưng lộ ra mệnh lệnh không thể chối từ...

"Cô giả bộ thanh cao cái gì? Đừng cho là tôi không biết ngôi sao các cô, bề ngoài mỗi người đều giả bộ rất thanh cao, trên giường chẳng phải là đều một đám phụ sao? Bảo cô hầu rượu là uất ức lắm sao? Cô không muốn uống sao? Được..."

Chỉ thấy hần vừa nói vừa cầm bình rượu mạnh rót ào ào vào một cái ly lớn rồi nói: *"Cô uống hết ly rượu này cho tôi, sau đó xin lỗi Hoắc tiên sinh thì tôi sẽ không truy cứu việc này nữa, bằng không tôi sẽ cho cô không chịu nổi!"*

Trên gương mặt vốn trắng nõn của Phi Tỳ Mạn xuất hiện năm dấu tay đỏ hồng, đáy mắt cố nén không cho nước mắt chảy xuống.

Mỗi người đàn ông trong bữa tiệc đều có vẻ đang xem kịch vui, còn Hoắc Thiên Kinh thì lại như không hề phát sinh chuyện gì, dường như không có việc gì mà uống rượu.

Tim Úc Noãn Tâm cũng muốn nhảy vọt tới cổ họng. Nàng nhìn Phi Tỳ Mạn, lại nhìn ly rượu to kia. Đó là rượu rất mạnh, một cô gái sao có thể chịu được?

Chắc Vạn tiên sinh kia cũng là thẹn quá thành giận, dù sao là muốn lấy lòng Hoắc Thiên Kinh, không ngờ tới người đàn bà mà mình dẫn đến lại không giữ mặt mũi cho mình.

"Còn không uống? Muốn tôi dứt cô sao? Nếu cô không uống ly rượu này, không đi hầu hạ Hoắc tiên sinh một chút, tôi sẽ khiến cô chịu không nổi. Còn muốn ở trong giới giải trí này hay không?" Vạn tiên sinh thấy Hoắc Thiên Kinh không có phản ứng gì, càng đem tức giận trút lên người cô gái bên cạnh.

Đáy mắt Phi Tỳ Mạn hiện lên một tia bất khuất, nhưng nhanh chóng bị cô ta chìm xuống. Cô cầm lấy ly rượu...

Úc Noãn Tâm thấy rõ ràng tay cô ta đang run rẩy.

Mùi rượu cay nồng làm cô nhú chặt lông mày lại, cô nhắm mắt lại, vừa muốn uống thì...

"Chờ một chút!"

Rốt cuộc Úc Noãn Tâm không nhịn được mà mở miệng, đứng dậy, ánh mắt lo lắng nhìn Phi Tỳ Mạn.

Hoắc Thiên Kinh liền có phản ứng. Hần buông ly rượu, ngẩng đầu nhìn Úc Noãn Tâm.

Tay Phi Tỳ Mạn đang cầm ly rượu dừng giữa không trung. Dưới sự kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy Úc Noãn Tâm bước nhanh lên phía trước, đoạt lấy ly rượu trong tay Phi Tỳ Mạn, đối mặt với Vạn tiên sinh cười tươi như hoa...

Ánh mắt Vạn tiên sinh sáng lên.

"Vạn tiên sinh, Phi Tỳ Mạn là tiền bối của tôi. Hôm nay thân thể cô ấy không khỏe cho nên mới chống đối. Xin Vạn tiên sinh đừng lấy làm phiền lòng."

Nụ cười của nàng đúng là mê người, dĩ nhiên Vạn tiên sinh lập tức liền sững sờ.

Hoắc Thiên Kinh không vui mà nhú chặt mày lại.

Úc Noãn Tâm liếc mắt nhìn Phi Tỳ Mạn một cái, cầm lấy một cái ly nhỏ, từ ly rượu lớn rót ra một ít rượu, đối mặt Vạn tiên sinh, nhẹ giọng nói:

"Vạn tiên sinh, Hoắc tiên sinh luôn là người có tâm lòng rộng mở, ngài ấy sẽ không tính toán chuyện nhỏ nhặt này đâu. Ngược lại Vạn tiên sinh không nên vì chuyện này mà chọc giận thân thể. Dù sao xí nghiệp nhà họ Vạn cũng cần ngài chèo chống, không phải sao? Như vậy đi, ly rượu này coi như tôi thay tiền bối Phi Tỳ Mạn tạ tội. Nếu vạn tiên sinh có thể tha thứ thì liền uống ly rượu này, được không?"

Vạn tiên sinh quả thực bị nụ cười của Úc Noãn Tâm mê hoặc đến thất điên bát đảo, lập tức cầm lấy ly rượu trên bàn, cùng ly với nàng nói: *"Vẫn là Úc tiểu thư làm người ta yêu mến, thể này mới phải chứ..."*

Nói đến đây, hần vô thức nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, thấy sắc mặt hần tựa hồ trở nên có chút khó coi, lập tức sửa lời nói: *"Úc tiểu thư kính rượu khiến tôi vừa mừng vừa lo, dù sao cũng là người bên cạnh Hoắc tiên sinh mà."*

Hần thực sự không dám đụng đến nàng.

Trước kia Hoắc Thiên Kinh là người vẫn luôn coi đàn bà như quần áo. Cho dù là Ngu Ngọc lúc trước, chỉ cần trong buổi tiệc có người thêm muốn, hần cũng rất hào phóng kêu Ngu Ngọc tiến lên hầu rượu, thậm chí là... hầu ngủ!

Nhưng hôm nay cô gái này chỉ mới tiến lên kính rượu, tại sao sắc mặt Hoắc Thiên Kinh lại khó coi như vậy chứ?

"Hoắc tiên sinh, ngài xem ly rượu này..."

"Đưa cho tôi!" Không đợi hần nói xong, Hoắc Thiên Kinh liền mở miệng cắt lời hần, tất cả mọi người đều hồi hộp.

Úc Noãn Tâm ngẩn cả người, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hoắc Thiên Kinh. Chỉ thấy hần hơi khom người đứng lên, đi tới trước mặt nàng, lấy ly rượu nàng đang cầm trong tay. Tay kia thuận thế đưa lên eo nàng, ôm nàng vào lòng.

"Đàn bà thường thích câu kinh, làm mấy chuyện nhỏ nhặt là rất bình thường, có gì mà phải tức giận. Cạn ly!" Chỉ thấy Hoắc Thiên Kinh nhếch miệng cười, cái ly khẽ chạm vào ly của Vạn tiên sinh, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch

Mọi người đều cả kinh!

Phi Tỳ Mạn tròn to mắt, mà Vạn tiên sinh cũng sững sờ đến nỗi quên cả hành động.

Ngay cả Úc Noãn Tâm cũng vô cùng ngạc nhiên.

Sau khi Hoắc Thiên Kinh một hơi uống cạn, thấy Vạn tiên sinh vẫn giữ ly rượu lên không nhúc nhích, cười lạnh một tiếng nói: *"Thế nào? Vạn tổng, không cho Hoắc mỗ chút mặt mũi sao? Lẽ nào... vẫn không cam tâm vì chưa cùng Úc tiểu thư nâng ly?"* Nói xong, bàn tay di chuyển, trực tiếp đặt trên vai Úc Noãn Tâm.

Vạn tiên sinh lập tức có phản ứng, vội vã cầm ly rượu uống hết, cười nói: *"Đâu phải, đâu phải, Hoắc thiên sinh chủ động kính rượu là vinh hạnh của tôi."*

"Vạn tiên sinh quá khách sáo. Cô gái này của tôi sức khỏe không tốt lắm, uống xong ly rượu mạnh của Vạn tiên sinh là tương đương với gián tiếp hại tôi, hiểu không?" Lời của Hoắc Thiên Kinh có chút ám muội.

Trong buổi tiệc, mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó đều cười to, mỗi người đều hiểu rõ ràng hàm ý ở trong đó.

Có điều... bọn họ không ngờ Hoắc Thiên Kinh sẽ ra tay bảo vệ một người đàn bà, còn thay cô ta kính rượu?

Vạn tiên sinh cũng hiểu rõ, vội vã cười nói: *"Đương nhiên, đương nhiên, Úc tiểu thư không chỉ rất xinh đẹp mà xem ra cũng rất biết cách làm cho Hoắc tiên sinh vui vẻ. Phi Tỳ Mạn, cô là tiền bối của Úc tiểu thư, thế nào mà không học được chiêu này chứ?"*

Sắc mặt Phi Tỳ Mạn trở nên tái nhợt lạ thường.

"Hoắc tiên sinh, tuy nói rằng "anh hùng khó qua ải mỹ nhân", nhưng miệt mài quá độ sẽ khiến người đẹp trong lòng ngài chịu không nổi." Một thương nhân trong đó cười nói.

Hoắc Thiên Kinh cười ha ha: *"Cái miệng của ngài phải bị phạt rượu thôi!"*

Tình cảnh xấu hổ vừa rồi hoàn toàn không thấy nữa.

Mặt Úc Noãn Tâm sớm đã vừa hồng vừa trắng. Nàng nhẹ giọng nói: *"Xin lỗi, tôi muốn đi toilet."*

Nói xong, liền thoát khỏi lòng Hoắc Thiên Kinh, bỏ đi thật nhanh...

Tấm gương trong toilet phản chiếu khuôn mặt tái nhợt của Úc Noãn Tâm.

Vẻ quyến rũ phong tình vừa rồi đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt vô cùng trong mắt nàng.

Vòi nước chảy ào ào, rất lạnh, nhưng không lạnh bằng đáy lòng Úc Noãn Tâm...

Trường hợp như thế này, những người được gọi là thanh lịch kia lại đang chơi loại trò chơi tẻ nhạt này!

Sao nàng lại không hiểu ý tứ trong lời nói của họ. Đêm nay có mấy người không biết nàng chỉ là một món đồ chơi mà Hoắc Thiên Kinh dùng để phát tiết?

Đã như vậy, sao hắn còn giả mù sa mưa mà thay nàng uống rượu. Xem ra đúng là sợ nàng uống say thì không thể hầu hạ hắn đây.

Bọt nước vỗ vào trên mặt nàng, ít nhiều cũng làm lòng nàng dễ chịu hơn một chút.

Cửa toilet mở ra...

"Vì sao lại giúp tôi?"

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, trong gương phản chiếu dung mạo xinh đẹp của Phi Tỳ Mạn. Cô ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Úc Noãn Tâm, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Đóng vòi nước lại.

Úc Noãn Tâm đứng thẳng lên, không lập tức xoay người mà tao nhã lấy khăn mặt từ người phục vụ, nhẹ nhàng lau những giọt nước trên

mặt, nhẹ giọng nói: "Phiền cô đi ra ngoài một chút."

Nữ phục vụ tiếp nhận khăn mặt, lễ phép hạ thấp người, đi ra ngoài.

"Cô cần bàn là không cần giúp tôi!" Phi Tỳ Mạn đi lên phía trước, lạnh lùng mà nói.

Úc Noãn Tâm xoay người, đôi mắt đẹp nhìn nàng, mang theo kiên định cùng bình tĩnh: "Đương nhiên là cần phải giúp! Chúng ta cùng là một loại người!"

Phi Tỳ Mạn nao nao, lập tức dấy mắt nổi lên vẻ xem thường cùng phiến chán: "Thực sự là buồn cười, sao tôi và cô là cùng một loại người được? Cô chẳng qua chỉ là một người đàn bà phải bám vào đàn ông mới có thể sống được mà thôi. Nhìn bộ dạng nhu thuận của cô trước mặt Hoắc Thiên Kinh ban nãy, thật sự làm đàn bà chúng tôi mất mặt! Cam tâm vì tiền mà làm đồ chơi cho đàn ông!"

Trong chốc lát, dấy mắt Úc Noãn Tâm có chút âm đạm, nhưng bên môi lại hiện lên nụ cười nhàn nhạt...

"Cô vẫn khát vọng Hoắc Thiên Kinh!"

"Cái gì? Cô nói cái gì?" Vẻ mặt Phi Tỳ Mạn vô cùng xấu hổ, giống như là bị người ta lột trần: "Cô đừng nói bậy!"

"Có phải tôi đang nói bậy hay không chỉ có cô là hiểu rõ nhất."

Ánh mắt Úc Noãn Tâm lộ vẻ bất đắc dĩ, khẽ thở dài một hơi: "Rõ ràng là tha thiết hán nhưng lại muốn giả làm thực nữ. Lẽ nào cô cho rằng người như Hoắc Thiên Kinh có thể vì một người đàn bà mà cúi người, ba quỳ chín lạy cô hay sao? Cách làm này không thích hợp để lấy lòng đại gia, ngược lại sẽ đem lại phiền phức cho chính mình, không phải sao?"

Vẻ mặt Phi Tỳ Mạn cứng đờ...

"Tôi nghĩ còn không đến phiên người mới như cô giáo huấn tôi! Cho dù tôi khát vọng hán thì thế nào? Ít nhất tôi sẽ không dè tiện như cô! Ít nhất tôi còn có tôn nghiêm hơn cô!"

Ngày hôm nay sở dĩ cô ta đến đây, nguyên nhân lớn nhất là vì Hoắc Thiên Kinh. Từ lúc Ngu Ngọc ôm tay Hoắc Thiên Kinh đi qua trước mặt cô thì lòng của cô cũng không thể nào quay về.

Úc Noãn Tâm nghe xong, quay người lại, trong gương lộ ra gương mặt cười khổ của nàng. Nàng lấy hộp phấn ra, nhẹ nhàng trang điểm một chút sau đó nói: "Cô đã là tiền bối, nên biết đôi khi tôn nghiêm là vô dụng, nhất là với hiện thực trước mắt."

Nàng cũng rất muốn bảo vệ tôn nghiêm, nhưng chẳng phải cũng đành thuận theo mà tiến vào biệt thự Lâm Hải, hàng đêm hầu hạ người đàn ông đó sao?

"Úc Noãn Tâm, tôi càng ngày càng xem thường cô!"

"Tùy cô! Nếu đã là tiền bối cứng cỏi và tôn nghiêm như vậy thì không cần dùng ánh mắt phẫn hận đó nhìn tôi. Bọn họ làm nhục cô, mà tôi giúp cô, cô nên cảm tạ tôi mới đúng. Cuộc chơi này không diễn ra theo phương thức của cô quả thật có chút đáng tiếc. Nhưng tôi muốn nói cho cô biết, Hoắc Thiên Kinh là người thế nào tôi hiểu rõ nhất. Sao hán có thể khuất phục bởi vẻ cao ngạo của cô, giống như nam chính si tình trong tiểu thuyết mà khổ cực theo đuổi cô được? Hán được gọi là một người đào hoa, vậy chứng minh hán căn bản không cho rằng đào hoa là một tội lỗi hay khuyết điểm, nên dĩ nhiên cũng sẽ không vì một người đàn bà mà thay đổi! Cô nên cảm thấy may mắn vì không giống như tôi, bất chấp si nhục mà làm một món đồ chơi của hán!"

"Cô..."

Phi Tỳ Mạn nhìn gương mặt xinh đẹp trong gương, ánh mắt lãnh đạm như nước trong. Tự nhiên cũng bị nàng nói đến á khẩu, không trả lời được.

"Trang điểm một chút, bên ngoài còn có một vài phóng viên đang đợi đó." Nàng đem hộp phấn trong tay giơ lên.

"Cô biết tôi sẽ không cảm tạ cô!" Ánh mắt Phi Tỳ Mạn xẹt qua một chút tình cảm khác thường, ngữ khí đã buông lỏng hơn rất nhiều.

"Cái tôi muốn không phải là lời cảm ơn của cô." Úc Noãn Tâm thản nhiên nói: "Đàn bà tiến vào làng giải trí vốn là một chuyện rất vất vả, nếu không biết giúp đỡ lẫn nhau, chỉ biết thua càng thảm hại."

Phi Tỳ Mạn sau khi nghe vậy, ngón tay nhẹ nhàng run rẩy một chút. Cô ta không nói gì, chỉ nhìn Úc Noãn Tâm một lát...

"Cô thật sự cho là Hoắc Thiên Kinh sẽ không vì đàn bà mà thay đổi sao?"

"Anh ta luôn coi đàn bà như quần áo."

Phi Tỳ Mạn nhú mày: "Trước khi cô đến đây có lên mạng không?"

Úc Noãn Tâm sững sờ. Sao nàng có thể có thời gian lên mạng?

"Hoắc Thiên Kinh cùng Phương Nhan đã hủy bỏ hôn ước!" *Phi Tỳ Mạn* nhìn nàng, nói rõ ràng từng chữ.

Trong mắt Úc Noãn Tâm có chút nghi hoặc, lập tức khôi phục lãnh đạm: "Tôi không biết chuyện này!"

Tại sao có thể như vậy?

"Có lẽ..." *Giọng nói của Phi Tỳ Mạn mang theo một chút suy xét:* "Hoắc tiên sinh đang thay đổi, là cô không có phát giác mà thôi."

"Tôi không rõ ý tứ của cô." *Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng nhún mày một cái.*

Phi Tỳ Mạn cười khò, khẽ lắc đầu, mang hộp phấn trả lại cho Úc Noãn Tâm, sâu xa mà nói một câu: "Tôi không biết nên hình dung thế nào mới tốt. Chỉ có thể nói... cô vĩnh viễn không biết mình có bao nhiêu may mắn!"

Nói xong, xoay người đi tới cạnh cửa, ánh mắt phức tạp nói thêm một câu: "Còn nữa... cẩn thận tai tiếng của cô, đừng đi theo vết xe đổ của tôi!"

Mở cửa ra, cô ta liền đi khỏi.

Ở buổi yến tiệc, cô nhìn thấy rất rõ ràng, trong nháy mắt khi Hoắc Thiên Kinh đứng dậy cầm rượu cho Úc Noãn Tâm, cô nhạy cảm nhận thấy trong mắt hần lướt qua chân tình.

Trong Toilet, Úc Noãn Tâm ngẩn người đứng đó. Nửa ngày sau, trán vẫn nhúu chặt.

Úc Noãn Tâm tin tưởng lời của Phi Tỳ Mạn tuyệt đối không phải là nói chơi.

Quả nhiên, khi Hoắc Thiên Kinh ôm eo nàng cùng ra khỏi phòng khách chờ xe thì tất cả các phóng viên đang vây quanh cửa ầm ầm kéo tới như nước lũ.

Nếu như không có vệ sĩ đứng lúc tiến lên ngăn cản thì nàng đã bị người ta giẫm chết...

"Hoắc tiên sinh, nghe nói ngài cùng Phương Nhan tiểu thư đã hủy bỏ hôn ước, xin hỏi có đúng hay không?"

"Đúng vậy, Hoắc tiên sinh, Phương Nhan tiểu thư giải thích với truyền thông đây chỉ là tin đồn nhảm, xin hỏi tin tức này là thật hay giả?"

Các phóng viên đều đặt câu hỏi, thậm chí đã có camera giơ lên, lại bị một người vệ sĩ trong đó nhanh chóng đoạt lấy.

Trong lúc nhất thời, hiện trường không ngừng hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Án Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Bọn vệ sĩ thấy tình hình trở nên khó có thể khống chế, đều tiến lên ngăn cản đám phóng viên không ngừng tiến lên. Thậm chí bảo vệ của nhà hàng cũng chạy đến hỗ trợ.

"Hoắc tiên sinh, xin mời ngài trả lời một chút!"

"Hoắc tiên sinh, tin đồn là thật hay giả, xin ngài đáp lại một chút!"

Các phóng viên mồm năm miệng mười mà đặt câu hỏi. Bộ dáng phải đào đến gốc rễ của vấn đề, rất có "*tinh thần trách nhiệm của người làm báo*".

Úc Noãn Tâm vô thức nhìn người đàn ông vẫn đang cau mày bên cạnh mình, ánh mắt trong trẻo lơ mơ nổi lên nghi hoặc. Nàng tự nhiên phát hiện... thì ra chính mình cũng có chút quan tâm đến tin tức này.

Nếu như tin tức này là thật, như vậy làm cho nàng khó hiểu. Không phải hần và Phương Nhan đều yêu nhau sao? Cho dù trước đây Phương Nhan với Lăng Thần có quan hệ yêu đương nhưng từ trong ánh mắt của Phương Nhan, nàng không khó nhìn ra cô gái kia rất yêu rất yêu Hoắc Thiên Kinh.

Hoắc Thiên Kinh dường như không ngờ tới sẽ xảy ra tình huống có ký giả vây đến, tiện đà quay đầu nhìn vệ sĩ Kiều ở phía sau.

"Sao tin tức này lại lọt ra ngoài?"

Kiều là vệ sĩ theo bên người Hoắc Thiên Kinh gần mười năm, xuất thân từ tổ chức mafia lớn nhất Đông Nam Á. Vóc người hần to lớn rắn chắc, một thân âu phục màu đen càng lộ ra vẻ già dặn chín chắn của hần. Trên mặt hần có khí chất "*không chút biểu cảm*" đặc thù mà vệ sĩ nên có, nhưng lại không

khó nhìn ra khí phách nam tử.

Hiện nay hấn ngoại trừ hàng ngày bảo hộ an nguy của Hoắc Thiên Kinh, huấn luyện kỹ năng cho vệ sĩ ra, thì còn đảm đương vị trí không thể thiếu trong tập đoàn thương nghiệp Hoắc Thị.

"Hoắc tiên sinh, tin tức dường như được công bố rất đột ngột, hẳn là có người cố ý làm như vậy. Bằng không, bộ phận kiểm soát truyền thông của chúng ta không thể không có chút động tĩnh nào."

Hoắc Thiên Kinh cau mày suy tư, vẻ không vui trong đáy mắt lộ ra rất rõ ràng.

Hắn vẫn luôn là người thích thao túng, không chế mọi thứ. Đương nhiên sẽ không thích xảy ra tình huống bất ngờ này.

Đến lúc này, trong lòng Úc Noãn Tâm dĩ nhiên có chút buồn cười. Không ngờ tới Hoắc Thiên Kinh cũng sẽ có ngày hôm nay, bị người khác hỏi đến mức á khẩu không trả lời được.

Dường như nhìn thấy bên môi nàng có chút hả hê, đáy mắt Hoắc Thiên Kinh đầu tiên là có chút bất mãn, sau đó lại thấy buồn cười.

Hắn hắng giọng, nhìn về phía phóng viên.

Các phóng viên là những người nhạy bén biết bao. Tình cảnh vốn đang hỗn loạn trong nháy mắt bỗng trở nên yên ắng lạ thường như thủy triều rút xuống, một chút âm thanh cũng không có. Bọn họ đang khần trương chờ Hoắc Thiên Kinh mở miệng làm sáng tỏ.

"Về hôn ước giữa tôi và Nhan tiểu thư."

Hoắc Thiên Kinh không nhanh không chậm cất tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn Úc Noãn Tâm, rồi nhìn đám phóng viên.

Không khí nhất thời khần trương, dường như tất cả mọi người đều không dám thở mạnh.

"Đã hủy bỏ."

Hắn trầm giọng tuyên bố, ngữ điệu bình thường giống như đang kể một chuyện rất bình thường: *"Nói cách khác, đám cưới thương mại giữa Hoắc gia và Phương gia chính thức hủy bỏ."*

Úc Noãn Tâm quay đầu về phía hắn, nhìn ý cười như có như không bên môi hắn, đáy lòng lại thấy có chút lạnh lẽo.

Theo lời hắn thốt ra thì không khí đột nhiên sôi nổi hẳn lên. Các phóng viên đầu tiên là kinh ngạc sau đó là chen lấn xô đẩy.

"Hoắc tiên sinh." Kiều tiến lên, trên mặt nổi lên vẻ nghi hoặc.

Hoắc tiên sinh làm sao vậy? Loại hành vi như ngày hôm nay thực không phải là tác phong của hắn. Hủy bỏ hôn ước, chuyện lớn như vậy sao có thể tùy tiện làm sáng tỏ với đám phóng viên?

Hoắc Thiên Kinh hơi gợn tay, chặn đứng sự nghi hoặc của Kiều lại.

"Hoắc tiên sinh, lời của Phương Nhan tiểu thư và ngài hoàn toàn không giống nhau, xin hỏi đây là có chuyện gì?"

"Đúng vậy, Phương Nhan tiểu thư phủ nhận hủy bỏ hôn ước, có phải hai vị còn chưa thống nhất hay không?"

"Đúng vậy, Hoắc tiên sinh, xin hỏi là ai chủ động hủy bỏ hôn ước? Là ngài hay là Phương tiểu thư?"

Một loạt câu hỏi ác liệt lại bắt đầu.

Mà khó có khi Hoắc Thiên Kinh phối hợp như vậy, hắn nhẹ nhàng cười nói: *"Kết hôn là việc đại sự của đời người, đương nhiên là phải chọn người thích hợp nhất. Hôn ước bị hủy bỏ là do phía Phương Nhan tiểu thư chủ động đưa ra, tôi tôn trọng quyết định của cô ấy."*

Hiện trường lại ồ lên...

"Hoắc tiên sinh, nếu thật sự là do Phương Nhan tiểu thư đưa ra, như vậy tại sao Phương Nhan tiểu thư còn phủ nhận?"

"Đúng vậy, điều này thật không hiểu được."

"Có gì mà không hiểu được? Lòng dạ của Phương Nhan tiểu thư luôn rất lương thiện. Cô ấy chủ động đưa ra hủy hôn đã khiến cô ý cảm thấy áy náy rồi. Lẽ nào lại muốn tuyên bố trắng trợn trước giới truyền thông sao? Không làm vợ chồng thì không thể tiếp tục làm bạn bè sao? Phương Nhan tiểu thư chỉ qua chẳng là muốn giữ chút thể diện cho Hoắc mỗ mà thôi."

Hắn trả lời phóng viên không chê vào đâu được. Chỉ có một người không tin, đó chính là người bên cạnh hắn – Úc Noãn Tâm.

Nàng vô ý nhìn hắn, thấy hắn hơi cong môi lên, trả lời khôn khéo sắc sảo, không khỏi thán ca ngợi... Người đàn ông này quả nhiên không phải người

bình thường, có thể trộn mắt nói dối, lừa gạt tất cả mọi người.

Phuong Nhan thương hấn như vậy sao có thể chủ động đưa ra lời hủy hôn? Nói vậy là do hấn chủ động đưa ra. Nhưng trước mặt giới truyền thông lại chủ động mở miệng bảo vệ danh dự cho Phuong Nhan. Thật biết cách đối nhân xử thế. Chẳng lẽ còn muốn cho Phuong Nhan cảm kích hấn đến chảy nước mắt.

Thật là đê tiện.

"Hoắc tiên sinh, Phuong Nhan tiểu thư hủy hôn có phải là do ngài và Úc tiểu thư bên cạnh đi lại quá gần gũi hay không? Nghe đồn Úc tiểu thư là vị hôn thê của tổng tài Tả Thị – Lăng Thần tiên sinh. Bây giờ sao lại cùng ngài tham dự yến tiệc thế này?"

"Mọi người đều biết Úc tiểu thư là nghệ sĩ được hoan nghênh nhất năm nay. Nghe nói Hoắc tiên sinh không tiếc số tiền lớn đầu tư vào phim nhựa và quảng cáo, mục đích chính là trải thảm đỏ cho Úc tiểu thư, xin hỏi có đúng hay không?"

"Theo chúng tôi được biết, Úc tiểu thư từ khi khởi nghiệp cho tới nay vẫn chưa có tiếng tăm gì. Cho đến năm nay cô mới nhờ vào đề tài này mà đi lên. Có tin đồn là cô có quan hệ với nhiều thương nhân, chính khách nổi tiếng. Xin hỏi Úc tiểu thư có lời giải đáp thế nào về vấn đề này?"

Trọng tâm câu chuyện càng ác liệt. Từ chuyện Hoắc Thiên Kinh và Phuong Nhan hủy hôn đến chuyện Hoắc Thiên Kinh bao dưỡng Úc Noãn Tâm, lại đến Úc Noãn Tâm cùng lúc có quan hệ với nhiều doanh nhân. Nhiều vô số kể. Trong lúc nhất thời khiến Úc Noãn Tâm ngáy ngẩn cả người.

"Thành thật xin lỗi. Loại câu hỏi thế này Hoắc tiên sinh và Úc tiểu thư đều sẽ không trả lời. Làm phiền mọi người nhường đường một chút." Kiều không khó nhận thấy Hoắc Thiên Kinh đã không kiên nhẫn, lập tức bước lên phía trước, trầm giọng nói.

Một chiếc xe màu đen cao cấp chậm rãi dừng lại. Dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, Hoắc Thiên Kinh cùng Úc Noãn Tâm tiến về phía xe, hoàn toàn không để ý đến đám phóng viên nháo nhào chen lấn. Nhưng đúng lúc này...

"Úc tiểu thư, cô sẽ làm thế nào với việc ảnh khỏa thân của mình bị tung lên mạng?"

Một phóng viên cao giọng hỏi khiến mọi người đều khiếp sợ, hiện trường ảm ỉ lại yên ắng trở lại.

Úc Noãn Tâm giật mình dừng bước, ngay cả Hoắc Thiên Kinh cũng dừng lại.

"Úc tiểu thư, lẽ nào cô không biết ảnh nóng của mình đã bị tung lên mạng sao? Tôi nghĩ hiện nay rất nhiều báo đài đều tranh nhau đưa tin này. Đối với việc này cô không ra mặt giải thích một chút sao?" Người phóng viên thấy Úc Noãn Tâm dừng bước, trên mặt nở ra nụ cười mãn nguyện.

Hứng thú của các phóng viên khác trong nháy mắt cũng hăng hái theo.

Úc Noãn Tâm giật mình ngáy ngẩn người, trong lúc nhất thời không hiểu lời của phóng viên kia.

Ảnh nóng gì? Sao nàng lại có thể có ảnh nóng?

Chẳng lẽ là...

Nàng đột nhiên quay sang nhìn Hoắc Thiên Kinh bên cạnh.

Ảnh nóng và đĩa CD nóng duy nhất của nàng đều là do Hoắc Thiên Kinh làm ra. Hấn đem những thứ này đưa cho truyền thông sao?

Sao có thể? Rõ ràng hấn đáp ứng nàng rồi mà! Sao hấn có thể lật lọng được?

Hoắc Thiên Kinh không khó phát hiện ánh mắt chất vấn của nàng, không nói lời nào, vững bước tiến lên...

Gương mặt anh tuấn mà lạnh lùng của hấn được bao phủ bởi quãng sáng như ản như hiện, đường nét góc cạnh sắc sảo lộ ra khí thế mãnh liệt khiến người ta phải run sợ. Đám người hỗn loạn chủ động tránh đường.

Các phóng viên đều im lặng như ve sầu mùa đông. Ngay cả phóng viên vừa tung ra câu hỏi cũng bị hơi thở nguy hiểm của hấn làm cho khiếp sợ, sợ đến mức liên tục lui lại phía sau vài bước.

Phía sau hấn, tiếng hít thở dồn dập khản trương của các phóng viên như thủy triều dâng lên hạ xuống...

"Đem lời anh vừa nói lặp lại lần nữa." Âm thanh trầm thấp khác hấn về bình thân vừa rồi. Đôi mắt ung nguy hiểm nhú lại, nhìn chăm chăm vào vẻ mặt cực kỳ khản trương của phóng viên kia.

"Chuyện này... Hoắc tiên sinh, vừa rồi tôi cũng không có nói bừa. Tin tức cũng vừa mới truyền đến, các vị không biết cũng là bình thường thôi. Tôi đã lấy đến một ít tư liệu..."

Trời ạ, Hoắc Thiên Kinh này được xưng là vua sát nhân trong giới tài chính. Ngày hôm nay nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ về uy nghiêm của

hắn thôi cũng đã đủ khiến cho kẻ khác phải nhượng bộ mà lui binh.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh nghiêm lại.

Phóng viên luống cuống, lật tức nói rằng: *"Ngài không tin sao? Không tin thì bây giờ tôi sẽ cho ngài xem, tôi thực sự không có nói lung tung."* Nói xong, chân tay luống cuống lấy một vài tấm ảnh rõ nét từ trong túi xách ra.

Xem ra là trực tiếp in từ trên mạng xuống.

Ảnh chụp vừa được đưa ra, các phóng viên bên cạnh đều nhất loạt rục rịch muốn tiến lên.

Hoắc Thiên Kinh thấy thế, ánh mắt sắc bén quét một vòng khiến các phóng viên mặc dù muốn tiến lên thăm dò nhưng không ai dám có lá gan này.

"Đưa đây!" Bàn tay to hướng về phía trước, giọng nói trầm thấp mang theo mệnh lệnh không thể chống cự.

Ký giả suy nghĩ một chút, khó xử mà đem ảnh chụp trong tay đưa cho Hoắc Thiên Kinh.

Hoắc Thiên Kinh nheo mắt lại.

Tư thế vô cùng ái muội trong bức ảnh dường như đâm bị thương mắt của hắn. Ngón tay cầm tấm ảnh siết chặt, quai hàm cao ngạo cũng cứng đờ. Không khó nhìn ra đáy mắt của hắn dần nổi lên vẻ rét lạnh...

Trong mấy tấm ảnh này, thân thể của đôi nam nữ không có cái gì che lấp. Đàn ông trong mỗi tấm là khác nhau nhưng cô gái thì chỉ có một... Úc Noãn Tâm.

Khuôn mặt Úc Noãn Tâm trong ảnh dường như khiến Hoắc Thiên Kinh mất đi hô hấp.

Hắn đột nhiên quay đầu nhìn Úc Noãn Tâm ở phía sau, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Úc Noãn Tâm bị hắn nhìn đến sồn tóc gáy, lòng nổi lên bất an. Vì vậy liền bước nhanh lên trước giật lấy mấy tấm ảnh từ trong tay Hoắc Thiên Kinh.

Gương mặt xinh đẹp đột nhiên rung động, kinh ngạc, rồi trở nên tái nhợt...

"Đây không phải là tôi..." Nàng lật tức nói: *"Tôi hoàn toàn không quen biết những người này."*

Những tấm ảnh này chắc chắn có người rắp tâm hãm hại, thế nhưng...

Trong đầu nàng thoáng cái hiện lên lời Phi Tỳ Mạn vừa nói.

.....

"Trước khi tới đây cô không lên mạng sao?"

....

"Hoắc Thiên Kinh với Phương Nhan đã hủy hôn!"

.....

"Cẩn thận với tai tiếng của cô, không nên giảm theo vết xe đổ của tôi!"

Hoi thở của Úc Noãn Tâm lập tức trở nên dồn dập. Những tấm ảnh này là giả, có người cố ý gieo rắc tai tiếng.

"Úc tiểu thư, lẽ nào khuôn mặt trong ảnh không phải là cô sao? Cô nghìn vạn lần đừng nói ảnh này là giả, là có người cố ý làm ra. Về phần những người đàn ông này, có lẽ là cô thực sự không nhận ra, nhưng chỉ cần biết mỗi người đều là thương nhân giàu có là được." Trong lời nói của phóng viên kia mang theo vẻ hèn mọn.

"Tôi... tôi thực sự không có làm, những tấm ảnh này căn bản là giả."

Úc Noãn Tâm tuy khởi nghiệp đã ba năm nhưng đối mặt với chuyện này thực sự không có một chút kinh nghiệm nào. Dù sao nàng cũng vừa mới được công chúng chú ý không bao lâu, hiển nhiên sẽ không biết ứng phó với phóng viên, ứng phó với những tai tiếng thành linh xảy ra như thế này.

Kinh nghiệm ít ỏi như nàng căn bản sẽ không biết, những lúc như thế này giải thích quá nhiều chính là che giấu.

"Úc tiểu thư, cô cũng chỉ có thể nói như vậy. Có nghệ sĩ nào dám thừa nhận chuyện thế này? Chỉ có điều giới truyền thông luôn có trách nhiệm đưa tin chân thực nhất. Hiện tại, nhiều Mạnh Thường Quân chống lưng cho cô như vậy. Tôi nghĩ, cô cũng không nên khiến họ đau lòng a?" Một phóng viên khác lớn mật hỏi.

Úc Noãn Tâm nhũu chặt mảy, nàng cảm thấy từng đợt choáng váng, ngay cả ngón tay cũng run rẩy.

"Hoắc tiên sinh, tôi nghĩ những tấm ảnh này bị truyền ra ngoài nhất định sẽ ảnh hưởng tới phim nhựa và quảng cáo mà ngài đầu tư. Ngài sẽ xử lý tình huống này như thế nào đây?"

Ánh mắt của các phóng viên đều hướng về phía Hoắc Thiên Kinh, không dám thở mạnh mà chờ đợi thái độ của hắn.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Bầu không khí ngày càng trở nên thận trọng hơn.

Kiều tiến lên, cố gắng muốn nói gì đó lại bị Hoắc Thiên Kinh giờ tay ngăn lại.

Úc Noãn Tâm vừa tức giận lại vừa uất ức, nhất là trước mặt bao nhiêu người thế này, nội dung những bức ảnh kia tựa như một lưỡi dao cắt nát lòng nàng.

"Những bức ảnh này... là giả!"

Trên đầu truyền đến một giọng nam trầm trầm. Ngay sau đó, cảm thấy bên hông ấm áp. Cánh tay rắn chắc của người đó kéo nàng ôm vào lòng.

Mùi long đản hương quen thuộc lại bao phủ lấy nàng. .. Theo hơi thở dồn dập bất an của nàng mà ngấm vào lục phủ ngũ tạng.

Các phóng viên đều kinh hãi, nhất thời có chút hỗn loạn. ..

"Hoắc tiên sinh, ngài nói như vậy có chứng cứ gì không?"

Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh hơi cong lên, lại nhìn về phía Úc Noãn Tâm ở trong lòng.

Mà Úc Noãn Tâm cũng vô thức ngẩng đầu lên nhìn hắn. Bốn mắt nhìn nhau lại khiến tim của nàng không hiểu sao đập loạn lên một chút, vì thế bèn vội vã dời mắt đi. ..

Tiếng cười trầm trầm của hắn vang dội trong lồng ngực, dường như chấn động cả tai nàng.

"Úc tiểu thư là một nghệ sĩ có phẩm chất nghệ nghiệp. Tôi nghĩ trong giai đoạn quan trọng như thế này sẽ không ngốc như vậy mà hủy đi tiền đồ của mình!"

Úc Noãn Tâm nghe vậy lại ngẩng đầu lên nhìn hắn. ..

Chiếc cằm kiêu ngạo mà uy nghiêm, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn về phía các phóng viên, có vẻ tràn đầy tự tin.

Hắn đang phát biểu bảo vệ nàng sao?

"Nhưng..."

"Trách nhiệm của phóng viên là tìm ra chân tướng sự thật chứ không phải ở chỗ này làm lòng người hoang mang!" Hoắc Thiên Kinh cảnh cáo một lần nữa, sau đó xoay người ôm Úc Noãn Tâm đi về phía xe, không thèm để ý tới sự truy hỏi dồn dập của các phóng viên nữa.

"Kiêu, lập tức bắt tay vào điều tra chuyện này cho tôi! Còn nữa... tên phóng viên kia nhiều chuyện quá!" Khi cửa xe đóng lại, Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng đưa ra một mệnh lệnh chết người!

"Tôi đã rõ, Hoắc tiên sinh." Kiêu hạ thấp người, khi hắn giương mắt lên thì Úc Noãn Tâm nhìn thấy trong đó có vẻ khát máu quen thuộc.

Biệt thự Lâm Hải.

Một kiến trúc xa hoa mà hùng tráng đứng giữa trời đất và biển cả lộ ra khí thế hào hùng.

Quần gia sớm đã đứng chờ ở cửa, sau khi Hoắc Thiên Kinh đi vào lập tức tiếp nhận áo khoác trong tay hắn.

"Được rồi, bà lui xuống đi!" Hoắc Thiên Kinh ra lệnh, tiện đà nhìn thoáng qua Úc Noãn Tâm.

Quản gia lui ra ngoài.

Úc Noãn Tâm tiến lên, lặng lẽ hầu hạ hần cời cà vạt, bỗng khẽ run lên một chút.

"*Em có chuyện muốn hỏi tôi?*" Đôi mắt như chim ưng của Hoắc Thiên Kinh như tia X quang nhìn thấu nội tâm của nàng.

Nàng gật đầu, cổ lấy hết dũng khí đối diện ánh mắt của hần, hỏi: "*Anh sẽ làm gì phóng viên kia?*"

Cầm bị bàn tay to lớn của hần nâng lên, ngón tay cái vuốt ve da thịt mềm mại của nàng...

"*Em đang lo lắng cho hần sao?*"

"*Anh sẽ làm gì anh ta?*"

Nàng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hần, chỉ hỏi lại nột lần nữa. Giọng nói mặc dù bình thản như nước nhưng cũng không khó để nghe ra sự kiên trì của nàng.

Hoắc Thiên Kinh cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi hơi lạnh của nàng một cái, sau đó cười cười mà ngồi lên ghế sofa.

"*Anh... muốn thuộc hạ của anh đánh anh ta đúng không?*" Úc Noãn Tâm không bỏ ý định tiến lên hỏi.

Nhìn dáng vẻ này của Hoắc Thiên Kinh khiến lòng nàng càng trở nên bất an.

"*Đánh hần?*" Hần buồn cười giương mắt nhìn nàng. "*Thế nào, trong lòng em tôi ấu trĩ như thế sao?*"

Nụ cười của hần hơi mang theo mùi máu tanh...

Trái tim nàng đập "*thình thịch*" một chút...

"*Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi!*"

"*Em là đàn bà của tôi, nếu công khai quan tâm một người đàn ông khác như vậy tôi sẽ mất hứng. Huống chi hần là người khởi đầu khiến em khó xử!*" Hoắc Thiên Kinh cười nhạt một cái, nhận lấy ly cà phê người hầu đưa tới, không nhanh không chậm mà nói.

"*Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc anh ta sẽ thế nào?*"

Úc Noãn Tâm sốt ruột tiến lên giành ly cà phê trong tay hần. Bởi vì quá mạnh tay nên ly cà phê nóng hổi lập tức đổ lên tay nàng.

Mi tâm của Úc Noãn Tâm hơi nhú lại một chút nhưng cũng không có kêu ra tiếng. Điều mà nàng quan tâm nhất lúc này chính là đáp án của Hoắc Thiên Kinh.

Hoắc Thiên Kinh thấy thế, đáy mắt nhất thời tức giận khẽ quát một tiếng: "*Em là kẻ ngốc sao? Không biết cà phê nóng bỏng tay sao?*" Nói xong liền kéo nàng ngồi lên đùi mình...

"*Bà Lâm, mau lấy hộp cứu thương!*"

"*Tôi không cần...*"

"*Câm miệng!*" Hoắc Thiên Kinh lại quát một tiếng.

Hộp cứu thương nhanh chóng được đưa đến. Lâm quản gia vừa muốn tiến lên đã bị Hoắc Thiên Kinh ngăn lại...

"*Tôi làm là được!*"

Bà Lâm đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức thức thời lui xuống.

Hầu hạ Hoắc tiên sinh lâu như vậy, bà chưa bao giờ nhìn thấy Hoắc tiên sinh chủ động bôi thuốc cho cô gái nào.

Có điều... gần đây cũng đủ để người hầu và thợ làm vườn từ trên xuống dưới của biệt thự Lâm Hải giật mình. Tuy Hoắc tiên sinh cũng từng đưa nhiều cô gái đến biệt thự này nhưng chưa từng thấy qua cô gái nào có thể ở biệt thự này lâu như vậy. Chẳng lẽ... Hoắc tiên sinh đổi tính rồi sao?

Thuốc nước được bôi nhẹ lên ngón tay bị phỏng đỏ của nàng làm cho nàng nhú mày.

"*Đau không?*" Hần giương mắt hỏi nàng, đôi mắt sâu thẳm lại nổi lên sự dịu dàng như suối làm Úc Noãn Tâm ngẩn cả người.

Nàng thấy được ánh mắt mà chưa bao giờ thấy qua...

Hần hình như cẩn thận từng li từng tí một, giống như nàng là một con búp bê thủy tinh được nâng niu trong tay hần!

Trời ơi! Rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì.

"Không sao." Nàng nhẹ nhàng lắc đầu trả lời hắn.

Hoắc Thiên Kinh thấy vậy, thờ dài một hơi. Chính hắn cũng không khỏi cảm thấy buồn cười. Thực sự là điên rồi. Hắn tự nhiên lại xử lý vết thương cho một người phụ nữ.

"Tên phóng viên kia nhiều chuyện quá. Hơn nữa hắn hoàn toàn không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Ăn thì có thể ăn nhiều nhưng nói thì không thể nói nhiều, đạo lý này hắn nên hiểu rõ!" Hắn vừa nhẹ nhàng xử lý vết thương cho nàng vừa nói.

Úc Noãn Tâm sững sờ nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh...

Lúc này, gương mặt hắn rất dịu dàng, giọng nói cũng trầm thấp bình tĩnh nhưng... lời nói lại khiến nàng không rét mà run.

Hai loại biểu tình đối lập này lại kết hợp rất hoàn mỹ trên người Hoắc Thiên Kinh, sản sinh ra một sức tác động khiến người ta kinh hãi.

"Sau đó thì sao?" Giọng nói của Úc Noãn Tâm trong nháy mắt trở nên yếu ớt, trong lòng nàng có một dự cảm không hay.

Hoắc Thiên Kinh ngừng động tác trong tay, nhìn Úc Noãn Tâm rồi nhướn mày một chút, lập tức cười tà mị: "Cái loại phóng viên thích gây thị phi lưu lại chỉ làm ô nhiễm xã hội mà thôi, chẳng bằng sớm giúp hắn giải thoát!"

Nói xong, hắn lại lấy một loại thuốc trị bỏng khác nhẹ nhàng bôi lên ngón tay cho nàng.

Ngón tay Úc Noãn Tâm rõ ràng hơi run rẩy một chút, giống như là bị thuốc kích thích. Nhưng... trên thực tế lại là đã bị lời của hắn dọa.

Bất an trong lòng lập tức trở thành hiện thực tàn khốc, giống như mạng nhện quấn chặt lấy nàng hết vòng này đến vòng khác, mãi cho đến khi... nàng không thể thở nổi nữa.

"Anh... giết anh ta?"

Rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh cũng thay nàng xử lý vết bỏng. Nghe thấy thế, bàn tay giống như sừng nịch mà khẽ vuốt mái tóc dài của nàng một chút, đem nàng ôm vào trong ngực...

"Chẳng qua là giết một người làm gương cho nhiều người khác mà thôi!"

Úc Noãn Tâm đột nhiên tròn to mắt...

Hơi thở của nàng từ từ trở nên dồn dập, ánh mắt kinh hãi như gặp phải Diêm La chuyển thế...

"Sao anh có thể làm như vậy? Đó là một mạng người!"

"Mạng người đôi khi hèn mọn không đáng một đồng!" Ngược lại với sự kích động của nàng, thái độ của Hoắc Thiên Kinh rất nhàn nhã thông dong.

"Anh..."

Môi Úc Noãn Tâm cũng đang run rẩy. Nàng cảm thấy có một trận rét lạnh lan ra trong đáy lòng, sau đó hoàn toàn đem nàng đóng băng...

"Anh còn có tính người hay không vậy? Cho dù anh giết anh ta thì vụ việc cũng đã được truyền lên mạng rồi, vô ích mà thôi. Anh dĩ nhiên lại giết người! Sao anh có thể giết người?"

"Chuyện lần này rốt cuộc là thế nào tôi sẽ cho người điều tra rõ. Thế nhưng... loại tình huống nói năng bậy bạ này tôi chỉ có thể dễ dàng tha thứ cho một lần!" Giọng nói của Hoắc Thiên Kinh có vẻ thờ ơ nhưng lại mang theo vẻ nghiêm khắc chết người.

Cả người Úc Noãn Tâm đã bị hơi lạnh làm đông cứng. Nàng cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn. Nhất là bàn tay của hắn vẫn đang nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, chậm chậm, chậm chậm...

Sao từ trước đến giờ nàng chưa từng nghĩ đến vấn đề này chứ?

Trong thế giới đơn thuần của nàng, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy chuyện tàn khốc thế này. Vậy mà bây giờ lại phát sinh trước mắt nàng.

Đều nói Hoắc Thiên Kinh là người có thể làm mưa làm gió. Đều nói người đàn ông này không thể chọc vào. Thì ra... quả thực là như vậy!

Đây chính là bàn tay dính đầy máu tươi, mà lúc này đây đang nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng.

Không...

Nàng thét một tiếng rồi đứng lên, liều lĩnh chạy về phía cửa...

Rời khỏi nơi này. Bất luận thế nào nàng cũng phải thoát khỏi nơi này.

Biệt thự Lâm Hải có người đàn ông này ở đây liền hoàn toàn biến thành một lồng giam. Nàng không muốn ở cùng với một người đàn ông đáng sợ như vậy!

Mái tóc dài đột nhiên bị một bàn tay kéo lại. Trong nháy mắt khi nàng kêu lên đau đớn, một bàn tay khác của hắn bỗng nhiên đem nàng ôm vào lòng.

"Muốn thoát khỏi tôi như vậy sao, hả?"

Hơi thở thâm trầm của hắn rơi vào trên cổ nàng, giọng nói trầm thấp từ phía sau vang lên. Nếu như không phải đã biết việc này thì Úc Noãn Tâm nhất định sẽ bị âm thanh này mê hoặc.

"Buông ra, Tôi không muốn ở chung với một tội phạm giết người!" Tay Úc Noãn Tâm nắm chặt lấy nắm cửa, các đốt ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

"Cô gái ngốc, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời thì tôi sẽ không đối xử với em như vậy. Ngoan, buông ra..." Tâm tình Hoắc Thiên Kinh rất tốt mà trấn an nàng, ngữ khí tràn ngập sự sùng nịch nhưng... rõ ràng cũng mang theo sự uy hiếp.

Úc Noãn Tâm nhắm chặt mắt lại, liều mạng lắc đầu, ngón tay càng nắm chặt hơn...

"Anh... buông tha cho tôi đi, cầu xin anh..."

Nàng thực sự rất sợ hãi... Cảm giác bất an mãnh liệt này còn hơn cả ba năm trước.

"Đừng sợ..."

Tay Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay đang nắm chặt lấy tay nắm cửa của nàng, gỡ từng ngón từng ngón ra, sau đó cầm trong lòng bàn tay: *"Tôi thương em như vậy, sao có thể để cho em rời xa tôi được?"*

Úc Noãn Tâm bị hắn ôm vào lòng, cả người run lẩy bẩy.

"Yên tâm đi, Noãn, về chuyện ảnh nóng tôi sẽ lập tức tra ra. Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ khơi xướng!" Hắn xoay người nàng lại, nhẹ nhàng vỗ về lưng của nàng, ngữ khí lãnh đạm như mọi ngày.

Úc Noãn Tâm cảm thấy choáng váng. Nếu không phải đang bị hắn ôm chặt thì nàng nhất định sẽ không nhận được mà ngất xỉu. Được một lát sau nàng mới ngẩng đầu nhìn hắn...

"Đừng tra nữa, những tấm ảnh đó là thật. Người trong đó chính là tôi... không phải là giả, tất cả đều là thật."

Tuy rằng người tạo ra tai tiếng rất đáng ghét nhưng... cũng không đến mức phải chết.

Không sai, nếu như một ngày nào đó bị Hoắc Thiên Kinh tra ra thì đối phương nhất định sẽ rất thảm. Nói không chừng sẽ phải bỏ mạng giống như phóng viên kia.

Nàng thừa nhận tất cả cũng không muốn có người vì mình mà phải mất đi quyền sống sót.

Hoắc Thiên Kinh, rốt cuộc hắn có tư cách gì mà làm như vậy. Hắn cũng không phải là thần chết, dựa vào cái gì mà nắm trong tay sống chết của con người?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng nâng lên. Trong đôi mắt đậm lệ phản chiếu ánh mắt hàm chứa thương tiếc của hắn. Hắn cúi đầu cười như đang dung túng đứa con gái cáu kỉnh, nhẹ nhàng lắc đầu...

"Không, Noãn của tôi sẽ không làm như vậy. Tôi tin tưởng em."

Giọng nói trầm thấp mang theo vẻ tự tin, ngay cả ánh mắt sâu thẳm như biển cả cũng chân thành như vậy, không chút che giấu...

Úc Noãn Tâm ngẩn người...

Nàng biết bao hi vọng tất cả đều trở lại lúc này, trở lại lúc nàng chưa biết tình hình của phóng viên kia vừa rồi. Nếu như nàng không biết hắn đáng sợ như vậy thì lời nói, về mặt hắn lúc này nhất định sẽ khiến nàng cảm động sâu sắc, thậm chí... nàng sẽ bỏ qua thù hận với hắn.

Thế nhưng... lúc này sao nàng có thể lại cảm kích hắn được chứ?

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Chuyện xấu cũng không vì Úc Noãn Tâm không trả lời mà biến mất, cũng không có theo thời gian trôi qua mà xóa mờ, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Trên cơ bản, tên tuổi của Úc Noãn Tâm mỗi ngày đều lên đầu đề, thậm chí chuyện ảnh nóng của nàng từ là chuyện trong giới giải trí trở thành sự kiện công cộng, trở thành đề tài để các đài truyền hình phân tích, bàn luận.

Nguyên nhân rất đơn giản, là bởi vì Úc Noãn Tâm vẫn đi đóng phim, chụp ảnh, đến phòng ghi âm như bình thường. Điều khác nhau duy nhất chính là Tiểu Vũ từ chối hợp đồng của đài truyền hình ngày càng nhiều.

Càng bởi vì... Hoắc Thị chẳng những không rút vốn mà ngược lại còn đẩy mạnh đầu tư, liên tiếp rót vốn vào mấy bộ phim chuẩn bị tranh giải thưởng. Điều kiện chỉ có một... Úc Noãn Tâm phải là nữ chính.

Ngoại trừ điều đó ra, bộ phận marketing của Hoắc Thị cũng có thái độ khác thường. Không chỉ tuyên truyền rộng rãi, hơn nữa người phát ngôn năm trước cũng đổi thành Úc Noãn Tâm.

Chính vì điều này nên Úc Noãn Tâm hoàn toàn vững vàng trước sóng gió. Phía trước là truyền thông lũ lượt kéo đến, phía sau là tập đoàn Hoắc Thị giàu mạnh. Giữa ồn ào huyền ảo, giá trị của nàng cũng liên tiếp đi lên. Khen có, chê có, tranh luận không ngớt. Nếu như phải bình chọn giải thưởng người được tranh luận nhiều nhất thì không ai khác ngoài Úc Noãn Tâm. Mức độ quan tâm dành cho nàng được lặp đi lặp lại đã vượt qua Ngu Ngọc.

"*Vệ Từ Phu*" mỗi ngày đều tiến hành quay trong những lời đồn đãi vô căn cứ này. Đạo diễn Ôn Dương đóng kín toàn bộ phim trường, không cho phép truyền thông đến gần tin. Bởi vì bộ phim được đầu tư rất lớn, lại toàn là ngôi sao đóng phim, điều kiện tuyên truyền đã đủ để câu lên hứng thú của mọi người. Cho nên đài truyền hình đặc biệt thỏa hiệp với nhà chế tác đạt được thỏa thuận mới, truyền bá trước 15 tập phim đầu tiên, vừa quay phim vừa công chiếu.

Quả nhiên, bộ phim vừa chiếu liền thu được tỉ suất người xem kỉ lục, thành công ngồi lên ngai vàng vua rating. Mà kỹ năng diễn xuất của nam nữ chính trong phim cũng làm cho khán giả tán thưởng không ngớt. Nhất Úc Noãn Tâm, dưới sự thể hiện khéo léo của nàng, một hình tượng Vệ Từ phu hoàn toàn mới đã sinh ra trong cảm nhận của mọi người.

Trong phòng hóa trang của phim trường.

"*Noãn Tâm, em thật đáng khen nha. Em biết không, đã có rating của ngày hôm qua rồi, cô đoán kết quả thế nào.*" Tiểu Vũ lôi một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Úc Noãn Tâm đang hóa trang, ra vẻ thần bí nói.

"*Chị không nói thì em sao biết kết quả được.*" Úc Noãn Tâm cười cười. Cô Tiểu Vũ này, lúc nào thi học được chiêu thừa nước đục thả câu.

Tiểu Vũ liền háng giọng, đứng dậy, vỗ tay, hùng hồn tuyên bố: "Mọi người chú ý, hôm qua "*Vệ Từ Phu*" đã thành công thay thế được "*Thâm cung kế*" ngồi lên ngai vàng vua rating, hơn nữa còn trên đường tiến tới nha."

Trong phòng hóa trang tràn ngập tiếng hoan hô.

"*Noãn Tâm, chúc mừng cô. Tôi nghĩ hôm nay quay phim xong mọi người đều phải đi chúc mừng cô.*" Thợ hóa trang cười nói với Úc Noãn Tâm.

Úc Noãn Tâm cười cười.

"*Noãn Tâm, em nói xem, đài truyền hình với nhà sản xuất đúng là khôn khéo. Lại có thể nghĩ ra cách đồng thời phát hành với "*Thâm cung kế*". Chị nghĩ nói không chừng bây giờ Ngu Ngọc đang tức đến hộc máu. Nhớ đến lúc trước cô ta hại em trong đoàn làm phim "*Thâm cung kế*", còn lấy việc công trả thù riêng, mượn chuyện đóng phim muốn em gặp khó xử. Thực sự là ác độc quá. Bây giờ thì tốt rồi, để cô ta biết kết quả của việc hại người!"* Tiểu Vũ nói khinh miệt.

"*Tiểu Vũ, chúng ta làm tốt bổn phận của mình là được rồi, những chuyện khác không cần lo nhiều làm gì.*" Úc Noãn Tâm vẫn luôn không để ý tới những chuyện này.

Tiểu Vũ liếc nàng một cái, "*Chị xin em, tai tiếng hiện giờ em dính vào, chị nghi ngờ nói không chừng cũng chính là do Ngu Ngọc gây ra.*"

"*Tiểu Vũ, những chuyện như vậy không nên nói bậy.*"

"*Chị đâu có nói sai.*" Tiểu Vũ đề thấp giọng, bất mãn kháng nghị: "*Em ngẫm lại xem, sở dĩ Ngu Ngọc thuận lợi nổi tiếng đều là vì có Hoắc tiên sinh. Bây giờ em hoàn toàn thay thế vị trí cô ta làm người đàn bà bên cạnh Hoắc tiên sinh, sao cô ta có thể không trả thù chứ. Hơn nữa Hoắc tiên sinh vẫn luôn không thích đầu tư vào giới giải trí lại phá lệ ra mặt đầu tư, ý đồ đã rất rõ ràng. Chuyện này người sáng mắt vừa nhìn đã biết.*"

"*Vậy cũng không thể đoán bừa như thế.*" Úc Noãn Tâm khẽ thở dài một cái.

Tiểu Vũ vỗ lên trán một cái "Noãn Tâm ngốc nghếch của chị ơi, thật sự không biết nên khen em là lương thiện hay ngu ngốc nữa. Nói với em chuyện này

nhé, biết chuyện ảnh chụp năm đó của ca hậu Phi Tỳ Mạn không. Thật ra là do Ngu Ngọc sai trợ lý làm ra, có điều Phi Tỳ Mạn không may là những tấm ảnh bắt nhả kia là thật, Ngu Ngọc mới chiếm được lợi mà không bị kiện. Kết quả như cô ta mong muốn. Phi Tỳ Mạn rời khỏi giới điện ảnh, không thể tranh giành vị trí ảnh hậu với cô ta được. Hừ, bây giờ cô ta lại dùng chiêu này để hại em. Chị nghĩ lần này cô ta muốn lật thuyền trong mương đây. Cô ta tưởng rằng em cũng thích giao tiếp giống những ngôi sao khác. Em yên tâm, chị nhất định giúp em điều tra rõ ràng."

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, lúc này mới hoàn toàn hiểu rõ lời của Phi Tỳ Mạn hôm đó. Nói vậy...

"Tiểu Vũ, ý của chị là Ngu Ngọc cũng vì vị trí ảnh hậu mà muốn hại em sao? Không thể nào. Dựa vào tư cách của em thì căn bản là chưa có cơ hội đạt được danh hiệu ảnh hậu."

"Nghĩ một chút là ra thôi. Con người Ngu Ngọc thủ đoạn vẫn luôn rất tàn nhẫn, bề ngoài thì lại luôn cười ngọt ngào. Hừ! Cô ta là người như thế nào chẳng lẽ chị không biết sao. Hơn nữa, Noãn Tâm, em ra làm nghề đã ba năm rồi. Cho dù năm nay mới nổi tiếng nhưng còn có những bộ phim của hai năm trước làm đệm. Hơn nữa bây giờ em đã trở nên nổi tiếng rồi, phía sau còn có Hoắc tiên sinh nên đương nhiên cô ta phải lo lắng rồi." Tiểu Vũ phân tích rõ ràng rành mạch.

Úc Noãn Tâm cup mi lại, che đi nụ đau đớn trong mắt.

Cho dù nàng đạt được ảnh hậu thì sao. Người trong ngành cũng sẽ nói nàng dựa vào Hoắc Thiên Kinh mới lên được.

Hoắc Thiên Kinh! Ba chữ này sẽ trở thành gông xiềng của cả đời nàng!

Đang lúc nàng ảm đạm ủ rũ thì có người kêu lên: *"Thì ra anh ta là tổng tài của Hoắc Thị sao. Thật sự là tuổi trẻ lại đẹp trai. Trời ạ, không phải anh ta vẫn luôn không tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông sao chứ?"*

Tất cả mọi người đều nhìn về phía màn hình tinh thể lỏng mà đoàn làm phim chuẩn bị. Có thể xem được tin tức mới nhất của bên ngoài bất cứ lúc nào.

Úc Noãn Tâm sững sốt... Thì ra là hợp báo của Hoắc thị. Trừ quản lý của bộ phận quan hệ xã hội, ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí chính giữa dĩ nhiên là người chưa bao giờ thích xuất hiện trong những trường hợp như thế này... Hoắc Thiên Kinh!

Hợp báo của Hoắc Thị, trong đại sảnh rộng hơn ngàn mét vuông sớm đã không còn chỗ ngồi. Thậm chí có phóng viên ở xa đến chỉ có thể đứng. Sở dĩ cuộc họp báo lần này được quan tâm rộng rãi như vậy, thứ nhất là bởi vì chủ tịch tập đoàn Hoắc Thiên Kinh đích thân ra mặt, thứ hai là bởi vì ảnh hưởng của Úc Noãn Tâm.

Đây là hội nghị được truyền bá công khai hàng năm, các phóng viên cũng bắt đầu từ vấn đề tài chính dần dần chuyển hướng, hoàn toàn chia mũi nhọn về việc hai nhà Hoắc Phuong hủy hôn, đến chuyện ảnh nóng của Úc Noãn Tâm bị tung lên mạng.

Nhưng phóng viên cũng rất thông minh. Bọn họ tự nhiên biết có những vấn đề không thể trực tiếp đưa ra. Tựa như vị phóng viên của hai ngày trước tự dưng mất tích. Tuy rằng trong lòng tất cả mọi người đều biết, nhưng không có chứng cứ rõ ràng thì không ai có thể chứng minh được điều gì. Vì vậy câu hỏi của hôm nay, các phóng viên đều trở nên dè dặt.

"Về chuyện ảnh nóng của Úc Noãn Tâm, tôi muốn ở đây làm sáng tỏ cho mọi người biết!"

Thấy các phóng viên lờ lờ dè dặt, muốn hỏi lại không dám hỏi về vấn đề đó, Hoắc Thiên Kinh hài lòng nhếch miệng, chủ động đưa ra vấn đề.

Hắn vừa dứt lời, toàn bộ hiện trường chiêu đãi trong nháy mắt như sôi sục. Mọi phóng viên như được tiêm thuốc kích thích. Các camera và máy ảnh đều nhắm vào Hoắc Thiên Kinh.

Trong phòng hóa trang, Úc Noãn Tâm sớm đã cả kinh đến mức bật dậy, đôi mắt đẹp mở to.

Tiểu Vũ khàn khản hỏi: *"Em đoán xem Hoắc tiên sinh có thể nói thế nào..."*

"Suyt..." Những người khác ở bên cạnh đều ra hiệu bảo Tiểu Vũ đừng nói chuyện, bọn họ đều đang chú ý đến chuyện này.

Trong màn hình, trên mặt Hoắc Thiên Kinh vẫn luôn là vẻ bình tĩnh và tự tin. Chiếc cằm cao ngạo và đôi mắt sâu không lường được cũng lộ vẻ bình tĩnh như vậy.

"Chắc là có vài vị phóng viên còn nhớ rõ thái độ vài ngày trước của tôi. Những bức ảnh này đều là có người làm giả. Chúng tôi đã nhờ phòng giám chứng khoa học giám định những bức ảnh này, số liệu cho thấy quả thật là ảnh ghép."

Nói xong, hắn giơ tài liệu trong tay lên. Ánh đèn flash không ngừng lóe lên.

"Hoắc tiên sinh, xin hỏi trước khi những tấm ảnh này còn chưa qua giám chứng, ngài đã khẳng định là giả. Ngài tin tưởng Úc Noãn Tâm như vậy sao? Chẳng lẽ không sợ lỡ như những bức ảnh này là thật, vốn đầu tư của Hoắc Thị sẽ như công dã tràng sao?" Một gã phóng viên trong đó vội vã hỏi.

Hoắc Thiên Kinh cười, *"Hoắc Thị đầu tư luôn luôn cẩn thận. Nếu đã chọn tiểu thư Úc Noãn Tâm làm đại sứ hình tượng của công ty thì tất nhiên tin tưởng vào nhân phẩm của cô ấy. Hơn nữa, những tấm ảnh này không cần trải qua giám định, liếc mắt một cái cũng nhận ra là giả được."*

"Hoắc tiên sinh, vì sao ngài nói vậy?"

Lòng hiếu kỳ của các phóng viên đều bị kích động. Không chỉ có các phóng viên, các nhân viên trong hóa trang cũng có bộ dạng cực kỳ tò mò.

"Rất đơn giản."

Đôi mắt hẹp dài của Hoắc Thiên Kinh có vẻ nghiền ngẫm cùng pha trò. Tuy rằng chỉ trong chớp mắt, nhưng lại bị Úc Noãn Tâm miễn cảm bắt được.

"Cơ thể của cô gái trong ảnh kém xa Úc tiểu thư!"

Một câu nói dường như làm chấn kinh toàn hội trường, cũng khiến phòng hóa trang ngoài màn hình xôn xao hẳn lên.

Úc Noãn Tâm sững sốt, hai má đột nhiên đỏ lên.

"Hoắc tiên sinh, ngài nói như vậy... có chút mờ ám nha."

Các phóng viên không quên cẩn thận dè dặt mở miệng vui đùa, trên thực tế lại muốn thông qua câu nói vừa rồi của Hoắc Thiên mà đào ra quan hệ mờ ám của hắn và Úc Noãn Tâm nhiều hơn.

Hoắc Thiên Kinh nhướng mày: "Tôi chỉ ăn ngay nói thẳng thôi. Dáng người của Úc tiểu thư rất đẹp, tôi nghĩ chỉ cần là người sáng mắt thì đều nhìn ra được. Bởi vì như thế tôi mới dám khẳng định ảnh chụp là giả. Đương nhiên vừa rồi chỉ là một câu nói đùa, mọi việc đều phải có chứng cứ, không phải sao? Mà trong tay tôi là chứng cứ."

Hoắc Thiên Kinh rất biết cách không chế đề tài. Giữa sự thật và ám muội liên đề dàng đem sự chú ý của các phóng viên tập trung vào tài liệu trong tay hắn.

"Còn nữa.."

Cuối cùng hắn bổ sung thêm một câu, gương mặt anh tuấn cực kỳ nghiêm túc cùng thận trọng: "Nếu Hoắc Thị đã lựa chọn hợp tác với Úc tiểu thư thì sẽ tin tưởng con người của cô ấy. Mà Hoắc thị cũng sẽ tiếp tục hợp tác với Úc tiểu thư!"

Câu nói cuối cùng của hắn như cấp cho các phóng viên một đáp án khẳng định cùng liều thuốc an thần!

Trong phòng hóa trang.

Úc Noãn Tâm sớm đã kinh hãi không ngớt. Tuy không phải nàng đang trực tiếp ở hiện trường nhưng có thể cảm nhận được cảm xúc hồi hộp đó. Nàng không ngờ Hoắc Thiên Kinh sẽ tin tưởng mình như vậy, đồng thời có thể đưa ra chứng cứ trước mặt truyền thông để chứng minh sự trong sạch của mình.

Sâu trong đáy lòng nổi lên một chút ám áp, sau đó lan ra toàn thân.

Giờ khắc này, chẳng hiểu vì sao nàng lại có chút chờ mong nhìn thấy người đàn ông đó, là muốn... nói với hắn một câu cảm ơn sao.

Có lẽ là vậy, nàng tự giải thích cho ý nghĩ trong đầu này.

"Oa, Hoắc tiên sinh giỏi quá! Không ngờ tới anh ta hiển nhiên sẽ tìm được chứng cứ, ha ha!" Tiểu Vũ hoan hô một tiếng: "Noãn Tâm, thấy chưa, Hoắc tiên sinh quan tâm em biết bao."

"Tiểu Vũ.."

"Noãn Tâm à, còn nói em và Hoắc tiên sinh không có quan hệ gì. Nếu thực sự không có quan hệ gì, người ta cũng không cần hao tâm tốn sức như vậy. Đó là hợp báo của Hoắc Thị, hoàn toàn không cần phải làm sáng tỏ giúp em."

"Đúng nha, có điều Noãn Tâm à, lời nói vừa rồi của Hoắc tiên sinh hơi mờ ám nha".

Trong nháy mắt, tất cả mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Noãn Tâm vừa hồng vừa trắng. Nàng muốn giải thích nhưng cũng không biết nói gì cho phải. Loại chuyện này thường thì càng nói càng mờ ám.

Lúc này, Tiểu Minh Hi gõ cửa đi đến. Có lẽ nhận thấy được mọi người đang bàn luận chuyện gì đó, cười cười, kéo Úc Noãn Tâm qua nói:

"Noãn Tâm, đến giờ rồi, đây là cảnh quay cuối cùng của ngày hôm nay. Quay xong anh mời em ăn khuya."

Nụ cười trên mặt anh ta nhẹ nhàng tựa như dòng suối từ trong khe núi làm cho người ta cảm thấy thoải mái và an toàn.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Úc Noãn Tâm ngừng đầu cảm kích nhìn Tiêu Minh Hi, trong khoảng thời gian này bao giờ anh cũng luôn xuất hiện lúc nàng xấu hổ nhất, dành cho nàng một khoảng không gian lặng lẽ yên ổn, mặc dù anh là ngôi sao nổi tiếng khắp thế giới cũng là nhị công tử của Tiêu gia lừng danh nhưng trên người anh lại không có chút kiêu ngạo nào, anh ôn tồn lễ độ khiến cho Úc Noãn Tâm cảm thấy ấm áp.

Nàng gật đầu, cùng anh đi ra ngoài.

"Ai, nghe nói cảnh quay tối nay là cảnh tình cảm của hai người bọn họ, là một cảnh lãng mạn trên giường đây, theo tôi thấy thì Tiêu Minh Hi có thể được toại nguyện rồi."

"Cả đoàn làm phim này ai mà chẳng biết Minh Hi thích Noãn Tâm, nhưng mấy người nghĩ có thể sao chứ, tôi nghĩ Hoắc tiên sinh cũng không đơn giản, từ chuyện của Tả tiên sinh là có thể thấy được."

"Đúng rồi đúng rồi, Tiểu Vũ, cô là người gần gũi với Noãn Tâm nhất, cô ấy và Tả tiên sinh thực sự hủy hôn rồi sao? Có đúng là thực sự có liên quan đến Hoắc tiên sinh không?"

Mọi người xúm lại vây quanh Tiểu Vũ.

"Ê, mấy người thật là nhàm chán, không có việc gì làm sao chứ? Tôi là người đại diện chứ đâu phải là bảo mẫu của Noãn Tâm, chuyện riêng tư của cô ấy làm sao tôi biết được, còn mấy người, có rảnh thì ra ngoài hỗ trợ đi, coi chừng lát nữa bị đạo diễn mắng bây giờ!" Tiểu Vũ chống nạnh quát lớn.

Các nhân viên đều nhún vai, hết nói nổi.

Cảnh tình cảm cuối cùng của hôm nay thật là khó diễn, ít nhất là Úc Noãn Tâm không giống như mọi ngày chỉ cần diễn một lần là qua.

Quả thực, không chỉ là một lần không qua, mà cả một buổi tối cảnh diễn cuối cùng này đã bị hờ hững không dưới hai mươi lần, cuối cùng đạo diễn Ôn Dương chỉ có thể tạm dừng, cho Úc Noãn Tâm một khoảng thời gian thích ứng.

Nói là cảnh giường chiếu thì có hơi quá, nghiêm túc mà nói thì đây chỉ là một cảnh lãng mạn của hai người. Đó là sau khi Vệ Từ Phu được rửa sạch oan tình, hoàng thượng cảm thấy rất hổ thẹn với nàng, buổi tối vào ngủ ở tẩm cung của nàng, hai người triền miên, ngoại trừ hôn môi là diễn thật còn những thứ khác đều là kĩ xảo, hơn nữa còn qua chế tác ở giai đoạn cuối.

Úc Noãn Tâm cũng biết cảnh này cũng không có gì quá lộ liễu, nhưng không hiểu sao mỗi khi diễn đến lúc Tiêu Minh Hi sắp hôn tới thì nàng khó có thể nhập diễn.

"Đạo diễn, xin lỗi đã khiến cho mọi người phải cùng tôi làm lại một lần nữa." Úc Noãn Tâm nhận lấy ly cà phê Ôn Dương đưa cho, về mặt áy náy nhìn anh.

Ôn Dương thờ dãi, hơi suy ngẫm một chút rồi nói: *"Noãn Tâm à, việc này cũng không có gì, chỉ là em nên điều chỉnh lại tâm trạng một chút, hôn môi là cảnh thể nào diễn cũng phải gấp, chuyện này em phải nhanh thích ứng mới được, điều chỉnh lại một chút, chúng ta diễn lại một lần nữa, được không?"*

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi, gật đầu.

"Được!" Ôn Dương đứng dậy, vỗ tay: *"Ánh sáng, tổ kịch chuẩn bị, nhân viên chuẩn bị, chúng ta diễn lại một lần nữa, thợ trang điểm lại đây trang điểm lại cho Noãn Tâm một chút!"*

Nhân viên các cương vị của đoàn phim đều đứng dậy chuẩn bị.

Không ai chú ý đến ở một góc khác của phim trường có một chiếc xe tối màu đang lặng lẽ chạy vào.

Ngon đèn chiếu nghiêng khiến cái bóng cao lớn của hắn thêm dài, sau khi nhìn thấy bóng dáng màu trắng của nàng thì đôi mắt ưng của hắn trở nên hơi ôn nhu.

Vị Ương Cung.

Hoàng thượng và Vệ Từ Phu ôm nhau thắm thiết, tấm màn khê lay động theo gió, bọn cung nữ đều xách đèn lui xuống, Vị Ương Cung tràn ngập hương hoa lãng mạn.

Nam tử anh tuấn cùng nữ tử xinh đẹp nhìn nhau tha thiết, hoàng thượng rất thích điệu múa của Vệ Từ Phu, dưới hoa lê rơi đầy cung, Vệ Từ Phu nhẹ

nhàng bay múa, mà hoàng thượng cũng nhin không được tiến lên múa cùng nàng.

Diễn xuất của Tiêu Minh Hi và Úc Noãn Tâm vô cùng tinh tế, vẻ mặt thâm tình khiến cho đạo diễn Ôn Dương không ngừng gật đầu, cả phim trường đều bị khung cảnh xinh đẹp này rung động.

Chỉ có sắc mặt của một người rất nặng nề.

Trong bóng tối, vẻ ảm áp trong đôi mắt hần dần trở nên lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Úc Noãn Tâm tràn ngập vẻ độc chiếm, những đường nét anh tuấn trên gương mặt hần trở nên cực kỳ khó coi.

Trên phim trường toàn bộ vẫn đang trình diễn như cũ.

Trong điệu múa, hoàng thượng không thể kiềm nén ôm lấy vệ Tử Phu, hai người cùng ngã vào chiếc giường rộng lớn.

Chân mày của người đàn ông trong bóng tối đột nhiên nhíu lại.

Ánh sáng lờ mờ làm cho Úc Noãn Tâm càng thêm xinh đẹp, nàng tràn ngập thâm tình nhìn hần "*Hoàng thượng*", ngay cả khóe môi cũng lộ vẻ quyến rũ.

Trong mắt Tiêu Minh Hi nổi lên chân tình, không nhin được cúi đầu xuống, nhưng khi hần nhạy cảm thấy được vẻ tránh né trong mắt nàng thì đôi môi hơi lệch qua, chiếc hôn nóng bỏng rơi vào cổ nàng.

"*Cát!*"

Ôn Dương hô dừng lại, đứng dậy, trên mặt lộ vẻ bất mãn, hần đi nhanh tới trước mặt hai người nói: "*Minh Hi, vừa rồi cậu phải hôn từ trán xuống môi của cô ấy, sao lại tùy tiện sửa lại như vậy?*"

"*Đạo diễn, tôi...*"

"*Xin lỗi, đạo diễn, là do tôi, bởi vì Minh Hi sợ tôi không được tự nhiên nên mới sửa lại.*" Úc Noãn Tâm vội vã giải thích.

Ôn Dương bức bối vô đầu: "*Không được sửa như vậy, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả thẩm mỹ...*"

Hần lại nói lại cho hai người một lần nữa.

Người đàn ông trong bóng tối cũng không nhin được nữa, hần sai bước tiến lên, đi tới sau lưng người sản xuất, không kiên nhẫn vỗ vai hần.

"*Ai vậy, không thấy đang bận rộn sao, còn... A...*"

Người sản xuất vừa kêu ca vừa tức giận quay đầu lại, nhưng khi nhìn rõ người ở phía sau thì sợ đến mức giật nảy lên một cái, sau đó vẻ mặt mừng rỡ: "*Hoắc, Hoắc tiên sinh, sao ngài lại đích thân tới phim trường? Tôi, tôi...*"

Bởi vì kích động nên hần nói lắp bắp.

Chân mày của Hoắc Thiên Kinh sớm đã không vui: "*Ông qua đây!*"

Người sản xuất vội vã đuổi theo.

Trong bóng tối, Hoắc Thiên Kinh nói với người sản xuất mấy câu, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Người sản xuất nghe xong, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức gật đầu cười làm lành.

Hoắc Thiên Kinh trở lại trong xe còn người sản xuất vội vã đi về phía đạo diễn. [anti-both]

Ôn Dương đang chỉ cách diễn xuất cho diễn viên thì bị người sản xuất kéo qua một bên, sau khi nghe hần thì thầm xong bèn nhíu mày lại.

Người sản xuất lại nét mặt khác thường ghé vào tai anh ta nói mấy câu, còn chỉ vào chiếc xe đang lẩn trong bóng đêm cách đó không xa.

Ôn Dương dường như đã thỏa hiệp, gật đầu đi về phía Tiêu Minh Hi và Úc Noãn Tâm.

"*Việc này... cảnh hôn này sẽ dùng kỹ xảo điện ảnh!*" Nói xong bèn quay về vị trí sau máy quay: "*Mọi người chuẩn bị...*"

Hiện trường lại bận rộn một lần nữa.

Úc Noãn Tâm và Tiêu Minh Hi nhìn nhau, bọn họ đều không rõ tại sao Ôn Dương thay đổi dự tính ban đầu.

Bởi vì Ôn Dương sửa chữa mà cảnh quay cuối cùng rốt cục cũng thông qua.

Nhân viên toàn đoàn thở dài một hơi, họ đều vận động đến mỏi cả lưng.

"Noãn Tâm, vất vả cho em rồi, anh mời em đi ăn!" Tiêu Minh Hi vừa thu dọn đồ đạc vừa nhẹ nhàng nói.

Úc Noãn Tâm áy náy: "Là anh vất vả mới đứng, nếu không phải do em, tối nay anh có thể về nhà sớm nghỉ ngơi rồi."

Tiêu Minh Hi cười, tiến lên ôm vai nàng: "Ai nói vậy, anh đã nói muốn cùng em ăn tối thì cho dù anh không có cánh quay cũng sẽ chờ em đến cùng."

Úc Noãn Tâm mỉm cười.

Nhân viên ở hiện trường cũng cười ha hả.

Bầu không khí có vẻ rất hài hòa nhưng trong nháy mắt ... lại lạnh đến cực điểm.

Giống như là bị truyền nhiễm, tiếng cười của mọi người trong nháy mắt liền biến mất, không khí lạnh lẽo như có một luồng khí lạnh kéo tới...

Ánh đèn kéo dài chiếc bóng của một người đàn ông, dường như bao trùm lên thân hình bé nhỏ của Úc Noãn Tâm.

Bàn tay đang khoác lên vai Úc Noãn Tâm của Tiêu Minh Hi cứng đờ trong chốc lát.

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt xinh đẹp của Úc Noãn Tâm cũng dần biến mất...

"Noãn..."

Trong giọng nói quen thuộc lộ ra vẻ ám muội giống như hắc vốn là như vậy, dưới ánh đèn, nhưng đường nét của khuôn mặt hắc dần dần rõ ràng, chiếu vào đôi mắt đen đang vô cùng kinh ngạc của Úc Noãn Tâm.

"Oa... Là Hoắc tiên sinh nha..."

Trong đám người có tiếng thì thầm.

Úc Noãn Tâm nhìn hắc đi về phía mình càng ngày càng gần, mãi đến khi... ngẩng đầu nhìn hắc.

Ánh mắt hồ hững của hắc trong nháy mắt trở nên dịu dàng, nhưng khi nhìn đến bàn tay đang đặt trên vai nàng thì đầu mày nhíu lại không vui, hắc nhìn lướt qua Tiêu Minh Hi rồi lại đem ánh mắt dừng ở trên người Úc Noãn Tâm.

"Có thể đi được chưa?" Giọng nói của hắc nhàn nhạt lại chứa vẻ nhu hòa của gió đêm khiến Úc Noãn Tâm giật mình sùng sốt một chút.

Thấy vậy, Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười, không nói gì liền kéo bàn tay nhỏ nhắn của nàng đi về phía chiếc xe.

Hai người giống như một đôi thần tiên rời khỏi phim trường.

Bàn tay của Tiêu Minh Hi rơi vào giữa không trung, nhìn cảnh Úc Noãn Tâm ngoan ngoãn đi theo Hoắc Thiên Kinh, đáy lòng chợt nổi lên từng trận đau đớn.

Mọi người trong phim trường cũng giật mình sùng sốt, nửa ngày sau mới có người nói: "Ai, mọi người có cảm thấy hai người bọn họ rất xứng đôi không, giống như là... Á, đứng rồi, giống như là trời đất tạo thành vậy..."

Tiêu Minh Hi nghe vậy, ánh mắt càng thêm cô đơn...

Biệt thự Lâm Hải, trăng đang sáng tỏ, ánh trăng như nước chiếu xuống chiếc giường xa hoa trong phòng ngủ.

Sau một trận kịch tình khiến người khác đỏ mặt, người đàn ông ôm cơ thể mềm mại của người phụ nữ vào lòng, bàn tay hắc vuốt nhẹ mái tóc nàng, bộ ngực rắn chắc phập phồng lên xuống, không khó để nhìn ra sự thỏa mãn sau khi hoan ái.

"Hôm nay... cảm ơn anh!"

Đây là lần đầu tiên Úc Noãn Tâm cảm ơn hắc từ đáy lòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị bàn tay của hắc giữ lấy, đối diện với nét cười bên môi hắc.

"Cho nên đêm nay mới nghe lời như vậy sao?"

Úc Noãn Tâm đỏ mặt, cặp mắt xuống, nói rõ ràng: "Tôi chỉ không ngờ anh sẽ tin tưởng tôi."

Càng không nghĩ tới hắc lại tra ra nhanh như vậy. Những lời này nàng giữ lại trong ngực không nói ra.

"Bởi vì tôi rất quen thuộc với cơ thể của em!" Hoắc Thiên Kinh nói xấu xa. Cùng một câu nói, ban ngày và buổi tối từ trong miệng hắc nói ra cảm

giác lại hoàn toàn thay đổi.

Ồ.

Úc Noãn Tâm trừng mắt nhìn hấn, chút cảm kích trong lòng bị hấn nói vậy liền biến mất.

"*Thế nào? Không tin sao?*" Hoắc Thiên Kinh thay đổi bộ dáng nghiêm túc hờ hững thường ngày, bên môi lộ vẻ tà mị, hấn ôm nàng chặt hơn, giọng điệu nuông chiều như với người yêu.

"*Trên cơ thể của người trong ảnh có một nốt ruồi, mà em lại không có, cho nên căn bản không phải là em.*"

Úc Noãn Tâm sùng sốt, sắc mặt liền đỏ như chín, thì ra là thế, sao nàng lại không phát hiện ra điều này nhỉ. Chỉ có điều...

"*Ai nói tôi không có, sao anh lại nhìn kỹ như thế?*"

May là hôm nay hấn không có nói ra lí do này trước mặt các phóng viên, nếu không nàng xấu hổ đến chết mất.

Hoắc Thiên Kinh nghe xong bèn nhường mảy, giả vờ nghi hoặc nói: "*Trên người em có nốt ruồi sao? Đến đây để tôi kiểm tra kỹ một chút!*" Nói xong, giống như một con cọp đem nàng đặt ở dưới thân, bàn tay sờ soạng lung tung...

"*Đừng, đừng...*" Úc Noãn Tâm bị hấn làm cho ngứa ngáy, vội vã cầu xin trốn tránh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa thẹn thùng vừa ngây ngời.

Lúc này hai người giống như một đôi tình nhân cuồng nhiệt, một người tiến công một người né tránh, ai nhìn thấy cũng sẽ có cảm giác vô cùng ám áp.

"*Noãn...*"

Rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh cũng bắt được nàng, hấn lại đè lên người nàng lần nữa, ánh mắt thâm sâu không chớp mà nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nàng, ngón tay thon dài không kiềm chế được nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trên gương mặt nàng, thời gian dường như đang ngừng lại.

Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy, bốn mắt nhìn nhau, chân tình khôn xiết lan ra trong im lặng...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

"*Nói... Em là của tôi... Được chứ?*"

Giọng nói đàn ông trầm trầm đem đến cảm giác mê mẩn như thuốc phiện, hơi thở mang mùi long đản hương quét qua bờ môi của nàng, câu trước là một mệnh lệnh kiên quyết, câu sau lại có một sự mềm mỏng lẫn khẩn cầu mà cả hấn cũng không nhận ra.

Giờ phút này, hấn tự nhiên rất chờ mong câu trả lời của nàng, lòng cũng nổi lên không ít bất an, sợ rằng nàng sẽ cự tuyệt.

Đôi mắt đang nhắm hờ của Noãn Tâm, khi những ngón tay đàn ông thon dài khẽ chạm vào, thì nhắm chặt lại.

Nàng làm sao vậy? Giờ khắc này nghe những lời trầm ấm ngọt ngào của hấn, và cả đôi mắt thâm tình như đáy biển, khiến nàng không mở mắt được, mà quan trọng hơn là, nàng lại không muốn mở mắt.

"*Tôi là của anh*". Hấn nhất định là yêu tình, bằng không thể nào đầu độc lòng nàng như vậy, khiến Noãn Tâm không thể cưỡng lại mà nói ra những lời này.

Hoắc Thiên Kinh rốt cuộc thỏa mãn, nhếch miệng lên, mắt như có ánh cười, như là muốn thưởng cho lời nói của nàng, đầu cúi xuống, khẽ khàng hôn lên trán Noãn Tâm.

Nam nữ thân mật có rất nhiều dạng, thường thì cách biểu hiện trực tiếp nhất là hôn môi, lộ rõ dục vọng là những nụ hôn bên vành tai và phần gáy, còn nụ hôn đặt trên trán biểu trưng cho yêu thương tinh khiết, có cả sự trân trọng, dịu dàng.

Loại hôn này so với hai loại trên có thể làm lòng người vừa vui mừng lại vừa cảm động khôn nguôi.

Úc Noãn Tâm không hiểu sao, khi trán vừa nhận được nụ hôn, lòng của nàng bỗng dung rung động mãnh liệt, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Nụ hôn nóng bỏng từ trán trượt xuống cánh mũi, cuối cùng thì...

Nụ hôn dần trở nên ẩm ướt, thân thể Úc Noãn Tâm cũng theo đó mà run rẩy.

Nàng phải thừa nhận Hoắc Thiên Kinh không chỉ là một cao thủ trên giường mà đối với tình trường cũng là cao thủ hàng đầu, bằng không sẽ không có nhiều cô gái một lòng một dạ đối với hắn như vậy.

"Chỉ có tôi mới có thể hôn em như vậy, hiểu chưa?" Hắn dùng trán nhẹ nhàng giữ nàng lại, trong giọng nói có cả tự đắc lẫn chiếm hữu.

Úc Noãn Tâm giật mình, sau một thoáng nàng bị bàn tay to kia giữ chặt

"Sau này ... không được cùng Tiêu Minh Hi thân mật như vậy nữa." Sự bá đạo của hắn lộ rõ không giấu giếm chút nào.

"Tôi và anh ấy chỉ là quan hệ bạn bè". Úc Noãn Tâm đưa mắt chống lại hắn, trong lòng tràn ngập cảnh giác.

Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nhếch môi, không nói gì, chỉ cúi đầu ngậm lấy môi nàng, sau đó khẽ dùng lực....

"Đừng, đau quá!" Nàng yếu ớt cầu xin.

Thả nàng ra, trong mắt Hoắc Thiên Kinh chợt nổi lên một chút thương xót, hắn khẽ ra lệnh: "Ngoan ngoãn nghe lời đi, đừng thử chọc tôi tức giận."

Úc Noãn Tâm quá hiểu rõ tính tình hay thay đổi của hắn, hắn có thể mới đó cười cười có vẻ như vô hại, nhưng ngay sau đó có thể nàng sẽ là người bị hại.

"Tôi không hiểu ..."

"Không hiểu cái gì?" Trong giọng nói khe khẽ của hắn dường như lại trĩu nặng một thứ dục vọng mà nàng rất quen thuộc.

Úc Noãn Tâm vội vàng khẽ đẩy hắn ra "Anh cũng có yêu cầu này với Ngu Ngọc chứ?"

Hoắc Thiên Kinh chống tay ngồi dậy, nhìn nàng với vẻ không vui, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng.

"Tôi nói rồi, Ngu Ngọc là Ngu Ngọc, em là em. Thứ đàn bà chỉ biết đào mỏ cho bản thân, tôi làm sao mà quyến luyến được chứ?"

Trong lòng Úc Noãn Tâm chợt rung động, nàng chợt nhận ra ...

"Lẽ nào ... quả thật là cô ta làm?"

Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy hắn, gấp gáp hỏi: "Nếu là cô ấy làm, anh sẽ đối xử với cô ấy thế nào đây?"

Nhìn bàn tay nhỏ bé sát bên mình. Hoắc Thiên Kinh mắt thoáng ý cười, hắn một lần nữa kéo nàng vào trong lòng, bất mãn nói "Cô bé này, nằm trong lòng tôi còn nghĩ đến chuyện khác à?"

Hắn không trả lời thẳng câu hỏi của nàng khiến Úc Noãn Tâm biết rằng nàng không cách gì hỏi tiếp được nữa, nếu hắn muốn nói thì không cần nàng hỏi cũng sẽ đem chuyện nói ra.

Úc Noãn Tâm nhắm mắt lại, để mặc hắn hôn xuống...

Khoan đã...

Nàng gần như buột miệng thốt ra một câu nói

Hắn vừa nói "loại đàn bà chỉ biết đào mỏ cho bản thân giống như Ngu Ngọc, hắn sao mà có thể quyến luyến?"

Sao hắn lại dùng từ "quyến luyến" để miêu tả ... Lẽ nào hắn đối với nàng – chính là quyến luyến?

Làm sao có thể được? Người đàn ông kiêu ngạo như hắn làm sao hiểu được ý nghĩa của quyến luyến? Trong lòng hắn chỉ có độc chiếm và hưởng thụ, đó ắt là tâm lý của người đàn ông, vậy nên mới yêu cầu nàng giữ khoảng cách với người đàn ông khác.

Nhìn Noãn Tâm mở to mắt ngơ ngác, Hoắc Thiên Kinh tươi cười đưa tay vuốt má nàng, nói "Thật là một cô bé chẳng ngoan ngoãn, lại đây, hầu hạ tôi."

Nói rồi, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng trực tiếp sờ vào cái vật kiêu ngạo đang thẳng đứng lên của hắn.

Úc Noãn Tâm như là đụng phải lửa, kinh hoàng kêu nhỏ một tiếng, trong mắt mang theo khiếp hãi.

"Anh vừa mới... Thế nào mà đã..." Nàng xấu hổ không thể nói trọn câu.

"Cô bé ngốc, tôi nói rồi, em nên thích ứng với sự ham muốn vô chừng mực của tôi mới được". Hắn cười xấu xa, thân hình cao lớn hoàn toàn phủ xuống...

Úc Noãn Tâm biết, hẳn luôn có biện pháp khiến mình không dứt ra khỏi được....Cho đến lúc mệt mỏi, nàng rúc vào trong lòng hắn...

Đêm tàn, luôn luôn là ngàn vạn đổi thay trong chớp mắt...

Trong lúc Úc Noãn Tâm đang say ngủ thì một loạt tiếng sột soạt rất nhỏ truyền vào tai, khiến nàng giật mình tỉnh giấc.

Người đàn ông bên cạnh đã không thấy.

Nàng sờ bên cạnh, hơi ẩm vẫn còn chứng minh hắn vừa đi không lâu.

Âm thanh đến từ phòng khách truyền đến, nàng nghỉ hoặc xuống giường, đi ra ngoài nhưng chỉ thấy được dáng Hoắc Thiên Kinh vội vã rời đi.

Úc Noãn Tâm sững sờ

Đã hơn nửa đêm, hẳn lại quần áo chỉnh tề chuẩn bị đi đâu?

Bước đến cửa sổ, dưới ánh trăng sáng, Úc Noãn Tâm phát hiện dưới lầu đã có vài tên vệ sĩ chờ sẵn, sự tình chắc không đơn giản.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Lòng của nàng bỗng dâng lên một cảm giác bất an, không nói một lời, vội vã thay quần áo, theo đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98

Trong biệt thự của một phụ nữ.

Tòa biệt thự màu trắng này được bao phủ bởi ánh trăng, lờ mờ hư ảo. Biệt thự không lớn nhưng vô cùng tinh tế, hơn nữa vị trí cũng cực kỳ bí ẩn.

"Loảng xoảng..."

Tiếng bình hoa vỡ tan đột nhiên phá nát bầu không khí yên lặng trong biệt thự. Tiểu Ưu đứng ở đó, vẻ mặt xấu hổ mà nhìn người đàn bà đang nổi giận, hơn nữa ngày mới thờ dài một hơi, tiến lên nói:

"Chị Ngu Ngọc, chị đừng vội cáu kỉnh như vậy, có thể sự tình không đến mức nghiêm trọng như chị nghĩ đâu."

Ngu Ngọc thở hắt hắt mà quay người ngồi lên sofa, châm một điếu thuốc nhỏ dài dành cho phụ nữ. Không khó nhìn ra được sự phiền toái bất an trong đáy mắt cô ta.

"Không nghiêm trọng như vậy? Cô nói nghe nhẹ nhàng quá. Lẽ nào cô không nghe thấy những lời của Hoắc Thiên Kinh trong hội nghị chiều dài phóng viên sao? Sớm muộn gì anh ta cũng sẽ tra ra thôi!"

Tiểu Ưu nghe xong, nhíu mày lại, nhẹ giọng an ủi: "Chị Ngu Ngọc, chị đừng vội kích động như vậy. Hơn nữa chuyện này làm rất bí mật, chưa chắc muốn là có thể tra được."

Ngu Ngọc hít mạnh một hơi thuốc, hung hăng nói: "Đều do con nhỏ Cách Nạp chết tiệt kia, tay chân làm việc không gọn gàng. Bây giờ lại liên lạc không được, cũng không biết nó chạy đến chỗ nào rồi! Tiểu Ưu, chuyện này cô phải giúp tôi xử lý. Nếu cần thiết thì cho người làm ảnh giả kia một ít tiền, kêu hắn xuất ngoại để tránh né. Còn nữa, mau chóng tìm ra con nhỏ Cách Nạp chết tiệt kia cho tôi!"

"Chị Ngu Ngọc, hai chuyện mà chị nói em đã thay chị xử lý tốt, cho nên chị không cần lo lắng Hoắc Thiên Kinh sẽ tìm được chứng cứ. Hơn nữa, chuyện tranh giành tình cảm giữa đàn bà với nhau, việc nhỏ này chưa chắc Hoắc tiên sinh đã nhúng tay vào. Bây giờ chị không nên tự mình làm rối loạn. Có rất nhiều hợp đồng đang cần chị thực hiện. Bây giờ công việc của chị là quan trọng nhất."

"Làm việc, làm việc, làm việc!"

Ngu Ngọc nghe xong, tức giận đến mức dập tắt điếu thuốc trong tay, đứng dậy, ánh mắt không vui, nói: "Cô đã biết nói như vậy, nếu bây giờ tôi không nhanh chóng xử lý tốt chuyện này thì cũng không cần làm việc nữa! Bây giờ cô cũng thấy rồi đó, chất lượng hợp đồng không ngừng kém đi. Đài phát thanh, đài truyền hình có tiếng cùng phòng vẫn đều tìm Úc Noãn Tâm. Mà những hợp đồng của tôi là thứ gì? Cái gì mà khách quý Sắc màu, cái gì mà giám khảo Tuyển tú [12], thực sự là tức cười. Úc Noãn Tâm có bản lĩnh gì mà có thể lập tức nổi tiếng chỉ trong một đêm? Tôi thực sự không hiểu rốt cục Hoắc Thiên Kinh đang nghĩ cái gì, tự nhiên vì nâng đỡ cô ta mà không tiếc đầu tư vào điện ảnh và truyền hình? Lúc trước tôi dốc hết tâm tư, thậm chí giống như một kỹ nữ không để ý liêm sỉ mà tới lấy lòng anh ta, anh ta cũng chỉ nói giúp với các nhà đầu tư khác mà thôi!"

"Chị Ngu Ngọc, em cũng thực sự không hiểu, chị hoàn toàn có thể không cần để ý tới Úc Noãn Tâm kia. Lúc trước, khi chị ra lệnh cho Cách Nạp tung tin đó ra tại sao không nói trước cho em biết một tiếng? Vì sao lại đi làm chuyện vô vị như vậy chứ? Quả thực bây giờ Úc Noãn Tâm rất nổi tiếng, nhưng ít nhất chị cũng là ảnh hậu. Ngộ nhờ bị người ta điều tra ra chuyện này là chị làm, chị nghĩ công chúng sẽ nghĩ về chị như thế nào? Còn nữa, quả thực bây giờ Hoắc tiên sinh rất quan tâm Úc Noãn Tâm, nhưng chị chớ quên chị cũng là nhờ vào Hoắc tiên sinh nâng đỡ mới có thể nổi tiếng. Hơn nữa chị ở bên cạnh anh ta hơn ba năm trời, sao Úc Noãn Tâm có thể so sánh với chị được. Hoắc tiên sinh đối với cô ta cũng chỉ là nhất thời tham mới mẻ mà thôi, không bao lâu sẽ chơi chán thôi. Tình huống thế này trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra. Trước đây chị có thể vững vàng bình tĩnh, sao bây giờ lại kích động như thế?"

Gần đây rõ ràng Tiểu Ưu phải chịu hết tính khí cáu kỉnh của Ngu Ngọc, vì thế bèn nói ra tất cả những lời trong lòng mình.

Ngu Ngọc nghe xong, đáy mắt rõ ràng nổi con thịnh nộ. Cô ta nhìn về phía Tiểu Ưu, tức giận mà nói: "Bây giờ cô chạy đến chất vấn tôi sao? Sao tôi có thể không nóng nảy được chứ? Cô là người đại diện của tôi, không sai, nhưng cô nhìn lại xem mình đã làm gì cho tôi? Cô nhìn Tiểu Vũ – người đại diện của Úc Noãn Tâm mà xem, tuy rằng trên tay là người mới, nhưng vẫn một lòng dốc sức vào người Úc Noãn Tâm. Gần đây cô ta vì để Úc Noãn Tâm có thể lọt vào danh sách đề cử ảnh hậu mà bỏn ba khắp nơi. Nhìn lại cô mà xem, cô đặt bao nhiêu tâm tư vào người tôi? Bảo cô tung người mới trong tay ra, cô không nghe. Tốt thôi, lẽ nào tôi còn phải chỉ dẫn cô toàn bộ sao? Hiện tại là thời điểm then chốt, nếu tôi không sai bảo Cách Nạp làm như vậy, nói không chừng Úc Noãn Tâm sẽ trèo lên đầu tôi mà trở thành ảnh hậu mới. Lẽ nào đến lúc đó mới cho tôi phản kích hay sao?"

Tiểu Ưu bị nàng nói đến mức trên mặt vừa đỏ vừa trắng. Cô ta vừa muốn phản bác nhưng nghĩ một chút lại nuốt xuống. Cô là người đại diện, không sai, nhưng cũng khởi đầu từ việc làm trợ lý. Cô biết rõ lúc này nói càng nhiều thì sai lại càng nhiều. Suy nghĩ nửa ngày trời, cô ta mới mở miệng nói:

"Chị Ngu Ngọc, thôi đi. Tóm lại vấn đề nên giải quyết em đều đã giúp chị làm xong. Chắc là Hoắc tiên sinh cũng không tra ra cái gì, cho dù biết ảnh chụp là giả thì sao. Chị đừng lo lắng nhiều lắm, cố gắng làm việc cho tốt. Cho dù bị Hoắc Thiên Kinh biết thì sao chứ, không phải chị còn có Cổ tiên sinh sao? Tỷ suất người xem của "Thâm cung kế" và "Vệ Tử Phu" bây giờ đang tranh nhau rất quyết liệt. Em đã thay chị nhận tiếp một vài hợp đồng mới, mượn cơ hội tuyên truyền thêm một bước."

Ngu Ngọc phì cười mà vung tay lên: "Tôi mặc kệ cô thay tôi nhận hợp đồng gì, điều kiện đầu tiên là phải tìm được Cách Nạp cho tôi!"

Tiểu Ưu thờ dãi, vừa muốn trả lời, cửa phòng khách liền bị một sức mạnh mở ra...

"Cô không cần tìm nữa!"

Một giọng nam lạnh lẽo vang lên, ngay sau đó hai cái bao tải bị ném đến trước mặt Ngu Ngọc và Tiểu Ưu, hai người sợ đến mức lập tức nhảy dựng lên.

"Người... các người... các người là ai?" Mắt Ngu Ngọc tròn lên thật to, vẻ phần nộ vừa rồi sớm đã biến mất, thay vào đó là sự kinh hoàng dữ dội.

Bốn gã đàn ông trong trang phục vệ sĩ. Tây trang màu đen, giày da màu đen, thậm chí áo sơ mi và cà- vạt bên trong đều là màu đen. Trong đêm khuya vắng này toát ra vẻ khiến người khác cực kỳ sợ hãi. Ngay cả ánh trăng cũng đột nhiên mất đi ánh sáng, trốn ở trong tầng mây không dám hiện ra...

Dẫn đầu là một người đàn ông cả người cũng mặc tây trang đen, có điều liếc mắt là có thể nhìn ra hẳn không giống người thường. Vóc người hẳn cao lớn, cả người anh tuấn lạ thường. Mặc dù đôi mắt hẳn bị kính đen che mắt nhưng không khó nhìn ra khí chất mạnh mẽ từ đôi mày hấn. Chiếc mũi như được khắc bằng đá cẩm thạch cùng đôi môi hơi nhếch lên. Toàn thân đều tỏa ra hơi thở lạnh lẽo. Hẳn không nói không cười tựa như ma vương đến từ địa ngục.

Trong nháy mắt không khí trong phòng khách ngưng tụ lại...

Ngu Ngọc hoàn toàn ngẩn ra, mà Tiểu Ưu cũng đã sớm sợ đến nói không ra lời. Tuổi cô còn nhỏ hơn Ngu Ngọc rất nhiều, chưa từng gặp loại tình huống này.

"Rốt cuộc các người là ai? Ai cho các người vào, đây là nhà của tôi, các người đi ra ngoài!"

Hơn nữa ngày Ngu Ngọc mới lên tiếng, lấy hết can đảm quát: *"Nếu các người không đi tôi sẽ báo..."*

"Là Ngu tiểu thư phải không?"

Người đàn ông mặc quần áo đen cầm đầu mở miệng. Âm thanh vừa rét vừa lạnh. Giọng nói giống như toát ra từ hầm băng làm Ngu Ngọc cực kỳ sợ hãi.

Ánh mắt Ngu Ngọc cảnh giác mà nhìn hấn.

Hắn ta chậm rãi tháo kính râm xuống...

"Tôi họ Lô, tên một chữ Dận. Hôm nay tìm đến nhà của Ngu tiểu thư, hoàn toàn là vì muốn tặng cho Ngu tiểu thư hai người."

Hắn làm như rất lễ độ, nhưng không khó nghe ra vẻ mệnh lệnh cùng duy ngã độc tôn trong giọng nói của hắn.

Trong nháy mắt khi hắn vừa tháo kính râm xuống, tim Ngu Ngọc đều muốn ngừng đập!

Thứ nhất là... cho tới bây giờ cô ta chưa từng thấy qua người đàn ông nào mà ngay cả đôi mắt đều chứa đựng vẻ băng lãnh như vậy. Mắt của hắn giống

như là được ngâm trong đầm băng, lạnh lẽo mà không mang theo một chút tình người nào.

Tuy rằng có đôi khi Hoắc Thiên Kinh cũng sẽ khiến cho người ta cảm thấy lạnh lùng như vậy, nhưng so với hấn mà nói, Hoắc Thiên Kinh là lạnh lùng, ít nhất... lạnh lùng còn được coi là tình cảm con người. Mà người đàn ông trước mắt... thuần túy là lạnh lẽo, giống như là dùng một khối băng điêu khắc mà thành.

Hấn là người sao? Hay là người máy?

Nhưng người máy có thể anh tuấn như thế sao? Đó cũng là nguyên nhân thứ hai làm tim Ngu Ngọc sắp ngừng đập! (Mon: Chết đến nơi mà còn mê trai!)

Người đàn ông họ Lôi này cũng cao to như Hoắc Thiên Kinh, ít nhất cũng trên 1m86. Y phục đen trên người cũng không che được tư thế oai hùng hơn người của hấn. Ngũ quan như điêu khắc nên, da màu đồng, như tượng thần Hy Lạp, đôi mắt lạnh lẽo thăm thẳm u ám. Trời sinh đã có khí thế vương giả của đế vương, bắt buộc làm cho người ta có cảm giác áp bức.

Hoắc Thiên Kinh đẹp trai vẫn giống con người, nhưng người đàn ông trước mắt này hoàn toàn không giống người!

Dường như nhận thấy người phụ nữ đối diện nhìn mình đến choáng váng, hấn chỉ vào hai cái bao tải cách đó không xa: "*Ngu tiểu thư là muốn tìm một người trong số hai người bọn họ sao.*"

Lúc này Ngu Ngọc mới có phản ứng, vội vã bảo Tiểu Ưu mở bao tải ra.

Một cái bao tải trong đó được mở ra, dĩ nhiên là Cách Nạp!

Chỉ thấy cô bị trói gô lại, ngay cả mồm cũng bị nhét đầy vải bông, đầu tóc cực kỳ rối tung rối mù. Khi cô nhìn thấy Ngu Ngọc, ánh mắt trở nên vô cùng kích động. Nhưng sau khi phát giác sự tồn tại của người đàn ông mặc đồ đen, đột nhiên lại trở nên vô cùng kinh hoàng.

Tiểu Ưu hét lên một tiếng. Ngu Ngọc thì sợ đến nỗi ngón tay run rẩy.

"Ngu tiểu thư không tới nhìn người trong bao tải thứ hai là ai sao?" Người đàn ông mở miệng, vừa băng vừa lãnh.

Thân thể Ngu Ngọc run lên. Tuy rằng cô ta rất không muốn tiến lên mở bao tải, nhưng dưới ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông, không thể không can thận tiến lên, cố nén sợ hãi mà mở bao tải thứ hai ra...

Sắc mặt đột nhiên biến đổi!

"Rốt cuộc anh có ý gì?" Khi thấy rõ người trong bao tải, Ngu Ngọc đôi vẻ sợ hãi, tâm tình trở nên vô cùng kích động.

Ánh mắt người đàn ông lạnh lùng mà liếc nàng một cái, trầm giọng nói: *"Tôi chỉ muốn cho người tình cũ các người tự hủy mà thôi!"*

"Anh..." Sắc mặt Ngu Ngọc trở nên rất khó coi.

Trong bao tải không phải ai khác, chính là Cổ tiên sinh mà cô ta vừa mới câu được – người đầu tư vào điện ảnh có tiếng.

"Ngu tiểu thư đã làm gì trong lòng mình không biết sao?" Người đàn ông tiến lên một bước. Cổ tiên sinh trong bao tải cũng bị trói gô như vậy, sợ đến nỗi toát cả mồ hôi.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào? Với hành vi hiện giờ của anh, tôi hoàn toàn có thể tố cáo anh có ý đã thương người cùng với tự ý xông vào nhà dân!" Ngu Ngọc cố nén sợ hãi nói.

Vừa dứt lời, cô liền bị Tiểu Ưu ngăn lại: *"Chị Ngu Ngọc, loại cảnh cáo này đối với hấn vô dụng, hấn là Lôi Dận..."*

Lôi, Lôi Dận!

Lúc này Ngu Ngọc mới nhớ tới hấn vừa tự giới thiệu, lập tức sợ đến nỗi chân mềm nhũn ngã ngồi dưới đất.

Lôi Dận, ông trùm nắm trong tay 48% đất xây dựng cao cấp của thế giới, đây chỉ là chuyện thứ hai, bởi vì hấn luôn rất ít lộ diện trong giới thương nhân. Nguyên nhân thật sự khiến kẻ khác không dám động đến quyền uy của hấn chính là thân thể mafia của hấn. Tổ chức mafia "*Ánh*" khiến người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật, ngoại trừ thuốc phiện, buôn bán một lượng lớn súng ống đạn dược cũng là biểu tượng uy quyền của bọn hấn. Mà Lôi Dận chính là ông trùm của tổ chức "*Ánh*"!

Về điểm này, người ngoài có lẽ không biết nhiều như vậy, nhưng trong làng giải trí rùng rợn hỗn tạp này, có mấy người không biết.

Bọn họ luôn luôn giết người không chớp mắt. Năm ngoái có một vị viên chức chính phủ vì vụ án thuốc độc mà bắt được và xử tử một vài thành viên của tổ chức "*Ánh*". Kết quả chỉ trong một đêm, chỗ ở xa hoa của viên chức cao cấp này đã bị san thành bình địa, một nhà trên dưới hai mươi mấy người, ngay cả người hầu đều khó có thể may mắn tránh khỏi tai nạn. Toàn bộ thi thể xếp thành hình chữ nhất trên đồng cỏ nát đó. Có thể thấy được Lôi Dận xử sự rất "*nhanh – chuẩn – ác*"!

Dường như Ngu Ngọc ngửi được mùi máu tươi trong không khí. Có điều... cô thực sự không hiểu mình đắc tội với Lôi Dận ở chỗ nào!

Lôi Dận thấy thế, đáy mắt vẫn lạnh lẽo như cũ: *"Ngu tiểu thư, lần này Lôi mỗ tới chỉ vì trả nợ nhân tình cho một người. Về chuyện giữa các người, tôi không có hứng thú biết đến!"*

Ngu Ngọc vừa nghe xong, cùng Tiểu Ưu đối mặt nhìn nhau.

"Lôi tiên sinh, anh, anh có ý gì?"

Lôi Dận gần như mặc kệ cô ta, chỉ lạnh lùng mà nhìn cô ta một cái. Lúc này, giọng nói của một người đàn ông khác vang lên...

Có điều... giọng nói đó Ngu Ngọc thấy rất quen thuộc.

Bóng đêm, theo bóng lưng cao lớn của hắn đồng thời tiến đến, thậm chí mang theo về u ám, có nhân nhạ mùi máu tươi...

Sắc mặt Ngu Ngọc sớm đã tái nhợt. Cô ta ngửa đầu, nhìn bóng dáng quen thuộc của người đàn ông cách đó không xa đang từng bước đến gần mình, đông tử bởi vì căng thẳng cùng sợ hãi mà co rút nhanh hơn.

Tiểu Ưu cũng sợ không ít, chân mềm nhũn mà ngã tại bên cạnh sôpha.

Xong rồi!

Tất cả đều xong rồi...

Đây không chỉ là ý nghĩ của Tiểu Ưu, cũng là suy nghĩ cuối cùng của Ngu Ngọc...

Hoắc Thiên Kinh xuất hiện rồi, ngay cả vẻ mặt của mấy tên vệ sĩ phía sau hắn cũng là hờ hững.

Ngu Ngọc biết thời khắc mình bị phán quyết đã tới rồi.

Hoắc Thiên Kinh đi tới trước mặt cô ta, không nói một câu, chỉ hờ hững nhìn, nhìn đến nỗi trong lòng cô ta phát hoảng... cho đến toàn thân đều run rẩy...

"Thiên Kinh..." Ngu Ngọc muốn tìm cách bày ra khuôn mặt tươi cười, nhưng dưới tình huống này nàng biết mình có nói gì đi nữa cũng đều vô ích.

Hoắc Thiên Kinh cúi người...

"Ảnh chụp là do cô tìm người làm sao?" Tuy là hỏi, nhưng rõ ràng là khẳng định.

Ngu Ngọc vô thức lắc đầu, trong ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Khóe môi Hoắc Thiên Kinh cong lên tỏ vẻ tiếu nạo. Hắn đưa tay vỗ nhẹ đỉnh đầu của cô ta một chút, quát khê một tiếng: *"Dẫn hắn tới cho tôi!"*

"Dạ, Hoắc tiên sinh!" Một trong những gã vệ sĩ phía sau lập tức đi ra ngoài, không bao lâu liền đem một người đàn ông tiến vào.

Sắc mặt Tiểu Ưu cùng Cách Nạp đều tái nhợt, bởi vì bọn họ đều nhận ra người đàn ông này, chính hắn làm giả ảnh chụp của Úc Noãn Tâm.

Ngu Ngọc nhảy cảm mà phát giác về mặt hai người bọn họ, trong lòng cũng hiểu rõ bảy tám phần, hoàn toàn suy sụp...

"Nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Hoắc Thiên Kinh thậm chí không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng hạ lệnh.

"Dạ dạ dạ! Tôi nói."

Người đàn ông mở miệng đầy mặt lập tức mở miệng, trực tiếp chỉ vào Cách Nạp bên cạnh: *"Chính là cô ta tìm tôi, đưa tôi vài bức ảnh, bảo tôi ghép lại, còn trả cho tôi không ít tiền, nhưng yêu cầu nhất định phải làm giống y như thật. Tôi là người kiếm tiền mà, tất nhiên không có lý do gì để cự tuyệt..."*

Sắc mặt Cách Nạp hầu như không còn một chút máu.

"Tiếp tục nói!" Gã vệ sĩ áp giải hắn thấy hắn dừng lại, bèn nhắc chân đạp hắn một cái, lạnh lùng quát.

Người đàn ông sợ đến nỗi môi cũng run rẩy, tiếp tục nói: *"Tôi làm xong những bức ảnh này thì đưa cho cô ta, không ngờ tới sau này mọi việc lại ồn ào huyền ảo đến vậy. Cô gái này, chính là cô ta..."* Hắn lại chỉ Tiểu Ưu: *"Cô ta lại cho tôi một số tiền lớn, muốn tôi ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió. Tôi cũng biết sự tình khẳng định là đã bại lộ, cũng liền đồng ý. Mấy vị tiên sinh, tôi thật sự là người vô tội, tôi chỉ kiếm tiền mà thôi, sao có thể nghĩ nhiều như vậy chứ. Cầu xin các ngài buông tha cho tôi... đừng..."*

Hắn còn chưa nói hết, liền bị vệ sĩ bịt miệng lại.

Toàn bộ quá trình Hoắc Thiên Kinh đều nhìn Ngu Ngọc, ánh mắt tựa như lưỡi dao từng chút từng chút cắt nát tất cả kiên cường của cô...

Ngu Ngọc luống cuống, tiến lên ôm lấy đùi hắn, nước mắt cũng chảy ra: "*Thiên Kinh, em thực sự không biết chuyện này. Hắn cũng nói rồi, hắn là do Cách Nạp sai khiến. Em căn bản không biết giữa Cách Nạp và Úc Noãn Tâm có khúc mắc, em vô tội...*"

Hoắc Thiên Kinh cũng không hề động đậy, chỉ nhìn về phía vệ sĩ ở một bên. Vệ sĩ ngẫm hiểu, tiến lên giạt bông vải nhét trong miệng Cách Nạp ra.

"Hoắc tiên sinh, Hoắc tiên sinh, tôi vô tội, là cô ta... chính là Ngu Ngọc sai khiến tôi làm như vậy. Tôi không muốn nhưng Ngu Ngọc sợ vị trí ảnh hậu năm nay bị Úc Noãn Tâm giành mất, cho nên muốn tôi trong lúc này thả tin đồn xấu này ra. Lúc đó tôi cũng muốn cự tuyệt, nhưng Ngu Ngọc nói lúc trước cũng dùng phương thức này đánh gục Phi Tỳ Mạn, lần này cũng không có vấn đề gì. Tôi, tôi thực sự không muốn..."

Cách Nạp chỉ vào Ngu Ngọc, khóc lóc ỉ ôi mà nói.

"*Cô... Cách Nạp, con nhỏ chết tiệt kia, sao lại bán đứng tôi?*" Ngu Ngọc hận không thể tiến lên xé cô ta thành trăm mảnh!

Lúc này Cách Nạp cũng không nghĩ được nhiều như vậy, cô ta khản cả giọng mà hét lên: "*Lẽ nào tôi nói sai rồi sao? Khi đó cô muốn tôi làm như vậy, còn có ba trợ lý khác ở đó. Tôi căn bản không có nói dối. Bởi vì cô đố kỵ Úc Noãn Tâm thuận lợi nổi tiếng sẽ che mất danh tiếng của cô. Cũng bởi vì hiện nay Hoắc tiên sinh sủng ái Úc Noãn Tâm nên cô đố kỵ, mới làm như vậy. Tôi và Úc Noãn Tâm không thù không oán, tôi căn bản là không có lý do hại cô ấy! Hoắc tiên sinh...*"

Cách Nạp lại đưa mắt nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh. "*Tôi thật sự oan uổng. Nếu không phải bị Ngu Ngọc sai khiến, Tiểu Ưu cũng không thể cầm một đồng tiền tới bảo nhân viên kỹ thuật này chạy trốn*"

"*Nha đầu thôi, cô câm miệng cho tôi!*" Ngu Ngọc hoàn toàn muốn phát điên rồi.

Còn Tiểu Ưu thì lại có dáng vẻ hết hy vọng.

Rất cục Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười...

Lạnh lùng, một chút cũng không để ý tới, tựa như... về mặt mà một sát thủ nên có trước khi giết người.

"*Ngu Ngọc, là chính cô hại cô, không liên quan đến người khác...*"

Hắn như là thờ dài, hoặc như là tiếc nuối mà lắc đầu, bàn tay to giống như dịu dàng mà vỗ lên đỉnh đầu của nàng, nhưng đúng lúc đó thì đột nhiên dùng sức...

"*Á...*" Ngu Ngọc đau đớn, nàng cảm thấy da đầu của mình sắp bị hắn giạt rời ra.

"*Cô nói tôi nên xử lý cô như thế nào mới tốt đây?*" Bàn tay của Hoắc Thiên Kinh hung hăng nắm lấy tóc cô ta, kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tới gần gương mặt của mình, giọng nói vẫn rất bình tĩnh, nhưng làm kẻ khác vô cùng khiếp sợ

"*Thiên Kinh, Thiên Kinh anh hãy nghe em nói. Em, em thực sự chỉ muốn cho Úc Noãn Tâm một bài học mà thôi. Em, em không ngờ tới...*"

"*Không ngờ tới tôi sẽ nhúng tay vào điều tra, đúng không?*"

Hoắc Thiên Kinh thay nàng nói ra điều nàng muốn nói, lạnh lùng cười: "*Lẽ nào cô đã quên những lời tôi từng nói rồi sao?*"

Nước mắt đau đớn của Ngu Ngọc từng giọt từng giọt rơi xuống...

"*Tôi đã từng đã cảnh cáo cô, bảo cô an phận thủ thường, đừng đụng tới Úc Noãn Tâm! Lời của tôi cô xem như gió thoảng bên tai sao?*" Giọng của Hoắc Thiên Kinh khắc nghiệt như chui ra từ địa ngục.

"*Thiên Kinh, xin anh cho em một cơ hội nữa. Em nhớ kỹ rồi, em sẽ đi xin lỗi Úc Noãn Tâm. Em, em sẽ giải thích chuyện này với công chúng, trả lại sự trong sạch cho Úc Noãn Tâm... Xin anh cho em một cơ hội nữa...*" Ngu Ngọc liều lĩnh mà cầu xin tha thứ, cô biết rất rõ kết cục sau khi bị Hoắc Thiên Kinh tra được thì sẽ thế nào.

Cho dù là không chết cũng giống như mất nửa cái mạng!

Lúc này nàng có ngu ngốc đi nữa cũng biết tính nghiêm trọng của sự tình. Hoắc Thiên Kinh sẽ không đem cô giao cho cảnh sát. Nếu như hắn thật sự muốn làm như vậy, sẽ không để Lôi Dận ra mặt.

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, tay đột nhiên tăng thêm lực. Lời nói lọt vào bên tai cô cũng không chút tình cảm...

"*Giải thích với công chúng? Cô nghĩ mình còn có thể có cơ hội này sao?*"

"*Không...*"

Ngu Ngọc tròn to mắt, tràn ngập khủng hoảng cùng tuyệt vọng. "*Thiên Kinh, đừng mà, xin anh, nể tình em hầu hạ anh ba năm, nể tình em đã từng khiến cho anh vui sướng, xin anh...*"

"Vui sướng?"

Hoắc Thiên Kinh cười nhạt "Ở trong mắt tôi, cô chẳng qua chỉ là một đồng thịt biết động đậy trên giường mà thôi, có tư cách gì mà nói vui sướng với tôi? Tôi nghĩ sự vui sướng của cô... là cái giá hằn trả cho cô chứ?"

Hắn nhìn thoáng qua Cổ tiên sinh – vẻ mặt sớm đã ngốc như heo – mắt hắn sáng như đuốc.

"Tôi..."

Nước mắt Ngu Ngọc chảy xuống càng nhiều. Lúc này cô ta mới biết được không phải nàng giầu giém giỏi, mà là Hoắc Thiên Kinh vẫn không có truy cứu.

Dường như Hoắc Thiên Kinh lười nhìn khuôn mặt khóc lóc của cô ta, bèn hung hăng vứt cô ta qua một bên, nhìn về phía Lôi Dận đang đứng một bên xem náo nhiệt nói: "Lôi Dận, cậu đã nợ mình ân tình, vậy thì trả hết đi. Người đàn bà này giao cho cậu xử lý!"

"Không..."

Ngu Ngọc hét lên một tiếng, liều mạng quỳ trên mặt đất, ôm lấy đùi hắn: "Thiên Kinh, sao anh có thể quyết định như thế? Anh không thể giao em cho người khác, không thể."

Có lẽ Hoắc Thiên Kinh giết một người thì sẽ có phiền phức, có điều... để Lôi Dận tới giết người, vậy quả thực là chuyện nhỏ.

Chân mày Hoắc Thiên Kinh phiền chán mà nhíu lại. Bọn vệ sĩ rầm rộ tiến lên kéo Ngu Ngọc ra.

Lôi Dận nhìn trờ hay nửa ngày, hai tay ôm ngực rất ung dung, tiến lên nhìn Hoắc Thiên Kinh nói: "Thực sự là không thủ vị. Cậu chỉ bảo mình tìm giúp cậu hai người mà thôi. Mình chỉ nhất thời ngứa tay, cũng bắt luôn người đàn ông cầm sừng cậu đến đây."

Chân mày Hoắc Thiên Kinh nhíu chặt, lạnh lùng cười nhạt: "Cầm sừng? Lôi Dận, mình biết cậu vẫn luôn không thích hài hước, có điều hôm nay mình mới phát hiện, không phải cậu không biết hài hước, mà là quá hài hước!"

Khóe miệng Lôi Dận như có như không rung động, lập tức chìa hai tay ra: "Có lẽ vậy. Có điều tình nghĩa mà mình nợ cậu mình đã trả xong. Cô ta là đàn bà của cậu, lẽ ra nên do cậu xử lý. Nhưng nếu cậu đã mở miệng... vậy được rồi, cậu nói mình nên xử lý như thế nào đây? Giết chết hay là trực tiếp chôn sống? Còn mấy đồng phạm khác nữa, cũng coi như rác rưởi mà xử lý hết sao?"

Mấy người kia nghe xong, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Cổ tiên sinh vẫn bị bịt miệng, dĩ nhiên đã sợ đến nổi tè ra quần...

Hoắc Thiên Kinh vỗ vai Lôi Dận nói: "Cậu xem mà xử lý đi!"

Lôi Dận nhún vai, đưa mắt nhìn vệ sĩ của mình một cái, mấy gã vệ sĩ tiến lên...

"Hoắc Thiên Kinh, anh không thể giết tôi, không thể!"

Ngu Ngọc hoàn toàn sợ đến mức cả người vô lực, khi cô ta thấy một gã vệ sĩ trong số đó cầm súng giơ lên thì thở dồn dập không thôi, nước mắt cùng mồ hôi đã thấm ướt vạt áo của cô.

Tên vệ sĩ sắp bóp cò súng...

Cả gian phòng sắp tràn ngập mùi máu tanh...

"Dừng tay!"

Một bóng người màu trắng đột nhiên xông vào, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì vẻ mặt kinh hãi cùng khó có thể tin nổi.

Hoắc Thiên Kinh đang cùng Lôi Dận nói chuyện, đột nhiên ngẩn ra, vẻ tươi cười đột nhiên đọng lại ở bên môi...

"Sao em lại tới đây?" Giọng của hắn trở nên không vui.

Úc Noãn Tâm không nói gì, lập tức tiến lên chắn trước mặt Ngu Ngọc, sắc mặt lạnh lùng mà đối diện vệ sĩ cầm súng nói: "Muốn nổ súng phải không? Được, giết tôi trước đi!"

May là nàng thông minh đuổi kịp, bằng không Ngu Ngọc chết như thế nào nàng cũng không biết.

Sao có thể như vậy?

Lẽ nào ở trong mắt Hoắc Thiên Kinh, mạng người không đáng giá chút nào sao?

Vệ sĩ không ngờ giữa đường lại chạy ra một cô gái, sắc mặt ngẩn ra, lập tức nhìn về Lôi Dận phía sau giống như xin chỉ thị.

Lôi Dận nhẹ nhàng khoát tay, vệ sĩ lập tức cất súng lui ra.

"Con thỏ trắng nhỏ này của cậu sao lại theo tới đây?"

Hoắc Thiên Kinh nổi lên vẻ không vui, tiến lên kéo lấy Úc Noãn Tâm, thấp giọng quát: *"Nửa đêm nửa hôm sao em lại chạy đến đây chứ?"*

"Cô ta chỉ tung một ít lời đồn cùng ảnh chụp mà thôi, sự tình làm sáng tỏ là được rồi, anh còn muốn như thế nào nữa?" Úc Noãn Tâm trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt đẹp lộ vẻ không thể tin nổi.

Ngu Ngọc vừa thấy cứu tinh tới, lập tức tiến lên ôm lấy cánh tay Úc Noãn Tâm nói: *"Noãn Tâm, Noãn Tâm, xin cô hãy cứu tôi. Thiên Kinh anh ta, anh ta muốn tìm người giết tôi!"*

Úc Noãn Tâm nghe xong, hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Nhìn Hoắc Thiên Kinh như nhìn ma quỷ, lắc đầu: *"Thì ra anh thực sự muốn giết cô ta... Anh điên rồi! Anh là một người điên!"*

Hai tay Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nắm chặt lại.

Chết tiệt!

Hắn không nói gì, nhanh chóng tiến lên kéo lấy Ngu Ngọc, ngay sau đó một bạt tai giáng xuống...

Ngu Ngọc bỗng nhiên ngã nhào trên mặt đất, khóe miệng chảy ra máu tươi...

"Hoắc Thiên Kinh, anh làm gì vậy?" Úc Noãn Tâm thấy thế, cả kinh.

Lôi Dận lại ở một bên lắc đầu: *"Hoắc Thiên Kinh, đây là lần đầu tiên mình thấy cậu động thủ đánh đàn bà!"*

"Đàn bà chết tiệt, đừng giở trò này ở trước mặt tôi!" Hoắc Thiên Kinh hận không thể dùng một cú đá Ngu Ngọc văng ra cửa sổ.

Trên mặt Ngu Ngọc lộ vẻ kinh hãi...

"Được rồi, cô ta đã bị giáo huấn rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Lẽ nào thực sự muốn lấy mạng mới hài lòng sao?" Úc Noãn Tâm tiến lên kéo lấy cánh tay Hoắc Thiên Kinh, quát lớn.

Hoắc Thiên Kinh quăng Ngu Ngọc qua một bên, nhìn về phía Úc Noãn Tâm. Không khó nhìn ra hắn đang áp chế cơn tức giận...

"Noãn, đừng quên chính cô ta đã hại em, lòng tốt của em sẽ chỉ làm hại mình mà thôi!"

"Nhưng cô ta cũng không đáng chết, cùng lắm thì tôi có thể tố cáo cô ta. Chuyện này giao cho cảnh sát xử lý đi. Anh không có quyền lợi phán quyết sự sống chết của người khác!" Úc Noãn Tâm cố nén nỗi kinh hãi trong lòng, khẩu khí thấp xuống một chút, hầu như là khẩn cầu.

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh ẩn giấu một ngọn lửa âm ỉ...

"Đây là em đang cầu xin cho cô ta sao? Phải biết rằng đám cảnh sát ngu ngốc kia không làm được chuyện gì!"

"Nhưng anh giết cô ta như thế thì sao? Cho dù cô ta không chết thì những ngày kế tiếp cũng không sống tốt được. Thôi đi, buông tha cô ta đi." Úc Noãn Tâm nhìn hắn nói, đầy mắt vì cầu xin mà trở nên long lanh hoảng hốt, toát ra một chút dịu dàng.

"Em thực sự muốn buông tha cô ta?" Hoắc Thiên Kinh thở dài một hơi, đưa tay ôm nàng vào lòng, thấp giọng hỏi.

Hắn phát hiện, có đôi khi đối mặt với loại ánh mắt dịu dàng này của Úc Noãn Tâm thì cơn tức giận đến đâu đi nữa cũng nhanh chóng biến mất...

Úc Noãn Tâm liếc mắt nhìn Ngu Ngọc, gật đầu.

Hoắc Thiên Kinh suy nghĩ một chút, sau một lúc lâu nói: *"Được, tôi đáp ứng em. Nhưng... tôi chết có thể miễn, tôi sống khó thoát!"*

Úc Noãn Tâm không hề chớp mắt mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, trong lòng nảy sinh vẻ khác thường. Nàng không biết nên vui vẻ hay lo lắng vì quyết định này của hắn.

Lúc này nàng mới kịp nhìn rõ toàn bộ tình cảnh trong phòng khách...

Ngu Ngọc khóe môi chảy máu, quỳ rạp trên mặt đất, còn đang không ngừng khóc lóc. Tiểu Ưu sớm đã sợ đến mức nhũn ra như bùn nhão. Trong bao tải dĩ nhiên là hai người bị trói chặt, một nam một nữ, người nữ nàng không nhận ra, nam là... Cổ tiên sinh?

Sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này? Hơn nữa lại có bộ dạng thảm hại khó coi như vậy

Trong đầu Úc Noãn Tâm lại hiện ra sắc mặt mê đắm của hắn khi uy hiếp mình lúc trước.

Có lẽ Cổ tiên sinh nhìn thấy Úc Noãn Tâm đưa mắt nhìn hần, gấp đến nỗi dùng sức kêu ư ư, thân thể mập mập càng không ngừng giãy giụa, đầu đầy mồ hôi. Thấy tình cảnh như vậy, Úc Noãn Tâm chán ghét quay đầu về phía bên kia.

Đôi mắt đẹp sừng sốt một lát...

Đối diện với đôi mắt màu xanh biếc.

Người đàn ông này...

Não của nàng không ngừng xoay chuyển... Không sai, là người đàn ông trong thang máy! Sao lại là hần? Lẽ nào hần quen biết với Hoắc Thiên Kinh sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Úc Noãn Tâm đột nhiên trở nên không được tự nhiên. Thảo nào đêm đó khi hần thấy mấy bức ảnh của nàng thì có ánh mắt là lạ.

Thấy Cổ tiên sinh trong bao tải không ngừng hướng về phía Úc Noãn Tâm truyền đạt ánh mắt cầu cứu. Mi tâm của hần lập tức không vui. Hần nhanh chóng tiến lên, gạt bông vải trong miệng hần ra. Sức mạnh thần linh làm Cổ tiên sinh đau đớn một chút.

"Hoắc tiên sinh, Hoắc tiên sinh, ngài thả tôi đi. Tôi chưa từng làm gì cả, là người vô tội. Noãn Tâm... Noãn Tâm, xin cô nói dùm tôi vài lời..."
Hần rốt cục có cơ hội mở miệng, lập tức đau khổ cầu xin, hèn mọn hoàn toàn khác hần với dáng vẻ ngang tàng hồng hách thường ngày của hần.

Úc Noãn Tâm có chút không đành lòng, vừa muốn mở miệng lại nghe Hoắc Thiên Kinh hừ lạnh một tiếng, bên môi lộ vẻ châm chọc: *"Ông cầu xin người đàn bà của tôi tới cứu ông? Thực sự là buồn cười!"*

Cổ tiên sinh lập tức ý thức được mình nói sai rồi, liên tục lắc đầu nói: *"Không, không không, Hoắc tiên sinh, tôi tuyệt đối không có ý gì khác. Xin ngài hãy buông tha cho tôi đi."*

"Tha cho ông?" Vẻ tươi cười lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh lan tới bên môi, rất hứng thú như là mèo vờn chuột: *"Tha cho ông cũng không phải là không thể được..."*

Hần cố ý kéo dài âm thanh, giữ lại những lời cuối cùng, sau khi thấy trong mắt Cổ tiên sinh sáng lên hy vọng, đôi mắt hẹp dài liếc về phía Ngu Ngọc ở một bên...

Hơi thở của Ngu Ngọc trở nên khẩn trương... Cô ta không biết *"tội sống khó tha"* trong miệng Hoắc Thiên Kinh là có ý gì. Có điều dựa vào việc cô ta ở bên cạnh Hoắc Thiên Kinh lâu như vậy để lý giải thì hần nhất định sẽ không dễ dàng tha cho cô.

Nhưng ít nhất có thể giữ được mạng.

Úc Noãn Tâm cũng cảm thấy trong không khí có một vẻ quỷ dị đang dần dần tỏa ra...

Hoắc Thiên Kinh dời mắt nhìn vào trên mặt Cổ tiên sinh một lần nữa, mắt sáng như đuốc, như là lưỡi kiếm sắc bén xuyên thấu nội tâm của hần. Hần mở miệng, trong mỗi câu mỗi chữ đều toát ra hơi lạnh thấm vào lòng người...

"Muốn mạng sống phải không? Vậy thì làm theo lời tôi nói. Nếu như biểu hiện của ông làm tôi thỏa mãn, ông có thể đi khỏi cái biệt thự này."

Cổ tiên sinh vừa nghe thấy, liên tục gật đầu, vẻ mặt khẩn cấp mà hèn mọn, tựa như một con chó chỉ muốn tạo niềm vui cho chủ nhân.

Bên môi Hoắc Thiên Kinh cong lên thỏa mãn, quay người ngồi xuống sofa. Từ trên cao nhìn xuống Cổ tiên sinh, lãnh đạm mà ra lệnh nói: *"Ông, qua đây, giống như động vật mà giao phối với cô ta!"*

"Cái gì?"

Ngoại trừ vẻ mặt của Lôi Dận cùng bọn vệ sĩ bên cạnh không có gì khác thường, những người khác có mặt đều bị những lời này của Hoắc Thiên Kinh làm chấn kinh.

"Hoắc Thiên Kinh, sao anh có thể đối với tôi như thế?"

Ngu Ngọc là người phản ứng trước nhất. Đôi mắt đầm lệ của cô ta trừng đến thật to. Khuôn mặt vừa sung vừa đỏ tràn ngập vẻ không thể tin. Nói xong câu đó, lập tức bay đến trước mặt hần, ôm lấy đầu của hần đau khổ cầu xin: *"Thiên Kinh, đừng mà, đừng mà..."*

Nói còn chưa dứt lời, Hoắc Thiên Kinh liền ra vẻ phiền chán mà đá văng cô ta ra. Khuôn mặt anh tuấn quay sang Cổ tiên sinh đang kinh hoàng sừng sốt không thôi: *"Muốn mạng sống thì làm theo lời tôi nói, nếu không ông nhìn không thấy mặt trời của ngày mai!"*

"Hoắc, Hoắc tiên sinh..."

Cổ tiên sinh lắp bắp, hần không ngờ tới Hoắc Thiên Kinh sẽ đưa ra yêu cầu này. Nếu như là trong tình huống một người, hần ước gì đem Ngu Ngọc – người đàn bà này đặt ở dưới thân. Nghĩ đến gần đây bọn họ hàng đêm sinh ca, hần tất nhiên tham luyện về phóng dăng của người đàn bà này. Nhưng... ở chỗ này? Trước mặt bao người như vậy?

Hắn cũng là người có thân phận địa vị, mà Ngu Ngọc cũng là đương kim ảnh hậu. Cứ như vậy bại lộ trước người khác, thực sự không khác với động vật cho lắm.

"*Thế nào? Các người cùng một chỗ phóng đặng điều không phải một lần hai lần, ngày hôm nay ở trước mặt tôi lại ra vẻ thanh thuần sao?*" Hoắc Thiên Kinh tiến lên, bàn tay to kéo lấy tóc Cổ tiên sinh, đầu đến mức hấn phải nhếch miệng.

"*Cổ tiên sinh không biết làm tình với đàn bà sao? Có muốn tôi tìm một vệ sĩ "tự mình" dạy ông hay không?*" Mối hấn cong lên một cách tà ác, lời nói có vẻ thờ ơ nhưng lại làm Cổ tiên sinh cả người toát mồ hôi lạnh.

Hắn liên tục lắc đầu, hầu như sắp vậy khuôn mặt đầy thịt rớt ra: "*Không, không cần, tôi biết tôi biết, tôi đáp ứng!*"

Vừa nghĩ đến chính mình có thể bị một người đàn ông làm, hắn liền cảm thấy ghê tởm. Chi bằng hắn nghe lời đi làm với người đàn bà kia. Hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên cùng nàng phát sinh quan hệ, thêm một lần lại làm sao. Để giữ tính mạng, hắn đã không nghĩ gì lễ nghĩa liêm sỉ.

Hoắc Thiên Kinh thấy thế, lúc này mới thoả mãn mà gạt đầu, ra lệnh vệ sĩ mở trời cho Cổ tiên sinh.

Ngu Ngọc sớm đã cuộn người lại, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng cùng không thể tin. Nàng không ngừng mà lui người về phía sau, không ngừng mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh "*Thiên Kinh, anh không thể làm như vậy, không thể!*"

"*Đem cảnh này chụp lại!*" Hoắc Thiên Kinh ngoảnh mặt làm ngơ, hạ lệnh cho một vệ sĩ trong đó.

Ngu Ngọc lập tức rõ ràng tất cả, trong mắt là vẻ rã rời.

Úc Noãn Tâm thực sự không nhìn tiếp được nữa, từ khiếp lúc này rồi đến kinh ngạc vừa rồi, lại đến lúc hoàn toàn tỉnh táo. Nàng vừa muốn tiến lên khuyên bảo, lại bị Lôi Dận vẫn đứng ở một bên bảo trì trầm mặc ngăn trở...

"*Úc tiểu thư, tôi nghĩ chuyện này cô không nên nhúng tay vào. Hoắc Thiên Kinh – người này hận nhất là phản bội cùng giờ trở. Hắn tha cho bọn họ không chết mà ra quyết định này, có thể thấy được đã vì cô mà ngoại lệ rồi. Đây là giới hạn cuối cùng của hắn, không cần khuyên nhủ!*"

Thân thể Úc Noãn Tâm run lên, đôi mắt đẹp lộ vẻ kinh hãi... Rốt cuộc bọn họ là loại người nào, lẽ nào ngay cả một chút tình người cũng không có sao?

Không được, tuy rằng Ngu Ngọc tạo lời đồn cùng ảnh chụp là rất ghê tởm, nhưng dưới mắt bao người thế này bảo nàng cùng đàn ông quan hệ thì thật quá đáng. Nàng biết rõ Hoắc Thiên Kinh luôn luôn "*lấy cách của người trả lại cho người*", nhưng mà cách làm của hắn khiến nàng thực sự khó có thể tiếp thu.

Nàng cắn răng một cái, bước tới trước mặt Hoắc Thiên Kinh, vừa muốn mở miệng lại nhận được ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Thiên Kinh. Nàng cắn môi, nhưng vẫn kiên trì nói tiếp...

"*Cô ta là ảnh hậu, lẽ nào anh thật sự muốn hủy hoại tiền đồ của cô ta sao?*"

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh mà liếc mắt nhìn Ngu Ngọc, vẻ mặt khinh thường. "*Ảnh hậu? Cô ta làm sao để ngồi lên trên vị trí ảnh hậu hẳn là trong lòng nên biết. Thành tựu hôm nay của cô ta là tôi cho cô ta, cho dù tôi hủy nó thì cũng là chuyện thường tình thôi!*"

Trong lòng Úc Noãn Tâm ghen ngào... Không biết là vì số phận của Ngu Ngọc, hay vì số phận của mình.

"*Cứ cho là... vì tôi, có thể tha cho cô ta chứ?*"

Môi của nàng sắp bị hàm răng đều đặn cắn nát, bàn tay nhỏ bé lập tức nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay rắn chắc của hắn, đôi mắt dịu dàng trong trẻo dần dần trở nên mềm mại, "*Thiên Kinh...*"

Âm thanh dịu dàng như là nước xuân đột nhiên rót vào trong lòng Hoắc Thiên Kinh, làm vẻ lạnh lẽo trong mắt hắn dần dần tiêu tan, thay vào đó chính là nhu tình mà ngay cả hắn cũng không phát hiện, ngay cả đôi môi mỏng cũng vô thức mà trở nên dịu dàng.

Đây là tha lần thứ hai nàng chủ động thân thiết mà gọi tên của hắn như vậy. Lần đầu tiên là vì Tà Lăng Thần, lần thứ hai là vì Ngu Ngọc. Giờ khắc này hắn rất muốn biết, lúc nào nàng mới vì hắn mà dịu dàng gọi hắn một tiếng như vậy.

"*Noãn, loại đàn bà này sẽ không bởi vì em buông tha cô ta mà hối cải, ngược lại cô ta sẽ ngày càng tệ hơn.*" Hoắc Thiên Kinh giờ tay vuốt nhẹ mái tóc nàng một chút. Ngữ khí tuy là mang theo trách cứ, nhưng cũng có một chút sùng nịch ở trong đó.

Úc Noãn Tâm nhìn hắn, trong đó có một tia thờ dãi cùng bất đắc dĩ: "*Điều này sao có thể trách cô ta được. Người trong giới này vì tự vệ mà làm vậy cũng bình thường thôi. Nhất là ở địa vị cao như vậy càng không dễ dàng. Tôi nghĩ bài học lần này đối với cô ta mà nói là đủ rồi, đừng làm khó cho cô ta nữa. Như vậy chỉ làm lòng tôi càng thêm bất an.*"

"*Em sẽ vì cô ta mà đau lòng sao?*" Hoắc Thiên Kinh nhíu mày.

Úc Noãn Tâm gạt đầu, "*Một ảnh hậu trở nên như vậy sao tôi có thể không đau lòng được?*"

Hoắc Thiên Kinh không nói nữa, vuốt nhẹ đầu của nàng một chút, trong mắt lại đang suy xét.

Bộ dáng thắm thiết của hai người làm Ngu Ngọc đỏ mặt, cô ta nhìn chằm chằm Úc Noãn Tâm. Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng không ngờ rất dịu dàng. Cô ở bên hắn ba năm, chẳng bao giờ từng hưởng thụ qua loại ánh mắt này. Vì sao? Vì sao Úc Noãn Tâm có thể đạt được sự quan tâm của Hoắc Thiên Kinh dễ như trở bàn tay?

Nhất định bây giờ cô ta rất đắc ý phải không? Cho dù là cầu xin dùm cô, cô ta cũng rất đắc ý, trong lòng không biết đang cười nhạo mình thế nào.

"Úc Noãn Tâm, tôi không cần cô giả mù sa mưa mà thay tôi cầu xin! Cô cho mình là ai? Bây giờ cô rất hài lòng phải không? Cô cầu xin cho tôi chẳng qua là muốn thấy sau này tôi xấu mặt thế nào trong làng giải trí. Cô thật đúng là người đàn bà bụng dạ ác độc."

Úc Noãn Tâm cả kinh.

"Thật là chết không thay đổi!" Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên trở nên rất khó coi, đôi mắt thâm sâu đột nhiên nheo lại.

"Hoắc Thiên Kinh, anh nghĩ là anh cho tôi rất nhiều sao? Ở trong mắt anh tôi chẳng qua chỉ là công cụ phát tiết mà thôi. Mỗi lần tôi đều như nha đầu giúp việc của anh cung ứng anh hưởng lạc, tựa như một bình hoa cùng anh tham dự các cuộc họp thương nghiệp. Kết quả lại ra sao, còn không phải bị anh ném đi như một cái giẻ lau? Tôi cho anh nhiều như vậy, anh đối với tôi ra sao chứ? Đám thương nhân hợp tác với anh có người nào cảm thấy cô đơn thì anh liền rộng rãi mà bảo tôi đi hầu bọn họ, để bọn họ hưởng lạc. Hoắc Thiên Kinh, anh có thể đối với tôi như thế, lẽ nào tôi không thể tìm đường lui cho mình sao? Tuy rằng mọi thứ của Cô tiên sinh không bằng anh, nhưng ít nhất ông ta còn coi tôi là người. Ông đem tôi nâng niu trong lòng bàn tay. Không giống như anh, chỉ coi tôi là một bộ quần áo!"

Ngu Ngọc không sợ gì nữa, tất cả nên nói đều nói ra hết. Cho dù là bỏ mạng thì thế nào? Cô đã nhìn thấu rồi, cho dù cô có thể sống, cũng giống như đã chết.

Tiểu Ưu sợ đến sắc mặt đã tái nhợt. Cô tiến lên kéo Ngu Ngọc, ám chỉ cô ta không nên nói thêm gì nữa, cô cũng không muốn bị liên lụy mà mất mạng.

"Đừng lôi kéo tôi, tôi muốn nói!"

Ngu Ngọc lại đem ánh mắt nhìn về Úc Noãn Tâm, khàn cả giọng mà cười lạnh: "Úc Noãn Tâm, cô nghĩ cô là người thắng sao? Tôi nói cho cô biết, ngày hôm nay của tôi sẽ là ngày mai của cô! Cô cho là Hoắc Thiên Kinh sẽ yêu thương cô bao lâu? Một năm? Hai năm? Cho dù là ba năm thì thế nào? Sớm muộn anh ta cũng sẽ chán cô, hưng hăng mà vứt bỏ cô đi! Cô nghĩ mình sẽ bay lên cây biến thành phượng hoàng sao? Không ngại nói cho cô, người mà Hoắc Thiên Kinh yêu thật sự là Phương Nhan! Là tiểu thư của nhà họ Phương môn đẳng hộ đối với Hoắc gia! Chỉ tiếc người Phương Nhan yêu chính là Tả Lăng Thần, à, đúng rồi, cũng là vị hôn phu của cô. Hừ, Hoắc Thiên Kinh tự nhiên rất tức giận, anh ta đem cô giữ ở bên người chẳng qua cũng chỉ là muốn trả thù Tả Lăng Thần, trả thù Phương Nhan mà thôi! Ha ha..."

Lòng Úc Noãn Tâm mạnh mẽ se thắt lại. Không biết là bởi vì lời nói của Ngu Ngọc hay là vì kết cục sắp tới của Ngu Ngọc...

Có điều... nàng vô thức mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh...

Người hẳn yêu thực sự là Phương Nhan sao? Nếu yêu, vì sao còn muốn hủy bỏ hôn ước? Có lẽ... chính là như nàng suy nghĩ, nàng cùng Phương Nhan giống nhau, đều là quân cờ để hắn đá kích Tả Lăng Thần?

Nghĩ tới đây, lòng của nàng đột nhiên nghẹn lại.

Quả nhiên, cuối cùng lời của Ngu Ngọc đã làm Hoắc Thiên Kinh tức giận. Hắn lập tức đứng dậy, lửa giận trong nháy mắt bùng lên trong mắt hắn. Không nói lời nào, tiến lên đá vào trên người Cô tiên sinh, lạnh giọng quát: *"Không muốn sống nữa đúng hay không? Còn không đi tới?"*

"Dạ dạ!" Cô tiên sinh biết lúc này cho dù là thần tiên cũng cứu không được mình, chỉ có thể tự cứu.

"Còn các người..."

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh nhìn lướt qua tất cả các vệ sĩ, đương nhiên cũng bao quát thuộc hạ của Lôi Dận, chỉ vào Ngu Ngọc, lạnh lùng ra lệnh...

"Các người hầu hạ đương kim ảnh hậu thật tốt cho tôi, từng người một tiến lên cho tôi! Các người cũng thử xem ảnh hậu Ngu Ngọc có bao nhiêu lăng lợ!"

"Không..." Lúc này Ngu Ngọc hoàn toàn phát điên rồi.

Úc Noãn Tâm tròn to mắt, không kịp phản ứng đã bị Hoắc Thiên Kinh ôm vào trong lòng, đi về phía cửa.

Lôi Dận lắc đầu, đi ra ngoài.

"Sao anh có thể..."

Trong biệt thự, lời của Úc Noãn Tâm còn chưa nói xong, từ đại sảnh liền truyền đến một tiếng thét chói tai của Ngu Ngọc, còn có tiếng thờ dốc cười gian ác của nhiều người đàn ông...

Tim cũng theo đó run lên. Hình ảnh ba năm trước đây lại trở về!

Chân của nàng mềm nhũn, trước mắt tối sầm, ngay sau đó liền ngã vào trong lòng Hoắc Thiên Kinh, mắt đi tri giác...

Sự kiện của Ngu Ngọc đã qua vài ngày, trong thời gian này vô luận là báo chí hay truyệnfull.vn, khắp nơi đều là tin tức có liên quan đến Ngu Ngọc.

Có điều... nội dung tin tức mà truyền thông đưa ra trái ngược với những điều mà Úc Noãn Tâm biết.

Trên mạng truyệnfull.vn tung ra hàng loạt ảnh nóng của đương kim ảnh hậu với người đầu tư nổi tiếng – Cô tiên sinh. Thậm chí còn có ảnh chụp Ngu Ngọc cùng nhiều người đàn ông cùng lúc phát sinh quan hệ. Trong nhất thời ồn ào huyền ảo, sinh hoạt cá nhân của Ngu Ngọc hoàn toàn bị làm rõ. Kết hợp với ảnh chụp đem sinh hoạt cá nhân của nàng miêu tả càng thêm thối nát. Hơn nữa vài cái biệt thự mà nhiều vị đại gia từng cho nàng đều bị vạch trần trước truyền thông. Trong nhất thời, nàng trở thành cái đích chỉ trích của ngàn người, là dâm phụ cho vạn người phi nhổ!

Hầu như chỉ trong một đêm, giá trị của Ngu Ngọc rớt xuống ngàn trọng. Hợp đồng đóng phim tan ra như bông tuyết. Hợp đồng vốn sắp xếp chặt kín cũng không thấy bóng dáng. Tỷ suất người xem của *"Thâm cung kế"* cũng tụt thất nặng nề. Nhà đầu tư giận dữ yêu cầu đổi người. Cả đoàn làm phim trong nhất thời không tìm được người thích hợp, rốt cục đình chỉ. Một bộ phim có thể cùng *"Vệ tử Phu"* tranh chấp cao thấp trở nên không ai hỏi han đến.

Tinh thần Ngu Ngọc cũng bị đả kích rất lớn. Sau đó Úc Noãn Tâm lại nghe nói cô ta bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Ngẫm lại thì cả người lạnh lẽo...

Chỉ là vài ngày ngắn ngủi, nỗ lực trăm phương ngàn kế nhiều năm của một ảnh hậu bị hủy trong một buổi sáng, tốc độ cực nhanh làm người không kịp nhìn. Không khỏi làm người ta cảm thán hiện thực tàn nhẫn trong làng giải trí.

"Chị Noãn Tâm? Chị Noãn Tâm..."

Phòng cà phê trong công ty điện ảnh, Úc Noãn Tâm đang lẳng lặng ngồi một mình ở trên ghế bên cửa sổ sát đất, lăm vào trầm tư, mãi cho đến khi bị âm thanh của một cô gái làm tỉnh lại.

Theo tiếng nói nhìn lại, là một khuôn mặt nhỏ nhắn mà nàng rất có ấn tượng.

Da thịt trắng nõn tinh tế, tóc dài màu nâu uốn lọn, đôi mắt long lanh trong suốt tựa như thủy tinh ngâm trong nước...

"Em là... Mạch Khê?" Nàng nhớ Tiểu Vũ đã từng nói cho mình tên của cô gái này.

Trong tay cô gái bung một ly Côca lớn. Có lẽ không ngờ tới Úc Noãn Tâm sẽ biết tên của cô, trong mắt hiện lên vui mừng, gật mạnh đầu.

"Chị Noãn Tâm, sao chị biết tên của em?"

Cô vui vẻ tựa như một con búp bê xinh đẹp, không đợi Úc Noãn Tâm mở miệng liền chủ động ngồi đối diện nàng, vội vã hỏi: *"Sao chị biết tên em vậy?"*

"Chúng ta đã gặp mặt, em quên rồi sao?"

Úc Noãn Tâm cảm thấy trong lòng mình rất thích cô bé Mạch Khê này, có lẽ là do đôi mắt to chân thành mà trong trẻo của nàng. Kiểu nghệ sĩ còn giữ được vẻ thuần khiết như vậy bây giờ rất hiếm thấy.

Mạch Khê nghe xong, hàng mi dài hơi rũ xuống, gật đầu, *"Em biết lần kia, là ở trong thang máy... Chị Noãn Tâm..."* Cô ngẩng đầu nhìn Úc Noãn Tâm, trong mắt hiện lên áy náy. *"Lần trước hù dọa đến chị? Thật ngại quá."*

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, đôi mắt đẹp hàm chứa nhân nhật nghi hoặc.

Dường như cô gái này cũng không hề vui vẻ như bề ngoài.

"Mạch Khê, hôm đó... tại sao em lại xuất hiện ở đó?" Úc Noãn Tâm cẩn thận hỏi một câu. Nói thật, nàng tự nhận mình không phải loại đàn bà nhiều chuyện, nhưng lần đầu tiên khi gặp cô gái này, nàng không nén được đau lòng. Lần thứ hai gặp lại nhìn thấy cô không ngừng khiêu vũ, tựa như dùng vũ đạo để phát tiết những điều không vui trong lòng. Lần thứ ba gặp mặt, cũng là ngày hôm nay, tuy rằng nàng cười, nhưng Úc Noãn Tâm vẫn có thể nhìn ra vẻ không vui phía sau nụ cười của cô.

Mạch Khê cố sức hút một ngụm Côca, đột nhiên nở nụ cười, *"Bởi vì em ở nơi đó á."*

Ồ?

Úc Noãn Tâm sững sờ.

Mạch Khê mỉm cười: *"Em thích chị Noãn Tâm, cho nên thông qua công ty biết địa chỉ của chị, sau đó dọn tới ở sát vách nhà chị, sẽ không hù dọa chị chứ?"*

Úc Noãn Tâm búng tỉnh hiểu ra, thì ra là thế. Nghe nàng nói như thế, Úc Noãn Tâm cũng có chút ấn tượng. Thảo nào lúc trước sát vách hình như luôn luôn có âm thanh truyền đến, chắc là là âm thanh dọn nhà, chẳng qua là mình lười nhúc nhích, không có đi ra ngoài nhìn. Không ngờ tôi là cô bé này dọn đến.

"Chị Noãn Tâm, chị biết không, em rất hâm mộ chị! Lần đầu tiên khi em thấy chị trên truyền hình, thì nghĩ trên thế giới này sao lại có một người đẹp như thế. Ở lễ trao giải em có thể nhìn thấy chị gần gũi như vậy, em thực sự rất vui vì có thể cùng được đề cử với chị Noãn Tâm. Có điều... sau đó có rất nhiều phóng viên vây lấy chị, em không có cách nào tiến lên." Mạch Khê liếm môi, vẻ mặt tiếc nuối.

Úc Noãn Tâm mỉm cười. "Mạch Khê, em cũng rất tuyệt đấy, lần trước chị thấy em khiêu vũ, chị nghĩ không bao lâu nữa, giải thưởng người mới sẽ rơi vào tay em."

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

"Nhờ lời chúc tốt lành của chị nha!" Mạch Khê cười rất ngọt ngào, tựa như là kẹo đường hòa tan trên môi, làm cho người khác vui vẻ cùng âm áp. "À đúng rồi, chị Noãn Tâm, gần đây em không gặp chị ở nhà trọ, chị không về nhà sao? Hay là bận quá nên ở lại hãng phim luôn?"

Úc Noãn Tâm bị cô hỏi như thế, nhất thời giật mình một chút, lập tức cảm thấy muốn cà phê tinh xảo, vô thức khuấy ly cà phê vài cái, nhẹ giọng nói: "Gần đây quả thực là bận rộn nhiều việc..."

Mạch Khê nhìn nàng, dần dần đẩy mắt nổi lên một tia thương cảm, đột nhiên hỏi...

"Là vì Hoắc Thiên Kinh sao? Chị Noãn Tâm, có phải chị... ở cùng với Hoắc Thiên Kinh hay không?"

Chiếc muỗng cà phê tinh xảo vô thức va vào thành ly một chút, phát ra âm thanh rất nhỏ, nhưng rõ ràng ngón tay đang cầm chiếc muỗng của Úc Noãn Tâm hơi run run.

Nàng lập tức ngẩng đầu lên nhìn Mạch Khê, dường như muốn giải thích với cô điều gì đó, lại bị vẻ chưa xốt trong đáy mắt cô làm chấn động...

Tuổi của cô thoát nhìn còn rất nhỏ, sao lại có dáng vẻ bi thương này chứ?

"Mạch Khê, chị cùng Hoắc tiên sinh, anh ta..."

"Chị Noãn Tâm, thật ra chị không cần giải thích với em, em đều biết hết..." Mạch Khê nhìn nàng nở nụ cười nhàn nhạt, cúi đầu uống Coca.

Thân thể Úc Noãn Tâm khẽ run lên: "Mạch Khê, em còn nhỏ, vừa vào làng giải trí không lâu, có rất nhiều chuyện có thể em còn chưa hiểu rõ..."

"Không, em hiểu rõ chứ." Giọng điệu của Mạch Khê rất chín chắn, không tương xứng với tuổi tác của cô. Cô thoáng nhìn qua Úc Noãn Tâm, cười khò một chút, "Một người đàn bà đi theo bên cạnh một người đàn ông, đơn giản là có hai loại. Một loại là có ý đồ, một loại không có ý đồ!"

Úc Noãn Tâm sững sờ.

Mạch Khê liếm môi, tiếp tục nói: "Có ý đồ, có thể là tình cảm, cũng có thể là vật chất địa vị. Không có ý đồ thì chỉ có một loại..."

"Là cái gì?" Úc Noãn Tâm vô thức mà hỏi.

Mạch Khê nhìn Úc Noãn Tâm thật sâu, nói từng câu từng chữ: "Bị uy hiếp!"

"Xoảng..." Tay Úc Noãn Tâm buông lỏng, chiếc muỗng cà phê tinh xảo rơi xuống, nằm trên mặt đất.

"Chị Noãn Tâm, chị thuộc về loại sau, đúng không?" Mạch Khê kéo tay nàng, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc mà hỏi.

Úc Noãn Tâm cuống cuống dời mắt đi chỗ khác, nhưng thế nào cũng không giấu được sự kinh hoàng trong lòng.

"Mạch Khê, vì sao em lại nói như vậy. Thật ra chị cùng Hoắc tiên sinh không có gì." Nàng không biết nên giải thích như thế nào, cũng không biết vì sao muốn giải thích với cô gái này. Giờ khắc này, lời của nàng đột nhiên có thể khiến chính mình hoảng loạn.

Hiện tại trong làng giải trí không ai là không biết nàng cùng Hoắc Thiên Kinh có quan hệ. Lúc ban đầu cũng chỉ là suy đoán. Nhưng về sau, nàng bị ép cùng Hoắc Thiên Kinh tham dự các trường hợp công khai. Hơn nữa từ sau khi Hoắc Thiên Kinh không che giấu quan hệ ám muội giữa bọn họ trước mặt truyền thông, nàng và Hoắc Thiên Kinh gần như trở thành bí mật rõ ràng trong lòng mọi người.

Từ khi Ngu Ngọc thất bại bị tống vào bệnh viện tâm thần, vị trí ảnh hậu năm nay trên cơ bản đã không có nghi ngờ gì nữa. Hoa sẽ rơi vào nhà ai thì trong lòng mọi người đều biết. Úc Noãn Tâm biết có rất nhiều người bàn tán thế nào sau lưng nàng, lời khó nghe thế nào thì bọn họ cũng đã nói qua. Trong mắt các nghệ sĩ khác, Úc Noãn Tâm nàng chẳng qua chỉ là thay thế vị trí của Ngu Ngọc trở thành người mới của Hoắc Thiên Kinh mà mới có thể lên ngôi. Trăm lời vạn lời đều cho rằng nàng là vì nổi tiếng mà bán đứng thân thể của mình, chẳng khác với kỹ nữ cao cấp lắm.

Vì sao chỉ có cô gái này không cho là như vậy? Lẽ nào chỉ là bởi vì hâm mộ nàng sao? Cô gái này nhìn qua tuổi còn nhỏ, nhưng vì sao ánh mắt của cô ta lại có khả năng nhìn thấu lòng người như vậy chứ?

Nàng thực sự không hiểu.

"Chị Noãn Tâm, người em thực sự hiểu rõ không phải chị mà là Hoắc Thiên Kinh. Em biết hẳn là người như vậy!" *Mạch Khê nhẹ giọng nói.*

Ánh mắt Úc Noãn Tâm nổi lên nghi hoặc: "Em rất hiểu anh ta à?"

Nàng đột nhiên nhớ tới Tiểu Vũ đã từng nhắc tới thân thể của cô gái này, nói là rất phức tạp, cũng rất thần bí. Lẽ nào cô ta có quan hệ với Hoắc Thiên Kinh sao?

Mạch Khê mỉm cười, lại có hơi chua chát: "Cứ cho là vậy đi, bởi vì Hoắc Thiên Kinh với hẳn là cùng một loại người. Bọn họ đều là người dễ đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn!"

"Hắn?" *Úc Noãn Tâm nhạy cảm bắt được tin tức trong lời nói của nàng, lập tức hỏi: "Hắn trong lời nói của em à? Chẳng lẽ là... người đàn ông trong thang máy đó?"*

Trong đầu nàng vô thức hiện ra hình ảnh một người đàn ông lạnh như băng.

Ánh mắt Mạch Khê trở nên âm trầm, nhưng không chút che giấu mà gật đầu.

Úc Noãn Tâm sáng tỏ. Nếu như là người đàn ông đó, nàng ít nhiều tin tưởng lời nói của Mạch Khê. Người đàn ông đó nàng gặp hai lần, tuy rằng tiếp xúc ngắn ngủi nhưng không khó cảm nhận được áp lực đến từ người đàn ông đó. Hẳn quá mức cường thế, giống như cảm giác mà Hoắc Thiên Kinh mang lại cho người khác, đều là những người khó có thể khống chế. Chính xác là như vậy, nhưng...

"Mạch Khê, rốt cuộc hẳn là ai?" *Điểm này làm Úc Noãn Tâm rất nghi hoặc.*

Ngón tay cầm ly Coca của Mạch Khê run rẩy một chút, lập tức giương mắt nhìn Úc Noãn Tâm, hình như có sự kinh hoàng cùng sợ hãi xẹt qua trong đôi mắt trong veo của nàng...

"Hắn, hẳn không phải người..."

Úc Noãn Tâm sững sờ.

"Vậy em cùng hẳn là quan hệ gì?"

"Em..." *Mạch Khê ấp úng.*

"Hắn là... anh trai của em? Hay là..." *Úc Noãn Tâm suy tư một chút, "Người yêu?" Nói xong, nhìn Mạch Khê lắc đầu, ánh mắt giật mình một chút, cẩn thận nói: "Lẽ nào hẳn là..."*

Hai chữ "đại gia" không thể nói ra. Nàng có chút không đành lòng mà hỏi cô gái này như vậy. Nàng nhỏ như vậy, lẽ nào lại biết tìm một người đàn ông có thể dựa vào làm đại gia?

Dường như Mạch Khê cũng đoán được nàng nghĩ gì, cười khổ một chút, "Quan hệ giữa em và hẳn... không phải như chị tưởng. Nói chung rất phức tạp..."

Úc Noãn Tâm không có hỏi tiếp. Mọi người đều có vấn đề khó nói. Nàng như vậy, người khác cũng vậy.

"Tóm lại, chị Noãn Tâm, chị phải nhớ kỹ một việc!" *Về mặt Mạch Khê cẩn thận mà nhìn nàng nói: "Nghìn vạn lần đừng quên cảnh cáo thường ngày mà Hoắc Thiên Kinh đưa ra. Mỗi một cảnh cáo chị đều phải nhớ kỹ. Trăm ngàn lần không nên biết rõ mà còn cố phạm. Bằng không chị sẽ chịu khổ."*

Lời của cô làm Úc Noãn Tâm không hiểu ra sao, nhún mày. "Mạch Khê, em đang nói cái gì? Cảnh cáo gì?"

Mạch Khê thở dài, "Tóm lại, mỗi một câu nói Hoắc Thiên Kinh từng nói qua, chị đều phải cân nhắc. Nhất là những chuyện mà hẳn không muốn chị làm, thì trăm ngàn lần đừng làm. Nhớ rõ chưa?"

Úc Noãn Tâm vô thức gật đầu, tuy rằng không hiểu tại sao nàng nói vậy.

Mạch Khê thấy nàng gật đầu, nhẹ giọng nói: "Em nói vậy là vì tốt cho chị, ai bảo chị là thần tượng của em." Nói đến đây, cô lại cười. Giống như nụ cười lúc này, xinh đẹp ngọt ngào như kẹo đường. Nàng đứng dậy: "Còn có một việc phải nhờ chị Noãn Tâm đây."

"Chuyện gì?"

Mạch Khê lắc lắc ly Coca trong tay, "Trăm ngàn lần đừng nói với người đại diện của em rằng em uống Coca nha. Nếu không nhất định mắg em chết mất. Cô ta á, dĩ nhiên sợ em sẽ béo, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào việc ăn uống của em." Lúc này, nàng giống như là một đứa bé lén ăn vụng rất sợ người lớn bắt gặp.

"Được." Noãn Tâm cũng cười, nhẹ giọng đáp ứng.

Có điều... trong ánh mắt nhìn Mạch Khê ngoại trừ thương tiếc, còn nhiều nghi hoặc cùng... suy xét.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Lúc đi ra khỏi nơi chụp ảnh thì đã đêm khuya rồi.

Một hãng mỹ phẩm nổi tiếng tìm Úc Noãn Tâm hợp tác làm người đại diện, ngoại trừ đóng phim ra, gần đây nàng còn rất bận chụp ảnh quảng cáo, đêm nay áp phích tuyên truyền rốt cục đã chụp xong rồi.

Nhiều ngày nay nàng đều ở tại nhà mình, bởi vì Hoắc Thiên Kinh gần đây đi công tác, cho nên nàng hoàn toàn được thanh nhàn, chỉ có điều bên tai lại là những lời lo lắng của cha mẹ.

Chuyện từ hôn với Lăng Thần không thể tránh khỏi đã lọt vào tai cha mẹ nàng, bọn họ đều không hiểu nổi, nhưng mà đối mặt với chất vấn của bọn họ, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng chống đỡ.

Trong lòng thủy chung vẫn đau đớn, nàng giống như là đang cố quên đi vết thương, không thêm nghĩ tới nó nữa, không chạm tới nó nữa, nhưng đến cuối cùng vẫn là bị người khác cưỡng ép khơi lên, lại lần nữa dẫn tới đau đớn xé lòng.

Nếu tất cả đã là được định trước, vậy nàng cũng chỉ có thể thuận theo thiên mệnh.

Ánh đèn buổi đêm lấp lóe, cũng giống như cảnh đêm khuya ở bất cứ thành phố phồn hoa nào, khi nàng đi ra khỏi phòng chụp ảnh, cả người chìm trong bóng đêm thì, mới phát hiện thật sâu trong lòng mình là một nỗi cô đơn.

"Noãn Tâm..."

Trong bóng đêm, giọng nói trầm trầm của đàn ông vang lên, tựa như ngọn gió ấm áp buổi đêm thổi qua bên tai nàng, thế nhưng lại khiến nàng dừng bước, hơi run rẩy.

Tiếng bước chân đằng sau nhanh hơn, sau một khắc, người nàng đã bị một đôi bàn tay đàn ông xoay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đen dù ở trong mộng cũng vô cùng quen thuộc kia.

Úc Noãn Tâm nhất thời hoảng hốt và khiếp sợ...

Vài ngày ngắn ngủi, vậy mà người đàn ông mà nàng yêu nhất này lại tựa như thoảng cái đã già đi rất nhiều, trên trán hằn sâu vết nhăn, đôi mắt trước giờ đều mỉm cười vào giờ khắc này cũng đã nhuốm đầy sương gió, toàn thân tuy vẫn lộ ra khí chất quý tộc cao quý và ưu nhã, nhưng cũng không khó nhìn ra được một chút vẻ tiêu tụy trong đó...

Trái tim nàng đau nhói...

Nàng đâu muốn anh lại đau thương thành như vậy chứ?

"Lăng Thần..." Chỉ là một tiếng gọi nhỏ nhẹ, nàng dường như đang nghẹn ở cổ họng, cổ nén chua xót trong lòng, bên môi cô găng cong lên, nhẹ giọng nói vài câu: "Thật vừa khéo."

"Anh đã đợi em cả đêm." Giọng Lăng Thần hơi khàn khàn, đôi mắt đen mệt mỏi rã rời nhưng vẫn thăm thiết nhìn nàng.

Hơi thở của Úc Noãn Tâm trở nên có chút không đều đặn, cặp hàng mi dài xuống, che khuất đi nỗi đau tràn ngập trong mắt, trầm giọng nói: "Lăng Thần, những gì nên nói hôm trước em đã nói hết rất rõ ràng rồi, là em có lỗi với anh, em nghĩ sẽ có rất nhiều cô gái phù hợp với anh..."

"Rời khỏi hẳn đi."

Trên trán Lăng Thần lộ vẻ cực kỳ lo lắng, ôn nhu nói: "Cho dù em không gả cho anh, cũng không thể ở cùng chung một chỗ với Hoắc Thiên Kinh..."

"Lăng Thần, anh..."

"Noãn Tâm, anh không quan tâm em thực sự yêu hắn, hay chỉ là vì phải rời khỏi anh mà thêu dệt lời nói dối, nói chung, em không thể ở lại bên cạnh Hoắc Thiên Kinh!" Ngực khí của Tả Lăng Thần có sự kiên quyết không cho phép bỏ qua.

Úc Noãn Tâm nhìn chăm chú, sau một lúc lâu, mới hỏi một câu: "Lăng Thần, anh đang sợ sao?"

"Không sai, anh đang sợ, anh rất sợ em đã bị tổn thương."

Trong mắt Tả Lăng Thần có vẻ lo lắng không hề che giấu, hai tay giữ chặt lấy đầu vai của nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đối với Hoắc Thiên Kinh, anh hiểu hắn hơn bất kỳ ai. Ngay từ đầu hắn đã nhắm vào em, mục đích chính là ngăn cản anh được hưởng hạnh phúc, trong mắt hắn, bất hạnh của anh mới là nỗi vui sướng lớn nhất của hắn. Hắn giữ em bên cạnh là có mục đích, bụng dạ của em không phải là đối thủ của hắn."

"Anh sợ em... giống như Phương Nhan?" Tiếng nói của Úc Noãn Tâm rất nhẹ, tựa như mây trôi vãn vơ ở nơi chân trời, nhưng lại khiến Tả Lăng Thần người hơi run run.

Bàn tay nắm chặt hai vai nàng dần dần trở nên vô lực, rồi buông rơi, anh cau mày, không nói gì.

Nghi vấn trong đáy lòng Úc Noãn Tâm lại lần nữa chậm chậm nổi lên.

"Lăng Thần, Phương Nhan cô ấy.... đã từng là người yêu của anh phải không?"

Ánh mắt của Tả Lăng Thần nhìn vào mắt nàng trở nên có chút khác thường, "Noãn Tâm, anh với cô ấy... hiện giờ chỉ là quan hệ bạn bè, em không nên hiểu lầm."

Trái tim, dần dần róm máu, quả nhiên, suy đoán trước đây của nàng là thật.

"Nói vậy, bọn anh đã từng thực sự yêu nhau..." Úc Noãn Tâm cho rằng mình sẽ loại bỏ được nỗi canh cánh trong lòng, nhưng lại phát hiện ra lúc nói những lời này, nàng vẫn như cũ không thể bình tĩnh.

Tả Lăng Thần nhìn Úc Noãn Tâm, nhưng ánh mắt lại dường như phiêu về nơi xa xăm vô định, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục lại thần tình vốn có, "Noãn Tâm, anh và Phương Nhan quả thực từng yêu nhau, nhưng mà, đã là chuyện lâu lắm rồi..."

"Có thể nói cho em biết, lúc đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hay không?" Úc Noãn Tâm dịu dàng hỏi.

Tả Lăng Thần hít sâu một hơi, nhìn nàng thật sâu một cái, sau một lúc lâu, tâm tư lại lần nữa phiêu về xa xăm...

"Anh và Phương Nhan là người yêu thời đại học của nhau, cô ấy lạc quan, thích cười, thiện lương, tuy rằng xuất thân giàu có, nhưng không hề có kiểu thiên kim tiểu thư chút nào, lúc đó bọn anh đều là bạn học đại học với nhau, tự nhiên lâu ngày sinh tình, mãi cho đến khi... Hoắc Thiên Kinh xuất hiện!" Anh dường như cũng không muốn che giấu, rủi rĩ kể với Noãn Tâm.

"Tình cảm thường hay có những lúc không đáng tin, chính như khi Phương Nhan nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh lần đầu tiên, thì liền bị mê hoặc thật sâu. Mà sau khi Hoắc Thiên Kinh biết được cô ấy là bạn gái của anh, thì liền bắt đầu tiếp xúc có mục đích, thậm chí là công khai theo đuổi cô ấy trước mặt mọi người, cho đến khi cuối cùng Phương Nhan đã được như ý nguyện, sà vào trong vòng tay của hắn."

Nói đến đây, Tả Lăng Thần im bất, đột nhiên chuyển ánh mắt về phía Úc Noãn Tâm, "Noãn Tâm, chắc chắn là chuyện Hoắc Thiên Kinh xóa bỏ hôn ước với Phương Nhan em cũng đã biết, vì sao vào lúc này hắn lại xóa bỏ hôn ước? Chính là bởi vì hắn biết người phụ nữ quan trọng nhất trong lòng anh là em, cho nên mới thay đổi phương hướng, lập lại trò cũ, cướp em từ bên người anh!"

Úc Noãn Tâm chăm chú nhìn vào đôi mắt vô cùng lo lắng của anh ta, đáy mắt yên tĩnh thoáng nổi lên chút cô đơn, nàng bất ngờ cong miệng cười, "Lăng Thần, em nghĩ em đã hiểu lắm rồi, là Phương Nhan đưa ra lời từ hôn."

"Noãn Tâm, em luôn rất thông minh, lẽ nào lại đi tin tưởng lời nói của Hoắc Thiên Kinh sao? Phương Nhan rất yêu Hoắc Thiên Kinh, sao lại vô duyên vô cớ từ hôn? Lẽ nào đến lúc này mà em còn muốn nói tốt cho Hoắc Thiên Kinh?" Tả Lăng Thần dẫn lòng, không tin Úc Noãn Tâm đã yêu Hoắc Thiên Kinh.

Úc Noãn Tâm làm sao không biết, nhưng sự tình tới tình trạng này, tất cả cũng không thể quay lại như xưa. Nàng nhẹ nhàng cười: «"Lăng Thần, bọn họ hủy bỏ hôn ước đã thành sự thật. Cho nên ai đưa ra cũng không quan trọng. Quan trọng là – người em yêu là Hoắc Thiên Kinh, mà em cũng thực sự muốn ở bên cạnh hắn, đơn giản là vậy."

Nàng cho tới bây giờ cũng không ngờ rằng công phu diễn kịch dày công tôi luyện lại thành thạo như vậy. Cho dù nói dối trước mặt nam nhân mà mình thích, nàng cũng rất bình tĩnh.

Tả Lăng Thần nghe được lời của nàng, tâm tình hiển nhiên kích động, không nói được lời nào, ôm nàng vào trong lòng, đáy mắt thật sâu ánh lên vẻ đau đớn.

«"Vì sao phải như vậy ? Em lẽ nào có thể thương hấn ? Hấn là vì hận anh mới tiếp cận em, đũa ngọc a, em sẽ chịu thương đau đó, sẽ giống như Phương Nhan."

Trong lòng Úc Noãn Tâm nổi lên một trận uất ức. Nàng hít một hơi thật sâu, ở trong lòng anh ngẩng đầu, tâm tình khổ sở, nhịn không được liền hỏi : *"Lăng Thần, cha của Hoắc Thiên Kinh tại sao mà ra đi?"*

Nàng nhớ Lăng Thần đã từng nhắc sơ qua đến chuyện này, nhưng cụ thể là chuyện gì xảy ra, cho tới giờ anh cũng chưa từng kể lại. Hiện tại xem ra, Hoắc Thiên Kinh đối đầu với Lăng Thần rất sâu sắc, tồn tại trong hấn là đại cừu hận. Sự tình không giống như trong tưởng tượng của nàng. Có câu *"băng dày ba thước"*, nói vậy ngoài nỗi hận tích lũy dần theo thời gian, còn có nguyên nhân không muốn người khác biết đến.

Tả Lăng Thần như bị nàng vạch trần ra vết sẹo, đi tới bên đường, ngồi lên ghế, thống khổ nhắm mắt lại.

Dáng vẻ của anh khiến Úc Noãn Tâm không đành lòng, vừa mới định nói: *"Quên đi"* nhưng không ngờ Tả Lăng Thần đã mở miệng trước:

"Kì thực khi còn bé, anh và Hoắc Thiên Kinh thực sự có tình cảm tốt, là tình anh em tốt. Tốt đến mức cùng thông cảm cho hoàn cảnh của nhau. Hấn là người thừa kế duy nhất Hoắc gia, và anh cũng là thừa kế duy nhất Tả Thị. Bởi vậy, bọn anh từ nhỏ đã bị áp lực rất lớn so với các bạn cùng trang lứa. Cậu và mẹ, cũng là cha mẹ của Hoắc Thiên Kinh, rất thương yêu anh. Nhất là cậu, rất mực cưng chiều anh, ngay cả đối với Hoắc Thiên Kinh cũng phải giành tị. Nói ra, so với hấn, anh còn giống con ruột của Hoắc gia hơn. Nguyên nhân là bởi vì cậu đối với hấn rất mực nghiêm khắc. Nhưng thực ra cũng chỉ là một câu nói vui thế này, trên đời này, người làm cha nào đều không khỏi không muốn con cái thành long thành phượng . Cậu cũng vậy..."

Tả Lăng Thần dừng một chút. Úc Noãn Tâm không khó nhận ra trong lòng anh đang thống khổ. Nói vậy, đoạn hồi ức này đối với anh mà nói là không muốn nhớ lại.

Nàng lặng lẽ ngồi bên cạnh anh, chỉ là kiên trì chờ đợi. Nàng biết, Lăng Thần thực lòng muốn cho nàng rõ, chỉ là đang điều chỉnh một chút tâm tình mà thôi.

"Đến năm 16 tuổi ấy, tất cả đều thay đổi." Tả Lăng Thần dừng lại một lúc lâu, sau đó chậm rãi nói.

Úc Noãn Tâm trong lòng run lên, nàng biết, anh bắt đầu nói đến điểm mấu chốt của sự việc.

"Anh luôn thích đến vùng ngoại ô hóng gió. Năm ấy, trời trở thu, cũng cùng ngày đó là sinh nhật anh. Cậu cố ý dẫn anh đến vùng ngoại thành thưởng thức lá đỏ. Anh nhớ đó là đầu một đêm mưa to, giao thông không được tốt. Hoắc Thiên Kinh có chút lo lắng, hấn khuyên cậu nên quay lại hôm khác, vì đường lên núi khá trơn, sợ gặp đất đá lở. Thế nhưng, chính bởi vì lúc đó anh tuổi trẻ còn non nớt, nấn nỉ cậu bất luận thế nào, hôm đó cũng phải đi ngắm lá phong. Cậu luôn đáp ứng nguyện vọng của anh, nói được là làm được. Kết quả ngày hôm đó, lúc xuống núi, đã gặp đất đá lở, cậu vì cứu anh, liều lĩnh đẩy anh ra khỏi xe, cả người bị đất đá bao trùm. Đợi đến lúc đội cứu viện đến, thì cậu đã ra đi..."

Úc Noãn Tâm nghe vậy sợ hãi, sau một lúc lâu, mới vô thức hỏi : *"Vậy, lúc đó Hoắc Thiên Kinh ở đâu?"*

"Do lúc đó, hấn tận dụng ngày nghỉ ở công ty nên không thể đi cùng. Anh nghĩ, nếu lúc đó hấn đi cùng, cậu sẽ không bất hạnh như vậy. Dù sao so với anh, hấn luôn bình tĩnh, quyết đoán. Sở dĩ sau nhiều năm như vậy, hấn vẫn hận anh hại chết cậu, cũng là có nguyên nhân. Là anh không tốt, nếu như lúc đó, anh không tùy hứng, cậu cũng sẽ không ra đi..."

Nói đến đây, Tả Lăng Thần vui nặt trong lòng bàn tay, hơi thở dốc có chút nặng nhọc, tiếng nói khàn khàn nghẹn ngào, tràn ngập thống khổ, ngay cả bà vai cũng vô thức giật giật.

Thì ra chuyện là như vậy...

Úc Noãn Tâm đã hiểu rõ, đôi mắt đẹp vẫn nhìn anh chăm chú. Nàng thật không ngờ, một người nho nhã như anh lại dĩ nhiên thừa nhận những áp lực lớn trong lòng như vậy. Nói vậy, những năm nay anh chưa từng được sống yên ổn đi, song song với nỗi thống hận của Hoắc Thiên Kinh, bản thân anh cũng đang tự trách phạt chính mình, nỗi thống khổ trong lòng Lăng Thần còn hơn Hoắc Thiên Kinh rất nhiều.

Nghĩ đến đây, lòng nàng đau đớn, nhẹ nhàng đặt tay trên vai anh, mềm mại, mang theo sự thoải mái, nhẹ giọng nói :

"Xin lỗi, là em không nên hỏi nhiều như vậy. Tất cả đều là quá khứ, em tin tưởng, những khúc mắc giữa bọn anh sẽ được tháo gỡ."

Lời nàng chưa dứt, liền bị Lăng Thần kéo ôm vào lòng, gát gao, như thể sợ buông lỏng tay, nàng sẽ bay đi mất.

"Anh mất đi người thân, Noãn Tâm, đối với anh, em rất quan trọng. Bất kể thế nào, anh không muốn em bị tổn thương.."

Ánh trăng rọi chiếu đổ bóng hai người thật dài.

Bóng đêm dần càng mịt mù hơn.

Úc Noãn Tâm không nói gì, chỉ để mặc cho anh ôm chặt, giờ khắc này, nàng không muốn đẩy anh ra. Bởi vì anh yếu đuối, mà lòng của nàng càng yếu đuối hơn.

Thì ra, không chỉ yêu mới thấy thương, ngay cả tình, có lúc cũng sẽ khiến kẻ khác đau xót không thôi.

Gió thổi qua...

Kéo lê theo sự ừ rĩ trong lòng, Úc Noãn Tâm về tới nhà, vừa vào phòng khách, không ngờ đèn trong phòng thoáng cái đã sáng lên. Vẫn quen ở trong bóng tối, cặp mắt nhất thời không thích ứng được, nàng vô thức giơ tay lên che mắt.

"Khuya như thế này mà đi đâu?"

Theo ánh đèn rực sáng lên trong phòng khách, giọng nói lạnh như băng của một người đàn ông vang lên, tựa như chiếc roi hung hăng vút bên tai nàng.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: – Cái giá của sự phản kháng

"A..." Úc Noãn Tâm quả thật là bị âm thanh bất thình lình kia dọa một phen, sau khi sợ hãi kêu lên một tiếng bèn che miệng lại, tròn to mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa.

Về mặt của nàng lúc này giống như là nhìn thấy ma.

Người đàn ông trên sofa không phải là ai khác, chính là người mà nàng cho rằng phải vài ngày sau mới có thể về nước – Hoắc Thiên Kinh! Sao mới có mấy ngày mà hắn đã trở lại rồi? Không phải là còn một tuần nữa sao?

"Anh, anh..."

Trong giọng nói của Úc Noãn Tâm có kinh ngạc cùng khó tin, khi nhìn thấy lửa giận trong mắt của hắn càng ngày càng lớn, bèn vội vã biết điều ngậm miệng lại.

Cùng với vẻ hoảng loạn của nàng, Hoắc Thiên Kinh vẫn tựa cả người vào ghế sofa. Bộ âu phục Italia cao cấp đem bản chất ngang tàng của hắn che giấu bằng vẻ lịch sự, nhưng thể nào cũng không giấu được sức ép tỏa ra từ người hắn. Một đôi mắt ung đen lầy đang chăm chú nhìn vào nàng không hề chớp mắt như sỏi rình, giống hệt đang nhìn chăm chăm vào một miếng mồi ngon, có vẻ độc chiếm khát máu.

Úc Noãn Tâm không khỏi rụt người lại, dường như nàng nghĩ được về nguy hiểm càng ngày càng đậm trong không khí.

"Lúc này hắn là em phải về đến biệt thự Lâm Hải mà không phải xuất hiện ở chỗ này!" Hoắc Thiên Kinh nhìn thấy ánh mắt nàng lóe lên, trong giọng nói trầm thấp mang theo mệnh lệnh.

Úc Noãn Tâm cắn môi: "Đây là nhà của tôi, tôi muốn về thì sẽ về, ngược lại, anh luôn luôn tự ý xông vào nơi ở của người khác, không phải là quá mất lịch sự sao?"

Nàng phải thừa nhận, trong chớp mắt vừa nhìn thấy hắn, trong lòng quả thật hiện lên một chút vui sướng. Nhưng... khi nhìn thấy vẻ không vui trong mắt hắn, sự lạnh lùng lại lan ra khắp người nàng...

"Nếu như tôi không đến đây thì sẽ không biết thì ra cuộc sống của em lại tuyệt vời đến như vậy." Hoắc Thiên Kinh bắt chéo chân, bộ âu phục sẫm màu bao lấy đôi chân dài rắn chắc của hắn, cả người tỏa ra hơi thở lạnh như băng.

"Anh có ý gì?" Tim nàng đập "thình thịch" một tiếng nhưng vẫn kiên cường nhìn thẳng vào hắn.

Hoắc Thiên Kinh đứng dậy, tiến lên, đến trước mặt nàng mới dừng lại, từ trên cao nhìn xuống, đôi môi lạnh lẽo từ từ cong lên.

Mùi long đản hương tỏa ra khắp nơi, bao lấy mùi rượu nhàn nhạt...

Lòng Úc Noãn Tâm cứng lại... hắn uống rượu sao?

Cảm giác được điều này, sự bất an trong lòng lại từ từ tăng lên...

"Tôi nay đã đi đâu?" Hoắc Thiên Kinh vươn tay nắm nhẹ cằm của nàng, lặp lại câu hỏi lúc này một lần nữa, đôi mắt sâu như biển cả mãnh liệt như dã thú.

"Quay phim, họp báo, chụp ảnh quảng cáo!"

Lúc này Úc Noãn Tâm đã bình tĩnh lại, con người trong suốt đối diện ánh mắt sắc bén của hắn không chút né tránh, như dòng suối trong veo trên núi không có chút tỳ vết nào, giọng nói thản nhiên như thường ngày.

Bàn tay đang nắm cầm của nàng đột nhiên tăng sức, con người sâu sắc của hắn cũng theo đó mà co lại, giống như là nhìn thấu sự cố gắng kiên cường của nàng, cười nhạt một tiếng: "Có lẽ... em đã quên nói cho tôi điều cần nói nhất"

Úc Noãn Tâm sững sốt.

"10 giờ 30 tối nay, sau khi em rời khỏi hiệu chụp ảnh thì gặp Tả Lăng Thần, mãi cho đến vừa rồi mới chia tay. Bây giờ là 1 giờ 30 sáng, nói cách khác, em thừa dịp tôi không có ở đây, hẹn hò với Tả Lăng Thần ba tiếng đồng hồ. Tôi rất muốn biết trong ba tiếng đồng hồ này hai người đã làm những gì, nói những gì..."

Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nói, âm thanh không lớn, nhưng nghe vào trong tai Úc Noãn Tâm lại đau đớn như bị lăng trì. Vẻ tươi cười trên mặt hắn rất là thông thả ung dung, giống như một chút cũng không để vào mắt. Ngón tay thon dài chuyển từ động tác nắm lấy cầm của nàng trở thành vuốt ve gương mặt nàng. Từ từ, từ từ, bàn tay như là đang nuông chiều thú cưng, nhẹ nhàng vỗ về đầu của nàng

Sắc mặt Úc Noãn Tâm trở nên trắng bệch, nàng nhìn hắn một cách không thể tin, lời nói không nhanh không chậm của hắn giống như là một cái cưa, cưa đứt một chút bình tĩnh cuối cùng của nàng...

"Làm sao anh biết tí mĩ như vậy?" Nàng tránh né bàn tay của hắn theo bản năng, ánh mắt tràn ngập nghi vấn cùng sợ hãi. Thoảng một cái lập tức ý thức được, đột nhiên thốt lên:

"Anh phải người theo dõi tôi?"

Chỉ có khả năng này!

"Thế nào, không quen sao? Vậy sau này em phải từ từ quen cho tôi!" Vẻ lạnh lẽo trong giọng nói của Hoắc Thiên Kinh càng ngày càng rõ.

"Anh dựa vào cái gì mà phải người theo dõi tôi? Dựa vào cái gì mà có thể thiệp vào tự do của tôi?" Ánh mắt Úc Noãn Tâm đột nhiên trở nên giận dữ. Nàng hung hăng trừng hắn, chỉ hận không thể biến thành một cây đao, tàn nhẫn cắm vào tim hắn.

"Bằng việc em là đàn bà của Hoắc Thiên Kinh tôi. Từ ngày em quyết định ở bên cạnh tôi, tự do của em do tôi nắm trong tay!"

Hoắc Thiên Kinh đột nhiên cao giọng, có lẽ ánh mắt căm hận của nàng đã chọc giận hắn. Hắn vươn tay nắm gáy của nàng, khiến nàng phải nhìn chằm chằm vào mắt hắn, gần từng tiếng nói: "Tôi đã từng cảnh cáo em, không được phép gặp mặt Tả Lăng Thần, em lại xem lời nói của tôi như gió thoảng bên tai!"

Hơi thở nguy hiểm xen lẫn mùi rượu phả vào mặt khiến Úc Noãn Tâm tránh không được, chỉ có thể mở to mắt nhìn ánh mắt càng ngày càng tàn ác của hắn.

Úc Noãn Tâm chính là một người như vậy, gặp cứng rắn thì sẽ mạnh mẽ, cho đến khi...không đường thối lui.

Hơi thở của nàng ngày càng dồn dập, ánh mắt sắc bén...

"Hoắc Thiên Kinh, tôi cũng nói qua, chỉ cần tôi ở bên cạnh anh một ngày, tôi sẽ hận anh thêm một ngày! Muốn tôi nghe lời anh, trừ khi tôi chết đi! Nếu như anh còn là một người đàn ông, được, vậy bây giờ anh bóp chết hoặc là trực tiếp giết chết tôi đi! Không phải anh luôn coi mạng người như cỏ rác sao? Dù sao thì bây giờ tôi sống không khác gì đã chết, đối với anh mà nói, tôi cũng chỉ là một công cụ phát tiết, tôi chết rồi, anh cũng có thể làm tình với thi thể của tôi như cũ!"

"Em..." Hoắc Thiên Kinh giận dữ, đột nhiên giơ tay lên...

Úc Noãn Tâm ngẩng mặt lên, nhắm mắt lại, không chút sợ hãi chờ đợi một cái tát của hắn.

Không khí trong nháy mắt đông lại.

Tốt nhất là hắn một tát đánh chết nàng đi, như vậy nàng sẽ được giải thoát rồi.

Nhưng mà...

"Úc Noãn Tâm!" Bàn tay của Hoắc Thiên Kinh đổi hướng, bỗng dưng nắm chặt hai vai của nàng. Sức lực mạnh đến nỗi muốn đem nàng nhập vào trong cơ thể, hung dữ quát lên.

"Thả tôi ra, đau quá!" Úc Noãn Tâm gắng sức muốn đẩy kẻ say rượu đang phát điên phát rồ này ra, thế nhưng sức lực của hắn quá lớn, cơ bản là không thể lay chuyển.

"Tại sao còn muốn gặp Tả Lăng Thần, hả?"

Hoắc Thiên Kinh phát điên cắn lấy đôi môi bé nhỏ của nàng, trong giọng nói phẫn nộ lại mang theo vẻ bi thương như có như không: "Vì người đàn ông kia, em thà rằng chọc giận tôi?"

Úc Noãn Tâm nhieu mày lại, động tác thô lỗ của hắn khiến nàng không chịu nổi, những sợi râu lùn phún mới mọc của hắn gần như làm bị thương da thịt mềm mại của nàng.

"Buông ra..."

"Buông ra? Từ lúc tôi quyết định muốn có em thì đã không tính buông ra!" Bàn tay của Hoắc Thiên Kinh càng thêm hung hăng: "Úc Noãn Tâm, tốt nhất là em nhớ kỹ cho tôi, tôi là người đàn ông đầu tiên của em. Bất luận là cơ thể hay tâm hồn của em cũng chỉ thuộc về một mình tôi, có nghe hay không?"

Bàn tay của hắn hung hăng kéo lấy mái tóc dài của nàng, đau đến mức khiến nàng kêu lên, nước mắt cũng sắp rơi ra.

Trước giờ hắn vẫn luôn cố gắng không chế cảm xúc và tính khí của mình. Tự kiềm chế rất tốt luôn là niềm kiêu hãnh của hắn. Nhưng đêm nay hắn hoàn toàn không thể khống chế được nữa. sau khi vệ sĩ đem tình hình mấy ngày nay của nàng tỉ mỉ báo cáo lại cho hắn, hắn trở nên tức giận không thể nén được. Nhất là khi biết nàng cả gan rời khỏi biệt thự Lâm Hải, tâm tình của hắn càng giống như bắt được vợ ngoại tình không bằng.

Có trời mới biết hắn bị làm sao. Ở trong lòng hắn, công việc vẫn luôn quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Nhưng mấy ngày nay đi công tác, mỗi khi họp hắn đều thất thần, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Úc Noãn Tâm. Đây là lần thứ nhất hắn lại vì một người phụ nữ mà rút ngắn lộ trình công tác, tăng ca thêm giờ, chỉ vì khát vọng trong lòng không thể hiểu nổi kia.

Nhưng... không ngờ tới, lại để hắn biết được chuyện mà hắn không muốn biết nhất!

Cô gái đáng chết, dĩ nhiên vẫn nhớ mãi không quên Tả Lăng Thần. Hắn mới là người đàn ông đầu tiên của nàng, cho dù ba năm trước đây hắn không có ý, nhưng đây cũng là sự thật không thể thay đổi!

"Anh..." *Úc Noãn Tâm vừa đau vừa giận, cơ bản là không cách nào suy xét đến lời của hắn như bình thường, cố gắng giãy giụa nói: "Hoắc Thiên Kinh, kẻ điên này, tôi không muốn nghe anh nói xằng nói bậy ở đây, thả tôi ra!"*

Thật ra, nàng vốn muốn nói với hắn về chuyện của Tả Lăng Thần và cha hắn, đây vốn là một sự hiểu lầm, vì sao còn để cho sự hiểu lầm này tra tấn lẫn nhau. Dọc theo đường đi nàng vẫn luôn suy nghĩ, Hoắc Thiên Kinh – người đàn ông này ngoại trừ hơi bá đạo một chút, cũng không có đáng ghét như trong tưởng tượng. Nhất là ở bên cạnh hắn mấy ngày nay, mặc dù có khi hắn nói chuyện hơi lãnh đạm, nhưng cũng có khi làm cho nàng có chút cảm động.

Nàng rất muốn tháo gỡ khúc mắc giữa hắn và Tả Lăng Thần, dù sao bọn họ cũng là anh em họ.

Không ngờ đến... vừa về tới nhà lại gặp chuyện này.

Lời của Úc Noãn Tâm khiến ánh mắt u ám của Hoắc Thiên Kinh lóe lên sắc bén, hắn nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên: "Người điên? Được, hôm nay tôi sẽ cho em thấy người điên thực sự là như thế nào!" *Nói xong, đưa tay hung hăng kéo cà vạt xuống.*

"A, anh làm gì vậy?" *Úc Noãn Tâm bất thành linh bị quăng lên trên sofa kêu lên sợ hãi, cố gắng tránh khỏi chiếc cà vạt đang muốn trói tay nàng lại.*

Hoắc Thiên Kinh không nói một tiếng, thắt một nút thắt chặt chẽ trên hai tay của nàng.

"Rệt" một tiếng, quần áo trên người nàng bị xé thành vụn.

"Hoắc Thiên Kinh, kẻ điên này, ác ma!" *Úc Noãn Tâm cũng hoàn toàn mất bình tĩnh, hai chân thon dài liều mạng đá hắn, đêm nay hắn thô bạo khiến nàng sợ hãi!*

Hoắc Thiên Kinh rút cuộc cũng có chút phản ứng, Úc Noãn Tâm kinh hãi nhìn hắn cời thắt lưng, cời quần áo, mỗi một động tác đều lưu loát thành thạo.

"Tôi là người điên, bởi vì em mà điên, Úc Noãn Tâm!" *Hắn từ từ nói từng câu từng chữ, giọng nói trầm thấp ôn nhu không gì sánh được, nhưng ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng lại vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn.*

"Hoắc Thiên Kinh, nếu như anh còn dám ép buộc tôi, tôi sẽ càng thêm hận anh, thậm chí... sẽ giết anh!"

"Được, tôi đợi em đem dao đến giết tôi!" Hoắc Thiên Kinh nghe xong, giận dữ trên người càng thêm bùng bùng mãnh liệt. Hắn xé quần lót của nàng thành hai mảnh, không hề báo trước, không hề có khúc nhạc dạo, liền vọt vào trong cơ thể nàng.

Môi của Úc Noãn Tâm trong nháy mắt đều bị cắn nát, hàm răng xinh đẹp dính đầy tơ máu đang lan ra. Nàng không hề kêu lên, bởi vì nàng biết càng giãy giụa sẽ khiến tên đàn ông trên người nàng càng hưng phấn.

Nào ngờ như vậy lại càng kích thích cơn giận dữ cùng dục vọng của Hoắc Thiên Kinh.

"Kêu lên cho tôi!" Hoắc Thiên Kinh thô bạo xâm chiếm nàng, bàn tay to hung hăng chế trụ chiếc eo thon của nàng. Lửa giận trong mắt hắn bùng lên, dường như muốn đốt nàng thành tro bụi.

Úc Noãn Tâm vẫn cắn chặt môi như cũ, vết máu từ bên môi của nàng chảy xuống, cơ thể đau đớn khiến nàng gần như không thể hô hấp, nhưng vẫn không sánh bằng những đau đớn trong lòng nàng.

Sự quật cường của nàng hoàn toàn chọc giận Hoắc Thiên Kinh, đôi mắt như chim ưng của hắn co lại, cúi người xuống, hung hăng há miệng cắn lấy bộ ngực đầy đặn của nàng, điên cuồng thô lỗ hút lấy hương thơm thuộc về nàng. Dường như sau khi mềm được mùi máu tanh, những tế bào hưng phấn đang chảy trong máu của hắn đột nhiên sôi trào, ánh mắt của hắn càng thêm u ám, sức lực bỗng nhiên tăng lên...

"Á..." Trên ngực đau đớn kịch liệt khiến Úc Noãn Tâm cũng không nhận được nữa, nàng đau đớn nghẹn ngào kêu lên, ngay lập tức, Hoắc Thiên Kinh liền hút lấy máu của nàng. Máu của nàng cùng mùi vị trong miệng hắn hòa hợp lại, lửa giận bùng bùng biến thành điên cuồng thô lỗ cắn mút...

Giờ phút này, hắn hận không thể một ngụm nuốt nàng vào bụng!

"Á! Đau quá!... Đau quá!..." Úc Noãn Tâm theo phản xạ hung hăng cắn lại môi của hắn, khi hắn hơi hơi buông lỏng, nàng cố gắng dùng hết sức lực toàn thân đẩy hắn ra, cũng không ngờ tới hai tay bị trói chặt vẫn chưa thể thẳng bằng, còn chưa đứng vững liền bị ngã trên mặt đất. Ngay lập tức, Hoắc Thiên Kinh ở phía sau liền dễ dàng khống chế nàng. Như để trả thù sự phản kháng vừa rồi của nàng, hắn lại không chút thương tiếc vọt vào trong cơ thể của nàng một lần nữa.

"Đừng... Xin anh... Đừng như vậy..." Lúc này Úc Noãn Tâm rốt cục mới sợ hãi cầu xin tha thứ. Người đàn ông trên người nàng giống như ma quỷ, luôn luôn cảnh cáo nàng... Sức lực giữa nam và nữ vốn chênh lệch. Sự giãy giụa của nàng dần dần bị bào mòn, nước mắt lại ào ào rơi xuống, chảy tới khóe môi, cùng với máu tươi chảy xuống xương quai xanh gợi cảm, lại càng tăng thêm hành vi xâm chiếm giống như dã thú của hắn.

"Úc Noãn Tâm, nhớ kỹ cho tôi ai mới là đàn ông của em. Em muốn trở lại bên cạnh Tả Lăng Thần một lần nữa sao, kiếp sau đi!" Hoắc Thiên Kinh lớn tiếng gầm lên phát ra lửa giận trong lòng. Hắn mạnh mẽ thúc sâu vào làm cho thân thể của nàng ở trên sàn nhà cố gắng chịu đựng. Bàn tay kiềm chế trên chiếc eo thon của nàng càng tăng sức hơn, khiến nàng không cách nào chạy thoát.

Đàn ông như thế nào mới được cho là nguy hiểm, hôm nay rốt cuộc nàng đã rõ.

Cái gì là ác mộng lại hiện ra, hôm nay cuối cùng nàng cũng được linh giáo rồi. Cho dù trước đây hắn cũng đối xử với nàng như vậy, nhưng chưa bao giờ... cảm thú giống như ngày hôm nay!

Úc Noãn Tâm khóc đến cổ họng nghẹn ngào. Nàng thật sự không hiểu tại sao hắn lại thích như vậy, cho dù nàng hết sức van xin, hắn vẫn không buông tha nàng. Hắn không nên làm như vậy, cho dù giữa bọn họ không có chút tình cảm nào, nhưng ít nhất cũng không thể hoàn toàn xem nàng là công cụ phát tiết.

Nước mắt của nàng ào ào chảy xuống, cuống quýt lắc đầu...

Hoắc Thiên Kinh lúc này điên cuồng thô bạo như dã thú, ngay cả con người đen khát máu cũng không mang chút nhân tính nào khiến nàng cảm giác càng thêm nhục nhã... Đúng vậy! Không có thương tiếc, không có màn dạo đầu, chỉ có thể coi như là cuồng bạo, thậm chí... chỉ có thể coi như là động vật!

Điều này khiến cho nàng cảm thấy mình thật dơ, thật bẩn!

Nhưng mà cơ thể bị hắn huấn luyện rất nhạy cảm với hắn lại đi ngược lại ý chí của nàng, không biết xấu hổ mà từ từ thích ứng sự hung hăng mạnh mẽ của hắn. Dần dần, dĩ nhiên bốc lên cảm giác nóng cháy mà nàng rất quen thuộc.

"Không muốn sao?" Hoắc Thiên Kinh rất quen thuộc với sự biến hóa của cơ thể nàng, khóe miệng cay nghiệt cong lên, động tác vẫn cuồng dã như trước: "Noãn, tôi nói rồi, cơ thể của em vĩnh viễn thành thật hơn miệng của em!"

Cảm giác nhục nhã ê chề chi phối Úc Noãn Tâm: "Thả tôi ra, đừng..." Nàng điên cuồng giãy giụa muốn tránh khỏi sự chiếm đoạt của hắn.

"Không buông!" Hoắc Thiên Kinh tàn nhẫn nắm lấy chiếc cằm quật cường của nàng, dưới thân vẫn không ngừng luật động va chạm: "Em đừng mơ tưởng! Em là của tôi, chỉ có thể là của tôi!"

Lửa giận ngút trời cùng vui sướng chen lẫn vào nhau, ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh trở nên đỏ tươi như dã thú, bàn tay gắt gao chế trụ thân thể của nàng, dùng cách thức nguyên thủy nhất để phát tiết phần nộ không thể dập tắt trong lòng, rồi lại bị cuốn hút sâu vào trong đó.

Trong nháy mắt Úc Noãn Tâm muốn ngất đi. Công việc đóng phim mấy ngày nay khiến cơ thể của nàng vốn có chút mệt mỏi rồi, lại thêm sự tra tấn như dã thú của Hoắc Thiên Kinh, ý thức của nàng càng ngày càng kém.

Tiếng kêu hô lúc đầu biến thành tiếng khóc, sau đó âm thanh hoàn toàn biến mất. Chỉ có nước mắt vì sự va chạm không chút thương tiếc của người trên người mà chảy xuống dọc theo khóe mắt, hòa cùng máu tươi trước ngực và xương quai xanh...

Úc Noãn Tâm tựa như một con búp bê thủy tinh nát vụn, đôi mắt rung rung ngày càng trở nên trống rỗng...

"Thế nào? Bị tôi chiếm lấy nên không cam tâm tình nguyện như thế sao?" Bộ dạng của nàng khiến Hoắc Thiên Kinh càng nổi giận. Giọng nói hỗn hển xen lẫn mùi rượu nồng nặc cùng mùi long đản hương ừ ừ kéo đến

Đột nhiên hân lật người nằg lại, bắt nằg quỳ rạp trên mặt đất, ngón tay thon dài luồn vào chơi đùa giữa hai đùi của nằg.

Úc Noãn Tâm giật mình một cái rồi đột nhiên phản ứng trở lại. Sau đó, nằg kêu lên một tiếng chậm chạp bò về phía trước, muốn tránh khỏi sự đùa bỡn vô tình của hân.

"Đừng... Hoắc Thiên Kinh, anh là cảm thú!" *Âm thanh của nằg rót cuộc cũng phát ra như hân mong muốn, nhưng lại là cảm hận.*

"Đến lúc này rồi mà cái miệng nhỏ nhắn vẫn không buông tha người, được..." *Một ngón tay của hân lại tiến vào trong đó của nằg, sau khi thành công khiến cho nằg đau đớn thét lên, đôi môi lạnh lẽo cùng đôi mắt đỏ hoe đều nổi lên nụ cười đắc ý.*

Tiếng cười không khác gì cảm thú...

"Đau quá... Xin anh..." *Sắc mặt của Úc Noãn Tâm càng ngày càng tái nhợt, cổ tay bị cà vạt buộc chặt nên máu không thể lưu chuyển mà trở nên lạnh như băng, ngón tay càng ngày càng tê dại.*

"Đau sao? Có đau bằng tôi không, hả?"

Hoắc Thiên Kinh cắn vành tai xinh xắn của nằg, giọng nói cực kỳ dịu dàng, nhưng lời nói ra lại lạnh lẽo không gì sánh được. Đau đến mức lòng của nằg co rút lại. Nằg đã không thể phân biệt được rốt cuộc là cơ thể đau đớn, hay là...

Không sai, hiện giờ hân đang cảm giận chính mình. Nhìn những giọt lệ trong mắt nằg hân dĩ nhiên lại đau lòng. Nhưng thế nào cũng không sánh được nỗi đau khi hân biết người đàn bà dưới thân hân, cư nhiên dám gạt hân đi gặp người tình cũ ba tiếng đồng hồ!

Đau lòng! Hân biết rất rõ cảm giác này! Hân không ngờ lại vì một người đàn bà như vậy mà đau lòng! Vì thế, nằg cần phải chịu nỗi đau còn hơn cả đau lòng mới được.

Nhìn nằg ở dưới thân của hân đau đớn rên rỉ cùng thét lên, tuy rằng hân đau lòng nhưng đồng thời cũng vui sướng.

Đau đớn kịch liệt rồi lại nổi lên một loại khoái cảm khó tả không gì sánh được. Một loại cảm giác hoàn toàn khác với cảm giác hân mang đến cho nằg khi hoan ái trước đây. Đó là một loại cảm giác gần như là có tính chất hủy diệt, khiến cho nằg hết sức hoài nghi ngay sau đó có phải mình sẽ chết hay không?

Nằg bị ai kêu lên, hai tay bị hân cột vào phía sau lưng, cơ thể bị hân gấp thành một tư thế cực kỳ hèn hạ, giống như một nữ nô lệ thấp hèn, cam chịu mọi thứ mà chủ nhân trút lên trên người mình.

"Hoắc Thiên Kinh, tôi sẽ giết anh, nhất định sẽ giết anh!" *Nằg lớn tiếng gào lên, dường như là đang xoa dịu nỗi đau trên cơ thể, cũng dường như là một lời tuyên bố.*

"Tôi sẽ đợi! Nhưng mà trong khi em còn chưa có năng lực giết được tôi, em nhất định phải phụ thuộc vào tôi, không phải là em muốn danh muốn lợi sao? Vậy được, tôi sẽ cho em danh, cho em lợi! Việc mà em phải làm rất đơn giản, chính là giống như một kỹ nữ để cho tôi hưởng lạc!"

Hoắc Thiên Kinh từ phía sau nằg vươn tay ra, không chút thương tiếc cầm lấy bộ ngực đầy đà của nằg, thô lỗ nắm bắt giày vò khiến cho miệng vết thương của nằg rách ra một lần nữa. Máu tươi từ giữa những ngón tay hân chảy xuống.

Úc Noãn Tâm quay đầu lại, đôi mắt đẹp tràn ngập oán giận chăm chú nhìn vào hân. Thân thể đau đớn kịch liệt khiến cho trán của nằg đã thấm đầy mồ hôi. Ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của nằg bị bàn tay của Hoắc Thiên Kinh vịn lại, con giận dữ biến thành nụ hôn, chiếm đoạt hương thơm trong miệng nằg

"Noãn, gọi tên của tôi..."

Hương thơm của nằg quanh quẩn trong ngực hân làm cho hân sinh ra say mê. Âm thanh đang cắn mút ở cổ nằg trở nên khàn khàn, tiếng hỗn hân rơi vào bên tai nằg. Sự mềm mại dưới thân làm cho hân trở nên cuồng dã chưa từng có cùng không cách nào kiềm chế được.

"Ngoan, gọi tôi Kinh..." *Giờ phút này, lửa giận cùng dục vọng khiến cho hân khát khao nghe được nằg gọi hân như thế.*

Úc Noãn Tâm cắn chặt môi, không để ý đến trên môi lại có thêm một vết thương, nằg không mở miệng. Ngón tay lạnh lẽo đã tê dại đến mức không nắm lại được nữa...

"Noãn, tính cách quật cường của em thực sự là làm tôi... vừa yêu lại vừa hận!" *Trong mắt Hoắc Thiên Kinh vốn có sự xúc động, sau khi nhìn thấy bộ dáng không chịu khuất phục của nằg, khóe môi lại gợi lên một loại trào phúng cùng lạnh lẽo mà chỉ ma quỷ mới có.*

"Em biết không? Không nghe lời như vậy chỉ làm em càng đau đớn."

Như là một loại cảnh cáo, hoặc là một loại tiếc nuối, hân nói xong liền trở mình, vật nam tính kiêu ngạo thay đổi vị trí, đặt giữa hai đùi mềm mại của nằg.

Không! Không cần!

Úc Noãn Tâm lập tức ý thức được hân muốn làm gì, gương mặt xinh đẹp đột nhiên trở nên hoảng sợ.

Hắn không thể làm như vậy! Nàng sẽ chết! Nàng thực sự sẽ chết!

Nàng sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, sợ hãi.

Một khắc sau, nỗi sợ hãi của nàng trở thành sự thật, hắn dùng sức đẩy một cái, xuyên thẳng vào trong cơ thể nàng.

"A..." Vô cùng đau đớn kịch liệt xuyên thẳng lên đầu, Úc Noãn Tâm lập tức ngất đi.

Hoắc Thiên Kinh vẫn không buông nàng ra, hung hăng mà vận động, lúc này hắn thực sự điên đến mất đi lý trí rồi! Cho dù nàng đã hôn mê, hắn vẫn cảm chiếc eo nhỏ của nàng, không để ý mà chiếm đoạt như cũ, giống như muốn cho hai người cứ như vậy chết đi trong hoan ái.

Ôm lấy tấm lưng mềm mại của nàng, Hoắc Thiên Kinh cúi đầu tại chiếc cổ mịn màng của nàng, nhắm mắt lại để che đậy vẻ thống khổ không ngừng nổi lên trong mắt hắn. Cố gắng xem nhẹ cảm giác đau đớn như có một bàn tay đang bóp nát trái tim. Cứ như vậy, hắn ôm nàng vào trong ngực, thay đổi các loại tư thế, tại mỗi góc của căn hộ, tàn nhẫn chiếm lấy nàng cả một đêm.

Còn Úc Noãn Tâm tuy rằng ngất xỉu nhưng trên mặt vẫn đọng lại những giọt nước mắt khi thanh tỉnh vì sợ hãi mà rơi xuống. Những giọt nước mắt này châm chích vào linh hồn của hắn!

Một đêm kinh khủng trôi qua, người trên giường toàn thân sớm đã phủ đầy vết hôn cùng vết ứ bầm xanh xanh tím tím. Sự chà đạp hung hăng khiến cho nàng tuy rằng đang mê man cũng lộ vẻ bất an, giống như một con búp bê xinh đẹp bị rách nát.

Hoắc Thiên Kinh vẫn luôn không chớp mắt, từ lúc hùng dũng buông tha nàng ra cứ như vậy nhìn nàng suốt mấy tiếng đồng hồ.

Bàn tay mang theo vẻ do dự vén những sợi tóc dính trên mặt nàng lên vành tai. Ánh mắt nhân tiện xem xuống dưới, đầy rẫy vết thương, xem đến bàn tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt của hắn đột nhiên khẩn trương.

Bàn tay hắn cẩn thận nắm lấy tay của nàng, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve cổ tay trắng ngần vì bị cột chặt mà lưu lại vết bầm, thậm chí còn có vết tích bị thương khi gãy gập. Ngón tay bởi vì máu không thể lưu chuyển trong thời gian dài mà trở nên lạnh lẽo.

Đôi mắt vẫn luôn trầm tĩnh của hắn hiện lên vẻ đau thương, đem đầu ngón tay lạnh lẽo của nàng kéo đến bên môi, khẽ hôn những dấu vết này. Sau đó cúi đầu, đôi môi lạnh lẽo nhẹ nhàng phủ lên cánh môi khô khốc của nàng.

Đây chính là lần đầu tiên hắn giận dữ và không khống chế được như vậy. Ngay cả khi cha hắn qua đời, hắn vẫn có thể khống chế được cảm xúc của mình. Cô gái này làm hắn dần dần không thể khống chế được, thậm chí càng ngày càng trở nên thô bạo.

Chỉ vì nàng đi gặp người mà hắn hận nhất sao?

Hay là vì ánh mắt căm hận của nàng đối với hắn?

Hoặc là vì thái độ của nàng từ đầu đến cuối vẫn lạnh như băng đối với hắn?

Đến giờ hắn thực sự vẫn không hiểu được lòng mình, chẳng lẽ tất cả chỉ là vì nàng đã từng thuộc về hắn sao? Tất cả chỉ đơn giản là vì trả thù sao?

Hắn không thể lý giải nỗi lòng mình, đến nỗi hắn không muốn nghĩ tiếp chuyện phức tạp này nữa. Nhìn thấy hàng mi dài của nàng khẽ run rẩy, hắn lại nhắc người lên, dựa vào đầu giường.

Đôi mắt sưng đỏ ướt át mở ra, Úc Noãn Tâm nhìn thấy cặp mắt đen hẹp dài không thể nhìn thấu kia đang chăm chú nhìn nàng làm cho nàng nhớ lại mọi thứ đáng sợ tới hôm qua... Sau một giây, nàng nhanh chóng lui về góc giường, thân thể run rẩy co rúm lại, tròn to mắt sợ hãi mà nhìn hắn.

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh xẹt qua một chút áy náy nhưng cũng không nói gì. Có điều vì sự né tránh của nàng lại sinh ra một chút không vui.

Nàng không nên sợ hãi hắn như vậy, không phải sao?

Tiếng khóc thút thít của nàng làm hắn đau lòng. Tối hôm qua, nàng cũng khóc như vậy cả đêm cầu xin hắn buông tha cho nàng.

"Noãn" Giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh mang theo một chút thương tiếc. Hắn đưa tay muốn ôm lấy nàng, thấy nàng sợ hãi co người lại, cánh tay ngừng lại giữa không trung.

"Em không nên sợ tôi như thế, qua đây"

Cặp mắt sưng đỏ của nàng làm ngực hắn đau đớn khôn nguôi. Cặp mắt đen thâm sâu lại tràn ngập tình cảm chưa từng có, dần dần lan ra.

Trong mắt có hối hận, có đau thương, có áy náy không thuộc về hắn – kẻ ngạo mạn nhất thế giới này. Thế nhưng Úc Noãn Tâm chỉ nhìn thấy ánh mắt tối hôm qua – cho dù nàng khóc lóc van xin nhưng vẫn máu lạnh đáng sợ.

"Noãn?" Thấy vẻ mặt của nàng vẫn nhìn hắn sợ hãi như cũ, Hoắc Thiên Kinh có chút giật mình, hắn thì thầm gọi tên nàng, nhưng thế nào cũng không thể tiêu trừ sự bài xích trong lòng nàng đối với hắn.

Đột nhiên, Hoắc Thiên Kinh nắm chặt tay, các đốt ngón tay trắng bệch, hấn cắn răng chịu đựng sự dằn vặt thật lớn. Cuối cùng buông tay ra, nhặt quần áo rơi là tả trên mặt đất lên, bước xuống giường xông ra ngoài.

Thân thể vừa tắm rửa xong không có một chút che phủ, Úc Noãn Tâm đứng trước gương nhìn da thịt trắng nõn của cô gái trong gương tràn đầy vết bầm xanh xanh tím tím.

Hai mắt của nàng sưng lên như quả hạch đào, vết tích đã từng khóc rất rõ ràng. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như quỷ, chỉ mới một buổi tối, nàng đã trở nên tiêu tụy như vậy.

Khẽ nhếch khóe miệng lên, nàng cười với chính mình trong gương. Cười thật đau khổ, cười thật chua chát.

Thì ra...

Trở thành thứ độc chiếm của một người đàn ông là phải trả giá đắt như vậy. Tất cả đều là nàng tự tìm lấy, không phải sao?

Nàng cuồng quít lắc đầu, nước mắt lã chã rơi xuống. Nàng sẽ không còn có tự do, không còn có quyền yêu ai nữa!

Bá đạo như hấn sao có thể cho phép nàng có ý tưởng cùng suy nghĩ độc lập được, tất cả chỉ là làm theo chỉ thị của hấn mà thôi.

Cổ nên đau nhức trên cơ thể, nàng thay một bộ quần áo dài có thể che kín dấu vết trên người. Lục lợi túi xách, sắc mặt vốn đã tái nhợt trở nên hoàn toàn không có chút huyết sắc.

Thuốc tránh thai của nàng đã uống hết rồi! Tối hôm qua nàng quên mua.

Hơi thở của Úc Noãn Tâm trở nên gấp gáp, ánh mắt càng thêm hoảng loạn.

Tối hôm qua không có dùng bất kì biện pháp tránh thai nào.

Cũng đúng, đây là phong cách của hấn. Mỗi lần hấn chiếm lấy nàng đều có thói quen không dùng bao an toàn, cho nên nàng không thể không lưu ý dùng thuốc tránh thai thường xuyên.

Bởi vì nàng căn bản không muốn mang thai con của hấn!

Một chút cũng không muốn!

Úc Noãn Tâm không hề suy nghĩ, chạy xuống lầu. Mở cửa ra, tình cảnh quen thuộc lại tái hiện. Sáu gã vạm vỡ giống như thần giữ cửa đứng trước cửa nhà nàng.

Là vệ sĩ của Hoắc Thiên Kinh!

Hấn thật là coi trọng nàng, dĩ nhiên dùng đến sáu vệ sĩ tới giám sát nàng!

"Cút!" *Nàng lạnh lùng mở miệng.*

"Úc tiểu thư, cô không thể rời khỏi nhà nửa bước, đây là lời dặn của Hoắc tiên sinh!"

"Cút!" *Ánh mắt Úc Noãn Tâm lạnh lùng, lặp lại một lần nữa.*

"Xin lỗi, Úc tiểu thư, cô không thể ra ngoài!"

Một ngọn lửa giận dữ nổ tung trong ngực Úc Noãn Tâm, nàng không nói gì nữa, ánh mắt phần nộ không chút sợ hãi xông ra ngoài.

Nhưng không đợi nàng bước đến bước thứ hai, hai gã vệ sĩ trong đó liền dễ dàng chế trụ nàng, bốn gã vệ sĩ kia làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn lạnh lùng bất động như cũ.

"Các người muốn làm gì?" *Úc Noãn Tâm gầm lên một tiếng.*

"Úc tiểu thư, chúng tôi cũng chỉ là theo lệnh mà làm việc, mời cô trở về phòng!"

"Tôi còn muốn đi đóng phim, chẳng lẽ các người muốn nhốt tôi cả đời?" *Úc Noãn Tâm hoàn toàn bị chọc giận, giọng nói vừa băng vừa lạnh.*

"Úc tiểu thư, mời cô yên lặng trở về phòng!"

"Nói như vậy nếu tôi có yêu cầu, các người có thể giúp tôi sao?" *Úc Noãn Tâm cười nhạt.*

"Đúng vậy!"

"Trong mắt Úc Noãn Tâm lộ ra vẻ phần hận, nàng gần từng tiếng nói: *"Thuốc tránh thai của tôi uống hết rồi, đi mua về đây cho tôi! Nói xong nàng đóng mạnh cửa lại.*

Không tới nửa tiếng đồng hồ trôi qua, thời gian vừa vắn, cửa phòng khách bị mở ra. Đi vào là Hoắc Thiên Kinh!

Thân thể Úc Noãn Tâm run lên, cuộn mình lại trên sofa.

Hoắc Thiên Kinh ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng: "Đói bụng không? Tôi vừa gọi đầu bếp người Pháp của nhà hàng ARRTU làm món ăn và điểm tâm mà em thích ăn nhất, một lát nữa sẽ đưa đến đây.

Úc Noãn Tâm quay mặt né tránh bàn tay của hắn.

Cho đến nay nàng vẫn cho rằng mình rất thích hợp để làm diễn viên, hôm nay xem ra Hoắc Thiên Kinh càng thích hợp, hắn giả vờ càng giống hơn. Trải qua tới hôm qua, hắn vẫn có thể làm bộ như không có việc gì, dường như chưa từng phát sinh ra chuyện gì vậy.

Càng làm cho nàng có một loại ảo giác, cho rằng tất cả tới hôm qua chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng trên người đau đớn, cả căn phòng lộn xộn bừa bãi đều đang nói cho nàng biết đây không phải là mộng, đây là sự thật! Hắn thật sự hung hăng thương tổn nàng!

"Lại đây, uống một chút gì đó, môi của em khô cả rồi." Hoắc Thiên Kinh có vẻ kiên nhẫn dỗ dành nàng, nhưng nàng biết, hắn vĩnh viễn không vô hại như vẻ bề ngoài. Trải qua tới hôm qua, nàng đã hiểu rõ rồi, thật ra hắn chính là một con thú dữ đang ẩn nấp, ngay trước đó còn cười với người, ngay sau đó có thể tàn nhẫn cắn người một miếng.

Hắn đưa một ly sữa tới miệng nàng, thấy nàng không có ý mở miệng, vì thế dường như nhớ tới điều gì, nói: *"Tôi thật sợ ý, môi của em có thương tích, uống như vậy nhất định là bất tiện."*

Nói xong, hắn đi vào nhà bếp lấy ra một cái muỗng nhỏ, tự mình dứt tới miệng của nàng.

"Noãn, nghe lời, có được hay không?"

Bên môi có mùi sữa bay đến.

"Ngoan, há miệng ra." Hắn kiên nhẫn hiếm có dỗ dành nàng.

Úc Noãn Tâm vẫn không nhúc nhích như cũ.

"Muốn tôi "chính miệng" dứt cho em sao?" Giọng điệu dần dần có chút uy hiếp.

"Bóp..." Úc Noãn Tâm vùng tay lên, cả ly sữa đều văng trên mặt đất, kể cả cái ly cũng vỡ vụn.

Không khí đột nhiên lạnh lẽo.

Úc Noãn Tâm không đếm xỉa đến, cùng lắm thì giết nàng đi! Lúc này nàng tình nguyện chết đi!

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt co lại, lập tức... Lại nghe hắn thở dài một tiếng, lấy khăn tay ra thay nàng lau sữa dính trên ngón tay, sức lực rất nhẹ nhàng.

"Thật sự là một cô gái bướng bỉnh, lỗ như cắt trúng ngón tay thì sao?" Giọng nói của hắn không có chút tức giận.

Úc Noãn Tâm hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía hắn có thêm một chút cảnh giác.

Hắn lại muốn gì nữa đây?

"Được được, em không muốn uống sữa, vậy lát nữa phải ngoan ngoãn ăn cơm, biết không?" Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nở nụ cười, đưa tay vỗ nhẹ đầu của nàng, giống như là đang nuông chiều đứa con gái nhỏ đang tức giận.

Úc Noãn Tâm càng không dám manh động, người đàn ông này vui buồn bất thường, nàng không muốn lại bị tổn thương.

"Thuốc tránh thai của tôi đâu?"

"Không nên tiếp tục uống thứ này, không tốt cho sức khỏe của em" Hoắc Thiên Kinh thấp giọng nói.

Thân thể của Úc Noãn Tâm run lên: *"Tôi không muốn mang thai!"*

"Tại sao lại không muốn? Ngay cả người của em cũng là của tôi, sinh con cho tôi cũng là việc thường tình!" Giọng nói của hắn bình tĩnh nghe không ra nửa điểm mất hứng.

"Anh..." Úc Noãn Tâm nhìn về phía hắn, vẻ chế nhạo của mắt càng ngày càng rõ: *"Làm tình nhân của anh còn phải chịu trách nhiệm sinh con cho anh sao? Vậy tôi xin hỏi anh những người đàn bà khác sinh cho anh mấy đứa rồi? Còn Ngụ Ngọc, sao không thấy cô ta có thai?"*

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, không giận mà lại cười, khẽ ngất gương mặt nàng một chút, nói: "*Bọn họ sao có thể giống em được, bọn họ... không có tư cách!*"

Úc Noãn Tâm nhú mày lại, vẻ lạnh lẽo lan tràn trong mắt.

"Anh cũng không có tư cách yêu cầu tôi sinh con cho anh!"

"Vậy sao?"

Hoắc Thiên Kinh nhướng mày cười cười, trên gương mặt tươi cười vẫn mơ hồ động vẻ nguy hiểm. Hắn kéo quần áo của nàng xuống làm lộ ra những vết tích ám muội trên da thịt trắng nõn: "*Những dấu vết trên người em đều thuộc về tôi, chỉ có tôi mới có thể đối với em như vậy, mà em cũng chỉ có thể mang thai con của tôi.*" Đột nhiên hắn thay đổi thái độ, hung dữ nhìn chằm chằm vào nàng: "*Nghe rõ chưa?*"

Ánh mắt của Úc Noãn Tâm dần dần trở nên lạnh lùng, nàng cũng nhìn hắn như vậy, vẫn nhìn hắn một hồi lâu mới gần từng tiếng một nói: "*Hoắc Thiên Kinh, tôi thật cảm thấy buồn thay cho anh!*" Giọng điệu của nàng tuy nhẹ nhàng nhưng rõ ràng lại tràn đầy vẻ châm chọc cùng khinh thường.

Vẻ lạnh lùng quật cường của nàng rơi vào mắt Hoắc Thiên Kinh, vậy mà hắn không giận, trái lại còn cười: "Thế cũng tốt, ít nhất có thể chứng minh hiện giờ em có cảm giác với tôi!"

"Anh..." Úc Noãn Tâm bị tức đến mức không nói nổi lời nào: "Thả tôi ra, tôi muốn đi ra ngoài."

"Ra ngoài? Thế này đi, cho em hai lựa chọn, thứ nhất là ngoan ngoãn ở tại chỗ này, thứ hai là cùng tôi trở về biệt thự Lâm Hải!"

"Anh điên rồi, anh không có quyền yêu cầu như thế! Tôi còn phải đóng phim! Tôi còn có một đồng công việc phải làm!"

Hoắc Thiên Kinh kéo bàn tay nhỏ nhắn của nàng, vừa nhẹ nhàng xoa bóp ngón tay cho nàng vừa nói: "*A, ừm không nhắc thì tôi sẽ quên mất, tôi đã sai người thông báo cho đoàn làm phim và người đại diện của em, mấy ngày nay em cần phải nghỉ ngơi cho tốt.*" Cho dù vẫn luôn ở nước ngoài công tác, nhưng tối hôm qua vừa nhìn thấy nàng thì hắn không khó để nhận thấy được vẻ mệt mỏi trong mắt nàng.

"*Hoắc Thiên Kinh, anh đừng quên, giữa tôi và anh chỉ có quan hệ thể xác, tất cả những thứ khác anh không được quản! Tôi phải đóng phim, muốn làm việc là tự do của tôi, anh dựa vào cái gì mà can thiệp?*" Úc Noãn Tâm rút tay về, nhìn hắn một cách không thể tin.

"*Chỉ bằng lúc đầu em cam tâm tình nguyện!*" Tính nhẫn nại của Hoắc Thiên Kinh dần dần bị ăn mòn. Bàn tay hắn bóp lấy cằm của nàng, trong mắt lóe ra vẻ thâm trầm không thể hiểu nổi: "*Mọi thứ của em đều thuộc về tôi. Tôi nói rồi, tôi mới là người đàn ông đầu tiên của em!*"

Úc Noãn Tâm sửng sốt, đôi mắt đẹp nổi lên vẻ mơ hồ, dường như là nghi hoặc, hoặc cũng là tự giễu. Sau một lúc lâu nàng mới vô lực cười lạnh một tiếng: "*Hoắc Thiên Kinh, tôi nghĩ là anh lầm rồi, anh không phải là người đàn ông thứ nhất của tôi, tôi tưởng lần đầu tiên anh muốn tôi anh đã biết sự thật này! Nhưng mà anh cũng không khác gì người đàn ông đã chiếm đoạt sự trong sạch của tôi, đều như nhau!*"

Trong giây lát trong mắt Hoắc Thiên Kinh có chút bi thương, lại bị che đậy rất khéo, giọng nói khàn khàn có chút chua xót: "*Bất kể là thế nào, hiện tại em là người đàn bà của tôi. Cho nên... không cần cố gắng dùng cái cơ đóng phim vụng về kia để ra ngoài. Muốn đi tìm Tà Lăng Thần sao? Đừng hòng!*"

Trong mắt Úc Noãn Tâm bùng bùng lửa giận.

"Ng ngoan ở bên cạnh tôi. Hắn có thể cho em cái gì tôi cũng có thể cho em cái đó. Thứ gì hắn không thể cho em tôi lại có thể cho em. Trước đây không phải chúng ta rất tốt sao?"

"Nếu như tôi kiên trì muốn đi ra ngoài thì sao?"

Hoắc Thiên Kinh nhướng mày nhìn nàng, làm như đột ngột hiểu ra điều gì, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, thấp giọng nói: "*Noãn của tôi vội vã ra ngoài như thế nhất định là muốn đi gặp ba mẹ phải không? Không sao, chờ chút nữa em ngoan ngoãn ăn cơm xong, tôi đưa em đi, được không?*"

Giọng nói có vẻ thương lượng những lại khiến Úc Noãn Tâm cả kinh, trong đôi mắt đẹp phần nộ hiện lên vẻ khó hiểu.

Hoắc Thiên Kinh chăm chú nhìn nàng, ánh mắt làm như rất nghiêm túc: "Có thể em còn không biết, tôi thật sự rất quan tâm đến bệnh tình của bác trai, cho nên... ngoại trừ mời một vị bác sĩ chữa trị, còn mời thêm hộ sĩ chuyên nghiệp!"

"Anh..." Úc Noãn Tâm lúc này mới phản ứng lại, nàng nhìn hắn, nhìn chằm chằm, hơi thở trở nên gấp gáp hỗn loạn...

"Điên rồi! Hoắc Thiên Kinh, anh điên rồi!" Sau đó nàng đột nhiên đứng dậy, thất tha thất thểu chạy ra cửa.

Sao hắn lại có lòng tốt như vậy? Những người mà hắn nói chẳng qua là dùng để kiểm chế sự an toàn của ba mẹ nàng, là công cụ để uy hiếp nàng đi vào khuôn khổ mà thôi.

"Em trở lại đây cho tôi!" Chưa kịp tới cửa nàng liền bị Hoắc Thiên Kinh kéo lấy. Hắn lập tức đặt nàng tại vách tường. Cánh tay rắn chắc giam cầm

nàng vào trong phạm vi chỉ thuộc về hắn.

Đôi mắt như chim ưng của hắn lóe ra vẻ hung dữ giống như một tia X quang có sức xuyên thấu cực mạnh.

Những tích tụ trong lòng Úc Noãn Tâm càng ngày càng nhiều, ánh mắt của nàng rốt cuộc dần dần trở nên mệt mỏi yếu đuối.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh muốn tôi thế nào đây?" Thân thể mệt mỏi rồi rốt cuộc không thể chịu nổi từ từ trượt xuống, cho đến khi bất lực ngồi trên mặt đất.

Hoắc Thiên Kinh nhếch miệng cười khô, sau đó hắn cũng ngồi xổm xuống, bàn tay yêu thương vuốt ve khuôn mặt nàng, nhẹ giọng nói: *"Rất đơn giản, chỉ cần toàn tâm toàn ý ở lại bên cạnh tôi."*

"Không phải tôi đã đáp ứng ở lại bên cạnh anh rồi sao? Tại sao còn phải làm như vậy?" Nước mắt của Úc Noãn Tâm rốt cuộc chảy xuống, ánh mắt vốn sung đỏ bây giờ càng trở nên hốc hác.

"Vậy chứng minh cho tôi xem!" Ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh lóe lên.

Nói cho cùng, chính là trong lòng hắn không có cảm giác an toàn. Cùng hắn ở một chỗ là do hắn ép buộc nàng, nàng luôn luôn lãnh đạm không thèm để ý đến hắn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi mà không chút lưu luyến. Hắn không nắm chắc, hắn ... chết tiệt... đối với nàng không nắm chắc.

Hắn chán ghét loại cảm giác không thể khống chế này. Chỉ có buộc chặt nàng, hắn mới có một chút cảm giác an toàn.

Tại sao lại như vậy? Ngay cả hắn cũng chán ghét chính mình hiện tại!

Úc Noãn Tâm chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn muốn nàng làm sao chứng minh đây?

Hoắc Thiên Kinh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, ngón tay thon dài cẩn thận lau nước mắt của nàng, thấp giọng nói: *"Rất đơn giản, sinh cho tôi một đứa con, tôi mới có thể hoàn toàn tin tưởng em!"*

Có con rồi, cho dù lòng của nàng vẫn ở chỗ Tả Lăng Thần cũng có thể giữ chân nàng, không thể đi đâu được.

Trong nháy mắt không khí đông cứng lại.

Yên lặng một lúc lâu, Úc Noãn Tâm mới từ trong sợ hãi giật mình phản ứng lại, cố gắng thốt ra một câu: *"Hoắc Thiên Kinh, anh quả nhiên là điên rồi!"*

Hắn lại có thể nghĩ ra biện pháp buồn cười như vậy, nàng còn muốn gỡ ra khúc mắc giữa hắn và Tả Lăng Thần, thực sự là quá buồn cười.

Sinh con sao? Con cái hắn là kết tinh của tình yêu mà không phải là sinh ra để cõng bỏ lòng nghi ngờ, hắn coi nàng là cái gì? Sao hắn có thể không có trách nhiệm như vậy?

"Tôi rất tỉnh táo!" Hắn lắc đầu, trên mặt vô cùng kiên quyết: *"Tôi muốn em sinh con cho tôi, nếu không đừng hòng đi đâu!"*

Úc Noãn Tâm nhìn hắn như nhìn người ngoài hành tinh.

"Em yêu Tả Lăng Thần cho nên muốn sinh con cho hắn sao?" Bàn tay của Hoắc Thiên Kinh vuốt ve gương mặt nàng, động tác cùng giọng nói đều nhẹ nhàng nhưng lại lộ ra vẻ không rét mà run.

Nàng hô hấp trở nên dồn dập: *"Không sai, tôi yêu anh ấy! Cho nên chỉ có anh ấy mới có tư cách làm cha của đứa trẻ!"*

"Nếu như tôi nhất định muốn em mang thai con của tôi thì sao?"

"Anh nằm mơ!"

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, không nói gì nữa, ôm chặt lấy nàng, đá cửa phòng ra, ném nàng lên giường, hung hăng nói: *"Em sẽ biết đó có phải là nằm mơ hay không!"*

Ký ức tối hôm qua chợt hiện lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, thân thể run rẩy: *"Anh còn muốn làm một lần nữa sao?"*

Lòng Hoắc Thiên Kinh nhói lên một cái, con người đen co lại như bị kim châm. Không sai, tối hôm qua hắn giống như là cảm thú, giống như đêm đó ba năm trước đây. Hắn chưa bao giờ biết thì ra trong cơ thể mình còn có mầm mống tàn ác như vậy. Ba năm trước là vô tình. Ba năm sau, tối hôm qua là cố ý, nhưng mà lỗi lầm này hắn tuyệt đối sẽ không tái phạm.

"Không, Noãn, tôi sẽ không làm tổn thương em nữa!" Như là độc thoại, hoặc là một lời hứa.

Úc Noãn Tâm kinh hãi nhìn hắn lấy ra một chiếc bình gì đó, trái tim hoảng sợ nhảy dựng lên. Thì ra hắn đã sớm chuẩn bị tất cả.

Bàn tay hắn nắm hai tay nàng giờ lên trên đầu. Hắn dùng ưu thế về thân thể đè lại không cho nàng giãy giụa, đưa tay cởi quần của nàng, hắn tách hai chân trắng nõn thon dài của nàng ra.

Úc Noãn Tâm đoán được hắn muốn làm gì, hốc mắt nàng đỏ bừng, không giãy giụa nữa: "*Hoắc Thiên Kinh, lẽ nào anh chỉ thích dùng cách này để có được đàn bà sao?*"

Lòng Hoắc Thiên Kinh đau đớn mãnh liệt. Bây giờ trong lòng nàng hắn đã trở nên hạ lưu dè tiện như vậy sao? Trước khi gặp được nàng, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ dùng thứ này. Trong mắt hắn chỉ có đàn ông vô dụng mới có thể dùng loại thủ đoạn ti tiện này để có được đàn bà. Vậy mà hiện tại... hắn cũng phải dùng thủ đoạn này mới có thể hoàn toàn khiến nàng đi vào khuôn khổ.

Hắn nở nụ cười cay đắng, đôi mắt hẹp nhìn nàng thâm trầm, nói một câu mà chính hắn cũng không thể hiểu được:

"Có lẽ là vậy, bởi vì chỉ có như vậy em mới có thể hoàn toàn thuộc về tôi!"

Nói xong, hắn mở chiếc bình trong suốt ra, một mùi thơm mê người xông vào mũi nàng.

Úc Noãn Tâm tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nước mắt từ khóe mắt nàng lại chảy xuống. Lòng Hoắc Thiên Kinh đau đớn như bị bỏng!

Chất lỏng lạnh lẽo khiến Úc Noãn Tâm theo bản năng co rúm lại. Nhưng ngay sau đó, một cảm giác nóng bỏng quen thuộc từ trong cơ thể nàng lan ra, nàng cảm giác rất rõ từ sâu trong cơ thể tuôn ra cảm giác khó có thể ức chế.

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng ở trên giường dần dần phát sinh biến đổi, ánh mắt thâm trầm lại nổi lên vẻ đau lòng cùng thương tiếc

Ngay lúc Úc Noãn Tâm hô hấp càng ngày nóng rực thì dưới lầu truyền đến tiếng đánh nhau. Hoắc Thiên Kinh nhíu mày, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Dưới lầu rất hỗn loạn. Thức ăn trên xe ăn sớm đã bị lật úp. Vị đầu bếp người Pháp sợ đến mức trốn ở sau ghế sofa, kinh hãi nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Tà Lăng Thần cùng sáu tên vệ sĩ đang đánh nhau, chỉ có điều rất dễ nhận ra anh ta đang thua cuộc. Tuy rằng anh tay rất lợi hại, nhưng dù sao đối mặt với anh cũng là sáu vệ sĩ bản lĩnh cao siêu, không lâu sau đó anh ta đã bị nắm chặt lại, trên người cũng bầm tím.

"Bóp bóp bóp" Hoắc Thiên Kinh đứng trên hành lang lầu hai nhìn xuống chứng kiến hết một màn này, không khỏi vỗ tay vài cái, sắc mặt sớm đã trở nên lạnh lùng cùng hung dữ vốn có, ánh mắt như kiếm sắc bén rơi vào người Tà Lăng Thần.

"Lăng Thần, thật sự là có bản lĩnh, vệ sĩ của tôi đều là huấn luyện đặc biệt, vậy mà phải điều động sáu người mới bắt được cậu!"

Nhìn sáu tên vệ sĩ dưới lầu, tuy nói là đã bắt được Tà Lăng Thần nhưng mỗi người đều có thương tích. Từng vết thương đều trở nên khó coi cùng xấu hổ.

"Hoắc Thiên Kinh, mày đã làm gì Noãn Tâm rồi?" Tà Lăng Thần căn bản không để ý vết thương của mình. Khuôn mặt sừng tím nhìn Hoắc Thiên Kinh, lớn tiếng quát.

Hôm nay anh ta tới đoàn làm phim mới biết Úc Noãn Tâm xin nghỉ, lòng lo lắng khôn nguôi liền chạy tới nhà nàng. Không ngờ lại nhìn thấy người của Hoắc Thiên Kinh canh giữ ở cửa. Lúc này, sau khi hắn nhìn thấy nút áo sơ mi của Hoắc Thiên Kinh bung ra cùng bộ dáng ngang tàng trên mặt hắn, lòng Tà Lăng Thần càng thêm bất an cùng phẫn nộ.

Đôi môi lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nhếch lên, nụ cười lạnh lùng mang theo vẻ châm chọc.

"Em họ, cậu phải hiểu rõ Úc Noãn Tâm bây giờ là người đàn bà của tôi, cho dù hiện giờ tôi giết cô ấy, cậu cũng không làm gì được!"

"Mày dám!" Tà Lăng Thần hung hăng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt như kiếm sắc bén: "Mày dám làm như vậy, tao nhất định không để yên cho mày!"

"Từ năm mày mười sáu tuổi, mày đã không để cho tao sống yên ổn!" Giọng nói lạnh lùng của Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nâng cao, vẻ hung ác trong mắt tăng nhanh: *"Mày cho là mày rất oan ức sao? Lẽ nào mày không biết người thực sự khổ sở không phải mày mà là tao sao? Loại người như mày không nên sống trên đời này!"*

Ánh mắt sắc bén của Tà Lăng Thần đột nhiên đau xót.

Hai tay Hoắc Thiên Kinh vịn vào lan can cầu thang, trong mắt cũng nổi lên vẻ đau đớn như Tà Lăng Thần, nhưng trong nháy mắt lại biến mất, giọng điệu thay đổi, trở nên vô cùng ám muội.

"Nhưng mà mày yên tâm, sao tao có thể nỡ giết Úc Noãn Tâm được? Trước khi tao chơi chán, tao sẽ không buông ra. Mày biết không? Người đàn bà của mày ở trên giường thật là rất phóng đảng, nàng thật là trời sinh..."

"Câm miệng! Hoắc Thiên Kinh, tên cầm thú này! Tao hận không thể giết mày ngay bây giờ!" Trong mắt của Tà Lăng Thần tràn ngập vẻ khát máu.

"Giết tao?"

Hoắc Thiên Kinh cười ha hả, nhưng khi nhìn về phía Tả Lăng Thần thì ánh mắt lại cực kỳ tàn nhẫn: "Không sai, lúc trước mày nên giết tao. Tao thực sự không nghĩ ra vì sao mày lại mềm lòng như vậy. Đã giết một người rồi thì nhân tiện giết luôn người thứ hai là được!"

"Hoắc Thiên Kinh, hãy bớt nói nhảm đi! Mày muốn như thế nào mới chịu buông tha Noãn Tâm?" Tả Lăng Thần lớn tiếng quát: "*Mày chẳng qua là muốn lợi dụng Noãn Tâm để đả kích tao. Vậy được, tao tùy mày xử lí. Chỉ cần mày buông tha cho Noãn Tâm, cho dù bây giờ mày giết tao, tao cũng không oán một lời!*"

Hoắc Thiên Kinh nhủ mày một cái, giống như là nghe được một câu chuyện cười, nhìn anh ta: "*Thật sự là hiếm thấy, mày lại vì một người đàn bà mà mặc cho người róc thịt. Chắc chắn, điều kiện của mày thật sự là khiến cho tao động tâm. Nếu như là trước đây tao nhất định sẽ đáp ứng mày, nhưng mà...*" Giọng điệu của hắn đột nhiên thay đổi, cười lạnh: "Hiện giờ tao thấy có hứng thú với Úc Noãn Tâm hơn cả mày!"

"Hoắc Thiên Kinh, mày ... "

"Muốn biết Noãn Tâm của mày như thế nào sao? Đợi chút..." Về lạnh lẽo trong mắt Hoắc Thiên Kinh lại tăng lên, khóe miệng nở một nụ cười nhạt đáng sợ. Hắn đi vào trong phòng, không lâu sau lại đi ra, trong lòng ôm Úc Noãn Tâm.

Chỉ thấy ánh mắt nàng dần dần yêu kiều mềm mại, gò má ửng hồng một cách đáng ngờ. Nàng vô lực dựa vào lòng Hoắc Thiên Kinh, hình như là muốn kiềm chế thứ gì đó nhưng lại không tự chủ được mà tựa sát hẳn.

"Noãn Tâm, Noãn Tâm..." Tả Lăng Thần thấy thế, đau lòng gọi nàng, gắng sức muốn bước người lên lại bị mấy vệ sĩ dè chặt hơn.

"*Lăng Thần*" Úc Noãn Tâm đưa mắt nhìn về phía Tả Lăng Thần ở dưới lầu, trong mắt hiện lên một chút lý trí, nhưng vì bàn tay nóng hổi của Hoắc Thiên Kinh vuốt ve phía sau lưng mà không ức chế được, ngâm lên một tiếng.

"Noãn Tâm?" Tả Lăng Thần thấy thế, trái tim đột nhiên ngừng một nhịp. Lúc này mới ý thức được Hoắc Thiên Kinh làm gì với Úc Noãn Tâm. "*Hoắc Thiên Kinh, tên khốn nạn này! Mày không ngờ lại làm ra loại chuyện này với cô ấy!*"

Hoắc Thiên Kinh dường như không thêm đề ý đến sự chất vấn cùng phần nộ của Tả Lăng Thần, ngược lại nhìn về phía Úc Noãn Tâm ở trong lòng. Khuôn mặt anh tuần cúi xuống, môi rơi vào đôi môi nóng bỏng của nàng, ra sức cướp đoạt mùi hương thuộc về nàng.

"*Ưm*" Úc Noãn Tâm khó nhịn mà vận vẹo thân thể. Cảm giác toàn thân nóng như muốn bốc cháy. Sâu trong cơ thể ngứa ngáy lạ thường, khát khao được một loại sức mạnh giữ lấy thật chặt.

Nàng biết, người ở dưới lầu chính là Tả Lăng Thần nhưng nàng không thể không chế được mình.

"Noãn Tâm..." Tả Lăng Thần đột nhiên mạnh mẽ vùng vẫy thoát được. Sức lực mạnh đến nỗi khiến bọn vệ sĩ lao đảo một cái. Anh ta đi về phía cầu thang, nhưng còn chưa kịp lên lầu, một gã vệ sĩ đã nhấc một vật nặng gì đó đập xuống lưng anh.

"*Á...*" Tả Lăng Thần trúng phải một đòn nghiêm trọng, thân thể nhoáng lên một cái lại bị vệ sĩ dè lại.

"*Lăng Thần*" Úc Noãn Tâm giãy giụa muốn thoát khỏi sự ôm ấp của Hoắc Thiên Kinh, nhưng bởi vì cọ xát mà nguồn nhiệt trong cơ thể càng không chế lý trí của nàng.

"Noãn Tâm" sức lực của Tả Lăng Thần trở nên suy yếu, hơn nữa bởi vì bị thương, anh ta chỉ có thể trở mắt nhìn Úc Noãn Tâm.

"*Thật sự là vô cùng cảm động.*" Ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh càng thêm lạnh lẽo.

Hắn từ phía sau ôm lấy Úc Noãn Tâm, hơi thở nóng bỏng rơi vào bên tai nàng, cố ý để cho Tả Lăng Thần nghe thấy, ở bên tai nàng cọ xát:

"Noãn, nói cho tôi biết, em muốn mang thai con của ai, hả?" Nói xong, bàn tay vuốt ve trên chốc thân thể nàng, lập tức thành công khiến sự mất cảm của cơ thể nàng càng thêm mãnh liệt, lại khéo léo không để cho người thứ ba thấy được.

Muốn sinh con cho Tả Lăng Thần? Kiếp sau cũng không thể!

Bộ ngực của Úc Noãn Tâm hô hấp dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rất thỏa mãn, đáy mắt của Hoắc Thiên Kinh dần dần thay đổi, u ám lạ thường.

"*Ưm, tôi, tôi*" Úc Noãn Tâm căn bản không thể không chế được khát vọng của thân thể, ánh mắt xót xa nhìn Tả Lăng Thần, âm thanh lộ ra vẻ nức nở nghẹn ngào.

"Noãn Tâm..." Thân thể Tả Lăng Thần kịch liệt run rẩy. Anh ta chưa bao giờ thấy hận mình như giờ phút này! Giống như là khi anh biết Hoắc Thiên Kinh là người đã chiếm đoạt Úc Noãn Tâm ba năm trước đó vậy.

Dường như Hoắc Thiên Kinh bất mãn với việc hai người họ đối mặt nhau, đột nhiên đem thân thể mềm mại như nước của Úc Noãn Tâm quay lại, bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp bộ ngực của nàng cách lớp vải mềm mại.

"Mang thai con của tôi, không được sao?" Giọng nói của hắn trầm thấp, tràn ngập vẻ mê hoặc, như là một thỉnh cầu, lại như là mệnh lệnh.

"Noãn Tâm! Em tỉnh táo một chút! Úc Noãn Tâm!" Tả Lăng Thần cảm thấy từng con một mỗi cùng choáng váng, dùng hết sức gọi nàng.

Úc Noãn Tâm muốn quay đầu nhìn về phía Tả Lăng Thần. Đáng tiếc dưới sự trêu chọc thành thạo của Hoắc Thiên Kinh, tác dụng của thuốc trên người nàng càng thêm mạnh mẽ. Cuối cùng, dục vọng thật lớn kia vùi lấp tất cả lý trí còn sót lại của nàng, nàng ưỡn ngực nghênh đón bàn tay của hắn, cảm giác được bên kia cũng cần được hắn vỗ về.

Dường như Hoắc Thiên Kinh cũng cảm nhận được, hắn cúi đầu ngậm lấy ngực nàng khe khẽ cắn cắn khiến cho cơ thể nàng không ngừng run rẩy.

"Noãn, thích được tôi chiếm đoạt không?" Hắn nhìn vào đôi mắt đẹp đầy tình dục khó nhìn của nàng, cảm xúc mềm mại mịn màng trong bàn tay khiến hắn không muốn buông ra.

"Thích, thích" Thuốc phát tác khiến cho nàng nói mà không nghĩ. Nàng không cam lòng uốn éo vặn vẹo, dường như khát khao nhận được nhiều hơn.

"Chính miệng nói với hắn, người mà em thích là tôi, em mong muốn mang thai con của tôi!" Hoắc Thiên Kinh đem nàng hướng về phía Tả Lăng Thần một lần nữa, âm thanh mê hoặc lại mang theo mệnh lệnh, bàn tay lại dẫn dắt nàng không buông tha.

Sự vật trước mắt Tả Lăng Thần càng ngày càng không rõ, lòng vừa sốt ruột vừa đau đớn: "Noãn Tâm, em tỉnh táo một chút! Anh là Lăng Thần đây, rời khỏi hắn đi!" Anh ta chịu đựng đau đớn trên người mà gãy gập, muốn đánh thức nàng.

Nhục nhả, tui thân cùng khoái cảm không ngừng bốc lên trong cơ thể hành hạ Úc Noãn Tâm. Nhất là lồng ngực rắn chắc của đàn ông ở phía sau khiến nàng bị dẫn dắt sắp điên lên.

"Em muốn chính là anh ta. Em, em mong muốn có con với anh ta." Nàng vừa hưởng thụ khoái cảm không ngừng khi cùng hắn cọ xát, vừa chảy nước mắt nói.

"Noãn Tâm..." lòng Tả Lăng Thần giống như bị một bàn tay xé nát hoàn toàn. Đột nhiên hắn quay đầu về phía Hoắc Thiên Kinh, khản cả giọng mà quát: "Hoắc Thiên Kinh, mày dẫn dắt tao được rồi, sao còn muốn dẫn dắt Noãn Tâm như vậy? Như vậy có khác gì giết cô ấy! Tại sao mày lại đối với Noãn Tâm như vậy?"

Anh thực sự đã coi nhẹ oán hận trong lòng Hoắc Thiên Kinh. Anh vốn cho rằng Hoắc Thiên Kinh đối với Noãn Tâm cũng giống như với Phương Nhan, cùng lắm thì ném đi như quần áo. Không ngờ tới hắn lại hành hạ Noãn Tâm như vậy!

Hoắc Thiên Kinh cười thỏa mãn, nhìn về phía Tả Lăng Thần, rồi lại cắn cắn vành tai của Úc Noãn Tâm: "Tiểu yêu tinh, tôi là ai?"

"Hoắc Thiên Kinh."

Lập tức, thân thể của nàng bị Hoắc Thiên Kinh ôm lấy. Trước khi đi vào phòng ngủ hắn lạnh lùng nói với Tả Lăng Thần một câu: "Cách trả thù sáng khoái nhất chính là làm cho đàn bà của mày mang thai con của tao!"

"Phịch." – Cửa phòng ngủ bị đóng lại.

Không lâu sau, bên trong liên truyền đến tiếng thở gấp gấp ý loạn tình mê của phụ nữ cùng tiếng gầm nhẹ của đàn ông. Hai loại âm thanh hợp lại một chỗ đánh mạnh vào ngực Tả Lăng Thần.

"Noãn Tâm...Phốc..." Tả Lăng Thần bị lửa giận công tâm, phun ra một ngụm máu, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: – Nhọt nhọt

Mọi thứ đều yên ổn trở lại, bầu không khí cũng yên ắng, người và đồ vật trong phòng khách hỗn loạn dưới lâu đều đã bị thuộc hạ đắc lực của Hoắc Thiên Kinh xử lý xong, cả biệt thự yên lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trước cửa sổ sát mặt đất, tấm rèm lụa nhẹ nhàng bay theo gió, những cánh hoa quỳnh trắng muốt như tuyết rụng là tả, những cánh hoa xinh đẹp mang theo từng đợt hương thơm tươi mát cùng với màu tím nhạt của rèm lụa nhẹ nhàng bay vào phòng, trên tấm thảm mềm mại chứa đầy cánh hoa quỳnh tạo thành một mảng trắng muốt.

Chiếc kính thủy tinh trong suốt phản chiếu gương mặt gần như trắng bệch của Úc Noãn Tâm, đôi môi vẫn luôn đỏ mọng cũng trở nên nhợt nhạt cùng khô héo không có chút huyết sắc, đôi mắt đẹp không hề chớp nhìn về phía xa xa, xuyên qua đồng hoa quỳnh rơi rụng, nhưng nhìn kỹ lại không hề có tiêu điểm.

Nàng giống như một con búp bê thủy tinh không hề có chút sức sống dựa vào cửa sổ sát mặt đất, Hoắc Thiên Kinh tra tấn nàng gần như suốt một ngày một đêm rồi cuộc cũng thỏa mãn rồi đi nhưng lại an bài bọn cận vệ canh giữ ở ngoài cửa, không cho nàng ra ngoài một bước.

Trong mơ hồ, nàng nhớ lại càng ngày càng nhiều chuyện, cho đến khi ánh trăng như nước cùng với hoa rơi tiến vào, nàng đều nhớ lại từng chút từng chút của một ngày một đêm này, thậm chí... đôi mắt gần như tuyệt vọng của Lăng Thần, ánh mắt bất lực ấy đánh mạnh vào lòng nàng, mỗi khi nhớ lại, lòng của nàng liền đau muốn chết.

Từ giây phút Hoắc Thiên Kinh làm trò trước mặt Lăng Thần ôm nàng vào phòng, từ khoảnh khắc đó nàng còn có tư cách gì mà ước mong xa vời nữa, từ nay về sau, lòng của nàng đã chết, cũng sẽ không đẩy lên bất cứ ngọn sóng gì nữa.

Tất cả những điều này không phải là Hoắc Thiên Kinh muốn thấy hay sao? Hắn dùng phương thức tàn nhẫn này để bóp chết hy vọng của nàng, tự do của nàng, thậm chí là... tự tồn của nàng.

Nàng vốn tưởng rằng mình sẽ đau lòng, thậm chí từ khi Hoắc Thiên Kinh mặc quần áo rồi đi, ít nhất nàng nên khóc một trận, thế nhưng... nàng lại đau đớn phát hiện bản thân mình ngay cả nước mắt cũng không chảy, thì ra, nước mắt không thể rơi cũng có thể khô cạn, còn lại cũng chỉ là trống rỗng, loại trống rỗng này vây chặt lấy nàng từ ánh mắt đến trái tim, tất cả đều tan nát.

Ngón tay mảnh khảnh vô thức sờ lên bụng, lời nói lạnh lẽo mà ám muội của Hoắc Thiên Kinh vẫn cứ quanh quẩn bên tai giống như mạng nhện cứ từng vòng từng vòng vây lấy nàng.

Dường như Hoắc Thiên Kinh cũng không nói đùa, hắn thực sự muốn nàng mang thai con của hắn, lần này miệt mài suốt một ngày một đêm, nói không chừng trong bụng của nàng đã bắt đầu có thai.

Rốt cục Úc Noãn Tâm cũng có phản ứng, dần dần, ánh mắt trống rỗng đột nhiên chấn động một cái, hô hấp từ từ dồn dập gấp gáp...

Hiện tại... nói không chừng nàng thực sự đã mang thai con của Hoắc Thiên Kinh!

Không...

Rồi đột nhiên nàng đứng lên, giống như một người điên bắt đầu đập cái này, quăng cái kia, hét lớn lên, thậm chí bất chấp tất cả đập mạnh cơ thể mình vào những chỗ có góc cạnh. Tất cả những thứ có thể đập được nàng đều đập vỡ hết, thậm chí bàn chân trần bị mảnh vỡ thủy tinh cắt bị thương nhưng nàng cũng không cảm thấy đau chút nào cả, nỗi đau trên cơ thể thì có là gì? Giờ này phút này, ngay cả sự đau lòng cũng đang dần biến mất, nói chi là thân thể?

Tiếng động trong phòng làm kinh động đến bọn cận vệ vẫn đang gác ngoài cửa, cửa phòng ngủ bị phá ra, khi nhìn thấy hành động đáng sợ của Úc Noãn Tâm thì bọn cận vệ hết sức kinh hãi, lập tức muốn tiến lên kiềm chế nàng.

"Cút! Đều cút ngay!" Ánh mắt của Úc Noãn Tâm đều đỏ hoe, thấy bọn họ còn muốn tiến lên, nàng lui đến cửa sổ, hét bọn họ đến khản cả giọng...

"Các người còn dám tiến lên, tôi sẽ từ nơi này nhảy xuống dưới!"

Gió đêm đột nhiên nổi lên làm rối mái tóc đen mềm mại của nàng, ánh mắt tuyệt vọng cùng kiên quyết từ trong mái tóc rối tung lộ ra, tỏa ra một vẻ khiến người khác phải dao động.

Bọn cận vệ đều dừng bước, nhìn thấy vậy không ai dám mạnh động tiến lên.

"Úc tiểu thư, chân của cô đang chảy máu, chúng tôi chỉ muốn xử lý vết thương dù cô một chút, nếu không sẽ nhiễm trùng!" Mờ miệng chính là Kiều – người vừa nhận được mệnh lệnh trông coi Úc Noãn Tâm, đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy cô gái này một cách gần gũi như vậy, không khỏi "lộp bộp" trong lòng một tiếng.

Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Úc Noãn Tâm, trong mắt nàng mang theo vẻ ưu thương nhân nhật, vẻ u buồn này chẳng những không làm giảm bớt sự xinh đẹp của nàng mà ngược lại càng khiến cho nàng xinh đẹp đến không thể tả, giống như là tiên nữ trong tranh, đôi mắt biết nói như một dòng suối trong vắt khiến cho đàn ông không đành lòng mà thương yêu.

Mà lần thứ hai, cũng chính là lúc này, đập vào mắt Kiều chính là hình ảnh Úc Noãn Tâm vô cùng tiêu tụy như vậy, đôi mắt trống rỗng tuyệt vọng khiến cho người ta kinh hãi, giống như một ngôi sao nhỏ âm thầm vô hồn bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió bay đi, cả người không có chút huyết sắc gần như trong suốt, giống như một con búp bê thủy tinh nát vụn từng bị người ta hung hăng chà đạp.

Tuy rằng kiếp sống cận vệ trường kỳ đã làm cho tình cảm gì đối với phụ nữ của hắn sớm đã chai sạn nhưng khi nhìn thấy Úc Noãn Tâm lúc này thì cũng không khỏi có chút lo lắng, ý nghĩ đầu tiên chính là... Hoắc tiên sinh thật sự điên rồi!

Chuyện xảy ra ban ngày hắn đã nghe nhóm cận vệ bị Tà Lăng Thần đã thương nói lại, từ lúc hắn đi theo bên cạnh Hoắc Thiên Kinh tới nay thì biết Hoắc Thiên Kinh là một người đàn ông thành đạt rất điềm tĩnh khiến người khác không thể đoán được, cho dù là đối mặt với biến cố lớn thế nào thì Hoắc Thiên Kinh vẫn giữ bộ dáng bình tĩnh, khả năng tự kiềm chế rất tốt, thế mà, cách đối xử với một phụ nữ như hôm nay, thậm chí dùng cận vệ tới trông giữ một người phụ nữ, loại hành vi này căn bản không phải là tác phong làm việc của Hoắc Thiên Kinh.

Sao có thể như vậy?

Úc Noãn Tâm nhận ra người cận vệ đang nói chuyện, nàng tuyệt vọng cười lớn, đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp tái nhợt giống như một đóa hoa tàn tạ, nàng vươn ngón tay thon dài chỉ thẳng vào Kiều...

"Không ngờ Hoắc Thiên Kinh lại phái cận vệ thân cận nhất của hắn tới trông giữ tôi! Thực sự là đáng thương! Các người đều là cùng một loại người! Là ma quỷ giết người không chớp mắt! Cút ngay! Cút ngay! Rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh đã cho người lợi ích gì? Người dĩ nhiên có thể vì loại người như vậy mà giết người phóng hỏa?"

"Úc tiểu thư..." Kiều thấy thân thể nàng lung lay sắp đổ trong gió đêm, rất muốn tiến lên nhưng rồi lại không dám manh động, vì vậy bèn thấp giọng khuyên nhủ: *"Xin cô bình tĩnh một chút, cô kích động như vậy sẽ làm bị thương chính mình..."*

"Cút! Tôi không muốn nhìn thấy các người! Đều cút hết cho tôi!" Ánh mắt Úc Noãn Tâm gần như điên cuồng, mái tóc dài bị gió thổi càng rối tung, gương mặt tái nhợt đầy cảm giận cùng tuyệt vọng.

"Úc tiểu thư..."

"Cút!"

"Úc..."

"Cút! Cút! Cút!" Úc Noãn Tâm hoàn toàn che tai lại, điên cuồng hét lớn, thân thể chỉ cần lùi ra sau một bước nữa sẽ từ cửa sổ ngã xuống.

Lòng của Kiều chợt khản trương

"Thông báo cho Hoắc tiên sinh biết!" Hắn nói với một tên vệ sỹ phía sau.

"Vâng!"

"Úc tiểu thư, vết thương của cô nếu không xử lý sẽ rất phiền phức." Kiều lo lắng nhìn bàn chân bị mảnh vỡ thủy tinh cắt bị thương của nàng.

"Cút..." Úc Noãn Tâm tiện tay cầm lấy một mảnh vỡ thủy tinh bên cạnh, hung hăng đặt tại động mạch cổ của mình, mảnh thủy tinh sắc bén cắt đứt da thịt mềm mại, máu tươi từ từ thẩm ra, chảy xuống.

Kiều cả kinh.

"Để cho tôi tới đi!" Một giọng nói nhẹ nhàng từ phía sau vang lên.

Kiều quay đầu lại, hơi sững sốt, một cô gái mặc quần jean áo thun trắng bị mấy tên vệ sỹ chặn lại ở ngoài cửa phòng ngủ, cô có khuôn mặt xinh đẹp như búp bê, vẻ mặt bình tĩnh không có chút sợ hãi nào.

Nhìn qua thì tuổi không lớn lắm, vì sao đối mặt với trường hợp này lại bình tĩnh như vậy?

"Để tôi đi vào, tôi có thể thuyết phục chị ấy!" Cô gái lại mở miệng, đôi mắt như hoa đào xinh đẹp lộ rõ vẻ kiên quyết.

Chân mày của Kiều hơi chau lại, hắn tiến lên quan sát cô, sắc mặt trong nháy mắt lại thờ ơ bình tĩnh: *"Thực xin lỗi, không có sự cho phép của Hoắc tiên sinh, ai cũng không thể tới gần Úc tiểu thư..."*

"Chị ấy đang chảy máu, anh cũng thấy đấy. Nếu như chị ấy có gì không hay xảy ra, trách nhiệm này anh có gánh được không?" Cô gái đứng mực cắt lời hắn, cô nhìn về phía hắn với vẻ mặt khiêu khích.

Kiều nhìn thoáng qua Úc Noãn Tâm, lại nhìn cô gái: *"Cô là ai?"*

Những cô gái bình thường không có khả năng thấy tình cảnh như vậy mà không sợ hãi, trừ phi cô ta không phải người bình thường, hoặc là cô sớm đã quen với những trường hợp như vậy.

Cô gái mở miệng, chậm rãi nói từng tiếng: *"Tôi là... Mạch Khê!"*

Kiều nghe xong, ánh mắt rõ ràng ngẩn ra, nhìn cô từ trên xuống dưới một lúc mới nhìn đến các vệ sỹ khác...

"Xuống phía dưới đi!"

Bọn vệ sỹ thấy thế, gật đầu lui ra ngoài.

"Mạch tiểu thư, Úc tiểu thư bèn giao cho cô rồi!" Kiều nói xong, bước ra ngoài.

Mạch Khê nặng nề thở ra một hơi, lập tức đóng cửa phòng, nhìn về phía Úc Noãn Tâm sắc mặt sớm đã tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ thương tiếc.

"Chị Noãn Tâm..." Cô vội vã bước tới: *"Em là Mạch Khê, chị sao rồi? Đừng làm em sợ!"*

"Mạch Khê" Bên môi Úc Noãn Tâm gọi lên một chút tươi cười bất lực, thân thể rớt cuộc cũng không chống đỡ được nữa, từ từ ngã xuống.

Mạch Khê cả kinh, lập tức đưa tay gắng sức ôm lấy nàng, cẩn thận dịu dàng cùng ngồi xuống thăm, lúc này máu trên người Úc Noãn Tâm dính lên người cô, màu đỏ sẫm đập vào mắt khiến nước mắt của cô cũng sắp rơi xuống.

"Chị Noãn Tâm, đưa mảnh thủy tinh trong tay cho em! Tại sao lại muốn tổn thương chính mình như vậy? Như vậy là rất ngốc có biết hay không?" Mạch Khê vừa nói vừa nhẹ nhàng mở tay của nàng ra.

Mảnh thủy tinh bị nàng lấy đi, trên đó cũng dính đầy máu.

"Chị Noãn Tâm" Ngón tay của Mạch Khê cũng đang run rẩy, không nói gì lập tức đi lấy hộp cứu thương, lấy băng gạc, nước sát trùng cùng tấm bông ra, cẩn thận từng li từng tí giúp nàng rửa vết thương trên người.

Khi nàng đưa tấm bông nhẹ nhàng chà tới ngón tay của Úc Noãn Tâm thì một giọt nước mắt đột nhiên chảy ra, dọc theo gương mặt cô rơi xuống lòng bàn tay của Úc Noãn Tâm. Nàng ngừng đầu nhìn đôi mắt vô hồn của Úc Noãn Tâm, nghẹn ngào nói: "Chị Noãn Tâm, hai tay của chị dùng để đàn dương cầm, ngón tay bị thương rồi làm sao có thể đàn dương cầm đây."

Cảm giác đau đớn cùng nóng bỏng trên tay khiến Úc Noãn Tâm hơi có chút phản ứng, ánh mắt nàng dừng lại ở đôi mắt đăm lẹ của Mạch Khê, giống như là bừng tỉnh, trong giọng nói yếu ớt mang theo một chút bi thương: "Mạch Khê, em khóc sao?"

Mạch Khê đau lòng nhìn nàng, trong mắt gần như tràn đầy nước mắt, cô nhìn Úc Noãn Tâm, chậm rãi nói từng tiếng: "Chị Noãn Tâm, không phải chị vẫn luôn kiên cường sao? Cho dù là gặp phải chuyện gì, bất kể là như thế nào cũng không thể đối xử với bản thân mình như vậy."

Rốt cuộc viên mắt của Úc Noãn Tâm cũng đã ướt, nàng tuyệt vọng nói: "Mạch Khê, nếu như em là chị, em nói cho chị biết phải làm như thế nào, chị còn phải làm sao nữa? Nếu như chỉ có một mình, khi không có hy vọng thì nhất định sẽ không thất vọng, đáng tiếc chị vẫn luôn muốn quá nhiều, thì ra tất cả đều vẫn muốn."

Ánh mắt của Mạch Khê tràn ngập thương tiếc cùng đau lòng, hơn nữa cô cũng hiểu rất rõ nỗi đau này.

"Chị Noãn Tâm, em biết Hoắc Thiên Kinh đã làm gì với chị, em hiểu rất rõ, tất cả đều rất rõ. Nếu như em là chị, em sẽ tiếp tục sống sót, cho dù cuối cùng phải chết đi, em cũng muốn tiếp tục sống."

"Vì sao?"

Úc Noãn Tâm nhìn về phía cô: "Vì sao lại tuyển chọn cách đau khổ như vậy? Hiện tại chị chỉ là một con chim nhỏ bị hãm cầm tù, muốn bay cũng không bay được, chỉ có thể nhìn bầu trời phía xa xa, tự do lại từng chút rời xa chị, thậm chí... tự tôn cũng không còn. Mạch Khê, em nói cho chị, chị như vậy có thể được coi là một người hoàn chỉnh sao? Cái gì chị cũng không thể lựa chọn, cái gì cũng không thể, ngay cả chết chị cũng do dự, không thể yên tâm thoải mái mà chết, bởi vì chị không thể lại làm chuyện có lỗi với ba mẹ chị."

Giọng nói của nàng như nghẹn ở cổ họng, nước mắt sớm đã khô cạn một lần nữa lại chảy xuống từ hốc mắt của nàng, từng giọt từng giọt rơi xuống hai má.

Mạch Khê nhẹ nhàng lau nước mắt của nàng, chậm rãi nói từng tiếng: "Bởi vì... chúng ta đều phải sống sót, hơn nữa còn phải sống cho thật tốt, như vậy mới có thể khiến người mà chị căm hận càng thêm đau khổ, hoặc là mới có cơ hội mạnh mẽ trả thù những người mà chị căm hận! Nếu như chị thật sự hận hân, vậy thì chị càng phải kiên cường, khiến cho hân giảm bớt sự đề phòng đối với chị, cuối cùng mới có cơ hội đâm hân một nhát trí mạng!"

Lời nói không hợp với tuổi tác của Mạch Khê khiến cơ thể Úc Noãn Tâm run lên, nàng nhìn về phía Mạch Khê, một lúc sau mới hỏi: "Mạch Khê, rốt cuộc em là ai? Tại sao lại nói ra những lời như vậy?"

Trong màn hoa quỳnh bay rơi xuống, ánh mắt của Mạch Khê kiên định mà ngạo nghễ, tuy hàm chứa nước mắt nhưng lại lộ ra vẻ trường thành cùng tang thương không phù hợp với tuổi tác.

Cô đem miếng băng gạc cuối cùng băng bó xong, nhìn vào mắt Úc Noãn Tâm nói: "Em là người như thế nào không quan trọng, quan trọng là em muốn nói cho chị biết, có lẽ còn có người có hoàn cảnh còn cam go hơn chị, điều đáng sợ nhất trên thế giới này không phải là mất đi tự do, mất đi tự tôn, những thứ này đều rất rẻ mạt, đáng sợ nhất chính là... khi chị tận mắt nhìn thấy người thân chết trước mặt chị mà chị lại bất lực không thể cứu họ, đó mới là điều thống khổ nhất!"

"Mạch Khê" Trong mắt Úc Noãn Tâm nổi lên vẻ không thể tin được, nàng nhìn Mạch Khê thật sâu, trong chớp mắt nàng nhìn thấy một chút bất lực trong mắt cô.

Chẳng lẽ...

"Chị Noãn Tâm, điều đã kích trí mạng nhất đối với người mà chị căm hận nhất chính là... khiến cho lòng hân đang lúc vui vẻ nhất... chết đi!" Ngón tay của Mạch Khê không khỏi siết chặt, ánh mắt trong trẻo lóe ra vẻ kiên quyết.

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, khiến cho lòng của hân chết đi khi đang vui vẻ nhất?

"Em biết rõ Hoắc Thiên Kinh đã làm gì với chị."

"Em biết rất rõ! Bọn hần là cùng một loại người."

Tuy rằng Mạch Khê không rõ nguyên nhân trong đó nhưng vừa rồi trở lại nhà, cô nhìn thấy bọn vệ sỹ ở ngoài cửa, ít nhiều hiểu được một chút, khi cô bước vào phòng khách, nhìn thấy mặt đất bừa bãi lộn xộn, cô càng thêm rõ ràng.

"Bọn họ?" Úc Noãn Tâm bắt lực nhìn về phía nàng hỏi: "Lôi Dận hần... có phải đã từng làm tổn thương em hay không?"

"Không quan trọng! Quan trọng là... chúng ta đều phải bảo vệ tốt chính mình, không phải sao?" Khóe môi Mạch Khê lộ vẻ thần nhiên nhưng lại không cách nào che lấp được vẻ đau đớn sâu sắc trong mắt.

Úc Noãn Tâm cười khổ: "Mạch Khê, vậy em nói cho chị biết, sau khi đau đớn qua đi thì sẽ như thế nào?"

"Sẽ kiên cường!" Mạch Khê nói với vẻ khẳng định.

Úc Noãn Tâm lắc đầu, tuyệt vọng lại lan tràn ra.

"Sẽ càng đau đớn!" Nàng thần nhiên nói: "Chị đã bị bức đến đường cùng, cũng không còn đường lui nữa, đối với chị mà nói, Hoắc Thiên Kinh quá mạnh mẽ."

"Chị Noãn Tâm, những điều mà em đã trải qua là nhiều hơn chứ không hề ít hơn chị, cho nên chị cần phải tin tưởng em!" Mạch Khê khoát tay lên vai nàng nói.

Dường như tay cô mang theo ngọn nguồn năng lượng khiến cho lòng Úc Noãn Tâm nổi lên một chút sức mạnh, nàng đưa tay chậm rãi sờ lên bụng, nhẹ nhàng nói: "Chị không thể có con với hần, Mạch Khê, em giúp chị, chỉ có em mới có thể giúp chị."

"Chị Noãn Tâm, chị muốn..."

Úc Noãn Tâm nhìn nàng: "Tuy rằng chị không biết thân phận thực sự của em nhưng xem ra bọn vệ sỹ của Hoắc Thiên Kinh cũng không có cách nào làm gì em, cho nên... bọn họ sẽ không lục soát người em. Mạch Khê, chị không thể có con với Hoắc Thiên Kinh, không thể, tuyệt đối không thể! Cho nên trước khi Hoắc Thiên Kinh về tới, chị phải xử lý tất cả!"

Mạch Khê suy nghĩ một chút, sau khi hít sâu một hơi, gật đầu đi ra ngoài.

Hoa quỳnh bay xuống, ánh trắng lên gương mặt của Úc Noãn Tâm, cánh hoa rơi tới tấp xuống trên người nàng, hai vè đẹp đối lập nhau – vè kinh dị do màu đỏ thẫm tạo thành cùng vè xinh đẹp do cánh hoa tạo thành dung hợp cùng một chỗ tạo nên một hình ảnh cực kỳ quỷ dị.

Mạch Khê đã nhanh chóng trở về.

"Chị Noãn Tâm, chị thực sự muốn uống loại thuốc này sao?"

Loại thuốc này khiến cô có chút lo lắng, thân thể Úc Noãn Tâm lúc này rất suy yếu, uống vào sẽ có tác dụng phụ hay không?

Úc Noãn Tâm giống như là thấy được cứu tinh, nhanh chóng đoạt lấy thuốc từ trong tay cô, kiên quyết mà nuốt vào.

"Chị Noãn Tâm..."

"Cảm ơn em, Mạch Khê, chị không sao" Đây cũng là lần đầu tiên Úc Noãn Tâm uống loại thuốc tránh thai khẩn cấp này, tuy cơ thể nàng đã rất suy nhược nhưng so với việc có thai, nàng tình nguyện như vậy.

Mạch Khê nhìn nàng lo lắng.

Ngoài cửa sổ sáng lên ánh đèn xe...

Úc Noãn Tâm theo bản năng nhìn xuống lầu... xe công vụ rất dài, thân xe bóng loáng, đáng vẻ sang trọng.

Hần liền đến nhanh như vậy, nàng cười nhạt, trái tim co thắt từng đợt, nàng luôn là một con rối bị hần nắm chặt trong tay, cho dù có giấy dựa thế nào cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của hần

"Chị Noãn Tâm, chị đừng sợ, em sẽ ở bên chị!" Sau khi Mạch Khê thấy nàng cười nhạt, vội vã nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bị thương của nàng, vẻ mặt kiên quyết nói.

Úc Noãn Tâm thờ ơ thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: "Mạch Khê, em nói rất đúng. Yên tâm đi, chị sẽ không coi thường mạng sống của mình! Chị nhất định sẽ sống tốt, tươi cười mà nhìn Hoắc Thiên Kinh khóc!"

Mạch Khê bị vẻ sắc bén trong mắt nàng làm cho khiếp sợ.

Trong hành lang truyền đến tiếng bước chân vững vàng của hắn, có thể nghe ra được bước chân nhanh và vội vàng.

Cửa phòng ngủ bị mở ra, cả mặt đất lộn xộn cùng băng gạc dính máu khiến ánh mắt của hắn ngẩn ra một chút, lập tức, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Úc Noãn Tâm.

Ngon đèn sáng trưng ngoài hành lang chiếu vào bóng dáng cao lớn của Hoắc Thiên Kinh, như một áp lực cực lớn, lộ ra vẻ nam tính mạnh mẽ.

Hắn không có tiến đến, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đờ đẫn của Úc Noãn Tâm, trong ngực bèn co rút đau đớn, lửa giận trước khi rời đi lập tức biến mất, giờ phút này hắn lại rất muốn kéo nàng vào lòng cẩn thận che chở, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đầy tuyệt vọng của nàng.

Là hắn buộc nàng quá chặt sao?

Không! Hắn chỉ muốn dùng cách này để giữ nàng lại bên cạnh, cho dù nàng muốn bay đi, hắn cũng sẽ không chút do dự mà bẻ gãy cánh của nàng! Hắn sẽ không buông tay, cho dù nàng hận hắn, hắn cũng tuyệt đối không buông tay!

Úc Noãn Tâm chậm rãi ngẩng đầu chống lại đôi mắt tâm tình bất định của hắn, nàng lại buồn cười phát hiện vẻ thương tiếc thoáng qua trong mắt hắn.

Thương tiếc?

Nàng đột nhiên cười nhạt, không chút sợ hãi mà đứng dậy, đôi mắt lạnh lùng mà tuyệt vọng vẫn cứ đối diện với ánh mắt của hắn.

Hoắc Thiên Kinh tiến lên một bước, lúc này Mạch Khê chắn ở trước mặt hắn, giọng điệu không vui nói: "*Anh còn muốn làm gì chị ấy?*"

"*Mạch Khê?*" Hoắc Thiên Kinh nhướn mày: "*Tôi quên mất, thì ra cô là hàng xóm của Noãn! Lôi Dận biết không?*"

Mạch Khê cười lạnh một tiếng: "*Đó là chuyện của tôi, anh không cần xen vào!*"

"*Noãn là người của tôi, chuyện của cô ấy cũng là chuyện của tôi, tôi nghĩ chuyện của tôi thì tiểu thư Mạch Khê cô cũng không cần xen vào!*" Hoắc Thiên Kinh nói xong bèn đẩy cô ra, không nói một lời đến gần Úc Noãn Tâm.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: – Chẩn đoán của bác sĩ

"*Theo tôi trở về.*"

Khẩu khí của Hoắc Thiên Kinh lại tốt đến không ngờ, giọng nói trầm thấp mang theo vẻ khuyên nhủ. Đôi mắt đen sâu thăm thẳm qua vết thương trên người nàng, chân mày vô thức chau lại, lộ ra vẻ đau lòng không hiểu nổi.

Giọng nói mềm nhẹ của hắn làm nàng bất ngờ. Nàng còn tưởng rằng hắn lại muốn nổi trận lôi đình, ít nhất sẽ không giống như bây giờ, cứ nhiên có thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện. Bất quá có lẽ sự bình tĩnh này chỉ là bình yên trước cơn bão.

Úc Noãn Tâm nhìn đôi giày da thủ công Italia bóng loáng của hắn, trầm ngâm suy nghĩ. Trở về? Cũng đúng, nàng chẳng qua chỉ là một món đồ chơi bị hắn nuôi dưỡng tại biệt thự Lâm Hải mà thôi. Mang nàng trở về lần nữa cũng chỉ là muốn thương tổn nàng.

"*Chị Noãn Tâm sẽ không theo anh trở về đâu. Anh nhìn xem anh đã làm gì với chị ấy? Nếu như tôi đến chậm một bước thì chị Noãn Tâm đã ngọc nát hương tan rồi!*" Mạch Khê tiến lên, kéo Úc Noãn Tâm về phía sau mình, ánh mắt phẫn uất nhìn hắn. "*Lẽ nào anh thực sự mong muốn giày vò chị ấy đến chết mới hài lòng sao?*"

Đôi mắt đen thẳm của Hoắc Thiên Kinh rõ ràng run rẩy trong giây lát, nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ hững hờ thường ngày. Hắn nhìn về phía Mạch Khê, không nói gì thêm, chỉ tiện tay nhấc điện thoại bấm một dãy số.

Tim Úc Noãn Tâm đập "*thình thịch*" vài tiếng, trong mắt Mạch Khê cũng tràn ngập sự cảnh giác.

"*Lôi Dận, bảo vật cưng của cậu cách xa người phụ nữ của tôi một chút!*" Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng nói vào điện thoại một câu ngắn gọn xong liền ngắt điện thoại.

"*Hoắc Thiên Kinh, anh thật dễ tiện!*" Sắc mặt Mạch Khê lập tức thay đổi.

"*Còn không đi?*" Hoắc Thiên Kinh không giận mà còn cười

" Anh..."

"Mạch Khê". Úc Noãn Tâm thấp giọng mở miệng, thanh âm như có như không, đủ thấy được sự mệt mỏi của nàng. "*Chị không sao, không cần lo cho chị.*"

"Nhưng, chị Noãn Tâm..."

"*Yên tâm, chị sẽ không ngốc như vậy nữa.*" Úc Noãn Tâm nhẹ giọng ngắt lời cô, ánh mắt tuyệt vọng lại lộ ra vẻ lo lắng cho cô. "*Xin lỗi, là chuyện của chị làm liên lụy tới em.*"

Mạch Khê lắc đầu, nàng không sợ. Từ khi gặp gỡ Úc Noãn Tâm, cô mới cảm thấy sự ấm áp trên đời này. Chỉ có người như bọn họ mới hiểu được trái tim của nhau.

Hoắc Thiên Kinh hơi nghiêng đầu...

"*Kiều....*"

Kiều lập tức bước lên gạt đầu, đi tới trước mặt Mạch Khê, lễ phép nói: "*Mạch Khê tiểu thư, xin mời!*"

Mạch Khê cảm giận không thôi mà nhìn Hoắc Thiên Kinh và Kiêu, lại nhìn Úc Noãn Tâm thật lâu, sau đó cắn răng rời đi.

Đáy mắt khô cạn của Úc Noãn Tâm nổi lên sự lo âu.

Đầu vai mảnh khảnh bị bàn tay của đàn ông nhẹ nhàng ôm lấy, ngữ khí trầm thấp thổi qua máng tai của nàng. "*Không cần lo lắng, Lôi Dận sẽ không làm tổn thương cô ta.*"

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn vào ánh mắt dịu dàng của hắn. Dần dần, sự chất vấn trong mắt chậm rãi biến mất tựa như lá rụng.

Sẽ không tổn thương? Nàng cũng rất muốn tin những lời này. Thế nhưng vừa nãy nàng vô tình nhìn thấy chỗ cổ áo của Mạch Khê có vết tích cực kỳ âm muội. Mặc dù cô ấy che giấu rất tốt, nhưng vẫn bị Úc Noãn Tâm thấy được.

Đây chính là điều mà họ gọi là... sẽ không tổn thương?

Trong mắt họ, rốt cuộc thế nào mới là thương tổn thật sự?

Như là thương tiếc cho Mạch Khê, hoặc là châm chọc chính mình, ánh mắt của nàng càng thêm tuyệt vọng.

Chiếc cảm nhюн bị tay của Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng nâng lên. Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Ánh mắt của hắn trở nên dịu dàng, rất dịu dàng. Thậm chí lộ ra một vẻ đau lòng.

"*Noãn, vì sao lại muốn thương tổn chính mình như thế? Tôi chỉ muốn em ở lại bên tôi mà thôi.*" Vết thương nhức nhối trên người nàng làm lòng hắn se thắt lại rất đau, rất đau. Giờ khắc này, hắn cảm thấy sâu trong đáy lòng bị hung hăng đập mạnh.

Úc Noãn Tâm không nói gì. Nàng tựa như một con búp bê thủy tinh tùy ý hắn đụng chạm. Ánh mắt như hoa mùa hạ héo úa trong mùa đông rét mướt.

Thấy nàng không nói gì, Hoắc Thiên Kinh thở dài một hơi, đem nàng ôm vào lòng. Chiếc cảm đặt nhẹ trên đỉnh đầu nàng, hít sâu mùi hương thơm ngát của nàng, khẽ lầm bầm: "*Noãn, lần sau đừng chọc giận tôi nữa, tôi không muốn tổn thương em. Thực sự tôi chỉ muốn...*"

Giọng của hắn im bặt. Ngay sau đó, thân thể to lớn đột nhiên trở nên cứng đờ...

Về mặt vốn dịu dàng cũng lập tức trở nên khó coi.

Úc Noãn Tâm bị hắn ôm trong lòng, rõ ràng cảm giác được sự thay đổi của cơ thể hắn. Nàng yên lặng ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt của hắn...

Trên thảm, hộp thuốc tránh thai khẩn cấp trống rỗng.

Khóe môi nàng từ từ cong lên, nhưng đầu lại nổi lên choáng váng.

"*Em thà uống loại thuốc này cũng không muốn có con với tôi sao?*" Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh trở nên sắc bén cùng không vui, hơi thở nguy hiểm quen thuộc lại ập tới. "*Cô gái đáng chết, chẳng lẽ em không biết thuốc tránh thai không thể tránh thai trăm phần trăm sao?*"

"*Tôi không cần anh nhắc nhở chuyện này, tôi sẽ không sinh con cho anh.*" Rốt cuộc Úc Noãn Tâm cũng mở miệng, giọng nói xa xăm.

Từng đợt choáng váng kéo tới, nàng mở mắt, chống lại đôi mắt dần dần nguy hiểm kia, cố nén cảm giác buồn nôn. Sắc mặt giờ khắc này tái nhợt vô lực tựa như tờ giấy.

"*Em...*" Chân mày Hoắc Thiên Kinh lại chau lại, giọng nói vang lên nhưng khi chứng kiến vẻ mặt nàng khó chịu, ánh mắt trở nên khẩn trương.

"*Rất khó chịu sao? Chúng ta đi khám bác sĩ.*" Hấn không đành lòng lại trách mắng nàng, dùng tay vòng lấy nàng, ánh mắt nổi lên vẻ sốt ruột mà xem xét nàng.

Úc Noãn Tâm quay mặt qua chỗ khác. Hấn thật là biết diễn trò, ngay cả diễn viên như nàng đều cảm thấy không bằng. Một giây trước, hấn còn hung hăng gần chết. Một giây sau, lại có thể bày ra vẻ dịu dàng. Đàn ông a! Cuối cùng thì nàng đã biết tại sao có rất nhiều phụ nữ dù chịu tổn thương cũng không ngừng có người sau nối tiếp người trước.

Dạ dày nổi lên từng trận co rút đau đớn, cảm giác nôn mửa ác liệt kéo tới lần nữa làm cho nàng không khỏi nhũn chặt lồng ngực.

Thấy thế, Hoắc Thiên Kinh càng sốt ruột, lập tức ôm lấy nàng, phân phó tài xế chạy tới bệnh viện.

Trong xe, Úc Noãn Tâm vô lực mà lùi vào phía bên kia.

"*Sau này... chớ có uống loại thuốc này nữa. Dù em có hận tôi như thế nào cũng được, không nên uống nữa!*" Nàng khó chịu làm Hoắc Thiên Kinh đau lòng khôn nguôi.

Vươn ngón tay thon dài muốn chạm vào gương mặt tái nhợt của nàng lại bị nàng tránh né... Tựa như đang tránh né dã thú khiến kẻ khác chán ghét.

"*Uống thứ này không tốt cho cơ thể phụ nữ.*"

Hấn giận dữ nhưng không hề không hạ giọng giải thích. Nàng cho là chứng kiến nàng phản ứng khó chịu sau khi dùng thuốc thì hấn sẽ dễ chịu sao? Chết tiệt! Hấn chưa bao giờ biết mình cũng có ngày ăn nói khấp nép như vậy.

Úc Noãn Tâm mệt mỏi mà đem tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không thèm để ý hấn nói gì.

Phản ứng của nàng giống như mang tính khiêu khích, Hoắc Thiên Kinh xanh mặt trừng nàng. Yên lặng cả nửa ngày rồi vẫn phải đầu hàng...

"*Đều là lỗi của tôi. Có chuyện gì thì cứ nói ra, đừng giữ trong lòng.*"

Lần đầu tiên trong đời, hấn ăn nói nhún nhường mà đi dỗ dành một cô gái. Nhẹ nhàng kéo nàng qua, không cho phép nàng cách xa hấn như vậy. "*Nhìn một chút, đến bác sĩ sẽ không khó như vậy nữa.*"

Lòng Úc Noãn Tâm buồn bực.

"*Noãn, tôi nên bắt em làm sao bây giờ.*" Hoắc Thiên Kinh nặng nề mà thở dài một hơi, cúi đầu hôn lên khóe mắt nàng, đau khổ lan tràn trong mắt.

"*Di Sara, cô ấy thế nào rồi?*"

Cau mày, Hoắc Thiên Kinh tìm đến Sara – bác sĩ tư nhân của mẹ mình làm kiểm tra toàn thân cho Úc Noãn Tâm. Thấy bà ấy đi ra phòng khám, lập tức tiến lên vội vã hỏi thăm.

Sara là một nữ bác sĩ uy tín. Khi Hoắc Thiên Kinh còn chưa ra đời đã phụ trách sức khỏe của Hoắc phu nhân, cho nên nhìn Hoắc Thiên Kinh từ nhỏ lớn lên. Mà bà cũng là người phụ nữ có được sự tôn kính hiếm có của Hoắc Thiên Kinh. Bởi vậy mỗi lần gặp mặt hấn đều tôn trọng gọi bà là dì.

Sara bỏ khẩu trang ra, vẻ mặt nhìn Hoắc Thiên Kinh có phần kỳ lạ. Hơn nửa ngày sau bà mới khẽ thở dài một hơi, nói: "*Thiên Kinh thiếu gia, cậu qua đây!*"

Hoắc Thiên Kinh sững sốt, lập tức đuổi theo bà vào phòng làm việc.

"*Cậu ngồi xuống!*" Về mặt Sara có chút kỳ lạ, chỉ chỉ cái ghế đối diện bàn làm việc.

Trong lòng Hoắc Thiên Kinh nổi lên một chút bất an, hấn không nói gì liền ngồi xuống, lập tức hỏi: "*Di Sara, rốt cuộc cô ấy thế nào?*"

Sara thờ dãi, sâu kín hỏi: "*Thiên Kinh thiếu gia, cậu đã gọi tôi một tiếng dì, vậy thành thực mà nói cho tôi biết, cậu đã làm gì với cô ấy?*"

"*Tôi...*" Hoắc Thiên Kinh – người vẫn luôn điềm tĩnh – nhất thời nghẹn lời.

"*Thế nào? Khó có thể mở miệng sao? Nếu đã biết sao còn làm ra loại chuyện này với một cô gái?*" Sắc mặt Sara hiển nhiên rất nghiêm túc. "*Đây là phim X-quang kiểm tra của Úc tiểu thư...*" Bà đứng dậy lấy phim X-quang trong cặp túi ra đặt dưới đèn chiếu.

Hoắc Thiên Kinh nhìn phim X-quang, hấn không học y, dĩ nhiên xem không hiểu nhưng cũng không khó phát hiện ra sắc mặt Sara càng thêm khó coi.

"*Di Sara, những tấm X-quang này có ý gì?*" Cũng chỉ có trước mặt vị bác sĩ này thì đáng vẻ kiêu ngạo của hấn mới giảm bớt một chút.

"*Trước khi nói đến kết quả, tôi muốn hỏi cậu, cậu cưỡng bạo người ta bao lâu?*" Sara chuyên nghiệp hỏi.

Tay Hoắc Thiên Kinh phiền muộn mà vô đầu bút tóc. "*Tôi không có! Cô ấy... cô ấy là nữ nhân của tôi. Là... bạn gái của tôi. Tôi... muốn cô ấy*

còn không được sao chứ?"

Bạn gái ?

Sara sững sốt, nhìn Hoắc Thiên Kinh như nhìn người ngoài hành tinh. Dường như vẻ không vui trên mặt cũng giảm đi một chút. Bà nhìn hấn lớn lên, tuy biết bên cạnh hấn có rất nhiều đàn bà nhưng chưa từng nghe nói hấn chính thức thừa nhận ai là bạn gái. Ngay cả vị hôn thê Phương Nhan của hấn, lúc theo đuổi cô ta trước đó cũng không xưng hô như vậy.

Lẽ nào... Hôn ước của hấn và Phương Nhan hủy bỏ là vì cô gái đang kiểm tra bên trong sao?

Đúng là Úc Noãn Tâm sao? Gần đây tin đồn giữa cô ta và hấn thực sự không ít.

Thiên Kinh... lần này nghiêm túc sao?

"Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi!" Sara tựa như một giáo viên chủ nhiệm.

Hoắc Thiên Kinh bắt đầu mất tự nhiên, hấn xấu hổ nói. *"Chắc là một ngày một đêm."*

Cái gì?

Sara tròn tròn hai mắt, không thể tin mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt sắc bén như có thể ăn thịt người. Bà luôn chủ trương nữ quyền nên dĩ nhiên ghét chuyện này đến tận xương tủy.

Hoắc Thiên Kinh bị bà nhìn khiến cả người không được tự nhiên. Hấn biết loại chuyện này, bà là bác sĩ nghe ra rất khó tiếp nhận. Muốn xét xử hấn thì lúc nào cũng được, bây giờ mau nói kết quả cho hấn được không. Hấn nôn nóng muốn chết rồi.

"Di Sara, , tôi cũng vì nhất thời tức giận nên mới như vậy, xin nói cho tôi biết rốt cuộc cô ấy thế nào rồi? Rất nghiêm trọng sao?"

"Dạ dày của cô ấy khó chịu cùng bị choáng đều là do tác dụng phụ của thuốc tránh thai gây nên. Bởi vì cơ thể của cô ấy suy kiệt trong thời gian dài, hơn nữa thiếu máu, dĩ nhiên không chịu nổi tác dụng của thuốc tránh thai. Về phần các vết thương bên ngoài đã xử lý kháng viêm rồi." Sara thân nhiên mà nói.

"Nhưng những tấm phim này..."

"Sở dĩ cho cậu xem những tấm phim này là muốn cậu biết những tổn thương mà hành vi của cậu gây ra cho cô ấy!"

Sara chỉ vào hai tấm phim trong đó nói. *"Vùng kín của Úc tiểu thư có dấu hiệu bị rách, cho nên mới có tơ máu chảy ra. Chẩn đoán sơ bộ là do hành vi cường bạo gây nên. Một lượng lớn tinh dịch trong tử cung gây nên phình tử cung, chỗ này cũng cần chậm rãi khôi phục. Còn có chỗ này..."* Bà gõ vào một tấm phim khác...

Về mặt Hoắc Thiên Kinh càng trở nên xấu hổ không thôi, không cần phải nói hấn cũng biết đó là hậu môn của phụ nữ.

"Cậu đã làm gì với cô ấy thì trong lòng nên rõ ràng nhất! Thiên Kinh thiếu gia, cậu là người trưởng thành rồi, chẳng lẽ không biết phương thức này đối với phụ nữ mà nói là xúc phạm sao? Ở đây cũng đã xuất hiện vết rách nhỏ. Nói tóm lại Úc Tiểu thư phải nghỉ ngơi ít nhất một tuần mới có thể phục hồi như cũ. Trong một tuần này, cô ấy không thể tiếp xúc bất kỳ hành vi tình dục nào!"

Sara nhú mày, cảnh cáo.

Hoắc Thiên Kinh cũng chau mày, đáy mắt lộ vẻ hối hận không nguôi. Hấn điên rồi sao? Dĩ nhiên tổn thương một cô gái thành như vậy. Cho dù là đêm đó ba năm trước đây, những thứ mà nàng chịu đựng cũng không thống khổ thế này?

Sara chăm chú nhìn vào hấn một lúc lâu, khi nhìn thấy ánh mắt của hấn thì sự không vui trong lòng có phần bình ổn. Thì ra hấn còn biết áy náy.

"Úc tiểu thư có thể nằm viện theo dõi, cũng có thể mời bác sĩ tư nhân chăm sóc. Thiên Kinh thiếu gia, cậu quyết định đi!"

Hoắc Thiên Kinh đứng dậy nói: *"Tôi sẽ không để cô ấy ở lại bệnh viện. Hôm nay tôi sẽ dẫn cô ấy về biệt thự Lâm Hải, cũng mời bác sĩ tư nhân nữa."*

Sara soi xét hấn từ trên xuống dưới một lần, rốt cuộc gật đầu, nói thâm ý: *"Đối xử tốt với người ta, nếu không mất đi cậu rồi sẽ hối hận."*

Trong lòng Hoắc Thiên Kinh nổi lên một chút buồn bực: *"Chẳng qua là tôi không muốn thấy cô ta chết đi như vậy. Cô ta chỉ là một công cụ trả thù mà thôi."*

"Thiên Kinh, cậu để tay lên ngực tự hỏi một chút xem, giữ Úc tiểu thư ở bên người thực sự chỉ vì Tà thiếu gia thôi sao?" Dù sao Sara cũng ở tại Hoắc gia một thời gian dài, ít nhiều biết đến việc giữa Hoắc gia và Tà gia.

Nếu thật là như vậy, sao hấn có thể trong tình thế cấp bách mà nói... cô ấy là bạn gái tôi?

Bạn bè thì có rất nhiều nghĩa nhưng hàm ý của bạn gái thì rõ ràng là một loại ám muội, lại là một loại thừa nhận!

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh lại khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày. "*Đi muốn nói gì?*"

Sara khẽ thở dài. "Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, có một số việc làm quá mức, kết quả chịu thiệt chỉ có thể là chính cậu. Cho dù cậu có nghi ngờ Tả Lăng Thần gia là hung thủ sát hại cha cậu thì phải có bằng chứng mới được! Ước tiêu thư là người vô tội. Tôi có thể nhìn ra được vị trí của cô ấy ở trong lòng cậu không giống với những phụ nữ khác. Ngay cả Phương Nhan – vị hôn thê của cậu cũng không thể chiếm giữ vị trí thứ nhất trong tim cậu, mà cô gái này... cô ấy hoàn toàn nắm bắt được trái tim cậu, một chút cũng không chừa!"

Câu nói cuối cùng, trên cơ bản là là gán từng câu từng chữ.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh xẹt qua một chút khác thường, lập tức vung tay lên, trên mặt toàn là buồn bực.

"*Được rồi, được rồi, tôi không biết đi đang nói gì. Tóm lại cô ấy không có việc gì là được, tôi mang cô ấy đi.*" Nói xong, xoay người sai bước đi ra.

Sara nhìn về phía bóng lưng hần dần dần biến mất, bất đắc dĩ mà lắc đầu. Đứa trẻ này, rốt cuộc tới khi nào mới có thể hoàn toàn hiểu rõ lòng mình đây.

Trong căn biệt thự cách điệu màu trắng, phòng ngủ tĩnh tế tràn ngập vẻ tao nhã nữ tính.

Khi Tả Lăng Thần tỉnh lại thì bên ngoài đã sớm tối mịt. Cây cọ cao lớn lay động xào xạc, cái bóng dài đặc trưng đưa trên kính thủy tinh. Cách đó không xa lóe lên một tia chớp, chiếu căn phòng tối mờ sáng lên như ban ngày.

Mí mắt khô khốc giật giật, thuận tiện thấy được cô gái dựa vào trên sofa bên cạnh giường. Dường như cô ta vẫn một mực chờ anh tỉnh lại. Trên chiếc bàn tinh xảo bên cạnh đặt một chén yến xào dường như đã nguội.

Anh nhìn chung quanh một vòng, lúc này mới có chút ý thức. Sao anh lại ở trong nhà Phương Nhan?

Cái trán đau nhức làm anh không nhận được đưa tay xoa xoa. Anh bất tỉnh sao? Anh còn nhớ rõ mình đang ở nhà Noãn Tâm.

Noãn Tâm

Trong đầu chợt hiện ra cảnh Hoắc Thiên Kinh làm trò cầm thú với Noãn Tâm ngay trước mặt anh! Vẻ bất lực của Noãn Tâm, nước mắt của Noãn Tâm!

Trái tim Tả Lăng Thần đột nhiên se thắt lại, bàn tay của anh cũng nắm chặt. Không để ý đến cơ thể đau đớn mà ngồi dậy, xuống giường, thất tha thất thểu đi về phía cửa.

Anh muốn tìm Noãn Tâm, muốn đi cứu Noãn Tâm! Hắn không thể để tên cầm thú kia tiếp tục chà đạp Noãn tâm nữa!

Tiếng động trong phòng làm Phương Nhan đang ngủ chập chờn bừng tỉnh. Cô mở mắt, khi nhìn thấy bóng dáng của Tả Lăng Thần, trong mắt cả kinh, lập tức tiến lên kéo anh ta lại...

"*Lăng Thần, anh tỉnh rồi à. Anh muốn làm gì?*"

"*Buông anh ra. Tìm Noãn Tâm, anh phải đi tìm Noãn Tâm!*" Tả Lăng Thần đẩy cô ra, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng không khó nhìn ra anh đã khôi phục sức lực.

Ánh mắt Phương Nhan hiện lên vẻ khổ sở, trực tiếp ngăn ở cửa, ngừng đầu nhìn anh nói: "*Lăng Thần, anh muốn như thế nào mới có thể hiểu rõ Noãn Tâm không thuộc về anh. Cho dù bây giờ anh đi ra ngoài, còn có thể có được Úc Noãn Tâm lần nữa sao? Hoắc Thiên Kinh sẽ không bỏ qua cho cô ấy.*"

Đôi mắt đẹp của Tả Lăng Thần sớm đã bị oán hận cùng đau khổ bao trùm. Anh đem ánh mắt rơi vào trên người Phương Nhan, hai tay đột nhiên hung hăng nắm bả vai cô, sức lực quá mạnh khiến cô không khỏi nhíu chặt mày.

"*Thế nào mà, ngay cả em cũng nói ra những lời thế này sao? Em là vị hôn thê của hắn, lẽ nào cho dù hắn có hủy bỏ hôn ước em cũng không có chút phản kháng nào sao? Lúc trước khi em rời khỏi anh thì nói như thế nào? Em nói hắn sẽ đối xử tốt với em, chắc chắn em sẽ hạnh phúc. Kết quả thì sao? Em nhìn bộ dạng hiện tại của mình đi, chỉ biết làm con rùa rụt đầu!*" Giọng của Tả Lăng Thần có vẻ khàn khàn, nhưng từng chữ đều tỏ ra tàn nhẫn.

Ánh mắt Phương Nhan dần dần âm trầm, hàng mi dài cụp xuống, giọng nói lộ ra vẻ cười khổ cùng bất đắc dĩ. "*Thế nào, anh nghĩ em có tư cách đi tranh sao? Ngay từ đầu, Hoắc Thiên Kinh đã không yêu em.*"

"*Cho nên anh càng không thể nhìn Noãn Tâm chịu khổ! Em là một bằng chứng sống, Noãn Tâm cũng sẽ giẫm vào vết xe đổ của em!*" Trên trán Tả Lăng Thần nổi gân xanh, ánh mắt lo lắng. "*Noãn Tâm đơn thuần như vậy, cô ấy không biết Hoắc Thiên Kinh rốt cuộc đáng sợ thế nào! Vì trả thù anh mà có thể làm bất cứ chuyện gì với Noãn Tâm. Chỉ cần nhìn thấy anh đau khổ thì sẽ thỏa mãn dục vọng biến thái của hắn!*"

Phương Nhan nghe xong, ngừng đầu, như là lẩm bẩm, hoặc như là thăm dò: "*Lẽ nào anh không nghĩ rằng... Thiên Kinh đã yêu Úc Noãn Tâm sao?*"

Chương 104: – Phương Nhan “lặng lẽ”

Sau khi Tà Lãng Thần nghe xong lời của cô, rõ ràng cơ thể anh tuần run lên một chút. Đôi mắt vốn vẫn dịu trong trẻo đột nhiên co rụt lại, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn thẳng vào Phương Nhan.

"Em nói cái gì?" Ngay cả giọng nói cũng lập tức lạnh đi rất nhiều.

Phương Nhan biết rõ sự không vui của anh, khóe môi nở một nụ cười khổ, từ tốn nói: "*Lãng Thần, em nghĩ không phải anh không nhận ra. Em ở bên cạnh Thiên Kinh nhiều năm như thế, chưa từng thấy qua anh ấy còn có thể có biểu tình như vậy. Ánh mắt mỗi khi anh ấy nhìn Úc Noãn Tâm rất khác biệt. Nó nóng bỏng như người tỉnh rồi lại tràn đầy vẻ chiếm hữu mạnh mẽ. Ngoài ra, trong mắt anh ấy còn có vẻ khấn trương chưa từng có. Điều này em chưa từng thấy qua...*"

"Đủ rồi!" Tà Lãng Thần bực bội vung tay lên một chút, ánh mắt lộ vẻ không vui. "*Đây chỉ là ảo tưởng của phụ nữ các người mà thôi. Rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh đối với Noãn Tâm thế nào thì anh là người rõ nhất!*"

"Không, anh vẫn chưa hiểu rõ!"

Phương Nhan lắc đầu. "*Lãng Thần, xin anh hãy bình tĩnh một chút mà nhìn cho rõ ràng! Có lẽ Hoắc Thiên Kinh muốn giữ Úc Noãn Tâm lại bên cạnh chỉ là vì trả thù anh, khiến anh càng thêm thống khổ. Nhưng rõ ràng em có thể cảm thụ được sự thay đổi trong tình cảm của anh ấy! Thiên Kinh làm việc vẫn luôn tuyệt tình, lại là người đàn ông đã nắm lấy cơ hội thì sẽ không buông tha. Nhưng lần này anh ấy chỉ đưa anh đang hôn mê tới chỗ em. Có thể suy ra, anh ấy hoàn toàn không muốn lấy mạng anh. Nói không chừng loại chuyện biến này đều là bởi vì Úc Noãn Tâm!*"

Tà Lãng Thần nghe xong, sau khi giật mình một chút liền cười lạnh: "*Hoắc Thiên Kinh chỉ là không muốn thấy anh chết dễ dàng như vậy mà thôi. Anh muốn giữ anh lại để tiếp tục chịu tội, tiếp tục tận mắt chứng kiến người đàn bà của mình bị anh chà đạp nhưng không biết làm gì!*"

Trong mắt Phương Nhan nổi lên một tầng sương mỏng, giống như sương mờ dưới tầng cây anh đào. Cô nhìn Tà Lãng Thần, nhẹ giọng hỏi: "*Vì sao anh không chịu chấp nhận sự thật? Như vậy chỉ làm anh càng thêm đau khổ.*"

"*Chấp nhận sự thật?*" Tà Lãng Thần nhìn Phương Nhan như nghe được câu chuyện thật tức cười, trán nổi lên nghi hoặc cùng chất vấn. "*Thế nào, em định chấp nhận sự thực sao? Cho dù hủy bỏ hôn ước cũng không hề gì? Anh không biết là em lại dễ dàng buông tay như thế.*"

Phương Nhan nghe xong, sắc mặt dần dần ảm đạm, sương mờ trong mắt tựa hồ càng thêm dày đặc, giống như một đóa hoa bị gió mưa vùi dập làm người ta thương tiếc. Bên môi lại hiện lên chua xót...

"*Không buông ra thì sao? Em có thể tranh được với Úc Noãn Tâm sao? Tuy rằng em xuất thân danh môn, nhưng cũng không cách nào so với Úc Noãn Tâm. Cô ta trời sinh đã có thể làm đàn ông mê muội. Anh cũng vậy, Hoắc Thiên Kinh cũng thế. Em nghĩ lần này Hoắc Thiên Kinh thật sự nghiêm túc. Bởi vì cho tới bây giờ em chưa từng thấy anh ta để tâm tới một người đàn bà như vậy. Dù cho là theo đuổi em lúc trước, mặc dù nhìn qua rất tích cực, nhưng trong mắt anh ta lại không thấy sự chân thành...*"

"*Phương Nhan...*"

"*Lãng Thần, về điểm ấy anh không thể nghi ngờ. Liệu nào anh có thể phủ nhận cảm giác ở bên Úc Noãn Tâm lúc trước sao? Em nghĩ lúc trước khi anh lựa chọn Úc Noãn Tâm chỉ là vì tìm được hình bóng của em...*" Rốt cục Phương Nhan cũng đem lời trong lòng nói ra, giọng nói hơi chua xót cùng ghen ghét.

"*Anh...*" Tà Lãng Thần nghẹn lời một lát, gương mặt anh tuần nổi lên vẻ xấu hổ. "*Phương Nhan, em nghe anh giải thích, anh chỉ là...*"

"*Lãng Thần, em hiểu, anh không cần giải thích với em cái gì cả.*"

Phương Nhan khẽ thở dài một hơi, trong mắt chưa chút nói. "*Lúc trước là em có lỗi với anh, là em thay lòng đổi dạ đi yêu thương Hoắc Thiên Kinh. Em biết thời gian đó anh rất đau khổ, đáng tiếc em bị tình yêu che mắt, hoàn toàn không nghĩ đến cảm thụ của anh. Sau này khi em biết anh mở rộng cửa lòng với một cô gái, em thực sự thật vui mừng. Thế nhưng không ngờ cái lần nọ chúng ta say rượu xảy ra quan hệ, anh đang ngủ vẫn gọi tên của em, em mới biết được, anh chẳng qua chỉ dùng cô gái đó trở thành thế thân của em... Cô gái đó là Úc Noãn Tâm phải không?"*

Tay của Tà Lãng Thần bất lực mà rơi từ tay nắm cửa xuống, trong mắt xẹt qua vẻ nhức nhối không hiểu nổi.

Phương Nhan kéo bàn tay của anh, nhẹ giọng nói: "*Em thực sự cho rằng anh sẽ vẫn như vậy, vẫn sẽ dùng cô ta làm thế thân của em. Nhưng lần đầu tiên khi em nhìn thấy anh và Úc Noãn Tâm ôm nhau trong bệnh viện, rốt cục em mới hiểu rõ, thì ra anh đã bắt tri bất giác yêu thương cô ta, hơn nữa dành cho cô ta toàn bộ tình cảm của anh.*" Giọng nói của cô mềm nhẹ nhưng lộ ra một tia cô đơn. "*Kỳ thực Thiên Kinh vẫn biết mấy*

năm nay chúng ta vẫn duy trì quan hệ với nhau như cũ. Nếu như đổi là Úc Noãn Tâm, chắc hẳn anh ta sẽ không bình tĩnh như thế."

Tà Lăng Thần rơi sâu vào trong đau khổ...

Phương Nhan nói không sai! Tất cả đều bị cô nói đúng!

Lúc trước khi Phương Nhan rời xa mình mà rơi vào lòng Hoắc Thiên Kinh, quả thật anh rất đau khổ. Dù sao cũng là bạn gái mình thay lòng đổi dạ, hơn nữa còn yêu anh họ của mình. Điều này đối với anh mà nói là si nhục cùng không thể tin nổi. Vì thế anh rất khó tin tưởng một người đàn bà nào nữa. Cho đến khi gặp gỡ Úc Noãn Tâm

Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Úc Noãn Tâm, đó là tại một bữa tiệc rượu do xí nghiệp tài trợ. Anh tham dự tiệc rượu với tư cách là tài trợ chi phí biểu diễn cho học viện nghệ thuật. Bắt đầu từ lúc Úc Noãn Tâm mặc váy trắng giản đơn xuất hiện trong mắt anh thì anh không thể dời mắt.

Anh tìm được hơi thở ấm áp của Phương Nhan trên người Úc Noãn Tâm. Nụ cười nhàn nhạt nở trên môi, tựa như đoá sen trắng vô cùng thanh khiết. Có điều... cô còn đẹp hơn cả Phương Nhan. Vẻ đẹp của cô không phải phạm tục mà tuyệt mỹ giống như dòng suối trong veo trên núi hoặc là hoa lan trong sơn cốc. Mặc dù cách xa cô, dường như cũng có thể ngửi được mùi hương thơm mát từ trên người cô. Nhất là đôi mắt đẹp của cô, trong trẻo nhưng chứa đựng lạnh lùng, càng thêm động lòng người.

Bắt đầu từ thời khắc đó, anh hoàn toàn say đắm, vì vậy liền theo đuổi cô, mãi đến rốt cục rước mỹ nhân về nhà như ý nguyện. Ngay từ đầu, anh cho rằng Úc Noãn Tâm chỉ là thể xác cho Phương Nhan, nhưng dần dần tình cảm của anh bắt đầu thay đổi, sụp đổ... Cuối cùng không thể giữ lòng.

Anh yêu Noãn Tâm, dùng hết toàn bộ sinh mệnh để yêu cô. Cho dù đối với Phương Nhan, anh cũng chưa từng để tâm như vậy.

Mất đi Phương Nhan, tuy rằng anh đau lòng, nhưng không bằng cảm thấy mất mát không chịu nổi.

Nhưng hiện tại anh mất đi Noãn Tâm, tựa như có người cứng rắn đem thân thể anh chém thành hai nửa. Cảm giác đau đớn khôn nguôi này thật sống không bằng chết, sống một ngày bằng một năm!

Ở trong lòng anh, Úc Noãn Tâm tựa như Thiên Sơn thánh nữ, trong lòng tự nhiên đối với nàng triu mến không thôi. Anh là một người đàn ông có sinh lý bình thường, nhưng mỗi khi ôm nàng đang tươi cười vào lòng, anh đều phải mạnh mẽ cảnh cáo mình trăm ngàn lần không nên chạm vào nàng. Anh không muốn gây cho nàng bất kì thương tổn gì, trừ phi chân chính đến ngày bước chân lên thảm hồng. Thuần khiết như nàng, nên đạt được tình yêu hoàn mỹ nhất, không phải sao?

Thế nhưng...

Anh thừa nhận mình chẳng qua chỉ là hiểu đầu không hiểu đuôi!

Sau một lần say rượu, anh cùng với Phương Nhan xảy ra quan hệ, từ đó về sau cũng không thể vãn hồi. Chuyện nam nữ thường là như thế, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai. Huống chi, anh vốn là người đàn ông đầu tiên của Phương Nhan. Ở đại học, trong lúc bọn họ mến nhau thì đã ăn vụng trái cấm, bắt quá lúc đó Lăng Thần nghĩ là nhu cầu bình thường của nam và nữ thôi.

Chỉ có điều anh không ngờ mình sẽ quý trọng một người phụ nữ như thế. Đối mặt với Úc Noãn Tâm, không phải anh không có dục vọng. Nàng có dung nhan tuyệt mỹ cùng dáng người rất đẹp khiến mọi người đàn ông phải điên cuồng. Nhưng anh thà là một Liễu Hạ Huệ, khiến cho nàng càng thêm an tâm ý lại vào mình.

Cho nên Phương Nhan lại thành bạn trên giường của anh. Nhiều năm qua, hai người bọn họ không hề yêu nhau nhưng vẫn còn duy trì loại quan hệ tế nhị này.

Có lẽ là thế sự vốn luôn luôn thay đổi.

Anh yêu Úc Noãn Tâm, nhưng không nỡ chạm vào nàng một chút.

Phương Nhan yêu Hoắc Thiên Kinh, rồi lại không thể kìm chế được khát vọng mà bò lên giường của anh!

Nghĩ tới đây, Tà Lăng Thần không khỏi cười khổ, thậm chí trong nụ cười mang theo một tia giễu cợt

Đến tận cùng duyên phận phải định nghĩa thế nào, anh thực sự không biết.

"Lăng Thần... Chúng ta hết thuốc chữa rồi, không phải sao?" Phương Nhan bước lên, nhẹ nhàng ôm thắt lưng anh, tựa đầu trên ngực anh nhẹ giọng nói.

Cô rất yêu Hoắc Thiên Kinh, đáng tiếc lại không cách nào cự tuyệt vui thích mà người đàn ông này mang lại cho cô. Nhưng cô biết...

Lời của Phương Nhan làm thân thể Tà Lăng Thần run lên, đôi mắt đen co rụt lại. *"Em nói cái gì?"*

"Không phải sao?"

Phương Nhan nở nụ cười có chút tự giễu, ngửa đầu nhìn anh, mái tóc dài cuộn sóng quyến rũ mà rơi trên cánh tay rắn chắc của anh. *"Em và anh đã*

định trước là giống nhau, chỉ có thể dựa vào thân thể lẫn nhau đến yêu người kia."

Nói xong, cô chủ động kiễng chân, đôi môi đỏ mọng mềm mại in lên đôi môi lạnh lẽo của anh. Chiếc lưỡi đình hương tỏa ra mùi thơm thoang thoảng mở ra bờ môi hơi mím lại của anh.

Có lẽ đàn bà là như vậy, thân thể sẽ không thể tự chủ được đối với người đàn ông đầu tiên của mình. Nếu đã hưởng qua, vĩnh viễn sẽ không quên. Cho dù muốn thoát đi cỡ nào, nhưng lòng vẫn không kim được như cũ...

Thân thể mềm mại đầy đặn trong lòng cùng hương thơm của đàn bà bên môi làm ánh mắt Tả Lăng Thần không khỏi đen lại. Sau một khắc, anh đẩy cô dựa vào tường, bàn tay cầm lấy cằm của cô. Ánh mắt sắc bén, lời nói cũng trở nên cực độ kiên quyết...

"Cho tới giờ anh vẫn không tin mọi chuyện đã được định trước!" Nói xong, anh cúi đầu xuống, điên cuồng mà áp vào môi cô

Không sai, anh sẽ không thua Hoắc Thiên Kinh. Noãn Tâm là của anh mới đúng!

Phương Nhan từ từ thở dốc, phối hợp với hơi thở ngày càng hỗn hển của Tả Lăng Thần. Bàn tay của anh chui vào quần áo của cô, trêu chọc thân thể đầy đặn của cô, khiến cho cô run run...

"Lăng Thần..." Hơi thở của Phương Nhan trở nên cực kỳ không vững vàng. Hai tay của cô ôm lấy anh cổ anh, để mặc môi anh đi xuống...

Cô yêu thật sâu thân thể người đàn ông này...

Giống như... Biết rõ hoa anh túc có độc nhưng khi con nghiện phát tác thì nhịn không được mà đi hít nó...

Không khí trở nên ám muội, thẳng đến khi Tả Lăng Thần không chút thương tiếc tiến vào, cô rớt cuộc phát ra âm thanh không thể kiềm chế...

Giờ khắc này, hai người quên toàn bộ bị thương, chỉ muốn thân thể được thoải mái.

Trên chiếc giường to lớn cực kỳ hỗn loạn, Phương Nhan quỳn rũ khôn nguôi dính sát vào người Tả Lăng Thần, tựa như lục bình trong nước tìm được chỗ đậu lại...

Hình dáng của người đàn bà đang thờ gấp dưới thân dần dần trở nên thay đổi...

Hình bóng người đàn bà trong đầu và người đàn bà trong lòng hợp lại làm một. Dường như anh nghe được âm thanh yêu kiều của Úc Noãn Tâm dưới thân mình, dường như thấy được đôi má đẹp không ngừng đỏ bừng xấu hổ của nàng...

Dục vọng trong mắt anh ngày càng mãnh liệt, động tác dưới thân cũng trở nên hết sức. Rốt cục tại khoảnh khắc sau cùng, cùng với tiếng rên rỉ của nữ nhân, anh gầm nhẹ một câu... *"Noãn Tâm"*.

Rốt cuộc nước mắt của Phương Nhan rơi xuống...

Thì ra là như thế...

Thời gian dài như vậy, tới nay, Tả Lăng Thần hiểu rõ được tình cảm của mình. Không ngờ ở trên giường, cuối cùng anh lại gọi tên người đàn bà khác...

Úc Noãn Tâm...

Vì sao? Vì sao tình yêu của tôi lại thua cô, ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng của tôi cũng thua cô.

Tròn một tuần, Úc Noãn Tâm đều bị Hoắc Thiên Kinh mạnh mẽ ép buộc ở lại biệt thự Lâm Hải, không cho ra ngoài, không cho đóng phim, không cho nhận quảng cáo. Thậm chí điện thoại di động đều bị hấn tịch thu. Hấn đưa ra lý do khá thuyết phục... tình dưỡng thân thể!

Sao nàng lại không biết mình chẳng qua chỉ là chính là thứ đồ độc chiếm của hấn mà thôi.

May mà những phần được biên tập của *"Vệ Tử Phu"* trước đó rất nhiều, nếu không thật là cho Ôn Dương leo cây.

Nàng thực sự không rõ Hoắc Thiên Kinh đang nghĩ gì. Đầu tư nhiều cho bộ phim, lại vì để nàng tịnh dưỡng thân thể mà ngừng quay một thời gian. Lẽ nào hấn không biết quay phim kéo dài một ngày sẽ hao phí tiền bạc một ngày sao?

Bất quá chỉ ít một tuần nay nàng không bị quấy rầy. Hoắc Thiên Kinh nghe bác sĩ nói xong, không hề đụng đến nàng. Kỳ thực cũng rất bình thường, một tuần nay trên cơ bản Hoắc Thiên Kinh rất ít về biệt thự Lâm Hải. Cho dù trở về cũng chỉ vài phút rồi vội vã đi ngay.

Hấn chưa bao giờ thiếu đàn bà, điểm ấy Úc Noãn Tâm sẽ không nghi ngờ gì.

Nói vậy, một tuần nay còn có người đàn bà khác bên người hấn sao? Tựa như ngày đó khi hấn trở về, rõ ràng nàng nghĩ thấy mùi thơm của đàn bà trên người hấn.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105: – Dưới tán hoa quỳnh

Nghĩ tới đây, ngực Úc Noãn Tâm lại có chút buồn bực, loại cảm giác không thoải mái khó hiểu này khiến nàng rất khó chịu, ngón tay trắng xanh nhẹ nhàng đề lên ngực, dường như làm vậy có thể xoa dịu đau đớn một chút.

"Úc tiểu thư, cô làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao?" Quân gia vẫn luôn đứng ở phía sau Úc Noãn Tâm, thấy nàng nhăn mày lại nên không khỏi lo lắng hỏi.

Bà ta đã làm ở biệt thự Lâm Hải rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên thấy Hoắc tiên sinh quan tâm một cô gái như vậy, lại để cho nàng ở lại đây lâu như vậy, cho nên tự nhiên bà ta không dám sơ suất.

Ngón tay trắng xanh nhẹ nhàng buông xuống, Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu, không nói gì thêm, chỉ ngẩng đầu nhìn những đóa hoa quỳnh tươi đẹp đang nở rộ trên không trung.

Nếu không phải vì cơ thể không được khỏe, hẳn là nàng cũng không có thời gian mà đi thưởng thức phong cảnh của biệt thự Lâm Hải.

Mấy ngày nay, nơi nàng ở nhiều nhất là dưới những cây hoa quỳnh này, không ngờ tại biệt thự Lâm Hải này nàng lại có thể nhìn thấy hoa quỳnh, những cánh hoa rơi là tả như tuyết giống như ở nhà trọ của nàng, làm tạm thời quên đi những thương tổn mà Hoắc Thiên Kinh gây ra cho nàng.

"Úc tiểu thư, chúng ta trở về phòng đi, nếu bị Hoắc tiên sinh nhìn thấy cô vừa hồi phục đã ngồi ở chỗ này, ngài ấy sẽ không vui, nói không chừng còn trách tôi không khuyên cô nghỉ ngơi cho tốt." Quân gia nhẹ giọng nói.

"Bà đi làm việc đi, không cần lo cho tôi, tôi rất thích ở đây..." Giọng của Úc Noãn Tâm như tơ liễu phát phơ trong không trung, theo những cánh hoa quỳnh cùng nhau rơi xuống.

Trên mặt quân gia hiện lên chút khó xử, khẽ thở dài một tiếng.

Hương thơm thoang thoang quanh quẩn trong hơi thở của nàng khiến cho trái tim lạnh đậm của nàng hiện lên chút ấm áp.

"Hoa quỳnh ở đây nở rất đẹp..." Nàng lẩm bẩm.

"Đúng vậy, Úc tiểu thư, trước khi hoa quỳnh được đưa tới, thợ trồng hoa đều cho rằng đất đai ở biệt thự Lâm Hải không thích hợp để trồng nó, không ngờ rằng nó lại sinh trưởng tốt như vậy." Quân gia tưởng rằng Úc Noãn Tâm đang nói với mình liền vội vã trả lời.

Úc Noãn Tâm nghe vậy bèn ngừng ra, rốt cuộc nàng quay đầu về phía quân gia, trong đôi mắt vẫn luôn lạnh đậm hàm chứa một chút nghi hoặc.

"Những cây hoa quỳnh này là mới trồng sao?"

Quân gia gật đầu "Đúng vậy, trước đây ở đây trồng rất nhiều loại hoa, không phải là hoa quỳnh, cũng không biết Hoắc tiên sinh làm sao, đột nhiên một ngày trở về sai người vận chuyển hoa quỳnh từ bên ngoài tới, còn cảnh cáo nhóm thợ trồng hoa phải cẩn thận chăm sóc, nếu hoa quỳnh không nở hoa thì thợ trồng hoa cũng có thể thu thập hành lý mà đi, thật không hiểu nổi ý nghĩ của Hoắc tiên sinh, trước giờ ngài ấy vẫn không quan tâm trong vườn hoa trồng hoa gì."

Sau khi Úc Noãn Tâm nghe được những lời này, trong lòng không hiểu sao run rẩy một chút...

Hắn trồng hoa quỳnh ở chỗ này là vì nhà trọ của nàng trồng hoa quỳnh sao?

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười cho ý nghĩ này của mình, chắc hẳn cũng chỉ là ý muốn nhất thời mà thôi, sao có thể làm ra những cử chỉ lãng mạn như vậy? Loại đàn ông như hắn căn bản sẽ không hiểu được làm cách nào để quan tâm người khác, có chăng chỉ là gây tổn thương vô hạn cho người khác mà thôi...

Những rung động không hiểu nổi trong lòng nàng dần dần nguội lạnh... Lại tiếp tục trầm lặng.

Nàng lại đưa tầm mắt nhìn đến những cánh hoa rơi, không nói thêm gì nữa, im lặng như một bức tượng.

Âm thanh sột soạt phía sau cũng không làm nàng chú ý, nhưng quân gia lại quay đầu lại, sau khi nhìn thấy người đi tới thì ánh mắt cả kinh, vừa muốn mở miệng lại bị một ánh mắt ngăn cản, bèn thức thời yên lặng rồi đi.

Những cánh hoa quỳnh lặng lẽ rơi xuống phản chiếu cái bóng cao lớn anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh, đứng dưới gốc hoa quỳnh nên trên vai hắn cũng thấm đầy hương hoa, đôi mắt như chim ưng nhìn ngắm người đẹp cách đó không xa, thấy nàng mỏng manh ngồi ở đó, chân mày thương yêu mà nhíu lại, nhưng vẫn không đành lòng phá vỡ không khí yên tĩnh khó có này.

Dưới gốc hoa quỳnh roi rụng, từng đám từng đám cánh hoa theo gió bay nhẹ quanh người nàng, nàng chỉ mặc một chiếc váy ngủ màu trắng nhưng lại có vẻ rất hòa hợp với một trời hoa kia, giống như nàng chính là hóa thân của hoa quỳnh, trông coi cảnh tươi mát này, cách biệt với trần thế.

Xem ra quyết định lúc đầu của hắn là đúng, lần đầu tiên khi hắn vào nhà của nàng, nhìn thấy cây hoa quỳnh ngoài cửa sổ thì đã tưởng tượng đến khung cảnh xinh đẹp ngay giờ khắc này...

Hắn biết nàng rất đẹp, nhưng vẫn không ngờ tới nàng còn có thể đẹp như vậy...

Dưới những cánh hoa rơi xuống, Úc Noãn Tâm mày đen như vẽ, hàng mi dài như một chiếc quạt nhỏ nhẹ nhàng khép lại tạo thành một bóng râm, chiếc mũi cao xinh xắn, khuôn mặt tái nhợt tuy vẫn mang vẻ mệt mỏi yếu ớt nhưng dưới sự tôn lên của hoa quỳnh lại càng thêm xinh đẹp, ánh mắt chăm chú nhìn hoa quỳnh của nàng càng khiến lòng hắn nổi lên một cảm giác thỏa mãn không thể tả.

Giờ phút này Hoắc Thiên Kinh thật sự rất muốn tiến lên, tự tay phác họa khuôn mặt đẹp như tranh của nàng. Hàng mi này, đôi mắt này... luôn có một sức quyến rũ không hiểu nổi khiến lòng hắn nổi lên cảm giác yêu thương lạ thường.

Hắn nhớ tới lần đầu tiên thật sự biết nàng...

Đêm đó, nàng cũng yên lặng như vậy, hoàn toàn bất đồng với phòng khách náo nhiệt của lễ trao giải, cả lối đi dưới bóng cây hoàn toàn yên tĩnh chỉ có tiếng côn trùng kêu, mà nàng, trong khung cảnh yên tĩnh đó bất ngờ rơi vào tầm mắt của hắn, dưới ánh đèn xe sáng như ban ngày mà không thấy trong mắt nàng một chút hoảng loạn, nửa gương mặt quay về phía hắn trắng nõn như ngọc, dường như có chút cô đơn nhưng bàn tay ôm lấy đứa trẻ đang sợ hãi lại thật ấm áp, hai loại cảm giác khác thường từ trên người nàng tỏa ra giống như thiên thần trong đêm tối.

Trong khoảnh khắc đó, đáy lòng hắn ngoại trừ nổi lên chút ấm áp không hiểu nổi, còn rất tò mò rốt cuộc trong mắt nàng chứa cái gì, là sức mạnh gì khiến cho nàng phát ra năng lực ấm áp như thế, sau đó, nàng quay đầu lại, vẻ yếu đuối chợt hiện lên đó giống như chưa từng tồn tại, nụ cười của nàng cứ lẳng lặng mà lan ra...

Chính là nụ cười ấm áp bên môi nàng cùng với vẻ yếu đuối thoáng hiện ra trong mắt nàng và mạnh vào tim hắn "*bịch*" một tiếng, cho tới bây giờ mỗi khi nhớ tới lồng ngực bên trái vẫn còn đau.

Nghĩ tới đây, vẻ tươi cười trên khóe miệng của Hoắc Thiên Kinh từ từ biến mất...

Về yếu đuối trong mắt nàng lúc ấy là vì Tà Lăng Thần sao?

Còn cả vẻ lạnh lùng trong mắt nàng lúc này cũng là vì người đàn ông trong lòng đó sao?

Phải đến khi nào nàng mới có thể không chút đề phòng mà thể hiện chính mình trước mặt hắn đây?

Đáy lòng Hoắc Thiên Kinh tự dưng nổi lên một cảm giác thất bại chưa từng có...

Lần đầu tiên! Đây là lần đầu tiên hắn bó tay không biết làm sao với một phụ nữ, bởi thế cho nên hắn không từ thủ đoạn muốn nắm giữ vẻ tươi cười của nàng một lần nữa.

Nhưng mà không như mong muốn, hắn lại làm tổn thương nàng, không chỉ là trên cơ thể.

Gần đây hắn rất ít khi trở về, mỗi ngày thả ở lại phòng làm việc tăng ca, mệt mỏi thì nghỉ ngơi tại phòng nghỉ, bởi vì hắn rất sợ không khống chế được mình mà tiếp tục tổn thương nàng.

Thế nhưng cho dù thân thể vô cùng mệt mỏi, hắn vẫn không khống chế được tình cảm nhớ thương đối với nàng, tâm tình này làm hắn phiền toái bất an, nhất là đêm khuya, hắn càng khát khao được ôm nàng mà ngủ, một tuần nay đối với hắn mà nói là một loại tra tấn, lúc nhớ đến nàng hắn chỉ có thể nửa đêm lên lút trở về lẳng lặng mà nhìn bộ dáng đang ngủ say của nàng, nhưng khi nhìn thấy nàng đang ngủ mà vẫn nhíu mày, lòng của hắn lại nổi lên cảm giác càng đau đớn.

Lẽ nào... hắn khiến nàng đau khổ như vậy sao?

Đau khổ đến nỗi cho dù trong mơ cũng muốn thoát khỏi hắn sao?

Hoắc Thiên Kinh chán ghét bản thân mình hiện tại, thậm chí cảm thấy kinh ngạc vì bản thân mình có thể cảm dục thời gian dài như vậy, rốt cuộc có một hôm hắn chủ động gọi một ngôi sao tới, nhìn cô ta lẳng lơ quyến rũ, bộ dáng gấp rút vội vàng bám vào cổ hắn, hắn lại cảm thấy ghê tởm, thậm chí mất cả hứng thú mà đẩy ra...

Sau khi đưa ra một tấm chi phiếu đuổi cô ta đi, hắn lại nổi lên một nỗi sợ hãi, ngay sau đó hắn lại thử tìm những người khác, nhưng lúc thân thể đầy đặn của các nàng hiện ra trước mắt hắn thì hắn vẫn không hề có hứng thú, thậm chí... trong đầu đều là hình ảnh Úc Noãn Tâm yêu kiều thờ gấp mà cầu xin...

Chỉ nghĩ đến đó thôi hắn đã huyết mạch dâng trào, nhưng khi chạm đến thân thể của người đàn bà khác thì lại trở nên tê nhạt không hứng thú...

Những người này đều đã từng là bạn giường của hắn, mãi cho đến ngày hôm đó hắn mới giật mình nghĩ tới, Úc Noãn Tâm là người phụ nữ duy nhất

khiến cho hắn không muốn đi chạm vào người phụ nữ khác.

Cho dù là Ngu Ngọc – người ở nên cạnh hắn lâu nhất, cũng có khi hắn chán miệng, hắn cũng sẽ đi tìm phụ nữ khác, chỉ có Úc Noãn Tâm là khiến hắn quên rằng còn có người phụ nữ khác tồn tại.

Chết tiệt!

Hoắc Thiên Kinh thừa nhận bản thân mình rất ích kỉ, thậm chí đối với nàng rất độc tài, giống như giờ phút này, cho dù vẻ mặt nàng có cô đơn lạnh lùng thế nào đi nữa, hắn cũng muốn giữ nàng bên cạnh.

Nguyên nhân rất đơn giản... hắn không thể mất nàng!

Nghĩ tới đây, Hoắc Thiên Kinh bị ý nghĩ bất thành linh trong đầu làm cho hoảng hốt!

Hắn không thể mất đi nàng?

Không thể mất đi...

Giờ phút này, giờ phút mà nội tâm hắn thành thật nhất đi hỏi bản thân mình, lẽ nào đối với hắn mà nói, Úc Noãn Tâm chỉ là một quân cờ để trả thù thôi sao?

Gió nổi lên, quấy nhiễu nội tâm vốn rối bời của hắn càng thêm loạn, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng cách đó không xa nhẹ nhàng ôm hai tay lại, hắn nhúu mày.

Hắn không khỏi tiến nhanh về phía trước, cởi áo khoác ra khoác lên vai nàng.

Úc Noãn Tâm đang lạc vào cõi thần tiên, chỉ cảm thấy trên vai bỗng ấm áp, ngay sau đó mùi long đàn hương quen thuộc vây chặt lấy nàng, theo hơi thở của nàng mà ngấm vào lục phủ ngũ tạng...

Là hắn đã trở về...

Tìm nàng lại không ngừng đập mạnh, những ngón tay trắng xanh nắm chặt lại, lúc này mới xoa dịu hơi thở có chút hỗn loạn...

Sao có thể như vậy?

Vừa rồi trong nháy mắt, thế nhưng nàng lại có chút vui mừng? Giống như là... ngồi ở đây chỉ là vì chờ hắn quay về?

Không!

Nàng hận hắn! Hận cách đối xử cùng cách trả thù biến thái của hắn.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng căng thẳng, Hoắc Thiên Kinh rốt cuộc không nhịn được từ sau bước đến trước mặt nàng, đưa tay nắm nhẹ cằm của nàng, đôi mắt đen trầm tĩnh nhìn nàng, trên cao nhìn xuống không hề chớp mắt...

Vừa rồi rõ ràng cảm nhận được tâm tình của nàng biến hóa, nhưng hiện tại lại khôi phục vẻ lạnh lùng cùng hờ hững như trước, một con búp bê xinh đẹp không chút sức sống.

Hắn kim lòng không đau mà cúi người xuống, đôi môi mỏng phủ lên đôi môi lạnh như băng của nàng, môi của nàng thoang thoang hương hoa quỳnh làm hắn quyến luyến không thôi, động tác càng trở nên nhẹ nhàng và cẩn thận, giống như là đang che chở một viên ngọc quý giá nhất thiên hạ.

Cảm giác mềm mại khiến Úc Noãn Tâm ngẩn ra, mùi thuốc lá xen lẫn mùi long đàn hương quen thuộc bên môi không khỏi khiến lòng nàng ngẩn ra, sự dịu dàng trên môi khiến nàng hoảng hốt trong nháy mắt... Không phải nói đàn ông môi mỏng đều rất bạc tình sao? Tại sao hôm nay dường như hắn trở nên rất dịu dàng, hay là... tất cả chỉ là bề ngoài?

Hắn quyến luyến không thôi mà buông môi nàng ra, nhìn vào ánh mắt thoáng nghi hoặc của nàng...

"Xin lỗi..." Hắn thờ dãi.

Đáy mắt của hắn phản chiếu bóng dáng của nàng, đầu mày đen chau lại, hàng mi dài lúc này tạo nên một bóng râm khiến cả người nàng thoát nhìn càng thêm yếu đuối, vốn là hồng hào mới phải.

Cho dù là trải qua sự tươi tắn của hắn vẫn không có huyết sắc như cũ, cả người toát ra vẻ xinh đẹp tiêu tụy.

Nàng vốn nên là một tiểu tinh linh xinh đẹp lạnh lợi, nhưng lại bị hắn tra tấn thành bộ dáng này!

Hoắc Thiên Kinh không khỏi sinh ra áy náy sâu sắc.

Đôi mắt đẹp của nàng hiện lên vẻ kinh ngạc, như ánh sao chớp sáng trong đêm đen... Hắn đang xin lỗi nàng? Loại đàn ông tự cao tự đại như hắn mà

cũng biết xin lỗi? Nàng không có nghe lắm chứ?

Dường như nhận thấy thần sắc trong mắt nàng, rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh chậm rãi cong khóe miệng lên...

"Noãn, em là của tôi..." Bàn tay ở trên khuôn mặt mảnh mai của nàng quyến luyến không rời. Hàng mi này, đôi mắt này, cái miệng nhỏ nhắn khúc cười nũng nịu... "Tôi không muốn mất em."

Từ đầu tới cuối hẳn vẫn là một người đàn ông quen nắm trong tay mọi thứ, cho dù là dịu dàng cũng mang theo vẻ bá đạo, nhưng mà... trong bá đạo này dường như tràn ngập vẻ lo sợ.

Dường như Úc Noãn Tâm cũng cảm nhận được, trong lòng không không hiểu sao lại "thích" một tiếng.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: – Sự dịu dàng kỳ lạ

Không muốn mất đi và không thể mất đi là hai khái niệm. Không thể mất đi có thể giải thích là... cô là quân cờ của tôi, tôi không thể để mất quân cờ này... Mà không muốn mất đi thì lại khác. Không muốn, là bởi suy nghĩ xuất phát từ tận đáy lòng, là cách bày tỏ tình cảm trực tiếp nhất của con người.

Nếu nàng không có nghe nhầm thì Hoắc Thiên Kinh vừa mới nói là... tôi không muốn... mất em...

Sao có thể như vậy? Nàng thà nhìn thấy bộ dáng lạnh lùng trước sau như một của hắn, như thế... tim nàng sẽ không đập loạn thế này.

Hắn thực sự áy náy sao? Hay là... lại muốn giờ trò gian trá nào nữa?

Trái tim đã bị tổn thương đâu thể dễ dàng chữa trị như vậy?

Cho dù người đàn ông trước mắt này trở nên dịu dàng nho nhã cũng thế, sự từ mĩ mĩ chẳng phải là mề, hẳn trước sau vẫn luôn nguy hiểm, không phải sao? Một khi nàng phản kháng, hẳn sẽ bắt chập thủ đoạn mà tấn công! Nàng không thể quên sự tàn nhẫn của hắn, không thể quên sự lạnh lùng của hắn, càng không thể quên được mọi thứ hắn đã làm với nàng trước mặt Lăng Thần đêm đó... Điều đó như là một chiếc dằm trong tim nàng, mỗi khi nhớ đến, lòng nàng sẽ âm ỉ đau đớn.

Ánh mắt thâm tình của Hoắc Thiên Kinh dần dần ảm đạm, bởi vì hắn thấy rõ sự thay đổi tâm tình trong mắt nàng: từ bắt đầu dao động dần dần khôi phục lại vẻ lạnh lùng. Hắn thờ dài nặng nề ôm đầu của nàng vào trong ngực, khẽ nói...

"Noãn, phải làm như thế nào mới có thể khiến em cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh tôi đây..."

Buồn bã nhìn hoa quỳnh rơi xuống như tuyết trắng, nàng nặc kệ để Hoắc Thiên Kinh ôm vào trong ngực. Vẻ đau khổ nặng nề như mây đen bao phủ trong ngực nàng, đè trất nặng, rất nặng...

Úc Noãn Tâm ngửi thấy mùi đồ ăn nên tỉnh lại. Mở mắt, ánh sáng vàng rực chói mắt, lại thấy bóng dáng anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh lúc ẩn lúc hiện, ở sau vách ngăn phòng khách không biết đang làm cái gì, trông có vẻ rất bận rộn.

Không giống như là đang xử lí công việc, điều này ít nhiều khiến Úc Noãn Tâm nảy sinh nghi ngờ. Xuống giường, đi chân trần ra khỏi phòng, đứng ở cửa nhìn bóng dáng bận rộn của hắn.

Phải nói rằng, dáng người của hắn quả thực rất đẹp, khiến cho mọi phụ nữ đều đỏ mặt, tim đập mạnh. Bờ vai rộng, khuôn ngực lớn, cánh tay cường tráng. Bởi vì thường xuyên tập thể hình, cơ bắp có vẻ rất rắn chắc. Áo somi đen tôn lên dáng người hình tam giác ngược hoàn mĩ điển hình của hắn. Có lẽ do bận rộn nên hơi nóng, một vài cái nút nơi cổ áo được mở ra, để lộ vẻ gợi cảm mê người.

Chỉ là...

Úc Noãn Tâm đem tầm mắt rơi vào trên bàn ăn bên cạnh quầy bar... thức ăn ngon bày biện, thậm chí còn bày giá nên xinh đẹp.

Bữa cơm dưới ánh nến?

Đôi mày xinh đẹp hơi nghi hoặc mà chau lại, ánh mắt trong trẻo tuy luôn tĩnh lặng nhưng cũng có một chút dao động.

Hoắc Thiên Kinh đang bận rộn bỗng ngừng đầu nhìn nàng cười, khiến Úc Noãn Tâm thất thần trong phút chốc... Dường như trong nụ cười này ẩn chứa một chút nuông chiều?

"Tĩnh rồi à? Tôi đã chuẩn bị bữa tối xong rồi!" Sau khi hắn bày món ăn cuối cùng lên, tiến đến kéo lấy tay của nàng.

Úc Noãn Tâm không nói gì, lại quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài một chút, hơi lơ mơ tối...

"Bây giờ là sáu giờ chiều, đừng ngạc nhiên, đừng bữa tối không sai, chỉ là có hơi sớm. Thân thể của em suy yếu, bây giờ ham ngủ là rất bình thường." Hoắc Thiên Kinh dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, nhẹ nhàng mở lời.

Từ sau đêm đó, nàng trở nên ít nói, tựa như một con búp bê, càng thêm lạnh lùng, lại càng hờ hững, không quan tâm đến tất cả, chỉ thích ngồi lặng yên dưới tán cây hoa quỳnh.

Nhưng cho dù là như thế, Hoắc Thiên Kinh vẫn thấy vui vẻ. Dù sao nàng vẫn còn ở lại bên cạnh hắn. Mặc dù nàng cô đơn là thế, hắn cũng sẽ không buông tay!

Dường như Úc Noãn Tâm nghe thấy câu trả lời, cặp mắt xuống.

Hoắc Thiên Kinh cúi đầu nhìn thấy nàng đi chân trần bẽn nhịu mày, tiện tay đem đôi dép lê êm ái đưa sang. *"Mang vào, cẩn thận mặt đất lạnh."*

Dưới ánh nhìn chăm chú của Úc Noãn Tâm, hắn lại ngồi xồm xuống, tự mình đi dép cho nàng... Động tác tự nhiên chẳng khác gì người yêu.

Có điều... dường như loại động tác thấp kém như thế sẽ không thuộc về người đàn ông này.

Lòng của nàng không khỏi nổi lên một tia lãnh cảm. Chẳng trách có bao nhiêu người phụ nữ yêu thích hắn. Nếu như hắn tỏ ra ân cần, chỉ sợ không có người phụ nữ nào có thể thoát khỏi sự quyến rũ của hắn!

Nhưng... loại quan tâm này nàng chưa bao giờ nghĩ chính mình được hưởng!

Trong lòng xuất hiện một sự bức bối khó hiểu, Úc Noãn Tâm không nói một lời, đá dép sang một bên. Có vẻ như chỉ có thế này, nàng mới chứng minh được cho tới bây giờ nàng vẫn luôn phản kháng hắn.

Có lẽ Hoắc Thiên Kinh không ngờ nàng sẽ có hành động như vậy, hắn nhịu mày ngẩng đầu nhìn nàng. Thấy ngón tay nàng nắm lại cứng ngắt, một lúc sau mới đứng dậy, đưa tay gỡ những ngón tay nàng ra, khẽ vuốt ve lòng bàn tay nàng. Dễ dàng ôm lấy nàng, ngồi xuống cạnh bàn ăn, để cho nàng nép vào trong ngực mình.

"Không phải là không thể bước bình giống như một đứa trẻ, nhưng thân thể của em vừa mới hồi phục, không nên để bị nhiễm lạnh." Bên môi hắn lại nở nụ cười nuông chiều, hôn nhẹ lên trán nàng một cái, nói: *"Bữa tối này là do tôi tỉ mỉ chuẩn bị, hi vọng em sẽ thích."*

Úc Noãn Tâm quay đầu nhìn về phía bàn ăn...

Canh cá ngựa, gan ngỗng và bào ngư rán kiểu Pháp, tôm hùm Paris, lê hấp rượu vang đỏ, sa phước la kê* (*món gà gì đó mình chịu hic), cá hồi bơ đồng lạnh, canh hàu, sa lát cải cúc...

Thực sự là bữa tiệc lớn đúng theo tiêu chuẩn của món ăn Pháp, sắc – hương – vị đều đủ cả!

Đem tầm mắt dời khỏi thức ăn, nàng đảo qua căn phòng một chút...

"Đừng nhìn, bữa ăn tối dưới ánh nến lãng mạn tất nhiên là chỉ có hai người chúng ta." Hoắc Thiên Kinh phát giác ra, khi nàng không nói chuyện cũng rất thú vị, toàn bộ tâm trạng đều hiện ra trong ánh mắt.

Úc Noãn Tâm nhìn về phía hắn, một loại cảm giác kỳ diệu lan ra trong lòng... Loại cảm giác này rất kỳ diệu, hình như hắn thực sự có thể đọc được tâm trí của nàng, cho dù nàng không nói ra, hắn cũng có thể đoán được ý nghĩ của nàng.

Ngần này món ăn cũng đủ để cho vài người ăn, mà chỉ có hai người bọn họ? Không phải quá lãng phí sao, rốt cuộc thì hắn muốn làm gì?

Trong nhất thời, Úc Noãn Tâm không thể quen được với một Hoắc Thiên Kinh ân cần như vậy. Không phù hợp với tính cách của hắn chút nào. Hắn sẽ không ngờ đến mức cho rằng chỉ cần chuẩn bị vài món ăn ngon là nàng sẽ dễ dàng tha thứ cho hắn chứ?

Ánh nến trên bàn ăn nhấp chòn, chiếu vào các món ngon khiến cho người ta phải thèm thuồng. Nói thật, nhìn đến những món ăn này Úc Noãn Tâm thực sự đói bụng. Nhất là mỗi khi hít thở đều ngửi thấy mùi thơm của các món ăn, khiến nàng lại cảm thấy càng đói.

Nhưng... hai người cứ duy trì tư thế mờ ám này mãi sao?

Nàng nhìn Hoắc Thiên Kinh, thế nhưng hắn hoàn toàn không có ý định buông nàng ra, ngược lại cánh tay rắn chắc lại ôm nàng càng chặt hơn.

"Ném một chút xem." Hắn dùng cái nĩa cầm một miếng bò bít tết đã được cắt nhỏ đưa đến bên miệng nàng.

Úc Noãn Tâm nhìn do dự, hắn dứt nàng ăn cái gì?

Thật lạ!

"*Thế nào? Sợ không ngon sao? Yên tâm đi, tôi đảm bảo em ăn một miếng sẽ muốn ăn thêm miếng thứ hai.*" Hoắc Thiên Kinh cố ý bóp méo ý nghĩ hiện lên trong mắt nàng, cười để lộ ra hàm răng trắng ánh lên dưới ánh nến mờ nhạt.

Nụ cười của hắn nở rộ trong đáy mắt của Úc Noãn Tâm, đẹp tựa như hoa quỳnh thuần khiết trong vườn hoa. Lòng nàng có chút hoảng hốt, bởi vì từ trước đến nay chưa thấy qua nụ cười của người đàn ông nào lại gây ra sức tác động đến vậy.

Úc Noãn Tâm không thể không thừa nhận, thật ra Hoắc Thiên Kinh cười rộ lên nhìn rất đẹp, thực rất đẹp....

Miếng bít tết trên đĩa vẫn kê ở bên môi nàng, như thể nếu không ăn thì không buông tay.

Rốt cuộc nàng thỏa hiệp mà há miệng. . .

Miếng thịt bò thượng hạng tan ra khi vừa vào trong miệng, tươi ngon nhiều nước, thịt kết hợp nước sốt rất vừa miệng. Nhiều lần ăn cơm Tây như vậy, nàng chưa từng được thưởng thức miếng bít tết nào ngon như vậy.

Rõ ràng ánh mắt Úc Noãn Tâm sáng lên một chút.

"*Ngon không?*" Nụ cười bên môi Hoắc Thiên Kinh có chút đắc ý.

Úc Noãn Tâm hoàn toàn không muốn nhìn thấy đắc ý của hắn, nhưng... thành thật mà nói, nàng thật sự rất muốn ăn miếng thứ hai, chắc là người đầu bếp cao cấp nào đó làm ra.

Hoắc Thiên Kinh như là nhìn thấu ý nghĩ trong đầu nàng, nụ cười phảng phất như không mà ngắm nghía nàng. "*Tay nghề của đầu bếp này không tệ đấy chứ?*"

Nàng nhìn món ngon trên bàn một chút, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"*Vậy... đem vị đầu bếp này tặng cho em, chỉ phục vụ mình em có được không?*" Hoắc Thiên Kinh cười như ẩn chứa ý đồ.

Úc Noãn Tâm nghi hoặc nhìn hắn, vô duyên vô cớ lại tặng cho nàng một vị đầu bếp để làm gì.

Hoắc Thiên Kinh lại mượn cơ hội đem một miếng thức ăn đưa vào trong miệng nàng, đôi mắt đen thẳm nhìn nàng không hề chớp. Trong đôi mắt phản chiếu hình ảnh lạnh lùng của nàng, chớp mũi anh tuấn cọ cọ vào đầu mũi nàng, động tác ám muội mà chứa đầy ý tứ...

"*Nếu như em thực sự thích, mỗi ngày tôi đều có thể làm cho em ăn. Cho nên Noãn...*" Hắn ngừng đầu nhìn nàng, giọng nói trầm thấp chân thành tha thiết. "*Ở lại bên cạnh tôi, cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh tôi, đừng rời đi, được không?*"

Úc Noãn Tâm hoàn toàn bị lời nói của hắn làm hoảng sợ, nhất thời chỉ biết ngây ngốc nhìn hắn, ánh mắt không thể dời đi.

Tiếp xúc với hắn lâu như vậy, dường như rất ít khi nàng nghe được giọng nói của hắn hạ thấp như thế. Cho tới giờ mỗi khi hắn nói đều là mệnh lệnh, có vẻ khẳng định cùng kiên quyết không cho người khác cự tuyệt. Nhưng ngày hôm nay, hắn dĩ nhiên lại dùng thái độ khẩn cầu để nàng ở lại bên người. Nàng nghe nhầm hay là đầu hắn có vấn đề? Ngày hôm nay hắn rất lạ, không giống Hoắc Thiên Kinh thường ngày chút nào. Thậm chí khiến nàng nảy sinh ra một loại ảo giác... hắn chỉ là một người đàn ông nhìn rất giống rất, rất giống Hoắc Thiên Kinh.

Hơn hết còn có một điều khiến nàng kinh ngạc chính là... những món ăn này.

"*Những món ăn này là anh làm?*"

Cuối cùng nàng nhịn không được mà mở miệng hỏi. Giọng nói bởi vì im lặng trong một thời gian dài nên có chút khàn khàn. Nhìn hắn từ trên xuống dưới ba lần như nhìn người ngoài hành tinh.

Kiểu đàn ông cao cao tại thượng như hắn làm sao có thể xuống bếp. Còn nữa, hắn là cậu chủ của Hoắc gia, không phải cậu chủ đầu bếp là những người áo đưa tận tay, cơm đưa tận miệng sao?

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng mở miệng nói, trong chớp mắt, đôi mắt đen như là bầu trời đêm được pháo hoa thấp sáng, bên môi nở nụ cười thỏa mãn cùng chiều chuộng.

"*Tôi biết nấu ăn là chuyện khó tin đến như vậy sao?*"

Hắn vừa nói lại vừa cầm khăn ăn, quan tâm săn sóc mà thay nàng lau sạch khoé môi. Thấy chiếc lưới hồng của nàng vô thức liếm liếm cánh môi như hoa, ánh mắt của hắn hơi tối lại, yết hầu không nhịn được di chuyển lên xuống.

Cô gái này, cho dù không làm gì cũng có thể dễ dàng gợi dậy dục vọng sâu thẳm của hắn.

Úc Noãn Tâm không nói thêm nữa, chỉ im lặng cầm lấy dao nĩa mà ăn từng ngụm, từng ngụm. Nói thật là nàng rất nghi ngờ lời hắn nói, thậm chí nghi ngờ những món này là hắn gọi từ bên ngoài vào mà thôi. Có điều, bất luận là thế nào thì nàng đều muốn ăn, mấy thứ này quả thực rất ngon.

"*Khi tôi còn rất nhỏ, tôi đã bắt đầu tự lập.*" Hoắc Thiên Kinh biết nàng sẽ không tin tưởng, vừa đem đồ ăn đã được cắt sẵn bỏ vào trong đĩa nàng

vừa kể lại.

"Muốn trở thành người đứng đầu Hoắc gia không phải là chuyện dễ dàng. Xuất thân nhà giàu vừa sinh ra đã được định trước trên lưng đeo nhiều trách nhiệm và gánh nặng. Ngoại trừ phải có khả năng độc lập mạnh mẽ ra, còn phải không ngừng học tập bí quyết kinh doanh tiên tiến nhất, cho nên từ nhỏ tôi đã tiếp xúc với việc kinh doanh của dòng họ. Thậm chí đến khi học đại học, thân phận cậu chủ Hoắc gia của tôi vẫn luôn được bảo mật. Tôi bắt đầu làm việc từ chức vụ thấp nhất, từng bước hiểu rõ hoạt động tổng thể cùng kế hoạch sản xuất công nghiệp của Hoắc Thị, không có một ngày buông lỏng. Đến khi cha tôi qua đời, Hoắc Thị rơi vào khủng hoảng chưa bao giờ có. May là có mẹ tôi. Khi tôi tiếp nhận sản nghiệp Hoắc Thị từ trong tay mẹ thì áp lực rất nặng nề. Khi đó tôi vừa mới tốt nghiệp đại học. Thử nghĩ xem, Hoắc Thị tiếng tăm lừng lẫy rơi vào trong tay một đứa con trai vừa mới tốt nghiệp, những cổ đông làm sao chịu phục đây? Toàn bộ những người cùng ngành, toàn bộ giới truyền thông thậm chí tất cả mọi người đều nhìn tôi mà chê cười, nhìn vào Hoắc Thị mà chê cười."

Dao nữa trong tay Úc Noãn Tâm ngừng lại một chút, nàng nhìn về phía hắn. Sau khi nhạy cảm phát hiện trong đáy mắt hắn xẹt qua sự cô đơn cùng tịch mịch, trái tim lại bị đập mạnh một chút. Ngay sau đó, đầu đón lan ra...

Nàng không ngờ tới Hoắc Thiên Kinh lại nói với mình những việc này. Hơn nữa không ngờ tới Hoắc Thiên Kinh cũng đã từng có khoảng thời gian vất vả. Chắc chắn trong thời gian đó hắn đã rất mệt mỏi. Vừa mới tốt nghiệp mà đã điều hành Hoắc Thị, nếu như xảy ra sai sót, sẽ ảnh hưởng đến kinh tế toàn cầu, cổ phiếu rớt giá, tài chính sẽ lâm vào nguy cơ khủng hoảng chưa từng có.

Giờ khắc này, trong lòng nàng nổi lên một cảm giác khó hiểu. ... Thậm chí đột nhiên có cảm giác muốn ôm hắn vào lòng.

Dường như thấy ánh mắt nàng trở nên mềm mại, Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng cười, ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng nói: "Không cần lo lắng, hiện tại không phải tôi rất tốt đó sao? Hoắc Thị cũng vậy. Hồi đó suy nghĩ của tôi rất đơn giản, chính là dựa vào hai bàn tay với khối óc để tạo nên giang sơn của Hoắc Thị. Bây giờ sản nghiệp của Hoắc Thị trải rộng toàn cầu. So với Hoắc Thị lúc đầu, kinh doanh đã mở rộng gấp ba lần.

Ánh mắt hắn lóe lên sức quyến rũ cùng trí tuệ của người đàn ông thành đạt, nhất thời làm Úc Noãn Tâm nhìn đến ngây người.

"Cho nên, nấu bữa cơm— việc nhỏ này có thể làm khó được tôi sao?" Hoắc Thiên Kinh đột nhiên thay đổi giọng điệu, nhìn nàng trêu chọc.

Lúc này Úc Noãn Tâm mới phản ứng lại, chân mày cau lại mà hơi hời hợt đẩy hắn ra. Thực sự là buồn cười, vừa rồi nàng lại chăm chú nghe hắn kể chuyện, nghe hắn kể lại những việc trước kia mà lòng có cảm giác căng thẳng? Người đàn ông này chính là người mà nàng hận nhất, sao nàng lại có thể mềm lòng với hắn?

Tất cả mọi việc hắn làm ngày hôm nay đều là giả dối! Mục đích của hắn rất đơn giản, không phải chính là muốn nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên người giúp hắn vui vẻ sao? Cứ như vậy, thì hắn hoàn thành được mục tiêu trả thù Lăng Thần!

Nói vậy lúc trước hắn cũng đối xử với Phương Nhan như vậy sao?

Nghĩ tới đây, vẻ dịu dàng trong mắt Úc Noãn Tâm đột nhiên biến mất, trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng không gì sánh được.

Hoắc Thiên Kinh không khó nhìn ra sự thay đổi của nàng, nụ cười bên môi có hơi cứng lại, muốn đưa tay chạm vào mặt nàng lại bị né tránh. Nhất thời, bất mãn mãnh liệt lần thứ hai xuất hiện trong mắt hắn, bàn tay to ép buộc gương mặt nàng quay lại, khiến trong mắt nàng chỉ có mình hắn.

"Thực sự yêu hắn đến vậy sao?" Giọng hắn không nhanh không chậm, dịu dàng trầm ấm, nhưng trong ánh mắt xuất hiện vẻ hơi đau đớn.

Úc Noãn Tâm không trả lời, đôi mắt lạnh nhìn thẳng vào mắt hắn, không né tránh chút nào. Hắn hỏi câu này thực sự là dư thừa.

Bên tai vang lên tiếng thở dài của đàn ông, như là một loại bất đắc dĩ....

"Noãn, nói cho tôi biết, rốt cuộc em yêu hắn bao nhiêu?" Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm lấy cằm nàng, hắn nhìn nàng, trong vẻ mệnh lệnh thường ngày còn mang theo vẻ khẩn trương khó hiểu...

Ngày hôm nay chính hắn cũng thấy lạ lùng, tự dưng lại nói cho một người phụ nữ về quá khứ của mình, điên rồi sao?

Úc Noãn Tâm cũng nhìn hắn, một lúc lâu sau, mở miệng nói từng câu từng chữ: "Tôi yêu anh ấy, yêu đến mức không tiếc gì cả, một lòng một dạ!"

Bàn tay nắm nhẹ trên cằm nàng dường như có chút run rẩy, đột nhiên tăng thêm sức mạnh. Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng chằm chằm, không hề chớp mắt, ánh mắt sắc bén hiện lên vẻ không thể tin.

Một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng, nhưng... dường như giọng nói trở nên khàn khàn....

"Như vậy... em đối với tôi thế nào?" Giọng nói trầm thấp có chút cẩn trọng. Giờ khắc này, hắn đột nhiên phát hiện mình rất quan tâm đến câu trả lời này.

"Tôi yêu Lăng Thần bao nhiêu thì hận Hoắc Thiên Kinh anh bấy nhiêu!" Úc Noãn Tâm trả lời rất gọn gàng dứt khoát, ngay cả ánh mắt cũng lạnh giá không gì sánh được.

Bàn tay hắn đột nhiên siết chặt, kẻ cả trông mắt đen như mực cũng co lại. Chỉ thấy sắc mặt Hoắc Thiên Kinh trở nên tái xám, kẻ cả quai hàm kiêu ngạo

cũng nghiêng chặt lại, sống lưng thẳng trở nên cứng ngắt...

Úc Noãn Tâm cười nhạt trong lòng... Quả nhiên, tất cả đều là biểu hiện giả dối. Cuối cùng hắn cũng lộ ra bộ mặt thật. Đúng như sự hiểu biết của nàng, từ đầu tới cuối hắn vĩnh viễn là sư tử, chỉ biết tấn công, làm sao có thể học được dịu dàng?

Tình cảnh dịu dàng yên tĩnh lúc đầu trở nên lạnh đi rất nhiều, kể cả bầu không khí cũng tràn ngập hơi lạnh...

Tựa như đã trải qua một thế kỉ dài, ngay khi Úc Noãn Tâm cho rằng bản thân khó tránh khỏi công kích của hắn thì lại nghe thấy hắn mở miệng lần nữa...

"Nếu như tôi muốn em yêu tôi thì sao?" Một câu nói có chứa giả thiết, như là đang hỏi nàng, lại như là đang tự hỏi chính mình.

Úc Noãn Tâm sững sờ, không thể tin được mà nhìn hắn.

"Em không có nghe nhầm." Hoắc Thiên Kinh đến gần nàng, hơi thở trầm thấp rơi vào cánh môi nàng, nhẹ giọng nói: "Noãn, tôi muốn trái tim của em, tôi muốn từ giờ trở đi em... yêu tôi!"

Trái tim nàng run lên, nhìn vào mắt hắn, nhất thời bị vẽ trong trẻo không chút che giấu trong mắt hắn làm kinh sợ. Dần dần, hơi thở của nàng trở nên không vững vàng. Tại sao, giờ khắc này nàng lại tin lời hắn nói là thật...

Thấy nàng không nói, trong mắt Hoắc Thiên Kinh nổi lên một tia thương tiếc, không khỏi thấp giọng nói: "Xin lỗi, Noãn, tôi không nên bức bách em như vậy. Tôi muốn tình yêu của em, tôi không muốn em hận tôi. Cho chúng ta thời gian, tôi nhất định sẽ khiến em nguyện ý yêu thương tôi..."

Trái tim, lúc này như muốn nhảy ra ngoài, kinh hoàng không thôi.

Úc Noãn Tâm ôm chặt lấy ngực, nàng không ngừng tự nhắc nhở Hoắc Thiên Kinh có thể làm tổn thương nàng thêm lần nữa, nhưng vẫn không thể không chế được trái tim đang không ngừng nhảy nhót. Không! Không thể như vậy!

Sao hắn có thể ích kỉ như thế? Ích kỉ đến mức không trải qua sự đồng ý của nàng đã đi dò xét lòng của nàng, yêu cầu nàng yêu thương hắn? Tình yêu là cam tâm tình nguyện, hai bên đều là thật lòng, vì sao hắn lại dùng cách thức ngang ngược này yêu cầu lòng của nàng từ nay về sau phải yêu hắn?

Hoắc Thiên Kinh dịu dàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của nàng. Sau khi cảm giác được nàng đang run rẩy thì ôm nàng càng chặt. Sau một lúc bèn cúi đầu, kim lòng không đậu mà hôn lên môi nàng...

Hắn thừa nhận chính mình bị quý ám rồi, bị hơi thở của nàng mê hoặc, cho nên mới không thể kiềm chế mà yêu cầu lòng của nàng từ nay về sau chỉ có hắn. Cho dù là cưỡng ép, hắn vẫn muốn làm như vậy, bởi vì... vừa nghĩ đến nàng chỉ nở nụ cười với Tả Lăng Thần, trái tim hắn không ngừng đau đớn như bị ngàn kim châm. Cho nên, nàng phải thương hắn! Bất kể như thế nào, hắn muốn từ nay về sau về mặt tươi cười của nàng chỉ thuộc về mình hắn!

Ngay khi không khí có vẻ trở nên ôn hòa ấm muội thì quản gia vội vã gõ cửa xông vào. Sau khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trở nên hơi không tự nhiên.

"Làm sao vậy?" Hoắc Thiên Kinh không vừa lòng liếc nhìn quản gia. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Úc Noãn Tâm dần đỏ lên thì hài lòng mà nhí nhảnh môi.

Quản gia nhìn Úc Noãn Tâm một chút, dường như có điều gì khó nói.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: – Đối thoại trong thư phòng

"Có chuyện gì thì nói thẳng đi!" Dường như Hoắc Thiên Kinh không có kiên nhẫn.

"Dạ, Hoắc tiên sinh, chuyện này... Phương Nhan tiểu thư đến đây..." Quản gia ấp úng nói. Bà thật sự không muốn quấy rầy thời khắc hòa hợp của hai người.

Chân mày Hoắc Thiên Kinh chau lại, vô thức nhìn về phía Úc Noãn Tâm ở trong lòng, lại thấy nàng vẫn lạnh lùng như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên một chút không hài lòng.

"Được, tôi biết rồi, bà lui ra đi."

"Dạ, Hoắc tiên sinh." Quản gia lui ra.

Hoắc Thiên Kinh nặng nề mà thở dài một hơi, vuốt nhẹ mái tóc dài của nàng, nhẹ giọng nói như đang dỗ con gái yêu: "Noãn, ngoan ngoãn ở đây ăn hết bữa trưa này, tôi đi một chút rồi trở lại."

Úc Noãn Tâm không nói gì, chỉ gật đầu.

Hoắc Thiên Kinh hôn nhẹ lên trán nàng một nụ hôn quyến luyến, sau đó ra khỏi phòng.

Nghe tiếng bước chân của hắn càng ngày càng xa, rõ ràng cánh tay cầm nĩa của nàng run rẩy một chút...

.....

Trong thư phòng, Phương Nhan im lặng đứng trước cửa sổ, chân trời dần dần tối lại, che lấp bóng dáng của nàng. Đến khi tiếng bước chân vững vàng vang lên từ phía sau lưng, cô xoay người lại, đôi mắt dịu dàng nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của hắn.

"Sao cô lại tới đây?" Hoắc Thiên Kinh xoay người ngồi lên sô pha, nhíu mày lại.

Ánh mắt Phương Nhan trở nên âm trầm, cô nhìn hắn một cái thật sâu, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua những vật trang trí tinh xảo trong thư phòng.

"Thiên Kinh, anh còn nhớ không, những vật trang trí này đều là do em tỉ mỉ lựa chọn cho anh lúc trước. Em biết anh thích đồ cổ, vì thế còn cố công đi học rất nhiều thứ liên quan tới nó..."

Hoắc Thiên Kinh nhướng mày nhìn cô.

"Thiên Kinh, cái bàn này cũng là do em chọn cho anh, chất liệu gỗ rất tốt, rất phù hợp với cách bài trí của cả căn phòng. Còn nữa..."

Phương Nhan đi tới trước mặt hắn, nhẹ nhàng ngồi xuống, ngón tay lưu luyến trượt qua mặt sô pha. "Bộ sô pha này là do em nhìn thấy rất được trên tạp chí nên lập tức tìm thợ về thiết kế làm riêng cho anh. Anh đã quên tất cả những thứ này rồi sao?"

Nàng nhìn hắn, ánh mắt đau đớn động lòng người.

"Tôi không quên."

Hoắc Thiên Kinh trả lời rất thành thật. Lời của nàng đúng là sự thật, có điều lúc đó hắn cũng rất không quen. Cô gái này không có việc gì cứ luôn mua thêm những thứ theo sở thích của mình cho hắn. Lâu ngày, hắn cũng chẳng buồn quản.

"Thiên Kinh... Bộ sô pha này rất lớn, rất thoải mái. Nhưng..." Giọng nói Phương Nhan thay đổi, vẻ mặt càng thêm đau thương. "Em vừa nghĩ đến có lẽ anh cùng với người đàn bà khác từng ân ái trên chiếc sô pha này thì tim của em lại rất đau, rất đau..."

"Phương Nhan, hôm nay cô tới tìm tôi chỉ vì muốn nói những lời này thôi sao?" Hoắc Thiên Kinh đã không còn kiên nhẫn, tức giận mà hỏi một câu.

Phương Nhan nhìn về phía hắn, gần từng tiếng nói: "Thiên Kinh, em không muốn mất anh!"

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh hơi bất ngờ. "Nếu như trí nhớ của cô còn tốt thì nên nhớ chúng ta đã hủy bỏ hôn ước!"

"Em không muốn!" Giọng nói của Phương Nhan khác hẳn vẻ dịu dàng thường ngày, trở nên có chút chói tai.

Hoắc Thiên Kinh nhìn cô. So với vẻ kích động của nàng cô thì hắn lại lạnh lùng như một pho tượng.

"Thiên Kinh, Thiên Kinh..." Phương Nhan nhìn không được mà bước lên ôm lấy hắn, kích động van xin: "Xin anh đừng tàn nhẫn với em như thế được không? Em yêu anh, em không thể mất anh... Chúng ta trở lại như trước đây, được không? Xin anh..."

Giọng điệu nức nở của cô gái trong lòng làm hắn không khỏi nhíu mày lại, đem nàng đẩy ra, thở dài một hơi. "Hà tất phải như vậy? Chắc cô cũng biết mục đích của tôi khi tiếp cận cô là gì! Tôi đề tiện như vậy đấy. Chỉ vì muốn trả thù Tà Lăng Thần mà tiếp cận cô. Loại đàn ông như tôi hoàn toàn không xứng để cô yêu!"

"Đây là em cam tâm tình nguyện!"

Phương Nhan lắc đầu. "Thiên Kinh, cho dù anh chỉ lợi dụng em cũng được, em cũng không muốn rời xa anh. Anh biết không, bây giờ vừa về đến nhà là em đã nhìn thấy ba mẹ than thở dài. Bọn họ giống như là bạc cả đầu chỉ trong một đêm. Em cũng không tin bác gái cũng đồng ý cho anh làm như vậy. Thiên Kinh, em mặc kệ anh có bao nhiêu đàn bà ở bên ngoài, cho dù trái tim anh không có em, em cũng không để ý. Chỉ cần cho em ở lại bên cạnh anh, đừng đẩy em ra có được không?"

Hoắc Thiên Kinh nghe xong lời của nàng, lại cúi đầu cười, bất đắc dĩ lắc đầu: "Đàn bà thật sự rất kỳ lạ. Có người thì muốn ở lại bên cạnh tôi, đuổi cũng không đi. Có người thì muốn thoát khỏi tôi, chỉ có thể ép buộc mới giữ lại được..."

Cơ thể của Phương Nhan run lên, sắc mặt trở nên tái nhợt và mất mát. Đương nhiên cô biết rõ người trong miệng Hoắc Thiên Kinh nói là ai. Trong lòng không khỏi nổi lên sự chua xót và đố kỵ. Vì sao cô lại thua cô gái kia chứ?

"Thiên Kinh, em muốn anh nói thật, sở dĩ anh đưa ra việc hủy hôn, có phải là vì... Úc Noãn Tâm?"

Ánh mắt hồ hững của Hoắc Thiên Kinh khiến người ta đoán không ra suy nghĩ trong đầu hắn. Hắn chỉ thản nhiên nói một câu: "Tôi chỉ muốn tác thành cho tình nhân các người mà thôi!"

"Anh..." Trong mắt Phuong Nhan bùng lên lửa giận, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập. "Hoắc Thiên Kinh, sao anh có thể như thế được? Anh làm cho tôi một lòng một dạ yêu anh xong thì lại tàn nhẫn đá tôi ra! Sao anh có thể nhẫn tâm như thế chứ?"

"Hoắc Thiên Kinh tôi vẫn đối với đàn bà như thế!" Giọng của Hoắc Thiên Kinh vẫn thản nhiên như trước. "Về phần bác Phuong, tôi sẽ tìm cơ hội đích thân đến nhà xin lỗi! Nếu không có chuyện gì khác, cô về trước đi!"

"Hoắc Thiên Kinh..." Môi Phuong Nhan hơi run rẩy. Tuy rằng đã quen nhìn vẻ mặt lạnh lẽo vô tình với phụ nữ của hắn, không ngờ hôm nay đổi là cô lại đau đớn như thế. Cô nắm chặt tay, lại vô tình nhìn thấy một cái bóng từ đầu hành lang thư phòng chiếu tới.

"Thiên Kinh, phải thế nào thì anh mới buông tha cho Úc Noãn Tâm đây? Cô ấy và Lăng Thần thật lòng yêu nhau, xin anh đừng dằn vặt họ nữa. Anh bức bách một cô gái không yêu anh ở lại bên cạnh để làm gì?" Lời của nàng vừa nói ra, rốt cuộc khiến cho bóng dáng kia đứng lại.

"Không yêu?" Hoắc Thiên Kinh làm như nghe được câu chuyện buồn cười nhất, ánh mắt lộ ra vẻ chế giễu. Bởi hắn đưa lưng về phía cửa nên hoàn toàn không thấy được bóng dáng nhỏ bé kia.

"Tôi vẫn cứ bắt cô ta phải yêu tôi!"

Trong lòng đau xót, Phuong Nhan thôn thức :

"Thiên Kinh, tới khi nào anh mới chịu buông tay đây? Lúc trước khi anh theo đuổi tôi, tất cả những lời ông tiếng mật đều là muốn tôi cam tâm tình nguyện yêu anh, cuối cùng cũng trở thành công cụ để anh công kích Lăng Thần. Thiên Kinh, bây giờ anh lại muốn dùng cách cũ này với Úc Noãn Tâm sao? Cô ấy yêu Lăng Thần như vậy, anh làm như vậy khác nào hủy hoại cô ấy!"

Hoắc Thiên Kinh nhú mày, lời của cô làm hắn ít nhiều không hiểu được. Lời ông tiếng mật? Khi nào thì hắn dùng lời ông tiếng mật với Phuong Nhan? Cho dù lúc trước hắn chủ động theo đuổi cô, cũng chỉ là tặng hoa, hẹn ăn cơm, cùng lắm thì ra ngoài du lịch mà thôi. Về phần lời ông tiếng mật, từ lúc sinh ra cho tới bây giờ, hắn chưa hề nói đến một câu, mà hắn cũng hoàn toàn không biết cách nói.

"Phuong Nhan, chuyện của Úc Noãn Tâm, tôi nghĩ còn không tới phiên cô bận tâm!"

"Vậy còn Tà Lăng Thần thì sao?"

Phuong Nhan không bỏ qua. "Anh có biết Lăng Thần đau khổ thế nào không? Hầu như hàng đêm anh ấy đều ngấp chím trong rượu, luôn miệng kêu tên Úc Noãn Tâm. Rốt cuộc anh đã đạt được mục đích rồi, anh còn muốn Úc Noãn Tâm yêu anh? Lẽ nào anh muốn hoàn toàn hủy hoại sự tự tin của Lăng Thần? Phụ nữ trong mắt anh chẳng qua chỉ là công cụ phát tiết, là quân cờ trả thù mà thôi!"

"Không sai! Phụ nữ đối với tôi mà nói, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả, chỉ là công cụ trả thù!"

Hoắc Thiên Kinh bị Phuong Nhan quấy rầy bức bối không chịu nổi, vung tay lên. "Vì vậy cô nên thức thời mà cách xa tôi một chút, cô có lại tự do, hắn là phải chúc mừng chứ không nên ở chỗ này than thân trách phận!"

Móng tay của Phuong Nhan gần như cắm vào lòng bàn tay, đáy mắt rung lên, hy vọng duy nhất trong lòng cũng bị lời nói vô tình của hắn xé nát, nàng nghẹn ngào hỏi: "Như vậy Úc Noãn Tâm thì sao, đối với anh mà nói phải chăng cũng giống những người phụ nữ khác?"

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh chợt lóe lên vẻ dao động, sau đó trong đầu lại hiện lên vẻ mặt lạnh như băng của Úc Noãn Tâm, không khỏi sôi máu lên, trong ngực cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, hắn bức bối bất an vung tay...

"Chỉ cần là đàn bà mà Tà Lăng Thần thích, tôi đều không bỏ qua!"

Lòng Phuong Nhan hoàn toàn rơi xuống vực sâu không đáy.

Sau một lúc, rốt cuộc cô cũng nở một nụ cười khổ, nước mắt rơi xuống lạnh lẽo, nhẹ nhàng gật đầu nói : "Tôi đã hiểu ý của anh. Mong rằng sự cố chấp của anh không hại chính mình."

Nói xong, xách túi bước ra cửa, vừa mở cánh cửa khép hờ của thư phòng ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Hoắc Thiên Kinh quay đầu lại, đối lại là ánh mắt không hề có sức sống của Úc Noãn Tâm.

Tất cả diễn ra tựa như tình tiết trong phim.

Đến khi Úc Noãn Tâm rời đi, Hoắc Thiên Kinh mới bắt gặp phản ứng, dữ tợn nhìn Phuong Nhan chăm chăm. Phuong Nhan lại cong đôi môi tái nhợt lên.

"Cút! Đừng để tôi thấy cô lần nữa!"

Trong nháy mắt, sắc mặt của hắn trở nên khó coi, giống như một con sói trần ngập khí thế bức người, gầm nhẹ một tiếng, không nói một lời liền sai bước ra ngoài.

Phương Nhan nở nụ cười, nhưng lại đau xót cùng bi ai đến thế.

Trong phòng ngủ, trước cửa sổ sát đất, Úc Noãn Tâm lặng lẽ ngồi trên thảm, hai chân thon dài cuộn lại trước ngực, mái tóc dài đen buông xõa xuống, tung bay theo gió. Nàng đẹp nhưng lại cô đơn và thê lương như thế.

Ngoài cửa sổ, trong vườn hoa, cánh hoa quỳnh tung bay theo gió, phản chiếu vào trong đôi mắt thê lương của nàng, lộ ra vẻ cô độc.

Rất nhanh, tiếng bước chân truyền đến, thân thể nàng vô thức run rẩy một chút.

Cửa phòng mở ra.

"Noãn..." Hoắc Thiên Kinh vào phòng, thấy nàng ngồi dưới đất, đau lòng không thôi, tiến lên ôm lấy nàng, đặt ở bên giường. *"Không nên ngồi dưới đất, sẽ rất lạnh."*

Úc Noãn Tâm nhìn hắn, ánh mắt quan tâm của hắn là chân thành như thế, chân thành đến mức khiến nàng ngỡ rằng tất cả đều là thật. Thế nhưng... nàng thực sự không cố ý nghe những lời dối thoại trong thư phòng, nàng chỉ muốn đến phòng khách, không ngờ lại nghe được bọn họ nói chuyện. Thậm chí... nghe được cái tên vẫn khiến nàng không yên lòng... Tả Lăng Thần !

Nàng đã biết Tả Lăng Thần hàng đêm dùng rượu giải sầu, thậm chí cũng đã biết lúc trước Hoắc Thiên Kinh cũng dùng lời ong tiếng vịt với Phương Nhan.

Nàng thực sự không muốn biết những điều này, bởi vì nàng phát hiện khi nghe được những lời của Phương Nhan, thậm chí nghe được câu nói đó của Hoắc Thiên Kinh. «Chỉ cần là đàn bà mà Tả Lăng Thần thích, tôi sẽ không bỏ qua!» thì trong lòng nàng nổi lên đau đớn. Tại sao có thể như vậy? Lẽ nào nàng đang dần quen sự xuất hiện của Hoắc Thiên Kinh?

Nếu như nàng không nghe được những lời hôm nay, như vậy có lẽ nàng sẽ tin tưởng hắn thật sự. Như vậy, ít nhiều gì thì hận thù của nàng đối với hắn cũng giảm đi một chút.

Vì sao? Vì sao cứ khiến nàng thêm hận hắn?

Thấy nàng không nói, thậm chí ánh mắt hồ hững, trong lòng Hoắc Thiên Kinh lại nổi lên bất an cùng phiền toái. Hắn ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, than nhẹ một tiếng. *"Noãn, đừng nghe Phương Nhan nói bừa, thật ra lúc đó tôi..."*

"Tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời..." Úc Noãn Tâm mở miệng cắt ngang lời hắn, giống như không nghe được lời giải thích của hắn, nhẹ giọng nói một câu khó hiểu.

Hoắc Thiên Kinh ngẩn người. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, Úc Noãn Tâm đứng dậy. Ngoài cửa sổ, hoa quỳnh bay xuống là tả. Trong phòng, gương mặt nàng lại điềm tĩnh tựa hoa quỳnh, ngay cả ánh mắt cũng trong trẻo như dòng suối trên núi cao.

Chậm rãi giơ tay lên, dây áo ngủ liền trượt xuống...

Ánh trắng như nước tràn vào, cơ thể nữ tính hiện ra trước mắt hắn không chút che lấp.

Một đôi tay mềm mại nõn nà như tuyết, trên bàn tay nhỏ bé ngọc ngà kia là mười ngón tay thon dài mềm mại. Chiếc eo thon uển chuyển, làm cho người ta có cảm giác hết sức mềm mại. Bộ ngực vừa tròn vừa đầy đặn, hai núm hoa cân xứng. Cái bụng vừa phẳng vừa có tính đàn hồi. Hai chân thon dài như được gọt thành. Đường cong mềm mại tròn trịa, xinh đẹp hết như Dao Trì tiên nữ...

Sáng trong trẻo lấp lánh, giống như trăng sao cùng hòa mình rơi xuống.

"Noãn..." Trong lòng Hoắc Thiên Kinh không khỏi nổi lên cảm giác ngứa ngáy. Sau đó, trong ánh mắt của hắn dấy lên vẻ âm trầm không đoán được.

Hành động của nàng tuy rằng bất ngờ, nhưng trong nháy mắt làm hắn dấy lên nhu cầu sinh lý nhện đã lâu.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: – Sự mềm lòng của ai đó

Sắc mặt Úc Noãn Tâm vẫn bình tĩnh như trước, sự bình tĩnh này giống như ánh trăng bao phủ lên người nàng. Đôi mắt như suối mùa thu chứa đựng vẻ tinh khiết, kỳ ảo chưa từng có. Tựa như một đóa quỳnh lẳng lặng nở hoa, đẹp đến rung động lòng người.

Váy ngủ rơi tại mắt cá chân trắng nõn, nàng chậm rãi quỳ xuống...

"Noãn, em..."

Hoắc Thiên Kinh cả kinh, vừa muốn kéo nàng dậy, đã thấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên vật nam tính của hắn. Cách quần tây mỏng manh, hắn không khó để cảm thụ được sự mềm mại đến từ tay nàng.

Cơ thể rắn chắc của hắn vô thức cứng lại.

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu thản nhiên nhìn hắn một cái, sau khi thấy trong mắt hắn hiện ra vẻ âm trầm cùng dục vọng quen thuộc thì lại cúi đầu... Ngón tay trắng bệch kéo khóa quần của hắn xuống, làm cho "nó" hoàn toàn được phóng thích...

Hơi thở của Hoắc Thiên Kinh bắt đầu nặng nề, thậm chí bắt đầu trở nên khàn khàn...

Nàng quỳ gối giữa hai chân hắn. Sau một khắc, giống như là hạ quyết tâm, cúi đầu, đôi môi anh đào hé mở...

Hoắc Thiên Kinh hít một hơi, cơ thể run lên một chút.

Sự mềm mại và ướt át dưới thân làm cho hắn khó có thể kiềm chế. Trong hơi thở gấp gáp của hắn ngày càng nhiều dục vọng.

Một tay hắn nắm lấy chiếc cằm xinh xắn của nàng, một tay kia thì lại đặt trên đỉnh đầu nàng. Tình cảnh kích thích như vậy khiến cho phần dưới của hắn càng thêm căng lên và cứng rắn...

"Noãn..." Giọng nói trầm trầm của hắn rơi vào tai nàng, giống như một loại thỏa mãn, lại giống như một sự quan tâm.

Úc Noãn Tâm khó khăn mà làm việc. Nàng biết mình rất vụng về, kỹ xảo cũng không tốt, nhưng nàng cũng chỉ có thể làm được vậy. Vừa rồi nàng đã nghĩ rất nhiều, Hoắc Thiên Kinh là người vẫn luôn ăn mềm không ăn cứng, thậm chí không quen nhìn người khác phản kháng hay chống lại. Nàng chỉ có thể thuận theo hắn, ngoan ngoãn nghe lời mới không đến nỗi làm cho mình và người bên cạnh chịu tổn thương.

Chỉ có trở nên nghe lời và chiều ý hắn, hắn mới có thể thả lỏng cảnh giác. Ít nhất... có thể cho nàng ra ngoài.

Không phải Hoắc Thiên Kinh không cảm giác được sự quá mức bình tĩnh trong mắt nàng, nhưng hắn cũng chỉ là một người đàn ông có sinh lý hết sức bình thường (Mon: siêu nhân chứ bình thường gì!), đối diện với vẻ quyến rũ như thế thì sao còn có thể suy nghĩ như bình thường được? Nghĩ đến mình vì cô gái này mà cảm dục hết một tuần, ngay cả hắn cũng cảm thấy không thể tin! (Một tuần mà làm như 1 năm!)

Dục vọng của hắn ngày càng rõ ràng. Úc Noãn Tâm biết rõ nhu cầu của hắn nên đứng dậy, chủ động bước lên...

"Noãn..." Hoắc Thiên Kinh để nàng ngồi trên đùi mình, hơi thở khàn khàn. Hắn cố nén sự xúc động muốn đặt ngay nàng lên trên giường, môi đặt lên trán của nàng, nhẹ giọng nói: "Là cam tâm tình nguyện cho tôi sao?"

Ánh mắt Úc Noãn Tâm cứng lại, hàng mi dài từ từ sụp xuống... Hắn còn muốn thế nào nữa đây? Lẽ nào có được thân thể của nàng rồi còn muốn nàng cam tâm tình nguyện cho hắn sao? Nếu như lúc này có một con dao, nàng hận không thể tàn nhẫn đâm vào ngực hắn!

"Nhìn tôi!" Hoắc Thiên Kinh thấy thế, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu.

"Noãn, nói cho tôi biết, em cam tâm tình nguyện sao?" Hắn hỏi lại lần thứ hai.

"Đúng vậy." Úc Noãn Tâm vẫn bình tĩnh như nước.

Con ngươi đen của Hoắc Thiên Kinh đột nhiên co lại, sức lực đang nắm giữ chiếc eo thon của nàng bỗng nhiên thêm mạnh, rốt cuộc cũng phá vỡ sự bình tĩnh trên gương mặt của nàng như mong muốn. Thấy nàng cau mày lại một chút, hắn nặng nề thở dài...

"Noãn, tại sao lại dùng cách này để dẫn vật tôi? Là em cố ý sao? Lẽ nào em không biết lúc này nguy hiểm thế nào sao?"

Biết. Đương nhiên là nàng biết! Thậm chí biết người đàn ông trước mắt này còn nguy hiểm hơn những người khác gấp trăm lần!

"Nói cho tôi biết em muốn gì? Em muốn gì tôi đều cho em. Chỉ cần... em ở lại bên cạnh tôi!" Gương mặt anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh vùi vào gáy nàng, dường như đang cố gắng bình ổn dục vọng vừa bị nàng nhen lên.

Tiểu yêu tinh này!

Ánh mắt Úc Noãn Tâm bỗng trở nên trống rỗng lạnh lẽo...

"Tôi muốn mạng của anh!" Nàng gần từng tiếng mà nói.

Cơ thể của hắn giật mình trong nháy mắt. Một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt đen sâu thẳm không hề chớp. Trái tim như bị bóp nát. Trong nháy mắt, sự đau đớn lan ra mỗi tế bào trong cơ thể...

Hắn nắm chặt nắm đấm, dường như chỉ có như vậy mới có thể làm giảm đi sự đau đớn trong lòng.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Úc Noãn Tâm nhìn vào hắn không chút trốn tránh.

Sau một lúc, hắn đứng dậy, từ tốn kéo lại khóa quần, ra khỏi phòng...

Bên môi Úc Noãn Tâm nở ra một nụ cười lạnh...

Không đến nửa phút, nụ cười của nàng đông cứng lại, bởi vì... Hoắc Thiên Kinh đã trở lại, trong tay... có thêm một con dao.

Ngón tay nắm vào lưỡi dao, hắn đưa cán dao cho nàng. Dưới ánh trăng, con dao gọt trái cây lóe ra ánh sáng sắc bén, dường như muốn làm chói mắt Úc Noãn Tâm.

Nụ cười bên môi nàng biến mất... Ánh mắt nổi lên vẻ khó tin.

Chiều dài của con dao gọt trái cây này đủ để lấy mạng người!

"Cầm lấy con dao này, đâm thẳng vào là có thể lấy mạng tôi! Không cần nhiều, chỉ cần ba tác[13] là được!" Hoắc Thiên Kinh nhét con dao vào tay nàng, dẫn dắt nàng đặt mũi dao nhắm ngay vào vị trí trái tim hắn.

Ánh mắt Úc Noãn Tâm lóe lên một tia run rẩy...

Hắn có ý gì đây? Nàng muốn lấy mạng của hắn, hắn lại còn giúp nàng? Hay là... hắn thực sự cho rằng nàng không dám ra tay?

"Anh..." Nàng nắm chặt cán dao.

Khóe môi Hoắc Thiên Kinh nở một nụ cười nhàn nhạt rồi nói: "Nếu em thật sự hận tôi đến thế thì ra tay đi. Yên tâm, sẽ không cho là em mưu sát đâu!"

Hơi thở của Úc Noãn Tâm bắt đầu trở nên dồn dập, ánh mắt vẫn luôn bình tĩnh cũng trở nên dao động. Nàng nghĩ đến ánh mắt đau khổ của Lăng Thần, nghĩ đến Hoắc Thiên Kinh từng bước ép buộc mình như thế nào, thậm chí... lãng nhục mình ngay trước mặt Lăng Thần!

Nỗi hận đột nhiên tràn ra hai mắt, mang theo vẻ điên cuồng khát máu...

Nàng bỗng nhiên giơ con dao lên, vung về phía người đàn ông mà mình hận nhất trước mặt...

.....

Ánh trăng chiếu xuống, phản chiếu lên lưỡi dao phát ra ánh sáng sắc bén. Ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh vẫn khẳng khái nhìn nàng như cũ, không hề chớp mắt, cũng không hề có ý né tránh.

Khi lưỡi dao rơi xuống, ánh mắt của Úc Noãn Tâm thất thần trong chốc lát, giống như là nghi vấn, lại như là khó hiểu mà tự hỏi, mũi dao lệch đi...

Áo sơ mi đen bị lưỡi dao sắc bén cắt rách. Ngay sau đó, máu tươi chảy xuống từ cánh tay phải của Hoắc Thiên Kinh, thấm vào trong vải. Vết thương rất dài, cũng rất sâu. May mà chỉ là một con dao gọt trái cây, cũng may mà... nàng không đâm vào tim hắn.

"Tại sao lại không tránh?" Giọng nói của Úc Noãn Tâm trở nên lạnh lùng, trong ánh mắt nhìn về phía hắn nổi lên vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Hắn quá tự tin hay là bị đập đầu vào cửa?

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy, rớt cuộc đôi môi mỏng cũng cong lên. Hắn kéo lấy bàn tay cầm dao của nàng qua, dịu dàng bao lấy. Trên khuôn mặt anh tuấn không thấy bất kỳ vẻ không vui hay giận dữ nào.

Con dao liền rơi xuống thảm, dính đầy máu nóng của hắn...

"Tôi cược là em không nỡ ra tay!"

Hơi thở của hắn rơi vào bên môi nàng, kể cả đôi mắt đen sâu thẳm kia cũng mang theo vẻ tự tin và lưu luyến. Hắn lại cúi đầu tìm môi nàng, quyến luyến quên hết tất cả. Thậm chí không quan tâm vết thương vẫn đang chảy máu...

Lời của hắn như một quả bom nổ tung trong lòng Úc Noãn Tâm. Ngay sau đó liền bị nụ hôn của hắn bao phủ, xen lẫn vào đó là mùi long đàn hương thuộc về hắn. Lòng của nàng cũng run rẩy theo, đầu lưỡi hình như nếm được vị máu tươi.

Cuối cùng nàng nhắm hai mắt lại, sự trôi chảy ở cổ khiến cơ thể nàng sinh ra phản ứng chân thật nhất, trong lòng không khỏi cười khổ cùng tự giễu... Tại sao vừa rồi mình không ra tay? Rõ ràng có cơ hội thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, nhưng bây giờ tất cả đều quay về điểm khởi đầu như cũ.

Thì ra hắn tự tin như thế, tự tin đến mức liếc mắt là có thể nhìn thấu lòng của nàng, sao có thể thế được? Ngay cả nàng cũng không thể xác định có làm thế hay không, hắn dựa vào cái gì mà lại khẳng định như vậy?

"*Noãn, em phải nhìn rõ lòng của mình...*" Giọng Hoắc Thiên Kinh mê hoặc như con rắn, ở bên tai nàng quẩn rữ khiến cho da thịt nàng hơi run lên.

Tim Úc Noãn Tâm nhảy lên, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt như cười như không của hắn, thản nhiên nói: "*Tôi còn có kế hoạch của mình, đương nhiên không thể lấy mạng anh.*"

Đây là giải thích duy nhất của nàng với hắn, cũng là với chính bản thân mình.

Hoắc Thiên Kinh nhếch miệng cười, bày tay vuốt lên tóc nàng, chậm rãi hỏi: "*Nói đi, em còn muốn cái gì?*"

Trong không khí mà Úc Noãn Tâm hít vào dần dần tràn ngập mùi máu tươi. Nàng khẽ nhú mồm, lạnh lùng nói hai chữ: "*Ảnh hậu!*"

Đôi mắt đen thẳm của hắn từ từ nổi lên ý cười, giống như mặt hồ trong veo dậy lên gợn sóng lơ mơ, khóe môi mỏng của hắn cong lên...

"*Được, chỉ cần là thứ mà em muốn, tôi đều cho em.*" Trong giọng nói trầm trầm mang theo vẻ nuông chiều như người tình, bất luận cô gái nào nghe xong đều sẽ hơi động lòng.

Rốt cuộc Úc Noãn Tâm đã hiểu tại sao có nhiều cô gái biết hắn là một người đàn ông nguy hiểm nhưng vẫn yêu không tiếc gì rồi. Quả thật Hoắc Thiên Kinh có đủ bản lĩnh khiến cho phụ nữ điên cuồng. Không chỉ có của cải vô số, mà còn có vẻ dịu dàng lộ ra trong sự thờ ơ của hắn. Cho dù chỉ là một chút cũng đủ để khiến phụ nữ như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Có lẽ, lòng của Phương Nhan cũng là như vậy.

Vậy nàng thì sao? Có phải cũng đang dần dần lạc lối bởi nụ cười của hắn không?

Nghĩ tới đây, đột nhiên cả người Úc Noãn Tâm phát lạnh. Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nổi lên vẻ cảnh giác. Nàng vâng đầu rồi sao chứ? Sao có thể nghĩ như vậy?

Hoắc Thiên Kinh nâng cằm của nàng lên, đôi mắt như tia X-quang nhìn thấu sự hoảng loạn bất an trong lòng nàng. Hắn nhếch môi nói: "*Trước khi em có ý định lấy mạng tôi, có phải nên nhân từ mà băng bó vết thương dùm tôi một chút không?*"

Trong giọng nói mang theo vẻ trôi chảy và thoải mái chưa từng có, khiến cho Úc Noãn Tâm càng thêm nghi ngờ có phải não của hắn có vấn đề hay không.

Nàng khẽ cắn môi, suy nghĩ một chút rồi đứng lên, đi tìm hộp cứu thương rồi lại ngồi xuống bên cạnh hắn.

Nói thật, khi nhìn máu tươi đỏ sẫm từ từ chảy xuống ngón tay hắn thì lòng nàng thật sự hơi run rẩy. Nói cho cùng thì trời sinh loài người vốn có cảm giác sợ hãi đối với máu me.

Dưới ánh đèn, gương mặt nàng đẹp lộng lẫy như hoa. Hoắc Thiên Kinh thấy vậy nhất thời ngẩn ra, dường như quên đi từng cơn đau đớn truyền đến từ cánh tay.

Bị một cô gái đâm bị thương là lần đầu tiên, cam tâm tình nguyện bị một cô gái đâm cũng là lần đầu tiên! Nhìn dáng vẻ tập trung xử lý vết thương của nàng, Hoắc Thiên Kinh lại cảm thấy rất thỏa mãn. Một cảm giác vô cùng ngọt ngào từ từ chảy lan ra. Đây là cảm giác mà hắn chưa từng có. Hình như là... ấm áp.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười. Bị một cô gái đâm bị thương mà hắn còn cảm thấy ấm áp. Nếu như bị người nào quen biết hắn biết được, nhất định là tron tròn mắt. Cũng khó trách người khác, ngay cả hắn cũng bị cảm giác kỳ lạ này của bản thân lôi cuốn, không nói nên lời.

Nhưng ít nhất cũng khiến cho hắn biết một điều... Cô gái này không nỡ làm hại hắn!

Không nỡ... Hắn lớn đến thế này, lần đầu tiên mới cảm thụ được cảm giác hạnh phúc của hai từ này.

Nghĩ tới đây, hắn không tự chủ được mà nở nụ cười. Những đường nét nghiêm túc trên mặt cũng thả lỏng ra rất nhu hòa.

Úc Noãn Tâm liếc hắn một cái, bất đắc dĩ mà lắc đầu... Người đàn ông này thực sự làm cho người khác không nắm bắt được...

.....

275, Mask

Đây là một nơi rất đặc biệt, một hành lang rất đặc biệt, thông đến phòng bệnh số 275.

Nơi này không phải là bệnh viện, cũng không phải phòng bệnh của người bình thường. Bởi vì người có thể ở trong Mask đều là... bệnh nhân tâm thần.

Dưới sự dẫn dắt của viện trưởng, Úc Noãn Tâm đi vào hành lang của bệnh viện tâm thần này. Tiểu Vũ thì lại thận trọng dè dặt mà theo sát bên người nàng, luôn luôn cảnh giác mà nhìn từng tốp bệnh nhân xuất hiện xung quanh hành lang.

Hoàn cảnh nơi này rất tốt. Cây cối um tùm xanh tươi, bốn phía thoang thoang hương hoa. Nếu không biết nội tình thì nhất định sẽ cho rằng đây là một tòa nhà cao cấp. Ít nhất thì Úc Noãn Tâm sẽ cho rằng như thế. Nếu như có một ngày nàng cũng bị Hoắc Thiên Kinh bức điên như Ngu Ngọc thì nhất định phải vào ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: – Cứu tôi

Sau ngày hôm đó, Hoắc Thiên Kinh thật sự thực hiện lời hứa, chẳng những cho phép nàng tiếp tục công việc đóng phim mà hẳn còn đầu tư vào điện ảnh càng ngày càng nhiều, vì thế cho nên hợp đồng của nàng lại bắt đầu ập đến như núi. Gần đây, sự oán giận của Tiểu Vũ cũng giảm xuống theo sự tăng lên của hợp đồng, cũng không trách cứ nàng mất tích gần một tuần, có điều là hôm nay bị nàng kéo tới chỗ này, khuôn mặt của Tiểu Vũ lại nhăn nhó, thậm chí là tái xanh.

Nói thật, nàng thực sự không hiểu tại sao Úc Noãn Tâm muốn tới thăm Ngu Ngọc? Loại đàn bà này tự làm tự chịu mà điên mất rồi, nàng tới gặp một người điên để làm gì?

Dường như viện trưởng nhìn thấu sự lo sợ trong lòng Tiểu Vũ, nhẹ nhàng cười nói: "*Hai vị cứ yên tâm, bọn họ sẽ không chủ động tấn công hai vị, bọn họ vẫn luôn hiếu kỳ đối với người lạ, chỉ thế mà thôi.*"

Úc Noãn Tâm khẽ gật đầu, ánh mắt trong veo nhìn lướt qua khuôn mặt của từng người bệnh, bọn họ có người đang tò mò nhìn các nàng, có người thì đang len lén cười, có người thì khóc to giống như là có tâm sự gì đó, khiến người khác nhìn thấy không khỏi lo lắng, thậm chí có bệnh nhân còn đang lăm lăm một mình, bộ dạng nói chuyện rất là mê mải...

Nơi này đem thể giới tinh thần của mỗi người phơi bày không chút che giấu khiến cho Úc Noãn Tâm không khỏi nặng nề cảm thán.

"Viện trưởng, bệnh tình của Ngu tiểu thư thế nào rồi?"

Nàng không thể không hỏi đến, tuy rằng Ngu Ngọc quả thực đã làm rất nhiều chuyện không nên, nhưng nếu như phải ở cùng với những người không bình thường này thì quả thật là khiến người khác đau lòng, dù sao cô ta cũng đã từng là ảnh hậu nổi tiếng từ nam ra bắc, phải ở tại nơi này cũng đủ khó chấp nhận rồi, nếu như lại giống như những người này thì...

Nàng biết Tiểu Vũ có rất nhiều nghi vấn, thậm chí là bất mãn với việc nàng tới nơi này thăm Ngu Ngọc, nếu như tin tức này bị lộ ra, giới truyền thông nhất định sẽ trắng trợn thổi phồng lên, nhưng gặp Ngu Ngọc là nguyện vọng cá nhân của nàng, lúc nàng bị Hoắc Thiên Kinh nhốt ở biệt thự Lâm Hải, nàng cũng rất muốn biết rốt cuộc là Ngu Ngọc làm cách nào mà ở bên cạnh Hoắc Thiên Kinh suốt ba năm, nàng thật sự rất hiếu kỳ, một người phụ nữ trừ phi là yêu, nếu không làm sao có thể chịu được loại đàn ông độc đoán như Hoắc Thiên Kinh?

Viện trưởng nghe xong, vẻ mặt hiện lên chút khác thường, ánh mắt của ông ta rõ ràng hơi sững lại, sau một lúc mới nhẹ giọng nói: "*Bệnh tình của Ngu tiểu thư rất đặc biệt, cô ấy không giống những người này, không khóc không cười, mỗi ngày đều rất im lặng, thậm chí có đôi khi có thể ngồi cả ngày nhìn ra ngoài cửa sổ, không ăn không uống.*"

Tiểu Vũ nghe xong bèn ôm hai tay lại, sợ hãi nói: "Trời ạ, cô ta như vậy coi như là nghiêm trọng nhất rồi phải không? A, Tôi biết rồi..." Đang nói, đột nhiên cô khấn trương nhìn bốn phía xung quanh một chút, sau đó ghé vào tai Úc Noãn Tâm nói: "Nếu như không phải bệnh tình nghiêm trọng vậy thì chỉ có một nguyên nhân là cô ta đang giả điên! Nói cách khác Ngu Ngọc căn bản không hề điên!"

Một câu nói vô tâm của Tiểu Vũ nhưng lại khiến Úc Noãn Tâm hơi nhúu mày, trong mắt cũng có chút nghi vấn.

Viện trưởng lại cười nói: "Xem ra hai vị tiểu thư đóng phim truyền hình quá nhiều rồi, trong hiện thực làm sao có thể phát sinh những chuyện thế này được?"

Úc Noãn Tâm không nói gì, chỉ khẽ cắn môi...

Trước khi Úc Noãn Tâm đến bệnh viện tâm thần, nàng vẫn cho rằng nơi này chắc là rất u ám và kinh khủng, thậm chí có thể so sánh với phòng giam của nhà tù, không ngờ mỗi căn phòng nơi đây đều có ánh mặt trời vàng rực, nhìn qua hết sức thoải mái.

Chính tại nơi ánh mặt trời rực rỡ này nàng nhìn thấy Ngu Ngọc đang tựa vào cửa sổ nhìn ra phía xa xa.

Cửa sổ sát mặt đất rất rộng lớn, dường như chiếm cả một nửa diện tích căn phòng, kính thủy tinh trong suốt không nhiễm một hạt bụi, cả căn phòng trắng

phau, lộ ra vẻ sạch sẽ khiến cho người khác phải sợ hãi.

"Úc tiểu thư, tới rồi, bởi vì bệnh tình của Ngu Ngọc tương đối đặc biệt cho nên thời gian thăm bệnh không thể quá lâu." Viện trưởng tự tay mở cửa phòng bệnh và nói.

Úc Noãn Tâm hít một hơi thật sâu, gật đầu, nàng vô thức nhìn thoáng qua bốn phía, có camera ở nhiều góc, ngực không khỏi có chút nghẹt thở.

Để Tiểu Vũ chờ ở ngoài cửa, nàng đi vào một mình.

"Ngu Ngọc..." Nàng ngồi xuống bên cạnh cô ta, nhẹ giọng gọi.

Ngu Ngọc ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ hơn nửa ngày mới có phản ứng, quay đầu về phía Úc Noãn Tâm, ánh mắt tĩnh lặng mà trống rỗng, gương mặt vốn rất xinh đẹp sớm đã hốc hác, đôi môi anh đào bấy giờ cũng khô héo tái nhợt, dung nhan nàng như vậy khiến Úc Noãn Tâm dường như không nhận ra.

"Ngu Ngọc, tôi là Úc Noãn Tâm." Nàng mở miệng lần nữa, ánh mắt kiên định nhìn người phụ nữ đang tựa vào cửa sổ.

"Úc Noãn Tâm..." Dường như Ngu Ngọc đã nghe được, cô ta khẽ lẩm bẩm cái tên này, trên gương mặt bình tĩnh không cảm xúc khẽ hiện lên chút nghi hoặc, đầu mày cũng nhíu chặt lại...

"Là ai? Là ai..."

Cô ta đưa tay vuốt tóc, bắt lực suy nghĩ.

Úc Noãn Tâm thực sự không đành lòng thấy cô ta như vậy, nhẹ giọng nói: "Không nhớ ra cũng không sao, Ngu Ngọc, hôm nay tôi mạo muội đến đây là... thay Hoắc Thiên Kinh đến thăm cô." Trong giọng nói trầm trầm của nàng có chút thăm dò.

"A..." Nàng vừa dứt lời, chỉ nghe thấy Ngu Ngọc hét lên một tiếng, trong mắt lộ vẻ sợ hãi, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt...

"Ngu Ngọc..."

"Đi đi! Đi đi! Đừng tới gần tôi!" Ngu Ngọc ôm hai tay lại, ra sức lắc lư mái tóc dài rối bời, cô cuộn người lại giống như một đứa trẻ bị hoảng sợ cực độ, bắt lực mà lùi lại sát tường.

Trong lòng Úc Noãn Tâm không khỏi có chút đau đớn, nàng nhớ tới những lời viện trưởng vừa nói trước đó...

Khi Ngu Ngọc bị đưa tới toàn thân đều là vết thương, có thể thấy được là do đã hết sức giãy giụa mà ra, ngoài ra, chúng tôi đã làm kiểm tra cho cô ấy, cơ thể cô ấy ít nhất đã bị tám người đàn ông xâm phạm, sức lực thô bạo đã tạo thành những tổn thương nhất định cho cơ thể...

Úc Noãn Tâm nhíu mày, tuy rằng đã qua một thời gian nhưng dường như nàng vẫn có thể sờ sờ nhìn thấy vết tích trên người Ngu Ngọc, ngay cả cổ tay cũng còn vết tích nhằn nhọt, như vậy lúc đó đám cầm thú kia vì đề phòng nàng giãy giụa mà trói lại nên tạo thành.

Nàng cảm thấy hoảng hốt, trong đầu lại hiện ra hình ảnh kinh khủng của đêm đó ba năm trước... Đó là nỗi đau trong đời nàng! Mà Ngu Ngọc vì không thể tiếp nhận được nỗi đau này nên cuối cùng đã phát điên!

Hoắc Thiên Kinh ơi Hoắc Thiên Kinh, rốt cuộc thì anh tàn nhẫn đến nhường nào? Dù sao cô ta cũng là người đã từng ở bên cạnh anh ba năm, sao có thể tổn thương cô ta một cách tàn nhẫn như vậy được? Thấy như vậy, Úc Noãn Tâm thực sự cảm thấy sợ hãi, nàng không biết một ngày nào đó Hoắc Thiên Kinh sẽ làm tổn thương mình như thế nào.

Đối với hấn mà nói, phụ nữ chỉ như một món đồ chơi, mà nàng chẳng qua chỉ là món đồ chơi mới nhất của hấn mà thôi...

Nhìn cô ta, Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy giống như có một bàn tay đang bóp lấy cổ mình, không thể hít thở được...

"Ngu Ngọc, tôi đã hỏi trợ lý của cô, biết cô thích ăn canh xương heo nhất cho nên cô ý đến quán ăn mua một phần, nhân lúc còn nóng mau ăn đi!"

Úc Noãn Tâm đem cháo đã được chuẩn bị nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Ngu Ngọc, tuy rằng nàng không biết bây giờ Ngu Ngọc có còn thích ăn cháo này hay không, nhưng ít nhất đó là chút thành ý vì từng là đồng nghiệp...

Mùi thơm của cháo xương heo dường như làm thức tỉnh vị giác của Ngu Ngọc, ánh mắt cô dời đến chén cháo nóng hổi, đột nhiên trong mắt có chút mềm dịu, nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt liền biến mất, thay vào đó là thật nhiều nghi hoặc...

"Thiên Kinh..." Cô nhẹ nhàng bưng chén cháo lên, vừa ăn rất ngon lành vừa ngọt ngào khẽ gọi tên Hoắc Thiên Kinh, giống như là một người đang yêu bị bao vây giữa tình yêu cuồng nhiệt.

Úc Noãn Tâm bỗng nhiên hiểu ra, chắc là Hoắc Thiên Kinh đã từng cho Ngu Ngọc ăn cháo này cho nên cô ta mới có thể gọi tên Hoắc Thiên Kinh, thì ra... Ngu Ngọc thích không phải là cháo xương heo, mà là thích cảm giác Hoắc Thiên Kinh ở bên cạnh cho cô ăn cháo...

Lòng ngực buồn bực không thôi, nhìn thấy Ngu Ngọc chìm vào trong thế giới của mình, nàng cảm thấy từng đợt chua xót.

Trong lúc Úc Noãn Tâm đang miên man suy nghĩ, Ngu Ngọc vẫn luôn cuộn mình lại trong một góc đột nhiên ném chén cháo, đứng lên, đánh về phía nàng, Úc Noãn Tâm cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì vạt áo đã bị Ngu Ngọc túm chặt lấy, mạnh đến nỗi trong nháy mắt làm cho nàng không thể tránh thoát.

"Ngu Ngọc, buông tay ra..."

"Cô là ai? Rốt cuộc cô là ai?" *Ngu Ngọc nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt vẫn tràn ngập sợ hãi như trước, lại còn lộ ra một chút điên cuồng loạn.*

"Tôi là Úc Noãn Tâm." Nàng cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, bình tĩnh trả lời.

Đây là điều làm nàng bất ngờ, bởi vì viện trưởng nói qua Ngu Ngọc không có tính công kích, không ngờ cô ta lại kích động như vậy, có điều biện pháp lý trí nhất trong lúc này chính là phải duy trì bình tĩnh, chỉ có như vậy mới có cơ hội khiến người bệnh bình tĩnh lại, không kích động nữa.

Đương nhiên đó chỉ là kinh nghiệm do Úc Noãn Tâm học được trong phim, nhưng hiện thực vẫn cứ là hiện thực, Ngu Ngọc nghe xong lời của nàng, chẳng những không bình tĩnh lại mà ngược lại tâm tình càng trở nên kích động, sức lực càng thêm lớn, thậm chí cứng rắn xé đứt nút áo của Úc Noãn Tâm.

"Mau đi nói cho Hoắc Thiên Kinh, cô ta muốn hại tôi! Cô ta muốn giết tôi!" *Ngu Ngọc điên cuồng hét lớn, tóc dài rối tung ở trên mặt, có vẻ hết sức kinh khủng "Kêu Thiên Kinh tới cứu tôi!"*

Úc Noãn Tâm quả thực bị bộ dạng của cô ta làm cho sợ hãi, không chỉ là hình dạng của cô ta mà còn có lời của cô ta.

Đúng lúc này, các bác sĩ nhìn thấy như vậy từ camera bên rầm rộ xông vào, thậm chí viện trưởng cũng vội vã chạy tới, trên mặt mang theo vẻ dè dặt cùng xấu hổ, ông ta đương nhiên biết sự quan tâm của Hoắc Thiên Kinh tới vị Úc tiểu thư trước mặt không hề bình thường, chuyện hôm nay gặp phải ông ta hoàn toàn không ngờ tới.

Tiểu Vũ chạy vào nhìn thấy như vậy bên sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Ngu Ngọc nhanh chóng bị các bác sĩ chế ngự, mấy người đàn ông ba chân bốn cẳng đè cô ta lại, càng khiến nàng vô cùng sợ hãi.

"Đừng làm cô ấy bị thương!" *Úc Noãn Tâm thấy thế vội vã la lên.*

"Úc tiểu thư, cô không sao chứ?" *Viện trưởng vội vã bước lên, khẩn trương hỏi thăm.*

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt vẫn lo lắng nhìn Ngu Ngọc như trước.

Ngu Ngọc vẫn đang nói năng điên cuồng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Úc Noãn Tâm, cuồng loạn la to: "Người đó muốn giết tôi, mau gọi Thiên kinh đến cứu tôi, cứu tôi! Người đó muốn hại tôi..."

Còn chưa nói xong đã bị một mũi thuốc mê tiêm vào, cô ta liền ngất đi...

"Noãn Tâm, chị thấy hay là chúng ta rời khỏi đây đi, xem ra Ngu Ngọc điên không nhẹ, vừa rồi cô ta có làm em bị thương không?" *Tiểu Vũ căng thẳng đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh, khẩn trương tiến lên hỏi.*

"Không có..." *Úc Noãn Tâm không yên lòng trả lời, lại vẫn cứ nhìn vào Ngu Ngọc sớm đã hôn mê...*

Đi khỏi bệnh viện tâm thần, tâm trạng của nàng vẫn cứ nặng trĩu, cho nên tới trước xe rồi mà còn quên mở cửa xe.

"Noãn Tâm, em làm sao vậy?" *Tiểu Vũ thấy vẻ mặt của nàng dờ dẫm, sợ đến mức lập tức quơ quơ tay trước mắt nàng nói: "Không phải là em bị người đàn bà điên Ngu Ngọc kia làm cho kinh hãi chứ?"*

Ồ?

Úc Noãn Tâm lập tức phản ứng lại, ngăn người nhìn Tiểu Vũ, một lúc sau mới thì thào nói: "À, không sao."

Tiểu Vũ nghe xong, khẽ lắc đầu mở cửa xe ra: "Noãn Tâm, chị thực sự không hiểu tại sao em lại muốn tới chỗ như thế này để gặp người đàn bà điên này, vừa rồi thật đáng sợ, chị còn tưởng cô ta muốn bóp chết em. Tâm tư của người đàn bà này nặng như vậy, nói không chừng còn giả ngây giả dại mà thừa cơ bóp chết em, cô ta thì tốt rồi, vừa báo được thù lại không phải ngồi tù, chị thấy sau này em không nên tới đây nữa. À, nhưng mà cái ông viện trưởng đó cũng thật là quá lắm, Ngu Ngọc rõ ràng nguy hiểm như vậy, ông ta lại còn nói cái gì mà yên tĩnh như nước? Người có tư cách như vậy sao có thể làm viện trưởng được? Thật là..."

"Tiểu Vũ..." *Úc Noãn Tâm thoáng dừng bước, ngắt lời Tiểu Vũ đang lải nhải, trong mắt rõ ràng có vẻ suy tư.*

Tiểu Vũ sững sờ, thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, thận trọng hỏi thăm: "Sao vậy Noãn Tâm?" Cô không có nói sai cái gì chứ?"

"Trước khi Ngu Ngọc hôn mê vẫn luôn nói có người muốn hại cô ta, đồng thời muốn Thiên Kinh đi cứu cô ta, cô nói... có phải cô ta thực sự gặp nguy hiểm hay không?" *Úc Noãn Tâm vẫn cứ nhớ mãi không quên ánh mắt Ngu Ngọc nhìn chằm chằm vào mình, muốn dờ đi cũng không được.*

Tiểu Vũ liếc một cái xem thường, ra vẻ bất đắc dĩ...

"Thôi đi Noãn Tâm, cô ta là người điên đó, lời nói điên khùng mà em có thể tin tưởng được sao? Những người bệnh trong bệnh viện vừa rồi em không thấy sao, bộ dạng gì cũng có, còn có người nói chuyện với gốc cây, chẳng lẽ còn cho lời nói của những người này là thật sao? Noãn Tâm, em quá nhẹ dạ rồi, còn chuẩn bị cho cô ta cháo xương heo gì đó? Nếu như là chị á, thì sẽ trực tiếp chuẩn bị cho cô ta một ly thuốc độc rồi, loại người hay làm nhiều điều ác này không nên sống trên thế gian này nữa!"

Úc Noãn Tâm vội vã cắt đứt lời của Tiểu Vũ, bằng không chị ấy càng nói càng giận...

"Được rồi, được rồi Tiểu Vũ, em cũng chỉ là giả thiết thôi mà, dù sao cô ta cũng đã từng là ảnh hậu, là tiền bối của em, cho dù có quá đáng đi nữa cũng không nghiêm trọng như chị nói, mỗi người đều có quyền sống, cô ta cũng vậy."

"Xì..."

Tiểu Vũ bất mãn bĩu môi "*Theo chị thấy thì cô ta bị tâm thần phân liệt, gọi là...*" Chị ta suy nghĩ một chút, lập tức nhớ ra "*A, đúng rồi, gọi là cái gì mà "chứng vọng tưởng bị hại"! Sao em không ngâm lại, bây giờ cô ta chỉ là một người điên, ai rảnh rỗi mà đi hại cô ta? Ngay cả giá trị cũng không có!"*

Úc Noãn Tâm cũng hiểu được Tiểu Vũ nói không phải không có lý, chỉ là...

"Nhưng viện trưởng nói Ngu Ngọc luôn rất im lặng, vì sao cô ta nhìn thấy em liền kích động như vậy? Điều này em thực sự không nghĩ ra, xem cô ta cũng không phải giống như giả điên, điều này thật không rõ ràng, nếu không có kích thích từ bên ngoài, một bệnh nhân tâm thần sao có thể sinh ra ý nghĩ này?"

"Được rồi được rồi, chị thấy cô ta chính là điển hình của chứng vọng tưởng! Nhưng hôm nay quả thực là cô ta quá kích động rồi, em nhìn quần áo của mình xem, khuy áo cũng bị cô ta bứt đứt rồi." *Tiểu Vũ tiến lên, nhủu mày giúp nàng sửa lại y phục, đang nói bỗng la lên một tiếng.*

Âm thanh chói tai quả thực làm Úc Noãn Tâm hoảng sợ, nàng thấy Tiểu Vũ trợn mắt kinh hãi nhìn bên trong vạt áo của mình... một mảng đỏ tươi...

Úc Noãn Tâm xem chút ngừng thở, trong áo sao lại có máu?

"Trời ạ, chị lập tức kêu xe cấp cứu! Người điên kia không ngờ lại làm em bị thương! Noãn Tâm, em có bị cô ta truyền nhiễm không? Vết thương trên người có thấy đau không? Còn nói chuyện với chị lâu như vậy." *Tiểu Vũ vừa trách cứ vừa móc điện thoại ra, bởi vì khẩn trương, ngón tay lại hơi run run.*

Úc Noãn Tâm nghi hoặc sờ vào vị trí dính máu, đầu mày hơi nhíu lại một chút liền vội vã ngăn Tiểu Vũ lại.

"Không sao, trên quần áo không phải là máu của em!" *Nàng vừa nói vừa nhẹ nhàng giơ vạt áo lên, không sai, trên người nàng không có chút thương tích nào, vết máu này căn bản không phải là của nàng.*

Tiểu Vũ trợn mắt "Vậy thì là của ai?"

"Của Ngu Ngọc!" *Úc Noãn Tâm chỉ có thể nghĩ đến khả năng duy nhất này, chỉ có Ngu Ngọc tiếp cận nàng.*

Tiểu Vũ khó hiểu nói: "Nói vậy, khi cô gặp cô ta thì cô ta đã bị thương?"

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu, đôi mày xinh đẹp cũng nhăn lại, có lẽ chính mình rất sợ ý, trên người Ngu Ngọc có thương tích mà nàng lại không biết, rốt cuộc thì cô ta bị thương ở đâu? Làm sao mà bị thương? Chẳng lẽ các bác sĩ cũng không phát hiện ra sao?

Nghĩ vẫn liên tục kéo tới khiến nàng cảm thấy càng khó hít thở, trong tiềm thức nàng cảm thấy sự tình cũng không đơn giản như bề ngoài!

Hoặc Thiên Kinh lại lựa lúc này đi công tác mới chết chứ, làm cho Úc Noãn Tâm không có cơ hội gặp hần để nói chuyện của Ngu Ngọc, sau chuyện này nàng nghĩ sao cũng không thể yên tâm, tuy biết có lẽ đó chỉ là lời nói điên khùng của Ngu Ngọc mà thôi, nhưng cũng cần cẩn thận một chút, ít nhất không để cho cô ta lại bị thương mà không có người trông nom.

Thực ra tối đó nàng cũng đã gọi điện thoại cho bệnh viện của Ngu Ngọc, bệnh viện lại nói rằng Ngu Ngọc cơ bản là không có bị thương, cũng không thấy bất luận vết thương nào, điều này quả thực khiến cho Úc Noãn Tâm cảm thấy ngạc nhiên, thậm chí bắt đầu nghi ngờ thái độ chuyên nghiệp của bệnh viện này.

Dù sao thì phát hiện vết máu trên người nàng là vô cùng xác thực, ngoại trừ Ngu Ngọc ra, hôm đó không có người tiếp cận nàng, cho nên chỉ có thể thấy rõ một điều... người của bệnh viện đang nói dối!

Thế nhưng... Tại sao bệnh viện phải nói dối? Tại sao phải giấu diếm việc trên người Ngu Ngọc có thương tích? Lẽ nào chỉ là sợ bị truyền thông làm rõ sẽ ảnh hưởng đến tính chuyên nghiệp của họ sao?

Trong nhất thời, Úc Noãn Tâm rơi vào suy tư.

"Á..." Cùng với giọng nữ chói tai vang lên, Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy mắt cá chân nóng bỏng, ngay sau đó là âm thanh cái ly rơi xuống đất vỡ tan.

Cảm giác nóng rực khiến Úc Noãn Tâm lập tức có phản ứng, nàng nhìn về phía người gây ra... là một nữ diễn viên đóng vai một vị phi tần trong đoàn làm phim – An Nhã, cô ta cũng đang tức giận nhìn chằm chằm vào Úc Noãn Tâm.

An Nhã – diễn xuất của cô gái này quả thực rất tốt, là một nhân tài diễn xuất hiếm có, nhưng tính cách tự cho là thanh cao, trời sinh tình tính không khoan dung hòa nhã, bởi vì gia thế cũng lớn cho nên ở trong đoàn làm phim không để bất kỳ ai vào mắt khiến cho quan hệ với những diễn viên khác trong đoàn làm phim cũng không tốt lắm, nhất là Úc Noãn Tâm, mỗi khi có cảnh diễn chung cô ta đều gây ra chút trở ngại, nếu không thì nghĩ cách làm cho Úc Noãn Tâm phải xấu hổ, chắc là thấy nhân viên và diễn viên trong đoàn làm phim đều cung kính với Úc Noãn Tâm nên tức giận đây mà.

Giống như giờ phút này, Úc Noãn Tâm thực sự không rõ bản thân mình chỉ đứng ở chỗ này, ly cà phê trong tay An Nhã làm sao lại bay tới dưới chân nàng?

"Ê, An Nhã, cô làm gì vậy? Sao lại đem cà phê tạt vào người Úc tỷ? Còn không xin lỗi?" *Không đợi Úc Noãn Tâm mở miệng, trợ lý của nàng đã chạy tới, tức giận bất bình mà la lên.*

An Nhã nhìn Úc Noãn Tâm một cái, vẻ mặt khinh thường nói: "Ôi, còn gọi Úc tỷ sao? Hiện tại kêu Úc tỷ có phải là hơi sớm hay không? Thật sự coi mình là ảnh hậu tương lai sao? Hay cho mình là Ngu Ngọc? A, quên mất, kết cục của Ngu Ngọc thật là không tốt, nghe nói bây giờ cô ta đang ở bệnh viện tâm thần đây..."

"An Nhã, cô nói hết chưa? Thật sự muốn gây khó dễ với Úc tỷ có phải hay không? Vừa rồi rõ ràng là cô cố ý đánh rơi ly cà phê, còn ở đây nổi nóng, chân của Úc tỷ đều bị bỏng đỏ cả, lát nữa không đóng phim được cô có chịu trách nhiệm hay không?" *Trợ lý tức giận nên tranh chấp với cô ta.*

"Thực sự là buồn cười, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi cố ý? Rõ ràng là cô ta giống như một khối gỗ ngăn cản đường đi của tôi, đụng vào ly cà phê của tôi, tôi còn chưa bắt cô ta xin lỗi, còn muốn tố cáo nữa sao?" *Ánh mắt khinh thường của An Nhã lướt qua Úc Noãn Tâm, sau đó nói: "Thật là người nào thì mướn trợ lý này, không có tố chất, không có giáo dục như nhau!"*

"An Nhã, cô..."

"Được rồi, đừng ồn nữa!" *Úc Noãn Tâm bị hai người bọn họ khiến cho đau đầu, phát tay nói: "Chân của tôi không sao, mọi người đi làm việc đi." Nói xong, nàng xoay người chuẩn bị đi xử lý vết bỏng một chút, cô An Nhã này ngày nào không gây sự thì liền khó chịu, nàng đã quen rồi.*

"Ôi, cứ như vậy mà đi sao? Tai to mất lớn đứng là tai to mất lớn a, rõ ràng sai rồi còn làm như chính mình bị oan ức? Úc tỷ, cô không định xin lỗi tôi sao?" An Nhã vẫn ngồi ở trên sofa nhìn bóng dáng Úc Noãn Tâm mà cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: – Cái tát trong phòng hóa trang

"An Nhã, cô đừng quá đáng, muốn Úc tỷ xin lỗi cô sao? Cô uống nhầm thuốc rồi phải không?" Trợ lý bị thái độ của An Nhã làm kích động, lại trừng mắt nhìn An Nhã, vẻ mặt rất không vui.

An Nhã cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu nhìn trợ lý, lại lạnh lùng liếc Úc Noãn Tâm cách đó không xa, nói: "Thế nào? Tôi muốn nói cái gì thì nói cái đó, còn đến phiên một trợ lý nhỏ bé như cô đến nhắc nhở sao? Cô ý mình là trợ lý của Úc tỷ liền vênh vào hống hách như vậy sao?"

"Cô..."

"Đào Ny, đừng cãi nhau với cô ấy nữa, lại đây giúp tôi trang điểm đi." Giọng nói của Úc Noãn Tâm vô cùng bình thản, nàng yên lặng ngồi ở trước gương trang điểm.

Đào Ny hung hăng trừng mắt liếc An Nhã một cái, "bịch bịch bịch" đi đến bên cạnh người hóa trang hỗ trợ.

"Úc tỷ, chân cô bị thương có cần xử lý một chút không? Cà phê của đoàn vẫn luôn rất nóng đó." Người hóa trang đã nhìn thấy hết cảnh tượng vừa rồi, nhẹ giọng hỏi.

Anh ta làm việc ở đây rất nhiều năm rồi, đã quen nhìn thấy diễn viên cãi vã, chỉ là tính tình của Úc Noãn Tâm quá tốt, làm cho anh ta có cảm giác nàng không biết nổi giận.

Chiếc gương phản chiếu đôi má đẹp như hoa của Úc Noãn Tâm, khóe môi nàng có chút thản nhiên: "Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi, chuyện

này đừng cho đạo diễn biết, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tiến độ quay phim."

"Nhưng mà..."

"Làm việc đi, chút nữa trợ lý đạo diễn lại đến thúc dục. Chỉ là việc nhỏ mà thôi, không nên làm náo động để mọi người đều biết." Giọng nói của Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng như suối, lại ngấm vào lòng người.

Người hóa trang than lên một tiếng bất đắc dĩ, ở cái giới giải trí này, không phải cứ tính tình tốt, biết khoan dung độ lượng là có thể dần xếp ổn thỏa, nhất là loại người chuyên môn bói móc như An Nhã, càng nhường nhịn thì càng phản tác dụng, cô ta sẽ không cảm tạ sự rộng lượng không tính toán của nàng, ngược lại sẽ cho rằng thái độ hồ hững này là khinh thường cô ta.

Quả nhiên, chiếc chìa khóa trong tay thợ hóa trang còn chưa kịp vẽ lên chân mày của Úc Noãn Tâm thì trong gương đã phản chiếu ra gương mặt giận dữ bất mãn của An Nhã.

"Úc Noãn Tâm, cô có ý gì? Cô cho rằng tôi có ý sao? Thương tích của cô là do cô tạo thành, liên quan gì đến tôi?"

Chân mày Úc Noãn Tâm nhíu lại một cái, trong lòng có chút phiền chán.

"Ê, An Nhã, cô còn không chịu để yên sao? Úc tỷ đã không tính toán với cô rồi, cô còn muốn thế nào nữa? Vừa rồi rốt cuộc là ai cố ý trong lòng mọi người đều hiểu rõ, cô đừng quá đáng!" Trợ lý Đào Ny quăng hộp phấn trong tay xuống, chống nạnh trừng mắt nhìn An Nhã quát lớn.

An Nhã vòng tay trước ngực, ánh mắt khinh thường đảo qua Úc Noãn Tâm trong gương, lạnh lùng nói: "Thật không phải là một trợ lý bình thường, Đào Ny, cô cho rằng chủ nhân mà cô đang hầu hạ là cái gì? Còn chưa đạt được ảnh hưởng ở đây làm ra vẻ đàn chị? Giả bộ rộng lượng ở trước mặt tôi? Thật là tức cười! Cũng đúng thôi, chủ nhân của cô có chỗ dựa vững chắc là Hoắc Thiên Kinh mà, đương nhiên mọi việc đều thuận lợi rồi, nhưng nói lại cũng thật là dễ tiện, vì để có thể ngồi lên vị trí đó, dĩ nhiên bức Ngu Ngọc phát điên mà giành lấy, chủ nhân của cô thật là có bản lĩnh, An Nhã tôi tự thấy mình không bằng nha."

"An Nhã, cô đừng càng nói càng không có chừng mực! Ai nói Ngu Ngọc là do Úc tỷ bức điên? Cô không bằng không chứng dựa vào cái gì mà nói vậy?" Đào Ny tức giận bắt bình.

"Đào Ny!"

Úc Noãn Tâm mở miệng ngắt lời của nàng, sau đó ánh mắt lơ đãng nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt của Đào Ny trong gương, thản nhiên nói: *"Nếu như cô vì chuyện đánh rơi và phê vừa rồi mà dây dưa không thôi thì thật xin lỗi, tôi không thể xin lỗi cô, có điều... hiện giờ cô nói những lời phi báng như vậy, có phải nên xin lỗi tôi hay không?"*

An Nhã giống như là nghe được một chuyện vô cùng tức cười, lập tức tiến lên, cười lạnh: "Không phải chứ Úc tỷ? Lẽ nào tôi nói sao rồi sao? Hiện tại ai cũng biết Ngu Ngọc là bị cô bức điên, là cô dùng sắc đẹp để khiến cho Hoắc tiên sinh chú ý, nghe nói vì để có thể lập tức nổi tiếng mà cô dón không ít công sức lên người Hoắc tiên sinh, kết quả là cô thực sự thành công, hiện tại có ai không biết danh tiếng của Úc Noãn Tâm cô? Nhưng tôi cũng rất hiếu kỳ, theo lý mà nói thì Tả tiên sinh và Hoắc tiên sinh thực lực tương đương nhau, cô hoàn toàn có thể bắt cả hai tay mà, dựa vào thực lực của cô hoàn toàn có thể nắm trong tay hai người đàn ông này, cần gì phải tuyển ra một người đây?"

"An Nhã, đủ rồi đó..."

"Xin lỗi đi!"

Giọng của Úc Noãn Tâm cũng bắt đầu lạnh dần, ngay cả ánh mắt vẫn luôn đậm mực cũng lộ vẻ lạnh lẽo, giống như là có một tia sắc bén từ trong người nàng bắn ra khiến cho An Nhã không khỏi ngán ra.

"Cô, cô nói cái gì?"

"Tôi muốn cô xin lỗi vì những lời mình vừa nói!" Úc Noãn Tâm lập lại một lần nữa.

An Nhã khịt mũi cười: "Muốn tôi xin lỗi cô? Cô không có vấn đề đó chứ? Tôi gọi cô một tiếng Úc tỷ là vì nể cô là tiền bối, không phải cô thật sự cho rằng tôi sẽ cung kính với cô đó chứ? Hiện tại ở trong này ai mà chẳng biết thủ đoạn của Úc Noãn Tâm cô có bao nhiêu cao minh, ngay cả Hoắc tiên sinh cũng bị cô mê hoặc đến lú lẫn rồi, ngay cả hôn ước cũng hủy bỏ, tôi thấy cô cũng đừng đắc ý như vậy, cô cho là mình có thể oai phong được bao lâu? Nói không chừng cuối cùng ngay cả kết cục của Ngu Ngọc cũng không bằng đó, nói trắng ra cô không phải là một đảm phụ bị đàn ông bao dưỡng sao? Còn không biết thẹn mà đứng trước mặt tôi..."

"Chát..."

Tiếng một cái tát lạnh lạnh vang lên trong không khí, động tác đột ngột khiến lời nói của An Nhã bỗng im bặt...

Thợ hóa trang đang giờ chìa khóa đứng ở đó, ngăn cả người...

Khuôn mặt vốn đang tức giận của Đào Ny cũng giật mình, tròn to mắt, há hốc mồm ngơ ngác nhìn Úc Noãn Tâm.

Mà An Nhã...

Sớm đã kinh ngạc tròn to mắt, vô thức che mặt, không thể tin nổi nhìn cô gái trước mặt, một lúc sau mới phản ứng lại, sau một phút, cô ta bỗng nhiên giơ tay lên chuẩn bị hung hăng tát trở lại...

"Á..." Đào Ny vô thức hét lớn một tiếng, không đợi âm thanh của nàng thét ra hết liền thấy bàn tay vung lên của An Nhã bị Úc Noãn Tâm nhanh nhẹn bắt lấy, ngay sau đó...

"Chát..." Úc Noãn Tâm lại đánh một tát nữa, lần này là hung hăng đánh vào má trái của An Nhã...

Lập tức cả khuôn mặt của An Nhã đều trở nên sưng đỏ, cực kỳ khó coi.

"Cô, cô..." An Nhã chưa từng chịu uất ức như vậy, tuy nói là người mới vào nghề nhưng gia thế hiển hách như cô ta sớm đã quen được tiền hô hậu ủng cho nên trong nhất thời rất tức giận, ánh mắt tràn ngập thù hận.

Thợ hóa trang và Đào Ny quả thật ngăn ra, kỳ thực không riêng gì bọn họ, ngay cả Ôn Dương và Tiêu Minh Hi vừa đẩy cửa đi vào cũng sững sờ phải dừng bước.

Bọn họ biết Úc Noãn Tâm lâu như vậy, cho tới giờ chưa từng thấy nàng tức giận đến thế, trong giới giải trí nàng có tiếng là tính tình rất tốt, hơn nữa đối với người mới thì càng ôn hòa, cho dù bây giờ rất nổi tiếng nhưng bất luận là đối với nghệ sĩ trong giới hay là các nhân viên thì thái độ vẫn rất thân thiện, hôm nay sao lại...

Úc Noãn Tâm cố gắng bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi tới trước mặt An Nhã, đôi mắt sáng rực như thủy tinh ngăm trong băng tuyết, phát ra ánh sáng khiến cho người ta không rét mà run, năng lượng mãnh mẽ:

"Cô đã gọi tôi một tiếng tiền bối, vậy tôi đây sẽ cố gắng dạy dỗ cô làm cách nào tôn trọng tiền bối! Nếu tôi đem tất cả những lời cô nói hôm nay giao cho cảnh sát, hoàn toàn có thể kiện cô tội phi báng, còn nữa... cô không những phải tôn trọng tôi, còn phải tôn trọng cả Ngu Ngọc! Tôi có thể nói cho cô, Ngu Ngọc chỉ là tinh thần không được tốt mà thôi, cũng không phải để cho người mới các cô rồi rồi mà say sưa bình phẩm! Cô cho rằng tôi tự cao tự đại cũng được, ra vẻ ta đây cũng được, hôm nay tôi muốn dùng hai cái tát này đến thức tỉnh cô, có thời gian thì nên đi nghiên cứu kịch bản, nghĩ xem sau này nên làm thế nào để phát triển mới là việc đúng đắn, mỗi ngày đều cứ oán người trách đời như vậy có ý nghĩa sao? Tôi khuyên thái độ sau này của cô nên thận trọng một chút cho tôi, đừng ý mình là con nhà giàu mà được voi đòi tiên."

Giọng của nàng không lớn nhưng ngữ khí lại mạnh mẽ vang vọng, đến mức mặt An Nhã vừa đỏ vừa trắng.

"Úc Noãn Tâm, cô... cô dám đánh tôi! Tôi phải kiện cô cố ý đã thương người khác! Tất cả mọi người ở đây là nhân chứng!" Cô ta chỉ vào Úc Noãn Tâm mà thét chói tai.

"Bất cứ lúc nào cũng chào đón!"

Úc Noãn Tâm đón nhận ánh mắt của cô ta, cười nhạt một tiếng: "Tôi có rất nhiều thời gian phụng bồi! Đến lúc đó xem thử là tôi xuống đài hay là cô mất mặt! Cô cũng nói rồi đó, tôi có Hoắc Thiên Kinh chống lưng mà, tôi là nghệ sĩ trong tay Hoắc thị, cô cho là chỉ bằng một chút năng lực của cô thì có thể làm gì tôi?"

Thật ra, nàng không muốn nói như vậy chút nào, lại càng không muốn đem tên của Hoắc Thiên Kinh ra bởi vì nàng coi đó là một loại sỉ nhục! Mà cách làm như ngày hôm nay là lần đầu tiên nàng phá lệ, hai cái tát này đánh xuống lại khiến cho những phiền muộn mấy ngày nay của nàng bị quét sạch.

Tiêu Minh Hi cùng Ôn Dương vẫn ngây ngốc nhìn Úc Noãn Tâm như cũ, giống như là nhìn thấy một người xa lạ...

An Nhã tức giận đến nghiến răng, cô ta hận không thể tiến lên trả lại hai cái tát nhưng lại bị khí lạnh tỏa ra từ người Úc Noãn Tâm áp bức, nhìn thấy Ôn Dương bên lập tức mè nheo không buông tha...

"Đạo diễn, anh thấy rồi đó, Úc Noãn Tâm thật quá đáng, tự nhiên lại đánh tôi!"

"Cái này..." Ôn Dương khó xử.

"Đạo diễn, chuyện này không liên quan gì tới Úc tỷ, là cô ta cố ý đổ cả phê làm bóng chân của Úc tỷ trước, sau đó còn khiêu khích châm chọc Úc tỷ, Úc tỷ mới ra tay dạy dỗ cô ta một chút, vừa rồi cô ta rất quá đáng!" Đào Ny cực kỳ tức giận vội vàng tiến lên giải thích, hai cái tát này của Úc Noãn Tâm khiến cho lòng cô rất sáng khoái, loại người đê tiện này thì cần phải dùng cách thức này mà đối xử.

Tiêu Minh Hi nghe xong, sắc mặt hơi cả kinh, nhanh chóng tiến lên ân cần nhìn Úc Noãn Tâm: "Noãn Tâm, chân của em bị thương sao? Để anh xem xem."

"Không sao." Úc Noãn Tâm thần nhiên đáp, sau khi thấy Ôn Dương nhũ mày liền nói: "Đạo diễn, anh không cần khó xử, quả thực là tôi đã đánh An Nhã hai cái tát."

"Đạo diễn, anh nghe thấy không, cô ta đã thừa nhận rồi, anh xem mặt của tôi đều bị cô ta đánh sưng cả lên, làm sao đóng phim được? Đạo diễn, anh phải giải quyết mới được..."

"An Nhã, cô muốn tôi giải quyết thế nào đây? Tính cách của Noãn Tâm tất cả mọi người đều hiểu rõ, nếu không phải bắt đắc dĩ thì sao cô ấy

có thể làm như vậy? Có phải là lời nói của cô rất quá đáng hay không?" Ôn Dương tuyệt đối tin tưởng vào nhân phẩm của Úc Noãn Tâm, nàng không phải là loại nghệ sĩ thích gây sự.

"Đạo diễn, sao anh có thể..."

An Nhã còn chưa nói xong, đột nhiên cửa phòng hóa trang bị mở ra, ngay sau đó một đám phóng viên cầm camera tiến vào.

Đám phóng viên này vốn dĩ là tới đoàn làm phim để săn tin, không ngờ nghe thấy trong phòng hóa trang ồn ào huyền ảo, tính nhạy cảm với tin tức trời sinh khiến cho mỗi người bọn họ đều giống như được tiêm thuốc kích thích.

Ôn Dương thấy thế, sắc mặt trở nên nghiêm trọng. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

An Nhã lại lập tức la lên: *"A, mọi người tới rất đúng lúc, mau xem vị Úc Noãn Tâm tiểu thư nổi tiếng cả bầu trời này, cô ta đang ra về ta đây, mọi người có thấy không? Cô ta vừa mới bắt nạt người mới như tôi, còn đánh tôi hai cái tát!"*

Các phóng viên vừa nghe vậy, giống như ong thấy được mật hoa, ồ một tiếng kéo lên, cho dù Ôn Dương cùng Tiêu Minh Hi ngăn cản cũng vô ích.

"An tiểu thư, là thật sao? Cô nói Úc Noãn Tâm vừa đánh cô hai cái tát?"

"Úc tiểu thư, cô nói chút gì đi, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào cô thực sự bắt nạt người mới sao?"

Các phóng viên đều ồn ào xôn xao cả lên.

Úc Noãn Tâm nghiêm mặt không nói lời nào, An Nhã ở bên cạnh thì lập tức giả vờ uất ức, thậm chí bắt đầu khóc lóc...

"Mọi người xem đi, mặt của tôi đều bị cô ta đánh sưng cả, chẳng lẽ còn giả bộ được sao? Vừa rồi tôi chỉ nêu lên chút ý kiến với cô ta mà thôi, cô ta liền lấy điệu bộ của tiên bối dạy dỗ tôi! Sao cô ta có thể hiếp người như vậy chứ? Ô ô..."

Trong nhất thời, tiếng khóc lóc trong phòng hóa trang liên tục vang lên, mà đa số mọi người thường hay thông cảm với kẻ yếu, hơn nữa mặt An Nhã lại sưng đỏ lên, bởi thế cho nên các phóng viên đem toàn bộ nghi ngờ trút lên người Úc Noãn Tâm.

Tất cả hiện trường đều hỗn loạn.

Nhà hàng dành cho hội viên cao cấp WRTU

Đêm lạnh như nước, âm nhạc khe khẽ lan tràn ra khắp không gian trong phòng ăn, bên ngoài cửa sổ là cảnh đêm đèn màu rực rỡ, bên trong, Úc Noãn Tâm lại lặng lẽ uống cà phê, từng ngụm từng ngụm, giống như là đang nhắm nháp, hoặc là đang suy ngẫm...

Tiêu Minh Hi ngồi ở đối diện vẫn đang chăm chú nhìn nàng.

"Anh tưởng rằng dưới tình huống hôm nay, em sẽ về nhà mà nghỉ ngơi, ít nhất sẽ không kiên trì đóng phim!" Tiêu Minh Hi phá vỡ bầu không khí yên lặng, vẻ quan tâm trong mắt lộ ra rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: – Cảm giác thích hợp

Ánh mắt Úc Noãn Tâm trong như nước, nhẹ nhàng đảo qua bóng đêm ngoài cửa sổ, thần nhiên hỏi: *"Tình huống mà anh nói là chỉ việc em đánh An Nhã hay là việc phóng viên truy đuổi không thôi, hoặc là việc chân của em bị thương?"*

"Cả ba đều có!" Trong giọng nói thân thiết của Tiêu Minh Hi có chút nể phục: *"Anh không ngờ em lại bình tĩnh như vậy, thậm chí là đến mức đối với chính mình cũng lãnh huyết."*

"Phải không?" Úc Noãn Tâm cười nhạt, tái nhợt như hoa quỳnh: *"Người chủ động gây sự không phải là em, cho nên em không cần phải vì chuyện này mà làm chậm trễ tiến độ quay phim, em đã làm trễ một tuần rồi."*

Tiêu Minh Hi bắt đầu dề dặt: *"Thực sự không biết kiếp trước em và An Nhã có thù oán gì, khi đóng phim không hợp, ngoài đời cũng không hợp."*

Úc Noãn Tâm khẽ uống một ngụm cà phê nói: *"Trong giới này không phải là như vậy sao? Mỗi người có chẳng chỉ là quan hệ đối thủ cạnh tranh, sao có thể trở thành bạn bè được? So với loại quan hệ xung đột ngoài mặt này thì việc bằng mặt không bằng lòng không phải còn đáng sợ hơn sao?"*

Lời của nàng khiến cho Tiêu Minh Hi cười nhẹ, giọng nói có chút chế nhạo nói: *"Nghe khẩu khí của em lại khiến anh hiểu lầm, xét về thời gian mà"*

nói anh cũng coi như là tiền bối của em, sao khẩu khí của em lại có giống như ông cụ non vậy? Nhưng mà Noãn Tâm à, những lời này của em đúng là quơ đũa cả nắm rồi, lẽ nào sự quan tâm của anh và em cũng là bằng mặt không bằng lòng sao?"

"Anh là nhị thiếu gia của Tiêu gia, sao có thể so với những nghệ sĩ khác được." *Úc Noãn Tâm khẽ nói đùa, trong mắt lại không có chút ý cười nào, nhẹ nhàng như gió.*

Tiêu Minh Hi nhún vai: "Noãn Tâm, những lời này của em đúng là đâm vào vết thương của anh rồi, lẽ nào anh không thể lấy thân phận một người bình thường hoặc một nam diễn viên quan tâm em sao?"

"Sợ là có tai tiếng!" *Úc Noãn Tâm nói một cách thờ ơ nhưng lại giống như rất nghiêm túc.*

"Nghệ sĩ nào mà không có tai tiếng?" *Tiêu Minh Hi cười cười, vùng trán tuôn tú sang sáng như ánh dương:* "Ngược lại anh hy vọng cùng em chống lại tai tiếng tình yêu đây."

Giọng anh ta nửa thật nửa đùa, trong mắt lộ ra vẻ thăm dò.

Úc Noãn Tâm sao có thể không hiểu được chứ, nàng cup đôi mi dài xuống, nhẹ nhàng cười mà không nói gì.

Tiêu Minh Hi cũng nhận ra được lòng của nàng không ở nơi này nên cũng không dây dưa đề tài này nữa, khẽ thở dài một tiếng: "Noãn Tâm à, có điều tin tức của ngày mai sẽ bất lợi đối với em, hôm nay An Nhã nào loạn như vậy, muốn truyền thông đưa tin có chừng mực cũng khó."

Khóe môi Úc Noãn Tâm cong lên tự giễu: "Giống như anh nói đó, nghệ sĩ nào mà không có tai tiếng? Mà em luôn ở nơi đầu sóng ngọn gió nên sớm đã quen rồi!" Nàng nói xong, khẽ xoa xoa hai bên thái dương có chút đau nhức, hơn nữa miệng vết thương sau khi xử lý còn hơi đau đớn khiến nàng có chút không tập trung, nhưng ngay lúc nàng xoa thái dương thì một loại cảm giác quen thuộc đột nhiên tràn ra...

Là một loại hơi thở nguy hiểm, mang theo hơi lạnh mà nàng rất quen thuộc ừn ừn kéo tới, nàng vô thức ngẩng lên đi chuyển ánh mắt, khi nhìn thấy bóng dáng anh tuấn của hắn ở cách đó không xa liền giật mình.

"Noãn Tâm, em không nên nghĩ như vậy, dù sao..." *Tiêu Minh Hi đang nói nhưng phát hiện ánh mắt nàng động lại ở nơi khác, cũng tiện thể nhìn theo...*

Trong đoàn người cách đó không xa, bóng dáng của Hoắc Thiên Kinh hết sức nổi bật, chỉ thấy hắn vừa đi vừa nói chuyện với mấy người thương nhân của xí nghiệp khác, khuôn mặt không chút biểu tình có vẻ vô cùng nghiêm túc, chắc chắn bọn họ tới chỗ này vừa dùng bữa vừa bàn chuyện hợp tác.

Nơi này là nhà hàng dành cho hội viên cao cấp, chỉ tiếp đón những người có tiền, có đẳng cấp, như vậy Hoắc Thiên Kinh cũng là hội viên trong đó.

Bên người Hoắc Thiên Kinh là một cô gái ăn mặc xinh đẹp vô cùng quyến rũ ôm lấy cánh tay hắn, thoạt nhìn đã biết là người vừa khôn khéo vừa gọi cảm

"Noãn Tâm..." *Tiêu Minh Hi quay đầu lại thì thấy Úc Noãn Tâm sớm đã dời mắt đi, lại lẳng lặng nhắm nháp cà phê giống như chưa từng thấy cảnh này.*

"Có muốn chúng ta đổi một chỗ khác hay không?" Cuối cùng anh ta vẫn quan tâm đưa ra ý kiến.

Tuy rằng đám người của Hoắc Thiên Kinh đã vào căn phòng cao cấp, nhưng vị trí của hai người bọn họ là ở sát cửa sổ, rõ ràng là khiến cho người khác chú ý, ít nhiều anh cũng biết đến quan hệ của Úc Noãn Tâm và Hoắc Thiên Kinh, để tránh những phiền phức không đáng có cho nên tốt hơn là đổi chỗ khác.

Ánh mắt Úc Noãn Tâm không hề gợn sóng không đổi như vừa rồi nữa, cho dù về mặt văn bình tĩnh nhưng cũng không khó để nhận ra được nàng có chút không tự nhiên.

Rõ ràng nàng cảm nhận được một ánh mắt rét lạnh phóng tới từ cách đó không xa, giống như hai thanh kiếm sắc đâm thẳng vào lòng nàng, vô thức nhìn về bên đó lại thấy Hoắc Thiên Kinh vẫn trò chuyện vui vẻ như cũ, kể cả người đẹp bên cạnh hắn cũng cười đến mức không thể ngậm miệng.

Hắn vẫn luôn là như thế, khi đi công tác thì không ai hay biết, khi trở về cũng vậy, lần trước là như vậy, lần này cũng như vậy, còn có điểm giống nhau nữa là đều bị hắn nhìn thấy nàng đang ở cùng với một người đàn ông khác.

Nàng còn nhớ rõ Hoắc Thiên Kinh từng nói... đừng quá gần gũi với Tiêu Minh Hi!

Không biết đó có tính là cảnh cáo hay không?

Thật là tức cười, không phải hắn cũng thân mật với người phụ nữ khác như vậy sao? Đúng là hành vi bá đạo "chỉ cho phép quan binh đốt lửa, không cho phép dân chúng đốt đèn"

Có điều hắn có người đẹp bên cạnh, chắc là cũng không thấy nàng tồn tại đâu.

Nghĩ đến đây, Úc Noãn Tâm thế nhưng phát hiện lòng mình có chút ghen tuông...

"Noãn Tâm?" *Tiêu Minh Hi vươn tay vỗ nhẹ nàng một chút, ân cần hỏi han:* "Em không sao chứ?"

Lúc này Úc Noãn Tâm mới dời mắt đến trên người Tiêu Minh Hi, hơn nửa ngày mới khẽ cười: "Em có thể có chuyện gì..."

"Nhưng mà Hoắc Thiên Kinh ở bên kia." Tiêu Minh Hi nói một câu, sau khi nói xong cũng thấy mình thật tức cười, câu này thật chẳng ra làm sao cả.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng nhấp cà phê, "Nhà hàng này cũng không phải của anh ta, chúng ta có quyền dùng cơm ở chỗ này."

Tiêu Minh Hi nhún vai, nhìn Úc Noãn Tâm một lúc lâu mới mở miệng: "Noãn Tâm à, thật ra anh vẫn luôn muốn hỏi em một câu."

"Câu gì?" Úc Noãn Tâm ngẩng đầu lên.

Tiêu Minh Hi liếm môi, nghiêm túc nhìn nàng nói: "Có phải em đã yêu Hoắc Thiên Kinh rồi không?"

Chiếc muỗng cà phê trong tay Úc Noãn Tâm khẽ run lên, va vào thành ly tạo ra một tiếng vang rất nhỏ, khi nhìn về phía Tiêu Minh Hi thì cười cười: "Sao em lại có thể yêu anh ta được?"

Tiêu Minh Hi khẽ cười, nhưng trong nụ cười lại có vẻ cô đơn, anh ta thở dài một tiếng: "Bởi vì anh cảm thấy em và anh ta... quả thật rất hợp nhau."

Úc Noãn Tâm vô thức run lên một chút, nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Minh Hi, một lúc lâu sau nhẹ giọng nói: "Minh Hi, em không hiểu ý của anh."

"Là không hiểu hay không muốn hiểu đây?" Tiêu Minh Hi cô đơn cười một cách yếu ớt, khóe môi cũng cay đắng cong lên, "Con người chính là như vậy, trước giờ vẫn luôn là người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh, Noãn Tâm, em là một cô gái thông minh, hẳn là không thể không biết anh có tình cảm với em chứ?"

"Minh Hi, em..." Trong mắt Úc Noãn Tâm có chút hơi xấu hổ, muốn nói điều gì đó nhưng lại sợ càng giải thích thì càng không rõ ràng.

Ngược lại Tiêu Minh Hi đã mở miệng: "Noãn Tâm, thật ra em không cần nói anh cũng hiểu ý em, em vẫn luôn coi anh là bạn, anh cũng không muốn ép em yêu anh, đồng thời em cũng không thể ngăn cản tình yêu của anh dành cho em. Thật ra anh căn bản vẫn không coi trọng tình cảm giữa em và Tà Lăng Thần, thậm chí còn nghĩ tới nếu người ở bên cạnh em là anh ta thì anh sẽ cố gắng hết sức mà cạnh tranh đến cùng, nhưng sau đó, khi anh biết người ở bên cạnh em là Hoắc Thiên Kinh thì anh đã đánh mất ý nghĩ này, cũng không hy vọng xa vời nữa."

Úc Noãn Tâm nhìn anh ta, đôi mắt trong veo như suối từ trong núi phản chiếu về cay đắng cùng bất đắc dĩ bên môi anh, nàng không khỏi nhẹ giọng hỏi: "Minh Hi, sao anh lại muốn nói như vậy?"

Tiêu Minh Hi khẽ uống một ngụm cà phê, nhìn nàng nói: "Em còn nhớ câu nói anh từng nói với Tà Lăng Thần lúc đầu sao? Anh nói với anh ta hai người không thích hợp ở chung, có lẽ đó chỉ là xuất phát từ trực giác thôi, nhưng cái ngày mà Hoắc Thiên Kinh xuất hiện tại phim trường thì anh đã biết anh hoàn toàn thua người đàn ông này, cũng có lẽ em không phát hiện ra, hai người thực sự rất xứng đôi, dùng cách nói khuôn sáo mà nói chính là "một đôi do trời đất tạo nên", quả thật là như vậy, khi hai người bọn em đứng cạnh nhau thì giống như không dung nạp người thứ ba tồn tại. »

Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy lòng mình bị lời nói của anh ta đập mạnh vào một cái, tựa hồ còn mang theo dư chấn hơi loạn choạng, nàng cup hàng mi dài xuống, đầu mày cũng vô thức nhíu lại: "Minh Hi, đây chỉ là cảm giác của anh mà thôi, em và Hoắc Thiên Kinh... vĩnh viễn không có khả năng!"

Giọng của nàng rất kiên định, có điều nghe xong càng giống như là một loại bảo đảm với chính mình.

Tiêu Minh Hi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, đối với thái độ và ngôn ngữ của nàng, anh không có phản bác nhưng cũng không có ý đồng tình.

Rốt cuộc Úc Noãn Tâm bị anh ta nhìn đến mức cả người không tự nhiên, cúi đầu bất mãn nói: "Minh Hi."

Tiêu Minh Hi nở nụ cười, giơ cao hai tay làm như đầu hàng, "Được rồi, anh không nói gì nữa, ok?"

Úc Noãn Tâm cười nhẹ.

Về thân mật của hai người rơi vào trong mắt Hoắc Thiên Kinh đang ngồi trong phòng không sót chút gì, biểu tình trên mặt vẫn nói nói cười cười như cũ nhưng không khó nhận ra trong mắt của hắn càng thêm lạnh lùng.

Hắn thờ ơ cảm chén rượu mà uống, bên cạnh là người đẹp thư ký mà đối tác an bài không ngừng nịnh nọt, trong nhất thời lại thấy buồn bực, khi hắn nhìn thấy vẻ tươi cười trên mặt của Úc Noãn Tâm thì đôi mắt chìm ung hờ hững của hắn bỗng nhiên nhíu lại, một ánh mắt cực kỳ nguy hiểm lập tức bắn ra.

Đối tác nói gì đó hắn căn bản là nghe không lọt tai.

Ánh mắt sắc bén lướt dọc theo dáng người xinh đẹp của Úc Noãn Tâm, khi nhìn đến mắt cá chân bị băng bó thì rõ ràng ánh mắt hơi run rẩy một chút.

"Hoắc tiên sinh, sao ngài lại có vẻ không yên lòng như vậy?"

Người đẹp thư ký thấy hắn có vẻ càng ngày càng thiếu hăng hái, trong lòng bỗng thấy chán nản nửa chừng, những đối tác khác cũng lập tức trở nên khắt khe, Hoắc Thiên Kinh là khách hàng hợp tác lớn nhất của bọn họ, lỡ như an bài không chu đáo hoặc làm hắn mất hứng vậy thì mất nhiều hơn là được.

Hoắc Thiên Kinh thu hồi ánh mắt không vui lại, khuôn mặt anh tuấn lại khôi phục vẻ hờ hững lúc đầu, nhưng trong lòng vẫn buồn bực như cũ, hắn liền ôm chặt lấy người đẹp thư ký đang không ngừng cọ xát vào thân thể hắn, đôi môi mông nhếch lên: *"Rót rượu cho tôi"*

Người đẹp thư ký càng thêm quyến rũ, thân thể như cá chạch dán vào thân thể cao lớn của hắn.

Một màn nóng bỏng ái muội này bị Úc Noãn Tâm lơ đãng thấy được, cơ thể nàng rõ ràng hơi run lên, sắc mặt có chút không được tự nhiên.

Hắn rất thích loại phụ nữ như vậy sao? Cũng đúng, đàn ông đều thích loại phụ nữ phóng khoáng, tràn đầy nhiệt tình, Hoắc Thiên Kinh có lợi hại đi chăng nữa cũng chỉ là một người đàn ông sinh lý bình thường mà thôi, sao có thể cự tuyệt phụ nữ chủ động ôm ấp yêu thương đây? Chắc là đêm nay bọn họ nhất định sẽ có một Love night đây.

Nghĩ tới đây, lòng của nàng rất buồn bực, gần như không thể thờ được.

"Noãn Tâm?" Tiêu Minh Hi nhạy cảm phát hiện sự biến đổi của nàng, sau khi quay đầu nhìn thoáng qua, trong lòng hơi sáng tỏ, hắn cố ý kéo tay nàng, nhẹ giọng nói: *"Chúng ta đi thôi."*

"Ồ?" Úc Noãn Tâm còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Tiêu Minh Hi kéo đi, thuận tiện cầm túi xách bên cạnh, nhưng vì dưới chân truyền đến đau đớn mà khẽ kêu lên một tiếng.

"Chân em sao rồi?" Trong mắt Tiêu Minh Hi hiện lên một tia hối hận, vừa rồi động tác của anh có hơi thô lỗ, chỉ là vì nếu cứ tiếp tục ở chỗ này thì nàng cũng không muốn ăn cơm, cần gì phải miễn cưỡng chứ.

"Không sao, chỉ là vừa rồi đứng tới mà thôi." Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu nói.

Tiêu Minh Hi khoác vai nàng, để nàng dựa vào người anh ta: *"Em như vậy nếu lát nữa gặp phải bọn chó săn thì muốn chạy cũng không được, tối nay em chỉ có thể miễn cưỡng để anh làm sứ giả hộ tống thôi."*

Anh ta vừa nói vừa đỡ nàng từ từ đi về phía thang máy, trong lời nói đùa có chút nghiêm túc.

Úc Noãn Tâm vừa muốn cười phản bác mồm miệng anh thật trắng trợn, phía sau liền vang lên giọng nói lạnh như băng...

"Noãn, nên về nhà thôi!"

Hai người đều bị âm thanh bất thình lình này làm giật mình, quay đầu nhìn lại...

Không biết Hoắc Thiên Kinh đã đứng phía sau họ từ lúc nào, khuôn mặt vô cảm không chút gợn sóng, đôi mắt sắc bén như kiếm quét qua bàn tay đang ôm lấy Úc Noãn Tâm có vẻ rất ái muội, đôi mày anh tuấn đột nhiên nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: – Phản ứng không hiểu nổi

Một cảm giác nguy hiểm quen thuộc nhất thời lan tràn trong không khí...

Úc Noãn Tâm run rẩy trong lòng, bất giác đẩy cánh tay của Tiêu Minh Hi ra, có điều trong lòng bất ổn, cả người run rẩy, lập tức bị cánh tay đàn ông mạnh mẽ đỡ lấy.

Mùi hương long đản nhàn nhạt lại kéo đến, theo hơi thở dần dần tràn ngập khắp góc ngách cơ thể, thậm chí hòa vào trong máu của nàng.

"Chân của em làm sao vậy?"

Giọng nói trầm trầm của Hoắc Thiên Kinh tựa như hương rượu thơm thuần, nhẹ nhàng lọt vào tai nàng, tuy vẫn có chút không vui, nhưng dường như cũng chứa đựng vẻ quan tâm.

Úc Noãn Tâm nhất thời hoảng hốt, khẽ lắc đầu, nói *"Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.."*

Hoắc Thiên Kinh đưa mắt nhìn nàng một lát, như không hài lòng với việc nàng cứ cố tỏ ra cứng rắn, mày nhíu càng sâu.

"Đúng là cô bé phiền phức!"

Hắn khẽ mắng một tiếng, không nói thêm câu nào liền bế ngang nàng lên, không quan tâm những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, sải bước nhanh vào

thang máy.

"*Hoắc Thiên Kinh...*" Tiêu Minh Hi chợt gọi to...

Trong thang máy, Hoắc Thiên Kinh đang bế Úc Noãn Tâm, xoay người lạnh lùng nhìn Tiêu Minh Hi một cái, nói một câu: "*Đa tạ Tiêu nhị thiếu gia đã chiếu cố cô gái của tôi... có điều, bây giờ không cần nữa đâu.*"

Cùng với câu nói đó, cửa thang máy từ từ đóng lại, phản chiếu về mặt càng càng lúc càng khó coi của Hoắc Thiên Kinh.

Ngoài cửa thang máy, dáng vẻ của Tiêu Minh Hi lại càng thêm cô đơn...

Biệt thự Lâm Hải ban đêm thật yên tĩnh, không khí tràn ngập mùi hương hoa, chỗ này vốn là một nơi ở rất lãng mạn, vì vậy mà đến cả ban đêm cũng trở nên tràn ngập khí tượng đẹp đẽ.

Nhưng Úc Noãn Tâm có chút bất an, nhất là khi hần cứ im lìm không nói không rằng mà đưa nàng về Lâm Hải biệt thự. Về phòng rồi, một câu cũng không nói, về mặt bình tĩnh, không thể nào nhìn thấu được hần đang nghĩ gì. Đến cả ánh mắt vốn đã không vui giờ cũng tràn đầy vẻ lạnh lẽo, khiến Úc Noãn Tâm càng thêm bồn chồn.

Nàng vẫn nhớ sự đau đớn khi bị hần làm tổn thương lần trước.

Cũng như nhớ sự giận dữ của hần sau khi hần biết nàng gặp mặt Tả Lăng Thần.

Lại càng nhớ rõ, Mạch Khê đã từng nói – nhất định phải nhớ những việc mà Hoắc Thiên Kinh từng cảnh cáo.

Không sai, Hoắc Thiên Kinh từng cảnh cáo nàng, không được gặp lại Tả Lăng Thần.

Hần cũng đã nói... không được thân mật với Tiêu Minh Hi như vậy.

Lần đầu tiên nàng không màng đến lời cảnh cáo của hần, hậu quả không chỉ thương tổn chính mình mà Tả Lăng Thần cũng bị vạ lây, lần này nàng hận Tiêu Minh Hi dùng com lại bị hần bắt gặp.

Hần định thế nào?... Tại nhà hàng, về mặt của hần trông đã rất khó coi, như trước bão lớn thường có gió to, nàng biết đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm không yên tĩnh, ít nhất thì, hần sẽ không giữ nguyên dáng vẻ lạnh lùng này...

Có điều, cô thư ký xinh đẹp ở bên hần vừa rồi chẳng phải là rất đúng giờ hay sao? Sao hần lại có dáng vẻ như vừa "*bất gian tại trận*" vậy? Lẽ nào chỉ có hần là được phép giao du, còn nàng thì không thể gặp gỡ bạn bè bình thường hay sao?

Nghĩ đến đây, bất an trong lòng Noãn Tâm vui đi một chút.

Nghĩ đến đây, bất an trong lòng Noãn Tâm vui đi một chút.

"*Ah...*" cảm giác đau đớn ở chân kéo nàng từ trong mộng ảo trở về, nàng khẽ kêu lên một tiếng, nhìn gã đàn ông đang cầm cúi xử lý vết phỏng ở mắt cá chân của nàng kể từ lúc vào phòng, có phải là hần đang cố ý hay không?

"*Vết thương này ban nãy ở đoàn làm phim đã xử lý rồi...*" Nàng phải nhắc hần một tiếng, xem bộ dạng mạnh tay mạnh chân của hần, nàng rất sợ hần lấy việc công báo thù riêng.

"*Tôi không tin tưởng dụng cụ y khoa ở đoàn làm phim.*" Đây là câu nói đầu tiên của Hoắc Thiên Kinh kể từ khi về đến nhà, đầy vẻ lạnh lùng, đầy vẻ cứng rắn.

Úc Noãn Tâm nhìn hần đang chuẩn bị bôi ô xy già lên miệng vết thương, chân vô thức rụt lại "*Nhưng...đau lắm!*"

Chỉ là một vết phỏng thôi mà, dù không xử lý thì từ từ nó cũng sẽ lành.

Hoắc Thiên Kinh nhú mày nhìn nàng, nhẹ nhàng nói "*Em cũng biết đau à? Chân rõ ràng bị thương, nhưng cũng không quên buổi hẹn với người đàn ông đó?*" Giọng nói như hứa hẹn sẽ trả đũa, nhưng động tác rõ ràng nhẹ hơn nhiều.

"*Tôi và Tiêu Minh Hi chỉ là bạn bè.*" Úc Noãn Tâm bất giác giải thích, giọng nói có vẻ nôn nóng.

Quả nhiên, làm sao gã đàn ông này lại có thể xem như không có việc gì xảy ra. Hần vốn là loại đàn ông không chịu nổi một hạt bụi trong mắt, làm sao lại chịu bó tay làm ngơ cho được.

Chỉ là... hần muốn làm gì nàng cũng được, nhưng Tiêu Minh Hi vốn chẳng liên quan gì.

Hoắc Thiên Kinh nghe nàng nói rồi thì ngẩng đầu nhìn nàng, thật lâu không nói gì, khiến cho trong lòng Úc Noãn Tâm hoảng hốt không yên.

Đợi mọi việc đều xong, hần để nàng ngồi ở bên mình, một lần nữa dừng lại ở ánh mắt có vẻ hoảng sợ của nàng, một lúc sau, bờ môi chợt cong lên:

"Đáng vẻ gấp gáp này của em, là vì Tiêu Minh Hi hay là vì tôi?"

Úc Noãn Tâm nhìn vào vệt ánh mắt đen kịt của hắn rồi khẽ ngừng lại "Tôi không hiểu ý của anh ..."

"Ý của tôi rất đơn giản." Hoắc Thiên Kinh chợt mỉm cười, như là mặt nước yên tĩnh bỗng có một gợn sóng xung động lan rộng, rất dễ làm động lòng người. "Nếu như em là vì hắn mà giải thích, tức là sợ tôi làm gì bất lợi với hắn ta. Nhưng nếu vì tôi mà nói, tức là...." Hắn cúi đầu, ánh mắt đang tràn đầy vẻ lạnh lùng đột nhiên hiện lên vẻ xấu xa, "Em đã bắt đầu quan tâm đến tôi rồi."

"Anh" - Úc Noãn Tâm thiếu chút nữa vì những lời hắn nói mà mờ mịt đầu óc, mùi hương đàn ông như bao trùm lấy người nàng, nàng đột nhiên có phản ứng, má lúm đồng tiền hiện lên, cố gắng tránh khỏi hơi thở càng lúc càng đè nén của hắn

Anh là quá tự mãn tự hay là quá tự cao vậy? - Đừng quên, cách đây chưa lâu tôi từng muốn giết anh." Nàng lạnh lùng nói.

Hoắc Thiên Kinh nhìn thấy thế, từ tốn đứng lên, gương mặt anh tuấn hiện ra một nụ cười hút hồn "Trước nay tôi nghĩ rằng tự mãn hay tự cao không có gì là sai cả, làm người nên có lúc tự cao và tự mãn, đây ngược lại chính là ưu thế mà người thường không cách gì cạnh tranh nổi."

Úc Noãn Tâm nghe vậy không nhịn được, đưa mắt nhìn hắn, một lúc sau mới lặng lẽ nói một câu "Nếu anh nghĩ tôi đang khoe khoang thành công của anh thì tôi thật không cách gì phản bác. Chẳng qua, đêm nay là tôi chủ động mời cơm để cảm ơn Minh Hi đã chiếu cố bấy lâu, vì vậy xin anh đừng tìm Minh Hi gây phiền phức."

Lời của nàng còn chưa dứt, chiếc cằm nhỏ đã bị bàn tay to của hắn nâng lên, ánh mắt đen kịt sắc bén tỉ mỉ quan sát nàng, lướt qua đôi má lúm đồng tiền của nàng, khẽ nói, "Noãn Tâm, bài học lần trước còn chưa đủ ư? Tại sao bây giờ còn không nghe lời nữa?"

"Anh ấy không phải Tả Lăng Thần, anh ấy là Tiêu Minh Hi." Úc Noãn Tâm can đảm chống lại ánh mắt sắc bén của hắn, ánh mắt trong trẻo phát ra những tia sáng long lanh, như kim cương lấp lánh khiến người ta không khỏi nao lòng.

"Cũng vậy thôi." - Hoắc Thiên Kinh lắc đầu cười nhẹ "Hắn ta thích em."

"Thích tôi thì lại làm sao?" Úc Noãn Tâm cảm thấy vô cùng buồn cười, nét mặt có chút khinh bỉ "Anh ngăn cản ý nghĩ của tôi, lại còn muốn ngăn cản ý nghĩ của người khác hay sao? Hoắc Thiên Kinh, anh thật tự cao tự đại quá rồi."

"Nói cũng đúng." Hoắc Thiên Kinh như tỉnh ra, gật gù, "Cô gái của tôi càng ngày càng có nhiều người quan tâm, tôi nên làm gì đây nhỉ? Giam em lại à ..." Hắn cố ý dừng lại tại đó, im lặng quan sát phản ứng của nàng.

Quả nhiên, trong ánh mắt của Úc Noãn Tâm hiện lên tia cảnh giác, cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn.

Hắn đột nhiên cười một tiếng, nói tiếp "Đương nhiên, tôi sẽ không làm như vậy, bởi vì ... tôi không nỡ..."

Úc Noãn Tâm không ngờ hắn lại nói vậy, ánh mắt chợt run lên một cái, lập tức cau mày, cái kiểu trêu chọc này của hắn quả thật khiến nàng không chịu nổi.

Chẳng qua là, nàng phải thừa nhận, nếu như đôi là một người con gái khác, nghe những lời này của hắn, nhất định sẽ rất cảm động.

Có thể khiến Hoắc Thiên Kinh không nỡ dứt bỏ lại là ân huệ lớn như vậy sao? Đáng tiếc nàng lại là Úc Noãn Tâm, đã bị hắn làm tổn thương sâu sắc thì tự nhiên biết rõ hắn sẽ làm ra những chuyện càng quá đáng.

Nhìn vào ánh mắt đầy nghi vấn của nàng, Hoắc Thiên Kinh nhếch môi một cách thỏa mãn, "cô bé thông minh, xem bộ dạng của em thì càng ngày em càng hiểu tôi rồi đây..."

Tìm Úc Noãn Tâm không ngừng chùng xuống ...

"Nên làm thế nào mới được đây?" mấy ngón tay thon dài của Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng sờ lên má nàng, tận hưởng sự mịn màng dưới những đầu ngón tay, khẽ cười "xem ra chỉ có một cách mà thôi..."

Úc Noãn Tâm chăm chú nhìn hắn, như là nhìn một con mãnh thú có thể tấn công bất cứ lúc nào, cẩn thận đề phòng.

Thân thể dần ông cường tráng đột nhiên tiến đến gần, nhốt nàng hoàn toàn trong vòng tay của hắn, một thoáng xấu xa dâng lên trên bờ môi, cho đến khi đôi môi của hắn như có lại như không quấn lấy bờ môi nàng ...

"Khi mà trong lòng em chỉ có một người đàn ông là tôi, thì mới có thể giải quyết khẳng định được quyền làm chủ..."

Giọng nói của hắn rất khẽ, rất trầm, hết như tảng đá nặng ngàn cân đè lên tim nàng, làm nàng cảm thấy thật khó thở ...

"Hoắc Thiên Kinh, anh đừng có quá đáng!" Úc Noãn Tâm cuối cùng chịu không nổi đành lên tiếng, giọng nàng có phần gấp rút.

"Không, em yêu của tôi, yêu cầu này không quá đáng chút nào hết, chẳng qua là tôi chỉ yêu cầu em đem tình yêu đối với Tả Lăng Thần chuyển sang tôi, hết lòng hết dạ với tôi, tôi nghĩ việc này thật rất dễ dàng..." Hoắc Thiên Kinh khẽ cười, chớp mũi xuyên qua mái tóc dài mượt của nàng, tham lam hôn lên cổ nàng ...

Đôi môi ẩm ướt, yếu ớt như không có sức, chậm chậm hạ xuống ...

"Điều tôi muốn là trái tim của em, tình yêu của em, chỉ đơn giản như vậy thôi ! Em yêu của tôi, em hoàn toàn có thể cho tôi được mà ..." Giọng nói nhẹ nhàng êm dịu của hắn như chứa đựng sự mê hoặc, trong nháy mắt những nụ hôn cháy bỏng bao trùm khắp người nàng, cánh tay rắn chắc sờ soạng thân thể của nàng một cách thành thực ...

Úc Noãn Tâm chết lặng, nàng biết Hoắc Thiên Kinh nói như thế, làm như thế, hoàn toàn không xuất phát từ tình yêu nam nữ, mà là sự báo thù giữa hai gã đàn ông, một sự báo thù triệt để ...

Hắn vốn không hề từ bỏ việc báo thù Tả Lăng Thần ...

"Hoắc Thiên Kinh, tôi thấy anh thật là đáng thương ! Hóa ra trước giờ trong lòng anh, tình yêu chỉ là một quân tốt thí để anh lợi dụng mà báo thù, hạng người như anh căn bản chẳng thể hiểu được thế nào mới là tình yêu. Thứ mà anh có được chỉ là những cô gái tham mê quyền quý mà thôi, anh vĩnh viễn sẽ không hiểu được thế nào là tình yêu thực sự !" *Giọng nói của Úc Noãn Tâm trở nên lạnh lùng, đến cả ánh mắt của nàng cũng toát ra vẻ lạnh lẽo.*

Vòng tay ở eo nàng đột nhiên siết chặt, nàng kêu lên một tiếng, lập tức cả người đã bị hắn đè xuống...

Sắc mặt của Hoắc Thiên Kinh đột nhiên trở nên khó coi, ánh mắt vốn đang có tia cười chợt long lên dữ dội.

"Em nghĩ rằng những gì tôi nói chỉ là do muốn báo thù Tả Lăng Thần ?" *Đôi môi của hắn khẽ xuống, đem theo một cảm giác cường bức bao trùm lấy nàng, "Nói cho em biết, đây là yêu cầu của tôi đối với em ! Mà cũng là mệnh lệnh !"*

"Mệnh lệnh sờ dĩ được gọi là mệnh lệnh, chỉ là vì nó áp đặt người ta !" Nụ cười lạnh trên môi Úc Noãn Tâm càng đậm hơn, nói xong câu này, nàng nhắm chặt mắt, tựa như một con búp bê gỗ chờ đợi con dế thủ là hắn xâm phạm, có lẽ nếu bản thân không phản kháng nữa, không chống cự nữa, thì sẽ không phải chịu nhiều tổn thương hơn nữa.

Nàng phát hiện, bản thân quả thật rất sợ hắn, là một nỗi sợ sâu sắc xuất phát từ tận đáy lòng ...

Nhìn đôi mắt nhắm chặt của nàng, trong lòng Hoắc Thiên Kinh chợt thấy đau nhói, nàng đã không nhìn thấy, trong mắt hắn vốn đã dâng lên một sự thương xót mà có lẽ là bản thân hắn cũng chưa nhận thấy ...

Hắn cúi đầu xuống, bàn tay to lớn cời dần y phục trên người nàng ...

Sự khao khát có được nàng ... thủy chung không cách gì giảm đi được, càng không vì sự lạnh lùng của nàng mà tan biến. Hắn muốn có nàng, cái ý nghĩ này đã là thâm căn cố đế rồi, chỉ là ... Đôi tay đang cời y phục của nàng đó lại rất nhẹ nhàng, ít nhất thì cũng không như lần trước, thô bạo và cường bức, đến cả những nụ hôn mà hắn lại vừa đặt xuống cũng tràn ngập những triền miên và quyến luyến, tựa như muốn thử làm trôi lên những khao khát sâu kín trong lòng nàng ...

Úc Noãn Tâm hít vào một hơi, mở to mắt, không hề có sự giận dữ và cuồng bạo mà nàng đã tưởng tượng, mà là sự dịu dàng khiến nàng hoảng sợ,

"Anh ..." nàng có nhìn lầm hay không, đôi mắt đen láy kia rõ ràng là tràn đầy những khao khát nhưng cũng tràn ngập một vẻ ôn nhu mà nàng chưa từng thấy qua.

"..." Bàn tay to lớn của Hoắc Thiên Kinh vuốt trên tóc nàng một cách thật nhẹ nhàng, đôi môi tuyệt đẹp dường như chạm vào môi của nàng, đến cả giọng nói cũng tràn ngập những tiếng thì thầm như của đôi lứa yêu nhau ...

"Noãn Tâm, tôi sẽ không làm tổn thương em nữa, không đâu ..."

Đôi môi của hắn chậm chậm đặt xuống, tựa như đang hôn lên bảo vật quý báu nhất trần gian, khiến cho Úc Noãn Tâm bất giác run lên.

Đêm nay thật đẹp, hình bóng triền miên quyến luyến của hai người đã khiến đêm nay trở về với hương vị lãng mạn ...

Hồi VIII: Tình yêu ập đến

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Khi tình yêu đến, thuần túy không nói nên lời, cũng đẹp như một dải sáng vàng óng. Thời gian lắng đọng, lời nói còn vang vọng, trong màn sương u tối

vẫn lóe lên ánh sáng.

Giữa những sự phát sinh ấy, thời gian ngừng lại, sự hỗn loạn bị tàn phá, vũ trụ được hình thành. Nhưng tất cả vẫn cứ mông lung, xinh đẹp như thế. Không thể nắm bắt, không thể dùng cảm giác hoặc ngôn từ để miêu tả.

Tình yêu dẫn dắt chúng ta đến những thứ thần bí vẫn còn chưa biết...

Quả nhiên sang sáng sớm ngày thứ hai, những tin tức bất lợi với Úc Noãn Tâm đã bắt đầu lan truyền ra. Trong tin tức, việc ngày hôm đó Úc Noãn Tâm tát một người mới trong phòng hóa trang được miêu tả một cách rất sống động giống như là đích thân có mặt tại hiện trường tranh chấp. Mà khuôn mặt sưng đỏ, khóc thút thít rất nổi bật của An Nhã cũng bị giới truyền thông đưa ra ánh sáng không chút thương tiếc.

Rõ ràng, sức nặng của tin tức này giống như là một tảng đá lớn ném xuống mặt hồ, lập tức làm dậy lên hàng ngàn con sóng. Làng giải trí vốn là nơi trắng đen lẫn lộn, một khi tin xấu đã truyền ra thì tốc độ cực nhanh, khiến người ta không thể tính được. Trong nhất thời, cái gì mà Úc Noãn Tâm kèn kiệu, cái gì mà Úc Noãn Tâm bắt nạt người mới, người mới nói Úc Noãn Tâm bị bao nên kết quả là bị hai cái bạt tai.v.v... lũ lượt kéo tới. Thậm chí còn có tờ báo bắt đầu cả gan miêu tả rất sống động quan hệ ám muội giữa Úc Noãn Tâm và Hoắc Thị. Thậm chí còn suy đoán rằng, sở dĩ Hoắc Thị ra mặt đầu tư chỉ là vì muốn đưa Úc Noãn Tâm lên vị trí ảnh hậu.

Thói thường chính là như vậy, từ một điểm nhỏ bắt đầu xâu chuỗi thành một sợi dây dài, sau đó tạo thành cả cái lưới.

Sự việc lần này bị giới truyền thông gán tiêu đề "*cái tát*". Dường như tất cả các báo đài đều đồng tình với kẻ yếu, đem mọi câu từ bất lợi nhất đổ lên đầu Úc Noãn Tâm.

Trụ sở Hoắc Thị, trong phòng làm việc của tổng tài.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, phòng làm việc rộng lớn vẫn hết sức lạnh lẽo. Không chỉ do máy điều hòa ở giữa mà chủ yếu là đến từ người đàn ông đang ngồi trên ghế tổng tài. Mặt hắn không có chút biểu tình nào. Ngoài cửa sổ sát đất sau lưng hắn là những tòa nhà cao tầng đèn màu rực rỡ san sát nhau. Ánh trắng làm cho những đường nét trên khuôn mặt anh tuấn của hắn càng thêm rõ ràng.

"Hoắc tiên sinh, những thông tin bất lợi đối với Úc tiểu thư đã lan ra càng lúc càng nhanh. Từ sáng sớm hôm nay đến giờ, bộ phận quan hệ xã hội của Hoắc Thị đã nhận được không dưới một trăm email, đều có nội dung nghi ngờ về hình tượng của Úc tiểu thư. Sự kiện "*cái tát*" đã vi phạm nghiêm trọng đến yêu cầu một hình tượng trong sáng đã ký kết với Hoắc Thị lúc trước. Đối với việc phát ngôn cho Hoắc Thị cũng ảnh hưởng không tốt. Hơn nữa, bộ phim mà Hoắc Thị đầu tư, tôi nghĩ..."

"*Nói thẳng kết quả ra đi!*"

Hoắc Thiên Kinh ném tài liệu trong tay qua một bên, dựa thẳng người vào ghế tổng tài, đôi mày rậm anh tuấn không hài lòng mà nhíu lại một chút, ánh mắt sắc bén hướng về phía vị trưởng phòng quan hệ công chúng kia.

Trưởng phòng quan hệ công chúng Paul thấy lời nói bị cắt đứt, khó nhọc nuốt một ngụm nước bọt, vô thức đưa tay lau mồ hôi trên trán...

Không phải hắn không biết Hoắc tiên sinh vẫn luôn không thích nghe quá trình xử lý công việc, chỉ quan tâm đến kết quả. Nhưng sở dĩ lần này hắn nói nhiều như vậy là muốn cho Hoắc tiên sinh hiểu hiện nay Úc Noãn Tâm đã không còn phù hợp làm người phát ngôn cho Hoắc Thị, mặc dù ít nhiều gì hắn cũng đã nghe đồng nghiệp phỏng đoán quan hệ không bình thường giữa Hoắc tiên sinh và Úc Noãn Tâm.

Tựa như lần này, khi hắn hẹn gặp Hoắc tiên sinh, trợ lý tổng tài biết hắn là vì chuyện của Úc Noãn Tâm mà đến thì đã nhắc nhở hắn từng li từng tí rằng mọi việc phải ăn nói cẩn thận. Còn nói thêm rằng có lần nhìn thấy khi Úc Noãn Tâm từ trong phòng của tổng tài đi ra thì sắc mặt ửng oải mà đỏ ửng, trên cổ còn có dấu vết ám muội. Thật không khó để tưởng tượng ra hai người đã làm những gì ở trong phòng tổng tài suốt hai giờ.

Có thể thấy dường như Hoắc tiên sinh đối đãi với Úc Noãn Tâm thật sự rất khác biệt. Ngay cả Ngu Ngọc trước đây cũng không có lộ liễu trắng trợn như thế.

Giờ phút này, cuối cùng Paul cũng đã hiểu rõ những lời cảnh cáo của trợ lý tổng tài, bởi vì hắn nhìn thấy rõ ràng sắc mặt của Hoắc Thiên kinh đã trở nên lạnh lùng...

"Hoắc tiên sinh, trải qua sự nhất trí của bộ phận quan hệ công chúng của chúng tôi, đã cho ra kết quả: Hy vọng Hoắc tiên sinh suy xét đến hình ảnh tổng thể của Hoắc Thị mà hủy bỏ tư cách phát ngôn của Úc tiểu thư, đồng thời mong Hoắc tiên sinh cho phép dừng tất cả các hoạt động đầu tư có liên quan điện ảnh, nhất là những bộ có Úc tiểu thư. Hiện nay, xét thấy những bất lợi của Úc tiểu thư đang lan tràn ra, chúng ta hoàn toàn có lý do để làm như vậy."

Hoắc Thiên Kinh xoay xoay ghế, ngón tay thon dài khẽ vuốt cánh môi, ánh mắt mang theo vẻ trầm ngâm nhưng cũng có chút thất vọng rất rõ ràng...

"*Đây là kết quả sau một ngày bàn bạc của bộ phận quan hệ công chúng các anh ư?*" Giọng nói không lớn nhưng tựa như chiếc roi quất mạnh vào mặt Paul.

Trong nháy mắt, sắc mặt Paul trở nên cực kì xấu hổ và khó coi. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Thiên Kinh, nhưng lại bị ánh mắt sắc bén làm cho sợ hãi đến nổi vội vã cúi đầu, giọng nói do dự...

"*Hoắc tiên sinh, tôi cho rằng đây là cách giải quyết vấn đề tốt nhất hiện nay.*"

"Cách tốt nhất không có nghĩa là cách duy nhất." Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh không vui mà quét qua vẻ mặt quá mức thận trọng của Paul, thấp giọng mờ mờ: "Nếu như bộ phận quan hệ công chúng các anh chỉ có thể nghĩ ra những cách thế này thì tôi còn thuê các anh làm gì nữa?"

"Hoắc tiên sinh, tôi..."

"Nói cho tôi biết, hình tượng quan trọng nhất của Hoắc Thị là gì?" Hoắc Thiên Kinh cắt đứt lời giải thích của Paul, giọng nói trở nên lạnh lùng.

Paul vội vã trả lời: "Chuyên nghiệp!"

"Không sai! Chuyên nghiệp là hình tượng từ trước tới nay của Hoắc Thị. Bất luận là đầu tư hay hoạt động sản xuất cũng đều dựa theo hai chữ này, người phát ngôn cũng vậy. Lúc trước chọn Úc Noãn Tâm làm người đại diện là vì thấy cô ta phù hợp với Hoắc Thị. Anh là người quản lý của bộ phận quan hệ công chúng, bây giờ mới đứng ra tuyên bố hủy bỏ việc hợp tác làm đại diện với Úc Noãn Tâm, khác nào nói với bên ngoài rằng quyết định lúc trước của Hoắc thị là sai lầm. Đồng nghĩa với việc nói với mọi người rằng Hoắc Thị chúng ta tuyển người đại diện cũng chỉ là trò đùa trẻ con chứ không hề có tính chuyên nghiệp." Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh sắc như chim ưng mà quét thẳng vào mặt cấp dưới.

Tim Paul nhảy "lộp bộp" vài tiếng, vội vàng giải thích. "Hoắc tiên sinh, chúng tôi chỉ nghĩ cách giải quyết vấn đề chứ không nghĩ được nhiều như vậy, đây là sơ sót của chúng tôi. Thế nhưng nếu chuyện của Úc tiểu thư cứ tiếp tục lan ra, tôi lo là..."

"Lo cái gì?"

Mặt Hoắc Thiên Kinh lộ ra vẻ bất mãn, lạnh lùng mà nói: "Hoạt động cụ thể của Hoắc Thị sẽ không bị bất kì ảnh hưởng gì, nhưng hình ảnh chuyên nghiệp mà bị phá hỏng thì rất khó khôi phục. Tốt nhất anh nên nhớ kỹ cho tôi, bộ phận quan hệ công chúng tồn tại là vì giải quyết các vấn đề cho công ty. Kết quả mà tôi muốn chính là... sóng yên biển lặng."

"Vâng, vâng, vâng. Hoắc tiên sinh, tôi đã biết phải làm thế nào rồi" Paul vội vàng lên tiếng trả lời.

"Nhớ kỹ, truyền thông cũng chỉ là công cụ để tuyên truyền. Nước có thể đẩy thuyền thì cũng có thể chìm thuyền, quan trọng là xem anh dẫn dắt như thế nào! Anh xuất thân từ bộ phận tuyên truyền quan hệ quốc tế, không cần tôi dạy anh phải làm thế nào chứ?" Giọng của Hoắc Thiên Kinh lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Paul gật đầu lia lịa, lưng áo sớm đã ướt đầm mồ hôi lạnh...

Dưới tán hoa quỳnh, màu trắng phản chiếu lẫn nhau. Ánh trắng chiếu lên người Úc Noãn Tâm, rất mờ nhạt, tạo thành một làn sương mỏng mờ ảo bao quanh cơ thể đang mặc váy ngủ trắng của nàng, đẹp đến nỗi như không có thật.

Bộ váy nàng đang mặc không chỉ là bộ váy ngủ trắng đơn giản mà là được thiết kế tỉ mỉ với thắt lưng cao mang phong vị của trang phục triều Hán. Chất liệu mềm mại nhẹ nhàng chẳng những giúp thoải mái, mà còn lộ vẻ phiêu dật. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Đây là hình ảnh mà Hoắc Thiên Kinh thích nhất. Mỗi khi nhìn thấy bóng áo trắng của nàng làm bạn với cánh hoa bay lượn thì lòng của hắn sẽ lạc vào trong đó...

Giống như lúc này, khi hắn nhìn thấy nàng ngửa đầu nhìn hoa quỳnh rơi, ánh trắng chiếu xuống khuôn mặt xinh đẹp của nàng, giống như viên ngọc phát ra ánh sáng rực rỡ thì tim của hắn lại bắt đầu đập loạn lên...

Bắt đầu từ khi nào, mỗi khi nhìn thấy nàng, cho dù hình dáng ấy chỉ lảng lảng tựa vào thân cây, không hiểu sao lòng hắn lại rung động, đồng thời có vẻ hơi đau đớn...

"Nghe Tiểu Vũ nói hôm nay em đã đi đóng phim." Hoắc Thiên Kinh cố ý phá vỡ sự yên tĩnh này, bởi hắn không khó nhận ra sự cô đơn cùng hiu quạnh đang dâng lên trong mắt nàng.

Chết tiệt! Tại sao hắn luôn thấy được thần sắc này trong mắt nàng? Phải thế nào nàng mới cam tâm tình nguyện đây?

Mạch suy nghĩ bất ngờ bị giọng nói của hắn cắt đứt, mặc dù Úc Noãn Tâm không quay đầu lại nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở nam tính quen thuộc ngày càng gần.

"Đóng phim là công việc của tôi."

Khi ngược mắt lên thì nàng đã khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có, ánh mắt không chút sợ hãi, ngay cả giọng nói cũng thản nhiên. Trong đôi mắt như hồ thu chứa đựng vẻ trong trẻo không bị trần tục làm nhiễm bẩn.

Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng. Gió nhẹ thổi qua làm đám lá hoa quỳnh đung đưa xào xạc. Ánh trắng kéo dài cái bóng của hắn, che phủ lên trên người nàng, nuốt chửng lấy cái bóng của nàng...

Một vài cánh hoa quỳnh rơi trên vai hắn, thậm chí rơi cả trên tóc hắn làm cho vẻ nghiêm túc của hắn tăng thêm một phần phong tình...

Úc Noãn Tâm không thể không thừa nhận, người đàn ông này đẹp như yêu nghiệt, có thể lấy mạng của phụ nữ nhưng vẫn khiến cho phụ nữ cam tâm tình nguyện lao đầu vào lửa...

Quả thực hẳn có ưu thế này. Ngay cả người có thù hận với hẳn như nàng cũng sẽ vô tình bị nụ cười nhàn nhạt bên môi hẳn bắt giữ...

Sau một lúc lâu, tiếng thở dài của hẳn vang lên. Ngay sau đó hẳn cũng bất ngờ ngồi xuống chiếc ghế đối diện với nàng, tay hẳn nâng cái chân bị thương của nàng nên, nhìn kỹ vết thương rồi thấp giọng hỏi: "*Sau khi trở về có để bác sĩ thay thuốc hay không?*"

Úc Noãn Tâm giật mình trong giây lát. Nàng nhìn về phía hẳn, đôi mắt đẹp ánh lên một chút nghi hoặc. Sau một lúc, rốt cục nhìn không được mà mở miệng: "*Tôi cho rằng cái mà anh nên quan tâm không phải là vết thương của tôi mà là những tin tức truyền thông ào ạt đưa tin ngày hôm nay.*"

Câu hỏi của nàng rơi xuống theo cánh hoa, lại khiến cho Hoắc Thiên Kinh cười nhẹ. "*Nhiệm vụ của giới truyền thông chính là đưa tin, có gì đáng ngạc nhiên chứ?*"

"*Hoắc Thiên Kinh, anh biết rõ là tôi đang nói cái gì!*" Úc Noãn Tâm không muốn vòng vo với hẳn, trực tiếp nói thẳng ra.

"*Nếu đã lo lắng, sao còn muốn làm như vậy chứ?*" Hoắc Thiên Kinh kiểm tra thấy vết thương của nàng không có gì khác thường mới nhẹ nhàng đem chân của nàng đặt xuống. Trong ánh mắt nhìn về phía nàng không hề có chút không hài lòng, khóe môi khẽ cong lên rất rõ ràng.

Úc Noãn Tâm nhìn về phía hẳn, một lúc sau mới nói: "*Cách nói chuyện của cô ta làm tôi không thích!*"

"*Thế thôi sao?*" Hoắc Thiên Kinh ngồi vào bên cạnh nàng, xoay khuôn mặt của nàng về phía mình, giọng nói trầm thấp phả vào cánh mũi nàng. "*Gây khó dễ cho tôi cũng không sao, nhưng đừng vì thế mà hủy hoại mình.*"

"*Tôi không cho rằng anh hiểu tôi bao nhiêu.*" Úc Noãn Tâm lạnh nhạt nói.

"*Ít nhất là không kém như trong tưởng tượng của em!*" Hoắc Thiên Kinh đáp trả nàng một câu, rất bình thường nhưng cũng rất hợp tình hợp lý...

"Em luôn là một cô gái thông minh, hơn nữa những chuyện thị phi trong giới giải trí em đã thấy rất nhiều, đương nhiên sẽ biết phải làm thế nào để né tránh. An Nhã là người mới, không hiểu phép tắc thì không nói làm gì, nhưng Úc Noãn Tâm em cũng được coi là đàn chị trải qua rất nhiều tai tiếng, lẽ nào còn không biết làm thế nào để tránh thoát sao? Thật ra lần này quyền chủ động đều ở em, nếu như em không muốn để An Nhã tiếp tục âm ỉ, cũng có thể ra khỏi phòng hóa trang. Nhưng em đã ở lại, chỉ là để cho An Nhã có cơ hội tiếp tục gây rối. Noãn Tâm, không biết tôi phân tích như thế có đúng không?"

Úc Noãn Tâm nghe xong, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh. Từ từ, môi nàng nhếch lên một nụ cười cay đắng. "*Hoắc Thiên Kinh, mọi người đều nói lòng dạ của anh rất thâm sâu, giỏi về am hiểu lòng người, quả nhiên là không sai. Ở trong mắt anh, tất cả mọi thứ tôi làm chẳng qua chỉ là những trò vớ vẩn mà thôi...*"

Như là chế giễu, như là tự trào, nụ cười bên môi bỗng thêm vài phần cô đơn...

"*Không phải tôi am hiểu lòng người, mà là...*" Hẳn đột nhiên mỉm cười, ôm nàng vào lòng, ám muội mà nói: "*Tôi rất hiểu người phụ nữ của tôi, cho nên lần sau đừng tùy tiện làm ra những trò đùa như vậy nữa.*"

Úc Noãn Tâm nở một nụ cười lạnh nhạt "*Có khác gì sao? Anh là ông chủ có thể giải quyết mọi chuyện cho tôi. Chuyện xấu gì anh cũng xử lý rất ổn thỏa, ít nhất anh sẽ không đứng nhìn hình ảnh của Hoắc Thị bị tổn hao gì, không phải sao?*"

Lời của nàng khiến cho ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh ít nhiều trở nên không vui. Nắm nhẹ lấy chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt ung hoi nheo lại, tỉ mỉ đánh giá, một lúc sau mới nói:

"*Em muốn làm ảnh hậu, chỉ cần em thích, muốn làm gì cũng không sao. Chỉ có điều... em còn muốn tôi phải làm sao nữa mới có thể xóa bỏ sự mâu thuẫn trong lòng em?*"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Úc Noãn Tâm bình tĩnh nhìn thẳng vào hẳn, chậm rãi mở miệng: "*Hoắc tiên sinh quả lời rồi, tôi chỉ là một quân cờ trong tay anh mà thôi, một quân cờ thì còn có thể có cảm xúc gì?*"

Bàn tay đang nắm nhẹ cằm của nàng đột nhiên tăng thêm lực, ánh mắt vốn dịu dàng cũng đột nhiên trở nên sắc bén...

Gió, bỗng nhiên thổi qua, thổi bay những cánh hoa rơi trên người Hoắc Thiên Kinh...

Úc Noãn Tâm lại thấy trong đôi mắt đen như màn đêm của hẳn có chút nguy hiểm rất quen thuộc...

Nàng lẳng lẳng chờ đợi... chờ đợi con thịnh nộ ập đến, nhưng nàng thực sự không biết mình đã nói sai điều gì? Một lần nữa khiến cho hấn mất hứng?

Từng phút từng giây trôi qua...

Dần dần, những ngón tay đang niết cầm của nàng nhẹ nhàng thả lỏng, sau đó buông ra, bàn tay to vỗ nhẹ đỉnh đầu nàng: "*Đi thay quần áo đi, tôi chờ em!*"

Ánh mắt Úc Noãn Tâm hơi ngẩn ra, tập trung nhìn hấn, lại thấy hấn không có chút ý muốn giải thích nào, cũng bèn lặng lẽ đứng dậy...

Rốt cuộc khi xe dừng lại thì Úc Noãn Tâm mới biết Hoắc Thiên Kinh dẫn mình đi đâu.

Giờ này phút này bầu không khí trong biệt thự vô cùng áp lực, giống như có mây đen từ phía chân trời ùn ùn kéo tới, nặng nề đè nén tại lòng người.

Anna Winslet về mặt nghiêm túc ngồi trên sôpha trong phòng khách, ánh mắt từ trên mặt Hoắc Thiên Kinh đảo qua Úc Noãn Tâm, lại từ Úc Noãn Tâm đảo về Hoắc Thiên Kinh.

"*Thiên Kinh, có phải là con nên cho mẹ một sự giải thích hợp lý hay không, ít nhất mẹ cũng có thể ăn nói với bác Phương!*" Sau một lúc, rốt cuộc bà cũng mở miệng, trong giọng nói có áp lực rất rõ ràng.

Hoắc Thiên Kinh nhận lấy chén trà do quân gia đưa tới, hương trà thoang thoảng phiêu đảng tỏa ra.

"*Con và Phương Nhan hai người không hợp nhau, kết hôn ngược lại là làm hại cô ấy!*" Hấn thân nhiên mở miệng nói một câu, sau đó nhàn nhả uống một ngụm trà.

Trên mặt Anna Winslet hiện lên chút ảm đạm, sau đó dời mắt về phía Úc Noãn Tâm, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén...

"*Úc, cô thì sao? Nếu như tôi nhớ không lầm thì cô từng lấy thân phận là vị hôn thê của Lăng Thần xuất hiện ở biệt thự, bây giờ cô lại cùng con trai tôi xuất hiện trước mặt tôi, rốt cuộc là có ý gì?*"

Úc Noãn Tâm nặng nề thở dài, nói thật ra nàng thực sự không muốn đối mặt với người phụ nữ này, quá mức nghiêm khắc cùng sắc sảo, nhưng lần này nàng thực sự bị người đàn ông bên cạnh hại chết rồi, ai mà biết hấn thế nhưng lại có thể lôi nàng đến biệt thự, rốt cuộc là hấn muốn làm gì đây?

"*Tôi...*"

"*Mẹ à, chuyện tình cảm vốn dĩ là không thể nói rõ ràng được, phụ nữ của Tả Lăng Thần cuối cùng thích con, lựa chọn con cũng không phải là một hai lần, Noãn Tâm cũng không ngoại lệ, tuy rằng trước đây cùng Tả Lăng Thần yêu nhau cũng không có nghĩa là cuối cùng bọn họ sẽ ở bên nhau...*" Hoắc Thiên Kinh không cho Úc Noãn Tâm có thời gian giải thích, sau khi cắt đứt lời nàng liền kéo tay nàng nắm vào lòng bàn tay, đột nhiên ở bên tai nàng nhỏ giọng ái muội nói: "*Tôi nói có đúng không, Noãn?*"

Chân mày Úc Noãn Tâm nhíu lại, nhìn Hoắc Thiên Kinh giống như nhìn thấy quái vật, muốn rút tay ra nhưng lại bị hấn nắm càng chặt hơn.

Anna Winslet thấy thế, ánh mắt càng không vui...

"*Ám...*"

Anna Winslet đem chén trà trong tay đặt mạnh lên bàn, lạnh giọng quát: "*Thiên Kinh, con không phải là trẻ con, phải biết rằng hôn nhân không phải là trò đùa! Mẹ mặc kệ bên ngoài con có bao nhiêu đàn bà nhưng tốt nhất ngoan ngoãn thu hồi quyết định hủy hôn cho mẹ, con đột nhiên đưa ra quyết định này khiến mặt mũi của Phương gia còn biết đặt vào đâu? Phương gia tuy không bằng Hoắc gia nhưng dù sao trước kia cũng có giao tình, bây giờ con tiếp quản Hoắc Thị cũng không cần làm quá tuyệt tình.*"

"*Mẹ làm rồi, người đưa ra quyết định hủy hôn là Phương Nhan mà không phải là con, hôm nay con đến là muốn nói một tiếng Hoắc gia và Phương gia không thể kết làm thông gia.*" Hoắc Thiên Kinh dựa người vào sôpha, thái độ có chút cương quyết.

"*Đồ khôn!*"

Anna Winslet hoàn toàn bị con trai chọc giận, bà tràn ngập giận dữ, đột nhiên cao giọng nói: "*Con luôn luôn làm việc chín chắn có chừng mực, lần này sao lại tùy hứng như thế? Con gạt được mọi người nhưng có thể gạt được mẹ sao? Con là con trai của mẹ, tính cách như thế nào người làm mẹ như ta tự nhiên hiểu rõ nhất, rốt cuộc là ai đưa ra việc hủy hôn trong lòng mẹ biết rất rõ! Cho dù con không nể mặt bác Phương thì ít nhất cũng giữ thể diện cho mẹ chứ? Hoắc gia hủy hôn trước, con để mặt mũi người làm tiên nhiệm chủ tịch như mẹ vào đâu hả?*"

"*Mẹ làm rồi, sở dĩ con làm như vậy là muốn giữ thể diện cho mẹ! Mẹ có thể nghĩ lại mà xem, nếu như Phương Nhan gả lại đây thì sẽ như thế nào? Tất cả mọi người đều biết Hoắc Thiên Kinh con vẫn không ngừng có đàn bà ở bên ngoài như cũ, có ấy lại độc thủ khuê phòng! Như vậy có khác gì làm cho cô ấy chết dần chết mòn? Đến lúc đó thể diện của mẹ có thể càng thêm khó coi.*" Giọng Hoắc Thiên Kinh không hề không giận, thong thả ung dung mà nói.

Anna Winslet bị những lời này của Hoắc Thiên Kinh chọc tức không nhẹ, bà cố áp chế lửa giận trong lòng, nói: "*Vậy được, mẹ hỏi con, con muốn người phụ nữ như thế nào? Thiên Kinh, con phải biết rằng xuất thân từ danh gia vọng tộc thì căn bản là không có quyền tuyển chọn, hôn*

nhân chẳng qua chỉ là một cán cân trao đổi quyền lợi cùng tiền tài mà thôi, Phương gia không được thì còn có những nhà môn đăng hộ đối khác, mẹ tuyệt đối không để cho loại đàn bà không đứng đắn làm con dâu trưởng của Hoắc gia ta!" Nói xong, bà cố ý liếc qua khuôn mặt không chút biểu tình của Úc Noãn Tâm.

Hôm nay con trai mang cô gái này về biệt thự đã khiến lòng bà bất an rồi, mong là thái độ của Thiên Kinh đối với cô gái này chỉ là chơi đùa mà thôi...

Úc Noãn Tâm không khó để cảm giác được ánh mắt của bà tràn ngập địch ý, nhất là sau khi nghe xong câu nói cuối cùng của bà thì vẻ không vui tràn ra trong mắt, có điều nàng nhẫn nhịn vì dù sao người phụ nữ này cũng là trưởng bối.

"Mẹ, hôm nay con về đây chỉ là muốn nói cho mẹ Hoắc gia cũng Phương gia không còn có quan hệ gì, về phần con muốn cưới người phụ nữ như thế nào vào nhà thì hoàn toàn là quyết định của con!" Giọng nói của Hoắc Thiên Kinh trầm thấp mà kiên định.

"Con..."

"Ai da, là Noãn nha đầu sao? Là con bé tới sao? Ờ, người còn ngáy ra đó làm gì, còn không mau đẩy ta qua bên đó?" Một giọng nói hiền lành mà cao ngạo vang lên, mang theo vẻ vui sướng hưng phấn.

Là Hoắc lão phu nhân! Chắc là bà nghe được động tĩnh mới đi ra, vẫn là đầu tóc uốn xoắn, mang kính lão như trước, khuôn mặt hồng hào vừa thấy là biết hết sức khỏe mạnh, quần áo tươi đẹp trên người lại khiến cho bà lão trở nên vô cùng dễ thương.

Sự xuất hiện của Hoắc lão phu nhân phá tan sự lạnh lùng bế tắc trong không khí, giống như một tia sáng hân hoan chiếu vào lòng Úc Noãn Tâm. Nàng vô thức đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vẫn luôn hờ hững hiện lên chút ý cười, lảng lảng, giống như pháo hoa xinh đẹp nhen nhóm lên trên gương mặt bình tĩnh...

"Hoắc lão phu nhân..."

"Đẩy nhanh lên chút đi, người chậm chạp quá!" Hoắc lão phu nhân vừa thúc giục người hầu vừa liên tục ngoắc Úc Noãn Tâm, *"Noãn nha đầu, thật là cháu rồi, bà còn tưởng rằng cháu quên bà mất rồi chứ."*

"Hoắc lão phu nhân." Trong lòng Úc Noãn Tâm cảm thấy ấm áp, tiến lên tiếp nhận xe đẩy, chậm rãi đẩy lão thái thái đến bên cạnh sofa.

Cả quá trình Hoắc lão phu nhân đều nắm chặt tay Úc Noãn Tâm, giống như sợ không cẩn thận một chút sẽ làm lạc mắt nàng.

"Gọi bà, cái gì mà Hoắc lão phu nhân? Bà không thích nghe!" Bà quay đầu lại nhai trách cứ.

Trên mặt Úc Noãn Tâm xuất hiện một chút xấu hổ, cúi đầu kêu: "Bà..."

Anna Winslet thấy thế, ánh mắt hiện lên bất mãn, bà cao giọng quát người hầu: *"Còn không mau tiến lên hầu hạ lão phu nhân? Úc là khách, sao có thể thất lễ như vậy được?"*

Người hầu vội vã bước lên lại bị Hoắc lão phu nhân quát xuống...

"Ai cho người bước lên? Có con bé Noãn ở đây ta không cần bất cứ kẻ nào!"

"Mẹ..."

"Con đó, đừng luôn nghiêm túc như thế, con xem con bé Noãn sợ đến nỗi không dám nói câu nào, khó khăn lắm con mới đến biệt thự một lần, lẽ nào muốn dọa con bé chạy mất sao?" Hoắc lão phu nhân bất mãn quở trách Anna Winslet, rồi lập tức nhiệt tình kéo tay Úc Noãn Tâm, về mặt sáng rực lên: *"Noãn Tâm à, bà nghe nói cháu và Lăng Thần hủy bỏ hôn ước rồi phải không?"*

Ờ?

Về mặt Úc Noãn Tâm xấu hổ: "Bà..."

"Ai, bà già như ta cũng thật là, theo lý mà nói thì cháu và Lăng Thần hủy hôn bà nên cảm thấy buồn mới đúng, chỉ có điều bà vừa nghĩ đến việc cháu sẽ có cơ hội ở bên cạnh bà già này, bà liền thấy vui vẻ trong lòng."

"Xì..." Hoắc Thiên Kinh nhìn không được mà cười ra một tiếng.

"Mẹ..." Anna Winslet nhìn không được mà tiến lên nói: *"Lúc này mẹ nên đi nghỉ rồi, để người hầu đẩy mẹ về phòng được không?"*

"Không được!"

Về mặt Hoắc lão phu nhân không vui, trừng mắt với con dâu một cái nói: *"Con làm sao vậy? Hôm nay con bé Noãn đến biệt thự cũng không nói cho ta biết một tiếng, bây giờ lại đẩy ta đi ngủ? Đừng tưởng là ta không biết con muốn ức hiếp con bé Noãn! Con nhớ này..."* Bà nhìn Úc Noãn Tâm *"Nếu có ai ăn hiếp con thì con nói cho bà, có bà ở đây không ai dám làm gì con!"*

"Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, sao con có thể ức hiếp cô ấy được?" Trên gương mặt nghiêm túc của Anna Winslet có phần bất đắc dĩ.

"Còn không có ức hiếp sao? Vậy con vừa nói cái gì mà không thể để cho loại phụ nữ không đứng đắn vào nhà? Có phải con đang nói con bé Noãn là loại phụ nữ không đứng đắn hay không?" Hoắc lão phu nhân vỗ vào tay vịn xe lăn, giận đến nỗi đầu tóc cũng lác lư.

"Bà à..." Úc Noãn Tâm thực sự không nhịn được nữa, tuy rằng thấy Hoắc lão phu nhân vẫn luôn hướng về phía mình thì rất ảm áp nhưng rốt cuộc bọn họ mới là người một nhà, không thể vì một người ngoài như nàng mà sinh ra bất đồng.

"Thật ra Hoắc phu nhân cũng không có ý gì khác, bà đừng tức giận nữa, chộc tức đến cơ thể sẽ khiến mọi người lo lắng đó ạ."

"Vậy con cũng lo lắng sao?" Hoắc lão phu nhân khẩn trương hỏi.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng cười: "Đương nhiên rồi, con mong rằng cơ thể của bà có thể mãi mãi khỏe mạnh, nếu không con sẽ rất đau lòng."

"Ai da, vẫn là bé Noãn quan tâm ta, các người phải học hỏi người ta, toàn là suốt ngày chộc bà già ta lo lắng, nhất là con đó Thiên Kinh!" Hoắc lão phu nhân nhẹ nhàng vỗ tay của Úc Noãn Tâm, đem mắt nhìn sang Hoắc Thiên Kinh.

"Bà nội, sao vô duyên vô cớ lại lôi con vào vậy?" Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhưong mây, giọng nói trầm thấp đối với Hoắc lão phu nhân tràn ngập tôn kính.

Hoắc lão phu nhân "hừ" một tiếng: "Là bận tâm về con đó! Làm cho bà đau đầu nhất là chuyện hôn sự của con! Nhưng may mà con không có cưới Phương Nhan về nhà, nếu không bà già này sẽ buồn bực chết đi được."

"Mẹ..."

"Không có nói chuyện với con, câm miệng lại!" Hoắc lão phu nhân bắt mắt trừng con dâu.

Về mặt của Hoắc Thiên Kinh lại rất thích thú, hần đến trước mặt Hoắc lão phu nhân rồi ngồi xuống, cố ý nhẹ giọng hỏi: "Vậy bà nói xem con cưới ai thì sẽ không làm bà buồn bực?"

Úc Noãn Tâm ở bên cạnh vô thức liếc Hoắc Thiên Kinh, trái tim không hiểu sao đập mạnh một cái.

Hoắc lão phu nhân không khó phát hiện ra trong mắt cháu nội lướt qua chút gian xảo, cười ha ha, sau đó đem tay Úc Noãn Tâm nhét vào lòng bàn tay của Hoắc Thiên Kinh...

"Đương nhiên là con bé Noãn rồi, chỉ có con cưới nhỏ Noãn thì bà già này mới có thể vui vẻ được, trong lòng vui vẻ thì sức khỏe mới tốt."

Cả người Úc Noãn Tâm run lên, muốn rút tay về lại bị Hoắc Thiên Kinh nắm càng chặt hơn, hơi thở của nàng cũng theo đó mà trở nên gấp gáp.

"A..."

Hoắc Thiên Kinh làm bộ có chút đăm chiêu, ánh mắt đen nhìn về phía Úc Noãn Tâm như là một loại đánh giá hoặc như là vui đùa, giọng nói mang vẻ tươi cười tràn ngập nửa thật nửa giả: "Đây là một biện pháp vẹn cả đôi đường."

"Cái gì?"

"Không được!"

Giọng nói vô cùng kinh ngạc của hai người phụ nữ vang lên, một người là Anna Winslet, một người là đương sự Úc Noãn Tâm.

Hoắc lão phu nhân nhíu mày nhìn con dâu của mình rồi lại nhìn Úc Noãn Tâm, lập tức giống như là dỗ dành trẻ con mà nói: "Nhỏ Noãn à, sao lại không được hả, dù sao con cũng không gả cho Lăng Thần, vậy thì làm vợ của Thiên Kinh đi, đây mới gọi là phù sa không chảy vào ruộng của người khác."

"Bà à, con..."

"Mẹ, mẹ đừng quá tùy hứng, chuyện hôn nhân của Hoắc gia là chuyện rất nghiêm túc, không thể vì một câu nói của mẹ mà quyết định được." Lúc này Anna Winslet thật sự nóng nảy, tức giận trừng mắt nhìn Úc Noãn Tâm.

"Ta tùy hứng? Nói cho con biết, ta nhìn người là chính xác nhất, sao lại tùy hứng? Con một hai cho rằng Phương Nhan thật tốt, ta lại nhìn không ra cô ta có điểm nào bằng con bé Noãn của ta!"

Hoắc lão phu nhân cao giọng quát, không thuận theo cũng không buông tha: "Thiên Kinh, con cũng cho rằng bà nội là hồ đồ rồi sao? Con nói cho bà nội biết con có muốn cưới con bé Noãn hay không?"

Anna Winslet cùng Úc Noãn Tâm đều thần sắc khẩn trương mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, nhất là Úc Noãn Tâm, lòng của nàng nhấp nhò không yên, muốn chạy trốn nhưng rồi lại nhịn không được mà hăm sâu vào...

Hoắc Thiên Kinh ôm lấy vai Hoắc lão phu nhân, giọng nói trầm thấp tràn ngập vẻ trấn an: "Được được, bà nội, bà đừng vội kích động, con cưới

Noãn Tâm là được mà."

Lời của hắn làm cho Hoắc lão phu nhân lập tức trở nên vui vẻ, nhưng ngoài hai người bọn họ, đối với hai người phụ nữ lại có hiệu quả không thua gì một quả bom nguyên tử.

"Thiên Kinh, con nói cái gì?" Anna Winslet tưởng rằng mình đang nghe lầm, khuôn mặt nghiêm túc sớm đã bị sự kinh ngạc bao trùm.

Úc Noãn Tâm ở một bên cũng chấn kinh, nàng ngây ngốc nhìn Hoắc Thiên Kinh, giống như là nghe được một tin tức chấn động nhất thiên hạ.

"Con vừa nói rất rõ ràng rồi." Hoắc Thiên Kinh lại dựa người vào ghế sofa, thản nhiên nói một câu: *"Úc Noãn Tâm sẽ gả vào Hoắc gia!"*

"Được được!"

Hoắc lão phu nhân vội vàng vỗ tay, kéo Úc Noãn Tâm vẫn ngây ngốc như cũ qua, hài lòng mà nói: *"Nhỏ Noãn, bà nói không sai chữ, bà vừa nhìn thấy con thì đã biết con mới chính là người mà cháu nội của bà muốn cưới!"*

Ngón tay của Úc Noãn Tâm bắt đầu run nhè nhẹ...

Anna Winslet sớm đã giận đến mức run cả người, một lúc sau lạnh lùng nói: *"Thiên Kinh, hy vọng con chỉ là nói đùa! Con nên biết mẹ sẽ không để cô ta bước vào Hoắc gia!"*

Úc Noãn Tâm ở bên cạnh cũng mong rằng hắn chỉ đang nói đùa.

Hoắc Thiên Kinh cười cười: *"Mẹ, mẹ nên hiểu rõ con! Lời của con trước giờ vẫn luôn rất nghiêm túc!"*

"Con..."

"Được rồi được rồi, ta thích con bé Noãn, ta muốn con bé là cháu dâu của ta! Ai dám phản đối chính là làm khó dễ với bà già này!" Hoắc lão phu nhân không nhịn được mà quát lên: *"Mọi việc quyết định như vậy rồi, tối nay ta phải tra ra ngày lành tháng tốt mới được!"*

"Mẹ! người phụ nữ này không thể gả vào Hoắc gia!" Anna Winslet cũng cao giọng nói.

"Tại sao? Lòng của con là như thế nào vậy? Luôn thích đối nghịch với bà già này? Con nói xem tại sao con bé Noãn không thể gả vào Hoắc gia?" Hoắc lão phu nhân nóng nảy nói.

"Chỉ bởi vì người phụ nữ này chỉ là một diễn viên nho nhỏ! Là một con hát hạ đẳng!" Anna Winslet chỉ vào Úc Noãn Tâm, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm khắc cùng bất mãn, "Động cơ của cô ta khiến cho con nghi ngờ, trong mắt con cô ta chỉ là một nghệ sĩ bán thân nho nhỏ mà thôi, không tiếc gì mà đem đưa giữa hai người đàn ông là Thiên Kinh và Lăng Thần, trước đó muốn gả cho Lăng Thần, bây giờ lại bám lấy Thiên Kinh! Loại đàn bà giống như cô ta sao có thể có chân tình? Hoắc gia ta tuyệt đối không cho phép người đàn bà như vậy bước vào! Loại đàn bà lăng lơ ong bướm này không xứng làm con dâu của Hoắc gia ta!"

Ngón tay Úc Noãn Tâm run run nắm chặt lại, đầu móng tay sắc nhọn cũng cắm vào lòng bàn tay, từng trận đau nhức nổi lên nhưng thế nào cũng không chông lại được lời lẽ lạnh lùng chế nhạo của Anna Winslet mãnh liệt kéo tới.

Hoắc gia, đánh chết nàng cũng không bước vào!

"Cô, cô... Ta không cho phép cô nói cháu dâu của ta như vậy!" Hoắc lão phu nhân quá tức giận, dùng hết sức đập vào tay vịn xe đẩy, trừng mắt đến nỗi con mắt cũng sắp từ trong hốc mắt rớt ra.

"Mẹ, cô ta không phải cháu dâu của mẹ!" Anna Winslet hỏn hển nói.

"Ta nói phải là phải! Con bé Noãn chính là cháu dâu của ta! Đúng vậy!"

Hoắc lão phu nhân tức đến nỗi sắp túm lấy đầu tóc, mái đầu xoăn xoăn cũng theo đó mà run loạn lên, bà kéo lấy cánh tay của Hoắc Thiên Kinh, lớn tiếng thét lên: *"Thiên Kinh, con nói rõ với mẹ con đi, con bé Noãn có phải là cháu dâu của bà hay không?"*

Hoắc Thiên Kinh dời mắt về phía mẹ mình, trong đôi mắt thâm trầm có vẻ kiên định không thể xem thường: *"Mẹ, con đã quyết định cưới Noãn Tâm, đây là một sự thật không thể thay đổi."* Nói đến đây, hắn dời mắt nhìn về phía Úc Noãn Tâm, ánh mắt sắc bén quét qua gương mặt dần tái nhợt của nàng: *"Người phụ nữ này sẽ là con dâu trưởng của Hoắc gia, cũng là cháu dâu của bà nội!"*

Mặc dù giống như đang nói với mẹ mình nhưng không khó nghe ra chân chính là nói cho Úc Noãn Tâm nghe.

Úc Noãn Tâm cảm thấy một cơn choáng váng, dưới ánh mắt sắc bén của hắn nàng cảm thấy mình sắp té xỉu rồi! Tại sao lại như vậy? Tại sao tối nay tất cả đều thay đổi?

Sắc mặt của Anna Winslet trở nên khó coi, sống lưng cao ngạo cũng trở nên cứng ngắc, nghe Hoắc Thiên Kinh nói xong giống như là không thể tin được, lại mang theo vẻ oán giận cực kỳ: *"Thiên Kinh, mẹ sẽ không nhìn con hồ đồ như vậy!"*

"Mẹ, khó có khi bà nội vui vẻ như vậy, chúng ta không nên khiến bà thất vọng mới đúng." Hoắc Thiên Kinh thần nhiên mà nói một câu, đem danh nghĩa của Hoắc lão phu nhân làm lá chắn.

"Thiên Kinh, con..."

"Mẹ, là con cưới vợ cho nên để con lựa chọn là thích hợp nhất!" Hoắc Thiên Kinh cắt lời mẹ mình.

Anna Winslet tức đến nổi mặt mũi trắng bệch, Úc Noãn Tâm thì sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch...

Hơn nửa ngày sau Anna Winslet nhìn về phía Úc Noãn Tâm, giống như là nhìn thấy kẻ thù, ánh mắt sắc bén cùng bất mãn như mang theo kiếm, gằn từng tiếng mà hỏi: "Úc, tôi muốn biết cô cũng nghĩ như vậy sao?"

"Tôi không..."

"Ê, cô hỏi cháu dâu của ta như vậy làm gì? Cô hỏi lớn tiếng như vậy sẽ dọa đến con bé!"

Hoắc lão phu nhân lập tức ngắt lời Úc Noãn Tâm, đẩy mắt kính lão quát lớn: "Ta nói lòng dạ của người đàn bà như cô là sao vậy? Cháu trai của ta đã nói rõ nó muốn cưới con bé Noãn rồi, cô còn ngăn cản, còn muốn hỏi ý kiến của con bé Noãn? Nếu hai đứa nó không thật lòng yêu nhau sao có thể quyết định kết hôn? Cháu trai của ta là người thế nào ta rõ hơn ai hết, chỉ cần là chuyện mà nó đã quyết định rồi thì ai cũng không thể phản đối được, Thiên Kinh, không cần để ý đến người khác, mau cưới con bé Noãn về nhà, nghe rõ chưa?"

"Được được được, bà nội, bà đừng vội kích động!" Hoắc Thiên Kinh vội vã dỗ dành: "Chỉ cần là bà nói thì con đều nghe, vậy còn không được sao?"

"Ừ, như vậy còn được!" Hoắc lão phu nhân thỏa mãn cười, cố ý xem nhẹ sắc mặt sắp mất đi huyết sắc của Úc Noãn Tâm, mềm nhẹ mà nói: "Cháu dâu à, sau này con phải đánh đàn cho bà nghe nhiều hơn nha!"

Úc Noãn Tâm khó khăn nuốt nước miếng, bây giờ trong óc nàng vô cùng rối loạn, giống như có vô số sợi dây quấn lại, gỡ không được ngược lại càng thêm rối loạn...

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh dường như mang theo chút ý cười.

Sắc mặt Anna Winslet lại càng thêm khó coi, không khó để nhìn ra bà ta đang ẩn nhẫn lửa giận sắp bùng phát, đối với mẹ chồng của mình bà chỉ có tức giận mà không dám nói gì, sau một lúc mới lạnh lùng nói: "Thiên Kinh, con vào thư phòng cho mẹ!"

"Mẹ, thời gian không còn sớm nữa, mẹ nên nghỉ sớm một chút đi. Về việc kết hôn của con, nếu đã định ra thì sẽ không thay đổi." Hoắc Thiên Kinh tiến lên ôm lấy vai của Úc Noãn Tâm, nhìn nàng một cái nói: "Noãn Tâm cũng mệt rồi, chúng con về trước đây!"

"Thiên Kinh, con..."

"Ai da, người làm mẹ như cô sao lại không hiểu con mình như vậy? Nó đã bận rộn cả ngày đến tối rồi, cô để cho nó về nghỉ ngơi đi, cô có bất mãn cùng oán giận gì thì hoàn toàn có thể nói với bà già này!" Hoắc lão phu nhân thiên vị mà ngắt lời con dâu, nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh khoác tay: "Về đi, về đi, chờ tối nay bà xem ngày lành tháng tốt xong rồi nói với con!"

"Mẹ..."

"Được, bà nội!" Khóe môi Hoắc Thiên Kinh hiện lên tươi cười.

Úc Noãn Tâm nhìn người đàn ông bên cạnh mình, làm thế nào nàng cũng không thể tin được đó là Hoắc Thiên Kinh! Rốt cuộc thì người đàn ông này muốn làm gì? Tối nay hắn mang nàng đến biệt thự có mục đích gì? Lẽ nào từ đầu hắn đã tính toán được như vậy? Sao nàng có thể gả cho hắn được? Hắn dựa vào cái gì mà cưới nàng?

Lẽ nào... hắn thực sự muốn nàng đắm vào vết xe đổ của Phương Nhan? Hay là tất cả đều như là hắn nói... chỉ cần là đàn bà của Tả Lăng Thần thì hắn tuyệt đối không bỏ qua!

Nghĩ đến đây, lồng ngực bỗng âm ỷ nổi lên chút đau đớn cùng phiền toái khó hiểu, nàng liền hát tay của hắn ra, ánh mắt cuối cùng cũng nổi lên lửa giận.

Đầu mày của Hoắc Thiên Kinh nhíu lại.

Đúng lúc này quản gia vội vã chạy vào, vẻ mặt rất khẩn trương...

"Phu nhân, thiếu gia, bên ngoài biệt thự có rất nhiều phóng viên..."

Sắc mặt Anna Winslet giận dữ, lạnh lùng nói: "Thật là loại người nào thì dẫn đến loại người đó, biệt thự trước nay chưa từng náo nhiệt như vậy, lần này có người đem tai tiếng huyền ảo người người đều biết, tối nay muốn không ồn ỹ cũng khó!"

"Cô đang nói gì đó?" Đôi mắt của Hoắc lão phu nhân lại bắt đầu trừng lên, bỗng nhiên tình ngộ nói: "A... ta hiểu rồi, cô đang nói Noãn nha đầu đúng không? Phóng viên cũng không phải là do con bé dẫn tới, cô nói con bé làm cái gì?"

"Mẹ, mẹ nên phân rõ phải trái được hay không? Bây giờ chỉ cần mở TV hay truyenfull.vn ra thì toàn bộ đều liên quan tới tai tiếng của Úc Noãn Tâm, những phóng viên này không theo cô ta đến đây thì còn có thể theo ai được nữa? Nếu như cười người phụ nữ này vào nhà thì không biết sau này còn xảy ra phiền phức gì nữa! Hoắc gia ta biết để mặt mũi vào đâu!"

Hoắc lão phu nhân nghe xong, gương mặt vốn hiền lành đột nhiên trở nên đỏ bừng, bà lắc lắc đầu tóc xoắn xoắn, chỉ vào con dâu nói: "Được lắm, người đàn bà như cô cũng thật ác độc, dám mắng chửi ta là không rõ phải trái? Cô, cô chê ta ở chỗ này vướng bận có phải hay không? Cô nói đi, cô nói cho ta!"

"Mẹ! Mẹ đừng không nói lý lẽ như vậy có được hay không? Con chỉ là muốn mẹ đừng kích động như vậy, có khối người thích hợp làm con dâu của Hoắc gia, tại sao cứ phải khăng khăng là cô ta? Cô ta là nghệ sĩ, tất nhiên là không ngừng có tai tiếng, loại phụ nữ này quả thật là quá phiền phức!"

"Ta mặc kệ! Cháu dâu của ta là Noãn nha đầu! Noãn nha đầu..." Hoắc lão phu nhân hoàn toàn bất chấp, lớn tiếng quát, kích động thiếu chút nữa từ trên xe lăn đứng lên. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Âm thanh hết sức mạnh mẽ dường như chấn động cả tòa biệt thự!

"Bà nội..." Hoắc Thiên Kinh thấy thế, bất đắc dĩ lắc đầu, tiến lên nhẹ giọng an ủi: "Được rồi được rồi, bây giờ con ra ngoài xử lý những phóng viên này, đừng tức giận với mẹ nữa, con sẽ xử lý thỏa đáng mọi việc, ok?"

Hoắc lão phu nhân nhanh chóng hết giận, liên tục gật đầu: "Ừ, ok! Đi đi, đi đi!"

Anna Winslet hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm tức giận đến mức lồng ngực sắp nổ tung...

Từ trên người đám phóng viên này là có thể nhìn ra được cái gì gọi là tinh thần nghề nghiệp của người làm báo, nhìn đám phóng viên bị gần hai mươi tên cận vệ ngăn lại ngoài cổng biệt thự, Úc Noãn Tâm thật sự hoài nghi bọn họ phải chăng là có thể không ngủ không nghỉ hay không, thậm chí ngay cả cơm cũng không ăn, chỉ là vì để đưa một ít tin tức lung tung có liên quan đến nàng?

Đám chó săn rất nhiều, khi Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm cùng xuất hiện tại trước mặt bọn họ thì cả bầu trời đêm dường như đều sôi nổi hẳn lên.

Trong nháy mắt ánh đèn không ngừng chớp lóe, âm thanh "tách tách" không ngừng vang lên.

"Các vị nhường đường một chút!" Bọn cận vệ cố gắng tách đám phóng viên ra thành một lối đi.

"Hoắc tiên sinh, đây là nhà cũ của Hoắc gia, sao Úc lại xuất hiện ở đây?"

"Hoắc tiên sinh, đã trễ thế này sao ngài và Úc lại cùng xuất hiện ở biệt thự?"

"Úc, trước đó không lâu phát sinh sự kiện "cải tât", cô làm thế nào để hồi đáp? Có phải là thông qua Hoắc thị tiến hành can thiệp truyền thông không?"

"Úc, cô cùng tổng tài của Tả Thị hủy bỏ hôn ước có phải là có liên quan đến Hoắc tiên sinh hay không?"

"Hoắc tiên sinh... Đối với ảnh hưởng của tai tiếng của Úc hiện nay, Hoắc Thị không những không hủy hợp đồng với cô ấy, ngược lại càng tăng thêm sức tuyên truyền, xin hỏi tại sao lại làm như vậy?"

"Hoắc tiên sinh..."

"Úc, Úc..."

Câu hỏi của các phóng viên giống như là sóng biển nặng nề ập tới làm cho ngực Úc Noãn Tâm hít thở không thông...

Đền xe chớp lên nhưng tài xế không có cách nào chạy được, càng không thể tới gần Hoắc Thiên Kinh, nguyên nhân chính là do số lượng phóng viên quá nhiều, căn bản là không qua được, hai gã cận vệ trong đó mở đường, thật vất vả chen tới bên cạnh xe, mở cửa xe ra.

Hoắc Thiên Kinh chủ động ôm Úc Noãn Tâm, ở trong mắt tất cả mọi người đều giống như là sứ giả hộ tống, chờ hai người đi đến cạnh cửa xe, hẳn không lập tức lên xe mà lại dừng bước, ánh mắt sắc như kiếm đào qua mỗi phóng viên ở hiện trường.

"Mọi người yên lặng một chút!"

Một gã phóng viên trong đó ngẫm hiểu, lớn tiếng quát một tiếng. Người trong giới truyền thông tự nhiên học được thuận theo tình hình, tất cả các phóng viên đều yên lặng trở lại.

Trong không khí yên lặng như chết!

Cánh tay rắn chắc của Hoắc Thiên Kinh vẫn không chút tránh né mà ôm lấy chiếc eo thon của Úc Noãn Tâm như cũ, sức lực mạnh đến nỗi khiến nàng muốn tránh thoát cũng khó.

Nàng vô thức liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, giờ phút này nàng lại có chút khản trương, nàng không biết sau đó hắn sẽ nói gì với phóng viên, chỉ cảm thấy mọi thứ của tối nay đều lộ ra hết...

Hoắc Thiên Kinh đảo mắt qua một vòng, trong không khí nổi lên vẻ khản trương...

Sau một lúc lâu hắn mới mở miệng, giọng nói trầm thấp tràn ngập sức cuốn hút...

"Tôi chỉ trả lời hai câu hỏi của mọi người!"

Các phóng viên đều mở to mắt, chỉ có máy ảnh không ngừng lóe lên, mọi người không dám thở mạnh.

"Vấn đề thứ nhất... có liên quan đến chuyện hợp tác giữa Hoắc Thị và Úc, Hoắc Thị sẽ không hủy hợp đồng, không chỉ như thế mà sẽ tiếp tục hợp tác tiếp!" Hoắc Thiên Kinh trầm giọng nói.

Ánh mắt của mọi người đều tràn ngập nghi vấn nhưng đều nén ý niệm mãnh liệt trong đầu mà tiếp tục lắng nghe.

"Điều thứ hai là..."

Hoắc Thiên Kinh kéo dài giọng nói, nhìn lướt qua cô gái bên cạnh, lực nắm ở bên hông nàng càng gia tăng, "Về việc tại sao đã trở thế này mà Úc Noãn Tâm lại xuất hiện ở biệt thự, lý do rất đơn giản, đó là bởi vì... chúng tôi muốn thương lượng cùng với trường bồi chi tiết việc kết hôn!"

Những lời này của hắn vừa thốt ra, trong đám người ồ ạt vang lên tiếng đảo hít khí lạnh, tất cả xôn xao hẳn lên, ngay sau đó, các phóng viên đều đã trở nên điên rồi...

Hoắc Thiên Kinh không nói gì nữa, kéo Úc Noãn Tâm đang khiếp sợ không thôi vào xe, bảo tài xế khởi động.

"Hoắc tiên sinh..."

"Hoắc tiên sinh, xin ngài trả lời một chút..."

Chiếc xe khéo léo thoát khỏi đám phóng viên, vút đám phóng viên lại phía sau...

"Tôi muốn biết tại sao anh lại làm thế?" Trở lại biệt thự Lâm Hải, Úc Noãn Tâm không ngồi yên mà đi tìm Hoắc Thiên Kinh tính sổ.

Ở biệt thự nàng bầm bụng nuốt giận thì cũng được, nhưng không ngờ hắn tự dưng lại nói vậy trước mặt phóng viên, hắn điên rồi sao?

Hoắc Thiên Kinh ngồi trên sôpha ngẩng đầu nhìn nàng, đầu mày nổi lên vẻ cười cười, hắn biết rõ mà còn cố hỏi: "Tôi đã làm gì?"

Còn giả ngu sao? Người đàn ông ghê tởm này!

Úc Noãn Tâm chỉ hận không thể cầm chiếc gối bên cạnh mà hung hăng nện vào đầu hắn!

"Kết hôn!" Nàng hung dữ thốt ra hai tiếng này!

"À, em nói chuyện này sao!" Hoắc Thiên Kinh làm bộ bưng tỉnh hiểu ra, trong mắt hiện lên vẻ cười nhạo: "Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng là chuyện rất bình thường mà."

"Hoắc Thiên Kinh, anh sẽ không gây thơ mà cho rằng tôi sẽ đồng ý gả cho anh đấy chứ?" Úc Noãn Tâm cười lạnh một tiếng.

"Tại sao không?" Hoắc Thiên Kinh làm ra vẻ "trẻ con hiếu kỳ".

"Tại sao phải cưới?" Úc Noãn Tâm nhìn thẳng vào mắt hắn, không cho hắn ở đây giả ngây giả dại.

Hoắc Thiên Kinh nhún vai, "Ở biệt thự em cũng thấy đấy, bà nội rất thích em, vẫn la hét muốn em làm cháu dâu."

"Người cưới tôi là anh!" Úc Noãn Tâm nói một câu nhắc nhở hắn.

"Đương nhiên!" Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhìn nàng: "Người mà em phải gả là tôi, lẽ nào em còn muốn gả cho người khác sao?"

Úc Noãn Tâm rất ghét cách trả lời không đầu vào đầu này của hắn, giận đến nổi nghiến cả răng: "Hoắc Thiên Kinh, anh đừng quá đáng! Anh nhìn cho kĩ đi, tôi không phải là Phương Nhan, tôi không yêu anh, càng sẽ không gả cho anh!"

Người đàn ông ngồi trên ghế sôpha nghe xong chậm rãi đứng dậy... Bóng dáng cao lớn bao trùm lấy nàng...

"Em chỉ có thể yêu tôi! Em cũng chỉ có thể gả cho tôi!"

"Anh..." Rốt cuộc Úc Noãn Tâm không khống chế được mà vung tay phải lên, chuẩn bị hung hăng tát xuống lại bị hắn chặn đứng lại...

"Muốn đánh tôi?" Hoắc Thiên Kinh lạnh giọng nói, người lớn mặt như vậy cũng chỉ có một mình nàng, chết tiệt, muốn đánh hấn sao?

Cổ tay Úc Noãn Tâm bị hấn nắm tới phát đau, nàng cắn giận nhìn hấn, gần từng tiếng nói: "Tôi không chỉ muốn đánh anh, thậm chí là muốn giết anh, tôi thật hối hận hôm đó vì sao không chém một dao xuống! Hoắc Thiên Kinh, cả đời này anh đều muốn sống trong thù hận sao? Thù hận của anh chỉ là chuyện cười của một mình anh mà thôi, không sai, tôi là quân cờ của anh nhưng tuyệt đối không tùy ý để anh đem tới công kích Lăng Thần! Lúc đầu Phương Nhan cũng bị anh ép buộc như vậy sao? Tôi nói cho anh biết, tôi không phải là Phương Nhan, tôi sẽ không để cho anh thực hiện được!"

"Chắc chắc..." Hoắc Thiên Kinh nghe xong không giận mà cười, buông tay của nàng ra rồi lại giữ lấy người nàng, giọng nói bên tai nàng nhẹ nhàng mà tràn ngập kinh hãi...

"Làm gì mà ra vẻ thâm thù đại hận như vậy? Hiện nay mà nói thì em là người phụ nữ thích hợp gả cho tôi nhất, tôi không nghĩ ra lý do gì để khiến tôi không cưới em, còn nữa..." Hấn cười xấu xa, "Tôi nghĩ ba mẹ của em cũng sẽ rất vui mừng vì em sắp lấy chồng, không phải sao?"

Úc Noãn Tâm tức giận trừng mắt nhìn hấn: "Anh muốn lấy ba mẹ ra uy hiếp tôi sao?"

"Đừng nói vậy, Noãn, bọn họ là cha mẹ vợ tương lai của tôi, em nói xem khi nào thì tôi đi thăm bọn họ là thích hợp đây? Dù sao thì bọn họ cũng phải biết bộ dạng của con rể mình là thế nào chứ..." Hoắc Thiên Kinh từ sau lưng ôm lấy nàng, cúi đầu vào bên tai nàng thấp giọng nói: "À, tôi quên nói cho em biết, người bạn bác sĩ của tôi nói tình trạng sức khỏe của ba mẹ vợ tương lai của tôi càng ngày càng tốt..."

Sắc mặt của Úc Noãn Tâm trở nên trắng bệch, hô hấp cũng từ từ dồn dập...

"Đừng khấn trương, cưng à..." Dường như Hoắc Thiên Kinh cũng nhận thấy được lòng nàng đang sợ hãi, hấn cười nhẹ xoay người nàng lại, cười rất khê rất khê nhưng lại mang theo quyền uy không thể xem thường.

"Có phải là cách thức cầu hôn của tôi khiến em khấn trương không? Noãn, nói cho tôi biết em thích cách cầu hôn như thế nào, tôi liền làm như vậy." Ý cười trong mắt càng ngày càng rõ rệt.

"Hoắc Thiên Kinh..." Trong lòng Úc Noãn Tâm thật sự rất sợ hãi, giọng nói trở nên bần rùn vô lực: "Chúng ta... thực sự không thể kết hôn, quyết định sai lầm của anh sẽ hủy hoại hai người chúng ta... Chúng ta sẽ không hạnh phúc đâu..."

Hoắc Thiên Kinh bỗng nộ nộ cười, điềm nhẹ vào chóp mũi của nàng, động tác thân mật như tình nhân: "Không, Noãn của tôi, tôi đã nói em chỉ có thể thuộc về tôi, ngay cả trái tim cũng phải như vậy."

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 115

Úc Noãn Tâm cảm thấy một cơn buồn bực, đầu lại càng choáng váng, nàng nhắm mắt lại, cánh môi cũng bị hàm răng đều đặn cắn nát.

"Coi em kìa, hôm nay đóng phim cả ngày cũng đã mệt lắm rồi, hãy nghỉ ngơi đi, tất thấy hôn lễ tôi sẽ chuẩn bị!" Hoắc Thiên Kinh cố gắng lờ đi vẻ thống khổ của nàng, giọng điệu mang theo vẻ ái muội.

Úc Noãn Tâm ra sức lắc đầu, ánh mắt hoảng loạn: "Tôi sẽ không gả cho anh, sẽ không!"

Nàng không muốn cả đời phải sống trong cái lồng do hấn đặt ra...

"Đừng cáu kỉnh nữa, ngoan!" Khóe môi Hoắc Thiên Kinh vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt giống như là đang nuông chiều cô con gái nhỏ bốc đồng.

"Hoắc Thiên Kinh..."

"Thiếu gia, thiếu gia..." Ngay lúc hai người đang dây dưa, quản gia vừa tiếp điện thoại xong, vẻ mặt kinh hoàng mà chạy đến trước mặt Hoắc Thiên Kinh, lắp bắp nói: "Không xong rồi, đã xảy ra chuyện rồi!"

Úc Noãn Tâm vô thức run lên một chút.

Hoắc Thiên Kinh liền bắt mạch quát lớn một tiếng: "Đã hơn nửa đêm còn gọi cái gì?"

"Thiếu, thiếu gia, bên bệnh viện tâm thần nói, nói..."

"Nói cái gì?" Về mặt Hoắc Thiên Kinh thiếu kiên nhẫn.

Quản gia nuốt nước bọt một chút, gian nan mà nói: *"Nói Ngu Ngọc cô ấy, cô ấy đã chết..."*

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh rõ ràng ngẩn ra.

Tim Úc Noãn Tâm lại bỗng nhiên đập *"thình thịch"* một tiếng, ngay sau đó rơi vào vực sâu không đáy... Trong đầu nàng lại xuất hiện hình ảnh Ngu Ngọc thần kinh không bình thường ngày hôm đó. Còn cả... đôi mắt không ngừng hoảng sợ đó, thậm chí những lời cô ta nói với nàng cũng lần lượt hiện ra...

"Cứu tôi, nó muốn giết tôi! Gọi Thiên Kinh tới cứu tôi..."

"Cô ta chết như thế nào?" Đầu mày Hoắc Thiên Kinh nhíu chặt.

Quản gia sắc mặt khác thường mà trả lời: *"Người bên kia nói là, là... trúng độc mà chết..."*

Lời của quản gia khiến cơ thể Úc Noãn Tâm lập tức trở nên mềm nhũn trên sôpha, ánh mắt không ngừng hồi hận...

Trúng độc mà chết? Lẽ nào thực sự có người hại cô ta sao? Rốt cuộc người này là ai? *"Nó"* trong miệng của Ngu Ngọc rốt cuộc là ai? Tại sao nàng lại không tin lời của cô ta? Nếu như nàng tin lời của cô ta, kịp thời nói cho Hoắc Thiên Kinh có phải sẽ không xảy ra chuyện hay không?

Nàng thực sự nghĩ không ra rốt cuộc là ai ra tay với Ngu Ngọc, cho dù cô ta đã điên rồi cũng không buông tha. Lẽ nào... Ngu Ngọc có bí mật gì? Thậm chí... cô ta căn bản là không có điên?

Ngay khi nàng rơi sâu vào trong thống khổ thì điện thoại trong túi xách đột nhiên reo lên, từng tiếng thúc giục từng tiếng, không ngừng liên tục vang lên.

Hoắc Thiên Kinh quay đầu nhìn Úc Noãn Tâm, dường như cảm thấy nghi hoặc với vẻ mặt mơ hồ không biết làm sao của nàng. Thấy di động vang cả nửa ngày mà nàng vẫn không biết, không nói lời nào liền lấy điện thoại của nàng ra, trực tiếp nhấn nút nghe...

"Alo, Noãn Tâm à, cảm ơn trời đất, cuối cùng cô cũng tiếp điện thoại rồi! Lần này phiền phức rồi, Ngu Ngọc đã chết, cảnh sát tìm đến cô rồi. Cô đang ở đâu vậy? Tôi phải lập tức gặp cô..."

"Sao cảnh sát lại tìm đến Noãn? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Hoắc Thiên Kinh cắt đứt lời nói vội vàng của đối phương, đầu mày càng có vẻ khó hiểu cùng nghi hoặc.

"Ồ? Là... Hoắc tiên sinh?" Giọng Tiểu Vũ trong ống nghe rõ ràng có chút sững sốt, lập tức phản ứng lại: *"Hoắc tiên sinh, anh phải cứu Noãn Tâm, Noãn Tâm thực sự là vô tội. Đám cảnh sát kia nghi ngờ Noãn Tâm độc chết Ngu Ngọc. Sao có thể như thế, hôm đó tôi và Noãn Tâm đi thăm Ngu Ngọc, cô ta vẫn còn tốt mà... Noãn Tâm tuyệt đối không có giết người đâu."*

"Tiểu Vũ, cô chậm rãi mà nói, đừng hoảng hốt!" Hoắc Thiên Kinh ngồi xuống. Thấy sắc mặt Úc Noãn Tâm trở nên khản trương khác thường, hơi giọng tay ý bảo nàng đừng vội gấp gáp, hẳn muốn hỏi Tiểu Vũ cho rõ.

Đầu bên kia, giọng của Tiểu Vũ vội vừa gấp, đầu bên này, sắc mặt Hoắc Thiên Kinh ngày càng trở nên khó coi...

Tin Ngu Ngọc chết ở bệnh viện tâm thần vỡ òa ra, nhanh chóng lan truyền ra ngoài. Trải qua sự giám định của pháp y, nguyên nhân tử vong của cô ta rất đơn giản, là trúng độc mãn tính. Trước khi chết không có chút dấu vết gãy gĩa, hiện trường cũng không có dấu hiệu ấu dả, có thể chứng minh phòng bệnh của Ngu Ngọc chính là hiện trường phát sinh vụ án. Cuối cùng bên pháp chứng những tay vào, rốt cuộc tra ra trong cháo xương heo có độc mãn tính, mà bát cháo này lại do Úc Noãn Tâm đem tới.

Tất cả chứng cứ bất lợi đều chỉ về phía Úc Noãn Tâm! Trong nhất thời, tin tức mưu hại ảnh hưởng nhanh chóng che lấp sự kiện *"Cái tát"*, trở thành vụ tai tiếng mới nhất.

Trong phòng thẩm vấn, đèn pha chiếu thẳng vào khuôn mặt hết sức trắng bệch của Úc Noãn Tâm. Trước mặt nàng đặt một ly cà phê nóng đang bốc hơi...

Giám sát cấp cao Herry nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Úc Noãn Tâm. Đôi mắt xanh sắc như mắt chim ưng lộ ra vẻ xét nét sắc sảo. Ngón tay gõ nhịp vào mặt bàn. Sau một lúc anh ta mới dùng giọng nói mang đặc giọng Anh dứt khoát hỏi: *"Úc, động cơ khiến cô hại chết Ngu Ngọc là gì? Tôi nghĩ vấn đề này chắc không khó trả lời chứ?"*

Ngoài cửa sổ, trời sớm đã sáng...

Úc Noãn Tâm chịu đựng một mối dẫn vật suốt một đêm, trên mặt rõ ràng lộ vẻ tiều tụy. Nàng không có trả lời, thậm chí không có giương mắt nhìn giám sát cấp cao Herry lấy một cái.

Khuôn mặt hết sức chính trực của Herry hiện lên một chút ần nấn. Anh ta cao giọng nói: *"Úc, mời cô hợp tác với cảnh sát chúng tôi. Cô đã im lặng gần hai tiếng đồng hồ rồi. Cứ như vậy thì chỉ lãng phí tiền thuế của dân mà thôi!"*

Rốt cuộc Úc Noãn Tâm cũng giương mắt nhìn về phía anh ta. Đôi môi xinh đẹp đã có chút khô héo. Bởi vì một mối mà giọng nói nghe ra có chút khàn khàn, nhưng không khó để nghe ra giọng của nàng rất kiên định...

"Ngài cảnh sát, tôi không có giết Ngu Ngọc!"

"Tại sao hạ độc trong cháo xương heo?" Cảnh sát cấp cao gạt đi sự biện hộ của nàng, lại đưa ra một câu hỏi khác.

"Tôi không có hạ độc!" Úc Noãn Tâm lại nhẹ nhàng nhấn mạnh một lần nữa.

"Rằm..." Bàn tay của giám sát cấp cao Herry đột nhiên vỗ vào mặt bàn làm ly cà phê hơi lắc lư, cà phê bắn ra một chút: "Úc, xin cô đừng lãng phí thời gian của nhau!"

"Ngài cảnh sát! Trước khi ngài có chứng cứ xác thực thì không có lý do gì bình luận như vậy! Ngài nói tôi hạ độc trong cháo, là chính mắt ngài nhìn thấy sao? Hay là có nhân chứng nào khác có thể chứng minh tất cả là do tôi làm?" Úc Noãn Tâm nói đến đây là nhiều lời nhất rồi.

Giám sát cấp cao Herry hừ lạnh một tiếng: "Đừng giờ trò bịp bợm này với tôi! Tất cả tội phạm đều dùng loại lý do này để thoát tội!"

"Có phải thoát tội hay không bây giờ ngài nói cũng không tính! Tôi vẫn chỉ có câu nói kia, Ngu Ngọc không phải là do tôi giết. Nếu như ngài có nghi vấn gì thì xin đợi luật sư của tôi đến mới nói, tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào nữa!" Úc Noãn Tâm nhìn qua thời gian, theo nguyên tắc, luật sư có thể lập tức sẽ tới.

Thật ra nàng cũng rất muốn biết rốt cuộc là ai đã giết Ngu Ngọc!

Giám sát cấp cao Herry nghe xong bèn cười lạnh một tiếng, giờ cổ tay lên nhìn một chút, nói: "Úc, cô cho rằng trong hoàn cảnh này cô có thể ra ngoài nhanh vậy sao? Tôi đã lập lệnh cấm 24 tiếng đồng hồ. Chưa hết 24 giờ cô không thể gặp được luật sư, cho nên tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn nói ra nguyên nhân hệ quả của sự tình đi!"

Đèn pha chiếu vào khiến sắc mặt của Úc Noãn Tâm trở nên trắng bệch, hầu như là không có chút huyết sắc. Nàng giương mắt nhìn cảnh sát, đôi mắt màu hổ phách dưới ngọn đèn tỏa ra tia sáng như thủy tinh lấp lánh...

"Ngài cảnh sát, cho dù ngài có thẩm tra tôi 72 giờ đi nữa cũng không ăn thua gì. Tôi không giết Ngu Ngọc, càng không có hạ độc trong cháo. Nếu như ngài đã khẳng định là tôi làm thì vẫn là câu nói kia, mời ngài đưa ra chứng cứ phạm tội của tôi, bằng không ngài không có quyền hạ lệnh cấm 24 tiếng đồng hồ với tôi!"

Giám sát cấp cao Herry lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập sắc bén. Một lúc sau hắn mới mở miệng: "Úc, tôi phải thừa nhận cô có tài diễn xuất thiên phú. Cô đã nói mình không có tội vậy thì không cần để ý sẽ ở đây thêm hai mươi mấy tiếng đồng hồ nữa!"

"Vậy là ngài đang xâm phạm nhân quyền!" Úc Noãn Tâm lạnh lùng nói một câu.

"Nhân quyền là trao cho những công dân tuân thủ pháp luật, cô cho rằng mình phải hay sao?" Giám sát cấp cao Herry lạnh giọng quát.

"Ngài..."

"Giám sát Herry, luật sư đại diện của Úc Noãn Tâm tới!"

Tiếng đập cửa vang lên, một viên cảnh sát dẫn theo một người đàn ông mặc âu phục sẫm màu đi vào. Bóng dáng cao lớn của người đàn ông chen vào khiến cho không gian trong phòng thẩm vấn cũng trở nên nhỏ lại.

Úc Noãn Tâm âm thầm thở dài một hơi nhưng sau khi nhìn thấy luật sư đại diện thì hơi ngẩn ra.

Về mặt của giám sát cấp cao Herry đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là giận dữ: "Hiện nay Úc Noãn Tâm đang trong thời hạn thẩm tra, chưa hết 24 tiếng đồng hồ thì không cho phép thẩm hỏi..."

"Herry, mới vài ngày không gặp mà tính khí của anh dường như lại nóng nảy hơn nhiều." Không đợi anh ta nói xong, luật sư đại diện liền mở miệng cắt đứt lời của anh. Giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ hơi chế nhạo nhưng không khó nhận ra hai người bọn họ thường xuyên giao tiếp.

Giám sát cấp cao Herry hung hăng trừng视 luật sư này một cái, sau đó nhìn về phía Úc Noãn Tâm, cười lạnh nói: "Úc, cô thật sự rất lợi hại. Chẳng qua chỉ là một diễn viên nhỏ nhò lại có thể mời được anh ta. Xem ra cô nhất định phải cứu mình thoát tội đây."

Trong mắt Úc Noãn Tâm lóe lên vẻ giật mình kinh ngạc, thân nhiên nói một câu: "Ngài cảnh sát, mời ngài chú ý đến lời nói của mình. Có luật sư ở đây, tôi hoàn toàn có thể kiện ngài tội phỉ báng!"

Trong nháy mắt, sắc mặt của giám sát cấp cao Herry trở nên khó coi. Anh ta hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu sang luật sư: "Mặc dù anh là luật sư nổi tiếng nhưng tôi thấy lần này anh gặp khó khăn rồi. Tất cả các chứng cứ đều bất lợi với Úc Noãn Tâm. Thậm chí còn có máy ghi hình chứng minh lúc đó Úc Noãn Tâm có mặt, đích thân nhìn thấy Ngu Ngọc ăn cháo độc xong, thậm chí còn có hình ảnh hai người ẩu đả với nhau!"

"Herry, rốt cuộc sự tình là thế nào tôi muốn cảnh sát phải điều tra đến cùng. Anh cũng đã nói máy ghi hình chỉ có hình ảnh đương sự của tôi đích thân nhìn Ngu Ngọc ăn cháo độc, vậy có hình ảnh chứng minh độc đó là do cô ấy bỏ vào hay không? Còn nữa, hai người phát sinh ẩu đả là rất bình thường. Ngu Ngọc là bệnh nhân tâm thần, cô ta hoàn toàn có thể coi đương sự của tôi là kẻ địch giả tưởng. Việc bệnh nhân tâm thần tấn công người bình thường đâu đâu cũng có, tôi nghĩ cảnh sát các anh sẽ không dựa vào chứng cứ mơ hồ không xác thực này mà cho rằng đương sự của tôi có tội đi?" Luật sư từng câu từng chữ lên tiếng, giọng nói vững vàng mà đanh thép, có thể thấy được năng lực phân tích chuyên nghiệp của anh.

Giám sát cấp cao Herry nghiêng rặng, gập đỡ trừng mắt nhìn anh: "Nếu anh muốn lý giải tình tiết vụ án, tốt nhất là đợi 24 tiếng đồng hồ nữa!"

Luật sư cười lắc đầu: "Không thể được, bây giờ đương sự của tôi có thể đi theo tôi!"

Herry cả kinh, lập tức nói: "Bây giờ Úc Noãn Tâm không thể đi!"

"Herry, đương sự của tôi đã ở đây hai tiếng đồng hồ, luật sư hoàn toàn có thể thăm hỏi và bảo lãnh. Cho dù anh đã xin lệnh cấm 24 giờ, dưới tình huống tra không ra một chút manh mối nào thì đương sự của tôi cũng chỉ có thể bị coi là người bị hiềm nghi mà không phải là tội phạm. Tôi vừa nộp hai mươi triệu tiền bảo lãnh, xin cho đương sự của tôi ra ngoài!" Luật sư cứng rắn nói.

Giám sát cấp cao Herry vừa nghe đã sùng sốt, hơn nửa ngày mới cười lạnh nói: "Thật đúng là có tiền! Hi vọng là đương sự của anh thật sự vô tội. Có điều cảnh sát bên này sẽ tiếp tục điều tra. Khoảng thời gian này Úc Noãn Tâm không được xuất cảnh, cảnh sát chúng tôi sẽ tịch thu hộ chiếu. Mặt khác, nếu tình tiết vụ án có tiến triển gì mới, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể lấy lời khai của Úc Noãn Tâm!"

"Đương nhiên!" Luật sư gật đầu.

Giám sát cấp cao Herry tức giận hờn hển mà đi ra ngoài.

Trong không khí có chút ngưng trệ.

"Úc, cô rất bình tĩnh!" Dưới ánh đèn, ánh mắt của luật sư sáng rạng rỡ, giọng nói than nhẹ như là một loại tán thưởng.

Lúc này Úc Noãn Tâm mới tỉ mỉ quan sát vị luật sư trước mắt...

Ít nhất anh ta phải cao 1,85m, xương cốt cao lớn cho dù ẩn giấu dưới bộ âu phục đắt tiền cũng không khó nhìn ra anh hết sức chú trọng tập thể hình. Rất dễ nhận thấy anh ta là con lai. Khuôn mặt cương nghị kết hợp giữa Tây – Trung, cái mũi thẳng không khó để nhìn ra người này rất cố chấp cùng thâm trầm, đôi môi hơi cong lên mang theo nét cười nhàn nhạt. Nàng không thể không thừa nhận trước mắt là một vị luật sư rất có sức hấp dẫn, chỉ có điều...

"Tôi không có mời anh!" Sau khi Úc Noãn Tâm quan sát hẩn xong, rốt cuộc mở miệng nói. Nàng biết mặt luật sư mà Tiểu Vũ mời giúp nàng, không phải là vị trước mặt này.

"Tôi họ Kỳ, Úc có thể gọi Kỳ luật sư!" Người đàn ông mở miệng, đồng thời vươn tay về phía nàng...

Úc Noãn Tâm hơi chau mày lại, trong chớp mắt bắt tay với anh ta, trong đầu đột nhiên chợt lóe lên: "Anh chính là Kỳ Ứng Diêm?"

"Chính là tôi!" Kỳ Ứng Diêm nở nụ cười.

Úc Noãn Tâm không nói nên lời.

Kỳ Ứng Diêm xuất thân danh môn. Cha anh ta là tổng tài của tập đoàn Thượng Thị. Mẹ cũng là một kiểm sát trưởng có tiếng. Anh lại là một luật sư tiếng tăm lừng lẫy trong giới luật sư, luôn được mọi người xưng là thiên tài, quý tài, bởi vì khi anh vừa mới ra làm việc liền tiếp nhận một vụ kiện lớn, một lần liền nổi danh. Lúc đầu rất nhiều người đều nghi ngờ có phải anh chỉ là gặp may hay không. Nhưng sau khi anh thắng liền tiếp bốn mươi sáu vụ kiện thì tất cả mọi người đều tin tưởng năng lực chuyên nghiệp của anh. Đến lúc này giá trị của anh cũng đã tăng lại càng tăng hơn, được mệnh danh là chạm tay vào phải bùng, luật sư nổi tiếng toàn thế giới.

Chỉ có điều... vị luật sư nổi tiếng này có một quy định bất thành văn: trước giờ anh ta không giúp nghệ sĩ kiện tụng, cũng chưa bao giờ tiếp những vụ kiện của giới giải trí. Chắc là ngại phiền phức đây.

Nhưng lần này?

Dường như nhìn thấu nghi vấn trong lòng nàng, Kỳ Ứng Diêm nhếch môi cười: "Tôi được Hoắc Thiên Kinh nhờ vả!"

Hả?

Úc Noãn Tâm sùng sốt.

"Yên tâm đi, tất cả đều giao cho tôi. Việc mà cô phải làm là nói cho tôi biết tất cả những sự tình phát sinh trong ngày hôm đó là được rồi!" Kỳ Ứng Diêm cười ôn hòa mà hết sức quyến rũ...

Trong phòng ăn của nhà hàng cao cấp, Hoắc Thiên Kinh chờ đợi đã rất lâu. Bên ngoài nhà hàng tụ tập đầy phóng viên.

Dưới sự yểm trợ của vệ sỹ, Kỳ Ứng Diêm và Úc Noãn Tâm vào bằng cửa sau của nhà hàng, tránh sự truy hỏi của các phóng viên.

Khi nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Úc Noãn Tâm thì ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh rõ ràng có thêm một chút lo lắng cùng thương tiếc. Hẩn lập tức ôm nàng vào lòng, cúi đầu hỏi: "Có sợ hãi không?"

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu. Không hiểu vì sao, chính trong giờ phút này lòng của nàng cảm thấy nhẹ nhàng ấm áp. Sau khi trải qua mưa gió khắc

nghiệt, nàng cảm thấy người đàn ông đang ôm lấy mình giống như là người thân, khiến cho nỗi lòng bất an của nàng cảm thấy yên ổn và an toàn...

Sao có thể như vậy? Giống như... hẳn chính là người đàn ông của nàng...

Đây chỉ là phản ứng bình thường của con người thôi sao?

Kỳ Ứng Diêm ngồi ở đối diện. Ánh mắt sắc bén đánh giá đôi nam nữ trước mắt, bên môi nở một nụ cười sáng tỏ, nhẹ nhàng nói một câu: "*Yên tâm đi, Úc rất lợi hại, dĩ nhiên lại có thể nói cho giám sát cấp cao đỡ mặt tía tai!*"

"Phải không?" Hoắc Thiên Kinh cúi đầu cười, nhìn nàng, giọng nói trầm thấp tràn đầy cung chiêu.

Đôi má tái nhợt xinh đẹp của Úc Noãn Tâm hơi ửng hồng.

"Ứng Diêm là bạn thân nhiều năm của tôi. Em phải hợp tác với cậu ấy thì mới có thể thoát khỏi nghi ngờ, hiểu không?" Hoắc Thiên Kinh nhẹ giọng căn dặn.

Lúc này Úc Noãn Tâm mới hiểu được nguyên nhân Kỳ Ứng Diêm chịu tiếp nhận vụ kiện của nghệ sĩ.

Nàng gật đầu, nhìn về phía người đàn ông đối diện: "*Kỳ luật sư, hôm đó quả thực Ngu Ngọc có cầu cứu tôi.*"

"Sao?" Kỳ Ứng Diêm chau mày lại: "*Rốt cuộc thì hôm đó đã phát sinh chuyện gì?*"

Úc Noãn Tâm nặng nề thở dài một hơi, đem tất cả những chuyện phát sinh trong ngày hôm đó nói từ đầu đến cuối cho Kỳ Ứng Diêm...

Từng phút từng giây trôi qua, màu trắng phía chân trời sớm đã trở nên quang đãng. Sau khi Úc Noãn Tâm nói xong tất cả thì trong phòng đều yên tĩnh.

Khói xì gà nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí...

Một lúc sau, Kỳ Ứng Diêm mới mở miệng: "*Vụ án này có chút khó giải quyết. Xem ra chỉ khi tìm được hung thủ mới có thể hoàn toàn rửa sạch hiềm nghi cho Úc.*"

"Loại vụ án như thế này đối với cậu mà nói hẳn chỉ là rất nhỏ nhặt." Hoắc Thiên Kinh khẽ uống một ngụm rượu đỏ, thản nhiên nói.

"Điều bất lợi đối với Úc hiện nay chính là bát cháo đó. Kết quả xét nghiệm của bên pháp chứng cho thấy, loại độc mãn tính này rõ ràng là được bỏ vào trước đó, cũng chính là khi Úc Noãn Tâm cầm cháo đến thì đã có độc. Nếu như có thể chứng minh được điều này thì Úc sẽ vô tội."

"Minh nghĩ ông chủ quán cháo không nhằm chán tới mức hạ độc chứ?"

"Cảnh sát không ăn không ngồi rồi như vậy. Phía ông chủ quán cháo đã điều tra rồi, bên đó không có vấn đề gì cho nên bọn họ mới chia mũi nhọn về phía Úc. Minh thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc là ai tính toán tinh vi như thế, vừa hại chết Ngu Ngọc lại giả họa cho Úc?" Kỳ Ứng Diêm có vẻ không thể lý giải.

Hoắc Thiên Kinh trầm tư một chút rồi lập tức nói: "*Dựa vào cách nói của Noãn, khi cô ấy nhìn thấy Ngu Ngọc thì Ngu Ngọc liền bắt đầu cầu cứu. Rõ ràng cô ta biết mình ở vào tình trạng nguy hiểm. Sự thực chứng minh quả thực cô ta đã bị hại. Lẽ nào... cô ta căn bản là không có điên?*"

"Không, Ngu Ngọc quả thực là điên rồi." Kỳ Ứng Diêm lắc đầu: "*Điều này có số liệu chứng minh.*"

"Vậy thì càng không rõ, là người nào muốn hại cả một người bị điên? Một người như vậy căn bản là không có chút uy hiếp nào." Hoắc Thiên Kinh cũng nghĩ không ra điểm này.

Không khí lại ngưng trệ...

"Có thể..." Trong đầu Kỳ Ứng Diêm chợt lóe qua một tia sáng, sau một lúc mới suy đoán: "*Người mà đối phương thực sự muốn đối phó chỉ là Úc mà thôi!*"

"Sao lại nói như vậy?"

"Tinh thần của Ngu Ngọc không bình thường, cô ta hoàn toàn có đủ điều kiện của chứng vong tưởng bị hại. Nhưng nếu có người lợi dụng điểm ấy, nắm được hành trình đi bệnh viện tâm thần của Úc, thừa dịp cô ấy không chuẩn bị mà hạ độc vào cháo, sau khi Ngu Ngọc ăn xong thì trúng độc mà chết, tự nhiên Úc khó có thể tránh bị nghi ngờ"

"Minh nghĩ cảnh sát sẽ không ngốc đến mức cho rằng một người có thể trắng trợn gây án như vậy? Nếu Noãn thật sự muốn hại Ngu Ngọc cũng không ngốc tới mức hạ độc trong cháo rõ ràng như vậy. Còn nữa, giữa hai người bọn họ căn bản là không có thù hận." Hoắc Thiên Kinh nói.

"Chứng cứ bất lợi chính là loại độc mãn tính này!" Kỳ Ứng Diêm nhẹ nhàng lắc đầu nói.

"Độc mãn tính thì sao?"

Kỳ Ứng Diễm nhún vai nói: "Loại độc mãn tính này rất kỳ lạ, không màu không mùi. Quan trọng nhất là nó cần phải kết hợp với loại thức ăn khác mới có thể hoàn toàn có tác dụng. Nói cách khác nếu chỉ ăn cháo không thôi thì Ngu Ngọc căn bản sẽ không bị độc chết."

"Phải kết hợp với cái gì thì mới có tác dụng?" Hoắc Thiên Kinh hỏi.

"Nước chanh!"

Kỳ Ứng Diễm nói từng tiếng: "Trong nước chanh chứa một lượng vitamin rất lớn. Cơ thể con người sẽ hấp thu một phần, một phần sẽ bị đào thải ra bên ngoài. Nhưng trong cơ thể của Ngu Ngọc sớm đã có loại độc mãn tính này, khi lượng vitamin chưa kịp đào thải ra ngoài cơ thể thì đã phát sinh phản ứng với loại độc mãn tính này. Như vậy, độc tính phát tác, Ngu Ngọc cũng liền trúng độc mà chết."

Hoắc Thiên Kinh nhíu mày: "Nói cách khác...người hạ độc phải rất am hiểu đạo lý tương sinh tương khắc."

"Không sai! Hơn nữa phải hết sức quen thuộc thói quen ăn uống của bệnh viện!" Kỳ Ứng Diễm khẳng định.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116

"Còn có một điểm không hợp lý, vết thương trên người Ngu Ngọc là sao?" Hoắc Thiên Kinh cảm thấy khó hiểu mà hỏi.

Kỳ Ứng Diễm than nhẹ một tiếng: "Qua sự kiểm tra của bên pháp y, phát hiện trên người Ngu Ngọc có rất nhiều vết thương, mới có cũ có. Ngoài trừ vết thương do vật sắc nhọn gây ra, còn có vết bầm do va đập mạnh. Chắc hẳn cô ta có hành vi tự làm tổn thương mình, hoặc là do chứng vọng tưởng bị hại, cô ta cố ý tự sát để trốn tránh."

"Nhưng bên trại an dưỡng không nhắc tới chuyện này!"

"Rất đơn giản, bất luận trại an dưỡng nào cũng sẽ không thừa nhận chuyện này. Thừa nhận đồng nghĩa với việc điều kiện an dưỡng và năng lực của nhân viên của họ có vấn đề. Bên họ phải bảo vệ tính chuyên nghiệp của mình nên chỉ có thể giấu diếm, nhưng mà lại không nghĩ tới sẽ bị Úc phát hiện ra vết máu." Kỳ Ứng Diễm cười khổ.

"Xem ra, đối phương thực sự muốn đối phó Noãn cho nên mới làm như vậy..." Hoắc Thiên Kinh chìm vào suy tư.

Kỳ Ứng Diễm thấy thế, ánh mắt lướt qua gương mặt suy tư của Hoắc Thiên Kinh, lúc này mới nghe ra manh mối trong lời của hắn. "Noãn?" Anh ta cười rất mờ ám, như có ý chỉ gì đó.

Hoắc Thiên Kinh liếc anh ta một cái, không nói gì.

"Xem ra Noãn của cậu thật sự mệt mỏi!" Trong nụ cười của Kỳ Ứng Diễm có một chút chế nhạo cùng mờ ám.

Hoắc Thiên Kinh ngaoảng đầu lại, lại phát hiện Úc Noãn Tâm vừa rồi còn đang nghe phân tích đã sớm ngủ ở trong lòng hắn, hàng mi dài đổ bóng hình cánh quạt xuống gương mặt trắng mịn của nàng, hơi thở đều đều ổn định. Đường nét trên mặt hắn vô thức mềm đi, nhẹ nhàng giúp nàng nằm xuống hoàn toàn, cái đầu nhỏ nhỏ gối lên đùi hắn.

"Sau khi đóng phim về, cô ấy cả đêm không ngủ." Không biết Hoắc Thiên Kinh là giải thích cho Kỳ Ứng Diễm nghe, hay đơn thuần là đau lòng mà thì thầm, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt tái nhợt của nàng, đầu ngón tay ấm áp tiếp xúc với bờ môi lạnh lẽo của nàng.

"Thiên Kinh, cậu thay đổi..." Trong giọng nói thân nhiên của Kỳ Ứng Diễm mang theo vẻ khẳng định, ánh mắt sắc bén thâm thúy chăm chú nhìn vào đường nét ôn nhu trên gương mặt Hoắc Thiên Kinh.

Ngón tay trên mặt Úc Noãn Tâm có hơi khựng lại, Hoắc Thiên Kinh ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của hắn, dần dần, môi của hắn cong lên...

"Tôi không hiểu ý của cậu!"

"Từ khi nào, vị trí của phụ nữ ở trong lòng cậu trở nên quan trọng vậy?" Kỳ Ứng Diễm "nói trúng tim đen".

"Cô ấy là đàn bà của Tả Lăng Thần!" Hoắc Thiên Kinh lườm anh ta, thờ ơ mà nói một câu.

Kỳ Ứng Diễm khẽ cười. "Trong thời gian Úc bị cảnh sát đưa đi thẩm tra, giới truyền thông đồng loạt đưa ra một tin tức, nói Hoắc thiếu gia

muốn rước diễm viên Úc Noãn Tâm về nhà. Tôi nghĩ nếu như không có sự cho phép của Hoắc thiếu gia cậu, giới truyền thông sẽ không dám bịa ra lời đồn đại này đâu?"

"Đây là sự thật, không phải tin đồn!" Hoắc Thiên Kinh khẽ lắc ly rượu trong tay. Dưới ánh đèn thủy tinh, rượu vang đỏ trở nên trong trẻo rực rỡ, đẹp lạ thường như máu đỏ...

"Thiên Kinh, chúng ta cũng coi như là thân thiết, trước kia cậu như thế nào tôi còn không rõ sao? Biết tại sao tôi lại nhận lời cậu tiếp nhận vụ kiện liên quan đến nghệ sĩ lần này không?" Kỳ Ứng Diễm hỏi, đưa chén rượu lên nhấp một ngụm.

Hoắc Thiên Kinh khẽ cong miệng, cầm lấy chai rượu, vừa rót rượu cho cả hai vừa hồ hững nói: *"Tôi nghĩ luật sư tiếng tăm lừng lẫy như cậu thế nào cũng cho Hoắc Thiên Kinh tôi một chút mặt mũi? Không đến mức đem lời thỉnh cầu của tôi vứt ở ngoài cửa."*

Kỳ Ứng Diễm nhướn mày. *"Sai!"*

Hoắc Thiên Kinh nhìn hần.

"Chính là bởi vì tôi biết cậu... yêu cô gái này!"

Kỳ Ứng Diễm cười có vẻ gian trá, vầng trán anh tuấn biểu lộ vẻ vô cùng hiểu biết. *"Cậu lớn hơn tôi một tuổi, dựa vào quan hệ của hai ta, tôi hẳn nên gọi cô ấy một tiếng chị dâu. Thử hỏi chị dâu gặp nạn, sao tôi lại không giúp đỡ được chứ?"*

Tay rót rượu của Hoắc Thiên Kinh có hơi ngừng lại, hần nhìn Kỳ Ứng Diễm, hơi nhú mày một cái. *"Sao rượu ngon cũng không lấp được cái miệng của cậu?"*

"Chặn miệng tôi thì không được, tôi còn phải dựa vào nó để kiếm tiền! Nói đi nói lại, cho dù có chặn miệng tôi cũng vô ích. Đừng quên tôi là luật sư có tiếng, ngoại trừ có cái miệng lợi hại, ngay cả con mắt cũng rất đặc biệt. Loại người nào, tính tình ra sao, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra..." Nói đến đây, ánh mắt anh ta lần lần tấn gọn sóng. *"Thiên Kinh, người khác nhìn không thấu cậu, lẽ nào tôi còn nhìn không ra? Ngày trước cậu thế nào, bây giờ cậu nhìn lại mình xem ra sao?"*

"Sao cậu mới ở nước ngoài một thời gian mà đã không nhận ra tôi rồi? Còn có thể biến thành bộ dạng gì nữa." Tuy ngoài miệng Hoắc Thiên Kinh nói như vậy, nhưng ánh mắt rõ ràng hiện lên vẻ suy tư.

Kỳ Ứng Diễm khẽ lắc đầu. *"Bộ dạng hiện tại của cậu chính là điển hình cho kiểu người đàn ông bị vấy trong tình yêu nồng cháy!"*

Hoắc Thiên Kinh hơi ngẩn ra, lập tức nhú mày. *"Nói bậy!"*

"Không tin sao?" Kỳ Ứng Diễm cúi đầu cười, ngay sau đó bỗng nhiên bùng tỉnh. *"A, cũng khó trách, nếu như tôi không nhớ nhầm, hình như đây là lần đầu tiên Hoắc đại thiếu gia cậu thật sự bước vào tình trường..."*

Hần còn chưa nói xong, miệng đã bị Hoắc Thiên Kinh thuận tay cầm lấy một miếng bít tết lớn đưa vào, tất cả đều nhét đầy miệng của hần.

"Đừng... khụ khụ..." Khó khăn lắm Kỳ Ứng Diễm mới nuốt được miếng bít tết xuống, thiếu chút nữa chảy nước mắt ra, khuôn mặt khô ngô méo mó. *"Này, Hoắc Thiên Kinh cậu cũng quá độc ác, miếng bít tết lớn như thế sẽ nghẹn chết người đó!"*

"Ăn miếng lớn miếng nhỏ đều là ăn, chỉ bằng ăn luôn một lần cho sáng khoái! Cũng thuận tiện bịt cái miệng của cậu lại!" Hai tay Hoắc Thiên Kinh nhàn nhã khoanh lại trước ngực, nhìn bạn tốt quần bách, bên môi nở ra nụ cười hả hê.

Kỳ Ứng Diễm hung hăng lườm hần, trên mặt lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ. *"Thật không biết kiếp trước tôi gây ra tội ác gì mà lại quen biết một kẻ tự đại cuồng như cậu. May mà tôi là bạn bè của cậu, nếu không chỉ vì một câu nói thật đã bị cậu diệt khẩu ngay rồi!"*

Hoắc Thiên Kinh chỉ cười không nói.

"Nói đi nói lại, Thiên Kinh, lẽ nào cậu thật không cho rằng bản thân mình đã yêu cô gái này sao? Đừng nghĩ rằng cô ấy chỉ là người phụ nữ của Tà Lăng Thần, chỉ là quân cờ để cậu trả thù. Theo tôi thấy, mọi việc rất đơn giản. Hoắc Thiên Kinh cậu... yêu Úc Noãn Tâm. Một người đàn ông yêu một người đàn bà, chỉ đơn giản như vậy thôi!" Kỳ Ứng Diễm nói từng câu từng chữ.

Hoắc Thiên Kinh chuyển mắt lên người Úc Noãn Tâm. Hình như nàng ngủ không ngon, ngay cả trong lúc ngủ hai đầu lông mày cũng hơi cau lại, chắc hẳn trong mộng nàng vô cùng khổ sở.

Ngực đột nhiên đau xót, loại đau nhức này lại còn kèm theo sự ngọt ngào khó hiểu...

Lẽ nào... mình thực sự chỉ đơn giản xem nàng như là quân cờ? Mục đích khi cưới nàng chỉ là vì công kích Tà Lăng Thần? Hay là đúng như Kỳ Ứng Diễm nói... một người đàn ông yêu một người phụ nữ...

"Ứng Diễm, cho dù như thế nào cũng phải làm cho Noãn bình an vô sự!" Hoắc Thiên Kinh không thật sự nói ra, nhưng lại kiên định biểu lộ ý tứ của mình.

Đầu ngón tay lại chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve hai đầu lông mày đang nhú lại. Giờ phút này, hần âm thầm thề rằng, nhất

định sẽ không dễ dàng phải chịu sợ hãi và đau khổ nữa...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

Tuy nói rằng truyền thông là một loại phương tiện, nhưng đồng thời cũng có loại quyền lực thứ tư, chính là quyền phân xử và phán xét. Sự việc thường là như thế, khi một sự kiện trở thành câu chuyện mang tính cộng đồng, sau khi hình thành dư luận xã hội, giới truyền thông cũng bắt đầu sử dụng quyền lực thứ tư của mình, tiến hành can thiệp bằng truyền thông. Bước kế tiếp có thể thúc đẩy sự việc phát triển sang một hướng khác.

Scandal liên tiếp của Úc Noãn Tâm trở thành một hiệu ứng, bị giới truyền thông gọi là "*hiệu ứng Úc Noãn Tâm*". Trong lúc này, tất cả báo chí, truyenfull.vn, radio, đài truyền hình đều chìm trong chủ đề về Úc Noãn Tâm. Thậm chí nhiều phương tiện truyền thông muốn chiến thắng trong việc thu hút tỉ suất người xem, không tiếc đem sự việc trước và sau khi Úc Noãn Tâm nổi tiếng chế biến thành các chủ đề.

Bắt đầu từ tranh chấp giữa Úc Noãn Tâm và Ngu Ngọc trong đoàn làm phim "*Thâm cung kế*", đến Úc Noãn Tâm cùng Hoắc Thiên Kinh đi nghỉ. Từ Úc Noãn Tâm và tổng tài của Tả Thị ra vào có nhau đến hủy bỏ hôn ước. Từ Hoắc Thiên Kinh và Phương Nhan hủy bỏ hôn ước đến chuẩn bị cưới Úc Noãn Tâm vào cửa. Cuối cùng đến việc Ngu Ngọc bị hại chết, tổng tài của Hoắc Thị đặc biệt mời luật sư vàng để đảm bảo cho an nguy của Úc Noãn Tâm... Các sự việc chỉ cần là về Úc Noãn Tâm, giới truyền thông đều nói rất hăng say.

Trong lúc này, cảnh sát cũng đã vài lần triệu tập Úc Noãn Tâm, chỉ có điều vẫn tốn công vô ích như cũ. Mỗi lần Úc Noãn Tâm đều khai khẩu cung giống nhau, không khác chút nào với chuyện xảy ra ngày hôm đó. Kỳ Ứng Diêm cũng khẩn trương chuẩn bị tài liệu liên quan đến vụ kiện, hy vọng có thể tiến thêm một bước nữa tìm được bằng chứng xác thực có thể giúp nàng thoát tội.

Đoàn làm phim "*Vệ Từ Phu*" cũng không vì vụ kiện của Úc Noãn Tâm mà ngừng hoạt động. Ngược lại bởi vì giới truyền thông liên tiếp đưa tin và chú ý, khiến tỉ suất người xem ngày càng cao. Rất nhiều khán giả quan tâm đến tình trạng hiện tại của Úc Noãn Tâm, tất nhiên, cũng có nhiều người thích xem náo nhiệt, vì vậy mà tỉ suất người xem tăng lên không ngừng.

Hiện nay bộ phim đang đi vào giai đoạn cuối cùng, cho nên Úc Noãn Tâm đem hết tâm tư tập trung vào việc đóng phim, cũng không bị vụ kiện cáo làm phân tán sức lực. Ít nhiều đã khiến cho những lo lắng bất an của Ôn Dương được chôn xuống đáy lòng.

Đối mặt với tai tiếng khắp nơi, cũng chỉ có Úc Noãn Tâm là bình tĩnh như thường, điều này khiến cho hình ảnh nàng trong lòng mọi người thay đổi không ít, chỉ ít cũng cho rằng nàng có can đảm.

Ánh trăng tĩnh lặng như nước, trong gió đêm lặng lẽ phảng phất hương hoa quỳnh thoang thoảng, vô cùng nhẹ nhàng lan tỏa vào từng góc ngách của căn phòng...

Trước gương trang điểm, Úc Noãn Tâm vừa mới tắm rửa xong, kéo chiếc khăn lông chụp tóc ra, tóc dài đen nhánh cứ thế mà buông xuống. Nhìn bản thân mình trong gương, nhất thời cảm thấy ngán ngời. Từ lúc nào nàng đã quen sinh hoạt trong biệt thự Lâm Hải?

Đang suy nghĩ, cảm thấy có một bàn tay to đặt trên đỉnh đầu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đưa nghịch mái tóc dài hơi ẩm ướt của nàng. Ngay lúc đó máy sấy bên người bị lấy mất, bao bọc nàng là mùi long đản hương quen thuộc...

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, vừa muốn vươn tay, tiếng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền xuống...

"Hãy để anh."

Trái tim, không khỏi rung động một chút. Từng sợi tình cảm ấm áp nhẹ nhàng tựa như mạng nhện trong chốc lát lan tràn khắp mọi góc ngách trong tâm hồn nàng...

Hơi ấm từ máy sấy thổi tới, ngón tay thon dài của người đàn ông khẽ cuốn lấy tóc đen, thậm chí quan tâm xoa bóp da đầu cho nàng. Sức lực nhẹ nhàng dễ chịu làm nàng thấy buồn ngủ.

Đôi mắt trong trẻo vô thức nhìn vào gương, tấm gương phản chiếu khuôn mặt anh tuấn cương nghị của Hoắc Thiên Kinh. Hắn chăm chú thổi khô mái tóc dài cho nàng, giống như là đang làm một chuyện gì cực kỳ quan trọng. Bởi mỗi móng vuốt cảm hơi mím lại, chiếc cằm tròn bóng sạch sẽ. Ánh mắt của nàng rơi vào khuôn ngực rộng lớn của hắn. Vừa tắm xong nên hắn chỉ quần lấy một cái khăn tắm, để lộ nửa người trên, làn da ngăm đen khỏe mạnh rạng rỡ mẽ hoặc dưới ánh đèn. Bởi vì thường xuyên tập thể hình, cơ thể hắn rất rắn chắc cường tráng, da thịt săn chắc khiến phụ nữ chỉ cần nhìn qua sẽ không nhịn được mà hét lên.

Nhìn ngắm, Úc Noãn Tâm cảm thấy tim đập dồn dập khó hiểu. Nàng không thể không thừa nhận mình chỉ là một phụ nữ bình thường, nhìn thấy đàn ông có dáng người cỡ báu vật quốc gia thì không khỏi bị mê mẩn bất định. Huống hồ, nàng và người đàn ông này đã có thân mật da thịt...

Dường như cảm thấy sự chú ý của nàng, mắt của hắn đột nhiên ngừng lên, cùng đối diện với đôi mắt đẹp của nàng trong gương, bên môi hiện lên nụ cười

vui về...

"*Thế nào, em vừa lòng với sự phục vụ của ông xã tương lai này chứ?*" Trước đây, có đánh chết hấn cũng không nghĩ là mình sẽ sấy tóc cho phụ nữ, lúc này lại cảm thấy làm như vậy có chút hạnh phúc.

Úc Noãn Tâm đỏ mặt, vội vã dời mắt đi, trái nhưng tim thì lại vì những lời vừa rồi của hấn mà không ngừng đập loạn.

"*Anh đừng quá đắc ý, tôi cũng chưa hề đáp ứng gã cho anh...*" Nàng nhẹ giọng phản bác.

"*Cái gì?*"

Có lẽ là âm thanh của máy sấy tóc át mất lời của nàng. Hoắc Thiên Kinh tắt máy sấy, cúi người nhìn nàng trong gương, trầm giọng hỏi: "*Em vừa nói cái gì?*"

"*Tôi...*" Úc Noãn Tâm nhìn vào ánh mắt quá mức nghiêm túc cùng cổ chấp của hấn, dường như trong mắt hấn có một tia sáng trong trẻo, khẽ quét sạch những mê man trong đáy lòng nàng. ...

"*Nếu anh chỉ vì Lăng Thần mới lấy tôi, như vậy... thật ngớ ngẩn.*" Giọng nói của nàng mềm mại đi nhiều.

Dường như đêm nay có hương vị ấm áp, khiến nàng không đành lòng phá hỏng.

Hoắc Thiên Kinh nghe xong không giận mà còn cười, ôm lấy nàng, hai người cùng ngồi ở trên chiếc ghế kiểu hoàng thất sang trọng. Cảnh này nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy trần ngập ngọt ngào và ấm áp.

"*Noãn, em không có quyền lựa chọn, nhất là vào lúc này, em chỉ có thể gả cho tôi!*" Giọng điệu ra lệnh như trước, nhưng không có dấu hiệu nào cho thấy sự tức giận.

Úc Noãn Tâm nghi hoặc nhìn hấn, không lí giải được ý tứ trong lời hấn nói.

"*Bây giờ mọi tin tức bất lợi đều nhằm vào em, cho dù lần này thắng kiện, hình tượng của em trước công chúng cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Muốn giải quyết tất cả trong một lần, cách giải quyết tốt nhất chính là gả cho tôi!*" Hoắc Thiên Kinh tựa như đang làm giao dịch với nàng, nói rất hợp tình hợp lí.

Úc Noãn Tâm cẩn thận nhìn hấn, tỉ mỉ quan sát đôi mắt vô cùng trong trẻo của hấn. Qua một lúc, nàng mới mở miệng hỏi: "*Anh tin Ngu Ngọc không phải là do tôi giết sao?*"

"*Tin chứ!*" Hấn đáp không một chút chần chừ, đôi mắt ánh lên tia sáng trong trẻo kiên định.

"*Tại sao?*" Trái tim của nàng nổi lên cảm động. Vì sao vào lúc này, tất cả mọi người đều đang chìa mũi nhọn vào nàng, chỉ có người đàn ông này là tin chắc nàng vô tội? Hấn không phải rất hận nàng sao?

"*Dựa vào những gì tôi biết về em!*" Máy chữ ngắn gọn nhưng lại biểu hiện ra tình cảm mà ngay cả hấn cũng không biết.

Lòng nàng chấn động. Ánh mắt chăm chú kia của hấn làm trái tim nàng không ngừng đập loạn.

Thế này là sao? Từ sau đêm xảy ra chuyện, sau khi hấn ôm nàng vào trong lòng ngực ấm áp, ở bên tai nàng khẽ hỏi câu "*Có sợ không?*" thì mỗi khi nhìn thấy hấn, trái tim của nàng đều hoảng loạn khó hiểu, thậm chí có đôi khi đỏ mặt tía tai. Mấy ngày này, hầu như hấn đều gạt công việc sang một bên, không những bận bịu về vụ kiện của nàng, mà còn tự mình đưa đón nàng tới phim trường. Những hình ảnh mà phóng viên chụp được đều là hai người bọn họ ở chung một chỗ.

Nếu như không phải vì Lăng Thần, nàng nhất định sẽ nghĩ đây là sự quan tâm chăm sóc. Mấy ngày nay, mọi hành động của Hoắc Thiên Kinh đều rất giống với một người tình, như thể hai người bọn họ đang yêu đương. Mà người nàng yêu cũng chỉ có... người đàn ông này...

Nghĩ tới đây, Úc Noãn Tâm bị chính suy nghĩ bản thân làm hoảng sợ, nàng đột nhiên bừng tỉnh lại, vội vàng quay mặt sang chỗ khác.

Thật là nực cười, chắc lúc trước khi Hoắc Thiên Kinh theo đuổi Phương Nhan cũng như thế này, nếu không làm sao Phương Nhan lại yêu hấn hết mình như vậy? Loại đàn ông có điều kiện như hấn, hơn nữa với hành động quan tâm như vậy, làm cho phụ nữ muốn không yêu cũng khó...

Nghĩ tới đây, lòng Úc Noãn Tâm mơ hồ cảm thấy chua xót...

"*Nghĩ cái gì vậy?*" Hoắc Thiên Kinh buồn cười nhìn nàng khi thì ngờ vực khi thì nhiu mày. Nhẹ nhàng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng qua. "*Yên tâm đi, vụ kiện này nhất định sẽ thắng, hung thủ hại chết Ngu Ngọc cũng sẽ bị trừng phạt, không nên quá lo lắng.*"

"*Anh không đau lòng sao?*" Úc Noãn Tâm đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Hấn nhướng mày, đợi nàng nói tiếp.

"*Ngu Ngọc ở bên cạnh anh ba năm, nói cho cùng thì cô ấy là người đàn bà của anh. Lẽ nào cô ấy chết anh lại không chút đau lòng nào sao?*"

"Tôi đau lòng!"

Trái tim Úc Noãn Tâm nghẹn lại, nhìn cánh môi mỏng của hắn...

"Sở dĩ tôi đau lòng là bởi vì cô ta làm tổn thương em. Nếu như không phải cô ta đã từng là người đàn bà của tôi, em đã không bị tổn thương." Ngực khí hắn thay đổi, cánh môi khẽ mở, lời nói kiên định theo đó đi ra.

Cảm giác khó chịu ở trong tim biến mất, nhưng lại khiến Úc Noãn Tâm sinh ra sợ hãi... Nàng sợ tim mình sẽ đắm chìm vào sự ấm áp rất đẹp này, cuối cùng bản thân cũng trở thành Phương Nhan...

Không...

Lòng của nàng gãy giữa một cách bất lực, nhưng càng gãy thì càng loạn

"Đừng suy nghĩ lung tung, bà nội đã chọn được ngày rồi, mùng năm tháng sau âm lịch. Em cũng biết bà là người Hoa nên tương đối coi trọng ngày lành tháng tốt." Bàn tay to của Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, sự mềm mại ở trong tay làm hắn quyến luyến không thôi.

Úc Noãn Tâm run lên. "Nhanh như vậy?"

"Bà cụ nóng ruột như thế là rất bình thường, ai bảo em khiến cho bà hài lòng như thế?" Hoắc Thiên Kinh cười nhẹ.

Hơi thở của nàng dần dần có chút gấp gáp, ánh mắt ngẩn ngơ, để mặc hắn vuốt ve mái tóc dài, mọi hỗn loạn trong lòng đồng thời trôi dạt...

Gả cho hắn? Nàng thực sự phải gả cho hắn?

"Ngày mai, chờ em diễn xong, tôi sẽ đưa em đến bệnh viện..."

Trái tim của nàng đập "thình thịch" một tiếng, nhìn hắn đầy cảnh giác.

Hoắc Thiên Kinh khẽ cười. "Tôi chỉ đơn thuần muốn đến thăm ba mẹ vợ mà thôi, đừng coi tôi như thú dữ hung ác như vậy."

Không khí yên tĩnh lạ thường...

Trên mặt của Úc Noãn Tâm dần hiện lên vẻ yên lặng tuyệt vọng...

Rất lâu sau, rốt cuộc nàng mới nhìn vào mắt của hắn. Đôi mắt đen như làn nước hồ thu, có vẻ thuần khiết như dòng suối trong vắt trên núi cao...

"Năm ấy khi sinh nhật mười sáu tuổi của Lăng Thần, anh ấy hò hét đòi cậu đưa anh ấy ra vùng ngoại ô xem lá đỏ... Bởi vì đêm hôm trước trời mưa rất to, cho nên anh đã rất lo lắng mà ngăn cản, đáng tiếc Lăng Thần cùng cậu vẫn một mực đi. Cuối cùng khi đi qua hẻm núi thì xảy ra sự cố lật đổ. Cậu của Lăng Thần cũng chính là cha của anh, vì cứu Lăng Thần, mà không thể chạy thoát..." Nàng từ tốn kể lại những lời Lăng Thần đã từng nói với mình.

Rõ ràng cánh tay đang ôm chặt thắt lưng của nàng có chút chấn động, sau khi nàng nói xong, nâng cằm của nàng lên...

"Là hắn nói cho em?" Tiếng nói trầm thấp để lộ ra sự không hài lòng

Úc Noãn Tâm bình tĩnh nhìn hắn, dần dần trong ánh mắt tràn ngập sự thương hại...

"Ai nói cho tôi biết không quan trọng, quan trọng là... Vì sao anh không hiểu mọi chuyện chỉ là ngoài ý muốn. Từ đầu tới cuối Lăng Thần đều là vô tội. Nhiều năm qua anh ấy vẫn luôn sống trong sự áy náy và tự trách, thêm sự oán hận của anh càng làm anh ấy sống thêm khổ sở. Hai người hà tất đều phải sống đau khổ như vậy? Cho dù anh căm thù anh ấy, oán hận anh ấy cũng vô ích. Lúc trước nếu cha anh đã lựa chọn cứu anh ấy, hẳn là sớm đã nghĩ tới kết quả. Người đã chết thì thôi, sao người sống còn phải dằn vặt đau khổ như vậy? Làm như thế, đối với anh, với Lăng Thần, với Phương Nhan, thậm chí đối với tôi đều không công bằng!"

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh càng trở nên khó coi, nụ cười bên môi cũng ngưng lại, con ngươi đen trong suốt dần trở nên sắc bén...

"Đây là sự thật mà hắn nói cho em? Mà em muốn dùng sự thật này để giải quyết vấn đề?"

Ánh mắt Úc Noãn Tâm bối rối. "Chỉ ít tôi không muốn làm quân cờ để anh trả thù!"

"Sao tới giờ mà em còn cho rằng mình có tự do? Có thể không gả cho tôi?" Tay Hoắc Thiên Kinh đột nhiên thêm sức, khiến cho nàng nhũn nhũn. "Úc Noãn Tâm, tôi nói cho em biết, tôi đã muốn kết hôn với em thì nhất định sẽ làm được!"

"Anh muốn thế nào thì mới có thể rũ bỏ hận thù? Lẽ nào sống như vậy thì có ý nghĩa gì sao? Thậm chí ngay cả hạnh phúc nửa đời sau của mình cũng muốn hy sinh?" Úc Noãn Tâm cố nén sự đau đớn ở cằm mà nói.

Hoắc Thiên Kinh hưng hăng nhìn nàng chăm chăm, hơi thở tràn đầy sự nguy hiểm như dã thú, tựa như bản tính khát máu vốn ngủ đông đã lâu nay bỗng trỗi dậy...

Úc Noãn Tâm không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào hắn, tuy trong lòng vẫn hoảng sợ, nhưng buộc bản thân mình không được né tránh.

Không khí ngưng trệ bắt đầu dần thay đổi...

Sau một lúc lâu, đôi mắt vẫn đỏ của Hoắc Thiên Kinh dần dần biến đổi, từ từ trở nên trong như vừa rồi, thậm chí môi hắn còn khẽ cười...

Mùi vị nguy hiểm dần biến mất...

"Em cứ tin tưởng lời hắn nói như vậy?" Hắn bật ra một câu hỏi, giọng nói trầm thấp nặng như tảng đá mà đè thẳng vào lòng nàng...

"Đương nhiên!" Úc Noãn Tâm không chút hoài nghi.

"Thật là một cô gái ngốc..."

Hắn bỗng nở nụ cười, trong tiếng nói trầm thấp có sự thương tiếc cùng bất đắc dĩ, nhưng lại tựa như là uẩn nấn. "Hắn nói gì em cũng tin, chỉ vì em còn yêu hắn sao?"

Về đau lòng, chột lóc qua mắt hắn...

Úc Noãn Tâm nhạy cảm nắm bắt được thần sắc trong mắt hắn, đột nhiên lòng đau đớn. Nhìn thấy ánh mắt cô đơn của hắn, nàng lại có một cảm giác xúc động muốn ôm hắn vào lòng...

Tại sao có thể như vậy?

"Lăng Thần anh ấy... Anh ấy không cần phải gạt tôi." Lời của nàng lại có chút ngập ngừng.

"Vậy sao?" Sự bất đắc dĩ lan tràn ra trong ánh mắt Hoắc Thiên Kinh, lan tới bên môi lại trở thành một loại khổ sở.

Ánh mắt Úc Noãn Tâm ngây ra, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy một Hoắc Thiên Kinh như vậy. Hắn vẫn luôn hờ hững làm kẻ khác nhìn không thấu, có vẻ tự cao tự đại luôn nắm mọi việc trong tay. Nhưng giờ này khắc này...

Hắn nhìn nàng, bàn tay đang giữ chặt cằm của nàng dần đưa lên khuôn mặt nàng, như là đưa ra quyết định quan trọng, thần nhiên nói...

"Nếu em đã cho rằng hắn không cần phải lừa gạt em, vậy... lẽ nào hắn chưa từng nói cho em, quan hệ giữa tôi và hắn?"

Trái tim Úc Noãn Tâm "thình thịch" một tiếng, nàng trả lời trong vô thức: "Anh và Lăng Thần, hai người không phải là... anh em họ sao?"

Nụ cười trong mắt Hoắc Thiên Kinh xen lẫn vẻ đau đớn, thậm chí là phẫn hận...

"Tôi và hắn đúng là anh em, nhưng mà không phải anh em họ, là..." Hắn nhìn nàng, từng câu từng chữ tuyên bố: "Anh – em – ruột!"

Ba chữ cuối cùng tựa như quả bom nổ tung trong tim Úc Noãn Tâm, phá nát tất cả bình tĩnh của nàng, thậm chí ngay cả những lời an ủi tốt đẹp định nói với hắn đều tan thành mây khói trong nháy mắt...

Đôi mắt đẹp của nàng vì kinh ngạc mà trừng lớn, cũng vô thức mở to. Tin tức này đối với nàng mà nói thì không thua gì chiến tranh thế giới, trong lúc nhất thời không thể tiếp thu được sự thực này.

Gương mặt anh tuấn mà khổ sở trước mắt nàng ngày càng gần. Dường như hắn không muốn giải thích điều gì, chỉ vô thức tìm kiếm sự ấm áp thuộc về hắn...

Đôi môi mỏng bất lấy cái miệng nhỏ nhắn đang kinh ngạc của nàng, hắn ôm nàng càng chặt. Ban đầu là lướt qua sau càng thêm thâm nhập thăm dò, chiếm giữ, sau cùng hơi thở khàn đục của hắn phả vào bên cánh mũi của nàng, ôm lấy cả người nàng cùng ngã xuống giường...

"Noãn, em chỉ cần giả cho tôi là được rồi, chỉ đơn giản như vậy..." Hắn khẽ lẩm bẩm những lời này bên tai nàng.

Suốt một đêm, hắn như là đang gửi gắm điều gì, một lần lại một lần phát tiết dục vọng lên trên người nàng, mãi cho đến khi nàng không tiếp thụ được nữa, nặng nề thiếp đi...

Ánh đèn trong đoàn làm phim bắt ngờ sáng lên, dưới sự vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, cuối cùng "Vệ Từ Phu" cũng hoàn thành. Tất cả mọi diễn viên cùng nhân viên làm việc đều ôm lấy nhau, song song với niềm vui còn có vẻ lưu luyến không rời. Dù sao cũng cùng làm việc một chỗ lâu như vậy, tuy rằng quá trình rất gian khổ, nhưng ngày mai mỗi người mỗi ngả thì tâm tình cũng ảo não.

"Noãn Tâm, lần này danh hiệu ảnh hậu sẽ tranh đoạt rất gay gắt, em cần phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt." Tiêu Minh Hi nói đùa.

Ánh mắt Úc Noãn Tâm hơi ảm đạm. "Minh Hi, đừng nói giỡn vậy. Bây giờ em đang đứng nơi đầu sóng, không biết lúc nào sẽ bị cuốn vào đấy

biển..."

"Em phải tin tưởng Hoắc tiên sinh!" Tiêu Minh Hi đột nhiên nói một câu như vậy.

Hả?

Úc Noãn Tâm bị lời của anh làm sững sốt.

Anh cười cười. "A, ý của anh là, Hoắc Thiên Kinh sẽ không để em gặp chuyện chẳng lành, huống chi ngày kết hôn của hai người cũng gần tới rồi, chỉ cần hai người kết hôn thì tình trạng bất lợi của em có thể xoay chuyển."

"Em cũng không phải..."

"Noãn Tâm, em hiểu lầm rồi, anh cũng không cho rằng em vì tiền đồ mà vứt bỏ hạnh phúc. Anh chỉ muốn nói cho em biết, Hoắc Thiên Kinh thật sự hợp với em!" Tiêu Minh Hi vỗ nhẹ vào vai nàng, nói với vẻ mặt kiên định.

"Minh Hi, thật ra em..."

"Này, anh đang làm gì vậy?"

Úc Noãn Tâm muốn mở miệng giải thích tiếp thì lại bị thanh âm bén nhọn của An Nhã cắt ngang. Nàng nhú mào, bất mãn nhìn về mặt vênh vao tự đắc của An Nhã.

Nàng đang quất mắng một thư ký trường quay. "Anh vừa mới bỏ cái gì vào trong này? Còn nữa, tại sao anh lại mua nước chanh?"

Ánh mắt mọi người đều đổ về đó...

Thư ký trường quay oan ức nói: "Tôi, tôi chỉ là thấy mọi người diễn cả ngày rất vất vả, có ý đến phố người Hoa mua cháo xương heo cho mọi người. Đây là phần của Úc tỷ, chị ấy không thích quá nhiều bột ngọt nên tôi đã cho thêm chút nước cốt chanh vào..."

Ánh mắt An Nhã ngẩn ra.

"Quả thật là tôi nhờ anh ta thêm chanh vào!" Úc Noãn Tâm bước xuyên qua đám đông đi tới trước mặt thư ký trường quay, nhìn chén cháo xương heo nóng hổi. Từ sau khi đi thăm Ngu Ngọc lần trước, nàng cũng bắt đầu thích ăn cháo này, chẳng qua là có chút không chịu nổi mùi bột ngọt.

Ánh mắt trong trẻo của nàng nhìn vào khuôn mặt đang xấu hổ không thôi của An Nhã không chớp mắt, từng câu từng chữ hỏi: "Cô cho là... anh ta chuẩn bị bỏ cái gì vào trong cháo?"

"Tôi... Tôi chỉ lo lắng anh ta bỏ bậy bạ vào làm ảnh hưởng đến dạ dày của mọi người mà thôi." Ánh mắt An Nhã mấp mò trong nháy mắt, giọng điệu hơi ấp úng trở nên kiên định.

Úc Noãn Tâm cười khế, cầm lấy lọ nước cốt chanh, cao giọng hỏi: "Tôi muốn hỏi cô một chút, cháo xương heo không thể dùng chung với nước chanh sao?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118

An Nhã nghe xong thì người khẽ run lên, dường như trong giọng nói lớn tiếng tràn ngập vẻ bối rối rất rõ rệt. Cô ta khoác tay, đầu mào nhú chặt lại mà nói:

"Tôi không hiểu cô đang nói gì, thật là thần kinh. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô. Cô luôn miệng nói mình không phải hung thủ độc hại chết Ngu Ngọc, vậy thì còn có người khác. Tôi chỉ sợ cô cũng giẫm vào vết xe đổ của Ngu Ngọc cho nên mới khẩn trương hỏi mà thôi. Khẩn trương như vậy thì có vấn đề sao chứ!"

Thở hồng hộc mà nói xong, cô ta liền gạt đám người đi ra ngoài. Thư ký trường quay cùng các nhân viên khác chả hiểu ra làm sao cả, tròn mắt mà nhìn lẫn nhau...

Úc Noãn Tâm nhìn bóng lưng ngày càng xa của cô ta, lòng càng ngày càng lạnh...

"Noãn Tâm! Em không sao chứ?" Tiêu Minh Hi thấy sắc mặt nàng nghiêm túc, không khỏi lo lắng mà hỏi thăm.

Úc Noãn Tâm lắc đầu nhưng trong ánh mắt vẫn tràn ngập vẻ nghi ngờ rất rõ ràng.

Tất cả mọi người đều biết Ngụ Ngọc trúng độc mẫn tính trong cháo xương heo mà chết, nhưng chỉ có cảnh sát, Hoắc Thiên Kinh và nàng mới biết chất độc mẫn tính trong cháo phải kết hợp với nước chanh mới có tác dụng. Về điểm này, cảnh sát vẫn chưa công bố với truyền thông...

Nhưng... sao An Nhã lại lo lắng cháo xương heo và nước chanh như thế?

Nếu như vừa rồi nàng không hoa mắt thì trong mắt An Nhã xẹt qua chính là... hoảng loạn!

Cái này không thể không khiến nàng nghi ngờ...

Để chúc mừng bộ phim hoàn thành, Ôn Dương đặc biệt tổ chức một bữa tiệc chúc mừng. Mãi cho đến khuya thì tiệc mới tàn.

Chuyện xảy ra vào ban ngày khiến Úc Noãn Tâm nghĩ thế nào cũng không ra. Kỳ luật sư nghe lời của nàng xong thì cũng bắt đầu bắt tay vào điều tra.

Ngồi trong xe, nàng đột nhiên thấy có chút bức bối, bèn từ từ hạ cửa sổ xuống.

"Úc tiểu thư, thiếu gia đã dời thời gian đi thăm ba mẹ cô lại tới ngày mai, bởi vì tiệc chúc mừng hôm nay quá muộn. Lúc này mà đi bệnh viện thì không tiện lắm. Mặt khác, hôm nay thiếu gia phải họp nên không thể đích thân tới đón cô được..."

"Được, tôi biết rồi!" Úc Noãn Tâm có chút buồn bực mà ngắt lời của tài xế Will.

Ông ta là người Pháp chính gốc, làm lái xe cho Hoắc gia đã gần hai mươi năm. Tuy đã năm mươi nhưng vẫn duy trì vẻ nhiệt tình cùng lãng mạn vốn có của người Pháp.

Will nhìn thoáng qua Úc Noãn Tâm từ kính chiếu hậu, lập tức nhún vai: *"Úc tiểu thư, đừng trách tôi lắm mồm, thật ra thiếu gia rất quan tâm tới cô. Cho dù là Phương Nhan lúc trước, thiếu gia cũng không quan tâm đến vậy."* Nói xong, bèn xoay vô lăng một cái, xe rẽ vào con đường mà bình thường khi về biệt thự Lâm Hải sẽ không đi qua.

Úc Noãn Tâm chỉ quan tâm đến lời của ông ta, trong lòng chấn động, hoàn toàn không chú ý tới cảnh vật bên ngoài cửa sổ khác hẳn với bình thường.

"Thiếu gia nhà ông, bình thường anh ta không quan tâm tới Phương Nhan sao?" Nàng hỏi vô thức.

Will hơi bối rối. *"Tất cả người hầu đều biết thiếu gia không hề yêu Phương Nhan, đừng nói chỉ là quan tâm. Chúng tôi chưa từng thấy hai người bọn họ sống đôi xuất hiện tại biệt thự cũ. À, chỉ có một lần, chính là hôm mà cô cùng Lăng Thần thiếu gia cũng đến biệt thự đó!"* Ông ta vừa nói vừa vui vẻ huýt sáo.

Úc Noãn Tâm nghe xong, trong lòng nổi lên cảm giác không rõ ràng. Giống như là ngọt ngào, lại như là vui vẻ, tóm lại là cảm giác mà nàng không thể nắm bắt được. Nàng chuyển đầu ra phía cửa sổ hít một hơi, thử áp chế cảm giác kì lạ này xuống. Nhưng khi ánh mắt vô tình lướt qua bên đường thì lập tức dừng lại một chút. Ngay sau đó...

"Will, dừng xe!" Giọng của nàng đột nhiên trở nên gấp gáp.

"Két..." Xe bất thành linh được thắng lại, Will cả kinh mà vội vàng quay đầu lại. *"Úc tiểu thư, xảy ra chuyện gì sao?"*

Úc Noãn Tâm quay đầu cố gắng tìm kiếm, cuối cùng khi tìm được mục tiêu vừa rồi một lần nữa thì ánh mắt sáng lên...

Cách đó không xa, một đôi nam nữ đang đứng ở bên cạnh xe. Nam thì tây trang giấy da, nữ thì váy áo sang trọng. Tuy rằng trời đã khuya, tuy hai người đồng thời mang kính râm nhưng Úc Noãn Tâm vẫn nhận ra bọn họ... Tà Lăng Thần cùng Phương Nhan! Rõ ràng là hai người bọn họ vừa mới dùng cơm trong nhà hàng cao cấp xong!

"Will, tôi xuống xe ở đây, lát nữa tôi tự bắt xe mà về, ông lái xe đi đi!" Nàng vừa nói vừa cầm lấy túi xách, vội vã chuẩn bị xuống xe.

Will vừa nghe đã quỳnh lên: *"Úc tiểu thư, không được đâu, thiếu gia sẽ trách tôi..."*

"Ông cứ nói đây là ý của tôi, anh ta sẽ không làm khó ông." Úc Noãn Tâm vội vàng nói xong liền xuống xe. Bóng dáng xinh đẹp hòa vào trong bóng đêm...

Nàng muốn đi gặp Lăng Thần để xác nhận một chút xem rốt cuộc lời Hoắc Thiên Kinh nói là thật hay giả?

Hai người bọn họ thế nhưng lại là anh em ruột? Đây... sao có thể thế được? Lẽ nào bọn họ là cùng cha khác mẹ sao? Hay là cùng mẹ khác cha? Càng ngày càng không bình thường.

Nhìn bóng dáng của cô gái dần dần đi xa, khuôn mặt vốn lo lắng của Will bỗng nhiên mỉm cười. Sau đó rút điện thoại ra...

"Thiếu gia, Úc tiểu thư đã nhìn thấy Lăng Thần thiếu gia trên đường ST rồi... Được, được..."

Dường như Phương Nhan đang cùng Tà Lăng Thần tranh chấp điều gì đó. Rõ ràng vẻ mặt của hai người rất kích động lại lộ ra vẻ kỳ lạ. Úc Noãn Tâm

vốn muốn tiến lên bỗng dừng bước. Khi nhìn thấy cuối cùng hai người bước lên xe, nàng cũng vội vã bắt taxi đi theo...

"Bác tài, đi theo chiếc xe phía trước, cảm ơn!"

Tài xế quay đầu nhìn Úc Noãn Tâm một cái, cười nhạo mà nói: *"Người ta lái là xe thể thao, tôi sẽ cố gắng theo. À, cô là cảnh sát chìm sao, bắt người xấu hả? Có điều nhìn cô rất quen mắt, hình như là một ngôi sao..."*

Úc Noãn Tâm đã không có lòng dạ nào mà để ý đến những lời trêu chọc cùng nghi vấn của bác tài. May mà trên mặt nàng đeo kính râm thật lớn, ít nhất là có thể không làm cho bác tài kinh ngạc.

Xe thể thao chạy trước, taxi theo sát không rời. Khi nhìn thấy nhà cửa hai bên đường càng ngày càng quen thuộc, gương mặt của Úc Noãn Tâm cũng trở nên tái mét...

Rốt cuộc chiếc xe thể thao cũng hoãn lại tốc độ trước một ngôi biệt thự. Sau khi thông qua máy quét, cánh cổng của biệt thự từ từ được mở ra. Chiếc xe giống như một con cá lặn vào trong bóng đêm...

"Xe của tôi không thể vào được nữa." Bác tài thò đầu nhìn ngôi biệt thự nguy nga trước mắt một chút, lại quay đầu nhìn Úc Noãn Tâm. Ông ta nhúm mày một chút rồi đột nhiên nhớ ra, vỗ vào đầu: *"À, rốt cuộc tôi phát hiện cô giống ai rồi, cô rất giống Úc..."*

"Đây là tiền xe. Không cần thối lại!" Úc Noãn Tâm xuống xe, dùng một tờ tiền có giá trị lớn ngăn lại nghi vấn của ông ta. Ông ta nói thầm vài tiếng rồi lái xe đi.

Ánh trăng chiếu lên làm cho gương mặt của Úc Noãn Tâm dường như mất đi huyết sắc. Nàng lẳng lặng mà nhìn ngôi biệt thự trước mắt... Nơi này nàng đã quá quen thuộc, đó là biệt thự của Lăng Thần!

Tại sao đã khuya thế này mà Phương Nhan còn theo anh ấy về biệt thự?

Dường như cả thế kỷ trôi qua. Khi từ phía xa xa truyền đến những âm thanh không rõ thì Úc Noãn Tâm mới dần hoàn hồn lại. Lúc này mới phát hiện ra mình đã đứng trước cổng biệt thự gần hai mươi phút rồi...

Gần như là run rẩy, nàng ấn mật mã ở cổng. Mật mã này là lúc trước Tả Lăng Thần nói cho nàng biết, không cần trải qua máy quét, có thể ra vào biệt thự một cách tự do như chính chủ nhân.

Lá cây hai bên đường xào xạc lay động. Mỗi bước đi về phía trước thì lòng của nàng lại nặng thêm một chút... Nàng không biết mình đang sợ hãi điều gì, cũng không biết vì sao hai người họ sẽ cùng về biệt thự. Mặc dù nàng rất muốn quay đầu rời khỏi nơi này, nhưng vẫn không thể không chệch được hai chân mình. Từng bước từng bước đi về phía phòng khách của biệt thự.

Dường như những người hầu đều đã đi nghỉ ngơi, chỉ còn có cái bóng bị ngọn đèn chiếu kéo dài của quản gia. Úc Noãn Tâm cố gắng bước nhẹ chân, tránh tầm mắt của quản gia mà bước lên cầu thang, đi thẳng lên lầu ba...

Phòng ngủ cùng phòng làm việc của Tả Lăng Thần đều ở tại lầu ba. Cả một tầng lầu trên đó đều là phòng tập thể thao cùng hồ bơi...

Úc Noãn Tâm dần dần cảm thấy bước chân nặng nề, bởi vì trong hành lang của lầu ba vang lên tiếng ngâm nga như có như không. Khi nàng đến gần phòng ngủ của Tả Lăng Thần từng bước, âm thanh này càng ngày càng rõ rệt...

Mãi cho đến khi đứng trước cửa phòng ngủ, cánh cửa khép hờ hé ra ánh đèn mờ mờ, tay nàng bắt đầu run rẩy. Khẽ đẩy cánh cửa, tiếng thở hổn hển của đàn ông xen lẫn tiếng thở dốc của phụ nữ ập vào tai nàng.

Thiết kế của phòng ngủ rất xa hoa. Đầu tiên là phòng khách rộng lớn, đi qua phòng khách mới là nơi nghỉ ngơi. Úc Noãn Tâm không biết mình làm sao nữa, đứng trước cửa mà nhìn phòng khách bữa bọn đầy đất, nước mắt đột nhiên rơi xuống...

Trên tấm thảm trong phòng khách, quần tây của đàn ông, áo váy sang trọng của phụ nữ, đồ lót bằng tơ tằm tinh xảo rơi la tả. Thậm chí là áo ngực xinh đẹp khiến người ta suy nghĩ sâu xa... Một mạch rải rác cho đến trong phòng ngủ.

Tiếng ngâm nga yêu kiều của phụ nữ trở nên to hơn theo sức lực của đàn ông. Âm thanh của người phụ nữ này vừa quen thuộc vừa xa lạ. Quen thuộc là vì... Úc Noãn Tâm đã từng nghe lúc giọng nói này mềm mại thì khiến lòng người ấm áp biết bao. Xa lạ là vì... giọng nói vốn rất mềm mại dịu dàng kia giờ phút này lại giống như một con dao hung hăng cắm vào ngực nàng. Kể cả tiếng thở hổn hển của người đàn ông trong phòng kia cũng đồng thời đục khoét trái tim nàng...

Nàng chưa bao giờ biết...

Chưa từng biết thì ra Lăng Thần và Phương Nhan – hai người bạn họ lại...

Giờ phút này nàng rất hối hận. Nếu như tối nay không tình cờ gặp phải Lăng Thần thì sẽ không theo anh về biệt thự, đương nhiên cũng sẽ không nhìn thấy, nghe thấy hình ảnh lúc này...

"Lăng Thần... Lăng Thần..." Tiếng gọi vốn chỉ thuộc về nàng bây giờ đang nhẹ nhàng thốt ra từ trong miệng của người phụ nữ ở trong phòng. Trong tiếng gọi yêu kiều kia mang theo vẻ vui thích.

Âm thanh vận động giữa nam và nữ ngày càng không hề che giấu nữa...

Đáng lẽ nàng nên bỏ đi. Ít nhất... giờ phút này nàng không nên ở đây... Chân nàng bước nhanh về phía phòng khách, cuối cùng ngã ngồi lên trên sô pha. Mùi nước hoa quen thuộc của phụ nữ vây lấy nàng. Nàng biết mùi nước hoa này là mùi mà Phương Nhan vẫn thích dùng...

Trái tim, như là bị ngàn mũi kim đâm vào, đau đớn đến nỗi sắp mất mạng. Trong nhất thời, ngay cả hít thở cũng đều trở nên khó khăn. Trên đường đi, nàng đã nghĩ đến rất nhiều khả năng. Chỉ có khả năng này là nàng không dám nghĩ đến.

Tay nàng đè chặt vào trái tim. Người đàn ông vốn chỉ thuộc về mình trong phòng kia đang ân ái với người đàn bà khác. Người đàn ông luôn miệng nói yêu thương nàng lại đang tùy tiện hưởng thụ cơ thể của người đàn bà khác...

Nước mắt của Úc Noãn Tâm cùng rơi xuống theo nụ cười cay đắng bên môi, trái tim bị xé mạnh thành hai nửa. Thì ra... người ngu ngốc nhất chính là mình. Có lẽ ông trời cũng rất công bằng. Nàng bán rẻ tình yêu thì đồng thời cũng bị tình yêu bán đứng. Thật là một quy luật buồn cười!

Giờ phút này, nàng lại không vội vã bỏ đi. Nghe thấy tiếng hoan ái tràn đầy vui sướng của bọn họ, nàng cứ ngồi đợi trên sô pha như vậy. Nàng muốn gặp người đàn ông trong phòng kia, muốn hỏi anh ta một câu... Tại sao? Muốn hỏi anh ta vẫn luôn duy trì quan hệ với Phương Nhan chỉ vì Hoắc Thiên Kinh bức ép nàng ở lại bên người hắn sao?

Úc Noãn Tâm biết làm như vậy là rất ngốc. Là nàng đẩy Tả Lăng Thần ra, cho dù anh có người phụ nữ khác thì cũng nên vui vẻ mà chấp nhận. Nhưng... nàng thật sự không thể chấp nhận người đàn ông rất yêu mình kia, lại...

Nước mắt, hàng vạn lớp sương mờ, từng giọt từng giọt rơi xuống. Theo từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng trở nên khô cạn...

Ánh mắt Úc Noãn Tâm trở nên bình tĩnh lại. Đôi mắt sưng đỏ tĩnh lặng như nước hồ thu không hề dao động. Nàng tựa như một con búp bê thủy tinh đang dần mất đi sinh mệnh, bị vẽ bình tĩnh đến tuyệt vọng bao phủ. Lại càng giống một đóa hoa lan nở trong đêm, mặc cho làn gió thổi bay về thanh tao của mình...

Không có vẻ tức giận, chỉ còn lại gương mặt ngày càng tái nhợt, một trái tim bị ai gần chết...

Rất lâu sau...

Đi kèm với tiếng gầm nhẹ như dã thú của người đàn ông trong phòng, rốt cuộc tiếng hoan ái điên cuồng dần dần dừng lại...

Lại qua thật lâu sau, buồng tắm trong phòng ngủ vang lên tiếng tắm rửa...

Âm thanh uốn éo như rắn của phụ nữ cùng tiếng của đàn ông cùng quấn vào nhau trong phòng tắm...

Khi tất cả sóng yên biển lặng trở lại, Úc Noãn Tâm cứ ngỡ rằng mình sắp biến thành một pho tượng...

Người đàn ông quần một cái khăn tắm bước ra khỏi phòng ngủ. Ánh đèn chiếu rất rõ ràng cơ thể cao lớn của anh ta. Anh lắc lắc đầu tóc ướt sũng một chút. Nhưng khi nhìn đến người phụ nữ đang lẳng lặng ngồi trên sô pha phòng khách thì vẻ mặt đột nhiên thay đổi. Đôi môi gọi cảm hơi run rẩy...

Người phụ nữ trong phòng ngủ cũng đi ra, nhưng lại không mặc gì cả. Vừa muốn trèo lên người của anh, nhưng khi nhìn thấy bóng người ngồi trên sô pha thì sợ đến nỗi hét lên một tiếng. Ngay sau đó, ý thức được mình không mặc quần áo thì hoảng loạn chạy trở vào phòng.

Úc Noãn Tâm nhìn thấy trên cơ thể xinh đẹp đầy đà, trên bộ ngực mê người của cô có rất nhiều dấu hôn bất mật. Gương mặt kinh hoàng đó chính là... Phương Nhan.

Rốt cuộc là ai trả thù ai?

Hoắc Thiên Kinh giữ nàng lại bên cạnh, Tả Lăng Thần thì lại lên giường với phụ nữ của Hoắc Thiên Kinh! Nghĩ đến đây, nàng không khỏi âm thầm tự giễu và sửa lại... Không đúng, nói như thế thì không đúng chút nào. Bởi vì Phương Nhan vốn thuộc về Tả Lăng Thần...

Như vậy, rốt cuộc thì nàng thuộc về ai?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc không thôi của Tả Lăng Thần, nàng cảm thấy thất vọng, tuyệt vọng, đau khổ. Nhưng những cảm giác này cũng không thể mãnh liệt hơn cảm giác bị người đàn ông mình yêu phản bội...

"Noãn Tâm... em, sao em lại tới đây?" Dường như trải qua một thế kỉ đấu tranh, rốt cuộc Tả Lăng Thần cũng lên tiếng. Trong giọng nói khàn khàn chen lẫn vẻ gượng gạo cùng hoảng loạn...

Úc Noãn Tâm chậm rãi đứng dậy, đôi mắt khô cạn lộ ra vẻ tuyệt vọng. "*Quả thực em không nên tới.*"

Thật ra nàng có rất nhiều lời muốn nói với Tả Lăng Thần. Nàng muốn hỏi quan hệ thật sự của anh và Hoắc Thiên Kinh là thế nào? Muốn nói cho anh biết trong thời gian này nàng sợ hãi cùng bàng hoàng thế nào. Thậm chí muốn nói cho anh biết... thật ra nàng không muốn gả cho Hoắc Thiên Kinh...

Thế nhưng, khi nhìn thấy anh từ phòng ngủ đi ra, nàng phát hiện bản thân mình đã... không còn gì để nói!

"*Noãn Tâm...*" Tà Lăng Thần muốn nói lại thôi. Đường như muốn giải thích gì đó. Lại không thể thoát khỏi sự xấu hổ trong giờ phút này.

Lúc này, Phương Nhan cũng từ trong phòng đi ra. Bởi vì váy áo của cô đều rơi rớt ở phòng khách cho nên chỉ có thể mặc một chiếc áo sơ mi của Tà Lăng Thần, ánh mắt xấu hổ mà nhìn Úc Noãn Tâm, giọng nói có chút không được tự nhiên: "*Noãn Tâm, thực ra tôi và Lăng Thần, hai người chúng tôi không có như cô nghĩ...*"

Úc Noãn Tâm bị ai nhìn đôi nam nữ trước mắt, đột nhiên nàng cảm thấy ngay cả không khí cũng khó hít thở, cộng thêm lời nói buồn cười của bọn họ... Không phải như nàng nghĩ? Vậy thì là gì? Chính tai nàng nghe thấy, chính mắt nàng nhìn thấy thì còn có thể giả sao?

Cầm lấy túi xách, nàng không nói lời nào liền bước ra khỏi phòng...

"*Noãn Tâm, Noãn Tâm...*" Sắc mặt Tà Lăng Thần kinh hãi, muốn đuổi theo nhưng bởi vì chỉ

quần khăn tắm nên lại trở vào, vội vội vàng vàng mặc quần áo...

Bóng đêm, có chút bi thương...

Thường thường, trong màn đêm đau thương còn có thể có vài ngôi sao hy vọng lấp lánh. Nhưng đêm nay, khi Úc Noãn Tâm từ biệt thự bước ra thì trái tim vỡ nát, chỉ còn lại hơi thở mong manh...

"*Noãn Tâm...*" Úc Noãn Tâm vừa gọi xe xong thì Tà Lăng Thần đã từ phía sau đuổi đến, lập tức kéo lấy nàng...

"*Em không thể đi!*"

Úc Noãn Tâm giương mắt, trong ánh mắt cô đơn mang theo vẻ trống rỗng tuyệt vọng. Nàng thản nhiên nói: "*Anh ta còn đang đợi em!*"

"*Người mà anh muốn chính là em!*" Vẻ mặt Tà Lăng Thần lo lắng mà kiên quyết.

Đôi môi khô héo của nàng từ từ nở một nụ cười thê lương. Câu nói này, nếu là trước đây nàng sẽ cảm động, rất cảm động. Đáng tiếc...

Có điều nàng còn có tư cách gì mà yêu cầu Tà Lăng Thần? Chính nàng đã từng tàn nhẫn tổn thương anh.

"*Thật ra... hai người rất xứng đôi.*" Nàng nói ra những lời này một cách khó khăn. Nước mắt sớm đã khô cạn không chảy xuống nhưng lại ứa ra đau đớn.

"*Noãn Tâm, xin lỗi, xin lỗi...*" Tà Lăng Thần muốn ôm nàng vào lòng nhưng lại bị nàng nhảy cảm tránh ra. Gương mặt anh tuần từ từ lộ ra vẻ đau đớn.

"*Lăng Thần, hy vọng anh có thể nói thật với em...*" Giọng của Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng bay lượn giữa không trung, có vẻ cô đơn mất nát. "*Anh và cô ấy... bắt đầu từ lúc nào?*"

Nàng rất ích kỷ, vẫn luôn mong rằng người đàn ông mà mình cho là hoàn mỹ nhất trên đời này vĩnh viễn sẽ hoàn mỹ như thế...

Trên mặt Tà Lăng Thần hiện ra vẻ xấu hổ, mày cũng vô thức chau lại, rất lâu không trả lời.

"*Câu hỏi này rất khó trả lời sao? Lăng Thần, xin anh đừng gạt em.*" Nàng lại lên tiếng.

Ánh trăng soi sáng gương mặt hết sức tái nhợt của Tà Lăng Thần. Vẻ anh tuần vốn có cũng hòa tan trong hối hận cùng khổ sở. Anh nâng mắt nhìn nàng, nhìn vào đôi mắt sưng đỏ tuyệt vọng của nàng, khàn khàn nói: "*Tuy anh và Phương Nhan đã chia tay, nhưng nhiều năm nay vẫn luôn duy trì quan hệ này...*"

"*Nói cách khác, khi hai chúng ta yêu nhau thì anh và cô ấy cũng...*" Úc Noãn Tâm cảm thấy choáng váng, hơi thở cũng dần trở nên cực kỳ khó khăn.

Tà Lăng Thần xấu hổ gật đầu.

Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy một tiếng "*Đừng...*" vang lên trong đầu, trước mắt tối sầm lại. Nàng vội vã lấy tay đè vào giữa mi tâm, bên hông lập tức bị cánh tay của anh ôm lấy.

"*Noãn Tâm, em hãy nghe anh nói! Tuy mấy năm nay anh và cô ấy vẫn có quan hệ, nhưng mỗi lần anh đều chỉ nghĩ đến em...*"

Tiếng nói khàn khàn gấp rút của Tà Lăng Thần vang lên trên đầu nàng, ép buộc nàng phải nhìn anh. "*Em có biết ở trong lòng anh em hoàn mỹ thế nào không? Hoàn mỹ đến nỗi giống như một thánh nữ khiến anh không dám chạm vào em một chút, bởi vì anh sợ sẽ làm em bị tổn thương. Nhưng anh cũng chỉ là một người đàn ông có sinh lý bình thường, mỗi lần ôm lấy em nhưng lại không thể có được em, chuyện này còn khó chịu hơn là giết anh. Cho nên anh chỉ có thể coi Phương Nhan trở thành em...*"

"*Đủ rồi!*"

Giọng của Úc Noãn Tâm không lớn lại có vẻ vô cùng kiên quyết. Nàng nhìn anh. *"Lăng Thần, anh nói thế thực sự quá bất công cho Phương Nhan rồi. Anh và em đã định sẵn là vô duyên, kết quả thế này cũng coi như là chuyện tốt."*

"Không..."

Tả Lăng Thần ôm chặt nàng không buông, cúi đầu đặt tại trán nàng mà cầu xin: *"Noãn Tâm, tha thứ cho anh lần này được không? Chỉ cần em có thể trở về bên cạnh anh, anh sẽ không chạm vào người phụ nữ nào khác nữa."*

"Thôi đi..." Úc Noãn Tâm lắc đầu thê lương: *"Chúng ta... đã không thể trở lại nữa rồi."*

"Noãn Tâm..." Về mặt Tả Lăng Thần đau khổ

Một chiếc màu đen xa hoa như một con cá dưới biển sâu chạy tới chỗ cách hai người bọn họ không xa.

"Noãn..."

Theo giọng nói trầm thấp quen thuộc, ánh trăng kéo dài cái bóng cao lớn của chủ xe. Sau đó, một chiếc áo vét phủ lên đầu vai của Úc Noãn Tâm...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119

Sự ám áp ở đầu vai thấm vào lòng nàng một cách lạ kỳ, như một sự trấn an đánh tan những uất ức trong lòng nàng.

Ánh mắt Tả Lăng Thần nhìn Hoắc Thiên Kinh có thêm phần sắc bén... Trong nháy mắt, đột nhiên hiểu rõ điều gì đó.

Từ đầu đến cuối Hoắc Thiên Kinh vẫn nhếch miệng, khóe môi gọi cảm khê động. Ánh mắt hồ hững đảo qua mắt của anh rồi rơi vào khuôn mặt đau thương trắng bệch của Úc Noãn Tâm, trầm giọng nói: *"Noãn, nên về nhà rồi."*

Hắn nói rất tự nhiên như là giọng điệu quan tâm của người thân...

Úc Noãn Tâm vô thức ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn. Nàng không có thời gian để ý đến tại sao hắn lại tìm được nơi này. Có điều... từ gương mặt bình tĩnh kiên nghị của hắn không thấy có chút không vui cùng tức giận nào.

"Noãn Tâm..."

Tả Lăng Thần nhạy cảm nhận ra vẻ khác thường trong không khí. Khuôn mặt anh tuần hiện lên vẻ bất an cùng khẩn trương. Anh lập tức kéo tay Úc Noãn Tâm lại, mang theo một sức mạnh cường chế giống như là tranh cao thấp với Hoắc Thiên Kinh, giọng điệu cương quyết cùng cứng rắn: *"Hoắc Thiên Kinh, anh buông tha cho Noãn Tâm đi, người mà anh hận chỉ là tôi mà thôi, bất cứ lúc nào anh cũng có thể lấy mạng của tôi!"*

Đầu ngón tay của Úc Noãn Tâm nổi lên chút lạnh lẽo. Bàn tay đã từng khiến nàng cảm thấy vô cùng an toàn và ấm áp hôm nay lại khiến nàng muốn vùng vẫy thoát ra...

Dường như thái độ cứng rắn cùng giọng điệu cương quyết của anh không thể làm cho Hoắc Thiên Kinh để ý tới. Trái lại, hắn dời mắt về phía Úc Noãn Tâm ở trong ngực, thậm chí không hề cưỡng ép mà lấy tay nàng từ trong tay Tả Lăng Thần ra, chỉ nhẹ giọng nói với nàng:

"Nếu em còn có lời muốn nói với hắn, tôi có thể đợi em trong xe."

Thái độ dịu dàng khác hẳn vẻ hồ hững thường ngày. Không có cưỡng ép, cũng không có mệnh lệnh, có chăng chỉ là sự quan tâm rõ ràng tới nàng.

"Tôi..."

"Noãn Tâm, trở lại bên cạnh anh đi." Tả Lăng Thần không muốn buông ra chút nào. Nội tâm của anh đang phát sinh sợ hãi, giống như là anh thực sự mất đi nàng, như là rong biển dần dần lan ra trong lòng anh.

"Cho anh thêm một cơ hội nữa, Noãn Tâm."

Lòng Úc Noãn Tâm bi thương...

"Noãn, tôi vào trong xe chờ em. Đừng lâu quá, nếu không sẽ cảm lạnh đó!" Giọng nói bình ổn của Hoắc Thiên Kinh không có chút tức giận. Hắn thay đổi thái độ thường ngày mà trao quyền chủ động cho nàng.

Ngay khi hắn chuẩn bị xoay người đi thì cánh tay lập tức bị Úc Noãn Tâm kéo lại. Giống như... bắt lấy chiếc phao trong dòng nước...

"Không cần..." Ánh mắt nàng thân nhiên đảo qua đôi mắt dịu dàng của Hoắc Thiên Kinh, ngay sau đó rơi vào vẻ mặt lo lắng của Tà Lăng Thần...

"Lăng Thần, thật ra mục đích hôm nay em đến tìm anh rất đơn giản, là muốn nói cho anh..." Nói đến đây, Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Hoắc Thiên Kinh. Đôi mắt sưng đỏ dường như tràn ngập vẻ ngây thơ chưa từng trải qua sự tẩy rửa của thế tục, không buồn cũng không vui:

"Ngày cưới của em và Thiên Kinh đã định rồi, đến lúc đó rất mong anh sẽ đến tham dự!"

Giọng của nàng lại khôi phục vẻ bình tĩnh cùng thân nhiên như trước. Phải nói là khi nàng nhìn thấy anh từ trong phòng ngủ bước ra thì nàng đã khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có. Bởi vì... lòng đã hoàn toàn chết rồi. Nỗi đau tan nát sớm đã làm cho cả người nàng trở nên tê tái...

"Không, Noãn Tâm, em không thể gả cho hắn!"

Trái tim Tà Lăng Thần hoàn toàn bị móc ra, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi: "Cho dù em không tin tưởng anh, không yêu anh nữa thì tuyệt đối cũng không thể gả cho hắn!" Nói xong, ánh mắt của anh hung hăng nhìn vào khuôn mặt vẫn luôn mỉm cười của Hoắc Thiên Kinh.

"Em đã quyết định rồi!" Giọng nói tĩnh lạnh của Úc Noãn Tâm tan vào trong bóng đêm, theo dòng không khí mà đập vào tim Tà Lăng Thần. Nàng lặng lẽ nhìn anh. Vẻ bình tĩnh như ánh trăng che phủ đôi má xinh đẹp của nàng. Từng câu từng chữ từ miệng nàng rơi ra...

"Lăng Thần, em thật sự hi vọng anh có thể hạnh phúc." Nàng nói xong, cặp đôi mi dài xuống, xoay người ngồi vào trong xe của Hoắc Thiên Kinh.

"Noãn Tâm..." Tà Lăng Thần đau lòng khôn nguôi. Cả đời này anh chưa từng thống hận mình như vậy.

Hoắc Thiên Kinh vẫn mỉm cười nhìn tất cả. Thấy Úc Noãn Tâm đã lên xe, ý cười trong mắt càng rõ ràng...

"Hoắc Thiên Kinh, tất cả mọi thứ đều do mày an bài đúng hay không?" Tà Lăng Thần căm hận nhìn người đàn ông đang mỉm cười. Vẻ sát ruột cùng giận dữ trong mắt dường như có thể thiêu đốt phương thành tro bụi.

Đêm nay sao lại khéo như thế? Noãn Tâm nhìn thấy cảnh anh và Phương Nhan ở cùng nhau, mà hắn lại xuất hiện ở đây trùng hợp như vậy?

Ánh mắt vốn đang mỉm cười của Hoắc Thiên Kinh dần dần chuyển biến. Khóe môi cong cong cũng không mang theo sự dịu dàng vừa rồi nữa mà là vẻ lạnh lẽo cùng hồ hững quen thuộc. Tĩnh quang trong mắt đột nhiên hiện rõ...

"Tôi thấy cậu nên nghĩ kĩ lại xem tại sao tôi nay mọi thứ lại hiệu quả như tôi mong muốn?"

"Hoắc Thiên Kinh, mày thật dễ tiện!"

"Tôi dễ tiện? Chắc là vẫn không bằng việc mà Noãn đã gặp phải trong biệt thự?"

Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng liếc nhìn anh, giống như đang hưởng thụ thắng lợi cuối cùng của trò chơi, có phong thái kiêu ngạo cùng nắm trong tay tất cả:

"Sở dĩ tôi nay thuận lợi như vậy, tất cả là bởi vì tôi hiểu rất rõ Úc Noãn Tâm!"

"Mày muốn dùng cách này để buộc Noãn Tâm chủ động rời xa ta?"

Tà Lăng Thần cười nhạo một chút, sau đó cũng lạnh lùng nhìn hắn như vậy: "Hoắc Thiên Kinh, ta nghĩ lần này mày tính lầm rồi. Trong lòng của Noãn Tâm, người đàn ông giữ vị trí thứ nhất luôn luôn là ta. Có ấy sẽ không trở thành một Phương Nhan tiếp theo, làm con cờ cho mày báo thù ta!"

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, gương mặt vốn thờ ơ nổi lên vẻ lấy làm tiếc. Hắn khẽ lắc đầu: "Em trai yêu quý của tôi, thành thật mà nói tôi cảm thấy đáng tiếc lắm cho cậu. Úc Noãn Tâm ở bên cạnh cậu nhiều năm như vậy mà cậu lại không hiểu cô ấy chút nào..." Hắn dừng lại một chút, sau đó đôi môi mỏng cong lên, trong mắt toát ra vẻ "hồn nhiên tàn nhẫn"...

"Vậy để tôi đến nói cho cậu biết đi. Cô ấy luôn là một người thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành. Cậu cho là hôm nay sau khi cô ấy nhìn thấy cậu cùng Phương Nhan, cô ấy còn có thể trở về bên cạnh cậu sao? Không, cô ấy tuyệt đối sẽ không. Cho dù lúc này tôi buông tay ra thì cô ấy cũng sẽ không trở về bên cạnh cậu. Hướng chi... tôi sẽ không buông cô ấy ra!"

Lòng ngực Tà Lăng Thần phập phồng mạnh mẽ, như một con thú mệt mỏi mà nhìn chăm chăm vào Hoắc Thiên Kinh.

"Có biết vì sao đàn bà của cậu lại cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh tôi không?"

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, bước đến gần anh ta, gần từng tiếng mà nói: "Chính là vì chuyện cậu hợp tác với tổ chức rửa tiền quốc tế lúc trước bị tôi biết được. Hơn nữa tôi còn cố ý để cậu biết được giá đầu thầu của ta. Úc Noãn Tâm lo lắng thanh danh của cậu bị vấy bẩn nên mới không thể không hủy hôn, rơi vào trong lòng tôi. Tà Lăng Thần, cậu sống thật là thất bại. Lần lượt chủ động đẩy người phụ nữ mà mình yêu nhất về bên cạnh tôi..."

Tà Lăng Thần giật mình, sau đó ánh mắt kích động phần nộ...

"Thì ra lúc đó thị trường chứng khoán thay đổi thất thường đều là do mày làm trò quỷ quái!"

"Không sai! Sao cậu lại cho rằng Phương Nhan lợi hại như vậy, có thể biết được giá đầu thầu? Tôi không làm như vậy sao có thể thả dây dài mà câu cá lớn? Hôm nay tôi còn câu được một mỹ nhân ngư!"

Hoắc Thiên Kinh cười đến mức cuống ngạo. Hắn bước lên trước, nói nhỏ vào tai Tả Lăng Thần:

"Người đàn bà của mày đã định trước là thuộc về ta. Ba năm trước đây ta chiếm đoạt cô ta lần đầu tiên, ba năm sau cô ta vẫn ngoan ngoãn nằm ở dưới thân ta! Mày rất trân trọng cô ta, thậm chí không nỡ chạm vào không phải sao? Vậy ta có thể nói cho mày biết, mày đã làm hòa thượng không công rồi. Mày có biết Úc Noãn Tâm mê người thế nào không?"

"Câm miệng!"

Tả Lăng Thần hận đến mức không thể đâm một đấm vào mặt hắn, "Hoắc Thiên Kinh, ta thật hối hận tại sao lúc đầu không xử lý mày luôn đi!"

"Cuối cùng cũng nói thật rồi!"

Khuôn mặt tươi cười của Hoắc Thiên Kinh toát ra vẻ âm lãnh cùng hung ác như độc dược. Đôi mắt đen thẳm đột nhiên sắc như chim ưng tràn ngập vẻ khát máu...

"Khi mày biết mình chỉ là một đứa con hoang thì không nên lại nương tay. Nếu đã có thể giết cha của mình thì sao lại mềm lòng mà lưu lại một người biết rõ sự tình? Nếu như ta là mày, năm mười sáu tuổi đã ra tay rồi!"

Tả Lăng Thần đột nhiên nắm chặt tay. Ánh mắt trở nên mạnh mẽ đáng sợ như dã thú

Hoắc Thiên Kinh thấy thế, bỗng nhiên bật cười: "Nhưng mà... còn nhiều thời gian. Ta có rất nhiều thời gian để từ từ mà chơi đùa với mày!"

Nói xong, dùng tay vỗ mạnh vào vai của anh ta một cái. Vừa muốn xoay người rời khỏi, lại dừng lại nói: "A, quên nói một câu, lúc nào ta cũng hoan nghênh mày tới tham dự hôn lễ của ta cùng Úc Noãn Tâm!"

Nói xong, lạnh lùng cười. Bóng dáng cao lớn dần dần biến mất trong màn đêm.

Ánh trăng, đem bóng dáng lạnh lẽo của Tả Lăng Thần rọi chiếu càng thêm rõ ràng. Anh ta giống như một pho tượng. Ánh mắt lộ ra vẻ hung ác như một con sói...

Dọc đường đi, Úc Noãn Tâm yên lặng khác thường. Đôi mắt to vô hồn chớp lóe, như là một ánh đuốc trong màn đêm...

Hoắc Thiên Kinh vững vàng nắm tay lái nhưng vẫn thường quay đầu nhìn nàng. Dáng vẻ vô cùng yên lặng ngược lại làm lòng hắn không yên. Mãi cho đến khi hai người về tới biệt thự Lâm Hải nàng vẫn như một con rối lặng lẽ mà vào phòng ngủ.

"Noãn..."

Hắn nghiêng người qua, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng. Cuối cùng cũng khiến cho trong mắt nàng chỉ có hắn như mong muốn, trong lòng nổi lên nhu tình đã lâu không có...

"Còn đang nghĩ tới hắn sao?"

Ánh mắt Úc Noãn Tâm càng thêm âm trầm, giống như là mồi lửa cuối cùng cũng bị dập tắt, nguội như tro tàn. Nàng khẽ lắc đầu. Mái tóc đen dài cũng động đưa theo động tác của nàng, khiến khuôn mặt yên lặng như nước đọng của nàng có vẻ càng thêm tái nhợt

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, trong mắt lộ rõ vẻ thương yêu.

Đêm nay hắn dịu dàng như nước. Nhất là ánh mắt của hắn nhu hòa như ánh trăng.

"Tôi... có thể mượn vai của anh dùng một lát không?" Một lúc lâu sau, Úc Noãn Tâm mới mở miệng. Đôi mắt yên lặng từ từ đối diện với ánh mắt quan tâm của hắn.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy liền ngồi xuống, ôm nàng vào lòng.

Nàng vô lực mà dựa vào lòng hắn, nghe tiếng tim đập vững vàng mạnh mẽ của hắn.

Một lúc sau, lại bình tĩnh như lúc đầu.

Hoắc Thiên Kinh tưởng rằng mặc dù nàng không gào khóc, nhưng ít nhất cũng sẽ rơi lệ. Ai ngờ nàng vẫn giống như trong xe vừa rồi, im lặng như một con búp bê bằng vải, không có chút sinh khí...

"Noãn, tuy tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng hãy khóc đi, khóc ra thì sẽ thoải mái hơn một chút." Bàn tay của hắn vỗ nhẹ lưng của nàng, lại có tác dụng trấn an rất lớn.

Hắn thừa nhận mình rất đê tiện. Ra lệnh cho tài xế cố ý đi con đường đó để cho nàng nhìn thấy tất cả chân tướng mà nàng sớm nên biết. Hắn thật không thể chịu được việc trong lòng người phụ nữ này chỉ có một mình Tả Lăng Thần. Cho nên hắn muốn phá hoại, phá đi điểm cố thủ cuối cùng trong lòng nàng. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng!

Úc Noãn Tâm không biết gì nên quả nhiên đã coi hắn như tấm phao. Ít nhất là lúc này.

Nàng nghe xong bèn lắc đầu, không nói một lời nhưng lại khiến Hoắc Thiên Kinh thương xót khôn nguôi. Nếu sớm biết sẽ như vậy, phải chăng hắn sẽ mềm lòng mà dừng tay?

"Cô gái ngốc..." Hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cố ý chế nhạo nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ không cười em khóc nhè đâu."

Lời nói đùa của hắn quả nhiên khiến Úc Noãn Tâm đỏ mắt. Có điều nhiều hơn hết là sự cảm động không hiểu nổi dâng lên từ đáy lòng. Nàng cũng tưởng rằng mình sẽ khóc ra nhưng rồi lại phát hiện nước mắt sớm đã chảy hết ở biệt thự của Tả Lăng Thần...

"Tôi biết trong lòng em vẫn luôn không thể quên được hắn. Cho dù là thế, lần sau cũng đừng về khuya như vậy. May mà tôi hỏi tài xế, nếu không tối nay em phải đi bộ về sao? Chắc em cũng biết hơn nửa đêm gọi xe rất phiền phức." Hoắc Thiên Kinh nghĩ một đằng nói một nẻo nhưng về mặt lại vô cùng chân thành.

"Tôi sẽ không đi tìm anh ấy nữa..."

Úc Noãn Tâm thê lương lắc đầu. Sự chua xót khổ sở kìm nén trong lòng suốt một đêm rồi cuộc cũng nói ra. Đối mặt với Hoắc Thiên Kinh giờ phút này, nàng không biết tại sao lại tin tưởng hắn như vậy: "Lăng Thần, anh ấy, anh ấy vẫn luôn gạt tôi..."

Hoắc Thiên Kinh biết rõ mà còn cố ý hỏi: "Em phát hiện điều gì?"

"Anh ấy cùng..."

Úc Noãn Tâm vừa muốn nói ra hai chữ "Phương Nhan" nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt dịu dàng thân thiết của Hoắc Thiên Kinh thì lại cố gắng nuốt xuống. Thấp giọng mà nói một câu: "Anh ấy có quan hệ với một phụ nữ khác. Cho tới bây giờ, anh ấy vẫn luôn phản bội tôi..."

Nói xong câu đó, nàng lại có một cảm giác người cùng cảnh ngộ. Nhất định là hắn cũng không biết Phương Nhan vẫn luôn giấu diếm hắn mà quan hệ với Tả Lăng Thần? Nếu không sao có thể sống yên bình lặng như thế? Theo tính cách của hắn, cho dù hắn không yêu người phụ nữ đó nhưng dưới tình huống hắn không biết mà yêu đương vụng trộm với người đàn ông khác thì cũng tuyệt đối không tha thứ.

Cho nên, nàng không nói cái tên "Phương Nhan" ra không phải là vì lo lắng cho Phương Nhan, mà chỉ là không muốn hắn sinh ra bi phẫn...

Nghĩ tới đây, nàng bèn giật mình. Từ lúc nào mà nàng bắt đầu quan tâm đến tâm tình của hắn?

Ngón tay Hoắc Thiên Kinh hơi cứng đờ. Ánh mắt cũng trở nên có chút khác thường. Một trận đau lòng...

Sau một khắc, hắn lại ôm nàng vào lòng một lần nữa. Biểu hiện như là đang an ủi nàng, trên thực tế trong mắt của hắn không ngừng dậy sóng, cảm xúc kích động cuộn cuộn như sóng biển...

Nàng đang bảo vệ tâm tình của hắn sao?

Một lát sau, hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, dịu dàng như nước mà hôn lên đôi môi xinh đẹp của nàng, hơi thở trầm thấp lượn lờ bên môi nàng...

"Hãy quên đi, gả cho tôi, bắt đầu một lần nữa."

Lòng của nàng bị lời nói dịu dàng của hắn làm chấn động... Nàng nhìn vào đôi mắt vô cùng trong trẻo mà nghiêm túc của hắn. Trong giờ khắc này, nàng bắt đầu hoài nghi, hắn cưới nàng chỉ là vì báo thù thôi sao? Nàng sớm đã qua cái tuổi của cô gái ngây thơ. Ý tứ mà ánh mắt dịu dàng chân thành của hắn truyền đạt lại là cái gì thì chính nàng có thể hiểu được. Trừ khi... người đàn ông này thực sự biết cách diễn trò...

Thế nhưng, từ khi nàng dính vào kiện tụng, hắn không nói lời nào mà cả ngày thay nàng xử lý những chuyện rắc rối này. Thậm chí là bắt đầu can thiệp vào truyền thông, mục đích chính là khiến nàng có thể yên tâm tiếp tục đóng phim. Người đàn ông như vậy có thể đang diễn trò sao?

Nếu như hắn chỉ là vì trả thù Tả Lăng Thần, vậy đã đạt được mục đích rồi thì hắn cũng không cần đề ý tới việc kiện cáo của nàng, để nàng tự sinh tự diệt là được rồi.

Bắt đầu một lần nữa sao?

Những lời này dường như là muốn nói đến quan hệ với hắn...

Trái tim không hiểu sao nhảy lên. Ngay cả da thịt trên mặt cũng rung động. Úc Noãn Tâm biết giờ phút này không nên nghĩ như vậy. Ít nhất nàng còn chưa thoát khỏi đả kích mà Tả Lăng Thần gây ra cho nàng. Làm sao có thể vì những lời nói của một người đàn ông mà lòng dạ rối bời được?

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng nhìn mình không hề chớp mắt – ánh mắt vẫn luôn yên lặng vô hồn dần dần lộ ra ánh sáng trong suốt như thủy tinh, đẹp như

dòng suối trong vắt trên núi khiến người khác không nhìn được mà vốc lên – trái tim trầm ổn thế nhưng lại đập *"thình thịch"* như một nam sinh...

"Em cũng mệt mỏi rồi, tối nay cố gắng nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ ngợi gì cả. Không phải em nói là đóng phim xong còn rất nhiều hợp đồng khác sao? Cho nên càng phải dưỡng đủ tinh thần mới được."

Hắn vỗ nhẹ khuôn mặt của nàng một chút, quan tâm chăm sóc mà trải giường cho nàng rồi đứng dậy...

"Áy..." Úc Noãn Tâm không ngờ tới hắn sẽ đứng dậy rồi đi nên vô thức gọi nhẹ một tiếng...

Hoắc Thiên Kinh xoay người lại, hai tay đem nàng vây lại, cười một cách tà mị: *"Thế nào? Không nỡ để tôi đi sao?"* Hắn nói những lời nói đùa chưa bao giờ nói qua, nhưng lại tự nhiên như vậy, lại thân mật... như người yêu.

Khuôn mặt anh tuấn đột nhiên tới gần cùng những lời ái muội khiến lòng Úc Noãn Tâm ngẩn ra. Nàng vội vã quay mặt qua chỗ khác nhưng làm sao cũng không giấu được những hoảng loạn trong lòng. Khuôn mặt vốn tái nhợt cũng vì vậy mà trở nên đỏ ửng...

"Tôi, tôi không có..."

Nàng chỉ không quen hắn như vậy. Quan tâm chăm sóc như vương tử, dịu dàng như người tình, còn nữa... khuya như vậy, lẽ nào hắn không ngủ sao?

Trên đầu vang lên tiếng cười trầm thấp của hắn: *"Phía Ưng Diêm có tiến triển mới, tôi muốn đi xử lý một chút. Nhưng nếu em muốn tôi ở cùng em, tôi có thể từ từ nói chuyện với cậu ấy sau."*

"Ai nói muốn anh ở cùng?" Úc Noãn Tâm phản xạ mà đáp.

Hoắc Thiên Kinh bỗng nở nụ cười, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, ánh mắt nóng rực mà nghiêm túc...

"Noãn, nhớ kỹ, sau này lòng của em chỉ có thể có một người, chính là chồng của em – Hoắc Thiên Kinh!" Nói xong, hắn cúi đầu hôn đôi môi run rẩy của nàng.

Người đàn ông này trước sau vẫn là độc đoán. Nhưng mà... dường như không làm cho nàng chán ghét như vậy nữa...

Cuối cùng hắn cũng quyến luyến khôn nguôi mà buông môi nàng ra. Ngay lúc hắn sắp rời khỏi phòng thì nàng đột nhiên mở miệng...

"Tôi muốn biết..." Giọng nói chần chừ, muốn nói lại thôi.

Hoắc Thiên Kinh dừng bước, quay đầu nhìn nàng, đợi nàng hỏi tiếp.

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt bị sương khói nhẹ nhàng bao phủ. Dường như trải qua qua một thế kỉ, nàng mới có đủ dũng khí hỏi một câu...

"Anh... có bao nhiêu phụ nữ?"

Nàng không biết tại sao mình lại hỏi như vậy, nhưng là đột nhiên muốn biết. Lúc này nàng mới biết, thật ra nàng không hề hiểu biết mọi chuyện của Hoắc Thiên Kinh...

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng. Thật lâu thật lâu. Giống như là đang nghiền cứu hàm ý của câu hỏi này.

Úc Noãn Tâm bị ánh mắt chăm chú của hắn làm cho mất tự nhiên. Hàng mi dài vút lóe lên một chút, ánh mắt dần dần ảm đạm mà sụp xuống. Nàng thật ngốc, tự đứng lại đi hỏi một câu hỏi ngu ngốc như vậy...

Hắn có bao nhiêu đàn bà thì có liên quan gì tới nàng? Chẳng lẽ còn muốn truy đến cùng xem hắn có giống Tả Lăng Thần không, cho dù có nàng bên cạnh còn tham luyến thân thể của người đàn bà khác?

Hắn là Hoắc Thiên Kinh, vốn là một người đàn ông sẽ không vì nàng mà giữ gìn...

Chiếc cằm nhỏ nhắn lại bị ngón tay thon dài của hắn nâng nhẹ lên. Dường như bất mãn với vẻ thất vọng ảm đạm trong mắt nàng, hắn từ trên cao nhìn xuống, mi tâm từ từ nổi lên một chút yêu thương...

"Tôi có thể trả lời em!"

Úc Noãn Tâm cảm thấy hô hấp khẩn trương...

Ánh mắt vô cùng thanh thản của hắn nhìn nàng không chớp: *"Trước khi có em tôi có rất nhiều đàn bà, sau khi có em..."* Đầu ngón tay của hắn mang theo mùi long đàn hương nhàn nhạt. Kể cả mỗi câu mỗi chữ từ trong miệng hắn cũng mang theo hơi thở mà nàng quen thuộc: *"Không có một ai!"*

Tim Úc Noãn Tâm bỗng vang lên *"thình thịch"* một tiếng theo lời của hắn. Không biết là nhẹ nhõm hay kinh ngạc, ánh mắt của hắn rạng rỡ có hồn như ngọn lửa khiến nàng không thể không tin tưởng lời của hắn... Hắn không có lừa dối nàng...

Chương 120

Gần đây, không lâu cũng không mau. Đời người chính là như thế, luôn phải trải qua tình thế không có lối thoát. Nhưng ông trời vẫn luôn rất công bằng, chỉ cần giữ vững lạc quan, thần nhiên mà sống thì tự nhiên có hi vọng. Chỉ ít Úc Noãn Tâm là thế này.

Xây ra vài chuyện...

Thứ nhất, cùng với giai đoạn chế tác hậu kỳ của "*Vệ Tử Phu*" hoàn thành, cả bộ phim chính thức lên sóng trên các đài truyền hình, tỉ suất người xem không vì tin đồn không tốt của Úc Noãn Tâm làm ảnh hưởng, thuận lợi mà nổi tiếng. Các diễn viên chủ yếu của "*Vệ Tử Phu*" không ngừng có hợp đồng. Các tiết mục giải trí đều tranh thủ mời bọn họ đến biểu diễn. Tuy diễn viên chính Úc Noãn Tâm có đôi khi sẽ bị đề cập đến vấn đề xấu hổ, nhưng vẫn thần nhiên mà đối mặt.

Thứ hai, gần đây Hoắc Thiên Kinh đối với nàng mà nói có thể dùng "*dịu dàng như nước*" để miêu tả. Nàng rất khó tưởng tượng được kiểu đàn ông quen thói tự đại như hần lại có thể đắm đuối như vậy. Công việc, chuyện cưới xin, thậm chí là chuyện kiện cáo của nàng đều ôm đồm xử lý. Mục đích là để cho nàng an tâm nhận hợp đồng. Sau "*Vệ Tử Phu*", kịch bản liên tiếp tìm tới Úc Noãn Tâm, làm Tiểu Vũ bận đến nỗi suốt ngày đều như mất gấu trúc.

Nhìn Tiểu Vũ chỉ làm quản lý thôi mà đã bận tít tít như thế, trong lòng Úc Noãn Tâm không khỏi bội phục Hoắc Thiên Kinh. Là người chèo chống cả Hoắc Thị, riêng công việc thôi cũng đủ để kẻ khác không thở nổi, hần lại còn có thể lo lắng cái khác, thậm chí hoan ái trên giường cũng không thiếu. Điều này làm Úc Noãn Tâm không khỏi hoài nghi, rốt cuộc người đàn ông này có bao nhiêu sức lực? Chẳng lẽ là làm bằng sắt hay sao?

Dựa vào sô pha, Úc Noãn Tâm vừa mới xong công việc trở về sớm đã mệt đến nỗi về mặt rã rời. Chỉ mở mắt nhìn bóng lưng Hoắc Thiên Kinh đang đứng lặng trước cửa sổ sát đất.

Từ lời nói không rõ ràng của hần thì không khó nghe ra đang trao đổi chi tiết của hôn lễ

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu lên trên người hần, đưa cái bóng cao lớn của hần kéo dài. Úc Noãn Tâm nghiêng đầu không nói lời nào. Không biết là do vô cùng mệt mỏi hay là vì nguyên nhân khác, chỉ ngờ ngác mà nhìn bóng lưng kiều ngạo cách đó không xa. Bóng dáng cao lớn lại làm cho lòng của nàng dần dần nổi lên ngọt ngào cùng an toàn...

Bắt đầu từ lúc nào, nàng có loại cảm giác này? Bắt đầu từ lúc nào, mỗi khi nhìn hần thì nàng sẽ chờ người ra? Rồi bắt đầu từ lúc nào, mỗi khi nhớ nghĩ hần thì tim nàng sẽ đập loạn lên?

Người đàn ông mạnh mẽ này dùng cách thức bá đạo nhất tuyên bố nàng thuộc về hần, hần là chồng của nàng. Thì ra con người rất dễ bị thôi miên, trải qua thời gian dài nàng cũng sẽ cho là như thế. Hần không cho nàng quá nhiều thời gian trị liệu nỗi đau do Lăng Thần gây ra, bởi vì trong lúc này, hần dùng cách thức dịu dàng nhất, quan tâm nhất bù vào nỗi thê lương cùng tuyệt vọng của nàng...

Người đàn ông này... thực sự rất thủ đoạn!

Có điều, dường như nàng là cô dâu nhân nhả nhất trên đời này. Mãi cho tới hôm nay, ngoại trừ thời gian ra tổ chức hôn lễ ra, còn lại nàng đều không biết.

"Nghĩ cái gì mà say sưa như thế?"

Hoắc Thiên Kinh xong việc, xoay người lại thì thấy Úc Noãn Tâm ngẩn người mà nhìn hần, trong lòng lại cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng khi phát hiện nàng như đang đi vào cõi hư vô, giữa hai mày không khỏi nổi lên một chút bất mãn. Hần ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm lấy người nàng mà hỏi.

Ở một chỗ với hần mà còn có thể có vẻ như búp bê đang mộng du như vậy quả thực là không hay.

"Đang suy nghĩ... hôn lễ của chúng ta đã chuẩn bị tới đâu rồi!" Úc Noãn Tâm đã quen nằm trong lòng hần, bất giác thuận miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.

Lời của nàng khiến đôi mày hơi mệt mỏi của Hoắc Thiên Kinh đột nhiên vui vẻ. Hần hơi đẩy nàng ra, bàn tay ôm chặt hai vai của nàng...

"Noãn, cuối cùng em cũng thừa nhận hôn lễ của chúng ta!"

Về vui mừng trong mắt hần lọt vào trong mắt nàng, bất ngờ khiến nàng nhin không được mà vô thức cong môi lên, lại vội vàng giả vờ bình thản nói: "Không thừa nhận thì sao? Anh có thể buông tha cho tôi sao?"

"Không bỏ qua! Đương nhiên không thể để em đi!" Hoắc Thiên Kinh vẫn có bộ dạng bá đạo như trước.

Nhìn về mặt khăng khăng cố chấp của hắn, Úc Noãn Tâm thực sự nhìn không được mà cười thành tiếng. Con người đúng là loại động vật rất kỳ lạ. Khi dần dần quen với một hoàn cảnh, một con người thì dường như cũng trở nên không chống đối như trước nữa. Nếu như trước đây nghe thấy lời nói bá đạo khiến người ta giận sôi gan như vậy của hắn, nàng sẽ hận không thể hung hăng đánh hắn một bạt tai. Nhưng mà giờ này khắc này, lòng của nàng tự nhiên lại nổi lên ngọt ngào...

Có lẽ là nụ cười của nàng đánh thức Hoắc Thiên Kinh, hắn bừng tỉnh lại, đáy mắt cũng hàm chứa ý cười dịu dàng, hai tay vói tới nách của nàng...

"Bé con, em dám cười tôi?"

"A..." Úc Noãn Tâm sợ nhất là nhột, vội vã né tránh nhưng vẫn không thoát được "móng vuốt" của hắn. Nàng cười đến nỗi nước mắt đều sắp chảy ra, sau đó chỉ có thể biến thành cầu xin tha thứ...

"Đừng, Thiên Kinh, nhột lắm... Ghét muốn chết!" Trong lúc vui đùa ầm ĩ, nàng bất tri bất giác mà gọi ra hai chữ "Thiên Kinh", tự nhiên như giữa người yêu với nhau...

Hoắc Thiên Kinh nhảy cảm mà bắt được nó, trong mắt sáng ngời, lập tức đè nàng ngã lên trên sofa, thân thể cao lớn bao trùm lấy nàng. Đôi mắt đen sâu thẳm như biển cả, vẻ thâm tình rõ ràng dâng lên như sóng biển, hắn nhìn chăm chú vào cô gái trong lòng ngực không hề chớp mắt, đôi môi mỏng kiêu ngạo hơi cong lên, bên môi loáng thoáng có nếp nhăn khi cười...

Mùi long đàn hương nhàn nhạt vây chặt lấy nàng, Úc Noãn Tâm vô thức ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của hắn, lại bị vẻ trong trẻo cùng thâm tình tràn đầy trong mắt hắn làm hoảng sợ. Tim lại bắt đầu không ngừng đập loạn lên. Một cảm xúc không hiểu nổi đang chi phối tâm hồn và thể xác của nàng. Ánh mắt của hắn sâu như biển cả, dường như muốn cuốn nàng vào trong đó.

Đương nhiên nàng hiểu rõ hàm ý của ánh mắt đó, tim nàng lại như có thể từ trong lòng ngực nhảy ra bất cứ lúc nào...

Dường như sợ không chịu nổi cảm giác khác thường này, nàng vừa định muốn dời ánh mắt đi, ngón tay thon dài của hắn đã đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, làm cho nàng chỉ nhìn hắn, trong mắt chỉ có bóng dáng của hắn...

"Noãn, nói yêu anh!" Giọng nói trầm thấp của hắn tuy bá đạo nhưng lại dịu dàng như nước.

Lòng Úc Noãn Tâm có chút hoảng loạn. Giọng nói trầm thấp dễ nghe của hắn giống như là thuốc phiện, cứ dịu dàng lượn lờ trên đỉnh đầu, thậm chí là bên tai của nàng. Hơi thở của nàng cũng trở nên có chút gấp gáp... Yêu hắn?

Tâm tình hoảng loạn làm nàng không biết nên nghe lời hắn hay không.

Hoắc Thiên Kinh không giận mà ngược lại còn cười, cúi đầu xuống, đôi môi mỏng nhẹ nhàng cắn cắn chiếc cổ mềm mại của nàng. Cảm giác dịu dàng làm nàng nhìn không được mà khẽ thở dốc một tiếng, đôi tay nhỏ bé vô thức mà ôm lấy cổ hắn...

"Noãn, người em yêu chính là tôi, đúng không?" Giọng nói trầm thấp của hắn dụ hoặc bên tai nàng, như là đầu độc, lại như là bộc lộ chân tình. "Nói cho tôi biết, em đã yêu tôi..."

Về mặt ngây thơ của cô gái trong lòng làm hắn rất thỏa mãn. Giống như được một loại hạnh phúc đã lâu không gặp nhét đầy, hắn nóng lòng muốn nhận được đáp án. Dường như chỉ có như vậy mới có thể làm cho trái tim vẫn luôn trống rỗng cô đơn của hắn trở nên phong phú...

Không sai, hắn rất rõ chính mình... Hắn muốn có được trái tim của nàng, tình yêu của nàng... Toàn bộ, không sót một chút nào!

"Tôi..." Cơ thể Úc Noãn Tâm run rẩy, không biết là bởi vì lời của hắn hay là vì sự dịu dàng của hắn. Tóm lại, trong nhất thời lại ngẩn ra như một khúc gỗ.

Nàng yêu hắn không?

Ngay cả nàng cũng không thể xác định, tại sao hắn lại khẳng định như thế? Lúc này nàng rất muốn hoài nghi hắn có dụng ý khác. Thế nhưng ánh mắt hắn thoát nhìn lại tha thiết chân thành như vậy, ngay cả vẻ thâm tình trong mắt cũng không cách nào che lấp... Tuy rằng nàng không ngừng chống cự, thậm chí không muốn thừa nhận, nhưng...

Nàng không thể không nhìn thẳng vào lòng mình! Quả thực người đàn ông này đã dần dần bén rễ trong lòng nàng...

Sao có thể như vậy?

Ý thức được điểm ấy, trong mắt Úc Noãn Tâm nổi lên vẻ hoảng loạn. Nàng nên hận hắn mới đúng, vì sao lại từ từ chìm đắm trong vòng tay của hắn, thậm chí quen thuộc hơi thở của hắn. Loại long đàn hương thoang thoảng này làm nàng cảm thấy an toàn? Nàng không muốn giống Phuong Nhan, giống Ngụ Ngọc, yêu thương người đàn ông này. Bởi vì một khi yêu thương sẽ trở nên mất đi chính mình, thậm chí sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa!

Người đàn ông này chắc chắn có khả năng này. Nàng rất tin tưởng...

Thấy ánh mắt nàng do dự, Môi Hoắc Thiên Kinh cong lên xúc động. Hắn thâm tình mà cúi đầu, đôi môi mỏng nhẹ nhàng áp lên môi nàng, như bướm bướm đậu trên nụ hoa, ra vẻ vui đùa, nhưng lại bộc lộ tình cảm chân thật nhất...

"Cô bé ngốc, yêu thì yêu thôi. Cho dù ngoài miệng em không thừa nhận, anh cũng có thể nhìn thấu lòng của em..."

Úc Noãn Tâm kinh hoàng, nhìn vào đôi mắt đen như cười như không kia, thấy đáy mắt hắn hiện lên một nụ cười hài hước, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ lên, đôi bàn tay trắng như phấn nổi giận mà đánh vào lồng ngực cứng rắn của hắn...

"Ai yêu anh? Anh cũng không nhìn mình xem, gần đất xa trời, tôi thấy anh là trâu già gặm cỏ non!"

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, đôi mày anh tuấn nhướng lên. *"Gần đất xa trời? Trâu già gặm cỏ non?"* Nàng thật là biết diễn tả.

"Tôi nói sai rồi sao? Tuổi của anh lớn hơn tôi rất nhiều, tôi sẽ không yêu một ông già đâu!" Úc Noãn Tâm tìm một cái cớ cho sự hoảng loạn của mình. Thấy vẻ mặt hắn thối ra, tâm tình lại rất tốt.

"Qua sinh nhật thì em hai mươi hai tuổi rồi, có nhỏ hơn anh bao nhiêu đâu?" Hoắc Thiên Kinh ôm chầm nàng, dường như là nghiêm phạt nàng đã nói sai, hung hăng mà hôn lấy nàng rồi nói.

Úc Noãn Tâm bắt mặn mà đẩy hắn ra, liếc mắt nhìn hắn nói: *"Mười tuổi!"*

Năm nay hắn ba mươi một rồi, còn nói nhỏ hơn không bao nhiêu?

"Sao không nói chín tuổi?"

"Là mười tuổi!"

"Được, được, được, thì mười tuổi! Anh lớn hơn em mười tuổi." Hoắc Thiên Kinh dỗ dành nàng như dỗ em bé. *"Nhưng nói đi thì phải nói lại, em gả cho người chồng lớn hơn mười tuổi là một chuyện hạnh phúc nhất, bà xã nhỏ đều được yêu thương mà."*

Một câu nói làm Úc Noãn Tâm càng thêm đỏ mặt. Gần đây quan hệ của hai người thực sự thay đổi rồi sao? Vì sao bầu không khí càng ngày càng làm tim nàng đập nhanh không thôi...

"Nói bậy! Tôi có thấy anh yêu thương gì tôi đâu, ngay cả kết hôn đều là do anh ép, thậm chí chuyện cầu hôn còn bị bỏ qua." Nàng liếc hắn, giả vờ bắt mặn mà nói.

"Ai nói?" Hoắc Thiên Kinh ám muội mà vỗ nhẹ mông nàng một chút, sau đó đứng dậy, đi vào trong phòng.

Úc Noãn Tâm lấy làm lạ mà nhìn chằm chằm vào trong phòng, vẻ mặt khó hiểu.

Không bao lâu sau, Hoắc Thiên Kinh đi ra, trong tay là một cái hộp nhỏ màu hồng phấn tinh xảo, cái hộp được làm cực kỳ đẹp.

"Đây là..." Úc Noãn Tâm ngồi dậy, nhìn vẻ mặt tươi cười xấu xa của hắn.

"Mở ra." Xem ra tâm trạng của hắn rất tốt, đem cái hộp đặt vào tay nàng, trầm giọng nói.

Khi tay nàng chạm vào cái hộp thì khẽ run lên một chút, tim cũng theo đó mà đập loạn lên lần nữa! Trời ạ, cứ đập như vậy nữa thế nào nàng cũng phải lo là mình bị bệnh tim mất.

Nàng nín thở mà mở cái hộp tinh xảo ra...

Một chiếc nhẫn kim cương cực lớn gần như chọc mù mắt nàng!

Đây hiển nhiên là do một viên kim cương màu hồng trong suốt cắt gọt tạo thành, vẻ tinh khiết của nó là hiếm có trên đời này. Hơn nữa nó được cắt thành sáu mươi bốn cạnh, đương nhiên càng thêm lấp lánh lóa mắt. Dưới ánh đèn thủy tinh càng phát sáng rực rỡ...

Kim cương, trời sinh là phải kết hợp với phụ nữ cùng một chỗ. Úc Noãn Tâm phải thừa nhận, bất luận người phụ nữ nào nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương cực kỳ quý báu này thì không thể không động lòng.

"Thích không?" Hoắc Thiên Kinh đưa tay vuốt khẽ mái tóc dài của nàng một chút, triu mến mà nhìn nàng nói: *"Cái này là mời JY thiết kế, trên đời này chỉ có một chiếc!"*

Úc Noãn Tâm giật mình một chút. Nàng biết tiếng tăm của JY, là nhà thiết kế nhẫn cưới nổi tiếng toàn cầu. Nhẫn kim cương do tay anh ta thiết kế ra đều chỉ nhằm vào vương công quý tộc, người thường căn bản là không thể nhìn thấy vẻ đẹp tác phẩm của anh ta.

Nhìn chiếc nhẫn kim cương này, nàng phải khen ngợi tài năng của nhà thiết kế cùng sự rộng rãi của Hoắc Thiên Kinh.

"Đeo thử xem." Hoắc Thiên Kinh chủ động cầm lấy nhẫn kim cương, khi nàng còn chưa kịp phản ứng thì mạnh mẽ đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp út của nàng.

Ánh sáng màu hồng tôn thêm vẻ đẹp của ngón tay trắng nõn của nàng.

"*Đây, rốt cuộc đây là cầu hôn sao chứ?*" Nhìn nhẩn kim cương lấp lánh trên ngón áp út, lúc này Úc Noãn Tâm mới có phản ứng. Sao hán cầu hôn không khác gì ép hôn hết vậy?

"*Sao không tính?*" Hoắc Thiên Kinh nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, thoả mãn mà nhìn ngón áp út, rất vừa vặn.

Úc Noãn Tâm không nói câu nào liền tháo nhẫn ra, bỏ vào trong hộp một lần nữa, cuối cùng hung dữ liếc hán một cái.

Hoắc Thiên Kinh thấy thế, lại luống cuống tay chân mà lấy nhẫn ra, kéo tay của nàng qua. "*Nhẫn cưới đeo vào còn có thể cởi ra sao? Deo đi!*"

"*Nào có ai cầu hôn như anh chứ? Đây là anh đang ép hôn!*" Úc Noãn Tâm muốn rút tay về lại bị hán nắm chặt, trơ mắt mà nhìn hán đeo chiếc nhẫn kim cương cực lớn vào ngón áp út nàng lần nữa.

Trên đầu bay qua một đám quạ đen...

"*Cho dù là ép hôn thì ngày cưới cũng đã định rồi, không đeo nhẫn cưới thì ra thế thống gì?*" Hoắc Thiên Kinh ghen nửa ngày, rốt cuộc nặn ra một lý do ngớ ngẩn.

"*Nào có ai như anh chứ? Nam chính trong phim đều cầu hôn cực kỳ lãng mạn. Anh thì hay rồi, thô lỗ như một người rừng!*" Úc Noãn Tâm vừa giận vừa buồn cười mà nhìn hán, khuôn mặt nhỏ nhắn một hồi hồng một hồi trắng.

"*Cái đó...*" Trên mặt Hoắc Thiên Kinh hiện lên một chút xấu hổ, hắng giọng nói: "*Đó đều là do diễn viên các em hư cấu ra thôi, lãng mạn thì có ích lợi gì? Không phải em vẫn phải gả cho tôi sao?*"

Kỳ thực khi hán lấy được nhẫn thì có nghĩ tới không dưới một trăm cách thức cầu hôn, thậm chí còn ngược ngùng mà hỏi trợ lý của mình. Ngay cả hoa tươi hán cũng đặt rồi. Nhưng... hán thực sự không phải loại người có thể làm ra những chuyện sến thế này. Vừa nghĩ đến mình rất đáng thương mà quý một gỏi dưới chân một người phụ nữ, còn phải nói một câu: "*Gả cho anh được không?*" thì toàn thân hán liền bắt đầu nổi da gà. Người phụ nữ này vốn đã thuộc về hán, gả cho hán cũng là việc đương nhiên, nàng không muốn cũng phải gả!

"*Anh...*" Úc Noãn Tâm bị hán làm tức giận đến mức thiếu chút nữa là tát thò. Nàng giận dữ nói một câu: "*Thật là dã man!*"

"*Được, tôi dã man! Có điều em sẽ phải gả cho tôi người đàn ông dã man này, còn phải sinh em bé cho hán nữa!*" Hoắc Thiên Kinh cười ha hả mà nói. "*Đừng gỡ ra lần nữa. Cho dù gỡ ra thì đời này em cũng chỉ có thể bị tôi cột lấy!*"

"*Thế nhưng rất dễ gây chú ý, làm gì mà như là sợ thiên hạ không biết vậy!*"

Úc Noãn Tâm xoay xoay chiếc nhẫn trong tay, trong lòng không khỏi trầm ngâm, sau này khi đi đêm càng phải cẩn thận, nhất là khi đóng phim thì lúc nào cũng phải lo lắng sẽ làm mất...

Hoắc Thiên Kinh xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng qua, nói rất đương nhiên: "*Làm vợ của Hoắc Thiên Kinh thì vốn không có gì phải che giấu, chuyện kết hôn của hai ta là việc mà mọi người trong thiên hạ đều biết!*"

"*Tự đại cuồng!*" Trong lòng Úc Noãn Tâm lại cảm thấy ngọt ngào, cuối cùng nàng cũng hiểu được người đàn ông này rồi. Muốn hán nói một ít lời ngọt ngào còn khó hơn là giết hán. Ngược lại, những lời như mang theo mệnh lệnh này lại là đạo lý đương nhiên trong lòng hán.

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng e thẹn, kim lòng không đậu mà ôm chặt lấy nàng. Chóp mũi xuyên qua mái tóc dài của nàng, miệng ngậm lấy vành tai xinh xắn như ngọc của nàng, giọng nói trầm thấp lại như tảng đá đè lên lòng nàng...

"*Vậy em nói cho tôi biết, rốt cuộc có yêu cái tên tự đại cuồng này không, hả?*" Hán bắt đầu nhắc lại câu hỏi đầu tiên, ra vẻ không trả lời thì không bỏ qua.

"*Không trả lời đâu.*" Úc Noãn Tâm cười duyên, né tránh sự tấn công của hán.

"*Không nói? Vậy được, tôi chỉ có thể...*" Hoắc Thiên Kinh cười xấu xa, bên môi lộ vẻ phong tình. "*Hình pháp hầu hạ!*" Nói xong, liền nhào vào nàng như hổ đói vồ mồi.

"*Đừng, á...*" Giờ khắc này, Úc Noãn Tâm cũng không rõ hán nóng lòng muốn biết rốt cuộc nàng có yêu hán hay không, có phải vì để trả thù Tà Lăng Thần hay không nữa...

Trên sofa rất nóng, hai người như hai đứa trẻ tham ăn, trêu nhau không ngớt, mãi cho đến khi... điện thoại của Hoắc Thiên Kinh vang lên...

Hán tham lam hôn đôi môi anh đào của nàng một chút rồi mới nhận điện thoại. Đôi mắt đen thẳm vẫn nồng nàn tình cảm mà nhìn người phụ nữ trong lòng...

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông, không nhanh không chậm nhưng lại làm Hoắc Thiên Kinh nghe xong thì hơi biến sắc. Đến nỗi Úc Noãn Tâm vẫn như con mèo nhỏ im lặng cuộn mình trong lòng hán cũng cảm thấy cơ thể hán hơi cứng đờ, không khỏi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của hán. Mãi đến khi hán cúp máy...

"Noãn, vụ án có tiến triển mới. Vừa rồi Ung Diêm gọi điện nói phía cảnh sát đã huỷ bỏ tố cáo em!" Trong giọng nói của hắn mang theo vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

"Thật sao?" Mắt Úc Noãn Tâm sáng ngời, tâm tình lập tức trở nên tốt hẳn lên, quét sạch sự lo lắng mấy ngày nay. Đường như nàng thấy được ánh sáng xuyên qua mây tầng mây phía chân trời.

Thấy hắn trầm mặc mà gật đầu một cái, trái tim đang nhảy nhót của nàng không khỏi có chút mất mát...

"Anh vừa nói vụ án có tiến triển mới, là bởi vì có chứng cứ mới nhất chứng minh chính xác hung thủ là ai, đúng không?" Nàng dè dặt hỏi.

Hoắc Thiên Kinh nhìn về phía nàng, về mặt có chút kì lạ. "Đã bắt được hung thủ rồi!"

"A? Nhanh như vậy? Là ai?" Úc Noãn Tâm ngẩn ra, vội vã hỏi.

Hoắc Thiên Kinh ôm lấy nàng. "Là nữ diễn viên họ An lần trước đóng chung với em!"

"An Nhã?"

Úc Noãn Tâm thoáng cái nhớ tới vẻ mặt hoảng loạn khi nhìn thấy cháo xương heo và nước chanh dùng chung với nhau của cô ta, khẽ nói: "Thì ra đúng là cô ta... Nhưng tại sao cô ta lại muốn hại chết Ngu Ngọc, đồng thời giả họa cho tôi chứ?"

Nếu như chỉ là ngày thường thấy nàng không vừa mắt, thậm chí là oán hận nàng tát cô ta trước mặt bạn diễn và trợ lý thì cũng không đến mức như vậy chứ? Ngẫm lại thời gian cũng không khớp. Lúc Ngu Ngọc ăn cháo xong thì cũng đã trúng độc rồi, mà sau đó An Nhã mới bị nàng tát tai. Nói cách khác, nếu như đúng là An Nhã làm, trước khi chuyện này xảy ra thì đã hạ độc hại Ngu Ngọc trước, sau đó mới xảy ra sự kiện tát tai. Rốt cuộc cô ta làm vậy có mục đích gì?

"Tôi thực sự không nghĩ ra, làm sao An Nhã có thể hạ độc trong cháo? Còn nữa, sao cô ta lại quen thuộc quy luật ăn uống của bệnh viện như vậy chứ?"

Hoắc Thiên Kinh nặng nề mà thở dài, ánh mắt hơi suy tư, nhẹ giọng nói: "Người đứng đầu trại an dưỡng là chủ của An Nhã, mà An Nhã lại là... em họ của Phương Nhan!"

Úc Noãn Tâm lập tức tròn tròn mắt, trong lòng cảm thấy ớn lạnh...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121

Đây là lần thứ hai trong đời Úc Noãn Tâm đến sở cảnh sát, chỉ có điều lần này bên cạnh nàng còn có Hoắc Thiên Kinh cùng đi.

Bởi vì chứng cứ đưa ra vô cùng rõ ràng nên An Nhã chính thức bị cảnh sát giam giữ, đồng thời đưa ra tố cáo. Lúc Úc Noãn Tâm đến phòng giam thì An Nhã đã bị giam hơn bốn giờ, không được bảo lãnh, cũng không cho thăm hỏi.

Thanh tra cấp cao Henry từ phòng giam bước ra, vừa thấy Úc Noãn Tâm đi đến, sắc mặt có chút ngưng ngững, hắng giọng nói: "Ừm... việc này, Úc, tôi xin lỗi vì thái độ của tôi đối với cô lần trước, chẳng qua đó là trách nhiệm của tôi, không thể làm khác được."

Cuối cùng thì ông ta cũng đã tìm được cho bản thân một lối thoát thỏa đáng. Dù sao đi nữa thì ông ta cũng là cảnh sát cấp cao nhất ở đây, công khai xin lỗi người từng là nghi phạm, mà lại là phụ nữ, việc này khiến ông ta ít nhiều gì cũng cảm thấy có chút uất ức.

Kỳ Ung Diêm nghe nói thế, khẽ nở một nụ cười kỳ lạ, cúi người xuống, bề ngoài thì làm ra vẻ như chỉ thì thầm với Úc Noãn Tâm, nhưng trên thực tế lại dùng âm thanh mà tất cả mọi người đều có thể nghe thấy nói một câu: "Quả thật là hiếm thấy, có thể khiến sếp Herry trước giờ chưa từng nói tiếng xin lỗi nay lại công khai xin lỗi, việc này còn khó hơn cả lên trời."

Úc Noãn Tâm vừa muốn trách luật sư Kỳ nói quá hơi quá đáng, nhưng chưa kịp mở miệng thì Hoắc Thiên Kinh, nãy giờ vốn cau mày nhìn Kỳ Ung Diêm kéo qua, bàn tay to lớn giữ lấy bờ vai nàng đầy vẻ chiếm hữu...

"Chúng ta vào trong đi" Giọng nói lạnh lùng, trầm trầm, che lấp vẻ không vui.

Nhìn dáng người cao lớn lạnh lùng của Hoắc Thiên Kinh, Kỳ Ung Diêm ngẩn người, trong nhất thời không hiểu mình đã làm gì đắc tội với hắn.

Giám sát cấp cao Herry thấy vậy, cười lên một tiếng, bàn tay vỗ lên bờ vai của Kỳ Ung Diêm, nói: "Còn tưởng anh là luật sư đấy, lại không nhận ra lừa từ đầu mà đến, thật là tức cười quá!" Giọng nói chế nhạo lộ ra vẻ vui sướng khi người gặp họa, nói xong câu đó thì ngênh ngang bước đi.

"Anh... cậu ta..."

Kỳ Ứng Diêm hết chỉ sang trái lại chỉ sang phải, cả nửa buổi trời mới ngẩn ngơ lắm bả một câu: "Có làm hay không vậy ? Chỉ nói nhỏ một câu thôi mà ..." (Mon: nói nhỏ mới chết đó anh ^.^)

"An Nhã, tại sao cô làm như vậy?" Nhìn phòng giam, sắc mặt Úc Noãn Tâm lạnh lùng mà nhìn An Nhã, im lặng một lúc mới cất tiếng hỏi cô ta.

Chỉ mới bị giam có bốn tiếng mà An Nhã đã mặt mày tiêu tụy, gương mặt đang điểm tí mĩ cũng phờ phạc đi không ít. Ở những chỗ như thế này, đã là người thì ắt sẽ bị tra tấn, đương nhiên, không phải là hành hạ về thể xác mà là về tinh thần !

Thứ cảm giác tinh thần gần đến mức tuyệt vọng và suy sụp này, Úc Noãn Tâm cũng từng nếm trải qua. Đừng nói là bốn tiếng, cho dù chỉ có 40 phút cũng khiến người có nghị lực kiên cường đi nữa cũng dần dần suy sụp. Nhất là ngọn đèn pha khiến cho người ta không cách nào che giấu được ở trên đỉnh đầu, một khi mở lên thì đến bóng người cũng không thấy được, lúc đó nghi phạm sẽ cảm thấy bản thân vô cùng cô độc, cô độc đến mức cái bóng vẫn luôn làm bạn với mình cũng tan biến không còn dấu vết...

Điều mà cảnh sát muốn chính là hiệu quả này, có lẽ chỉ có cách này mới có thể làm tăng hiệu suất điều tra. Sau khi đến đây một lần, Noãn Tâm không thể không khâm phục cảnh sát điều tra cũng phải không ngừng khai thác tâm lý của đối phương.

An Nhã ngẩng đầu nhìn ba người ngồi đối diện mình, đôi môi khô khốc bỗng cong lên, lộ ra một tia cười chế giễu.

"Đúng là hiếm thấy, tôi có thể gặp được hai người đàn ông tiếng tăm lưng lầy này, thế thì cho dù tôi xảy ra chuyện cũng là đáng mà!"

"An Nhã, cô hạ độc có mục đích gì? Cô và Ngụ Ngọc không thù không oán, chỉ vì báo thù Úc Noãn Tâm thôi sao?" Kỳ Ứng Diêm đã bỏ đi bộ dạng cá lơ phát phơ vừa nãy và sử dụng miệng lưỡi của một luật sư để hỏi chuyện.

Ánh mắt An Nhã nhẹ lướt qua Kỳ Ứng Diêm, sau đó là Úc Noãn Tâm, cười lạnh một tiếng: "Các người là cảnh sát sao, có tư cách gì mà thẩm vấn tôi? Các người muốn biết gì cứ trực tiếp hỏi gã cảnh sát vừa đi ra kia là được rồi. Các người không phải là bạn bè của nhau sao? Đương nhiên ông ta sẽ biết gì nói nấy, nói không dứt lời."

Kỳ Ứng Diêm cười nhẹ " Cô chưa hề thừa nhận hành vi của mình, đương nhiên cũng không phủ nhận, cũng chưa hề trao đổi với cảnh sát về nguyên nhân sự việc. Chúng tôi tới đây cũng chỉ muốn giúp cô một lần. Nếu như cô có nỗi khổ khó nói, tôi có thể giới thiệu luật sư giỏi giúp cô chống án. Thực ra vị cảnh sát kia cho phép chúng tôi vào đây, cũng là mong cô có thể hợp tác, nói ra tất cả mọi việc."

"Đa tạ sự quan tâm của luật sư Kỳ, tôi nghĩ việc của tôi không đến phiên các vị lo lắng. Bất luận là chủ hay cha của tôi, họ đều sẽ không đứng nhìn tôi xảy ra chuyện gì. Nếu tôi cứ giữ im lặng, cho dù có chứng cứ thì sao chứ? Các người cũng chỉ tìm được hình ảnh tôi đến viện điều dưỡng vào ngày hôm đó mà thôi, làm gì được tôi nào?"

Úc Noãn Tâm khẽ nhún mày, vào lúc này cô không nghĩ là An Nhã vẫn tự cao tự đại như thế.

"Ồ..."

Kỳ Ứng Diêm làm ra vẻ hiểu biết mà gật đầu: "Hóa ra trong lòng cô An Nhã lại tính toán như thế, thật là đáng tiếc..." Anh ta làm ra vẻ tiếc nuối, lắc lắc đầu, khôn ngoan mà giữ lại câu cuối...

An Nhã nghe xong thì lạnh lùng hỏi: "Đáng tiếc cái gì?"

Tay luật sư này vốn nổi tiếng là cố ý làm ra vẻ bí ẩn, chuyện này thì An Nhã đã biết.

Kỳ Ứng Diêm dựa lưng vào ghế, ung dung cất lời: "An Nhã cô có thể bình tĩnh như vậy, là vì cô vốn không biết rằng hiệu suất làm việc của cảnh sát nhanh thế nào! Không ngại nói cho cô biết, chú của cô đã bị cảnh sát bắt giam vì tội đồng phạm rồi. Còn cô, đợi ở đây hơn bốn tiếng đồng hồ, lẽ nào không cảm thấy kỳ lạ? Cho dù cha của cô có muốn bảo lãnh cho cô đi nữa cũng không thể. Vị cảnh sát vừa đi ra lúc nãy sớm đã xin lệnh cấm từ cấp trên. Cô là người thông minh, lẽ nào không biết hàm nghĩa của lệnh cấm đó? Không sao hết, cứ cho là cô không biết, tôi nói cho cô biết là được. Cái gọi là lệnh cấm có nghĩa là thân nhân bên ngoài không vào được, nghi phạm bên trong không ra được"

Anh ta nói xong một tràng đó, An Nhã ngẩn ra một lúc, cả nửa buổi mới chợt nghĩ ra cái gì, thần sắc đột nhiên trở nên khẩn trương kích động...

"Chủ tôi... ông ấy vốn không hề biết chuyện này! Vào lúc tiến hành kiểm tra cháo xương heo thì chủ vốn không có ở hiện trường!"

"Nói cách khác, người kiểm tra cháo xương heo lúc ấy là cô, đúng không? Cũng có thể nói, cô hạ độc lúc kiểm tra cháo!" Trong giọng nói bình tĩnh của Úc Noãn Tâm lộ vẻ sắc bén, ánh mắt vốn rất trong trẻo cũng hơi thất vọng cùng kinh hãi...

Lời nói đột ngột của Úc Noãn Tâm khiến cơ thể Anh Nhã run lên mạnh mẽ như bị va vào...

"Tôi không có!" Phản ứng quá nhanh khiến người ta không thể không nghi ngờ.

"Cô có làm!"

Úc Noãn Tâm gần từng chữ, ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hết sức tái nhợt của cô ta...

"Cô đã sớm biết được lịch trình của tôi, vì thế trước khi tôi đến thăm Ngu Ngọc thì cô đã sớm chạy đến viện an dưỡng. Thật ra lúc đầu cô cũng không biết tôi sẽ mang cháo xương heo tới, nhưng thế cũng không sao cả. Điều kiện trong viện có tốt đi nữa thì cũng không bằng bên ngoài, hơn nữa Ngu Ngọc vốn quen với cuộc sống xa hoa, cho nên chỉ cần là thức ăn thì hoàn toàn có thể phù hợp với độc mẫn tính mà cô đã chuẩn bị sẵn. Nó vốn không mùi, đương nhiên sẽ không làm cho bất cứ ai nghi ngờ. Cô điều nhân viên kiểm tra đi rồi thay vào mà đầu độc. Đồng thời cũng biết chắc thức ăn hàng ngày của viện an dưỡng. Chỉ cần Ngu Ngọc nhấp một ngụm nước chanh thì sẽ phát độc mà chết. Cứ thế, tất cả chứng cứ đều nhằm vào tôi, mà cô lại có thể thanh thản. Đương nhiên, chủ của cô cũng không rảnh đến nỗi rêu rao khắp nơi là hôm đó cô đến viện an dưỡng!"

Lời của nàng từ tốn mà đanh thép, phân tích rất rành mạch, giống như là hành vi phạm tội của An Nhã ngày hôm đó không tránh khỏi hai mắt của Úc Noãn Tâm.

Trong cả quá trình, Kỳ Ứng Diễm và Hoắc Thiên Kinh đều chăm chú nhìn sắc mặt của An Nhã. Rõ ràng bọn họ thấy mặt cô ta nhẵn lại không được tự nhiên.

An Nhã có chút đứng ngồi không yên, cô ta khó khăn mà nuốt một ngụm nước miếng, ngực thì lại phập phồng. Một lúc sau, rốt cuộc không kiềm nén nổi mà dần dần kích động, lạnh giọng quát Úc Noãn Tâm:

"Úc Noãn Tâm, nếu tôi nhớ không lầm thì cô chỉ là một diễn viên mà thôi, từ lúc nào mà bắt đầu làm nhà viết kịch vậy? Thế nào? Lấy tôi làm nhân vật để hư cấu thành một câu chuyện thì rất thú vị sao? Không ngại nói cho cô biết, trình độ biên kịch của cô rất tồi, cô cho rằng cảnh sát sẽ tin cô sao?" Nói đến đây, cô ta chuyển mắt đến người Kỳ Ứng Diễm, cười lạnh một chút...

"Luật sư Kỳ, thật ra mọi việc anh là chỉ là để thoát tội cho Úc Noãn Tâm mà thôi. Theo tôi biết thì cảnh sát đã hủy bỏ lệnh tố cáo với Úc Noãn Tâm, nhưng truyền thông và công chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Bọn họ muốn một kết quả chân thực, hơn nữa rất gấp! Nếu tôi không đoán sai thì cái gọi là chứng cứ trong tay các người chỉ là tìm được vân tay của tôi tại hiện trường đúng không? Có chứng cứ gì để chứng minh tôi hạ độc chứ? Lẽ nào cũng kiểm tra được vân tay trong độc mẫn tính sao? Thế thì tôi nên cảm thấy mừng cho nhân dân đông thuế vì trình độ kỹ thuật của bộ phận pháp chứng đã tiến bộ đến vậy!"

Kỳ Ứng Diễm nhũn mày, trong mắt cũng thêm phần nặng nề...

Thật ra An Nhã nói không sai, lần này coi như là cảnh sát bí quá hóa liều, thông qua camera nhìn thấy quả thực An Nhã từng đến viện an dưỡng, thậm chí tiến vào phòng kiểm tra, thậm chí có thể tìm được vân tay của cô ta tại hiện trường. Nhưng... chết tiệt, không có chứng cứ trực tiếp chứng minh độc này là do An Nhã hạ. Mặc dù gần đây phòng kiểm tra mới lắp thêm máy giám sát thứ tư, nhưng máy móc sửa chữa nên vẫn chưa mở. Còn băng video của ba cái khác thì đã bị cất bỏ hoàn toàn cả...

Rất rõ ràng, hung thủ không muốn cảnh sát tìm được chứng cứ thuyết phục...

Cảnh sát cũng rất đau đầu, rõ ràng là biết ai là hung thủ nhưng lại không thể xử tội ngay được. Vì sợ phạm nhân bỏ trốn, giám sát cấp cao Herry cũng chỉ có thể dùng đến hạ sách, tuyên bố với bên ngoài là đã tìm được chứng cứ thuyết phục, đồng thời xin lệnh cấm, không cho bất cứ ai báo lãnh. Mặt khác thì tìm Kỳ Ứng Diễm và Úc Noãn Tâm đến, hy vọng thông qua bọn họ mà có thể hỏi ra thêm chứng cứ có ích gì.

Thật ra chủ của An Nhã vẫn chưa bị bắt giam, lúc này chỉ là do Kỳ Ứng Diễm giờ phút thủ đoạn. Nhưng thủ đoạn này lại khiến cho tất cả mọi người biết trong lòng An Nhã có điều mờ ám!

Nhưng hình như An Nhã cũng đã quyết tâm chờ đợi sự cứu viện của nhà họ An, dường như cô ta đang đánh cược rằng cảnh sát hoàn toàn chưa tìm được chứng cứ thuyết phục.

Bên trong lâm vào không khí kỳ lạ, dường như có hai luồng sức mạnh đang không ngừng tranh đấu với nhau, giằng xé nhau. Ai thắng thì thắng một cách triệt để.

Ngón tay Úc Noãn Tâm hơi cong lại, đột nhiên bỗng nắm chặt nắm đấm. Nàng không thể bỏ qua, ít nhất là không thể khiến mình trở thành kẻ chết thay, càng không thể để cho vụ án này trở nên không có đầu mối. Tuy lúc còn sống Ngu Ngọc không vừa mắt với nàng, thậm chí giờ trò khiến nàng rơi vào tai tiếng. Nhưng dù sao cô ta cũng chết oan. Vì cô ta cũng được, vì chính mình cũng được, Úc Noãn Tâm đều không muốn bỏ qua.

"An Nhã, cô nên biết tình hình trước mắt của cô nguy hiểm thế nào, tại sao còn không chịu ngoan ngoãn hợp tác? Lẽ nào cô thật sự cho rằng mình còn có thể ra ngoài sao? Bây giờ cô là hung thủ giết người, cho dù nhà họ An có muốn cứu thì cũng khó!" Nàng cố ý nói cho nghiêm trọng lên.

Dù sao thì An Nhã đã bị nhốt bốn tiếng đồng hồ, không biết gì về tình hình bên ngoài cả. Chắc chắn giám sát cấp cao Herry cũng đã đem tình hình nói xấu đi, mục đích là muốn làm tan rã niềm hy vọng duy nhất trong lòng cô ta.

Quả nhiên, An Nhã hung tợn mà trừng Úc Noãn Tâm. Mặc dù không nói gì nhưng môi đã hơi run rẩy.

Ngay lúc hai bên giằng co với nhau thì Hoắc Thiên Kinh, này giờ vẫn không mở miệng bỗng hơi nhướn người lên, đôi môi mỏng hơi mở ra...

"Tôi hỏi lại lần chót, tại sao cô giết Ngu Ngọc rồi hãm hại cho Noãn Tâm?" Giọng của hắn rất trầm, nặng nề mà ném về phía An Nhã, giống như là mây đen kéo tới khi sắp trời mưa, vẻ nguy hiểm nghẹt thở bỗng nhiên ập đến...

An Nhã bị giọng nói của hắn làm hoảng sợ mà nhìn hắn theo phản xạ, cố gắng nói một câu: *"Trước khi luật sư đại diện của tôi tới, tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào!"*

Úc Noãn Tâm bỗng nhiên tỉnh ngộ. Thì ra cô ta đã gặp luật sư đại diện ở đây trước đó, chắc chắn luật sư đã bảo cô ta không nên nói nhiều, đợi đến khi lệnh cấm được hủy bỏ thì luật sư sẽ mượn cơ hội mang cô ta đi.

Câu trả lời của cô ta khiến Hoắc Thiên Kinh cảm thấy rất mất hứng. Chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn gõ gõ xuống mặt bàn một cách không kiên nhẫn. Ngay sau đó, hắn đứng dậy, đi đến phía cửa sổ sát đất bên vách tường...

Hai tay của Hoắc Thiên Kinh chống trên cửa kính, thân hình cao lớn giống như một con chim ưng mạnh mẽ, nhìn thế giới dưới chân một cách ngạo nghễ, thu hết vào tầm mắt tất cả mọi thứ tốt đẹp hay xấu xa của thế gian. Chỉ bóng lưng cao lớn của hắn thôi mà đã đem đến cho người ta cảm giác cực kỳ áp bức.

Khi một bên cửa bị hắn đột ngột mở ra thì Úc Noãn Tâm giật mình, lập tức có một dự cảm không hay. Nàng còn chưa kịp lên tiếng hỏi thì Hoắc Thiên Kinh đã xoay người lại, sai bước về phía An Nhã...

"Anh, anh muốn làm gì? Á..."

An Nhã hoảng sợ mà tròn tròn mắt. Khi cổ của cô ta bị bàn tay của Hoắc Thiên Kinh hung hăng bóp lấy thì tiếng kêu hô cuối cùng cũng bị nghẹn lại trong cổ họng.

Úc Noãn Tâm cả kinh, vừa muốn đứng lên ngăn cản thì lại bị Kỳ Ứng Diêm kéo lại, lắc đầu với nàng, ý bảo nàng không cần xen vào.

"Nhưng, nhưng thế này sẽ bị tố cáo là ngược đãi. Trước mắt, cô ta mới chỉ là người bị tình nghi." Nàng đứng ngồi không yên, khẩn thiết mà nhìn anh ta.

Kỳ Ứng Diêm cười khê: *"Yên tâm đi, Thiên Kinh làm việc luôn có chừng mực. Hơn nữa, cô có thể bước lên nhìn xem..."*

Úc Noãn Tâm nhìn theo hướng anh ta chỉ, lúc này mới phát hiện máy giám sát xung quanh đã bị tắt không biết từ lúc nào...

Nàng giật mình hiểu được.

Bên kia, Hoắc Thiên Kinh đã sớm kéo An Nhã đang hoảng sợ tới trước cửa sổ sát đất. Gió theo cửa kính được mở ra mà lùa vào, mái tóc của An Nhã gần như che lấp khuôn mặt tái nhợt của cô ta, chỉ còn lại động tác gãi gãi một cách chột vạt.

"Cô nghe cho rõ đây! Khi đó cô xóa đi hình ảnh trong ba cái máy giám sát là không sai, nhưng cô hoàn toàn không ngờ đến thật ra cái thứ tư cũng đang được mở, có điều trình tự hoạt động của nó không giống với ba cái kia, làm cho cô tưởng rằng nó đang được sửa chữa nên không mở được! Rốt cuộc cô đã làm những gì thì cảnh sát đã nhìn rất rõ thông qua tư liệu hình ảnh. Cô cho rằng bọn họ sẽ bắt người một cách vô duyên vô cớ sao? Cho cô cơ hội cuối cùng thì cô không muốn, mở tường người nhà họ An đến cứu cô sao? Có biết là cho dù bây giờ tôi quăng cô từ trên cửa sổ này xuống đất thì cô cũng chết có lí do hay không. Đến lúc đó, có thể cho nhà họ An một lí do là cô nghĩ quẩn trong lòng mà nhảy lầu tự tử, hoàn toàn rất thuyết phục. Có bằng có cứ, cô cho rằng mình còn chống đỡ được bao lâu? Nếu không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng!"

Hoắc Thiên Kinh tăng thêm lực, thái độ của hắn lạnh lẽo như ma vương chuyển thế, ngay cả ánh mắt cũng tràn ngập vẻ khát máu, trong giọng nói trầm thấp lộ vẻ hung ác cùng phán quyết. Xem ra sự không hợp tác của cô ta đã khiến hắn không còn kiên nhẫn nữa.

Không khó để nhận ra hơi thở của An Nhã càng ngày càng khó khăn, gương mặt tái nhợt cũng sắp trở nên tím rím. Một tay của cô ta chống lên cửa sổ, tay còn lại thì cố gắng thoát khỏi sức mạnh đang siết lấy cổ của Hoắc Thiên Kinh. Thế nhưng, cô ta hoàn toàn không chống lại được sự chèn ép càng ngày càng mạnh của hắn...

Tim của Úc Noãn Tâm cũng muốn vọt lên tới họng. Nàng rất sợ Hoắc Thiên Kinh mất hứng thì sẽ ném thẳng An Nhã từ cửa sổ ra ngoài. Chỗ này là tầng thứ 12, từ đây mà rơi xuống thì chắc chắn phải chết.

Dường như gió làm tăng thêm sự sợ hãi của An Nhã, cả người cô ta đều đang run rẩy, thậm chí nước mắt sợ hãi cũng rơi xuống, lan ra khắp cả mặt, lau rửa lớp trang điểm sớm đã phai của cô ta...

"Bây giờ có muốn nói hay không? Nếu còn không muốn nói thì chuẩn bị đi nói với diêm vương đi!"

Hoắc Thiên Kinh vừa nói, bàn tay đã uy hiếp mà xé người cô ta lên. Lúc này An Nhã đã lơ lửng giữa không trung, hơn nửa người đã bị Hoắc Thiên Kinh nhét ra ngoài cửa sổ.

Mái tóc cô ta xõa giữa không trung, mất đi không chế giống như là rong biển...

"Á..."

Cuối cùng An Nhã dùng hết sức hét lên một tiếng chói tai, âm thanh giống như là mạnh mẽ bật ra. Ánh mắt van nài tràn ngập vẻ kinh hoàng cùng tuyệt vọng như là thật sự nhìn thấy diêm vương. Cô ta không ngừng gãi đầu, giống như là sợ Hoắc Thiên Kinh không nhìn thấy.

Úc Noãn Tâm và Kỳ Ứng Diêm đều từ từ thở dài nhẹ nhõm.

Rốt cuộc đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh cũng hơi cong lên, sau đó bàn tay dùng sức một cái, kéo Anh Nhã đang rơi giữa không trung trở về, hung hăng ném vào trong phòng giam.

"Khụ... khụ... khụ..."

Anh Nhã chật vật ngã nhào trên mặt đất. Cô ta đã toàn thân đau nhức nên không để ý nhiều nữa, đầu tiên là ra sức hít thở không khí mới mẻ, vừa thở phì phò vừa ho khan dữ dội. Lúc này, gương mặt vốn trắng bệch đã trở nên không còn một chút máu. Không khó nhận ra cô ta đã bị cực kì kinh hãi.

Hoắc Thiên Kinh từ trên cao nhìn xuống cô ta, rồi lại trở về ghế ngồi. Đùi phải thon dài nhàn nhai vất lên trên đùi trái. Giọng nói trầm thấp lạnh lùng như giọng của ma quỷ đến từ địa phủ vang lên...

"Nói đi! Tôi không có nhiều thời gian để chờ cô!"

Môi của An Nhã sớm đã không ngừng run rẩy, cánh tay của cô ta cũng bị bầm tím vì lúc nãy giãy giụa. Mồ hôi và nước mắt hòa vào nhau, từ khuôn mặt cô ta chảy xuống, pha lẫn với mùi của son phấn...

Cô ta kinh hoàng mà giương mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh, sau đó nhận lệnh mà gật đầu một cái...

Kỳ Ung Diêm thấy thế, lập tức búng tay một cái...

Úc Noãn Tâm nhìn thấy đèn báo hiệu của máy giám sát bốn phía trong phòng lại sáng lên...

Thật ra, có đôi lúc, vì phả án mà cảnh sát không khác gì với cường đạo... Nàng âm thầm nghĩ trong lòng như thế.

An Nhã biết cuối cùng mình không thể thoát được nữa, nhất là khi nghe Hoắc Thiên Kinh nói thì ra cái camera thứ tư vốn được mở thì tia hy vọng duy nhất trong lòng cũng biến mất ngay lập tức. Sự kiên trì trong lòng cũng sụp lún xuống như đê vỡ...

"Tôi, tôi hận Úc Noãn Tâm, cũng càng hận Ngu Ngọc, cho nên tôi muốn cô ta chết. Chỉ khi cô ta chết thì mới có thể thật sự trừ bỏ nỗi hận trong lòng tôi. Nhưng tôi không thể để cảnh sát phát hiện, cho nên..." Anh Nhã nhìn chằm chằm vào Úc Noãn Tâm, hung ác nói: *"Tôi phải tìm kẻ chết thay! Đừng lúc Úc Noãn Tâm là người mà tôi hận, cô ta là người không thể thích hợp hơn!"*

Lòng Úc Noãn Tâm phát lạnh...

Hoắc Thiên Kinh hừ lạnh một tiếng.

An Nhã thấy Hoắc Thiên Kinh đang dùng ánh mắt lạnh lẽo như ma quỷ nhìn mình, sợ đến nỗi vội vàng dời mắt đi, ngón tay vô thức mà từ từ sờ lên cái cổ đang đau nhức...

Lúc còn nhỏ, mỗi người đều từng được người lớn dạy rằng người tốt thì sẽ được báo đáp, người xấu thì nhất định gặp phải trừng phạt thích đáng. Người lớn đều dùng nhân quả tuần hoàn, thậm chí là ma quỷ xét xử để hình dung.

Nhưng...

Khi con người dần dần lớn lên, trải qua sự tôi luyện của hiện thực, bản chất *"nhân chi sơ, tính bản thiện"* sẽ từ từ mất đi màu sắc nguyên thủy nhất. Người thật sự thiện lương chưa chắc sẽ được báo đáp. Có khối người vì thành công, vì lợi ích mà dần dần làm trái với nguyên tắc làm người. Ngược lại, có lẽ bọn họ sống rất tốt.

Thế giới này vốn là như vậy, người nghèo càng nghèo thêm, người giàu lại càng giàu thêm. Trong hiện thực, hai thái cực này không ngừng giãn co, không ngừng sửa đổi bản tính cùng dự định ban đầu của con người.

Ngu Ngọc là thế, An Nhã cũng vậy. Hơn nữa, bọn họ không hề cho rằng làm hại người khác là một tội lỗi, trái lại còn cho rằng nó có thể làm bình ổn thù hận tích tụ trong lòng mình.

Ánh mắt của Úc Noãn Tâm dần dần trở nên bi thương. Cho chính mình, cũng vì người khác.

Con người chính là thế, có đôi khi luôn tự cho là thông minh mà sắp đặt mọi thứ, kể cả sự sống chết của người khác!

"Cô và Ngu Ngọc có thù oán gì?" Nàng nhẹ giọng hỏi một câu, âm thanh rất nhỏ, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể bị hòa tan trong không khí, bị bọt biển khổng lồ hút đi, cho đến khi không còn một chút.

Không biết tại sao, nàng luôn có dự cảm hôm nay nhất định sẽ hỏi ra sự thật khiến nàng khó tiếp thu...

Tay của An Nhã vẫn còn hơi run rẩy, chắc là trong lòng vẫn lưu lại kinh hãi. Cô ta lau mạnh mồ hôi trên trán một chút, ánh mắt hoảng sợ dần dần lộ vẻ căm hận, giống như là có một con thú dữ thức tỉnh trong mắt cô ta sau khi ngủ đông rất lâu tại cơ thể cô...

"Nếu như không có cô ta, bây giờ tôi sớm đã ngồi trên vị trí ánh hận rồi!"

Mắt của cô ta dần dần nhuộm màu đỏ sẫm khát máu, giống như là cánh cổng của kí ức từ từ được mở ra, mang theo chân tướng mà mọi người chưa được biết...

"Lúc đó, tôi và cô ta ra nghề cùng lúc. Tôi nhỏ hơn cô ta rất nhiều, nhưng lại có khiếu diễn xuất trời cho. Chỉ cần từng hợp tác với tôi thì không có đạo diễn nào không nói tôi có tố chất làm diễn viên trời sinh, không bao lâu nữa sẽ nổi tiếng. Lúc đó Ngu Ngọc cũng liên tiếp đóng phim, nhưng chỉ là những vai rất nhỏ, đương nhiên là không thể có thành tích gì. Lúc đó tôi rất ngây thơ, luôn nghĩ rằng cô ta lớn tuổi hơn tôi, đương nhiên cơ hội nổi tiếng sẽ nhỏ hơn nhiều so với nghệ sĩ trẻ tuổi. Vì vậy, đôi khi tôi sẽ chủ động nhường cho cô ta một vài vai diễn tốt. Tất cả vốn bình an vô sự cho đến ... giải thưởng điện ảnh quốc tế DRT, tất cả mọi chuyện đều thay đổi nghiêng trời lệch đất..."

"Giải thưởng điện ảnh quốc tế DRT?"

Úc Noãn Tâm hơi ngẩn ra. Đó là lễ trao giải thưởng điện ảnh quốc tế được cả thế giới chú ý đến, ba năm mới cử hành một lần, có thể thấy được tính chuyên nghiệp cùng uy tín của nó không tầm thường. Lễ trao giải lần trước là lúc nàng vừa bước chân vào vòng nghệ thuật không lâu, đương nhiên không có tư cách bước vào đó. Nhưng nghe nói hình như lễ trao giải lần trước đã xảy ra một chút sự cố, một phòng hóa trang trong đó bốc cháy. Đúng lúc đó có một nữ nghệ sĩ ở bên trong, cụ thể ra sao thì nàng không biết. Ban tổ chức đã phong tỏa tất cả các tin tức.

Đương nhiên, tất cả chỉ là do Úc Noãn Tâm nghe Tiểu Vũ nói. Nàng còn nghe nói Ngu Ngọc nhờ bộc lộ tài năng trong buổi lễ này mà nổi tiếng ngay sau đó.

"Khi đó đã xảy ra chuyện gì? Lễ nào cô cũng tham gia giải thưởng điện ảnh đó? Kỳ Ứng Diễm bắt ngờ hỏi.

Hoắc Thiên Kinh nghe đến đây thì đôi mắt ung thâm thùy bồng vô thức nheo lại, giống như là hần đang nhớ lại, nhưng giống như là đang tự hỏi hơn ...

An Nhã nhìn Kỳ Ứng Diễm một cái, cuối cùng thì dời mắt lên trên mặt Úc Noãn Tâm...

"Cô ở trong giới này, chắc cũng nghe nói chuyện phòng hóa trang bốc cháy lúc đó chứ?" Có thể nghe ra được giọng của cô ta có chút phập phồng kích động, trong mắt rướm vẻ đau đớn...

Úc Noãn Tâm khẽ gật đầu một cái.

"Đó không phải là lời đồn, tất cả đều là sự thật. Lúc đó phòng hóa trang thật sự bốc cháy, hơn nữa còn thiêu bồng một nữ nghệ sĩ!" Hơi thở của An Nhã trở nên dồn dập, trong ánh mắt đau đớn kia dường như lóe lên vẻ kinh hoàng.

"Vậy nữ nghệ sĩ kia... có ấy ra sao?"

Úc Noãn Tâm vô thức mà hỏi, tim cũng muốn trào ra tới cổ họng theo. Vẻ đau đớn cùng kinh hãi trong mắt An Nhã khiến cổ họng nàng căng thẳng, trong nhất thời giống như là bị một bàn tay to lớn bóp chặt lấy cổ, ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn.

Bởi vì nàng cảm thấy sự tình liên quan trong đó không hề đơn giản!

Dường như Kỳ Ứng Diễm cũng đã nhận ra, không hỏi thêm nữa, chỉ kiên nhẫn chờ đợi An Nhã nói tiếp.

Còn chân mày của Hoắc Thiên Kinh thì hơi nhíu lại, nhưng vẫn im lặng như cũ.

"Lễ nào cô không muốn biết rốt cuộc nữ nghệ sĩ kia trông thế nào sao?" An Nhã trả lời không ăn nhập gì với câu hỏi, ánh mắt nổi lên vẻ kì lạ.

Ánh mắt Úc Noãn Tâm ngẩn ra.

An Nhã đưa tay lên cổ, sau đó tháo sợi dây chuyền vẫn đeo xuống, hơn nữa mở mặt dây chuyền ra trước mặt Úc Noãn Tâm. Lúc này mọi người mới chú ý tới, thì ra cái mặt dây chuyền mà cô ta đeo là một cái khung hình trái tim được thiết kế cực kỳ tinh xảo, bên trong có thể để một tấm hình nhỏ.

"Cô ta chính là nữ nghệ sĩ bị thiêu bồng năm đó." Cô lấy tấm ảnh bên trong ra, đẩy tới trước mặt Úc Noãn Tâm.

Úc Noãn Tâm quan sát một cách tỉ mỉ. Nói thật, nàng không biết cô gái trong tấm hình này, nhưng phải nói là rất xinh đẹp, nhất là đôi mắt biết nói của cô, thật sự như An Nhã nói là có tố chất làm diễn viên trời sinh. Có điều nhìn đôi mắt trong hình luôn khiến nàng có cảm giác từng quen biết.

"Cô ấy tên là ViVi, đúng là ba năm trước vừa ra nghề đã bắt đầu được chú ý. Nhưng cũng như phù dung sớm nở tối tàn, chỉ trong chớp mắt liền biến mất không còn thấy tăm hơi, trong giới điện ảnh đã không còn tin tức của cô ấy nữa." Kỳ Ứng Diễm nhìn tấm ảnh, dựa vào kí ức lúc đó mà nhẹ nhàng nói.

An Nhã cười thê thảm: *"Không sai, cô ấy chính là ViVi, không ngờ ba năm sau còn có người nhớ tới cái tên này, thật là hiếm thấy. Trong vòng giải trí người thừa việc thiếu này, muốn cho người ta nhớ đến tên mình thì phải trả cái giá rất đau đớn, thậm chí là trả cái giá rất đắt cũng sẽ bị người đời lãng quên. ViVi chính là một ví dụ."*

Úc Noãn Tâm cũng không biết ViVi. Có lẽ là Tiểu Vũ từng nhắc qua với nàng, chẳng qua là nàng chưa bao giờ thích nghe ngóng những tin tức linh tinh trong giới này, cho nên nghe vào tai trái thì đi ra bằng tai phải. Nàng dời mắt nhìn lại bức ảnh một lần nữa, cẩn thận xem xét, giống như là nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt như tỉnh ra, đột nhiên nhìn về phía An Nhã và bất ngờ hỏi một câu:

"Cô và ViVi có quan hệ gì?"

Đây cũng là điều mà Kỳ Ứng Diễm muốn hỏi.

An Nhã bất ngờ nở nụ cười, giống như là Úc Noãn Tâm nói một câu chuyện cười vậy, cười ha hả không thôi, thậm chí khóe mắt còn nổi lên ăm ắp sương mờ.

Khi cô cười, Úc Noãn Tâm lại dễ dàng nhận ra vẻ thê lương cùng ai oán nổi lên trong mắt.

"ViVi chính là tôi, tôi chính là ViVi! Ha ha..."

An Nhã vẫn ngồi trên mặt đất, giọng nói có chút cuồng loạn, khăn khăn như là một mảnh vải bị ai đó xé rách.

Tất cả mọi người đều ngơ ngẩn cả ra, đương nhiên là kể cả Hoắc Thiên Kinh. Chỉ thấy ánh mắt vốn rất hồ hững của hắn bỗng chuyển sang An Nhã, quan sát cô một cách tỉ mỉ, đôi môi mỏng mím chặt lại.

"Sao có thể thế được? Nghe nói lúc đó phần lớn cơ thể ViVi bị bỏng nặng, nhất là khuôn mặt, diện tích bị bỏng rất lớn. Sao cô..." Kỳ Ứng Diễm là luật sư, thường xuyên giao tiếp với cảnh sát, cho nên anh ta biết nhiều hơn người khác một chút.

"Không sai! Quả thực lúc đó tôi bị bỏng rất nhiều nơi, cũng vì vậy mà hủy dung. Nhưng may mà ba tôi kịp thời đưa tôi đến bệnh viện, hơn nữa tốn rất nhiều tiền để mời bác sĩ chỉnh hình nổi tiếng thế giới chữa trị cho tôi. Tôi ở trong viện điều dưỡng tiến hành trị liệu khoảng chừng hai năm rưỡi. Trong hai năm rưỡi này, tôi đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ mà người thường không thể chịu nổi. Dưới sự chữa trị cẩn thận của bác sĩ, cuối cùng tôi cũng khôi phục được dung mạo, chỉ có điều... lại là một gương mặt mà tôi không quen biết. Thậm chí phần lớn diện tích da trên cơ thể là dùng da của người khác cấy ghép. Từ khi tôi tỉnh lại và bắt đầu tiếp nhận trị liệu, tôi đã âm thầm theo dõi mình rằng nhất định phải bắt người đàn bà đã hủy hoại dung mạo của tôi trả một cái giá thê thảm!"

Vì sự phẫn nộ trong lòng mà khuôn mặt của An Nhã trở nên nhăn nhúm lại, ánh mắt sắc bén thì tràn ngập sự oán hận khiến người ta kinh hãi.

Úc Noãn Tâm không tự chủ được mà tròn tròn mắt, nhìn An Nhã đang ngồi trên mặt đất. Làm thế nào nàng cũng không ngờ tới thì ra cô ta chính là ViVi năm đó. Càng không ngờ đến gương mặt rất xinh đẹp mà mình đang nhìn là nhân tạo. Mặc dù trong giới này, chỉnh hình cũng không là gì cả, nhưng An Nhã thì khác. Đem một gương mặt bị lửa thiêu hủy hoại chỉnh thành một gương mặt xa lạ, lúc đó cô phải chịu đựng sự đau khổ về thể xác và tinh thần đến mức nào chứ.

Có thể tưởng tượng một chút, khi cô tràn đầy hy vọng nhìn thấy gương mặt quen thuộc của mình một lần nữa thì lại từ trong gương nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ. Đây... đây quả thật là khó mà tưởng tượng được.

Nhưng... lẽ nào có liên quan tới Ngu Ngọc? Lẽ nào...

Nếu như sự việc bị chính phủ nói là tai nạn ngoài ý muốn này, trên thực tế lại là có người cố ý gây ra thì thế giới này còn có thiên lý gì nữa?

"Hỏa hoạn... không phải là ngoài ý muốn, đúng không?" Úc Noãn Tâm thử hỏi một câu, trong lòng có không muốn đối mặt đi nữa thì cũng phải đối mặt.

"Không sai! Tất cả đều do có người tạo ra, hoàn toàn không phải ngoài ý muốn!"

An Nhã chìm sâu vào trong đau đớn, ánh mắt của cô trở nên cực kỳ hoảng loạn. Nỗi đau cùng cực bóp chặt lấy tim cô, vỡ vụn trong nháy mắt...

"Ba năm trước, hai bộ phim mà tôi và Ngu Ngọc diễn cùng nhận được lời mời của ban tổ chức. Nói cách khác, giải thưởng quan trọng này sẽ rơi vào tay tôi hoặc là Ngu Ngọc. Vòng giải trí vẫn luôn là như vậy, tất cả các giải thưởng trước khi được tuyên bố thì không biết là của ai, bởi vì danh sách này có thể thay đổi bởi những tình huống bất ngờ bất cứ lúc nào. Đây là sự thật của vòng giải trí, cũng là quy luật ngầm. Cho nên, cho dù đến lúc đó tôi cũng không ngừng lo là cảnh giác. Thậm chí ba tôi đã có dự định là sẽ đích thân ra tay mua giải thưởng này. Tôi biết, nhất định Ngu Ngọc sẽ không chịu ngồi yên. Mặc dù gia cảnh của cô ta không bằng tôi, nhưng cô ta đúng là người thủ đoạn nhất trong giới nghệ sĩ chúng ta!"

Nói đến đây, cô lại cười lạnh một cái, sau đó thêm một câu. "Không phải đương kim ca hậu cũng đâu không lại cô ta sao? Cuối cùng chỉ có thể chia tay với điện ảnh. Nhớ lại năm đó, cô ta cũng là hoa đán được công ty điện ảnh nhìn trúng!"

Trong mắt Úc Noãn Tâm lóe lên vẻ đau đớn, giống như là chút ánh sáng yếu ớt dần dần bị dập tắt. Sao nàng lại không biết nguyên tắc của giới này chứ? Giống như khi nàng tham dự giải thưởng dành cho người mới lúc trước, rõ ràng là nàng xứng đáng nhận được giải thưởng thì lại chỉ được đề cử. Điều đáng cười là, giải thưởng này lại bị một diễn viên phụ giành được.

Thật là đáng buồn nhưng cũng đành chịu. Mỗi người trong giới này đều phải đau khổ giũa trong hiện thực đáng buồn và bất đắc dĩ này. Giấy không ra thì đừng gãy nữa. Không chỉ như thế, mỗi ngày còn phải không ngừng nở nụ cười với mọi người, mang một hình tượng trong sạch thanh tao.

Thật ra... sớm đã là một ao nước đọng.

"Sau đó mọi chuyện thế nào?" Kỳ Ứng Diễm hỏi.

An Nhã đột nhiên nhắm mắt lại, cố gắng che giấu vẻ hoảng sợ cùng bị thương ngày càng rõ, nhưng gương mặt tái nhợt đã bán đứng tâm tư của cô. Thật

lâu sau cô mới kể tiếp...

"Tôi nhớ đó là một tiếng đồng hồ trước lễ trao giải, bởi vì tôi và Ngu Ngọc đều là lần đầu tham dự lễ trao giải cho nên sớm đã đến phòng hóa trang để trang điểm. Ngu Ngọc trang điểm rất nhanh, không đến nửa tiếng đồng hồ thì đã xong, sau đó đưa cho tôi một chai nước, còn nói đùa là cho tôi nhuận giọng, lát nữa nói lời cảm ơn khi nhận giải thưởng thì không bị khô họng. Mặc dù lúc đó tôi có nói khách sáo mấy câu nhưng cũng biết giải thưởng này không thể lọt khỏi tay tôi. Nhưng mà tôi không ngờ, tôi không ngờ đến..."

Giọng của cô dần dần phát run lên, cuối cùng ngay cả cơ thể cũng run rẩy theo, dường như cánh tay không đỡ nổi cơ thể mà ngã ra mặt đất.

Úc Noãn Tâm cũng trở nên khản trương theo, không đành lòng khi thấy cô ta như vậy, nàng bước lên đưa tay đỡ lấy An Nhã, giúp cô ta ngồi lên trên ghế.

"*Từ từ mà nói, tất cả đều đã qua rồi, đừng sợ...*" Nàng biết là không nên có lòng thương hại, thế nhưng nghe thấy những chuyện này thì bất cứ ai cũng không thể thờ ơ.

Dường như dưới giọng nói ấm áp của Úc Noãn Tâm thì tâm tình kích động của An Nhã có được chút bình ổn, ánh mắt của cô lộ ra vẻ phức tạp, ngay sau đó lại tắt lụi như một ngọn lửa nhỏ...

"Ngu Ngọc bỏ thuốc vào trong nước, tôi uống xong thì không còn chút sức lực nào, thậm chí không thể đi khỏi phòng hóa trang. Lúc đó trong phòng hóa trang chỉ còn lại một mình tôi, thợ hóa trang trang điểm cho tôi xong thì ra ngoài. Không lâu sau, Ngu Ngọc bước vào, cô ta nhìn tôi một cách hung ác giống như là nhìn kẻ thù vậy! Cô ta nói tôi hoàn toàn không xứng nhận được giải thưởng, nếu không phải vì tôi có gia cảnh tốt thì căn bản không có cơ hội này! Giải thưởng này chỉ có thể thuộc về cô ta. Cô ta muốn được nổi tiếng, muốn làm ảnh hưởng tương lai. Sau khi nói những lời này xong thì cô ta đội xăng đã chuẩn bị sẵn trước đó vào phòng hóa trang. Lửa to nổi lên, cháy ngút trời khiến tôi muốn chạy nhưng lại không chạy thoát được, ngay cả lớn tiếng kêu cứu cũng không nổi... Tôi bị vây sống giữa biển lửa trong phòng hóa trang. May mà có một nhân viên hậu trường đi qua nhìn thấy và kịp thời khởi động thiết bị cứu hỏa mới giữ được mạng của tôi. Cứ như thế, cơ thể của tôi phồng nặng, da thịt trên mặt bị tổn thương nghiêm trọng. Tất cả, tất cả đều nhờ Ngu Ngọc ban tặng! Người đàn bà độc ác này, tôi từng thề rằng nhất định phải băm cô ta thành ngàn mảnh!"

Tay của cô ta sớm đã nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt đỏ bừng căm hận.

"*Cho nên ba năm sau, cuối cùng cô cũng tìm được cơ hội thích hợp để hạ độc giết Ngu Ngọc, mặc dù cô ta điên rồi!*" Lòng của Úc Noãn Tâm sớm đã phát lạnh. Trong cuộc chơi tranh giành danh lợi này, có mấy ai là người thắng chứ?

An Nhã nghe xong thì cười lạnh: "Không sai! Tôi đã từng thề phải bắt cô ta trả giá thật đắt, cho dù kết cục có thế nào! Cô ta bị điên quả thực là quá dễ dàng cho cô ta rồi. Có điều trước khi cô ta chết thì cũng không dễ chịu gì. Tôi thường xuyên đi gặp cô ta, cho cô ta xem hình của ViVi, hơn nữa nói cho cô ta biết, ViVi trở lại rồi, cô ta muốn báo thù! Cô ta muốn khiến cho người từng hại cô ta trả cái giá thật đắt! Tôi muốn cô ta hoàn toàn rơi vào trong điên khùng!"

Lúc này Úc Noãn Tâm mới bừng tỉnh...

Thì ra "*chúng vọng tưởng bị hại*" của Ngu Ngọc không phải là hoàn toàn vô lý. Tuy cô ta đã điên rồi nhưng nhất định phóng hỏa đốt người là kí ức khó quên trong đời này của cô ta, cho nên khi nhìn thấy ảnh của ViVi, hơn nữa nghe thấy ViVi muốn trả thù thì trở nên bứt rứt bất an. Vì vậy nên khi nhìn thấy Úc Noãn Tâm mới điên loạn như vậy, vô thức đưa ra lời cầu cứu.

Nhưng...

Tại sao nhất định phải muốn Hoắc Thiên Kinh cứu cô ta? Lễ nào trong tiềm thức của cô ta, Hoắc Thiên Kinh là người nhất định có thể cứu cô ta sao?

Khi Úc Noãn Tâm đang chìm vào trong suy tư thì Kỳ Ứng Diễm lại mở miệng...

"Có một điều mà tôi chưa hiểu lắm, nếu năm đó đã xảy ra chuyện phóng hỏa đốt người, mà cô là người bị hại thì tại sao cô hoặc người nhà cô không đứng ra tố cáo tội ác của Ngu Ngọc? Tại sao lúc đó tin tức này lại bị phong tỏa, thế cho nên chỉ có thể xử lí như một chuyện ngoài ý muốn? Tôi nghĩ, cho dù là cô muốn dàn xếp ổn thỏa thì với sự yêu thương của cha cô dành cho cô, nhất định là không chịu để yên mới đúng chứ! Cho nên ba năm sau cô còn muốn báo thù, chắc hẳn là người nhà cô cũng vậy?"

Thật ra, khi lần đầu tiên anh ta nghe thấy chuyện này, xuất phát từ sự nhạy cảm nghề nghiệp thì đã luôn cảm thấy không đơn giản như vậy. Hôm nay nghe xong thì đã hiểu tường tận mọi chuyện. Có điều nghi vấn lớn nhất vẫn đang ở trước mắt.

Úc Noãn Tâm cũng nhìn về phía cô ta, dường như cũng rất quan tâm nguyên nhân nào mà lúc đó lại để yên như vậy.

Ánh mắt của An Nhã bắt đầu trở nên không được tự nhiên, thậm chí có chút né tránh. Cô liếc đôi môi khô cằn của mình, đuôi mắt lại như có như không mà liếc về phía Hoắc Thiên Kinh một cái, rồi lại lập tức cup mi xuống. Về cảm phần đã không còn, thay vào đó là muốn nói lại thôi.

Động tác rất nhỏ này lại bị Úc Noãn Tâm nhạy cảm bắt được, đột nhiên trong đầu nàng xẹt qua một tia khác thường. Cả giác này rất mờ ảo, giống như là một sợi dây quanh quẩn trong đầu nàng một lát, lại như là một lưỡi lam mỏng khẽ cắt qua cổ nàng một chút. Sự khác lạ này lập tức trở thành vẻ hồi hộp bất an. Giống như là... có một chuyện rất quan trọng sắp được vạch trần...

Dường như Kỳ Ứng Diễm cũng cảm giác được, chân mày của anh ta nhíu lại, ánh mắt đang nhìn An Nhã càng thêm suy tư.

"An Nhã, với thế lực của gia đình cô thì dư sức đối phó với Ngu Ngọc, tại sao lúc đó lại lựa chọn im lặng?" Úc Noãn Tâm nhìn An Nhã, từ từ hỏi.

Trong lòng lại có hai luồng âm thanh đang giằng co với nhau...

Một luồng âm thanh đang không ngừng nói với chính mình rằng phải hỏi ra chân tướng, nàng phải biết toàn bộ chân tướng của sự việc!

Một luồng âm thanh khác lại đang cảnh cáo nàng, đừng hỏi tiếp nữa, nếu không nàng sẽ hối hận!

Cuối cùng, nàng vẫn lí trí mà lựa chọn đi hỏi tiếp.

"Tôi, tôi..."

Vào lúc này, một An Nhã sôi sục cảm phần vừa rồi giống như là biến thành một người khác. Ngay cả giọng nói cũng trở nên rất nhỏ, giống như con muỗi vo ve bên tai vậy, khiến cho người ta nghe xong rất khó chịu. Có điều, anh mắt khác lạ của cô ta càng khiến cho người ta khó chịu hơn. Giống như là cô ta đang kiên nhẫn chờ đợi gì đó, muốn nói mà không dám, mà không nói thì lại không cam tâm.

Ngay lúc Úc Noãn Tâm muốn tiếp tục gắng hỏi thì Hoắc Thiên Kinh, này giờ vẫn không nói gì lại mở miệng, rồi nói ra một câu nói hết sức kinh hãi, khiến cho Kỳ Ứng Diễm và Úc Noãn Tâm đều khó có thể tiếp nhận...

"Bởi vì lúc ấy Ngu Ngọc đã ở bên cạnh tôi!"

Giọng của hắn rất trầm, giống như là một tảng đá nặng ném về phía tất cả mọi người. Trầm trầm giống như là khi trời sắp mưa, trong nháy mắt có mây đen kéo tới che phủ cả bầu trời... mang đến cho mọi người cảm giác tuyệt vọng và khó hiểu.

Cổ họng của An Nhã giống như là bị người ta bóp chặt, nhìn chằm chằm vào Hoắc Thiên Kinh, vẻ mặt cũng co rúm lại, ánh mắt đỏ bừng cũng mang theo vẻ u ám khác thường, giống như là một con thú bị vây hãm và bẽ gãy cánh, chỉ có thể dùng ánh mắt để biểu thị sự lo lắng cùng kinh hãi trong lòng, còn những động tác khác đều trở nên vô ích...

Kỳ Ứng Diễm ngẩn ra, anh ta sững sờ mà há hốc mồm nhìn Hoắc Thiên Kinh, giống như là nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Mà Úc Noãn Tâm cũng giật mình, chỉ có điều trong lòng nàng lại đau... Giống như là bị một bàn tay xé nát vậy. Nàng không biết tiếp theo Hoắc Thiên Kinh sẽ kể chuyện gì với bọn họ. Chỉ là... đột nhiên nàng cảm thấy lòng mình không thể chịu đựng nổi...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: – Nói thẳng ra

Ánh mắt của nàng trở nên có chút ai oán, thậm chí rõ ràng đến mức ngay cả chính nàng đều không thể ức chế được...

Về mặt như oán hận, như trách móc này lọt vào trong mắt Hoắc Thiên Kinh không sót một chút nào. Trong phút chốc, trong mắt hắn đột nhiên dâng lên vẻ đau lòng cùng khổ sở.

"Sao lại... như thế?"

Giọng của Úc Noãn Tâm có vẻ khàn khàn, nặng nề bất lực như một cái cửa đang cựa trên khúc gỗ vậy.

Hoắc Thiên Kinh đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt rất nghiêm túc mà nhìn nàng, nói từng câu từng chữ: "Tôi cũng không biết sẽ thế này, lúc trước Ngu Ngọc chỉ là ở bên cạnh tôi mà thôi!"

Úc Noãn Tâm cảm thấy choáng váng, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp, nàng kích động mà đứng lên, đôi mắt đẹp khó hiểu cùng khiếp sợ mà trừng lớn, giọng nói tràn ngập chất vấn cùng khó tin...

"Sao anh có thể không biết được? Hoắc Thiên Kinh, nếu như không có chỗ dựa là anh thì làm sao Ngu Ngọc dám phóng hỏa đốt người? Cho dù là có mười lá gan cô ta cũng không dám. Lẽ nào cô ta lại vì một cái giải thưởng mà đi phạm tội giết người sao? Hay bởi vì biết rõ cho dù mình có làm như vậy cũng không phải trả giá mới dám hành động. Anh còn đem trách nhiệm phải không còn một mảnh?"

"Noãn, em hãy nghe tôi nói..." Hoắc Thiên Kinh đứng dậy, đưa tay mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, như là xoa dịu hoặc như là đang giải thích cho hành vi trước đây của mình...

"Lúc trước, đúng là Ngu Ngọc ở bên cạnh tôi. Cô ta muốn cái gì tôi rất rõ ràng. Quả thật là ba năm trước tôi biết cô ta phóng hỏa đốt người, có điều đó là sau khi sự việc xảy ra. Những việc tôi làm chỉ là không muốn làm lớn chuyện mà thôi, chỉ là đứng ra can thiệp một chút, đơn

giản như vậy!"

"Anh nói dối!"

Úc Noãn Tâm phe phẩy lắc đầu, lạnh lùng mà nhìn hấn, trong ánh mắt tràn ngập sự thất vọng. "Anh nói sau khi xảy ra chuyện thì mới biết được. Có phải anh muốn nói với tôi rằng Ngu Ngọc rất lớn mật, cô ta có thể tha hồ tác quái, chỉ cần tìm anh đến giải quyết hậu quả là được phải không?"

"Kỳ thực, mục đích khi Ngu Ngọc tiếp cận tôi lúc trước cũng chỉ là muốn thoát khỏi cuộc kiện tụng này mà thôi." Hoắc Thiên Kinh nói ra từ đầu đến cuối.

Thực ra, hấn và Ngu Ngọc cũng mới quen biết nhau vào lúc đó. Khi đó, hấn vẫn luôn không từ chối đàn bà, huống chi là người đàn bà chủ động hiến thân? Sau đó thì cô ta vẫn ở lại bên cạnh hấn. Dù sao đối hấn mà nói, thêm hay bớt một người đàn bà thì không có gì khác nhau. Hơn nữa, Ngu Ngọc – người đàn bà này vẫn luôn rất phóng đảng khi lên giường, cô ta hầu hạ làm hấn rất hài lòng, cho nên hấn cho cô ta không ít lợi lộc.

Ngu Ngọc không muốn ngồi tù, vậy hấn có thể không để cô ta ngồi tù. Kỳ thực chỉ đơn giản là một câu nói.

Cô ta muốn nổi tiếng, vậy hấn để cô ta nổi tiếng là được.

Cô ta muốn làm ảnh hậu thì hấn cũng thỏa mãn nguyện vọng của cô ta.

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh, tất cả chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch. Cô ta lấy được lợi ích cùng cơ hội đi lên trong giới nghệ thuật từ trên người hấn. Hấn chiếm được sự thỏa mãn về thể xác từ trên người cô ta. Hấn vẫn luôn r tay rất thoả đối với loại bình hoa cổ gắng dốc sức hầu hạ mình. Chỉ cần hấn vui vẻ, hấn có thể cho cô ta tất cả, ngoại trừ tình cảm, ngoại trừ trái tim!

Đương nhiên, tất cả đều trở nên thay đổi sau khi gặp gỡ Úc Noãn Tâm. Ngay cả hấn cũng thay đổi khiến mình sắp không nhận ra bản thân.

Úc Noãn Tâm nhìn hấn. Lời của hấn càng làm nàng cảm thấy càng thêm khó tin...

"Úc Noãn Tâm, tất cả những gì Hoắc tiên sinh nói đều là sự thật. Quả thật anh ta không biết chuyện Ngu Ngọc phóng hỏa đốt người!" An Nhã nổi lòng từ bi mà nói giúp cho người khác một câu. Cô ta nhìn thoáng qua Hoắc Thiên Kinh, lại nhìn về phía Úc Noãn Tâm, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Úc Noãn Tâm quay đầu lại nhìn An Nhã, không rõ ý tứ trong lời nói của cô.

An Nhã liếm môi, chỉ cần vào chỗ thế này, người có cứng cỏi thế nào thì cũng trở nên lời thôi xấu hổ. Giờ này khắc này, lớp trang điểm trên mặt cô ta đã trở nên be bét.

"Đúng là lúc đó Ngu Ngọc mới kết thân với Hoắc tiên sinh. Cô ta vẫn luôn nói với tôi là muốn tìm một ông chủ có thể dựa vào. Sau đó, cô ta gặp được Hoắc tiên sinh, đương nhiên là bị quyền lực cùng tiền tài của anh ta mê hoặc. Vì vậy, cô ta chủ động tiếp cận Hoắc tiên sinh. Mà ngày đó, tại lễ trao giải thưởng cô ta vừa vận ở cùng với Hoắc tiên sinh. Chắc là cô ta biết, chỉ cần dựa vào Hoắc tiên sinh, bất luận cô ta làm cái gì, Hoắc tiên sinh đều có thể giải quyết tốt hậu quả cho cô ta. Kết quả là như vậy."

Cô cười rất không thật, giống như là cười khổ, hoặc như là tự giễu, tràn ngập vẻ khiến người khác không đành lòng...

"Lúc đó tôi bị phong rất nghiêm trọng. Sau khi cha tôi biết đây là do Ngu Ngọc gây nên thì rất giận dữ, chắc chắn phải tìm lại công lý cho tôi. Thế nhưng... thế lực của An gia sao có thể so với Hoắc gia? Đối với Hoắc gia mà nói, An gia chỉ là một góc của tảng băng, làm sao đầu lại? Ai dám động đến đàn bà của Hoắc Thiên Kinh? Cho dù chị tôi là vợ chưa cưới của anh ta thì sao? Ngay cả chị ấy cũng không thể trêu vào Ngu Ngọc. Trừ phi đợi đến lúc chị ấy đi vào Hoắc gia, danh chính ngôn thuận trở thành bà Hoắc. Cho nên, chỉ cần Ngu Ngọc có được danh hiệu người đàn bà bên cạnh Hoắc tiên sinh thì không ai dám làm gì cô ta..."

Rốt cuộc Úc Noãn Tâm đã hiểu rõ. Nàng xụi lơ trên ghế, trong đầu trống rỗng...

Đây gọi là "ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết". Những lời này thuyết minh rất đúng cho tình cảnh này. Tuy rằng Hoắc Thiên Kinh không biết rốt cuộc Ngu Ngọc đã làm gì, nhưng xuất phát từ việc bảo vệ người của mình, đương nhiên ít nhiều gì hấn cũng tỏ chút thái độ. Cũng chính vì cử chỉ vô tâm này mà tạo thành tội ác ngày hôm nay!

Nếu như lúc trước Hoắc Thiên Kinh không ra mặt can thiệp, như vậy đương nhiên Ngu Ngọc sẽ bị pháp luật chế tài, mà An Nhã cũng không ôm hận đến ba năm. Cuối cùng, hôm nay trở thành phạm nhân...

Tất cả đều là có nhân tất có quả, đạo lý nhân quả tuần hoàn vẫn không thay đổi!

Xem ra, chuyện mà người lớn dạy khi ta còn nhỏ vẫn rất có lý. Trồng dưa thì được dưa, mà trồng đậu thì cho ra đậu. Tất cả các đạo lý đều do thế hệ trước dùng bài học kinh nghiệm để đời lấy. Không thể không tin!

"Cô đợi ba năm mới ra tay, có phải còn có nguyên nhân khác hay không? Còn nữa, lúc trước cô đã biết chị họ của cô chính là vợ chưa cưới của Hoắc Thiên Kinh, tại sao không ngăn cản Ngu Ngọc tiếp cận Thiên Kinh chứ?" Kỳ Ứng Diễm cũng hiểu rõ đạo lý này, nhẹ giọng hỏi.

Đây là lần đầu tiên anh ta nghe nói, thì ra chuyện này ít nhiều còn có liên quan tới người bạn thân của anh ta. Có điều, làm anh ta cảm thấy hứng thú nhất chính là... quen biết Hoắc Thiên Kinh lâu như vậy, cho tới giờ chưa từng thấy hắn lo lắng một người phụ nữ như thế, lại còn giải thích sự việc năm đó với cô ta?

Thật là vô cùng kinh ngạc...

An Nhã nhìn thoáng qua Hoắc Thiên Kinh, vẻ mặt dần dần trở nên lạc lõng, khẽ lắc đầu...

"Ngăn cản? Tôi có năng lực gì để ngăn cản một người đàn bà có dã tâm bùng bùng, muốn mượn cơ hội để đi lên? Quả thật tôi biết chị họ là vợ chưa cưới của Hoắc tiên sinh, nếu như không phải như thế, có thể người lật đổ Ngu Ngọc chính là tôi! Trong giới này, để đi lên, để được nổi tiếng ngay lập tức, cho dù là mẹ con cũng có thể sẽ vì một người đàn ông mà trở mặt, cả đời không qua lại với nhau. Thế nhưng Phương Nhan là người chị mà từ nhỏ đã rất thương yêu tôi, tôi không thể ngăn cản người đàn bà khác tiếp cận Hoắc tiên sinh, nhưng ít nhất có thể quản được bản thân mình, không... mơ tưởng anh ta..."

Nói đến đây, dường như cô ta cũng không còn gì để kiêu dè nữa, cười rất thê lương. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Kỳ thực, sở dĩ tôi có thể chờ đến ba năm, mục đích chính là hy vọng sau khi chị họ gả vào Hoắc gia thì hoàn toàn có thể hủy diệt ả tiện nhân Ngu Ngọc kia. Đáng tiếc, tôi ngàn lần không ngờ đến, người sắp gả vào Hoắc gia dĩ nhiên không là chị họ của tôi, mà là một nghệ sĩ – vì để nổi tiếng ngay lập tức mà bán rẻ thân thể mình... Úc Noãn Tâm!"

Nói tới đây, ánh mắt sắc bén của cô ta nhìn thẳng vào khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Úc Noãn Tâm, ánh mắt vừa đổ kị vừa hâm mộ, thậm chí còn chứa một tia không cam lòng...

"Tôi..." Úc Noãn Tâm không ngờ cô ta sẽ chia mũi nhọn vào mình, nhất thời như nghẹn lại, không biết nên nói cái gì.

"Biết vì sao tôi lại hận cô như thế không, thậm chí mong muốn có thể giã hạ lên người cô?" Giọng nói lạnh lùng cứng cỏi của An Nhã vang lên, ánh mắt còn nhìn thoáng hai người đàn ông kia. "Đây cũng là điều mà các người muốn biết, không phải sao?"

Mọi người lặng im...

"Tôi hận cô, cũng không phải do cô tạo ra sức ép gì cho tôi, mà là do cô làm tổn thương chị Phương Nhan. Nếu như không có cô, chị Phương Nhan nhất định sẽ gả vào Hoắc gia như mong muốn, danh chính ngôn thuận trở thành bà Hoắc. Đáng tiếc, bởi vì sự tham lam của cô, không từ thủ đoạn mà đoạt đi tất cả hạnh phúc vốn thuộc về Phương Nhan. Tình yêu của chị ấy, người đàn ông mà chị ấy yêu nhất, thậm chí là cuộc hôn nhân mà chị ấy tha thiết, đều chấm dứt bởi sự xuất hiện của cô. Cô nói xem, làm sao tôi có thể không hận cô chứ?" Anh mắt An Nhã giống như lưỡi kiếm đâm thẳng vào lòng Úc Noãn Tâm. Lời của cô ta giống như là một loại phán xét, tràn ngập oán hận cùng chất vấn.

Úc Noãn Tâm lắc đầu. *"Không phải như thế, hoàn toàn không phải..."*

"Không phải? Tôi đã thấy rất rõ ràng, lòng của người đàn ông này đã dồn vào người cô!"

An Nhã cười đến mức thê lương bất lực. *"Cho dù là Ngu Ngọc lúc trước cũng chỉ là mây khói lướt qua mà thôi. Tuy rằng cô ta kiêu ngạo, nhưng cũng không thể động đến địa vị của Phương Nhan. Mà cô thì lại khác, anh ta dĩ nhiên muốn kết hôn với cô, lấy cô! Ha ha..."* Cô ta hoàn toàn trở nên điên cuồng, cười lớn, nước mắt cũng từ hai bên khóe mắt chảy xuống...

"Tôi hỏi cô, chuyện hạ độc này chỉ do một mình cô gây nên?" Hoắc Thiên Kinh đột nhiên lạnh lùng hỏi một câu.

An Nhã đột nhiên nín cười, đáy mắt nổi lên vẻ khác thường...

"Hoắc Tiên Sinh, thực ra anh muốn hỏi Phương Nhan có tham dự hay không, đúng chứ?"

Cô ta nói xong, lại bắt đầu nở nụ cười. *"Anh lo cho Úc Noãn Tâm của anh thế sao? Lẽ nào anh không biết anh tổn thương Phương Nhan sâu thế nào sao? Anh lo rằng Úc Noãn Tâm sẽ bị thương tổn, vậy chị họ của tôi thì sao? Anh có từng nghĩ tới cảm nhận của chị ấy hay không?"*

Sắc mặt của Hoắc Thiên Kinh đột nhiên trở nên khó coi...

Úc Noãn Tâm thấy thế, ấn đường nổi lên chút không đành lòng, không kìm chế được mà nói: *"An Nhã, đến tận cùng chị họ của cô là người thế nào thì chỉ có chính cô ta mới biết được, thứ mà cô nhìn thấy chẳng qua chỉ là mặt ngoài mà thôi, trên thực tế cô ta đã sớm..."* Nói tới đây liền im bặt. Nàng không thể nói tiếp nữa. Nếu như nói tiếp, người xấu hổ không chỉ là An Nhã, còn có Hoắc Thiên Kinh. Cho dù hắn không yêu Phương Nhan, nhưng nếu như biết Phương Nhan đã sớm có quan hệ xác thịt với Tà Lăng Thần, ở trước mặt bạn bè, nhất là trước mặt bạn tốt thì sẽ cảm thấy xấu hổ không chịu nổi. Hơn nữa, tình hình ở đây sẽ trực tiếp rơi vào mắt của cảnh sát ở bên ngoài.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng lại nổi lên tự giễu...

Sự vô tâm của người đàn ông này đã tạo nên bi kịch của ngày hôm nay, nàng đi lại còn lo lắng cho thể diện hắn?

Nàng thật sự điên rồi!

Hình như Hoắc Thiên Kinh biết nàng muốn nói cái gì, thấy nàng muốn nói lại thôi, trong lòng bắt đầu dâng lên tình cảm vừa thương vừa yêu. Lòng ngực

giống như là bị nhiều sợi dây nhỏ quấn lấy, từng vòng, từng vòng đem hẳn bao vây. Loại cảm giác này là hạnh phúc. Cho tới giờ, hẳn không ngờ chính mình lại khát khao sự quan tâm của một phụ nữ đến thế...

Hắn biết nàng đang cố kỵ cái gì, cũng biết mình rất dễ tiện. Rõ ràng đã sớm biết chuyện này, lại làm như không biết gì. Ra vẻ đáng thương mà chiếm được sự đồng tình trước mặt Úc Noãn Tâm. Mọi người thường hay thông cảm với kẻ yếu, nhưng hẳn mong muốn ở trong mắt Úc Noãn Tâm, đó không phải đồng tình mà là... tình yêu!

Kỳ Ứng Diêm lại ra vẻ rất hiếu kỳ mà nhìn Úc Noãn Tâm, tựa hồ còn đang chờ nàng tiếp tục nói hết. Nhưng thấy nàng đột nhiên dừng lại thì chân mày hơi nhíu lại, nổi lên vẻ nghi hoặc.

Dường như An Nhã đang bị vây trong kích động, hoàn toàn không nghĩ kỹ lời của Úc Noãn Tâm. Cô ta cười lạnh, ngay cả đuôi mày đều là ý cười điên dại...

"Đương nhiên là tôi biết tâm sự của chị ấy. Nếu như không phải như thế, sao nửa đêm nửa hôm chị ấy lại uống say rồi chạy đến chỗ tôi kể khổ? Chị Phương Nhan luôn làm việc rất có chừng mực, thậm chí không thích để người khác lo lắng cho mình. Chị ấy uống nhiều rượu như vậy, đau khổ như vậy, tất cả còn không phải đều do cô tạo thành sao?"

"Tôi..." Đáy mắt Úc Noãn Tâm lộ vẻ bất đắc dĩ.

Nhưng Hoắc Thiên Kinh nghe xong thì đôi mắt ung hơi nheo lại, ánh mắt am hiểu đột nhiên trở nên nguy hiểm. Thì ra là thế...

Tâm tình hắn trở nên có chút không kiên nhẫn, sau đó đem Úc Noãn Tâm ôm vào lòng, nói: *"Điều cần biết thì em cũng đã biết rồi, đi thôi!"*

Hắn chỉ thuận miệng nói một câu là camera thứ tư đang mở liền hỏi ra hành vi hôm đó của An Nhã. Vốn tưởng rằng đó chỉ là một cuộc tranh chấp ghen tuông của đàn bà mà thôi, không ngờ tới lại thu được một đồng chuyện như thế. Nhìn khuôn mặt mặt mày rã rời không thôi của Úc Noãn Tâm, hẳn cảm thấy rất đau lòng. Tốt nhất là không nên ở đây quá lâu.

Úc Noãn Tâm thấy An Nhã vẫn điên cuồng mà cười, muốn giải thích cái gì cũng chỉ có thể dừng lại. Có lẽ cũng hỏi không được chuyện gì có giá trị nữa. Nhưng tất cả những gì biết được trong ngày hôm nay cũng đã đủ để làm nàng khó có thể tiếp nhận được.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: – Có liên quan tới ai?

Sau khi ra khỏi phòng thẩm vấn, giám sát cấp cao Herry bước tới, giơ ngón tay cái lên với Hoắc Thiên Kinh...

"Hoắc tiên sinh, thủ đoạn bức cung của anh đúng là làm cảnh sát chúng tôi mở rộng tầm mắt, xem ra chúng tôi nên học tập anh!"

"Đúng vậy, Thiên Kinh, cậu cư nhiên có thể nói dối như thật vậy, chúng ta hoàn toàn không có tư liệu hình ảnh gì của camera thứ tư, thật là cao minh!" Kỳ Ứng Diêm giơ tay vỗ vỗ vào vai hắn, cười một cách xấu xa.

Hoắc Thiên Kinh không có nhận lời khen, chỉ thần nhiên hỏi một câu: *"Vụ án của An Nhã sẽ bị phán tới mức nào?"*

Đây cũng là điều mà Úc Noãn Tâm quan tâm đến.

Giám sát cấp cao Herry nhún vai, đôi mắt màu lam thâm thúy hơi lóe lên. *"Chúng tôi cũng đang đợi tòa phán quyết, có điều... tình hình không được lạc quan!"*

"Ngài cảnh sát..."

Úc Noãn Tâm không nén được mà mở miệng: *"Tôi nghĩ ngài đã biết rất tường tận nguyên nhân kết quả của cả câu chuyện. Quả thực cô ta đã giết người, phạm vào sai lầm không thể tha thứ. Thế nhưng cô ta cũng là người bị hại. Nếu nhìn từ góc độ này, có thể giảm án cho cô ta hay không?"*

"Vậy phải xem cô ta sẽ mời luật sư nào. Chắc Úc cũng biết, vào lúc này, luật sư là quan trọng nhất." Giám sát cấp cao Herry cười nói.

Úc Noãn Tâm nghe xong, gật đầu, như suy nghĩ một chút rồi đột nhiên quay đầu về phía Kỳ Ứng Diêm bên cạnh...

Kỳ Ứng Diêm bị nàng nhìn chăm chú như thế, cả người lập tức toát mồ hôi lạnh. Anh ta quá rõ trong ánh mắt Úc Noãn Tâm muốn nhấn nhủ điều gì, vì vậy liền liên tục xua tay...

"Đừng nhìn tôi, tôi sẽ không ra mặt đâu..."

"Kỳ luật sư, xin anh giúp cho vụ án này. Chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng của cô ấy là được. Tôi không phải là người thiện lương gì, nhưng nhìn thấy những gì mà cô ấy đã trải qua thì quả thực không đành lòng. Anh là người có uy tín trong giới luật pháp, chỉ cần anh chịu nhận vụ án này thì nhất định cô ấy sẽ được cứu!" Trong giọng nói mềm mỏng của Úc Noãn Tâm lộ ra vẻ khẩn cầu.

"Chuyện này..."

Mặt Kỳ Ứng Diêm lộ vẻ khó xử. Trước giờ anh ta luôn không tiếp án kiện của nghệ sĩ, nhưng dù sao Úc Noãn Tâm cũng đã được coi là bạn bè của anh ta, không nhận lời thì không biết nói sao, nhưng nhận lời thì lại vi phạm nguyên tắc của mình. Thật là hai bên đều khó xử.

Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn mất kiên nhẫn, hần nhủu mày một cái, vung tay lên...

"Sao cậu cứ lằng nhằng như đàn bà vậy? Bảo cậu nhận thì cậu cứ nhận đi, nhiều lời như vậy làm gì? Cứ quyết định như vậy đi! Bây giờ cậu đi giải quyết thủ tục có liên quan đi! Noãn, chuyện này cứ giao cho cậu ấy, chúng ta đi thôi!" Khẩu khí gần như là mang theo mệnh lệnh như thường ngày, nói xong mấy lời này, hần kéo tay Úc Noãn Tâm đi ra ngoài.

"Này, Hoắc Thiên Kinh, cậu..."

Kỳ Ứng Diêm rất muốn bước lên cho hần một đấm thật mạnh. Nhìn bóng lưng của hần, quả thực là hận đến nghiến răng nghiến lợi. Đây là bạn bè sao, biết rõ đó là nguyên tắc của anh ta mà vẫn dùng thủ đoạn này để ép buộc hết lần này đến lần khác!

Nhận thấy được vẻ cười trộm không ngừng của giám sát cấp cao Herry, lửa giận lập tức bùng lên, hung hăng mà trừng anh ta một cái, sau đó nói: "Cười cái gì mà cười? Còn không dẫn tôi đi làm thủ tục?"

Đời này, xem như anh ta thua trong tay Hoắc Thiên Kinh. Danh tiếng cả một đời của anh ta sớm muộn gì cũng sẽ bị Hoắc Thiên Kinh hủy diệt thôi!

Dọc đường ra khỏi sở cảnh sát, Úc Noãn Tâm đều nhìn chằm chằm vào Hoắc Thiên Kinh.

"Đừng lo lắng, Ứng Diêm sẽ hỗ trợ, đừng thấy cậu ta mạnh miệng." Hoắc Thiên Kinh vỗ nhẹ vào vai nàng một chút, cười mà nói.

Úc Noãn Tâm cup mắt xuống. Kỳ thực nàng còn có chuyện muốn hỏi hần, nhưng...

Đúng lúc hai người tới bãi đỗ xe thì một chiếc xe thể thao nữ sáng loáng từ từ dừng lại. Cửa xe mở ra, là Phuong Nhan!

Có lẽ cô không ngờ sẽ gặp được Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm ở chỗ này, nhất thời ngẩn cả ra.

Mà Úc Noãn Tâm càng có vẻ xấu hổ, trong đầu của nàng lại hiện lên hình ảnh hôm đó. Giờ này khắc này, Phuong Nhan đứng trước mặt bọn họ cao quý trang nhã là thế, cùng người phụ nữ vô cùng gọi cảm, quần quít lấy Tà Lăng Thần mà làm tình đêm đó, quả thật là hai người khác nhau...

"Hai, hai người..." Cô vô thức nói lắp một chút, đôi mắt đẹp đại ra trong nháy mắt.

Hoắc Thiên Kinh bước lên, từ trên cao mà nhìn chằm chằm xuống khuôn mặt hơi tái nhợt của cô. Rất hồ hững, không chút biểu tình trên mặt.

Úc Noãn Tâm không rõ tại sao Hoắc Thiên Kinh lại có vẻ mặt này, lẽ nào hần đã biết chuyện giữa cô ta và Lăng Thần rồi sao? Sao có thể chứ, sao hần có thể biết chuyện này.

Nhưng... xem ra hình như không phải...

"Thật trùng hợp..." Phuong Nhan bị hần nhìn đến toàn thân đều mất tự nhiên, có vẻ không yên mà nói ra một câu.

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy, đôi môi mòng lại từ từ dần ra, như là xẹt qua một nụ cười nhạt, như có như không mà động lại bên môi...

"Trùng hợp sao? Tôi tưởng rằng ít nhất cô sẽ vội vã đến ngay khi em họ cô vừa bị nhốt vào phòng thẩm vấn." Hần nói một câu làm Úc Noãn không đoán được.

Phuong Nhan nghe xong, ánh mắt nhìn hần xẹt qua một tia hoảng loạn, vội vã cười gượng vài tiếng rồi nói: "Tôi tin rằng em họ tôi sẽ không sao, tôi cũng sẽ mời luật sư tốt nhất cho nó."

"Không cần, Ứng Diêm đã đồng ý biện hộ cho cô ta rồi!" Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng mà nói một câu.

Phuong Nhan há hốc mồm, nửa ngày mới phản ứng lại, nói: "Cảm ơn, chắc hẳn anh ta chỉ nghe lời của anh..."

"Không cần cảm ơn tôi, là Noãn Tâm mở miệng mời Ứng Diêm giúp đỡ."

Phuong Nhan kinh ngạc mà nhìn về phía Úc Noãn Tâm. Chỉ có điều không phải ánh mắt cảm kích, mà là... đổ kị.

Cô biết Kỳ Ứng Diêm trước giờ không nhận án của nghệ sĩ, không ngờ lần này anh ta lại đáp ứng thỉnh cầu của Úc Noãn Tâm?

"Cảm ơn!" Mặc dù ngàn lần không cam lòng, nhưng cô vẫn phải duy trì vẻ bình tĩnh cùng độ lượng của tiểu thư khuê các.

Khóe môi Úc Noãn Tâm hơi động đậy một chút, muốn dùng nụ cười để đáp lại, nhưng phát hiện rất khó.

Một tiếng cười lạnh phát ra từ cổ họng của Hoắc Thiên Kinh, giống như là gió lạnh từ khe hở lùa vào tai Phuong Nhan. . .

"Tốt nhất là đừng để Ứng Diễm tra ra cô có liên quan đến chuyện này, nếu không cho dù em họ cô có chín cái mạng cũng không thoát khỏi tai kiếp này đâu!"

Trong nháy mắt, Phuong Nhan giống như là bị người ta điểm huyết, ánh mắt giật mình sững sờ trong giây lát, một tia kinh hoàng vì bị người vạch trần xẹt qua trong mắt cô như sao băng.

Nụ cười bên môi Hoắc Thiên Kinh dường như nổi lên vẻ lạnh lẽo, giống như là một người thợ săn sớm đã xem thấu suy nghĩ trong lòng con mồi, ánh mắt sắc bén chọc thẳng vào mắt của cô, giống như lưỡi kiếm đâm bị thương lòng của cô. . .

"Thiên Kinh, anh nói những lời này là có ý gì?" Phuong Nhan liền khôi phục vẻ mặt bình thường, điềm tĩnh ưu nhã. Trên khuôn mặt xinh đẹp không nhìn ra bất luận thứ gì không thích hợp.

"Cô là người thông minh, tôi nghĩ có một số việc không nói rõ ra thì tốt hơn, cô tự giải quyết cho ổn thỏa đi!" Giọng nói lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh từ trong miệng phun ra, giống như là toát ra từ vết nứt trên tảng băng vậy.

Sắc mặt Phuong Nhan lóe lên một chút khó coi, đảo mắt, con ngươi lộ vẻ cẩn thận cùng chống cự. . .

"Thật ngại quá, tôi thực sự không hiểu anh đang nói cái gì. Xin lỗi, tôi phải đi gặp em họ!" Nói xong, cô liền bước đi. Lúc đi ngang qua Úc Noãn Tâm, ánh mắt có chút phức tạp.

"Phuong Nhan!"

Hoắc Thiên Kinh ở phía sau gọi cô lại, nhìn bóng lưng của cô, lạnh lùng nói: "Phuong Thị kinh doanh đến bây giờ quả thực không dễ dàng gì, ngàn vạn lần đừng vì một phút tùy hứng của cô mà bị hủy hoại. Tuy rằng Phuong lão gia không hỏi đến chuyện của Phuong Thị, nhưng tôi nghĩ ông ấy cũng không muốn nhìn Phuong Thị hủy trong tay con cháu mình!"

Lời nói có chứa ý cảnh cáo của hắn làm thân thể Phuong Nhan run lên, đột nhiên cô quay đầu lại nhìn về phía hắn, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng khó tin. Rất nhanh, ánh mắt này bị vẽ vì ai thay thế, tựa như chiếc lá sắp rơi của mùa thu, nhẹ nhàng lướt qua trong mắt cô, chỉ để lại nỗi đau xót lặng lẽ vô tận. Kể cả tay của cô cũng đang khẽ run lên. . .

"Thiên Kinh, anh có biết mình đang làm gì không?"

Sau một lúc lâu, rốt cuộc cô mới mở miệng, âm thanh vừa cứng vừa khô, cẩn thận mà nghe ra thì còn có chút nghẹn ngào. . . Có cứ thể mà nhìn chằm chằm vào Hoắc Thiên Kinh, đối diện với ánh mắt sắc lạnh của hắn, dùng ánh mắt cùng vẻ mặt dửng dưng cảm nhát đối mặt với hắn, mang theo sự đau thương chết lòng. . .

Hắn lại vì Úc Noãn Tâm mà cam nguyện đắc tội với Phuong gia?

Môi Hoắc Thiên Kinh nở một nụ cười nhạt, coi nhẹ sự đau đớn trong mắt cô, trực tiếp nói một câu: "Tôi không cần rõ mình đang làm gì, tôi chỉ cần biết mình muốn cái gì là có cái đó! Phuong Nhan, đây là lần đầu tiên tôi cảnh cáo cô, cũng là lần cuối cùng. Tôi nghĩ chắc là cô rất rõ không thể phạm vào giới hạn của tôi!"

Rõ ràng Phuong Nhan bị vẻ kiên định của hắn làm kinh sợ, cô biết hắn không có nói giỡn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt vốn đang đối diện với hắn dần dần trở nên u tối, thậm chí hàng mi dài chậm rãi sụp xuống, che giấu tia sáng cuối cùng trong mắt cô. Cô không nói gì cả, một lúc sau, lại dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn thoáng qua Hoắc Thiên Kinh rồi rời khỏi. . .

Nhìn bóng dáng cô đơn của cô, Úc Noãn Tâm nghi hoặc mà bước lên. Nàng ngẩng đầu nhìn Hoắc Thiên Kinh một cái, rồi lại nhìn Phuong Nhan ở đằng xa, thấp giọng hỏi: "Hai người đang úp úp mở mở gì vậy?"

Dường như lời của nàng đã chọc Hoắc Thiên Kinh cười, hắn thay đổi thái độ đối với Phuong Nhan vừa rồi, đáy mắt nổi lên ý cười dịu dàng. Đưa tay nhéo cái mũi nhỏ của nàng một chút rồi nói:

"Em – vật nhỏ này đúng là làm tôi không yên lòng. Lúc nên phức tạp thì không phức tạp, lúc nên giản đơn thì lại phức tạp!"

Loại động tác chỉ dành cho người yêu này không khỏi làm Úc Noãn Tâm xấu hổ đỏ mặt. Thấy đáy mắt của hắn lóe lên chút trêu chọc thì không khỏi tức giận mà trừng hắn một cái, quay đầu đi: "Không nói thì thôi, tôi cũng không muốn biết."

Gì chứ, cũng không phải cầu hắn cái gì. Ra về cao ngạo, chuyện của Ngu Ngọc nàng còn chưa tính sổ với hắn đây.

"Giận rồi sao?"

Hoắc Thiên Kinh hơi nghiêng đầu, buồn cười mà nhìn nàng. Thấy nàng thực sự không thêm đề ý đến thì không nói gì mà xoay người nàng lại...

"Được rồi, đừng giận nữa, tôi nói cho em còn không được sao?" Hoàn toàn là giọng điệu chiều chuộng người yêu.

Thế nhưng "người ngoài cuộc thì tinh, kẻ trong cuộc thì mê", những lời này vẫn rất chính xác. Úc Noãn Tâm hoàn toàn không cảm thấy sự thay đổi trong giọng nói cùng thái độ của hắn, ngược lại là hung hăng trừng mắt nhìn một cái, nói: "Tôi cũng không cầu anh nói."

"Được, được, được, là tự tôi muốn nói, được chưa?"

Hoắc Thiên Kinh giờ hai tay đầu hàng. Giờ này khắc này, mặc đồ tây, mang giày da như hắn mà cũng có một mặt đáng yêu.

Úc Noãn Tâm quay mặt qua chỗ khác, bởi vì nếu như không làm như vậy, nàng nhất định sẽ nhìn không được mà cười ra tiếng. Nàng cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng đắc ý dào dạt của hắn.

"Hãy nghe tôi nói..."

Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng qua, ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng ấm áp, giống như vàng trắng phía chân trời xa, dịu dàng như nước mà chảy vào lòng của nàng. Hơn nữa, cộng thêm mùi long đản hương thoang thoảng thuộc về hắn càng làm cho lòng của nàng không khỏi trở nên ngẩn ngơ...

Gần đây luôn là như thế này, nàng phát hiện chính mình lại trở nên không dám đối diện ánh mắt của hắn. Bởi vì mỗi khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng như ngọc kia thì tim của nàng sẽ không ngừng đập loạn.

"Vừa tôi chỉ cảnh cáo Phương Nhan, không cho cô ta lại lên làm chuyện mờ ám gì nữa!" Giọng của Hoắc Thiên Kinh trở nên dè dặt.

Úc Noãn Tâm hơi ngẩn ra, đôi mắt đẹp nhìn về phía hắn có thêm một phần suy tư cùng khó hiểu. "Không phải anh hoài nghi trong việc này còn có sự tham dự của Phương Nhan chứ?"

Phương Nhan là tiểu thư của Phương gia, cho dù cô ấy có ngu ngốc đi nữa thì cũng sẽ không dùng cách thức này để hại nàng.

"Không phải nghi ngờ, là chắc chắn!"

Giọng của Hoắc Thiên Kinh hết sức kiên định, nhìn nàng nói: "Tuy rằng cô ta không trực tiếp tham dự vào chuyện hạ độc này, nhưng sự việc là do cô ta gợi ý ta!"

"Tôi không hiểu lời của anh."

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu. Chuyện này đã đủ phức tạp rồi, bị hắn nói như thế càng phức tạp thêm.

"Rất đơn giản, toàn bộ sự tình hắn là như vậy." Hoắc Thiên Kinh ôm lấy vai nàng, vén một lọn tóc của nàng ra sau tai, động tác cực kỳ tự nhiên.

"An Nhã vốn luôn rất sùng bái chị họ Phương Nhan của mình, đương nhiên không thể để cho Phương Nhan bị thương tổn chút nào. Mà đúng lúc Phương Nhan lại lợi dụng suy nghĩ này của An Nhã, mượn tay cô ta hạ độc giết Ngu Ngọc, giả họa lên đầu em!"

"Hả?" Tuy rằng Úc Noãn Tâm từng giao tiếp với Phương Nhan, nhưng dù sao cũng không thân thiết. Tất cả ấn tượng về cô chỉ là đơn giản gặp mặt vài lần nên nghe được những lời này đương nhiên khiếp sợ không ít.

"Không cần kinh ngạc..."

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười. "Thông qua cuộc đối thoại vừa rồi, tất cả mọi người đều có thể nhận ra, tuy An Nhã là người điêu ngoa tùy hứng, nhưng tâm tư lại đơn thuần, tính cách giản đơn. Còn Phương Nhan thì lại khác, cô ta ở bên cạnh tôi nhiều năm như vậy, đương nhiên tôi rất hiểu tính cách của cô ta. Từ nhỏ cô ta đã được tiếp thu nền giáo dục quý tộc, lớn lên trong bầu không khí hiện thực đoan trang, thanh nhã thành thực là tính cách đặc thù của cô ta."

"Một người như vậy sao có thể xúi giục An Nhã giết người chứ?" Úc Noãn Tâm càng không hiểu.

"Lẽ nào em không nhớ An Nhã đã nói qua một câu sao. Cô ta nói chị họ của cô ta – cũng chính là Phương Nhan – vẫn luôn không say rượu, càng sẽ không nói tâm sự cho người khác nghe, mục đích là không muốn người khác lo lắng. Thế nhưng đêm đó cô ta lại uống say, còn nói rất nhiều chuyện liên quan đến cô ta với An Nhã. Một Phương Nhan như vậy, lẽ nào em không cảm thấy kỳ quái sao?" Hoắc Thiên Kinh cười nhạt một tiếng.

Úc Noãn Tâm bỗng nhiên tỉnh ngộ, đôi mắt đẹp đột nhiên mở to...

"Ý của anh là, kỳ thực đêm đó Phương Nhan hoàn toàn không có say, chỉ làm bộ say rượu mà chạy đến chỗ An Nhã tố khổ, trên thực tế là muốn kích thích sự bất bình cùng căm phẫn trong lòng An Nhã?"

"Không sai! Chắc chắn Phương Nhan đã sớm biết An Nhã vẫn có lòng trả thù Ngu Ngọc, cho nên mới thuận nước đẩy thuyền thôi. Mục đích là mượn rượu nói hết uất ức trong lòng ra, hơn nữa còn ám chỉ với An Nhã rằng hạnh phúc của cô ta đều bị em cướp đi, chính là muốn kích An Nhã sớm ra tay

một chút, ám chỉ đem tất cả giá họa lên đầu em! Lòng dạ An Nhã đơn thuần, làm sao biết mình sớm đã trở thành công cụ của cô ta chứ?" Hoắc Thiên Kinh lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Úc Noãn Tâm nhìn về phía Phương Nhan đã mất hút, sự giá băng trong lòng dần dần thấm thấu ra, nàng nhẹ nhàng nói: "*Chỉ mong tất cả đều là suy đoán.*"

"*Không cần trốn tránh sự thật!*" Hoắc Thiên Kinh sẵn sóc mà mở cửa xe cho nàng, còn mình trở lại ngồi lên ghế lái xe, đôi môi mỏng nhếch lên một đường cong lãnh đạm. "*Nhưng Phương Nhan là một người thông minh, cô ta sẽ không ngu ngốc đến mức lôi kéo tiền đồ của Phương Thị vào.*"

Úc Noãn Tâm xẹt qua chút lo lắng. "*Vậy... An Nhã có thể gặp nguy hiểm hay không?*"

"*Có ý gì?*"

"*Nếu Phương Nhan chỉ coi An Nhã là một quân cờ, đương nhiên không muốn cô ta đem chuyện đem đó lặp lại cho người khác. Ý của tôi là cô ta có... uhm...*" Nàng muốn nói lại thôi.

"*Em muốn nói Phương Nhan có thể giết người diệt khẩu hay không?*" Hoắc Thiên Kinh buồn cười mà nhướn mày, lập tức vươn tay xoa đầu nàng, tựa như đang cưng chiều một con mèo nhỏ đáng yêu. "*Đây là đời thực, không phải đang đóng phim. Ít nhất những tình tiết trong phim sẽ không diễn ra trên người Phương Nhan.*"

"*Anh khẳng định như vậy?*"

"*Đương nhiên. Tôi tương đối hiểu Phương Nhan!*" Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng cười.

Úc Noãn Tâm quay đầu nhìn hắn, dường như tương đối cảm thấy hứng thú với những lời này của hắn. Ánh mắt nổi lên vẻ thăm dò.

"*Sao vậy?*" Hoắc Thiên Kinh không biết nàng đang nhìn cái gì, nhẹ giọng hỏi.

Úc Noãn Tâm dựa người vào trên ghế, nhìn hắn từ trên xuống dưới một lần rồi nói: "*Có đôi khi tôi thực sự rất muốn biết, đến tột cùng anh hiểu rõ bao nhiêu người phụ nữ, xem ra anh hiểu rất nhiều người phụ nữ.*"

"*Biết vì sao không?*" Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh hơi cong lên, ánh mắt nhìn về phía Úc Noãn Tâm cũng nổi lên ý cười dịu dàng.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu.

Hơi thở đàn ông đột nhiên lại gần, khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Thiên Kinh bỗng nhiên tới gần nàng, giọng nói trầm thấp từ cổ họng vang ra, hơi có vẻ chế nhạo cùng hóm hỉnh...

"*Bởi vì... em đã bắt đầu quan tâm tôi!*"

Hả?

Úc Noãn Tâm không ngờ hắn sẽ nói như vậy, hai gò má bỗng nhiên đỏ lên. Thấy đáng vẻ cười to không dứt của hắn thì hung hăng trừng một cái. Bắt đầu từ lúc nào thì người đàn ông này biết nói chuyện không nghiêm chỉnh vậy chứ?

Chuyện An nhã rốt cuộc cũng qua đi, Kỳ Ứng Diêm đáp ứng tiếp nhận án kiện của An Nhã. Về chuyện Phương Nhan từng say rượu rồi xúi giục, tuy rằng trong lòng mọi người đều hiểu rõ là thế nào, nhưng pháp luật không có điều nào quy định say rượu, phát tiết tâm tình cũng là trái pháp luật. Hơn nữa hành vi của An Nhã cũng là tự nguyện, bởi vậy Phương Nhan cũng không bị ảnh hưởng gì lớn.

Khoảng thời gian này gần như làm các phóng viên bận chết đi được. Các tin tức, tiêu đề trên trang nhất đều có liên quan tới chuyện này, bất luận biến động nhỏ nào cũng đều không thể gạt được con mắt bọn họ. Dưới sự trợ giúp của Kỳ Ứng Diêm, cuối cùng An Nhã cũng có cơ hội được giảm hình phạt. Tuy rằng khó tránh khỏi lao tù, nhưng ít nhất là tốt hơn nhiều so với không có hi vọng sống sót trên đời này.

Mà Phương Nhan cũng trở nên yên ắng không ít, dường như thực sự bị ảnh hưởng bởi lời cảnh cáo của Hoắc Thiên Kinh.

Bệnh viện Elton John

Ngày này, ánh mặt trời ngoài phòng bệnh vô cùng rực rỡ, thậm chí mang theo một chút ngọt ngào của hương hoa. Dưới sự chăm sóc của các bác sĩ chuyên nghiệp, sức khỏe của Úc ba đã phục hồi rất tốt, mỗi chức năng sinh lý đều bắt đầu hoạt động bình thường.

Hoắc Thiên Kinh cũng không nói sai, quả thực hắn an bài rất nhiều vệ sĩ tại bệnh viện này. Có điều không phải một đám trang phục màu đen, mà đều là tây trang gầy da, phân bố cách phòng bệnh không xa. May mà cũng không ảnh hưởng tới sinh hoạt bình thường của ba mẹ Úc Noãn Tâm.

"*Haiz...*" Trên giường bệnh vang lên một tiếng thoi dài.

"*Ba, sao vậy?*" Úc Noãn Tâm đặt trái táo đã gọt xong lên trước, ân cần hỏi.

Úc ba khẽ khoát tay chặn lại, không nói gì thêm, ngược lại, Úc mẹ ở một bên đã mở miệng...

"Noãn Tâm à, rốt cuộc con quyết định thế nào? Thật muốn gả vào Hoắc gia sao?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: – Đến thăm hỏi

Úc Noãn Tâm đem trái táo đặt sang một bên, trên mặt hiện lên một chút mất tự nhiên, nàng liếm liếm môi, nhẹ giọng nói: "Hôn kỳ đã định rồi..."

"Noãn Tâm à..."

Úc mẹ kéo tay nàng qua, vẻ mặt thân thiết mà hỏi: "Con nói thật với mẹ đi, đến tết cùng thì giữa con và Hoắc Thiên Kinh đã xảy ra chuyện gì?"

"Cái gì mà xảy ra chuyện gì? Con và anh ấy... là quan hệ vợ chồng trong tương lai." Úc Noãn Tâm khẽ thờ dài một hơi.

"Vậy còn Lăng Thần thì sao? Lúc trước con đáp ứng sẽ gả cho nó, sao lại đổi thành Hoắc Thiên Kinh chứ? Noãn Tâm à, gần đây con rất rất bận rộn, không phải ba mẹ không biết đã xảy ra chuyện, cho nên mới dám hỏi chuyện này. Hôm nay con phải nói thật với ba mẹ, vì sao Hoắc gia đột nhiên tuyên bố hủy bỏ hôn ước với Phương Thị mà muốn cưới con chứ?" Úc mẹ thực sự không nén được nghi vấn trong lòng.

"Mẹ, con và Lăng Thần không hợp cho nên mới hủy bỏ hôn ước." Úc Noãn Tâm vừa nghĩ đến chuyện đã xảy ra đêm đó, tâm tình càng suy sụp.

"Sao có thể không hợp chứ? Ba năm trước các con cũng đã cùng một chỗ, nếu như không hợp thì đã sớm phát hiện, bây giờ mới nói không hợp là sao?" Úc mẹ khó hiểu.

Úc Noãn Tâm thờ dài một tiếng. "Mẹ, mẹ có từng nghĩ qua rằng nếu như con cùng Lăng Thần thật sự đã định là có thể đi tới cùng thì từ ba năm trước đã kết hôn, không cần chờ tới bây giờ."

"Thế nhưng..."

"Mẹ, hôn kỳ đều đã định ra, tất cả đều là kết cục đã định, nói chung con cùng Lăng Thần không có khả năng được nữa." Ngực nàng cảm thấy chua xót.

Úc ba nghe nàng nói xong, rốt cục không kiềm chế được, sắc mặt có chút nghiêm túc mà nhìn con gái. "Noãn Tâm, con nói thật với ba đi, Hoắc Thiên Kinh từ hôn với tiểu thư của Phương Thị có phải vì cậu ta thay lòng đổi dạ hay không? Là con chia rẽ nhân duyên của người ta đúng không?"

"Ba..." Úc Noãn Tâm cảm thấy thái dương đau nhức. "Thực sự không phải, chuyện này phức tạp như mọi người tưởng đâu."

"Vậy..." Giọng nói chất vấn đang nói được nửa chừng thì bị một tiếng gõ cửa rất lịch sự cắt đứt, Úc Noãn Tâm vội vã đứng dậy mở cửa.

Cửa mở, một bó hoa to mà thanh nhã đập vào mắt, hương hoa thoang thoảng quán quýt lấy nàng.

"Anh, sao anh lại tới đây?" Nàng đối diện với đôi mắt sâu thăm dịu dàng của hắn, hơi sững sốt.

"Cái này vốn có trong kế hoạch ban đầu, không phải sao?"

Người tới chính là Hoắc Thiên Kinh. Hôm nay hắn ăn cực kỳ nghiêm trang. Áo somi tối màu phối với một cái cà vạt rất hợp màu. Cái kẹp cà vạt bằng vàng đặt đúng vị trí, không thấy chói mắt, ngược lại cực kỳ tinh tế. Bộ tây trang tối màu bao lấy vóc người cao lớn của hắn. Mỗi động tác đều tỏa sáng như mang theo ánh mặt trời.

Hắn nói câu đó xong liền lướt qua Úc Noãn Tâm đang giật mình không thôi. Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm kinh ngạc của Úc ba cùng Úc mẹ, hắn bước lên, chăm chú chọn hoa cắm vào trong bình bên cạnh giường bệnh, mỉm cười nói: "Bác trai, chúc cho sức khỏe của bác sớm ngày bình phục!"

"Cậu, cậu là..." Úc ba chỉ vào hắn, gương mặt rất quen thuộc, hình như đã thấy trên TV.

"Bác trai, bác gái, con là Hoắc Thiên Kinh..." Nói tới đây, hắn tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Úc Noãn Tâm, nói một câu. "Chồng sắp cưới của Noãn Tâm!"

"Hà?"

Úc ba cùng Úc mẹ lại kinh sợ lần nữa. Bọn họ không ngờ người đàn ông này sẽ đến bệnh viện thăm hỏi bọn họ. Bởi vì Úc Noãn Tâm mà họ cũng hiểu biết chút ít về Hoắc gia, nhất là bản thân Hoắc Thiên Kinh, trong mắt mọi người vẫn luôn là người sống trong truyền thuyết. Trong quan niệm của họ,

người nhà giàu như vậy, người lãnh đạo rất khó nắm bắt này chưa chắc sẽ thật lòng trong chuyện tình cảm. Bọn họ rất sợ con gái mình sẽ bị thương tổn.

Tuy rằng Lăng Thần cũng xuất thân từ nhà giàu có, có điều bọn họ rất quen thuộc với Lăng Thần. Còn người đàn ông tự xưng là Hoắc Thiên Kinh trước mặt này bỗng nhiên rơi xuống trước mặt bọn họ. Quả thực điều này làm bọn họ có chút không kịp phản ứng.

Về mặt Úc Noãn Tâm bỗng mặt tự nhiên, nắm tay kéo hẳn ra sau, thấp giọng nói: "*Anh đừng như vậy, sẽ dọa đến ba mẹ tôi. Không phải tôi đã nói với anh rồi sao, muốn anh qua một thời gian nữa hãy tới, ai bảo anh tới đây giờ này chứ?*"

Ít nhất phải cho ba mẹ có thời gian tiếp nhận chứ.

"Bây giờ toàn bộ người trong thiên hạ đều biết chuyện của chúng ta, lẽ nào tôi chiếm lấy con gái người ta nuôi lớn lại không báo một tiếng sao?"

Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng cười, thấy nàng hơi đỏ mặt thì đẩy mắt nổi lên về sừng nịch, lập tức quay đầu nhìn về phía ba mẹ Úc Noãn Tâm...

"Bác trai, bác gái, thật ra nên sớm đến gặp hai bác, thế nhưng da mặt Noãn luôn rất mỏng, sợ tên con rể thấp kém này không thể mang niềm vui đến cho hai bác."

"Ai da, đâu có thấp kém a. Nhìn con bé Noãn Tâm này xem, biết hôm nay Hoắc tiên sinh tới cũng không nói sớm với chúng tôi biết một tiếng. Mời ngồi!" Úc mẹ có phản ứng trước nhất, tay chân loạn cả lên.

Tuy bà là một người nội trợ nhưng nhìn người khá chuẩn. Từ khi nhìn thấy người đàn ông này bước vào phòng bệnh thì đã biết cậu ta không phải kẻ đầu đường xó chợ. Giờ tay nhắc chân đều có khí thế khiến người ta không thể coi thường. Hơn nữa, hẳn chỉ cùng Úc Noãn Tâm nói mấy câu thì Úc mẹ đã có thể nhận ra quả thật trong lòng người đàn ông này có Noãn Tâm. Ít nhất ánh mắt sẽ không lừa được người.

Nhìn lại Noãn Tâm, mặt của con bé này vô tình lại lộ ra vẻ thẹn thùng của con gái, xem ra con gái mình thật sự yêu người đàn ông này.

"Bác gái, bác không nên khách khí, gọi Thiên Kinh là được rồi. Ở trước mặt bác, con là kẻ dưới, bác không cần dùng cách gọi trang trọng này với con." Hoắc Thiên Kinh khiêm tốn nói.

"Hà? Được được." Úc mẹ vẫn luôn cho rằng thiếu gia con nhà giàu thì ít ra cũng có bản tính không coi ai ra gì, nhất là Hoắc gia thì càng nên như thế. Nhưng mỗi một lời nói cử chỉ của người thanh niên trước mặt này lại làm bà thay đổi cái nhìn không ít.

"Hoắc... à không, Thiên Kinh, tôi muốn biết cậu và con gái tôi quen nhau thế nào?" Úc mẹ nhẹ giọng hỏi.

"Mẹ..." Úc Noãn Tâm nhin không được mà tiến lên, nhẹ giọng nói: "*Mẹ hỏi cái này làm gì?*"

"Con bé này, mẹ hỏi một chút thì có sao? Kết hôn là chuyện lớn như vậy con cũng không cho chúng ta chuẩn bị tâm lý, ít nhất mẹ phải biết các con quen nhau thế nào chứ?" Úc mẹ khẽ mắng nàng một câu, lộ vẻ trách cứ.

"Noãn..." Hoắc Thiên Kinh kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, lập tức mỉm cười nói: "*Bác gái, chúng con quen nhau trong một buổi lễ trao giải."* Hẳn cực kỳ nhẫn nại làm Úc Noãn Tâm ngỡ rằng người đàn ông bên cạnh mình không phải Hoắc Thiên Kinh.

"Tôi nghe nói... Hoắc Thị đầu tư rất nhiều vào bộ phim mà Noãn Tâm đóng vai chính. Thiên Kinh, nguyên nhân cậu làm như vậy là..." Úc ba nhin không được mà mở miệng. Vừa rồi, khi bọn họ đang nói chuyện, ông vẫn một mực đánh giá người thanh niên này. Phản ứng đầu tiên là... tin được!

Một người, đến tốt cùng có bản tính thế nào, hoàn toàn có thể thông qua một động tác hoặc là một câu nói, thậm chí một ánh mắt để nhìn ra. Qua người thanh niên này, ông không khó phát hiện ra cách thức giáo dục nghiêm khắc của Hoắc gia với con cháu. Chắc chắn trên người cậu thanh niên này không tồn tại vẻ ăn chơi trác táng đến phá sản, sở dĩ cậu ta có thể trở thành truyền kỳ trong giới kinh doanh, xem ra cũng có sự cứng cỏi cùng quyết đoán trên mức bình thường.

Người đàn ông này hẳn là có thể cho Noãn Tâm hạnh phúc, chỉ có điều... bề ngoài cùng điều kiện quá mức xuất sắc của cậu ta sẽ dẫn tới sự quan tâm của rất nhiều phụ nữ. Trước kia ông cũng ít nhiều biết đến bên cạnh người thanh niên này vẫn luôn không ngừng có phụ nữ, không biết sau này loại chuyện này có xảy ra hay không.

Nếu như cậu ta thật tình với Noãn Tâm, vậy đó là phúc của Noãn Tâm. Nếu như chỉ là nhất thời tham ăn, vậy Noãn Tâm...

Dường như Hoắc Thiên Kinh nhìn thấu sự lo lắng của Úc ba, nhẹ nhàng mỉm cười, trên mặt lộ vẻ khiêm tốn cùng bình tĩnh. "*Lý do rất đơn giản, Noãn Tâm thích đóng phim, ca hát. Quan trọng nhất, cô ấy là nhân tài hiếm có. Làm người, không dễ dàng gì có thể thực hiện được giấc mộng, con không muốn làm Noãn có gì hối tiếc trong cuộc đời này."*

Úc ba gật đầu, nhìn Hoắc Thiên Kinh một lúc lâu, rồi cuộc hỏi một câu thăm dò: "*Chuyện trước đây tôi đều nghe nói cả rồi, Thiên Kinh, dường như bên cạnh cậu có không ít phụ nữ."*

Ông không có nói rõ nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý tứ. Những lời này cũng là lời Úc mẹ muốn hỏi.

"Con nghĩ chắc bác trai cũng hiểu rõ hàm ý của câu 'ba ngàn nước ngọt chỉ chọn một bình'. Quả thật trước kia, bên cạnh con có không ít phụ nữ. Nhưng hôn nhân đối với con mà nói là nghiêm túc. Hoặc là sẽ không kết hôn, một khi đã kết hôn thì đó là chuyện suốt đời suốt kiếp!"

Hoắc Thiên Kinh cũng không tính giấu diếm chuyện phong lưu trước đây chút nào, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ nghiêm túc, cố chấp.

Úc Noãn Tâm vô thức quay đầu nhìn về phía hấn...

Tìm lại bắt đầu đập không ngừng, thậm chí làm nàng có chút hoảng loạn. Suốt đời suốt kiếp? Rốt cuộc đây là hứa hẹn của hấn sao?

Trong lòng lại nổi lên vẻ khác thường mà quen thuộc, tựa như quan hệ hôm nay của bọn họ vậy....

Dường như Úc ba rất hài lòng với câu trả lời của hấn, ông không ngờ người thanh niên này sẽ thẳng thắn như thế. Vì thế, ấn tượng tốt của ông đối với hấn đã tăng lên rất nhiều.

Khúc mắc trong lòng Úc mẹ cũng có chút mờ ra. Nãy giờ bà quan sát ánh mắt của cậu thanh niên này, khi cậu ta nhìn về phía Noãn Tâm, tuy rằng chỉ là thoáng qua nhưng lại tràn ngập vẻ quyến luyến cùng sùng ái mà chỉ có giữa những người yêu nhau mới có. Bà nên yên tâm giao con gái cho người đàn ông này, đúng không?

"Ba, mẹ, hai người đừng hỏi nữa." Úc Noãn Tâm thực sự không chịu nổi bầu không khí kỳ quái này, bắt đầu mà kháng nghị.

"Nhìn con mà xem, chung thân đại sự của con là trò đùa sao?" Úc mẹ khẽ mắng một câu. "Tình tình con như vậy cũng chỉ có một người đàn ông mạnh mẽ mới quản con được!"

"Mẹ..." Úc Noãn Tâm thở dài một tiếng.

"Quả thực tính cách của Noãn chính là như vậy, con thấy không bao lâu nữa cô ấy sẽ cười lên trên đầu con mà ra oai. Ở nhà, con cũng không dám nói cô ấy một câu." Hoắc Thiên Kinh tiếp lời của Úc mẹ, lại khôn ngoan mà để lại một câu cuối.

Quả nhiên...

"Ở nhà?" Úc ba và Úc mẹ đều kinh ngạc, nhất là Úc mẹ, vẻ sững sờ trên mặt không cần nói cũng biết, bà nhìn về phía Noãn Tâm, vội vã hỏi: "Con, các con..."

"Bây giờ Noãn đang ở chung với con!" Hoắc Thiên Kinh nói một câu giải đáp thắc mắc của hai ông bà.

Úc Noãn Tâm quỳnh đến độ lắc hấn một cái, tròn to hai mắt, quát khê: "Anh nói vậy làm gì...?" Trời ạ, ba mẹ nàng vẫn luôn có quan niệm truyền thống, tuyệt đối không tiếp nhận được loại chuyện này.

Ngược lại Hoắc Thiên Kinh ước gì để cho người trong khắp thiên hạ đều biết, cười cười, nói với hai người lớn đang sững sờ rằng: "Bác trai, bác gái, đúng là bây giờ con và Noãn đang ở chung, nhưng cô ấy đã là vị hôn thê của con, con sẽ có trách nhiệm với cô ấy! Trên đời này, chỉ có Noãn mới xứng làm vợ con, mới có tư cách đi cùng con đến suốt cuộc đời. Hai bác yên tâm, con sẽ đối với Noãn thật tốt!"

Giọng nói kiên định và cố chấp của hấn lộ vẻ ngang ngược trời sinh, kèm theo vẻ chú trọng khiến người ta không thể kháng cự hay coi thường. Úc ba cùng Úc mẹ đều bị khí thế này của hấn làm kinh sợ. Bọn họ biết... người đàn ông này không nói dối. Hấn là một người không dễ dàng hứa hẹn, nhưng một khi đã hứa hẹn là sẽ thực hiện!

Phải thừa nhận, Noãn Tâm đã tìm được một cậu con rể khiến bọn họ rất hài lòng!

"Ba, mẹ, hai người đừng nghe anh ấy nói bậy, sự tình cũng không phải như mọi người tưởng tượng đâu..."

Úc Noãn Tâm nóng lòng giải thích, nàng cũng không muốn khi ba biết chuyện này xong thì tức giận đến mức lại phát bệnh. Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong một gia đình truyền thống, ba mẹ dạy cho nàng quan niệm: bất luận lúc nào, con gái cũng phải coi trọng trinh tiết. Thế nhưng hôm nay...

"Noãn, sự thực là như vậy, sao chúng ta phải giấu diếm?" Hoắc Thiên Kinh ôm lấy nàng, thậm chí dùng âm thanh mà hai người lớn cũng có thể nghe được mà nói một câu: "Nói không chừng bây giờ em đã có con của tôi rồi, không phải sao?"

Một câu nói như sấm nổ bên tai Úc Noãn Tâm. Ngay sau đó, tim cũng vỡ ra.

Úc ba cùng Úc mẹ lại cả kinh lần nữa, chỉ ngây ngốc mà nhìn hai người trẻ tuổi trước mắt...

"Noãn, Noãn Tâm, con mang thai sao?" Hơn nửa ngày, Úc mẹ mới mở miệng, có điều không phải tức giận, mà là kích động vì bất ngờ.

"Hà? Không, không, không! Con không có mang thai. Ba mẹ, anh ấy đang nói bậy, hai người đừng tin." Úc Noãn Tâm vội vã giải thích.

Ánh mắt kích động của Úc mẹ dần dần trở nên âm trầm, lại có vẻ hơi thất vọng. Bà nhìn Hoắc Thiên Kinh rồi hỏi: "Thiên Kinh, cậu thích trẻ con không?"

Úc Noãn Tâm cũng vô thức mà nhìn về phía hấn.

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười, ý cười nơi đáy mắt sáng rực như ánh dương bên ngoài phòng bệnh, hấn nhẹ giọng nói: "Chỉ cần là con của con và Noãn, con đều thích!"

Úc ba cùng Úc mẹ bèn nhìn nhau cười...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: – Ngọt ngào khó tả

"*Hoắc Thiên Kinh, anh thật quá đáng!*" Từ bệnh viện đi ra, ở trên xe, Úc Noãn Tâm bắt mắt mà trừng trừng người đàn ông bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo tỏa ra tia sáng dịu dàng dưới ánh mặt trời.

Hoắc Thiên Kinh không nén được mà nhéo nhẹ khuôn mặt hầu như có thể bung ra sữa của nàng một chút, cười một cách chiều chuộng. "*Anh quá đáng thế nào?*"

"*Quá đáng thế nào? Tại sao vừa rồi anh lại nói như vậy trước mặt ba mẹ tôi chứ? Tôi vốn không có mang thai, anh lại gián tiếp nói cho bọn họ tôi và anh ở chung!*" Úc Noãn Tâm đập bàn tay đang làm càn của hắn, hung hăng mà trừng mắt với hắn, vẻ mặt không vui.

"*Sao có thể nói ba mẹ em chứ? Phải nói ba mẹ chúng ta mới đúng...*" Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười gian tà, nhưng sau nhìn thấy lửa giận của nàng thì vội vã nói rằng: "*Được, được, được! Anh thừa nhận là cố ý.*"

"*Cuối cùng cũng chịu thừa nhận.*" Úc Noãn Tâm cực kì tức giận nói. Còn bày ra bộ dạng vô tội, thật là dễ tiện mà.

Hoắc Thiên Kinh than nhẹ một tiếng, ôm lấy người nàng...

"*Noãn, kỳ thực anh không nói bậy, nói không chừng bây giờ em đang mang thai con của anh.*"

Hương thơm thanh nhã của cô gái trong lòng quần quýt theo hơi thở mà chui vào lục phủ ngũ tạng, làm hắn nhẫn nhịn không được mà cúi người xuống, chớp mũi xuyên qua mái tóc của nàng, dự hoặc vành tai xinh xắn, giọng nói ấm muội roi xuống như giọt nước...

Cơ thể của Úc Noãn Tâm run lên, không biết là vì động tác vô cùng thân mật của hắn hay là do lời nói cực kỳ ái muội của hắn...

"*Anh nói bậy gì đó...*"

Đi kèm với độ ấm của đôi môi hắn, lòng của nàng cũng run rẩy theo không ngớt, giống như mỗi sợi dây thần kinh quan trọng nhất ở sâu trong cơ thể đã sớm bị hắn nắm trong tay, một mạch kéo lấy...

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, tiếng cười trầm trầm lại khẽ bật ra từ cổ họng hắn, làm nàng không khó cảm thụ được sự rung động từ trong lồng ngực to lớn của hắn. Mặt nàng đỏ lên, trách móc một câu: "*Anh cười cái gì? Lẽ nào tôi nói sai sao? Một người đàn ông lớn như vậy rồi mà nói chuyện không có trách nhiệm chút nào.*"

"*Tôi cười em còn không phải chịu trách nhiệm sao?*"

Hoắc Thiên Kinh mê muội mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng mê người của nàng, bên dưới vẻ tức giận lại mang theo một chút thẹn thùng, da thịt trắng trẻo cùng dung nhan xinh xắn giống như là được vị thần khéo tay trên trời dùng khối ngọc tốt nhất để khắc ra, đẹp đến nỗi khiến hắn không thể rời mắt...

"*Anh...*" Úc Noãn Tâm vừa muốn trách cứ hắn miệng mồm tròn tru, nhưng khi thấy hắn nhìn mình chằm chằm không hề chớp thì trong lòng hoảng loạn, vô thức mà hắng giọng một tiếng, quay mặt ra ngoài cửa sổ xe.

Tím lại đập không ngừng vì những lời của hắn, giống như có một cái chùy lớn đang đập "*thịch thịch*" vào ngực nàng.

Trời ạ, đừng đập thế nữa, dừng lại đi... Nàng âm thầm khẩn cầu, nhưng lại càng đập nhanh hơn vì trên gương mặt lại truyền đến độ ấm của ngón tay hắn...

Nhẹ nhàng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng qua, không cho nàng có chút cơ hội tránh né mình, ánh mắt Hoắc Thiên Kinh nổi lên vẻ quyến luyến khôn nguôi. Hắn chưa bao giờ biết thì ra trên đời này còn có một cô gái sẽ làm hắn không dứt bỏ được. Mỗi khi thấy nàng, lòng hắn sẽ nổi lên sự ngọt ngào chưa từng có...

Không sai, là ngọt ngào! Hắn biết rõ loại cảm giác này, tuy rằng loại cảm giác này hắn chưa bao giờ cảm nhận được, nhưng hắn hiểu rất rõ.

Câu chuyện "*đốt lửa đùa bỡn chư hầu*" của Trung Quốc rất nổi tiếng. Trước kia, Hoắc Thiên Kinh hắn cũng nhất trí với quan điểm của mọi người, thậm chí khinh thường Chu U Vương của Tây Chu, vì cô được nụ cười của người đẹp mà chiêm phong hoá đài. Loại hành vi chỉ vì mỹ nhân mà không tiếc giang sơn này quả thực làm hắn khinh thường.

Nhưng ngày hôm nay, giờ này khắc này, về yêu kiều e thẹn của cô gái bên cạnh làm tâm hồn hắn rung động. Trong nháy mắt, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ tại sao Chu U Vương tình nguyện đả tặc với chư hầu mà châm lửa để đổi lấy một nụ cười của Bao Tự. Chắc chắn vào lúc này, Úc Noãn Tâm có đưa ra bất luận yêu cầu gì hắn cũng sẽ làm theo, chỉ vì giữ lại sự ngọt ngào quý giá này. (Anh biết đại gái rồi!)

Chính mình lại có khác gì Chu U Vương?

Hơn nữa, có phải tâm tình của Chu U Vương lúc đó cũng như vậy hay không? Giang sơn có tươi đẹp đi nữa cũng không thể nào địch nổi một nụ cười của giai nhân!

Nghĩ tới đây, Hoắc Thiên Kinh dĩ nhiên cười tự giễu một chút, mùi vị trong đó chỉ có người trong cuộc mới biết được.

"Noãn, em phải biết rằng, bất luận tôi nói gì làm gì thì đều có trách nhiệm..." Hắn mở miệng, trong giọng nói hơi khàn khàn lộ ra chút lười biếng, tràn ngập sức hấp dẫn khiến tim phụ nữ đập mạnh.

Hắn nhìn nàng không hề chớp mắt, ánh mắt như biển sâu vùi vùi... .

Hơi thở của Úc Noãn Tâm trở nên hơi khó khăn, muốn dời mắt nhưng không cách nào làm được. Hai mắt hắn giống như là có ma lực, làm nàng không tự chủ được mà nhìn vào rồi không thể rời đi. Nàng cảm thấy nàng đang bị vẻ thâm thúy trong mắt hắn từ từ hút vào, cuối cùng chỉ có thể chìm vào ánh mắt đen sâu thẳm không thể lường của hắn.

Bàn tay của hắn kim lòng không đậu mà đặt lên bụng nàng, sự ấm áp của đầu ngón tay xuyên thấu qua vải vóc làm nóng da thịt nàng, tay nàng cũng vô thức mà run rẩy một chút.

"Ở đây... biết đâu đã có một sinh mạng mới, một đứa nhỏ chảy cùng dòng máu với anh." Tiếng nói trầm thấp mang theo hy vọng.

"Không." Úc Noãn Tâm lập tức phản ứng lại, vội vã phản bác: *"Anh đừng nói bậy nữa, tôi không có thai..."*

"Phải không?"

Hoắc Thiên Kinh cười rất sáng lạn, những tia sáng nhỏ phản chiếu tại hàm răng trắng như sứ của hắn, anh tuấn và dịu dàng, hắn cúi người về phía trước, nói nhỏ bên tai nàng: *"Noãn, trong khoảng thời gian này chúng ta không có áp dụng bất kỳ biện pháp tránh thai nào..."*

Lòng Úc Noãn Tâm cứng lại, nhưng cũng mạnh miệng mà nói: *"Vậy thì sao chứ?"*

Mang thai nào phải chuyện đơn giản thế được?

"Thì thế nào? Noãn, em sẽ không hoài nghi một người trong hai ta có vấn đề đó chứ?"

Hoắc Thiên Kinh buồn cười mà nhún mày, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng qua đỡ dành: *"Được rồi, tôi biết em đang dối, có điều em cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."*

"Tôi không muốn..." Úc Noãn Tâm vô thức mà phản kháng.

"Vô dụng, cô gái ngốc ạ..." Hoắc Thiên Kinh không giận mà cười, hôn lên cái trán trơn bóng của nàng một chút. *"Đừng dối nữa, đời này em nhất định phải ở bên cạnh tôi, cũng đã định trước là chỉ có thể sinh con cho Hoắc Thiên Kinh tôi."*

Tiếng nói trầm thấp mang theo sự tuyên cáo, đôi môi mỏng cũng cúi xuống che đôi môi mềm của nàng lại... .

Úc Noãn Tâm chậm rãi nhắm mắt lại. Bắt đầu từ lúc nào, khi nàng nghe được lời nói tự đại của hắn thì trong lòng lại không hề chống cự, thậm chí lại sinh ra một chút ngọt ngào khó hiểu vì sự bá đạo của hắn chứ? ...

Ban đêm, làn gió dịu dàng nhẹ nhàng thổi vào từ cửa sổ sát đất. Cách đó không xa truyền đến tiếng sóng biển rì rào, tựa như tiếng ngâm khe khẽ của nữ thần từ trên cao, cùng với những ngôi sao trên bầu trời chìm vào giấc ngủ.

Vài cánh hoa quỳnh xinh đẹp lặng lẽ bay vào phòng, dưới sự đẩy đưa của làn gió mát, nhẹ nhàng sa xuống giống như cánh thần tiên trong truyện cổ tích, rơi xuống người đôi nam nữ đang ngủ trên chiếc giường rộng lớn kia.

Người con gái nằm trong vòm ngực rộng lớn của người đàn ông, cánh tay rắn chắc vòng lấy thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của nàng. Khung cảnh này có vẻ cực kỳ đẹp đẽ. Nhưng vì một cánh hoa quỳnh bay xuống mặt mà cô gái giật mình tỉnh giấc...

Nửa đêm giật mình tỉnh giấc là chuyện rất ít xảy ra với Úc Noãn Tâm, nhất là mấy ngày nay, mỗi ngày đều đóng phim quảng cáo không ngừng, hơn nữa Hoắc Thiên Kinh hàng đêm đòi lấy, sớm đã làm nàng vừa chạm vào gối đã ngủ say sưa. Ai biết đêm nay lại bất ngờ tỉnh giấc.

Cánh hoa quỳnh bên cạnh tỏa ra hương thơm tươi mát, nàng nhẹ nhàng nhấc lên, hương hoa thấm vào đầu ngón tay. Đôi mắt trong veo ngược nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ một chút. Có lẽ là đêm nay thật là đẹp, nàng tỉnh giấc thì cũng không ngủ lại được nữa.

Cánh tay cường tráng của hắn đặt trên eo nàng truyền đến cảm giác an toàn ấm áp. Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, tóc dài thuận thế mà xõa xuống...

Hoắc Thiên Kinh đang ngủ rất say, hơi thở bình ổn đều đều, nhịp tim trong ngực cũng nhịp nhàng. Đèn tường phát ra ánh sáng mờ mờ, cùng với ánh trăng đang xuyên qua bức màn hơi mỏng, chiếu vào gương mặt cương nghị anh tuấn của hắn...

Gió lại nổi lên, cánh hoa rơi xuống, có một mảnh rơi vào trên mặt Hoắc Thiên Kinh.

Chẳng biết vì sao, cảnh này lại làm lòng Úc Noãn Tâm nổi lên âm ập. Nàng giong ngón tay lên, nhẹ nhàng lấy đi cánh hoa trên mặt hắn, ngón tay nõn nà cũng không nở rời đi...

Nói thật, ngoại hình của Hoắc Thiên Kinh cực kỳ đẹp trai, trong sự khôi ngô mang theo vẻ khỏe mạnh cùng cương nghị không thể xem thường. Nhất là đôi mày kiếm, cho dù là hơi nhíu lại cũng thu hút sự chú ý của người ta. Sống mũi cũng thẳng như tính cách của hắn. Đôi môi mỏng hơi mím lại, chắc là sự vui thích trước khi ngủ rất cực làm hắn thoải mái mà ngủ say sưa.

Giờ khắc này, trong màn đêm lãng mạn này, Úc Noãn Tâm dĩ nhiên nhìn đến ngây ngẩn cả người. Ngón tay không thể kiềm chế mà khẽ vuốt ve gương mặt cương nghị của hắn, cẩn thận mà vẽ theo đường viền trên khuôn mặt hắn.

Lời nói lúc ban ngày lại ập vào trong đầu nàng. Giờ này khắc này, trong bụng của nàng thực sự đã có đứa con của người đàn ông này rồi sao? Nàng không dám đi làm bất cứ kiểm tra hay xét nghiệm nào, không biết là sợ thất vọng hay là sợ hy vọng. Giống như vào lúc này cũng không rõ vì sao trong lòng vốn rất hận hắn lại dần dần trở nên mềm lòng.

Dường như dần dần càng ý lại hắn, dần dần hình thành thói quen có hắn bên người mỗi ngày.

Hắn muốn thân thể của nàng, còn bức ép mà muốn lòng của nàng...

Một người đàn ông bá đạo như hắn, lẽ ra nàng nên hận mới đúng, tại sao... không thể hận nữa?

Lẽ nào...

Úc Noãn Tâm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngủ say của Hoắc Thiên Kinh, tim đập không ngớt...

Nàng yêu hắn rồi sao?

Thực sự giống như lời hắn nói... nàng yêu hắn rồi sao?

Đầu giống như là bị đập mạnh vào, sinh ra tiếng ong ong. Ánh mắt của Úc Noãn Tâm trống rỗng mà mơ màng, thậm chí có một chút nghi hoặc. Sao nàng lại có thể yêu người đàn ông này chứ? Hắn buộc nàng rời xa người đàn ông mà nàng yêu nhất, uy hiếp nàng hầu hạ một mình hắn, thậm chí không để ý tới cảm thụ của nàng mà cứng rắn tuyên bố hôn kỳ...

Hành vi của hắn sao có thể khiến lòng nàng sinh ra tình yêu chứ?

Thế nhưng...

Ánh mắt Úc Noãn Tâm lại trở nên dịu dàng mà không phát hiện ra, lại dời mắt đến trên người hắn. Nếu như trước đây đều là nàng không cam tâm tình nguyện, vậy chuyện kết hôn thì sao? Lúc này nàng mới phát hiện ra, bắt đầu từ khi Hoắc Thiên Kinh quyết định cưới nàng, nàng lại không có phản kháng đến cùng, thậm chí nàng không nhớ ra... rốt cuộc mình có phản kháng hay không?

Hay là... câu nói như có như không sự uy hiếp cảnh cáo mà hắn nói vào tai nàng lúc đó lại trở thành lí do nàng an ủi mình phải gả cho hắn?

Trong lòng lại rối rắm, nàng phải thừa nhận lòng của mình đang thay đổi đáng sợ...

Nàng không dám yêu thương người đàn ông này. Nàng rất sợ một khi đã yêu thì... sẽ đau khổ như cội niết bàn.

Người đàn ông đang ngủ say thay đổi tư thế ngủ một chút, khuôn mặt tuấn tú cương nghị hướng về phía nàng, thân thể của nàng sớm đã dính đầy mùi long đản hương thuộc về hắn...

Đây là lần thứ hai nàng nhìn bộ dáng đang ngủ say của hắn đến ngẩn cả người. Chắc chắn đối mặt với một người đàn ông như vậy, bất luận người đàn bà nào cũng không thể không chế tâm tình được. Úc Noãn Tâm thừa nhận mình chỉ là một cô gái bình thường, cũng không thể không thừa nhận thật ra một khi người như Hoắc Thiên Kinh trở nên quan tâm chăm sóc thì quả thực có thể làm mọi phụ nữ khó mà thoát khỏi... lưới tình...

Hắn ngủ rất say, thậm chí chân mày còn mang theo chút trẻ con, bên môi nổi lên một độ cong như có như không. Rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ, thật ra một người đàn ông cho dù có trưởng thành thế nào thì cũng sẽ có một mặt trẻ con, giống như hắn bây giờ vậy.

Tuy rằng hắn bá đạo làm nàng căm hận, làm kẻ khác phẫn nộ, nhưng lúc này lại cực kỳ mê người...

Trong lòng lại có một con quỷ đang rục rịch...

Úc Noãn Tâm bị hình dạng ngủ say của hắn hấp dẫn, dần dần, kim lòng không đậu mà sát vào mặt hắn.

Hơi thở ổn định của hắn cách nàng ngày càng gần, mà hơi thở của nàng cũng ngày càng gấp gáp...

Gương mặt ngủ say của hắn ngày càng gần nàng...

Cho đến...

Rốt cuộc nàng nhìn không được mà đem đôi môi mềm mại dán vào đôi môi mỏng của hắn...

Môi hắn tựa hồ còn lưu lại mùi hoan ái lúc nãy, lại làm tim Úc Noãn Tâm đập loạn thêm.

Âm thanh ong ong điên cuồng khuấy động bên tai nàng, tựa như một tên trộm, nàng lại không ngừng hoảng hốt. Độ ẩm quen thuộc trên môi làm nàng không muốn rời đi, nàng không thể tự điều khiển mà vươn chiếc lưỡi thơn ra, học theo bộ dạng quen thuộc của hắn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ theo đôi môi hắn. Thì ra cảm giác hôn trộm một người là như vậy...

Mang theo hoảng hốt, mang theo tim đập nhanh, tràn ngập sự kích thích như ăn trộm.

Úc Noãn Tâm khẽ nhắm hai mắt lại, đôi môi anh đào thăm dò hơi thở thuộc về hắn. Nàng cảm thấy mình điên rồi, rõ ràng biết loại hành vi này là đáng thẹn, biết rõ nếu còn tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì lòng của mình cũng sẽ rơi vào tay giặc. Nhưng vẫn không thể khống chế mà cứ tiếp tục...

Có lẽ là đêm nay quá đẹp, quá không có thật nên ngay cả lòng của nàng cũng hư ảo theo. Úc Noãn Tâm chỉ có thể an ủi chính mình như vậy, giải thích cho hành vi hôn trộm của mình.

Kỳ thực... phóng túng một lần như vậy cũng không tội...

Úc Noãn Tâm tìm cho mình một lý do thật tốt, càng giống như là một đứa trẻ tham ăn mà hôn tiếp...

Hương hoa quỳnh thoang thoảng lượn lờ xung quanh họ, ngay cả gió đêm cũng trở nên xa xôi dịu vợi.

Có lẽ cảm thấy đã được rồi, lúc này Úc Noãn Tâm mới cực kỳ quyến luyến mà mở mắt...

Đôi mắt mơ màng như ánh trăng bắt gặp ánh mắt như cười như không của hắn. Thậm chí, trong mắt hắn còn xẹt nhanh qua một chút trêu đùa...

"Á..." Úc Noãn Tâm bỗng có phản ứng lại, đứng dậy nhanh như bay, hét to một tiếng, kinh hoàng giống như vừa thấy quỷ.

Tiếng thét chói tai nhất thời hoàn toàn đánh tan vẻ tĩnh mịch vốn có của bóng đêm...

"Anh, anh tỉnh khi nào?"

Nàng chỉ vào hắn, vẻ mặt ngạc nhiên cùng hoảng sợ, đầu ngón tay đều đang run rẩy. Sau một khắc, gương mặt xinh đẹp đỏ ửng như mặt trời mọc.

Tieu, tiêu rồi!

Thế này thì mắt mặt chết mất thôi. Nàng cư nhiên bị ma xui quỷ khiến mà hôn trộm hắn không nói, còn bị hắn bắt gặp...

Không phải hắn đang ngủ sao?

Hình dạng kinh hãi thất thổ của Úc Noãn Tâm lọt vào trong mắt Hoắc Thiên Kinh không sót một chút, tên đàn ông tự cao tự đại này cười càng sáng lạn hơn. Hắn ngồi thẳng dậy, cánh tay lưỡi biêng đặt ở trên đùi. Hắn vừa tỉnh lại nên tựa hồ còn mang theo chút trẻ con.

Hắn chế nhạo nói: "Người kêu to hắn là anh mới đúng chứ?"

"Anh..."

Úc Noãn Tâm thật muốn tìm một cái lỗ mà chui vào, khuôn mặt nhỏ càng đỏ hơn, giống hệt như một quả táo chín. Thấy vẻ mặt trêu chọc của hắn thì vừa thẹn vừa giận mà nói: "Anh, anh thật quá đáng mà!"

Sao hắn lại có thể xấu xa như thế chứ? Rõ ràng là tỉnh rồi, còn không lên tiếng mà chờ nàng thất thổ.

"Anh quá đáng sao?"

Hoắc Thiên Kinh giả vờ nghi hoặc mà nhún mày. Ánh sáng của đèn tường rọi vào vòm ngực rộng lớn màu đồng của hắn, cơ bắp rắn chắc sáng bóng, khỏe mạnh trắng kiêu làm lộ ra vẻ gọi cảm lại mang theo sự uể oải có sức hấp dẫn chết người.

"Người vừa chìm đắm trong thú vui hôn trộm hình như là em thì phải? Em nói hai ta ai quá đáng?"

"Tôi, tôi..."

Úc Noãn Tâm bị hắn nói đến nỗi lắp bắp, cố nén sự khấn trương cùng xấu hổ trong lòng mà nói: "Anh đừng kiêu ngạo, không phải vì tôi yêu anh nên

mới hôn trộm anh đâu..."

Hoắc Thiên Kinh nghe xong cũng không đáp lời, có điều... nụ cười bên môi càng tươi hơn, giống như gợn sóng trong vạt cứ lan ra từng vòng từng vòng một. Hắn nhìn nàng không hề chớp mắt, như là đang quan sát, hoặc như là đang suy tư...

Úc Noãn Tâm thấy hắn không nói, lại thấy ánh mắt hắn dần dần nổi lên vẻ thâm trầm, trong lòng lại căng thẳng. Chắc không phải lời của mình chọc giận hắn chứ? Gần đây, bởi tính tình của hắn rất tốt nên dần dần, nàng nói năng cũng không chú ý nhiều như vậy. Thế nhưng ngày hôm nay...

Nàng vừa nói sai cái gì sao?

Đang nghĩ ngợi, bên hông chợt thấy căng thẳng. Một khắc sau, cả người Úc Noãn Tâm liền ngã vào trong lồng ngực to lớn tràn ngập mùi long đản hương. Hơi thở ấm áp phả vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khiến nàng vô thức mà rên khẽ.

"Lý do em hôn tôi là gì?"

Chiếc cằm nhọn bị ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng nâng lên, không cho nàng có chút cơ hội trốn tránh. Đôi mắt ung tỏa ra ánh sáng rạng rỡ.

"Tôi, tôi..."

Úc Noãn Tâm cảm thấy chắc chắn không bao lâu nữa nàng sẽ bị bệnh tim rất nghiêm trọng. Tim của nàng đã đập đến nỗi hoàn toàn không khống chế nổi, khiến cho hơi thở của nàng cũng trở nên dồn dập. *"Đâu có nguyên nhân gì, hôn trộm là hôn trộm. Anh cũng thường cưỡng hôn tôi đó, lẽ nào anh còn muốn tính toán gì sao?"*

Bộ dáng giả mồm của nàng khiến Hoắc Thiên Kinh cúi đầu cười, xoay người đặt nàng dưới thân, trong mắt mang theo ý cười. *"Lời suy nghĩ của phụ nữ đúng là bất thường, trong nháy mắt lại có thể lảng sang chuyện khác!"*

"Tôi nào có..."

"Có lẽ... anh có thể nói nguyên nhân cho em biết!"

Hoắc Thiên Kinh không muốn cho nàng trốn tránh nữa, trực tiếp nói thẳng ra, ngữ khí tuy rằng mang theo một chút nghi hoặc, nhưng phần lớn vẫn là khẳng định như cũ.

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, tia sáng lấp lánh phản chiếu trong đôi mắt trong veo của nàng, mang theo vẻ đẹp như hoa anh đào đang rơi, lớp sương mờ bao phủ lấy đôi mắt của nàng, đẹp như thiên thần...

Dường như nàng có thể dự cảm tới hắn muốn nói gì. Lý trí không ngừng nhắc mình nên ngăn cản lời của hắn, nhưng lòng lại không kìm được mà muốn hắn nói tiếp...

Ngón tay thon dài sạch sẽ đang dụi hoặc trên khuôn mặt nàng quyến luyến không rời, tựa hồ đang thưởng thức sự ấm áp mà da thịt hơi lạnh lẽo của nàng mang lại. Ánh mắt hắn chăm chú nhìn nàng, tiếng nói trầm thấp lại mê người như tiếng nhạc của trời xanh.

"Bởi vì em kìm lòng không đậu, bởi vì... em đã yêu anh!" Lời nói của hắn như tuyên cáo.

Rõ ràng cô gái trong lòng run lên, đôi mắt đẹp của nàng nổi lên vẻ khiếp sợ, sau một khắc lập tức mở miệng: *"Không, tôi..."*

"Đừng vội phủ nhận như vậy..."

Ngón tay Hoắc Thiên Kinh khẽ chặn môi của nàng, ngăn lời của nàng lại. *"Cho chính mình thời gian, dùng trái tim cảm nhận một chút, coi rốt cuộc anh có nói sai hay không. Chỉ có suy nghĩ thật kỹ mới có thể nhận ra."*

Úc Noãn Tâm không nói gì nữa, chỉ ngẩn ngơ mà nhìn hắn...

"Ít nhất, bây giờ chúng ta rất vui vẻ không phải sao?"

Hoắc Thiên Kinh cúi đầu, chớp mũi ái muội mà cọ cọ vào cánh mũi nàng. Động tác vô cùng ngọt ngào giống như một đôi tình nhân thân mật nhất làm Úc Noãn Tâm hoàn toàn không thể cự tuyệt, thậm chí còn tham luyến cử chỉ ôn nhu hiếm có của hắn...

Nàng phải thừa nhận điểm này... Trong khoảng thời gian này, tuy rằng chuyện xấu quán lấy nàng, nhưng quả thực nàng rất vui vẻ. Tuy rằng đã trải qua sự phản bội trong tình yêu, nhưng người đàn ông này không cho nàng có bao nhiêu thời gian trị thương. Đường như đau khổ đều bị tiêu tan sạch sẽ trong sự chăm sóc dịu dàng hàng ngày của hắn...

Hơi thở ấm áp quen thuộc khẽ quét qua môi nàng, làm nàng không tự chủ được và ôm lấy cổ của hắn.

Trong bầu không khí kì lạ lại xen lẫn sự ấm áp khó tả.

"Noãn, anh thích sự chủ động của em."

Hoắc Thiên Kinh dịu dàng nói nhỏ bên môi nàng, tựa như dụ hoặc lại như khát khao, hầu kết gọi cảm còn động đập lên xuống một chút làm Úc Noãn Tâm có chút miệng lưỡi khô nóng.

Nàng biết đêm nay mình hoàn toàn điên rồi, hoàn toàn chìm đắm rồi...

Ít nhất nàng đã không khống chế được hành vi của mình, không thể cự tuyệt lời thì thầm của hắn. Nàng nhẹ nhàng ngửa đầu, đôi môi mềm mại ảm áp chủ động hôn lên hầu kết của hắn, làm cho cơ thể của hắn trở nên cứng ngắc.

Môi của nàng chậm rãi di chuyển, hôn qua cổ hắn, sau đó là cằm, chậm rãi đặt lên đôi môi mỏng, tiện đà đôi môi anh đào xinh đẹp phủ lên môi hắn.

Nàng không biết mình bị sao vậy, chỉ muốn thuận theo tim mình mà làm những động tác này, cam tâm tình nguyện.

Cổ họng Hoắc Thiên Kinh bật ra tiếng gầm nhẹ, dưới sự trêu chọc như có như không của nàng, hắn trở nên như đã thú. Ngay khi nàng chuẩn bị rời khỏi môi hắn thì hắn bỗng nhiên cúi xuống, hóa bị động thành chủ động, lúc đầu lướt qua sau đó thăm dò thật sâu.

Nụ hôn của hắn vẫn bá đạo như thường ngày mà đòi lấy, nhưng lại tăng thêm sự quan tâm cùng dịu dàng chưa từng có...

Úc Noãn Tâm mặc cho hắn chiếm lấy sự ngọt ngào của nàng. Giữa lúc hoảng hốt lại nhớ đến đây là lần đầu tiên nàng cam tâm tình nguyện bị hắn giữ lấy.

Một lúc lâu sau, Hoắc Thiên Kinh mới lưu luyến mà buông môi nàng ra, nhưng vẫn quan tâm mà khẽ hôn lên trán của nàng, thấp giọng nói: *"Tiểu yêu tinh, em muốn câu hôn của anh luôn sao?"*

"Có thể chứ?"

Lòng Úc Noãn Tâm lại dập dờn như sóng biển. Nàng thay đổi về lạnh lùng thường ngày, ánh mắt dịu dàng lấp lánh, đôi mắt to ngây thơ trong trẻo giống như dòng suối trong vắt trên núi cao, dịu dàng chảy.

Tình cảm nồng nàn động trong mắt Hoắc Thiên Kinh, hắn động tình mà thấp giọng nói: *"Có thể, đương nhiên có thể, chỉ cần em vui vẻ, tất cả của anh đều là của em..."*

Lời của hắn làm tim của Úc Noãn Tâm thiếu chút nữa là nhảy vọt ra ngoài. Trời ạ, giờ khắc này bọn họ làm sao vậy? Bầu không khí ảm áp này làm nàng không thể kìm nén tình cảm khó hiểu trong lòng nữa. Giờ khắc này nàng muốn cứ được hắn ôm lấy, yêu thương...

Ngẫm lại, dưới sự tấn công của những lời nói tình cảm này, bất luận người đàn bà nào cũng sẽ đắm chìm vào.

"Anh nói như vậy, tôi sẽ trở nên tham lam đó!" Ánh mắt Úc Noãn Tâm sáng lên, cực kỳ giống như sao trời.

"Không sao, anh thích..." Hoắc Thiên Kinh không biết trong giọng nói của mình mang theo vẻ nồng nàn như mật, yêu thương thật sâu tựa như biển.

Tim Úc Noãn Tâm đập nhanh không ngừng, nàng cảm giác mình sắp chết chìm trong ánh mắt hắn.

"Vậy anh... còn thích gì nữa?" Nàng hỏi một câu, trong vẻ ngượng ngùng mang theo chút dò xét.

"Tất cả của em anh đều thích."

Hoắc Thiên Kinh nhìn vào mắt nàng, trong vẻ sâu sắc mang theo sự nghiêm túc không thể coi thường. *"Cơ thể của em, vẻ tức giận của em, nước mắt của em, nụ cười của em, sự quật cường của em cùng với trái tim em!"*

Lòng ngực bị lời nói kiên quyết của hắn ập vào làm đau đớn, giống như trái tim muốn nhảy ra trước mắt ngay lập tức. Nàng vô thức lùi người lại, nhưng lại bị hắn ôm càng chặt hơn...

"Anh là kẻ háo sắc hay sao mà điều đầu tiên nghĩ đến chính là cơ thể tôi?" Nàng cố ý bất mãn kháng nghị, mượn cơ hội bình ổn cảm xúc khác thường trong lòng.

"Đầu tiên nghĩ đến cơ thể của em là bởi vì..." Hoắc Thiên Kinh cố ý kéo dài từ cuối, sau khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên thì liền cười ha hả...

"Anh thích nhìn em nhảy múa..."

Ý thức được bị hắn trêu đùa, mặt Úc Noãn Tâm càng đỏ hơn, bàn tay trắng như phấn đánh hắn một chút, nhưng vì lòng ngực cứng rắn của hắn mà lại tạo thành đau đớn cho chính mình.

Sau một khắc, bàn tay nhỏ bé của nàng liền bị hắn nắm chặt. Sau đó, nụ hôn triền miên rơi xuống, dọc theo cổ tay của nàng xuống từng ngón tay trắng nõn.

"Anh thực sự thích như vậy?" Nàng kìm nén run rẩy mà nhẹ giọng hỏi.

Hoắc Thiên Kinh nhìn về phía nàng, trong ánh mắt dịu dàng là sự khẳng định

Úc Noãn Tâm bỗng nhói tim, lập tức nhẹ nhàng đẩy hấn ra, kéo lấy tay hấn...

"Đi theo tôi..." Nàng nhoẻn miệng cười như đứa trẻ.

"Đi đâu?" Hoắc Thiên Kinh cũng bị nàng lây lan, tâm tình trở nên tốt lạ thường.

Úc Noãn Tâm chỉ cười, không nói lời nào...

Trong hoa viên, dưới tàng cây hoa quỳnh rậm rạp.

Dưới ánh trăng, gió mát thổi, bóng hoa trùng trùng, hương thơm ngát bất tận, hoa quỳnh nhẹ nhàng tung bay khắp nơi, rơi lá tả trong bầu trời đêm lộ vẻ tươi đẹp...

"Noãn..." Hoắc Thiên Kinh có chút khó hiểu.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhìn những cánh quỳnh hoa trong không trung một cách dịu dàng, hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói:

"Tôi múa cho anh xem..."

Hai người bọn họ đều điên rồi nên mới có thể nửa đêm đi tới nơi này...

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh nổi lên vẻ kích động, môi từ từ dần ra, giống như tình nhân đang yêu cuồng nhiệt, mang theo nụ cười thỏa mãn cùng chiều chuộng, dịu dàng như nước, nhưng cũng nóng cháy như lửa.

Dưới những cánh hoa rơi, Úc Noãn Tâm mặc váy ngủ màu trắng, lụa thưa mỏng manh, nhuộm chút hương hoa...

"Anh biết không? Cả đời Vệ Từ Phu chỉ nhảy múa vì một người đàn ông..."

Tiếng nói của nàng lượn lờ trong không trung theo cánh hoa, như là đang nói cho chính mình, hoặc là đang nói cho người đàn ông dưới ánh trăng nghe.

Nàng làm sao vậy? Hay là biết rõ mình làm gì nhưng vẫn muốn làm? Rõ ràng biết người đàn ông này rất nguy hiểm, không thể đụng vào, thế nhưng... vẫn bước vào bãi mìn, cho dù biết kết quả sẽ ra sao mà vẫn muốn như thế...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: – Dưới tán hoa quỳnh

Khiêu vũ dưới ánh trăng thường mang chút gì đó tịch mịch cùng trống trải, nhưng dưới tán hoa quỳnh, những cánh hoa không ngừng rơi tới tấp lại tôn thêm cảm giác long lầy không tưởng tượng được cho màn vũ đạo của Úc Noãn Tâm.

Trong màn đêm tĩnh lặng, ánh trăng sáng tỏ như nước chiếu vào người nàng. Áo trắng tung bay, dưới sự bao phủ của ánh trăng, lại đọng đượm tựa như sương khói mà khẽ lượn lờ. Theo cánh hoa rơi, ý cười bên môi lộ vẻ phong tình.

Hoắc Thiên Kinh dựa vào một cây hoa quỳnh, ánh trăng chiếu vào làm cho cái bóng của hấn trải dài xuống mặt đất. Những cánh hoa quỳnh trắng theo từng đợt gió bay lượn xung quanh hấn, một vài cánh hoa còn vương trên mái tóc của hấn.

Đôi mắt đen láy và sáng như sao không hề chớp lấy một lần mà nhìn giai nhân cách đó không xa. Ánh mắt cũng theo động tác vũ đạo chậm rãi của nàng mà trở nên dịu dàng lạ thường. Ngay cả đôi môi vẫn rất hồ hững thường ngày cũng mang theo đường cong mềm mại cùng cung chiều. Những nếp nhăn loáng thoáng khi cười cũng lan ra từ bên môi như gợn sóng.

Ánh mắt dõi theo nóng bỏng của người đàn ông làm cho hai má của Úc Noãn Tâm hơi đỏ ửng lên. Theo bản năng, nàng nhìn thoáng qua Hoắc Thiên Kinh đang tựa vào gốc cây, không khỏi cảm thán trên đời này thật sự có một người đàn ông như trong thần thoại bước ra, đẹp đến nỗi khiến cho người ta muốn ngẹt thở.

Dời mắt đi, ngăn cản trái tim đang không ngừng đập loạn của mình, Úc Noãn Tâm dùng hàng mi, ánh mắt, ngón tay, vòng eo, dùng cánh quỳnh hoa bay lá tả bên cạnh nàng, dùng y phục trắng tinh, dùng từng bước nhảy tình tế, nhẹ nhàng di chuyển như mây bay, lại xoay mạnh như gió lốc, điệu múa có vui mừng bi ai như trong thơ.

Nàng luôn thích múa cổ điển, nhất là vũ điệu cung đình, uyển chuyển như dải lụa xoay tròn, lại điểm lệ đầy sức sống như dây leo. Nàng luôn thừa nhận mình là người thích cổ xưa, bởi vì mỗi khi múa, nàng liền cảm thấy thế gian như luân hồi chuyển đổi, giống như mình là người trong tranh, tiên nữ trong gió, vì người đàn ông mình yêu mà nhảy múa. Nhất là dưới ánh trăng thế này, trong cảnh đẹp hoa quỳnh bay đầy trời, giờ phút này, tựa như rời xa phạm

trần thế tục, rời xa thị phi của thế gian.

Không có thù hận, không có tranh chấp, chỉ có tình cảm chân thành nhất từ tận đáy lòng...

Nếu như ở thời cổ đại, hán nhất định là một vị vua cao cao tại thượng. Tự cao tự đại như thế, duy ngã độc tôn như thế, bá đạo ngang ngạnh như thế, nhưng những thứ này cũng không thể địch lại với tình cảm dịu dàng hiện lên trong mắt hán...

Và tại thế gian này, có nhiều điều làm cho Úc Noãn Tâm bất an. Cãi vã làm nàng bất an, ồn ào làm nàng bất an, âm mưu làm nàng bất an nhưng điều làm nàng lo nhất chính là chút tình cảm dịu dàng không thể nắm bắt của người đàn ông như đấng quân vương này...

Nàng rất muốn tự bảo vệ lòng mình, không để cho lòng mình dần dần bị hút vào, nàng rất sợ... Nàng sợ mình sẽ giống như những người đàn bà khác, đánh mất bản thân mình, trở thành một sợi dây leo chỉ có thể sống nhờ vào sự bầu vùi cùng ẩn nấp dưới hơi thở của hán

Nhưng mà hôm nay, cuối cùng nàng vẫn không tự kiềm chế được...

Hoa quỳnh lát phát rơi, đôi mắt Úc Noãn Tâm như nước, có chút lạnh như băng, tựa như có thể nhìn thấu mọi thứ. Nhưng từ ánh mắt thần nhiên, trong trẻo lạnh lùng ấy lại không khó để nhìn ra tình cảm dịu dàng nhẹ nhàng trôi như nước, từng giọt từng giọt từ từ khẽ luồn vào lòng Hoắc Thiên Kinh.

Ở trong mắt hán, dưới lớp y phục trắng tinh, đôi bàn tay mảnh mai, thon dài của Úc Noãn Tâm khẽ múa. Da thịt nõn nà, trong màu trắng như tuyết còn có vẻ phấn hồng, tựa như có thể bung ra sữa. Đôi môi đỏ thắm, tiếng cười thần nhiên, nhất cử nhất động đều mang theo vẻ *"vũ điệu này chỉ trên trời mới có, nhân gian có thể có mấy người"*.

Giờ phút này, rốt cuộc hán đã hiểu cái gì thật sự là *"Lăng Ba tiên tử"*.

Đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng như hòa theo sự truy đuổi của ánh trăng, điệu múa dồn vào ống tay áo, đôi mắt như thuyền quỳên, nhịp bước uyển chuyển, nương theo cánh hoa rơi. Tình cảnh này làm Hoắc Thiên Kinh không thể kiềm chế tình cảm của mình mà khẽ bước lên, thuận theo dáng múa mà ôm lấy vòng eo của nàng, đem người đẹp thơm mùi hoa quỳnh kia ôm chặt vào lòng.

Ánh mắt dịu dàng của hán mang theo tình cảm sâu sắc không chút che giấu, lẳng lặng mà nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng. Mùi long đản hương quen thuộc cùng hơi thở ấm áp của hán làm cho cô gái thẹn thùng. Nàng vẫn chưa từng nghĩ tới là cho dù không làm gì cả, chỉ nhìn hán như vậy thôi mà đã khiến hơi thở của nàng ngày càng khó khăn, giống như linh hồn đã thoát khỏi thể xác, không còn là của nàng nữa...

"Không phải thích xem tôi múa sao? Sao lại còn tới làm phiền?"

Úc Noãn Tâm khẽ tránh đi ánh mắt đang tỏa nhiệt của hán, vờn tay nhẹ nhàng để trong lòng ngực của hán, giống như là mang theo một chút nũng nịu mà nói.

Ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn liền bị bàn tay ấm áp của hán nâng lên, nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ như ngọc mang theo hương hoa quỳnh thoang thoảng, khuôn mặt thanh lệ hiện ra nét quyến rũ, đôi mắt long lanh như ngọc lưu ly, dưới ánh trăng sáng tỏ phảng phất vẻ mê người, ánh mắt phát ra sáng rực, làm cho người ta mong nhớ.

"Noãn, em thật đẹp..."

Giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh tựa như quỳnh hoa, nhẹ nhàng bay bổng trong lòng nàng. Bầu không khí thế này làm cho người ta không nỡ phá vỡ.

Cô gái trong lòng trước hết đỏ mặt lên, sau đó là đôi má như hoa nở, rơi vào con xoáy nhẹ, đôi môi đỏ hơi cong lên. Nàng không biết mình nên nói gì nữa, chỉ thấy hán say mê nhìn mình thôi mà sự khấn trương cứng ngắc trong lòng lại nổi dậy. Nàng khẽ cắn môi, thậm chí còn cảm thấy môi mình có chút khô, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng lướt qua đôi môi như hoa...

Từ trong cả hòng của hán lại bật ra tiếng gầm nhẹ, vẻ thẹn thùng của nàng hoàn toàn rơi vào mắt hán, cuối cùng cũng không thể kìm chế được mình mà cúi đầu...

Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy bờ môi ấm áp, ngay sau đó, hơi thở đầy nam tính của hán cuốn sạch lấy nàng...

Bên hông chợt ấm áp, bàn tay to của hán giữ chặt lấy thân thể nàng, hán cúi đầu, những cái hôn vụn rơi xuống môi nàng, tai nàng...

"Thình thịch..."

Rõ ràng Úc Noãn Tâm có thể nghe thấy được tiếng tim mình mãnh liệt nhảy lên, mùi long đản hương thoang thoảng dễ nghe trên người của hán như tràn ngập sự mê hoặc làm cho lòng nàng mệnh mang gợn sóng.

"Không được..." Nàng đẩy nhẹ hán ra, làm bộ thoái mái mà nói: *"Anh muốn cho tất cả mọi người biết anh đang ăn hiếp tôi sao?"*

"Sao lại là ăn hiếp? Em múa cho anh xem, vậy thì anh cũng phải báo đáp cho em một chút chứ?"

Tiếng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh mang theo khát vọng rõ ràng, hán nhanh chóng áp sát vào thân hình mềm mại của nàng, trong nụ hôn nhẹ nhàng mang theo hơi thở nóng rực tràn ngập dục vọng...

"Không có lệnh của anh thì không ai dám vào đây..." Ý đồ không thể rõ hơn được nữa.

Úc Noãn Tâm sà vào lòng ngực hắn, nhưng khi nàng có thể cảm giác được một thứ gì đó cứng rắn đang chạm vào mình thì khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ bừng, mà hô hấp cũng trở nên ngày càng dồn dập.

"Không thềm để ý tới anh nữa, không khí tốt thế này đã bị kẻ háo sắc anh phá hỏng rồi!"

Mặt nàng đỏ ửng mà đẩy hắn ra. Không biết vì cái gì, đêm nay, khi nàng cảm thấy lời nói ái muội cùng giọng nói khàn khàn của của Hoắc Thiên Kinh thì trong lòng thật sự khâm trọng.

Thân mình lại bị hắn giữ chặt, không để cho nàng có nửa phần cơ hội để thoát đi.

"Vậy anh sẽ... đền lại cho em..." Hắn thuận thế hôn lên đôi má nàng, sau đó một đường thẳng xuống, cắn cắn xương quai xanh của nàng

"Thiên Kinh ..."

Lòng Úc Noãn Tâm lại khâm trọng một cách khó hiểu, tại sao lại như vậy. Rõ ràng đêm nay hắn đã "yêu" nàng rồi, sao nàng lại còn khâm trọng đến thế. Giống như là hai người muốn xuyên phá một thứ gì đó trong tận đáy lòng, lại như là tâm hồn hòa hợp.

Dưới bàn tay của hắn, chiếc váy ngủ màu trắng từ từ rơi xuống...

"Noãn, em thật sự rất đẹp..."

Hoắc Thiên Kinh lại nói ra lời khen ngợi như lúc này. Giọng của hắn khàn khàn mà gợi cảm, đôi mắt cũng trở nên biến đổi vì dục vọng mãnh liệt.

Dưới ánh trăng, thân thể của nàng càng trong sáng như ngọc; thiêng liêng, bất khả xâm phạm như Thiên Sơn thánh nữ, như ánh sao rực rỡ lấp lánh vô cùng dịu dàng.

Hơn nữa, hiếm khi nàng dịu dàng mà gọi tên của hắn...

Hắn biết, đêm nay trái tim của hắn đã hoàn toàn tan chảy...

Úc Noãn Tâm hiểu rõ ý nghĩa của ánh mắt hắn, càng thêm ngượng ngùng. Ánh mắt hắn toát ra vẻ dịu dàng khiến lòng nàng như có dòng chảy ấm áp. Nàng hơi thở gấp, nặc cho hắn đặt lên người nàng những chiếc hôn nóng bỏng, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn.

"Anh muốn em, ngay tại đây..."

Hắn ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt nàng, ngọn lửa trong mắt càng thêm mãnh liệt như muốn nuốt chửng lấy nàng, trên trán đã hơi lấm tấm mồ hôi, có thể thấy hắn đang cố nén ham muốn mãnh liệt của mình.

Khuôn mặt Úc Noãn Tâm không thể đỏ hơn được nữa, nàng nhìn sâu vào đôi mắt Hoắc Thiên Kinh, nhẹ giọng nói. "Em... đã sớm là của anh..."

Nàng không biết tại sao lại nói như vậy, là cam chịu hay là... một lời mời chủ động?

Lời vừa nói ra, rõ ràng Úc Noãn Tâm cảm nhận được cảm xúc của hắn kích động trong nháy mắt...

"Noãn..." Trong tiếng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh mang theo tình cảm nồng nàn cùng sự cảm động.

Úc Noãn Tâm ngượng ngùng mà vui mặt vào ngực hắn, nàng xinh đẹp như một con mèo nhỏ làm hắn yêu mãi không thôi.

Như vậy là cam tâm tình nguyện. Đêm nay, nếu quyết định phải trầm luân, vậy thì cứ phóng túng đi.

"Noãn... cô gái của anh... anh sẽ rất yêu em..."

Hoắc Thiên Kinh cảm thấy mình chưa bao giờ hạnh phúc đến vậy, cô gái này xinh đẹp diễm lệ làm hắn nghẹt thở, phải cúi đầu thần phục.

Không ngờ, chữ "yêu" từ miệng hắn nói ra đã sớm trở thành sự biến hóa trong tận đáy lòng.

Hắn không biết rằng tim của nàng còn đập nhanh hơn...

Dưới ánh trăng, dưới tán hoa quỳnh, những cánh hoa bay múa đầy trời làm cho hai thân người đang áp sát vào nhau càng thêm huyền ảo, cực kỳ đẹp đẽ. Ngay cả tiếng rên rỉ cùng hơi thở gấp gáp đều trở thành những thanh âm đẹp nhất của tự nhiên. Cô gái quần lấy cơ thể người đàn ông như dây leo. Chân tình mãnh liệt từ từ lan ra như pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm...

"Bộp..."

Một âm thanh thành linh vang lên dọa Hoắc lão phu nhân đang dùng com phải giật mình, mắt kính như cũng muốn rơi xuống.

Trong nhà ăn của biệt thự, theo tiếng động của dụng cụ ăn đập xuống bàn, Anna Winslet bắt mắt mà nhìn Úc Noãn Tâm, lạnh giọng nói: "*Cô không muốn rời khỏi làng giải trí mà còn muốn bước vào Hoắc gia? Úc, nhà quyền quý cũng có phép tắc của nhà quyền quý, muốn bước chân vào một gia tộc quyền thế thì ít nhất phải biết học xem người khác làm thế nào để trở thành bà chủ của một nhà quyền quý!*"

Hôm nay vừa đóng quảng cáo xong, Úc Noãn Tâm liền bị Hoắc Thiên Kinh đưa đến biệt thự. Kì thật nàng cũng rất không thích đến nơi này, nhưng ngày cưới đã đến gần, sớm muộn gì nàng cũng phải đối mặt với mẹ của Hoắc Thiên Kinh, cũng chính là... mẹ chồng tương lai!

Nàng biết người phụ nữ này không thích mình, nhưng nàng cũng vậy thôi. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một người phụ nữ nghiêm khắc và khôn khéo như thế. Hơn nữa còn quá đáng mà yêu cầu nàng rời khỏi làng giải trí, làm sao có thể được? Đó là nghề của nàng, là việc mà nàng thích nhất.

"Mẹ..."

Hoắc Thiên Kinh thấy thế liền đặt bộ đồ ăn xuống, dùng khăn ăn tao nhã lau đi khóe miệng một chút rồi cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm.

Chẳng kiêng nể gì cả, không chút che giấu.

"Đóng phim là công việc mà cô ấy thích, cô ấy muốn tiếp tục ở lại làng giải trí cũng được, đừng ép cô ấy!"

Ngữ khí cứng động tác che chở của con trai rơi vào mắt Anna Winslet, vẻ bất mãn càng thêm rõ ràng, bà không vui mà nhìn Hoắc Thiên Kinh nói: "*Con cho cô ta tiếp tục đóng phim? Đừng quên không bao lâu nữa cô ta sẽ bước chân vào Hoắc gia!*"

"Đóng phim là hứng thú của cô ấy, điều này có mâu thuẫn gì với việc gả vào Hoắc gia sao?"

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười, quay đầu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Noãn Tâm hơi căng thẳng thì đem miếng bò bít-tết đã được cắt xong bỏ vào đĩa của nàng. Động tác rất lưu loát, không khó nhìn ra sự chăm sóc rất tự nhiên của hắn đối với nàng.

"Mẹ, bây giờ thời đại đã khác rồi, cho dù có bước vào nhà quyền quý thì sao chứ? Cô ấy là một con người, đương nhiên cũng có suy nghĩ và hành vi của riêng mình. Cô ấy thích hay không thích làm cái gì, có phải chúng ta nên tôn trọng một chút? Không nhất định mỗi cô gái gả vào nhà quyền quý thì phải an nhàn làm bà chủ. Mẹ, chẳng phải mẹ cũng là bậc tình anh trên thương trường đó sao? Nếu như không có mẹ, Hoắc thị sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay."

Hoắc Thiên Kinh thật thông minh, vừa che chở cho Úc Noãn Tâm, vừa kính nể tôn nghiêm của mẹ, không đắc tội với ai trong hai người.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: – Buổi tối ở Ngự thự

Anna sau khi nghe vậy, đôi lông mày đang nhíu lại vì tức giận quả nhiên bình ổn không ít, ngữ khí cũng dịu đi hẳn, lạnh như băng mà nói:

"Con nghĩ rằng mẹ muốn như vậy sao? Đó là do cha con mất sớm, con lại còn nhỏ, chưa đủ lớn để gánh vác Hoắc thị, mẹ cũng không còn cách nào khác là thay con điều hành Hoắc thị, chẳng lẽ trời sinh mẹ lại thích xuất đầu lộ diện? Cũng may từ nhỏ mẹ đã từng nghe và thấy nhiều lần nên mới dám đối mặt với cái thị trường luôn thay đổi trong nháy mắt kia, cho nên, Thiên Kinh, mẹ vẫn muốn nhấn mạnh với con một điều làm con dâu Hoắc gia phải môn đăng hộ đối, nếu khi có vấn đề gì xảy ra, cô ta sao có thể giúp con?"

Lời người vừa nói xong làm cho Hoắc lão phu nhân mất hứng, cuối cùng lão phu nhân nhịn không được mà đập mạnh xuống bàn —

"Này, con dâu, lời con vừa nói là có ý gì? Muốn nguyên rửa cháu của ta gặp chuyện không may sao?"

"Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Thiên Kinh là con của con, sao con có thể nguyên rửa chính đứa con của mình gặp chuyện không may?" Anna luôn đau đầu vì lão phu nhân này, bắt đắ dĩ mà giải thích.

"Hừ! Lời con vừa nói xong lại quên rồi sao? Trí nhớ của con so với bà lão này còn mau quên hơn!" Lão phu nhân vẫn không chịu bỏ qua, tay trái còn cầm đĩa ăn, trên đĩa ăn còn một khối bánh ngọt không đường chưa kịp ăn xong.

Anna dùng tay xoa cái trán đang đau, vô lực mà thở dài nói "Mẹ, chuyện con vừa nói chỉ là nếu như thôi mà..."

"Nếu như cũng không được! Cháu của ta có thể gặp chuyện gì? Ta không biết trái tim người như con thì như thế nào? Lại có thể nghĩ con mình gặp chuyện không may gì? Chẳng lẽ con muốn con nhỏ Noãn làm quả phụ sao?"

"Mẹ, mẹ có thể không thiên vị được không?" Anna thật muốn đứng dậy mà trở về phòng, nhưng hành vi này là thiếu tôn trọng đối với trưởng bối nên bà không bao giờ dám làm vậy.

"Ta nói sai gì sao ? Ta không phải là quả phụ sao ? Con cũng không phải là quả phụ à ? Còn muốn ức hiếp nhỏ Noãn sao?" lão phu nhân hoàn toàn mất hứng mà quát lớn

Hoắc lão phu nhân luôn luôn như vậy, cho dù bây giờ có ngang ngược bất chấp kết quả nhưng sau đó cũng đáng yêu khác thường, lời bà vừa nói xong khiến Úc Noãn Tâm không nhịn được mà cười ra tiếng, nàng biết lúc này mình phải nghiêm túc, nhưng... mỗi khi nhìn Hoắc phu nhân, bà bà, tâm tình của nàng liền tốt hơn hẳn.

Nhưng sau khi cười, nàng biết mình đã phạm vào điều sai...

Quả nhiên...

"Úc tiểu thư, cô cảm thấy buồn cười lắm sao?"

Anna sau khi thấy vậy, sắc mặt liền trở nên rất khó coi "Ta thật sự khó tưởng tượng được, cô là hạng người không hề có gia giáo, một người phụ nữ môn không thỏa hộ không hợp như vậy sao có thể bước vào Hoắc gia ? Ta thấy cô nên đi học một khóa về lễ nghi để hiểu rõ khi nào nên cười và khi nào không nên cười ! Con hát thì vẫn là con hát, vĩnh viễn không thể thanh nhã hơn !"

Úc Noãn Tâm thu nụ cười lại, nàng biết lúc này mình không nên cười, dù sao đây cũng như xát muối lên vết thương của người ta. Thế nhưng những lời này của Hoắc phu nhân không khỏi quá sắc bén, rõ ràng mang theo ý khinh thường làm lòng nàng thật khó chịu như bị dao cắt.

"Mẹ..." Hoắc Thiên Kinh nhú mày, vừa muốn mở miệng thì lại bị lão phu nhân cắt ngang...

"Con dâu à! Cái gì gọi là nên cười và không nên cười? Con là Tì Hi của Trung Quốc sao? Hay là nữ hoàng Anh? Người ta thích cười là chuyện của người ta, con có thể quản được sao chứ? Ta cũng thích cười, bây giờ ta sẽ cười cho con nghe, ha ha ha..." Hoắc lão phu nhân cố ý cười lớn, đầu tóc xoắn xoắn cũng theo đó mà đong đưa, giống như một đứa trẻ ranh ranh dễ thương trong phim hoạt hình vậy.

"Mẹ..."

"Ta cứ thích cười đấy, ha ha ha... khụ khụ..."

Lão phu nhân không cho bà nói chen vào, cười to mấy tiếng lại bị sặc, bèn ho mạnh vài tiếng.

"Mẹ..." Anna Winslet hoảng sợ mà tiến về phía trước.

"Bà nội..."

Hoắc Thiên Kinh cùng Úc Noãn Tâm cũng bị tình trạng hiện giờ của lão phu nhân dọa cho hoảng sợ, nhất là Úc Noãn Tâm, vẻ mặt đầy lo lắng. Dù sao lão phu nhân tuổi cũng đã cao, lỡ như xảy ra chuyện gì thì không hay.

"Không cần cô giả mù sa mưa."

Anna Winslet đẩy Úc Noãn Tâm ra, bất mãn mà quát lớn, quay đầu sang phía quản gia nói: "Đi lấy một ly nước nóng đến cho lão phu nhân, uống xong đưa lão phu nhân về phòng nghỉ ngơi"

"Vâng, phu nhân" Quản gia cung kính đáp.

"Không cần!" Hoắc lão phu nhân không hài lòng mà kháng nghị, lập tức bắt lấy tay của Úc Noãn Tâm. "Ta muốn bé Noãn đưa ta về phòng!"

"Mẹ... mẹ đừng như vậy, nghe lời được không ? Quản gia, còn không mau đưa lão phu nhân về phòng ?" Anna Winslet lập tức nói

Về mặt quản gia khó xử.

"Hay thật, bây giờ cô còn ra dám ra lệnh cho ta? Ta nói bé Noãn là bé Noãn, con bé là cháu dâu của ta, ta bảo cháu dâu đưa ta trở về phòng có gì là không được?"

Hoắc lão phu nhân hét lớn một tiếng, sau đó dùng vẻ mặt đáng thương mà nhìn Úc Noãn Tâm: "Bé Noãn à, bà nội có rất nhiều chuyện muốn nói với cháu, đêm nay ở lại biệt thự với bà nội có được không? Bọn người này đều không có lương tâm, một đám chỉ biết chọc giận ta, ngược đãi ta, thậm chí còn không cho ta ăn cơm"

"Mẹ, mẹ nói cái gì vậy? Chúng con ngược đãi mẹ lúc nào đâu?" Anna bất đắc dĩ giải thích: "Dạ đây mẹ không tốt, đương nhiên bữa tối không nên ăn nhiều quá."

"Ta không muốn nghe cô nói, ta muốn nghe cháu dâu nói!"

Hoắc lão phu nhân nhìn về phía Úc Noãn Tâm: "Bé Noãn à, cháu yên tâm, cô ta không thích cháu nhưng bà nội thích cháu. Bà nội đã quyết định rồi, chờ khi cháu được gả về đây, ta liền lấy danh nghĩa Hoắc gia tổ chức một bữa tiệc gặp mặt long trọng, ta muốn cho tất cả mọi người cùng biết cháu là cháu dâu của Hoắc gia, thế nào?"

Hà...

Úc Noãn Tâm hơi ngần ra. Tuy rằng nàng không biết bữa tiệc gặp mặt trong miệng bà nội là thế nào, nhưng với thế lực của Hoắc gia hẳn là sẽ không nhỏ.

Lời của Hoắc lão phu nhân vừa nói hoàn toàn làm cho Anna bất mãn cùng chống đối: "*Mẹ, sao lại có thể vì cô ta mà tổ chức tiệc gặp mặt chứ? Cô ta là một nghệ sĩ, càng ít người biết thân phận của cô ta thì càng tốt.*"

Úc Noãn Tâm nghe xong thì ngón tay theo bản năng mà nắm chặt, trong lòng bị thương không thể tả.

Hoắc lão phu nhân thấy thế, sắc mặt nghiêm túc, bà ngẩn đầu nhìn Anna, đôi mày nhíu lại lộ vẻ khó hiểu cùng quở trách...

"Cô có ý gì chứ? Cái gì mà càng ít người biết thì càng tốt? Cô cho rằng việc Thiên Kinh kết hôn là chuyện nhỏ sao? Cô không nói cho người ta thì người ta sẽ không biết con dâu cô có thân phận gì sao? Hơn nữa nghệ sĩ thì thế nào? Đều là tự mình kiếm miếng cơm manh áo thì có gì không ổn? Làm người nhà giàu, làm tổng tài cao cao tại thượng thì thân phận tôn quý sao? Làm nghệ sĩ thì lại không được sao? Vậy theo ý của cô mà nói thì người làm vệ sinh thấp hèn đến không đáng một đồng sao?"

"Mẹ, con không có ý này, con..."

"Được rồi, đừng nói nữa!"

Hoắc lão phu nhân phẩy phẩy tay ngăn sự giải thích của bà rồi nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh: "*Thiên Kinh, suy nghĩ của cháu thế nào? Chẳng lẽ cháu cũng cho rằng bé Noãn không thể gặp người sao?*"

"*Làm sao có thể? Cô ấy là vợ của cháu, cháu chưa từng nghĩ vậy mà, bà nội...*"

Hoắc Thiên Kinh tiến lên, đem bàn tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm đặt vào lòng bàn tay của Hoắc lão phu nhân. "*Kỳ thật mẹ cũng không phải có ý đó, như vậy đi, Noãn sẽ đưa bà lên lầu nghỉ ngơi rồi cùng nhau tâm sự một chút, cháu sẽ cùng mẹ nói chuyện.*"

"Được, như vậy đi."

Hoắc lão phu nhân nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Úc Noãn Tâm, nhìn nàng cười nói. "*Xem cháu của ta ăn nói này, mỗi câu đều làm cho bà lão này vui vẻ. Bé Noãn à, cháu gả cho Thiên Kinh là đúng người rồi, nó thật sự rất yêu thương cháu.*"

"Bà nội" Úc Noãn Tâm ngượng ngùng

"*Này, đỏ mặt rồi sao?*" Hoắc lão phu nhân giễu cợt. "*Thiên Kinh, mau nhìn vợ cháu đỏ mặt kìa.*"

Hoắc Thiên Kinh dịu dàng về nhìn Úc Noãn Tâm.

"*Bà, cháu đưa bà về phòng.*" Úc Noãn Tâm bị hấn nhìn cảm thấy mất tự nhiên, vội vàng hồi thúc Hoắc lão phu nhân.

Anna nhìn bóng dáng của nàng mà về bất mãn càng thêm nhiều hơn.

"*Nhỏ Noãn, mau nói cho bà nội nghe...*"

Sau khi về phòng, Hoắc lão phu nhân liền lập tức kéo Úc Noãn Tâm qua hỏi: "*Cháu sao lại muốn gả cho Thiên Kinh? A, ta biết rồi, nhất định là cháu đã phát giác ra mình đã yêu Thiên Kinh đúng không?*"

"Bà nội, cháu..."

"*Ta đoán đúng mà, cháu đó, chỉ cần đứng chung với Thiên Kinh thì ta cảm thấy rất xứng đôi, theo ta thấy lần này cháu chọn đúng người rồi, gả cho Thiên Kinh là không sai.*" Hoắc lão phu nhân nói liền một mạch. "*Cháu thấy bà nói có đúng không, lần đầu tiên cháu bước vào ngự thư, bà đã nói cháu là người mà Thiên Kinh muốn kết hôn.*"

Úc Noãn Tâm không nói gì, im lặng một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhìn Hoắc lão phu nhân "*Bà nội, ở trong lòng bà thì Thiên Kinh là dạng người thế nào?*"

Hoắc lão phu nhân nghiêng đầu suy nghĩ. "*Cháu của bà đương nhiên là ưu tú nhất rồi. Nó thông minh, kiên trì, gặp chuyện thì vẫn rất bình tĩnh. Bà thừa nhận trên thương trường nó có giờ một ít thủ đoạn, nhưng bà tin cháu của bà sẽ không vì lợi ích mà vi phạm đến đạo lý cơ bản. Có điều...*" Nói tới đây, bà ra vẻ thần bí mà cười. "*Ưu điểm lớn nhất của cháu bà là đối với tình yêu rất chung tình, một khi đã yêu, sẽ không buông tay.*"

"*Anh ấy... trong tình yêu rất chung tình?*" Úc Noãn Tâm hơi nhíu mày.

"À..."

Hoắc lão phu nhân xấu hổ cười. *"Đúng vậy, trước kia Thiên Kinh rất đào hoa, bên cạnh có không ít phụ nữ. Nhưng từ khi có cháu, nó không hề dây dưa với bất cứ người phụ nữ nào khác, cháu ở bên cạnh nó hẳn là cháu phải biết. Từ lúc bên cạnh cháu, nó có người đàn bà nào khác không?"*

"Cái này thì không có."

Úc Noãn Tâm cũng thừa nhận điểm ấy. Nàng nhớ tới lúc trước đã hỏi qua Thiên Kinh vấn đề này, thậm chí đến nay câu trả lời của hấn nàng vẫn còn nhớ trong đầu, rõ mồn một trước mắt.

"Nhưng Phương Nhan... cô ấy cũng từng là người mà Thiên Kinh muốn lấy." Nàng nhẹ giọng nói một câu.

Hoắc lão phu nhân nghe xong liền lắc đầu. "Cho nên mới nói, cháu phải hiểu Thiên Kinh hơn. Đúng vậy, nó cùng Phương Nhan đã có hôn ước, Thiên Kinh cũng không phản đối, bởi vì người sinh ra trong nhà giàu thì đều biết, bất luận là nam hay nữ đều không có quyền lựa chọn hôn nhân cho mình. Hôn nhân, nói thẳng ra là một sự duy trì quan hệ thương mại hay chính trị mà thôi. Vì vậy, khi Thiên Kinh không trông mong gì vào tình yêu thì nó cũng không muốn phản đối, nó cảm thấy chuyện đó đã quá bình thường. Cháu của bà rất sợ những người phiền toái, nhất là phụ nữ. Phụ nữ bên cạnh nó thật sự rất nhiều, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy nó vì một cô gái nào mà khấn trương như vậy, ngay cả Phương Nhan cũng thế. Mãi cho đến khi gặp cháu..."

Lòng Úc Noãn Tâm run lên, nhìn về phía Hoắc lão phu nhân.

"Cháu là cô gái đầu tiên có thể làm cho bà thấy ánh mắt của Thiên Kinh thay đổi..."

Hoắc lão phu nhân nhẹ nhàng cười. *"Có lẽ cháu cũng không cảm nhận được, khi cháu khoác tay Lăng Thần xuất hiện tại bữa tiệc đính hôn của Thiên Kinh thì về mặt nó thực sự rất khó coi. Nó nghĩ mình đã che giấu rất giỏi nhưng không thể qua được mắt bà lão này! Mà về mặt của cháu cũng cho ta biết, người cháu thực sự yêu là Thiên Kinh, và nó cũng vậy, người nó yêu là cháu."*

Hơi thở Úc Noãn Tâm trở nên dồn dập, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, suy nghĩ nửa ngày sau, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Hoắc lão phu nhân.

"Bà nội, bà có nghĩ tới ngộ nhỡ mọi thứ đều là anh ấy bắt cháu làm không?"

Nàng thử nói *"ví như... anh ấy vì một mục đích nào đó mà giữ cháu lại bên người, hoặc là xem cháu như một quân cờ để công kích một người khác!"*

Hoắc lão phu nhân nghe vậy, ngón tay khẽ run lên, như là cất lực che giấu sự khác thường gì. Tuy rằng thoáng qua rất nhanh, nhưng vẫn bị Úc Noãn Tâm nhạy cảm bắt được.

"Bà ơi, bà sao vậy?" Úc Noãn Tâm thử hỏi.

Kỳ thật nàng đưa lão phu nhân về phòng là có mục đích, cũng là mục đích quan trọng nhất – thân thể của Tà Lăng Thần.

Tuy nói Tà Lăng Thần làm ra những chuyện khiến nàng không thể quên, phản bội lại tình yêu của bọn họ, nhưng có một số chuyện nàng thật sự rất muốn biết, sự thật đôi khi tàn nhẫn nhưng còn hơn là không biết gì.

Nàng là diễn viên, tự nhiên khi nhìn nét mặt của người khác sẽ vô cùng nhạy cảm, rõ ràng nàng cảm giác được... Hoắc lão phu nhân hẳn hiểu rõ nàng đang nói cái gì, dường như biết được chân tướng của mọi việc.

Chẳng lẽ... Tà Lăng Thần thật sự là em trai của Hoắc Thiên Kinh? Là em ruột?

Mối quan hệ này thật sự làm nàng rất khó hiểu, không thể biết gì từ người trong cuộc, chỉ còn có thể nghe ngóng thăm dò.

Ai ngờ, Hoắc lão phu nhân cũng không phải là tay mơ, ánh mắt bà gạt mình thoáng qua rồi lập tức trở lại như bình thường, Úc Noãn Tâm cho rằng mình nhìn lầm rồi...

"Tuyệt đối không thể!"

Hoắc lão phu nhân lắc đầu: "Cho dù nó có làm vậy thì cũng chỉ là lí do thoái thác để lừa gạt chính mình! Cháu à, muốn trả thù một người có rất nhiều cách, nếu trong lòng nó thực sự không có cháu, thì tại sao lại dùng phương thức cực đoan này? Bà rất hiểu cháu của bà, nếu cháu nói nó trên thương trường người lừa ta gạt thì bà tin, nhưng đối với phụ nữ, nó sẽ không dùng thủ đoạn ép buộc, bởi vì nó vẫn luôn cho rằng phụ nữ rất phiền phức. Nếu một khi nó dùng thủ đoạn bắt buộc cháu thì chỉ có một nguyên nhân, chính là không muốn cho cháu rời xa nó. Cháu cũng thấy mẹ chồng tương lai của cháu mạnh mẽ thế nào rồi đây, bà cũng đã nói Thiên Kinh là người rất sợ phiền phức, mà lần này nó lại phá lệ, làm trái với ý của mẹ nó mà muốn cưới cháu vào Hoắc gia, hơn nữa lại tự mình lo chuyện hôn sự. Chỉ điểm này thôi cháu còn không biết nguyên nhân sao?"

Lời của lão phu nhân thật sự chân thành, thậm chí còn có lý, Úc Noãn Tâm muốn tìm sơ hở cũng khó, nhưng lại vì lời nói của bà mà hai má ửng hồng.

"Bà ơi, bà biết người cháu yêu vẫn là... Lăng Thần." Nàng nói đến cái tên cuối cùng thì có chút do dự, nhất thời không xác định được lòng mình.

Tại sao có thể như vậy?

Chỉ vì anh gạt nàng qua lại với người phụ nữ khác thôi sao?

"Bà chỉ biết người cháu sắp cưới là cháu của bà – Thiên Kinh, về phần vì cái gì mà cháu gả cho Thiên Kinh, rồi cuộc trong lòng yêu ai, bà nghĩ hãy để thời gian trả lời." Hoắc lão phu nhân cười hiền lành, vỗ nhẹ lên tay nàng nói.

"Cháu..."

Úc Noãn Tâm không biết nên nói cái gì, thật sự trong lòng đang do dự, nhất là sau khi nghe Hoắc lão phu nhân nói xong lại càng thêm ngập ngừng. Gần đây Hoắc Thiên Kinh chăm sóc nàng rất chu đáo, mỗi khi nhớ tới hàng đêm hẳn đều dịu dàng, tìm nàng không nhận được mà lại đập nhanh. Xét cho cùng, Hoắc Thiên Kinh – người đàn ông này đối với nàng cũng không quá xấu, ngoại trừ trước kia dùng thủ đoạn dâm tiện để ép nàng ở bên hắn, nhưng đến bây giờ cũng không làm chuyện gì quá đáng, nỗi hận hận của nàng thực sự đã bớt đi rất nhiều.

"Cháu à, cháu biết sai lầm mà người trẻ tuổi thường mắc nhất là cái gì không?" Hoắc lão phu nhân nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng nổi lên do dự thì nhẹ giọng nói.

Úc Noãn Tâm nhìn về phía bà, chờ bà nói tiếp.

Hoắc lão phu nhân khẽ thở dài một hơi, dùng tay nhẹ nhàng mà vỗ vào phía ngực trái của mình...

"Có đôi lúc, nhìn người không chỉ dựa vào đôi mắt, mà còn phải dựa vào... trái tim của cháu!"

Trái tim?

Úc Noãn Tâm đặt tay lên ngực theo bản năng, tim của nàng vẫn còn, hơn nữa, trong khoảng thời gian này vẫn đập rất mạnh, giống như là sợ nàng không biết đến sự tồn tại của nó vậy.

Nàng nhìn về phía Hoắc lão phu nhân, thấy ánh mắt của bà cười hả hê, nhìn qua trong suốt như nước, lại có vẻ thông tuệ của một người già có thể nhìn thấu mọi thứ. Chẳng lẽ bà có khả năng dự đoán trước? Hay là... xuất phát từ sự yêu thương đối với cháu nội?

Nhưng mà... Lăng Thần cũng là cháu của bà, chỉ khác là cháu ngoại.

Ở gia đình bình thường, cháu nội cùng cháu ngoại tuy cũng có phân chia khoảng cách nhưng cũng sẽ không quá rõ ràng. Nhưng thái độ của Hoắc lão phu nhân rõ ràng là thiên vị Hoắc Thiên Kinh, chẳng lẽ nhà giàu có cũng như nhà đế vương, cháu nội mang dòng máu chính thống vẫn hơn?

"Bà nội..." Nàng ngồi bên cạnh Hoắc lão phu nhân, giả vờ như không để ý mà hỏi *"chẳng lẽ... bà không thích Lăng Thần sao?"*

Rõ ràng nàng cảm nhận được ngón tay bà khẽ run lên, tiện thể ngẩng đầu nhìn bà.

"Nó là cháu ngoại của bà, đương nhiên bà phải yêu thương nó, nhưng Thiên Kinh dù sao cũng là cháu nội, theo quan hệ đương nhiên phải hơn một bậc. Hơn nữa Thiên Kinh – đứa nhỏ này đã từ nhỏ lớn lên bên cạnh bà, tình cảm có nhiều hơn cũng là chuyện bình thường." Hoắc lão phu nhân vừa nói vừa cười, che đi sự mất tự nhiên của mình.

Chuyện này quả nhiên là có vấn đề? Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Úc Noãn Tâm.

"Bà ơi, cha mẹ của Lăng Thần... là người thế nào ạ?"

Úc Noãn Tâm ra vẻ thoái mái mà hỏi, tiện thể thêm một câu *"Tuy rằng cháu và Lăng Thần từng yêu nhau nhưng chưa bao giờ nghe anh ấy nhắc tới người nhà."*

Hoắc lão phu nhân giật mình một chút, cười cười nói: "À, Lăng Thần – đứa nhỏ này luôn quen không phụ thuộc vào ai cả, nó thật thông minh, từ nhỏ đã hứng thú với các việc giao dịch. Cha nó là tổng tài của Tả thị, thái độ làm người khiêm tốn, đối với sự nghiệp, đối với gia đình, đối với cha mẹ con cái đều chăm sóc kỹ càng. Mẹ của Lăng Thần, chính là con gái của bà, từ nhỏ đã bị bà chiều chuộng thành hư. Hơn nữa vì nó là út cho nên rất tùy hứng, may mà tìm được người chồng yêu thương nó, nếu không ta cũng không yên lòng. Đáng tiếc... hai người đều đoản mệnh, khi Lăng Thần còn chưa tốt nghiệp đại học đã qua đời. Thật sự mà nói, Lăng Thần, đứa nhỏ này cũng đã phải chịu nhiều đau khổ."

Nói tới đây, sắc mặt Hoắc lão phu nhân có chút lại, nhớ lại quá khứ khiến bà buồn phiền.

Một người là con gái bà, một người là con rể hiền, có bao người lại muốn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh? Bà lại tiễn cả hai trong thoáng chốc!

Trong lòng Úc Noãn Tâm "lộp bộp" một tiếng. Tuy rằng nàng biết cha mẹ Lăng Thần mất sớm, nhưng hôm nay nghe được từ chính miệng của Hoắc lão phu nhân, nàng cảm thấy có một cảm giác khó hiểu trong lòng, là một loại bất an, một loại cảm giác đơn giản biến thành phức tạp – bất an cùng nghi hoặc.

"Bà nội, rồi cuộc cha mẹ Lăng Thần... đã chết như thế nào?"

Đường như nàng có thể nghe thấy giọng nói của mình cũng trở nên lạnh như băng, vì một suy đoán vô cớ mà trở nên lạnh giá, cái lạnh này phát ra từ tận đáy lòng, không thể che giấu đi.

"Nếu nói ra thì cha mẹ Lăng Thần cũng thật bất hạnh, bọn họ qua đời vì tai nạn xe cộ khi đang trên đường chuẩn bị đi du lịch. Có lẽ do số"

mệnh đã sắp đặt như vậy, đời người là như vậy, hôm nay không biết chuyện ngày mai, chuyện ngoài ý muốn luôn xảy ra khi người ta lơ đãng nhất." Hoắc lão phu nhân khẽ lắc đầu nói.

"Thật là một chuyện ngoài ý muốn sao à?" Úc Noãn Tâm vô ý thức mà hỏi một câu, chân mày nổi lên một chút suy tư.

Lỗi tai Hoắc lão phu nhân vẫn còn rất tốt, hiểu được nghi hoặc của nàng, chua xót cười nói. *"Cháu nghĩ quá nhiều rồi. Phải, xe bọn họ chạy được nửa đường thì phanh xe không ăn, nhưng cảnh sát đã chứng thực là ngoài ý muốn, không phải do người hại."*

Úc Noãn Tâm nghe xong, trong lòng nổi lên một cảm giác khó hiểu.

"Bà nội, cháu xin lỗi, cháu không nên nhắc lại chuyện đau lòng này."

"Mọi chuyện đã qua lâu như vậy, có nhắc lại thì cũng thế thôi, còn thế nào được chứ?" Cảm xúc của Hoắc lão phu nhân không vui vẻ gì, rõ ràng là bị ảnh hưởng của hồi ức, khóe mắt còn hơi lóng lánh nước mắt...

"Bà vẫn còn nhớ con gái bà thường ngày vẫn vui vẻ, tuy rằng tính tình có xấu một chút, nhưng có chồng nó yêu thương, nó rất hạnh phúc. Kỳ thật nếu ngày đó nó nghe lời của bà, đừng tùy hứng mà cứ đòi đi du lịch thì chúng nó sẽ không chết, cũng có thể thoát được một kiếp nạn. Thật đáng tiếc, có trách thì trách thường ngày bà quá chiều chuộng nó, hơn nữa anh trai cũng thương nó hết mực nên nó muốn làm gì thì làm, căn bản không nghe ai khuyên bảo."

"Anh trai ? Bà nội, ý bà nói... ba của Thiên Kinh?" Úc Noãn Tâm thử hỏi một câu.

Hoắc lão phu nhân gật đầu

"Thường thì anh trai rất thương em gái!" Úc Noãn Tâm thử nói một câu.

"Đúng vậy, quan hệ hai đứa nó rất tốt, nó luôn yêu thương em gái mình, gần như..."

Hoắc lão phu nhân đang nói được một nửa thì bỗng dừng im bất, lập tức phản ứng lại, vội cười nói: *"Xem bà này, nói cái gì nữa không biết, thật khó cháu mới về đây một lần, bà và cháu toàn nói chuyện không đầu, toàn chuyện không vui thôi. Được rồi, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa."*

Úc Noãn Tâm cười cười, nàng hiểu ý và không hỏi lại nữa vì biết Hoắc lão phu nhân cũng không thể nói hơn được.

Nhưng qua một số câu ngắn nàng cũng có thêm được một chút tin tức...

Thứ nhất, cha mẹ Lăng Thần qua đời vì tai nạn giao thông ngoài ý muốn, nguyên nhân là phanh xe không ăn, chuyện này cuối cùng là do ý trời hay là...?

Thứ hai, mẹ Lăng Thần luôn được cưng chiều, đến cả anh trai cũng hết mực yêu thương, nhưng không hẳn là yêu thương đơn giản như vậy. Nếu thế tại sao Hoắc lão phu nhân nói giữa chừng rồi lại thôi?

Thứ ba, nàng khẳng định Hoắc lão phu nhân biết chân tướng sự việc!

Úc Noãn Tâm chìm vào trầm tư suy nghĩ, trong đầu hiện lên một ý niệm không hay...chẳng lẽ cha mẹ ruột của Lăng Thần là...

Nàng không dám nghĩ nữa, bởi vì nàng cảm thấy chuyện này rất hoang đường.

"Bé Noãn? Bé Noãn?" Hoắc lão phu nhân hươ hươ tay trước mắt nàng, thân thiết hỏi: *"Cháu không sao chứ?"*

"À, cháu không sao" Úc Noãn Tâm cười cười.

"Bé Noãn à, bà có thể thương lượng với cháu một chuyện không?" Hoắc lão phu nhân khẩn trương hỏi.

Úc Noãn Tâm ngần ra...

"Chuyện gì vậy, bà nội?"

Hoắc lão phu nhân thân thiết mà nắm lấy tay nàng: *"Là như vậy, bé Noãn à, sau khi cháu và Thiên Kinh kết hôn thì sẽ ở đâu? Bà biết bây giờ thời đại đã khác, các cháu không giống với thế hệ trước của chúng ta nhất định phải ở lại nhà cũ, nhưng bà nội rất muốn nhìn thấy cháu mỗi ngày. Cháu không biết đâu, từ khi cháu đi, thời gian này mỗi ngày bà đều nằm mơ thấy cháu."*

"Chuyển đến đây ở sao à?"

Úc Noãn Tâm chần chừ, không phải nàng không muốn sống chung với Hoắc lão phu nhân. Nói thật, nàng cũng rất thích bà, mỗi lần ở chung với bà thì tâm tình nàng rất vui vẻ, cũng cảm nhận được sự yêu thương từ đáy lòng, nhưng... mẹ của Thiên Kinh.

"Cháu sợ mẹ chồng tương lai không đồng ý?" Hoắc lão phu nhân nói trúng ngay tim đen.

Úc Noãn Tâm xấu hổ mà cười.

Kỳ thật nếu nàng đã quyết định gả vào Hoắc gia, cho dù muốn trốn tránh cũng không phải là cách, mà phải luôn đối mặt.

"Yên tâm đi, quan hệ mẹ chồng con dâu thường là như vậy, chẳng lẽ cháu muốn trốn tránh cả đời?" Hoắc lão phu nhân hiểu rõ mà nói.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái.

.....

"Con nói cái gì? Con muốn cho cô ta vào ở trong ngự thư?"

Trong thư phòng lại là một cảnh tượng khác, Anna Winslet đang không thể tin được mà nhìn đứa con của mình, tựa như đang nghe được một câu chuyện buồn cười nhất trên đời...

Hoắc Thiên Kinh ngồi trên sô-pha thở dài một hơi "Mẹ, cô ấy là con dâu của Hoắc gia, sau khi kết hôn đương nhiên phải ở ngự thư, đó là quy củ của Hoắc gia."

"Quy củ? Hiện giờ con đang nói quy củ của sao?" Sắc mặt của Anna Winslet tức giận mà nhìn con trai nói: "Lúc trước mẹ cũng muốn con dựa theo quy củ mà cưới Phương Nhan về, kết quả thế nào, Phương Nhan đổi thành Úc Noãn Tâm."

"Cô ấy có gì không tốt?" Hoắc Thiên Kinh cười cười, nhớ tới dáng vẻ xinh đẹp của Úc Noãn Tâm thì ánh mắt trở nên dịu dàng.

Hoắc Thiên Kinh dựa lưng vào sô-pha, nhẹ nhàng nói "Cô ấy làm cho bà nội vui vẻ."

"Chỉ vì như vậy?" Anna lộ vẻ mặt khó hiểu. "Thiên Kinh, con sẽ không vì lý do hoang đường đó mà rước cô ta vào nhà chứ?"

"Cho dù là vậy thì có sao?"

Hoắc Thiên Kinh hỏi lại một câu, cũng không vội trả lời. "Mẹ, chẳng lẽ mẹ không thấy thời gian qua bà nội rất vui vẻ sao?"

Sau khi Anna Winslet nghe xong thì kinh ngạc lắc đầu: "Thiên Kinh, việc bà nội có vui hay không với việc rước người phụ nữ kia vào nhà thì có quan hệ gì? Con xem bộ dạng của cô ta đi, có chút nào giống thiếu phu nhân của Hoắc gia chứ? Thiên Kinh, con phải biết vì sao mẹ lại rất cẩn thận trong hôn sự của con chứ? Hoắc gia chúng ta không phải nhà bình thường như người ta. Thật ra, cho dù chúng ta chỉ là một công ty nhỏ, mẹ cũng sẽ không đứng nhìn con làm càn. Làm thiếu phu nhân của gia đình quyền thế không phải là chuyện dễ. Nếu hai người không môn đăng hộ đối thì sẽ không thể có tiếng nói chung, rồi lại làm sao để cùng tiến lên trong chuyện gia đình và sự nghiệp? Cô ta cũng không có gia thế, học thức tốt, lại không lớn lên trong của một gia đình kinh doanh. Con có nghĩ tới hay không, con cưới cô ta về cũng chỉ là một vật bài trí, một bình hoa mà thôi, cô ta có thể giúp con được gì? Chẳng lẽ để cho cô ta làm một thiếu phu nhân chơi bởi lâu lóng?"

"Mẹ, con hiểu ý mẹ, nếu là trước đây con sẽ đồng ý với cách nhìn của mẹ. Quả thực Phương Nhan là một nhân tài, cô ấy chẳng những xuất thân trong gia đình giàu có, cử chỉ tao nhã, đứng đắn, hơn nữa còn có thể ủng hộ cách nghĩ của con trên thương trường. Con tin rằng, bất kỳ người đàn ông nào lấy được cô ấy sẽ không thiệt thòi, thậm chí cô ấy có thể giống như mẹ, tự mình có thể chống trời. Nhưng mà..." Hoắc Thiên Kinh với người về phía trước, nâng chén trà lên nhấp một ngụm: "Con chỉ muốn một người vợ mà thôi."

"Con..."

Anna Winslet chán nản. "Thiên Kinh, mẹ phải nói thế nào thì con mới hiểu, chúng ta không thể so với người bình thường. Nếu như chúng ta chỉ là một gia đình bình thường, ba mẹ và con cũng chỉ là những người làm công thì mặc kệ con lấy dạng phụ nữ gì mẹ cũng không có ý kiến hay phản đối! Nhưng con là con trai trưởng của Hoắc gia, trên vai gánh vác trọng trách của Hoắc gia, như vậy thì sao vợ con có thể chỉ là một người bình thường? Có lẽ cô ta còn phải khôn khéo hơn con, phải giỏi giang, thậm chí là lo lắng chu toàn hết mọi thứ! Điều đó con hiểu không?"

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười nhìn người mẹ trước mắt, một lúc sau mới nói. "Mẹ, mẹ hẳn là phải tin tưởng con, con làm việc không thích phụ nữ nhúng tay vào, con nghĩ điểm đó mẹ phải rất rõ."

"Mẹ biết con có năng lực này, dòng máu chảy trong người con là của cha con, tính tình cũng y hệt nhau. Nhưng con có nghĩ tới, nếu cha con cũng giống như con, lúc ấy cưới một nghệ sĩ hay một cô gái bình thường thì sau khi cha con qua đời lấy ai chống đỡ Hoắc thị? Còn bà nội thì sao? Lúc đó bà nội bệnh nặng, ngay cả mình còn không chăm sóc được thì làm sao có thể chống đỡ Hoắc thị, chăm sóc con cái trong nhà? Nếu mẹ không sử dụng quan hệ của gia tộc thì con cho rằng Hoắc thị có thể trụ vững được sao? Ranh giới giữa người với người là vậy, loại người nào thì có quan hệ với loại người đó. Muốn biết bản tính của một người thế nào, chỉ cần quan sát bạn bè xung quanh là được. Vậy mẹ hỏi con, bạn bè mà Úc Noãn Tâm kết giao là người thế nào? Những lúc cô ta gặp khó khăn đều dựa vào sự giúp đỡ của con, nhưng nếu có một ngày cả con cũng gặp khó khăn, cô ta có năng lực để giúp con không? Thiên Kinh, mẹ là người từng trải, hi vọng con có thể suy nghĩ lời của mẹ!"

Anna Winslet tận tình khuyên bảo, thậm chí là van xin.

"Mẹ..."

Hoắc Thiên Kinh thở dài một hơi: "Cho cô ấy một ít thời gian, con tin cô ấy sẽ làm tốt. Cô ấy rất thông minh, lại rất trầm tĩnh. Con cho rằng một người phụ nữ biết trầm tĩnh là điều rất quan trọng. Cô ấy sẽ không ăn nói thất lễ, cho dù có gặp cảnh khó khăn hay là đạt được thành tựu gì thì cô ấy cũng rất

thần nhiên xử lý, không giống những phụ nữ khác chỉ biết dùng miệng mà làm việc. Có thể nói, Úc Noãn Tâm là người phụ nữ duy nhất làm cho con cảm thấy không có áp lực, những phụ nữ khác đều không làm được điều này."

"Nói cách khác... mẹ có nói thêm cũng không thay đổi được gì, con nhất định phải cưới cô ta đúng không?" Anna nhìn về phía hấn, trong mắt hiện lên thất vọng.

Hoắc Thiên Kinh buông chén trà trong tay. "Đúng vậy, đây là quyết định của con."

"Con hẳn biết mẹ sẽ không thừa nhận cô ta, cả đời cũng không chấp nhận cô ta là con dâu." Giọng của Anna lạnh lùng cứng rắn.

"Mẹ, hôn sự đã định rồi, cũng không thay đổi nữa. Bất luận mẹ thừa nhận hay không thì cô ấy cũng là con dâu Hoắc gia, là người vợ duy nhất của con." Giọng của Hoắc Thiên Kinh rất quyết đoán.

Hơi thở của Anna dồn dập, bà nhìn đứa con mình, rốt cục nó đã là con chim đủ lông đủ cánh, không bao giờ... có thể không chế được nữa !

"Con có nghĩ tới Lăng Thần không?"

Đôi mắt ung của Hoắc Thiên Kinh nheo lại, không nói gì, sắc mặt tối sầm đi rất nhiều.

Anna thấy thế, khề thờ dài, chỉnh lại tư thế, nói: "Không phải con không biết nó đã từng đưa Úc Noãn Tâm về ngụ thự, thậm chí từng xuất hiện tại bữa tiệc đính hôn của con và Phương Nhan. Bây giờ con lại muốn cưới người phụ nữ của nó, người ngoài sẽ nói gì về Hoắc gia?"

"Con không quan tâm người khác nghĩ thế nào." Hoắc Thiên Kinh châm một điếu xì gà Cuba, thần nhiên nói.

"Còn Lăng Thần?"

Anna lại hỏi một câu. "Tuy rằng mẹ không biết mấy năm nay con như thế nào, nhưng mẹ cũng có thể thấy con và Lăng Thần có một số khúc mắc, rốt cuộc là nguyên nhân gì thì con lại không nói, mẹ cũng không muốn hỏi. Nhưng mẹ nhắc nhở con một câu... dù sao Lăng Thần cũng là em họ của con. Mọi việc không nên làm quá đáng hoặc quá tuyệt tình, như vậy là nước lớn làm ngập miếu Long Vương đó, người trong nhà đánh người trong nhà mà thôi!"

"Con sẽ làm đúng mực." Ngữ khí của Hoắc Thiên Kinh có chút lạnh lùng, đem điếu xì gà vùi vào gạt tàn, khói bay nhẹ nhàng trong không trung giống như dáng người phụ nữ khề đung đưa.

"Mẹ, con chưa từng hoài nghi việc mẹ quan tâm lo lắng cho con, nhưng hôn nhân là chuyện lớn, quyết định cũng đã quyết định rồi, mẹ vẫn nên chấp nhận sự thật đi, sau khi kết hôn chúng con sẽ dọn đến ngụ thự"

Anna giận giữ, lạnh như băng mà nói: "Con cũng có biệt thự của mình."

"Mẹ, mẹ không thể để con trai cùng con dâu của mình ở biệt thự mãi chứ? Mẹ không phải luôn để ý người ngoài nói gì về Hoắc gia sao? Chúng con ở bên ngoài sẽ có rất nhiều lời đồn đại đó. Quyết định như vậy đi." Khóe môi Hoắc Thiên Kinh cong lên, chơi lại mẹ mình một vỏ.

"Con..."

Anna bị con mình chơi lại một vỏ khiến cho không còn gì để nói, hơn nửa ngày trời bà mới tức giận mở miệng: "Thiên Kinh, Úc Noãn Tâm là người mà Lăng Thần đã dẫn về ngụ thự, bây giờ con lại đưa cô ta về đây, rốt cuộc cô ta có ý gì chứ? Cô ta thích nhìn thấy anh em các con trở mặt vì cô ta sao? Thật là con người độc ác!"

"Được rồi, mẹ, hôm nay nói tới đây thôi, về phần mẹ bất mãn thì cứ hướng vào con thôi được không? Tình tình của Noãn rất tốt, tiếp xúc một thời gian mẹ sẽ biết, bà nội chính là ví dụ tốt nhất. Mẹ xem hiện tại bà rất vui vẻ, không phải sao? Nếu đổi lại là Phương Nhan, cô ấy có làm được không?" Hoắc Thiên Kinh đứng dậy, an ủi mẹ mình. "Không còn sớm nữa, mẹ cũng nghỉ ngơi sớm đi." Nói xong liền xoay người bước ra cửa.

"Thiên Kinh..."

Anna gọi hấn lại, về mặt nghiêm túc mà hỏi một câu: "Mẹ hỏi con một câu cuối cùng. Con... cưới cô ta, rốt cuộc là vì cái gì?"

Bà không tin đứa con của mình lại thật lòng yêu một phụ nữ, Úc Noãn Tâm chỉ là một con hát, mà con hát thì luôn vô tình.

Ngoài cửa, Hoắc Thiên Kinh dừng lại, thân mình hơi căng một chút, sống lưng kiêu ngạo cũng cứng ngắc, tay nắm chặt tay nắm cửa, không quay đầu lại, hơn nửa ngày mới thần nhiên nói một câu:

"Không vì cái gì, chỉ bởi vì... con muốn lấy cô ấy."

"Chỉ đơn giản như vậy?"

"Chỉ đơn giản như vậy!"

Không khí dường như đọng lại, ngay sau đó, Hoắc Thiên Kinh ra tới cửa thư phòng...

Ngoài cửa, Úc Noãn Tâm đang muốn gõ cửa.

Hai người đối mặt với nhau.

Đáy mắt Hoắc Thiên Kinh chậm rãi hiện lên ý cười, ngay cả bên môi cũng nổi lên độ cong, từ từ lan tới đáy lòng của Úc Noãn Tâm.

Anna thấy thế liền bước tới, cao giọng nói: *"Cô tới rất đúng lúc, tôi có chuyện cần nói với cô."*

"Mẹ, đã khuya rồi!" Hoắc Thiên Kinh nhắc nhở một câu.

"Thế nào? Còn chưa rước vào cửa đã thấy đau lòng rồi sao? Con yên tâm, mẹ chỉ nhắc nhở một vài câu thôi." Anna bắt mắt nhủ mi nói.

"Con..."

"Mời phu nhân cứ nói." Úc Noãn Tâm giật giật tay áo của Hoắc Thiên Kinh, nói với mẹ của hắn với một giọng tôn trọng.

Anna đánh giá nàng, đáy mắt lộ vẻ hờ hững cùng khinh thường...

"Bây giờ cô rất đặc ý đúng không? Cuối cùng cũng bay lên cảnh trở thành phượng hoàng rồi! Lúc trước là Lăng Thần, hiện tại lại là Thiên Kinh – con tôi. Cô thật sự làm tôi không thể xem thường. Bất quá tôi cũng nhắc nhở cô, đừng đặc ý quá sớm. Cô cho rằng chỉ cần bước vào gia đình giàu có thì cả đời này không cần lo lắng đúng không? Tôi nói cho cô biết, kim cương đeo dây tay, cả ngày không làm được việc gì đáng hoàng, chỉ nhân rồi ngồi đánh bài, lại khoe khoang chồng mình có bao nhiêu tài sản, có bao nhiêu công trình, thậm chí mỗi ngày chỉ biết lái xe đi dạo, tiêu tiền vào việc mua sắm... Những chuyện này chỉ xuất hiện trong phim hay những cuốn tiểu thuyết mà thôi, sự thật khác rất xa, không như cô tưởng tượng đâu. Chỉ cần gả cho một người chồng giàu có, mà anh ta còn muốn kiếm thêm tiền, như vậy cô sẽ phải suốt ngày đi theo nhắc nhở. Bởi vì đàn ông có tiền thường hay có máu liều. Hôm nay anh ta có thể đầu tư hạng mục này, ngày mai lại có thể thua mất nó, gia tài bạc triệu có thể chỉ trong một đêm mà biến thành kẻ nghèo nàn, tiền bạc có thể chỉ còn là con số không. Việc này cũng sẽ trở thành hứng thú, càng chơi càng lớn, mà người làm vợ như cô càng khản trương hơn, đây là sự thật! Không phải cô chỉ cần nói vài câu, cùng bạn bè khoe khoang vài câu là hoàn thành trách nhiệm của một bà lớn. Cô nhìn những người làm bà lớn thực sự, có mấy người có thời gian rảnh rỗi chứ? Hiểu chưa?"

Bà nói một hơi như sét đánh, sau khi nói xong, lạnh như băng mà nhìn Úc Noãn Tâm.

"Con hiểu rồi, con sẽ nhớ kĩ lời của phu nhân." Úc Noãn Tâm vẫn ngoan ngoãn trả lời, từ trên gương mặt bình tĩnh của nàng không nhìn ra được chút dao động nào.

Anna nghe vậy xong thì không nói gì mà hừ lạnh một tiếng.

Tiếng giày cao gót tạo ra nhả dần dần biến mất, Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng thở ra, hai tay vịn vào lan can.

Nói thật, nàng không cho rằng làm bà lớn trong gia đình giàu có là một điều thoải mái. Điều này giống như vào hoàng cung trước kia vậy. Trước kia là vào cửa cấm cung sâu như biển, bây giờ là vào cửa nhà giàu sâu như biển.

Đang nghĩ ngợi, bên hông truyền đến một sự ảm áp.

Hoắc Thiên Kinh từ phía sau ôm lấy nàng, hai tay nhẹ nhàng vây quanh nàng, theo đó là mùi hương nhẹ nhàng của hắn.

"Không phải sợ, có anh ở đây." Tiếng nói dừng lại bên tai, rất dễ nghe tựa như rượu ngọt khiến người khác không khỏi say mê.

Một cảm giác hạnh phúc nổi lên trong lồng ngực Úc Noãn Tâm, nàng hơi ngẩng đầu, tạo thành một tư thế tuyệt vời với đôi môi của hắn. Ngay sau đó, hắn cúi đầu, không kim được mà hôn lên đôi môi của nàng.

Bóng đèn thủy tinh từ trên cao rủ xuống tỏa ra ánh sáng xa hoa rực rỡ, chiếu lên làm cho đôi nam nữ trên hành lang càng thêm xứng đôi. Nam- cao lớn tuấn tú, nữ – nhỏ nhắn xinh đẹp. Ngay cả bóng dáng thôi mà cũng khiến cho người ta phải kim lòng không được mà dùng chân ngắm.

Thật lâu sau, Hoắc Thiên Kinh luyến tiếc mà rời đôi môi nàng, xoay người của nàng qua đối diện với hắn, cúi đầu hôn từ trán xuống đến chóp mũi nhỏ xinh.

Bắt đầu từ khi nào mà hắn lại cảm thấy hôn một cô gái là chuyện rất hạnh phúc.

"Đàn ông môi càng mỏng thì càng bạc tình." Úc Noãn Tâm giờ ngón tay nhỏ nhắn mà vẽ theo môi hắn, khẽ thì thầm.

Khi ngón tay đưa tới bên môi lại bị Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng cản một cái khiến nàng hơi thờ gáp.

"Cô bé ngốc." Hắn cúi đầu cười, thanh âm lúc trầm lúc thấp phát ra từ cổ họng, quanh quẩn bên tai nàng.

"Anh mới là ngốc." Úc Noãn Tâm bắt mắt kháng nghị, không biết về mặt của mình nũng nịu cùng gây thơ thế nào. Nàng cố ý bắt mắt mà đánh nhẹ hắn: *"Anh đó, sau này phải biết cách xử lí quan hệ giữa em và mẹ. Sự bảo vệ như lúc này chỉ càng làm cho mẹ thêm bất mãn mà thôi."*

"Em muốn nói ngay cả khi anh thấy em chịu uất ức cũng không được quan tâm tới phải không?" Hoắc Thiên Kinh nhíu mi.

"Chỉ cần anh không ức hiếp em là em đã cảm tạ trời đất rồi! Anh có biết xử lý tốt có nghĩa gì không? Chính là vừa không để em bị uất ức, lại càng không để trong lòng mẹ thấy bất mãn, hiểu chưa?" Úc Noãn Tâm dùng ánh mắt "bắt lực" nhìn hắn.

"Hiểu rồi!" Hoắc Thiên Kinh lại vui vẻ mà nhận lời, bộ dáng rất thoải mái làm cho Úc Noãn Tâm không khỏi lo lắng hắn hiểu thật hay chỉ giả vờ hiểu. Từ xưa đến nay, quan hệ mẹ chồng nàng dâu luôn không được tốt.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng, Thiên Kinh chợt cười, néo nhẹ gương mặt nàng, hôn lấy đôi môi nàng lần nữa.

Hạnh phúc tựa như đang chậm rãi tới gần.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: – Điên cuồng

Ngày này, Úc Noãn Tâm sớm đóng xong quảng cáo, khéo léo qua mặt các phóng viên mà rời khỏi đài truyền hình, lên chiếc xe tư nhân.

"Noãn Tâm, có lúc chị thực sự rất khâm phục những phóng viên này, ngay cả hôm nay em muốn đi thử áo cưới mà cũng biết. May mà Hoắc tiên sinh sớm dự đoán và cử người lái xe chờ ở đây, nếu không hả, chị và em đã sớm bị những người này giẫm thành thịt vụn." Tiểu Vũ đuổi thất lung, uể oải dựa người vào ghế trên xe.

Mấy ngày này làm việc không ngừng nghỉ khiến cho người phờ phạc, gần như muốn sụp đổ.

"Đây gọi là làm cái gì thì giỏi cái đó thôi. Làm phóng viên phải là người có tin tức linh thông, nếu không thì làm sao kiếm cơm?" Úc Noãn Tâm vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa xoa bả vai hơi nhức mỏi.

Sau khi Tiểu Vũ nghe thấy, trên mặt hiện lên nét cười trêu chọc...

"Như vậy xin hỏi Úc Noãn Tâm, cảm giác sắp được làm cô dâu nó ra sao?"

"Được rồi Tiểu Vũ, chị lại trêu chọc em có phải không?" Úc Noãn Tâm nhìn cô mà oán trách.

"Này này này, chị cũng không dám trêu chọc em nha, thiếu phu nhân tương lai của Hoắc gia."

Tiểu Vũ che miệng cười. "Bây giờ chị không có ước mong gì xa xôi, chỉ mong em đừng rời khỏi giới điện ảnh là tốt rồi. Nhưng chị nghĩ Hoắc tiên sinh thương em như vậy, hẳn là sẽ không để em từ bỏ lý tưởng có đúng không?"

"Tiểu Vũ..."

"Lẽ nào chị nói sai rồi hả? Trong khoảng thời gian này, người có mắt đều nhìn ra được Hoắc tiên sinh quan tâm em ra làm sao. Trừ a, trước đây chị luôn cho rằng Hoắc tiên sinh lạnh lùng, tính cách cẩn thận kỹ lưỡng lại đẹp trai, không ngờ tới khi anh ta trở nên dịu dàng thì càng làm cho phái nữ điên cuồng. Em cần phải coi chừng anh ta đó, nếu không sẽ khiến cho kẻ khác có cơ hội chen chân vào."

"Muốn chen thì chen..." Giọng Úc Noãn Tâm có chút rầu rĩ.

Tiểu Vũ nghe vậy thì nhướn mày...

"Nói nghe thật nhẹ nhàng. Noãn Tâm, trăm nghìn lần đừng nói với chị là em vẫn nhớ mãi không quên người đàn ông kia nha. Đúng, hai người đã từng có một đoạn tình duyên, nhưng muốn ở cùng một chỗ còn cần có phận, em và anh ta là có duyên nhưng không phận. Hơn nữa, hiện tại Hoắc tiên sinh đối xử với em như thế nào hẳn em cũng nhìn ra được, đừng nói là ngay cả một chút cảm động em cũng không có. Hôm nay em đi thử áo cưới, Hoắc tiên sinh lại đi cùng từ đầu đến cuối, chỉ điểm ấy là có thể thấy được anh ta rất quan tâm đến em."

Úc Noãn Tâm liếc mắt nhìn cô, thế nhưng vì lời nói của cô mà trong lòng lại nảy sinh chút thay đổi, nàng giả vờ thoải mái nói: "Chị đừng quên, cùng lúc em thử áo cưới thì anh ấy cũng phải thử lễ phục, còn không biết ai đi cùng ai đây."

"Em ấy à, chỉ là con vịt chết khéo mồm thôi. Chị là người đứng ngoài nên thấy rất rõ ràng. Nếu như em thật sự không có chút tình cảm nào sao hôm nay lại gặp như vậy chứ?" Tiểu Vũ cười chế nhạo.

"Chị...em..."

"Đừng chị chị em em, theo chị thấy thì em đã... yêu anh ta, có đúng không?" Tiểu Vũ cắt đứt lời của nàng, bất ngờ đặt câu hỏi.

Hả? Úc Noãn Tâm sùng sột.

"Khai mau, đã yêu anh ta rồi có đúng không? Nói nha..."

"Trời ơi, Tiểu Vũ, đừng náo loạn."

"Còn không nói? Được lắm, nghiêm hình bức cung! Xem em có thừa nhận hay không..."

"Tiểu Vũ, a..."

Ngay khi hai người đang giỡn quên cả trời đất thì lúc này xe đột nhiên quay ngoắt 180°, sau đó là một tiếng "két" chói tai...

Tình huống xảy ra bất ngờ khiến mọi người trong xe đều sợ hãi không thôi, xe dừng lại.

"Chuyện gì vậy? Xảy ra sự cố sao?" Úc Noãn Tâm kinh hãi mà vỗ ngực rồi hỏi tài xế, lại thấy ông ta kinh ngạc nhìn ra bên ngoài cửa kính.

Phía trước xe, một chiếc xe thể thao xa hoa chặn đường bọn họ, rõ ràng là cố ý.

"Úc, phía trước có xe chặn đường..." Tài xế nói.

"Ai mà thiếu đạo đức như vậy hả, không biết lái xe hay cố ý chứ? Đáng ghét." Tiểu Vũ bị va vào cửa xe, hiển nhiên là bị đụng đau cánh tay, về mặt tức giận không ngớt.

Úc Noãn Tâm không nói gì, bởi vì biểu hiện trên khuôn mặt nàng càng ngày càng bất thường. Nàng biết biển số của chiếc xe phía trước, nhất là khi cửa xe mở ra, ánh mặt trời chói lọi kéo dài cái bóng cao lớn của chủ xe thì đáy mắt Úc Noãn Tâm càng sùng sột...

Tiểu Vũ cũng ngây ngẩn cả người.

Cửa xe bị bàn tay của anh ta giật ra, không nói một lời liền kéo Úc Noãn Tâm xuống xe, cánh tay to lớn khiến nàng không thể giãy dụa.

"Lăng Thần, anh muốn làm gì? Buông." Úc Noãn Tâm cảm thấy cánh tay tê dại, nhìn một bên mặt Tả Lăng Thần đã sớm hờ hững lạnh lùng, anh ta không nói một tiếng, chỉ tăng thêm lực mà kéo nàng đi về phía xe mình.

"Này, anh định làm gì Noãn Tâm, buông cô ấy ra..." Tiểu Vũ cùng tài xế sau nửa ngày giật mình sùng sột mới phản ứng lại, xuống xe, vội vàng bước lên đuổi theo.

"Cậu buông Úc ra, buông ra..."

"Bịch..."

Lái xe đang đuổi theo còn chưa kịp tới gần thì đã thấy Tả Lăng Thần hung hăng đánh tới một đám, đánh lên trên người của bác tài không kịp đề phòng, sau một lúc, tài xế bị văng ra mấy mét như một cái bao cát.

Tiểu Vũ sợ đến mức trợn trừng mắt.

"Lăng Thần, anh điên rồi?" Úc Noãn Tâm chưa bao giờ nhìn thấy Tả Lăng Thần bạo lực như vậy, sau khi thấy anh đánh người tài xế, sự khó hiểu trong nháy trở thành sự phẫn nộ.

"Im miệng! Lên xe cho anh!"

Tả Lăng Thần làm mặt lạnh, coi nàng như là gà con mà gắng sức nhét vào trong xe, ngay sau đó cũng lên xe, nhả ga, xe phóng đi như mũi tên...

Chờ Tiểu Vũ phản ứng lại, chỉ còn thấy khói xe từ từ tan biến trong không trung...

"Tả Lăng Thần điên rồi... Mau, mau gọi cho Hoắc tiên sinh, mau đi!" Cô lập tức quát người lái xe.

Tài xế loạng choạng đứng lên, nhấn điện thoại, sau một hồi lâu, về mặt buồn rầu nói: "Vẫn không ai nghe..."

Tiểu Vũ gấp đến độ giậm chân. Lúc này cho dù có đuổi theo cũng không kịp, nghĩ tới đây, cô vội kéo lấy tài xế...

"Mau, mau đưa tôi tới chỗ Hoắc tiên sinh!"

Chiếc xe thể thao chạy điên cuồng trên cầu vượt, tựa như tên lửa đang nỗ lực bứt khỏi sức hút của trái đất.

Bên cạnh ghế lái, một tay Úc Noãn Tâm gắt gao nắm chặt tay vịn, một bên hoảng hồn nhìn người đàn ông đang không nói một lời...

Giờ phút này, nàng nghi ngờ người đàn ông trước mặt này có phải Tả Lăng Thần hay không?

Trong trí nhớ của nàng, Lăng Thần chưa bao giờ có hành vi cử chỉ thái quá như ngày hôm nay, thậm chí vẻ mặt lạnh lùng bây giờ của anh cũng chưa từng thuộc về anh.

"Lăng Thần, anh định mang em đi đâu?"

Úc Noãn Tâm mở miệng, nhìn tốc độ xe chạy nhanh, không khỏi lo lắng như xảy ra việc gì ngoài ý muốn, với tốc độ này rất dễ gặp phải chuyện không may.

Tả Lăng Thần quay đầu liếc mắt nhìn nàng, nhưng chỉ là liếc mắt một cái liền quay đầu đi, bờ môi gọi cảm mím chặt lại, sườn mặt tuấn tú lộ vẻ lạnh lùng như được điêu khắc bằng băng. Anh không hề tao nhã, anh không hề tươi cười, giờ này phút này, chỉ giống như một người xa lạ, một người ngay cả Úc Noãn Tâm cũng cho rằng không quen biết.

Thấy anh không có ý định mở miệng giải thích, nàng cũng không hỏi nữa. Dần dần, nàng cũng bình tĩnh lại và không hỏi gì thêm. Thứ nhất tính cách của nàng chính là vậy, nàng hiểu khi đối mặt với hoàn cảnh khó khăn, cho dù hết lớn lên thì cũng không giải quyết được vấn đề gì. Thứ hai là vì đối phương chính là Tả Lăng Thần. Theo tiềm thức, nàng nghĩ anh sẽ không làm tổn thương nàng.

Một tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí căng thẳng bên trong xe. Úc Noãn Tâm cả kinh, lấy điện thoại di động ra...

Trên màn hình, ba chữ Hoắc Thiên Kinh không ngừng lóe sáng.

Hơi thở của nàng dần trở nên gấp gáp, vô thức giương mắt lên nhìn, nhưng lại đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Tả Lăng Thần...

"Lăng Thần..."

"Đưa điện thoại di động cho anh!" Giọng của anh lạnh lùng cứng rắn, bàn tay chìa ra trước mặt nàng.

Những đường vân tay rõ ràng hiện ra trong lòng bàn tay anh...

Úc Noãn Tâm vô thức lắc đầu. *"Lăng Thần, anh đừng như thế, chúng ta có thể nói chuyện với nhau..."*

"Đưa anh!" Thái độ anh càng thêm cứng rắn, hoàn toàn khác với hình tượng ôn hòa thường ngày.

Tiếng chuông điện thoại vô cùng cố chấp, vang lên hết lần này đến lần khác, giống như nếu không nghe thì sẽ tiếp tục vang lên, tên người gọi không ngừng lóe sáng, nhấp nháy, như kim châm đâm vào mắt Úc Noãn Tâm.

Tả Lăng Thần một tay nắm tay lái, một tay kia vẫn cố chấp để trước mặt nàng, hết sức kiên nhẫn nhưng ánh mắt sắc bén lại lộ vẻ không thể xem thường, còn mang theo vẻ nguy hiểm mà Úc Noãn Tâm chưa từng thấy qua...

Nàng nhìn thẳng vào anh, tựa như nước với lửa đối diện với nhau, nhưng mà, nàng chỉ là một dòng sông yên lặng, mà giờ đây ngọn lửa của anh lại cháy bùng hực khắp bầu trời.

Cuối cùng...

Nàng chậm rãi đặt di động vào trong lòng bàn tay anh...

Cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp...

Ánh mắt sắc bén của Tả Lăng Thần dần được thu về, ngay cả khóe môi đều cong lên như có như không, dường như rất hài lòng với sự nghe lời của nàng. Ngay sau đó, anh ấn cửa xe xuống...

Gió mạnh từ ngoài cửa sổ tràn vào đầy cả xe, làm rối mái tóc dài của Úc Noãn Tâm, nàng nhìn anh cầm điện thoại di động ném ra ngoài cửa sổ...

"Không..."

Úc Noãn Tâm vội vã ngăn cản nói: *"Lăng Thần, anh để cho em nghe điện thoại có được không? Nếu như em không nghe sẽ khiến cho anh ấy nghi ngờ..."*

"Là sợ hấn nghi ngờ hay sợ hấn lo lắng?"

Tả Lăng Thần nghe vậy bèn cười nhạt, như một mặt hồ nhanh chóng bị đóng băng, vẻ khoan dung cuối cùng trong mắt cũng hoàn toàn biến mất vì sự lo lắng trên gương mặt nàng...

"Lăng Thần..." Úc Noãn Tâm không trả lời được, chỉ có thể lo lắng nhìn bàn tay đang cầm di động của anh... từ từ buông ra...

"Không..."

.....

Hoắc Thị, phòng làm việc của tổng tài.

Hoắc Thiên Kinh lại chờ cuộc gọi, chân mày hơi nhíu lại, liệu có phải bị phóng viên bám theo không? Làm sao mà điện thoại vẫn không gọi được?

Nghĩ tới đây, hấn lại cầm lấy điện thoại lần nữa, ấn xuống những con số mà đã sớm quen thuộc...

"Sorry, you dial the user is unable to put through temporarily, ask you later again to dial!"

Lúc này không thể kết nối được?

Âm thanh này đã dần vật hấn được nửa giờ. Nửa giờ trước, sau khi hội nghị kết thúc, hấn không còn gọi được điện thoại cho Úc Noãn Tâm.

Suy nghĩ một chút, hấn ấn số máy nội bộ...

"Candy, vào đây một lát!"

Vài phút sau, ngoài cửa phòng tổng tài vang lên tiếng gõ, thư kí tổng tài Candy tao nhã đi vào trong, cung kính hỏi: "Hoắc tiên sinh, ngài có gì cần cần dặn?"

"Người thiết kế áo cưới đều tới rồi chứ?" Hoắc Thiên Kinh gờ cổ tay lên nhìn một chút.

Candy khẽ cười. "Nhà thiết kế PE đã tới rồi, đang chờ hai vị tới thử đồ."

Cô đi theo tổng tài đã rất nhiều năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy hấn căng thẳng vì một người phụ nữ như thế. Không chỉ tự mình mời nhà thiết kế nổi tiếng thế giới PE đến thiết kế áo cưới, hơn nữa còn dành thời gian để cùng cô dâu đi thử quần áo. Trước đây cũng không thấy hấn đối xử với Phương gia như vậy.

"Nói anh ta chờ một lát nữa đi!" Hoắc Thiên Kinh vừa nói vừa gọi điện lại cho Úc Noãn Tâm

"Vâng, Hoắc tiên sinh." Candy cung kính đáp, vừa muốn xoay người rồi đi lại bị một cô gái xông vào bất thành lĩnh làm kinh hãi.

"Cô, cô..."

"Hoắc tiên sinh, không xong rồi, Noãn Tâm đã xảy ra chuyện!" Người xông vào phòng làm việc chính là Tiểu Vũ. Sau khi thở hổn hển nói xong câu đó, thiếu chút nữa là cô ngã trên mặt đất.

Muốn gặp Hoắc Thiên Kinh thật không dễ dàng, bởi vì cô không hẹn trước cho nên chẳng những phải né tránh thư kí, còn bị bảo an đuổi theo một đường dài.

Quả nhiên, mấy người bảo vệ theo sau Tiểu Vũ đi vào, thấy thế thì lập tức kinh hoảng nói: "Hoắc tiên sinh, xin lỗi, cô ấy chạy nhanh quá, chúng tôi không cản được..."

"Mọi người làm việc thế nào vậy? Thư kí ở bên ngoài đang làm cái gì? Không có thông báo mà vẫn để cho người vào được? Mọi người..."

"Candy!" Hoắc Thiên Kinh ngắt lời thư kí tổng tài, nhìn về mặt lo lắng của Tiểu Vũ, không nói một lời liền bước nhanh tới...

"Cô mới vừa nói cái gì? Noãn làm sao vậy?"

Tiểu Vũ thở phò phò, khó khăn nuốt nước bọt xuống nói: "Noãn Tâm, cô ấy, cô ấy bị Tà Lăng Thần bắt đi rồi!"

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh đột ngột thay đổi, không nói một lời, cầm lấy áo khoác, trước mặt bao người bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

"Này, Hoắc tiên sinh, chờ tôi một chút..." Tiểu Vũ cũng chạy theo ra ngoài.

Còn lại một nhóm người mở to mắt nhìn nhau...

.....

"Rầm..." Cùng với tiếng cửa phòng bị đá văng ra, Úc Noãn Tâm như một con bướm bị sức mạnh to lớn ném lên giường, lực va đập thật lớn thiếu chút nữa làm nàng không thở được.

"Đừng..." Nàng đau đến mức than lên thành tiếng, cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình cũng sắp rơi ra.

Tà Lăng Thần không đi tới, chỉ đứng ở xa từ trên cao nhìn xuống. Khuôn mặt tuấn tú đa tình giờ đây hờ hững, ánh mắt chiếm hữu mà nhìn nàng, tựa như loài dã thú đang ngủ đông trong cơ thể anh bắt đầu chộn rộn...

Úc Noãn Tâm cố nén đau đớn trên thân thể, ánh mắt trong veo nhìn quanh bốn phía với vẻ đề phòng, đối với nàng là nơi xa lạ...

"Đây là đâu?" Nàng cất giọng hỏi

"Phòng tân hôn của chúng ta!" Giọng của Tả Lăng Thần mềm nhẹ nhẩn nại. "Đây vốn là nhà mới anh chuẩn bị để chung sống cùng em, khi đó không nói với em, là muốn cho em một bất ngờ..."

Tuy nhiên, ngày hôm nay đưa em đến đây không nằm trong tính toán."

"Sao lại mang em tới đây? Anh biết rõ giữa chúng ta đã không có khả năng!"

Úc Noãn Tâm cảm thấy ngày hôm nay Tả Lăng Thần như một người xa lạ, là một loại nguy hiểm, khiến cho nàng cảm thấy muốn trốn tránh...

"Tất cả đều chưa thành kết cục đã định, làm sao biết không có khả năng?" Giọng điệu Tả Lăng Thần cũng không có biến đổi, nhưng nàng lại cho rằng trong lời nói có sự nguy hiểm cùng với cảnh cáo.

"Anh muốn thế nào?" Úc Noãn Tâm ép buộc bản thân tỉnh táo lại, nhìn anh sắp đi tới bên giường, nàng vô thức đứng dậy chạy trốn...

Sau một khắc, thân thể của nàng bị hai cánh tay mạnh mẽ đặt ở trên tường...

Đôi mắt đen hướng về nàng dần chuyển biến, tình ý sâu sắc thay thế bằng sự vắng lặng, anh cong môi, ngón tay tùy tiện dao động trên mái tóc dài của nàng, trong đôi mắt sâu thăm lóe ra vẻ quỷ quyệt khó hiểu...

"Noãn Tâm, anh là người yêu của em, sao em lại sợ anh như vậy? Người em muốn trốn tránh phải là Hoắc Thiên Kinh mới đúng..."

"Lăng Thần, thả em ra đi, chúng ta không có khả năng..." Úc Noãn Tâm nhìn anh, trong giọng nói truyền ra chút lạnh.

Ánh mắt thâm trầm của Tả Lăng Thần co lại...

"Noãn Tâm, trở về bên cạnh anh, người em gả phải là anh, chỉ có anh mới có thể đem lại hạnh phúc cho em!"

"Lăng Thần, anh tỉnh táo lại đi, khi anh và Phương Nhan từ trong phòng ngủ đi ra, anh có nghĩ mang hạnh phúc đến cho em hay không? Hạnh phúc trong miệng của anh lại đem cho người con gái khác! Chẳng lẽ anh nghĩ giữa chúng ta vẫn còn có thể sao?" Đáy mắt Úc Noãn Tâm hiện lên sự lạnh lùng và thất vọng.

"Vì sao không có khả năng! Cho tới bây giờ anh vẫn không tin em yêu Hoắc Thiên Kinh! Người em yêu trước sau vẫn là anh!"

Ngón tay Tả Lăng Thần mang theo sức mạnh, theo sau lưng của nàng dần dần đi xuống, mãi đi xuống, tiếp đó bàn tay to dừng lại ở nơi ấy...

"Anh thừa nhận là có quan hệ với Phương Nhan, nhưng cô ấy cũng chỉ là thể thân của em! Em nghĩ rằng anh không muốn có được em sao? Mỗi giờ mỗi khắc, thậm chí là từng phút từng giây anh đều muốn có được em! Mỗi khi ôm em trong lòng, anh đều muốn hung hăng mà giữ lấy em, hoàn toàn có được em! Nhưng anh không làm thế, anh thực sự không làm, anh sợ sẽ xúc phạm em... Đáng tiếc, cuối cùng anh cũng hiểu, càng quý trọng cái gì thì càng phải nhanh tay chiếm lấy mới được!"

"Không..."

Toàn thân Úc Noãn Tâm run lên, sau một lúc tim đập loạn nhịp thì rốt cục bình tĩnh, đột nhiên xoay người, nhìn vào cặp mắt tràn ngập hung ác kia của anh thì mới ý thức được rằng nguy hiểm đang từng bước tới gần...

"Lăng Thần, ngày hôm nay anh mang em đến nơi này chính là vì muốn chiếm đoạt em?" Rốt cuộc vẻ bình tĩnh cũng rơi vào hoảng loạn, nàng cảm thấy có chút không thích hợp, ánh mắt Tả Lăng Thần quá mức sắc bén, khiến nàng muốn cách xa anh ta.

Vì sao ngay từ đầu không nhận ra, thì ra người đàn ông này cũng rất nguy hiểm?

"Noãn Tâm à, em vốn dĩ là của anh, đây là chuyện hiển nhiên!" Khuôn mặt nho nhã của Tả Lăng Thần hiện lên ý cười mờ ảo, trong lời nói đó mang ý ra lệnh cùng cảnh cáo...

"Anh sẽ không để em gả cho Thiên Kinh! Bởi vì hắn hoàn toàn không xứng với em!"

Úc Noãn Tâm nhìn anh, đối diện với đôi mắt đen lạnh lùng của anh, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Không, Lăng Thần, anh vốn không phải người như thế!"

"Vậy em cho anh là người thế nào?" Nụ cười hiện lên môi Tả Lăng Thần, thân thể cao lớn lại càng thêm đến gần nàng.

Hơi thở của Úc Noãn Tâm trở nên gấp gáp, nàng nuốt nước bọt xuống nói: "Anh sẽ không ép buộc em! Nếu trước đây anh đã không làm vậy, hiện tại anh lại càng không làm!"

"Đừng cho rằng đã hiểu rõ anh..." Tả Lăng Thần nghe vậy, nụ cười bên môi càng sâu sắc, nắm lấy cảm nàng, bờ môi gần kề môi nàng...

"Sai lầm lớn nhất mà anh phạm phải chính là đã cho em quá nhiều tự do và thời gian, quá mức quý trọng em, ngược lại khiến cho Hoắc Thiên Kinh được lợi! Cho nên... Anh phải sửa lại! Sửa đổi sai lầm của bản thân!"

Bên môi Tả Lăng Thần nở một nụ cười, cái cười như từ thần làm người khác kinh khủng không thôi.

"Lăng Thần..."

Trong lòng Úc Noãn Tâm vang lên tiếng cảnh báo, rốt cuộc nàng hiểu rõ người đàn ông đang đứng trước mặt mình không còn là cái người nho nhã lịch sự, lúc nào cũng lo cho mình như trước nữa. Có lẽ, anh ta vốn là như thế này...

"Đến bây giờ mà anh còn cho rằng như thế sao? Giữa chúng ta căn bản là không không cần Hoắc Thiên Kinh tồn tại, cho dù không có anh ta thì em và anh cũng đã không có khả năng! Sai lầm lớn nhất mà anh phạm phải không phải là cho em tự do và thời gian, mà là anh dùng cách thức dơ bẩn nhất, để tiện nhất phản bội lại tình yêu của chúng ta!"

Hai bàn tay to lớn đang đặt trên hai bả vai của nàng đột nhiên siết chặt, đau đến mức nàng nhũn chặt mày...

"Dơ bẩn? Bì ổi? Vậy em có biết đàn bà bên cạnh Hoắc Thiên Kinh còn dơ bẩn hơn anh bao nhiêu lần hay không! Lẽ nào hắn sẽ không dơ bẩn, không đề tiện hay sao? Vì sao hắn có thể không kiêng nể gì cả mà hưởng dụng thân thể của em mà anh lại không thể? Thân thể của em vốn nên là của anh, ba năm trước đây nên như vậy!"

Bàn tay của anh sờ đến gương mặt của nàng, nhìn da thịt trắng xinh như sứ của nàng, sự mềm mại dưới bàn tay khiến đôi mắt anh đột nhiên tối sầm lại...

Vừa nghĩ đến cảnh nàng đã từng ở dưới thân Hoắc Thiên Kinh, anh cũng muốn có ý giết người.

"Anh điên rồi!"

Úc Noãn Tâm lạnh lùng phun ra ba chữ, nhìn anh, mặc kệ tay anh đang du hoặc trên gương mặt mình, nói từng câu từng chữ: "Bây giờ anh thả em đi, ít nhất sau này chúng ta còn có thể trở thành bạn bè, đừng để cho ngay cả làm bạn chúng ta cũng không thể!"

"Bạn bè? Anh không thích từ này!"

Cơ thể Tả Lăng Thần hoàn toàn giam cầm lấy nàng: "Còn em, chỉ có thể trở thành người đàn bà của anh. Em đã hầu hạ Hoắc Thiên Kinh thế nào thì anh muốn em phải nỗ lực gấp mười lần để hầu hạ anh!"

Úc Noãn Tâm giờ mất nhìn anh, nửa ngày sau mới khó có thể tin được mà mở miệng: "Tả Lăng Thần, em thật không ngờ anh lại nói ra những câu như thế này! Em... thực sự là nhìn lầm người rồi! Em phải rời khỏi đây!"

"Em cho rằng anh sẽ để em đi sao?" *Tả Lăng Thần cúi đầu...*

"Ồ lại nơi đây với anh không được sao?" *Lời nói dụ hoặc rơi vào bên tai Úc Noãn Tâm lại hoàn toàn thay đổi ý nghĩa, là cảm giác gần như xa lạ mà tàn nhẫn.*

"Anh cứ tiếp tục như vậy nữa thì em sẽ hận anh!" *Úc Noãn Tâm lạnh lùng nhìn anh ta, muốn thoát khỏi loại cảm giác ám áp mà xa lạ này.*

Rõ ràng thân thể Tả Lăng Thần run rẩy một chút, sau đó...

"Nhìn anh!" *Ánh mắt của anh xẹt qua bất mãn cùng thất vọng, ngón tay nhắc nàng nhìn chính mình...*

"Em không yêu anh nữa sao?" *E là có khả năng này, ánh mắt của anh vì vậy mà trở nên càng thêm băng lãnh. Đàn bà, cho dù đối tốt với nàng đi nữa cũng không ăn thua gì sao?*

Ngay khi anh muốn cùng toàn bộ trái tim để yêu nàng thì nàng lại chuẩn bị rời xa anh sao? Làm sao anh có thể chịu được?

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, vẻ chán chường thoáng qua trong đáy mắt làm Tả Lăng Thần hoàn toàn tỉnh ngộ...

"Thì ra... thì ra là thế!" *Ánh mắt đang mỉm cười của anh trở nên rất thâm trầm. "Tất cả đều là mụm cớ! Em đã yêu Hoắc Thiên Kinh! Em đã yêu người đàn ông khác..."*

"Không, buông em ra..." *Úc Noãn Tâm thấy sắc mặt của anh càng thêm lạnh lùng và kinh khủng, nàng thực sự sợ, không để ý đến sự do dự trong lòng, đẩy mạnh anh ra, thoát khỏi phạm vi hơi thở nguy hiểm của anh...*

Khi nàng rút cuộc chạy đến cửa và muốn mở ra lại nghe tiếng đóng cửa lộp cộp một cái!

"Lăng Thần..." *Nàng quay đầu lại, lại tuyệt vọng phát hiện Tả Lăng Thần đã từng bước đến gần mình!*

Anh đã khóa cửa rồi sao?

Anh... anh muốn làm gì? Anh... thực sự muốn ép buộc nàng sao?

Sự sợ hãi cùng tuyệt vọng quen thuộc lại lan tràn trong ngực nàng, nàng cảm thấy máu trong người đang chảy ngược, lại quay đầu lần nữa, ra sức kéo cánh cửa, sau đó điên cuồng mà đâm vào cửa phòng!

"Thùng... thùng..." Hết lần này đến lần khác, nàng vừa lắc tay nắm cửa, vừa đập mạnh cánh cửa, sau đó lại quay đầu nhìn người đàn ông đang ngày càng đến gần mình...

"Không..." Về mặt càng ngày càng thâm trầm cùng tái mét của anh khiến cho nàng sinh ra sự chống cự theo bản năng.

Thật ra người đàn ông này cũng giống như Hoắc Thiên Kinh, rõ ràng chính là một con sư tử nguy hiểm, sao nàng cứ luôn coi anh ta thành một con cừu biết quan tâm săn sóc chứ?

"Noãn Tâm, em biết anh không thích nhìn thấy bộ dạng chống cự của em!"

Tà Lăng Thần hoàn toàn đến gần nàng, cùng với vẻ mặt lo lắng của nàng, ngược lại anh rất ung dung thông thả, nhưng ánh mắt không giấu được sự bất mãn cùng hung ác nham hiểm...

Ngón tay Úc Noãn Tâm cũng trở nên trắng bệch...

Sau một khắc, Tà Lăng Thần lại như một con báo đen hung hãn mà giữ lấy nàng, áp cơ thể của nàng lên cánh cửa lạnh lẽo. "Noãn Tâm, em còn yêu anh đúng không? Nói cho anh biết người em yêu không phải là Hoắc Thiên Kinh! Nói cho anh biết!"

"Tà Lăng Thần... Anh, anh đừng ép em..." Bộ dạng của anh làm cho Úc Noãn Tâm phải run rẩy.

Thậm chí nàng bắt đầu hoài nghi, giờ này khắc này anh có khác gì người đàn ông ba năm trước chứ...

"Anh muốn em nói!" Giọng của Tà Lăng Thần đột nhiên cao hơn, lửa giận chưa bao giờ bộc phát trước mặt nàng đã hoàn toàn bùng nổ, dường như làm chấn động cả căn phòng!

"Em, em không yêu anh! Không yêu anh! Em đã không còn yêu anh!" Úc Noãn Tâm ra sức bịt tai lại, điên cuồng mà hét lớn. Nàng không muốn nhìn về mặt ngày càng băng lãnh của anh, cũng không muốn nghe những lời nói xa lạ tàn nhẫn đó.

Trái tim, tựa như bị một bàn tay lớn xé nát ra...

Máu chảy đầm đìa, ngay cả đầu ngón cũng trở nên tê liệt trong nháy mắt...

Tà Lăng Thần nhú mày lại, một tay vô thức mà đè lên ngực mình, nơi này làm anh đau đớn như ném phải sự giận vặt của cái chết. Giờ khắc này, anh tình nguyện chết đi.

"Noãn Tâm, em biết anh yêu em nhiều như thế nào không? Anh có thể chấp nhận em làm bất cứ chuyện gì, nhưng em không thể không yêu anh..." Ánh mắt băng lãnh của anh nổi lên vẻ thô lương cùng bi ai. "Bởi anh vì khiến cho em tiếp tục yêu anh mà sẽ làm ra những chuyện khiến em hận anh cả đời.

"Tà Lăng Thần, anh không thể làm như vậy, không thể..." Úc Noãn Tâm đột nhiên mờ to hai mắt, kính hãi mà nhìn đôi mắt như ma quỷ của anh...

Anh... một lòng một dạ yêu em Noãn Tâm, anh muốn cho em biết anh yêu em nhiều như thế nào..."

Trong mắt Tà Lăng Thần toàn là vẻ đau đớn nát tan, nói xong, anh liền dùng tay ôm ngang lấy nàng, đi về phía giường lớn.

"Lăng Thần, thả em xuống, anh không thể làm như vậy, không thể..."

Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy cách mặt đất cao cao, từng đợt choáng váng không ngừng kéo tới, nhất là khi cách giường càng gần thì sự hoảng sợ trong lòng càng thêm mãnh liệt...

Sau một khắc, thân thể của nàng liền bị Tà Lăng Thần đặt lên giường!

"Không..."

Úc Noãn Tâm cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nàng cố gắng mà rúc vào góc giường, ánh mắt khẩn cầu. Nhưng vì sự khiếp sợ cùng hoảng loạn mà nàng không biết được, trong lúc này, càng phản kháng thì càng làm cho đàn ông có dự định chinh phục.

Lửa nóng mãnh liệt của Tà Lăng Thần sao lại bị dập tắt bởi một câu "không" của nàng chứ. Đôi môi mỏng lạnh lẽo cong lên, ánh mắt cũng chứa đầy tình dục, nhanh chóng kéo nàng qua, lại đè nàng dưới thân.

"Noãn Tâm, không bị anh chiếm lấy thì làm sao biết thân thể của em có thích hay không?"

Cực kỳ ôn nhu, cực kỳ quý trọng mà hôn lên môi nàng, hôn tới đáy mắt kinh hoàng, còn có nhàn nhạt nước mắt của nàng thì: "Người em luôn yêu chính là anh, vì sao còn phản kháng chứ?"

Tà Lăng Thần hoàn toàn biến thành một người khác, ít nhất, khi Úc Noãn Tâm nghe thấy cũng nhìn thấy bộ dáng lúc này của anh thì toàn thân nàng bắt đầu lạnh run, Lăng Thần của trước đây sẽ không làm nàng sợ hãi...

Hôm nay đây, hiện giờ anh đang kiểm chế nàng, khiến nàng không cách nào chạy trốn, hơi thở nam tính của anh cũng vây lấy nàng...

"Lăng Thần, anh không thể thương tổn em như thế..."

Úc Noãn Tâm không nén được mà khổ sở van nài, nàng không hy vọng bị kịch lại tái diễn lần nữa, vẻ mê man cùng bất lực trong mắt kéo tới như sóng biển.

Nàng chưa từng nghĩ tới anh còn có một mặt như vậy.

"Noãn Tâm, anh sẽ không tổn thương em... Anh sẽ khiến em càng yêu anh!"

Lúc này, đáng vẻ mềm mại bất lực của cô gái trong lòng gọi ra sự quyến luyến khôn nguôi trong nội tâm của anh. Khát vọng có được nàng hoàn toàn bị lửa giận cùng lửa tình trong lòng nhen nhóm.

Anh chậm rãi cởi áo sơ mi của mình, sau đó ném đại xuống thảm...

Một vóc người cao lớn tuyệt hảo hiện ra trước mắt nàng...

Da thịt màu đồng, lồng ngực rộng lớn, cường tráng mà gợi cảm, cơ bắp săn chắc trên người tràn ngập sức mê hoặc, vừa nhìn đã biết là thường xuyên vận động...

Úc Noãn Tâm cảm thấy hàm răng cũng run lên, nàng thật sự không rõ, đàn ông đều thích như vậy sao? Người đàn ông đứng trước mặt nàng lúc này, bất luận là gia thế hay là con người đều làm cho phụ nữ không kim lòng được mà nhào tới, giống như Hoắc Thiên Kinh vậy, cần gì phải nhất định làm khó nàng?

Nàng nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt kinh hãi tràn ngập vẻ đề phòng như con thú nhỏ rơi vào bẫy.

Ngực càng thêm phập phồng bất an, khi nàng nhìn thấy ánh mắt của Tà Lăng Thần ngày càng u ám thì sự phòng bị lẫn quân trong đầu càng ngày càng mãnh liệt. Theo ánh mắt anh nhìn mình, nàng mới phát hiện cổ áo đã bị bung rộng ra, có lẽ là bởi vì sự giãy giụa vừa rồi, hơn nữa bầu ngực tròn trịa lộ ra không chút che giấu, khiến người ta phải mơ màng...

Nàng kêu lên một tiếng, cố gắng kéo quần áo trên người lại...

"Noãn Tâm, lẽ nào em đã quên trước đây chúng ta ở bên nhau vui vẻ thế nào rồi sao? Tiếp tục yêu anh, rời khỏi hấn!"

Thấy bộ dạng phòng bị của nàng, anh khom lưng, cực kỳ ưu nhã mà vén tóc nàng ra, hôn lên, nhưng không giấu được lửa giận trong mắt...

"Anh sẽ không để cho cơ thể của em nhiễm phải hơi thở của hấn lần nữa..."

"Buông ra..."

Úc Noãn Tâm ý thức được hàm ý trong lời nói của Tà Lăng Thần, nhất là khi nàng không khó cảm nhận được dục vọng cứng rắn để trên người mình thì sự tuyệt vọng ngút trời như tảng đá đập tới, ép nàng không thở nổi...

"Noãn Tâm, từ bỏ ý định đó đi, anh sẽ không để em đi, tuyệt đối không!"

Tà Lăng Thần buông bàn tay đang chế ngự cầm nàng ra, dành ra một tay kiểm chế hai tay đang giãy giụa của nàng, tay kia tham lam mà thăm dò đường cong của nàng...

Nàng nên sớm là người đàn bà của anh, vì sao còn muốn cự tuyệt anh?

Dần dần, cô gái phía dưới không hề từ chối nữa, ánh mắt của nàng cũng từ từ khôi phục vẻ trong trẻo lạnh lùng thường ngày... Chỉ có điều đó là vẻ trong trẻo lạnh lùng do bị nỗi tuyệt vọng xâm chiếm, trống rỗng mà xa xăm...

Đúng vậy, nàng tuyệt vọng, rất tuyệt vọng! Nàng biết hôm nay mình không thể chạy thoát, tựa như cái đêm ba năm trước, nàng không thể bảo vệ sự trong sạch của mình, cũng giống như khi bị Hoắc Thiên Kinh cưỡng bạo, nàng cũng không thể trốn thoát...

Ngày hôm nay, lại đến phiên Tà Lăng Thần, người đàn ông mà nàng từng dành cả trái tim để yêu...

Úc Noãn Tâm nhắm hai mắt lại, hàng mi dài che khuất vẻ đau đớn nhức nhối trong lòng. Khi mở mắt ra thì đáy mắt là vẻ thê lương như tro tàn nguội lạnh...

"Anh thực sự rất muốn em?" Đôi mắt hơi sưng đỏ rồi cực mờ ra, hỏi người đàn ông điên cuồng phía trên.

Ánh mắt trong trẻo ai oán của nàng khiến lòng của Tả Lăng Thần như bị đập mạnh. Anh nhìn nàng, không hề chớp mắt, rồi lại vì vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng mà con ngươi co lại, đáy mắt lộ vẻ chiếm hữu không thể cự tuyệt...

Úc Noãn Tâm hiểu rõ...

Nàng lạnh lùng cười, nụ cười này thể lương cùng bất lực như hiểu rõ cuộc đời. Nàng tựa như một chiếc thuyền bị mắc cạn trên bờ cát cả ngàn năm, cô đơn, già cỗi...

Nàng còn đang chờ mong cái gì chứ? Chờ mong người đàn ông sớm đã thành xa lạ này sẽ buông tha cho nàng sao? Hay đang chờ mong sẽ có người từ trên trời giáng xuống cứu nàng? Tình huống anh hùng cứu mỹ nhân luôn chỉ tồn tại trong tiểu thuyết, mà hiện thực thường thường luôn tàn khốc...

Bởi vì... nàng đã trải qua hai lần tàn khốc như vậy, cho nên căn bản sẽ không có mong đợi gì nữa...

"Noãn Tâm..."

Bộ dáng của nàng làm Tả Lăng Thần vừa đau lòng vừa yêu thương. Anh không muốn buông tay, cho dù nàng không hề giây giụa nữa thì anh cũng không tính buông tay.

"Thả tay em ra đi, em sẽ như anh mong muốn..."

Úc Noãn Tâm như một búp bê bị nhàu nát, ánh mắt trống rỗng tràn ngập lạnh lùng mà nhìn anh, ngay cả giọng nói cũng như đang bồng bềnh trong không trung, trống trải mà xa xăm...

Tả Lăng Thần nắm chặt nắm đấm, bàn tay đang kiểm chế nàng chậm rãi buông ra...

Úc Noãn Tâm ngồi dậy, cam chịu mà nhắm mắt lại, ngón tay bắt đầu mở nút áo trên người. Từng cái từng cái một...

"Em có thể cho anh, nhưng anh phải nhớ kỹ, bắt đầu từ giây phút anh có được em, em sẽ hận anh, suốt đời suốt kiếp cũng hận anh..."

Đôi má nàng dần dần tái nhợt, gần như trong suốt giống như bị người ta lấy hết máu vậy. Vì chứa đầy đau đớn cùng nhục nhã mà rốt cuộc hai mắt đang nhắm chặt cũng có từng giọt, từng giọt lệ dọc theo khóe mắt chảy xuống...

Ánh mắt Tả Lăng Thần trở nên khác thường kinh người!

"Mở mắt ra, nhìn anh!" Anh đột nhiên nắm chặt lấy cằm nàng, đáy mắt nổi lên lửa giận rất rõ ràng.

Úc Noãn Tâm nghe lời mà mở mắt ra, đôi mắt trống rỗng bị màn lệ bao phủ, nước mắt trong suốt lướt qua đôi môi đỏ đang run rẩy như cánh ve sau mùa thu thì dừng lại ở xương quai xanh gợi cảm...

"Hận anh? Chết tiệt! Em hận anh?"

Vẻ giận dữ tràn ngập trong mắt anh. Vẻ hoàn toàn xa lạ cùng lạnh lùng trong mắt nàng làm cho chút nhẫn nại cuối cùng của anh cũng tan biến. Bàn tay to hung hăng xoa lên nơi đầy dẫy của nàng, thỏa mãn mà nhìn thân thể của nàng run lên.

"Em tình nguyện bị Hoắc Thiên Kinh giữ lấy cũng không muốn cho anh? Noãn Tâm, đừng tưởng rằng em nói như vậy thì anh sẽ bỏ qua cho em! Anh nói rồi, anh sẽ không buông tha em!"

Nói xong, anh mạnh cúi đầu, cắn nuốt đôi môi nhỏ nhắn của nàng, đồng thời cũng chiếm đoạt tất cả cảm xúc của nàng.

Nhanh nhẹn, dừng mãi, điên cuồng, hết sức thô bạo... Những thứ này cùng với hơi thở nam tính của anh vây lấy Úc Noãn Tâm không chừa một chút, một điểm lui về phía sau cũng không có!

Úc Noãn Tâm không hề động dậy, thậm chí ngay cả phản kháng cũng không. Thứ nhất, nàng biết cái gì gọi là sức người có hạn. Thứ hai, nàng hiểu rõ nàng càng phản kháng thì lại càng khơi gợi lên sự chinh phục điên cuồng cùng lửa giận hừng hực trong lòng Tả Lăng Thần!

Nàng tin lời anh nói là sự thật, bởi vì trong nụ hôn mãnh liệt của anh, không khó nhìn ra quyết tâm điên cuồng của anh!

Cho nên... nàng giống như một con búp bê, mặc cho môi của anh từ từ đi xuống...

Hòa với nước mắt tuyệt vọng lạnh lẽo...

Động tác điên cuồng ngừng lại...

Chỉ thấy mắt Tả Lăng Thần trầm xuống, cánh tay duỗi ra, đem nàng ôm chặt lấy hoàn toàn, để nàng cảm nhận được sự hưng phấn của anh...

"Bị anh giữ lấy làm em không cam tâm như thế sao?"

Thấy vẻ mặt nàng không hề có sức sống, tựa như bông hoa dần héo rũ, anh dừng lại. Hai tay đang để hai bên người nàng đột nhiên nắm chặt, từ khuôn mặt anh tuấn không khó nhìn ra vẻ đau khổ khi bị dục vòng dầm vật của anh...

"Cường bạo... thì còn để ý đến người ta có cam lòng hay không sao?"

Mắt Úc Noãn Tâm ngẩn lẹ, bên môi lại lần nữa dấy lên ý cười châm chọc, thê lương cùng bi ai...

"Anh muốn có được em, em sẽ không phản kháng. Ít nhất, đây cũng là phương pháp duy nhất bảo vệ mình không bị tổn thương..." Nói xong nàng lại nhắm mắt, tựa như một mỹ nhân đang ngủ không có sức sống, mặc cho sương gió bào mòn tuổi xuân của mình...

"Em..."

Ánh mắt Tả Lăng càng trở nên mãnh liệt kinh người, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cực kỳ trầm tĩnh và tái nhợt của nàng, ngay cả hàng mi dài run rẩy cũng trở nên bình tĩnh trở lại, ngay cả nước mắt nơi khóe mắt cũng trở nên khô cạn...

Nàng hận anh? Nàng cứ nhiên hận anh sao?

Trong mắt Tả Lăng Thần nổi lên sự đau khổ cực kỳ, tựa như có người đâm mạnh một dao vào ngực anh. Cảm giác sợ hãi vì mất đi nàng càng ngày mãnh liệt. Không, anh không muốn cô gái này hận anh, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới...

Nhưng... tại sao ông trời cứ trêu chọc như vậy chứ? Rõ ràng nàng là của anh mới đúng!

Không khí căng thẳng mà lạnh lẽo...

Hai người vẫn duy trì tư thế không thay đổi. Cô gái lẳng lặng nằm ở đó, người đàn ông nhìn nàng không hề chớp mắt, đầy mắt lệ về đau đớn, mãi đến khi...

Một tiếng chuông cảnh báo rất chói tai phá tan bầu không khí nguy hiểm...

Tả Lăng Thần ấn phím nghe...

"Tả tiên sinh, Hoắc tiên sinh, ngài ấy, ngài ấy đang xông vào, còn đã thương vệ sĩ của chúng ta..."

"Tối thật là mau quá!"

Về đau đớn trong mắt Tả Lăng Thần đột nhiên biến mất, thay vào đó là ý cười lạnh lẽo, lại nhìn về phía người phụ nữ trên giường...

Úc Noãn Tâm mở to hai mắt như vừa nằm mơ...

Hoắc Thiên Kinh, hửn... tới rồi?

Hơi thở của nàng bắt đầu trở nên gấp gáp, trên gương mặt tái nhợt lại có chút sức sống, tựa như bông hoa hấp thu được chất dinh dưỡng, đang chậm rãi tràn trề năng lượng cùng hy vọng...

"Thế nào? Em mong muốn nhìn thấy hửn đến thế sao? Noãn Tâm, anh thật hối hận vừa nãy đã mềm lòng..." Bên môi Tả Lăng Thần nổi lên ý cười nhạt, trong lời nói lại mang theo hận ý.

Úc Noãn Tâm muốn vùng ngồi dậy, lại bị anh đè xuống, thô lỗ mà hôn lên môi nàng, bàn tay to như chiếc kiềm sắt mà giam nàng lại...

Nàng cả kinh, chưa kịp phản kháng thì cửa liền bị một sức mạnh đá ra, gần như đá bay cả cánh cửa...

Ngoài cửa, trên mặt của người đàn ông cao lớn đầy vẻ lo lắng, trên nắm tay vẫn còn dính máu, khi nhìn thấy tất cả trong phòng thì đi nhanh về phía trước, lại bị vệ sĩ bao vây...

Một chiếc áo được phóng lên người Úc Noãn Tâm trước khi vệ sĩ tiến đến, nàng bỗng nhiên bỏ tay Tả Lăng Thần ra, vô thức nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh ở cửa...

Hửn tới?

Hửn thực sự tới rồi?

Tả Lăng Thần cười nhạt một tiếng, khom lưng nhặt áo soni rơi là tả trên thảm lên, chậm rãi mà mặc vào, vừa đi về phía Hoắc Thiên Kinh vừa nhàn nhả mà cài nút lại...

"Mày đúng là thần thông quảng đại, ngay cả địa chỉ biệt thự mới của tao mà cũng có thể tìm được trong thời gian ngắn như vậy. Có điều thật đáng tiếc..." Anh nhìn thoáng qua Úc Noãn Tâm trên giường, rồi đem ánh mắt trở lại trên người Hoắc Thiên Kinh, vẻ lạnh lẽo bên môi càng sâu. "Mày vẫn tới chậm một bước, tao vừa hưởng thụ thân thể của cô ấy. Có điều, mày vừa vào cửa đã thấy rồi đấy, cô ấy là cam tâm tình nguyện. Dù sao

tao mới là người đàn ông mà cô ấy yêu nhất..."

Nói đến đây, anh tới gần bên tai Hoắc Thiên Kinh, mở miệng nói nhỏ. "Như mày đã nói đó, ở trên giường, quả thực cô ấy rất... mê người!"

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên tối sầm lại, hai bàn tay hai bên người cũng đột nhiên nắm chặt, ánh mắt hắn trở nên sắc bén mà lạnh lẽo, chiếc cằm kiêu ngạo cứng ngắc, kể cả sống lưng cao ngạo cũng trở nên băng lãnh...

Hắn không nói gì, chỉ đem ánh mắt dời lên trên người của cô gái tóc tai rồi bù trên giường, trong ánh mắt sắc bén ấy lại mang theo một phần yêu thương cùng vẻ sâu xa kín đáo.

Hầu như coi Tả Lăng Thần là vô hình, hắn bước nhanh về phía trước, lại bị vệ sĩ ngăn lại...

"Cút ngay!"

Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng mà phun ra hai chữ, không đợi bọn vệ sĩ ra tay, nắm đấm của hắn liền vung lên, ra tay rất nặng làm bọn vệ sĩ không thể chống đỡ. Chỉ nhìn nắm đấm là không khó nhận ra sự phẫn nộ tột đỉnh trong lòng Hoắc Thiên Kinh giờ phút này.

Tả Lăng Thần lại lạnh lùng nhìn tất cả.

Bọn vệ sĩ ngã nhào xuống thảm, vô lực mà kêu rên...

Hoắc Thiên Kinh không nói một lời liền đi tới bên giường, thậm chí không có lau đi vết máu trên tay, nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Úc Noãn Tâm thật lâu, không nói gì mà ôm lấy nàng, đi về phía cửa...

"Định cứ thế mà đi sao?"

Tả Lăng Thần cười nhạt một tiếng, nhìn bọn vệ sĩ bị thương không nhẹ. Anh biết những người này hoàn toàn không phải là đối thủ của Hoắc Thiên Kinh. Bởi vì... chỉ có anh mới là đối thủ của người đàn ông này!

Hoắc Thiên Kinh đã đi tới cửa chợt dừng bước, sau đó xoay người lại...

Ý cười xem thường tràn ra bên môi, đôi mắt ung cũng tràn ngập vẻ khát máu, nhưng lại bị sự mềm mại của người phụ nữ trong lòng che giấu đi sự sắc bén ấy...

"Chắc mày cũng biết rất rõ, tao và mày không có gì để nói! Còn nữa..."

Hắn thấp giọng mở miệng, còn nhìn quanh bốn phía một chút, cười lạnh nói: "Điều duy nhất mà tao có thể nói với mày là cách bài trí của cái phòng này thực sự quá kém Noãn... cô ấy căn bản không thích màu sắc này!"

"Phải không? Cô ấy có thích hay không không quan trọng, quan trọng là... người ở bên trong có phải là người cô ấy thích hay không."

Tả Lăng Thần khoanh trước ngực. "Hoắc Thiên Kinh, có đôi khi tao thật sự rất muốn nhìn xem, rốt cuộc là chuyện gì mới có thể hoàn toàn loại bỏ dáng vẻ tươi cười tự tin của mày!"

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, sự châm chọc bên môi càng sâu. "Tự tin là thứ trời sinh đã có, có người đã định là tự tin cả đời, có người phải tự ti cả đời..." Nói đến đây, hắn cố ý dừng lại, để lại lời cuối không nói..."

Ý cười bên môi Tả Lăng Thần cứng đờ...

Nhìn người phụ nữ trong lòng một chút, Hoắc Thiên Kinh hạ thấp âm thanh, như là mang theo vẻ chiều chuộng mà hỏi một câu: "Có muốn nghe một câu chuyện xưa không? Không phải em vẫn rất muốn biết chuyện trước kia sao."

Úc Noãn Tâm sững sốt, nàng không biết Hoắc Thiên Kinh làm sao vậy. Khi nàng nhìn thấy vẻ tức giận xông vào của hắn, khi nàng nhìn thấy dáng vẻ như muốn giết người khi đối mặt với bọn vệ sĩ thì còn tưởng rằng hắn sẽ nhắm trên người mình mà giận cá chém thớt. Dù sao Tả Lăng Thần đã nói vậy, loại đàn ông bá đạo như hắn làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ phản bội mình chứ?

Vậy mà bây giờ còn muốn kể cho mình nghe chuyện trước đây?

Hắn... tức đến điên rồi sao?

Hoặc là... hắn căn bản không hề quan tâm?

Nghĩ tới đây, lòng của nàng lại thấy nặng nề... rất nặng nề. Nếu không quan tâm thì sao còn vội vã tới đây làm gì?

Đáy mắt Hoắc Thiên Kinh từ từ dâng lên vẻ lạnh lẽo, đôi môi mòng nhếch lên nói: "Trước giờ tôi cứ tưởng loạn luân thì sinh con không nhục trí cũng dị dạng, nhưng thấy cậu em trai của mình có thể giới giang khốn khéo như thế, thật là làm sự bất an của tôi hoàn toàn vơi hết!"

Thân thể Úc Noãn Tâm run lên, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt u ám cùng chiếc cằm cao ngạo của Hoắc Thiên Kinh, kể cả cằm của hắn cũng trở

nên lạnh lẽo cứng ngắt...

Hơi thở của nàng bỗng chốc trở nên gấp gáp, lại nhìn về phía Tà Lăng Thần... anh thật sự là?

"Các người đều cúi xuống dưới hết cho tôi!" Ngẩng khí của Tà Lăng Thần cũng âm lãnh mà hét lên, bọn vệ sĩ vội vã đều nhau chạy ra khỏi phòng.

"Mày muốn nói cái gì?" Anh đến gần Hoắc Thiên Kinh, cười lạnh.

Hoắc Thiên Kinh cũng không có ý buông Úc Noãn Tâm xuống, vẫn ôm nàng vào trong ngực như cũ, đáy mắt nổi lên ý cười, nhìn về khuôn mặt anh tuấn ngày càng lộ vẻ lo lắng của Tà Lăng Thần...

"Lăng Thần, tao muốn nói cái gì không phải mày cũng rõ sao? Nếu không mày cũng không ra lệnh cho bọn vệ sĩ đi khỏi."

Tà Lăng Thần nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vốn rất thờ ơ cùng tự tin của hắn, nhìn lại về kinh hãi không thôi của Úc Noãn Tâm, sau một lúc lâu, nụ cười lạnh bên môi anh cũng chuyển thành nụ cười trào phúng...

"Được! Mày đã muốn kể chuyện trước đây thì tao không phản đối, bởi vì mày mới đúng là nhân vật chính của câu chuyện."

"Chuyện đã tới nước này, mày cho rằng tao còn quan tâm chuyện đó sao?" Hoắc Thiên Kinh hờ hững mà nhìn anh. "Lúc mày tự tay giết chết cha mình, tao nghĩ người đề ý đến chuyện đó nhất chính là mày!"

Úc Noãn Tâm kinh hãi mà nhìn Tà Lăng Thần...

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, trong mắt Tà Lăng Thần tràn ngập vẻ lạnh lẽo cùng điên cuồng tan nát...

"Em rất tò mò sao?" Anh hỏi Úc Noãn Tâm, nói từng câu từng chữ: "Thật ra thì cũng không có gì, em muốn biết, vậy anh sẽ nói cho em biết chân tướng!"

Úc Noãn Tâm nghe vậy, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, sau một lát, nàng nhìn Hoắc Thiên Kinh mà nói: "Đề em xuống đi."

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, sau đó thả nàng xuống, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy eo nàng như cũ.

"Lăng Thần, anh thực sự... giết người?" Nàng không tin mà nhìn anh. Tuy hành động vừa rồi của anh làm nàng phần nộ cùng tuyệt vọng, nhưng dù sao nàng cũng từng yêu người đàn ông này, nàng không hy vọng anh càng đi càng sai.

"Khi anh còn rất nhỏ, từ khi anh có trí nhớ thì cảm thấy mình rất hạnh phúc. Tuy rằng anh xuất thân nhà quyền quý nhưng có cha mẹ yêu thương anh, có cậu mợ yêu thương anh, còn có bà ngoại hiền lành cùng anh họ đối xử với anh rất tốt, không có gì không kể cho nhau nghe. Tất cả những điều này làm anh cảm thấy cho dù sau này trên người có gánh vác sự vinh nhục hưng suy của gia tộc đều đáng giá, bởi vì có rất nhiều người nhà yêu thương anh, lo lắng cho anh!" Tà Lăng Thần từ từ rơi vào trong hồi ức, đáy mắt nổi lên vẻ lưu luyến đối với hạnh phúc trước đó...

Úc Noãn Tâm vô thức mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh bên cạnh, thấy trên mặt hắn cũng nổi lên nỗi đau mơ hồ, lòng không khỏi nhói lên...

"Anh cứ tưởng mình sẽ có hạnh phúc như thế mãi mãi, cũng cho rằng không lâu sau, dưới sự hợp tác của hai anh em anh thì Tà Thị cùng Hoắc Thị sẽ phát triển theo hướng tốt. Thế nhưng, chuyện làm bọn anh không tưởng nổi đã xảy ra..."

Nói tới đây, cơ thể Tà Lăng Thần giống như là một quả khinh khí cầu bị rút hết hơi, ngã ngồi xuống sô pha, vẻ mặt tiêu tụy cùng đau đớn...

Úc Noãn Tâm cảm thấy trái tim muốn nhảy ra ngoài, nàng khẽ nói: "Bọn anh? Ý của anh là..."

"Ba anh vẫn luôn rất yêu thương Lăng Thần, ngày sinh nhật 16 tuổi của cậu ta, ba đã cố ý dùng danh nghĩa Hoắc gia tổ chức tiệc sinh nhật..." Lúc này Hoắc Thiên Kinh tiếp lời, lời nói trầm thấp tiếp tục vang lên...

"Ngày đó khách khứa chật kín, cả Hoắc gia cùng Tà gia đều rất vui mừng. Buổi tiệc tổ chức cả ngày, từ sáng đến tối, thẳng tới mọi người đều say cả thì buổi tiệc mới kết thúc."

Ánh mắt Tà Lăng Thần phức tạp mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, tiếp lời hắn: "Đêm đó, người lớn đều đi ngủ cả, chỉ có anh còn rất hưng phấn, không ngủ được, bởi vì anh họ nói muốn tặng anh một món quà, là món quà dạng máy móc mà anh thích nhất, anh ấy đã sớm chuẩn bị tốt. Anh nhớ đêm đó rất yên tĩnh, hình như Hoắc gia chưa từng yên tĩnh như thế. Ngay cả bọn người hầu bởi vì một ngày đêm bận rộn mà cũng đi ngủ sớm. Anh và anh họ lên chuẩn ra khỏi phòng, bởi vì thứ mà anh ấy muốn tặng cho anh là một cây súng tối tân nhất, cho nên bọn anh phải giấu người lớn. Không ngờ tới khi bọn anh đi ngang qua vườn hoa, vô tình nhìn thấy trong nhà trồng hoa có ánh sáng. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, bọn anh liền đi tới xem..."

Nói đến đây, bàn tay to lớn của Tà Lăng Thần hiển nhiên run lên, từ ánh mắt của anh không khó nhận ra anh đang ẩn nhẫn điều gì đó.

Úc Noãn Tâm biết gần nghe được then chốt của sự việc, lòng không khỏi khẩn trương lên, thậm chí là bất an...

"Chuyện xảy ra tiếp theo tôi sẽ nói." Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh thâm trầm, giống như biển sâu không thể dò được, nhưng giống nhau đều nổi lên mơ hồ bất đắc dĩ cùng đau đớn...

"Khi anh cùng Lăng Thần tới nhà ẩm trồng hoa, quả nhiên phát hiện có người bên trong. Lúc đầu bọn anh cứ tưởng người trồng hoa đang chăm sóc thực vật chưa về. Nhưng cẩn thận nghe kỹ thì căn bản là không phải người chăm sóc hoa mà là ba anh cùng mẹ Lăng Thần!"

Nói tới đây, Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nắm chặt nắm tay, sống lưng kêu cằng cặng lạnh lùng mà uồn thẳng lên, hấn cắn răng, nhìn thoáng qua đôi mắt gần như khiếp sợ của Úc Noãn Tâm, tiếp tục nói...

"Em vĩnh viễn không nghĩ ra bọn anh đã nhìn thấy gì, người ngoài cũng vĩnh viễn không thể cảm nhận được tâm tình của bọn anh! Ba anh cùng mẹ Lăng Thần – một cặp anh em lại ở trong nhà trồng hoa tăng tịu yêu đương với nhau! Làm cái việc mà chỉ có nam nữ bình thường mới làm!"

"Cái gì?"

Úc Noãn Tâm kinh ngạc mà thốt lên, không ngừng lắc lắc đầu. "Không thể nào, sao bọn họ lại có thể làm chuyện như thế chứ? Bọn họ không phải là hai anh em sao? Làm sao có thể..."

"Sao lại không thể chứ? Lúc đó anh và Lăng Thần thấy rất rõ ràng. Ha ha... bọn họ là anh em ruột, là anh em do một mẹ sinh ra, vậy mà lại giấu diếm mọi người, ở bữa tiệc sinh nhật của Lăng Thần, thừa dịp mọi người đã đi ngủ thì họ đi tới trong nhà trồng hoa... điên cuồng mà làm tình!"

Úc Noãn Tâm không thể tin nổi mà che miệng lại, nhìn về Tả Lăng Thần bên cạnh, anh sớm đã có vẻ mặt chán chường mà ngồi ở đó, sắc mặt tái nhợt...

Nổi hân trong mắt Hoắc Thiên Kinh dần dần bốc lên, hấn cắn răng. "Lúc đó anh có thể tìm cho mình một lí do chính là... bọn họ say rượu loạn tính, ai biết lời bọn họ nói tiếp hoàn toàn làm bọn anh băng giá..." Nói đến đây hấn chuyển hướng nhìn Tả Lăng Thần, chuyển đề tài. "Tiếp theo thế nào thì để cậu nói tốt hơn!"

Rốt cuộc Tả Lăng Thần ngẩng đầu lên, đáy mắt lộ vẻ cô đơn cùng lạnh lẽo...

Đáy lòng Úc Noãn Tâm tê rần lại...

Không khí tựa như bị đóng băng trong nháy mắt...

Một lúc lâu sau, Tả Lăng Thần chậm rãi mà mở miệng: "Bọn anh vẫn trốn ở phía sau nhà trồng hoa, cho đến khi anh nghe cậu nói với mẹ một câu... Cuối cùng thì con trai chúng ta đã trưởng thành. Hôm nay là sinh nhật 16 tuổi của nó. Không bao lâu nữa nó sẽ trở thành một người đàn ông thức sự, đi gây dựng thiên hạ... Anh lại nghe mẹ nói, bà ấy rất sợ Gia Tuấn, à, cũng chính là ba anh, ba anh tên là Tả Gia Tuấn. Bà ấy nói sợ Gia Tuấn biết chân tướng sự việc, sợ ông ấy biết anh không phải là con ông ấy... Nghe đến đây, rốt cuộc anh mới hiểu rõ, thì ra mẹ anh và anh trai của bà vẫn duy trì quan hệ này cho tới nay. Thậm chí, người anh ruột như cầm thú này còn làm cho em gái mình có con. Đáng thương nhất chính là ba anh, ông ấy không biết gì cả, vẫn yêu thương anh như cũ!"

Úc Noãn Tâm hoàn toàn sợ đến ngây sợ, ngay cả trái tim cũng muốn ngừng đập, nàng nghe được cái gì? Loại sự việc này thực sự tồn tại sao? Vô thức mà nhìn về Hoắc Thiên Kinh, giống như là đang tìm chân tướng sự việc.

Chân mày Hoắc Thiên Kinh cũng nhúu chặt, hấn nặng nề mà gật đầu, thấp giọng nói: "Cậu ta nói đều là sự thực!"

"Không... Không thể nào..." *Úc Noãn Tâm vô thức lắc đầu. "Trong đó nhất định có hiểu lầm đúng không? Bọn họ là anh em ruột làm sao có thể..."*

"Bọn họ là một đôi gian phu dâm phụ! Là đôi nam nữ dê tiện nhất, đáng thẹn nhất trên đời này!"

Tả Lăng Thần đột nhiên đứng dậy, vẻ đau đớn thật sâu trong mắt sớm đã thành một màu đỏ tươi, giống như là lửa đỏ hừng hực thiêu đốt, lời nói băng lạnh lộ ra sự sắc nhọn như lưỡi kiếm.

"Cho nên cậu giết ba tôi, cũng chính là... ba ruột của cậu!" *Hoắc Thiên Kinh chuyển giọng, lạnh lùng hỏi anh, lại như một loại khẳng định.*

Tìm Úc Noãn Tâm sắp nhảy ra ngoài.

"Ông ta xứng làm cha sao? Người như ông ta sống trên đời quả thật lãng phí tài nguyên. Không sai, tôi giết ông ta, tôi muốn ông ta biết sinh ra tôi là sai lầm lớn nhất của ông ta! Tôi muốn cho ông ta hiểu rõ thế nào là ác giả ác báo!" *Ánh mắt điên cuồng của Tả Lăng Thần lộ ra tuyệt vọng cùng điên dại. Anh lạnh lùng mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh. "Tôi biết anh vẫn hoài nghi chuyện này, không sai, anh đoán không sai chút nào, cha anh là tôi giết, nhưng vậy thì làm sao, nếu như anh có thể tìm được bằng chứng xác thực thì tôi đã sớm vào tù rồi!"*

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: – Lựa chọn

Theo bản năng, Úc Noãn Tâm mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, thấy vẻ mặt hần tái nhợt, gương mặt anh tuấn cũng vạm vỡ biến dạng.

"Quả nhiên tao đã đoán đúng, đúng là do mày làm!"

Hoắc Thiên Kinh đi từng bước về phía Tả Lăng Thần, toàn thân tỏa ra vẻ hung ác cùng khát máu, ngực như có mảnh thú sắp nhảy ra ngoài...

"Chết tiệt! Mày chỉ mới mười sáu tuổi đã biết giết người!"

"Mười sáu tuổi thì sao? Nếu ông ta đã làm ra chuyện đó thì chết cũng không hết tội. Hôm nay cho dù tao thừa nhận là tao đã giết thì sao? Nếu mày có thể tìm được chứng cứ, tao hoan nghênh mày đi điều tra!" Tả Lăng Thần không sợ hãi mà nhìn hần, đôi mắt lạnh giá như khí lạnh thẳng chập.

"Tả Lăng Thần!"

Hoắc Thiên Kinh nắm chặt tay. Đúng vậy, cho tới bây giờ vẫn chỉ là hoài nghi, không có chứng cứ rõ ràng. Tả Lăng Thần nói đúng, cho dù có thừa nhận giết người thì sẽ như thế nào? Không có chứng cứ rõ ràng cũng không thể lập án.

"Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm vội vàng kéo hần lại, sắc mặt lộ vẻ yếu ớt mà bước lên, đôi mắt trong trẻo lại ngấm lạnh và lí trí như dòng suối. Nàng nhìn Tả Lăng Thần, sau một hồi mới nói một câu: *"Anh không phải loại người như thế!"*

"Cái gì?" Tả Lăng Thần sùng sốt.

Hoắc Thiên Kinh chau mày nhìn về phía Úc Noãn Tâm.

"Em nói... Anh không phải loại người như thế! Lăng Thần, anh căn bản là sẽ không giết người, cho dù anh có hận thế nào, anh cũng không nhẫn tâm ra tay!" Úc Noãn Tâm gần như hét lên.

"Noãn..."

"Anh và anh ấy cùng nhau lớn lên, anh hãy tự hỏi lòng mình, chẳng lẽ thật sự cho rằng người là do Lăng Thần giết? Nếu thật là như vậy, năm đó nhất định anh sẽ nghĩ đủ cách để tìm ra chứng cứ, sao bây giờ chỉ biết hoài nghi?" Úc Noãn Tâm cắt ngang lời Hoắc Thiên Kinh, đôi mắt trong trẻo hiện lên sự sáng suốt.

Cho dù bây giờ nàng và Lăng Thần không có khả năng nữa, nhưng từ những hiểu biết về anh, nàng không tin Lăng Thần lại là người như thế. Cho dù anh có một mặt không ai biết nhưng nàng vẫn tin tưởng, giống như dùng chuyện lúc này để nói – anh hoàn toàn có thời gian giữ lấy nàng.

Hoắc Thiên Kinh nhíu mày chặt hơn.

Tả Lăng Thần lại nở nụ cười, nụ cười bất lực đến bi thương...

"Noãn Tâm, hiện giờ em đang nói thay anh đó sao?"

"Em chỉ nói sự thật" Úc Noãn Tâm nhìn hai người đàn ông trước mắt, trong lòng không khỏi có một chút đau.

"Được rồi, nếu em đã nghĩ em hiểu hai người chúng tôi, vậy xin em hãy hỏi Hoắc Thiên Kinh bên cạnh em một chút, cha mẹ của anh..." Tả Lăng Thần tới gần Úc Noãn Tâm, ngữ khí sắc bén đầy gai nhọn...

"...đã chết như thế nào?"

Thân mình Úc Noãn Tâm run lên.

"Mày hoài nghi là tao giết?"

"Thằng xe không ăn, chuyện này chỉ có thể lừa được cảnh sát, Hoắc Thiên Kinh, lòng dạ của mày và tao giống nhau, đều có thể vì trừng phạt người phản bội mà không từ thủ đoạn!" Tả Lăng Thần cười lạnh.

Đáy mắt Hoắc Thiên Kinh lạnh như băng...

"Như mày đã nói, mọi chuyện phải dựa vào... chứng cứ rõ ràng!"

Úc Noãn Tâm trở nên hoang mang, nàng cảm thấy hơi thở ngày càng khó khăn...

"Đủ rồi..." Nàng thực sự mệt mỏi, không muốn nghe tiếp nữa.

"Noãn Tâm..." Tả Lăng Thần nhanh hơn Hoắc Thiên Kinh một bước, ôm Úc Noãn Tâm vào lòng, đau lòng khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt cùng một môi, âm thanh nho nhỏ tràn ngập khẩn cầu...

"Ở lại bên anh, không rời xa anh nữa, được không? Anh biết em hận những hành động của anh, nhưng chỉ vì anh quá yêu em"

Ánh mắt anh tràn ngập áy náy cùng chân thành tha thiết. "Anh biết em vì anh mà mới bị hấn ép buộc, mọi chuyện đều giao cho anh được không? Anh tuyệt đối sẽ không để em tổn thương thêm nữa, hãy ở lại bên anh...."

"Lăng Thần, em ..."

"Noãn, chúng ta cần phải trở về!"

Giọng Hoắc Thiên Kinh vang lên lạnh như băng, không để cho quyền uy cùng mệnh lệnh bị cự tuyệt, hấn không tiến lên kéo nàng về mà ánh mắt lạnh lẽo tối sầm nhìn về trước mắt.

Tả Lăng Thần nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, đáy mắt hiện lên vẻ cười lạnh...

"Ấn oán giữa tao và mày cho tới bây giờ cũng không có điểm kết thúc, bất luận là trước kia hay là hiện tại! Noãn Tâm vẫn là người con gái của tao, dựa vào cái gì mà cô ấy phải theo mày?"

"Cô ấy là thiếu phụ nhân tương lai của Hoắc gia, là vợ chưa cưới của tao!" Hoắc Thiên Kinh chậm rãi nói.

"Là vợ hay là quân cờ?" Môi Tả Lăng Thần từ từ cong lên, ôm vai Úc Noãn Tâm. "Mày giữ cô ấy bên cạnh chỉ đơn giản là muốn nhìn thấy tao đau khổ, hôm nay tao tuyệt đối sẽ không để mày mang cô ấy đi!"

Giọng của anh rất kiên quyết, cũng như lộ ra khí phách hiên ngang.

Hoắc Thiên Kinh không thèm nhìn anh một cái, ánh mắt lướt qua anh, trực tiếp dừng lại tại gương mặt Úc Noãn Tâm, bàn tay to đuổi ra...

"Noãn, đi theo anh!" Một câu ngắn gọn nhưng tràn đầy vẻ tự tin thường ngày.

Bả vai Úc Noãn Tâm đột nhiên bị giữ chặt

Nàng quay đầu thoáng nhìn Tả Lăng Thần bên cạnh, tuy rằng anh đã thề son sắt, có điều từ ánh mắt của anh nàng bắt được một chút khản trương...

Lại nhìn Hoắc Thiên Kinh, con người sâu thẳm trầm tĩnh không biết đang nghĩ điều gì, cũng như bình thường không ai có thể hiểu được...

Tim không khỏi run rẩy một chút...

Người đàn ông từng yêu đang ôm mình, người đàn ông từng hận đang vươn tay về phía nàng?

Từng?

Nàng không khỏi kinh ngạc khi dừng từ này...

Không khí đọng lại lần thứ hai...

Hai người đàn ông với ngoại hình đẹp đẽ đang níu giữ nàng, nên ở hay là đi?

Nàng có yêu Tả Lăng Thần, yêu rất nhiều, cho nên khi phát hiện anh phản bội lại tình yêu đã tan nát cõi lòng, cảm giác đau này không thể dùng từ mà diễn tả được. Tình cảm—một khi đã bỏ ra thì không thể thu hồi, lại không thể quên đi. Những hành động của anh ngày hôm nay, trong giây phút cuối cùng làm cho nàng hiểu được, anh vẫn yêu mình sâu đậm...

Còn người đàn ông đối diện kia...

Ngang ngược ra lệnh cho người khác, thậm chí một lần nàng còn định giết hấn, nàng hận hấn! Hấn hấn dùng những thủ đoạn thấp hèn buộc nàng rời xa người mình yêu, dùng mọi thủ đoạn để chiếm được thân thể nàng, thậm chí dùng sự ngông cuồng để uy hiếp nàng cam tâm tình nguyện...

Có lẽ, thói quen là chuyện đáng sợ nhất, nàng phát hiện mình thật sự đã quen, quen mùi long đàn hương tỏa ra từ người hấn, thậm chí bắt đầu tin tưởng cho dù hấn có bạo ngược... cũng không làm hại mình.

Dường như qua cả một thế kỷ, Úc Noãn Tâm mới mở miệng, hướng về Tả Lăng Thần...

"Lăng Thần, buông tay ra..."

Đôi môi siết chặt của Hoắc Thiên Kinh chậm rãi dần ra.

"Noãn Tâm?" Ánh mắt Tả Lăng Thần khiếp sợ. "Chẳng lẽ em thật sự không thể tha thứ cho anh?"

"Lăng Thần, tất cả đã là quá khứ..."

Úc Noãn Tâm không đành lòng nhìn vẻ mặt đau đớn của anh, khẽ kéo tay mình ra khỏi tay anh rồi nói một câu. *"Quả thật có nhiều khi duyên phận đã hết, níu kéo chỉ làm cho cả hai thêm đau khổ. Lăng Thần, anh có thể... trân trọng người trước mắt"*

"Noãn Tâm..." Hơi thở của Tà Lăng Thần dồn dập, gân xanh hiện lên mu bàn tay.

Úc Noãn Tâm quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh và bước lên gần hắn, đặt bàn tay nhỏ bé của nàng vào bàn tay ấm áp chậm rãi siết chặt, tựa như lời hứa hẹn cả đời cũng sẽ không buông, dường như...

Lòng nàng cảm thấy an toàn lạ thường...

Lựa chọn đúng không? Có lẽ...

Tà Lăng Thần nhìn cảnh tượng trước mắt, không thể tin mà lắc đầu, lập tức cười lạnh như bất đắc dĩ, ánh mắt thê lương...

"Noãn Tâm, em chọn hắn? Em yêu hắn?"

Làm thế nào anh cũng không tin được điều trước mắt, người con gái mà anh yêu nhất, người con gái luôn trong suy nghĩ của anh vào mọi lúc mọi nơi lại yêu kẻ thù không đội trời chung!

"Em đã quyết định sẽ lấy anh à!" Úc Noãn Tâm không trực tiếp trả lời vấn đề.

Kỳ thật, vấn đề này, nàng cũng đang không ngừng tự hỏi bản thân.

"Không thể, em không thể lấy hắn, càng không thể yêu hắn!"

Tà Lăng Thần như phát điên mà hét lớn, chỉ vào Hoắc Thiên Kinh mà nói. *"Làm sao em có thể yêu hắn? Em có thể lấy bất kì ai, nhưng chỉ mình hắn là không được!"*

"Vì cái gì?" Úc Noãn Tâm cảm thấy sự kiên quyết của anh rất lạ, gần như khác thường.

"Bởi vì lúc trước chính hắn..."

"Tà Lăng Thần, Noãn đã tha thứ cho mày một lần, mày còn muốn làm cho cô ấy hoàn toàn hận mày?"

Hoắc Thiên Kinh đột nhiên cắt ngang lời nói của anh, ngữ khí lạnh như băng phát ra làm kẻ khác không rét mà run.

Tà Lăng Thần đột nhiên không nói gì nữa, gắt gao nhìn chăm chăm Hoắc Thiên Kinh. Đúng vậy, bọn họ đều là châu chấu đá nhau, chuyện xảy ra năm đó cả hai bên đều thiệt, hắn bây giờ không còn dám mạo hiểm như vậy.

Hoắc Thiên Kinh như bắt được điểm này của hắn, đôi môi lạnh nhạt hiện lên ý cười, ánh mắt đầy uy lực.

Úc Noãn Tâm nghi hoặc mà nhìn hai người bọn họ, còn chuyện gì mà nàng không biết?

Đang nghĩ ngợi, thì bên vai chợt ấm áp...

"Chúng ta đi thôi!" Hoắc Thiên Kinh không cho nàng thêm nhiều thời gian để suy nghĩ, mạnh mẽ nắm tay nàng bước ra khỏi phòng

Tại cửa, lại bắt gặp ánh mắt như oán như hận của Phương Nhan...

"Phương Nhan?" Úc Noãn Tâm bất ngờ, theo bản năng mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh.

Rõ ràng Hoắc Thiên Kinh cũng không đoán được cô lại xuất hiện ở đây, chân mày hơi giật giật, thản nhiên nói. *"Dựa vào quan hệ các người, hắn là hắn sẽ nghe lời cô khuyên bảo! Việc này tôi hi vọng chỉ xảy ra một lần, lần sau tuyệt đối sẽ không nương tay!"*

Nói xong, liền kéo Úc Noãn Tâm rời đi...

Thân mình Phương Nhan khẽ run lên, sau khi hai người đó hoàn toàn biến mất, cô mới phản ứng lại, lập tức tiến lên...

"Lăng Thần? Lăng Thần..."

Cô nhẹ giọng gọi Tà Lăng Thần đã sớm ngẩn ra đó, ánh mắt nổi lên nỗi đau âm ỷ.

Hơn nửa ngày, Tà Lăng Thần mới từ suy sụp tinh thần mà dần bình tĩnh lại, ánh mắt vô thần mà nhìn Phương Nhan, sau khi nhìn hồi lâu, mới trầm thấp mà nói một câu. *"Sao em lại tới đây?"*

"Mấy ngày nay em tìm không thấy anh, gọi điện thì anh không bắt máy, đến công ty tìm thì lúc nào anh cũng họp. Hôm nay vô tình thấy Hoắc Thiên Kinh vội vã lái xe, cho nên liền theo tới đây, không nghĩ là..." Phương Nhan nói tới đây rồi đảo mắt nhìn quanh bốn phía. Nơi này – cô chưa

tối bao giờ...

"Em nghe thấy hết rồi sao?"

Tà Lăng Thần mệt mỏi ngã người trên sofa, đầu tựa ra sau, nhắm mắt lại, che đi ánh mắt và vẻ mặt đau khổ.

Phuong Nhan cắn môi, không nói gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi bên người hắn.

"Ngôi biệt thự mới này là anh đã vì Noãn Tâm mà chuẩn bị. Mỗi một căn phòng, mỗi một chiếc ly nhỏ đều là anh tỉ mỉ chọn lựa thiết kế, anh nghĩ là cô ấy sẽ thích..." Giọng Tà Lăng Thần trầm thấp không che dấu được sự đau đớn, tuy rằng nhắm chặt mắt nhưng đôi chân mày lại nhíu sâu.

"Anh thật sự rất yêu cô ấy..." Phuong Nhan buồn rầu "Có đôi khi em thật sự không hiểu, rốt cuộc thì cô ta tốt ở chỗ nào mà đều có được tình yêu chân thành từ anh và Hoắc Thiên Kinh!"

Tà Lăng Thần đột nhiên bật dậy, ánh mắt trở nên sắc bén, bàn tay to hung hăng nắm lấy vai của cô...

"Hoắc Thiên Kinh đối với Úc Noãn Tâm chỉ có trả thù! Làm sao hắn có thể thật lòng với Noãn Tâm?"

"Lăng Thần..." Phuong Nhan bị vẻ mặt nổi giận của hắn dọa đến, đôi mắt đẹp tràn ngập hoảng sợ. "Anh đừng như vậy, nếu thật sự anh yêu Noãn Tâm, cô ấy nhất định sẽ cảm nhận được, hai người đã yêu nhau một thời gian rất lâu..."

"Cảm nhận?"

Tà Lăng Thần cất tiếng cười to, gương mặt anh tuấn đầy đau lòng và chua xót. "Nếu cô ấy có thể cảm nhận được thì sẽ không bỏ đi cùng Hoắc Thiên Kinh! Nếu cô ấy thật sự hiểu được anh rất yêu cô ấy thì lúc này trên giường đã cam tâm tình nguyện là của anh, đã không phản kháng lại anh!"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: – Tâm tư

"Lăng Thần, anh... anh cưỡng bức Úc Noãn Tâm?" Phuong Nhan đột nhiên mở hai mắt to mà nhìn.

Đôi mắt Tà Lăng Thần đỏ rực: "Người cưỡng bức Úc Noãn Tâm không phải là anh mà phải là Hoắc Thiên Kinh?"

"Cái, cái gì?" Phuong Nhan đột nhiên đứng dậy, nhìn Tà Lăng Thần mà không thể tin nổi: "Anh vừa mới nói cái gì?"

"Thế nào?"

Tà Lăng Thần nhướn mi nhìn cô, bên môi lộ ý cười châm chọc "Không nghĩ được rằng người đàn ông em yêu lại dễ tiện như vậy ư? Ba năm trước, hắn biết rõ Úc Noãn Tâm là cô gái của anh, còn biết chúng tôi đã có hôn ước, nhưng hắn vẫn làm nhục Úc Noãn Tâm, đêm trước ngày chúng tôi kết hôn, hắn... cưỡng bức Noãn Tâm"

Phuong Nhan không thể tin những gì mà mình nghe được, ánh mắt hoảng loạn kinh sợ, ngay cả hơi thở cũng dồn dập khác thường...

"Không thể nào... Thiên Kinh, anh ấy, anh ấy sao có thể làm ra những chuyện như vậy? Em không tin..."

"Đây là sự thật, em tin hay không thì nó cũng đã xảy ra! Bằng không Noãn Tâm làm sao có thể bỏ anh mà đi?"

Tà Lăng Thần cười khổ, ánh mắt chứa đầy thống khổ "Đáng tiếc, anh cũng không thể nói sự thật với Noãn Tâm, không sai, anh quả thật đáng xấu hổ, anh với em phát sinh quan hệ hết lần này đến lần khác, nhưng... Hoắc Thiên Kinh mà có cao thượng sao? Bên người hắn luôn đầy rẫy đàn bà, hơn nữa cũng không phải là không biết mình có vị hôn thê mà vẫn quân lấy người đàn bà khác sao? Thậm chí... cả một cô gái đơn thuần cũng làm ra chuyện như vậy? Anh so với hắn thật như là thầy mo gặp pháp sư!"

"Lăng Thần..."

"Em còn muốn thay Hoắc Thiên Kinh giải thích sao? Nếu như vậy, thì rút ra ngoài! Nếu ở lại, thì câm miệng cho tôi." Rõ ràng có thể nhận thấy trong lòng Tà Lăng Thần rất bức dọc, bàn tay vung lên, nói thô lỗ.

Phuong Nhan thấy chân mày anh ta chau lại, trong lòng hơi run rẩy, cô không nói gì nữa, một lần nữa ngoan ngoãn ngồi xuống gần bên anh, nhẹ nhàng xích người tới gần anh...

"Lăng Thần, anh nói gì em cũng tin, anh yên tâm, em sẽ không làm phiền anh nữa ..."

Cô dịu dàng nằm trong lòng anh, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên ngực anh. "Em chỉ muốn ở đây cùng anh, đừng đuổi em đi, được không?"

"Em hẳn là biết bây giờ anh có thể làm bất cứ chuyện gì, đi nhanh đi! Đừng để mình trở thành thể thân!" Tà Lăng Thần nói với giọng lạnh như băng.

Phương Nhan cười lạnh lẽo...

"Em vẫn luôn là thể thân mà, không phải sao?"

Cô nằm lên người anh, giọng khe khẽ thủ thi: "Em có phải là hết thuốc chữa rồi không? Rõ ràng biết anh chỉ xem em là người thể thân cho Úc Noãn Tâm, nhưng vẫn không thể bỏ đi..."

Đột nhiên cảm bị bàn tay to của Tà Lăng Thần nắm chặt, sức lực mạnh mẽ...

"Em thật sự không đi?"

Phương Nhan chịu đựng từng cơn đau truyền đến cảm, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Được rồi... Tà Lăng Thần đột nhiên nở nụ cười, nụ cười chứa đầy sự tuyệt vọng và đau đớn, chưa nói đến tiếng thứ hai, anh ta đã đẩy Phương Nhan xuống sofa, dùng thân thể to lớn của mình mà đè lên..."

"Lăng Thần..." Nước mắt tràn đầy trên gương mặt Phương Nhan, nhưng không cách nào ngăn lại mà chỉ ôm lấy anh...

"Vì sao? Vì sao anh không thể giữ được người phụ nữ của mình..."

Tà Lăng Thần vui sâu đầu vào mái tóc dài của cô, cơn đau trong lòng khiến anh ta coi người phụ nữ dưới thân trở thành đối tượng ham muốn, bàn tay to của anh sờ mạnh trên người cô

"A..." Chiếc váy trắng trên người Phương Nhan bị cởi bỏ, anh thô lỗ ném xuống thảm.

"Lăng Thần... em sẽ không làm cho anh đau khổ như vậy, nhất định sẽ không..."

Phương Nhan chủ động hôn lên mắt anh, cô biết người đàn ông trước mắt này đã không kìm chế được nữa, thế thì... để cô thành toàn cho anh vậy...

Vì cuối cùng cô đã hiểu được lòng mình, khi ở gần thân thể của anh, lòng cô một lần nữa lại dần dần...

Đáng tiếc, nỗi đau tuyệt vọng thống trị trong Tà Lăng Thần đã đè nặng khiến anh không còn tâm tư mà nghe được cô ta nói gì, đương nhiên cũng sẽ không bận tâm nhiều về ý tứ trong câu nói của cô, lửa giận tràn ngập cùng những suy nghĩ hận thù dựa vào người đàn bà này để giảm bớt.

"A... Lăng Thần..." Phương Nhan thở gấp, thiếu chút nữa là ngất đi, nhưng vẫn cố gắng cắn môi, chủ động ôm lấy anh.

Tại biệt thự xa hoa mỹ lệ...

Nằm trên chiếc thảm bừa bãi...

Người phụ nữ không thể khống chế bản thân, nhịp thở gấp gấp tràn ngập cả không gian, phối hợp với tiếng gầm nhẹ như dã thú của người đàn ông, cùng quần lay nhau...

Biệt thự Lâm Hải

Mùi hoa thoang thoảng lượn lờ, Úc Noãn Tâm lặng lẽ đứng sát cánh cửa sổ nhìn những đóa hoa trắng rơi là tả, trên gương mặt tuyệt mỹ không chút biểu cảm, ngay cả ánh mắt cũng bình lặng như nước...

Nàng dường như xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dáng như đi vào cõi thần tiên, thế nên khi Hoắc Thiên Kinh bước vào, nàng cũng không hay biết.

"Nghĩ gì mà nhập thần như vậy?"

Người đàn ông từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đem hai cánh tay rắn chắc ôm chặt thân hình bé nhỏ của nàng, long đản hương và mùi hoa trộn lẫn vào nhau đầy cõi lòng...

Cái ôm ấm áp và hơi thở quen thuộc khiến Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng run lên, nàng muốn nói chuyện gì đó, nhưng lại ngáp ngừng, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Bé ngọc, muốn để cho nhà thiết kế đội cả ngày sao?" Tròng mắt đen của Hoắc Thiên Kinh xuyên thấu nhìn vào ánh mắt trong suốt như thủy tinh, nhìn hình dáng nàng và dừng lại ở hai má lúm đồng tiền, giọng nói trầm trầm quyến luyến không thôi...

Úc Noãn Tâm nao nao, chân mày hiện lên một chút lo lắng...

"Anh... còn muốn đưa em đi thử áo cưới sao?"

Trên đường về nhà luôn trầm mặc, nàng chưa giải thích với Hoắc Thiên Kinh rốt cuộc ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì, cũng không làm sáng tỏ được lời nói của Tả Lăng Thần, nàng cũng không biết giải thích với hắn thế nào, thêm nữa là... nàng thật sự không thể xác định được tâm tư của hắn.

Hoắc Thiên Kinh sau khi nghe nàng nói, ánh cười mờ nhạt ẩn hiện trong đôi mắt, xoay người nàng quay về phía hắn, ánh cười nhẹ nhàng ngưng lại, dọc theo làn môi mỏng mà chậm rãi nói...

"Anh cũng không hy vọng vợ mới cưới của mình đến lúc đó lại mặc chiếc áo cưới bình thường."

Trong mắt Úc Noãn Tâm nổi lên nghi hoặc, nhợt nhạt như sương lại như lục bình trôi trên mặt nước...

"Anh còn muốn kết hôn với em sao?"

"Tại sao lại không?" Hoắc Thiên Kinh hơi nhíu mày, dường như nàng đang hỏi một vấn đề hết sức thái quá.

"Em..." Úc Noãn Tâm thực sự không thể nhìn thấu ý nghĩ của hắn, thăm dò mà nói một câu: "Anh nên tức giận mới đúng, không phải sao?"

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng không hề chớp mắt, gương mặt như đá cẩm thạch được điêu khắc anh tuấn lộ ra thần thái khiến kẻ khác nắm bắt không được, kể cả con người màu đen như chim ưng cũng ánh lên ánh sáng kỳ dị.

Sau một lúc lâu, hắn mới gượng tay lên, hơi dùng sức một chút mà捏 cái mũi nhỏ của nàng.

"A..." Úc Noãn Tâm xoa cái mũi, vẻ mặt kháng nghị, lập tức trừng mắt nhìn hắn nói: "Anh làm gì vậy, đau quá..."

Gần đây, hắn làm sao vậy? Luôn làm những hành động mà nàng không đoán ra được nguyên nhân, nàng thà rằng nhìn bộ dáng tàn bạo luôn hờ hững trước kia, như vậy còn hoàn hảo một chút.

"Vừa rồi ở bên Tả Lăng Thần đó, em không phải rất hiểu rõ con người anh sao? Hiện giờ, sao lại như vậy?" Hoắc Thiên Kinh cười kéo nàng ôm vào lòng, không có lấy một chút tức giận.

Mọi nghi hoặc của Úc Noãn Tâm đều hiện lên trên đầu mày, trong xe nàng thấy rõ vẻ mặt hắn rất hờ hững, còn tưởng sau khi trở về hắn sẽ rất giận dữ.

Nhưng... rốt cuộc thì hắn có tin lời của Tả Lăng Thần không?

Kỳ thật nàng muốn giải thích rõ ràng với hắn, nhưng lại muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như nàng không giải thích?

"Em... Ai nói em hiểu anh, em không biết gì đâu!" Nàng cố ý tựa đầu sang một bên, tránh đi ánh mắt cười như không cười kia.

Người đàn ông này hiện nàng thấy thật kỳ lạ, khó có thể nắm bắt được...

"Được rồi, em nói xem, tại sao anh lại phải tức giận?" Hoắc Thiên Kinh kéo nàng ra, nhẹ giọng hỏi.

"Bởi vì lời nói ban sáng..." Úc Noãn Tâm nói ra, sau khi nói xong lại hối hận.

Trong lòng thực sự càng ngày càng không giấu được tâm tình...

"Em cùng hắn đã xảy ra quan hệ?" Giọng nói Hoắc Thiên Kinh bình ổn không có chút tức giận.

"Không có! Em cùng anh ấy không có xảy ra quan hệ!" Úc Noãn Tâm vội giải thích rõ "Anh ấy cố ý nói như vậy!"

Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười, bên môi lộ vẻ cưng chiều cùng thương tiếc...

"Anh biết rồi"

Hà?

Úc Noãn Tâm lại ngây ngẩn cả người, ngáy ngốc mà nhìn hắn, qua cả nửa ngày mới nói một câu: "Anh... tin lời em sao?"

Thật hay giả?

Ánh mắt mang ý cười của Hoắc Thiên Kinh dần dần trở nên nghiêm túc, bàn tay âu yếm, động tác dịu dàng, không hề che giấu nhu tình, con người sắt đá bá đạo dường như chỉ ôn nhu, hòa nhã...

"Chỉ cần là em nói, anh sẽ tin!"

Thân mình Úc Noãn Tâm run mạnh, chớp mắt nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, dần dần trong ánh mắt trong suốt nhưng lạnh lùng đó có hiện lên một chút cảm động không diễn tả được....

"Vì sao..."

Hắn có thể không tin nàng mà, hắn rõ ràng biết người nàng yêu là Lăng Thần, cho nên dù có làm chuyện đó thì cũng có thể, nhưng hắn lại tin...

Hắn tự tin như vậy sao ? Tự tin vào hắn ? Hay là tin vào nàng ?

"Bởi vì..." Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt thương yêu mà nhìn nàng, nhẹ nhàng mà nói: "Em là vợ anh"

Úc Noãn Tâm ngày càng trở nên hít thở dồn dập, nước mắt cuối cùng vẫn không kìm được, lại biến thành những hạt trân châu lấp lánh lăn dài trên má, tình cảm trong lòng không hiểu vì sao đều bị chi phối, nàng lập tức sà vào lòng hắn, tình cảm trong nháy mắt như nước lũ dâng lên...

"Thiên Kinh, anh sao lại tin em như vậy ? Anh có biết em rất sợ, nghĩ rằng anh sẽ không tới, em thật sự rất sợ..."

Nhu tình chợt đến làm tâm hắn xúc động, chạm đến.... Nỗi đau trong tim...

Hai trái tim chưa từng gần nhau đến vậy...

Hắn ôm chặt nàng vào lòng, đôi môi hạ xuống không kìm lòng được mà hôn lên nước mắt trên gương mặt nàng, hương vị chua xót cùng quyến luyến hòa lẫn vào nhau, bàn tay to lớn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vùi vào lồng ngực hắn...

"Noãn, thật xin lỗi, đều là anh không tốt, anh nên tự mình đón em"

Giọng nói của hắn càng trầm thấp càng thêm khàn cùng áy náy hơn: "Khi anh biết em bị hắn ta đưa đi, anh thật sự chưa từng căng thẳng như vậy, thật sự rất sợ, anh không thể kìm chế được mình, muốn thật nhanh được nhìn thấy em, đến hôm nay anh mới hiểu được sự dày vò khi phải lo lắng cho một người, anh sẽ không để chuyện này xảy ra nữa, anh sẽ không để em sợ hãi..."

"Thiên Kinh..." Úc Noãn Tâm hoàn toàn tin điều đó, nàng ngẩng đầu, nước mắt ướt đầm, giọng nói nghẹn ngào.

"Em yêu anh có phải không ? Nói cho anh biết, em yêu anh!"

Giọng của Hoắc Thiên Kinh cũng có vẻ khàn khàn, bàn tay yêu thương mà vỗ nhẹ trên mặt nàng, ánh mắt mang theo lưu luyến cùng quan tâm không chút che giấu...

"Em..."

Úc Noãn Tâm muốn nói gì đó, nhưng lại như bị nghẹn trong cổ họng, đôi môi nàng run rẩy, thậm chí mở ra, khẽ động đậy nhưng rồi không cách nào nói ra những lời trong lòng...

Chỉ có điều, nước mắt rơi càng nhanh...

Hoắc Thiên Kinh đau lòng mà nhìn nàng, thật lâu sau, rút cuộc mới từ từ thả lỏng tay, buông xuống...

"Noãn, anh sẽ không ép em nữa, anh chỉ hi vọng em có thể vui vẻ ở lại bên cạnh anh, chỉ cần... đừng rời xa anh là được!" Hắn rất khó khăn mà mở miệng, ánh mắt dần dần trở nên âm trầm, một chút đau đớn cắt qua niềm hi vọng trong mắt...

"Chỉ là... thừa nhận yêu anh, thật sự khó đến thế sao?"

Câu nói cuối cùng như là cánh hoa rơi trong không trung, nhẹ nhẹ... giống như không chỗ dựa vào, đông đưa...

Mắt Úc Noãn Tâm đột nhiên run lên, nàng nhìn thấy vẻ chua xót trong mắt hắn, không có nhìn lầm, hắn...

Mặt của hắn lộ vẻ xúc động như thế, bóng dáng cao lớn của hắn càng lộ vẻ cô đơn...

Ngay khi hắn ôm theo sự lạc lõng mà muốn quay người đi thì...

"Thiên Kinh..." Rút cuộc Úc Noãn Tâm không nén được nữa mà chạy đến, từ đằng sau ôm lấy hắn...

Đôi tay mềm mại vòng lấy eo hắn, sống lưng cứng đờ cảm nhận được sự mềm mại ấy thì run rẩy trong giây lát, hắn chậm rãi xoay người, đôi mắt đen sâu thẳm hàm chứa vẻ khác thường mà nhìn vào đôi mắt trong như nước của nàng...

"Thiên Kinh, em..."

Úc Noãn Tâm bị ánh mắt cực nóng của hấn nhìn chăm chăm hiển nhiên là không khỏi có chút bối rối, trong nhất thời bắt đầu áp ứng.

Hoắc Thiên Kinh không thúc giục, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn nàng hết sức chăm chú, không hề chớp mắt, thâm tình nơi đáy mắt tựa như đại dương khiến kẻ khác không khỏi bị cuốn sâu vào đó...

Dường như, trong giờ phút này, trước mặt người đàn ông này thì tình cảm trở nên không thể lí giải...

Thật lâu sau, Úc Noãn Tâm mới lại có dũng khí nhìn hấn lần nữa, đôi mắt trong dần dần dâng lên một lớp sương mù, giống như dòng suối trong trên núi đang chảy giữa mây mù, từ từ, lẳng lặng, nhưng lại dễ dàng quanh quẩn nơi đáy lòng của Hoắc Thiên Kinh.

"Em ngốc lắm phải không... Ít ra, em không nên như vậy..."

Úc Noãn Tâm khẽ mấp máy bờ môi, thanh âm chậm rãi dịu dàng như là sợ hãi, rồi lại như họa mi, dường như lại tăng thêm một lớp phù sương mờ...

"Em phải hận anh, rất hận anh, bởi vì sự bá đạo của anh khiến cho người ta căm hận, tàn nhẫn khiến người ta muốn lẩn trốn. Nếu không vì sự ép buộc của anh thì em sẽ không rời xa người mình yêu, có lẽ... em đã sớm kết hôn và sinh con đẻ cái. Nhưng... bởi vì anh như thế, làm cho em vừa hận nhưng cũng đồng thời không cách nào bỏ qua..."

Nàng dùng một chút, ra sức mà cắn lấy đôi môi mọng...

Hoắc Thiên Kinh trầm ngâm mà nhìn nàng, ánh mắt sâu sắc nổi lên ánh sáng rạng rỡ, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Nàng nhìn hấn, như là lời hẹn ước, hoặc là lời bày tỏ tâm tư của chính mình, từng câu từng chữ mà nói: *"Thiên Kinh, em... yêu anh"*

Nàng không thể không thừa nhận, vào lúc này, dưới ánh nhìn chăm chú của hấn, nàng thừa nhận nàng yêu hấn. Cho dù nàng rất muốn không thừa nhận điều này thì nàng vẫn yêu hấn. Giống như những phụ nữ ngu ngốc yêu hấn vậy, yêu đến hoàn toàn, đến mức không thể quay đầu lại. Nàng có ý trốn tránh, thậm chí dùng cả quá khứ để tự nhắc mình hận hấn, nhưng... nàng vẫn không thể lừa dối lòng mình...

Lòng nàng không ngừng chỉ dẫn, cuối cùng nàng cũng không tự chủ được mà tiến gần đến người đàn ông này...

Đã biết kết quả trong tương lai có thể sẽ rất đau thương, nhưng...

Vẫn là hóa thiêu thân lao vào biển lửa!

Ngay sau đó, thân hình mềm mại liền bị hấn ôm chặt vào lòng, đem đầu nàng dựa vào ngực hấn, bàn tay to dịu dàng âu yếm. Úc Noãn tâm không nhìn thấy, giờ phút này trên gương mặt anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh hiện lên vẻ xúc động khác thường, thậm chí... bàn tay hấn có chút run rẩy.

Lòng hấn hiện giờ đang bị những lời của nàng vây kín, tràn ngập yêu thương, thậm chí là hò hét, gào thét, giống như con dã thú phá lưới mà ra...

"Noãn..."

Hoắc Thiên Kinh ôm chặt lấy nàng, dường như sợ rằng chỉ cần buông lỏng thì nàng sẽ biến mất, cúi đầu hạ thấp giọng mà lầm bầm tên nàng, biểu hiện sự ám áp trong lòng...

Hấn thừa nhận, trong tình yêu, mình không phải là người đàn ông biết cách ăn nói.

"Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn vào mắt hấn, như là chờ mong hấn nói một điều gì, đôi mắt trong lấp lánh, trong suốt tựa như thủy tinh ngâm mình trong nước, rạng rỡ long lanh...

Hoắc Thiên Kinh khẽ cúi người, đặt lên trán nàng một nụ hôn...

Tiếng thời gian tựa như bản thánh ca tình ái, nhẹ nhàng lượn lờ kỳ ảo.

Nàng chờ mong cái gì, thật sự thì đang chờ mong điều gì. Nhưng khi nụ hôn khẽ hạ xuống, nàng vẫn thuận theo mà từ từ nhắm mắt lại, mặc cho hấn hôn từ trán nàng dần dần đi xuống...

Một chút thất vọng thân nhiên lượn lờ...

Cuối cùng nàng cũng có dũng khí để thổ lộ tình yêu, nàng chờ mong cái gì, chờ mong... hấn cũng cùng hứa hẹn?

Cùng một câu... anh yêu em?

Qua hành động, lời nói, thậm chí cả ánh mắt, nàng không khó nhìn được tâm tư của hấn, cảm thấy được người đàn ông này đã thay đổi vì mình...

Hấn yêu nàng sao?

Nếu không như thế thì tại sao lại phải kiên trì làm nàng động lòng? Bất nàng phải yêu? Thậm chí muốn nghe được chính nàng nói yêu hắn?

Đáng tiếc... nàng không có dũng khí mà ngẩng đầu hỏi hắn một câu...

Thiên Kinh, anh có yêu em không?

Hàng lông mi dài run rẩy, tựa như nhánh cây lạnh run trong mùa đông gió rét, hai hàng mi nhẹ nhàng run, ngay sau đó, loại run rẩy này bị hơi ấm của người đàn ông bao trùm...

Hơi thở quen thuộc dừng lại bên môi của nàng, thanh âm khàn khàn của hắn truyền đến...

"Noãn, anh sẽ dùng tính mạng này để yêu em cả đời ..."

Cuối cùng hắn vẫn không nói ra ba chữ kia, lại dùng tác phong trước sau như một của hắn để biểu đạt tình cảm sâu trong nội tâm, như là bày tỏ tình yêu, lại giống như... tuyên bố!

Làn sóng run rẩy lan đến đến bên môi Úc Noãn Tâm, chưa đầy một giây đã rơi vào môi của Hoắc Thiên Kinh...

Hôn, càng bá đạo thì càng quyến luyến. Sau khi xác định được tâm tư, dường như hắn không muốn dừng lại, nụ hôn càng trở nên nồng nàn cùng chiếm hữu, thỏa thuê mà đòi lấy. Hơi thở tràn ngập nam tính của hắn xâm nhập vào từng góc ngách trong miệng nàng. Sau đó hơi nghiêng sang, bờ môi ấm áp rơi xuống vành tai, dần dần nhắm nháp da thịt mềm mại trên cổ nàng...

Úc Noãn Tâm ngoan dịu như một chú cừu non, mặc cho người đàn ông nàng yêu dùng cách thức trực tiếp nhất đến yêu nàng...

Bàn tay ấm áp từ từ đi xuống, khi chạm vào da thịt mềm mại nõn nà của nàng thì sau đó càng trở nên tham lam, các ngón tay như con rắn lượn vào bên trong váy nàng, mang theo sức mạnh cực nóng...

"Thiên Kinh..." Úc Noãn Tâm chủ động ôm lấy cổ hắn, vì hắn mà hoàn toàn buông lỏng chính mình...

"Noãn, nói yêu anh..."

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh mang theo vẻ dụ hoặc, đầu lưỡi cũng về theo đường môi nàng, chậm rãi thưởng thức mùi vị thơm mát của nàng. "Anh muốn nghe!"

"Em yêu anh ..."

"Lặp lại lần nữa ..."

Hai thân thể triển miên quấn lấy nhau trong bóng tối gọi lên khát vọng nóng bỏng, không khí chung quanh tăng lên liên tục.

"Em yêu anh, Thiên Kinh ..."

Cảm nhận được hơi nóng, tim nàng bất giác nhảy lên, hai má nàng nóng dần. *"Em là của anh..."*

Tình cảm nồng nàn nổi dậy khiến hắn không thể tự kiềm chế được, nụ hôn của hắn trở gấp gáp, tình tế thưởng thức sự ngọt ngào của nàng. Trong hương vị ngọt ngào ấy làm đẩy lên hết làn sóng này đến làn sóng khác. Ngay sau đó, hắn không muốn chờ đợi nữa mà ôm nàng lên...

Trên chiếc giường lớn...

Da thịt ngăm đen chiếm giữ da thịt trắng loáng...

Gương mặt Úc Noãn Tâm mang theo niềm hạnh phúc, bàn tay nhỏ bé và mềm mại chủ động bám lấy vai Hoắc Thiên Kinh, sức mạnh ấy khiến nàng không thể không bắt lấy da thịt săn chắc của hắn...

Đóa hoa tình yêu, tựa hồ có sự tươi tắn của tình yêu mà nở càng thêm rực rỡ...

Một hồi hoan ái qua đi...

Khác với yêu thương trước kia, cảm xúc mạnh mẽ lần này thật sự thỏa mãn...

Trên tấm thảm rải rác quần áo của hai người. Trên giường, Úc Noãn Tâm vô lực mà tựa vào lồng ngực rắn chắc của Hoắc Thiên Kinh, nhắm mắt lại nghe tiếng tim của hắn đập, từ từ điều chỉnh hô hấp hỗn loạn của nàng.

Sau khi được thỏa mãn thì bên môi hắn tràn ngập vẻ hài lòng, bàn tay to lớn như quyến luyến vuốt ve da thịt mềm mại của nàng, nhìn lấy làn da trắng lợt đầy những dấu vết sau hoan ái, trong ánh mắt hiện lên vẻ thích thú...

Bàn tay ấm áp phủ lên ngực nàng, cực kỳ tham lam mà vuốt ve chơi đùa...

"Thiên Kinh..."

Về thẹn thùng trên má Úc Noãn Tâm dường như vẫn chưa tan, thấy hắn không hề chớp mắt mà nhìn chăm chú thân thể của nàng, nàng ngượng ngùng nâng bàn tay nhỏ bé chặn ngang tầm mắt của hắn...

"Không được nhìn, đồ háo sắc..."

Bị bàn tay mềm mại che khuất, Hoắc Thiên Kinh đột nhiên xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, ánh mắt tà mị, thanh âm trầm thấp tràn ngập kích tình...

"Vừa rồi Noãn của anh rất nhiệt tình, sao bây giờ lại ngượng ngùng? Tiểu yêu tinh..."

"Đáng ghét, anh mới là yêu tinh đó!" Úc Noãn Tâm trẻ con mà nhìn hắn, mặt lại càng đỏ hơn.

Phải làm sao đây? Sau khi hiểu được tâm tư của mình thì không thể thản nhiên đối mặt với người đàn ông này giống như trước nữa.

Hoắc Thiên Kinh cúi đầu cười. "*Còn không thừa nhận? Tim anh đã bị tiểu yêu tinh này trộm đi mất rồi...*"

Nói tới đây, hắn thật sự nhìn thấy trong ánh mắt nàng phát ra thứ ánh sáng rực rỡ, gần từng tiếng mà nói. "*Cả đời!*"

Tầm mắt của hắn chiếu vào trong ánh mắt Úc Noãn Tâm, xâm nhập vào tận đáy lòng, cảm giác mất mát trước kia bỗng được hồi phục, vui sướng tự nhiên sinh ra như nấm mọc sau mưa...

Tiếng nói trầm thấp mang theo men rượu khiến nàng thật say mê...

Không có rượu, nhưng trong không khí như tràn ngập men say, nàng đắm chìm thật sâu trong nó...

Cho dù chỉ một câu nói hay một hành động của người đàn ông này cũng làm cho tim nàng đập lỏn nhịp...

Nàng đã thực sự không còn thuốc chữa...

Dường như nhìn thấu được nội tâm của nàng, Hoắc Thiên Kinh cúi đầu.

"Noãn, trong lòng anh, em không giống với những người khác cho nên không cần khinh thường chính mình. Yêu anh không phải là tội lỗi, cũng không phải là tai nạn, mà là hạnh phúc của em và anh..."

"Thiên Kinh..."

"Anh rất ích kỉ đúng không? Nhưng thật sự anh không thể khống chế được chính mình. Biết rõ em khán cự, nhưng không thể nhịn được mà dò xét lòng em. Không còn cách nào, anh chính là ích kỉ như vậy mà muốn có được tình yêu của em. Mãi đến hôm nay anh mới tự hỏi mình... rốt cuộc thì anh có gì tốt để có được tình yêu của em. Em hoàn mỹ tinh khiết như thế, tựa như một khối ngọc, lại bị anh bá đạo làm bẩn cùng chiếm đoạt. Noãn... tha thứ cho sự ích kỉ và thủ đoạn của anh. Cho dù có trở lại lần nữa anh cũng sẽ như vậy, bởi vì... em thật sự làm cho anh không kìm chế được..." Hoắc Thiên Kinh khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, dịu dàng mà lâm bầm.

"Thiên Kinh..."

Những con sóng hạnh phúc khiến đôi mắt Úc Noãn Tâm trong phút chốc đã ngấn nước, dường như có thể tràn ra bất cứ lúc nào, làm nàng cảm động không thôi.

Kỳ thật...

Nàng luôn có suy nghĩ rằng chính mình cũng thật may mắn, như một câu chuyện cổ tích, hắn là một người cao cao tại thượng nhưng lại có thể vì nàng mà thay đổi...

Tình yêu, đến thật im ắng, rồi dần dần khiến cả hai người lặng yên mà thay đổi...

Cho tới giờ nàng cũng không nghĩ đến mình còn có thể yêu thương một người đàn ông khác, lại có thể yêu đến cam tâm tình nguyện như thế.

Nếu không phải bởi vì chuyện xảy ra ngày hôm nay, có thể bọn họ vẫn còn đang vòng vòng vo vo, chỉ có điều hôm nay...

"Thiên Kinh... em cũng có chuyện muốn hỏi anh..." Tuy Úc Noãn Tâm tràn ngập hạnh phúc nhưng trong lòng vẫn còn hai chuyện không thể quên được.

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, đáy mắt thản nhiên nổi lên sự nghi hoặc. Cười cười, bàn tay to quyền luyến vuốt ve mái tóc nàng, nhẹ nhàng hỏi. "*Làm sao vậy?*"

Úc Noãn Tâm nhìn đôi mắt đen có ý cười của hắn, suy nghĩ rồi hỏi. "*Hôm nay Lăng Thần có nói một câu nhưng bị anh cắt ngang, anh ấy muốn*

nói gì vậy?"

Ý cười trong mắt ngưng lại một chút, sau đó tiếng nói trầm thấp tràn đầy sùng nich...

"Sao lại hỏi như vậy?"

Úc Noãn tâm không thấy được vẻ tối sầm thoáng qua trong mắt hắn, có lẽ vì hắn che dấu rất tốt, tốt đến nỗi khiến nàng không thể thấy được sự ngấm ngầm giấu đằng sau ánh mắt đầy sùng nich ấy.

"Hai người không giấu em chuyện gì đó chứ? Anh ấy nhất quyết không cho em lấy anh, không chỉ đơn giản là vì muốn em trở lại bên anh ấy, mà anh còn nói một câu như vậy, rốt cuộc là cái gì? Hai người giấu em chuyện gì sao?"

"Cô gái mẫn cảm, bọn anh có gì mà phải giấu em chứ?" Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng cười, bên môi nổi lên một đường cong đẹp đẽ.

"Nhưng anh ấy thật sự giống như có chuyện muốn nói!" Đôi mắt đẹp của Úc Noãn Tâm hàm chứa vẻ nghi hoặc nhẹ nhẹ.

"Hắn chỉ là sợ em rời xa hắn thôi..."

"Nhưng chính anh là người cắt ngang câu nói của anh ấy..."

"Lúc đó anh nói như vậy chính là vì không muốn cho hắn ôm ảo tưởng nữa thôi. Cho dù hắn có nói gì đi nữa, em sẽ quay về bên hắn sao?" Hoắc Thiên Kinh thông minh mà nhanh chóng chuyển đề tài, giành lấy quyền chủ động đẩy vấn đề sang cho nàng.

Úc Noãn Tâm thông minh thì thông minh, đáng tiếc bụng dạ làm sao có thể thâm sâu bằng hắn, sau khi nghe vậy, nhẹ nhàng lắc đầu. "*Em và anh ấy... đã không còn khả năng, cho nên làm sao có thể trở lại bên cạnh anh ấy?*"

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy, môi hài lòng mà nở nụ cười, cúi đầu nói. "*Cho nên nói, em bây giờ chỉ được toàn tâm toàn ý ở bên anh, không được nghĩ đến người đàn ông khác, biết không?*"

Trước sau như một cũng chỉ là bá đạo, chẳng qua là có một phần ngọt ngào.

Úc Noãn Tâm bị ngữ khí bá đạo trẻ con của hắn làm cho bật cười, nàng gắt gỏng. "*Có một người bá đạo như anh ở bên cạnh thì còn có thể nghĩ tới người khác sao?*"

Hoắc Thiên Kinh trong lòng đầy đắc ý bởi nụ cười và lời nói của nàng, nơi sâu thẳm trong lòng cũng dâng trào hạnh phúc. Về phần Tà Lăng Thần không cần biết hắn muốn nói cái gì, hắn tuyệt đối cũng không cho nàng biết.

Phụ nữ, một khi đã rơi vào lưới tình thì tự nhiên cũng sẽ trở nên mù quáng, Úc Noãn tâm bị hạnh phúc làm cho nàng không tiếp tục hỏi nữa.

Nàng nằm trong lòng hắn, bên môi là nụ cười ngọt ngào, nhưng ngay sau đó, nàng dường như nghĩ tới chuyện gì, đột nhiên nắm tay đắm vào lồng ngực Hoắc Thiên Kinh.

"Làm sao vậy?" Hắn thấy thế lập tức hỏi

"Anh còn nói không gạt em? Kẻ lừa đảo!" Úc Noãn Tâm trừng trừng nhìn hắn đầy tức giận, gương mặt có chút sát khí mà lời nói cũng nghiêm túc.

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng dường như không nói đùa, trong lòng đột nhiên "*lộp bộp*" một tiếng, bên môi gợi lên ý cười nhưng nghĩ một đằng lại nói một nẻo, cúi đầu hỏi. "*Anh lừa em cái gì?*"

Úc Noãn Tâm trừng mắt nhìn hắn, vẫn nhìn hắn, cả nửa ngày không nói gì, gương mặt không chút biểu tình, giống như muốn nhìn thấy nơi sâu nhất trong tâm tư của hắn.

"Noãn, rốt cuộc là chuyện gì? Em như thế này thật sự làm cho anh lo lắng!" Hoắc Thiên Kinh bị nàng làm cho sợ hãi, không nhịn được mà hỏi một câu.

Úc Noãn Tâm hơi nhú mi...

"Lo lắng? Nếu anh cho rằng không lừa gạt em thì sao phải lo lắng?" Nàng lúc này lại thông minh hẳn lên.

Trong đáy mắt Hoắc Thiên Kinh giật mình một chút, lập tức khẽ thờ dài, ôm lấy người nàng...

"Cô bé ngốc, anh lo lắng em lại suy nghĩ chuyện gì vớ vẩn, đâu có lo cho anh. Ngoan, nói cho anh biết, có chuyện gì?" Hắn phát hiện mình khó có thể mà bình tĩnh khi nhìn vào mắt nàng.

Không phải là chuyện ba năm trước chứ!

Nhớ tới ba năm trước, hắn cảm thấy hận chính mình. Tuy rằng đêm đó không thấy rõ biểu tình trên gương mặt nàng, nhưng lại cảm nhận được nước mắt của nàng, nàng thật thanh khiết nhưng lại bị một người đàn ông tham lam làm vậy bản...

Hắn sẽ không để cho nàng biết được, tuyệt đối không!

"Anh nói đi?" Úc Noãn Tâm không biết trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt đầy bất mãn. "*Chuyện của Lăng Thần và Phương Nhan, anh đã sớm biết rồi phải không?*"

Nàng còn nhớ tình cảnh nhìn thấy Phương Nhan hôm nay. Theo bản năng nàng nhìn sang Hoắc Thiên Kinh, kỳ thật là lo sợ hắn sẽ bị tình huống lúc ấy làm tức giận. Nhưng không... hắn lại bình tĩnh mà nói với Phương Nhan một câu như vậy.

Thậm chí...

Nàng nhìn thấy được trong ánh mắt Hoắc Thiên Kinh không có chút kinh ngạc cùng phẫn nộ vì sự phản bội.

Chỉ có một nguyên nhân!

Hoắc Thiên Kinh đã sớm biết chuyện này từ trước!

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy, tảng đá trong lòng cũng được trút xuống, hắn âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn về phía gương mặt nhỏ nhắn đầy tức giận của Úc Noãn Tâm, không chút che giấu mà thừa nhận. "*Đúng vậy, anh đã sớm biết hai người bọn họ vẫn luôn giữ... mối quan hệ này.*"

Bất mãn trên mặt Úc Noãn Tâm dần dần mất đi, một loại thương cảm không hiểu được lại dâng lên, nàng nâng bàn tay nhỏ bé, khẽ vuốt gương mặt anh tuấn cương nghị của hắn, nhẹ giọng hỏi một câu:

"*Anh đã sớm biết Lăng Thần phản bội em, như vậy... sao lại không cho em biết? Anh hy vọng em ở bên cạnh anh, nói cho em biết thì không phải là giúp chính mình sao?*"

Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng ôm lấy người nàng, môi cười cười, thần nhiên nói. "*Có nhiều việc cuối cùng giấy cũng không gói được lửa, cho dù anh không nói, không phải cũng bị em phát hiện đó sao?*"

Chẳng qua là... anh đứng giữa làm một số chuyện để cho em sớm biết một chút thôi... Những lời này hắn không nói ra, chỉ là trong lòng tự nói thêm.

Hắn thừa nhận lúc trước dùng thủ đoạn này để cho nàng phát hiện Tả Lăng Thần phản bội thì không quang minh chính đại. Nhưng sự thật chính là sự thật, sự thật chính là... hắn không cần chính mình nói, mà là chờ lúc Úc Noãn Tâm tự mình phát hiện, sau đó hoàn toàn hết hy vọng...

Đương nhiên, chuyện này hắn vĩnh viễn không bao giờ nói cho nàng biết!

Úc Noãn Tâm nhìn hắn, từ từ, lệ đã lăn dài trên má.

Hoắc Thiên Kinh thấy thế thì thật sự hoảng sợ, vội vàng nhẹ nhàng nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, đau lòng mà hỏi. "*Làm sao vậy? Vừa rồi còn tốt, sao bây giờ lại muốn khóc?*"

Hắn tuyệt đối không thể nhìn nước mắt của Úc Noãn Tâm, chỉ cần nàng vừa khóc, lòng dạ của hắn sẽ rối bời, thậm chí là chân tay luống cuống, nhất là khi nàng càng ngày khóc nhiều hơn, lòng của hắn như vỡ ra.

Ai ngờ, giọng nói của hắn càng dịu dàng, càng quan tâm nàng thì nước mắt Úc Noãn Tâm trào ra càng dữ dội, cứ như nước vỡ bờ...

Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn luống cuống, vội vàng quơ lấy hộp khăn giấy, rút khăn giấy ra, vừa lau đi nước mắt cho nàng, vừa lo lắng mà khuyên: "*Ngoan, đừng khóc...*"

Lòng của hắn đau muốn chết!

Ngay sau đó, Úc Noãn Tâm chủ động ôm lấy cổ hắn, đem gương mặt nhỏ nhắn chôn sâu vào cổ hắn, nghẹn ngào mà nói. "*Sao anh lại ngốc như vậy, lúc trước anh nên nói cho em biết, giấu trong lòng như vậy khó chịu lắm phải không? Khi đó cô ấy cũng là vị hôn thê của anh, anh biết phải không? Vì cái gì mà không nói?*"

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, trong lòng đau xót, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, đôi mắt dịu dàng như nước chưa đầy hạnh phúc lấp lánh...

"*Noãn, em đang đau lòng vì anh sao?*"

Hai mắt Úc Noãn Tâm nhắm lại mà nhìn hắn, nâng bàn tay nhỏ bé lau đi nước mắt. "*Làm gì có người đàn ông nào ngu ngốc như anh chứ?*"

Nghĩ lại lúc trước, nàng sợ hắn biết nên cố ý che giấu chuyện này, không ngờ rằng hắn đã sớm biết, người vẫn không hay không biết gì chính là nàng. Nghĩ đến đây, nàng lo lắng nhưng cũng thật hạnh phúc...

Là loại hạnh phúc khi được bảo vệ, được an toàn...

"*Được rồi, là anh ngốc, chỉ cần em đừng khóc, nói anh là cái gì cũng được!*" Hoắc Thiên Kinh dịu dàng mà dỗ dành. (đây là Kinh ca mà ta biết

sao????!!)

"Anh..." Úc Noãn Tâm bị dáng vẻ của hắn làm tức cười, trong nước mắt nở một nụ cười tươi.

"Nhìn em xem, vừa khóc vừa cười. Được rồi, em khóc nữa khiến anh thật đau lòng." Hoắc Thiên Kinh dịu dàng lau đi nước mắt mà nói.

Úc Noãn Tâm đỏ mắt mà nhìn hắn, nụ cười xinh đẹp như hoa lê, không khỏi lộ ra dáng vẻ của một người con gái nhỏ, không nén được mà nũng nịu.
"Sao anh giống như đang dỗ con gái quá vậy..."

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng không khóc nữa, còn có tâm trạng để nói đùa bèn nhướn mày một chút rồi nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng...

"Ý của em là chê anh già?"

"Úi..."

Úc Noãn Tâm mở to mắt nhìn, mím môi cười nói. "Chẳng lẽ không phải sao? Một ông cụ như anh hơn em đến mười tuổi?"

"Chín tuổi, cô bé." Hoắc Thiên Kinh sửa đúng.

"Là mười tuổi."

Úc Noãn Tâm cứ khẳng khái nhấn mạnh. "Người ta nói ba tuổi là đã có sự khác biệt, anh nói xem chúng ta khác nhau bao nhiêu? Em tính..."
Nói tới đây, nàng như phát hiện chuyện lạ mà ngồi bật dậy...

"A, anh và em có đến 3.5 khoảng cách biệt, bốn bỏ năm lên, cứ cho là bốn đi! Trời ạ..."

Hoắc Thiên Kinh nghe vậy, bên môi xấu xa mà hơi cong lên...

"Noãn, nói như vậy anh sẽ mất hứng đấy."

"Em nói đều là sự thật." Úc Noãn Tâm cố ý chọc giận hắn, nhìn bộ dáng xấu xa của hắn, nhưng trong lòng thực ra đang bối rối.

"Khác nhau phải không? Được, anh sẽ... lấp đầy khoảng cách của em" Hoắc Thiên Kinh nhanh như hổ đói vồ mồi đem nàng đặt dưới thân, khiến nàng không ngừng cười nức nẻ.

"A, Thiên Kinh, anh thật háo sắc, em có nói cái gì đâu." Úc Noãn Tâm vừa cười vừa né tránh sự công kích mê người của hắn. "Sớm muộn gì em cũng sẽ bị anh làm hư."

"Bây giờ đôi ý thì đã muộn rồi, cô bé ạ." Hoắc Thiên Kinh bắt lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tất cả thâm tình mà đem môi nàng khóa chặt...

Như qua cả một thế kỷ, hắn mới quyến luyến mà rời môi nàng, trán chạm trán nàng, dịu dàng nói. "Noãn, đồng ý với anh, bất luận lúc nào cũng không được rời xa anh, có được không?"

Ánh mắt của hắn thật sự quá nghiêm túc...

Lời nói của hắn thật sự bá đạo...

Ngay cả tim của hắn cũng đang đập dữ dội...

Giờ phút này, hắn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, loại hạnh phúc này làm hắn có chút sợ, hắn sợ một ngày kia người con gái này sẽ bỏ hắn mà đi...

Trước kia, hắn vẫn cho rằng phụ nữ phải dựa vào đàn ông thì mới có thể sinh tồn, ai ngờ hôm nay, hắn lại sợ nàng sẽ rời đi...

Hắn muốn cả đời có được đôi má lúm đồng tiền của cô gái này, má lúm đồng tiền như hoa, chỉ cần có được sự cam tâm tình nguyện của nàng thì cho dù có bắt hắn nhảy từ trên cao xuống thì cũng cam tâm tình nguyện...

Trong lòng Úc Noãn Tâm dao động dữ dội, sự nghiêm túc cùng bá đạo của hắn khiến nàng không thể kháng cự, mà cũng không muốn kháng cự.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn, chủ động mà hôn lên môi hắn...

"Thiên Kinh, vậy em cũng muốn anh đồng ý với em một điều kiện..." Giọng nói mềm nhẹ như hoa nở rộ trên môi hắn, như từng sợi tơ quấn quanh làm tâm thần hắn dao động.

"Anh đồng ý với em." Hoắc Thiên Kinh không chút do dự.

Úc Noãn Tâm chăm chú nhìn hắn. "Em còn chưa nói gì, anh đã đồng ý, chẳng lẽ anh không sợ... em muốn lấy mạng anh, hay là không có ý tốt mà đòi tài sản của anh?"

"Không, nếu em muốn..." Hoắc Thiên Kinh cười nhẹ, tiếng nói trầm thấp như đàn vi-ô-lông-xen, thật mê hoặc dễ nghe.

Ánh mắt Úc Noãn tâm lộ vẻ xúc động...

"*Thật ra, em không hề tham như vậy, em chỉ...*" Nàng nghiêm túc mà nhìn hắn, nói từ tận đáy lòng. "*Hi vọng anh có thể đồng ý với em, cho dù thế nào, anh cũng không được lừa gạt em, cho dù nói dối có ý tốt, cũng không được.*"

Nụ cười bên môi Hoắc Thiên Kinh có chút đọng lại...

"Thiên Kinh? Anh có nghe em nói không?"

"Đương nhiên..."

Ánh mắt tươi cười của hắn dần dần trở lại, nhìn nàng như hứa hẹn, hay như đang nói với chính mình. "*Cả đời này anh cũng sẽ không gạt em...*"

Tha thứ cho sự ích kỉ của hắn, chỉ có như vậy hắn mới có thể có được nàng!

Úc Noãn Tâm cảm động mà nở nụ cười, dịu dàng nói. "Anh tốt với em như vậy sẽ làm hư em đấy..."

"Thì đã sao? Em là vợ anh, nuôi dưỡng em là... anh cam tâm tình nguyện..." Hoắc Thiên Kinh ghé vào tai nàng tuyên thệ, tình yêu nồng nàn như hoa nở rộ trong lòng hắn...

Nàng lại chủ động hôn lên môi hắn, cho đến khi... hắn từ bị động chuyển sang chủ động.

Nàng chìm sâu trong hạnh phúc, không phát hiện sự u ám cùng che giấu thoáng qua trong mắt Hoắc Thiên Kinh...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: – Cứ như tiên trên trời

Tình yêu thường là như vậy, từ nghi ngờ cho đến tin tưởng, từ băn khoăn cho đến sáng tỏ, khi tất cả đều đã được định đoạt thì mọi chuyện cũng đã tốt đẹp, cảm giác cũng trở nên thay đổi một cách kì diệu. Sự thay đổi này có lẽ người bên trong không nhận ra nhưng người ngoài cuộc thì lại rất rõ ràng. Tình yêu mang đến hạnh phúc cùng say đắm, làm cho người ta vui vẻ đến không thể kìm chế.

Đời người quả thật rất cần thời vận, Úc Noãn Tâm cũng như vậy. Gần đây, có thể nói nàng được mùa cả tình yêu và sự nghiệp.

Sức nóng của "*Vệ Tử Phu*" dẫn đến hàng loạt phản ứng dây chuyền, diễn viên chính liên tiếp được đưa tin khiến giá trị nâng cao không ngờ được. Lịch làm việc tiếp theo của Úc Noãn Tâm đã được xếp kín. Không chỉ như thế, công ty âm nhạc do Hoắc Thị mới đầu tư gần đây cũng bắt đầu làm cho Úc Noãn Tâm trở thành đối tượng quan trọng nhất.

Động tác lần này của Hoắc Thị – tập đoàn chưa bao giờ nhúng tay vào vòng giải trí – đã dẫn đến sự quan tâm của đông đảo giới truyền thông, nhưng lại không thấy Hoắc Thị đứng ra can thiệp bất cứ tin tức nào, thật ra cũng ngầm thừa nhận sự thật là chỗ dựa của Úc Noãn Tâm.

Có điều, có liên quan đến tin tức sự nghiệp của Úc Noãn Tâm từng bước lên cao vẫn không bắt ngờ cùng thu hút sự quan tâm bằng tin hôn lễ của nàng. Người lãnh đạo Hoắc Thị lớn tiếng kết hôn gần như là làm huyên não xôn xao. Càng gần đến thời gian kết hôn thì tin tức linh tinh càng nhiều, thậm chí còn lên trang nhất của các tờ báo thương nghiệp, giải trí, xã hội...

Cái gì mà tổng tài của Hoắc Thị vung tiền như rác để tạo con đường sáng lạn cho vợ yêu; tình nhân bao dưỡng chiếm được ánh mắt của tổng tài Hoắc Thị; Úc Noãn Tâm đeo kim cương hồng xa hoa thể hiện phong thái của nhà giàu; chim sẽ biến thành phượng hoàng; kẻ thứ ba vinh dự trèo lên chức bà chủ nhà quyền quý... Ngay cả áo cưới mà Hoắc Thiên Kinh mời nhà thiết kế nổi tiếng đến thiết kế có mấy viên kim cương cũng được truyền thông bới móc ra...

"*Woa, Noãn Tâm à, đến hôm nay chị mới biết thì ra em còn có thân thế hoàng tộc đó!*" Tiểu Vũ vẩy vẩy tờ tạp chí trong tay, cười hết sức khoa trương.

Úc Noãn Tâm đang thử áo cưới nghe thế thì quay đầu, nhìn bộ dạng của Tiểu Vũ, bất đắc dĩ mà lắc đầu. "*Tiểu Vũ, là chị muốn qua đây xem em thử áo cưới, sao bây giờ lại cảm thấy có hứng thú với những tin tức nhảm nhí đó?*"

"*Đâu có, là vừa lật đến trang này, đúng lúc nhìn thấy.*" Tiểu Vũ nhún vai. "*Hiện nay, tin tức có liên quan đến em đúng là bay đầy trời, thậm chí có tờ báo còn bịa đặt ra chuyện.*"

Úc Noãn Tâm cười cười. "*Thì hôm nay em mới biết thì ra mình có thân phận hoàng tộc. Thật ra bọn họ có thể viết về em tốt một chút nữa, cứ*

viết em thành một công chúa của một vương triều nào đó chẳng phải là tốt hơn sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, như thế thì em gả cho Hoắc tiên sinh có thể gọi là chuyện cổ tích công chúa và hoàng tử rồi. Từ nay về sau, công chúa và hoàng tử sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, trong truyện cổ đều kết thúc như vậy." Tiểu Vũ cười ha ha mà nói.

Úc Noãn Tâm cười khẽ một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Khi trợ lý thiết kế tự tay đội khăn che đầu lên cho Úc Noãn Tâm thì gần như cả căn phòng thay đồ được một luồng ánh sáng thấp sáng lên.

"Úc, có xem xem, có vừa lòng hay không?"

Úc Noãn Tâm từ từ đứng dậy đến trước gương...

Tiểu Vũ cũng không kim chế được mà đứng dậy, ném tạp chí qua một bên, miệng lập tức há hốc ra...

"Trời ạ, Noãn tâm, em đẹp quá đi!" Cô chạy đến trước gương, vui sướng mà ngắm Úc Noãn Tâm. *"Thật là xinh đẹp!"*

Úc Noãn Tâm nhìn mình trong gương, trong nhất thời gần như cũng không nhận ra mình.

Trợ lý thiết kế mỉm cười. *"Úc trời sinh đã đẹp, mà chiếc áo cưới này lại được làm từ tay nhà thiết kế PE nổi tiếng của chúng tôi, đương nhiên là đẹp không thể tả. Khi PE nhận đơn đặt hàng này thì đã hoàn toàn phối hợp với khí chất của cô mà bắt đầu thiết kế kiểu dáng. Mượn chiếc áo này mà nói, kết cấu của nó là rất xa hoa duyên dáng, phong cách thiết kế rất mộng ảo. Phần lớn chất liệu của áo cưới là dùng tơ tằm quý giá nhất, lại kết hợp với vải hoa thượng hạng nhất. Cứ thế, mặc lên trên người Úc lại càng lộ vẻ phiêu dật cùng mơ mộng."*

"Đúng vậy, Noãn Tâm, chiếc áo cưới này mặc lên trên người em quả thật là quá tuyệt vời, cứ như rất sống động vậy..." Tiểu Vũ nhìn trợ lý, tò mò mà hỏi: *"Chiếc áo cưới này chắc chắn rất đắt nhỉ? Máy triệu?"*

Trợ lý thiết kế cười lắc đầu...

"Thiết kế của PE có tiếng là xa hoa, hơn nữa anh ta cũng chỉ thiết kế áo cưới cho người trong giới thượng lưu cùng quý tộc hoàng thất mà thôi. Mượn chiếc áo cưới này mà nói, chỉ kim cương đính trên đó cũng đã hơn mười triệu rồi."

Tiểu Vũ bỗng tròn to mắt, không khỏi lú lười...

"Noãn Tâm à, em thật sự gả cho của quý rồi, Hoắc tiên sinh thật là thương em, chỉ một chiếc áo cưới thôi mà đã ra tay hào phóng như vậy."

Úc Noãn Tâm cũng không ngờ được áo cưới lại xa hoa đến mức này, rất cẩn thận mà nắm lần váy lên, ngắm nghía trang trí trên đó, trong lòng thầm nghĩ nếu có ngày nào đó thiếu tiền thì đúng lúc có thể đem những trang sức cùng kim cương trên đó để...

"Noãn Tâm à..."

Tiểu Vũ cười hi hi mà sát lại. *"Em có ngày hôm nay cũng phải cảm ơn chị đó, nếu không phải chị không ngừng khuyên nhủ bên tai em thì làm sao em có thể gả cho một người đàn ông tốt như vậy. Không những ủng hộ sự nghiệp của em mà ngay cả hôn lễ cũng chuẩn bị rất ổn thỏa. Còn nữa... rõ ràng là sớm nên đến thử áo cưới, còn không phải nhân nhượng theo thời gian của em mà vẫn chờ đến hôm nay sao? Người đàn ông tốt như thế cho dù có đốt đèn cũng rất khó tìm. Ai, đời này của chị mà có thể gả cho người như thế thì chết không có gì hối tiếc."*

Úc Noãn Tâm bị lời của cô chọc cười, nhẹ giọng nói: *"Đúng vậy, đúng vậy, đều là công của chị được chưa? Vậy có phải chị muốn em báo đáp một cách tử tế hay không?"*

"Báo đáp thì nhất định phải có rồi. Có điều sự báo đáp tốt nhất đối với chị chính là kết hôn thì kết hôn nhưng ngàn lần đừng để lỡ công việc. Nếu em cứ chuyên tâm đi làm bà lớn thì chị sẽ chết mất." Tiểu Vũ khoa tay múa chân. *"Còn nữa, em biết đó, hôm nay vì để em đi thử áo cưới mà đã từ chối ba chương trình rồi."*

"Được rồi, Tiểu Vũ, em sẽ sắp xếp thời gian mà." Úc Noãn Tâm cười an ủi.

Trợ lý thiết kế bước nhẹ lên trước cười nói: *"Úc, tôi đã thấy qua rất nhiều cô dâu nhưng chưa từng thấy cô dâu nào đẹp như cô. Chúng ta đi ra đi, tôi nghĩ chắc là Hoắc tiên sinh đã rất nôn nóng muốn nhìn thấy cô mặc áo cưới rồi. Nói thật, người bạn rợn như Hoắc tiên sinh mà có thể đích thân đi thử áo cưới với bạn gái là thật hiếm thấy."*

Úc Noãn Tâm hơi đỏ mặt, trong lòng được lấp đầy hạnh phúc, nàng khẽ gạt đầu, cùng trợ lý thiết kế đi ra khỏi phòng thay đồ.

Phòng thiết kế áo cưới.

Trong phòng thiết kế rộng lớn toàn là áo cưới lộng lẫy, ánh mặt trời tươi đẹp xuyên qua tầng mây, thông qua cửa sổ sát đất ở hai bên mà chiếu vào, rọi lên mặt đất lát đá cẩm thạch bóng loáng tạo ra tia sáng rực rỡ lấp lánh.

Hôm nay Hoắc Thiên Kinh có được sự kiên nhẫn hiếm thấy, hủy bỏ tất cả các cuộc họp cùng công việc trong tay, chỉ dành thời gian để đi thử áo cưới với Úc Noãn Tâm. Khi Úc Noãn Tâm còn chưa ra, từ đầu đến cuối hắn vẫn ngồi dựa vào sofa lật xem tạp chí bên cạnh. Khi hắn vô tình nhìn thấy

khuôn mặt tươi cười của Úc Noãn Tâm trên bìa tạp chí thì đôi môi mỏng vẫn mím lại bỗng cong lên một nụ cười nhẹ.

Gương mặt ánh tuấn, cử chỉ lơ đãng nhỏ nhất cũng lộ ra khí chất vương giả, thậm chí môi cong lên như có như không. Sau khi Hoắc Thiên Kinh ngồi xuống, tất cả nhân viên nữ trong phòng làm việc đều không thể dời mắt, xôn xao thì thầm ca ngợi.

Bên ngoài phòng thiết kế là một đám phóng viên đã sớm đợi từ rất lâu. Tất cả cửa kính nơi đây đều dùng loại hạn chế tầm nhìn từ bên ngoài cho nên dù phóng viên có cố hết sức thò đầu vào xem thì cũng không thấy được thứ gì. Hơn nữa, ngoài cửa sớm đã an bài rất nhiều vệ sĩ nên trong lúc này phóng viên cũng chỉ có thể làm công việc chờ đợi.

Khi Úc Noãn Tâm mặc áo cưới trắng tinh khôi từ trong phòng thay quần áo bước ra thì tất cả các nhân viên nữ trong tiệm càng không ngừng ca ngợi, thậm chí dừng công việc trong tay lại, tất cả mọi ánh nhìn đều tập trung về phía Úc Noãn Tâm.

Hoắc Thiên Kinh - người đã quen nhìn đủ loại mỹ nữ cũng không khỏi ngẩn người ra. Từ khi Úc Noãn Tâm mang vẻ mặt tươi cười dịu dàng đi về phía hắn thì tầm mắt của hắn cũng không thể dời đi chỗ khác...

Áo cưới tôn thêm vẻ đẹp, làm người sáng ra, câu này không sai chút nào. Chiếc áo cưới này, Úc Noãn Tâm mặc lên thật sự là đẹp kinh người. Thiết kế vừa vặn, chất liệu tinh tế, đuôi váy thật dài kết hợp với tơ tằm mềm mại mịn màng, thắt lưng tuyệt mỹ làm tôn thêm vòng eo mảnh khảnh của nàng, làn váy bông bồng xòe ra vừa khéo làm tôn thêm khí chất cùng phong thái như công chúa Victoria. Khăn che đầu chọn dùng tơ tằm như trên váy cộng thêm vương miện công chúa. Vương miện công chúa này có giá hơn 100 ngàn Bảng Anh, đúng là đẹp càng thêm đẹp.

Úc Noãn Tâm mặc chiếc áo cưới này giống như là một tiểu yêu tinh từ trong sương mù bước ra, cảm giác động lòng người này càng khiến cho Hoắc Thiên Kinh yêu thương.

Đôi má hơi ửng đỏ phản chiếu những tia sáng rực rỡ. Đôi mắt như sương mờ mang theo làn thu thủy long lanh khi chuyển động, con ngươi trong suốt, cánh môi đỏ mọng kiều diễm, khí chất mềm mại khiến tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên âm đạm phai màu...

Hoắc Thiên Kinh đặt tạp chí sang một bên, không tự chủ được mà đứng dậy, ổn định lại hơi thở. Khi Úc Noãn Tâm đi đến trước mặt hắn thì trong mắt của hắn, đôi má xinh đẹp đang cười nhẹ kia cứ như tiên trên trời.

Lúc này, nhà thiết kế PE bước lên trước, vỗ tay vài cái, trong mắt đầy vẻ tán thưởng mà nói: "*Trời ạ, đúng là quá xinh đẹp, chiếc áo cưới này cũng chỉ có Úc mới có thể tôn lên hiệu quả mong ao đến thế!*"

PE đã hơn bốn mươi tuổi nhưng ăn mặc rất trẻ trung. Nhất là chiếc nhẫn kim cương cực lớn theo động tác của tay anh ta mà không ngừng bay múa trong không trung, đáng vẻ rất giống như một thằng nhóc mới ngoài hai mươi.

Bên môi Hoắc Thiên Kinh cong lên một nụ cười hài lòng, quan sát kỹ lưỡng một lượt rồi nhẹ giọng hỏi: "*Thích không?*"

"*Thích.*" Úc Noãn Tâm bị ánh mắt nóng cháy của hắn nhìn đến nổi đỏ mặt, nàng khẽ gật đầu, thẹn thùng mà hỏi:

"*Thiên Kinh, thật sự đẹp thế sao?*"

"*Đương nhiên rồi, em đẹp đến nỗi anh quên cả việc hít thở.*" Hoắc Thiên Kinh khẽ vuốt khăn che đầu của nàng, trong ánh mắt thâm thúy kia không khó nhận ra tình cảm yêu thương đối với nàng.

Đóa hoa hạnh phúc nở rộ trong đôi mắt mềm mại như nước của nàng.

"*Nhưng Thiên Kinh...*"

Nàng nhìn chiếc áo cưới trên người mình rồi nhỏ giọng nói: "*Em vừa nghe trợ lý nói, chỉ vật trang trí trên đây cũng đã hơn 10 triệu rồi. Thế... thế này không khỏi quá xa hoa đi?*"

Nàng tự thấy mình không phải là loại phụ nữ coi vật chất là trên hết, chiếc áo cưới đắt thế này mặc lên người đẹp thì có đẹp nhưng những thứ quá quý giá luôn làm nàng thấy không được tự nhiên.

Hoắc Thiên Kinh bị dáng vẻ dè dặt của nàng chọc cười, đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt nàng, cười sùng nịch: "*Cô bé ngốc, ở trong lòng anh em là vô giá.*"

Úc Noãn Tâm không ngờ hắn sẽ nói những lời như thế trước mặt mọi người, lập tức, hai má càng hồng...

Tình cảnh này thật sự là giết chết các nữ nhân viên bên cạnh, trong mắt vừa ghen tỵ vừa hâm mộ.

"*Ha ha, Hoắc tiên sinh, những cô gái ngây thơ lương thiện như Úc, trong xã hội bây giờ đúng là rất hiếm. Chúc mừng anh rút cuộc đã tìm được cô gái đáng để trả giá. Có điều, Úc...*"

PE cười ha hả mà quay đầu sang Úc Noãn Tâm. "*Xem ra cô chưa hiểu lắm về tiền tài của ông chồng tương lai của mình rồi. Chưa nói là tài sản của Hoắc Thị trải rộng khắp toàn cầu, chỉ riêng ngân hàng đầu tư bên ngoài của Hoắc Thị thôi đã chiếm địa vị không thể xem thường trên thế giới. Tôi nghĩ trong mắt chồng sắp cưới của cô thì mấy chục triệu chẳng đáng là bao.*"

"PE, hôm nay hình như anh nói hơi nhiều rồi." Hoắc Thiên Kinh nhướn mày, ném ra một câu.

Cái tên này chỗ nào cũng tốt, chỉ là khi nhìn thấy người đẹp thì tròng mắt không thể động đậy.

"Ok! Ok! Tôi không nói gì nữa vậy." PE cười ha ha, giơ hai tay đầu hàng, bởi vì anh ta không khó nhận ra mức độ quan trọng của cô gái này trong lòng Hoắc Thiên Kinh.

"Noãn, có cần sửa chữa chỗ nào không? Nếu không vừa lòng thì cứ nói, PE sẽ sửa lại đến khi em hài lòng mới thôi." Hoắc Thiên Kinh ôm lấy nàng, hai người cùng đứng trước gương.

Dáng người cao lớn khỏe mạnh của hắn kết hợp với cô gái mặc áo cưới tinh khôi, sao mà xứng thế chứ.

"Đúng là đã rất đẹp rồi. Thiên Kinh, cảm ơn anh. PE..."

Úc Noãn Tâm khẽ quay đầu lại, cười tươi như hoa. "Thật sự cảm ơn anh, không hổ là bậc thầy, áo cưới thiết kế ra không tầm thường chút nào."

"Đâu có, đâu có, đây là việc tôi nên làm, chỉ cần cô vui là được, tôi chỉ..."

PE vội vã bước lên bắt đầu nói không ngừng nghỉ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo ngầm của Hoắc Thiên Kinh thì vội ngậm miệng lại: "Ok, ông chồng bá đạo của cô không cho tôi nói nhiều với cô, tôi chỉ có thể im miệng vậy!"

"Thiên Kinh..." Úc Noãn Tâm hờn dỗi mà liếc hắn một cái, nào có ai bá đạo như thế chứ.

"Được rồi, em vừa ý là được. Lát nữa thay quần áo xong anh dẫn em đi ăn cơm, có món mà em thích nhất đó." Hoắc Thiên Kinh ngắt chóp mũi của nàng một chút rồi nói.

"Ừ."

Úc Noãn Tâm hạnh phúc mà gật đầu, vừa muốn xoay người, trước mắt dường như lơ mơ, cảm giác choáng váng thoáng qua khiến người nàng loạng choạng một chút.

Bên hông đột nhiên ấm áp, tay hắn ôm chặt lấy nàng, mùi long đàn hương nhẹ nhàng xông vào mũi khiến nàng hơi tỉnh táo lại.

"Noãn, sao vậy?" Trong mắt Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ lo lắng.

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu. "Không sao."

"Còn nói là không sao, sắc mặt của em tái mét kìa, anh dẫn em đi khám bác sĩ..."

"Thật sự không sao mà, Thiên Kinh, nếu giờ này mà em đi bác sĩ thì chẳng phải phóng viên bên ngoài cũng theo đến bệnh viện sao?" Úc Noãn Tâm cười khẽ, kéo tay hắn. "Yên tâm đi."

"Nhưng mà..."

"Chắc là Noãn Tâm bị mệt thôi."

Tiểu Vũ bước lên trước, không nén được mà nói. Thật ra cô cũng không muốn phá vỡ sự ngọt ngào giữa hai người nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ hơi mệt mỏi của Úc Noãn Tâm thì mới nói: "Mấy ngày nay Noãn Tâm không những phải quay quảng cáo, ra album, còn phải không ngừng nhận phỏng vấn, gần đây lại nhận phim mới, cả ngày nghiên cứu kịch bản. Vì dành thời gian đi thử áo cưới hôm nay mà cô ấy đã từ chối ba chương trình rồi."

"Tiểu Vũ..."

"Chị cũng không có nói bậy, thật không biết em làm sao nữa!"

Tiểu Vũ mang vẻ mặt đau lòng mà nói, sau đó lại nhìn Hoắc Thiên Kinh: "Hoắc tiên sinh, mỗi buổi tối Noãn Tâm không có nghỉ ngơi tốt sao? Hay là mỗi tối cô ấy ngủ rất trễ? Thế không được, sớm muộn gì sức khỏe cũng suy kiệt thôi."

"Được rồi Tiểu Vũ, em sẽ nghỉ ngơi tốt mà, đừng nói nữa!" Úc Noãn Tâm nhẹ giọng nói.

Tiểu Vũ này cũng thật là, cư nhiên lại hỏi Hoắc Thiên Kinh vấn đề này. Những chuyện thế này bảo hắn làm sao trả lời? Lẽ nào còn bắt Hoắc Thiên Kinh nói ra nguyên nhân nàng ngủ không đủ giấc sao?

Ai ngờ Hoắc Thiên Kinh lại nghe một cách rất nghiêm túc, vẻ mặt áy náy mà nói với Úc Noãn Tâm: "Noãn Tâm, là anh không tốt, là do anh lo lắng quá..."

Lời của hắn còn chưa nói xong đã bị Úc Noãn Tâm che miệng lại...

"Được rồi, anh còn nói nữa." Nàng xấu hổ đến nỗi mặt càng đỏ hơn.

Những nữ nhân viên khác trong tiệm đều đã hiểu được là ý gì, sự hâm mộ trong mắt càng nhiều, được một người đàn ông như thế yêu thương thì...

Tiểu Vũ trước giờ vẫn là người ngây ngô trong chuyện tình cảm, cô bị xưng là "Bạch cốt tinh" nhưng lại chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của Hoắc Thiên Kinh, cứ nhiên ngây ngô mà hỏi:

"Là có ý gì? Hoắc tiên sinh, đừng nói anh ngược đãi Noãn Tâm của chúng tôi chứ? Cô ấy là cây rưng tiền của chúng tôi đó, nếu cô ấy mà ngã xuống thì tôi sẽ chết mất."

Cuối cùng PE không nhịn được mà cười ha hả, kéo Tiểu Vũ qua. "Hoắc tiên sinh ấy à, quả thực có ngược đãi Noãn Tâm, có điều không phải ngược đãi về mặt tinh thần mà là... thể xác, nếu không sao Noãn Tâm nhà cô lại có bộ dạng thế kia. Đó chính là... ngủ không đủ giấc! Cho nên mới nói, hàng đêm sinh ca, cho dù đàn ông có thể chịu được thì chưa chắc phụ nữ đã chịu nổi, nhất là loại người trời sinh có sức ăn lớn như Thiên Kinh đây..."

"Câm miệng!"

Hoắc Thiên Kinh ôm Úc Noãn Tâm đã sớm đỏ bừng mặt vào trong lòng, rồi nhìn PE, bất mãn mà nhướn mày. "Sao trước kia không phát hiện anh ăn nói bậy bạ thế chứ?"

"Ok! Tôi im miệng không được sao?" Mặt PE cười tươi rồi.

"Được rồi, em đi thay áo, không nói với mọi người nữa."

Mặt Úc Noãn Tâm nóng tới mức có thể luộc được trứng, nàng xoay người, trợ lý thiết kế vừa muốn bước lên thì lại bị Hoắc Thiên Kinh ngăn lại...

"Tôi đi thay cô!" Tình cảm nồng nàn trong mắt không nói cũng biết.

Mọi người đều kinh hãi, nhất là nữ nhân viên trong tiệm, mỗi người bọn họ đều tròn tròn mắt. Đường đường là tổng tài của Hoắc Thị lại chủ động đi giúp một cô gái thay áo? Thế cũng thật...

"Thiên Kinh, không, không cần đâu..." Úc Noãn Tâm không khó nhận ra ánh mắt lạ lẫm của mọi người xung quanh, xấu hổ mà từ chối.

"Chỉ là sợ em té xỉu thôi, cô bé ngốc..."

Hoắc Thiên Kinh ôm eo nàng, nói với Tiểu Vũ: "Đúng rồi, lịch trình hôm nay của Noãn Tâm đều hủy cả đi."

"Hả?" Tiểu Vũ ngẩn ra.

"Không được, Thiên Kinh, lát nữa ăn cơm xong em còn phải về công ty, em..."

"Hôm nay em phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, không cho đi đâu hết." Hoắc Thiên Kinh ngắt lời nàng.

"Nhưng em rất bận rộn..."

"Em nói bận với anh sao?" Hoắc Thiên Kinh buồn cười mà nhướn mày. "Nếu nói bận, vậy nên để anh nói mới đúng."

"Thiên Kinh..."

"Được rồi, được rồi, cứ quyết định thế đi. Tiểu Vũ, không vấn đề chứ?" Hoắc Thiên Kinh không cho cô chút cơ hội cự tuyệt nào.

Tiểu Vũ che miệng cười. "Đương nhiên không vấn đề gì, Hoắc tiên sinh đã mở miệng, tôi còn dám giữ người không buông sao? Được rồi, Noãn Tâm..."

Cô cười mà nhìn Úc Noãn Tâm. "Chị biết em yêu nghề kính nghiệp, nhưng để em làm việc mà không được nghỉ ngơi, tổn thương sức khỏe làm không tổ chức hôn lễ được thì thảm rồi. Đến lúc đó, Hoắc tiên sinh sẽ tìm người diệt khẩu, chị chết thế nào còn không biết."

"Nào có dữ như vậy, Thiên Kinh, anh thật là, là chính anh nói sẽ không can thiệp vào công việc của em." Tuy ngoài miệng Úc Noãn Tâm oán trách nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào.

"Vậy em đi với anh hay với Tiểu Vũ?" Hoắc Thiên Kinh cười xấu xa.

Úc Noãn Tâm đỏ mặt mà trừng hấn một cái. "Được rồi, được rồi, đi với anh được chưa, nhưng..." Cô cười nghịch ngợm, đẩy hấn ra. "Anh đó, cứ đợi ở bên ngoài đi, em không thích để anh thay áo cho em đâu." Nói xong, kéo tay trợ lý thiết kế bước vào phòng nghỉ.

Tên háo sắc này, để anh ta tiến vào thì không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Hoắc Thiên Kinh vẫn đứng đó, cười ngây ngô, vẻ mặt rất hạnh phúc...

Chương 132: – Hai đứa trẻ lớn đầu

Suốt cả một ngày, Hoắc Thiên Kinh đều ở bên cạnh Úc Noãn Tâm, làm tròn bổn phận của một người bạn trai. Đi dạo phố, xem phim cùng thăm ba mẹ Úc Noãn Tâm. Đương nhiên, hai người còn phải không ngừng né tránh đám phóng viên thường xuyên xuất hiện.

Từ trước tới nay, Hoắc Thiên Kinh chưa bao giờ đi dạo phố với ai, nhất là phụ nữ. Mà hắn cũng không có thói quen đi dạo phố. Trong mắt hắn, đi dạo phố với phụ nữ là một chuyện hết sức phiền toái cùng kỳ cục. Những phụ nữ trước đó, cùng lắm là nhìn trúng thứ gì thì hắn thanh toán cho là được. Cho nên đi dạo khắp phố phường với Úc Noãn Tâm vẫn là lần đầu tiên.

Nhìn dáng vẻ xách túi lớn túi nhỏ của bọn vệ sĩ theo sau, Hoắc Thiên Kinh không khỏi thấy tức cười. Nếu không có Úc Noãn Tâm, hắn vẫn không biết thì ra đi dạo phố với phụ nữ cũng là một chuyện rất vui vẻ. Nhất là giây phút thanh toán tiền cho người mình yêu, loại cảm giác hạnh phúc cùng mãn nguyện chớm nở từ đáy lòng ấy càng thêm không thể tả.

"*Thiên Kinh, mau đi, sao lại đi chậm thế chứ?*"

Dọc đường, Úc Noãn Tâm vui vẻ như một chú chim non. Lúc này, bọn họ đang đi trên một con phố rất lãng mạn. Cả dãy phố đều là những cửa hàng nhỏ, bán những thứ xinh xinh mà không thể mua được tại những cửa hiệu lớn xa hoa.

Đương nhiên là Hoắc Thiên Kinh chưa từng tới đây. Có điều hắn cùng đám vệ sĩ phía sau đã dẫn đến sự chú ý của không ít người, nhất là... mỗi tên vệ sĩ còn xách túi lớn túi nhỏ...

"*Noãn...*" Hoắc Thiên Kinh dừng lại, ngoắc ngoắc nàng.

Úc Noãn Tâm rất luyến tiếc mà buông đồ vật trong tay xuống, quay lại: "*Sao thế?*"

"*Nhìn xem chạy đến nỗi mồ hôi đầy đầu kìa. Con phố này phức tạp quá, đi bên cạnh anh này.*" Hoắc Thiên Kinh đưa tay lau mồ hôi trên trán cho nàng, còn nhìn xung quanh một chút rồi nói.

"*Không có đâu, trước đây em thường đến đây mua đồ, đồ đạc ở chỗ này rất thú vị, giá cũng không đắt, em đoán là anh chưa từng tới.*" Úc Noãn Tâm cười nói.

Hoắc Thiên Kinh gật đầu, hắn vô thức nhìn bộ âu phục trên người mình, trên đó còn bị bám ít bụi đất. Trời ạ, đây là chỗ quý quái gì chứ...

Úc Noãn Tâm không khó nhận ra vẻ lúng túng của hắn, không khỏi cười khê: "*Kiểu thiếu gia xuất thân nhà giàu như anh làm sao có thể đến những chỗ thế này chứ? Có điều để anh thử nghiệm cuộc sống của dân chúng một chút cũng tốt, cả ngày ngồi trong phòng làm việc, xương cốt cũng cứng nhắc đi. Nếu hôm nay anh đã bá đạo mà hủy bỏ lịch công tác của em, vậy... em nói đi đâu thì phải đi đó.*"

"*Được, chỉ cần em vui vẻ.*" Hoắc Thiên Kinh rất kiên nhẫn, thấy dáng vẻ hào hứng của nàng thì tâm tình cũng bắt đầu tốt lên.

Úc Noãn Tâm cực kỳ vui vẻ, nhìn ra phía sau hắn một cái. "*Nhưng mà những vệ sĩ này ở đây... quá gây sự chú ý.*"

"*Các cậu...*" Hoắc Thiên Kinh quay người lại, thấp giọng ra lệnh: "*Các cậu không cần theo nữa!*"

"*Dạ!*"

Bọn vệ sĩ giống như là được lệnh ân xá vậy. Mặc dù bọn họ rất muốn tận hết trách nhiệm nhưng cả ngày nay bọn họ thực sự không chịu đựng nổi nữa. Nhất là còn xách theo một đồng hồ của phụ nữ, khiến bọn họ khổ mà không dám nói. Bọn họ thật sự không hiểu nổi, đi theo Hoắc tiên sinh bao nhiêu năm rồi mà chưa từng thấy ngài ấy sẽ đi dạo phố với một phụ nữ, hơn nữa còn mang nụ cười ngây ngô trên mặt...

Thật đáng sợ!

"*Thiên Kinh, mau qua đây!*"

Úc Noãn Tâm vui như một con chim non mà kéo lấy tay hắn, chạy đến cái quán nhỏ vừa rồi, cầm lấy một chiếc nhẫn có kiểu dáng kì quái...

"*Đẹp không?*"

Bây hai chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, hình dáng của nó không giống với những chiếc nhẫn bình thường, cũng không nhìn ra là chất liệu gỗ gì, nhưng khi ánh mặt trời chiếu vào thì tỏa ra tia sáng rực rỡ, rất là chói mắt.

"Đây là thứ gì?" Hoắc Thiên Kinh nhặt lấy một chiếc mà ngắm, nhẩn sao?

"Chúng nó là Yi Fei Si, là một cặp nhẫn tình nhân. Anh à, cái này là độc nhất vô nhị đó." Chủ quán là một bà lão ăn mặc hết sức cổ quái, mặc một bộ váy dài màu tím, đầu đội tấm lụa dài.

"Yi Fei Si?" Hoắc Thiên Kinh nhắc lại, sau đó nhướn mày. "Là phiên âm tiếng Hy Lạp sao?"

Bà lão cười cười, gật đầu. "Chắc tôi không cần nói nó có ý nghĩa gì chứ? Tôi nhìn anh rất quen mặt, cặp nhẫn này rất thích hợp với hai người!"

Quen mặt?

Hoắc Thiên Kinh có chút dở khóc dở cười. Hai người bọn họ sợ bị phóng viên nhận ra nên đeo kính râm, vậy mà còn bị bà chủ quán này nhận ra quen mặt?

Úc Noãn Tâm nghi hoặc mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, nhẹ giọng hỏi: "Thiên Kinh, Yi Fei Si là gì? Tên người sao?" Nàng không biết tiếng Hy Lạp nhưng nàng biết Hoắc Thiên Kinh tinh thông sáu loại ngôn ngữ.

Hoắc Thiên Kinh cười khê, vỗ nhẹ đầu nàng một cái rồi nói: "Yi Fei Si ở Hy Lạp có nghĩa là hạnh phúc, cặp nhẫn này có tên là Yi Fei Si có ý là tình yêu hạnh phúc."

"À..." Úc Noãn Tâm hiểu ra, cầm chiếc nhẫn xem tí mỉ. "Kiểu dáng cũng rất độc đáo, có lẽ là không mua được ở chỗ khác."

"Thích không?" Hoắc Thiên Kinh sùng nịch hỏi.

"Thích." Úc Noãn Tâm đeo chiếc nhẫn cho nữ vào tay, nhìn nó cười hê hê mà gật đầu.

"Đúng là trẻ con, tặng nhẫn kim cương thì em không muốn đeo, lại đeo loại nhẫn có hình thù kì quái này." Hoắc Thiên Kinh lắc đầu cười, sau đó quay sang chủ quán. "Gói là đi, tôi mua cặp nhẫn này!"

"Không, Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm thấy hắn lấy ví tiền ra thì lập tức ngăn lại, sau đó lấy ví của mình ra, đưa cho bà chủ một tờ tiền lớn rồi nhìn hắn nũng nịu và nói: "Hôm nay anh đã mua không ít đồ cho em rồi. Em ấy à, không có nhiều tiền như anh, mua không nổi những thứ đồ tiền triệu, nhưng chiếc nhẫn này em có thể mua tặng anh được..."

Nói tới đây, cô cầm lấy chiếc nhẫn của nam đeo vào ngón tay giữa của hắn. "Ngón áp út dành để đeo nhẫn cưới, vậy ngón này để đeo nó, không được tháo ra, nghe rõ chưa?"

Nũng nịu mà học theo vẻ bá đạo mệnh lệnh của hắn.

"Được, tất cả đều nghe em!" Hoắc Thiên Kinh đưa tay ngắt lấy đôi má mềm mại của nàng. "Nếu em đã thích những thứ trên con phố này thì mua hết là được." (lại giọng điệu của kẻ có tiền ==)

Úc Noãn Tâm lườm hắn một cái...

"Thật là không chút lãng mạn, đồ thì phải đi lựa, vậy thì mới thú vị. Em không biết đâu, hôm nay anh phải theo em đi lựa đến khi vừa lòng mới thôi!"

"Được được được, cô bé!" Hoắc Thiên Kinh cười hạnh phúc...

Ngay cả "Yi Fei Si" trên tay hắn cũng lóe lên những tia sáng hạnh phúc dưới ánh mặt trời...

Những tia nắng li ti xuyên qua kẽ lá xanh um chiếu xuống con đường lát đá sạch sẽ, làm cho mỗi hòn sỏi đều ánh lên, giống như những vỏ sò bên bờ biển, dưới sự chiếu rọi của ánh chiều làm lóe lên những tia sáng dịu dàng.

Ánh mặt trời vào buổi chiều rất êm dịu, gần như là gộp cái bóng của đôi nam nữ lại thành một rất hoàn mĩ. Những thứ đồ linh tinh bên này một túi, bên kia một bao mà chất thành đống ở phía sau xe. Một con gió thoảng qua, vài chiếc lá khẽ rơi xuống, thậm chí trong đó có một chiếc khế đậu trên vai Hoắc Thiên Kinh.

Một chiếc lá mà biết cả mùa thu...

Cái nóng rực của mùa hè dần giảm bớt, trong không khí lại mang theo chút hơi thở của mùa thu.

"Còn muốn đi đâu nữa?"

Dựa vào xe, Hoắc Thiên Kinh ôm lấy Úc Noãn Tâm, ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn mịn màng như ngọc của nàng. Mặc dù có kính râm che mắt phần

lớn khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra những đường nét tinh tế trên gương mặt nàng.

Hôm nay hẳn đã được trải nghiệm một cuộc sống chưa bao giờ có. Bước ra khỏi Hoắc Thị, ra khỏi phòng làm việc, rời xa bàn làm việc vẫn trường kì xử lí công tác, không ngờ chỉ đi dạo phố thể này thôi mà tâm tình đã rất tốt. Không, là rất vui, là thả lỏng người từ trước tới nay chưa từng có.

Từ nhỏ đến lớn hẳn chưa từng thoải mái như vậy. Cho tới nay hẳn đều gánh vác sự vinh nhục hưng suy của Hoắc Thị. Mỗi ngày hẳn đều phải đối mặt với tình trạng thương trường như chiến trường, đấu đá với nhau, người lừa ta gạt, cho nên tự nhiên hẳn cũng nghĩ cuộc sống chính là như vậy. Nhưng hôm nay, cô gái trong lòng đã khiến cho hẳn hiểu thì ra cuộc sống... còn có thể đẹp hơn.

"A..."

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn chăm chú, đôi mắt trong như nước khe đảo qua đảo lại, sau đó gian xảo cười. "*Thiên Kinh, anh đặt chỗ ăn cơm ở đâu?*"

"*Câu lạc bộ cao cấp Hoàng Gia.*" Hoắc Thiên Kinh trả lời.

"Ừ, em biết rồi."

Môi Úc Noãn Tâm cong lên như hoa, giờ hai tay ôm lấy cổ hẳn, cười hề hề mà nói: "*Vậy chúng ta... đi tàu điện ngầm đến đó được không?*"

Giọng nói nũng nịu mang theo vẻ thăm dò, lại có vẻ khẩn cầu.

"Đi, đi cái gì?"

Hoắc Thiên Kinh – kẻ vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng bỗng nhiên lấp bắp một chút, hẳn sợ mình nghe lầm mà hỏi lại: "*Em nói muốn đi tàu điện ngầm sao?*"

"*Đúng vậy, tàu điện ngầm!*" Dáng vẻ Úc Noãn Tâm không giống nói đùa, nghiêm túc mà nhìn hẳn. "*Đừng nói anh chưa từng đi đó chứ?*"

Hoắc Thiên Kinh khó khăn mà nuốt một ngụm nước bọt rồi lắc đầu.

Nói thật, hẳn thật sự chưa từng đi tàu điện ngầm, từ lúc hẳn có hiểu biết cho đến nay thì đều luôn có tài xế riêng để đưa đón...

"*Cuộc sống của anh thật quá đơn điệu!*" Hai tay Úc Noãn Tâm ôm lấy gương mặt hẳn. "*Thật ra, có đôi khi thả lỏng một chút, làm một người bình thường cũng không tồi. Không sao, đừng sợ, chị dắt em đi!*"

Nàng làm ra vẻ rất kiêu ngạo. Luôn nhìn thấy hẳn cao cao tại thượng, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ giật mình lấp bắp của hẳn thì cũng thật sáng khoái.

Hoắc Thiên Kinh kéo lấy tay nàng, nường mảy. "*Cô bé, đừng nói em thật tình quyết định thế chứ? Hôm nay chúng ta đã tránh không ít phóng viên rồi.*"

"*Thế thì có sao?*"

Úc Noãn Tâm bĩu môi. "Cùng lắm thì khi thấy phóng viên chúng ta sẽ bỏ chạy. Thật ra con người vốn rất mâu thuẫn, khi em còn rất nhỏ, mỗi lần em phải chen chúc trong xe bus cùng tàu điện ngầm, nhìn thấy người ta ngồi trong xe riêng thì rất thèm thuồng. Khi đó em nghĩ nếu có một ngày em không phải cùng người ta chen nhau trong xe bus và tàu điện ngầm nữa thì tốt biết bao. Hàng ngày ngồi trong xe riêng, muốn đi đâu thì đi. Nhưng bây giờ bước vào vòng giải trí, trở thành đối tượng nhìn chăm chăm trong mắt các phóng viên, mỗi ngày đều phải ngồi trong xe thì lại bắt đầu hoài niệm cuộc sống khi còn chen chúc trong tàu điện ngầm.

Nói đến đây, mắt Úc Noãn Tâm có vẻ hơi thê lương. Con người vẫn luôn tham lam, luôn muốn mười phân vẹn mười, nhưng trên thực tế thì sao có thể chứ. Khi bạn có được thứ này thì đương nhiên cũng sẽ mất đi thứ kia. Bởi vì năng lượng là bất biến, bắt đầu có được thì cũng bắt đầu mất đi, cứ đơn giản như thế. Nhưng người đời thường không hiểu thấu điều này, cố gắng giãy giụa cho nên mỗi ngày tâm trạng đều rất kém.

"Nhìn em..."

Hoắc Thiên Kinh nhạy cảm mà bắt được sự mất mát trong mắt nàng, không đành lòng mà khẽ vuốt mũi nàng một cái, nụ cười nhẹ nhàng lan ra bên môi: "*Không phải là đi tàu điện ngầm sao? Có cần phát ra cảm xúc bị thương thế không. Đi thôi, đúng lúc anh cũng chưa từng đi, thử một lần cũng tốt.*"

Úc Noãn Tâm nở nụ cười tươi, ôm chặt lấy cánh tay hẳn. "*Là anh nói đó nha, đến lúc đó đừng nuốt lời. À, đúng rồi, câu lạc bộ cao cấp Hoàng Gia gần trạm tàu điện ngầm nào nhỉ?*"

Hoắc Thiên Kinh ngăn ra, sau đó cười khổ: "*Em hỏi anh?*"

Hắn khẽ chống tay lên trán, hẳn chỉ biết đường lái xe, sao lại biết tên trạm tàu điện ngầm chứ?

Tay hẳn sùng nịch mà xoa xoa đầu nàng, sau đó lấy điện thoại nhấn một dãy số...

"Có hai chuyện: Thứ nhất, tìm người lái xe của tôi về. Thứ hai, tra tên trạm tàu điện ngầm gần cầu lạc bộ cao cấp Hoàng Gia nhất!"

Đầu bên kia truyền đến một tiếng kinh ngạc, nghe không rõ là nói gì nhưng không khó nhận ra tốc độ nói chuyện rất nhanh.

"Không sai, anh không có nghe lầm, là tàu điện ngầm! Tra ra rồi lập tức nói cho tôi!"

Hoắc Thiên Kinh ra lệnh, cười khổ mà ngắt điện thoại, có lẽ cấp dưới của hắn cũng cảm thấy kinh ngạc với quyết định của hắn.

Úc Noãn Tâm cười rất ngây ngô, nhìn người đàn ông dưới ánh mặt trời, tự nhiên cảm thấy hạnh phúc...

"Đi thôi cô bé, có điều phải đội mũ lưỡi trai của em lại cho cẩn thận, nếu không chúng ta lại phải chạy trốn chết đó." *Hoắc Thiên Kinh cười mà ôm lấy eo nàng, đội mũ lưỡi trai lên đầu cho nàng.*

Úc Noãn Tâm lè lưỡi, nắm bả một câu: "Cả ngày hôm nay không biết ai bị ai liên lụy chứ..."

Xét về ngoại hình thì làm sao cũng thấy Hoắc Thiên Kinh thu hút hơn. Mặc dù hắn rất ít khi xuất hiện trước truyền thông nhưng gần đây, chỉ cần là tin đồn về Úc Noãn Tâm thì đều nhắc đến tên Hoắc Thiên Kinh, thậm chí truyền thông còn đăng tải một vài hình ảnh của hắn. Những tin tức rung trời như thế, mọi người không muốn nhận ra hắn cũng khó.

Hoắc Thiên Kinh thề rằng từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ mình không may cùng thảm hại đến thế.

Khi hắn bị Úc Noãn Tâm kéo một mạch vào bến tàu điện ngầm thì mới thực sự hiểu được khái niệm người đồng nghìn nghịt. Thế còn chưa nói, đám người vội vàng vàng kia gần như muốn giẫm lên người hắn mà đi. Rốt cuộc hắn đã hiểu tại sao người trên mặt đất lại ít đến thế, hóa ra là đều đi dưới này.

Rốt cuộc cũng chen chúc trong đám người xuống tới đất, nhìn đoàn người nối đuôi nhau mà đi vào, Hoắc Thiên Kinh cũng đi theo...

"Tít tít tít..."

Dụng cụ soát vé ở cửa soát vé bắt đầu kêu vang, hắn chỉ ngây ngô mà đứng đó, không chút động đậy, mặt mày lộ vẻ kinh ngạc.

"Thiên Kinh, anh không được..." *Lời của Úc Noãn Tâm còn chưa nói xong thì nhân viên tàu điện đã đi tới...*

"Anh à, mời anh mua vé tàu trước, cảm ơn!"

"Vé tàu?"

Hoắc Thiên Kinh chưa bao giờ nghe đến thứ này (lạy chúa, xin thứ cho sự ngu ngơ của anh), Úc Noãn Tâm vội vã nói với anh nhân viên: "Xin lỗi, chúng tôi mua vé liền đây."

Hoắc Thiên Kinh không nói gì, rút một tờ tiền lớn từ trong ví ra đưa cho anh nhân viên...

"Thế này được rồi chứ?"

"Xin lỗi anh, mua vé phải có tiền lẻ!"

Anh nhân viên vẫn khăng khăng. Anh ta thấp thấp mập mập nên khi nhìn thấy người đàn ông đẹp trai cao lớn trước mắt thì trong lòng ít nhiều có chút bất bình.

"Không cần thôi lại!" *Hoắc Thiên Kinh bị anh ta quán lấy nên mặt không còn kiên nhẫn, nắm lấy tay Úc Noãn Tâm muốn bước đi.*

Tiền lẻ? Hắn lấy đâu ra tiền lẻ!

Một cánh tay đầy lông lá bỗng ngăn bọn họ lại...

"Anh à, không có vé thì không vào được, này..."

Anh ta đem tờ tiền lúc nãy nhét lại vào trong tay Hoắc Thiên Kinh. "Tôi biết chắc anh là người có tiền, nhưng đi tàu điện ngầm không chỉ có tiền là được, xin anh tự đi tới chỗ bán vé mà mua vé, chỗ này không có ai bán cả! Cảm ơn đã hợp tác!"

Anh nhân viên lạnh lùng nói.

"Anh..." *Sự nóng nảy trong mắt Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn bị kích ra.*

"Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm kéo hắn qua một bên. "Được rồi, được rồi, em có tiền lẻ đây. Anh cũng thật là, làm gì có ai dùng tiền lớn để đi mua vé chứ. Anh đó, ngoan ngoan đứng đợi ở chỗ này, đừng đi lung tung nha!"

Nói xong, liền chạy đi mua vé.

Hoắc Thiên Kinh nhìn dòng người đang đi cuồn cuộn, không khỏi thấy xấu hổ.

Trong xe điện ngầm, bóng người lắc lư...

"Còn cười?"

Hoắc Thiên Kinh đứng bên cạnh cửa xe, nường mày nhìn Úc Noãn Tâm vẫn luôn không ngừng cười trộm. Phía sau có quá nhiều người, vì để phòng nường bị chen lấn nên hắn duỗi hai cánh tay ra nhốt nường vào trong lòng.

Úc Noãn Tâm khó khăn lắm mới nên được cười, tiếng nói nho nhỏ mang theo vẻ chế nhạo...

"Đương nhiên là tức cười rồi, đường đường là tổng tài của Hoắc Thị lại không biết đi tàu điện ngầm..."

Nói đến đây, nường làm như hiểu ra. "Cũng đúng, người không ai là vạn năng. Bảo đại thiếu gia cao cao tại thượng như anh đi xử lý những chuyện làm ăn phức tạp trên thương trường, thậm chí là dòi non lập biển cũng không thành vấn đề, nhưng... gặp phải một cái máy soát vé nho nhỏ thì lại ngán ra..."

"Nhóc con, em đang giễu cợt anh sao? Thật coi anh là kẻ ăn chơi tráng tác không nghề không nghề gì sao?"

Hoắc Thiên Kinh chống lại dòng dười không ngừng chen lấn ở phía sau, sức lực mạnh mẽ khiến Úc Noãn Tâm có thêm chút không gian để hít thở. Hắn nhìn Úc Noãn Tâm trong lòng, nường mày nói.

Úc Noãn Tâm cười mà nhìn vào mắt hắn. Mặc dù đã đeo kính râm nên không nhìn thấy mắt của hắn nhưng nường vẫn có thể cảm nhận được hai ánh nhìn chăm chú nóng bỏng...

"Em cũng không có nói anh là kẻ ăn chơi trác táng, anh đó, chỉ là đã quen với cuộc sống của xã hội thượng lưu, anh có thể là người trên nhiều người nhưng thể nghiệm cuộc sống của người bình dân một chút cũng không tồi mà, đời người phải nếm trải chứ."

"Ừ..." Hoắc Thiên Kinh nghe thế, cư nhiên lại gạt đầu đồng ý một cách bất ngờ, khóe môi lại nở một nụ cười xấu xa, sau đó cúi đầu sát vào tai nường...

"Đời người quả thật phải trải nghiệm, vậy... cô vợ đáng yêu của anh, chúng ta đến nếm thử cái kiss trong tàu điện ngầm một chút xem sao?"

Giọng nói trầm thấp mang theo vẻ dụ hoặc xấu xa cứ như sóng biển đập dờn bên tai nường, ngay cả hơi thở ấm muối nóng rực cũng thổi vào chiếc cổ trắng ngần của nường, khiến cho nường hơi đỏ mặt lên.

"Thiên Kinh, anh điên rồi, dừng... ưm..." Mắt Úc Noãn Tâm nổi lên vẻ hồi hộp cùng xấu hổ, còn chưa kịp phản kháng thì đôi môi anh đã bị nuốt vào miệng Hoắc Thiên Kinh, từ nhẹ nhàng đến nồng nàn, càng ngày càng tham lam...

Nàng hoàn toàn đỏ bừng cả mặt...

Những người xung quanh kinh ngạc cùng hâm mộ mà nhìn tình cảnh diễn ra trong tàu điện!

Theo lý mà nói thì có lắm đôi tình nhân hôn nhau trong tàu điện ngầm, đương nhiên cũng không gây nhiều sự chú ý lắm, có trách thì trách ngoại hình của hai người bắt mắt quá...

Mặc dù người đàn ông đeo kính râm nên không nhìn rõ diện mạo nhưng vóc người cao lớn khỏe mạnh kết hợp với y phục cao cấp và những đường nét bên mặt không bị kính râm che khuất cũng đủ để thể hiện khí chất cùng sức hấp dẫn khác thường khi hắn giơ tay nhắc chân. Khí thế vương giả không thể che giấu khiến tất cả những cô gái chỉ nhìn hắn một cái đã không thể bỏ qua...

Mà dường như cô gái đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai kia cũng không phải người bình thường. Sống mũi thon cao hoàn toàn không khó nhìn ra những đường nét tinh tế của cô. Da thịt trắng nõn nà cùng dáng người rất đẹp không thể che giấu, cộng thêm quần áo trên người tạo nên cảm giác cực kỳ xứng đôi với người đàn ông bên cạnh, khiến cho ánh mắt của tất cả đàn ông đều không thể dời đi...

Nói cách khác, khi Hoắc Thiên Kinh cùng Úc Noãn Tâm tay nắm tay bước vào tàu điện ngầm thì cũng đã thu hút mọi ánh nhìn.

Hành động thân mật của hai người không những không khiến cho mọi người phản cảm, ngược lại đã trở thành một loại hưởng thụ về thị giác. Hai người này thoát nhìn đã biết không phải người bình thường, ngay cả hôn nhau mà cũng lãng mạn cùng đẹp đẽ đến thế...

"A, cô nhìn hai người kia kìa, sao tôi thấy quen mặt thế nhỉ?"

"Đúng thế, hình như là đã gặp ở đâu đó!"

"Woa, anh chàng đó đẹp trai quá, nhìn còn đẹp hơn cả mình mình nữa..."

"Tôi thì lại thấy cô gái kia mới đẹp. Các cô nói xem, hai người đó là người yêu sao? Hay là... lên ra ngoài yêu đương vụng trộm?"

"Lời của cô thật khó nghe..."

"Vốn là thế mà, cô nhìn cử chỉ của họ xem, còn mờ ám hơn cả vợ chồng..."

Trong tàu điện ngầm bắt đầu bàn tán xôn xao, thậm chí có một số lời đã chui vào tai Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm.

Hai người nhìn nhau cười...

Tàu từ từ dừng lại, cửa được mở ra, một vài người xuống tàu, một vài người lại lên tàu...

"Mau lên... Úc Noãn Tâm ở đó, còn có... Hoắc tiên sinh?..."

Một tiếng hét to vang lên phá vỡ những lời xì xầm bên trong, ngay sau đó, một đám người ôm máy cameras cố gắng chen qua đoàn người đi về phía bên này...

"Noãn, chúng ta xuống tàu!"

Hoắc Thiên Kinh không nói một tiếng, đột nhiên ngăn cánh cửa sắp đóng lại, bình tĩnh kéo lấy tay Úc Noãn Tâm...

Chuông cảnh báo rú lên chói tai vì cửa không đóng lại được...

"Hoắc tiên sinh, Úc Noãn Tâm..."

Đám phóng viên cũng không phải tay mơ, thừa dịp cửa còn chưa đóng mà lại ra sức kéo lấy cửa, một đám người xuống tàu theo.

Trên đường đi, Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm không ngừng chạy ở phía trước. Phía sau là một đám phóng viên càng ngày càng đông đang đuổi theo...

Ngày hôm nay, tình cảnh này đã diễn ra không biết bao nhiêu lần, mãi đến bây giờ Hoắc Thiên Kinh mới biết rốt cuộc có bao nhiêu người đang chú ý đến bọn họ.

Cuối cùng hai người cũng trốn được vào trong một cái hẻm nhỏ, Úc Noãn Tâm thở hổn hển mà dựa vào lòng Hoắc Thiên Kinh, nàng chạy đến nỗi sắp hụt hơi rồi, may mà nàng mang giày đế bằng.

"Những tên phóng viên đó cũng thật là dai." *Hoắc Thiên Kinh vừa ổn định lại hơi thở vừa nói.*

"Paparazi mà, đương nhiên muốn bới móc đến cùng." *Úc Noãn Tâm vỗ ngực, bộ dạng như muốn hết hơi.*

Hoắc Thiên Kinh rất sẵn sàng mà lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán nàng, nói đùa một câu: "Lúc này chúng ta không muốn đi xe cũng không được, đám phóng viên này còn khó đối phó hơn cả sát thủ, anh lại không thể làm gì được họ."

Úc Noãn Tâm bị hấn chọc cười: "Bắt taxi?"

"Không thì biết làm sao?"

Hoắc Thiên Kinh nhướn mày. "Xe bị tòi xé lái về rồi, đợi anh ta chạy đến đây thì đám phóng viên đó đã nuốt sống chúng ta rồi."

Úc Noãn Tâm không nhịn được mà cười ra tiếng: "Ý của anh là... anh chưa từng đi tàu điện ngầm nhưng từng bắt taxi sao?"

Hoắc Thiên Kinh liếc nàng một cái, bàn tay xoa mạnh đầu của nàng. "Cô bé, em thật sự cho anh là người đến từ sao Hỏa sao? Sao anh lại không biết bắt taxi? Đi thôi!"

Nói xong, thấy dáng vẻ xui xẻo của nàng thì không nói một tiếng mà ôm ngang lấy nàng, bước nhanh ra khỏi hẻm nhỏ...

Tiếng cười duyên của cô gái và chàng trai dần dần hòa vào không trung...

Câu lạc bộ cao cấp Hoàng gia

Nghệ thuật trang trí theo trường phái Art Deco, thiết kế có vẻ lãng mạn cổ điển cùng cảm giác hiện đại làm cho cả Câu lạc bộ cao cấp Hoàng Gia đều trở thành một nơi xa hoa nhất.

Nơi gọi là câu lạc bộ cao cấp, trừ phi gia nhập rất cao thì cũng có yêu cầu rất nghiêm khắc với thân phận của hội viên. Bình thường nó vẫn luôn dùng cách thông qua giới thiệu để kết nạp hội viên mới, tức là nhất định phải trải qua sự giới thiệu của hội viên cùng xét duyệt thân phận thì mới có thể gia nhập hội, để đảm bảo tính cách cùng thân phận của hội viên có sự tương đồng.

Chức năng và cơ sở vật chất của nơi đây cũng giống như khách sạn năm sao, điểm khác nhau chính là khách của nơi này tương đối hạn chế. Nó mang đến cho hội viên cảm giác được phục vụ một cách tận tụy.

Lớn thì sàn nhà, vách tường, nhỏ thì các vật trang trí, câu lạc bộ Hoàng Gia thể hiện bầu khí lộng lẫy trang nghiêm, rất thích hợp với tuổi tác, thân phận, địa vị của hội viên trong này.

Nơi này và bên ngoài là hai thế giới khác nhau, nhưng đều thuộc về Hoắc Thiên Kinh.

Bữa tối dưới ánh nến lẳng mạn, có âm nhạc biểu diễn rất du dương, mọi nơi trong này đều thể hiện sự lộng lẫy của thế giới xa hoa. Bữa cơm này, Hoắc Thiên Kinh không muốn có người quấy rầy nên đã bao cả câu lạc bộ.

"Sao rồi, dạo chơi cả ngày, bây giờ có thể yên tâm ăn cơm rồi chứ?" Hoắc Thiên Kinh chu đáo mà cắt thức ăn, gắp một miếng và đưa đến bên miệng nàng, vừa nhẹ giọng nói.

"Thiên Kinh, anh biết không, ở đầu phố tình nhân có một quán ăn, thức ăn ở đó ngon vô cùng, đáng tiếc là có nhiều phóng viên quá, nếu không thì chúng ta đến đó ăn cũng không tồi." Úc Noãn Tâm há miệng, ăn thức ăn mà hân hoan cho rồi cười hề hề mà nói.

Động tác của hai người rất thân mật và tự nhiên, ăn ý cứ như là vợ chồng đã nhiều năm.

"Được, bữa nào lại đi với em nữa, nhờ phúc của em mà anh nhận được sự quan tâm chưa từng có của phóng viên." Hoắc Thiên Kinh lấy khăn ăn, rất chu đáo mà lau thức ăn dính bên môi cho nàng, cười nhẹ.

"À..." Úc Noãn Tâm cười duyên mà ngồi vào bên cạnh hắn, nũng nịu ôm lấy cổ hắn nói: "Vậy có phải em nên cảm tạ sự giúp sức to lớn của anh hay không?"

"Ừ, báo đáp ân tình là chuyện tốt." Hoắc Thiên Kinh hôn nhẹ lên môi nàng, hài lòng mà cong môi lên.

"Giờ, chiếm được lợi rồi còn khoe khoang, người ta đã giao cả bản thân mình cho anh rồi còn chưa đủ sao?" Úc Noãn Tâm kéo lấy tay hắn, nghịch chiếc nhẫn giống như nàng trên ngón tay giữa của hắn, vẻ mặt hạnh phúc mà nhõng nhẽo.

"Đương nhiên là không đủ, anh đã từng nói cách chứng minh em yêu anh tốt nhất chính là..." Hoắc Thiên Kinh nói một câu rất ám muội vào tai nàng: "Sinh con cho anh!"

"Đáng ghét, không thèm để ý đến anh nữa! Nói tới nói lui vẫn là không đứng đắn!" Úc Noãn Tâm đẩy nhẹ hắn một cái, ngồi lại vị trí của mình, đỏ bừng mặt mà nói.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: – Câu lạc bộ cao cấp Hoàng gia

"Ừa, sao sinh con lại là chuyện không đứng đắn chứ? Em là người phụ nữ của anh, sinh con cho anh là chuyện rất bình thường, anh cứ muốn em sinh con của Hoắc Thiên Kinh anh!" Trong giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh mang theo vẻ bá đạo rất rõ.

"Tự đại cuồng! Bây giờ em làm gì có tâm trạng đó chứ. Lễ trao giải thưởng quốc tế DRT lần này sắp bắt đầu rồi, hơn nữa hôn kì của chúng ta cũng cách đó mấy ngày, bận chết đi được." Úc Noãn Tâm nháp một ngụm rượu vang, mở miệng trách hắn.

Hoắc Thiên Kinh cười một cái: "Cô bé ngốc ạ, một cái lễ trao giải thôi thì có gì mà phải lo lắng, em đã là ứng cử viên cho ngôi vị ảnh hậu rồi, em nên dành thời gian cho hôn lễ của chúng ta, đợt này phải nghỉ ngơi cho tốt mới được."

Bàn tay đang cầm nĩa của Úc Noãn Tâm khựng lại một chút, ánh mắt chứa vẻ kinh ngạc...

"Thiên Kinh, anh nói cái gì?"

Đôi mày anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh hơi nhíu lên, mang theo vẻ nuông chiều, đôi môi mỏng hơi cong lên: "Sao lại có dáng vẻ kinh ngạc như thế, không phải em vẫn luôn mong đoạt được danh hiệu ảnh hậu sao? DRT là giải thưởng quốc tế lớn, ba năm mới tổ chức một lần, còn có uy tín hơn cả giải Tử Kim không phải sao?"

Trong mắt Úc Noãn Tâm có vẻ kinh ngạc không thu hồi được, ngay sau đó hiểu ra. "Thiên Kinh, anh... thật sự ra mặt can thiệp sao?"

Thật ra lúc đó nàng cũng chỉ thuận miệng nói ra yêu cầu khi tuyệt vọng mà thôi, chẳng qua là muốn tạo cho mình một mục tiêu để sống tiếp, nhưng không ngờ... Hoắc Thiên Kinh lại cho là thật.

DRT là giải thưởng được rất nhiều người quan tâm, nàng không khỏi nhớ đến năm đó Ngu Ngọc cũng thông qua lễ trao giải này mà lập tức trở thành đại minh tinh nhà nhà đều biết. Mà kẻ khởi xướng chính là người đang ngồi ăn cơm trước mặt nàng...

"Em hoàn toàn có tư cách ngồi vào vị trí này, anh chỉ thuận nước giong thuyền mà thôi." Hoắc Thiên Kinh tóm lược những gì mình đã làm một cách rất qua loa, trong mắt mang theo ý cười nhẹ nhẽ mà nói.

Úc Noãn Tâm không biết nói gì. Nàng không khó để tưởng tượng được dáng vẻ tươi cười hả hê của ban tổ chức khi nhận được chi phí đầu tư khổng lồ của Hoắc Thị. Mà nàng cũng có thể tưởng tượng được chắc chắn Hoắc Thiên Kinh sẽ đưa ra một điều kiện, đó chính là... vị trí ảnh hậu.

Nói thật lòng, không phải nàng không biết những quy tắc ngầm cùng những giao dịch đen tối của giới này, nhất là những giải thưởng càng uy tín thì sự đen tối trong đó càng nhiều. Nàng cũng sẽ không giả vờ thanh cao mà từ chối vinh dự này, nhưng ít nhất phải cho nàng biết rốt cuộc hẳn đã làm những gì.

Nếu như hôm nay nàng không nhắc đến thì có thể Hoắc Thiên Kinh sẽ không nói với nàng.

"À, đúng rồi, ca khúc solo của Mạch Khê cũng được đề cử. Cô ta là người mới cho nên nếu cứ giành lấy vị trí ca hậu thì quá trắng trợn, nhưng giải ca khúc vàng thì cũng không tồi, em có thể nói chúc mừng trước được rồi." Hoắc Thiên Kinh nhấp một ngụm rượu rồi nói.

Úc Noãn Tâm nhìn Hoắc Thiên Kinh, cả buổi trời mới hỏi: "Thiên Kinh, rốt cuộc Mạch Khê có quan hệ gì với vị Lôi tiên sinh kia? Lần này cô bé đoạt giải cũng là nhờ Lôi tiên sinh sao?"

Hoắc Thiên Kinh lắc nhẹ ly rượu, rất hứng thú mà nhìn nàng: "Em rất quan tâm cô ta?"

"Mạch Khê là một cô bé rất đáng yêu, nhưng em luôn cảm thấy cô bé không được vui vẻ." Úc Noãn Tâm biết rõ là không nên nhiều chuyện nhưng vẫn không nhịn được mà muốn biết.

"Đối với mỗi người mà nói thì vui vẻ là một khái niệm khác nhau. Anh biết em rất quan tâm đến Mạch Khê nhưng... cô bé này không đơn giản, cho nên cô gắng đừng đi lại quá gần gũi với cô ta." Trong giọng nói của Hoắc Thiên Kinh có chứa một chút cảnh cáo.

Đôi mắt Úc Noãn Tâm hàm chứa vẻ nghi hoặc, hình như còn muốn hỏi nữa nhưng thấy Hoắc Thiên Kinh không có ý định nói tiếp thì chỉ đành phải thôi, bất mãn mà xiên một miếng thịt rồi ăn vào.

Ai ngờ một cảm giác buồn nôn dữ dội dâng lên khiến thiếu chút nữa nàng đã ói ra, vô thức mà đưa tay vỗ vỗ ngực, đặt cái nĩa xuống...

"Sao vậy? Không vừa miệng sao?" Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, trong ánh mắt sâu thẳm lộ ra vẻ lo lắng.

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu. "Nhiều dầu mỡ quá, ăn không nổi."

"Nào, ăn chút canh đi." Hoắc Thiên Kinh quan tâm mà ngồi sang bên cạnh nàng, cầm lấy muỗng canh đút cho nàng.

Ngay lúc hai người đang rất ân ái thì một tiếng ầm ĩ vang lên, sau đó là tiếng gậy cao gót nện xuống sàn...

"Thì ra đúng là Thiên Kinh sao, em còn tưởng là ai mà bao cả câu lạc bộ này, làm em không có chỗ ăn cơm..."

Theo sau những lời oanh oanh yến yến đó, một cô gái ăn mặc rất rực rỡ ưỡn ẹo bước vào. Ngay khi nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh thì đôi mắt lấp lánh kia lập tức sáng lên.

Hoắc Thiên Kinh bất mãn vì có người quấy rầy, chân mày nhíu lại...

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn cô gái đang đến gần, xinh đẹp gọi cảm, nhất là quần áo trên người gần như không thể che lấp bộ ngực đầy đặn rất sống động, vòng eo uyển chuyển, cái mông cong tròn, da dẻ mịn màng, vừa nhìn đã thấy đẹp trời sinh...

Tìm nàng bằng "lập bộ" một tiếng, vô thức mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh.

"Thiên Kinh, lâu rồi mà anh không tìm người ta..."

Dường như cô ta coi Úc Noãn Tâm như người vô hình, tràn đầy nhiệt tình mà ngồi vào bên cạnh Hoắc Thiên Kinh, cơ thể đầy đặn lập tức dán sát vào cánh tay hắn.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh dường như rất thờ ơ, vẻ yêu thương chiều chuộng vừa rồi hoàn toàn biến mất...

"Cô là?"

Cô gái này thật quen mặt nhưng hẳn lại không nhớ ra, nhưng... quấy rầy bọn họ ăn cơm làm hắn thật bất mãn.

"Audrey. Thiên Kinh, anh thật vô lương tâm, nhanh vậy đã quên người ta sao?" Audrey không chịu bỏ qua, đôi mắt xanh lam phát ra vẻ dụ hoặc lấp lánh.

Rõ ràng Hoắc Thiên Kinh không nhớ cô ta là ai.

"Cháu gái của bá tước Lertu ở Anh, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau tại hoàng gia, quên rồi sao?" Mặt Audrey đầy vẻ uất ức cùng không

vui.

Lúc này Hoắc Thiên Kinh mới nhớ ra, đúng là hắn có lui tới làm ăn với bá tước Lertu, nhưng đó là chuyện rất lâu rồi. Mà cô gái trước mắt đúng là rất thoáng, đêm đó ở hoàng gia, cô ta chủ động gõ cửa phòng hắn, vô cùng nhiệt tình mà nằm dưới thân hắn...

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: – Sự sắc sảo của Úc Noãn Tâm

Bởi vì đột nhiên có thêm một người xông vào phá vỡ không khí của bữa cơm nên bảo vệ bước lên, rất không được tự nhiên mà nhẹ giọng nói: *"Thật xin lỗi, Hoắc tiên sinh, Lertu cô ấy..."*

"Câu lạc bộ này của các anh làm ăn sao vậy? Tôi là hội viên cao cấp của nơi này, hơn nữa tôi đã nhấn mạnh với các anh về quan hệ giữa tôi với Hoắc tiên sinh rồi, thế còn có gì không yên tâm chứ?" Lertu nhìn bảo vệ với vẻ mặt đầy bất mãn, nói xong câu đó cô ta lại quay sang Hoắc Thiên Kinh...

"Thiên Kinh, anh nhìn bọn họ xem, thật là ức hiếp người khác." Tay của cô ta rất lẳng lơ mà quán lấy cánh tay hắn, cố ý dán sát bộ ngực đầy đặn vào người hắn.

"Được rồi, anh đi xuống đi, Lertu đúng là bạn của tôi." Hoắc Thiên Kinh lạnh nhạt nói với bảo vệ một câu.

"Thật xin lỗi, Hoắc tiên sinh!" Bảo vệ lập tức rời đi.

"Thiên Kinh, sao anh không gọi điện thoại cho người ta chứ? Từ khi chúng ta chia tay lần trước, em thật sự rất nhớ anh."

Lertu thấy chương ngại vật đi khỏi, lập tức tươi cười rạng rỡ mà xông lên, trong mắt chỉ có Hoắc Thiên Kinh.

Hoắc Thiên Kinh im lặng giật tay mình ra khỏi vòng kim kẹp của bàn tay như móng vuốt của cô ta, gương mặt anh tuấn không có chút biểu tình nào, vẫn lãnh đạm như cũ...

"Không ngờ đường đường là cháu gái của hoàng thất mà lại còn nhớ tới một người như tôi, thật là làm tôi được ưu ái mà phát sợ."

Tuy hắn nói như thế nhưng trong giọng nói lại không có chút vui sướng nào, vô thức mà nhìn Úc Noãn Tâm ở bên cạnh, rất chu đáo mà cắt một miếng thức ăn cho nàng.

Lertu thấy thế thì cả kinh, lúc này mới chú ý tới cô gái ngồi đối diện. Cô ta nhận ra được... Úc Noãn Tâm sao, là nữ hoàng tin đồn gần đây. Bất luận là báo hay tạp chí, thậm chí là TV hay radio thì chỗ nào cũng có tin tức của cô ta, nhất là tin tức cô ta gả vào Hoắc Thị.

Thật ra trước giờ cô ta hoàn toàn không để Noãn Tâm vào mắt, đó cũng là nguyên nhân hôm nay cô ta xem thường sự tồn tại của Úc Noãn Tâm.

Tuy nói số lần quan hệ da thịt của cô ta và Hoắc Thiên Kinh không nhiều nhưng cũng biết trước nay phụ nữ không chiếm được bất cứ vị trí gì trong lòng Hoắc Thiên Kinh. Chính như Phương Nhan lần trước, chẳng phải không trời được trái tim của hắn sao. Úc Noãn Tâm chẳng qua chỉ là một ngôi sao nhỏ nhỏ mà thôi, chắc chắn Hoắc Thiên Kinh cưới cô ta về nhà cũng chỉ là muốn nối dõi tông đường, có thể ăn nói với tổ tiên của Hoắc gia mà thôi.

Nhưng hình ảnh vừa rồi khiến cho lòng cô ta có chút nghi vấn cùng cảnh giác...

Cô ta tỉnh té mà nhận thấy khi Hoắc Thiên Kinh đối mặt với Úc Noãn Tâm thì trên mặt lướt qua vẻ dịu dàng cùng săn sóc...

Là nhìn lắm sao?

Về mặt này khi nào thì xuất hiện trên mặt loại đàn ông như Hoắc Thiên Kinh chứ?

"Thiên Kinh, sao em có thể quên anh được chứ, anh là người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời em, quên ai chứ không thể quên được anh, trừ khi anh đã quên em." Đôi mắt màu xanh lam của Lertu lấp lánh, trên mặt lộ vẻ mỉa mai.

Hoắc Thiên Kinh chỉ cười mà không nói gì. Nếu cô ta không nhắc tới ông nội mình thì hắn đã sớm quên mất cô ta rồi.

"Thiên Kinh, khi nào thì anh có thời gian vậy? Anh biết không, ông nội em thường nhắc tới anh. Hơn nữa... em cũng nhất nhớ những ngày tháng chúng ta cùng ở tại biệt thự của hoàng gia, nhất là hàng đêm... sênh ca..."

Lertu lại quán lấy Hoắc Thiên Kinh, khoe mắt hơi hướng về cô gái bên cạnh hắn, cố ý có vẻ ám muội mà nói câu này. Khi cô ta nhìn thấy bàn tay cầm nĩa của Úc Noãn Tâm hơi run lên thì vẻ đắc ý trên mặt càng không thể tả.

Chân mày Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn nhíu chặt lại, ngay cả đôi mắt sâu thẳm cũng lộ vẻ không kiên nhẫn rất rõ ràng. . .

"Lertu, cô có hẹn sao?"

Sao người đàn bà này lại phiền phức thế chứ. Khi đó hẳn đúng là đui rồi nên mới có quan hệ với kiểu người dai như kẹo cao su này. Nhưng chiều theo cá tính trước đây của hẳn thì đúng là không cự tuyệt phụ nữ tự đưa đến, chỉ là. . .

Hắn vô thức mà nhìn về phía Úc Noãn Tâm, khi nhìn thấy vẻ lạc lõng thoáng qua trên khóe mắt nàng thì trong lòng chợt đau nhói. . .

"Noãn..."

"Thiên Kinh..."

Lertu thấy vẻ mặt lãnh đạm của hẳn thì trong lòng không khỏi thấy uất ức, kéo lấy tay hẳn mà nói: "*Khó khăn lắm người ta mới gặp được anh, không có hẹn hò gì hết. Hôm nay em vừa xuống máy bay, anh đi cùng em được không?*"

"Xin lỗi, không rảnh!"

Hoắc Thiên Kinh thấy Úc Noãn Tâm lẳng lặng mà ăn thức ăn trên bàn thì đôi mày anh tuấn hơi nhướng lên, vừa rồi nhìn làm sao? Sao nàng lại bình tĩnh đến thế?

"Anh đang bận gì sao?"

Lertu nghe thế thì càng không bỏ qua. Cô ta vốn xuất thân từ hoàng thất, tất cả đàn ông bên cạnh đều phải chiều chuộng cô ta, chỉ có tên Hoắc Thiên Kinh này luôn có vẻ rất thờ ơ, nhưng lại làm cô ta khó mà quên được.

Hoắc Thiên Kinh lãnh đạm mà nói một câu: "*Bận kết hôn!*"

Úc Noãn Tâm ngược mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh nhưng không nói lời nào, lại tiếp tục thưởng thức đồ ăn ngon.

Lertu lại có vẻ không tự nhiên, cô ta xấu hổ mà cười một cái, nhìn Úc Noãn Tâm. . .

"Thiên Kinh, vị này là... vị hôn thê của anh sao?"

Cô ta nhìn Úc Noãn Tâm từ trên xuống dưới. Luận về nhan sắc thì quả thật Úc Noãn Tâm này hơn cô ta, nhất là đôi mắt trong như ngọc, cứ như là thủy tinh ngâm trong hồ nước lạnh. gương mặt xinh đẹp đúng là có khả năng khiến đàn ông chết mê chết mệt. Nhưng... Úc Noãn Tâm chỉ là một nghệ sĩ nhỏ nhỏ mà thôi, sao có thể so với thân phận hoàng gia của cô ta chứ. Hơn nữa... đáng người mà cô ta vẫn luôn rất tự hào là thứ mà đàn ông khó có thể chống cự.

Ngay như người đàn ông cao cao tại thượng bên cạnh này, cô ta còn nhớ tới hôm đó, còn nhớ tới dáng người săn chắc cùng dục vọng kinh người của hẳn. Khi cô ta chủ động đến phòng hẳn, khi vấy ngủ rơi xuống thì cô ta đã biết người đàn ông này thêm khát cô ta biết bao, nếu không sao lại đòi lấy một cách tham lam vô độ như thế?

"Vợ tôi, Úc Noãn Tâm!"

Hoắc Thiên Kinh không khó nhận ra vẻ khiêu khích của mắt Lertu, dịu dàng ôm lấy bờ vai của Úc Noãn Tâm, cong môi cười.

Úc Noãn Tâm ở trong lòng hẳn khẽ cười, nhìn về phía Lertu, nhẹ nhàng nói: "*Lertu, rất vui được biết cô, hi vọng cô có thể tham gia hôn lễ của tôi và Thiên Kinh.*"

Lertu thấy nàng cười tươi như hoa, trong mắt không có chút ghen tuông nào thì không khỏi hồ nghi.

Một lúc sau, cô ta mới cười cười, cố ý mờ ám mà nói: "*Tham gia hôn lễ sao? Úc không sợ tôi sẽ cướp mất chú rể vào ngày hôn lễ sao? Cô cũng biết đó, quan hệ giữa tôi và Thiên Kinh không phải bình thường.*"

Hoắc Thiên Kinh thực hỏi hận tại sao lúc này không kêu bảo vệ đuổi cô ta ra ngoài.

Úc Noãn Tâm nghe xong lại cười khẽ một tiếng. "*Tôi nghĩ chắc không chỉ có một mình cô muốn thế. Thiên Kinh đúng là rất được phụ nữ yêu thích, có điều, sau khi thật sự hiểu rõ anh ấy thì không có mấy ai có thể chịu được.*"

"Noãn..."

"Em nói sai rồi sao?"

Úc Noãn Tâm nhoen miệng cười, vết cười khe khẽ lan từ môi nàng cho tới đáy mắt. Nàng nhẹ nhàng ôm lấy cổ Hoắc Thiên Kinh, dịu dàng mà nói: "*Nếu không phải anh ép em ở lại bên cạnh anh thì có cô gái nào chịu được tính thói của anh chứ.*"

Hoắc Thiên Kinh cười, mang theo vẻ sùng nịch rất rõ ràng.

Mặt Lertu biến sắc, lập tức cười ái muội...

"Đúng vậy, không riêng gì tính tình của Thiên Kinh khiến phụ nữ không chịu nổi mà ngay cả... trên giường cũng khiến phụ nữ chịu không nổi..." Cô ta tiến lên, nhìn Úc Noãn Tâm. "Đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ hương vị của anh ấy đây..."

"Đủ rồi!"

Hoắc Thiên Kinh đã hoàn toàn không có phản ứng, nhũn nhũn mà nhìn cô ta: "Cô nói nhiều quá rồi!"

Giọng nói thâm trầm mang theo vẻ cảnh cáo...

"Em đâu có nói vậy, người ta thực sự không quên được anh mà, làm sao đây?"

Lertu đã quen tùy hứng, cô ta biết người đàn ông này không dễ chọc vào nhưng cô ta cũng chỉ muốn công kích Úc Noãn Tâm mà thôi, không ngờ thấy nàng vẫn ung dung thong thả như vậy, cô ta không tin Hoắc Thiên Kinh quan tâm đến nàng bao nhiêu.

"Lertu..."

Úc Noãn Tâm nhàn nhã ăn một miếng bánh kem, nhìn cô ta rồi nhẹ giọng nói: "Ông xã của tôi á, quả thật là rất được phụ nữ yêu thích, cô nhớ mãi không quên anh ấy cũng là chuyện bình thường thôi. Thật ra, cho dù sau khi kết hôn cô vẫn muốn tiếp tục quán lấy anh ấy thì tôi cũng không có cách nào. Nhưng bản thân đường đường là con cháu của hoàng gia mà lại không để ý đến liêm sỉ đi quán lấy một người đã có vợ, nếu tin tức này truyền vào tai của phóng viên thì hình như không được hay cho lắm. Nhất là đối với hoàng gia các cô thì không còn mặt mũi gì nữa..."

"Cô..."

Lertu không ngờ nàng lại miệng mồm sắc bén như vậy, trong nhất thời nghẹn họng, một lúc sau cô ta mới nén cơn giận xuống, cố ý cười lạnh một tiếng...

"Úc, nhìn cô tôi mới hiểu được cái gì gọi là "chim sẻ biến thành phượng hoàng". Cô còn chưa gả vào nhà người ta mà đã gọi là ông xã như vậy? Thật là gấp lắm sao, thế nào, sợ người ta không cần cô sao?"

Úc Noãn Tâm cười khê, khoe môi biểu lộ vẻ thờ thờ không thèm để ý. "Tôi á, quả thật là chim sẻ, đúng như cô đã nói là tôi rất muốn biến thành phượng hoàng, cho nên đương nhiên là gấp rồi. Có điều, cô cũng biết trước giờ Thiên Kinh vẫn luôn rất bá đạo, tôi cũng chẳng muốn gọi sớm như thế nhưng anh ấy rất thích nghe tôi gọi, tôi cũng không có cách nào. Có đôi khi, những chuyện mà chim sẻ có thể làm thì chưa chắc phượng hoàng đã làm được. Cứ như tiếng "ông xã" này, tôi nghĩ không phải tất cả mọi phụ nữ đều có cơ hội được gọi, cô nói đúng không?"

Nàng bỏ dao nĩa trong tay xuống, thần nhiên mà hỏi ngược lại một câu, nụ cười trên môi đẹp như hoa anh đào đang rơi, đáng vẻ rất ung dung thong thả. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Lertu nhìn chằm chằm vào Úc Noãn Tâm, rõ ràng là bị đáng vẻ hồ hững của nàng chọc giận, nhưng vẫn cố gắng nén những bất mãn trong lòng xuống, sau đó ôm lấy tay Hoắc Thiên Kinh, nũng nịu nói:

"Thiên Kinh, anh nhìn cô ta xem, người ta nói một câu thì cô ta trả lại mười câu, vị hôn thê này của anh đúng là nhanh mồm nhanh miệng, không hổ là nghệ sĩ. Nhưng Thiên Kinh à, hình như nghệ sĩ rất biết cách xã giao, vị hôn thê của anh biết cách ăn nói như vậy nhất định là đóa hoa chuyên tiếp khách rồi?"

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh bỗng nhiên trở nên lạnh ngắt, không khí cũng đột nhiên đóng băng, hần nhìn Lertu, ánh mắt sắc bén mang theo vẻ lạnh lẽo, vừa muốn mở miệng thì lại bị Úc Noãn Tâm giành nói trước...

"Lertu nói sai rồi, luận về năng lực giao tiếp thì sao tôi có thể bì được với cô chứ? Lertu có tiếng là nhiệt tình trong vòng xã giao mà, ngay cả vương tử của hoàng thất cũng phải ngã dưới váy của cô, không phải sao?"

"Cô..." Lertu nắm chặt tay, quả thật cô ta có rất nhiều tin đồn xấu, nhưng thế nào cũng không nhiều bằng Úc Noãn Tâm.

"Thiên Kinh..."

Cô ta xoay người lại, vẻ mặt uất ức nói: "Vị hôn thê của anh thật là không biết lễ phép gì cả. Người ta chỉ muốn ngồi xuống ăn bữa cơm với anh, anh nhìn xem, lẽ nào em ngồi xuống đây thì anh sẽ để bụng sao?"

"Đương nhiên là để bụng rồi!"

Úc Noãn Tâm hoàn toàn không cho Hoắc Thiên Kinh có cơ hội mở miệng, lúm đồng tiền xinh đẹp mang theo vẻ dịu dàng. "Vợ chồng chúng tôi dùng cơm dưới nền ở đây, có thêm một người đương nhiên là không tốt, tôi nghĩ Lertu cũng sẽ không thức thối thế chứ?"

"Dựa vào cái gì mà cô kết luận như thế? Thiên Kinh còn chưa nói gì mà? Đừng cho rằng cô tiến vào Hoắc gia thì giỏi lắm, cũng không soi gương nhìn xem dáng người mình thế nào mà muốn trói chặt trái tim của Thiên Kinh? Thật là tức cười, cô không biết Thiên Kinh mê luyện cơ thể tới thế nào đâu!" Rốt cuộc Lertu không nhịn được nữa, tiếng nói chói tai vang lên, mang theo vẻ châm chọc không chút che giấu.

"Trời ạ..."

Đường như Úc Noãn Tâm không có chút giận dữ nào, lại cố ý ra vẻ kinh ngạc mà khẽ kêu lên, sau đó nhìn Hoắc Thiên Kinh. *"Thiên Kinh, em thường nghe người ta nói 'ngực bự thì não nhỏ', hình như câu này rất đúng, trước mặt của bao nhiêu người mà nói ra những lời này hình như có chút bất nhã?"*

Hoắc Thiên Kinh cười khỏ không biết làm sao, muốn nói cái gì đó lại không nói nên lời.

"Cô nói ai là ngực bự não nhỏ?" Lertu nóng lên, hung hăng mà trừng Úc Noãn Tâm.

"Xin lỗi, tôi lỡ lời, người xuất thân cao quý như Lertu đây sao có thể không có não chứ? Tôi thấy nhiều nhất là... IQ thấp hơn EQ một chút thôi."

"Úc Noãn Tâm, cô..."

Lertu thật muốn đứng dậy đập cái đĩa vào mặt Úc Noãn Tâm nhưng có Hoắc Thiên Kinh ở đây nên cô ta cũng không muốn ra vẻ đánh đá quá. Vì thế nhả mặt lại, trở nên cực kỳ đáng thương...

"Thiên Kinh, sao cô ta có thể thế chứ? Anh còn không giúp người ta nói một tiếng? Anh quên mấy đêm đó người ta hầu hạ anh thế này rồi sao?"

Hoắc Thiên Kinh trở nên thông minh, hẳn không có trả lời, ngược lại chỉ mỉm cười mà nhìn Úc Noãn Tâm.

Quả nhiên...

"Xin lỗi, Lertu, ông xã của tôi rất... sợ vợ." Úc Noãn Tâm cười tươi như hoa, đẹp không thể tả.

"Thiên Kinh..." Lertu hoàn toàn không chịu bỏ qua, nắm lấy tay Hoắc Thiên Kinh mà lắc lắc. *"Cô ta cư nhiên nói anh như thế."*

Hoắc Thiên Kinh giờ tay lên chống nhẹ vào trán, bên môi có nụ cười không thể kìm nén được.

"Thiên Kinh, anh cam tâm để cô ta nói thế sao?" Lertu nóng nảy hỏi.

"Xin lỗi..."

Rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh cũng nén được cười, thản nhiên mà quăng ra một câu: *"Bà xã của tôi nói không sai, tôi... thật rất sợ vợ!"*

"Anh..." Lertu đứng dậy, tức đến nổi mặt mũi trắng bệch, tay run rẩy mà chỉ về phía hai người...

"Các người, các người thật quá đáng mà!"

Nói xong liền xách túi quay người đi, gậy cao gót va vào sàn đá cẩm thạch sáng bóng phát ra tiếng thanh thúy phần nộ...

Những phân tử khiêu khích tràn ngập trong không khí dần dần biến mất, cuối cùng thì ý cười bên môi của Hoắc Thiên Kinh không nhịn được nữa...

Úc Noãn Tâm ném dao nĩa trong tay sang một bên, trong mắt toàn là vẻ oán trách cùng bất mãn, nàng trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ bên cạnh, không vui vẻ gì mà nói: *"Cô ta đi rồi, còn chưa đuổi theo sao?"*

"Tại sao anh phải đuổi theo?" Hoắc Thiên Kinh nhún vai, vẻ mặt nghi vấn.

"Cô ta không phải là người tình cũ của anh sao? Không phải hai người hàng đêm sinh ca sao? Nếu quan hệ đã tốt như thế thì sao còn không đuổi theo? Hoặc là anh trách em chộc cô ta bỏ đi, làm mất buổi tối tươi đẹp của anh?" Úc Noãn Tâm quái gở mà nói một câu.

"Em đã nói là anh rất sợ vợ mà, em muốn làm gì anh dám chen vào sao?"

Hoắc Thiên Kinh cười mà ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: *"Hơn nữa em là vợ của anh, trừ em ra thì anh làm gì có tâm tư đi dỗ người khác vui vẻ chứ?"*

"Thật sự sợ vợ thì tốt."

Úc Noãn Tâm bĩu môi, trừng hắn một cái. *"Còn nữa, đừng cứ luôn miệng gọi em là bà xã, em còn chưa gả cho anh đâu. Nói không chừng em sẽ từ hôn vì những tin đồn lằng lằng của anh quá nhiều!"*

"Em dám!"

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên trở nên khấn trương, bàn tay nắm chặt lấy eo nàng, xoay mặt của nàng qua, ép trong mắt nàng chỉ có hắn...

"Thu hồi câu nói vừa rồi! Nói em muốn gả cho anh!"

Úc Noãn Tâm nhú mày. *"Làm gì mà dữ như thế? Vốn là anh không đứng trước mà? Đang yên đang lành tự nhiên lại chạy ra một người tình cũ, đừng có nói với em là anh không có quan hệ gì với cô ta, người ta có thể vô duyên vô cớ đến vu oan cho anh sao?"*

"Được được được, là anh không đứng!"

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng không vui, trong lòng trở nên gấp gáp, lập tức xin lỗi. *"Noãn, anh xin lỗi, quả thực anh từng có quan hệ với cô ta, nhưng đó là trước khi gặp được em. Anh bảo đảm từ sau khi gặp em thì trừ em ra anh không có một ai khác cả. Trăm ngàn lần đứng từ hôn, tha thứ cho anh được không?"*

Về lo lắng trong mắt hắn là không thể che giấu, ngay cả gương mặt anh tuấn vốn rất hờ hững đều lộ vẻ nôn nóng hoảng loạn.

Úc Noãn Tâm nhìn thấy ánh mắt ấy, trong lòng hơi rung động nhưng vẫn nén cười, mặt làm ra vẻ thờ ơ.

"Noãn, nếu như em dám từ hôn thì nhất định anh cũng sẽ không bỏ qua! Em chỉ có thể gả cho anh, nghe rõ chưa?"

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng thờ ơ như thế thì hoàn toàn sốt ruột, giọng nói bỗng trở nên cứng ngắt cùng tràn ngập vẻ mệnh lệnh thường ngày, nhưng không khó nghe ra vẻ khấn trương vì sợ mất đi nàng.

"Anh chỉ biết uy hiếp người ta sao chứ?"

Cuối cùng Úc Noãn Tâm không nén được ý cười trong lòng nữa, hờn dỗi nói một câu, nàng không khó nhận ra người đàn ông này lo lắng cho mình biết bao, thế là đủ rồi.

Hoắc Thiên Kinh nhìn thấy môi nàng có vẻ cong lên thì khối đá trong lòng bỗng rơi ầm xuống, hắn ôm chặt nàng vào lòng, dịu dàng nói nhỏ:

"Xin lỗi, anh chỉ... chỉ là rất sợ em sẽ rời xa anh. Thật đó Noãn, tin anh đi, anh và cô ta không có gì..."

"Em tin anh."

Úc Noãn Tâm vui vào lòng hắn, ra sức hít lấy mùi long đản hương thuốc về hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng cọ cọ vào lồng ngực rộng lớn vững chãi của hắn. Chỉ cần là hơi thở thuốc về hắn thì đều có thể khiến cho nàng tự nhiên cảm thấy an toàn.

Gương mặt nàng bị ngón tay hắn nâng lên, đôi mắt sâu không lường được của hắn hình như có vẻ cảm động...

"Noãn, em thật sự tin tưởng anh?"

Trong mắt của hắn thì phụ nữ đều rất khó dỗ, nhất là cô gái càng xinh đẹp thì càng khó chiều. Sau khi Lertu xuất hiện thì hắn vẫn luôn lo nghĩ phải làm cách nào để dỗ dành nàng đừng nghĩ nhiều, không ngờ rằng...

Úc Noãn Tâm nhìn hắn, ánh mắt sáng lấp lánh như sao, lại như thủy tinh tỏa ra luồng sáng trong suốt trong sương mờ. Ánh sáng xinh đẹp ấy phản chiếu lại vào trong đôi mắt sâu xa của Hoắc Thiên Kinh...

"Thiên Kinh, là anh từng nói cả đời này sẽ không lừa em bất cứ chuyện gì, cho nên em tin tưởng anh, giống như anh từng tin tưởng em vậy. Chỉ cần anh nói không có thì em nhất định tin anh."

Giọng của nàng hòa tan trong không khí cứ như là kẹo bông, mềm mại ngọt ngào, từng chút từng chút một hòa nhập vào trong trái tim sắt đá của Hoắc Thiên Kinh...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: – Sẽ thế nào?

"Noãn..." Hoắc Thiên Kinh không thể tự kìm chế được tình cảm của mình, lập tức ôm nàng vào ngực, cảm thấy đau lòng...

Nếu như có thể, hắn thật sự không muốn lừa nàng. Có trời mới biết lúc này hắn muốn sám hối trước mặt nàng biết bao, không phải vì người đàn bà nào khác mà là vì cái đêm ba năm trước đây!

Hắn chưa bao giờ thấy hận mình như thế!

Đôi mắt với nụ cười vô cùng tin tưởng của nàng, tim hắn giống như bị một bàn tay bóp nát, đau đớn khôn nguôi, thậm chí rướm cả máu...

Cái đêm đen tối của ba năm trước đây, hẳn đã làm một hành động cảm thú mà cả đời này cũng không thể tha thứ cho bản thân mình!

Úc Noãn Tâm vui mặt vào ngực hắn, cười rất hạnh phúc, đôi mắt đẹp hàm chứa ý cười mơ mộng, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu nói:

"Đừng kích động thế chứ, em chỉ cảm thấy hôm nay rất đẹp, không cần vì một người phụ nữ mà quá nhiều tâm tình của mình. Có điều... nếu để em biết được anh và cô ta có quan hệ mờ ám thì..."

"Không có đâu!" Hoắc Thiên Kinh rất trịnh trọng mà nhìn nàng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc...

"Em là cô gái đầu tiên mà anh muốn dùng cả trái tim để yêu thương, cũng là người cuối cùng!"

Dưới ánh mắt cực kỳ nghiêm túc cùng cổ chấp của hắn, tim Úc Noãn Tâm không khỏi *"lộp bộp"* một tiếng, không ngừng đập loạn, nàng cắn môi, cặp đôi mi dài xuống...

Yêu thương... chính là yêu sao?

Nàng rất muốn hỏi hắn, đáng tiếc... không cách nào có đủ dũng khí.

Nhưng...

Có lẽ người đàn ông này không biết cách ăn nói, hẳn tình nguyện dùng hành động để thể hiện, phải không?

Nghĩ tới đây, lòng của nàng lại bị hạnh phúc lấp đầy. Nàng ngẩng đầu lên, dịu dàng nhìn vào đôi mắt rất nghiêm túc của hắn, nhẹ nhàng nói: *"Thiên Kinh, em thật sự có thể khiến anh... yêu thương em cả đời sao?"*

"Cô bé ngốc, chỉ có em mới đáng để anh yêu thương cả đời!"

Hoắc Thiên Kinh ôm lấy mặt nàng, dịu dàng hôn lên trán nàng, giọng nói trầm thấp cực kì kiên định, nhưng lại mang theo sự quyến luyến không rời cùng thật nhiều áy náy đối với nàng.

Rốt cuộc Úc Noãn Tâm cũng nở nụ cười, vẻ ửng hồng lại lan ra trên má nàng,

Bờ môi cùng thân thể ấm áp của hắn khiến nàng cực kỳ quyến luyến không thôi...

Nàng biết, tim của mình đã thực sự chìm đắm, cho dù biết người đàn ông này nguy hiểm biết bao nhưng vẫn tin tưởng không nghi ngờ, cam tâm tình nguyện mà nhảy vào trong hồ lửa, không thể quay lại...

Nàng nhẹ nhàng ngửa đầu, chủ động đưa đôi môi mọng kề sát vào môi hắn... Có chút lạnh lẽo nhưng lại khiến nàng cực kỳ say đắm.

"Thiên Kinh... cảm ơn anh." Nàng rất biết ơn ông trời đã dày công an bài như vậy, là duyên phận sao? Thật là!

Sự dịu dàng cùng quyến luyến không rời của cô gái trong lòng khiến cho tim Hoắc Thiên Kinh se thắt lại, cực kỳ tham lam mà hít lấy hương thơm tươi mát của nàng, đôi môi mọng khẽ phối hợp với nàng, vô thức mà bộc lộ bất an trong lòng...

"Noãn, em tin tưởng anh như vậy, giả sử có một ngày em phát hiện anh gạt em thì em, em... sẽ thế nào?"

Có trời mới biết hắn không muốn hỏi vấn đề này vào lúc thế này, nhưng... hắn rất muốn biết nàng sẽ phản ứng ra sao.

Quả nhiên, Úc Noãn Tâm nghe xong thì đôi mắt đẹp mang theo vẻ nghi ngờ mà nhìn hắn...

"Thiên Kinh, lời này của anh là có ý gì?"

Lúc này Hoắc Thiên Kinh lập tức phản ứng lại, trong lòng dâng lên vẻ chán nản, nhưng khóe môi lại nở nụ cười dịu dàng, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt đang quá mức khấn trương của nàng...

"Cô bé ngốc, anh chỉ đang ví dụ thế thôi, làm gì mà lo lắng đến thế?"

"Thiên Kinh, anh thật xấu, hừ chết em rồi!"

Trái tim đang thấp thỏm của Úc Noãn Tâm bỗng thả lỏng, giờ đôi tay trắng như phấn lên nũng nịu mà đánh hắn mấy cái: *"Vừa rồi em thật sự tưởng rằng anh có chuyện gì gạt em chứ?"*

"Cô gái nhay cảm ạ, anh chỉ thuận miệng hỏi mà thôi."

Hoắc Thiên Kinh bắt lấy tay nàng, mắt mang theo ý cười mà khẽ hôn lên tay nàng, thấp giọng nói: *"Anh chỉ muốn biết cô dâu của anh có bao nhiêu cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh."*

"Đáng ghét!" Úc Noãn Tâm bị hấn hôn nên hơi ngứa, cười duyên mà rút tay lại, liếc hấn một cái và mắng: "Nếu để em biết anh lừa em thì em sẽ ừm..."

Nàng nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ hậu quả...

"Sẽ thế nào?" Mặc dù giọng của Hoắc Thiên Kinh có vẻ rất thờ ơ nhưng trong mắt lại thoáng qua vẻ lo âu.

"Em sẽ..." Úc Noãn Tâm kéo dài giọng, ánh mắt nhìn hấn chằm chọc. "Không biết."

Hả?

Hoắc Thiên Kinh không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, không khỏi hơi ngẩn ra một chút. "Không biết?"

Đây mà là câu trả lời sao?

Úc Noãn Tâm lè lưỡi cười. "Thật là không biết mà, dù sao em cũng chưa trải qua, nhưng... nếu là chuyện làm tổn thương đến em thì em sẽ tuyệt vọng, rất tuyệt vọng..."

Về cực kỳ nghiêm túc trên mặt nàng làm tim Hoắc Thiên Kinh đau nhói!

Rất tuyệt vọng...

"Noãn..." Hấn lại không kìm chế được mà ôm nàng vào lòng, giọng nói trầm thấp mang theo vẻ mệnh lệnh, lại như là khẩn cầu mà nói bên tai nàng: "Nói yêu anh!"

Úc Noãn Tâm nở nụ cười, hé miệng kề sát vào tai hấn, trong vẻ nũng nịu lại có sự dịu dàng nồng nàn, khẽ nói một câu...

"Em yêu anh...."

Nàng yêu sự bá đạo của người đàn ông này...

Sáng sớm, trong không khí có chứa mùi hoa quỳnh thoang thoảng, lại như là một hương vị của hạnh phúc. Ánh dương ấm áp chiếu vào, trong phòng ngủ xa hoa ánh lên vàng sáng nhàn nhạt, tất cả đều có vẻ yên tĩnh cùng ấm cúng.

Khi mất Úc Noãn Tâm khẽ di chuyển, từ trong mộng bừng tỉnh thì không khí trong phòng vẫn còn hơi thở của Hoắc Thiên Kinh nhưng bên gối lại trống không.

Có lẽ là hấn sớm đã đến công ty rồi.

Tay nàng khẽ lướt qua chỗ hấn nằm, dường như còn lưu lại độ ấm, nàng nở nụ cười, hít sâu mùi hương của hấn, giống như là được hấn ôm chặt vậy...

Hạnh phúc, có lẽ là một cảm giác ngọt ngào, vào đến ngực vẫn còn phập phồng...

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, âm thanh gấp gáp khiến Úc Noãn Tâm giật mình.

Nàng đứng dậy, nhưng lại bị một cơn choáng váng ập đến thiếu chút nữa là đứng không vững, theo bản năng mà chống lên bàn trà, nhưng ngón tay lại vô ý mà chạm phải con dao gọt hoa quả trên đĩa trái cây.

"Á..." Nàng kêu lên một tiếng, nhìn lại ngón tay thì máu đã từ từ chảy ra...

Hoảng hốt mà lấy khăn giấy dè lên vết thương, nhận điện thoại, đầu bên kia lại truyền đến giọng nói gấp gáp của Tiểu Vũ...

"Noãn Tâm, em đang ở đâu vậy? Hoắc Thị... đã xảy ra chuyện rồi!"

Hồi IX: Tình hình nguy cấp

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136

Thì ra, một hồi lưu luyến phong hoa tuyết nguyệt, chân tướng được vạch trần, chỉ có lòng người cách xa. Trắng hoa lạnh lùng, sênh ca ngừng hấn. Khi

nước mắt của tình yêu chảy qua hai má, thì lẽ này, phải chăng có thể khuyh thành, làm đau lòng anh?

Vừa quay người lại, đã là trăm năm. Em yêu anh, nhưng dung nhan không thể trẻ mãi, chỉ có thể ngăn cách ở ngoài thế gian...

Xe của Úc Noãn Tâm gần như là bị một đám phóng viên vây kín ở trước cửa công ty điện ảnh. Dưới sự giúp đỡ của vệ sĩ, nàng mới có thể bước từ trên xe xuống. Tiểu Vũ chần ở trước mặt nàng, không ngừng ứng phó với đám phóng viên càng ngày càng nhiều...

"Úc Noãn Tâm, cô có nhận xét gì về chuyện của Hoắc Thị mới xảy ra vào sáng nay?"

"Noãn Tâm, Hoắc Thị vẫn chưa ra mặt làm sáng tỏ chuyện này, cô có thể thay Hoắc tiên sinh tỏ chút thái độ không?"

"Noãn Tâm..."

"Úc Noãn Tâm..."

Đám phóng viên bên này một câu bên kia một câu khiến lòng dạ Úc Noãn Tâm vốn đã bồn chồn không yên càng thêm hoảng loạn.

"Xin lỗi, về chuyện của Hoắc Thị, Noãn Tâm sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào, xin mọi người về cho!" Tiểu Vũ lớn tiếng nói.

Đám phóng viên bị nhốt ở bên ngoài cửa kính, âm thanh ầm ĩ lập tức được ngăn cách...

Trên hành lang trong công ty, chỉ cần có Úc Noãn Tâm đi qua thì đều dẫn tới tiếng xì xầm to nhỏ của rất nhiều người.

"Tiểu Vũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Dọc đường mang theo nghi vấn, đến phòng làm việc của Tiểu Vũ thì Úc Noãn Tâm không nhẫn được nữa mà hỏi ra.

Hoắc Thị đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn không phải là chuyện thường, nếu không thì phản ứng của mọi người sẽ không kì lạ như thế.

"Noãn Tâm, khi em tới đây thì không xem tin tức sao?" Sắc mặt Tiểu Vũ có chút khác thường, sau đó khoác tay. "Tin tức chấn động nhất sáng nay là của Hoắc Thị, tin tức đều đưa một cách ào ạt, em xem kênh kinh tế một chút đi."

Bàn tay đang cầm lấy điều khiển từ xa của Úc Noãn Tâm hơi run rẩy, cổ nén xuống sự bất an càng ngày càng dữ dội trong lòng, nàng nhấn điều khiển từ xa...

"Sau đây là tin quốc tế... Tập đoàn tài chính nổi tiếng toàn cầu Hoắc Thị, sáng nay đã xảy ra sự kiện nhân viên nhảy lầu, chết ngay tại chỗ. Nguyên nhân là do việc đầu tư vào điện ảnh của nội bộ Hoắc Thị gây nên. Từ trước đến nay, Hoắc Thị là tập đoàn tài chính hàng đầu thế giới. Ngoại trừ ngân hàng tư nhân phân bố toàn cầu, tập đoàn Hoắc Thị chuyên kinh doanh tài chính – từ nửa cuối năm nay đã bắt đầu nhúng tay đầu tư vào điện ảnh, vì vậy đã gây nên áp lực công tác trên diện rộng cho nhân viên. Sự kiện nhảy lầu lần này, truyền thông có lí do để tin rằng là vì mức độ công việc quá lớn, Hoắc Thị đã vi phạm luật lao động. Vụ án đang được từng bước điều tra xử lí..."

"Sao lại thế này?" Úc Noãn Tâm vô lực mà ngã ngồi vào sô pha. Nhân viên của Hoắc Thị nhảy lầu? Sao lại xảy ra chuyện như thế?

Tiểu Vũ đưa cho nàng một ly cà phê, thờ dãi một hơi...

"Thật ra một công ty xảy ra chuyện nhân viên nhảy lầu vốn là hết sức bình thường, nhưng lần này truyền thông lại xào xáo như thế, chắc hẳn là muốn bắt được lí do Hoắc Thị đầu tư vào điện ảnh. Nói cách khác... đến lúc đó, tất cả mũi dùi đều chia vào em!"

"Em?" Sắc mặt Úc Noãn Tâm trở nên hơi tái nhợt.

"Không sai! Có người bạn bên báo chí nói với chị, thật ra chuyện Hoắc tiên sinh đầu tư vào điện ảnh đã khiến cho không ít cổ đông phản đối tại cuộc họp ban quản trị. Bọn họ cho rằng Hoắc Thị là tập đoàn tài chính, không cần phải đi đầu tư vào điện ảnh, nhưng cuối cùng Hoắc tiên sinh vẫn cương quyết đề ép xuống. Thật ra người có mắt đều biết lần này Hoắc tiên sinh đầu tư đều là nhằm vào em, cho nên trong mắt của cổ đông của Hoắc Thị thì em chính là... hồng nhan họa thủy!"

Úc Noãn Tâm chẳng hiểu ra sao cả. "Nhưng nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới việc nhân viên nhảy lầu? Những công ty như Hoắc Thị thì cường độ công tác rất cao là chuyện thường, nhưng vì thế mà tiền lương và phúc lợi rất cao, sao nhân viên lại nghĩ quẩn trong lòng chứ? Càng không thể nói là tăng thêm đầu tư thì tăng thêm công việc, đây... rõ ràng là lời nói vô căn cứ."

"Thật ra sau khi xảy ra chuyện thì Hoắc Thị vẫn không có người đứng ra thanh minh sự kiện này, cho nên tất cả chỉ là phỏng đoán mà thôi. Tại sao nhân viên lại nhảy lầu, hơn nữa còn dẫn đến sự quan tâm như thế, quả thật là khiến người ta nghi ngờ." Tiểu Vũ bình tĩnh phân tích.

"Ý của chị là... chuyện này có người sắp đặt?" Trong mắt Úc Noãn Tâm hàm chứa vẻ nghi hoặc.

Tiểu Vũ nhún vai. "Trước khi chân tướng được còn chưa được làm rõ thì cũng không thể nói thế, dù sao thì chúng ta cũng không có chứng cứ. Nhưng... sao em lại không hỏi Hoắc tiên sinh?"

"Hôm nay em ngủ dậy thì anh ấy đã đi rồi, bình thường anh ấy không đi sớm như thế."

Tìm Úc Noãn Tâm đập "thình thịch" một tiếng, vô thức mà nhìn ngón tay bị dao gọt trái cây cắt đứt sáng nay, trên mặt lộ vẻ âu lo.

"Có thể đến công ty của anh ta ấy mà." Tiểu Vũ đề nghị.

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu. "Bây giờ em đi thì không thích hợp, chỉ làm phiền anh ấy mà thôi. Em tin anh ấy sẽ xử lý tốt."

Tiểu Vũ liếc mắt một cái. "Noãn Tâm, có đôi khi em đơn thuần tới mức chị không thể không nói em. Em đi Hoắc Thị có thể thăm dò tình hình một chút, nếu thật sự có liên quan tới chuyện đầu tư điện ảnh thì chúng ta cũng phải có dự tính chứ?"

"Dự tính? Dự tính gì?" Úc Noãn Tâm bị lời của cô nói cho rối loạn, đôi mắt đẹp lóe lên vẻ khó hiểu.

Tiểu Vũ đưa tay búi tóc, bất đắc dĩ nói: "Không phải là vì em sao? Đương nhiên là tính toán cho tiền đồ của em rồi. Nếu chuyện nhảy lầu thật sự có liên quan đến chuyện Hoắc Thị đầu tư điện ảnh thì có khả năng Hoắc Thiên Kinh sẽ phải chịu sự kết tội của cổ đông. Hoắc Thiên Kinh đúng là người lãnh đạo Hoắc Thị nhưng lời của những cổ đông đó cũng có trọng lượng. Em cho rằng đến lúc đó Hoắc Thiên Kinh có thể vì em mà đắc tội tất cả cổ đông để tiếp tục đầu tư điện ảnh sao?"

"Thế thì sao chứ?" Úc Noãn Tâm hỏi lại.

"Tiểu thư ngây thơ của tôi ơi, em không nghĩ lại xem hai ngày nữa là ngày gì chứ?"

Tiểu Vũ ra vẻ hoàn toàn chịu thua nàng. "Là lễ trao giải quốc tế DRT nha, em chính là ảnh hậu đã định rồi, nhưng nếu như Hoắc Thị tuyên bố không đầu tư điện ảnh nữa thì có thể em sẽ không lấy được danh hiệu này."

Úc Noãn Tâm khẽ cười. "Tiểu Vũ, có đạt được hay không đối với em mà nói thì không quan trọng. Cho dù không là ảnh hậu thì sao chứ? Em còn có thể tiếp tục đóng phim mà."

"Noãn Tâm, em ở trong giới này cũng không phải ngày một ngày hai, em nên biết đạt được vị trí ảnh hậu sẽ giúp ích cho sự nghiệp trong tương lai của em biết bao, lẽ nào em không hiểu tâm tư của chị chút nào sao? Chị rất sợ chuyện của Hoắc Thị sẽ ảnh hưởng tới em." Tiểu Vũ khuyên một cách sâu xa.

Úc Noãn Tâm đặt ly cà phê sang bên cạnh, nhìn Tiểu Vũ...

"Tiểu Vũ, em hiểu lâu nay chị đã dồn không ít công sức vào cho em, nhưng xin chị hãy tin em, cũng tin tưởng Thiên Kinh, nhất định anh ấy sẽ xử lý tốt chuyện này. Hơn nữa, nguyên nhân của việc nhân viên nhảy lầu vẫn còn đang điều tra, việc duy nhất mà chúng ta có thể làm là chờ kết quả, có lẽ... đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn."

"Chỉ mong là thế."

Tiểu Vũ liếm môi, khẽ thở dài một hơi. "Em cũng biết đó, bây giờ em đang đứng ở đỉnh cao của sự nghiệp, chị không muốn nhìn thấy em chịu chút ảnh hưởng nào. Nếu như chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng thì Noãn Tâm, chị đề nghị em chỉ có thể bỏ qua Hoắc tiên sinh."

Úc Noãn Tâm run lên, lập tức nói: "Em sẽ không như thế!"

"Đừng ngốc nữa Noãn Tâm, lúc trước em tìm đến anh ta cũng chỉ vì coi trọng năng lực có thể giải quyết được tất cả mọi việc cho em. Nhưng nếu như ngay cả anh ta cũng không thể nhúng tay vào nữa thì em còn ôm sống ôm chết lấy anh ta làm gì? Bây giờ thế lực của Tả Thị có thể nói là không kém gì Hoắc Thị, Tả tiên sinh anh ấy... chắc là còn yêu em chứ? Sao em không..."

"Tiểu Vũ!"

Úc Noãn Tâm đột nhiên đứng dậy, nghiêm túc mà nhìn cô. "Nếu em đã nhận lời cầu hôn của Thiên Kinh thì sẽ không rời xa anh ấy, nhất là vào lúc này!"

"Noãn Tâm, sao em phải ép mình đến đường cùng chứ? Rõ ràng là còn có Tả tiên sinh..."

"Chuyện của em và Lăng Thần đã là quá khứ rồi, người mà bây giờ em phải gả là Hoắc Thiên Kinh!" Giọng Úc Noãn Tâm tỏ vẻ kiên quyết không thể xem thường.

Dường như Tiểu Vũ đã bị sự kiên quyết trong mắt nàng làm chấn kinh, cô nhìn nàng, nhìn rất lâu rồi rút cuộc mới hỏi ra nghi vấn trong lòng...

"Noãn Tâm, có phải... em đã yêu Hoắc tiên sinh không?"

Úc Noãn Tâm đối mặt với câu hỏi của Tiểu Vũ, không chút suy nghĩ mà trả lời: "Không sai, em đã yêu anh ấy, cho nên đừng nói chỉ là chuyện nhân viên nhảy lầu nho nhỏ hôm nay, cho dù là Hoắc Thị phá sản đi nữa thì em cũng không rời xa anh ấy!"

"Noãn Tâm, em..."

Tiểu Vũ bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, muốn nói cái gì đó lại chỉ có thể nuốt xuống. "Thôi được rồi, người đàn ông có điều kiện như Hoắc tiên sinh

thì phụ nữ đều sẽ yêu anh ta đến cuồng. Chỉ mong anh ta có thể xử lý tốt chuyện này, nếu không thì em thăm rồi!"

"Tiểu Vũ, em biết chị lo cho em, cũng luôn lo nghĩ cho tương lai của em, nhưng lần này em đã nghĩ rất kỹ, em yêu người đàn ông đó, cho nên cuộc đời của em không thể không có anh ấy. Chị nói em ngốc cũng được, khờ cũng được, cho dù là lao đầu vào lửa, kết quả có là công đã trảng thì chỉ cần em đã yêu là sẽ không hối không tiếc."

Môi Úc Noãn Tâm nở một nụ cười xinh đẹp như hoa. Nụ cười này, mang theo hạnh phúc rất rõ ràng...

"Được rồi, đúng là phục em rồi, em là người mà một khi đã có chấp thì bất cứ ai cũng không thể thuyết phục được, có điều..."

Tiểu Vũ thấy cô cương quyết như thế thì cũng không ép nữa, nói được một nửa thì nhượng mảy. *"Noãn Tâm, em nói xem đến gần đây em mới yêu Hoắc tiên sinh hay là đã yêu từ sớm rồi?"*

Hả?

Úc Noãn Tâm không hiểu mà nhìn cô.

Tiểu Vũ cười. *"Theo chị thấy thì nói không chừng em đối với Hoắc tiên sinh là nhất kiến chung tình đó? Nếu không trước kia chị thường khuyên em tìm người nâng đỡ thì sao em lại sống chết không chịu mà đến Hoắc tiên sinh thì em lại đồng ý? Điều này... quả thật là nên suy ngẫm."*

"Tiểu Vũ..." Úc Noãn Tâm đỏ mặt. *"Chị cũng thật là, chuyện này ngay cả em cũng không biết thì chị nghĩ cái gì."*

Tim nàng lại không ngừng đập loạn... Có lẽ thật như lời Tiểu Vũ nói... đối với hấn nhất kiến chung tình?

Có lẽ, trong khoảnh khắc ánh mắt của nàng chạm vào hấn thì tim nàng đã không thuộc về mình nữa?

Hoặc là càng sớm hơn...

Khi hấn xuất hiện một cách đúng lúc, đem vòng cổ đeo lên cổ nàng thì tim của nàng đã thầm lưu lại độ ấm của hấn?

Tình yêu..thật là không cách nào nói được.

Tiểu Vũ thấy mà nàng bắt đầu ửng hồng thì cười cười. *"Được rồi được rồi, không trêu em nữa, tóm lại chị chỉ hy vọng em có thể vui vẻ là được! Nhưng mà... tình yêu vĩ đại của em đúng là gay go, ít nhất là chương trình hôm nay bị hoãn lại rồi."*

"Cảm ơn chị, Tiểu Vũ..." Úc Noãn Tâm bước lên ôm lấy cô, nở nụ cười. *"Đúng lúc em có thể nghỉ ngơi một chút."*

Sao nàng lại không hiểu tâm ý của Tiểu Vũ chứ, chỉ là sợ có nhiều phóng viên tham dự quá, ngược lại trở thành chuyện xấu.

Tiểu Vũ cười, nhưng trong mắt lại có vẻ mờ lo lắng...

Ban đêm, gió có hơi lạnh, ngay cả hương hoa quỳnh đường như cũng mang theo hương vị lạnh lạnh...

Úc Noãn Tâm vẫn không ngủ, lẳng lặng ngồi tựa vào sofa, chờ đợi Hoắc Thiên Kinh.

Ngon đèn trên tường tỏa ra ánh sáng dịu dịu, nhàn nhạt. Ánh sáng màu vàng nhạt xuyên qua thủy tinh khe chiếu lên tấm thảm dưới đất, lại làm cho gương mặt nàng càng xinh đẹp động lòng người.

Nhưng mà...

Khi một cơn gió ập vào thì tấm màn trên cửa sổ sập đất bốn phía khẽ lay động một chút, nàng vô thức ôm lấy vai...

Có hơi lạnh...

Đúng là đã vào thu rồi.

"Noãn Tâm, đã rất khuya rồi, nếu cô không đi ngủ thì thiếu gia sẽ đau lòng lắm đấy." Quân gia bước lên trước, chu áo mà khoác một chiếc áo choàng lên vai nàng, nhẹ giọng nói.

"Tôi còn chưa buồn ngủ, các người đi nghỉ ngơi trước đi, không cần để ý đến tôi." Úc Noãn Tâm khẽ cười, nụ cười mang theo thiện ý.

"Thế này..."

"Không sao, Thiên Kinh về tôi giúp anh ấy thay quần áo là được." Úc Noãn Tâm nói thêm một câu.

"Vậy được rồi, Noãn Tâm, đêm đã khuya, trời hơi lạnh, cô chú ý đừng để bị cảm lạnh." Quân gia dặn dò một chút rồi bước đi.

Chương 137

Cả phòng khách to lớn cực kỳ yên tĩnh, gần như ngay cả tiếng kim rơi xuống đất đều có thể nghe thấy, tất cả đèn bàn cùng đèn tường của ngôi biệt thự đều được bật lên, chiếu sáng cả không gian làm nó vừa có hơi ấm nhưng lại có vẻ hiu quạnh...

Ánh mắt Úc Noãn Tâm càng ngày càng u ám, nàng co người lại, tiện tay ôm gối ôm vào trong lòng, hàm răng đều đặn gần như cắn cánh môi đến chảy máu, nàng vô thức nhìn đồng hồ một chút...

Đã ba giờ sáng rồi...

Tim của nàng lại bất an mà đập mạnh.

Không biết đã qua bao lâu...

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng xe, lại qua một lát, cửa phòng khách bị hất đẩy ra...

Tim Úc Noãn Tâm bỗng nhảy lên, khi cái bóng cao lớn của Hoắc Thiên Kinh được ngọn đèn tường chiếu vào thì nàng cũng giống như một cánh bướm xinh đẹp không nén được mà bỏ nhào về phía trước...

"Thiên Kinh..." Giọng nói dịu dàng mang theo tình cảm nồng nàn.

Đôi mắt hơi mệt mỏi của Hoắc Thiên Kinh nhìn thấy Úc Noãn Tâm thì lập tức nổi lên ý cười. Hắn đưa tay ôm chặt lấy thân hình mềm mại của nàng vào lòng.

"Sao còn chưa đi ngủ?" Hắn yêu thương mà hôn lên chóp mũi của nàng một cái.

"Anh vẫn chưa trở về, em rất lo lắng..." Úc Noãn Tâm nhỏ giọng nói.

Về đau lòng thoáng qua trong mắt Hoắc Thiên Kinh, ngón tay thon dài thương tiếc mà vuốt ve khuôn mặt nàng: "Cho nên em cứ đợi anh đến giờ?"

Úc Noãn Tâm khẽ cười, chủ động hôn lên chiếc cằm tròn bóng của hắn, dịu dàng nói: "Không có hơi thở của anh, em không ngủ được..."

"Cô bé ngốc..." Giọng Hoắc Thiên Kinh lộ ra chút kích động.

"Thiên Kinh, anh đã mệt rồi, em đã chuẩn bị nước tắm cho anh đây, nào..."

Úc Noãn Tâm kéo lấy tay hắn, lúc này nàng không để ý gì nhiều nữa, nàng chỉ biết hắn đã rất mệt, cũng tình nguyện hầu hạ hắn tắm rửa...

"Thiên Kinh, mọi chuyện... rất khó giải quyết sao?"

Trên giường, Úc Noãn Tâm dịu dàng nằm trên ngực Hoắc Thiên Kinh, ngẩng đầu nhìn một bên mặt anh tuấn của hắn, cuối cùng vẫn không nhận được mà hỏi ra câu này.

Bởi vì nàng nhìn thấy hắn giống như đang lo nghĩ điều gì, thậm chí đôi mày anh tuấn của hắn cũng hơi chau lại...

Những ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt qua đôi mày hắn, ánh mắt trong như nước hàm chứa tình cảm không thể tả.

Sự mềm mại trên chân mày khiến Hoắc Thiên Kinh khẽ cười, ngay sau đó đưa ngón tay nõn nà của nàng vào miệng mà mút, cảm giác ấm áp khiến Úc Noãn Tâm không khỏi run nhẹ...

Noãn Tâm, cô gái dịu dàng như nước này khiến hắn không thể kìm chế mà muốn yêu thương bằng tận đáy lòng...

"Thiên Kinh..." Úc Noãn Tâm rất muốn hỏi nhân viên nhảy lầu rốt cuộc là do nhân viên gì, thậm chí là Hoắc Thị muốn xử lý chuyện này thế nào, nhưng vừa nghĩ đến vẻ mệt mỏi trên mặt hắn khi vừa bước vào nhà thì lòng lại không nỡ.

"Đã rất khuya rồi, em hãy nghỉ ngơi chút đi. Đầu có đau không, anh đắp bóp cho em một chút nhé?"

Hắn khẽ thở dài, bàn tay dịu dàng kéo lấy tay nàng, sức lực đang ôm nàng có hơi chặt thêm một chút. Sao hắn lại không biết lòng của nàng chứ, sự thương xót trong lòng lại càng dữ dội...

"Noãn, nói yêu anh!"

Úc Noãn Tâm hơi ngẩn ra trong giây lát, đôi má trắng nõn liền nở ra một nụ cười tươi như hoa, giống như áng mây nhân nhật phía chân trời xa, lại như là cúc mùa thu, lộ ra khí chất thanh nhã, dịu dàng quyến rũ mà ôm lấy cổ Hoắc Thiên Kinh, khẽ nói...

"Thiên Kinh, em yêu anh..."

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ xúc động, hấn cúi người, đem những lời nói ngọt ngào của nàng nuốt vào trong nụ hôn nồng nàn...

Nụ hôn này, mang theo vẻ bá đạo cùng xâm chiếm như thường ngày, đồng thời lại mang theo vô cùng dịu dàng, quyến luyến không thôi...

"Noãn, em rất quan trọng đối với anh, biết không..." Hấn thì thầm bên tai nàng, trong giọng nói trầm thấp lộ ra tình cảm nồng nàn cùng say đắm không chút che giấu.

Một cảm giác áp áp cùng ngọt ngào chảy vào tim Úc Noãn Tâm. Tuy nàng không biết rốt cuộc là thế nào nhưng nghe hấn nói như vậy thì nàng thật sự rất hạnh phúc.

"Thiên Kinh, em sẽ không rời xa anh..." Úc Noãn Tâm đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt cương nghị của hấn, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, ánh mắt trở nên mờ mịt.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh ngày càng dịu dàng, nhất là khi nghe thấy lời hứa hẹn từ tận đáy lòng của nàng thì thần sắc có chút kích động, ngón tay thon dài quyến luyến mà vuốt khẽ đôi môi hồng của nàng, giọng nói có chút khàn khàn...

"Đây là em nói đó nha, vĩnh viễn cũng đừng rời xa anh, nếu không... lên trời hay xuống đất thì anh cũng sẽ tìm được em!"

Úc Noãn Tâm nở nụ cười, cười rất hạnh phúc...

"Yên tâm, Noãn, anh biết sự lo lắng của em, nhân viên nhảy lầu chỉ là do áp lực cuộc sống, hơn nữa người chết cũng có thói quen đánh bạc, nợ rất nhiều tiền cho vay nặng lãi mà chưa trả, thế nên mới nghĩ quẩn trong lòng, chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, hôm nay đã xử lý xong rồi." Hoắc Thiên Kinh biết rõ lòng của nàng, đem chuyện hôm nay nói ra một cách rất sơ sài.

"Thật sao?" Úc Noãn Tâm khẽ hỏi.

Hoắc Thiên Kinh cười, khẽ ngắt chóp mũi nàng một chút...

"Thế nào? Không tin tưởng năng lực làm việc của chồng em thế sao? Yên tâm đi, đây chỉ là chuyện nhỏ, việc em cần làm và cần quan tâm chỉ có hai điều thôi!"

"Chuyện gì?" Úc Noãn Tâm ngẩn ngơ hỏi, đôi mắt trong nhìn vào đôi mắt thoáng qua vẻ trêu chọc của hấn.

Hoắc Thiên Kinh hôn nhẹ lên môi nàng, nói: "Cả đời này đều phải yêu anh, còn nữa... giúp chồng dạy con!"

"Đáng ghét!" Úc Noãn Tâm đỏ mặt, cực kỳ xấu hổ.

Tiếng cười sang sảng của hấn vang vọng trong phòng ngủ, nụ cười khô khan chiếu lên gò má ửng hồng của Úc Noãn Tâm...

"Noãn, hãy tin anh, bất cứ lúc nào anh cũng sẽ không để cho bất kì ai làm tổn thương tới em, cho dù là trời có sụp xuống thì anh cũng sẽ thay em chống đỡ..."

"Thiên Kinh... em tin anh..."

Đêm khuya, ngọn đèn tường chiếu cái bóng của hai người càng ngày càng sát gần, cho đến khi... nhập làm một...

Ngoài cửa sổ, hoa quỳnh bay lượn, bóng hoa đong đưa, mùi hương thoang thoảng phủ kín cả đêm này...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138

Khi tia sáng đầu tiên từ phía chân trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống mặt đất khiến chói mắt thì Hoắc Thị cũng không vì thế mà thu được sự yên ổn.

Sáng sớm, Hoắc Thị lại xảy ra chuyện xôn xao... sự kiện nhân viên nhảy lầu lại xảy ra lần thứ hai!

Ngay khi giới truyền thông đang tranh nhau đưa tin thì đúng giữa trưa, chuyện nhảy lầu lần thứ ba lại bắt đầu.

Điều này giống như là thủy triều, đợt này chưa lui đợt khác đã tới, mà lần này là ba nhân viên cùng nhảy lầu.

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, Hoắc Thị đã trở thành mục tiêu chú ý của cả thế giới. Chuyện nhân viên liên tiếp nhảy lầu khiến cả tổng công ty Hoắc Thị không thể ứng phó kịp, bộ phận quan hệ xã hội chỉ ứng phó với phóng viên thôi đã bận đến không có thời gian uống nước, vì chuyện nhảy lầu mà ban quản lý cấp cao của Hoắc Thị không ngừng mở cuộc họp. Từ sáng sớm Hoắc Thiên Kinh đã bị tiếng chuông báo thức gọi dậy đến công ty, phần lớn thời gian trong ngày đều ở trong phòng họp.

Mà những nhân viên cấp thấp của Hoắc Thị thì mỗi người đều hoang mang, thậm chí bắt đầu đoán lung tung và tung tin đồn nhảm, trong nhất thời dường như không còn tâm trạng để làm việc nữa.

5 giờ chiều, trong phòng làm việc của tổng tài.

Trời vào thu nên hình như ngày rất ngắn, nắng gắt dần chuyển hóa thành những tia sáng còn sót lại trong ánh chiều tà. Ánh mặt trời vàng rực từ cửa sổ hình bán nguyệt tiến vào. Trên ghế tổng tài, Hoắc Thiên Kinh đang ngồi trầm tư, vẻ điên cuồng nóng nảy bị bộ âu phục văn minh của Ý che khuất, nhưng lại không thể giấu được vẻ u ám thâm thúy càng ngày càng dữ dội trong mắt hắn.

Ánh mặt trời vàng rực từ phía sau hắn chiếu tới khiến cho những đường nét anh tuấn trên gương mặt hắn chỗ sáng chỗ tối. Trên bàn làm việc, văn kiện chất thành đống... đều có liên quan đến chuyện nhảy lầu.

Hắn nhấn điều khiển từ xa, màn hình tinh thể lỏng trên tường đột nhiên sáng lên...

"Chúng ta tiếp tục theo dõi sự kiện nhân viên của Hoắc Thị nhảy lầu. Từ sau khi một nhân viên của Hoắc Thị nhảy lầu thì sáng sớm hôm nay lại có một nhân viên nhảy lầu tiếp, sau đó vài tiếng đồng hồ, lúc 12 giờ trưa lại xảy ra sự kiện hai người cùng nhảy lầu! Trước mắt, cảnh sát đã tham gia điều tra nhưng vẫn chưa công bố tình hình cụ thể. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, Hoắc Thị đã xảy ra ba lần nhảy lầu, địa điểm là tầng thứ một trăm – tầng cao nhất, bốn nhân viên chết ngay tại chỗ. Tập đoàn Hoắc Thị là tập đoàn tài chính có tiếng hàng đầu thế giới, từ năm thứ ba sau khi thành lập đã lọt vào danh sách 100 công ty lớn nhất thế giới, sản nghiệp của nó trải rộng trên toàn cầu..."

Còn chưa xem hết tin có liên quan, màn hình đã bị Hoắc Thiên Kinh tắt mất. Hắn ném điều khiển từ xa sang một bên, ánh mắt rơi vào chồng báo cáo cao ngất trên bàn.

Lúc này, báo chí cũng phát huy sức mạnh đặc thù của nó, có thể kịp thời đưa tin ngày hôm qua, thậm chí là hôm nay.

Lượng tiêu thụ báo chí hai ngày nay đương nhiên là tăng vọt, nhất là những tạp chí về kinh tế.

Cái gì mà hành động tột đỉnh ở tập đoàn tài chính Hoắc Thị – suy xét đằng sau sự kiện nhân viên nhảy lầu; Hoắc Thị nên tăng cường ưu tiên vấn đề nhân sự; sự kiện nhảy lầu ở Hoắc Thị – vạch trần chân tướng nội bộ của trùm tập đoàn tài chính; sự kiện nhảy lầu ở Hoắc Thị khiến cho cổ phiếu giảm mạnh...

"Rầm!" Hoắc Thiên Kinh đám một đám lên tờ báo, ánh mắt tối sầm càng trở nên sắc bén.

"Ôi, đường đường là tổng tài của Hoắc Thị sao lại nóng nảy đến như vậy?"

Cửa phòng làm việc được mở ra, một bóng người cao lớn tiến vào, ngay sau đó một giọng nói tà mị vang lên, mang theo vẻ nghiền ngẫm...

Dường như Hoắc Thiên Kinh không thèm ngước mắt lên, chỉ nhướng mày một cái...

"Kỳ Ứng Diêm, mỗi lần cậu đến phòng làm việc của mình có thể đừng tự nhiên như là vào cổng thành được không?"

Nhưng giọng điệu không thèm đếm xỉa đó lại không có vẻ trách móc chút nào.

Kỳ Ứng Diêm cười cười, nhún vai. "Hoắc tổng kính mến của tôi ơi, mình có gõ cửa rồi, là do cậu không nghe thôi." Vừa nói vừa định đặc ngồi đối diện với Hoắc Thiên Kinh, có dáng vẻ như là đối khách thành chủ.

"Hình như hôm nay mình không có hẹn với cậu."

Khóe môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh nhếch lên một chút, dựa cơ thể to lớn vào trên ghế, ra vẻ nhàn nhã mà nhìn anh ta, trong mắt lại mang theo ý cười nhẹ nhàng.

"Đối với cậu, mình hoàn toàn có thể không mời mà đến."

Dường như Kỳ Ứng Diêm cũng đã quen với khẩu khí âm dương bất định của hắn nên ra vẻ không có gì lạ mà cầm lấy tờ báo bên cạnh xem một chút, cười xì một tiếng...

"Những bài báo này cũng thật lợi hại, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể từ hiện tượng nhảy lầu phân tích tới vấn đề quản lý của nội bộ tập đoàn Hoắc Thị các cậu. A ha, năng lực phân xét của báo chí thật là mạnh mẽ." Giọng nói hơi cười cười của Kỳ Ứng Diêm có chút trào phúng

cùng chế giễu.

Hoắc Thiên Kinh lấy ra hai điều xì gà Cuba thượng hạng, đưa một điều cho Kỳ Ứng Diêm, không thèm đếm xỉa mà nói: *"Nếu không thì làm sao lấy lòng công chúng được chứ? Chỉ là không ngờ rằng lần này Hoắc Thị lại trở thành con cò để tiêu khiển."*

"Mức độ giảm của cổ phiếu hình như cũng không lớn lắm."

Kỳ Ứng Diêm vẫn rất am hiểu cách vận hành của thị trường chứng khoán, vì vậy cho nên cũng chú ý tới giá cổ phiếu hai ngày nay của Hoắc Thị. *"Ít nhất cũng không phải như báo chí đưa tin."*

"Đó là kết quả chiến đấu lúc sáng nay, nếu không thứ mà cậu nhìn thấy chiều nay không phải là những con số liên tục tăng đâu." Hoắc Thiên Kinh hít một hơi xì gà, khói thuốc lượn lờ trong không khí có vẻ rất mê hoặc, làm mềm đi những đường nét quá mức cương nghị cứng rắn trên mặt hắn.

Kỳ Ứng Diêm cười. *"Đương nhiên, cậu là thiên tài trong giới tài chính, số lần cậu xoay chuyển tình thế tại thị trường chứng khoán cũng không dưới một trăm rồi, mỗi lần đều lấy tư thế của người thắng lợi xuất hiện trước mặt mình. Có điều nói đi phải nói lại, dù ông trùm như Hoắc Thị hắt hơi một cái thôi thì thị trường chứng khoán toàn cầu đều bị chấn động một thời gian. Một khi Hoắc Thị xảy ra chuyện thì có khả năng sẽ dẫn tới một cơn bão lớn trong giới tài chính, cậu nói xem làm sao truyền thông không biết điều này chứ? Từ sáng tới tối, dưới tình huống còn chưa biết lí do cụ thể mà đã tạo nên tin tức gọi là sự thật!"*

Hoắc Thiên Kinh thì lại không để những bài báo này vào mắt, thờ ơ mà cười, sau đó đôi mắt sâu thẳm đối mặt với Kỳ Ứng Diêm, đôi môi mỏng từ từ nở một đường cong hoàn mỹ...

"Cậu đến đây, không phải chỉ để xem xem giá cổ phiếu của Hoắc Thị ra sao chứ? Mình biết cậu vẫn có thói quen mua cổ phiếu của Hoắc Thị!"

"Đương nhiên!"

Kỳ Ứng Diêm đặt điều xì gà lên chiếc gạt tàn bên cạnh, trên mặt lộ ý cười nhè nhẹ: *"Này, mình ném không ít tiền vào Hoắc Thị, lỡ như sạt giá thì chẳng phải mình lỗ to sao? Đương nhiên là phải quan tâm mới được."*

Hoắc Thiên Kinh nhìn anh ta, sau một lúc, dường như hiểu ra mà chế giễu...

"Trên đời này cũng chỉ có cậu là chán ngắt như vậy!"

"Đó gọi là loại người nào thì chơi với loại bạn ấy, mình tế nhị thì chẳng phải cậu càng tế nhị hơn sao?" Trong giọng nói nhẹ nhàng của Kỳ Ứng Diêm có chứa vẻ châm chọc, nhưng những lời sau đó lại trở nên nghiêm túc hẳn...

"Mình á, trước giờ vẫn luôn là người có lòng tốt, nhìn hai ngày nay cậu bị cảnh sát quần lấy mà thấy đau lòng. Nói thật, luật sư đại diện của Hoắc Thị các cậu có vẻ quá yếu ớt, làm thế nào mà lâu như vậy vẫn chưa thu phục được bọn cảnh sát?"

"Có trách thì trách Kỳ đại luật sư cậu quá cao giá, không chịu vào Hoắc Thị nhỏ nhỏ của chúng tôi." Trong mắt Hoắc Thiên Kinh có chứa ý cười nhè nhẹ.

Kỳ Ứng Diêm nhướn mày, giống như đang nghe hẳn kể chuyện cười vậy, không nhịn được mà cười thành tiếng. Một lúc sau nhìn hẳn như nhìn người ngoài hành tinh...

"Thật ra, quen cậu lâu như vậy rồi mà trong lòng mình vẫn còn có một nghi vấn."

Hoắc Thiên Kinh nhìn anh ta.

Kỳ Ứng Diêm tiếp tục nói: *"Có đôi khi mình thật sự nghi ngờ cậu có phải là người Trái Đất hay không. Kể từ khi cậu tiếp quản Hoắc Thị đến nay, những nguy cơ lớn nhỏ cũng xuất hiện không ít nhưng dường như mỗi lần nhìn thấy cậu thì cậu đều có vẻ thản nhiên như thế, cậu không có lúc phải khẩn trương sao?"* (có, nhưng dành cho chuyện khác anh ạ! ==")

Dường như cái tên này rất thông thạo thương trường, cho dù phải đối mặt với áp lực lớn hơn đi nữa thì vẫn có dáng vẻ như đang chơi bài tú lơ khơ vậy[14].

"Nếu đây là sự sùng bái cùng khen ngợi của cậu đối với mình thì mình hoàn toàn tiếp nhận." Hoắc Thiên Kinh làm ra vẻ vinh hay nhục cũng chẳng khác gì.

"Ok!" Kỳ Ứng Diêm nhún vai, cười cười rồi trở lại vấn đề: *"Nói đến vụ án nhảy lầu đi, mình nghĩ chuyện này cậu không muốn giao cho mình xử lí cũng không được."*

Thật ra chuyện nhân viên nhảy lầu cũng không có gì đáng kinh, có trách thì trách hôn kì của Hoắc Thiên Kinh sắp đến gần mà bọn họ lại là bạn thân, cho nên đương nhiên anh ta phải nhúng tay vào điều tra chuyện này, trở thành luật sư toàn quyền đại diện cho hoắc Thị.

Hoắc Thiên Kinh cũng hiểu rõ mục đích lần này anh ta đến, sự ăn ý trong nhiều năm nay thì không cần nói nhiều làm gì.

"Kết quả điều tra của phía cảnh sát phát hiện, mấy người nhân viên nhảy lầu đều có một điểm chung là nợ rất nhiều tiền cho vay nặng lãi ở bên ngoài. Từ biểu hiện bên ngoài thì có vẻ đều là vì trốn nợ mà chọn tự tử. Nhưng... điểm này khiến mình rất nghi ngờ."

Kỳ Ứng Diễm nghe thế thì gật đầu. "Mình đã xem qua tư liệu phía cảnh sát, quả thật là thế. Mấy nhân viên này vẫn có thói mê cờ bạc, hơn nữa mỗi lần thua bạc đều vay tiền nặng lãi. Cứ như thế thì tiền lời thật sự là con số không nhỏ, đối với nhân viên như bọn họ mà nói thì tiền thường nửa năm một lần hoàn toàn không đủ để giải quyết vấn đề. Thiên Kinh, thật ra mình cũng hiểu nghi ngờ của cậu. Cậu hoài nghi tại sao bọn họ đã sớm mắc nợ rất nhiều nhưng lại chọn nhảy lầu vào lúc này, hơn nữa dường như còn bàn bạc trước."

"Mình nghi ngờ trong đó có người xúi giục!"

Mặt Hoắc Thiên Kinh có vẻ dăm chiêu, sau đó nhìn Kỳ Ứng Diễm. "Hôm nay người chịu trách nhiệm nhóm điều tra của công ty đã nói với mình rằng khi bọn họ đến thăm viếng gia quyến của người chết, đem một số tiền trợ cấp lớn đến trong tay người nhà thì hình như trên mặt bọn họ không có bao nhiêu thương đau, cứ như là bọn họ đã sớm biết sẽ xảy ra chuyện thế này, lẽ nào không kì lạ sao?"

"Ừ..."

Kỳ Ứng Diễm nghe xong, có vẻ suy tư mà gật đầu. "Theo lời cậu nói thì phía sau chuyện nhảy lầu còn có một chân tướng không muốn cho ai biết, xem ra vụ án này có nghi vấn rồi."

"Ứng Diễm, bên bộ phận quan hệ xã hội cũng có tư liệu rất kỹ càng về người nhảy lầu, cậu có thể đến chỗ họ mà lấy, vụ này giao hết cho cậu đó! Cũng phải tóm được người kia cho mình!" Hoắc Thiên Kinh bắt chéo chân trái lên chân phải, trong giọng nói thờ ơ kia mang theo vẻ tin nhiệm không chút che giấu.

"Không dám, không dám!"

Kỳ Ứng Diễm lại khôi phục bộ dáng cà lơ phớt phơ như cũ, khéo môi nở nụ cười quý quai. "Chỉ cần đến lúc đó cổ phiếu của Hoắc Thị các cậu có thêm hoa hồng của mình là được."

Hoắc Thiên Kinh cười. "Vậy mình có cần nói thêm câu "rất vinh hạnh" hay không?"

"Ha ha..." Tiếng cười sang sảng của Kỳ Ứng Diễm tràn ngập trong phòng làm việc. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, Hoắc Thiên Kinh nhấn nút nghe...

"Hoắc tiên sinh, Úc tiểu thư đến rồi."

Noãn?

Trên mặt Hoắc Thiên Kinh có vẻ hơi nghi hoặc, ánh mắt lạnh lẽo lập tức trở nên dịu lại, sau đó ra lệnh: "Để cô ấy vào đi!"

"Dạ, Hoắc tiên sinh!"

Kỳ Ứng Diễm nháy mắt mà bất sự được thay đổi trong mắt hắn, hiểu ra mà cười: "Xem ra khi đó cậu quyết định kết hôn không phải là nhất thời xúc động, quan hệ giữa hai người các cậu... dường như thật sự đã thay đổi."

Hoắc Thiên Kinh chỉ cười mà không nói gì, nhưng lại có vẻ "cậu thật lắm chuyện" mà nhìn anh ta một cái.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, ngay sau đó, Úc Noãn Tâm thanh nhã xuất hiện trong phòng làm việc. Có lẽ là không ngờ Kỳ Ứng Diễm cũng có mặt nên không khỏi xấu hổ mà cười: "Thật xin lỗi, em không biết các anh đang bàn chuyện."

"Qua đây, Noãn!"

Hoắc Thiên Kinh lại có vẻ không chút để ý, cũng không chút có ý định che giấu sự yêu thương đối với nàng, tay hắn duỗi ra, giọng nói trầm thấp lộ ra mệnh lệnh nhưng sủng ái.

Mặt Úc Noãn Tâm đỏ lên, xấu hổ mà bước tới, nắm lấy tay Hoắc Thiên Kinh, lại bị hắn thuận thế mà ôm lấy đặt trên đùi mình.

"Thiên Kinh, để em ngồi trên ghế là được mà."

Nàng cực kì xấu hổ, nhất là khi thấy Kỳ Ứng Diễm dùng ánh mắt chán kinh mà nhìn cử chỉ ám muội của hai người thì hai má vốn đã ửng hồng giờ lại càng như quả táo chín.

Hoắc Thiên Kinh nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ yêu kiều của nàng thì lại càng yêu thương, khẽ cười: "Ứng Diễm cũng không phải người ngoài, hơn nữa em là vợ của anh, anh muốn ôm thế nào thì ôm."

"Thiên Kinh..." Úc Noãn Tâm thật muốn vùi cả mặt vào trong lòng hắn, nếu sớm biết thế thì nàng đã không đến đây.

Kỳ Ứng Diễm lại không thể tin nổi mà lắc đầu. Đây còn là Hoắc Thiên Kinh mà anh ta quen biết sao? Trong mắt hắn là thứ gì vậy? Trong ánh

mắt vốn rất hồ hững kia lại có thêm một thứ gọi là "địu dàng"...

"Thiên, Thiên Kinh..."

Hoắc Thiên Kinh ngẩng đầu, sau khi thấy dáng vẻ ngẩn tò te của Kỳ Ứng Diêm thì bỗng cười: "Ánh mắt này của cậu sẽ khiến cho mình liên tưởng tới hai chữ "hâm mộ" đó. Cậu cũng nên suy nghĩ đến việc tìm người thích hợp đi, bác gái vẫn luôn phát rầu vì chuyện hôn nhân của cậu."

Kỳ Ứng Diêm nhún vai: "Tha cho mình đi!"

Úc Noãn Tâm nghe thế thì không nhịn được mà cười. "Anh là một luật sư tiếng tăm lừng lẫy trong giới luật sư, chắc là những cô gái thích anh cũng xếp thành hàng dài rồi. Cứ như những nữ nghệ sĩ trong công ty của chúng tôi, vừa nghe đến tên của anh thì lập tức mê dại ra."

Kỳ Ứng Diêm nghe xong, đôi mắt hẹp dài nổi lên rung động mê người, ngay cả khóe môi cũng cong lên rất đắc ý...

"Noãn Tâm à, trong số những chị em của cô có ai đẹp như cô không? Tên Thiên Kinh này ra tay quá sớm, nếu tôi gặp cô trước thì..."

"Cậu muốn chết sao?" Hoắc Thiên Kinh không chờ anh ta nói xong thì giọng điệu uy hiếp đã vang lên.

Kỳ Ứng Diêm liên tục làm động tác đầu hàng, bắt đầu đi mà lắc đầu: "Đây gọi là bạn bè... có người khác phái thì không có nhân tính nữa. Nói trở lại, Thiên Kinh – cái tên này là một người có tính chiếm hữu rất mạnh mẽ, sau này cô phải chuẩn bị tâm lý cho tốt."

Úc Noãn Tâm càng then thưng.

"Này này này, cậu nói xong chưa vậy, mình nhớ cậu vẫn thường rất bận mà?" Giọng của Hoắc Thiên Kinh rõ ràng lại có thêm không ít cảnh cáo.

"Thấy chưa? Tôi không nói gì nữa vậy." Kỳ Ứng Diêm nhún vai. "Để cho Hoắc đại thiếu gia của cô đi xử lý chuyện khó giải quyết vậy."

"Chuyện khó giải quyết?" Úc Noãn Tâm nghe xong thì lo lắng mà hỏi: "Là có liên quan tới chuyện nhảy lầu sao?"

Hoắc Thiên Kinh không muốn giấu điều gì, liền gật đầu một cái. "Lần này Ứng Diêm giúp tiếp nhận vụ này."

"Thế thì tốt rồi, có luật sư Kỳ thì nhất định mọi chuyện sẽ giải quyết tốt. Thiên Kinh, em nghe nói hôm nay lại có 3 nhân viên nữa nhảy lầu sao?" Trong đôi mắt đẹp của Úc Noãn Tâm nổi lên vẻ cực kỳ lo lắng.

Kỳ Ứng Diêm nghe thế thì cười cười...

"Noãn Tâm à, quả thật chuyện này vẫn chưa xong nhưng cô yên tâm đi, tôi sẽ toàn quyền xử lý chuyện này. Mặt khác, Thiên Kinh..." Anh ta dờ mắt sang Hoắc Thiên Kinh, cười rất quý dị. "Ai nói mình đang giúp đỡ? Cậu phải chuẩn bị một khoản phí cho luật sư thật lớn vào!"

Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười.

Úc Noãn Tâm thấy dáng vẻ ung dung tự đắc của hai người họ thì nổi lo lắng trong lòng cũng dần dần vơi đi. Sáng nay, khi nàng nhìn thấy tin tức mới thì lại bắt đầu lo lắng, mãi cho đến trưa lại xảy ra chuyện nhảy lầu thì nàng cũng đứng ngồi không yên. Suy nghĩ rất nhiều cho đến chiều thì vẫn không nhận được mà đến Hoắc Thị xem xem.

Nàng cứ tưởng rằng trên dưới Hoắc Thị sẽ vì thế mà cực kỳ hỗn loạn, thậm chí trên mặt của mỗi người sẽ có vẻ tiêu cực muốn bãi công. Nhưng khi bước vào Hoắc Thị nàng mới phát hiện thì ra mình nghĩ sai rồi. Mặc dù thỉnh thoảng nhân viên cũng sẽ có bàn tán nhưng công việc trong tay thì tiến hành vẫn đều vào đấy. Trừ bầu không khí làm việc khẩn trương, nhanh nhẹn thường ngày thì gần như Hoắc Thị không có gì thay đổi nhiều.

Thật ra nàng không hề biết rằng bầu không khí nhanh chóng yên ổn trở lại là kết quả của cuộc họp suốt mấy tiếng đồng hồ của ban quản lý.

"Noãn, tối nay em muốn ăn gì, bây giờ anh đặt chỗ?" Trong lòng Hoắc Thiên Kinh vui nhất là nhìn thấy Úc Noãn Tâm đích thân đến Hoắc Thị, chứng tỏ trong lòng nàng rất quan tâm tới hắn.

"Thiên Kinh..."

Thật ra điều Úc Noãn Tâm quan tâm nhất chính là Hoắc Thị làm cách nào an ủi gia quyến của người chết, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ung dung của hắn thì hình như không cần phải hỏi tiếp nữa, vì thế dịu dàng cười. "Tùy anh, em nghe anh vậy."

Nàng yêu hắn, cho nên tin rằng hắn hoàn toàn có khả năng xử lý tốt tất cả mọi vấn đề.

Tại Kỳ Ứng Diêm nhón lên, lập tức chồm người tới...

"A ha, mình thích đồ ăn của nhà hàng Ler U. Thiên Kinh, cứ đặt chỗ đó đi."

Hoắc Thiên Kinh nhướn mày nhìn anh ta một cái. "Cậu thích? Vậy được, cứ đặt chỗ đó cho cậu, nhưng mình và Noãn sẽ không đi."

"Tại sao? Này, cậu sẽ không nhò mọn đến thế chứ? Mời ăn một bữa thôi mà cũng không chịu?" Kỳ Ứng Diêm bắt mắt mà kháng nghị.

Hoắc Thiên Kinh cười rất nham hiểm, hàm răng trắng sáng lóa lên...

"Cho nên mới nói cậu mau đi tìm một cô gái đi, nếu không cứ làm kỳ đà cản mũi thì thật không hay."

"Hoắc Thiên Kinh, cậu thật là vong ân bội nghĩa, cư nhiên lại nói thế?"

Kỳ Ung Diêm la lên trách mắng, đang định lấy lòng Úc Noãn Tâm thì cửa phòng làm việc lại bị thư ký vội vàng mở ra...

"Hoắc tiên sinh, không hay rồi, trên sân thượng lại có 6 người muốn nhảy lầu!"

Cái gì?

Úc Noãn Tâm cả kinh.

Hoắc Thiên Kinh nhú mày, lập tức đứng lên.

Kỳ Ung Diêm lại kinh ngạc mà lắc đầu...

"Thiên Kinh, có phải năm nay cậu dính phải sao chổi rồi không? Sao đám người đó lại thích chơi trò này thế nhỉ?"

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng...

Trên sân thượng, độ cao 100 tầng, bất cứ ai nhảy xuống cũng chắc chắn sẽ chết, cho dù phía dưới có nhiều cảnh sát, đội phòng cháy chữa cháy, thậm chí là đã làm tốt công tác bảo vệ cũng không ăn thua gì...

Thư ký nói không sai, khi đoàn người Úc Noãn Tâm đến sân thượng thì phát hiện 4 nhân viên mặc đồng phục đồng loạt đứng trên lan can, chỉ cần bước thêm một bước là bọn họ sẽ từ tầng thứ 100 rơi xuống như chim chóc...

"Hoắc tiên sinh..."

"Hoắc tiên sinh..."

Những quản lý cấp cao của công ty đều đã đến sân thượng, khi bọn họ nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh cũng vội tới hiện trường thì dường như vẻ lo lắng cũng được xoa dịu.

Trên sân thượng, bởi vì ở độ cao 100 tầng nên sức gió cũng đột nhiên mạnh thêm khiến cho 6 nhân viên đang xếp thành hàng ngang ở phía trên cũng lắc lư theo. Thấy thế Úc Noãn Tâm cực kỳ kinh hãi.

Tình cảnh này nàng cũng không xa lạ mấy, nhưng chỉ xuất hiện tại nơi quay phim, cho dù có cao hơn nữa cũng đều có biện pháp bảo vệ. Nhưng... chuyện xảy ra trước mắt hiện nay là hình ảnh sống sờ sờ, là hiện trường nhảy lầu trực tiếp nhất.

"Rốt cuộc các anh có điều gì nghĩ không thông mà nhất định phải nhảy lầu chứ? Nếu như bởi vì áp lực kinh tế quá lớn, các anh hoàn toàn có thể đề xuất ra. Các anh thấy chưa, vị này chính là tổng tài của Hoắc Thị chúng ta. Hoắc tiên sinh cũng đã đến đây rồi, các anh có vấn đề gì khó khăn thì cứ nói ra, tôi tin Hoắc tiên sinh sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn yêu cầu của các anh, đừng làm chuyện ngu ngốc!" *Quản lý của bộ phận đối ngoại cực kỳ dè dặt mà giữa đầu, nói to với 6 nhân viên đang đứng phía trên.*

6 nhân viên kia cực kỳ thờ ơ, dường như không chút cảm động đối với lời của anh ta. Một người trong số đó thấy có vài người tiến lên thì bỗng lớn tiếng hét lên...

"Các người không được tiến lên, còn tiến lên nữa thì chúng tôi lập tức nhảy xuống!"

"Sten, rốt cuộc anh đang điên khùng cái gì chứ? Mau xuống đây cho tôi! Lẽ nào anh quên rằng anh còn có mẹ già con thơ sao? Có chuyện gì nghĩ không thông mà phải nhảy lầu chứ? Lẽ nào anh làm vậy là không có lỗi với họ sao?" *Một vị quản lý trong đó sốt ruột nói.*

Rõ ràng người muốn nhảy lầu kia trực thuộc bộ phận của anh ta. Bộ phận mình quản lý xảy ra chuyện thế này, hơn nữa còn làm trò trước mặt tổng tài, thật là khiến anh ta không nên được giận. Chẳng những anh ta như thế mà những vị quản lý khác cũng tái xanh cả mặt mũi.

Bởi vì bọn họ không khó phát hiện ra sắc mặt của tổng tài càng ngày càng nặng nề!

"Mọi việc đều có cách giải quyết, 6 người các anh cũng được coi là nhân viên lâu năm của công ty, lẽ nào không biết từ đây nhảy xuống sẽ có hậu quả thế nào sao? Người nhà của các anh phải làm sao đây? Các anh bảo những người khác sẽ nhìn bọn họ thế nào?"

Hoắc Thiên Kinh đích thân mở miệng, trong giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ uy quyền nghiêm túc không thể xem thường, đôi mắt hẹp dài phát ra những tia sáng khiến người ta không thể coi nhẹ. "Mấy người các anh là nhân viên của bộ phận vận tải, kinh doanh, quảng cáo... Từ đây nhảy xuống thì người nhà của các anh cũng chỉ được một ít tiền trợ cấp theo trình tự pháp luật. Nhưng nếu các anh bước xuống, tôi sẽ đảm bảo cho tiền đồ của các anh ở Hoắc Thị!"

Tất cả mọi người ở hiện trường đều chấn kinh!

Không phải bọn họ chấn kinh vì tổng tài của Hoắc Thị đích thân mở miệng mà là nội dung hắn nói!

Ngay cả 6 người đang chuẩn bị tự tử kia cũng ngăn ra!

Bởi vì bọn họ không thể tưởng tượng được vị Hoắc tiên sinh cao cao tại thượng, không dễ gì thấy mặt kia lại có thể hiểu biết tình huống hoàn cảnh của nhân viên, thậm chí nhớ rõ bọn họ thuộc bộ phận nào. Điều này làm cho tất cả mọi người đều bất ngờ.

Ngay cả Kỳ Ứng Diêm bên cạnh cũng kinh ngạc mà tròn tròn mắt!

Không khí trên sân thượng, khắp nơi đều chứa vẻ kì dị. Hơn nửa ngày sau, quản lí bộ phận quảng cáo mới có phản ứng lại mà mở miệng kêu gọi...

"Mấy người các anh đều đã nghe Hoắc tiên sinh nói rồi đó, lẽ nào Hoắc tiên sinh sẽ lừa các anh sao? Mau xuống đây đi. Hãy hỏi lương tâm của các anh một chút xem mấy năm nay Hoắc Thị có bạc đãi các anh sao? Bất luận là tiền lương hay tiền thưởng đều cao hơn những công ty khác, các anh đừng bỏ đá xuống giếng vào lúc này nữa!"

6 người kia đưa mắt nhìn nhau, như là đang do dự, nhưng hình như là đang kiêng dè điều gì đó. Dường như một người trong đó hơi thả lỏng, chân anh ta hơi run lên, vừa muốn mở miệng lại bị một người khác ngăn lại...

"Hoắc tiên sinh, không phải chúng tôi không tin anh, chỉ có điều chúng tôi đã không có mục tiêu cùng hi vọng sống tiếp nữa!"

"Các anh muốn gì chứ?"

Đôi mắt tĩnh lặng của Hoắc Thiên Kinh nổi lên vẻ u ám, hắn khoanh tay đứng đó, bộ quần áo cao cấp càng tôn thêm vóc người cao lớn của hắn. Ánh mặt trời còn sót lại chiếu vào gương mặt chín chắn của hắn, đôi môi mỏng nhìn qua thì rất vô tình nhưng lại khiến cho người ta thấy một khí thế cực kỳ uy nghiêm.

Rõ ràng 6 người kia bị khí thế phát ra trên người hắn làm kinh hãi, ánh mắt mỗi người trở nên không được tự nhiên, không khí gần như bắt đầu đóng băng. Một lúc sau một người mới cả gan mà đưa tay lên chỉ...

"Cô ấy!"

Tất cả mọi người đều nhìn theo hướng chỉ tay của anh ta, nhưng khi nhìn rõ rồi thì bỗng tròn tròn mắt, thậm chí mặt của vài người bắt đầu lộ vẻ lo lắng.

Úc Noãn Tâm ngăn người ra tại chỗ, trên gương mặt xinh đẹp của nàng toàn là vẻ chấn kinh, trong vẻ mềm mại kia có thêm chút không thể tin nổi, đôi mắt trong như nước nổi lên vẻ lơ mơ như bước trong đêm.

Tất cả mọi người đều như hít phải một luồng khí lạnh.

Quả nhiên, sau khi Hoắc Thiên Kinh nhìn về phía anh ta chỉ thì gương mặt anh dần dần trở nên u ám, đôi mắt từ từ lạnh lẽo, hai luồng sáng sắc như kiếm, lạnh như băng phụt ra từ trong mắt hắn, giọng nói hơi trầm thấp kia cũng bắt đầu lộ vẻ kinh hãi cùng tức giận...

"Anh nói cái gì."

Không có nghi vấn, cũng không chất vấn, có chăng đó là vẻ rét lạnh nguy hiểm ngày càng thấy rõ. Cảm giác rét run này gần như làm đóng băng mỗi người có tại nơi đây, cứ như từ làn da ngấm vào tới tận xương...

"Thật là to gan, anh biết mình đang nói gì sao?"

Một vị quản lí trong đó hoảng hốt mà hét lên, nhân viên mở miệng đưa ra yêu cầu là cấp dưới của anh ta, anh ta không muốn bị loại người không biết tốt xấu này liên lụy.

"Tôi, tôi... đương nhiên biết mình đang nói gì..."

Dường như người kia cũng bị ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh dọa đến, nhưng vẫn có vẻ liều chết không theo, thậm chí cùng với 5 người kia bước thêm một bước nhỏ...

"Yêu cầu của chúng tôi rất đơn giản, chỉ cần Hoắc tiên sinh đồng ý giải trừ hôn ước với Úc thì chúng tôi sẽ đáp ứng xuống dưới. Nếu không... chúng tôi sẽ từ đây nhảy xuống!"

"Các anh thật là vớ vẩn! Hoắc tiên sinh và Úc kết hôn thì có liên quan gì tới các anh?" Quản lí vừa lau mồ hôi lạnh trên trán vừa sốt ruột quát lên.

Phía sau, vài cảnh sát được huấn luyện đã lên sân thượng, đều khăn trương mà nhìn tình hình trước mắt.

Đôi mắt hẹp dài u ám của Hoắc Thiên Kinh hơi nheo lại, những đường nét cương nghị trên gương mặt cũng ánh lên trong ánh chiều tranh sáng tranh tối, cực kỳ anh tuấn nhưng lạnh lẽo như ma quỷ.

Mà mặt Úc Noãn Tâm bên cạnh thì cũng không tốt chút nào. Gương mặt vốn trắng nõn nay lại trắng bệch giống như mặt máu, thậm chí nàng cảm thấy ngón tay mình lạnh đến phát run lên...

"Úc..."

Một nhân viên đứng gần đó nhất mở miệng, thần sắc trên mặt không thể nào đoán được. "Không giấu gì cô, chúng tôi đều là fan của cô. Sở dĩ hôm nay chúng tôi dùng cách này để chấm dứt cuộc đời là vì muốn cho cô biết chúng tôi rất thất vọng với tin tức cô kết hôn. Cô là thần tượng của chúng tôi, cũng là người phụ nữ mơ ước nhất trong lòng, nhưng cô sắp gả cho người ta rồi, chúng tôi chỉ còn cách..."

"Sao các anh có thể ngốc thế chứ?"

Úc Noãn Tâm cũng không nhận được nữa, từ trong lòng Hoắc Thiên Kinh giấy giữa bước ra, vừa muốn bước lên thì một người trong số đó đã thét lên: "Không được bước lên, nếu không chúng tôi sẽ nhảy xuống!"

"Được được được, tôi sẽ đứng ở đây!"

Úc Noãn Tâm sợ tới mức chân nhũn ra, đừng nói là từ độ cao 100 tầng, cho dù là hai mươi mấy tầng nhảy xuống cũng chắc chắn mất mạng rồi. Nhưng nếu từ tầng hai mươi mấy thì ít nhất đặc công mà cảnh sát phái ra còn có thể giúp đỡ được, hiện nay là tầng thứ 100... ngay cả cảnh sát cũng không có cách nào.

Cho nên nàng càng không dám manh động.

"Các anh đều là fan của tôi?" Úc Noãn Tâm cố gắng làm cho giọng của mình có vẻ bình tĩnh một chút, mềm nhẹ một chút, sợ sẽ dọa đến 6 người bọn họ.

"Đúng vậy, chúng tôi đều rất hâm mộ cô, thậm chí những người nhảy lầu hôm qua và hôm nay đều là người hâm mộ cô!" 6 nhân viên kia đồng thanh nói.

Những tiếng hít thở trong không khí ngày càng nặng nề.

Úc Noãn Tâm cảm thấy một trận choáng váng. Mặc dù nàng biết có nhiều khi hành vi của người hâm mộ rất điên cuồng nhưng nàng tự thấy mình cũng không có sức hấp dẫn lớn như vậy, có thể khiến cho người ta nhảy lầu để ngăn cản nàng kết hôn.

"Các anh nghe tôi nói này!"

Nàng thật vất vả mới có thể ổn định cảm xúc hỗn loạn của mình, giọng nói trong trẻo vang lên: "Các anh yêu thích tôi, ủng hộ tôi thì tôi rất vui. Nhưng dùng cách này để thể hiện sự tình yêu của các anh thì quả thực quá cực đoan. Bất luận tôi có kết hôn hay không thì cũng không có bất cứ ảnh hưởng nào tới chuyện tôi sẽ tiếp tục hoạt động nghệ thuật. Các anh bình tĩnh một chút có được không?"

"Nói cách khác... cô nhất định phải gả cho Hoắc tiên sinh phải không?" Một nhân viên trầm mặt hỏi.

"Tôi..." Úc Noãn Tâm thật sự không biết nên trả lời thế nào. Nàng sợ rằng câu trả lời của mình sẽ tạo nên bị kịch.

Mười ngón tay Hoắc Thiên Kinh đột nhiên nắm chặt lại, các khớp ngón tay cong lên nguy hiểm.

Hắn vừa muốn bước lên thì lại bị Kỳ Ứng Diêm ngăn lại, lắc đầu ra hiệu.

"Các vị, tôi là luật sư đại diện của Hoắc Thị, nếu nguyên nhân các anh nhảy lầu chỉ là vì quá yêu mến Úc thì có phải chuyện này nên bàn bạc kỹ lưỡng hơn không? Tôi cho rằng nhảy lầu không phải là cách thức duy nhất để giải quyết vấn đề. Nếu các anh thật sự nhảy xuống, vậy truyền thông sẽ đáng giá chuyện này thế nào đây? Bọn họ sẽ đổ tất cả lỗi lầm lên đầu Úc. Tôi nghĩ nếu các anh đã yêu mến Úc như thế thì cũng sẽ không hi vọng sau khi chết còn tạo ra phiền phức không cần thiết cho cô ấy chứ?"

Giọng Kỳ Ứng Diêm rất bình tĩnh, thậm chí còn có vẻ lạnh lùng cùng điềm đạm rất chuyên nghiệp. Mà cảnh sát phía sau cũng không ngừng khuyên nhủ.

"Các người đừng nói nữa, chúng tôi chỉ muốn nghe một câu nói duy nhất của Úc, có phải cô nhất định phải kết hôn không?"

Một nhân viên trong số đó quá kích động, vung tay một chút, giọng nói cũng trở nên thô lỗ. Đồng thời thân mình của anh ta cũng lắc lư trong không trung.

"Được được, tôi đáp ứng các anh!" Úc Noãn Tâm không có thời gian để suy nghĩ, buột miệng thốt ra, lúc này nàng chỉ cần bọn họ bình an là được.

"Các anh xuống trước đi, được không?"

"Noãn?" Phía sau vang lên tiếng của Hoắc Thiên Kinh, không khó nghe ra sự chán kinh cùng phẫn nộ trong đó.

"Thiên Kinh, lúc này em chỉ có thể làm như thế..." Giọng của nàng mềm mại như hoa, nhẹ nhàng phiêu tán trong không trung, cứ như tơ mà lọt vào trong

tai hấn, nhưng lại quấy nhiễu khiến hấn đau lòng.

Làm sao nàng không biết tâm tình của hấn chứ. Hoắc Thiên Kinh – kẻ chỉ biết khống chế người khác chứ không bị người ta khống chế – đương nhiên không chấp nhận được chuyện bị nhân viên thao túng, hơn nữa còn là chuyện hôn nhân. Nhưng lúc này nàng chỉ có thể dùng cách này để ổn định cảm xúc của bọn họ.

Kỳ Ung Diêm ở bên cạnh cũng âm thầm lắng đầu, mặc dù anh ta biết rõ ý đồ của Úc Noãn Tâm nhưng lại tán đồng cách làm của nàng. Dù sao đây cũng không phải là vấn đề mà một lời nói dối có thể giải quyết được. Cứ cho là dùng cách này tạm thời có thể nhẫn nhịn hành vi của bọn họ nhưng sau này thì sao? Lẽ nào cuộc hôn nhân này lại bị ngăn cản bởi lời yêu cầu vô lý này.

6 người kia đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng là bọn họ không ngờ Úc Noãn Tâm lại đáp ứng nhanh như thế nên đều ngẩn cả ra một lát. Một trong số đó bỗng tỉnh ra...

"Cô đang nói dối!"

Sắc mặt của anh ta đột nhiên trở nên dữ tợn. "Chẳng qua là cô chỉ muốn gạt chúng tôi thôi! Úc Noãn Tâm, cô là nữ thần trong lòng chúng tôi, nếu như cô thật sự kết hôn thì không riêng gì 6 người chúng tôi mà còn có nhiều người sẽ dùng cách này để phản đối hôn lễ của cô. Cô... cứ đợi đi!"

Lời vừa nói ra, chỉ thấy thân mình anh ta hướng về phía sau... nháy mắt, cả người đã bay trong gió!

"Không..."

Úc Noãn Tâm và mọi người đều chấn kinh, từ "không" còn chưa nói hết thì 5 người còn lại cứ như là đã thương lượng xong, cũng không chút do dự mà cùng nháy xuống...

Mọi người đều choáng váng, có lẽ đây là lần bọn họ nhìn thấy cảnh nhảy lầu chân thật nhất.

Ngay cả sức lực để hét lên Úc Noãn Tâm cũng không còn nữa, vô thức mà dùng tay che mắt lại, hơi thở cũng đã sớm gấp gấp không thôi, cơ thể đang run rẩy kia lập tức được Hoắc Thiên Kinh ôm vào lòng.

Cảnh sát phản ứng lại trước nhất, lập tức chạy xuống dưới lầu...

"Noãn..."

Hoắc Thiên Kinh nhìn vẻ kinh hoàng của Úc Noãn Tâm, từ lúc hấn quen biết nàng tới nay, chưa từng thấy qua nàng sợ hãi đến thế, ngay cả da thịt trên mặt cũng lạnh như băng...

Hiện thực đủ tàn khốc cùng đáng tiếc, đối mặt với hiện thực, con người – giống loài thường tự nhận là sinh vật cao cấp nhất cũng sẽ không thể không than một tiếng cam chịu, mặc cảm xấu hổ. Bởi vì hiện thực quá mức lớn lao, cho dù sức lực của con người có mạnh hơn chẳng nữa thì cũng chỉ có thể thay đổi chút hoàn cảnh nhưng hiện thực vẫn là hiện thực, không thể thay đổi, cũng không thể cải biến...

Một tiếng "Noãn" đầy quan tâm của Hoắc Thiên Kinh đã hoàn toàn đánh thức Úc Noãn Tâm đang rơi vào trạng thái ngây dại. Nàng bỗng phản ứng lại, không nói một lời liền đẩy Hoắc Thiên Kinh ra mà chạy xuống lầu...

"Noãn..." Mặt Hoắc Thiên Kinh cả kinh, cũng không nói gì mà co giò chạy theo.

Cả đám người cũng bừng tỉnh, chạy theo xuống lầu...

Dưới lầu của trụ sở Hoắc Thị, có 6 đóa hoa tươi thắm đang nở rộ, nở thật to, dưới ánh chiều tà lộ ra vẻ cực kỳ chói mắt. Tuy nói đội phòng cháy chữa cháy đã chuẩn bị những thiết bị bảo vệ thật dày nhưng đáng tiếc vẫn không ngăn được những đóa hoa kia nở rộ...

Bởi vì có máu tươi tẩm mà đóa hoa mới rực rỡ chói mắt đến thế...

Bởi vì có máu tươi tẩm mà đóa hoa mới tỏa ra mùi tanh tươi trong không khí...

Bởi vì lầu quá cao nên con người mới yếu ớt như thế. Cho dù rơi và tẩm đệm phòng hộ thật dày và êm thì vẫn nát thành những mảnh vụn. Cũng chính vì độ cao 100 tầng mà những người vây xem mới có thể nhìn thấy hiện thực đáng tiếc cùng tàn khốc đến thế...

6 con người mấy phút trước còn đang hít thở giờ đã trở thành 6 xác chết không thể nói chuyện. Bộ dáng nát vụn kia khiến tất cả mọi người có mặt đều không thể chịu đựng nổi. Thậm chí có người ngất xỉu ngay tại chỗ.

Xung quanh thi thể bị cảnh sát vây dài băng ngăn lại, đối mặt với hiện thực, có đôi khi ngay cả cảnh sát cũng chỉ có thể bó tay. Dưới ánh chiều tà còn sót lại, đèn xe cảnh sát không ngừng lóe lên, tỏa ra ánh sáng màu xanh và tím rất chói mắt.

Và cũng tạo thành ách tắc giao thông ngoài ý muốn, nhưng lại làm lợi cho đám phóng viên nghe tiếng gió mà kéo đến. Trong thoáng chốc, cả hiện trường trở nên cực kỳ hỗn loạn. Đèn cảnh sát, tiếng ồn ào, tiếng xô đẩy, ánh đèn flash trộn lẫn vào nhau, hiện ra cảnh tượng khiến người ta cảm thấy khó chịu bất an.

Úc Noãn Tâm đã sớm nhũn ra trong lòng Hoắc Thiên Kinh. Mặt của nàng trắng xám, ánh mắt xinh đẹp lóe lên về kinh hãi. Bộ dáng của nàng... thật giống một con thỏ con bị kinh hãi, khiến người ta thương tiếc mà muốn ôm vào lòng.

"Đừng nhìn nữa!"

Hoắc Thiên Kinh thực sự không nỡ nhìn thấy nàng như vậy, đem đầu của nàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về cảm xúc đang chịu kinh hoàng của nàng. Tuy trong giọng nói trầm thấp vẫn có vẻ mệnh lệnh như thường ngày nhưng lại có sự thương tiếc cùng đau lòng rất rõ ràng.

"Thiên Kinh... Tại sao, tại sao lại như thế..."

Rốt cuộc nàng không thể kìm nén nữa, nước mắt trào ra như những hạt châu bị sút chỉ. Rõ ràng là nàng vẫn còn lâm vào cảnh tượng 6 gã nhân viên nhảy lầu tập thể mà không thể tự dứt ra. Thân mình run rẩy cùng với giọng nói tuyệt vọng, tất cả tất cả đều khiến nàng gần như sụp đổ.

Ánh mắt lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh nhìn chằm chằm hiện trường đầm máu đang được xử lý cách đó không xa. Không biết đôi mắt đen thẳm u ám ấy đang nghĩ gì, đôi bàn tay khê vỗ về nàng vẫn rất đều đặn, không có chút rối loạn nào.

Thật ra trên sân thượng, khi hắn nghe thấy 6 người kia nói những lời khốn nạn như thế, trong mắt lóe lên vẻ tham lam khi nhìn Úc Noãn Tâm thì hắn hận không thể tự tay đẩy bọn họ xuống lầu. Bây giờ nhìn 6 cái thi thể nát vụn kia, trong lòng hắn không có chút thương tiếc nào, ngược lại một cảm giác thoải mái đang nảy sinh từ sâu trong lòng. (Ặc, anh ác rứa! ==")

Hắn lại rất muốn điều tra xem rốt cuộc là ai cho bọn họ lá gan lớn như vậy, cư nhiên dám nói những lời đại nghịch bất đạo trước mặt hắn như thế, thậm chí là dùng cách thức này để khiêu chiến giới hạn nhân nãi của Hoắc Thiên Kinh hắn!

Đám phóng viên tinh mắt bắt đầu chen nhau mà tới, nhưng còn chưa kịp tiếp cận Hoắc Thiên Kinh thì đã bị mấy người vệ sĩ ngăn lại ở phía trước, ánh mắt lạnh như băng khiến phóng viên chùn bước.

Úc Noãn Tâm đang nằm trong lòng Hoắc Thiên Kinh vẫn luôn run rẩy. Nàng đang cực kỳ sợ hãi nên hoàn toàn không chú ý rốt cuộc có bao nhiêu phóng viên đang quan sát nàng và Hoắc Thiên Kinh. Động tác thân mật này của hai người lại sẽ trở thành tiêu đề của ngày mai.

Sắc mặt của nàng ngày càng trắng bệch. Cuối cùng khi nàng hít được mùi máu tanh trong không khí thì dạ dày đột nhiên co thắt dữ dội, nàng lập tức đẩy Hoắc Thiên Kinh ra, chạy đến trước thùng rác bên đường không ngừng nôn ọe...

"Noãn..." Hoắc Thiên Kinh đau lòng mà bước lên, vỗ nhẹ vào lưng nàng, nếu có thể, hắn thật không muốn thấy nàng cực khổ như vậy.

Úc Noãn Tâm vật vã lắm mới ngừng nôn được. Có lẽ là đã bị mùi máu tanh ảnh hưởng mà mặt nàng ngày càng trắng xám.

"Sắc mặt của em rất khó coi, để anh gọi bác sĩ đến." Hoắc Thiên Kinh nói xong liền móc điện thoại ra.

Ngay sau đó, tay của hắn đã bị tay của Úc Noãn Tâm khê ngăn lại, trong giọng nói mệt mỏi kia mang theo vẻ cầu xin: "*Thiên Kinh, em không muốn khám bác sĩ, đưa em về nhà được không?*"

Tình cảnh ngoài ý muốn này khiến nàng đánh mất dũng khí đối mặt với người lạ...

Bàn tay đang cầm điện thoại của Hoắc Thiên Kinh hơi chần chừ một chút, nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng tràn ngập vẻ mệt mỏi thì đau lòng mà than một tiếng...

"Noãn, nhưng vừa rồi em nôn rất dữ dội, anh lo là..."

"Em chưa từng chứng kiến cảnh tượng như vừa rồi, cho nên... có phản ứng như vậy cũng là rất bình thường. Thiên Kinh, bây giờ em chỉ muốn được nghỉ ngơi..." Cơ thể của nàng không chống được nữa mà lưng lay một chút, cảnh tượng máu me khiến nàng sinh ra cảm giác choáng váng cùng buồn nôn.

Hoắc Thiên Kinh không lay chuyển được nàng, có lẽ là thấy đáng về yếu ớt của nàng thì cũng không khỏi đau lòng, chỉ có thể gạt đầu đồng ý...

Hoắc Thiên Kinh ôm lấy nàng, rời khỏi hiện trường dưới sự hộ tống của vệ sĩ.

Xuyên qua đám đông, ánh mắt của Úc Noãn Tâm dần dần trở nên thê lương... Nhất là vết máu đang lan ra trên mặt đất khiến lòng nàng càng thêm lạnh. Những vết máu này cứ như là rần rết lẳng lặng bò vào nơi sâu nhất trong đáy lòng nàng, mang theo vẻ lạnh lẽo khiến nàng không rét mà run...

Vô lực mà nhắm mắt lại, nhưng làm sao cũng không thể xóa tan bộ dạng của 6 người kia, cùng với... sự nuối tiếc trước khi chết không họ!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139

Sự kiện nhân viên của Hoắc Thị nhảy lầu bị truyền thông xào xáo rất ồn ào ầm ĩ. Mặc dù ban quản lí cấp cao Hoắc Thị đã ra mặt thanh minh rằng sự kiện nhảy lầu lần này là do những nhân viên đó mê cờ bạc nhưng trên đời này không có bí mật nào có thể giữ kín, cuối cùng truyền thông cũng chia mũi dùi vào Úc Noãn Tâm, vạch ra rằng nhân viên Hoắc Thị nhảy lầu là do chịu ảnh hưởng của tin Úc Noãn Tâm kết hôn, dẫn đến những fan điên cuồng này làm ra những hành vi cực đoan.

Thoáng chốc, búa rìu dư luận tung đầy trời, Úc Noãn Tâm càng trở thành hồng nhan họa thủy! Giống như sự lo lắng lúc trước của Tiểu Vũ, có lẽ thế giới này chính là vậy, đồng tình với kẻ yếu, nghi ngờ kẻ gây nên sự việc là chuyện đương nhiên.

Đại hội cổ đông trong trụ sở Hoắc Thị.

"Hoắc tiên sinh, cổ đông chúng tôi nhất trí cho rằng vào lúc này Hoắc Thị không thích hợp để tổ chức hôn lễ."

Những người đang ngồi phần lớn là cổ đông lâu năm của Hoắc Thị, thậm chí có người đã cùng Hoắc Thị dốc sức xây dựng giang sơn khi Hoắc Thiên Kinh còn chưa nắm quyền, cho nên ở một mức độ nào đó, lời của bọn họ cũng có tác dụng hết sức quan trọng.

Trong căn phòng họp rộng lớn, khắp nơi lộ vẻ xa hoa nhưng không khí lại có vẻ càng ngày càng lạnh. Bốn phía của phòng họp đều là những cửa kính sát đất, từ mọi góc độ của bên trong đều có thể nhìn bao quát cả thành phố. Trên ghế chủ tịch, Hoắc Thiên Kinh đang ngồi ngay ngắn. Bộ quần áo cao cấp sạm màu bao lấy cơ thể cao lớn cường tráng của hắn. Sau khi nghe thấy lời của một vị cổ đông thì đôi mắt sâu thẳm cực kỳ đẹp đẽ nhưng lóe lên vẻ rét lạnh kia đột nhiên trở nên càng thêm tối tăm lạnh lẽo. Gương mặt lãnh khốc không chút biểu tình tăn ra vẻ uy nghiêm chết người.

"Những người khác đều đồng ý với ý kiến của Polet sao?" Đôi mắt lạnh lẽo ra sức uy hiếp khiến người ta khiếp sợ bất an, thậm chí giọng nói trầm trầm kia cũng có vẻ không vui vẻ rất rõ ràng.

Các cổ đông rất dè dặt mà nhìn nhau, rõ ràng là bọn họ đã thấy rất rõ vẻ không vui của Hoắc Thiên Kinh. Mặc dù hơn một nửa ngồi đây là đều là những nguyên lão nhưng trước giờ Hoắc Thiên Kinh làm việc rất mạnh mẽ quyết đoán, thậm chí có đôi khi không làm việc theo lẽ thường. Có thể nói hắn còn có khả năng kinh doanh hơn cả cha mình. Đây cũng chính là nguyên nhân mà bọn họ không dám dễ dàng bày tỏ thái độ.

"Thế nào? Sao không nói gì hết vậy? Vừa nãy khi tôi còn chưa tới mọi người nói rất hăng say, nhìn qua mỗi người đều có vẻ căm phẫn sục sôi mà?" Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, ánh mắt lãnh đạm quét qua mặt mỗi vị cổ đông, đôi mắt sâu thẳm phát vẻ vô cùng sắc bén, khiến người ta không dám coi thường.

Không khí lạnh lẽo càng ngày càng nghiêm trọng, gần như là im lặng chết người! Tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, sợ chỉ một câu nói thôi sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết, nhưng lại cũng không muốn trở mặt nhìn Hoắc Thị lâm vào chỗ chết.

Không biết đã qua bao lâu, một vị cổ đông cũng mở miệng. Ông ta ước chừng hơn 60 tuổi, đôi mắt màu lam có vẻ lo lắng, ông ta háng giọng rồi nhìn Hoắc Thiên Kinh...

"Thiên Kinh, thật ra những lời Polet nói vừa rồi cũng chính là kết quả thương lượng của phần lớn cổ đông chúng tôi. Cậu cũng thấy rồi đó, bây giờ dư luận bên ngoài đã không thể khống chế được nữa. Nhân viên liên tiếp nhảy lầu bỏ mạng thật sự đã phá hủy nghiêm trọng hình tượng của Hoắc Thị."

Ông ta là cổ đông lâu năm của Hoắc Thị, cũng được coi là bậc cha chú của Hoắc Thiên Kinh, cho nên trong giọng nói cũng có thêm một chút khuyên nhủ.

"Cậu cũng biết đó, tôi là người từng theo ông nội cậu giành lấy giang sơn này, đến đời của ba cậu, tôi cũng bỏ không ít công sức cho Hoắc Thị. Theo lí mà nói thì hiện nay dưới sự quản lí của cậu, Hoắc Thị liên tiếp lớn mạnh, tôi vốn không nên nhúng tay vào chuyện riêng tư của cậu. Nhưng tình hình trước mắt quả thật rất bất lợi cho Hoắc Thị. Thiên Kinh, cậu cũng thấy rồi đó, người nhảy lầu đều là người hâm mộ của Úc, tôi không biết nếu như bây giờ Hoắc Thiên Kinh cậu không tạm thời thỏa hiệp thì hậu quả sẽ như thế nào?"

"À?" Hoắc Thiên Kinh nghe xong, trong mắt có chút hứng thú. *"Tôi lại muốn nghe xem vị lão thành như ông cho rằng hậu quả sẽ thế nào?"*

Vị cổ đông kia có chút xấu hổ mà liếm môi một chút rồi nói: *"Nếu như tổng tài cứ muốn khăng khăng làm theo ý mình, thì nói không chừng số người nhảy lầu sẽ tăng thêm, thậm chí trong hôn lễ cũng có khả năng sẽ xảy ra bất trắc, đây chính là điều mà chúng tôi không muốn nhìn thấy."*

"Đúng vậy, Hoắc tiên sinh, bây giờ sức can thiệp của truyền thông càng ngày càng lớn, mấy người cổ đông chúng tôi rất sợ sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Hoắc Thị. Chúng tôi tha thiết xin cậu có thể tạm thời bỏ vấn đề riêng tư xuống, đợi qua cơn sóng này rồi mới kết hôn cũng không muộn." Một vị cổ đông khác vội vàng hưởng ứng.

Trong nhất thời, phòng họp đều là những tiếng hưởng ứng, thay đổi không khí đóng băng vừa rồi. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Môi Hoắc Thiên Kinh mím thành một đường dài, vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm, ánh mắt hoang vu như sa mạc dường như ẩn chứa những điều mà người ta không dám thăm dò.

Rất lâu sau, chờ khi tiếng bàn tán xôn xao dừng lại thì hắn mới từ từ nói...

"Tôi sẽ cử hành hôn lễ... đúng thời hạn!"

Cả phòng họp vang lên tiếng hít thở, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

"Thiên Kinh, thế không được đâu." Vị cổ đông già kia vừa nghe đã quỳnh lên, "Cậu làm như vậy thì Hoắc Thị sẽ rơi vào bế tắc mất!"

Hoắc Thiên Kinh đem ánh mắt nhìn vào mặt ông ta, đôi mắt đen u ám có một con sóng ngầm khiến người ta sợ hãi.

Vị cổ đông già kia cũng thấy được vẻ không vui trong mắt hắn nhưng vẫn kiên trì nói: "Thiên Kinh, cậu là người lãnh đạo Hoắc Thị, đương nhiên tất cả đều phải xuất phát từ lợi ích toàn cục của Hoắc Thị. Nếu cậu tổ chức hôn lễ vào lúc này, thứ nhất sẽ dẫn đến sự can thiệp càng nhiều của truyền thông, đối thủ cạnh tranh sẽ lợi dụng dư luận mà được lợi. Nếu đến lúc đó lại xảy ra chuyện nhân viên nhảy lầu thì Hoắc Thị sẽ lâm vào cảnh khó khăn chưa từng có. Chúng tôi là cổ đông của Hoắc Thị, quyết không thể ngồi yên không nói!"

"Không sai!"

Cổ đông Polet cũng rất kiên trì, ông ta cũng được coi là nguyên lão của hai đời, cho nên đương nhiên cũng có quyền lên tiếng...

"Hoắc tiên sinh, ông nội của cậu có dòng máu của người Hoa, ông ấy vẫn luôn thích nghiên cứu lịch sử Trung Quốc, ngay cả ba của cậu cũng thế. Mặc dù tôi không am hiểu lịch sử Trung Quốc lắm nhưng ít nhất cũng có nghe qua, trong thời kì Tam quốc có một nhân tài tên là Lữ Bố. Hoắc tiên sinh, tôi nghĩ cậu cũng không lạ gì với chuyện của Lữ Bố chứ?"

Hoắc Thiên Kinh nhú mày nhìn Polet, đương nhiên trong lòng biết những lời tiếp theo của ông ta sẽ là gì, sự u ám trong mắt càng thêm dữ dội.

Polet háng giọng, nhìn vào ánh mắt sắc bén của Hoắc Thiên Kinh, cố nén sự run rẩy trong lòng, tiếp tục nói: "Ở Trung Quốc, chuyện Lữ Bố là chuyện người người đều biết. Sự dũng mãnh của Lữ Bố trong thời Tam quốc là không ai bì kịp, hẳn là người có khả năng giành thiên hạ nhất, đáng tiếc lại vì một người đàn bà mà đánh mất giang sơn, cuối cùng cũng không giữ được mạng. Tôi nghĩ Hoắc tiên sinh cũng tinh thông lịch sử Trung Quốc, hẳn là cũng biết từ xưa đến nay "nhất tướng công thành vạn cốt khô". Kẻ giành được giang sơn đều phải dứt bỏ chuyện nữ nhi thường tình. Chính như hoàn cảnh của Hoắc tiên sinh lúc này, nếu nhất thời tham luyến mỹ nhân, làm dao động đến địa vị và uy quyền hết sức quan trọng của Hoắc thị trên trường thế giới, thì thử hỏi cậu sẽ ăn nói sao với ông nội và cha cậu đây?"

"Đúng vậy, đúng vậy, Hoắc tiên sinh, trước khi có quyết định xin anh nhất định phải suy xét lại."

Giữa đông đảo mọi người, Hoắc Thiên Kinh không thèm để ý mà châm một điếu xì gà, hút một hơi, gương mặt hắn chìm vào trong khói thuốc lượn lờ. Ánh mặt trời từ cửa sổ sát đất rọi vào, chiếu sáng một bên mặt anh tuấn của hắn, trong vẻ lãnh đạm mang theo vẻ chín chắn nam tính.

Dần dần, trong khói thuốc lộ ra đôi môi đang cong lên của hắn, cuối cùng hắn cũng mở miệng nhưng giọng nói lại đông lạnh...

"Tôi nghĩ các vị cổ đông cũng nên nghiên cứu kỹ lại lịch sử Trung Quốc đi! Nhất là... Polet!" Hắn đưa mắt nhìn vào khuôn mặt có vẻ kinh ngạc của Polet, cực kỳ lãnh đạm.

"Nhìn bao quát hết những dũng tướng của thời Tam quốc, dưới sự liên thủ của Quan Vũ – Trương Phi, cũng chỉ có mình dũng tướng Lữ Bố là có thể qua được 50 hiệp. Hẳn quả là một mãnh tướng không thể nghi ngờ. Nhưng... người nghiên cứu lịch sử Trung Quốc đều biết một câu ngạn ngữ là "hắn, dũng mãnh vô địch, thiện chiến vô song, nhưng dũng mà không mưu, tàn bạo không nhân nghĩa, đe dọa mọi người." Câu nói này là để miêu tả Lữ Bố. À..."

Nói đến đây, Hoắc Thiên Kinh cúi đầu cười nhẹ, neho mắt nhìn các vị cổ đông đang ngồi, vẻ mặt anh tuấn lạnh lùng gần như muốn bóc trần những thứ vô trang trên người họ...

"Thiếu chút nữa tôi quên, các vị ngồi đây không quá am hiểu lịch sử Trung Quốc, tôi sẽ giải thích cho các vị nghe vậy. Nói một cách đơn giản, một người muốn có được thiên thu đại nghiệp thì không chỉ phải anh dũng thiện chiến mà quan trọng nhất còn phải dựa vào trí tuệ. Quyết định sự thất bại của Lữ Bố không phải là do một Điều Thuyền mà là do hắn hữu dũng vô mưu. Trong xã hội kinh tế thị trường hiện nay, sách lược càng quan trọng. Các vị ngồi đây cho rằng Hoắc Thiên Kinh tôi hôm nay có thể ngồi ở vị trí này, điều khiển tài chính toàn cầu là dựa vào cái gì? Giang Sơn đương nhiên là quan trọng, nhưng trong mắt Hoắc Thiên Kinh tôi, nếu tôi đã có bản lĩnh giành được giang sơn thì càng có khả năng được cả mỹ nhân! Giang sơn cùng mỹ nhân, Hoắc Thiên Kinh tôi sẽ không chừa thứ nào!"

Mặt các cổ đông đầy vẻ xấu hổ, cũng bị khí thế trên người hắn bức bách.

"Nhưng Hoắc tiên sinh..."

"Cổ đông Từ, ông cũng là nguyên lão của Hoắc Thị, có thể nói cho mọi người xem từ khi Hoắc Thiên Kinh tôi lãnh đạo Hoắc Thị đến nay thì Hoắc Thị phát triển thế nào!" Hoắc Thiên Kinh không đợi những cổ đông khác phát ngôn liền quay đầu hỏi một vị cổ đông đang ngồi một bên vẫn chưa nói gì.

Vị cổ đông họ Từ im lặng một lúc, nhìn xung quanh một vòng rồi nói: "Năm thứ nhất khi Hoắc tiên sinh ngồi vào vị trí chủ tịch liền bắt đầu cải cách rất quyết đoán. Đầu tiên là mua một vài công ty tài chính rất tốt trong nước, sau đó bắt đầu phát triển mạnh ra thị trường nước ngoài, lúc bấy giờ cơ sở vật chất chiếm giữ trên thị trường tăng nhanh gấp hai lần. Năm thứ hai, Hoắc tiên sinh mua cổ phiếu của ba công ty như Anh Từ, Mĩ Từ, một bước trở thành cổ đông lớn nhất của ba công ty này, chiếm lấy 21% thị trường. Năm thứ ba, Hoắc tiên sinh tập trung mở rộng thị trường nước ngoài. Không chỉ như thế,

còn tiến hành tổ chức lại công ty, thực hiện sự phối hợp có hiệu quả giữa nội bộ các ngành mà trình độ cao nhất là lợi dụng quy tắc của cơ chế thị trường. Từ năm thứ ba trở đi, Hoắc Thị một bước trở thành tập đoàn tài chính hàng đầu của thế giới, không chỉ chiếm giữ kim ngạch tài chính toàn cầu mà còn tiến thêm một bước, mở rộng sản nghiệp trên diện rộng. Hiện giờ, cổ phiếu của Hoắc Thị trở thành mục tiêu của 100 công ty lớn mạnh nhất thế giới, dẫn đầu và bỏ xa không ai theo kịp. Tất cả đều là công lao của Hoắc tiên sinh."

Các cổ đông đều gật đầu, mỗi câu nói của cổ đông Từ đều là sự thật, những điều này bọn họ đều nhìn thấy.

Đôi mắt lạnh lẽo thờ ơ của Hoắc Thiên Kinh quét qua mặt mỗi người, giống như là một khối băng nhưng lại áp bức như một trụ đồng. Chỉ ánh mắt ấy thôi mà đã khiến bọn họ có cảm giác không thờ nổi.

"Hoắc Thiên Kinh tôi trước giờ nói được làm được. Về điểm này, tôi nghĩ các vị ngồi đây đều rất rõ!"

Trong giọng nói trầm thấp lộ vẻ tự tin cùng ngang ngược cực kỳ, những ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn...

"Năm đầu tiên khi tôi ngồi lên vị trí này đã nói, tôi sẽ khiến cho túi tiền của các vị tăng gấp ba lần so với năm trước, kết quả thế nào các vị cũng đều thấy được. Sau đó tôi lại nói, chỉ cần Hoắc Thiên Kinh tôi còn ngồi ở vị trí này thì tài sản của Hoắc Thị sẽ trải rộng toàn cầu. Hiện giờ cho dù Hoắc thị chỉ hất hơi một cái thì thị trường chứng khoán toàn cầu phải rung động! Đó chính là bản lĩnh của Hoắc Thiên Kinh tôi. Nếu đã có thể ngồi ở vị trí này thì tài chính toàn cầu phải bị tôi nắm trong lòng bàn tay! Hôm nay, Hoắc Thiên Kinh tôi ngồi đây cam đoan với các vị rằng, kim ngạch của năm nay không những sẽ không chịu sự ảnh hưởng nào mà còn có thể tăng thêm 25% nữa. Hình tượng và giá cổ phiếu của Hoắc Thị tuyệt đối sẽ không bị hao tổn gì. Tin tưởng tôi thì không cần nói gì nhiều, không tin tưởng thì các vị có thể biểu quyết, thậm chí là đề cử một người để ngồi lên vị trí chủ tịch để thay thế vị trí tổng tài Hoắc thị của Hoắc Thiên Kinh tôi! Xin hỏi các vị ngồi đây cảm thấy có ai đủ năng lực thì Hoắc Thiên Kinh tôi sẽ không nói một lời mà thoái vị ngay lập tức!"

Phần lớn cổ đông ngơ ngác nhìn nhau, vẻ xấu hổ trên mặt càng không thể tả. Trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, bất cứ ai đang ngồi đây đều không thể vượt qua được năng lực của Hoắc Thiên Kinh, không ai có thể có được khả năng quyết đoán cùng điều khiển thị trường trời sinh như Hoắc Thiên Kinh. Vì vậy không khỏi cúi đầu không nói gì.

Đôi mắt đen hẹp dài của Hoắc Thiên Kinh mang theo vẻ lãnh đạm, lại phát ra sức hấp dẫn chết người, nhìn thấy người người đều im hơi thì môi nở nụ cười lạnh...

"Nếu các vị không có ý kiến gì khác thì nên biết thông minh mà im miệng đi, tất cả mọi chuyện đều cứ thế mà tiến hành. Candy..." Hắn quay đầu ra lệnh: "Tiễn các vị cổ đông!"

"Dạ, Hoắc tiên sinh!" Trợ lý tổng tài Candy đứng dậy, vẻ mặt đầy kiêu ngạo mà đi đến trước cửa, nhẹ nhàng mở ra.

"Các vị cổ đông, mời!"

Thật là buồn cười, cư nhiên muốn liên thủ bức Hoắc tiên sinh đi vào khuôn khổ? Kết quả còn không phải rước lấy mất mặt sao?

"Đương nhiên là chúng tôi tin tưởng vào năng lực của Hoắc tiên sinh. Nếu đã như thế, chúng tôi cũng yên tâm." Các cổ đông cực kỳ xấu hổ mà cười, tìm cho mình một lối thoát, nể đuôi nheo nhau mà rời đi.

Trên ghế chủ tịch, đôi môi đang cười của Hoắc Thiên Kinh ngày càng đông lạnh, những ngón tay thon dài đột nhiên nắm chặt, sự lạnh lẽo trong mắt càng thêm rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140

Đêm, trời lạnh lạnh.

Làn gió mát mang theo hơi thở của khí trời vào thu, có một cảm giác hơi cô tịch trong đó. Vài cánh hoa quỳnh trắng nõn theo làn gió bay vào cửa sổ, nhẹ nhàng rơi trên chiếc đàn dương cầm hình tam giác màu đen được đặt một bên trong phòng khách. Chúng khẽ bay lên cùng với tiếng đàn lặng lẽ, tỏa ra mùi hương thơm mát cuối cùng.

Úc Noãn Tâm ngồi trước phím đàn, ánh đèn thủy tinh trong suốt chiếu lên gương mặt trắng như sứ của nàng, đồng thời cũng ánh lên vẻ sầu muộn trong mắt nàng.

Làn váy ngủ màu trắng buông xuống tấm thảm dưới chân, mái tóc đen xõa tung trên vai, những nếp váy gấp lại trắng như tuyết. Ánh trắng nhẹ nhàng tiến vào, đôi tay nhỏ khẽ dạo qua phím đàn, từng tiếng nhạc vang lên như tiếng sóng.

Tiếng đàn cứ như một dòng nước trong, rì rào réo rắt, giống như một làn gió trên mặt hồ khiến lòng người ta cảm thấy thanh sạch và thả lỏng, nhưng lại

có vẻ hơi u sầu.

Tiếng hát khe khẽ bật ra từ đôi môi nàng...

Từng giọt từng giọt...

Hồ nước trong đáy lòng gợn sóng lăn tăn

Nhớ anh dào dạt như muốn vỡ tan

Em đâu dám soi mình trong gương

Nhớ anh da diết như đông tàn nhà thơ

Đêm khuya đau như ngừng thở

Lúc nhớ anh

Em cũng chỉ biết như thế

Từng phím trắng, từng phím đen

Nỗi đau thâm lặng trong quá khứ gõ vào lòng

I Miss You

Nỗi đau muôn đời của em...

Mỗi khi những ngón tay thon thả làm phát ra tiếng đàn thì cũng giống như là phá vỡ một giấc mộng đẹp. Mái tóc mềm mại lẳng lẳng xõa trên bộ váy trắng làm cho bóng dáng của nàng cực kỳ cô đơn.

Tiếng đàn du dương trong trẻo, réo rắt như tiếng suối, thăm thẳm xa vời lại có chứa vài phần tình mịch uyển chuyển.

Lại như có chút u oán, có chút kinh hoàng, có chút tình ý cực độ đau đớn của thế gian, có chút sướng vui vì đã yêu thương trong cuộc đời này.

Dần dần, đôi mắt xinh đẹp trong suốt của Úc Noãn Tâm giống như bị mưa bụi làm ướt nhòa, trong thoáng chốc đã toát ra vẻ đẹp quyến rũ mê hồn. Cái đẹp đoạn tuyệt bị thương vào lúc này thực là làm cho người ta nát lòng.

Ít nhất là khi Hoắc Thiên Kinh bước vào phòng khách và nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lòng hấn bỗng nhói đau.

Dường như nàng thực sự chìm trong nỗi cô đơn của riêng mình, hoàn toàn không nhận biết được tiếng bước chân dần tiến đến của người đàn ông sau lưng.

Bước chân mạnh mẽ vững vàng nhưng trong tiếng đàn như nước của nàng thì lại cố gắng nhẹ chân, dường như sợ quấy nhiễu tiếng hát của nàng.

Giờ này khắc này nghe thấy ca khúc này làm hấn đau lòng gấp bội.

Hắn sẽ tuyệt đối không để cho cô gái này rời khỏi hấn, bất luận là do nguyên nhân gì.

"Noãn!" Dường như không nhớ nhìn đến dáng vẻ cô đơn của nàng nữa, giọng nói trầm thấp khẽ gọi tên của nàng.

Úc Noãn Tâm đang đắm chìm trong âm nhạc bỗng giật mình một cái, ngón tay bỗng run rẩy, vô thức giơ lên nhưng không ngờ lại đập mạnh vào phím đàn.

"Noãn..." Hoắc Thiên Kinh khản trương, đi nhanh tới, nắm lấy tay của nàng, không khó nhận ra đã đỏ ửng.

Hắn biết rõ tính chất làn da của nàng, cho dù chỉ va đập nhẹ một cái thì không lâu sau sẽ bị bầm lên.

"Xin lỗi, làm em giật mình!" Hấn đau lòng khôn nguôi, trong giọng nói có chứa vẻ tự trách cùng thương tiếc rồi quay người đi tìm thuốc giảm sưng.

"Thật là cô gái ngốc, chưa từng thấy có ai đàn dương cầm mà cũng có thể bị thương!" Tuy ngoài miệng có vẻ trách cứ nhưng trong lòng lại rất xót xa.

Đôi môi anh đào của Úc Noãn Tâm từ từ lẳng lẳng nở nụ cười. Đèn tường khẽ tỏa ra những luồng sáng dịu dịu, nàng nhìn người đàn ông đang cẩn thận bôi thuốc cho mình... Những đường nét cương nghị, đôi mắt sâu thẳm, đôi môi mỏng hơi nhếch lên... tình cảm trong lòng dần lan ra.

"Hôm nay... chắc là các cổ đông sẽ không thuận theo phải không?"

Đây là chuyện mà nàng lo lắng rất lâu. Sau khi nàng biết được nguyên nhân các nhân viên nhảy lầu là do nàng sắp kết hôn thì tâm tình của nàng lại trở nên cực kỳ sa sút cùng bất an.

"*Tại sao lại nghĩ thế?*" Nụ cười bên môi của Hoắc Thiên Kinh dần dần tươi hơn, gương đôi mắt sâu như biển lên, nhìn vào đôi mắt như nước hồ thu của nàng.

Nhìn thấy hàng mi dài như cánh bướm của nàng đang run rẩy, đôi môi nhỏ bé cũng hơi run run, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu này của nàng khiến hắn đau lòng thôi.

Úc Noãn Tâm khẽ thở dài một hơi, nói nhỏ một câu: "*Không khó để nghĩ ra.*"

Hoắc Thiên Kinh cười khẽ một cái, hai tay vòng lại, đem nàng nhốt vào vòng tay của mình...

"*Có đôi khi con gái phải ngốc một chút mới đáng yêu!*" Hắn khẽ cười, cúi đầu cắn nhẹ lên da thịt mềm cảm của nàng, khiến cho nàng run lên.

"*Thiên Kinh, đừng đùa nữa, ngứa quá!*"

Cuối cùng trên gương mặt trắng nõn của Úc Noãn Tâm cũng có chút ửng hồng, cơ thể mềm mại dựa vào lòng hắn, trong giọng nói lo lắng có thêm một chút hồn nhiên cùng nũng nịu của con gái.

Dáng vẻ này của nàng làm dậy lên một con sóng tình trong lòng Hoắc Thiên Kinh, đôi mắt vốn rất sắc bén kia trở nên tối lại. Ngay sau đó, hắn liền cúi người xuống...

"*Thiên Kinh...*"

Úc Noãn Tâm hiểu rõ ý nghĩa toát ra từ đôi mắt hắn, vội vàng chống tay lên lồng ngực rắn chắc của hắn: "*Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em!*" Trong giọng nói nũng nịu có thêm chút phản đối.

"*Vậy... Noãn của anh muốn biết cái gì?*" Bên tai nàng truyền tới tiếng cười trầm trầm gọi cảm của hắn.

Úc Noãn Tâm há mồm, lại không biết nên hỏi từ đâu.

Hoắc Thiên Kinh bị dáng vẻ này của nàng chọc cười, bắt đầu làm càn mà du di qua lại giữa vành tai và chiếc cổ trắng nõn của nàng, dẫn đến từng đợt tê tại. Hơi thở nóng rực khiêu khích nơi sâu nhất của lòng nàng.

"*Em muốn biết anh sẽ ăn nói thế nào với các cổ đông, em cũng muốn biết hôn lễ của chúng ta có cử hành đúng thời hạn hay không, Noãn của anh...*" Đôi môi hắn cong lên, xấu xa mà nói một câu: "*Lo là anh sẽ không cần em nữa?*"

"*Anh... tự đại cuồng! Em còn muốn không cần anh đây!*" Tâm sự của Úc Noãn Tâm hoàn toàn bị hắn nói trúng phóc nên trong nhất thời vừa thẹn vừa giận. Nàng đang định đứng dậy cách xa cái ôm của hắn.

"*Giận rồi sao?*"

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng chế nhạo rồi cười lớn mà lại ôm nàng vào lòng, khẽ đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, cứ như thế là có thể lẳng lặng hít được hương thơm mát tỏa ra từ người nàng, đó cũng là một loại hưởng thụ.

Vùi mình vào trong lòng hắn, mùi long đản hương dễ chịu khẽ vây lấy nàng, khiến nàng cảm thấy rất an toàn.

"*Không cách nào giận anh được...*" Úc Noãn Tâm đưa tay ôm nhẹ lấy hắn, dáng vẻ ngoan ngoãn ấy khiến tim hắn đập loạn nhịp.

Sao hắn lại không hiểu tâm tư của nàng chứ. Nàng có giả vờ bình tĩnh thế nào đi nữa thì đôi mắt trong veo kia cũng dễ dàng tiết lộ tâm tư của nàng.

Những tin tức liên tục mấy ngày nay, điều duy nhất làm cho hắn lo lắng chính là... Úc Noãn Tâm. Xuất phát từ sự hiểu biết về nàng, nàng quá mức nhạy cảm, nhất là khi nàng biết thì ra tất cả đều do mình gây nên thì nàng lại càng không thể tiếp nhận chuyện này. Cứ như mấy ngày nay, nàng không tiếp nhận bất cứ chương trình nào, chỉ ngoan ngoãn ở trong nhà, hắn biết sâu trong lòng nàng đang né tránh điều gì.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, không biết đã mở bao nhiêu cuộc họp lớn nhỏ. Không chỉ là công ty mẹ mà ngay cả các chi nhánh hắn cũng phải quản. Hắn phải thừa lần này nhận sức can thiệp của truyền thông quá lớn, Hoắc Thị đã khởi động hệ thống phản ứng can thiệp nhưng vẫn không có tác dụng gì lớn.

Như vậy, hắn không thể không đánh tiếp trận này!

Từ khi hắn ngồi lên vị trí chủ tịch Hoắc Thị thì đã biết thương trường như chiến trường, sự vận hành của giới thương nghiệp là một cuộc chiến không có máu nhưng có thậm chí có đôi khi còn tàn nhẫn hơn cả chiến trường máu chảy thành sông.

Đã quen nhìn cảnh người lừa ta gạt, đã quen nhìn cảnh cắn xé lẫn nhau, hắn sớm đã trở nên chai sạn cùng không biết sợ hãi rồi. Giống như trước giờ hắn cũng hiểu được đạo lý "*nhất tướng công thành vạn cốt khô*". Từ xưa đến nay, kẻ thắng lợi trên chiến trường đều phải giẫm lên thi thể của các binh sĩ mà đứng dậy. Trên thương trường hiện nay, chẳng phải hắn cũng ném trái sao?

Nhưng hôm nay hắn lại sợ hãi, lòng hắn càng nhút nhát. Khi phần lớn cổ đồng ngang nhiên đề ra yêu cầu kéo dài hôn kỳ thì đó là lần đầu tiên hắn im lặng không nói, lần đầu tiên chau mày!

Không phải vì hắn đang do dự mà là sợ cô gái này sẽ vì thế mà trốn tránh. Mãi cho đến hôm nay, rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh mới phát hiện ra cô gái này đã hoàn toàn bén rễ, in sâu trong tận đáy lòng của hắn rồi...

"*Noãn, trong lòng em có còn hận anh không?*" Bàn tay của Hoắc Thiên Kinh khẽ vuốt mái tóc mềm mượt của nàng, có chút suy tư mà hỏi.

Từ lúc bắt đầu cho đến giờ, hắn phải thừa nhận tất cả đều là do hắn ép nàng.

Hắn cưỡng bức cô được cơ thể nàng, dùng thủ đoạn mà ép buộc nàng rời xa người đàn ông mình yêu, lại áp bức trong lòng nàng chỉ có thể có một người đàn ông là hắn. Tất cả... đều là hắn cưỡng cầu mà có được.

Đến giờ này phút này, hắn thực sự rất muốn biết nàng... có cam tâm tình nguyện hay không.

Úc Noãn Tâm nghe xong thì thân mình hơi run lên một chút, đôi mắt chứa vẻ nghi hoặc mà nhìn hắn, không hiểu sao hắn lại hỏi như thế.

Hận?

Hình như cái từ này đã biến mất khỏi lòng nàng rồi...

Từ lúc này vậy chứ?

Sau khi phát hiện mình đã yêu hắn sao?

"*Hà?*" Hoắc Thiên Kinh cúi đầu, dùng ngón tay thon dài nâng mặt của nàng lên, ánh mắt sâu thẳm có chứa sự lưu luyến nồng nàn cùng kiên trì.

"*Sao anh lại hỏi vậy...*" Nàng nhẹ nhàng hỏi một câu, lại có chút chần chừ.

Giống như những cánh hoa quỳnh bay lượn ngoài cửa sổ, trong sự dịu dàng kia có chứa một sức mạnh khiến cho người ta run rẩy, không cảm nhận được sức nặng của nó nhưng giống như hoa tuyết rơi vào trong lòng, mãi mãi cũng không tan...

Hoắc Thiên Kinh chỉ nhìn nàng không chớp mắt, cười dịu dàng, mắt đi về cao ngạo cùng lạnh lẽo thường ngày...

"*Anh chỉ muốn biết Noãn của anh có thật sự cam tâm tình nguyện hay không...*"

"*Thiên Kinh...*" Trong mắt Úc Noãn Tâm lướt qua một chút ưu sầu, hỏi một đấng trả lời một néo: "*Hôn lễ của chúng ta... hãy để sau đi.*"

Con người đen trong mắt Hoắc Thiên Kinh bỗng co lại, ánh mắt cũng dần trở nên u ám, đôi môi mím chặt.

"*Thiên Kinh...*" Úc Noãn Tâm thấy thế thì biết hắn giận rồi, vội vã ôm lấy cánh tay hắn, nhẹ giọng nói: "*Anh đừng hiểu lầm, em, không phải em muốn hủy hôn, chỉ là, chỉ là em rất sợ...*"

"*Anh đã nói tất cả đều giao hết cho anh, đừng lo lắng đến chuyện gì cả.*"

Hoắc Thiên Kinh nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng của nàng thì không đành lòng, ôm chặt lấy nàng, giọng nói trở nên dịu dàng: "*Anh chỉ hy vọng em thật sự cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh.*"

"*Thiên Kinh...*" Trong lòng Úc Noãn Tâm xúc động, đương nhiên là cam tâm tình nguyện, từ rất lâu rồi...

Những ngón tay thon dài khẽ nâng cằm nàng lên, Hoắc Thiên Kinh than nhẹ một cái...

"*Thế nào? Không tin anh như vậy sao?*" Tiếng cười trầm trầm vang vọng quanh tai nàng, "*Bất cứ chuyện gì cũng đều không thể ngăn cản anh bảo vệ em, trừ phi... anh chết đi!*"

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu lên ngay, ánh mắt như nước lướt qua chút hoảng hốt. "*Anh... không cho anh nói hươu nói vượn như thế.*" Vừa nói vừa vô thức đưa tay lên che môi hắn lại.

Trong phút chốc có thể thấy được tình yêu đối với hắn...

Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười, nụ cười dường như băng tuyết đầu đông, lại dịu dàng nói không nên lời. Hắn thuận thế nắm nhẹ tay nàng, sau đó đôi môi nóng bỏng hôn khẽ lên những ngón tay.

"*Yên tâm đi, sao anh lại rời xa em được chút!*"

Trong ánh mắt thâm thúy của hắn lóe lên vẻ kiên định. "*Anh thừa nhận trên thương trường anh đã đắc tội với không ít người, cho nên không thể tránh khỏi việc có kẻ thù. Nhưng... mạng anh là của em, người khác không thể cướp đi được.*"

Tim Úc Noãn Tâm bỗng đập mạnh, nằng cấn môi, đôi mắt thâm tình hàm chứa vẻ đau lòng vì hấn...

Tay hấn khẽ kéo hai bên môi nằng ra, để lộ hàm răng trắng và đều, những đường nét cương nghị như được điêu khắc trên gương mặt hấn dần trở nên mềm mại, giọng nói trầm thấp có chứa tiếng cười nhẹ. *"Cho nên không được phép suy nghĩ miên man nữa, bởi vì anh không nỡ nhìn dáng vẻ quá mức ưu sầu của em."*

Đôi mắt Úc Noãn Tâm dần dần bị sương mù bao phủ, dung nhan tuyệt mỹ sáng long lanh như hoa quỳnh bay đầy trời, nằng nhìn người đàn ông trước mặt, tình cảm trong lòng lại như đê vỡ...

"Thiên Kinh, lẽ nào anh không biết làm sao em có thể nhìn anh khó xử chứ. Như thế... em sẽ càng đau lòng hơn."

Nằng không thể tiếp tục che giấu tâm tư cùng tình yêu của mình nữa, nằng không cách nào gạt đi hình ảnh của người đàn ông này ra khỏi đầu mình, càng không cách nào xem nhẹ vị trí mà hấn đã chiếm cứ trong lòng mình.

Mặc dù trước kia, dưới sự yêu cầu của hấn nằng mới thừa nhận tình yêu của mình, nhưng... lần này nằng sẽ chủ động, chủ động để cho hấn biết nằng cam tâm tình nguyện...

Có lẽ chính như Tiểu Vũ nói, từ lần đầu tiên gặp mặt thì lòng của nằng đã bắt đầu trầm luân rồi, bắt đầu... không trở lại được nữa rồi!

"Noãn?" Mặt Hoắc Thiên Kinh có vẻ kinh hi, giọng nói lại trở nên có chút run run.

Hấn biết rất rõ Úc Noãn Tâm vốn rất nội tâm, nằng đã nói cho hấn rất rõ ràng là... nằng đã cam tâm tình nguyện.

Nước mắt của Úc Noãn Tâm chảy trên gương mặt đang cười, một giây sau nó đã bị đôi môi nóng cháy của Hoắc Thiên Kinh hôn sạch.

Tay hấn ôm chặt Úc Noãn Tâm, tràn đầy ngọt ngào cùng ấm áp.

"Noãn, đáp ứng anh, bất luận thế nào cũng không được rời xa anh!" Hoắc Thiên Kinh siết chặt tay, ra lệnh bên tai nằng.

Đáy mắt Úc Noãn Tâm lộ ra vẻ ấm áp, lại có vẻ cũng rất mệt mỏi...

Người tinh tế như hấn không khó nhận thấy được cảm xúc của nằng, nhưng rồi lại không nói gì, dường như trong mắt đang ẩn u một kế hoạch nào đó...

"Noãn, dáng vẻ đánh đàn lúc này của em rất đẹp, cho nên em phải đàn cả đời cho anh xem." (Ặc, xem chứ không phải nghe ==)

Tay hấn vỗ về khuôn mặt nằng, những ngón tay ấm áp như đang giám định một loại đá quý tình xảo nhất, trong mắt chảy qua một cảm giác chăm chú.

Lòng Úc Noãn Tâm cảm thấy ấm áp, sau đó nhìn hấn, thông minh mà thay đổi đề tài...

"Thật ra em cũng muốn nhìn xem đường đường là tổng tài của Hoắc Thị mà đi đánh đàn dương cầm thì sẽ thế nào..." Đóa hoa tình yêu nở rộ trong đôi mắt như nước của nằng.

"Em đang cố ý làm khó anh sao?"

"Thế nào? Anh sẽ không chịu thua chứ?" Úc Noãn Tâm che miệng cười, những cánh hoa mềm mại rơi trong đôi mắt nằng, hơi thở của hấn làm bình ổn những bất an trong lòng nằng.

Hoắc Thiên Kinh không nói gì, ôm lấy nằng đi về phía cây đàn...

"Nhóc con, khích anh cũng được thôi, nhưng em phải làm một cô giáo có trách nhiệm, hiểu không?"

"Vậy phải xem tư chất của cậu học sinh này thế nào đã." Úc Noãn Tâm nhìn hấn, mắt chứa ý cười, cố ý nói.

Tim Hoắc Thiên Kinh bị vẻ ôn nhu của nằng làm tan chảy, khóe môi cương nghị vốn mím chặt cũng dần dần nở nụ cười hiếm thấy: *"Noãn, em như thế thì làm sao anh không yêu cho được?"*

Lời vừa nói ra hấn liền cúi người hôn lên đôi môi mềm mại của nằng, tí mĩ thưởng thức hương thơm ngọt ngào của nằng, mang theo một sức mạnh tuyên bố chiếm hữu. Một lúc sau, hấn mới buông môi nằng ra, lại ôm lấy nằng đang đỏ bừng mặt vào trong lòng, bàn tay vỗ nhẹ lưng nằng.

Hai tay Úc Noãn Tâm ôm lấy hấn, buông lỏng cảm xúc dâng trào vì nụ hôn bá đạo vừa rồi của hấn. Nằng nhắm hai mắt, giống như con mèo nhỏ mà ngã vào ngực hấn, nghe tiếng nói trầm thấp mê người của hấn.

"Noãn..." Hấn thỏa mãn mà than nhẹ, lại giống như đang bày tỏ cảm nhận trong lòng.

Nằng ngẩng đầu lên, gương hàng mi dài nhìn người đàn ông trước mắt. Mắt hấn sáng như sao, nhưng lại sâu như biển. Tính cách độc tài cuồng bạo như hấn, dường như tất cả mọi người đều sợ. Thế nhưng hấn thế này lại mang đến cho nằng một cảm giác an toàn, không phải sao?

Suy đi nghĩ lại, những ưu tư nhàn nhạt trong mắt, những lớp sương mờ đều chìm vào chỗ sâu nhất, đôi môi nàng hiện lên ý cười... Lòng của nàng, hẳn là nên thả lỏng.

Rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh cũng nhìn thấy vẻ thư thái trong mắt nàng như mong đợi, đôi mắt đen thăm hàm chứa ý cười, ý cười lan ra khắp gương mặt anh tuấn cho đến khóe môi. Sự dịu dàng của nàng luôn có thể làm cho hắn mềm lòng, giống như một cây bạch lan, sau khi được thưởng thức hương thơm thanh nhã của nó thì vĩnh viễn cũng không thể quên.

Hắn không thể chờ quá lâu, bởi vì hắn phải hoàn toàn có được nàng!

"Thế nào? Còn muốn học đàn hay không?"

Úc Noãn Tâm cười khẽ mà hỏi, trong đầu hiện lên dáng vẻ khi đánh đàn của hắn. Có thể tưởng tượng được, người đàn ông như hắn mà ngồi trên sân khấu biểu diễn thì hình tượng ưu nhã như vương tử nhất định sẽ làm điên đảo tâm hồn của không ít thiếu nữ.

Có lẽ hắn không làm doanh nhân thì cũng không chết đói được.

"Đương nhiên rồi, đến đây, cô giáo Úc!" Hoắc Thiên Kinh có vẻ rất hăng hái.

"Ngoan lắm!" Tâm tình của Úc Noãn Tâm cũng trở nên rất tốt, bắt đầu dạy hắn đánh đàn.

Ánh trăng, từ phía sau họ chiếu vào, khiến bóng dáng hoàn mỹ của hai người hòa làm một, cảnh tượng long lanh này trở thành màn trình diễn thị giác lãng mạn nhất...

Giải thưởng quốc tế DRT

Giải DRT 3 năm một lần là sự kiện trọng đại của giới giải trí toàn cầu, cũng là lễ trao giải được các nghệ sĩ trên thế giới quan tâm nhất. Chỉ trong danh sách người tham dự thời thì cũng phải có trọng lượng nhất định, đó cũng chính là lý do phần đông các ngôi sao dù có chen nhau đến lễ máu đầu cũng phải đến được đây.

Có diễn viên, ca sĩ nổi tiếng đến từ khắp thế giới, nhạc sĩ, người tạo hình, và đương nhiên cũng có những nhân tài mới xuất hiện. Giải thưởng lớn rất thanh thế này sẽ có mười hạng mục trao giải, điều kiện cũng rất khắt khe. Chính vì vậy mới dẫn đến càng nhiều sự chú ý và ý muốn đoạt giải. Chính vì vậy rất nhiều người đều biết rõ trình độ quan trọng của mỗi giải thưởng trong buổi lễ này, và không tiếc dùng hết thủ đoạn để có được nó.

Lễ trao giải trước giờ không công khai. Mặc dù trong mắt người ngoài nhìn qua rất vẻ vang cùng sáng chói, rất trong sạch! Nhưng những quy tắc ngầm vĩnh viễn không thể vì một người hoặc một vài người mà thay đổi!

Buổi lễ xa hoa long lanh, những đèn chùm thủy tinh tỏa ra những tia sáng huyền hoặc, chiếu sáng mỗi vị minh tinh bước chân lên thảm đỏ. Đây cũng là nơi các ngôi sao tranh nhau khoe sắc. Trong nhất thời, muốn vẻ tươi cười, muốn sắc dáng hấp dẫn khiến phóng viên bận tít tít. Mà những fan cuồng nhiệt đứng đợi bên ngoài cũng không ngừng hò to.

Khi đèn pha chiếu vào Úc Noãn Tâm đang bước lên thảm đỏ thì khắp nơi tràn ngập tiếng hò hét điên cuồng của các fan hâm mộ cùng tiếng đèn flash không ngừng lóe lên...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141

Trên thảm đỏ, Úc Noãn Tâm khoát tay Tiêu Minh Hi cùng xuất hiện trước mặt các phóng viên, đây là do ban tổ chức sắp xếp. Mà dáng vẻ tươi cười xinh đẹp duyên dáng của Úc Noãn Tâm cũng đã giáng trả lại những suy đoán của truyền thông.

Mấy ngày nay, bởi vì Hoắc Thị không có bất kỳ phản ứng nào, cho nên phần đông báo chí đều xôn xao bàn tán xem Úc Noãn Tâm có thể hoàn thành giấc mộng gả vào nhà giàu hay không. Thậm chí có những tờ báo lá cải còn đưa tin phân tích rằng mấy ngày nay Úc Noãn Tâm liên tục hủy hợp đồng có thể là có liên quan tới việc hôn nhân gặp trở ngại.

Hôm nay, Úc Noãn Tâm thay đổi phong cách trong sáng thường ngày, nàng mặc một bộ lễ phục màu đen rất hợp thời, hoa văn trước ngực rất công phu, da thịt trắng như tuyết sáng lên. Mái tóc mềm mại cũng được búi cao. Không có trang sức thừa thãi nào nhưng chỉ vờn vện chiếc vòng trên cổ thôi đã đủ để nhìn thấy sự xa hoa của nàng.

Chiếc vòng cổ mà nàng đang đeo chính là chiếc vòng tên Macum mà hiện nay hoàng gia đang đua nhau giành lấy. Đây là chiếc vòng cổ độc nhất vô nhị trên thế giới do MA – nhà thiết kế trang sức có đẳng cấp nhất thế giới thiết kế ra. Sở dĩ độc nhất vô nhị là vì nó dùng ngọc Brazil 24 cạnh có màu sắc rực rỡ để tạo thành. Chỉ với chất liệu đá này thôi đã cực kỳ trân quý không gì sánh kịp, lại thêm gia công hình dây thường xuân vô cùng sắc sảo, những chiếc lá non cùng với những cụm hoa và những cái vây hình ngôi sao điểm xuyết cho viên kim cương phát ra ánh sáng chói mắt, cao quý mà thanh nhã.

Vật phẩm quý giá hiếm thấy thế này đương nhiên là trở thành tiêu điểm chú ý của quý bà quý cô toàn thể giới, mà ngay tại ngày hôm trước đã bị Hoắc Thiên Kinh trả giá cao để có được, đích thân đeo lên chiếc cổ trắng nõn nà của Úc Noãn Tâm.

Đây gọi là trang sức không cần nhiều nhưng quyết định bởi sự tinh xảo, vật lóe sáng trên người của cần quá nhiều mà hỗn tạp, chỉ cần một thôi nhưng có thể trấn áp được toàn trường.

Chiếc cổ thanh tao của Úc Noãn Tâm lóe sáng cực kỳ, xương quai xanh lộ ra rất gợi cảm, những nếp váy gấp lại như ánh trăng khê chảy vào, cách ra mắt tuyệt mỹ và tự nhiên ấy mang theo sức quyến rũ rất trường thành.

Cộng thêm ảnh đế Tiêu Minh Hi nổi tiếng bên cạnh, trong nhất thời hai người trở thành tiêu điểm chú ý của cả hội trường.

"Noãn Tâm, hôm nay thấy thần thái của em sáng lạn như thế thì anh cũng yên tâm rồi."

Đi hết thăm dò, Tiêu Minh Hi tự tay lấy cho nàng một li sâm banh, mỉm cười nói.

"Đương nhiên, hôm nay là ngày anh giành ngôi vị ảnh đế, em không thể xấu xí mà lên thăm dò với anh rồi!" Úc Noãn Tâm chạm nhẹ ly với anh, cười cười.

"Cảm ơn lời chúc tốt đẹp của em!" Tiêu Minh Hi ôn nhu cười.

"Chị Noãn Tâm..."

Sau lưng vang lên giọng nói mềm mại, mang theo vẻ vui sướng.

Là Mạch Khê.

Hôm nay cô đẹp như con búp bê bằng sứ, bộ lễ phục màu bạc rất huyền hoặc tôn thêm dáng người là lướt của cô một cách hoàn mỹ. Mái tóc uốn cong buông lỏng trên vai. Cô giống như nàng công chúa bước ra từ một lâu đài, khiến tất cả đàn ông đều sáng mắt.

"Mạch Khê..." Úc Noãn Tâm vui sướng mà nhìn cô, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mệt mỏi rất mơ hồ trong mắt cô thì trong lòng bỗng nhói đau.

Hôm nay tuy Mạch Khê rất đẹp, đẹp đến nỗi chấn động lòng người nhưng gương mặt hơi trắng bệch kia lại để lộ sự nặng nề trong lòng cô. Người khác không nhận ra nhưng Úc Noãn Tâm lại có thể thấy được.

"Anh Minh Hi, vị trí ảnh đế chắc chắn là của anh rồi, chúc mừng anh trước nha." Mạch Khê giơ li lên, cười ngọt ngào với Tiêu Minh Hi.

"Cái miệng của Mạch Khê vẫn luôn ngọt ngào như thế." Tiêu Minh Hi rất thích cô bé này, mỗi lần nhìn thấy cô thì giống như là nhìn thấy một cô em gái mà mình yêu thương nhất.

"Không làm phiền chị em hai người nữa, lát nữa gặp lại trong lễ trao giải." Anh không khó để nhận ra Mạch Khê có lời muốn nói với Úc Noãn Tâm nên cười cười rồi rời đi.

"Mạch Khê, giải thưởng dành cho người mới của DRT rất có trọng lượng, nhất định sẽ có ích rất nhiều cho tương lai của em." Úc Noãn Tâm nhẹ giọng nói.

Nụ cười tươi như hoa trên mặt Mạch Khê dần biến mất, cũng có thể thấy được cô đang cố gắng làm ra vẻ vui cười.

"Chị Noãn tâm, em biết vị trí ảnh hậu lần này chắc chắn thuộc về chị, chị có năng lực để ngồi lên vị trí đó, em thực sự thấy vui cho chị."

"Cảm ơn em."

"Em... cũng rất vui vì có thể tham gia buổi lễ hiếm thấy này, có điều đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng em tham gia." Mặc dù giọng điệu của Mạch Khê rất thoải mái nhưng mơ hồ có thể nghe ra giọng của cô như nghẹn lại.

Úc Noãn Tâm run lên: *"Tại sao?"*

Lời vừa thốt ra, đầu của nàng lại hiện lên bóng dáng cao lớn của người đàn ông lạnh lùng đêm đó... Giống như là thần chết.

Lẽ nào...

Mạch Khê không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, chỉ nở một nụ cười sáng lạn, khẽ nghiêng đầu: *"Bất luận là thế nào thì em rất thích chị, cho nên nhìn thấy chị có thể tiến càng ngày càng xa trong giới nghệ thuật thì em đã rất vui vẻ. Nhưng... điều khiến em vui nhất là... anh ta thật lòng yêu chị!"*

"Là Hoắc Thiên Kinh đó!"

Mạch Khê kéo lấy tay nàng, trong đôi mắt trong như nước giống như có những cánh hoa hạnh phúc đang rơi: *"Em không ngờ anh ta thật sự thay đổi"*

vì chị. Em nghe nói anh ta đã bác bỏ tất cả các ý kiến của cổ đông. Trong lòng em, Hoắc Thiên Kinh sẽ không vì một người phụ nữ mà làm thế, hiện giờ anh ta đã vì chị mà phá lệ rồi, chúc mừng chị!"

Úc Noãn Tâm nghe xong, gương mặt sinh đẹp đỏ ửng lên, đồng thời trong mắt cũng hàm chứa vẻ hạnh phúc...

"Mạch Khê, thật ra hôm đó... chị thật sự cảm ơn em."

Mạch Khê khẽ lắc đầu, "Thật ra em đã sai rồi, em cho rằng bọn họ là cùng một loại người. Chị Noãn Tâm, từ trong mắt của chị em đã nhận ra chị rất yêu anh ta có phải không? Nếu đã như thế thì đừng bận tâm đến những lời đồn đãi linh tinh đó nữa, Hoắc Thiên Kinh, anh ta... là một người đàn ông đáng để chị gửi gắm cuộc đời!"

Giọng nói kiên định của cô có chứa vẻ trưởng thành không phù hợp với tuổi tác của mình.

"Cảm ơn em, Mạch Khê, chị cũng hi vọng em được hạnh phúc..."

Úc Noãn Tâm quan tâm mà nhìn gương mặt hơi trắng xanh của cô, hít sâu một hơi nói: "Chị rất muốn biết người đàn ông bên cạnh em có phải là... Lôi Dận không?"

Rõ ràng ánh mắt của mạch Khê run rẩy một chút, cô nhìn vào ánh mắt quan tâm của nàng, một lúc sau mới khẽ lắc đầu: "Chị Noãn Tâm, chuyện của em chị không nên biết thì hơn... Em không giống với chị, Hoắc Thiên Kinh chiều chuộng chị cho nên chỉ cần chị thích làm gì thì có thể làm cái đó, đáng tiếc em không thể... Em, em chỉ là một con rối bị người ta điều khiển mà thôi, đáng thương không?"

Nói xong, cô khẽ cong môi lên, rõ ràng là đang cười nhưng trong mắt lại dần thấm ra vẻ thê lương như đang ở nơi hoang mạc...

Úc Noãn Tâm nghe xong thì giật mình sửng sốt, trong đôi mắt đẹp chỉ còn lại vẻ đờ đẫn, rất lâu sau, nàng mới nắm chặt tay Mạch Khê và kinh hãi phát hiện ra tay của cô lạnh như băng, gần như có thể xuyên thấu qua da thịt xâm nhập vào cốt tủy.

"Mạch Khê, em gặp phiền phức gì phải không? Nói cho chị biết được không?"

Trong thoáng chốc, đôi mắt của Mạch Khê lóe lên một cái, giống như là một ánh nến âm ỉ cháy trong đêm tối đen, chút ánh sáng yếu ớt cuối cùng kia chỉ có thể bị đêm tối đen như mực dập tắt. Dường như môi cô mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn bị nụ cười bất đắc dĩ thay thế.

"Chị Noãn Tâm, tóm lại em rất hâm mộ chị, chị... nhất định phải ở bên cạnh người mình yêu, bất luận thế nào cũng phải ở bên nhau."

"Mạch Khê!"

Úc Noãn Tâm không biết nên nói gì vào lúc này, nàng luôn cảm thấy trong mắt của Mạch Khê loáng thoáng vẻ đau đớn cùng bất đắc dĩ khiến cho người ta đau lòng. Rốt cuộc thì cô là một cô gái thế nào, tuổi còn nhỏ như vậy đã phải chịu đựng sự thê lương hơn nhiều so với các bạn cùng lứa.

Mạch Khê không nói gì thêm nữa, chỉ cong môi lên cười, giống như một đóa lê khẽ dập dòn trên mặt nước, thoát ần thoát hiện, đẹp nhưng... cực kỳ thê lương.

Lễ trao giải chính thức bắt đầu, cũng bắt đầu cuộc đua các hạng mục giải thưởng của các ngôi sao.

Chưa bao giờ giải thưởng này lại rầm rộ như thế, có thể bao gồm cả giải thưởng điện ảnh cùng ca nhạc, nhưng DRT năm nay lại có thể. Nó thay đổi nguyên tắc phân ra mà tổ chức trao giải cho hai lĩnh vực điện ảnh và ca nhạc như những năm trước. Gộp hai lần làm một, không những tăng thêm hiệu quả quảng bá mà còn khiến cho lễ trao giải vốn đã có đủ uy tín này thực sự trở nên chưa từng có, độc nhất vô nhị.

Trên sân khấu của lễ trao giải, mỗi ngôi sao nhận được giải thưởng đều cười tươi như hoa. Nói dễ nghe một chút chính là đấu thực lực với nhau, thực ra lại là sự tranh đua của những thế lực sau lưng.

Nhưng dùng những giải thưởng khác để nói thì DRT cũng xem như trong sạch.

Vị trí ảnh hậu quốc tế tổng cộng có 6 nghệ sĩ được đề cử, nói cách khác là diễn viên chính của 6 bộ phim tham gia cạnh tranh. Mở giải thưởng hạng mục ảnh hậu chính là hai nghệ sĩ có tiếng tăm trong giới điện ảnh, một nam một nữ phối hợp hết sức ăn ý.

Khi bộ phim Úc Noãn Tâm được đề cử hiện lên trên màn hình lớn thì nàng ngồi dưới sân khấu không khỏi rất xúc động.

Đây là bộ phim nàng từng được đề cử tại liên hoan phim Từ Kinh. Thậm chí nàng còn nhớ rõ tất cả mọi chuyện xảy ra khi đó. Thậm chí nhớ rõ khi nàng tràn đầy vui sướng, chuẩn bị tiếp nhận giải thưởng dành cho người mới thì lại đụng phải cảnh tượng kích tình của Cô tiên sinh và nữ diễn viên phụ trong phòng nghỉ.

Thời gian đúng là bậc thầy của tạo hóa, tuy những chuyện trước kia hiện lên trước mắt rất rõ ràng nhưng khi nhớ lại thì đã sớm không còn đau lòng thế nữa.

Đó chính là trong lễ trao giải ấy, nàng và Hoắc Thiên Kinh gặp gỡ, quen biết nhau.

Duyên phận, thật là kì diệu không thể tả.

Hôm nay, khi bộ phim này lại được đề cử thì lòng của nàng lại rất bình tĩnh. Nhìn gương mặt quen thuộc trên màn hình, ngay cả nàng cũng bắt đầu hoài nghi rốt cuộc nữ diễn viên trong sáng kia có phải là mình không.

Nàng hôm nay và trước kia vẫn khất khao vào tương lai như nhau, chỉ có điều năm tháng qua đi, hiện giờ tâm tính của nàng sớm đã thay đổi.

Khi tiếng vỗ tay như sấm từ dưới sân khấu vang lên thì rốt cuộc "*Úc Noãn Tâm*" và bốn chữ "*diễn viên quốc tế*" hòa làm một như ý nguyện. Nàng từ ghế đứng lên, dưới ánh nhìn chăm chú của cả thế giới, cực kì tao nhã mà đi về phía sân khấu. Trong nhất thời, nàng trở thành tiêu điểm của cả thế giới, thành công mà lấy được giải thưởng lớn nhất của lễ trao giải có đẳng cấp quốc tế này.

Đối với *Úc Noãn Tâm* mà nói thì lấy được giải thưởng này không có chút lo lắng nào, thậm chí nàng cũng biết đây đều là công lao của Hoắc Thiên Kinh. Nhưng khi nàng thực sự đứng trên sân khấu, đối mặt với ánh mắt ghen tỵ, cùng hâm mộ của nhiều nghệ sĩ thì rốt cuộc nàng cũng hiểu phụ nữ trước sau vẫn thích hư vinh, không thể kìm chế cảm xúc cực kỳ kích động này.

Cho dù là các thế lực phía sau cạnh tranh với nhau nhưng đối với nghệ sĩ mà nói thì lấy được giải thưởng mới là quan trọng nhất. Mặc dù trong lòng mọi người đều hiểu rõ nhưng vẫn không cách nào tránh được cảm giác cảm động cùng tự hào kia.

"*Tại đây, tôi phải cảm ơn đạo diễn Ôn Dương, hôm nay anh ấy cũng có mặt tại lễ trao giải này, cảm ơn anh ấy đã cho tôi hy vọng và cơ hội trên bước ngoặt của cuộc đời mình.*" *Úc Noãn Tâm* nói những lời cảm ơn đã được chuẩn bị sẵn xong thì lại nói ra những lời trong lòng muốn nói nhất.

Có lẽ đúng là như thế, *Úc Noãn Tâm* nàng nổi tiếng đúng là phải dựa vào đàn ông. Bất luận là Hoắc Thiên Kinh hay Ôn Dương, thậm chí là Tiêu Minh Hi, bọn họ đều cho nàng hi vọng để từng bước tiến lên.

"*Noãn Tâm à, bộ phim có tỷ suất người xem cao nhất năm nay không ngoài "Vệ Từ Phu" do cô đóng vai chính, tôi nghĩ vào lúc này sang năm, dựa vào bộ phim này thì vị trí ảnh hậu chắc chắn là vẫn thuộc về cô!*" Vị khách nam bắt đầu trêu chọc.

"*Cảm ơn lời chúc của anh!*" *Úc Noãn Tâm* nở nụ cười, lại nhìn về phía Ôn Dương và Tiêu Minh Hi ở phía dưới sân khấu...

"*Nếu thật là thế thì công lao lớn nhất thuộc về đạo diễn Ôn và Minh Hi!*"

Thật ra nàng rất muốn đứng đây nói với cả thế giới rằng... người nàng muốn cảm ơn nhất là Hoắc Thiên Kinh, đáng tiếc trong trường hợp này, dưới sự chú ý của cả thế giới, nàng tự nhận là mình không có gan lớn đến vậy.

"*Noãn tâm, vị khách trao giải cho cô hôm nay không phải là người bình thường nha!*" Vị khách nữ cố ý úp mở, đôi mắt mỉa mai hoặc có vẻ khác thường.

Tuy ngoài mặt *Úc Noãn Tâm* tươi cười nhưng trong lòng lại hơi ngán ra.

Vị khách nam ở bên cạnh cô nở nụ cười, vừa muốn tuyên bố lại bị vị khách nữ giành quyền nói trước.

"*Hay là để tôi miêu tả người này đi!*"

Vị khách nam có chút ngán ra, có lẽ là do không ăn khớp với sự chuẩn bị từ trước.

"*Noãn Tâm, thật ra hiện nay chuyện được truyền thông nhắc tới nhiều nhất chính là phán đoán xem cô có thuận lợi gả vào nhà giàu hay không. Thật ra chúng tôi đều rất muốn biết hôn lễ này có thể thuận lợi cử hành đúng kì hạn hay không?"* Vị khách nữ cười mà hỏi.

Dưới sân khấu xôn xao cả lên.

Úc Noãn Tâm chết lặng mà nhìn vị khách nữ kia, ngay cả vị khách nam cũng ngán ra!

Điều này đã hoàn toàn thoát ly kịch bản ban đầu. Trước khi đến đây, ban tổ chức đã ám chỉ rất rõ ràng là đừng đề cập đến vấn đề riêng tư của *Úc Noãn Tâm*, không ngờ nữ khách mời này thật là lớn mật, không chỉ ngang nhiên đề cập đến mà còn ném quyền phát ngôn vấn đề cho *Úc Noãn Tâm*!

Cả hội trường đang xôn xao rốt cuộc trở nên yên ắng, sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào mặt *Úc Noãn Tâm*. Mà phóng viên giống như là được tiêm thuốc kích thích, nhìn chằm chằm vào nàng đang đứng trên sân khấu, sợ rằng lỡ như không cẩn thận sẽ để lỡ mất tình tiết đặc sắc gì vậy.

Úc Noãn Tâm cứ như là một người bị lột trần mà đứng trên sân khấu, đôi mắt đẹp hơi kinh ngạc cho thấy nàng đang cố kìm nén "*tai nạn*" thỉnh linh xảy ra này. Rất lâu sau, môi nàng từ từ cong lên, nụ cười tươi như hoa lại hiện lên trên mặt...

"*Hôm nay là lễ trao giải mà mọi người đều đang mong đợi, chúng ta nên chú ý đến giải thưởng thì vẫn hơn.*"

Rất linh hoạt, nàng không hề có ý định trả lời vấn đề này.

"*À, đúng vậy, chúng ta hãy nói đến...*"

"*Noãn Tâm, vừa rồi tôi chỉ đùa mà thôi, mong rằng cô sẽ không để bụng. Có điều vị khách mời trao giải cho cô hôm nay có lai lịch không nhỏ nha, vị khách mời đặc biệt..."* Vị khách nữ lại ngắt lời của vị khách nam, cười rất bí ẩn với *Úc Noãn Tâm*. (bà này vô duyên thế ==")

Không đợi Úc Noãn Tâm phản ứng lại thì đã nghe thấy tiếng hét chói tai nhưng cực kỳ hưng phấn của cô ta...

"Sau đây rất thú vị... Tổng tài của tập đoàn quốc tế Hoắc Thị – Hoắc Thiên Kinh đích thân lên sân khấu trao giải!"

Lời của vị khách nữ vừa thốt ra, cả hội trường như hít phải một luồng khí lạnh...

Vị khách nam bên cạnh cũng ngẩn ra...

Úc Noãn Tâm thì lại... hoàn toàn bị chấn kinh!

Giống như là bị va đập thật mạnh, vẻ mặt của nàng chỉ còn lại sự kinh ngạc không thể che giấu, chút bình tĩnh cuối cùng trong mắt cũng biến mất.

Nàng... không có nghe lầm chứ?

Quả nhiên, dưới sự hô ứng quá mức ton hót của ban tổ chức, dáng người cao lớn kia đã xuất hiện trước tầm mắt đang kinh ngạc không thôi của mọi người.

Chỉ là dáng người thôi mà đã khiến cho tất cả mọi người nảy sinh một cảm giác mạnh mẽ khác thường.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên bóng dáng cao lớn ấy...

Sự xuất hiện của Hoắc Thiên Kinh không thua gì một cơn gió lốc, nhất là trong trường hợp cả thế giới đang chú ý, bộ âu phục màu đen tôn thêm dáng người cao quý ưu nhã của hắn, thân hình lăm lệt, đôi mắt sáng như sao, trời sinh có khí thế vương giả, gương mặt anh tuấn giống như là được điêu khắc từ đá cẩm thạch, những đường nét rất sắc sảo, ánh mắt sâu xa bén nhọn, bất giác đã làm cho người ta một cảm giác áp bức! Cả người hắn toát ra khí thế vương giả uy chấn thiên hạ.

"Trời ạ, anh ta thật là Hoắc Thiên Kinh sao?"

"Đúng là Hoắc Thiên Kinh sao? Thật đẹp trai!"

Các ngôi sao trong này đều đứng dậy. Trong thoáng chốc, sự kinh ngạc chuyển thành tiếng ái mộ, sau đó hội trường trở nên xao động hẳn.

Hoắc Thiên Kinh lại có vẻ như hoàng thượng giá lâm, không thêm đề ý tới sự hiệu quả mạnh mẽ mà sự xuất hiện của hắn mang lại. Hắn bước từng bước về phía bục trao giải. Mặc dù trên gương mặt chín chắn trưởng thành là vẻ thờ ơ vốn có nhưng trong đôi mắt lại có chút hứng thú, nhìn gương mặt trắng bệch vì kinh ngạc của Úc Noãn Tâm không chớp mắt.

Đôi mắt sẫm màu vốn lạnh lẽo kia lại đẹp cực kỳ khiến nàng không thể né tránh.

Khuôn mặt không chút biểu tình nào của hắn lại toát ra sức hấp dẫn chết người.

Môi của hắn cong thành một đường, càn rỡ mà nhìn thẳng vào vẻ kinh ngạc cùng hoang mang của nàng, dường như trong đôi mắt kín như bưng có ẩn chứa một bí mật khiến nàng không dám thăm dò.

Hắn... sao hắn lại đến đây?

"Hoắc tiên sinh..." Dường như vị khách nữ đã biết trước, vội vàng bước lên.

Hoắc Thiên Kinh đứng lại, trong ánh mắt hồ hững kia chỉ có Úc Noãn Tâm. Như là buồn cười với vẻ rơi vào chấn kinh của nàng mà đôi môi mỏng lại hơi cong lên, mang theo chút nghiền ngẫm.

Dường như Úc Noãn Tâm không hít thở được.

Đâu chỉ mình nàng quên hít thở, ngay cả các ngôi sao ở dưới sân khấu cũng như thế!

Tiêu Minh Hi ở phía dưới lại nghiền ngẫm mà nhìn mọi thứ đang diễn ra trên sân khấu, trong đôi mắt thâm thúy có chút hiểu ra.

Ban tổ chức trao chiếc cúp ảnh hậu cho Hoắc Thiên Kinh. Chiếc cúp này được làm từ ngọc quý cùng thủy tinh thượng hạng. Trong sự lấp lánh lộ ra vẻ xa hoa, ánh sáng trong suốt phản chiếu vào đôi mắt vẫn hàm chứa vẻ nghi vấn cùng chấn kinh của Úc Noãn Tâm.

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh có chút ý cười dịu dàng, lại bị nàng tỉnh tã mà nhìn thấy. Sau đó, dáng người cao lớn kia cúi xuống...

Gương mặt anh tuấn bỗng kề sát vào mặt nàng, mùi long đản hương thoang thoảng ập đến.

"Đừng nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh vậy, tự nhiên chút xíu, cưng à."

Chóp mũi của hắn khẽ xuyên qua tóc nàng, giọng nói trầm thấp ưu nhã rơi vào bên tai nàng, không khó nghe ra chút trêu chọc trong câu xưng hô cuối cùng.

Tiếng hít thở dưới sân khấu vang lên như thủy triều ập đến, thậm chí có tiếng hét chói tai vang lên. Mặc dù bọn họ không nghe thấy lời của Hoắc Thiên Kinh nhưng lại bị hình ảnh ái muội đó làm chấn kinh.

"Anh..."

Úc Noãn Tâm cả kinh, trong mắt càng thêm hoảng loạn, vừa muốn thối lui một bước đã bị hấn dự kiến được mà ôm lấy...

"Chúc mừng em!"

Giọng nói dễ nghe của Hoắc Thiên Kinh thông qua micro mà đập dồn trong cả hội trường lễ trao giải. Nói xong câu này, khóe môi cong lên một cách xấu xa, ngay sau đó, lại cúi người xuống, hôn nhẹ lên trán của Úc Noãn Tâm!

Nhất thời...

Giống như là có một quả bom bùng nổ tại hiện trường, khắp nơi đều điên cuồng cả lên.

Đôi môi hơi lạnh lẽo của hấn khế dán vào da thịt trắng như sứ của nàng khiến nàng hơi run lên. Tiếng hét kinh ngạc cùng ánh đèn flash không ngừng lóe lên từ bên dưới khiến giờ phút này nàng rất muốn trốn chạy.

Nàng không hiểu sao hấn lại đích thân trao giải thưởng này, lẽ nào sự chú ý của truyền thông còn chưa đủ sao?

Mặc dù trong giây phút nhìn thấy hấn thì trong lòng tràn đầy vui sướng nhưng những lo lắng, nghi ngờ cùng khó hiểu lũ lượt kéo đến cứ như là một bàn tay vô hình đang siết tại cổ nàng, khiến nàng không thở nổi.

"Hôm nay..."

Dường như Hoắc Thiên Kinh đã nhìn thấu sự kinh hoàng không thôi của nàng, hơi mỉm cười, xoay người đối mặt với sự kinh ngạc của mọi người, giọng nói trầm thấp vang lên...

"Sở dĩ tôi đích thân đến trao giải thưởng này là vì có chuyện quan trọng muốn tuyên bố!"

Cả hội trường lập tức trở nên im ắng.

Úc Noãn Tâm vô thức nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, gương mặt cương nghị có chứa sự tính toán sâu không lường được, ngay cả đôi mắt hấn cũng lóe lên những tia bí ẩn.

Hấn muốn nói cái gì?

Muốn tuyên bố điều gì?

Bất giác, tim của nàng bắt đầu không ngừng đập loạn lên, dường như có một dự cảm đang lặn lẽ lan ra, một cảm xúc gì đó như đang muốn vỡ bờ mà ra.

Đôi mắt đen thẳm sắc bén của Hoắc Thiên Kinh lộ ra vẻ kiên định, một khí thế làm cho người ta phải khuất phục lan ra khắp nơi.

"Mấy ngày nay, điều mà mọi người quan tâm nhất chính là chuyện hôn lễ của Hoắc Thị. Tại đây, tôi trịnh trọng tuyên bố với các vị ngồi đây rằng hôn lễ của tôi và Noãn Tâm..."

Nói đến đây, hấn cư nhiên duỗi tay ra, không chút cố kỵ mà ôm lấy chiếc eo thon của Úc Noãn Tâm, khiến cho phần đông các nữ minh tinh đỏ mặt vì đổ kỵ.

"Hôn lễ vốn quyết định tổ chức vào 10 ngày sau bị hủy bỏ!"

Một câu nói có sức mạnh không thua gì bom nguyên tử, phá tan sự im lặng của toàn trường!

Tất cả mọi người đều chấn kinh, ngay cả ban tổ chức, vị khách nữ là những người nắm rõ tình hình mà cũng tròn tròn mắt.

Úc Noãn Tâm bỗng mở to hai mắt mà quay đầu nhìn hấn. Trên gương mặt như điêu khắc của hấn không có chút biểu cảm nào, lãnh đạm như là đang tường thuật lại một chuyện không liên quan gì đến mình.

Thậm chí nàng đang hoài nghi người đàn ông trước mắt là Hoắc Thiên Kinh sao?

Hấn... muốn hủy bỏ hôn lễ?

Người đàn ông đêm hôm trước còn thủ thi bên tai nàng, hôm nay lại phá lệ mà đích thân trao giải cho nàng, thế nhưng lại đưa ra một quyết định khiến cho nàng run rẩy!

Hủy bỏ hôn ước!

Mọi thứ đến quá bất ngờ khiến nàng không kịp bình ổn cảm xúc đang hoảng loạn, ánh mắt đang chấn kinh dần lộ ra vẻ xấu hổ cùng đau đớn.

Hắn, nhất định phải làm thế này sao?

Hay là... hắn sớm đã có quyết định này rồi?

Nếu đã như thế, tại sao còn cho nàng hi vọng cùng an ủi?

Sự kinh ngạc của mọi người tuyệt đối không thua gì Úc Noãn Tâm, chỉ có hai người đàn ông là bình tĩnh.

Một người chính là kẻ đầu sỏ Hoắc Thiên Kinh.

Hai là... Tiêu Minh Hi. Chỉ thấy anh vẫn dùng ánh mắt nghiền ngẫm mà nhìn mọi thứ đang diễn ra. Ánh mắt như là rất tin tưởng, chỉ là lòng tin này lại trao cho người khác.

"Hoắc, Hoắc tiên sinh, tin tức này của anh không khỏi quá đột ngột rồi!"

Vị khách nữ không khó nhận ra gương mặt gần như trắng bệch của Úc Noãn Tâm, không khỏi không đành lòng, cười xấu hổ mà tính dần xép: "Tôi biết rồi, nhất định là anh đang nói đùa đúng không?"

Ngón tay của Úc Noãn Tâm vô thức nắm chặt lại, móng tay sắc nhọn gần như sắp cắm vào lòng bàn tay.

Nỗi đau đớn nhất của phải đến từ lòng bàn tay mà là từ tận đáy lòng.

Khi nàng thừa nhận mình đã yêu người đàn ông này thì như đang đánh bạc. Đáng tiếc, cuộc cùng nàng vẫn là người thua.

Hoắc Thiên Kinh không khó nhận ra sự căng thẳng của cô gái trong lòng cùng vẻ thê lương trong mắt, môi hắn từ từ cong lên...

"Nói đùa? Trước giờ tôi không có thói quen nói đùa. Hôn lễ 10 ngày sau bị hủy bỏ là vì..."

Hắn đột nhiên siết chặt tay, thành công làm cho Úc Noãn Tâm thở mạnh, ý cười xấu xa từ từ lan ra trong mắt hắn.

"Hôn lễ của tôi và Noãn Tâm sẽ tổ chức vào 3 ngày nữa!"

"Hả..."

Úc Noãn Tâm ở trong lòng hắn kêu lên một tiếng, đôi mắt đang tuyệt vọng bỗng trừng to...

Nhưng tiếng kêu của nàng còn không đủ để nghe thấy, bởi vì... giờ khắc này, tiếng kêu của mọi người càng lớn hơn.

Những lời nói vòng vo rất bất ngờ này lại khiến cả hội trường ồ lên.

"Thiên Kinh!" Ngón tay của Úc Noãn Tâm cũng run lên, ngay sau đó, nước mắt làm cho tất cả đều không rõ ràng.

Nàng ngỡ rằng...

Nàng thật sự ngỡ rằng...

Sự băng giá cùng tuyệt vọng trong lòng bỗng biến mất, thay vào đó là sự run rẩy vì xúc động.

"Cô bé ngốc, nhìn đáng vẻ không tin anh của em thì anh rất đau lòng."

Hoắc Thiên Kinh cười khế, nhẹ giọng nói: "Anh đã nói bất luận là lúc nào thì anh đều không để em rời xa anh!"

"Thiên Kinh!"

Úc Noãn Tâm không biết nên nói gì mới phải, chỉ cảm thấy một cảm giác hạnh phúc đang sản sinh trong lòng, mãi cho đến khi lấp đầy, không thể thêm được nữa.

"Các vị phóng viên..." Hoắc Thiên Kinh ôm chặt Úc Noãn Tâm, đôi mắt đen sâu thăm quét qua một lượt...

"Về chuyện nhân viên của Hoắc Thị nhảy lầu gần đây, tập đoàn tài chính Hoắc Thị chúng tôi đang tích cực giải quyết, không bao lâu sau sẽ cho mọi người một câu trả lời thuyết phục. Hôn lễ của tôi là một chuyện không thể thay đổi, mục đích của việc tổ chức sớm hơn chính là hi vọng mọi người có thể hiểu được điều này! Đến lúc đó, Hoắc Thị sẽ tổ chức hôn lễ long trọng, hoan nghênh các vị đến ủng hộ!"

Môi của hắn nở một nụ cười tự tin chắc chắn. "Cuối cùng tôi bổ sung thêm một câu, tôi sẽ cố gắng hết sức để ủng hộ sự nghiệp điện ảnh của vị hôn

thê của mình!"

Những lời nói tự tin nhưng chân thành của hắn khiến mọi người rộn lên, sau đó liền vang lên tiếng vỗ tay vang như sấm.

Giờ khắc này, tình yêu của bọn họ được sự chúc phúc của tất cả mọi người.

"Cảm ơn anh, Thiên Kinh!"

Những giọt lệ trong mắt Úc Noãn Tâm rót cuộc không nên được nữa mà rơi xuống, đọng trên chiếc cúp lung linh kia, những vầng sáng của hạnh phúc bỗng tỏa ra.

Rốt cuộc nàng đã cảm nhận được... làm người phụ nữ của hắn thì hạnh phúc biết bao nhiêu! Ngày hôm nay, nàng sẽ suốt đời khó quên!

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh cũng đầy vẻ xúc động, đau lòng mà kéo nàng tới gần, không chút để ý tới ánh nhìn chăm chú của mọi người mà hôn Úc Noãn Tâm thật sâu.

Mắt của nàng mở thật to, con ngươi trong suốt lóe lên vẻ ướt át, nhìn thấy trên gương mặt anh tuần băng giá của Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười phong tình vô tận thì cuối cùng cũng thả lỏng mà nhắm mắt lại, mặc cho tiếng vỗ tay vang dội vang lên ở hai bên tai.

Miễn là giờ phút này, bọn họ được hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142

"Bốp!"

Mấy cuốn tạp chí bị một sức mạnh bất mẫn ném lên trên bàn ăn. Nhìn kỹ lại thì có báo kinh tế cũng như giải trí, mặc dù bất đồng về thể loại nhưng trang đầu đều rất thống nhất... Tổng tài Hoắc Thị bực lộ quan điểm, đích thân làm rõ thời gian kết hôn!

Phía bên kia của bàn ăn, động tác đang ăn của Hoắc Thiên Kinh bỗng dừng lại, ngón tay lật lật đóng báo chí cao ngất kia một chút, thấy trên mặt báo toàn là ảnh chụp hai người họ tại lễ trao giải thì ánh mắt thâm thúy có chút trào phúng, đậm đặc nhưng lại có vẻ dự hoặc...

"Noãn, không ngờ ảnh của anh trên tạp chí giải trí này cũng không quá kém!"

Úc Noãn Tâm bất an mà nhìn Anna Winslet đang ngồi đối diện một cái, đã không có tâm tình mà trả lời câu nói đùa của Hoắc Thiên Kinh.

Đám phóng viên này cũng thật là, đưa tin lễ trao giải nhưng lại đặt toàn bộ sự chú ý lên người Hoắc Thiên Kinh. Thoáng chốc, người trên trái đất này đều biết tổng tài Hoắc Thị thế nào để cưới được nàng – ảnh hậu quốc tế – vào nhà. Cảm động thì có cảm động, nhưng... nhìn vẻ mặt càng ngày càng bất mãn của Anna Winslet thì nàng cũng không vui nổi.

"Để bà xem xem..."

Hoắc lão phu nhân lại có vẻ cực kỳ hứng thú, cùng với vẻ thịnh nộ của Anna Winslet hình thành hai thái cực đối lập rất cực đoan. Bà cầm lấy tạp chí, đầu tóc xoăn xoăn rung lên theo tiếng hô...

"Cháu nội của bà đúng là còn đẹp trai hơn cả những ngôi sao nam này. Nhìn hình ảnh hai đứa đứng bên nhau xem, đúng là trời đất tạo nên một đôi. Ủ, đẹp, rất đẹp!"

Hoắc Thiên Kinh cười rất đắc ý, duỗi cánh tay ra, không chút cố kỵ mà ôm lấy cô gái bên cạnh, gương mặt anh tuần mang theo vẻ hạnh phúc rất ám muội...

"Nghe thấy không? Chúng ta là một đôi do trời đất tạo nên..."

"Thiên Kinh, đừng đùa nữa..."

Úc Noãn Tâm cẩn thận mà liếc trộm Anna Winslet một cái, tay khẽ đẩy hắn ra.

Quả nhiên, bộ dáng thờ ơ của Hoắc Thiên Kinh đã khiến cho lửa giận đang ầm náu của Anna Winslet bỗng bùng lên: "Thiên Kinh, con đã là người hơn 30 tuổi đầu rồi mà sao còn có thể làm ra những chuyện ấu trĩ như thế?"

Hoắc Thiên Kinh buông dao nĩa xuống, tao nhã mà lau qua khóe môi, ánh mắt u tối kia có chứa vẻ hơi chán nản: "Con không hiểu những lời này của

mẹ cho lắm!"

"Đừng giả vờ hồ đồ với mẹ!"

Gương mặt tao nhã nghiêm trang của Anna có vẻ uy nghiêm không thể xâm phạm: "Nhân viên liên tục nhảy lầu là vì sao, đều là vì cô ta..." Móng tay được sơn đỏ của bà bỗng chỉ về phía Úc Noãn Tâm, ánh mắt cao ngạo mang theo vẻ khinh thường cùng phần nộ!

"Con là tổng tài của Hoắc Thị, không đi xử lý chuyện của nhân viên lại vì một người đàn bà mà chạy đến sân khấu của lễ trao giải công nhiên bộc lộ quan điểm. Con không biết như thế sẽ dẫn đến hậu quả gì sao?"

Mặt Úc Noãn Tâm hơi trắng bệch, nàng hoàn toàn không có sức lực để đi phản kháng lại sự chỉ trích của Anna Winslet bởi vì bà nói đều là sự thật. Trong mắt nàng, hành vi lần này của Hoắc Thiên Kinh đã quá lớn mật rồi, huống chi là Anna Winslet – người luôn đặt lợi ích của công ty lên trên hết chứ?

Gương mặt trắng bệch cùng đôi môi cắn chặt của nàng lọt vào mắt Hoắc Thiên Kinh, đôi mày anh tuấn vô thức chau lại, bàn tay ấm áp mang theo vẻ đau lòng mà bao chặt lấy tay nàng...

"Con hiểu sự lo lắng của mẹ!"

Hắn nhàn nhả mà dựa lưng vào ghế, dáng người cao ngất lộ ra khí chất cao quý, bàn tay vẫn nắm chặt tay của Úc Noãn Tâm không buông.

"Nguyên nhân của việc nhân viên nhảy lầu con vẫn còn đang tra. Quả thật là Noãn Tâm có bản lĩnh khiến người ta điên cuồng, nhưng những nhân viên đó cũng không phải là thanh niên ấu trĩ, trong này nhất định còn có nguyên nhân không muốn cho ai biết. Tuyên bố hôn lễ, chẳng qua mẹ lo là có xảy ra chuyện nhân viên nhảy lầu nữa hay không thôi. Con đảm bảo với mẹ rằng sẽ tra ra nguyên nhân thật sự trước hôn lễ!"

"Thiên Kinh, mẹ biết con rất muốn cưới cô ta, nhưng hôn lễ bỗng cử hành trước thì con bảo những người trong thương giới sẽ nghĩ sao?"

Anna bắt đầu hỏi.

Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười lạnh. "Hoắc Thiên Kinh con kết hôn thì có liên quan gì tới bọn họ? Đương nhiên, về vấn đề khách mời, con sẽ gửi lại thiệp, điều này không cần mẹ phải bận tâm!"

"Con..."

Anna Winslet tức giận mà bật dậy, sắc mặt rất khó coi mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, lại đưa ánh mắt phần nộ nhìn vào Úc Noãn Tâm, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng rồi hỏi Hoắc Thiên Kinh...

"Có phải con nhất định phải cưới cô ta?"

"Phải!" Mặt Hoắc Thiên Kinh lộ ra vẻ nghiêm túc trang trọng.

"Cho dù có xảy ra chuyện nhân viên nhảy lầu nữa cũng không thu hồi quyết định này?"

"Không sai!"

Hai tiếng này của Hoắc Thiên Kinh giống như là chiếc bàn ủi nóng hổi đập vào đầu Anna Winslet, khiến lửa giận trong mắt bà hoàn toàn phá vỡ sự tôn quý vốn có!

"Vậy được, Thiên Kinh, con cũng nghe đây cho mẹ! Mẹ vẫn câu nói đó, vĩnh viễn không thừa nhận người đàn bà này là con dâu của mẹ!" Nó xong, bà liền mang theo đầy bụng phần nộ mà bước khỏi bàn ăn.

Ánh mắt của Úc Noãn Tâm hoàn toàn trở nên ảm đạm, bàn tay đang cầm dao nĩa bắt đầu run lên...

"Bé Noãn à, đừng nghe cô ta nói bậy! Cô ta không thừa nhận thì còn có bà nội đây. Trong mắt của bà nội thì không ai có thể thay thế vị trí của con, Thiên Kinh, con nói có đúng không?"

Hoắc lão phu nhân cũng không ăn nổi nữa, nhìn gương mặt tái nhợt của Úc Noãn Tâm mà đau lòng muốn chết.

Hoắc Thiên Kinh thờ dài một tiếng, ôm lấy nàng vào lòng, vẻ uy nghiêm cùng quý tộc vốn có từ trong nụ cười mềm mại của hắn tràn ra...

"Noãn, người em phải gả là anh, chỉ cần nhớ thế là được!"

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, trong sự chua xót lộ ra vẻ cảm động...

Mắt của hắn sâu như biển, lại mang theo một sức hấp dẫn ma mị, một cảm giác độc nhất vô nhị nói không nên lời. Như cà phê, như thuốc phiện. Nhìn hắn, không thể không bị hắn thu hút. Giống như là hút ma túy, mỗi khi nhìn thêm một lần thì sẽ cảm thấy hắn càng thêm quyến rũ hơn một chút, khiến cho ánh mắt nàng không thể rời khỏi mặt hắn.

Nàng gật đầu, cười rưng rưng nước mắt...

"Cô bé ngốc..."

Hoắc Thiên Kinh ôm gọn nàng vào lòng, cằm khẽ đặt trên đỉnh đầu nàng, hít lấy mùi hương tươi mát của nàng. Như là quan tâm, lại như là đau lòng, giọng nói trầm thấp khẽ thì thầm bên tai nàng...

"Nếu sau khi kết hôn, anh để cho em vào ở trong biệt thự này, khi anh không có ở đây thì rất lo cho em."

Lòng Úc Noãn Tâm cảm thấy ấm áp, bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc, nàng may mắn biết bao khi có thể có được sự quan tâm của một người đàn ông thế này chứ.

Nàng đưa tay vuốt khẽ đôi mày của hắn, nhẹ giọng nói: *"Là anh nói đó, người em phải lấy là Hoắc Thiên Kinh, bởi vì là anh nên em phải cố gắng làm tốt vai trò bà chủ của Hoắc gia."*

Mặc dù rất khó làm! Trong lòng nàng bổ sung thêm câu này.

Đôi mắt sâu thẳm của Hoắc Thiên Kinh rõ ràng lộ ra vẻ cảm động...

"Bé Noãn à, bà nội ủng hộ con! Bà nội sẽ cổ vũ con cố gắng. Cố lên!" Hoắc lão phu nhân gơ cái nĩa lên, cổ vũ cho Úc Noãn Tâm.

Ba người nhìn nhau mà cười, hạnh phúc đang lan tràn...

—————vifcland—————

Trong một câu lạc bộ toàn là màu đen được thiết kế cách điệu chỉ tiếp có hai người khách, đủ thấy được thân phận tôn quý của hai người này, mà sau lưng bọn họ lại đứng mấy tên vệ sĩ được huấn luyện tốt.

Hai người đàn ông cùng có vóc người cao lớn mạnh mẽ, chỉ có điều một người trong đó quá mức lạnh lẽo.

"Đây là tài liệu mà cậu cần!"

Lôi Dận – người mặc tây trang màu đen đưa tay nhận lấy tập tài liệu mà vệ sĩ đưa lên, từ từ đẩy đến trước mắt Hoắc Thiên Kinh.

Ngón tay thon dài mang theo một sức mạnh uy quyền, gõ nhẹ vào tài liệu. Lôi Dận có vóc người hoàn mỹ, mặc trang phục tinh xảo khiến cho cả người hắn toát ra vẻ lạnh lẽo như cách xa ngàn dặm nhưng lại lộ vẻ tôn quý không thể xem thường.

Hoắc Thiên Kinh cầm lấy tài liệu, lật lật, đôi mày nóng nảy bỗng nhũn lại, sau đó ngước mắt nhìn Lôi Dận ngồi đối diện.

"Thế nào? Về mặt của cậu nói với tôi rằng cậu đang ngạc nhiên?"

Lôi Dận ung dung tự đắc mà lắc lắc ly rượu trong tay, tuy giọng điệu có vẻ trêu chọc nhưng vẫn không che lấp được vẻ lạnh lẽo gần như không có tình người.

"Chỉ là không ngờ mà thôi!"

Hoắc Thiên Kinh cười giễu: *"Có đôi khi tôi không thể không bội phục dũng khí cùng trí tuệ của con người, vì đạt được mục đích mà có thể nghĩ ra cách thế này."*

"Kết quả đã tra ra cho cậu rồi, muốn xử lý thế nào là chuyện của cậu. Có điều..."

Lôi Dận hơi nhào người về phía trước, đôi môi mỏng lạnh lùng sắc bén kia làm thành một đường cong như có như không: *"Cậu lại nợ tôi một ân tình!"*

"Sớm muộn gì cũng trả lại!"

Hoắc Thiên Kinh nhìn hắn một cái rồi quăng ra một câu: *"Nhưng tôi thà rằng cậu sẽ không có chuyện phải nhờ đến tôi!"*

Lôi Dận nhún vai: *"Cảm ơn lời chúc của cậu!"*

Hoắc Thiên Kinh cầm lấy tài liệu, đứng lên...

"Cậu... tính xử lý thế nào?"

Phía sau, giọng của Lôi Dận lại vang lên, mặc dù vẫn giọng điệu lạnh lùng đó nhưng không khó nhận ra sự quan tâm trong đó.

Hoắc Thiên Kinh dừng bước, vẻ băng lãnh trong mắt càng gia tăng, vẻ nguy hiểm thường ngày bỗng lan ra...

"Cuộc đời Hoắc Thiên Kinh tôi ghét nhất là có người tự cho là đúng mà nhúng tay vào chuyện của Hoắc Thị. Những tình huống thế này, kết"

cục của loại người tự cho là đúng đó... đều sẽ không có hy vọng!"

Lôi Dận nhướn mày, dường như đã sớm dự đoán được hần nhất định sẽ làm như vậy. Hần châm cho mình một ly rượu, khẽ mở miệng...

"Xem ra dường như cậu không tính uống cạn ly này với tôi rồi!"

Hoắc Thiên Kinh cong môi: *"Tôi thấy ly rượu này của cậu hãy để tới ngày cưới của tôi rồi uống thì thích hợp hơn!"* Nói xong, bước nhanh mà đi, bọn vệ sĩ nối đuôi nhau đi sau.

Lôi Dận vẫn ngồi đó, ý cười như có như không kia từ từ lan ra vành ly rượu trong suốt...

—————vifcland—————

"Được rồi, tôi biết rồi..."

Sau khi Phương Nhan nhận xong cuộc điện thoại thì sắc mặt gần như tái mét, ngay cả bàn tay đang cầm lấy di động cũng bắt đầu run rẩy.

Ánh trời chiều xuyên qua kính thủy tinh rơi vào trên mặt cô, để lộ ra vẻ kinh hãi như tro ràn.

Một lúc sau, dường như cô nhớ tới điều gì đó, quơ lấy túi xách mà vội vội vàng vàng đi ra ngoài...

Hiện trường quay MV

"Noãn Tâm, lần này quay rất nhanh, không ngờ em thật sự có khả năng ca hát trời cho, đoạn phim này quay thật tuyệt!"

Gần đây, gần như là ngày nào Tiểu Vũ cũng kè kè bên cạnh Úc Noãn Tâm, e là cô có cảm xúc gì không tốt hay phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Úc Noãn Tâm cười nhẹ, nhìn đạo diễn đang đi về phía này.

"Noãn Tâm, hôm nay đến đây thôi, không tôi, tiếp tục cố gắng nhé!" Đạo diễn giơ ngón cái lên với nàng, vỗ vỗ vai nàng rồi bước đi.

Tiểu Vũ tròn tròn mắt, chần chừ mà nhìn bóng lưng của đạo diễn. *"Woa, chị không nhìn lầm đấy chứ, ông ta có tiếng là bài tú lơ khơ trong làng ca nhạc, cư nhiên đi khen người khác, thật không dễ gì."*

"Bài tú lơ khơ?" Úc Noãn Tâm không hiểu.

"Là biểu cảm trên mặt đó mà. Đây là lần đầu tiên hai người hợp tác, không ngờ ông ta cũng dễ nói chuyện. Em biết không, những ca sĩ nghệ sĩ từng hợp tác với ông ta hận ông ta biết bao. Chỉ những người bị ông ta mắng cho khóc thối đã đếm không hết rồi." Tiểu Vũ ra vẻ rất nhiều chuyện mà nói.

Úc Noãn Tâm nhún vai: *"Có điều ông ta cũng rất chuyên nghiệp mà, không phải mỗi người hợp tác với ông ta đều trở nên nổi tiếng đó sao."*

"Cũng đúng ha, cho nên một người khi đã có bản lĩnh thì ngay cả tính thối cũng trở thành cá tính." Tiểu Vũ than một hơi.

Úc Noãn Tâm cười cười, không nói gì thêm nữa, đang chuẩn bị thay quần áo thì lại thấy trong mắt Tiểu Vũ lóe lên chút kì lạ...

"Ủa? Sao cô ta lại tới đây?"

Úc Noãn Tâm nhìn theo tiếng hô, nụ cười dịu dàng bên môi bỗng lạnh ngắt trong giờ phút này...

Bóng dáng như hoa của cô gái càng ngày càng gần, đến khi... dáng vẻ cao quý của cô ta hoàn toàn nhập vào trong mắt Úc Noãn Tâm.

"Phương Nhan?" Nàng hơi ngẩn ra một chút, không hiểu sao cô lại xuất hiện tại trường quay.

Phương Nhan bước lên trước, lảng lảng mà nhìn Úc Noãn Tâm một lúc lâu, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Tiểu Vũ thấy thế thì cảm nhận được có một bầu không khí kì lạ đang dần lan ra, vì thế bước lên một bước, nụ cười bên môi cũng có vẻ không được tự nhiên...

"Phương tiểu thư, sao cô lại tới đây?"

Phương Nhan nhìn lướt qua Tiểu Vũ một cái nhưng ánh mắt vẫn rơi vào trên mặt Úc Noãn Tâm, rất lâu sau mới nói một câu: *"Tôi tới tìm riêng Noãn Tâm."*

Úc Noãn Tâm hỏi lại: *"Cô tìm tôi có chuyện gì sao?"*

Mặc dù tình cảm giữa nàng và Lăng Thần không thể tiếp tục nữa nhưng cũng không thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhất là khi gặp lại Phương Nhan, trong lòng nàng lại có chút chua xót.

Phương Nhan không khó nhận ra vẻ lãnh đạm cùng bất hòa trong mắt nàng, giọng nói nhẹ nhàng lộ ra vẻ tán thưởng rất rõ ràng...

"Noãn Tâm, tôi thật sự rất hâm mộ cô. Một cô gái khiến ngay cả phụ nữ thấy cũng phải khen ngợi thì đúng là có bản lĩnh có được hạnh phúc!"

"Cô muốn nói cái gì?"

Úc Noãn Tâm rất thông minh, nàng biết Phương Nhan sẽ không tự nhiên vô duyên vô cớ mà đến đây chỉ để nói câu này.

Phương Nhan thản nhiên cười, sau đó nhìn nàng: "Đi theo tôi, chắc cô rất quan tâm tới chuyện nhân viên Hoắc Thị nhảy lầu."

"Phương Nhan?" *Úc Noãn Tâm giật mình, Tiểu Vũ bên cạnh cũng giật mình.*

Trong mắt Phương Nhan lộ ra vẻ phức tạp như sương khói, nhẹ giọng hỏi một câu: "Cô sợ sao? Yên tâm đi, tôi sẽ cho cô biết hết những gì cô muốn biết. Cho nên đi theo tôi!"

"Phương tiểu thư, cô muốn dẫn Noãn Tâm đi đâu?" *Tiểu Vũ có chút lo lắng mà hỏi.*

"Đi một nơi... khiến cô ấy biết tất cả sự thật. Yên tâm, tôi sẽ không hại cô ấy!" *Giọng nói nhẹ nhàng của Phương Nhan cứ như là cánh hoa bay nhẹ trong không trung.*

"Thế nhưng..."

"Tiểu Vũ, chị lái xe về trước đi. Yên tâm, em không sao."

Úc Noãn Tâm quyết định đi với Phương Nhan, cô cũng không chút lo lắng Phương Nhan sẽ làm gì cô. Đường đường là tiểu thư của Phương thị hoàn toàn không thể làm ra những chuyện như bắt cóc, giết người.

Có lẽ hôm nay Phương Nhan đến đây thật là vì chuyện nhân viên Hoắc Thị nhảy lầu. Làm sao cô ta lại biết chân tướng sự thật, điều này cũng khiến Úc Noãn Tâm rất tò mò.

Tiểu Vũ lén kéo Úc Noãn Tâm qua, nói nhỏ: "Mọi việc đều phải cẩn thận chút."

Cô Phương Nhan này là vị hôn thê trước kia của Hoắc Thiên Kinh, lúc này tìm đến Noãn Tâm chắc chắn là không có ý tốt, quả thật cô có hơi lo lắng cho an nguy của Úc Noãn Tâm.

"Yên tâm đi..."

Úc Noãn Tâm vỗ nhẹ tay Tiểu Vũ, nụ cười tươi như hoa mang theo vẻ an ủi, nói xong liền theo Phương Nhan lên xe...

Chỉ mong mọi việc đều bình an vô sự...

Tiểu Vũ nặng nề thở ra một hơi, trong lòng thầm cầu nguyện...

Cả phòng khách xa hoa đều là màu trắng tinh khiết, Phương Nhan lặng lẽ ngồi trên sofa, mặt của cô giống như căn phòng, đều trắng bệch không chút sức sống.

Những tia nắng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu sáng về bị thương trong mắt cô, đôi con ngươi màu hổ phách vô thức co rút lại một chút, sau đó ngược mắt lên mà nhìn người đàn ông lãnh đạm đang ngồi đối diện.

Từng có lúc cô muốn người đàn ông này bước chân vào biệt thự của cô biết bao.

Từng có lúc cô khát vọng có được những giờ khắc thể này, cùng người đàn ông trước mắt trải qua những giây phút tốt đẹp tại nơi đây biết bao.

Từng có lúc cô muốn được người đàn ông này ôm lấy mình tại nơi đây biết bao...

Đáng tiếc, hắn chưa từng bước chân vào biệt thự của cô một bước, chưa từng!

Bởi vì... hắn chưa từng có thói quen đến nhà của phụ nữ, cho dù đó là vị hôn thê của mình.

Thế nhưng, đến hôm nay rốt cuộc cô mới hiểu rõ...

Tất cả mọi nguyên tắc kiên trì vốn có của hắn đều có thể bị phá vỡ từng cái, mà khiến cho hắn thay đổi thì chỉ có... một mình Úc Noãn Tâm!

Nghĩ đến đây, rốt cuộc ý cười chưa xốt cũng lan đầy đôi mắt lạnh lẽo...

Một tập tài liệu được ném tới trước mặt Phương Nhan. Tập tài liệu lạnh như băng cùng đôi mắt sắc của hắn đều mang theo vẻ khiến người ta không rét mà run.

"Hãy xem những thứ này đi, chắc cô cũng không lạ gì!"

Hoắc Thiên Kinh bắt chéo chân trái lên chân phải, bộ tây trang cắt may khéo léo đã tôn thêm khí chất uy nghiêm của hắn không bỏ sót một chút. Hắn đuổi bọn vệ sĩ quanh mình lui xuống, chẳng qua là nể mặt hai nhà từng có giao tình mà giữ cho cô chút mặt mũi.

Tay Phương Nhan run rẩy một chút, cô không có mớ tài liệu ra nhưng không khó đoán ra dụng ý của hắn.

Hoắc Thiên Kinh thấy thế, gương mặt anh tuấn càng thêm âm trầm lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ nguy hiểm trí mệnh khiến người ta không rét mà run...

"Phương Nhan ơi Phương Nhan, tôi bỏ qua cho cô hết lần này sang lần khác, chỉ là vì muốn cho bác Phương chút mặt mũi, ai biết cô ngày càng tệ hơn, đi nước cờ ngày càng ngoan ác, một người đàn ông như tôi cũng phải tự nhận là không bằng!"

Khi Phương Nhan ngẩng đầu lên thì sự kinh hoàng trong mắt đã không còn nữa, thay vào đó là vẻ bình tĩnh "thấy chết không sờn".

Khi cô biết Hoắc Thiên Kinh tìm Lôi Dân đứng ra điều tra chuyện này thì cô đã biết tất cả đều không thể che giấu được nữa. Lôi Dân là hạng người nào chứ, chỉ cần hắn muốn những tay vào thì tuyệt đối không có chuyện làm không được. Mà khi cô nhận điện thoại xong thì càng chắc chắn điều này, cho nên cô sẽ không làm người bị động, tuyệt đối không! Chính vì thế, cô mới hẹn Hoắc Thiên Kinh tới biệt thự của mình.

"Anh thật sự thay đổi rồi. Hoắc Thiên Kinh trước kia chưa từng hỏi đến những chuyện của phụ nữ, mà bây giờ anh lại có thể vì một Úc Noãn Tâm mà làm nhiều việc như vậy, tôi thật không ngờ được..."

Đôi mắt hẹp của Hoắc Thiên Kinh trở nên đóng băng, nhìn về phía cô một cách lạnh lẽo...

"Con người đều sẽ thay đổi, ngay cả Phương Nhan cô cũng vậy, không phải sao?"

Đôi mắt như mắt ưng của hắn nhìn cô chằm chằm, giống như đang nhìn một người cá đang giẫy giụa sắp chết...

"Tôi thật sự rất thất vọng, từ khi nào mà một con cừu hiền lành lại biến thành một con rắn độc vậy?"

Phương Nhan nhìn vào mắt hắn, mặc dù là dùng cảm, nhưng cũng lộ vẻ dao động run rẩy...

"Tôi vẫn luôn nghĩ rốt cuộc cô có tính toán gì mà làm ra những chuyện này? Ngay từ đầu, cô lợi dụng sự kiện cạnh tranh của hai nhà Hoắc Tả, cố ý đem giả cạnh tranh đưa cho Tả Lăng Thần. Bề ngoài giống như cô đang giúp Tả Thị nhưng trên thực tế, không phải cô không biết với cá tính của tôi thì tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết. Kết quả, cô thành công khiến cho tôi và Tả Lăng Thần ngày càng mâu thuẫn. Mà Tả Lăng Thần thì sao? Ngay từ đầu cũng không phải không biết rõ ý định của cô, cố ý lao vào chỉ vì bị quá hóa liều mà thôi, chỉ không ngờ xem như hắn thắng được giang sơn mà mất đi mỹ nhân!"

Hoắc Thiên Kinh làm như rất uể oải mà dựa lưng vào ghế sofa, châm một điếu thuốc, hút một hơi, giọng nói bình thản cứ như là đang tường thuật một chuyện chẳng liên quan gì đến mình...

Gương mặt hắn chìm trong khói thuốc lượn lờ, trong vẻ anh tuấn mang theo vẻ nam tính chín chắn. Đôi mắt sắc bén giống như là một thanh kiếm, cắt qua khói thuốc mà xuyên thấu tâm tư của cô gái ngồi đối diện không chút nể nang...

"Mãi đến hôm nay tôi nhìn thấy số liệu của Phương Thị thì mới biết cái gì gọi là "traị cò tranh nhau, ngư ông được lợi". Mâu thuẫn của hai nhà Hoắc Tả càng sâu nặng thì kẻ được lợi nhất trên thị trường chứng khoán chính là Phương Thị. Thế nào, lợi dụng điều này, quả thực cô đã kiếm không ít tiền cho Phương Thị nhỉ?"

Đôi mắt vốn đang bình tĩnh của Phương Nhan đột nhiên co lại, giống như là mặt hồ yên tĩnh bị một tảng đá ném xuống, trong nháy mắt liền dấy lên ngàn cơn sóng...

"Anh, sao anh lại có thể tra được số liệu của Phương Thị, rõ ràng tôi đã..."

"Đã thông qua hệ thống bảo vệ của nước ngoài, mã hóa bảy tầng chống trộm, đáng tiếc..."

Hoắc Thiên Kinh ngắt lời cô, giọng nói bình thản không thể nhận ra được là vui hay giận, không nhanh không chậm mà giải đáp nghi vấn của cô: "Ít nhất cô cũng hiểu chút ít về tác phong làm việc của thuộc hạ Lôi Dân. Cậu ta là thế, chỉ cần nhờ cậu ta tra một chuyện thì mỗi lần đều gián tiếp tra ra rất nhiều chuyện có liên quan. Giống như là... khi nhỏ củ cải cũng sẽ kéo theo rất nhiều người!"

Hơi thở của Phương Nhan trở nên dồn dập.

Môi Hoắc Thiên Kinh mím thành một đường, chân mày khẽ sa sầm xuống, đôi mắt tối sầm lại mà nhìn cô...

"Tôi phải thừa nhận cô đúng là thiên tài kinh doanh, chỉ đáng tiếc, cô dần không kìm chế được bản tính của mình rồi!"

Hắn dụi mạnh điếu thuốc vào chiếc gạt tàn bằng thủy tinh trong suốt, ánh mắt thờ ơ mà quét qua gương mặt hết sức tái nhợt của cô...

"Sau khi hủy hôn, vị tiểu thư của Phương Thị như cô đương nhiên là không cam tâm, nhưng cũng không thể quá trắng trợn, vì thế mà đã lợi dụng lòng hận thù đối với Ngu Ngọc của em họ cô để mượn dao giết người, chuẩn bị một đá ném hai chim, chẳng qua cô không ngờ..."

"Tôi không ngờ đường đường là tổng tài Hoắc Thị như anh mà lại có thể đích thân nhúng tay vào chuyện này! Hơn nữa còn thanh minh cho Úc Noãn Tâm hết lần này đến lần khác. Tôi cho là Hoắc Thiên Kinh – người vẫn luôn cảm thấy phụ nữ rất phiền phức, hơn nữa sẽ không dính vào bất cứ tin đồn nào sẽ nhắm một mắt, mở một mắt đối với chuyện đó, tuyệt đối không ngờ rằng anh sẽ nghiêm túc như thế!" *Phương Nhan nắm chặt tay, đôi mắt lãnh đạm lộ vẻ bi ai.*

Hắn chưa bao giờ để tâm đến cô như thế! Cho dù chỉ một lần thì cô sẽ không ngày càng lún sâu đến vậy!

"Những chuyện tiếp theo đó có cần tôi kể ra nữa không?" *Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, không cho ý kiến về lời của cô, hắn chưa từng phủ nhận tầm quan trọng của Úc Noãn Tâm ở trong lòng mình.*

Trái tim Phương Nhan dần băng giá, tái tê. Dần dần, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng chưa từng có...

"Đúng là tôi không muốn nhìn anh và Úc Noãn Tâm kết hôn, cho nên nhờ quan hệ mà tìm được vài nhân viên của Hoắc Thị. Bọn họ cũng thật đáng chết. Nợ tiền cho vay nặng lãi của bên ngoài, lúc này chẳng những có người đứng ra trả hết dùm họ, mà còn có thể đảm bảo người nhà họ không phải lo cơm áo cả đời, mà điều kiện duy nhất là... dùng thân phận người hâm mộ của Úc Noãn Tâm nhảy lầu tự tử để phản đối việc kết hôn! Bọn họ là một đám người cùng đường, sống hay chết cũng không khác gì mấy, tự nhiên có một điều kiện hậu hĩnh thế này thì có sao mà không làm chứ?"

Hoắc Thiên Kinh cười lạnh...

"Cô bày ra chuyện nhảy lầu này chỉ là để ngăn cản hôn lễ của tôi và Noãn. Thấy Hoắc Thị chần chừ không chịu đứng ra giải thích câu nào nên số người nhảy lầu bắt đầu gia tăng, thậm chí là tung ra lời đồn đãi nếu Hoắc Thị tiếp tục kiên trì kết hôn thì số người nhảy lầu sẽ tiếp tục tăng thêm." *Hắn nhìn cô, gương mặt anh tuấn lãnh khốc đến cực điểm, cũng đẹp cực kỳ...*

"Chẳng qua cô không ngờ được là tôi lại tham dự lễ trao giải, hơn nữa còn tuyên bố tổ chức hôn lễ sớm hơn trước mặt báo chí. Cuối cùng cô cũng phải luống cuống, sai người chuẩn bị tiếp chuyện nhảy lầu thì lại bị thuộc hạ của Lôi Dận nắm được. Cô nói xem đây có phải là... tự tạo nghiệt thì không thể sống không?"

Khóe môi Phương Nhan nở nụ cười thê lương, giống là như ánh đuốc cuối cùng cũng bị dập tắt, rồi cuộc trong mắt mất đi ánh sáng.

"Nếu tôi đã dám đối mặt với anh thì cũng đã biết sẽ thế này, chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, tôi chỉ muốn biết... Hoắc tổng tài muốn trừng phạt tôi thế nào đây?"

Hoắc Thiên Kinh lại tựa người vào sofa, lạnh lùng mà nói: "Thật ra khi cô hãm hại Ngu Ngọc, nếu biết dừng tay lại thì sẽ không ép tôi phải điều tra tiếp. Ngu Ngọc – người đàn bà này giỏi về gian kế, tôi từng cảnh cáo cô ta đừng đụng đến Úc Noãn Tâm nhưng cô ta không nghe, kết cục như thế cũng coi là giải thoát. Còn cô, tôi vốn muốn bỏ qua cho cô, dù sao cái chết của Ngu Ngọc cũng coi như có chứng cứ rõ ràng, cô cũng chỉ mượn dao giết người, nể mặt bác Phuong nên tôi mới không truy cứu. Lần này... cô làm quá rồi, tôi không thể trong tay cứu!"

"Anh muốn thế nào?" *Phương Nhan ngược mắt lên, lãnh lạnh mà nhìn hắn, không hề kinh hoàng, dường như đã sớm biết tất cả đều sẽ đến.*

Ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh thâm thúy sắc bén, có chứa vẻ lãnh khốc cùng khiến cho người ra rét run. Sau đó, hắn ném một tập tài liệu đã được chuẩn bị sẵn khác tới trước mặt cô...

"Kì nó đi!"

Hành động bất ngờ này đánh vỡ sự bình tĩnh của Phương Nhan, cô cầm lấy tài liệu, mở nó ra, nhưng sau khi lướt qua nội dung thì mắt bỗng trợn tròn lên...

Đóng "bộp" tài liệu lại, giọng nói vốn bình thản cũng đột nhiên giương cao...

"Hoắc Thiên Kinh, anh, anh thu mua Phương Thị?"

Trái với vẻ kích động của cô, Hoắc Thiên Kinh lại thông thả ung dung. Hắn cong môi cười lạnh, sửa lại một chút: "Đừng nói khó nghe thế chứ, tôi chỉ mua lại một ít cổ phiếu trong tay vài cổ đông của Phương Thị, trở thành cổ đông lớn nhất của Phương Thị mà thôi. Đương nhiên, phải tính cả 6% trong tay cô nữa mới được!"

"Tôi sẽ không giao cổ phần cho anh!" *Hơi thở của Phương Nhan trở nên dồn dập.*

"Không ngại thì cứ thử xem!"

Hoắc Thiên Kinh bất ngờ cười, thoải mái như mua rau ngoài chợ vậy. "Cô là con gái của bác Phuong cho nên tôi không thể giết cô. Nhưng mấy năm nay ba cô lên làm những việc bất hợp pháp, cộng thêm hành vi cô giật dây cho nhân viên Hoắc Thị nhảy lầu cũng đủ để khiến tất cả mọi người biết Phương Thị là một tập đoàn chỉ ra về đạo mạo. Đến lúc đó, cô cứ thử tưởng tượng xem, giá cổ phiếu của Phương Thị giảm mạnh, e là rốt tới chỉ còn vài đồng mà cũng không có ai mua. Hà tất phải thế?"

"Hoắc Thiên Kinh, anh..." *Phương Nhan nắm chặt tay, cô nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng lại không nghĩ đến hắn lại dùng chiêu này để*

trùng phạ cô.

"Anh thật tàn nhẫn!"

"Tàn nhẫn?"

Hoắc Thiên Kinh cười rữ rượi, giọng nói trầm thấp lộ vẻ lạnh thấu xương. "Nếu luận về tàn nhẫn thì sao tôi có thể bì được với Phương đại tiểu thư cô chứ? Trong vòng một năm mà có nhiều người chết thế, Hoắc Thiên Kinh tôi thật cam nguyện chịu thua!"

Phương Nhan không khỏi cười lạnh, trong mắt lộ vẻ trào phúng...

"Đường đường là tổng tài của Hoắc Thị mà nói mình trong sạch như thế, thật là tức cười! Lúc trước, khi anh cướp đi Úc Noãn Tâm, thủ đoạn không hề tiện sao? Anh có biết Lăng Thần đau khổ thế nào không? Anh ấy thà là mình chịu khổ cũng không muốn làm tổn thương Úc Noãn Tâm, còn anh thì sao? Vì dục vọng của bản thân, chẳng những tổn thương tới Úc Noãn Tâm mà còn dùng quân cờ này tới đá kích Lăng Thần để báo thù. Cho nên... tôi phải cướp Úc Noãn Tâm về cho Lăng Thần!"

"Chắc chắn..."

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, không giận mà cười: "Thật là dũng khí làm xúc động lòng người. Nếu Tả Lăng Thần biết cô làm thế vì hắn thì không biết hắn có cảm kích mà khóc ròng lên không? Nếu trong lòng đã có hận thì sao lúc trước còn muốn nhào vào lòng tôi, cho dù biết tôi chỉ coi cô là quân cờ để báo thù Tả Lăng Thần?"

Phương Nhan bỗng nhiên nhíu mày, móng tay gần như cắm vào lòng bàn tay. Cô không trả lời hắn, chỉ cắn mạnh môi mình, dưới vết cắn ấy nhọt nhọt không có chút máu...

"Hay là để tôi trả lời giúp cô!"

Mắt Hoắc Thiên Kinh ngày càng lạnh lẽo, giống như là một khối băng vậy, lộ vẻ u tối khiến người ta ớn lạnh...

"Cô thật sự rất yêu Tả Lăng Thần nhưng khi tôi theo đuổi cô lúc ấy thì người đầu tiên dao động chính là ba mẹ cô. Trong mắt bọn họ, Tả Lăng Thần chỉ là một người trẻ tuổi mới bước chân vào đời, sau khi ba mẹ chết hết, mất đi chỗ dựa thì sao có thể có năng lực mà chống đỡ cả Tả Thị chứ. Cho dù khi đó tôi cũng vừa kế thừa gia nghiệp, cũng trẻ tuổi nhưng trên tôi còn có một người mẹ mạnh mẽ. Trong mắt của ba cô thì thế nào Hoắc Thị cũng hơn một bậc. Mà cô thì sao? Không chịu đựng được sự thuyết phục của cha mình, đương nhiên cũng biết được sự bất đắc dĩ của người sinh trong nhà giàu nên vì Phương gia các người mà trở thành phụ nữ của tôi. Tôi nói không sai chứ."

Trong mắt Phương Nhan hoàn toàn lộ vẻ tan nát, cả người vô lực mà ngã nhào vào sofa. Rất lâu sau, cô mới nhìn Hoắc Thiên Kinh, nhìn gương mặt từng khiến cô đau lòng muốn chết rồi nhẹ giọng nói: "Anh nói đều đúng cả, đúng là khi đó tôi vì Phương Thị nên mới đồng ý bỏ qua Lăng Thần. Cửa vào hào môn sâu như biển – đó vốn là trách nhiệm mà tôi không thể trốn tránh. Chỉ có điều... anh còn nói sai một điều!"

Hoắc Thiên Kinh nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Phương Nhan nhìn hắn, trong mắt lóe lên tia sáng...

"Tôi... cuối cùng cũng đã yêu anh!"

Chân mày Hoắc Thiên Kinh nhíu lại, vẻ trào phúng bỗng hiện lên trong mắt.

"Tôi hiểu những gì anh đang nghĩ."

Phương Nhan không đợi hắn nói chuyện liền cười tự giễu: "Tôi yêu anh mà lại còn duy trì quan hệ thân mật với Lăng Thần. Tôi thừa nhận đây là điều tôi không thể kháng cự được. Có lẽ... phụ nữ thật sự có thể yêu hai người đàn ông cùng lúc..."

Hoắc Thiên Kinh nhún vai. "Tôi không muốn đi bình luận về lý thuyết tình yêu của cô, mục đích tôi tới đây hôm nay là muốn cô kí tên. Kí hay không thì tùy cô!"

"Đường đường là tổng tài của Hoắc Thị thì nhất định sẽ nói được làm được. Tôi biết nếu tôi không kí thì hậu quả sẽ thế nào. Anh thật sự có bản lĩnh để phán xét sự sống chết của người khác. Nhưng mà Hoắc Thiên Kinh à..." *Phương Nhan bỗng lạnh mặt. "Anh cho mình có tư cách có được Úc Noãn Tâm sao?"*

"Có tư cách hay không thì không tới phiên cô bình luận. Thế nào, cô cho rằng Tả Lăng Thần của cô có tư cách có được Úc Noãn Tâm sao?" *Hoắc Thiên Kinh cười lạnh, gần như có thể làm đóng băng đối phương.*

"Hoắc Thiên Kinh, anh quen không chế mọi thứ trong tay, nhưng anh đừng quên cuối cùng giấy cũng không gói được lửa. Lăng Thần biết mình nợ Úc Noãn Tâm nên khi anh ấy gặp lại Úc Noãn Tâm thì làm tất cả để bù đắp lại sai lầm năm xưa. Anh ấy muốn dùng cả đời này để yêu Úc Noãn Tâm. Mà anh thì sao?" *Phương Nhan đứng dậy, đi tới trước mặt Hoắc Thiên Kinh, giọng nói nhẹ nhàng lộ vẻ băng lãnh...*

"Anh chỉ biết dùng thủ đoạn tiện tay để chiếm được Úc Noãn Tâm, ép cô ta làm những chuyện mình không muốn, kể cả tình yêu, sự nghiệp của cô ta. Thậm chí... sự trong trắng của cô ta!"

Con người trong mắt Hoắc Thiên Kinh đột nhiên co lại, trong đó lóe lên ngọn lửa nguy hiểm, sắc mặt hắn cũng trở nên rét lạnh, giống như phủ một tầng băng tuyết cách xa ngàn dặm...

"Cô muốn nói cái gì!" Giọng nói lộ vẻ uy nghiêm càng ngày càng nguy hiểm.

Phương Nhan không chút kiêng dè mà nhìn thẳng vào mắt hắn, những lời nói lạnh lùng không kém cũng thốt ra từ môi cô...

"Ba năm trước, người chiếm đoạt sự trong trắng của Úc Noãn Tâm... không phải là anh sao?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143

Không khí, yên lặng như chết chóc.

Sắc mặt của Hoắc Thiên Kinh giống như lập tức đóng băng, đôi mắt thâm thúy u ám bắn ra ánh nhìn lạnh lẽo. Rất lâu sau, hắn đứng dậy đi đến gần cô. Cô chìm vào trong đôi mắt hắn, giống như là rơi vào biển cả rét buốt.

"Câu nói này, tôi muốn nghe từ miệng cô chỉ một lần!"

Giọng của hắn cực kỳ thâm trầm mà lạnh lẽo, giống như một lưỡi dao sắc mang theo vẻ tàn nhẫn khát máu bỗng xuyên thấu nội tâm của Phương Nhan, khiến người ta không khỏi run lên.

Dường như Phương Nhan chưa từng thấy bộ mặt lạnh lẽo u ám đến thế của Hoắc Thiên Kinh, theo lời nói lạnh lùng của hắn, trái tim cô cũng run rẩy theo. Cô cố kìm nén sự kinh hãi trong lòng mà cười lạnh một tiếng.

"Thế nào? Hoắc tổng tài đang uy hiếp tôi sao?"

"Cô cho là thế nào?"

Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng hỏi lại, trên mặt như có lớp băng, cảm căng ra, đôi môi mỏng tuyên phán rất vô tình...

"Com thì có thể ăn nhiều nhưng tốt nhất đừng nói nhiều. Quan trọng cái miệng của cô cũng chính là giữ được cái mạng của cô đó!"

Phương Nhan không khó nhìn thấy vẻ khát máu lờ mờ hiện ra trong mắt hắn, trong thoát ẩn thoát hiện lóe lên ngọn lửa nguy hiểm. Cô vô thức nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng cắn chặt hàm răng đang run run vì kích động, không chút kiêng dè mà nói:

"Hoắc tổng tài, anh cho rằng chỉ cần tôi không nói thì Úc Noãn Tâm sẽ không biết sao? Sớm muộn gì cô ta cũng sẽ biết chuyện này! Lúc trước chính anh đã lật lọng, không từ thủ đoạn, lợi dụng lòng tin của Lăng Thần đối với anh mà cưỡng bức Úc Noãn Tâm! Lẽ nào... anh đã hoàn toàn quên mất buổi tối ba năm trước sao?"

Bàn tay Hoắc Thiên Kinh bỗng nắm chặt, mắt đỏ ngầu, khuôn mặt tái mét... không khó nhận ra sự nhẫn nại của hắn đã tới cực hạn.

"Buổi tối của ba năm trước, Úc Noãn Tâm khóc lóc van xin ở dưới thân anh, đáng tiếc anh không buông tha cho cô ta, bởi vì cô ta là phụ nữ của Tà Lăng Thần. Anh muốn hủy đi tất cả hạnh phúc của Tà Lăng Thần! Kết quả là anh cưỡng bức Úc Noãn Tâm. Càng đáng buồn cười hơn là ba năm sau anh lại làm ra vẻ kiêu căng đạo mạo mà kết hôn với cô ta. Ha ha, thật là trò cười..."

"Câm miệng!"

Hoắc Thiên Kinh quát lớn, cắt đứt nụ cười gần như điên cuồng của Phương Nhan, ánh mắt gần như là ma quỷ.

"Không ngờ cô lại biết nhiều như vậy, xem ra... tôi thật sự quá dung túng cô rồi!"

"Thế nào? Anh muốn giết tôi sao?"

Phương Nhan nhìn vào đôi mắt đóng băng của hắn, trong mắt lộ vẻ đẹp thê lương. *"Hoắc Thiên Kinh, anh sợ rồi, anh rất sợ Úc Noãn Tâm biết được chân tướng của năm xưa đúng không? Anh muốn giết người diệt khẩu sao? Thì ra Hoắc tiên sinh cao cao tại thượng cũng có ngày phải sợ hãi. Ha ha... Hoắc Thiên Kinh, cho dù anh có giết tôi thì chuyện anh cưỡng bức Úc Noãn Tâm cũng là sự thật, anh cho là anh còn có thể cùng cô ta hạnh phúc cả đời sao?"*

"Cô..."

Bàn tay Hoắc Thiên Kinh bỗng bóp chặt bờ vai cô, trong mắt gần như tóe ra ánh lửa muốn giết người. *"Tôi thật muốn giết cô ngay lúc này!"*

"Được đó. Số người chết trong tay Hoắc Thiên Kinh anh cũng nhiều không đếm xuể, hoàn toàn không chỉ mình tôi. Nhưng..." Phương Nhan cố nén nỗi đau nhức ở bờ vai mà cười lạnh: *"Tôi thấy anh nên coi lại chính mình thì hơn!"*

Hoắc Thiên Kinh nghe thế lập tức cả kinh, nhảy cảm mà bắt được về âm mưu xẹt qua trong mắt Phương Nhan. Hắn hoảng hốt, đôi mắt ung sắc bén nhanh chóng nhìn quanh bốn phía một chút...

Nhưng khi lướt qua chỗ góc ngoặt lên lầu hai thì sắc mặt bỗng cứng đờ!

Ngay cầu thang, một bóng dáng nhỏ nhắn lọt vào mắt Hoắc Thiên Kinh, bóng dáng đó nhìn qua yếu đuối biết bao, tuyệt vọng biết bao... Nhẹ nhàng như một cô hồn vậy.

Trong đôi mắt đau đớn của Hoắc Thiên Kinh, bóng dáng ấy dần động lại thành một khuôn mặt thương tâm...

Bàn tay đang nắm chặt Phương Nhan của hắn vô thức thả lỏng ra, hơi run rẩy, thậm chí ánh mắt cực kì kiên định cùng cứng rắn kia cũng có vẻ hoảng sợ chưa từng có...

Hắn không ngờ được... Úc Noãn Tâm lại xuất hiện tại biệt thự của Phương Nhan!

Úc Noãn Tâm bước từng bước xuống lầu, tiếng giày cao gót vô lực va vào mặt sàn phát ra âm thanh lạnh lẽo...

Thần kinh của nàng đang run lên, sắc mặt trắng như tờ giấy, đôi mắt đẹp sớm đã bị sương mờ che phủ. Nàng không khóc, nhưng mà... đôi mắt ngấn lệ kia có thêm vẻ đau đớn...

"Noãn..."

Thân người cao lớn của Hoắc Thiên Kinh cứng ngắc, sống lưng kiêu ngạo cũng đờ ra, đôi mắt kinh ngạc hoảng hốt dần dần phản chiếu gương mặt gần như tuyệt vọng của Úc Noãn Tâm.

Rốt cuộc Úc Noãn Tâm cũng đi đến trước mặt hắn, ngược mắt nhìn hắn, giống như là quan sát đánh giá hắn lần nữa, nhưng không khó nhận ra tay nàng đang khẽ run rẩy.

"Người đàn ông ba năm trước đây... đúng là anh sao?"

Giọng của nàng khan khan, giống như là một bông hoa héo rũ đang chờ đợi niềm hi vọng, nhưng thứ có nhiều hơn lại là sự tuyệt vọng chết chóc.

Sự đau lòng thật nhiều cùng sự áy náy thật sâu giống như là hai con sóng ngầm đang quấy nhiễu trong lồng ngực hắn, khiến cho hơi thở của hắn dồn dập, trong đầu như có gì đó đang nổ tung ra...

Hắn im lặng rất lâu, cuối cùng nói ra cái từ mà cả đời này hắn cũng không muốn nói...

"Phải."

Theo từ này thốt ra, rốt cuộc làn sương mờ trong mắt Úc Noãn Tâm cũng hóa thành vẻ đau đớn bi ai. Nước mắt, theo gương mặt tái nhợt của nàng chảy xuống...

Đôi mắt đẹp trong trẻo bị mưa bụi làm ướt nhòa, trong nháy mắt lộ ra vẻ đẹp tuyệt vời...

Giờ phút này, nàng rất hi vọng hắn có thể phủ nhận, thậm chí nói vài lời để gạt nàng. Đáng tiếc... sự thật chính là sự thật.

"Noãn, em nghe anh giải thích đã..."

Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn luống cuống, hắn không muốn tiếp tục lừa dối nàng, nhưng cũng biết một khi nói ra thì hậu quả sẽ thế nào. Hắn thật sự rất sợ ngay cả cơ hội giải thích nàng cũng không cho hắn, cứ thế mà ra đi.

Úc Noãn Tâm cũng không có kích động như trong tưởng tượng của hắn, càng không có những hành động điên cuồng hay căm hận, nhưng càng thế thì càng khiến hắn lo lắng. Dáng vẻ của nàng quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức... tuyệt vọng...

Ánh mắt Úc Noãn Tâm gần như rất thê lương, mang theo vẻ hoang vu như ở sa mạc, bao phủ nước mắt của sự bi ai, lạnh lẽo mà ngược mắt lên nhìn hắn:

"Anh giải thích, em nghe."

Chỉ có 5 từ ngắn gọn, biểu thị trái tim đã sớm vỡ tan của nàng.

Có lẽ Hoắc Thiên Kinh không ngờ đến nàng lại nói như thế, càng không ngờ được nàng sẽ bình bình mà muốn nghe hắn giải thích, trong nhất thời, lòng

ngực căng lên như là nước đê vỡ, nhấn chìm hẳn ngay lập tức.

"*Noãn, anh...*" Hắn cũng không biết phải giải thích cái gì với nàng, trên thực tế, chính là năm đó hắn đã cưỡng bức nàng!

Thấy hắn áp a áp úng, vẻ thê lương trong mắt Úc Noãn Tâm ngày càng sâu sắc, giọng nói cũng càng lạnh nhạt...

"*Nói không được, vậy để em hỏi anh...*"

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, trong mắt lóe lên vẻ đau lòng cùng áy náy với nàng.

"*Em có hai vấn đề muốn hỏi anh, hy vọng anh... thành thật trả lời!*" Giọng nói bi ai của nàng lộ ra vẻ kiên quyết rất rõ ràng.

Hoắc Thiên Kinh gật đầu, mặt mày nặng nề.

"*Đêm đó anh đã biết em là vị hôn thê của Lăng Thần đúng không?*"

"*Đúng.*"

"*Lăng Thần cũng biết chuyện này phải không?*"

"*Noãn, anh...*"

"*Trả lời em, phải... hay là không phải?*"

Chân mày Hoắc Thiên Kinh nhíu chặt, nặng nề mà thờ dãi, nhưng thế nào cũng không thể che lấp được sự khủng hoảng cùng bất an khi sắp mất nàng...

"*Phải.*" Rất lâu sau, hắn mới nói ra đáp án.

Sắc mặt Úc Noãn Tâm dần chuyển thành vẻ bình tĩnh nhợt nhạt, nàng khẽ gật đầu, nói: "*Em biết rồi, cảm ơn anh... không có gạt em nữa.*"

Câu nói này như một con dao đâm mạnh vào ngực Hoắc Thiên Kinh, trong đầu không khỏi vang lên lời của nàng trước kia...

Sau này, bất luận thế nào cũng không được gạt nàng...

Cho dù đó là... lời nói dối có thiện ý.

Đáng tiếc...

"*Noãn...*" Hoắc Thiên Kinh rất muốn ôm lấy nàng, rất muốn, rất muốn...

Úc Noãn Tâm thờ ơ mà quay đầu đi, ánh mắt dời vào trên mắt Phuong Nhan, nhẹ nhàng nói một câu: "*Kết quả thế này đã làm cô thật sự vui vẻ chưa? Có điều tôi cũng phải cảm ơn cô đã khiến cho tôi hiểu rõ lòng người đúng là... sâu không lường được.*" Trên mặt Phuong Nhan lộ vẻ xấu hổ, ánh mắt vốn đang vui vẻ khi nghe nàng nói xong cũng dần tối lại.

Hoắc Thiên Kinh bỗng nhiên lạnh lùng nhìn về phía Phuong Nhan, mặc dù không nói chuyện nhưng không khó phát hiện vẻ nguy hiểm khát máu đó.

Ánh mắt vốn đang dần tối lại của Phuong Nhan khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh thì cũng đột nhiên lạnh lùng. Cô hừ lạnh một tiếng, nói: "*Hoắc Thiên Kinh, tôi biết anh đang nghĩ cái gì, chiêu này không phải anh dùng trước rồi sao? Lúc đó, nếu không phải anh dùng kế dẫn Úc Noãn Tâm tới biệt thự của Tả Lăng Thần thì cô ta cũng không tận mắt thấy quan hệ giữa tôi và Lăng Thần. Không phải anh cũng dùng chiêu này để khiến cô ta hoàn toàn hết hi vọng với Lăng Thần sao?*"

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh ngày càng âm lãnh.

Cuối cùng Úc Noãn Tâm cũng đưa mắt về phía hắn, ánh mắt vốn đang bình tĩnh có thêm vẻ tuyệt vọng...

Thì ra...

Môi nàng cong lên một nụ cười châm biếm.

Tất cả... đều nằm trong lòng bàn tay của hắn. Khi đó nàng còn ngu ngốc mà sợ rằng hắn sẽ bị tổn thương.

"*Noãn, khi đó anh làm như vậy đúng là có dụng ý. Anh chỉ, chỉ muốn giữ em lại bên cạnh mình.*" Trong lòng Hoắc Thiên Kinh cảm thấy không ổn, giọng nói vốn cao ngạo lại trở nên lắp bắp.

Trong mắt Úc Noãn Tâm nổi lên vẻ ngạo lạnh, nàng thần nhiên mà nhìn hắn, nhìn ánh mắt quá mức khẩn trương của hắn, nhìn hắn đang không ngừng biện bạch, nhìn...

Nước mắt tụ trong hốc mắt ngày càng nặng, cuối cùng lại rơi xuống...

"Noãn..."

"Biết bây giờ em muốn gì nhất không?"

Úc Noãn Tâm mở miệng, nhìn vào mắt hắn, dáng vẻ ngần lẹ khiến người ra đau lòng: "Em rất muốn mắt đi trí nhớ, bởi vì... em không muốn hận anh!"

"Noãn..." Hoắc Thiên Kinh cả kinh, dường như hắn phát hiện được vẻ quyết liệt trong lời nói của Úc Noãn Tâm.

"Đừng làm khó cho Phương Nhan, cứ coi như em... cầu xin anh lần cuối!"

Úc Noãn Tâm nói xong câu này, lạnh lùng xoay người bỏ đi.

Theo động tác xoay người của nàng, một giọt nước mắt thuận thế rơi vào tay Hoắc Thiên Kinh, gần như nóng bỏng đến nỗi sắp hủy diệt trái tim hắn.

"Noãn..." Hoắc Thiên Kinh vừa muốn đuổi theo, lại bị Phương Nhan kéo lại.

"Hoắc tiên sinh, thế nào? Cứ thế mà đi sao? Anh không tính lấy cổ phần của Phương gia sao?" Cô cười lạnh.

Hoắc Thiên Kinh đột nhiên ép sát lại, gần như sát vào chóp mũi cô, câu nói lạnh lẽo bật ra từ đôi môi mỏng của hắn...

"Tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn kí tên cho tôi, nếu không... sẽ không chỉ đơn giản là mất mạng như cô tưởng!"

Nói xong, lập tức quăng tay của cô ta ra, không nói một tiếng liền đuổi theo.

Thời tiết nói chuyển là chuyển. Bầu trời vốn đang quang đãng trong xanh bỗng nhiên dày đặc mây đen, tầng mây nặng nề như sắp đè xuống, không khí ngột ngạt khiến người ta không thở nổi, dường như sắp trút mưa...

Khi Hoắc Thiên Kinh đuổi theo ra khỏi biệt thự thì chỉ nhìn thấy khói xe đang không ngừng lượn lờ trong không khí...

"Chết tiệt!"

Hắn vội vã quay ngược lại, nhanh chóng khởi động xe, một mạch đuổi theo.

Đội khí xe của hắn hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn thì Úc Noãn Tâm bỗng từ sau góc cây bước ra, đôi mắt thất thần chứa lệ bỗng chảy dài, nàng gạt phất nó đi rồi kêu xe taxi...

Lúc này, nàng phải dùng thái độ gì để đối mặt với hắn đây?

Mây đen hoàn toàn sụp xuống, từng giọt từng giọt mưa đập vào kính xe ô tô, giống như từng tầng, từng tầng đá nặng nhện vào trong lòng Úc Noãn Tâm. Nàng nhắm mắt lại, bóng đen bỗng kéo tới...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144

Cơn mưa nặng hạt kéo dài mãi tới khi màn đêm buông xuống, cho đến khi mặt trăng bị che khuất, cuối cùng biến thành mưa như trút nước đầy trời.

Trên đường phố tối đen, đèn hai bên đường không ngừng chớp lóe vì nước mưa điên cuồng. Trên đường gần như không có người, chỉ có một bóng dáng nhỏ nhắn, chao đảo trong mưa không mục đích giống như một cái xác.

Nước mưa đánh vào người Úc Noãn Tâm khiến nàng càng khó hít thở, nhưng thế nào cũng không thể sánh bằng sự đau đớn từ tận đáy lòng. Chuyện xảy ra vào ban ngày giống như một tiếng sét giữa trời quang, đánh mạnh vào trái tim nàng, khiến nàng không thể đối mặt với mọi người, mọi chuyện...

Di động đã bị nàng tắt đi, không khó tưởng tượng được chắc là Hoắc Thiên Kinh đã phái người tìm nàng khắp nơi. Thế nhưng, giờ khắc này, nàng chỉ muốn dùng cách này để trốn tránh tất cả, tất cả của sự thật.

Nước mắt pha lẫn với nước mưa rơi xuống, cả người nàng đều ướt sũng. Ánh đèn lờ mờ chiếu lên gương mặt tái nhợt của nàng, gần như không còn chút máu. Dưới sự xối ướt của nước mưa, sắc mặt nàng càng thêm yếu ớt.

Úc Noãn Tâm gian nan bước từng bước, không có mục đích, không có chỗ dựa, đôi môi không chút máu run lên vì lạnh...

Tất cả mọi thứ của cái đêm ba năm trước lại hiện về trong đầu nàng. Nỗi đau như xé rách hoàn toàn xuyên qua cả người nàng, lần này không phải là nỗi đau về thể xác mà là đau đớn cùng tuyệt vọng bị thương nhất từ tận đáy lòng!

Tùng hình ảnh khi ở cạnh Hoắc Thiên Kinh lại hiện lên trước mắt nàng, đan chen với hình ảnh người đàn ông ba năm trước đây. Nàng khó mà tin được thì ra hai người đó là cùng một người. Hắn tàn nhẫn như một con thú dữ, hủy hết tất cả mọi thứ của nàng, nhưng lại dùng sự dịu dàng nhất làm nàng từng bước mê muội...

Vì thế...

Nàng đã yêu hắn...

Yêu một người đàn ông từng cưỡng bức chính mình!

Nàng chưa từng nghĩ tới, nếu có một ngày từ thiên đường rơi xuống thì sẽ thế nào?

Nghĩ đến đây, Úc Noãn Tâm bắt đầu cười to, nước mắt theo hai má chảy xuống môi, cùng với nụ cười lạnh của nàng thể hiện vẻ thê lương...

Nàng chưa từng hận mình đến thế này!

Chưa từng có!

Nàng thật ngốc phải không?

Hoắc Thiên Kinh từng rất nghiêm túc mà hỏi nàng, nếu có ngày phát hiện hắn từng gạt nàng thì nàng sẽ thế nào?

Nàng gần như đã quên câu trả lời của mình khi đó...

Đúng vậy...

Chuyện đến nước này nàng sẽ thế nào? Hận hắn sao?

Có lẽ phải hận mình hơn mới đúng!

Hai ánh đèn xe chiếu cả con đường sáng lên như ban ngày, cũng chiếu lên bóng dáng gần như là linh hồn của Úc Noãn Tâm.

Nàng không có né tránh, thậm chí ngay cả ngẩng đầu che mắt cũng không, đôi mắt ngấn lệ chỉ cực kỳ bình tĩnh mà nhìn chiếc xe đang chạy đến gần mình...

Môi, từ từ cong lên...

Mắt, từ từ nhắm lại...

Giờ khắc này, rốt cuộc nàng đã nghĩ ra đáp án.

Có lẽ chỉ có cách này mới có thể khiến lòng của cả hai được giải thoát...

Tiếng thắng xe chói tai vang lên trong màn mưa, giống như một âm thanh cắt ngang trời, dừng lại cùng với bóng dáng của cô gái đang từ từ ngã xuống...

———Vifceland———

"Tìm cho tôi, cho dù có lục hết cả thành phố này cũng phải tìm ra cho tôi!"

Biệt thự đã định là phải trải qua một đêm không bình yên. Cả người Hoắc Thiên Kinh ướt sũng, rõ ràng là vì tìm tung tích của Úc Noãn Tâm mà hoàn toàn không để ý tới hình tượng của mình nữa. Đôi mắt sắc sảo không thể che giấu vẻ khổ sở, âm thanh lãnh khốc vang lên, cứ như là roi da quất vào tai tất cả vệ sĩ trong biệt thự...

"Tìm không được cô ấy thì các người cũng đừng về gặp tôi!"

"Dạ, Hoắc tiên sinh!" Bọn vệ sĩ như là gặp phải giặc dữ, lại dấn thân vào đêm mưa.

Biệt thự tràn ngập mùi mưa gió, thậm chí mang theo mùi hơi tanh ngọt của máu tươi...

Hoắc Thiên Kinh không ngồi yên được một giây, không nói một lời liền quơ lấy áo khoác muốn bước ra ngoài...

"Con đứng lại đó cho mẹ!"

Trên cầu thang, âm thanh lạnh lùng uy nghiêm của Anna Winslet vang lên, phòng khách lại vang vọng tiếng giày cao gót rất tao nhã.

"Con làm ầm ĩ đủ chưa? Vì một cô gái mà nhìn mình xem đã thành cái gì?" Bà bước đến trước mặt Hoắc Thiên Kinh, chân mày khoan thai cũng bỗng nhíu chặt

"Chuyện của con, mẹ đừng quản thì hơn!" Lòng Hoắc Thiên Kinh nóng như lửa đốt, hoàn toàn không có thời gian dây dưa với bà.

"Đừng quản đến? Con có còn biết mẹ là mẹ của con không?"

Anna Winslet kéo hẳn lại, đau lòng mà nói: "Con trở về biệt thự là để tập hợp tất cả vệ sĩ đi tìm một cô gái sao? Nếu cô ta đã muốn bỏ đi thì không cần đi tìm!"

"Mẹ!"

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh cực kỳ nghiêm túc mà nhìn bà, đột nhiên lòng đau nhói khiến hẳn không nói nên lời. Hẳn không có tức giận với lời của bà, chỉ là bi thương mà nói một câu: "Là con... có lỗi với cô ấy!"

Anna Winslet cả kinh. Bà nhìn hẳn rất lâu, cả buổi trời mới nói: "Con trai, vừa rồi con nói cái gì?"

Con trai bà là người kiêu ngạo biết bao, cư nhiên lại có thể chủ động thừa nhận mình có lỗi với một người phụ nữ? Mặc dù bà không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng từ trong mắt hẳn không khó nhận ra vẻ đau đớn thật nhiều ấy...

Về mặt này, chưa từng có ở hẳn!

Hoắc Thiên Kinh khó có thể che giấu vẻ đau đớn khôn cùng trong lòng cùng sự sợ hãi vì mất đi nàng. Trong đôi mắt vốn rất tự tin kia đã tràn ngập vết vân cùng vẻ tiêu tụy.

"Mẹ, con không thể mất đi cô ấy!"

Một câu nói ngắn gọn nhưng lại hoàn toàn làm Anna Winslet chấn kinh. Bà khó có thể tin được mà nhìn con trai mình – đứa con trai bà đã nhìn từ nhỏ đến lớn, giờ này khắc này lại bộc lộ vẻ yếu đuối cùng tiêu tụy khiến bà cảm thấy xa lạ.

"Lẽ nào... cô ta thật sự quan trọng thế sao?"

"Đúng!" Hoắc Thiên Kinh không muốn che giấu chút nào.

"Nếu con không tìm được cô ta nữa thì sẽ thế nào?" Anna Winslet ngược mắt nhìn hẳn, có vẻ do dự mà hỏi.

Hoắc Thiên Kinh nghe thế, đôi mắt sâu thẳm rõ ràng run lên một chút.

Ngoài cửa sổ, một tia chớp đột nhiên cắt qua ngang trời, sáng như ban ngày, khiến cho người ta hoảng hốt không thôi.

Ngón tay thon dài lạnh lẽo của hẳn bỗng run lên...

"Con sẽ tìm mãi, tìm mãi đến khi tìm thấy mới thôi!" Hẳn trả lời dứt khoát, giọng nói khàn khàn lộ vẻ kiên định không thể chuyển dời.

Cho dù là dùng hết cả cuộc đời, hẳn cũng phải tìm được nàng, cầu xin nàng tha thứ!

Đêm mưa thế này làm người ta thật bất an...

"Mẹ biết rồi."

Trên gương mặt khoan thai của Anna Winslet lộ ra chút khoan dung khác thường, bà thở dài một hơi, rất lâu sau mới nói: "Đừng mù quáng như một thằng ngốc thế, lên lầu thay quần áo rồi từ từ lái xe đi tìm!"

Giọng của bà có chút nhún nhường, Hoắc Thiên Kinh ít nhiều có chút bất ngờ.

"Mẹ nghĩ Úc Noãn Tâm mất tích thì không chỉ mình con sốt ruột. Ngẫm lại xem còn có ai nóng lòng như con nữa!" Anna Winslet rất lí trí mà nhắc nhở một câu, cuối cùng lại nói thêm...

"Còn nữa... con trai mẹ chưa từng mất lí trí thế này!"

Nói xong, bà xoay người lên lầu...

"Mẹ!" Giọng của Hoắc Thiên Kinh vang lên từ phía sau lưng bà.

Anna Winslet dừng bước, nhưng không có xoay người lại.

"Cảm ơn mẹ!" Giọng nói trầm thấp rõ ràng mang theo vẻ chuyển biến trong thái độ.

Anna Winslet cứng người lại, trên khuôn mặt nghiêm túc có chút xúc động cùng cười khổ.

Xúc động là vì... đứa con trai chưa từng biết nói lời cảm ơn lại nói ba từ đó với mình.

Khiến bà cười khổ là vì... đứa con trai mà bà nuôi lớn lại vì một người con gái khác mà cảm ơn bà.

Tâm lí mâu thuẫn ấy khiến mặt bà có chút xấu hổ, may mà bà đã quay người đi.

"Chẳng qua mẹ chỉ không muốn nhìn thấy ngày đại hôn của Hoắc Thị bị người ta chê cười mà thôi, cho nên... tìm cô ta về đi. Mẹ muốn dạy dỗ đứa con dâu không biết phép tắc này một chút!" Anna Winslet cố ý lạnh giọng, không để nhận ra vẻ giăng hòa của mình.

Nào ngờ, một câu nói của bà đã phá nát sự kiên quyết lâu nay của mình. Bà vốn cứng rắn nên hoàn toàn chưa phản ứng được rằng, trong lời của bà đã thừa nhận Úc Noãn Tâm là con dâu.

Hoắc Thiên Kinh nhảy cảm bắt được điểm này, đôi mắt sâu thẳm lóe lên chút cảm động. Hắn nhìn bóng lưng có chút cô đơn của mẹ mình, không khỏi mềm giọng lại...

"Mẹ yên tâm, con nhất định tìm cô ấy về, để cho mẹ dạy cô ấy làm thế nào mới có thể trở thành một người con dâu đủ tư cách của Hoắc gia!" Nói xong liền quay người đi nhanh ra ngoài.

Anna Winslet lẳng lặng đứng trước cầu thang, trong ánh mắt kiên cường dần dần lộ ra vẻ phức tạp.

Vừa muốn cất bước, lại vô tình nhìn thấy Hoắc lão phu nhân đang ngồi trên xe lăn ngay góc ngoặt cầu thang.

Hai người không nói lời nào, chỉ là...

Hoắc lão phu nhân nhìn bà, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ...

Úc Noãn Tâm tỉnh lại, cả người đau nhức, khi nhìn thấy trước mắt toàn là máu trắng thì cứ ngỡ là mình đã đến thiên đường.

Đôi mắt mệt mỏi đảo qua căn phòng một vòng, cuối cùng dừng lại ở khung cửa sổ chiếm hết hai phần ba diện tích phòng.

Nước mưa đập vào cửa kính, nhưng lại bị cách âm rất hiệu quả.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh trước khi ngất xỉu...

Khi đèn xe lướt qua trước mắt nàng thì nàng không biết gì nữa!

Nhưng...

Thì ra nàng không có chết đi...

Bên ngoài vẫn là đêm mưa tối đen như mực, nặng nề mà đè mạnh xuống đầu nàng...

Từ giường đứng lên, mái tóc từ vai xõa xuống.

Chiếc giường cực lớn làm tôn thêm vẻ nhỏ nhắn tiều tụy của nàng.

Không biết quần áo ướt sũng kia đã bị ai đổi đi, thay vào đó là một bộ váy ngủ trắng, nhìn qua có vẻ là đồ mới.

Căn phòng này rất quen, nhưng nàng không nhớ đã đến đây khi nào.

Cửa phòng bị một bàn tay sạch sẽ đẩy ra, đèn trên hành lang chiếu cái bóng cao lớn của một người đàn ông vào phòng...

"Noãn Tâm, tỉnh rồi sao?"

Ánh mắt của người kia rơi vào người Úc Noãn Tâm, tràn đầy vui sướng.

Úc Noãn Tâm nhìn theo tiếng nói...

"Lăng Thần?" Nàng ngẩn ra, lúc này mới nhớ đến, quen mắt là vì đây là biệt thự của anh.

Bóng dáng cao lớn của Tà Lăng Thần tiến lên, tạm thời đặt chén canh gừng sang một bên, ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Tại sao lại đi một mình trên đường phố vậy? Hoắc Thiên Kinh đâu? Sao anh ta lại không ở bên cạnh em?"

Đôi mắt anh phản chiếu gương mặt cực kỳ tái nhợt của nàng, đau lòng không thôi. Anh giơ tay lên vuốt nhẹ hai má nàng, nhẹ giọng nói: *"Nếu không"*

phải anh kịp thời thắng xe lại thì hậu quả không thể tưởng tượng được."

Nhớ đến thì anh lại hoảng sợ...

Mắt Úc Noãn Tâm dần trở nên lạnh hơn, hững hờ mà nhìn anh, ánh mắt như nước ấy lại lộ ra vẻ khiến anh bất an.

"Noãn Tâm, anh đã mời bác sĩ rồi, lát nữa hãy ngoan ngoãn để bác sĩ kiểm tra một chút." Tả Lăng Thần chỉ cảm thấy vẻ mặt của nàng quá khác thường, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ bất lực tuyệt vọng của nàng thì lại đau lòng không thôi.

"Anh gây đi..." Nàng không có cự tuyệt lời của anh, đương nhiên cũng không đồng ý, chỉ bất ngờ thốt ra một câu

Trong mắt Tả Lăng Thần nổi lên vẻ mềm mại. Giờ khắc này, dường như anh lại trở về ba năm trước, trở lại những ngày tháng bọn họ còn yêu nhau.

Úc Noãn Tâm nhìn anh, không hề chớp mắt, đúng là anh gây đi rất nhiều. Khuôn mặt tuần tử không che giấu nổi vẻ tiêu tụy. Nàng giờ tay khẽ vẽ theo những đường nét trên mặt anh...

Từng có khi, sự dịu dàng của anh chỉ thuộc về mình nàng...

"Là vì em mà gây đi sao?" Lại là một câu hỏi nhẹ nhàng nhưng trong mắt lại không có vẻ dịu dàng như lời nói...

Lời nói có vẻ du dương lưu luyến bên tai làm cho Tả Lăng Thần cảm thấy có chút khác thường. Anh không trả lời, ngược lại rất lo lắng mà nhìn nàng, kéo tay nàng xồng khê vuốt ve...

"Noãn Tâm, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em lại đi có một mình trên đường vậy?"

Úc Noãn Tâm không thêm đề ý đến, lẳng lặng mà nhìn ánh mắt lo lắng của Tả Lăng Thần. Rất lâu sau mới hỏi: *"Lăng Thần, anh rất yêu em sao?"*

Tả Lăng Thần hơi ngẩn ra, sau đó ánh mắt rất kiên định...

"Anh yêu em!"

"Anh yêu em bao nhiêu?" Vẻ lấp lờng trong mắt Úc Noãn Tâm ngày càng rõ ràng.

Tả Lăng Thần lại kéo lấy tay nàng, hôn lên đó một chút...

"Em là người con gái mà anh dành cả trái tim để yêu suốt cuộc đời này, anh có thể làm bất cứ chuyện gì vì em!"

Úc Noãn Tâm nở nụ cười. Nụ cười đẹp như hoa, lại cô tịch như đêm tối...

"Noãn Tâm?"

Tả Lăng Thần luôn cảm thấy Úc Noãn Tâm hơi khác thường, đau lòng mà xoay mặt nàng qua, gương mặt anh tuần lộc vẻ lo lắng nặng nề.

Úc Noãn Tâm nhìn anh, cười lạnh lẽo, lời nói nhẹ nhàng từ trong miệng nàng thốt ra, lại mang theo vẻ cực kỳ tuyệt vọng...

"Cũng bao gồm cả chính tay đưa em lên giường của người đàn ông khác sao?"

Không khí bỗng trở nên lạnh ngắt, những ngón tay vốn rất ấm áp kia cũng đột nhiên toát ra vẻ lạnh lẽo.

Tả Lăng Thần bỗng run lên một chút, lập tức bật người dậy...

Anh không nói gì, chỉ kinh hãi mà nhìn cô gái đang ngồi trên giường. Ánh mắt thê lương nhưng dứt khoát của nàng đã cho anh biết tất cả!

"Noãn Tâm..."

Rất lâu sau, anh mới ngồi xuống lại, giờ tay muốn chạm vào nàng nhưng lại bị nàng gạt ra.

"Lúc đó em tin tưởng anh biết bao, vậy mà anh lại làm thế với em?"

Nàng đứng dậy, không đề ý đến con choáng váng bỗng kéo tới cùng sự đau nhức trên người mà nhìn anh, trên mặt đầy vẻ trào phúng cùng đớn đau...

"Tả Lăng Thần, đây là cách biểu hiện tình yêu của anh sao? Anh yêu em nên lên giường với Phương Nhan? Yêu em nên dâng em cho người đàn ông khác ngay đêm trước ngày hôn lễ sao?"

"Noãn Tâm, thật ra không phải thế..."

Trong mắt Tả Lăng Thần tràn ngập vẻ khổ sở, hai tay đè chặt vai nàng, vội vàng nói: *"Khi đó, anh thật sự không biết sẽ như thế, anh chỉ... chỉ là..."*

"Chỉ là cái gì?"

Úc Noãn Tâm cười lạnh: "Lúc này, anh còn muốn nói những lời dễ nghe gì để an ủi em nữa đây? Cho dù ba năm trước anh không biết chuyện này, nhưng ba năm sau thì sao? Khi anh gặp lại em lần nữa, rốt cuộc là cưới em với tâm trạng thế nào? Chắc là áy náy phải không?"

"Noãn Tâm, ba năm trước anh có nỗi khổ bất đắc dĩ, anh chỉ muốn em giúp anh hoàn thành một cuộc giao dịch mật mã mà thôi, nhưng anh không ngờ Hoắc Thiên Kinh sẽ... cưỡng bức em."

Về đau đớn trên mặt Tả Lăng Thần không thể tả được. "Noãn Tâm, anh biết cho dù suốt cuộc đời này anh có làm gì đi nữa thì cũng không thể làm mất đi những tổn thương của em, cho nên khi gặp lại em thì anh cho rằng ông trời đã cho anh một cơ hội, để cho anh có thể chăm sóc em suốt đời suốt kiếp."

"Suốt đời suốt kiếp?"

Úc Noãn Tâm làm như là nghe thấy một câu chuyện thật đáng cười. "Anh dâng vị hôn thê của mình cho người đàn ông khác mà còn trông chờ suốt đời suốt kiếp? Cho đến hôm nay em mới biết tại sao khi đó anh lại kiên quyết đến thế. Anh nói em có thể gả cho bất cứ người đàn ông nào, duy chỉ có Hoắc Thiên Kinh là không được! Tả Lăng Thần, anh sớm đã biết sự thật, cư nhiên còn lừa với Hoắc Thiên Kinh để gạt em, giấu diếm em. Các người... thật đáng xấu hổ!"

"Noãn Tâm, em nghe anh nói..."

"Em sẽ không nghe hai người giải thích gì nữa cả! Em hận hai người, cũng sẽ không tha thứ cho hai người!" Những đau khổ vì tổn thương của Úc Noãn Tâm hoàn toàn bùng nổ, Nàng đau đớn mà kêu lên, ra sức đẩy anh ra, chạy vọt ra khỏi cửa.

"Noãn Tâm..."

Tả Lăng Thần cả kinh, lập tức đuổi theo.

Úc Noãn Tâm chạy loạng choạng lao đảo nhưng bước chân rồi đi áy rất kiên quyết. Tả Lăng Thần hét lớn: "Mấy người các anh, ngăn cô ấy lại!"

Bọn vệ sĩ trong phòng khách lập tức hành động.

Úc Noãn Tâm cười thê lương, xoay người chạy lên lầu...

"Noãn Tâm..." Tả Lăng Thần lo lắng mà nhìn đáng vẻ yếu ớt vô lực của nàng, càng thêm đau lòng.

Bởi vì cầu thang của biệt thự là loại hình thang cuốn nên Tả Lăng Thần không thể ngăn được nàng. Mãi đến khi nàng lên đến tầng cao nhất, cầu thang hẹp lại, chỉ cần một chút không cẩn thận là có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tả Lăng Thần không dám tiến lên, bởi vì anh nhìn thấy Úc Noãn Tâm đã xoay người lại, gương mặt xinh đẹp thê lương nở nụ cười tuyệt vọng...

"Noãn Tâm, ở đó rất nguy hiểm, em xuống đây trước có được không?" Gần như là khẩn cầu.

Những tầng lầu của biệt thự vốn đã rất cao, hơn nữa vị trí mà nàng đứng lại là góc chết, lỡ như nàng nghĩ không thông...

"Anh đừng lên đây, nếu không em sẽ từ đây nhảy xuống dưới!" Úc Noãn Tâm không chút biểu cảm mà nhìn anh, trong giọng nói lạnh lùng lộ ra vẻ quyết liệt chết người.

"Được được được, anh không động đây. Noãn Tâm, anh có lỗi với em, cho nên cho anh một cơ hội được không? Em có thể dùng bất cứ phương thức nào để báo thù anh, nhưng xin em đừng dùng cách tổn thương mình để trừng phạt anh, được không?" Tả Lăng Thần đau khổ mà nhìn nàng, giọng nói lộ ra vẻ lo lắng cùng quan tâm rất rõ ràng.

Úc Noãn Tâm không nói gì, ánh mắt nguội như tro tàn, không chút sức sống.

Tay Tả Lăng Thần hơi run rẩy, mà vệ sĩ dưới lầu cũng kinh hãi đến nỗi không dám làm ra một tiếng động.

Ngay khi không khí đang căng thẳng thì cửa bỗng nhiên bị đập tung, ngay sau đó, một giọng nói trầm thấp vang lên...

"Noãn!"

Một đám người mặc đồ đen bỗng nhiên xông tới. Cả người Hoắc Thiên Kinh bị mưa làm ướt sũng. Gió lạnh trong đêm mưa ủa vào từ cánh cửa đang mở, thổi tung mái tóc của Úc Noãn Tâm đang đứng trên lầu, làn váy ngủ màu trắng cũng tung bay trong gió...

Con mưa nặng hạt như đã định trước là không hề yên ổn, dường như ngay cả gió đêm cũng phối hợp với tình hình lúc này mà nổi lên điên cuồng, khiến Úc Noãn Tâm đứng trên lầu như muốn lung lay sắp ngã.

"Đóng cửa lại!"

Hoắc Thiên Kinh phản ứng lại, ra lệnh một tiếng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Úc Noãn Tâm đang tái nhợt, như sợ rằng cơn gió điên cuồng bên ngoài sẽ thổi bay nàng xuống bất cứ lúc nào.

Cửa phòng khách từ từ được đóng lại. Gió, bỗng nhiên không còn nữa. Làn váy trắng của Úc Noãn Tâm cũng không lay động nữa, nhưng vẻ bi thương trong mắt nàng vẫn lan ra như cũ...

Nàng đứng trên cao nhìn xuống, hồ hững mà nhìn Hoắc Thiên Kinh đột nhiên xông vào. Cả người hắn đều bị mưa làm ướt sũng nhưng vẫn không thể che lấp nổi khí chất anh tuấn. Đây là một người thế nào chứ, ngay cả khi hắn làm tổn thương nàng mà vẫn có thể làm tim nàng đập nhanh...

Cuối cùng hắn cũng đã đến...

Cuối cùng cũng đuổi theo đến đây...

Nàng sớm biết không thể giấu được hắn điều gì...

Mà nàng, cứ như một con rối, chỉ có thể để cho hắn điều khiển.

Là số mệnh sao? Nếu thật sự là thế, nàng thà rằng dùng một cách khác để kết thúc tất cả những đau khổ.

"Noãn..."

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng đứng sừng sững trên lầu, giọng nói trầm thấp lộ vẻ vô cùng dè dặt cùng khăn trương khác thường. Hắn vừa muốn bước lên thì đã bị giọng nói lạnh lùng của Úc Noãn Tâm cắt ngang...

"Đừng bước lên!"

"Noãn, em xuống trước đi, như thế làm anh rất lo lắng!" Giọng của Hoắc Thiên Kinh có vẻ sốt ruột, ngay cả đôi mắt vốn rất thờ ơ kia cũng lộ vẻ lo lắng cùng khăn trương rất rõ ràng.

Tà Lăng Thần đứng giữa cầu thang cũng không dám hó hé một tiếng, chỉ sợ một động tác không cẩn thận thôi là khiến cho Úc Noãn Tâm nghĩ không thông.

Bởi vì...

Ánh mắt quá mức mê lương của Úc Noãn Tâm không giống như là nhất thời giận dữ, nàng thực sự giống như là một cái xác không hồn, ngay cả đôi mắt trong như nước kia cũng mất đi ánh sáng...

Tương phản với vẻ nóng nực của Hoắc Thiên Kinh, vẻ im lặng quá mức của nàng khiến tất cả mọi người đều lo sợ.

"Tại sao... Tại sao rõ ràng là chiến tranh giữa đàn ông các người mà em lại trở thành vật hi sinh?" Rất lâu sau, giọng của Úc Noãn Tâm lại vang vọng trong phòng khách rộng lớn.

Giọng nói có vẻ rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng như âm thanh kì ảo bất định từ thiên nhiên, mang theo vẻ tuyệt vọng mê lương đối với cuộc đời này. Như là lên án, lại như là sự bất đắc dĩ đối với vận mệnh của con người...

"Noãn..."

"Noãn Tâm..."

Hai người đàn ông đều cao cao tại thượng, nhưng giờ khắc này, trên mặt lại rất ảm đạm. Hai người đều mong muốn tiến lên ôm chặt nàng vào lòng, nhưng lại bị ánh mắt mê lương của nàng làm đau nhói.

Nếu có thể, bọn họ tình nguyện trở lại một lần nữa, không làm nàng bị tổn thương nữa.

"Lăng Thần..."

Úc Noãn Tâm thân nhiên mà nhìn Tà Lăng Thần, trong mắt lộ ra vẻ tĩnh lặng như sương mù. "Anh khiến cho em nhìn thấu bản chất của tình yêu, thì ra, người mình yêu nhất cũng có thể lấy ra để đổi chác."

"Noãn Tâm, không, anh yêu em... Anh biết mình làm sai rồi, buổi tối ba năm trước, khi em cười và nói tạm biệt anh thì anh đã biết sai rồi. Anh... thực tình có lái xe trở lại, nhưng, nhưng..."

Tà Lăng Thần không thể nói tiếp nữa, ngực anh phập phồng, hồi ức đau đớn của ba năm trước kia lại bao trùm lấy anh, xé nát tim anh.

Anh thật sự có quay lại tìm nàng...

Nhưng vừa nghĩ đến anh em của mình có thể mất mạng bất cứ lúc nào thì cuối cùng cũng thối lui!

Về khổ sở của anh đập vào mắt Úc Noãn Tâm, nàng cười nhẹ, trong nụ cười dường như mất đi tình cảm của con người, chỉ giống như cười cho có cười...

Đôi mắt trong lại nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh đang sốt ruột. Trong nháy mắt, vẻ đau đớn sâu sắc cắt qua vẻ tĩnh lặng trong mắt nàng, giống như là xé nát tất cả sự trầm lặng, đôi môi tái nhợt vô thức run run một chút...

"Thiên Kinh, trong thời gian không thích hợp, yêu sai một người là một bi kịch đúng không?"

"Noãn, anh biết em không thể tiếp nhận sự thật này. Em có thể hận anh, nhưng đừng dần vặt mình có được không?" Tim Hoắc Thiên Kinh như se lại, đau đớn khôn nguôi.

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu...

"Em từng nói em không muốn hận anh nữa... Thật sự rất mệt..."

"Noãn..."

"Thiên Kinh, tại sao phải gạt em? Thật ra... nếu anh nói sự thật cho em biết thì tất cả sẽ không trở nên thế này..."

Ánh mắt lạnh lẽo thê lương của Úc Noãn Tâm rơi vào người hắn, giống như là ánh trăng lạnh như nước, đẹp kinh động lòng người nhưng không có chút sức sống.

"Noãn, xin lỗi, anh chỉ, anh chỉ sợ... mất em..."

Lần đầu tiên, Hoắc Thiên Kinh phá lệ mà thừa nhận cảm giác trong lòng mình trước tất cả mọi người. Vẻ đau thương ấy lọt vào trong mắt bọn vệ sĩ làm cho bọn họ kinh ngạc cũng khiếp sợ.

Ngay cả Tà Lăng Thần cũng giật mình!

Dáng vẻ bá đạo cùng duy ngã độc tôn của Hoắc Thiên Kinh bỗng biến mất. Giờ này khắc này, hắn giống như một đứa trẻ bất lực. Đối mặt với sự tuyệt vọng cùng dứt khoát của Úc Noãn Tâm thì trở nên luống cuống bó tay. Ngay cả một bước cũng không dám bước lên, bởi vì hắn đang sợ hãi...

Hắn còn là Hoắc Thiên Kinh sao?

Đôi môi xinh đẹp tái nhợt của Úc Noãn Tâm nhếch lên rất mơ hồ, ánh mắt của nàng cũng dần dần trở nên bi thương...

"Thiên Kinh, điều khiến cho em đau lòng không phải là hành vi năm đó của anh, mà là... anh hoàn toàn làm em mất sự tin tưởng vào tình yêu... Thì ra tất cả đều đã định trước, em cùng anh chỉ có... nợ mà không duyên!"

"Noãn... em xuống trước được không? Chỉ cần em xuống đây thì em bảo anh làm gì cũng được!"

Hoắc Thiên Kinh giống như là một con thú bị sa bẫy, ánh mắt sốt ruột cũng đỏ lên. Khi hắn nhìn thấy nụ cười của nàng càng ngày càng nhợt nhạt không có sức sống thì tim giống như bị một bàn tay ai đó bóp nát.

"Làm gì cũng được sao?" Úc Noãn Tâm cười thê thảm. "Nếu em muốn mạng của anh thì sao?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 145: – Rơi xuống

Hoắc Thiên Kinh bỗng nắm chặt tay, ngay cả thời gian để suy nghĩ cũng không cần dùng tới, nói một cách dứt khoát: "Noãn, anh từng nói mạng anh là của em, chỉ cần em muốn thì hôm nay nó sẽ là của em! Anh sẵn sàng dùng mạng của mình để đổi lấy sự an toàn của em!"

Một câu nói khiến cho tất cả mọi người đều nín thở.

Chỉ có một người là nhúu chặt mày, người đó chính là Tà Lăng Thần! Sao anh lại không muốn như vậy chứ? Vì Úc Noãn Tâm, anh tình nguyện trả giá tất cả!

Đáng tiếc...

Mãi cho đến hôm nay, rốt cuộc anh mới hiểu thì ra trong mắt Úc Noãn Tâm chỉ có một mình Hoắc Thiên Kinh! Đúng là anh đã phản bội tình yêu của bọn họ, mà nàng cũng đã hoàn toàn yêu Hoắc Thiên Kinh mất rồi!

Tất cả đều trở nên không thể không chế.

Úc Noãn Tâm nghe lời của Hoắc Thiên Kinh xong thì cười nhẹ, giống như là nở ngàn đóa hoa...

"Thiên Kinh, em thật sự rất muốn bị anh giấu diếm cả đời này, không biết gì cả. Nhưng đáng tiếc, đến nước này... anh và em đã không thể trở lại như trước nữa..."

Nàng nhìn hắn, trong mắt toàn là vẻ bi thương, nhưng lại mơ hồ lộ ra vẻ thù hận. *"Sao em có thể nỡ để anh chết vì em chứ? Em yêu anh... yêu đến nỗi không còn gì nữa... Cho nên, em chỉ muốn giữ lại những kỉ niệm đẹp nhất..."*

Giọng của nàng ngày càng nhỏ, vang vọng trong không khí, trong trẻo cực kì...

Lòng ngực Hoắc Thiên Kinh như bị đập mạnh vào. Đột nhiên, hắn cảm nhận được một sự bất an rất mãnh liệt. Vừa muốn mở miệng thì đã nghe thấy Tả Lăng Thần hét lên một tiếng thảm thiết...

"Noãn Tâm, đừng..."

Một bóng dáng màu trắng như tuyết từ trên lầu rơi xuống. Làn váy tung đưa, đôi má tái nhợt của cô gái nở nụ cười nhợt nhạt, bị áo trắng tung bay che phủ, đẹp như hoa quỳnh rơi là tả giữa không trung...

Tất cả mọi người đều bị tình cảnh này làm chấn kinh, chưa từng có cảnh nào như thế này. Cho dù là liều mình nhảy xuống nhưng cũng đẹp không sao kể xiết, thể lương khiến người ta kinh hãi không thôi.

"Noãn..."

Tim Hoắc Thiên Kinh thiếu chút nữa là nhảy vọt ra ngoài. Trong nháy mắt, gần như là từ lầu hai nhảy xuống, chạy nhanh tới trước...

Mà Tả Lăng Thần cũng chạy nhanh tới...

Hai người đàn ông đều muốn tiếp được thân hình xinh đẹp đang không ngừng rơi xuống kia...

Cô gái rơi xuống, lực rơi rất mạnh nhưng vẫn bị Hoắc Thiên Kinh tiếp được. Hai người cùng ngã xuống đất, tay Úc Noãn Tâm còn bị cắt bị thương, nhưng đầu lại được bàn tay của Hoắc Thiên Kinh ôm chặt lấy...

"Hoắc tiên sinh..."

Bọn vệ sĩ đều bị cảnh này làm chấn kinh. Bọn họ không ngờ được rằng Hoắc Thiên Kinh – kẻ trước giờ không có tình người lại có thể làm thế vì một cô gái.

Tả Lăng Thần đau lòng mà tiến tới...

"Tránh ra! Cô ấy là người của tôi!"

Hoắc Thiên Kinh bỗng liếc ánh mắt lạnh lùng vào mặt anh, giọng nói cứng rắn có chứa vẻ tuyên bố không chút lưu tình!

Khi đưa mắt nhìn vào khuôn mặt của cô gái đang hôn mê thì ánh mắt lạnh lẽo ấy lại trở nên dịu dàng như nước, lộ ra vẻ đau lòng vì nàng...

Hắn không nói gì mà ôm lấy nàng, nhanh chóng rời khỏi đó!

Trong cả quá trình, Tả Lăng Thần đều ngơ ngẩn mà đứng đó, mãi đến khi đoàn người kia rời đi hết thì ánh mắt anh mới từ từ trở nên tuyệt vọng...

Anh là một người đàn ông, đương nhiên hiểu rõ tín hiệu mà ánh mắt Hoắc Thiên Kinh truyền đến vừa rồi...

Hoắc Thiên Kinh, hắn thực sự đã yêu Úc Noãn Tâm...

Giống như vừa rồi, hắn có thể liều lĩnh mà từ trên lầu nhảy xuống, chỉ vì để tiếp lấy thân mình đang rơi xuống của Úc Noãn Tâm. Hắn thực sự có thể dùng mạng của mình để đổi lấy sự an toàn của nàng...

Cuối cùng trong mắt Tả Lăng Thần cũng trở thành một đồng tro tàn...

Phòng bệnh tư nhân trong bệnh viện.

Trong phòng bệnh, bác sĩ đang khẩn trương tiến hành các loại kiểm tra. Ngoài phòng bệnh, Hoắc Thiên Kinh đi tới đi lui, quần áo ướt nhẹp vẫn mặc trên người, hắn đã không thèm để ý đến mình nữa.

Bọn vệ sĩ thì hồi hộp mà canh giữ ngoài cửa, thậm chí không cho người ngoài bước tới một bước.

Mục đích rất đơn giản, phong tỏa các tin tức có liên quan!

Tin Úc Noãn Tâm nhảy lầu tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài. Đây là mệnh lệnh mà Hoắc Thiên Kinh đã ra cho tất cả nhân viên!

"Bé Noãn, bé Noãn à..."

Theo tiếng xe lăn gấp gáp, giọng nói sốt ruột của Hoắc lão phu nhân cũng vang lên trên hành lang. Bọn vệ sĩ lập tức tránh ra thành một lối đi, thái độ cực kỳ cung kính.

"Bà nội? Sao bà lại tới đây?" Hoắc Thiên Kinh bước tới, tuy ánh mắt vẫn thâm thúy như trước nhưng không thể che lấp được vẻ tiêu tụy cùng lo lắng rất rõ kia.

Ngay sau đó, hắn cũng nhìn thấy mẹ mình!

"Hai người..."

"Sao lại xảy ra chuyện thế này? Thật là một người không biết tốt xấu, càng sắp tới ngày kết hôn thì càng phiền phức!" Trong đôi mắt màu lam của Anna Winslet lóe lên vẻ bất mãn cùng tức giận.

"Ai da, con đừng vội nói gì cả!"

Hoắc lão phu nhân xua tay, nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh. "Thiên Kinh à, bé Noãn đâu? Thương thế có nặng hay không? Sao lại ngã từ trên cao xuống thế chứ? Thật là một đứa trẻ bất hạnh mà!"

Ánh mắt sắc bén của Hoắc Thiên Kinh nhìn về phía Kiều ở bên cạnh, Kiều liền cúi đầu xuống.

"Con không cần nhìn cậu ta, là mẹ bảo cậu ta nói đó! Nếu mẹ không hỏi thì con còn muốn giấu mẹ cùng bà nội bao lâu nữa? Cô ta thế nào rồi?" Anna Winslet sắc sảo mà bắt buộc ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh, giọng nói tuy rằng bất mãn nhưng cũng có chút quan tâm.

Hoắc Thiên Kinh an ủi bà nội mình một chút rồi nói: "Bác sĩ đang làm kiểm tra toàn thân cho cô ấy, con đã bảo vệ đầu của cô ấy, chắc là không có vấn đề gì lớn. Chỉ là... hình như vẫn hôn mê bất tỉnh."

"Sao lại như thế? Rốt cuộc thì con bé này có chuyện gì mà nghĩ không thông như thế..." Hoắc lão phu nhân nghe xong thì đau lòng không thôi, ngay sau đó nhìn Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt có vẻ trách cứ...

"Thằng nhóc kia, có phải con đã làm chuyện gì có lỗi với bé Noãn hay không? Hay là ức hiếp gì nó hả? Đang yên đang lành thì sao nó lại thế chứ? Con nói cho bà nghe xem!"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: – Trời cao đều có an bài

"Bà nội, con..."

"Mẹ..."

Anna Winslet thấy cả người Hoắc Thiên Kinh ướt sũng, đương nhiên là rất đau lòng, vội vàng an ủi Hoắc lão phu nhân: "Những lời trách móc thì hãy để sau hẵng nói đi, nhìn Thiên Kinh cũng đâu có khá hơn."

Nói đến đây, bà nhìn Hoắc Thiên Kinh, hỏi: "Ông bà thông gia có biết chuyện này không?"

Hoắc Thiên Kinh xoa xoa chân mày, nhẹ nhàng nói: "Thời gian quá gấp rút, con chưa kịp thông báo."

"Trước hết đừng thông báo, xem tình hình rồi tính sau. Mẹ nghe nói ba của Úc Noãn Tâm không khỏe lắm, lúc này mà để cho họ biết chuyện này thì đúng là họa vô đơn chí!" Trong giọng nói vẫn luôn lãnh đạm của Anna Winslet có chứa chút mềm nhẹ.

"Dạ, mẹ!"

Hoắc lão phu nhân thở hắt hắt mà nhìn thẳng cháu trai. Nghe thế, lửa giận cố nén ở trong lòng không giấu được nữa...

"Chính con như vậy đã làm nó hư!"

Bà vỗ vào tay vịn xe lăn, chỉ vào Hoắc Thiên Kinh, bắt mồm nói: "Con nói đi, tại sao bé Noãn của bà lại vô duyên vô cớ nghĩ không thông mà chạy đi lúc nửa đêm chứ? Có phải là con lên nó có quan hệ với người đàn bà khác hay không? Thiên Kinh, con cũng là người sắp kết hôn rồi thì không thể giữ chút khoảng cách với những người đàn bà không đứng đắn kia sao? Hôm nay may mà thông gia không biết chuyện này, nếu không con bảo bà biết giấu mặt vào đâu? Con gái người ta còn chưa kịp gả vào Hoắc gia thì đã nhảy lầu, nếu tin tức này mà truyền ra ngoài thì người ngoài sẽ nhìn Hoắc gia ta thế nào đây?"

"Nội à, mọi chuyện không phải như nội nghĩ đâu." Hoắc Thiên Kinh bị Hoắc lão phu nhân mắng đến nỗi lòng bùng, chân mày càng phiến toái bất an mà nhúu chặt lại.

"Được rồi, có chuyện gì đợi cô ta tỉnh lại rồi nói tiếp! Thiên Kinh, đi thay quần áo đi!"

Anna Winslet vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, hơi nghiêng đầu sang, một người hầu trong biệt thự đưa túi giấy lên, trong đó là quần áo sạch sẽ.

Hoắc Thiên Kinh nhận lấy túi giấy, xoa xoa chân mày, lúc này thì cửa phòng bệnh được mở ra...

"Bác sĩ, thế nào rồi?"

Hoắc Thiên Kinh tinh mắt, đem túi ném sang một bên, nhanh chóng bước tới trước mặt bác sĩ, gương mặt anh tuần tràn đầy vẻ quan tâm cùng sốt sắng.

Anna Winslet cũng đẩy Hoắc lão phu nhân tiến tới.

Rõ ràng là bác sĩ bị Hoắc Thiên Kinh vẫn đang ướt sũng cả người làm giật mình, vô thức mà nhìn xung quanh một chút, toàn là vệ sĩ mặc đồ đen, không khỏi khần trương mà nuốt một ngụm nước bọt.

Đây là bệnh viện quý tộc, người đến trị bệnh không giàu thì cũng sang, nhưng ông ta chưa từng thấy người đàn ông nào bá đạo như vậy. Hơn nữa đêm ẩm một cô gái trắng bệch xông vào bệnh viện thì không nói, còn ép người ta lỗi viện trưởng đang ngủ say từ trong chăn ra, Viện trưởng nom nớp lo sợ mà thông báo cho hầu hết các bác sĩ chủ nhiệm của các khoa đến hỗ trợ kiểm tra.

Viện trưởng trước giờ không chịu bị người ta uy hiếp, nhưng nghe nói tối qua có một hòng súng đặt ngay giữa trán ông ta, ông ta cũng không thể không làm trái với quy định của bệnh viện.

Kết quả là, cả đêm nay giống như là đi đánh giấc, thiếu chút nữa là ngay cả bác sĩ nha khoa cũng phải tới. Mỗi người đều không dám chậm trễ, kiểm tra một cách cẩn thận cho cô gái này...

"Ngây người cái gì? Nói mau cho tôi!"

Hoắc Thiên Kinh thấy ông ta không nói thì tính kiên nhẫn hoàn toàn mất hết, tay vừa duỗi ra đã đè ông ta lên tường giống như là xách một con gà con. Giọng nói sắc bén giống như là một thanh kiếm, làm bác sĩ sợ đến nỗi phải gật đầu lia lịa.

"Hoắc, Hoắc tiên sinh, anh, anh đừng kích động. Tôi, tôi nói, tôi nói..."

Hoắc Thiên Kinh buông lỏng tay, bác sĩ lão đảo, thiếu chút là ngã sắp xuống.

Sau khi tháo khẩu trang xuống, ông ta cố nén run mà nhìn vào đôi mắt dường như có thể ăn thịt người của Hoắc Thiên Kinh, nuốt nước bọt nói: "Hoắc tiên sinh, anh yên tâm đi, Úc Noãn Tâm không sao, ngoại trừ cánh tay bị thương nhẹ thì tất cả đều bình thường."

Hoắc lão phu nhân nghe thế, rót cuộc thờ một hơi nhẹ nhõm, mà Anna Winslet ở bên cạnh cũng có vẻ thả lỏng người.

Hoắc Thiên Kinh giống như là bị rút hết hơi, thân mình cao lon bồng dựa vào tường, không khó nhận ra ngón tay hằn đang run nhẹ. Nàng không sao... may mà nàng không sao...

"Tại sao cô ấy vẫn hôn mê bất tỉnh?" Nhớ tới chuyện này, hấn lại lập tức bước tới, thân hình cao lớn gần như có thể bao trùm lên bác sĩ.

Cảm giác khần trương của bác sĩ bỗng ập trở lại, ông ta phát hiện người đàn ông này giống như là một động vật nguy hiểm, mỗi lần hấn bước tới là khiến cho ông có cảm giác như sắp chết, không dám chậm trễ chút nào.

"Là thế này, Hoắc tiên sinh, cơ thể của Úc Noãn Tâm quá suy nhược, hơn nữa lượng công việc quá nhiều, tình chậm một chút cũng là bình thường. Nhưng xin anh yên tâm, cô ấy sẽ không hôn mê bất tỉnh mãi, đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường của cơ thể đang tự bảo vệ mình mà thôi!"

Rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh cũng nhẹ nhõm, chân mày nhúu chặt cũng giãn ra...

"Tôi có thể vào thăm cô ấy không?"

"Có thể!"

Bác sĩ gật đầu, hơi nghiêng người tránh ra cửa phòng bệnh, rồi lại đột nhiên nhớ tới điều gì, bèn nói: "À, đúng rồi Hoắc tiên sinh, Úc Noãn Tâm thiếu máu rất nghiêm trọng, lẽ nào không có bác sĩ nào dặn rằng khoảng thời gian này cô ấy không được làm việc sao?"

"Thiếu máu nghiêm trọng? Tại sao lại thế?" Hoắc Thiên Kinh nghi hoặc mà nhìn bác sĩ.

Bác sĩ thấy hần nhú mày, vội vàng nói: "À, Hoắc tiên sinh, anh đừng vội khấn trương như thế. Đa số phụ nữ vào giai đoạn này thì đều xuất hiện tình trạng như vậy. Chỉ có điều Úc Noãn Tâm hơi nghiêm trọng hơn mà thôi. Điều này có liên quan tới chuyện giờ làm việc lung tung. Chỉ cần tĩnh tâm nghỉ ngơi một thời gian thì sẽ tốt thôi."

Hoắc Thiên Kinh càng nghe càng lơ mơ, một lúc sau mới hỏi: "Rốt cuộc ông đang nói gì? Cái gì mà phụ nữ vào giai đoạn này?"

Anna Winslet cùng Hoắc lão phu nhân cũng mù tịt.

Bác sĩ ngăn người mà nhìn họ một chút, cuối cùng đưa mắt nhìn vào Hoắc Thiên Kinh, nghi hoặc nói: "Thế nào? Úc Noãn Tâm đã có thai hơn hai tháng rồi, chẳng lẽ Hoắc tiên sinh không biết sao?"

Ánh hừng đông của ngày mới đột nhiên lóe lên, tia sáng đầu tiên trong ngày từ tầng mây xuyên xuống, ánh dương ấm áp lấp lánh từ cửa sổ rộng lớn ở bốn phía bệnh viện chiếu vào. Trên hành lang của phòng bệnh tư nhân, dường như một câu nói của bác sĩ còn có sức mạnh to lớn hơn cả ánh dương, lập tức khiến cho không khí trong cả hành lang thoáng hẳn...

"Bác sĩ, ông, ông vừa nói gì?"

Hoắc lão phu nhân lập tức tiến lên kéo Hoắc Thiên Kinh đang ngăn người ra, vẻ mặt nôn nóng cùng kinh hãi mà nhìn bác sĩ, không khó nhận ra sự kích động của bà qua dáng vẻ luống cuống ấy.

Anna Winslet nghe xong thì chững ngẩn ra một chút, mặc dù bề ngoài không kích động như Hoắc lão phu nhân nhưng cũng có thể nhận ra trong đôi mắt màu lam kia cũng bắt đầu sáng lấp lánh, ngay cả đôi môi vốn không nói cười tùy tiện kia cũng vô thức mà run run.

Có lẽ bác sĩ không ngờ rằng bọn họ hoàn toàn không biết chuyện này, cười cười nói: "À, là như vậy, Úc Noãn Tâm đã mang thai hơn hai tháng rồi. Khoảng thời gian này chính là thời kì nhạy cảm của phụ nữ có thai, có khi thai phụ sẽ có phản ứng sau khi mang thai khoảng 40 ngày, ví dụ như nôn mửa, ngủ nhiều... Úc Noãn Tâm không có phản ứng gì sao?"

"Cái này..."

Hoắc lão phu nhân ngăn ra, sau đó lại kéo Hoắc Thiên Kinh qua. "Thằng ranh kia, có phải con đã biết Noãn Tâm có thai hay không? Sao không nói cho chúng ta một tiếng há?"

"Con, con..."

"Thiên Kinh, con làm sao thế? Cô ấy có thai là chuyện lớn như vậy mà con không biết chút nào sao?" Anna Winslet bước lên, giọng nói nghiêm túc thể hiện sự bất mãn của bà.

Đầu Hoắc Thiên Kinh sớm đã trở nên trống rỗng từ sau khi nghe bác sĩ nói, mãi cho đến lúc này hần vẫn chưa thoát khỏi chấn kinh, cộng thêm sự chất vấn của bà và mẹ mình thì mới làm hần có phản ứng lại. Hần đưa tay ra, lại kéo lấy bác sĩ qua như túm một con gà...

"Ông vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa xem!"

Suýt chút nữa là bác sĩ bị tay hần bóp chết, hoảng sợ mà nhìn người đàn ông gần như sắp dán sát vào mình, nhìn thấy trong mắt hần có chứa vẻ gì đó làm người ta không hiểu được thì sợ đến nổi trán toát mồ hôi lạnh...

"Hoắc, Hoắc tiên sinh, Úc Noãn Tâm... cô ấy có thai rồi. Cô, cô ấy có thai hơn hai tháng rồi..."

Trời ạ, sao ánh mắt của hần lại nghiêm túc đến thế, lẽ nào hần không hài lòng với kết quả này hay sao?

Trên mặt Hoắc Thiên Kinh không có chút vui vẻ nào, gần như là nghiêm túc lãnh đạm, đôi mắt đen cũng trở nên sững sờ. Một hồi lâu sau hần mới hỏi một câu: "Vừa rồi ông có nói cô ấy thiếu máu, rất nghiêm trọng sao?"

"Hoắc tiên sinh, trước mắt, cơ thể của Úc Noãn Tâm rất suy nhược, các chỉ số cũng thấp hơn người thường một chút. Cho nên tốt nhất là nên chú ý nhiều trong việc ăn uống thường ngày. Bởi vì nếu thai phụ thiếu máu quá nghiêm trọng thì sẽ rất bất lợi!" Bác sĩ không thể xác định rốt cuộc là Hoắc Thiên Kinh đang vui hay buồn nên rất dè dặt mà nói theo sự thật.

"Bất lợi là có ý gì?"

Trong giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ quan tâm, nhưng lại khiến cho người ta dễ nhận ra là hình như hần chỉ quan tâm tới Úc Noãn Tâm, còn không quan tâm lắm tới đứa trẻ trong bụng nàng.

Bác sĩ suy nghĩ một lúc mới nhẹ giọng nói: "Nếu thai phụ cứ thiếu máu nghiêm trọng như thế thì sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển bình thường của thai nhi. Với tình hình sức khỏe hiện nay của Úc Noãn Tâm, nếu không chú ý đến thì sẽ có dấu hiệu sanh non. Cho nên bất luận thế nào cũng không thể để cô ấy làm việc vất vả nữa. May mà cô ấy còn trẻ, chức năng khôi phục của cơ thể cũng nhanh hơn một chút!"

"Cái gì?" Hoắc Thiên Kinh nhăn mặt.

Hoắc lão phu nhân nghe thế thì hoàn toàn quỳnh lên, vội vàng hỏi: "Bé Noãn của ta có dấu hiệu sanh non sao? Bác sĩ, có phải nó từ trên cao như vậy nhảy xuống nên đã ảnh hưởng đến thai nhi không?"

Anna Winslet cũng vô thức chau mày lại.

"Các vị không cần lo lắng quá. Mặc dù Úc Noãn Tâm từ trên cao rơi xuống nhưng cũng không có gì đáng ngại, thai nhi cũng rất bình thường. Tôi vừa nói có dấu hiệu sanh non chỉ là do thiếu máu gây nên, chỉ cần trong thời gian này chú ý nhiều hơn là được. Các vị không cần quá khấn trương." Bác sĩ vội vã giải thích.

"Chúng tôi có thể vào thăm không?" Ánh mắt Anna Winslet dường như cũng thả lỏng, uy nghiêm mà hỏi bác sĩ.

"Ồ... tốt nhất là không nên vào quá nhiều người. Trước mắt bệnh nhân còn chưa tỉnh lại, nhiều người vào cũng phí công mà thôi. Không bằng hãy để cô ấy nghỉ ngơi cho tốt, đợi khi cô ấy tỉnh lại rồi thăm sau cũng không muộn." Bác sĩ đề nghị.

"Nhưng..."

"Bà nội, mẹ..."

Hoắc Thiên Kinh đột nhiên lên tiếng ngắt lời Hoắc lão phu nhân, nhẹ nhàng nói: "Ở đây có con là được rồi, hai người về trước đi, đợi khi cô ấy tỉnh lại thì con sẽ báo cho hai người."

Hoắc lão phu nhân nghe thế thì có vẻ bịn rịn không muốn đi, Anna Winslet thì lại gật đầu: "Cũng được, mẹ và bà về trước, có tin gì thì báo cho mẹ biết!"

Hoắc Thiên Kinh gật đầu.

Một đoàn người lại rời đi.

"Các anh cũng lui ra đi!" Giọng nói trầm thấp mang theo mệnh lệnh.

Bọn vệ sĩ lui vào một góc ít người để ý đến, im lặng không nói gì. Kiều cũng lui xuống. Thật ra anh ta đang nghĩ không ra tại sao khi Hoắc tiên sinh nghe tin Úc Noãn Tâm có thai thì lại có vẻ nặng nề như thế. Từ hành động hấn bảo vệ Úc Noãn Tâm khi nàng rơi xuống cho thấy hấn rất quan tâm tới cô gái này mới đúng chứ. Nếu đã như thế, hấn nên vui vì mình được làm cha mới phải.

Hành lang cực kỳ yên tĩnh, lối đi dài hun hút chỉ còn lại mình Hoắc Thiên Kinh. Ánh dương trong trời chiếu vào, kéo dài cái bóng cao lớn của hấn. Bên ngoài cửa sổ là thảm cỏ xanh mướt. Dưới ánh nắng ấm áp, nó tượng trưng cho sức sống mạnh mẽ, tạo thành cực đối lập với vẻ trầm mặc không nói của hấn.

Hấn đứng lặng yên trong cửa sổ, đôi môi mỏng gần như mím thành một đường, vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm. Dường như trong đôi mắt hoang vắng như sa mạc cũng không thể dò được ấy cất chứa vẻ thấp thòm, khiến cho người ta khó có thể đoán được hấn đang nghĩ gì. Đôi mày hơi chau lại cũng chứa vẻ khó hiểu...

Rất lâu sau, khi ánh mặt trời chiếu lên những đường nét trên gương mặt hấn thì hấn mới đột nhiên giống như là nhớ tới điều gì, không nói một lời mà đi nhanh tới trước cửa phòng bệnh, đẩy cửa mà vào...

Ánh nắng long lanh xuyên qua cửa sổ sát đất của phòng bệnh cao cấp mà tiến vào, tỏa ra vẻ ấm áp cùng kiêu hãnh của mình. Trên chiếc thảm mềm mại ánh lên những quãng sáng đẹp đẽ. Tất cả đều hiện ra với vẻ cực kỳ tốt đẹp.

Hương hoa thoang thoảng theo làn gió mát tiến vào, lượn lờ trong mỗi góc ngách của phòng bệnh, lan ra như những sợi tơ, ôm lấy vẻ ấm áp của ánh mặt trời, không có chút mùi vị của thuốc sát trùng nào.

Ánh dương chiếu cái bóng cao lớn của Hoắc Thiên Kinh tiến vào, bước chân của hấn rất vững vàng. Hấn đi tới trước giường của Úc Noãn Tâm, từ trên cao mà nhìn cô gái đang trong trạng thái hôn mê. Đôi mắt sâu thẳm dần dần có tình cảm phủ đầy...

Úc Noãn Tâm đẹp như một thiên sứ đang ngủ yên, gương mặt tái nhợt dường như đã dần khôi phục chút sức sống. Hàng mi dài che khuất đôi mắt trong như nước của nàng, tạo thành một cái bóng hình quạt dưới mắt, đẹp không thể tả...

Hoắc Thiên Kinh tiện tay ném áo khoác sang một bên, cơ thể cường tráng mặc một chiếc áo sơ mi tối màu, nút áo trước ngực hơi bật ra, để lộ màu da gợi cảm. Chiếc quần tây được thiết kế tinh tế đã làm cho đôi chân của hấn càng thêm thon dài.

Mắt của hấn dần dần trở nên xúc động, không kim lòng được mà ngồi xuống, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve hai má mềm mại của Úc Noãn Tâm, cảm giác mịn màng từ đầu ngón tay truyền đến khiến hấn động lòng không thôi.

Trong phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ.

Không ai có thể nhìn thấy, ánh mắt vừa rồi còn bình tĩnh lãnh đạm của hấn đã bắt đầu có sự thay đổi. Đôi mắt sâu cương nghị bỗng trở nên run rẩy, ngay

cả bàn tay đang mòn trớn khuôn mặt của Úc Noãn Tâm cũng bắt đầu không thể kìm chế mà run lên. Rốt cuộc thì về bình tĩnh đã bị sự kích động không thể che giấu nổi kia phá nát!

Noãn...

Noãn của hắn... đã mang thai con của hắn!

Vừa rồi dường như hắn còn đang nghi ngờ có phải mình nghe lầm rồi không! Khi bác sĩ tuyên bố Noãn của hắn đã có thai hơn hai tháng thì một cảm xúc mãnh liệt đã bùng nổ trong lòng hắn, ngay sau đó bao vây lấy tim hắn. Đó là một sự kích động không thể nói ra, không thể miêu tả được!

Giờ cánh tay đang run run lên, rất dịu dàng, hắn khẽ dờn đến bụng của Úc Noãn Tâm, rất cẩn thận mà phủ lên đó. Sau đó lại như phản xạ có điều kiện mà giật lại, rồi lại đặt xuống...

Hắn giống như là một đứa trẻ đang hân hoan, nhẹ nhàng vỗ về bụng của nàng, cảm thụ sự rung động của da thịt nàng, lại như là đang cảm thụ nhịp đập của thai nhi. Hắn biết rõ vào lúc này thì thai nhi hoàn toàn chưa thể động đậy, nhưng... hắn vẫn cười ngây ngô. Khuôn mặt cương nghị bị hạnh phúc không thể che giấu được bao phủ...

Ngay dưới bàn tay hắn, Noãn của hắn đã mang cốt nhục của hắn. Gần 30 năm nay, gần như hắn chưa bao giờ cảm thấy may mắn cùng hạnh phúc đến thế.

Lần đầu tiên, Hoắc Thiên Kinh có sự kiêu ngạo cùng tự hào vì được làm cha!

Dưới đầu ngón tay, dung nhan yêu kiều của Úc Noãn Tâm khiến hắn yêu thương say đắm. Là sự thương xót của trời xanh sao? Ngay khi hắn ngỡ rằng phải mất đi nàng thì ông trời lại cho hắn một *"hi vọng trong đêm"*.

Có trời mới biết, hắn thật sự rất sợ hãi!

Khi xông vào biệt thự của Tả Lăng Thần, thấy nàng mặc váy trắng tinh, đứng trên góc chết cao ngút ấy thì tim của hắn giống như là bị bóp nát ra vậy.

Hoắc Thiên Kinh hắn tự nhận là đã quen với hiện thực máu me cùng lạnh buốt. Từ nhỏ đến lớn đã trải qua rất nhiều thăng trầm vui buồn của cuộc đời, nhưng tình cảnh đêm qua lại khiến hắn sợ hãi cực kỳ.

Hắn sợ mất đi cô gái này, thật sự rất sợ!

Từ khi nào thì cuộc sống của hắn đã Không thể thiếu nàng làm bạn, giống như là trời sinh nàng phải ở bên cạnh hắn vậy. Giống như bây giờ, lời của bác sĩ làm cho hắn càng cảm thấy mình thật may mắn...

Hắn, có tài đức gì mà có thể làm cho một cô gái xinh đẹp như vậy có mang con của mình chứ? Mà nàng là cam tâm tình nguyện. Nghĩ đến đây, mặt Hoắc Thiên Kinh cũng vì kích động mà giật giật...

Hắn biết trong chuyện lần này Úc Noãn Tâm đã phải chịu đựng sự tuyệt vọng cùng bất lực mà người thường không thể chịu đựng nổi. Nghĩ đến đây, trong lòng Hoắc Thiên Kinh lập tức sinh ra áy náy. Nếu năm đó không phải hắn bắt chấp thủ đoạn thì sao có thể tạo thành sự đau thương thế này cho Úc Noãn Tâm chứ?

"Thiên Kinh... Sao em có thể nỡ để anh chết chứ? Em yêu anh... yêu đến không còn gì cả... Cho nên em chỉ muốn giữ lại những kỉ niệm đẹp nhất..."

Bỗng nhiên, trong đầu Hoắc Thiên Kinh vang lên những lời Úc Noãn Tâm nói đêm qua. Giọng của nàng tuyệt vọng cùng bất lực là thế, cứ như là nàng dần dần đau đớn chết lòng vậy.

Không!

Hắn tuyệt đối sẽ không cho nàng rời khỏi hắn!

Bất luận là thế nào!

Trong đôi mắt ảm đạm xẹt qua một tia đau đớn. Hắn cúi người xuống, yêu thương mà hôn lên cái trán trơn bóng của nàng, tìm lại vì câu nói đó mà giống như bị đập mạnh vào, rất đau lòng... nhưng lại càng thêm kiên định rằng sẽ không buông nàng ra!

Đôi mắt đen thẳm của Hoắc Thiên Kinh dần dần bị sự dịu dàng nồng nàn che lấp. Hắn sẽ không cho phép những chuyện thế này xảy ra lần nữa, hắn không cho phép nàng chết, bởi vì nàng là là người mà hắn muốn nắm tay đi suốt cuộc đời này.

Tất cả đều chưa quá muộn, vừa đúng lúc...

Khóe môi Hoắc Thiên Kinh cong lên rất đẹp, ngay cả ánh mắt cũng hàm chứa ý cười chiều chuộng...

Nàng là vợ của hắn... suốt đời suốt kiếp!

Hắn thừa nhận mình có lỗi với nàng, nhưng thế thì đã sao? Hắn có thể lớn tiếng nói với nàng rằng... khi đó hắn làm như vậy là vì kim lòng không đậu! Cho dù nàng có muốn đi xuống âm tào địa phủ thì hắn cũng sẽ cướp nàng lại từ tay của tử thần!

Yêu thương mà hôn nhẹ lên mặt nàng... Nàng lẳng lặng nằm ở đó, gương mặt xinh đẹp sáng lên như ngọc, ngọc sáng lấp lánh. Ánh dương nhàn nhạt thêm vẻ trắng trẻo mịn màng của da thịt nàng, trắng như trứng vừa được bóc.

Hương thơm dịu dịu của nàng khiến Hoắc Thiên Kinh chỉ cảm thấy chớp mũi không ngừng có mùi thơm lơ lửng, vẫn vương không tan. Trên gương mặt anh tuần hiện lên nụ cười trêu mến...

"Noãn... mau tỉnh lại đi. Lần này bất luận em có hận anh thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ không buông tay!" Hoắc Thiên Kinh vén lấy một lọn tóc trên ngực nàng, đôi mắt sáng lên như sao, rực rỡ lấp lánh...

Úc Noãn Tâm ngủ giấc này rất dài, mấy canh giờ trôi qua mà vẫn chưa tỉnh lại. Trong khoảng thời gian này, mẹ của Hoắc Thiên Kinh lại đến một chuyến nữa, dặn dò mấy câu rồi lại đi về.

Hoắc Thiên Kinh gần như không rời khỏi giường nàng một bước, lẳng lặng mà chờ đợi nàng tỉnh lại. Giờ khắc này, hắn giống hệt như một người chồng thâm tình, trông nom người vợ đang bị thương của mình...

Ánh dương vào buổi sáng dần chuyển thành ánh nắng trưa, lại từ buổi chiều chuyển thành ánh hoàng hôn ấm áp...

Hoắc Thiên Kinh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại không xương của nàng, lưu luyến mà hôn lên nó, trong mắt tích tụ một tình cảm dịu dàng chưa từng có.

"Cô bé ngốc, nếu em còn không chịu tỉnh lại thì ngày mai anh chỉ có thể đẩy em vào giáo đường thôi..."

Hắn cười nhẹ, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng nói vào bên tai nàng: "Anh nhất định phải cưới em rồi, cho nên dù không tỉnh em cũng phải gả cho anh, nghe thấy không?"

Hắn nghiêng người xuống, lướt nhẹ qua đôi môi mềm mại của Úc Noãn Tâm, rồi lại cảm thấy chưa nhấm nháp đủ nên vờn lười ra trêu đùa miệng nàng...

Mặc dù Úc Noãn Tâm đang hôn mê nhưng dù sao hơi thở cũng bị hắn đoạt lấy, hàng mi dài dường như vô thức run run lên.

"Noãn..." Đôi mắt hắn lập tức toát ra vẻ vui mừng.

Một âm thanh rất tự nhiên, Úc Noãn Tâm vô thức ưm một tiếng theo bản năng, mi mắt khẽ run run, từ từ mở rèm mi lên...

Những đường nét cứng ngắc trên gương mặt Hoắc Thiên Kinh bỗng trở nên mềm mại, đôi mắt sâu thẳm cực kỳ vui vẻ...

"Noãn, em tỉnh rồi sao."

Úc Noãn Tâm giống như là người mộng du, trong nhất thời còn chưa kịp thích ứng với gương mặt anh tuấn đang gần như kề sát vào mình kia. Một lúc sau giọng nói có chút khàn khàn kia mới vang lên...

"Đây là đâu..."

Hỏi xong, nàng thử động dậy thân thể. Ngay lập tức, Hoắc Thiên Kinh vội vàng đỡ nàng dậy, điều chỉnh đầu giường cho phù hợp.

"Đây là bệnh viện, em bị ngã đi..." Giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ nuông chiều nàng.

"Bệnh viện?"

Úc Noãn Tâm nhìn xung quanh một lượt, ngẩng đầu liền thấy túi nước biển đang truyền xuống, tay kia vừa muốn nâng lên đã bị tay hắn giành trước một bước...

"Có phải đầu hơi đau không? Em đã ngủ rất lâu rồi..."

Hắn cực kỳ săn sóc mà xoa xoa thái dương cho nàng. Hôn mê quá lâu, ngay cả người khỏe mạnh cũng phải choáng váng chứ huống chi là nàng.

Sức ần nhẹ nhàng trên đầu làm nàng cảm thấy thoải mái. Lúc này, nàng cảm giác cơ thể như đang bay bổng, cũng cảm thấy rất lười nhác. Ánh chiều tươi đẹp từ cửa sổ sát đất tiến vào, chiếu lên tấm thảm trắng tinh trong phòng. Sắc trắng xung quanh phối hợp với hương hoa thoang thoảng khiến Úc Noãn Tâm cảm thấy như đã rất lâu, rất lâu vậy...

Đã xảy ra chuyện gì? Sao nàng lại ở bệnh viện? Mà người đàn ông trước mắt dịu dàng gần như làm cho nàng không nhận ra...

Bỗng nhiên, trong đầu nàng hiện lên cái đêm mưa sa gió giật ấy, cũng hiện lên hình ảnh nàng từ trên cao rơi xuống!

Những kí ức đau khổ kia lại lập tức vây lấy nàng!

Nàng nhìn người đàn ông trước mắt...

Vẫn quần áo tối màu như thường ngày, nhưng gương mặt anh tuần lại không có chút lạnh lùng nào, vẻ dịu dàng cùng ấm áp tràn đầy trong mắt hắn, khiến cho mỗi lần nàng nhìn thấy thì lại không kìm lòng được mà bị lạc vào...

Nhưng mà...

Nàng có muốn trốn tránh thế nào đi nữa, trốn tránh hơi thở của hắn, trốn tránh nụ cười nhẹ của hắn, thế nhưng cuối cùng nàng vẫn không thể chết đi, cuối cùng hắn vẫn tiếp được cơ thể của nàng.

Đôi mắt trong trẻo của nàng dần dần nổi lên vẻ đau đớn...

Hoắc Thiên Kinh dễ dàng nhận thấy ánh mắt từ từ chuyển lạnh của nàng, nhưng hắn vẫn tươi cười như cũ, cố ý xem nhẹ những chuyện đã xảy ra tối hôm đó. Hắn đưa tay vỗ nhẹ vết thương trên cánh tay nàng, trong mắt chứa vẻ đau lòng.

Khi ngón tay thô nhám khẽ lướt qua da thịt mềm mại thì...

Nàng vì hơi ngứa mà run lên, không nén được mà thờ ra, cơ thể vô thức mà co lại...

"Đúng là cô bé nhạy cảm..."

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười, đến gần nàng, để sát vào chóp mũi nàng, ánh mắt lại rất nghiêm túc...

"Noãn, nhìn anh!"

Câu nói như ra lệnh nhưng lại mê hoặc như thuốc phiện làm cho Úc Noãn Tâm không muốn nhìn cũng khó. Đôi mắt trong hơi gọn sóng, lại có vẻ rất phức tạp.

"Em có thể hận anh cả đời này, nhưng... không thể rời xa anh!"

Lòng nàng như bị va đập một cú thật mạnh, Úc Noãn Tâm không khó nhận ra vẻ cố chấp cùng nghiêm túc trong mắt hắn.

Thật lâu, không khí gần như ngưng đọng lại, rốt cuộc môi nàng cũng run run...

"Đối với em mà nói thì... chết là cách giải quyết tốt nhất..."

"Không được!"

Hoắc Thiên Kinh xoay mặt của nàng qua, nụ cười trên mặt đã biến đâu mất, thay vào đó là vẻ nghiêm túc. *"Cho dù em nói anh ích kỷ cũng được, anh quyết không để cho những chuyện thế này xảy ra lần nữa!"*

"Tại sao... không chịu buông tha cho em?" Úc Noãn Tâm nhìn hắn, trong mắt toàn là vẻ thù lương.

Hắn thật sự rất ích kỷ, lẽ nào hắn không hiểu được cái gì là *"đau thương chết lòng"* sao?

Hoắc Thiên Kinh không có trả lời nàng ngay, ngược lại cúi đầu xuống, đôi môi mỏng hàm chứa thâm tình mà phủ lên môi nàng, rất cẩn thận, giống như là con bướm đang hút phấn hoa vậy. Một lúc sau mới quyến luyến không thôi mà buông nàng ra...

Bàn tay ấm áp kéo tay nàng qua, một mạch dẫn dắt nó xuống bụng nàng, nhẹ nhàng phủ lên đó...

"Noãn, xin lỗi em, cả đời này anh cũng sẽ không buông em ra... Anh nghĩ, cục cưng cũng sẽ không hy vọng ba mẹ nó chia tay..." Giọng nói trầm trầm có vẻ rất nghiêm túc, trong giọng điệu quan tâm lại không che giấu được vẻ khoe khoang tự hào!

Úc Noãn Tâm bỗng tròn tròn mắt, nhìn ngay xuống bàn tay ấm áp đang phủ lấy bụng nàng...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: – Sự bá đạo mà dịu dàng

Đôi mắt đẹp dần có sự thay đổi, bắt đầu dâng trào lên như thủy triều. Như là mê man, nhưng nhiều hơn hết chính là sự phức tạp mà ngay cả nàng cũng không cách nào hình dung được. Nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay Hoắc Thiên Kinh như nhìn thú dữ...

Tay của hắn, có thể dòi non lấp biển, có thể một tay che trời. Nhưng cũng chính bàn tay này, bàn tay tràn ngập sức mạnh chinh phục cùng khổng chế tất cả đang mang theo sự ảm áp khiến nàng run rẩy mà nhẹ nhàng đặt tại bụng nàng. Mặc dù cách bàn tay của nàng nhưng dường như sự ảm áp kia đã xuyên qua đó mà áp vào bụng nàng!

Da thịt bỗng nhiên giống như là bị phỏng...

Nhưng...

Khiến nàng run rẩy không phải là tay của hắn mà là giọng nói khê khàng bên tai nàng... Giọng nói này giống như là ma âm, báo cho nàng biết một tin tức động trời!

Những ngón tay mảnh khảnh của Úc Noãn Tâm bắt đầu run lên, ngay cả đôi mắt bình tĩnh của nàng cũng bắt đầu trở nên vờn vờn...

"Anh, anh vừa nói gì?"

Dường như nàng rất khó khăn mới cất được giọng nói của mình, giọng nói sớm đã khàn khàn cũng trở nên run run.

Dường như Hoắc Thiên Kinh cũng đã đoán được nàng sẽ có biểu cảm như thế, nụ cười khe khẽ lan ra trên môi, giống như là hoa lê nở rộ trên cành vào mùa xuân, có một vẻ đẹp khiến người ta mờ mắt..

"Noãn, em đã có con với anh!"

Câu nói này, vừa bá đạo, lại dịu dàng...

Hai loại cảm giác lẽ ra phải thuộc về hai thái cực mâu thuẫn nhau lại dung hòa một cách rất tuyệt vời trong nụ cười của Hoắc Thiên Kinh, khiến Úc Noãn Tâm nhất thời này sinh ảo giác. Một người đàn ông duy ngã độc tôn, đồng thời lại có thể toát ra sự quan tâm chăm sóc như thế thì sao có thể là thủ phạm cường bức nàng năm đó chứ?

Không sai, trong lòng nàng đã xác định người đàn ông này là như thế!

Hắn chẳng những chà đạp thân thể của nàng, tàn nhẫn mà cướp đi sự trong sạch của nàng, hủy hoại hạnh phúc vốn nên thuộc về nàng, hơn nữa còn bày ra âm mưu, dùng tất cả những thủ đoạn bỉ ổi nhất khiến nàng trở thành người của hắn!

Nhưng bây giờ, rốt cuộc hắn cũng có được đứa con như mong muốn!

Giống như hắn đã nói... nếu yêu hắn thì hãy sinh cho hắn một đứa con!

Nàng nhìn chăm chăm vào hắn, khi bắt gặp được ánh mắt hàm chứa ý cười toại nguyện thì sự kích động lóe qua lúc đầu trong mắt nàng bỗng trở nên lạnh ngắt...

"Anh... thật dễ tiện!"

Cuối cùng nàng cũng tìm được từ để hình dung về hắn, nhìn ánh sáng không ngừng lóe lên trong mắt hắn thì sự bi thương tích tụ trong mắt nàng lại dâng lên.

Hắn giơ những ngón tay của mình lên, bỗng nâng lấy cằm của nàng, không giận mà cười, ngón cái khẽ vuốt ve da thịt nõn nà như trẻ sơ sinh của nàng, thỏa mãn mà cảm thụ cảm xúc mềm mại dưới tay...

"Anh thích con gái, hy vọng nó sẽ xinh đẹp như em vậy..."

"Anh..."

"Noãn, em đã có thai hơn hai tháng rồi, thời gian có thai không được làm việc, biết không?"

Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng ngắt lời nàng, giọng nói dịu dàng như tiếng sóng, lộ ra vẻ ngọt ngào cùng trong trẻo, dường như không chút để ý đến sự bất mãn trên mặt nàng.

"Anh không có quyền yêu cầu em như thế!"

Nàng không khó đoán được vận mệnh tương lai mà mình sắp phải đối mặt, nhưng vẫn không cam tâm mà phản kháng lại, trên mặt toàn là vẻ chống đối.

Sao hắn lại có thể như thế?

Trong tình huống mọi chuyện đã được bóc trần mà hắn vẫn có thể chuyện trò vui vẻ như không có gì thế chứ?

Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì cười khê, bày tay sùng nịch mà gom tóc nàng lại, dịu dàng mà vén ra sau tai, giọng nói mê mê như rượu lại vang lên...

"Không, trên đời này chỉ có anh là có quyền như thế, bởi vì... anh là chồng của em, cũng là cha của đứa trẻ!"

"Em sẽ không gả cho anh!" Trong mắt Úc Noãn Tâm tràn ngập sự đau khổ.

Hoắc Thiên Kinh cười dịu dàng, khẽ ôm lấy nàng vào lòng, bàn tay vỗ vỗ nhẹ lên lưng nàng, thấp giọng nói: *"Noãn, đừng làm mình làm máy nữa, ngày mai là hôn lễ của chúng ta rồi, nhìn bây giờ em vẫn xanh xao như thế thì anh rất đau lòng..."*

Dễ dàng nhận ra trong giọng nói trầm thấp có chứa tình cảm chân thành tha thiết...

Úc Noãn Tâm lập tức đẩy hắn ra, ánh mắt trong như nước không dám tin mà nhìn hắn. Một lúc sau, hơi thở của nàng càng ngày càng dồn dập...

"Hoắc Thiên Kinh, rốt cuộc anh là loại người nào chứ? Lễ nào anh thật sự cho rằng em sẽ tha thứ cho hành vi năm đó của anh sao? Em không thể chết được thì chỉ có thể hận anh cả đời này. Tại sao, tại sao đến lúc này rồi mà anh vẫn không chịu buông tha cho em? Lễ nào... anh muốn em hận anh một cách triệt để sao?"

"Ừh..."

Trái ngược với vẻ kích động của nàng, Hoắc Thiên Kinh lại giống như người ngoài cuộc, bình tĩnh khiến cho người ta giận sôi lên, dịu dàng khiến người ta không nổi trách cứ, nụ cười nhàn nhạt khẽ nghênh đón sự chấn kinh cùng thịnh nộ của nàng.

Chỉ thấy hắn thông thả ung dung, bàn tay vẫn cố chấp ôm lấy nàng vào lòng lần nữa, khiến nàng khó mà tránh thoát nhưng sức lực cũng rất vừa phải để không làm nàng đau.

"Không có cách nào cả, anh không thể nào buông em ra được, cho dù em hận anh thì anh cũng sẽ phải làm thế. Cho nên cứ hận đi, chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh bụ bẫm là được."

"Hoắc Thiên Kinh, anh..."

Úc Noãn Tâm nhìn hắn như nhìn người xa lạ. Rất lâu sau, cuối cùng mắt đẹp cũng bắt đầu ngấn nước, nháy mắt, lệ rơi như những hạt châu, từng giọt từng giọt rơi xuống từ hốc mắt nàng...

"Noãn?"

Rốt cuộc thì nước mắt của nàng cũng phá vỡ nụ cười của Hoắc Thiên Kinh, gương mặt anh tuấn cũng có vẻ hoảng hốt, luống cuống mà chụp lấy khăn giấy, đau lòng mà lau nước mắt cho nàng...

"Đừng đụng vào em! Đừng đụng vào em nữa!"

Độ ẩm trên tay hắn giống như bàn ủi làm phồng mặt nàng, nàng tránh né theo phản xạ, nước mắt chảy càng dữ dội khiến cho người ta nhìn thấy đều sẽ không đành lòng...

Dáng vẻ bất lực của Úc Noãn Tâm làm lòng Hoắc Thiên Kinh bỗng se thắt lại...

"Noãn..."

"Em không muốn như thế, em không muốn kết hôn, không muốn sinh con, không muốn như một người tàn phế, chuyện gì cũng không thể làm..."

Úc Noãn Tâm không nói lí lẽ mà khóc la lên. Đây là lần đầu tiên nàng tùy hứng như thế, chỉ vì nỗi đau không thể xua tan trong lòng cùng những ký ức không thể quên kia.

"Được được được, ngoan nào, đừng khóc nữa..."

Hoắc Thiên Kinh ôm nàng càng chặt hơn, dường như hoàn toàn không suy nghĩ gì cả khiến nàng rất muốn chạy trốn, giọng nói dịu dàng như là đang cưng chiều một đứa trẻ đang khóc nhè vậy...

"Noãn, nghe lời đi, hiện nay sức khỏe của em rất xấu. Nếu không nghỉ ngơi cho tốt thì sẽ có thể bị hư thai. Noãn... chỉ cần em ngoan ngoãn gả cho anh thì em bảo anh làm gì cũng được, được không?"

Giọng nói cực kỳ nhẫn nại có vẻ dỗ dành.

"Tại sao? Tại sao anh có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại đối xử với em như vậy? Tại sao muốn em phải sinh con cho anh? Hoắc Thiên Kinh, anh thật đáng ghét. Em hận anh, hận anh...."

Úc Noãn Tâm bộc phát tất cả mọi sự giận dữ trong lòng ra, giọng lên, ra sức mà đâm vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Dường như chỉ như thế mới có thể biểu đạt được sự bất an cùng bất lực của nàng vậy.

Hoắc Thiên Kinh không né tránh, mặc cho nàng ra sức đánh đấm mình, tay lại như vô tình mà khẽ ngăn nắm tay của nàng. Thật ra đối với hắn mà nói thì

sức của nàng chẳng đáng kể gì, chỉ là hấn lo nàng lại làm đau mình.

Hấn đau lòng mà ôm lấy nàng, ôm chặt lấy nàng. Khi Úc Noãn Tâm đánh đến tay đỏ cả lên thì nàng há mồm mà cắn mạnh vào đầu vai hấn, không chút nể nang gì...

Máu, từ trong áo somi tối màu thấm ra, từ từ lan theo khoe miệng chết cũng không chịu buông ra của Úc Noãn Tâm. Mùi máu tươi tràn ngập trong miệng nàng, thậm chí có thể dễ dàng cảm nhận được độ nóng ấm của máu...

Hoắc Thiên Kinh cắn răng nhưng ngay cả chân mày cũng không nhú lấy một cái, nắm chặt tay Úc Noãn Tâm, mặc cho nàng cắn, không có chút dấu hiệu buông ra nào. Một bàn tay khác của hấn vẫn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, từng chút từng chút như đang vuốt ve thứ châu báu quý giá nhất trên đời này vậy...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút...

Hoắc Thiên Kinh không khó để cảm nhận được sự run rẩy của nàng. Hấn biết, hai người bọn họ đều đang chảy máu, chẳng qua là...

Hấn là ở bên ngoài, mà nàng lại là bên trong!

Nhưng, hấn đúng thật là ích kỷ thế đó. Cho dù nàng có ngàn lần không muốn thì hấn cũng không buông nàng ra, một chút cũng không!

"Con đang làm gì đó?"

Ngay khi không khí còn tràn ngập mùi máu tươi thì cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra chẳng biết từ bao giờ. Giọng nói của một phụ nữ trung niên vang lên, rồi lại vì tình cảnh quá mức đáng kinh ngạc trước mắt mà trở nên gay gắt.

Ngay sau đó, Úc Noãn Tâm liền bị một bàn tay kéo ra, bên tai lại vang lên giọng nói quan tâm của một người đàn ông trung niên...

"Noãn Tâm, con đang làm gì đó?"

Úc Noãn Tâm sững sờ mà giương mắt lên...

Là ba mẹ của nàng!

Bà Úc khăn trương mà bước lên, nhìn thấy đầu vai của Hoắc Thiên Kinh đã chảy máu thì hoảng hốt...

"Noãn Tâm, nhìn xem con đã làm gì này. Thiên Kinh bị chảy máu rồi, thật là, mẹ đi gọi bác sĩ!"

"Mẹ..."

Tiếng kêu ngắn gọn không phải phát ra từ miệng Úc Noãn Tâm mà là từ Hoắc Thiên Kinh. Chỉ vền vền một từ thôi nhưng từ trong giọng của hấn cho thấy rất tự nhiên, không có chút giả tạo nào.

"Vết thương của con không đáng lo, Noãn thì có bao nhiêu sức chứ. Chẳng qua là trong lòng cô ấy không được thoải mái mà thôi, không sao!"

Nói xong câu này, hấn lại dời mắt về phía gương mặt tái nhợt của Úc Noãn Tâm, dưới ánh nhìn chăm chú của nàng, từ từ nở một nụ cười sùng nịch. Tay hấn khẽ vỗ vỗ lên đầu nàng. *"Đừng giận nữa được không?"*

Một tiếng *"mẹ"* làm cho lòng bà Úc cảm thấy dào dạt cảm xúc. Thật ra khi thấy con gái mình và hấn đến với nhau thì đúng là bà có chút lo lắng. Không phải vì gia thế hiển hách của hấn mà là vì tuổi tác hai người họ cách quá xa, 10 tuổi không phải là một con số nhỏ.

Người đàn ông này quá thâm trầm chững chạc, mà bà lại rất hiểu con gái mình. Mặc dù so với các bạn cùng lứa thì từng trải hơn nhiều, nhưng cũng có khi sẽ có kinh nghiệm này nọ đúng như tuổi của nàng nên có. Đương nhiên nàng cũng sẽ làm mình làm mẩy như các bạn cùng lứa. Bà lo là liệu người như Hoắc Thiên Kinh có thể bao dung cho nàng cả đời, yêu thương nàng cả đời, hay là ngày nào đó sẽ mất đi tính nhẫn nại không?

Nhưng đến hôm nay, khi bà nhìn thấy sự yêu thương đối với Úc Noãn Tâm lóe lên trong mắt Hoắc Thiên Kinh thì bà cũng hoàn toàn yên tâm. Cộng thêm tiếng *"mẹ"* mà hấn vừa gọi, rất tự nhiên như xuất phát từ tận đáy lòng, có lẽ đây là sự chân thành của hấn.

Ông Úc ở bên cạnh khẽ thở dài một hơi. Người ta nói con gái là người tình cuối cùng của cha thật không sai chút nào. Khi ông nhìn thấy dáng vẻ xanh xao tiêu tụy của Úc Noãn Tâm thì cũng rất đau lòng...

"Noãn Tâm à, có chuyện gì khiến con nghĩ không thông chút. Con có biết khi khi ba và mẹ con nghe nói con từ trên cao như thế nhảy xuống thì thiếu chút nữa là tìm người đập không. Con vẫn là một đứa trẻ hiểu chuyện, lần này sao thế hả?"

Úc Noãn Tâm bỗng đưa mắt nhìn chăm chăm vào mặt Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt lạnh lùng có vẻ chất vấn.

Hoắc Thiên Kinh khẽ cười: *"Là anh báo cho ba mẹ biết đó. Em đã không có việc gì rồi thì nên báo cho ba mẹ biết."*

Bàn tay của Úc Noãn Tâm nắm chặt lại, đôi mắt bị lửa giận thấp sáng, móng tay gần như sắp cắm phập vào lòng bàn tay!

"Noãn Tâm à, con đừng dọa mẹ có được không? Con thế này sẽ khiến cho ba mẹ rất lo lắng. Nhất là Thiên Kinh, con xem nó lo cho con biết bao. Ngày mai đã là hôn lễ rồi, đừng để ba mẹ phải lo cho con nữa được không?" Bà Úc cũng rất đau lòng, nhưng khi nghĩ đến Hoắc Thiên Kinh không nói gì mà để mặc cho nàng cắn thì lòng càng đau hơn.

Đứa con rể này làm bà rất hài lòng, đương nhiên là phải khuyên con gái mình ngoan ngoãn nghe lời một chút.

Chân mày Úc Noãn Tâm nhíu chặt lại, dường như nàng không nghe được những lời của bà Úc. Ông Úc nhìn nàng lo lắng, một lúc sau mới hỏi: "Noãn Tâm, nói cho ba biết con sao vậy?"

Khác với đáng về sốt ruột của bà Úc, ông Úc có vẻ bình tĩnh hơn.

"Ba..."

Úc Noãn Tâm bỗng nhào vào lòng ông Úc, thoạt nhìn giống như một đứa trẻ đang làm nũng nhưng thật ra gương mặt tái nhợt lộ ra vẻ đau đớn cùng tuyệt vọng.

"Được rồi, Noãn Tâm, không sao rồi, tất cả đều đã qua rồi!" Ông Úc đau lòng mà vỗ nhẹ lưng của Úc Noãn Tâm, ánh mắt lại có vẻ chất vấn mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh bên cạnh.

Tục ngữ có câu "mẹ chồng chọn nàng dâu, cha vợ chọn con rể" không sai chút nào. Mặc dù ông cũng rất hài lòng với Hoắc Thiên Kinh nhưng nhìn thấy con gái mình có vẻ uất ức như vậy thì cũng bắt đầu trở nên bất an.

Đôi môi lúc nào cũng như đang cười của Hoắc Thiên Kinh hơi cứng đờ một chút...

"Ba, dẫn con về đi, con muốn về nhà..."

Úc Noãn Tâm không muốn nói gì cả, chỉ nức nở nói lời cầu xin này. Giờ này khắc này, nàng chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn tìm một nơi không ai quấy rầy để nghỉ ngơi.

"Được được, Noãn Tâm, chúng ta về nhà ngay. Ngày mai là hôn lễ của con và Thiên Kinh rồi, nếu không có gì đáng ngại thì đừng nằm viện, về nhà để chuẩn bị một chút. Ở nơi này thì không bệnh cũng thành có bệnh." Ông Úc rất hiểu sự buồn bực khi nằm viện, rõ ràng là ông đã hiểu lầm ý của Úc Noãn Tâm.

"Không, con không muốn..." Úc Noãn Tâm nghẹn ngào.

"Noãn Tâm, rốt cuộc con sao vậy? Con..." Bà Úc cảm thấy con mình hơi kỳ lạ, vừa muốn hỏi tiếp thì đã bị Hoắc Thiên Kinh ngắt lời...

"Ba, mẹ, Noãn có thai rồi, đã được hai tháng!"

Rõ ràng là trong giọng nói trầm thấp có ý đồ "tiên hạ thủ vi cường".

Úc Noãn Tâm bỗng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Hoắc Thiên Kinh, dường như là dùng ánh mắt có thể giết người mà nhìn vào đôi mắt cực kỳ tự tin của hắn. Nếu sự sắc bén của ánh mắt có thể biến thành một con dao thì không biết hắn đã chết bao nhiêu lần.

Cuối cùng nàng đã hiểu ý đồ của người đàn ông này rồi!

Thật ra ba mẹ nàng hoàn toàn không cần biết chuyện này, dù sao thì nàng cũng không có bị thương tích gì. Sở dĩ hắn còn đưa ba mẹ nàng tới bệnh viện, mục đích chỉ có một... đó là muốn lợi dụng ba mẹ nàng để kiểm chế nàng!

Lòng dạ của hắn đúng là sâu thật!

Quả nhiên, một câu nói của Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn có hiệu quả như một quả bom nguyên tử. Sau khi ông bà Úc nghe xong thì thiếu chút nữa là vui mừng mà nhảy dựng lên, vẻ sung sướng trên mặt không thể tả nổi.

Bà Úc kéo Noãn tâm qua, vì vui mừng mà nói năng hơi lộn xộn: "Noãn Tâm, con gái của mẹ, thật tốt quá..."

"Mẹ..."

Úc Noãn Tâm rất muốn nói cho họ biết tất cả sự thật, đáng tiếc hai người đang vui mừng khôn xiết kia hoàn toàn xem nhẹ về mặt muốn nói lại thôi của nàng.

Đôi môi mòng của Hoắc Thiên Kinh nở một nụ cười, thậm chí nụ cười này mang theo vẻ đắc ý...

"Bé Noãn, bé Noãn à..."

Ngay lúc này, hành lang vang lên giọng nói quen thuộc. Sau đó, cửa phòng bệnh được mở ra, Hoắc lão phu nhân được đẩy vào.

"Bé cưng, con tỉnh rồi sao, rốt cuộc con cũng tỉnh rồi, bà lo chết mất!"

Sau lưng bà là Anna Winslet cùng quần gia. Thấy Úc Noãn Tâm đã tỉnh lại thì vẻ mặt hơi lo lắng của Anna cũng thả lỏng rất nhiều, lại khôi phục về bình tĩnh cùng uy quyền thường ngày.

"Bà nội?" Úc Noãn Tâm cảm thấy ấm áp, ngay sau đó, tay của nàng liền bị Hoắc lão phu nhân nắm lấy.

"Để bà xem xem nào. Bé Noãn à, sao con lại ngốc thế chứ, có phải là Thiên Kinh ăn hiếp con không? Không sao, nói cho bà biết đi, bà dạy dỗ lại nó!"

Hoắc lão phu nhân đã quen với những hành vi đáng ghét của cháu trai mình.

Nhìn ánh mắt quan tâm của bà, cuối cùng Úc Noãn Tâm không nhịn được nữa mà khóc lên, từng giọt từng giọt nước mắt uất ức rơi xuống...

"Bé Noãn ngoan, đừng khóc nữa, con khóc thế thì sẽ không tốt cho em bé đâu, ngoan nào." Hoắc lão phu nhân luống cuống chân tay, vội vã lấy khăn giấy, đau lòng mà lau nước mắt cho nàng.

Lòng Úc Noãn Tâm cảm thấy rất bị thương... Thì ra ngay cả bọn họ cũng biết tin nàng có thai rồi...

Anna Winslet này giờ vẫn chưa nói gì bỗng đưa mắt nhìn đôi vợ chồng bên cạnh, vẻ mặt uy nghiêm hơi thả lỏng ra, khóe môi hé nụ cười tao nhã, nhẹ giọng nói: *"Thiên Kinh, chắc hẳn hai vị này chính là ông bà thông gia?"*

Hoắc Thiên Kinh lập tức giới thiệu: *"Mẹ, hai vị này chính là ba mẹ của Noãn. Ba, mẹ, đây là mẹ của con, đây là bà nội của con."*

Ông bà Úc cũng đứng lên, hơi mỉm cười mà gật đầu chào.

Nghe đồn Hoắc phu nhân của Hoắc gia vẫn được xưng là người đàn bà thép, hôm nay nhìn thấy quả nhiên là khác thường. Mặc dù mặt mỉm cười nhưng vẫn dễ nhận ra vẻ sắc sảo cùng uy nghiêm trên người bà ta. Điểm này thì Hoắc Thiên Kinh được di truyền từ mẹ mình.

Hoắc lão phu nhân nghe thế thì vội vàng nói: *"Nhìn bà xem, vừa vào là chỉ biết lo cho bé Noãn thôi. Ông bà thông gia à, mau ngồi đi!"*

Vốn là nơi thăm nom Úc Noãn Tâm nay bỗng trở thành nơi cha mẹ hai bên gặp mặt.

Quần gia mang ghế dựa qua, nhẹ giọng nói: *"Phu nhân..."*

Anna Winslet gật đầu, tao nhã mà ngồi xuống, nhìn ba mẹ của Úc Noãn Tâm, ánh mắt hàm chứa ý cười có lẽ nghi của giới quý tộc...

"Thật ngại quá, ông bà thông gia, vốn là chúng tôi phải tự mình đến thăm hỏi, nhưng thằng bé Thiên Kinh này lại tổ chức hôn lễ sớm hơn, tôi cũng trở nên luống cuống tay chân. Cộng thêm tôi qua Noãn Tâm xảy ra chuyện khiến cho ông bà thân gia phải chạy tới bệnh viện một chuyến, chúng tôi thật xin lỗi."

"Đâu có, đâu có, thời gian của Hoắc phu nhân rất quý báu, chúng tôi cũng hiểu mà. Bình thường con bé Noãn Tâm này làm việc cũng rất có chừng mực, lần này là chúng tôi phải xin lỗi mới đúng." Bà Úc ôn hòa nói.

Anna Winslet nghe thế thì mỉm cười, nhìn Úc Noãn Tâm một cái rồi lại nhìn ba mẹ nàng. *"Chuyện xảy ra ngày hôm qua chúng tôi thật là có lỗi."*

"Đều là người một nhà cả, hà tất phải nói xin lỗi chứ? Chỉ cần sau này hai đứa nó có thể vui vẻ là chúng tôi yên tâm rồi!" Ông Úc nói.

"Nhanh lên, nhanh lên. Ngày mai bé Noãn sẽ gả vào Hoắc gia rồi, đến lúc đó bà già này sẽ không tịch mịch nữa." Hoắc lão phu nhân vui mừng không tả xiết.

"Từ ngày mai, chẳng những ta có một đứa cháu dâu mà còn có thêm một đứa cháu rể nữa." Hoắc lão phu nhân rất kích động, tiến lên kéo lấy tay Úc Noãn Tâm, lại nói với ba mẹ nàng. *"Ông bà thông gia, hai người yên tâm đi, Hoắc gia chúng tôi sẽ không đối xử tệ với bé Noãn đâu. Hoắc gia cười được bé Noãn là phúc của chúng tôi!"*

"Đâu có, từ trên xuống dưới Hoắc gia yêu thương Noãn Tâm như thế là phúc của nó mới đúng." Bà Úc vừa cười vừa nói, *"Nhất là Thiên Kinh, đem con gái giao cho nó tôi rất là yên tâm."*

Hoắc Thiên Kinh dụ dằng mà nhìn Úc Noãn Tâm, trong mắt lan ra vẻ say đắm nồng nàn không chút che giấu.

"Xin lỗi, ngày mai con sẽ không gả cho anh ấy!"

Ngay khi không khí đang rất hòa hợp thì Úc Noãn Tâm đột nhiên nói ra một câu. Giọng của nàng không lớn, nhẹ tựa lông hồng, thậm chí ngay cả ánh mắt nàng cũng rất đậm nhạt, không có chút kích động nào, khiến tất cả mọi người đều chấn kinh.

Đôi môi vốn đang mỉm cười của Hoắc Thiên Kinh cũng cứng đờ, ngay cả những đường nét mềm mại trên khuôn mặt cũng trở nên cứng nhắc. Hắn không nói gì, chỉ mỉm chặt môi lại.

Có lẽ Anna Winslet không ngờ được rằng Úc Noãn Tâm sẽ nói ra một câu đường đột như vậy, bà ngẩn người ra một chút. Sau khi nhạy cảm mà bắt được ánh mắt Hoắc Thiên Kinh thì đôi mắt sắc sảo nổi lên vẻ trầm tư cùng nghi ngờ.

Hoắc lão phu nhân thì lại không để ý được nhiều như vậy, khi nghe thấy lời của Úc Noãn Tâm thì lập tức hoảng hốt, kéo chặt tay của nàng, khẩn trương mà hỏi: "*Bé Noãn, con sao thế, sao lại đột nhiên nói ra những lời như vậy?*"

Úc Noãn Tâm lãnh đạm mà nhìn lướt qua vẻ mặt hơi cứng đờ của Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt bỗng lóe lên chút phức tạp cùng khó mà tha thứ, vừa muốn mở miệng thì đã bị bà Úc ngắt lời...

"Bà thông gia đừng nghe nó nói bừa, con bé này trước giờ rất thích nói đùa."

Về mặt của Hoắc lão phu nhân sắp thả lỏng thì...

"Mẹ, mẹ biết là trước giờ con không thích nói giỡn mà."

Úc Noãn Tâm nhìn ba mẹ mình, sau đó ánh mắt lướt qua Hoắc Thiên Kinh, nhìn thẳng vào Anna Winslet và Hoắc lão phu nhân nói: "*Con xin lỗi hai người...*"

"Bé Noãn à..." Tim Hoắc lão phu nhân muốn ngừng đập.

"Noãn Tâm, con, con sao thế?" Ông Úc thấy vẻ mặt của Úc Noãn Tâm quá lãnh đạm thì trong lòng bỗng cảm thấy bất an. Ông rất hiểu con gái mình, trước giờ nàng không phải là một người làm việc không lý lẽ.

Úc Noãn Tâm nhìn mọi người một lượt, ai cũng không nói gì mà đều đang nhìn nàng, dường như đang chờ nàng trả lời. Nàng rung động vài giây, ánh mắt bình tĩnh có chút khó xử, chỉ nhẹ giọng nói một câu: "*Đối với con mà nói thì anh ấy... không hợp..."*

Nói xong, nàng cup mắt xuống, cố gắng bình ổn nỗi bi thương cực độ trong lòng. Mặc dù che giấu có tốt đi nữa thì hàng mi dài cũng đã để lộ tâm tình của nàng!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, chỉ có vẻ mặt của Hoắc Thiên Kinh là ngày càng nặng nề, đáy mắt trầm lắng càng sâu xa hơn...

Dường như Anna Winslet đã nhìn ra chút manh mối nhưng cũng không biết tình hình cụ thể là gì. Bà bước lên, vẻ mặt hơi bất ngờ lúc này đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ bình tĩnh cùng uy nghiêm thường ngày...

"Nếu câu nói này là lý do mà con tạm thời tìm được thì thật đáng tiếc, không những Thiên Kinh sẽ không đồng ý mà ngay cả người lớn chúng ta cũng sẽ không đồng ý. Con và Thiên Kinh thế nào, cha mẹ hai bên chúng tôi đều nhìn thấy. Hơn nữa bây giờ con đã có mang cốt nhục của Hoắc gia, hôn lễ này nhất định phải tiến hành, nếu không người ngoài sẽ cho Hoắc gia là một gia đình không có trách nhiệm."

"Đúng vậy, Noãn Tâm à, bất luận là nguyên nhân gì thì ngày mai cũng là hôn lễ của các con rồi, đừng trẻ con như thế, con đã là người làm mẹ rồi đấy, sao có thể nói những lời trẻ con thế được?"

Bà Úc không hiểu cho vẻ muốn nói lại thôi của nàng, giọng điệu nôn nóng: "*Mau thu hồi những lời vừa nói!"*

"Mẹ..."

Rốt cuộc Úc Noãn Tâm không nhận được nữa mà mở miệng, "*Đây là quyết định của con, ít nhất là trước mắt con vẫn chưa muốn lấy chồng. Chính vì con có thai rồi nên con càng phải suy nghĩ cho con của mình!"*

Thật ra, khi nàng nghe được tin mình đã có thai thì tâm tình của nàng rất kích động, thậm chí ngay cả đầu ngón tay của nàng cũng thấm run lên. Trong bụng của nàng đang có mang con của nàng và Hoắc Thiên Kinh, trên người nó đang chảy dòng máu của Hoắc Thiên Kinh, tương mạo chắc cũng sẽ giống như Hoắc Thiên Kinh vậy. Sinh mệnh nhỏ bé này là món quà của người đàn ông mà nàng yêu nhất.

Chỉ có điều...

Nàng không muốn con của nàng lại có một người cha là tên tội phạm! Cho dù đó là người mà nàng yêu, nhưng trong máu của hắn lại đang chảy những phân tử tàn bạo như đã thú, nàng không muốn con nàng cũng trở thành người như vậy!

"Bé Noãn à, bà nội thật không hiểu những gì con nói. Rốt cuộc... là sao vậy? Đứa trẻ không thể không có cha, con kết hôn với Thiên Kinh mới là việc có trách nhiệm với nó." Hoắc lão phu nhân bị lời của nàng làm cho chẳng hiểu ra sao cả, đôi mắt vốn hiền hậu kia cũng tràn ngập vẻ sốt ruột rất rõ ràng.

"Con..."

"Hay là để con nói đi!"

Hoắc Thiên Kinh chủ động mở miệng, ánh mắt thâm trầm mà nhìn gương mặt tái nhợt của Úc Noãn Tâm, rồi lại đưa mắt nhìn một vòng...

"Ba, mẹ, bà nội, sở dĩ Noãn muốn từ hôn đều là do lỗi của con! Là con... làm những chuyện có lỗi với cô ấy!"

Giọng của hắn bình thản chín chắn, vẻ áy náy khi đối mặt với Úc Noãn Tâm lúc này đã hoàn toàn biến mất. Cho dù nói như vậy nhưng trong giọng nói kiên định cũng tràn ngập sức chinh phục cùng không chế mọi thứ!

Trong phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh, gần như có thể nghe được tiếng kim rơi trên mặt đất. Sau khi lời của Hoắc Thiên Kinh vừa nói ra thì mọi người đều nhìn nhau, lại càng chẳng hiểu ra làm sao cả.

Chỉ có một người bắt đầu không ổn định được cảm xúc, đó chính là Úc Noãn Tâm!

Rõ ràng nàng đang bị hành động bất ngờ của Hoắc Thiên Kinh làm chấn kinh nên gương mặt nhìn hắn như không dám tin. Gương mặt xinh đẹp lộ vẻ kinh ngạc, rồi lại như sợ hắn sẽ nói ra chuyện gì đó mà ánh mắt bỗng trở nên phức tạp.

Hoắc Thiên Kinh quay đầu nhìn nàng một cái, rồi bỗng giơ tay lên, khẽ dừng lại trên đỉnh đầu nàng, động tác nhẹ nhàng vuốt ve ấy có chứa chút suy tư, nhưng nhiều hơn vẫn là sự bao dung cùng nuông chiều...

"Ba năm trước, con... đã làm tổn thương Noãn nên bây giờ cô ấy đang trừng phạt con!"

Cả người Úc Noãn Tâm bỗng run lên, hàng mi dài giống như là bị dính nước mưa, đột nhiên trở nên nặng nề.

Hoắc lão phu nhân cùng ba mẹ Úc Noãn Tâm đều ngẩn cả ra...

Ba năm trước?

Ba năm trước hai người họ đã biết nhau sao?

Mặt Anna Winslet vẫn luôn duy trì vẻ bình tĩnh, nghe thế, trong mắt lóe lên chút khó hiểu rồi lại khôi phục như thường mà hỏi: *"Thiên Kinh, con nói câu này là có ý gì? Ba năm trước? Ba năm trước các con đã biết nhau sao?"*

Con trai bà đã nói những lời như thế thì phải có nguyên nhân của nó. Có điều... câu nói này có chút khác thường?

Hơi thở của Úc Noãn Tâm đã sớm trở nên không đều đặn nữa, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Hoắc Thiên Kinh đau lòng mà vuốt qua hai má nàng, sau khi ngón tay buông xuống thì mang theo chút lạc lõng. Hắn không trả lời câu hỏi của mẹ mình liền mà đứng dậy đến trước mặt ba mẹ Úc Noãn Tâm, trong vẻ cực kỳ cung kính mang theo vẻ nặng nề không thể che giấu, cúi người thật thấp...

"Thiên Kinh, thế này là..."

Ông bà Úc cả kinh, Anna Winslet cùng Hoắc lão phu nhân cũng bị hành động khác thường này của Hoắc Thiên Kinh hù dọa.

Hoắc Thiên Kinh đứng thẳng người, sống lưng cao ngạo hơi cứng đờ, dễ dàng nhận thấy sự nghiêm túc của hắn.

"Ba năm trước, lẽ ra Noãn phải gả cho Tả Lăng Thần, là con đã hoàn toàn hủy đi hạnh phúc của cô ấy ngay trước ngày cưới! Con đã... với cô ấy. Con nghĩ chuyện này Noãn Tâm sẽ không nói cho bất cứ ai biết, cho nên tại đây, con bày tỏ sự ăn năn đối với mọi người, nhất là... Noãn!"

Hắn nhìn nàng, dường như có ánh sáng phát ra từ khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc từ đá cẩm thạch. Đôi mắt sâu thẳm lóe lên vẻ chân thành khiến người khác không thể xem nhẹ.

Hắn thật sự đang ăn năn, vì vậy mới nói ra chuyện năm đó trước mặt nhiều người như vậy.

Nhưng... làm như thế thì chỉ khiến lòng nàng càng đau hơn mà thôi!

Ngoại trừ Úc Noãn Tâm và Hoắc Thiên Kinh thì tất cả mọi người đều bị những lời này làm chấn kinh, thậm chí ngay cả Anna là người vẫn rất bình tĩnh mà cũng phải trợn tròn mắt. Có lẽ đây là chuyện khiến bà phản ứng mạnh nhất từ sau khi ba của Hoắc Thiên Kinh mất!

"Thiên Kinh, mẹ không có nghe lắm chứ? Con vừa nói con đã... con bé?"

Sao có thể như thế? Con trai của bà là loại người nào bà còn không biết sao?

Hắn sẽ cưỡng bức một cô gái?

Đàn bà bên cạnh hắn nhiều không đếm xuể, thậm chí không thiếu những người chủ động nhảy vào lòng hắn, sao hắn lại có thể đi cưỡng bức một cô gái chứ?

Mà bên này, ông bà Úc cũng kinh hoàng không thôi. Ba năm trước con gái họ đã gặp phải chuyện như vậy, mà điều làm cho bọn họ kinh ngạc hơn là... người đó chính là Hoắc Thiên Kinh!

"Noãn Tâm, ba năm trước con vì chuyện này nên mới bỏ nhà đi mà không nói một tiếng, đúng không?" Rất lâu sau, ông Úc mới mở miệng hỏi. Chuyện này, bất cứ ai cũng sẽ kinh hoàng không thôi.

Úc Noãn Tâm không nói gì, chỉ im lặng mà gật đầu, trong mắt lại lộ vẻ phức tạp.

"Rốt cuộc đây là chuyện gì?" Ngoại trừ chấn kinh thì bà Úc còn đau lòng cho nàng.

Khi đó nàng cứ đi như thế, nhất định trong lòng rất đau. Bà thật sự rất hối hận, nếu lúc đó có thể giữ nàng lại thì...

Rốt cuộc Hoắc lão phu nhân cũng có phản ứng lại, nghe thấy những lời nói rất nghiêm túc của Hoắc Thiên Kinh, nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Úc Noãn Tâm thì lửa giận trong lòng bà bốc lên...

"Cái thằng khốn nạn này! Chuyện gì không làm lại đi làm chuyện thất đức ấy! Mày, mày đúng là làm mất mặt Hoắc gia mà!"

Ngón tay chỉ về phía Hoắc Thiên Kinh của bà cũng run lên vì giận, sau đó nhìn Úc Noãn Tâm nói: "Bé Noãn à, không sao cả, con không cần phải sợ, cứ nói đầu đuôi cho bà biết, bà sẽ làm chủ cho con!"

Úc Noãn Tâm vô thức mà nhìn Hoắc Thiên Kinh một cái, thấy hắn đang dùng ánh mắt nóng rực nhìn nàng thì bỗng nhói đau... Nàng không nói gì cả, chỉ khẽ lắc đầu, đáng vẻ không nói gì ấy lộ ra sự tiêu tụy khiến người ta đau lòng.

Hoắc Thiên Kinh bước lên, khẽ kéo nàng vào lòng, bàn tay đầy sức chiếm hữu mà nắm lấy eo nàng, không cho nàng giẫy dụa cùng trốn tránh...

"Bà nội, nội đừng tức giận, con đã kể chuyện này ra thì cũng không tính giấu diếm gì nữa!"

Nói xong câu đó, hắn liền kể hết từ đầu tới cuối câu chuyện của ba năm trước ra, thật sự không có chút giấu diếm nào nữa. Giọng của hắn rất đều đặn, giống như là đang kể chuyện của người khác vậy. Nhưng Úc Noãn Tâm bị hắn ôm lấy lại dễ dàng cảm nhận được sự nóng ấm từ lòng bàn tay hắn...

Nóng rực như lửa, độ nóng cháy hừng hực làm phỏng da thịt nàng, chạy thẳng vào trong lòng. Rồi cũng có thể cảm nhận được sự run rẩy truyền đến từ những ngón tay hắn. Tuy rất nhẹ, gần như là không thể nhận ra nhưng lại bị nàng nhạy cảm mà bắt được...

Nàng thật sự không hiểu nổi tại sao hắn phải làm như vậy, tại sao nhất định phải nói hết tất cả chuyện này ra!

Vô thức mà nhìn gương mặt cương nghị của hắn, trên đó lộ vẻ nghiêm túc thiêng liêng không thể xâm phạm. Mà sự thật không sai một chữ kia của hắn lại làm tim nàng ngày càng sa vào vực thẳm...

Nàng năm đó, thế nhưng chỉ là một vật phẩm bị đưa tới để trao đổi. Như vậy, trong mắt Hoắc Thiên Kinh nàng là cái gì? Cho dù chỉ là không kim lòng được như hắn nói thì cũng là vì biết nàng là người của Tà Lăng Thần...

Cái gọi là "kim lòng không đậu" của hắn bao hàm những yếu tố khiến nàng khó mà tin được cùng không thể đoán ra!

Không khí rất áp bức, giống như là bầu trời quang đăng bỗng bị mây đen bao phủ, bầu không khí trầm lắng khiến người ta sắp thở không nổi...

Sau khi Hoắc Thiên Kinh kể một cách tường tận chuyện của năm đó ra thì tất cả mọi người đều im lặng. Trên mặt chỉ có vẻ phức tạp cùng rối ren.

Úc Noãn Tâm nhắm mắt lại, hàng mi dài và rậm cũng khẽ run run, đẹp như cánh bướm khẽ chấp chồn trong gió lạnh, không khó để nhận ra vẻ mệt mỏi cùng bất lực của nàng.

Anna Winslet đã sớm không còn sức lực mà dựa vào ghế. Đến lúc này thì bà đã hiểu hết tất cả! Đứa con mà bà vẫn lấy làm kiêu ngạo đã cường bức Úc Noãn Tâm.

Bà cũng là phụ nữ, đương nhiên dễ dàng hiểu được tâm trạng lúc này của Úc Noãn Tâm! Hắn là người mà nàng yêu nhất, nhưng cũng lại là người từng tổn thương nàng năm đó. Mà bây giờ, ngay khi nàng đang tràn đầy hạnh phúc, chuẩn bị tiếp nhận một cuộc sống hoàn toàn mới, quyết định nắm tay cùng đi suốt cuộc đời với người đàn ông ấy thì lại đột nhiên phát hiện người mà mình yêu nhất lại chính là người từng hại mình năm đó. Sự dả kích này bất ngờ ập đến, là phụ nữ thì đều không thể tiếp nhận được!

Huống chi nàng còn có thai với hắn!

Nàng phải làm sao để đối mặt với tình huống này đây? Nhất định cảm xúc của nàng là bất đắc dĩ, mệt mỏi cùng tuyệt vọng! Hơn nữa, tình yêu đối với hắn dần trở thành một cảm xúc phức tạp. Cuối cùng cảm giác này giống như là một cái lưới vây lấy nàng, rồi lại siết chặt...

Khiến nàng khó mà hít thở!

Những người khác đã bị câu chuyện này làm cho hoang mang...

Không khí nặng nề...

Cuối cùng Hoắc Thiên Kinh đưa mắt nhìn cô gái trong lòng, tay khẽ đưa ra, nhẹ nhàng nắm lấy cằm của nàng, hơi thở ấm nóng phả qua mũi nàng...

Úc Noãn Tâm mở mắt, nhìn vào đôi mắt cực kỳ trong trẻo của hắn. Ánh mắt nàng hơi rung động, rồi lại nhìn hắn.

"Anh hiểu rõ cảm xúc của em, nhưng..."

Giọng nói dễ nghe của Hoắc Thiên Kinh vang lên, ánh mắt nghiêm túc làm khuôn mặt cương nghị của hắn cũng sáng lên, môi của hắn từ từ nở nụ cười rất đẹp...

"Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của anh, nhưng... anh chưa từng hối hận vì hành vi năm đó. Thậm chí nếu thời gian có quay trở lại thì anh vẫn lựa chọn làm như vậy."

Mọi người đều nín thở.

Đôi mày xinh đẹp của Úc Noãn Tâm chau lại, ánh mắt trong suốt tỏ vẻ hắn đã hết thuốc chữa...

"Em phải giả cho anh... Anh đã nói bất luận là xảy ra chuyện gì em cũng phải giả cho anh, bởi vì..."

Trong giọng nói cực kỳ dịu dàng của Hoắc Thiên Kinh lại chứa đựng vẻ bá đạo cùng mệnh lệnh không thể xem thường. *"Em vốn thuộc về anh! Huống chi em đã có con với anh!"*

Người Úc Noãn Tâm run lên một cách vô thức, mắt cũng mở to mà nhìn hắn như đang nhìn một con thú dữ. Dưới bề ngoài dịu dàng ấy là vẻ nguy hiểm vô chừng.

Hoắc Thiên Kinh vuốt ve mái tóc nàng như đang nuông chiều một con mèo nhỏ, sau đó nói với ba mẹ nàng: *"Ba, mẹ, hôn lễ này con nhất định phải tổ chức, không biết ý hai người thế nào?"*

Hắn rất kiên định mà biểu đạt ý nguyện của mình, bày tỏ quyết tâm của hắn không chút che giấu.

Ông bà Úc nhìn nhau một cái, rồi nhìn về phía Úc Noãn Tâm bên cạnh.

Một lúc sau...

"Noãn Tâm à, con hãy bỏ ý định ấy đi. Lễ nào con không cho rằng đây là duyên phận sao? Tại sao ba năm trước lại xảy ra chuyện này? Đây đã định là con và Thiên Kinh phải là người một nhà rồi!"

Bà Úc đột nhiên cao giọng, vẻ mặt từ kinh ngạc, lo lắng lúc đầu đã trở thành sự vui mừng rất rõ.

"Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?" Có lẽ Úc Noãn Tâm cũng không ngờ rằng mẹ mình lại có kết luận như vậy nên sắc mặt bỗng trở nên rất khó coi.

"Mẹ có nói sai sao? Noãn Tâm à, con cứ nghĩ mà xem, nếu con và Thiên Kinh không có duyên thì sao ba năm sau lại gặp nhau, sau đó yêu nhau, lại bàn tính chuyện hôn nhân?" Bà Úc vội vàng nói *"Nó cũng sắp trở thành chồng của con rồi, chuyện ba năm trước hà tất phải canh cánh trong lòng, hơn nữa con đã có thai rồi..."*

"Mẹ..."

Úc Noãn Tâm không dám tin mà nhìn mẹ mình, giọng nói khàn khàn cũng run run. *"Con thất vọng với anh ấy không phải là do anh ấy từng làm chuyện đó, mà là... anh ấy gạt con!"*

"Gạt con? Trong mắt mẹ thì nó rất thành thật, nếu không sao lại thừa nhận chuyện này trước mặt người lớn chúng ta chứ?" Bà Úc khoác tay phản bác.

Úc Noãn Tâm hoàn toàn chấn kinh...

Mẹ của nàng lại đứng cùng phe với hắn, hắn chính là người từng cưỡng bức nàng kia mà...

"Ba..." Nàng quay đầu, trong mắt tràn ngập vẻ cầu xin.

"Noãn Tâm à, thật ra mẹ con nói đúng đó!"

Ông Úc cân nhắc cả buổi trời mới dùng thái độ nghiêm túc mà nói với nàng: *"Mặc dù Thiên Kinh đã làm chuyện bất công với con nhưng giờ nó lại thật lòng muốn lấy con. Con gái à, đừng vì một lúc nghĩ không thông mà để lỡ hạnh phúc cả đời mình."*

"Đúng vậy, bé Noãn à, bà nội biết nó rất khôn ngoan, nhưng lần này cũng phải đứng ở góc độ của Thiên Kinh mà nhìn."

Hoắc lão phu nhân khần trương mà nắm lấy tay nàng. *"Bà đã nhìn Thiên Kinh lớn lên, tính của nó bà là người hiểu nhất. Nếu con không phải là người nó muốn lấy thì hôm nay sẽ tuyệt đối không làm ra những hành động ăn năn như thế với mọi người. Trong lòng Thiên Kinh chỉ có con thôi, chỉ cần điều này là thật thì là được rồi không phải sao?"*

"Đúng vậy, con có mang với Thiên Kinh, nếu cứ hủy hôn như vậy thì Hoắc gia sẽ không thể ngừng đầu lên được! Huống chi mình con hủy hôn"

thì cũng không sao, nhưng con có nghĩ tới ba mẹ của mình chưa? Người ngoài sẽ nhìn ba mẹ con thế nào đây?" Anna Winslet cũng bày tỏ quan điểm của mình rất thỏa đáng.

Úc Noãn Tâm nhìn mọi người trong phòng đứng về một phía, chút hy vọng sau cùng cũng hoàn toàn bị dập tắt...

Hoắc Thiên Kinh khẽ cong môi lên, một tia đắc ý lướt qua trong mắt. Hắn nhìn đáng vẻ bất lực của nàng, giọng nói ám muội rơi vào tai nàng...

"Noãn, em đã định sẵn là người của anh rồi, không chỗ để trốn chạy nữa đâu..."

Một cái lưới bao vây chặt lấy nàng. Rất dịu dàng, nhưng lại tràn ngập vẻ mệnh lệnh khiến nàng không thể chạy thoát!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: – Trốn, không đường để trốn

Sắc trời u ám mờ mịt, giống như cả bầu trời bị che kín bởi một tầng mây mù vậy. Về tờ mờ khi trời sắp sáng đang bao phủ cả con đường vô cùng yên ắng. Lá cây hai bên đường vang lên xào xạc, giống như là đang khe khẽ thì thầm, nói bằng ngôn ngữ của chúng nó trong làn gió lạnh.

Vùng sáng nhàn nhạt kéo dài cái bóng uyển chuyển trên đường. Đường như nàng rất dè dặt, thân mình khẽ lắc lư trong gió như chiếc lông chim, hai má có hơi tái nhợt, đôi mắt hơi mệt mỏi, hàng mi dày khẽ run rẩy.

Con đường này đã cách xa khu phố phồn hoa sầm uất, tương đối yên tĩnh cùng vắng lặng. Úc Noãn Tâm kéo đồng hành lý nhẹ nhàng, sau khi một chiếc taxi dừng lại thì đeo kính mát rồi ngồi vào xe...

"Đến sân bay, cảm ơn!"

Chuyện đến nước này thì nàng chỉ có thể lựa chọn cách này để rời đi. Mọi người đều đứng về một phía khiến nàng không biết nói gì. Nàng không ngờ được ngay cả ba mẹ của nàng đều đứng về phe Hoắc Thiên Kinh, thậm chí còn dùng đứa con trong bụng để ép nàng.

Thật ra nàng rất muốn tha thứ cho Hoắc Thiên Kinh, nhất là khi nhìn thấy hắn chân thành vuốt ve bụng của nàng. Nàng rất muốn tha thứ cho hắn, bởi vì vết khất khao có đứa con trong mắt hắn không phải là giả. Nhưng... về chuyện của cái đêm ba năm trước, chẳng những hắn không có chút thái độ áy náy nào mà còn dùng vẻ bá đạo cùng mệnh lệnh thường ngày để hoàn thành hôn lễ này!

Đến nước này, nàng thật sự không xác định được là rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh cưới nàng về với tâm trạng thế nào, là vì áy náy sao? Hay là để thỏa mãn dục vọng tham lam của mình, thậm chí là vì đứa con trong bụng nàng?

Trước đó, nàng vẫn luôn cho rằng Hoắc Thiên Kinh yêu nàng, bây giờ nhớ đến mới thấy mình thật là ngốc. Một người đàn ông yêu nàng thì sao có thể không để ý tới cảm nhận của nàng mà ép nàng chấp nhận những điều này chứ? Ít nhất cho đến bây giờ, ngay cả một câu nói yêu hắn vẫn chưa từng bày tỏ. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Câu "anh yêu em" có khó nói ra vậy sao? Hay là... hắn căn bản là không biết nói?

Nghĩ đến đây, tim Úc Noãn Tâm bỗng se thắt lại. Hãy để cho nàng ích kỷ một lần, tùy hứng một lần đi. Ba năm trước nàng chạy trốn hôn lễ là vì người khác, ba năm sau là vì chính nàng.

Taxi nhả ga và phóng vút đi. Trên con đường vắng lặng, phía sau xe taxi có hai chiếc xe công vụ màu đen đang chậm rãi theo sau, giống như là con cá chìm vào trong bóng tối...

Sân bay, lấp lánh ánh mặt trời rực rỡ, những tấm kính trong suốt hợp thành mặt ngoài của phòng chờ. Những tia nắng chiếu xiên qua những vật trang trí trên cửa kính mà tiến vào, khúc xạ trên bề mặt đá cẩm thạch sạch sẽ sáng bóng.

Những bước chân vội vàng đi đi lại lại. Trên màn hình lớn không ngừng thay đổi tin tức các chuyến bay của hãng hàng không.

Trong phòng nghỉ ngơi của khách Vip, Úc Noãn Tâm ngồi uống cà phê với nét mặt không chút biểu cảm. Gương mặt được kính mát che đi lộ vẻ tái nhợt, có lẽ là do tâm lý. Khi nàng biết mình đã có thai thì những phản ứng của người mang thai càng trở nên nghiêm trọng hơn. Chỉ ngồi chờ máy bay thôi mà đã nôn hơn 5 lần rồi. Dạ dày đau âm ỉ do nôn nghén khiến nàng không muốn ăn gì cả.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nàng khó mà tưởng tượng được ở trong này đã đựng đựng một đứa trẻ. Nàng biết mình rất ích kỷ, cũng biết chạy trốn thì chỉ có hại cho cục cưng, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác. Nàng không thể tha thứ cho Hoắc Thiên Kinh, không thể tha thứ cho một Hoắc Thiên Kinh rõ ràng biết làm sai nhưng vẫn cứ đinh ninh làm theo ý mình!

Nàng chỉ cảm thấy có lỗi với ba mẹ. Ba năm trước nàng chọn cách này để trốn tránh tất cả, ba năm sau lại như thế. Còn có Hoắc lão phu nhân, mỗi khi

nhớ đến bà thì Úc Noãn Tâm cảm thấy rất ấm áp. Có lẽ hành vi này của nàng sẽ làm bà đau lòng rất nhiều.

Nàng cứ lảng lạng mà đi như vậy, đi đến bất kỳ quốc gia nào, đến bất kỳ đất nước nào. Nàng rất muốn thử nghiệm một cuộc sống hoàn toàn mới, không hề có ánh hào quang của một ngôi sao, không bị những thị phi của vòng giải trí quấy nhiễu nữa. Nàng chỉ muốn làm một cô gái bình thường, tự lực cánh sinh tại một nơi xa lạ, nuôi nấng đứa con này cho thật tốt.

Ít nhất nàng rất yêu trẻ con!

Thời gian đăng ký đã đến, uống một hơi hết ly cà phê, nàng đứng dậy. Một cơn choáng váng bất ngờ ập đến khiến cả người nàng lao đảo một chút. Ngay sau đó, cánh tay đã được một bàn tay to lớn đỡ lấy một cách rất cẩn thận.

Một khi tức bất ngờ lần ra xung quanh, đó chính là cảm giác rất quen thuộc khiến nàng cả kinh mà ngẩng đầu nhìn...

Là Kiều – vệ sĩ bên cạnh Hoắc Thiên Kinh!

Nếu anh ta đã xuất hiện ở đây thì chứng tỏ Hoắc Thiên Kinh đã...

Nghĩ đến đây, tim của nàng đập loạn lên!

"Úc, ở đây quá nhiều người, không thích hợp cho thai phụ đi lại, xin hãy đi với tôi!"

Kiều thấy nàng đã đứng vững thì lập tức buông bàn tay đang đỡ nàng ra, giọng điệu có vẻ cung kính nhưng lại có vẻ cứng rắn không cho phép cự tuyệt.

Úc Noãn Tâm lạnh lùng nhìn mấy tên vệ sĩ đang lảng lạng bước tới, khéo léo mà bịt kín tất cả các đường lui của nàng.

Thật ra cho dù chỉ có một mình Kiều thì nàng cũng không cách nào chạy thoát được. Dù sao nàng cũng là phụ nữ có thai, sao còn có thể linh hoạt như người thường chứ. Bây giờ nàng đã có thai hơn hai tháng, nàng không muốn vì sự ích kỷ của mình mà làm hại đứa bé.

"Khi nào thì anh ấy phát hiện?" Nàng bình tĩnh lại, ngay cả giọng nói cũng lãnh đạm như không.

"Úc vừa ra khỏi cửa thì Hoắc tiên sinh đã biết rồi, ngài ấy vẫn luôn đi theo cô." Kiều bình thản nói.

Úc Noãn Tâm cảm thấy bị ai. Thì ra, cho dù nàng có cẩn thận thế nào thì nhất cử nhất động cũng không thể qua khỏi mắt Hoắc Thiên Kinh. Tại sao? Tại sao hẳn cứ như một bóng ma không chế tự do của nàng? Tại sao ngay cả sự tôn nghiêm tối thiểu nhất hẳn cũng không cho nàng?

Hoắc Thiên Kinh ơi Hoắc Thiên Kinh, anh thật sự rất ích kỷ, ích kỷ đến nỗi hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của em sao?

Đôi mắt đẹp hàm chứa vẻ u sầu, giống như là sa mạc hoang vu khiến cho người ta thấy mà đau lòng. Nàng hít sâu một hơi, lạnh đạm mà nói: *"Nếu tôi cứ kiên quyết phải đi thì sao?"*

Dường như Kiều đã dự tính được nàng sẽ không dễ dàng gì mà nghe theo nên hơi cúi người xuống: *"Hoắc Thiên Kinh đã dặn chúng tôi là sẽ không ép cô làm ra quyết định gì. Nếu cô không muốn quay về thì chúng tôi cũng không miễn cưỡng."*

Úc Noãn Tâm không ngờ được rằng anh ta lại nói thế nên nhất thời ngẩn ra. Đường như đây không phải là tác phong của Hoắc Thiên Kinh.

Đi theo nàng, lại để nàng tự quyết định lấy? Không thể nào!

Im lặng rất lâu, sau đó môi nàng nở một nụ cười lạnh, bình tĩnh mà hỏi: *"Anh ấy không có điều kiện gì khác sao?"*

Có đánh chết nàng cũng không tin rằng Hoắc Thiên Kinh lại dễ dãi như thế.

Kiều mỉm cười. *"Úc tiểu thư là người thông minh, cũng là người rất hiểu Hoắc tiên sinh. Cô có thể tự do lựa chọn chỗ mà mình muốn đi, có điều cô đang có mang con của Hoắc tiên sinh, bất luận là cô đi đến đâu thì Hoắc tiên sinh cũng sẽ phái người chăm sóc cho việc ăn uống nghỉ ngơi của cô."*

Quả nhiên!

Úc Noãn Tâm cười lạnh trong lòng, nàng biết làm sao Hoắc Thiên Kinh lại có thể buông tha cho nàng? Sao lại có lòng tốt mà cho nàng tự do chứ? Không sai, như Kiều đã nói, nàng có thể đi bất cứ đâu trên thế giới này, nhưng Hoắc Thiên Kinh sẽ phái người giám thị nhất cử nhất động của nàng 24/24. Nói thì có vẻ dễ nghe lắm, chăm sóc? Nói trắng ra là theo dõi.

Tài sản của Hoắc Thị trải rộng toàn cầu, cho dù bây giờ nàng chạy trốn thành công thì cuối cùng hẳn cũng tìm được nàng.

Kiều thấy nàng không nói thì bước lên hỏi một cách cung kính: *"Xin hỏi Úc tiểu thư quyết định thế nào?"*

Trên loa bắt đầu thông báo tin tức các chuyến bay. Chuyến mà Úc Noãn Tâm định bay đã bắt đầu làm thủ tục. Khách trong phòng nghỉ của khu vip lần lượt đi ngang qua bên cạnh nàng. Nhìn thấy như vậy thì hơi tò mò, mỗi người đều quay đầu nhìn xem.

Tay Úc Noãn Tâm bỗng nắm chặt, thề dang ký bị nhấn nhúm lại...

"Tôi đi với các anh!"

Nàng giống như là con điều trong tay hắn, nhìn thì có vẻ rất tự do tự tại mà bay lượn trên trời cao, nhưng thực tế thì sợi dây đang điều khiển tự do của nàng lại nằm trong tay hắn. Chỉ cần hắn không vui thì có thể kết thúc cuộc sống thoát nhìn có vẻ tự do tự tại kia của nàng bất cứ lúc nào...

Cho nên nàng còn có thể đòi hỏi cái gì? Cho dù hắn không có chút ăn năn nào thì sao? Cho dù hắn sẽ không nói bất cứ lời yêu nào với nàng thì sao? Nàng đã định là phải ngoan ngoãn ở cạnh hắn, mặc cho hắn đối đãi với nàng như là một con thú cưng.

Kiểu nghe thế thì dường như nhẹ nhõm, làm một tư thế xin mời...

"Úc, xin mời, Hoắc tiên sinh đã đợi trong xe rất lâu rồi!"

Úc Noãn Tâm cất bước một cách khó khăn. Nàng biết... nàng đã rơi vào cái lưới mà hắn đã giăng sẵn, sẽ không có cơ hội chạy trốn nào nữa...

Chiếc xe công vụ xa hoa đang phát ra những tia sáng sắc lạnh dưới ánh mặt trời, giống như là tính cách lạnh lùng của hắn, cứng rắn đến nỗi khiến người ta không rét mà run...

Cửa xe đã được mở sẵn. Khi Úc Noãn Tâm cam chịu mà ngồi vào phía sau thì cửa được đóng lại. Len lỏi trong không khí là hơi thở thuộc về Hoắc Thiên Kinh. Mùi long đản hương khiến nàng có cảm giác an toàn trước kia, lúc này lại giống như những sợi tơ, từng vòng từng vòng mà quấn lấy nàng, làm nàng muốn trốn mà trốn không xong, hít thở cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Người đàn ông phía sau bỗng ôm chặt lấy eo nàng, hơi thở nam tính đặc sệt lại áp đến khiến tim nàng ngừng đập một chút.

"Noãn, trong lòng có đỡ hơn chút nào không?"

Trong giọng nói trầm trầm của Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ nuông chiều cùng nhẫn nại đối với nàng, dường như không chút tức giận với hành vi trốn chạy của nàng. *"Nhìn xem xem, đã mang thai rồi mà còn chạy loạn khắp nơi. Lát nữa phải bảo thợ trang điểm hóa trang cho em một chút mới được, sắc mặt tái nhợt cả rồi."*

Vừa nói, hắn vừa đưa mũi lượn qua những sợi tóc của nàng một cách ám muội, hơi thở nóng rực từ môi hắn phả vào tai nàng, lắng nghe mùi hương của nàng. Hắn vui mặt vào cổ nàng, hít một hơi thật sâu, đôi mắt sâu thẳm bỗng trở nên tràn ngập dục vọng chiếm hữu...

"Hoắc Thiên Kinh, em đã nói em không muốn hận anh chút nào, tại sao anh lại ép em như thế?"

Cơ thể cứng đờ của Úc Noãn Tâm tỏ vẻ bài xích đối với hơi thở của hắn, giọng nói lãnh đạm tạo nên một cực đối lập hoàn toàn với giọng nói ám muội khoan nhượng của hắn. *"Em sẽ hận anh!"*

Thân mình nàng bỗng bị tay hắn xoay lại...

Ánh mắt trong veo của nàng cùng đôi mắt sâu thẳm của hắn chạm vào nhau...

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh dường như hơi khó coi, nhưng cũng dễ dàng nhìn thấy hắn đang nhẫn nhịn điều gì đó. Hắn nhìn gương mặt cực kỳ tái nhợt của nàng, đôi môi hơi hé mở, hơi thở mỏng manh, cơ thể mảnh mai đang run nhẹ trong vòng tay hắn...

Hắn không kìm lòng được mà giơ tay lên, ngón tay cái thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi xinh đẹp mà quật cường của nàng. Úc Noãn Tâm nhú mày, muốn né tránh lại bị hắn ôm chặt...

Trong mắt hắn đã có vẻ không vui, ngón tay bắt đầu chà đập cánh môi nàng.

"Đừng đụng vào em!"

Úc Noãn Tâm bỗng trở nên kích động, hai tay đặt trên vòm ngực rộng lớn của hắn, đẩy hắn ra. Thế nhưng chỗ ấy giống như một bức tường sắt, hoàn toàn không nhúc nhích...

Bỗng nhiên, Hoắc Thiên Kinh cúi xuống cắn vào cằm và cổ họng nàng, giống như một ngọn lửa điên cuồng cháy mà cuốn nàng vào, khiến nàng kinh hãi khôn nguôi, lại càng khó mà hít thở

Rồi hắn bỗng buông nàng ra, ngắt lấy hai má quá mức lạnh lẽo của nàng, nhẹ giọng nói: *"Anh rất muốn ăn em!"*

Úc Noãn Tâm hít lấy hít để nguồn dưỡng khí quý giá, thở dồn dập. Nghe thấy hắn nói câu này thì gân như muốn ngừng thở...

Thấy nàng không nói gì, chỉ hoảng hốt mà nhìn hắn thì Hoắc Thiên Kinh có vẻ bất mãn, buông lỏng tay ra, rồi lại nắm lấy cằm của nàng, ép nàng phải nhìn vào mắt hắn...

Ánh mắt của hắn sâu xa sắc bén, có chứa vẻ lãnh khốc cùng khiến nàng rét run thường ngày.

"Muốn hận anh thì cứ hận đi, chỉ cần ở bên cạnh anh là được..." Ánh mắt hắn bỗng trở nên hàm chứa ý cười, tạo thành cực đối lập với vẻ lạnh lẽo vừa rồi.

"Sao anh có thể ích kỷ như thế?"

Giọng Úc Noãn Tâm trở nên nghẹn ngào. Mãi đến giờ, nàng mới phát hiện cho dù yêu hắn thì đã sao, nàng hoàn toàn không nắm bắt được tính cách của hắn.

Đôi mắt hẹp dài của Hoắc Thiên Kinh nhìn chằm chằm vào nàng, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve hai má nàng, giống như là nuông chiều sự tùy hứng cùng lên án của nàng, dịu dàng mà cười, rồi lại trả lời không ăn nhập gì...

"Về là tốt rồi, khách khứa đã đến hết, hôn lễ của chúng ta cũng nên cử hành!"

Úc Noãn Tâm tuyệt vọng mà nhìn đôi mắt hàm chứa nụ cười của hắn. Tim, bỗng nhiên lại giống như những cánh hoa đang dập dờn của không trung, không biết phải dựa vào đâu...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: – Hôn lễ trong mơ

Lễ cưới của Hoắc gia được đặt vào lúc 8 giờ tối, một lễ cưới như mơ có một không hai cứ thế mà tiến hành.

Lễ cưới này đã định là sẽ bị sự chú ý của toàn thế giới, được truyền thông gọi là "*hôn lễ trong mơ*". Sở dĩ lựa chọn hai chữ trong mơ này là vì địa điểm tổ chức hôn lễ là tại cung điện Vec-xây.

Hoa tươi, ngựa tốt, pháo hoa, máy bay trực thăng... nghiêm nhiên trở thành những thứ dùng trong hôn lễ xa hoa này.

Trước hôn lễ, truyền thông đã tính sơ những chi phí liên quan tới đám cưới. Trừ đi mấy chục triệu xa hoa trên người cô dâu, chi tính chi phí bao cả cung điện Vec-xây ba ngày ba đêm cũng đã khiến người ta phải tắc lưỡi. Cộng thêm hai triệu USD tiền sinh lễ nhà trai đưa cho nhà gái, rồi gần 10 triệu tiền thuê cả ngàn chiếc máy bay... Tính cả hôn lễ này cũng hơn mấy triệu. Trong nhất thời, truyền thông chạy theo như vịt, đều khao khát có thể bon chen vào hiện trường để nhìn xem.

Thế nhưng, hiện trường tổ chức hôn lễ lại có kết cấu rất nghiêm mật. Chỉ nơi đón máy bay thôi mà đã dùng gần trăm tên vệ sĩ đến bảo vệ sự an toàn của khách quý. Hiện trường tổ chức tiến hành kiểm tra rất nghiêm ngặt. Súng ống, camera... đều bị tịch thu. Không chỉ như thế, mỗi góc của hiện trường đều trang bị camera đa góc độ 24/24. Bất cứ lúc nào cũng phải đảm bảo cho hôn lễ có thể tiến hành một cách thuận lợi.

Trong đêm nay, cung điện Vec-xây có hơn 200 năm lịch sử lộ vẻ vô cùng mơ mộng cùng tràn ngập ý thơ. Cung điện rộng lớn có diện tích 1,1 triệu mét vuông hoàn toàn bị bao phủ bởi hơi nước, được những ngọn đèn rực rỡ chiếu sáng như ban ngày. Cái bóng hùng vĩ của nó chiếu lên trên dòng sông Xen xinh đẹp.

Giữa dòng sông Xen đã sớm đậu chiếc "*Kim cương nhà giàu*" – chiếc du thuyền được xưng là du thuyền xa hoa nhất thế giới. Đây là con thuyền được nhà thiết kế du thuyền nổi tiếng nhất thế giới tạo nên, là Hoắc Thiên Kinh đặc biệt bỏ ra một chi phí cực lớn để chuẩn bị cho hôn lễ.

"*Kim cương nhà giàu*" dài 110 mét, rộng 17 mét, có 50 phòng lát kim cương, 70 phòng hành chính, 75 phòng cao cấp, 112 phòng đứng chuẩn xa hoa. Bề ngoài giống như một tòa nhà nổi trên mặt nước, bên trong thì có phòng khách lộ thiên để ngắm sông, phòng tiệc xa hoa, nhà ăn A-la-late, phòng hút xì gà, phòng khách hình tròn cao thông lên cả 5 tầng, cùng phòng khách đa năng, phòng hội nghị... Còn có hai cầu thang máy để ngắm cảnh. Những phòng khách đứng chuẩn khác còn xa hoa hơn cả khách sạn 7 sao.

Những vật bài trí trong "*Kim cương nhà giàu*" là mời những nhà thiết kế du thuyền của nổi tiếng của châu Âu đến thiết kế. Đèn đuốc, màu sắc cực kỳ hài hòa với bố cục chính thể của nó, tạo nên hiệu quả xa hoa cùng thanh lịch.

Trong du thuyền, toàn bộ từ lầu 2 tới lầu 6 đều có những đại sảnh trong suốt, tầm nhìn rất thông thoáng, ánh nắng trời tự nhiên mà trút xuống khiến cho khách lên du thuyền liền có cảm giác được tôn thêm vẻ cao quý. Mà hai bên du thuyền lại trang bị 2 thang máy bằng kính trong suốt chạy từ lầu 2 tới lầu 5, du khách không chỉ có thể thuận tiện lên xuống mà cũng có thể đồng thời ngắm nhìn cảnh sắc hai bờ sông.

Chỉ điều này thôi đã có thể nhìn thấy được sự tỉ mỉ cùng độc đáo của Hoắc Thiên Kinh dành cho hôn lễ!

Cung điện Vec-xây xa hoa lộng lẫy chính là nơi cử hành hôn lễ của Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm tối nay. Một nơi tràn ngập hơi thở của hoàng gia và tôn giáo khiến lễ cưới càng thêm trang trọng. Tuy nơi này không phải là giáo đường nhưng lại thiêng liêng cùng xa xỉ hơn cả giáo đường.

Đến 8 giờ, trên bầu trời của điện Vec-xây bỗng nổ tung pháo hoa hình trái tim xinh đẹp. Thậm chí ánh sáng rực rỡ của nó còn chiếu sáng cả tháp Eiffel. Ngay sau đó, hoa quỳnh bay đầy trời từ trên cao rơi xuống. Hơn mười chiếc trực thăng đang lượn vòng trên không trung, những cánh hoa quỳnh rơi

xuống tới tấp như tuyết trắng, mỗi một cánh hoa đều tỏa ra hương thơm dịu dịu.

Một tấm thảm đỏ dài bất tận trải từ bờ sông Xen đến thẳng đại sảnh của cung điện Vec-xây. Một chiếc xe hoa xa xỉ không gì sánh bằng dừng trước thảm, lẳng lẳng mà chờ đợi bước chân đầu tiên của cô dâu chú rể.

Chiếc xe hoa dát vàng này là do thợ thủ công lừng danh Jim Ace của Austria bỏ công sức làm ra, có thể nói là chiếc xe hoa độc nhất vô nhị trên thế giới.

Trọng lượng của cả chiếc xe là 2.5 tấn, cao 3 mét, trên thân xe nạm 24 viên kim cương, 130 viên ngọc bích cùng hơn 400 miếng vàng lá.

Càng đáng để nhắc tới chính là hơn 100 tấm huy hiệu cùng những vật trang trí của hoàng thất lấy từ tháp London, chiến hạm hải quân lừng danh của Anh vào thế kỷ 19 cùng chiến hạm của vua Henry thế kỷ 16.

Cửa du thuyền mở ra.

Úc Noãn Tâm mặc áo cưới trắng như tuyết từ từ bước xuống du thuyền dưới sự dẫn đường của những phù dâu phù rể nhí. Sau lưng nàng, bốn em bé nắm lấy làn váy thật dài. Bên trái là ông Úc. Ông đem tay con gái giao cho người đàn ông đang đứng trên chiếc xe hoa dát vàng kia, cũng chính là con rể tương lai của ông – Hoắc Thiên Kinh!

Sắc mặt Úc Noãn Tâm vẫn hơi tái nhợt, có lẽ là do mang thai Cộng thêm những trang sức nặng nề kia nên bước chân của nàng rất chậm rãi. Ánh trắng cùng ánh đèn thủy tinh chiếu vào đôi má mịm màng như sứ của nàng, tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt.

Đôi mắt nàng trong veo như suối, hàng mi dài tạo thành cái bóng mờ trên mặt nàng như một chiếc quạt xinh đẹp. Chiếc mũi xinh xắn bóng mịn như trên châu. Đôi môi như hoa anh đào hơi nở ra. Giờ khắc này, nàng như một nữ thần bước ra từ dòng sông Xen thần bí, xinh đẹp động lòng người, khiến cho gần cả chục ngàn khách khứa đều ngả nghiêng mà tán thưởng.

Khi ông Úc dắt tay nàng từ từ bước qua bờ sông, đi đến trước thảm đỏ thì những cánh hoa quỳnh bay múa khắp trời kia cũng có cảm ứng, tụ lại xung quanh Úc Noãn Tâm, đẹp không sao tả xiết.

Đôi mắt nàng lóe lên vẻ ngẩn ngơ. Hôn lễ xa hoa mơ mộng này nàng chưa từng nghĩ đến nên vô thức mà ngàng đầu lên.

Mui của chiếc xe hoa được mở rộng ra, Hoắc Thiên Kinh khoanh tay đứng đó, ánh mắt sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm vào Úc Noãn Tâm đang mặc áo cưới. Dáng người cao lớn hoàn mỹ lại càng hoàn hảo hơn trong bộ quần áo chú rể cao cấp được cắt may khéo léo. Cả người hần toát ra hơi thở cao quý và tôn nghiêm khiến tất cả phụ nữ đều cảm thấy tim đập thình thịch.

Úc Noãn Tâm cũng không ngoại lệ, khi mắt nàng chạm vào mắt hắn thì tim nàng cũng không kiềm được mà đập loạn lên.

Hoắc Thiên Kinh hôm nay toát lên vẻ cao cao tại thượng, khí thế cao quý không ai bì nổi vốn có, giống

như là bậc đế vương, đứng trên chiếc xe hoa dát vàng. Nụ cười bên môi khiến hắn càng thêm anh tuấn phi phàm, có khí chất của người có thể thay trời đổi đất.

Úc Noãn Tâm không thể không thừa nhận, dù là đến nước này nhưng nàng vẫn không chống cự lại được khí thế trời sinh mạnh mẽ toát ra từ hắn.

Hôn lễ trong mơ mà mọi người chờ đợi đã đến...

Trên chiếc xe hoa, Hoắc Thiên Kinh từ từ đưa tay ra...

Hắn giống như hoàng tử vừa bước ra từ điện Vec-xây đang gọi mời công chúa của mình vậy. Cực kỳ dịu dàng mà lại có vẻ bá đạo không cho phép cự tuyệt.

Khi ông Úc đưa tay nàng đặt vào tay Hoắc Thiên Kinh thì nụ cười bên môi của hắn càng tươi hơn, ngọn lửa xinh đẹp trong mắt hắn cũng được nhen lên, rồi bỗng nắm chặt tay lại.

Trong thời khắc này, cả không gian được lấp đầy bởi tiếng nhạc kỳ diệu của nhạc công, tình khúc thiêng liêng Love songs feast vang lên một cách du dương, giống như âm thanh thuần khiết nhất đến từ thiên nhiên, lại như những sợi tơ nhỏ vấn vương trong từng phân tử của không khí.

Theo tiếng nhạc thần thánh của Love songs feast thì xe hoa cũng từ từ khởi động. Hoa quỳnh vẫn cứ bay múa trong không trung như những bông tuyết, nhẹ nhàng đậu trên người bọn họ, thậm chí là trên tấm thảm đỏ tươi.

Úc Noãn Tâm đứng bên cạnh Hoắc Thiên Kinh, những ngón tay thon cũng hơi run run. Nàng chưa từng tưởng tượng rằng hôn lễ của mình lại như trong mơ thế này. Nhất là hoa quỳnh đang bay múa đầy trời. Cùng với việc mình cách điện Vec-xây ngày càng gần thì tim nàng cũng bắt đầu rung động không thể kìm chế nổi.

Nàng vẫn biết Hoắc Thiên Kinh là một người không đơn giản. Hôn lễ hôm nay lại làm cho nàng thật sự cảm nhận được năng lực của người đàn ông bên cạnh đáng ngạc nhiên thế nào. Nhìn gần 10 ngàn khách quý đang không ngừng chúc phúc cho họ, trong đó không thiếu thành viên của hoàng thất các nước. Có lẽ, chỉ có hôn lễ thế này, những trường hợp thế này mới thật sự là thế giới của Hoắc Thiên Kinh!

Úc Noãn Tâm vô thức mà nhìn Hoắc Thiên Kinh bên cạnh...

Những đường nét cương nghị trên mặt hắn tạo thành một nụ cười tươi, ngay cả đôi môi vốn rất lạnh

lùng kia cũng đang hơi cong lên, giống như là cuối cùng cũng thỏa mãn được tâm nguyện đã trù tính từ lâu. Đôi mắt vốn sâu không thấy đáy bây giờ cũng trong trẻo đến kinh người.

Hắn thật tự tin! Tự tin đến nỗi có thời gian mặc cho nàng chạy đến sân bay, sau đó hắn chỉ việc nhàn nhả mà theo sau! Cũng tự tin đến nỗi vẫn chuẩn bị hôn lễ như cũ, rồi lại phải thuộc hạ đến sân bay, đích thân đưa nàng về lại bên cạnh hắn.

Hắn rất biết cách không chế mọi thứ, sớm đã trù tính tất cả, hả lòng hả dạ!

"Đừng lo lắng!"

Bên hông chợt ấm áp, Úc Noãn Tâm cảm giác mình bị kéo vào trong ngực hắn, mùi long đàn hương quen thuộc lại lan ra xung quanh nàng, khiến ngực nàng bỗng rung động. Nhất là giọng nói trầm trầm của hắn, trong tiếng nhạc du dương này lại càng nồng nàn như rượu, làm cho người ta không chịu nổi mà cảm thấy say mê.

Xe hoa chạy dọc theo thảm đỏ, đi ngang qua hai cái đài phun nước to lớn trong quảng trường trước cung điện. 100 bức tượng nữ thần bằng đồng dọc theo đường như đang chúc phúc cho hôn lễ của họ. Hoa quỳnh rơi xuống, cùng với hơn 600 vòi phun đang đồng thời phun nước tạo thành làn hơi nước, dưới ánh sáng của đèn thủy tinh và pháo hoa đã hiện ra sắc cầu vồng tươi đẹp tráng lệ.

Xe hoa dừng lại trước cửa chính của điện Vec-xây. Nơi này được tạo thành với cấu trúc đối xứng rất đẹp. Bề ngoài cung điện thì hùng vĩ tráng lệ, cách bày biện cùng trang trí bên trong thì lại càng có tính nghệ thuật.

Khắp nơi trong cung điện đều nguy nga lộng lẫy, xa hoa rực rỡ. Tường phía ngoài được khắc rất nhiều nhân vật bằng đá cẩm thạch, tạo hình tuyệt đẹp. Trong cung điện thì lại trang hoàng rất tinh tế. Trên tường và cột đều dùng đá cẩm thạch cùng nam vàng khảm ngọc mà tạo thành. Trần nhà dùng sơn vàng để vẽ, cộng thêm các loại trang trí bằng vỏ sò, hoa văn đa dạng phức tạp tạo cho người ta cảm giác xa hoa tráng lệ.

Hoắc Thiên Kinh nắm tay Úc Noãn Tâm bước xuống xe. Trong suốt quá trình, Úc Noãn Tâm đều chìm trong trạng thái chấn kinh. Nàng vẫn luôn bận rộn với việc đóng phim nên còn chưa có thời gian đến điện Vec-xây, đừng nói là tổ chức hôn lễ ở đây.

Dưới sự chúc phúc của khách khứa, hai người từ từ tiến vào điện. Xuyên qua khu vực huy hoàng nhất này, thảm đỏ cùng hoa quỳnh bay múa trải dọc theo hành lang bằng kính ở hướng tây đối mặt với vườn hoa của điện. Một bên là 17 khung cửa sổ hình vòm cực lớn. Mà trên tường phía đông lại được khảm 17 cái gương lớn đối diện với 17 cửa sổ. Mỗi mặt gương do 438 miếng gương nhỏ tạo thành. Mỗi cái gương lại phản chiếu hình dáng hoàn mỹ xứng đôi của Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm.

Đá cẩm thạch màu trắng và vàng nhạt đã sớm phủ đầy hoa quỳnh trắng muốt. Giữa các tấm kính được dùng các trụ bằng đá cẩm thạch màu xanh lục để ngăn cách. Đầu và thân trụ đều mạ vàng. Trên đầu trụ trang trí hình mặt trời, vòng hoa và thiên sứ màu vàng hết.

Ánh nền chập chờn, được tấm kính phản xạ thành 3000 cây nến. Cả đại sảnh trở thành một biển vàng, càng bộc lộ khí thế tôn quý quyền thế của Hoắc Thiên Kinh.

Đứng trước lễ đàn là đức cha hiền từ. Dưới sự chứng kiến của Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con, Đức Chúa Thánh Thần, ông mặc áo cha sứ trang nghiêm. Ánh nền diu diu cùng sắc màu của đèn thủy tinh dung hòa vào nhau một cách hoàn mỹ, lúc ẩn lúc hiện trên gương mặt mỉm cười của đức cha.

Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm từ từ bước tới trước mặt đức cha, tiếng thánh ca đang bay bổng cùng với hương thơm thoang thoảng của hoa quỳnh.

Đức cha vui vẻ mà nhìn đôi trẻ trước mặt, trong lòng không khỏi thầm khen sự hoàn mỹ của hai người. Ông háng giọng, cao giọng cầu nguyện:

"Hãy để chúng ta cùng cầu nguyện cho đôi cô dâu chú rể này... Hỡi thần sáng tạo ra vạn vật trong vũ trụ, hôm nay chúng con đến nơi này là dựa theo sự kỳ vọng trong lòng của Người, để cho cô dâu chú rể tuyên thệ lời kết hợp trước mặt Người. Chúa ơi, xin Người làm chứng cho chúng con, xin Người dẫn dắt cho họ trong cuộc sống gia đình sau này. Chúa ơi, chúng con thừa nhận hai người họ quen biết nhau, kết duyên với nhau là do sự an bài của Người, bởi vì với Người thì không có sự ngẫu nhiên. Tất cả đều vận hành theo ý chỉ của Người. Bởi vậy, chúng con ở đây khấn cầu Người cho họ được đầu bạc răng long. Chúng con cầu nguyện là tin theo Jesus Người! Amen!"

Sau khi mọi người cùng trang nghiêm cầu nguyện chúc phúc xong, ban đọc kinh mặc quần áo trắng tinh bắt đầu đọc kinh trước hôn lễ. Âm thanh du dương vang vọng trong mỗi góc ngách của cung Vec-xây, giống như âm thanh của tự nhiên, thuần khiết không chút trần tục.

Sau khi màn đọc kinh kết thúc, rốt cục đã đến lúc hai người cùng tuyên thệ chung thủy suốt đời trước mặt thần thánh.

Đức cha đứng trước lễ đàn, đưa tay đặt lên trên kinh thánh...

"Hoắc Thiên Kinh con có đồng ý cưới Úc Noãn Tâm làm vợ, theo như sự dạy bảo của kinh thánh mà chung sống, kết làm một khối với cô ấy trước mặt Chúa, yêu thương, an ủi, tôn trọng, bảo vệ cô ấy như chính bản thân mình, bất luận là ốm đau hay khỏe mạnh, giàu sang hay đói khổ thì vẫn chung thủy với cô ấy, mãi đến khi rời khỏi thế giới này hay không?"

Giọng nói của đức cha cực kỳ trang trọng, ngay cả sắc mặt cũng tràn ngập vẻ nghiêm túc.

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười, quay đầu nhìn Úc Noãn Tâm một cách thâm tình, sau đó đáp: *"Con bằng lòng!"*

Ba tiếng này vang lên mạnh mẽ, đồng đặc, dễ dàng nhận ra quyết tâm kiên định không dời của hắn.

Môi Úc Noãn Tâm hơi run run, bàn tay hơi lạnh lẽo lập tức được Hoắc Thiên Kinh nắm lấy. Dường như nhận ra vẻ khản trương của nàng, môi hắn nở một nụ cười chiều chuộng.

Đức cha gật đầu, lại nhìn Úc Noãn Tâm...

"Úc Noãn Tâm, con có có đồng ý làm vợ Hoắc Thiên Kinh, theo như sự dạy bảo của kinh thánh mà chung sống, kết làm một khối với anh ấy trước mặt Chúa. yêu thương, an ủi, tôn trọng, bảo vệ anh ấy như chính bản thân mình, bất luận là ốm đau hay khỏe mạnh, giàu sang hay đói khổ thì vẫn chung thủy với cô ấy, mãi đến khi rời khỏi thế giới này hay không?"

Tim Úc Noãn Tâm đang không ngừng đập loạn lên, từ nhỏ đến giờ nàng chưa từng khản trương thế này, nhất là trong tình huống được ngàn người chú ý. Lòng bàn tay hơi ẩm ướt truyền đến độ ẩm của Hoắc Thiên Kinh. Nàng nên nói thế nào đây? Ba chữ *"Con bằng lòng"* cứ như chiếc xương cá, càng ngày càng nghẹn tại cổ họng nàng theo tiếng kinh thánh vang vọng trong giáo đường...

Tất cả mọi người đều đang đợi câu trả lời của nàng. Mặt của nàng thì ngày càng tái nhợt...

"Con..." Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy hơi thở càng khó khăn.

"Nói em bằng lòng!"

Cánh tay Hoắc Thiên Kinh thức thời mà ôm choàng lấy eo nàng, giọng nói trầm thấp dễ nghe lộ vẻ mệnh lệnh rơi vào trong tai nàng, giống như là những cánh hoa quỳnh xinh đẹp bên cạnh, có vẻ mềm nhẹ nhưng lại toát ra vẻ kiên quyết không cho phép cự tuyệt...

Úc Noãn Tâm nhìn hắn, trong ánh mắt ấy mang theo chút phản kháng. Còn hắn vẫn hàm chứa ý cười mà nhìn nàng, dường như không chút lo lắng rằng nàng sẽ đổi ý.

Đôi môi đỏ của nàng từ từ run run một chút. Cuối cùng, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, nàng cup mắt xuống, thu lại chút quật cường cùng phản kháng còn sót lại trong mắt, nhìn về phía đức cha, vừa muốn mở miệng...

"Các người không thể kết hôn!"

Một giọng nói của phụ nữ vang lên cắt đứt tiếng nhạc thánh khiết đang du dương trong điện Vec-xây, giống như là một cái kéo sắc bén bỗng cắt nát một tấm lụa mỏng mơ màng vậy.

Ngay sau đó là từng đợt tiếng giày cao gót dồn dập, cùng với tiếng bước chân vội vàng của vệ sĩ đang ủa tới trước.

Hôn lễ vốn đang yên lành bỗng bị những âm thanh không hài hòa phá vỡ.

Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm cùng ngoái đầu lại...

Là Phuong Nhan!

Sau đó, lại là một bóng người cao lớn đẩy bọn vệ sĩ ra mà chạy đến phía sau Phuong Nhan...

Úc Noãn Tâm ngăn người ra... Tả Lăng Thần!

Nhưng dường như không phải anh đến để cản trở hôn lễ, ngược lại là bước lên kéo Phuong Nhan một chút, trên gương mặt anh tuấn có vẻ hơi xấu hổ và lo lắng.

Đôi mắt vốn đang hàm chứa ý cười của Hoắc Thiên Kinh bỗng trở nên sắc lạnh, ngay cả khóe môi cong cong cũng lập tức trở nên cứng đờ, khí thế mạnh mẽ trên mặt cũng tăng lên, khiến người ta không rét mà run!

Ngay cả Úc Noãn Tâm đứng bên cạnh cũng dễ dàng nhận thấy được sự thay đổi của hắn.

"Lăng Thần, anh đừng kéo em!"

Phuong Nhan lập tức hất tay Tả Lăng Thần ra. Mặc dù trên người cô mặc trang phục rất lộng lẫy nhưng rõ ràng không phải đến để chúc phúc. Chỉ thấy cô đi đến gần hai người, sau đó nói với Úc Noãn Tâm

"Úc Noãn Tâm, có lẽ hôm nay cô sẽ hận hành vi này của tôi, nhưng sau này nhất định cô sẽ cảm ơn tôi!"

Úc Noãn Tâm ngăn ra, trong mắt hơi có vẻ bất an...

Mọi người lập tức ồ lên, không khí trong cung điện vang lên những tiếng xì xầm to nhỏ.

"Nhân lúc mọi người đều có ở đây, thật tốt, hôm nay tôi sẽ để cho mọi người biết Hoắc Thiên Kinh đề tiện đáng khinh thế nào!" Giọng nói sắc bén của Phuong Nhan vang lên.

"Phuong Nhan, hôm nay là ngày vui của Hoắc gia, có chuyện gì thì để sau hẵng nói. Ta nghĩ cha mẹ cháu cũng không muốn nhìn cháu làm càn như vậy!" Anna Winslet tiến lên, cất lên giọng nói uy nghiêm thường ngày.

Mặc dù bà rất thích cô gái này nhưng không có nghĩa là sẽ bỏ qua cho sự thất lễ cùng càn quấy của cô trước mặt công chúng!

Phuong Nhan nhìn Anna Winslet, cười lạnh một tiếng: "Bác gái, cháu không có ý chống đối với bác, chỉ có điều... những chuyện mà con trai bác làm ở bên ngoài, nếu không nói ra thì có lẽ cả đời này bác cũng không biết được!"

Anna Winslet nhú mày: "Cháu nói vậy là có ý gì?"

Phuong Nhan nhếch môi, nhìn Hoắc Thiên Kinh, còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe Hoắc Thiên Kinh ra lệnh...

"Dường như Phuong tiểu thư không thật lòng đến tham gia hôn lễ, mời cô ta ra ngoài!"

"Dạ, Hoắc tiên sinh!" Vài tên vệ sĩ bước lên, lại bị Tả Lăng Thần ngăn lại!

"Hoắc Thiên Kinh, tôi sẽ mang Phuong Nhan đi, không cần phiền đến những vệ sĩ của anh!"

Giọng của anh rất lãnh đạm. Nói xong, ánh mắt lại chứa vẻ khổ sở mà nhìn Úc Noãn Tâm.

Úc Noãn Tâm vô thức cup mắt xuống, nàng chỉ biết chỉ cần giữ im lặng trong hôn lễ này là được, bởi vì nàng rất mệt mỏi... mệt mỏi chết được!

"Tránh ra, Hoắc Thiên Kinh, anh cho rằng tôi không nói thì sẽ không có ai biết những chuyện anh làm sao? Úc Noãn Tâm, cô mở to mắt ra mà xem xem người cô muốn lấy là hạng người nào?"

Phuong Nhan mắt đi về thanh nhã khuê các thường ngày, dường như tâm tình trở nên rất kích động, thậm chí ánh mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh cũng rất căm hận.

Tả Lăng Thần bước lên...

"Phuong Nhan, hôm nay không phải là lúc tìm anh ta tính sổ!"

"Lăng Thần, rốt cuộc anh làm sao vậy? Người con gái mà anh yêu nhất đang đứng đó, cô ta sắp trở thành vợ của Hoắc Thiên Kinh rồi, lẽ nào anh không muốn níu kéo chút nào sao?" Phuong Nhan ngạc nhiên mà nhìn Tả Lăng Thần, tay lại đột nhiên chỉ vào Úc Noãn Tâm.

Tả Lăng Thần không nói gì, chỉ nhìn Úc Noãn Tâm, trong đôi mắt đen hằm chứa vẻ rồi ren.

Sao anh lại muốn để cô gái này gả cho người khác chứ? Nhưng...

"Các anh còn đứng ngăn ra đó làm gì? Phuong tiểu thư mệt rồi, đưa cô ấy lên du thuyền nghỉ ngơi đi!"

Anna Winslet không muốn vì Phuong Nhan mà làm đảo lộn cả hôn lễ nên lớn tiếng quát mấy người vệ sĩ.

Vệ sĩ lập tức tiến lên kéo lấy cô.

"Thả tôi ra! Tôi nói xong thì sẽ đi!"

Thái độ của Phuong Nhan rất kiên quyết, mà trước mặt công chúng, Anna Winslet và Hoắc Thiên Kinh cũng không thể ép buộc gì, chỉ đành xua tay thôi.

"Để cô ta nói xong!" Hoắc Thiên Kinh trầm giọng nói

Bọn vệ sĩ đều thối lui.

Phuong Nhan lướt nhìn mọi người một vòng, "Tôi nghĩ tất cả mọi người đều biết, trước đây tôi mới là vị hôn thê của Hoắc Thiên Kinh, chúng tôi mến nhau đã nhiều năm, không ngờ khi anh ta gặp được Úc Noãn Tâm thì thay lòng đổi dạ, hủy hôn. Không chỉ như thế, anh ta còn uy hiếp tôi để đạt được mục đích không muốn cho ai biết!"

"Phuong Nhan, cô nói câu này hình như có chút không ăn khớp. Như chúng tôi biết, lúc ấy là Phuong gia từ hôn trước." Một vị bá tước Anh đứng ra trước tiên, vẻ mặt khó hiểu mà nói.

Phuong Nhan cười lạnh. "Đây chẳng qua là thủ đoạn mua chuộc lòng người của Hoắc Thiên Kinh thôi. Anh ta cho rằng nói như thế với báo chí là tôi sẽ tha thứ cho hành vi đáng xấu hổ của anh ta?"

"Phuong Nhan, cô nói Hoắc tiên sinh từng uy hiếp cô, những lời này là thế nào?" Một ông trùm thương nghiệp khác khó hiểu mà hỏi.

Phuong Nhan lạnh lùng nhìn Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt bỗng trở nên thù hận, đưa tay chỉ vào hắn. . .

"Tôi biết những chuyện không dám nói ra mà anh ta đã làm trước đây, vì trả thù tôi nói thẳng cho Úc Noãn Tâm biết mà anh ta chẳng những đóng băng cổ phiếu của Phuong Thị chúng tôi, hơn nữa còn thôn tính hơn mười công ty con trên toàn cầu của Phuong Thị! Ba mẹ tôi vì lo lắng mà đã phải nằm viện, còn anh ta – kẻ đầu sỏ này lại hăm hờ cử hành hôn lễ ở đây!"

Lời của cô khiến tất cả mọi người đều chấn kinh, đương nhiên cũng bao gồm cả Anna Winslet và Úc Noãn Tâm.

"Thiên Kinh, cô ta nói có đúng hay không?"

Một lúc sau, Anna Winslet bước lên, thấp giọng hỏi Hoắc Thiên Kinh.

Đối với bà mà nói thì tin tức này thật là kinh người, sao Hoắc Thị lại thu mua Phuong Thị chứ? Không những thu mua mà còn đóng băng cổ phiếu của bọn họ? Điều này có khác gì với gián tiếp giết họ? Nhưng điều làm bà không hiểu nổi là nếu tất cả đều là sự thật thì sao lại không có chút tin tức nào? Phuong Thị không phải là một công ty nhỏ, nếu bị thu mua hay cổ phiếu có biến động thì sao báo chí không tranh nhau đưa tin chứ?

Càng nghĩ thì cũng chỉ có một nguyên nhân, đó chính là Hoắc Thị lại khởi động chương trình can thiệp truyền thông! Tuy rằng đây là một việc tốn thời gian và công sức nhưng hiệu quả lại rất rõ ràng!

Trái với vẻ kích động của Phuong Nhan, Hoắc Thiên Kinh lại có vẻ rất trấn tĩnh. Hắn nhìn quanh một vòng, dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người vẫn rất tự nhiên mà nói:

"Không sai, quả thật tôi đã thu mua Phuong Thị! Không chỉ như thế, tôi còn cho đóng băng cổ phiếu của Phuong Thị, mục đích chính khiến cho Phuong Thị... không thể trở mình được!"

Một câu nói lại khiến cho tất cả mọi người có mặt đều phải nín thở.

Tim Úc Noãn Tâm thiếu chút nữa là ngừng đập, ngược mắt mà nhìn gương mặt cương nghị của Hoắc Thiên Kinh, trong nhất thời cảm thấy dường như người này thật xa lạ. Sao hắn có thể làm như vậy? Tại sao lại thu mua Phuong Thị? Hơn nữa còn hại cha mẹ Phuong Nhan phải nằm viện?

Thương trường như chiến trường, lẽ nào hờ chút là phải chịu quy luật cá lớn nuốt cá bé sao?

Phuong Nhan thấy hắn thừa nhận rồi thì tiếng cười lạnh càng lớn. . .

"Các vị nghe thấy chưa? Đây là Hoắc Thiên Kinh cao cao tại thượng trong mắt các vị đấy, trên thực tế lại là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi! Mọi người biết không, gần như tất cả cổ đông của Phuong Thị đều bị anh ta uy hiếp, mục đích chính là muốn bọn họ giao ra cổ phần trong tay. Giám đốc Từ và giám đốc Hoa, những người từng cùng đánh đổi lấy giang sơn của Phuong Thị đã bị sát hại trong một đêm chỉ vì thù hận chứ không chịu giao ra cổ phần trong tay. Thử hỏi ai lại có năng lực lớn như vậy, giết người rồi còn không để lại chút chứng cứ? Thậm chí là làm một cách rất yên ắng, ngay cả báo chí cũng không bắt được chút manh mối nào? Trừ Lôi Dận ra thì chính là Hoắc Thiên Kinh. Lôi Dận và họ không thù không oán, chỉ còn lại vị Hoắc Thiên Kinh cao cao tại thượng này. Chỉ vì thu mua Phuong Thị mà anh ta làm ra những chuyện điên rồ như vậy. Mục đích là để trả thù, trả thù tôi vì đã biết hành vi bỉ ổi của anh ta năm đó!"

Mọi người kinh hãi. . .

"Phuong Nhan, cô nói vậy rốt cuộc là có ý gì?" Trong đám người vang lên tiếng khó hiểu.

Tà Lăng Thần thấy thế, lập tức bước lên, kéo lấy Phuong Nhan, nhỏ giọng quát: *"Hôm nay em làm loạn đủ chưa? Có thời gian thì đi thăm bác trai bác gái đi, đừng ở đây dây dưa với anh ta nữa!"*

Thật ra không phải anh không biết hôm nay là hôn lễ của Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm. Anh cũng nhận được thiệp mời cùng chiếc chìa khóa vàng, nhưng anh thà rứt đầu như một con ốc sên cũng không muốn nhìn người con gái mà mình yêu nhất bị một người đàn ông khác ôm vào lòng. Nào ngờ Phuong Nhan lại trộm đi chiếc chìa khóa vàng của anh. . .

Có chìa khóa vàng là tương đương với có tư cách tự do ra vào hôn lễ của Hoắc Thiên Kinh. Khi anh biết được thì cô đã ngồi máy bay đi Pháp rồi. Vì thế anh lập tức chuẩn bị máy bay tư nhân chạy đến Pháp.

Nhưng khi nhìn thấy Úc Noãn Tâm mặt mày cười trắng tinh khôi thì anh mới biết mình nhớ nàng đến nhường nào. Tình yêu đối với nàng chẳng những không có giảm đi mà thậm chí còn sâu nặng thêm.

Trong hôn lễ, chỉ vừa liếc mắt một cái là anh đã có thể nhìn ra. . . Noãn Tâm không vui vẻ, không vui vẻ chút nào!

Phuong Nhan thấy anh lên tiếng ngăn cản thì có vẻ thất vọng cùng khó hiểu: *"Lăng Thần, anh còn là Tà Lăng Thần mà em quen biết sao? Hoắc Thiên Kinh đã trèo lên đầu của anh rồi mà anh vẫn còn có thể nuốt giận được ư?"*

Nói xong, cô chỉ về phía Hoắc Thiên Kinh, khàn cả giọng mà hét lên: *"Mọi người có muốn biết năm đó Hoắc Thiên Kinh đã làm chuyện dâm tiện bỉ ổi gì không? Vậy được, tôi sẽ cho mọi người biết..."*

"Phuong Nhan!" Tà Lăng Thần quỳnh lên, vừa muốn bước lên ngăn cản thì đã muộn.

"Cô dâu này chính là ảnh hậu Úc Noãn Tâm rất nổi tiếng trong vòng giải trí! Ba năm trước, cô ta là vị hôn thê của Tả Lăng Thần. Mà vị Hoắc tiên sinh này, vì trả thù Tả Lăng Thần nên đã mất trí mà cưỡng bức cô ta. Rồi sau đó, anh ta dùng cách uy hiếp để giữ cô ta lại bên cạnh mình, mục đích là để đả kích Tả Lăng Thần. Tôi nghĩ trong buổi hôn lễ ngày hôm nay, người không cam tâm tình nguyện nhất chính là cô dâu! Sao cô ta lại có thể gả cho tên tội phạm năm đó chứ?"

Phuong Nhan không chút e dè mà nói ra tất cả mọi chuyện năm đó, giọng nói cao vút mà lạnh lẽo.

Mọi người đều cả kinh. Trong nhất thời, tiếng bàn tán xôn xao lan đầy cả cung điện Vec-xây. Mặt Tả Lăng Thần trở nên ngày càng xấu hổ. Không chỉ như thế, ngay cả Anna Winslet, Hoắc lão phu nhân và cha mẹ Úc Noãn Tâm đều cực kỳ xấu hổ.

Hoắc Thiên Kinh bỗng nắm chặt nắm đấm. Từ đôi mắt đen nguy hiểm của hắn không khó nhận ra Phuong Nhan đã phá tan giới hạn cuối cùng của hắn. Đáng chết, hắn đã biết là cô ta sẽ không chịu ngồi yên mà!

Ánh mắt Úc Noãn Tâm lại trở nên rất lãnh đạm, vô cùng bình tĩnh mà tiếp nhận sự chỉ chỉ chỏ chỏ của mọi người. Lúc này nàng im lặng như một con rùa gỗ, đứng đó không nhúc nhích, giống như đang quan sát mọi thứ, lại như là đang suy tư điều gì.

Thoáng chốc, bầu không khí của lễ cưới trở nên khác thường. Đức cha cùng ban đọc kinh đứng đó, cũng có vẻ ngẩn ngơ.

Phuong Nhan thấy đã thu được hiệu quả thì nụ cười trong đáy mắt dần trở nên điên cuồng. Cô ta quay đầu về phía Úc Noãn Tâm vẫn luôn giữ im lặng mà nói:

"Úc Noãn Tâm, tôi tuyệt đối không tin cô không hận Hoắc Thiên Kinh, những điều mà anh ta làm với cô đủ để khiến tất cả mọi người nhận rõ sự dễ tiện của anh ta!"

Sở dĩ cô dám nói như vậy là vì nhận ra những xúc cảm trên mặt Úc Noãn Tâm. Quan trọng nhất là cô còn biết thậm chí Úc Noãn Tâm đã có hành động chạy trốn nên càng chắc chắn lễ cưới này không phải là điều Úc Noãn Tâm muốn. Phuong Nhan đã để dành điểm này để cho Hoắc Thiên Kinh một kích trí mạng!

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Úc Noãn Tâm. Thật ra mọi người đều biết Phuong Nhan nói gì không quan trọng, quan trọng là người trong cuộc có thừa nhận hay không. Nói cách khác, lời Úc Noãn Tâm sắp nói mới là quan trọng nhất.

Dẫu sao một khi chuyện tổng tài Hoắc Thị làm năm đó bị vạch trần, hơn nữa vì muốn bịt miệng mà thu mua tập đoàn Phuong Thị, còn giết chết hai vị giám đốc đức cao vọng trọng của Phuong Thị. Một khi hàng loạt sự kiện này được xác định thì Hoắc Thị sẽ lập tức rơi vào nguy cơ cực kỳ lớn.

Trên thế giới này, thứ khó bịt kín nhất là miệng người, hơn nữa tại đây còn có cả vạ cái miệng!

Không khí như đông lại, vẫn luôn trầm lắng. Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Úc Noãn Tâm vẫn im lặng không nói bỗng từ từ ngước mắt lên, nàng nhìn Hoắc Thiên Kinh một cái, rồi cuộc cũng có phản ứng. . .

"Lăng Thần, về Hoắc Thiên Kinh, dường như hôm nay anh rất ít nói đến." Nàng bước đến bên cạnh Tả Lăng Thần, gần như là rỉ tai nói nhỏ.

Tả Lăng Thần nhìn nàng một cách thâm tình, một lúc sau mới nói: *"Noãn Tâm, bất luận thế nào thì anh đều hy vọng em được hạnh phúc. Anh biết em mãi mãi sẽ không tha thứ cho anh, cho nên hôm nay anh hoàn toàn không có hy vọng xa vời là em sẽ đi cùng anh. Có điều... hy vọng trước khi em làm ra quyết định gì thì phải suy nghĩ một chút, cái gì mới là điều em muốn!"*

Úc Noãn Tâm nghe thế thì đôi môi xinh đẹp như hoa anh đào cũng dần dần cong lên, nhẹ nhàng thốt ra: *"Cảm ơn anh, Lăng Thần..."*

Lúc này, nàng thật sự không muốn tiếp tục hận ai nữa. . .

"Úc Noãn Tâm..."

"Phuong Nhan..."

Úc Noãn Tâm không đợi Phuong Nhan thúc giục đã chủ động mở miệng. Nàng nhìn xung quanh một vòng, nhẹ giọng nói: *"Quả thực tôi rất hận Hoắc Thiên Kinh!"*

Một câu nói của nàng làm tất cả mọi người ở đây kinh hãi. Hoắc Thiên Kinh bên cạnh lại đột nhiên đau xót, tim giống như bị cắt nát.

Từ trên xuống dưới của Hoắc gia đều có sắc mặt rất khó coi. . .

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi, tiếp tục nói: *"Tôi đã từng rất hận Hoắc Thiên Kinh, anh ta ép buộc tôi ở bên cạnh anh ta, mục đích là làm cho tôi rời xa người tôi yêu nhất. Nhưng..."* Ngay lúc mọi người đều cảm thấy chấn kinh thì không ngờ giọng điệu của Úc Noãn Tâm đã thay đổi, đôi mắt trong nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, nhẹ nhàng nói: *"Nếu anh ấy không làm như vậy thì tôi sẽ mãi mãi không biết mình muốn cái gì..."*

Một câu nói như bước ngoặt khiến ánh mắt Hoắc Thiên Kinh bỗng lóe lên.

"Năm đó..."

Úc Noãn Tâm cắn môi, nhìn mọi người một cái. "Thiên Kinh cũng không có cường bức tôi. Thật ra người thay lòng đổi dạ chính là tôi. Năm đó, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Thiên Kinh thì tôi đã biết anh ấy mới là người đàn ông có thể cùng tôi đi suốt cuộc đời này. Lăng Thần là một người đàn ông tốt, tôi không nhẫn tâm nhìn thấy anh ấy vì tôi mà để lỡ hạnh phúc của mình nên mới rời xa anh ấy. Hôm nay tôi có thể gả cho Thiên Kinh thì thật sự rất hạnh phúc..."

Nắm tay đang nắm chặt của Hoắc Thiên Kinh cũng buông lỏng ra, không khó nhận ra vẻ kích động cùng xúc động trong mắt hắn...

Noãn của hắn... đã trở lại sao?

Nhưng... làm sao hắn có thể nhìn nàng vì hắn như vậy?

"Noãn..." Giọng nói trầm trầm lộ ra vẻ đau lòng cùng khát vọng đối với nàng

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, Phương Nhan lại cực kỳ kinh ngạc, dường như kích động mà hét lên: "*Úc Noãn Tâm, cô không mất trí đấy chứ? Lễ nào cô đã quên lúc trước Hoắc Thiên Kinh đối xử với cô ra sao rồi ư? Trong mắt anh ta cô chỉ là một quân cờ mà thôi! Cho dù hôm nay cô gả cho anh ta thì sao? Vì thỏa mãn dục vọng của bản thân mà anh ta có thể làm bất cứ điều gì!"*

Úc Noãn Tâm nghe xong thì khẽ mỉm cười, bước lên ôm lấy cánh tay của Hoắc Thiên Kinh một cách rất dịu dàng, nhìn Phương Nhan...

"Trong lòng Thiên Kinh chỉ có tôi, cũng giống như tôi đối với anh ấy. Nếu không làm sao tôi lại cam tâm tình nguyện có con với anh ấy chứ. Phương Nhan, cô rất hiểu Thiên Kinh mà, một người kiêu ngạo như anh ấy sao có thể dễ dàng để người khác mang thai con của mình chứ?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: – Hiện trường hôn lễ

Lời của Úc Noãn Tâm dẫn tới sự ngưng đọng của không khí, thậm chí khiến cho mọi người kinh hô lên. Người hiểu rõ Hoắc Thiên Kinh đều biết đàn bà bên cạnh hắn thì rất nhiều nhưng trước giờ chưa từng thấy có người dám mang thai con của hắn.

Phương Nhan hiểu rõ điều này nhất, cho nên sau khi nghe thấy lời của Úc Noãn Tâm thì bỗng chấn kinh, ngay cả ánh mắt căm hận cũng trọn to, không khó để nhận ra sự kinh ngạc cùng chấn động trong lòng cô.

Ánh mắt ngạc nhiên của cô vô thức mà nhìn vào bụng của Úc Noãn Tâm, dần dần trở nên không cam tâm cùng phẫn nộ. Cô ở bên cạnh Hoắc Thiên Kinh nhiều năm như vậy nên hiểu rất rõ tính cách của hắn. Ngay cả Ngu Ngọc – người ở bên cạnh hắn lâu nhất, được cưng chiều nhất cũng không có tư cách mang thai với hắn, tại sao chỉ có Úc Noãn Tâm? Tại sao chỉ có cô ta là không chút e dè mà mang thai với hắn?

Nghĩ đến đây, cô bỗng nắm chặt tay, lửa giận tràn ra trong mắt rất rõ ràng, giống như là muốn đốt người ta thành tro bụi.

Ngoại trừ Phương Nhan, lâm vào kinh ngạc còn có Tả Lăng Thần. Chỉ thấy anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng từ đôi mắt cực kỳ băng giá khổ sở của anh thì dễ dàng nhận ra vẻ rồi ren trong con kinh hãi. Dáng người cao lớn của anh bỗng trở nên cứng đờ, sống lưng cũng trở nên cứng ngắc, đôi môi gọi cảm mím lại, ngón tay thon dài cũng vô thức run lên.

Anh không ngờ rằng... cô gái mà anh yêu nhất đã có thai, hơn nữa còn có thai với...

Bầu không khí bắt đầu trở nên khác lạ, trong không khí có xen hương hoa quỳnh, lại mang theo một chút lành lạnh, khiến tất cả mọi người cảm thấy bất an.

Rất lâu sau, Phương Nhan mới phản ứng lại, lắc đầu lẩm bẩm: "*Đây... không thể nào, Úc Noãn Tâm, cô, sao cô có thể có con với anh ta..."*

"Phương Nhan, tôi biết chuyện Phương Thị bị thu mua đối với cô mà nói là một đả kích rất lớn. nhưng hôm nay là hôn lễ của tôi và Thiên Kinh, nếu cô thật lòng đến chúc phúc thì tôi và Thiên Kinh rất hoan nghênh. Nếu cô chỉ vì không cam tâm mới đến làm loạn hôn lễ thì tôi nghĩ làm âm ỉ đến nước này cũng không có lợi cho ai cả."

Úc Noãn Tâm bước lên, ánh mắt trong như nước rơi trên gương mặt có chút thất thố của Phương Nhan, giọng nói trong trẻo mà bình tĩnh cùng dứt khoát.

Phương Nhan nhìn nàng, rất lâu, đột nhiên cười to...

"Đều nói con hát vô tình, câu nói này không sai chút nào. Khi xưa cô yêu Lăng Thần đến khăng khăng một mực, bây giờ lại bênh vực cho tên tội phạm giết người Hoắc Thiên Kinh này. Được, cho dù là năm đó Hoắc Thiên Kinh không có cường bức cô, nhưng... món nợ của Phương gia tôi nhất định phải đòi về. Anh ta đã giết người, cho dù anh ta là Hoắc Thiên Kinh thì sao, giết người đền mạng là chuyện đương nhiên!"

"Phương Nhan, cô là tiểu thư của Phương gia, xuất thân từ danh gia vọng tộc, chắc cũng phải hiểu cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Muốn tố cáo một người thì cần có chứng cứ. Cô không bằng chứng thì không có quyền lên án Thiên Kinh!"

Giọng Úc Noãn Tâm vẫn rất bình tĩnh, không nhanh không chậm nhưng lại rất hùng hồn.

"Chứng cứ? Cái chết của hai vị giám đốc chính là chứng cứ. Có người nhìn thấy trước khi hai người họ xảy ra chuyện thì Hoắc Thiên Kinh là người tiếp xúc với họ sau cùng! Nếu anh ta không muốn cưỡng ép để có được cổ phần trong tay bọn họ thì sao lại có ý giết người?" Ánh mắt của Phương Nhan gần như sắp đỏ lên như máu. Khi cô nhìn thấy thi thể của hai vị giám đốc trong nhà xác thì cô đã biết chuyện này nhất định có liên quan tới Hoắc Thiên Kinh!

Úc Noãn Tâm quét mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh một cái, khẽ mỉm cười, tuy rằng rất đậm đặc nhưng lại đẹp đến không sao tả xiết. *"Tôi nghĩ... chuyện này cô nên hỏi Lôi tiên sinh thì tốt hơn!"*

Mọi người đều cả kinh, Phương Nhan thì bỗng ngẩn người ra. Không chỉ cô ta, ngay cả Tả Lăng Thần và Hoắc Thiên Kinh cũng hơi giật mình.

"Úc Noãn Tâm, cô nói thế là có ý gì?"

"Là như cô nói đó, sau khi giết người mà có thể tiêu hủy chứng cứ một cách sạch sẽ thì trừ Lôi Dận ra còn có Hoắc Thiên Kinh. Tôi tin chồng của tôi nên chuyện này cô chỉ có thể hỏi Lôi Dận!" Úc Noãn Tâm thản nhiên nói một câu.

Đám người bắt đầu xôn xao lên. Ngay khi mặt Phương Nhan trở nên nhẩn nhá thì một giọng nói cực kỳ lạnh lẽo vang lên...

"Mạng hai lão già của Phương Thị đúng là do Lôi Dận tôi lấy. Nếu Phương gia muốn tính sổ thì hoàn toàn có thể đến tìm tôi!"

Tiếng lao xao của đám người đã trở thành tiếng hít phải luồng khí lạnh. Phương Nhan tròn to mắt, mà Tả Lăng Thần lại nhú mày nhìn những chuyện đang xảy ra.

Lôi Dận bước lên...

Dáng người cao lớn được chiếu sáng bởi ánh đèn thủy tinh cùng ánh nến, gương mặt anh tuấn như được điêu khắc từ băng tuyết không có chút biểu cảm của con người, đôi mắt sâu thẳm cũng lộ ra vẻ lãnh huyết như ma quỷ. Ánh mắt của hắn giống như hai thanh kiếm sắc xuyên thẳng qua trái tim đang run rẩy của Phương Nhan. Giọng nói cực kỳ trầm thấp như đến từ địa ngục, thong thả mà lạnh lẽo...

"Phương Nhan, nếu cô chỉ vì muốn lấy lại công bằng cho hai lão già đó thì cứ hỏi Lôi Dận tôi!"

Mọi người kinh hoàng.

Phương Nhan vô thức thối lui vài bước...

Nói thật, diện mạo của Lôi Dận cực kỳ anh tuấn, ngũ quan cương nghị sắc sảo như tỉ mỉ điêu khắc thành. Thậm chí... sự anh tuấn của hắn còn hơn cả Hoắc Thiên Kinh, nhất là dáng người cao to rắn chắc của hắn càng làm mọi phụ nữ phải nghiêng ngã. Nhưng...

Tất cả mọi người nhìn thấy hắn thì đều kinh hãi không thôi như thấy quỷ. Nguyên nhân là vì thân thể của người này quá khác thường, hơn nữa người mà biết quá trình trưởng thành của hắn thì đều không dám chọc vào hắn một chút.

Tả Lăng Thần bước lên, cùng được ánh sáng mộng ảo kia chiếu vào như hắn...

"Lôi Dận, dường như chuyện này không liên qua gì tới anh!"

Lôi Dận nghe thế thì giờ tay lên, roi vào đầu vai của Tả Lăng Thần, vỗ vỗ, ánh mắt lãnh đạm kia lại dời lên người Úc Noãn Tâm, đôi môi luôn nghiêm túc bỗng từ từ cong lên...

"Nếu Úc đã nói thế thì nhất định có liên quan đến Lôi Dận tôi!"

Chân mày Tả Lăng Thần càng nhíu chặt...

Mà trong mắt Hoắc Thiên Kinh lại lóe lên chút suy tư, đôi môi mỏng hơi mím lại, không khó nhận ra dường như hắn đang nhìn nhin điều gì...

"Các vị..."

Lôi Dận bỗng lớn tiếng khiến tất cả mọi người không rét mà run, nhất là khi ánh mắt cực kỳ sắc bén của hắn gần như quét qua mỗi gương mặt đang đứng đây thì tất cả đều không dám lên tiếng.

"Phương tiểu thư nói không sai, đúng là hai vị giám đốc của Phương Thị bị sát hại chỉ trong một đêm. Nhưng bọn họ..." Hắn bỗng dừng một chút, kéo dài giọng: *"Chết chưa hết tội!"*

Mọi người không hiểu, nhỏ tiếng bàn tán xôn xao.

Mặt Phuong Nhan bỗng trở nên tái nhợt.

Lôi Dận thần nhiên mà nhìn cô một cái: *"Có lẽ Phuong tiểu thư không biết hai vị giám đốc này nợ của Lôi Dận tôi bao nhiêu tiền đánh bạc đâu nhỉ? Thậm chí là không biết bọn họ vẫn có máu cò bạc?"*

"Cái gì?"

Phuong Nhan cả kinh. Hai vị giám đốc có máu cò bạc?

"Điều này là không thể nào!"

"Có gì mà không thể?"

Lôi Dận cười lạnh: *"Hai vị giám đốc uy tín của Phuong Thị không những có máu cò bạc mà còn chỉ thích đánh bạc tại sòng bạc dưới tay tôi. Đó là... Death!"*

Theo từng câu từng chữ từ trong miệng Lôi Dận thốt ra, Phuong Nhan hoàn toàn kinh sợ, tay đã bắt đầu run run.

Dường như Lôi Dận đã sớm dự định được cô sẽ có phản ứng như thế, bên nổi nở một nụ cười lạnh, nhưng trong mắt lại không cười...

"Tôi nghĩ nhiều vị ở đây đã từng đến Death, đương nhiên cũng hiểu tất cả những quy tắc tại đó!"

Mọi người liên tiếp gật đầu.

Death, có nghĩa là chết.

Sòng bạc chỉ là một tài sản không đáng kể trong những sản nghiệp trong tay Lôi Dận. Thế nhưng, Death lại là một sòng bạc có quy mô lớn cùng được chú ý nhất trong các sòng bạc dưới tay hắn, cũng chính là sòng bạc có kim ngạch kinh doanh vượt qua cả sòng bạc ở Las Vegas của Mỹ.

Không phải vì cái tên cực kỳ cá tính của nó, cũng không phải vì nó chỉ cho phép người tầm cỡ triệu phú vào, mà là bởi vì nó là Death, là chết chóc!

Cái chết, đối với mỗi người mà nói đều bình đẳng. Bất luận là người có thân thế ra sao, chỉ cần bước vào Death thì phải tuân theo quy tắc của cái chết. Chết, là kết thúc tất cả, cũng là bắt đầu hy vọng. Bước vào sòng bạc Death, điều kiện đầu tiên mà anh phải đặt cược không phải là gia tài bạc triệu mà là... mạng của anh!

Mạng, đối với mỗi người mà nói thì đều chỉ có một! Chỉ có người dùng mạng để đặt cược thì mới hiểu rõ cái gì gọi là *"chết rồi sau đó mới sống"*. Người thắng, khi từ nơi này bước ra thì nhất định là triệu phú, tỷ phú, đương nhiên cũng nhận được sự tôn trọng của ngàn người. Người phát nhanh chỉ trong một đêm ở đây cũng rất nhiều. Nhưng... người thua thì phải chấp nhận quy tắc của sòng bạc, đó chính là... chết! Trừ phi con bạc chủ động rút lui trong ván đấu, cũng chấp nhận về sau không được bước vào sòng bạc một bước!

Đáng tiếc.... con người luôn là một động vật không biết thỏa mãn, nhất là trên chiếu bạc.

Thua rồi thì muốn thắng lại, thắng rồi thì muốn thắng nhiều hơn, kết quả là vòng đi vòng lại, đó chính là quy luật có người vui, có người buồn của sòng bạc.

Luật bất thành văn này đã trở thành quy tắc của Death, thậm chí được con bạc trên khắp thế giới công nhận. Bởi vì sự tàn nhẫn cùng bình đẳng của nó nên mới càng thể hiện sự chuyên nghiệp!

Vấn đề này, tất cả mọi người ở đây đều biết, thậm chí ngay cả Phuong Nhan. Cô vốn xuất thân từ nhà giàu có, đương nhiên cũng hiểu có đôi khi người có tiền chơi rất là kích thích, dùng tiền bạc, tương lai, thậm chí là tính mạng để chơi đùa.

Lôi Dận thấy sắc mặt Phuong Nhan gần như đã không còn chút máu thì nước lên, cười lạnh một tiếng: *"Phuong Nhan, cô còn điều gì muốn hỏi không? Không cần tôi phải nói quy tắc của sòng bạc cho cô biết thêm một lần nữa chứ? Nói thật, sòng bạc trong tay tôi nhiều không đếm xuể, quy tắc của mỗi nơi lại khác nhau, bảo tôi nói hết quy tắc ấy cho cô nghe thì thật là khó cho tôi quá. Có điều nói một cách đơn giản thì chính là "thắng làm vua, thua làm giặc". Người dám bước vào Death đều phải dùng mạng để đặt cược. Thắng rồi thì là vua, thua thì phải... mất mạng!"*

Người Phuong Nhan vô thức run lên, rồi lại nhìn Lôi Dận.

"Hai vị giám đốc của Phuong Thị không chịu được sự cám dỗ, kết quả là thua sạch sành sanh tại sòng bạc Death. Phuong Nhan, nếu cô là người kinh doanh sòng bạc thì cô sẽ làm thế nào?"

Lôi Dận bỗng bước tới gần cô, gương mặt anh tuấn dường như được bao phủ bởi một lớp băng tuyết, ngay cả giọng nói trầm trầm cũng lộ ra vẻ lạnh lẽo...

"Không, tôi không tin! Đây chỉ là những lời từ một phía của anh thôi!"

Phuong Nhan lại thối lui một bước, rõ ràng là bị về tà ác từ trên người Lôi Dận là hoảng sợ.

Lôi Dận cười lắc đầu, sau đó vỗ tay...

Một vệ sĩ mặc đồ đen từ trong đám người có vẻ mặt y hệt nhau bước ra, chỉ thấy anh ta đưa một xấp tài liệu vào tay Lôi Dận xong thì lặng lẽ thối lui. Cả quá trình đều im hơi lặng tiếng, giống như là ma quỷ vậy...

"Trong tay tôi là khế ước sinh tử do chính tay hai vị giám đốc của Phương Thị ký. Thế nào, cô có muốn xem một chút không?" Lôi Dận giơ tài liệu màu đen trong tay lên, đôi mày kiếm hơi nhíu lại.

Phuong Nhan gần như là run rẩy mà cầm lấy tài liệu, từ từ mở ra...

Nhìn từng hàng từng chữ, hơi thở của cô cũng trở nên khó khăn.. Khi chữ ký của hai vị giám đốc rơi vào mắt cô thì tay cô run lên...

"Bốp", tài liệu bỗng rơi xuống...

Phuong Nhan nhìn rất rõ, mỗi một quy tắc đều được ghi ở bên trong rất rõ ràng, rõ đến nỗi gần như là tàn nhẫn. Cô thật không hiểu nổi, nếu phải dùng mạng để đánh bạc thì tại sao lại còn có nhiều người ulla vào như thế?

"Thế nào? Chắc cô không khó để nhận ra chữ của bọn họ chứ?"

Hai tay Lôi Dận vòng trước ngực, động tác có vẻ nhàn nhã nhưng lại lộ ra phong thái nguy hiểm khó mà coi thường.

Phuong Nhan giống như là bị người ta điểm huyết, á khẩu, trong nhất thời không tìm được từ để nói.

Lôi Dận cười lãnh đạm: "Có lẽ Phương tiểu thư cũng hiểu rõ, ngoài sáng có quy tắc của ngoài sáng, mà trong tối cũng có quy tắc của trong tối. Đó chính là nước sông không phạm nước giếng, ngay cả cảnh sát cũng không thể nhúng tay vào. Cô hà tất phải tự rước lấy phiền toái?"

"Anh..."

Phuong Nhan đối diện với đôi mắt ma mị của hắn. Mắt của hắn sâu thẳm, gần như là lóe lên tia sáng màu xanh lục. Dần dần, một sự can đảm bỗng dâng lên, cô cười lạnh...

"Sao lại trùng hợp thế nhỉ? Lôi tiên sinh, trước giờ anh cùng Hoắc Thị vẫn không có quan hệ gì về mặt lợi ích, tôi không hiểu sao anh lại giúp họ như thế, đừng nói là..."

Nói đến đây, cô nhìn Úc Noãn Tâm một cái, nụ cười bên môi càng mở rộng: "Ngay cả anh cũng coi trọng Úc Noãn Tâm?"

Mắt của Lôi Dận bỗng tối sầm lại...

"Phương Nhan, cô còn định làm loạn đến khi nào?"

Lúc này Hoắc Thiên Kinh bước lên, hắn kéo Úc Noãn Tâm vào lòng, nhíu mày mà nhìn Phuong Nhan. Không khó nhận ra vẻ không vui trong giọng nói trầm thấp ấy.

Phuong Nhan phẫn nộ mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, nhìn gương mặt qua mức bình tĩnh của hắn, nhưng lại không thể làm gì được hắn.

"Hoắc Thiên Kinh, tôi không tin anh sẽ luôn may mắn như thế!"

Hoắc Thiên Kinh cong môi cười, nhưng lại khiến cho người ta không rét mà run...

"Thật ra hôm nay cô đến đây cũng không phải để làm náo loạn hôn lễ!"

Phuong Nhan nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

"Phương Nhan, tôi từng nói rằng cô rất thông minh, nhất là sự nhạy cảm trong thương trường. Đáng tiếc, một khi con người đã đi vào con đường sai lầm thì rất khó kiểm chế được. Tôi thật lấy làm tiếc cho cô!" Giọng của Hoắc Thiên Kinh thản nhiên, nhưng lại hàm chứa chút tiếc nuối.

"Anh có ý gì?" Phuong Nhan hỏi.

Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười, trong mắt thoáng qua vẻ trào phúng...

"Cô thông minh như thế, còn cần tôi nói sao?"

"Anh muốn phản công sao?" Phuong Nhan cũng cười lạnh, trong mắt toàn là sự thù hận.

"Nói thế thì không chính xác. Phương Nhan, dù sao thì cô cũng ở bên cạnh tôi rất nhiều năm, tôi cũng tương đối hiểu cô."

Mắt hắn hàm chứa ý cười, lại cực kỳ lạnh lẽo...

"Hôm nay cô đến đây, chẳng qua là muốn mượn miệng của hơn vạn khách khứa này truyền ra tin Phương Thị bị Hoắc thị thu mua. Hơn nữa, một khi việc tổng tài của Hoắc Thị là kẻ cường bức cùng giết người được thành lập thì không phải kế hoạch của cô có thể thực hiện từng bước một rồi sao?"

"Kế hoạch của tôi? Chẳng qua tôi chỉ muốn lấy lại sự công bằng cho hai vị giám đốc mà thôi. Anh tưởng tôi là anh sao, mưu mô xảo quyệt?"

Sự cảnh giác trong mắt Phương Nhan ngày càng rõ ràng.

Hoắc Thiên Kinh cười ha hả...

"Nếu đó là sự đánh giá của cô về tôi thì tôi xin cảm ơn. Có điều..."

Đôi mắt hàm chứa ý cười của hắn bỗng thay đổi, nhanh như là lật trang sách khiến người ta còn chưa kịp phản ứng lại thì vẻ lạnh lẽo đã tràn ngập trong mắt...

"Nếu tôi đã có năng lực để ngồi trên vị trí tổng tài của Hoắc Thị nhiều năm như vậy thì trò hề của cô sao có thể che được mắt của tôi chứ? Cô cho rằng tôi có thể có được ngày hôm nay là nhờ vào cái gì?"

Mặt Phương Nhan từ từ cứng đờ...

Hoắc Thiên Kinh khoanh tay đứng đó, trên gương mặt lạnh lùng là sự tính toán...

"Cô đến đây chẳng qua là muốn nói cho mọi người biết rốt cuộc Hoắc Thiên Kinh tôi đã làm những chuyện gì. Điều quan trọng ở đây không phải là hôn lễ này có thể cử hành hay không, mà là phiên giao dịch vào sáng sớm mai!"

Môi Hoắc Thiên Kinh cong lên một đường cong lạnh lẽo, từ từ nói: "Ngày mai là thứ hai, cũng là ngày bắt đầu một phiên giao dịch mới. Hôm nay cô làm loạn hôn lễ, cộng thêm sự vu cáo của cô là đủ có thể làm cho Hoắc thị gặp trở ngại trong phiên giao dịch ngày mai. Nếu tin tức được truyền ra, lòng của người mua cổ phiếu bị rối loạn, giá cổ phiếu của Hoắc Thị sẽ ngã mạnh. Đến lúc đó Hoắc Thị sẽ phải không tiếc một số tiền lớn mà toàn lực cứu lấy cổ phiếu Hoắc Thị. Mà cô, vị thiên kim tiểu thư của Phương Thị này cũng có thể lợi dụng lần rung động này mà mượn sức của ngân hàng làm cho cổ phiếu đã đóng băng của Phương Thị hoạt động trở lại. Như vậy, cô có thể lợi dụng giá thấp mà nuốt vào một lượng lớn cổ phiếu của Hoắc Thị, đạt được mục đích thu mua ngược lại. Không biết phân tích của tôi có đúng với sự sắp xếp tỉ mỉ của cô hay không?"

Mọi người ồ lên, ánh mắt vốn đồng tình với Phương Nhan đã dần biến thành vẻ bất đắc dĩ đối với chuyện thế này, thậm chí có người bắt đầu quảng cho cô ánh mắt tuyệt vọng. Cô cư nhiên dám đi lay động địa vị của Hoắc Thị...

Dưới khuôn mặt bình tĩnh của Úc Noãn Tâm cũng lộ vẻ kích động cùng bất an. Mặc dù nàng không hiểu biết về kinh doanh, nhưng ở bên cạnh Hoắc Thiên Kinh lâu như vậy thì ít nhiều gì cũng được mở mắt. Nàng biết, nếu những chuyện hôm nay được xác lập mà nói thì ngày mai, khi mặt trời vừa lên cũng chính là lúc bắt đầu những tai nạn của Hoắc Thị.

Hoắc thị lấy tài chính làm gốc. Có thể tưởng tượng, nếu tin tức được chứng minh là thật thì hình tượng của Hoắc Thị sẽ bị ảnh hưởng. Sau đó, tin tức này sẽ nhanh chóng lan truyền ra trong giới chơi cổ phiếu như vi khuẩn gây bệnh. Những người mua cổ phiếu sẽ mất lòng tin với Hoắc Thị, sau đó sẽ muốn bán đồ bán tháo cổ phiếu của Hoắc Thị trong tay...

Hoắc Thị là một tập đoàn đã lên sàn chứng khoán toàn bộ. Nếu cổ phiếu xảy ra chấn động thì rất phiền phức. Nếu người mua cổ phiếu bắt đầu bán ra cổ phiếu trong tay thì những công ty khác sẽ điên cuồng bu vào mua như một đám ruồi bọ, sau đó chờ giá cao mà bán ra. Mà Hoắc Thị tuyệt đối không thể trở mặt nhìn cổ phiếu của mình rơi vào trong tay đối thủ nên phải ra giá cao để mua về. Nếu vậy, tài chính của Hoắc Thị sẽ bị đứt đoạn, thậm chí là cạn kiệt...

Có thể nó, hậu quả không thể lường được!

Mà cổ phiếu bị đóng băng của Phương Thị lại nhờ thế mà được bảo tồn. Sau đó, thông qua ngân hàng tiến hành phá băng, thừa dịp này mà nuốt vào một lượng lớn cổ phiếu của Hoắc Thị, giống như là ngư ông được lợi, lúc mình một cái là trở thành cổ đông lớn nhất của Hoắc Thị!

Nghĩ đến đây, Úc Noãn Tâm không khỏi toát mồ hôi lạnh...

Phương Nhan ơi Phương Nhan, sự tính toán của cô gái này cũng thật là chuẩn!

Sắc mặt của Phương Nhan trở nên rất khó coi, gần như đã thành màu đỏ tía. Môi của cô đang run run, nhìn chằm chằm vào mặt Hoắc Thiên Kinh.

"Chỉ đáng tiếc là còn sai một bước!"

Hoắc Thiên Kinh cười khê: "Kế hoạch của cô rất tường tận, đáng tiếc là trong mắt của tôi nó lại... không đáng nhắc tới! Cô thích làm chuyện lấy trứng chọi đá, tôi chỉ coi như là đang xem chuyện cười mà thôi!"

"Hoắc Thiên Kinh, tôi tuyệt đối không tha cho anh!"

Phuong Nhan hoàn toàn bị chọc giận. Lúc này, cô đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng.

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh nặng nề...

"*Cô cho rằng mình còn có cơ hội sao?*" Giọng nói thản nhiên nhưng tràn ngập vẻ nguy hiểm.

Phuong Nhan cười lạnh, nhìn hắn với vẻ mặt không chút sợ hãi: "*Hoắc Thiên Kinh, tôi biết anh có thể một tay che trời, nhưng ông nội của tôi cũng có địa vị hết sức đáng nể trong giới chính trị, tôi không tin anh dám động tới một sợi lông của tôi! Hơn nữa, nơi này có nhiều người chứng kiến như vậy, nếu tôi xảy ra chuyện thì nhất định là hành vi của Hoắc Thiên Kinh anh!*"

"Bóp bóp bóp..."

Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì vỗ tay, đôi mắt hàm chứa ý cười lộ ra một chút khen ngợi. "*Thật là thông minh, bắt cách lợi dụng quan hệ để bảo vệ mình. Đúng vậy, tôi không thể giết cô, nhưng... từ nay về sau cô đừng hòng nghĩ đến có chút tự do nào!*"

"Anh..." Phuong Nhan cả kinh, nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh, bỗng nhiên hiểu hàm ý trong lời của hắn.

"À, đúng rồi..."

Hoắc Thiên Kinh làm ra vẻ bỗng nhiên nhớ đến, nhắc nhở một câu: "*Sau này khi làm những việc thế này thì phải nhìn cho kỹ tình hình cùng các mối quan hệ. Cô không nghĩ thử xem, một khi cổ phiếu của Hoắc Thị mà bị rung chuyển thì sẽ dẫn tới hậu quả thế nào? Đó sẽ là một cơn bão tài chính kinh người. Đến lúc đó Phuong Thị nhỏ nhỏ của cô có còn tồn tại được không? Đúng là ngu xuẩn tột cùng!*"

Theo câu nói cuối cùng được thốt ra, sắc mặt của Hoắc Thiên Kinh cũng đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Hơi thở của Phuong Nhan trở nên dồn dập...

Rất lâu sau, cô ta mới lẩm bẩm nói: "*Hôm nay anh... chẳng qua là may mắn thôi.*"

Đó gọi là "*mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên*". Phuong Nhan cô thua là do không may thôi.

"*Người mà biết tự hiểu lấy mình thì còn có thể cứu được. Không ngại nói cho cô biết...*"

Hoắc Thiên Kinh bỗng tới gần, giờ cánh tay ra ôm cô vào lòng, cúi đầu xuống, đôi môi mỏng khẽ dừng lại bên tai cô, dùng giọng nói gần như là thì thầm mà nói: "*Hai vị giám đốc của Phuong Thị đúng là do tôi giết. Có trách thì trách bọn họ quá vướng víu, mấy ông già ngu xuẩn không thức thời!*"

"Anh..." Phuong Nhan bỗng tròn tròn mắt.

"*Bây giờ cô hoàn toàn có thể nói ra, nhưng đáng tiếc là không ai tin lời của cô nữa!*"

Hoắc Thiên Kinh thì thầm câu này xong thì đột nhiên buông cô ra, cười ha hả, trong sự cuồng ngạo có chứa vẻ vênh váo.

"*Hoắc Thiên Kinh, tôi hận là không giết được anh...*"

Phuong Nhan giận đến nỗi cả người đều run lên, vừa muốn nhào qua thì đã bị Tả Lăng Thần ngăn lại...

"*Phuong Nhan, đủ rồi!*"

"*Lăng Thần, rốt cuộc anh làm sao vậy? Tại sao không đứng về phía em?*" (Bởi vì anh không có điện!)

Phuong Nhan điên cuồng mà hét lên: "*Các người đều đáng chết, đáng chết hết!*"

Hét lên một cách điên cuồng xong cô liền chạy ra ngoài, dễ dàng nhận ra kết cục thế này hoàn toàn không phải như cô muốn.

Tả Lăng Thần nhìn bóng cô chạy đi xa, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ, còn có sự tiếc nuối cho quá khứ đã qua. Anh không đuổi theo ngay, chỉ đi đến trước mặt Hoắc Thiên Kinh, hai người có vóc dáng cao lớn liền thu được sự chú ý.

"*Nể mặt Phuong lão gia, đừng làm quá tuyệt tình!*"

Hoắc Thiên Kinh thờ ơ mà nhìn anh, dần dần trong mắt nổi lên chút khó hiểu...

"*Tôi thật không hiểu được cô ta có gì đáng để cậu nói giúp cho chứ? Những việc cô ta làm trước kia, cậu thông minh như vậy không thể không biết đến. Vì lợi ích, đầu tiên là Tả Thị, hôm nay là Hoắc Thị, cậu còn muốn che chở cho cô ta?*"

Mặt Tả Lăng Thần có vẻ rất nặng nề, anh nhìn Úc Noãn Tâm bên cạnh một cái, sau đó lại đưa mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh, bên môi có chút bất đắc dĩ...

"*Tôi làm vậy không phải vì Phuong Nhan mà là vì Noãn Tâm!*"

Úc Noãn Tâm hơi giật mình, trong mắt có chứa vẻ rồi ren.

Dường như Hoắc Thiên Kinh bất mãn với ánh mắt Úc Noãn Tâm nhìn Tà Lãng Thần nên vô thức dùng thân mình ngăn lại, thản nhiên nói: "*Cậu nói thế là có ý gì?*"

Tà Lãng Thần nhìn thấu hành vi bá đạo của hắn, cười khê: "*Chẳng qua là tôi không muốn để cô ấy sinh ra cảm giác sợ hãi. Dù sao thì... Phương Nhan cũng từng là người bên cạnh anh!*"

Người Hoắc Thiên Kinh hơi cứng lại, trên mặt có vẻ không vui: "*Cô ấy là vợ của tôi, những người khác không thể đánh đồng!*"

"Chỉ mong là thế!"

Giọng Tà Lãng Thần không vui không giận, có chứa chút thản nhiên mà tuyệt vọng. Ánh mắt lại lướt qua Hoắc Thiên Kinh mà nhìn Úc Noãn Tâm...

Trên gương mặt anh tuấn cũng có vẻ rung động, tỏ ra đưa lòng với gương mặt nhợt nhạt của Úc Noãn Tâm. Ngón tay vừa muốn chạm vào mặt nàng, muốn cảm nhận được sự ấm áp của nàng lần cuối thì đã bị Hoắc Thiên Kinh ngăn lại...

"Cậu định làm gì?"

Dường như Tà Lãng Thần không để ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Thiên Kinh vào trong mắt. Lúc này, trong mắt anh chỉ có Úc Noãn Tâm mà thôi...

"Noãn Tâm, từ nay về sau anh sẽ không đến làm phiền em nữa. Có điều... em thật sự nghĩ kỹ rồi sao? Nếu em cho rằng anh ta là người đàn ông em có thể dựa vào cả đời thì anh bước ra khỏi đây cũng sẽ không hối tiếc. Nhưng... nếu em còn do dự thì hãy đi với anh! Tình yêu của anh dành cho em... mãi mãi không thay đổi!"

Giọng của anh rất nhẹ nhàng, rất mềm mại, thậm chí có thể nghe được sự đau đớn trong vẻ dịu dàng ấy...

Úc Noãn Tâm bị sự đau khổ của mắt anh làm chấn kinh. Cho dù anh đã làm chuyện tổn thương tới nàng, nhưng anh cũng đã từng cho nàng vui vẻ và hạnh phúc. Giờ này khắc này, nàng dễ dàng nhận ra sự áy náy cùng khổ sở trong lòng anh, cũng không khó nhận ra tình cảm ẩn sâu trong mắt anh. Ở trong lòng anh, thật sự chỉ có mình nàng...

Tim Úc Noãn Tâm dần dần se thắt lại, giống như là đang bị một sợi dây ra sức thắt chặt khiến cho đôi mắt đẹp vốn đang bình tĩnh của nàng từ từ dâng lên lớp sương mờ. Nàng vô thức cup mắt xuống, đợi sương mù trong mắt tan đi, khi ngược mắt lên thì đã tươi tắn như hoa, đẹp đến nỗi khiến cho người ra không thờ được...

"Lãng Thần, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh. Có điều..."

Nàng nhìn Hoắc Thiên Kinh đang cứng người bên cạnh một cái, sau khi thấy trong mắt hắn dần dần động lại chút bất an thì quay đầu qua, nhẹ nhàng nói: "*Thiên Kinh, anh ấy... đúng là người mà em đã lựa chọn, em tin anh ấy sẽ chăm sóc tốt cho em cả đời.*"

Đêm nay, tất cả đều đã được an bài!

Gương mặt tái mét của Hoắc Thiên Kinh bên cạnh từ từ được giãn ra, ngay cả đôi môi mím lại cũng đã buông lỏng rất nhiều...

Trong mắt Tà Lãng Thần bỗng nhiên lóe lên vẻ đau đớn, ngay cả lồng ngực cũng giống như là bị người ta đâm một nhát thật mạnh khiến anh phải nghẹn lại.

Anh hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn cảm giác đau đớn vì mắt mắt này lần nữa, bên môi cố gắng cong lên với vẻ kiên cường...

"Noãn Tâm, em phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc!"

Rốt cuộc, bàn tay anh đặt trên chiếc khăn trùm đầu bằng lụa trắng của cô, mang theo vẻ lưu luyến, mang theo vẻ không nỡ xa rời mà khẽ vuốt ve một chút, như là đang từ biệt lần cuối.

Cuối cùng, bàn tay từ từ rơi xuống. Hình ảnh này đẹp đúng chuẩn như trong phim...

Khi đưa mắt nhìn vào Hoắc Thiên Kinh thì ánh mắt lại rất sắc bén...

"Hãy đối xử tốt với cô ấy, nếu không tôi nhất định sẽ không từ thủ đoạn mà cướp cô ấy về lần nữa!" Nói xong, anh đi nhanh ra khỏi điện Vec-xây...

Đã tới nước này thì anh cũng chỉ có thể buông tay, cuối cùng thì Noãn Tâm của anh cũng đã lựa chọn Hoắc Thiên Kinh. Bất luận hắn đã làm những gì thì ở trong lòng của Noãn Tâm, từ nay về sau chỉ có một người là Hoắc Thiên Kinh!

Trong không khí thoáng qua vẻ ưu thương, dần dần lại lan ra khiến tất cả khách khứa có mặt đều ngơ ngác nhìn nhau...

Tim Úc Noãn Tâm đang âm ỉ đau. Nàng nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn sự kích động trong lòng. Tim, mặc dù có hơi đau đớn nhưng làm cho nàng đau

đón nhất không chỉ có vậy!

Chân mày Hoắc Thiên Kinh nhú lại một chút, bàn tay đang nắm chặt cũng từ từ buông lỏng ra, sống lưng cao ngạo cũng dờ cũng hơi thả lỏng, sự sắc bén trong mắt cũng dần giảm đi...

Môi của hắn lại từ từ nở nụ cười, cánh tay rắn chắc lại ôm lấy thân mình mềm mại của Úc Noãn Tâm, giọng nói trầm thấp lộ vẻ mệnh lệnh.

"Thưa cha, hãy tiếp tục!"

Một câu nói chứa vẻ quyền uy làm đức cha lập tức có phản ứng trở lại, lúc này mọi người mới nhớ tới hôn lễ còn chưa hoàn thành...

Về mặt Úc Noãn Tâm lại khôi phục sự bình tĩnh vốn có, chỉ có điều... đáy mắt ngày càng u ám.

Đức cha hắng giọng, ngay cả những người trong ban đọc kinh cũng trở về vị trí cũ.

Ông lại đưa mắt nhìn vào Úc Noãn Tâm, trang trọng hỏi:

"Úc Noãn Tâm, con có đồng ý làm vợ Hoắc Thiên Kinh, theo như sự dạy bảo của kinh thánh mà chung sống, kết làm một khối với anh ấy trước mặt Chúa. Yêu thương, an ủi, tôn trọng, bảo vệ anh ấy như chính bản thân mình, bất luận là ốm đau hay khỏe mạnh, giàu sang hay đói khổ thì vẫn chung thủy với anh ấy, mãi đến khi rời khỏi thế giới này hay không?"

Mọi người đều nhớ rõ Úc Noãn Tâm còn chưa nói ba từ kia!

Nàng vừa muốn mở miệng thì Hoắc Thiên Kinh đã giành nói trước...

"Cô ấy bằng lòng!"

Cho dù Úc Noãn Tâm ở lại thì hắn cũng không khó để nhận ra vẻ bi ai như có như không trong mắt nàng. Hắn vốn là một người cẩn thận, đương nhiên là sẽ không cho phép hôn lễ xảy ra bất cứ sai lầm nào!

Bàn tay mang theo sức mạnh chiếm hữu mà ôm chặt lấy eo nàng, làm ra vẻ tuyệt đối sẽ không buông tay.

Rõ ràng hành vi của Hoắc Thiên Kinh đã làm lộn xộn trình tự thường ngày, Úc Noãn Tâm kinh ngạc mà quay đầu nhìn hắn.

Đức cha cũng ngắt ra, vừa muốn mở miệng thì lại nghe thấy mệnh lệnh của Hoắc Thiên Kinh: "Thưa cha, sau đó có phải là trao nhẫn hay không?"

Một câu nói ngắn gọn nhưng lại chứa vẻ uy quyền không cho phép từ chối.

"Hả? À... đúng!"

Đức cha cũng bị sự sắc bén trong mắt hắn làm chấn kinh, vội vàng nói: "Bây giờ phải trao nhẫn cho nhau, coi như là tín vật kết hôn của hai con..."

Hoắc Thiên Kinh cùng Úc Noãn Tâm đứng đối mặt nhau.

Hai người trao nhẫn cho nhau trong tiếng nhạc du dương...

Hoắc Thiên Kinh phát ra lời thề ước trước mặt Chúa...

"Con, Hoắc Thiên Kinh, hôm nay đưa tín vật kết hôn cho Úc Noãn Tâm. Anh muốn cưới em, yêu em và bảo vệ em. Bất luận là giàu có hay nghèo khổ, bất luận hoàn cảnh có khó khăn, bất luận là khỏe mạnh hay bệnh tật thì anh đều sẽ là người chồng chân thành của em!"

Mỗi câu mỗi chữ đều chứa vẻ chân thành không chút do dự...

Mắt Úc Noãn Tâm hơi run lên, gương mặt tĩnh lặng như ánh trăng cũng chứa vẻ xúc động. Tiếp theo đó nàng cũng phát ra lời thề...

"Con, Úc Noãn Tâm, hôm nay đưa tín vật kết hôn Hoắc Thiên Kinh. Em muốn gả cho anh, yêu anh và bảo vệ anh. Bất luận là giàu có hay nghèo khổ, bất luận hoàn cảnh có khó khăn, bất luận là khỏe mạnh hay bệnh tật thì em đều sẽ là người vợ chân thành của anh!"

Sau khi thề xong, hai người cùng chầm nện. Ánh nến chiếu sáng cả cái bóng hoàn mỹ xứng đôi của họ...

Khi đức cha tuyên bố hai người chính thức kết thành vợ chồng thì Hoắc Thiên Kinh không nhịn được nữa mà cúi đầu xuống, hôn cô dâu thật sâu...

Đài phun nước trong vườn hoa, cái hồ cùng những bức tượng được đều pháo hoa chiếu rọi trong nháy mắt, sáng như ban ngày. Tiếng chúc phúc của mọi người không ngừng vang lên. Bên ngoài điện, ánh đèn màu rực rỡ ánh lên đài phun nước khiến cho vườn hoa hiện ra một cảnh tượng huy hoàng, thậm chí sáng cả sân nhảy được dùng hơn ngàn ngọn nến để thấp sáng.

Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng khiêu vũ trong sân nhảy lãng mạn. Xung quanh sân nhảy là hơn vạn đóa hoa hồng trắng đang tranh nhau khoe sắc. Hoa quỳnh lại bay đầy trời, đong đưa đáng yêu của mình để chúc phúc cho họ...

Đêm nay, đã hoàn thành giấc mơ về một hôn lễ như trong truyện cổ tích...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: – Làm chồng

Quần đảo Fiji nằm ở trung tâm của vùng tây nam Thái Bình Dương được phong là thắng cảnh du lịch xa hoa nhất thế giới không phải chỉ vì nơi đây có cảnh đẹp, rất nhiều đảo nhỏ cùng những dãy san hô ngầm, cũng không chỉ vì nơi này có khí hậu ấm áp dễ chịu, mà là vì nơi đây có những hòn đảo tư nhân xa hoa hơn bất cứ nơi nào trên thế giới.

Đảo Wakaya

Khi máy bay tư nhân từ trên bầu trời Wakaya hạ cánh xuống thì người hầu trong biệt thự đã cung kính chờ đợi từ rất lâu rồi. Đây là lần thứ hai Úc Noãn Tâm theo Hoắc Thiên Kinh đi nghỉ ở một hòn đảo tư nhân. Khác với lần trước, không khí nơi đây càng yên bình tĩnh lặng.

Đảo Wakaya được thiên nhiên ưu đãi, ban cho khí hậu ấm áp, nguồn nước trong lành, địa hình đa dạng: vách núi thẳng đứng, rừng rậm, bờ biển cùng hồ nhỏ. Mỗi nơi đều lộ ra vẻ đẹp khiến người ta say mê.

Tại Fiji, Wakaya là một thắng cảnh tư nhân, mỗi lần chỉ tiếp đãi 20 khách, nhưng giờ nó đã được một mình Hoắc Thiên Kinh bao hết. Nguyên nhân là hẳn không muốn để những khách du lịch khác nhìn thấy Úc Noãn Tâm mặc áo tắm (=). Có điều, với tình hình sức khỏe trước mắt của Úc Noãn Tâm thì hẳn cũng sẽ không cho nàng bơi lội quá lâu.

Trên đảo, ngoại trừ 9 căn nhà gỗ thì xung quanh còn được bao vây bởi ban công rộng mở cùng vườn hoa rực rỡ của vùng nhiệt đới. Nơi này xa hoa đến độ trước mỗi ngôi nhà gỗ đều có một bãi biển của riêng mình.

Trước khi Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm tới đây thì trong ngôi biệt thự xa hoa có diện tích hơn 12 ngàn mét vuông Anh đã chuẩn bị sẵn tài xế, đầu bếp cùng những vị trí khác để đảm bảo cho tuần trăng mật tràn ngập cảm giác mãn nguyện. Trong sự xa hoa cùng nhân nhả toát lên hương vị của quốc đảo.

Úc Noãn Tâm không ngờ được chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà từ hôn lễ cho tới tuần trăng mật Hoắc Thiên Kinh đều đã chuẩn bị tỉ mỉ. Mỗi một chi tiết đều hoàn mỹ đến nỗi không chê vào đâu được khiến nàng vừa kinh ngạc vừa bội phục sự đãi ngộ dành cho hoàng gia quý tộc.

Có lẽ đối với Hoắc Thiên Kinh thì tất cả đều đã là thói quen nhưng đối với nàng – một nghệ sĩ mỗi ngày chỉ biết đóng phim, quay quảng cáo thì hoàn toàn không có thời gian và sức lực để hưởng thụ những thứ này. Nhìn những thứ trước mắt, nàng mới hiểu tại sao lại có nhiều nữ nghệ sĩ tranh nhau tét đầu để được gả vào nhà giàu. Tiền tài, bất cứ lúc nào cũng có thể phát huy tác dụng to lớn của nó.

Hắn đúng là một người đàn ông có thể khiến cho mọi phụ nữ điên cuồng cùng say mê. Nếu không biết những hành vi mà hắn đã làm thì có lẽ lúc này nhất định Úc Noãn Tâm cũng sẽ vui sướng hân hoan như mọi phụ nữ khác. Đáng tiếc, mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến nàng không tiêu hóa nổi, khiến nàng khó mà chống đỡ được.

"Mệt không, đến đây nghỉ ngơi chút đi!"

Trong phòng ngủ, sau khi chờ người hầu lui ra thì Hoắc Thiên Kinh kéo Úc Noãn Tâm qua. Những ngón tay thon dài đặt xuống, chủ động xoa bóp đôi vai nhừ nhõm của nàng. Đáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ còn mẫu mực hơn cả người chồng mẫu mực nhất.

Cảm giác thoải mái trên vai khiến Úc Noãn Tâm cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Trên đường đi, nàng gần như là im lặng, tiết kiệm lời nói như vàng. Đường như Hoắc Thiên Kinh cũng không vì thế mà tức giận, ngược lại càng thêm săn sóc chiều chuộng. Thậm chí không có việc gì mà cứ nhìn vào bụng của nàng rồi cười ngây ngô.

Úc Noãn Tâm biết hẳn thực sự rất muốn có con.

"Đúng rồi!"

Đường như Hoắc Thiên Kinh bỗng nhớ tới điều gì, không nói một lời mà đứng dậy đi ra ngoài. Ngay khi Úc Noãn Tâm còn cảm thấy ngạc nhiên thì hắn đã vào lại, trong tay có thêm một tập sách.

"Đây là cái gì?"

Có lẽ là rất tò mò nên Úc Noãn Tâm không nhận được mà mở miệng hỏi. Bởi vì nàng không hiểu sao Hoắc Thiên Kinh lại mang theo sách đi nghỉ tuần trăng mật.

Hoắc Thiên Kinh bị dáng vẻ tò mò như con nít của nàng làm tức cười, cũng vì nàng mở miệng nói chuyện mà tâm trạng cũng đột nhiên tốt hơn. Hắn mở tập sách ra, từ trong đó lấy ra một quyển rồi lật đến trang đã được chuẩn bị trước.

"Noãn, cái này là sách kê thực đơn dành cho phụ nữ có thai. Anh đọc rất nhiều quyển thì cảm thấy quyển này có dinh dưỡng rất hợp lý. Nhìn xem em thích ăn cái gì thì bảo đầu bếp chuẩn bị cho em!"

Trong mắt hắn có vẻ rất chân thành.

Úc Noãn Tâm ngạc nhiên mà nhìn quyển sách trên tay hắn, rồi lại nhìn hắn với dáng vẻ như đang chuẩn bị làm thư ký. Trong mắt nàng lộ ra chút cảm xúc rối ren, nhưng nhiều hơn là dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh mà nhìn hắn.

Hoắc Thiên Kinh phát hiện ánh mắt kinh ngạc của nàng thì nở nụ cười. Tay hắn yêu thương mà vỗ vỗ đầu nàng, nói: "Anh biết đến đây thì nên ăn món ăn địa phương sẽ cảm thấy vui hơn, nhưng bây giờ em đang có thai, dù nói là đi hưởng tuần trăng mật nhưng không thể qua loa chút nào. Ngoan ngoan nghe lời, lúc này em cần ăn những món có nhiều dinh dưỡng."

Úc Noãn Tâm ngẩn người một lúc mới dời mắt từ trên mặt hắn xuống tập sách kia. Không nhìn thì không biết, nhìn rồi thì thật đúng là làm nàng giật mình.

Hướng dẫn khỏe mạnh toàn diện cho thai phụ, Chăm sóc sức khỏe cho phụ nữ có thai thời kỳ đầu, Chú ý an toàn khi đi xa cho thai phụ, Thai phụ ăn uống thế nào cho có dinh dưỡng, Xoa bóp huyết đạo cho thai phụ. Thậm chí còn có một quyển... Tâm lý phát triển của thai phụ.

Nàng không nén được mà che miệng lại. Sao hắn lại nghĩ đến việc mang nhiều sách thế này đến đây chứ? Nàng vô thức mà lật lật xem, thậm chí có nơi đã được ghi chú sẵn nữa.

Trong nháy mắt, lòng lại thấy cảm động. Nàng thật nghi ngờ mấy ngày nay hắn có ngủ hay không nữa. Phải bận rộn chuyện công ty, phải vội vàng chuẩn bị hôn lễ, trù tính cho tuần trăng mật mà còn có thời gian để chọn sách, thậm chí đã xem qua rồi mới ghi chú lại.

Trời ạ!

Nàng nghĩ rằng mình còn không tới mức điên cuồng như vậy.

Úc Noãn Tâm vô thức mà nuốt một ngụm nước bọt, khi ngẩng đầu lên thì lại bắt gặp ánh mắt cười cười, gần như là đắc ý của Hoắc Thiên Kinh.

"Noãn, không cần sùng bái anh như vậy. Anh là chồng của em, chăm sóc tốt cho vợ của mình là chuyện đương nhiên." *Trong giọng nói của hắn có chứa chút trêu đùa, gương mặt ánh sáng tuấn bồng bềnh lại, đôi mắt vốn thâm trầm cũng lộ ra vẻ tà mị xấu xa.*

"Đeo mồm đeo miệng!"

Mùi long đản hương đột nhiên tới gần làm nàng đỏ cả mặt. Nàng vội vàng xoay mặt qua một bên, cố ý không nhìn gương mặt quá mức tuấn tú đó.

Ánh mắt nàng như nước dập dờn trong mắt hắn, lại mang theo một chút lạnh lùng xa cách. Gương mặt trắng nõn nà lộ ra chút ửng hồng, gần như có thể bùng ra sữa. Dáng vẻ xinh đẹp của nàng dường như đã làm cho Hoắc Thiên Kinh nhìn xem ngây ngốc. Một lúc sau, hắn đưa tay lên vuốt nhẹ hai má nàng, xấu xa nói:

"Đeo mồm đeo miệng? Ừ, cũng đúng! Chỉ có vợ anh mới có tư cách nói anh là đeo mồm đeo miệng."

Rõ ràng trong giọng nói trầm thấp kia mang theo sự ám chỉ rất ái muội khiến mặt Úc Noãn Tâm càng hồng. Nàng liếc hắn một cái, dường như muốn nói gì nhưng rồi vẫn nén lại.

"Noãn!"

Hoắc Thiên Kinh thu hồi dáng vẻ cà lơ phất phơ, nghiêm túc mà nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Mãi đến giờ em còn chưa cam tâm sao?"

Suốt dọc đường, hắn đều nhìn thấy vẻ lãnh đạm của nàng. Sao hắn lại không hiểu cảm giác dần dần tuyệt vọng của nàng chứ. Lòng của hắn vẫn luôn đau nhức.

Úc Noãn Tâm nhìn vào đôi mắt sâu không thể lường kia, trong mắt nàng có chút rung động thoáng qua nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại. Giọng của nàng mềm mại nhẹ nhàng như hoa nở trong đêm.

"Không phải em đã gả cho anh rồi sao?"

Câu trả lời không phù định, cũng không khẳng định kia lại thích hợp với tâm trạng hiện nay của nàng nhất.

Không sai, hắn cho nàng một hôn lễ lãng mạn nhất. Sự xa hoa rực rỡ như trong truyện cổ tích đó, nàng nhất định suốt đời không quên. Nhưng nàng cũng sẽ không quên được những gì xảy ra trong hôn lễ. Phải nói, Hoắc Thiên Kinh giống như một họa sĩ ưu tú đang vẽ nên một bức tranh trắng lè, khiến người ta kinh ngạc. Mà nàng chính là một yếu tố sớm đã được bày bố trong bức họa ấy, không thể thiếu, chỉ có thể mặc cho hắn an bài.

Giống như giây phút hắn bắt cha sứ tuyên bố hai người là vợ chồng vậy.

Về câu trả lời của nàng, dường như Hoắc Thiên Kinh cũng không hài lòng lắm. Trong thoáng chốc, trên mặt hắn lóe lên một chút không vui, giọng nói trở nên hơi nặng nề, hai tay nắm chặt vai nàng, mang theo chút thương tiếc cùng đau lòng...

"Noãn, nói cho anh biết phải làm sao mới có thể làm cho em vui vẻ. Anh thừa nhận những việc anh làm khiến em không vui nhưng..."

Hắn vẫn rất giỏi ăn nói nhưng lúc này lại không biết nên giải thích thế nào. Hắn dừng lại một chút, cực kỳ nghiêm túc mà nói: "Nhưng anh thật sự chỉ muốn giữ em lại bên cạnh anh. Vì giữ em lại mà anh đã làm những chuyện không từ thủ đoạn, thậm chí không quan tâm đến ý nguyện của em mà cười em. Noãn, anh muốn con người của em, còn muốn lòng của em nữa, hiểu không?"

Úc Noãn Tâm nhìn hắn. Đôi mắt như nước dần lộ vẻ trong như trời xanh, rồi hình như lại xanh thắm như nước biển.

"Hiểu rồi!" Nàng nhẹ nhàng nói, dáng vẻ giống như không tranh với đời.

Hoắc Thiên Kinh thở dài một hơi. Hắn sợ nhất là dáng vẻ này của Úc Noãn Tâm, làm cho hắn cảm thấy bất lực, đồng thời cũng cảm thấy thất bại.

Hắn không nói gì nữa, chỉ cúi người xuống. Môi vừa muốn chạm vào đôi môi mềm mại của nàng thì nàng bỗng xoay mặt qua.

Sự nhiệt tình của Hoắc Thiên Kinh giống như bị một chậu nước lạnh hắt vào, thân người cao lớn bỗng cứng đờ.

"Em muốn ra ngoài đi lại." *Úc Noãn Tâm có ý hỏi nhưng lại nũng nịu động lòng người.*

Về mặt hơi cứng nhắc của Hoắc Thiên Kinh bỗng thả lỏng một chút. Đôi môi mím lại hơi cong lên. Hắn đứng dậy, duỗi tay ra ôm nàng vào lòng: "Đi thôi, biển ở đây rất đẹp!"

"Hoắc phu nhân, thế này thật sự không được đâu ạ!"

Nhân viên cứu hộ hoảng hốt mà nhìn cô gái đẹp đến nỗi gần như không tìm được chút tỳ vết nào trước mắt. Khi phát hiện nàng chính là Úc Noãn Tâm vừa gả vào Hoắc gia thì cả kinh, lập tức luống cuống tay chân.

Trước khi họ đến đây, tất cả nhân viên đều đã được thông báo ông trùm tài chính Hoắc Thiên Kinh sẽ cùng vợ mới cưới đến đây nghỉ ngơi. Những hình ảnh và đoạn phim có liên quan đến họ đều đã được nhân viên nhìn qua, mục đích chính là để hầu hạ cho tốt.

Bây giờ vị Hoắc phu nhân này lại đột nhiên chạy tới trước mặt anh ta, chỉ vào bộ đồ lặn nói muốn đi lặn, đây đúng là làm khó cho anh ta rồi. Tất cả nhân viên nơi này đều biết Úc Noãn Tâm đã có thai hơn hai tháng rồi, nếu đi lặn thì sẽ...

"Anh yên tâm, tôi sẽ không có nguy hiểm gì đâu."

Thật ra trước đây Úc Noãn Tâm vẫn muốn đi lặn nhưng lại không có thời gian. Hôm nay nhìn thấy nước biển xanh trong, gần như có thể nhìn thấy những đàn cá đang bơi lội xung quanh. Vùng biển này rất thích hợp để lặn và cũng rất an toàn.

"Nhưng mà Hoắc phu nhân..."

"Sao thế?" *Hoắc Thiên Kinh đi đến gần, thấy vẻ mặt khó xử của nhân viên cứu hộ thì hỏi.*

"Hoắc tiên sinh, ngài đến rồi, thật tốt quá! Hoắc phu nhân muốn đi lặn..." *Nhân viên cứu hộ là người bản địa, dùng tiếng Anh với giọng địa phương đặc sệt mà nói.*

Hoắc Thiên Kinh xoay người Úc Noãn Tâm qua, giọng nói chuyển thành nhẹ nhàng cùng tràn đầy nhẫn nại: "Noãn, em muốn đi lặn sao?"

Úc Noãn Tâm nhìn vùng biển xanh thắm rồi gật đầu.

Thấy đôi mắt trong của nàng mang theo khát vọng cùng mong đợi thì Hoắc Thiên Kinh cười nhẹ, từ trong túi lấy ra một quả mơ rồi nhét vào miệng nàng, không nói gì cả.

Nhân viên cứu hộ đứng bên cạnh gần như ngẩn ngơ ra. Anh ta chỉ nhìn thấy ông trùm tài chính này qua hình ảnh nhưng không khó nhận ra hắn là một người cực kỳ uy nghiêm, nói năng thật trọng. Thế nhưng khi hắn đối diện với vợ mình thì lại dịu dàng như thế, vẻ chiều chuộng trong mắt rất rõ ràng.

Thật ra không chỉ có anh ta ngẩn ngơ, ngay cả những nhân viên gần đó cũng đều ngây cả người, nhất là những người hầu nữ. Mỗi người đều nhìn Hoắc Thiên Kinh và đồ mặt, trong mắt toàn là vẻ hâm mộ.

Những người mà nhân viên ở đây phải tiếp đãi, trên cơ bản không phú thì cũng quý. Nhưng đàn ông có diện mạo anh tuấn, dáng người hoàn hảo, dịu dàng với phụ nữ như thế thì lại rất hiếm.

Trong miệng đột nhiên có thêm một thứ gì đó, lại còn chua chua làm Úc Noãn Tâm giật mình.

"Là mơ đó! Anh thấy em nôn nghén rất khổ, sợ tới tối em không còn muốn ăn uống gì nữa nên cố ý quay lại lấy mơ đến." *Hoắc Thiên Kinh dịu dàng cười một tiếng, nhẹ nhàng nói.*

"Ngay cả mơ mà anh cũng mang tới sao?"

Úc Noãn Tâm hoàn toàn chán kinh, đôi mắt mở thật to. Không hiểu lúc này hấn bỗng đi đâu mất, thì ra là về biệt thự lấy mơ.

Hoắc Thiên Kinh nở nụ cười: "Nếu không thì ở chỗ này rất khó mua được mơ hiệu này. Anh biết em rất thích ăn."

Lòng Úc Noãn Tâm lại cảm thấy rất ấm áp. Nụ cười của hấn sáng chói dưới ánh mặt trời. Mắt của hấn dịu dàng, đa tình như nước biển khiến nàng không kìm lòng được mà chìm vào trong đó.

Thật ra nàng rất yêu hấn, cho dù hấn từng làm những chuyện khiến nàng đau khổ cùng tuyệt vọng thì nàng vẫn yêu hấn giống như là hết thuốc chữa vậy.

Thật ngốc, nàng thừa nhận thế.

Nhưng mà sự tự tôn cố hữu khiến nàng còn chưa thể hoàn toàn bỏ qua.

"Cảm ơn anh!" *Câu nói này là xuất phát từ tận đáy lòng.*

"Cô bé ngốc, em là vợ của anh, còn khách sáo như thế!" *Hoắc Thiên Kinh đưa tay ôm lấy eo nàng, thân mật mà lướt qua mái tóc bị gió biển làm rối của nàng.*

Úc Noãn Tâm cúi đầu nghịch mấy ngón tay của mình, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: "Em rất muốn đi lặn!"

"Noãn, em đã có thai rồi." *Giọng của Hoắc Thiên Kinh toàn là sự dỗ dành.*

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu lên, trong mắt phát ra những tia rạng rỡ...

"Nhưng em còn chưa tới bốn tháng, có thể lặn được mà. Hơn nữa đi lặn cũng không phải hoạt động ra nhiều mồ hôi gì, thai phụ có thể mà..." *Mấy tiếng sau cùng dường như là thì thào trong cổ họng, bởi vì nàng không xác định Hoắc Thiên Kinh có đồng ý hay không.*

Nhìn thấy bộ dáng muốn thử xem sao của nàng, Hoắc Thiên Kinh thật sự không muốn làm nàng thất vọng. Hấn đưa tay vỗ về nàng: "Noãn, anh sợ em mệt quá."

"Em sẽ cẩn thận, hơn nữa... em còn biết lặn, trước đây đã học qua."

Dường như Úc Noãn Tâm đã thấy trong giọng nói cùng ánh mắt của hấn có vẻ thoải nhượng cùng thả lỏng thì đôi mắt lập tức sáng lên, mặt tràn ngập vẻ nôn nóng mà vội vàng giải thích.

Hoắc Thiên Kinh thấy rõ cuộc hai má nàng cũng có chút sức sống thì vui vẻ mà cười. Đôi cánh tay rắn chắc ôm nhẹ nàng vào lòng, thấp giọng hỏi: "Em rất muốn đi lặn?"

"Đúng vậy!" *Úc Noãn Tâm vội vã gật đầu, dường như sớm đã quăng sạch những uất ức trong lòng.*

"Ừm..." *Hoắc Thiên Kinh làm ra vẻ suy nghĩ, nhưng chỉ kéo dài giọng mà không thấy trả lời.*

Úc Noãn Tâm sốt ruột: "Đừng nghĩ nữa, mặt trời lặn rồi thì không đi được nữa đâu."

Hôm nay trời trong nắng ấm, rất thích hợp để đi lặn. Nếu hấn cứ do dự như thế thì thời gian tuyệt vời nhất sẽ trôi qua mất.

"Em có thể đi lặn, có điều..." *Hoắc Thiên Kinh có ý trêu đùa nàng, khóe môi nở nụ cười xấu xa...*

"Có điều cái gì?"

"Gọi tên anh!" *Hấn khẽ chạm vào mũi nàng, nhỏ giọng nói.*

Úc Noãn Tâm hơi ngẩn ra.

"Thiên Kinh!" *Tim nàng lại hơi run rẩy theo hai tiếng này.*

Mắt Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ dịu dàng, tiếng gọi của nàng làm hấn cảm thấy uất ức.

"Noãn, mấy ngày nay em đã không gọi anh như thế rồi!" *Hấn蹭trán mình vào trán nàng, giọng nói như hương rượu say làm nàng không kìm được mà đắm chìm vào đó.*

"Đừng náo loạn nữa, anh không thể lật lọng đâu." *Úc Noãn Tâm cố gắng xem nhẹ sự rung động trong lòng mà thấp giọng kháng nghị.*

Hoắc Thiên Kinh nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của nàng thì không nhịn được mà khẽ ngắt một cái, nói đùa: "Em phải ngoan thì anh mới đồng ý!"

"Anh muốn thế nào?" *Úc Noãn Tâm bắt mắt mà nhìn hấn.*

"Nói em yêu anh!"

Tuy giọng của Hoắc Thiên Kinh nghe dịu dàng như nước nhưng cũng mang theo một chút bá đạo. Tay hấn vẫn ôm lấy nàng, đôi mắt thâm tình như biển cả nhìn nàng không chớp mắt.

Trước cảnh biển lãng mạn này, tất cả đều có vẻ tốt đẹp.

Úc Noãn Tâm vô thức liếm liếm môi. Đôi môi mọng hơi hé ra như muốn nói, nhưng trong mắt lại bất chợt lóe lên một chút giễu cợt...

"Anh yêu em". Nàng không suy nghĩ quá lâu, chỉ lặp lại câu nói của hấn giống như đứa nhỏ đang học bắt chước. (Là thế này, trong tiếng Trung chỉ có hai ngôi ni và wo như i và u trong tiếng Anh. Hoắc Thiên Kinh bảo Úc Noãn Tâm nói ni ai wo – em yêu anh, nhưng Úc Noãn Tâm lại không nói wo ai ni – em yêu anh mà nhái lại y hệt như câu của Hoắc Thiên Kinh ni ai wo – anh yêu em! Aiz, rắc rối!)

Nào ngờ lời của nàng lại làm cho cả người Hoắc Thiên Kinh run lên, đôi mắt hằm chứa ý cười của hấn cũng rung động một chút, lồng ngực giống như bỗng nổ tung ra.

Trong tim lại như có một dòng nước ấm lạnh lẽ chảy vào, xao động không thôi.

Dường như Úc Noãn Tâm cũng phát hiện điều gì đó, ngẩn người ra một chút rồi nhìn vào đôi mắt sáng ngời của hấn, nhìn về rồi ren không ngừng chảy qua trong mắt hấn.

Đúng vậy, hấn chưa từng nói với nàng ba chữ này. Mà những lời nói vô tâm của nàng lại khiến cho không khí lúc này trở nên có chút kỳ lạ.

Rất lâu sau, Hoắc Thiên Kinh bỗng nhiên nở nụ cười, rồi lại dịu dàng cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên trán nàng, giọng nói thì thầm cùng mùi long đản hương lan ra...

"Biết lòng của anh là tốt rồi. Noãn, cho anh biết em có yêu anh không, được chứ?"

Người Úc Noãn Tâm khẽ run lên, ngay cả trái tim cũng run rẩy theo lời nói cùng động tác của hấn. Hấn không phủ nhận ba chữ này, cũng không nói nó ra. Nhưng lời của hấn cùng nụ hôn vừa đặt lên trán nàng còn khiến người ta rung động hơn bất cứ lời thề non hẹn biển nào.

Giống như là trong lòng bị thứ gì đó nhẹ nhàng khuấy động, sự ấm áp từ từ tràn ra cho đến khi tràn ngập.

Hấn yêu nàng. Không phải do nàng tự kỷ, không phải do nàng quá tự tin, cũng không phải nàng mơ mộng mà là nàng thật sự cảm nhận được. Hoắc Thiên Kinh là thế, tính cách của hấn là thế. Cho dù hấn có tự cao cùng bá đạo nhưng vẫn khiến người khác say mê, chỉ vì hấn luôn ngốc nghếch như thế, không biết dùng những cách khác để thể hiện lòng mình.

Nàng còn có thể tiếp tục trách hấn sao? Hay là nên giận hấn vì hấn quá ngốc trong tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: – Lãng mạn chốn biển sâu

Than nhẹ một tiếng, đôi mắt hơi lãnh đạm của Úc Noãn Tâm dần dần có chút thả lỏng, đầu lưỡi vô thức liếm môi rồi nhẹ giọng nói:

"Em yêu anh..."

Đây là sự thật, vì thế nàng nói ra mà không hề ngập ngừng. Cho dù nàng biết tất cả những gì người đàn ông này từng làm thì vẫn không có cách nào quên được tình yêu đối với hấn. Chỉ có điều trước mắt, tâm lý của nàng ít nhiều có chút kháng cự lại mà thôi.

Giọng của nàng nhẹ nhàng như tiếng nhạc đến từ trời cao, theo làn gió biển mà lãng đãng xung quanh hai người làm cho gương mặt cương nghị của Hoắc Thiên Kinh cũng rung động. Mắt hấn hằm chứa ý cười dịu dàng, khẽ nâng cằm nàng lên, rõ ràng là thỏa mãn rồi nhưng lại cố ý nói:

"Dường như chưa đủ thành ý!"

Úc Noãn Tâm nghe thế thì trên gương mặt thanh tú lộ ra chút không vui. Thấy đôi môi gợi cảm của hấn đang cong lên nụ cười trêu đùa thì đôi môi mọng của nàng cũng hơi mím lại.

Từng đợt sóng nối tiếp nhau trên mặt biển xanh ngắt. Gió biển dịu dàng thổi qua hai má nàng, dường như có một sức mạnh đang thôi thúc làm nàng không chịu được dụ dỗ mà chỉ có thể thỏa hiệp.

Khẽ nhón chân lên, dưới ánh nhìn có vẻ đặc ý của hắn, đôi môi anh đào nồng ấm nhẹ nhàng dán vào môi hắn.

Dường như hắn luôn có cách làm cho nàng phải làm ra những hành động thân mật với hắn. Trước kia là thế, bây giờ cũng vậy.

Hơi thở ấm áp cùng mùi long đản hương tràn ngập bên môi hai người. Hương vị quen thuộc tiến vào phổi theo hơi thở của nàng. Sức lực bên hông bỗng nhiên chặt hơn. Hắn hóa bị động thành chủ động, tham lam mà vuốt ve cánh môi nàng, chiếm lấy hương thơm tươi mát từ miệng nàng, hết lần này đến lần khác.

Dưới ánh mặt trời, trên bãi biển tuyệt đẹp, hình dáng cao lớn của hắn cùng vẻ nhỏ nhắn yêu kiều của nàng đã tạo nên một bức tranh thơ mộng đẹp nhất trên đời này, làm cho những nhân viên phục vụ người bản địa đều phải dừng chân lại ngắm nhìn và hâm mộ không thôi.

Dường như là cả thế kỷ trôi qua, Hoắc Thiên Kinh mới lưu luyến mà buông nàng ra. Nhìn dung nhan tuyệt mỹ như ngọc của nàng xuất hiện chút quyến rũ cùng ửng hồng thì đôi mắt đen thẳm kia lộ ý cười hài lòng.

"Được rồi chứ? Nếu không cho em đi lặn nữa thì em sẽ thật sự tức giận đó!"

Úc Noãn Tâm phải thừa nhận là vừa rồi đã lạc trong nụ hôn nồng nàn của hắn, nhất là tại bờ biển lãng mạn này. Sự bất mãn cùng oán hận đối với hắn cũng đã từ từ giảm đi.

Hoắc Thiên Kinh biết nàng cũng không còn bao nhiêu kiên nhẫn nữa rồi. Hắn nhìn vào đôi mắt nóng của nàng rồi cười, sau đó vẫy tay một cái...

"Hoắc tiên sinh, ngài có gì muốn căn dặn?"

Nhân viên cứu hộ cách đó không xa bước tới, cung kính hỏi.

"Chuẩn bị thiết bị lặn thích hợp cho phụ nữ có thai. Còn nữa, anh phải bảo vệ sự an toàn của cô ấy suốt hành trình, nếu có nguy hiểm gì thì anh cũng biết hậu quả rồi đó."

Mấy câu đầu là ra lệnh, câu cuối lại biến thành uy hiếp trăm phần trăm.

Úc Noãn Tâm không biết nói gì. Hắn nói chuyện và làm việc vẫn luôn lạnh lùng cứng rắn thế sao? Vẫn là một chuyện tốt, bị hắn uy hiếp như thế bỗng mất đi hứng thú.

Thế nhưng nhân viên cứu hộ vẫn cung kính trả lời: *"Hoắc Thiên Kinh, xin ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ sự an toàn của Hoắc phu nhân."*

Hoắc Thiên Kinh gật đầu. Khi ánh mắt lạnh đậm chuyển về phía Úc Noãn Tâm thì đã dịu dàng trở lại. Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên đầu nàng, căn dặn: *"Đừng chơi lâu quá, dù sao giờ em cũng là mẹ rồi."*

Úc Noãn Tâm lập tức trở nên vui vẻ. Nghe thấy hắn đồng ý thì hai mắt sáng như ngọn đèn trong đêm tối, lập tức cười tươi như hoa, đẹp không sao tả xiết.

Vội vàng đáp ứng hắn xong, đang muốn chạy đi thì lại nghe thấy Hoắc Thiên Kinh gọi trở về...

Lần này Úc Noãn Tâm đã biết ngoan ngoãn, chủ động bước lên cho hắn một nụ hôn.

Nụ cười nhỏ nhoi bật ra từ cổ họng Hoắc Thiên Kinh, rồi lại dặn nàng phải chú ý an toàn.

Úc Noãn Tâm cảm thấy ấm áp, không nói gì nữa mà chỉ gật đầu.

Tầm nhìn của nước biển là hơn 8 mét, thậm chí có nơi còn tới 25 mét, cho thấy vùng biển này trong lành biết bao. Hơn nữa thời tiết sóng yên biển lặng thế này thì đi lặn đã trở thành một hoạt động không thể thiếu.

Úc Noãn Tâm được trang bị cả người, từ từ lặn vào đáy biển. Thật ra khi mặc đồ lặn thì nàng đã cảm thấy kỳ lạ, những tranh thiết bị này dường như là chuẩn bị riêng cho thai phụ vậy.

Trang phục và thiết bị lặn đều chỉ có hai loại là trang bị nhẹ và trang bị nặng. Mà bộ đồ trên người nàng rõ ràng là đã được xử lý đặc biệt. Không những có đủ những thiết bị của trang bị nặng mà điều quan trọng nhất là từ kính, ống thở cho tới thiết bị nâng, thiết bị thở, điều hòa khí... mỗi một thứ đều nhẹ nhàng khiến nàng không tin được.

Lặn tới đáy biển, Úc Noãn Tâm dễ dàng nhận ra nước biển cùng san hô nơi này khác với những nơi khác. Cảnh đáy biển tươi đẹp khiến nàng cảm thấy lần đi lặn này có sức hấp dẫn khôn cùng.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên cứu hộ, Úc Noãn Tâm cùng ngao du với san hô và những đàn cá nhiệt đới, đáy biển cứ như chốn thần tiên.

Khi nàng còn là học sinh, vào một lần tình cờ, nàng đã học lặn với một huấn luyện viên. Bởi vì nàng có một thể chất kháng áp lực rất tốt, thể chất này rất thích hợp với hoạt động bơi lặn. Từ đó, nàng đã khát khao có thể đến một đáy biển tuyệt đẹp để thỏa sức bơi lội trong bầy cá vây quanh.

Úc Noãn Tâm càng lặn càng sâu. Mỗi khi lặn sâu thêm một mét thì trước mắt nàng cảnh vật càng ngày càng thơ mộng. Dường như nàng sắp bị lạc vào đáy biển xanh thẳm lãng mạn này.

Ngay lúc nàng đang bơi lội một cách thích thú thì cảm giác sau lưng có một áp lực bỗng đến gần. Nàng vô thức quay đầu lại, còn chưa kịp nhìn rõ cái bóng đang tới gần kia thì một cánh tay rắn chắc đã ôm chầm lấy eo nàng...

Nếu không phải vì đang ở dưới biển thì chắc chắn Úc Noãn Tâm đã hét toáng lên, sau đó cho kẻ đánh lén phía sau một kích trí mệnh. Phản ứng đầu tiên của nàng là tìm nhân viên cứu hộ vẫn luôn theo sát phía sau.

Nàng vô thức tránh né nhưng lại bị đôi cánh tay kia ôm càng chặt hơn. Nàng quay đầu lại nhưng bỗng trợn tròn mắt...

Không biết nhân viên cứu hộ đã biến mất từ bao giờ, thay vào đó là chồng của nàng – Hoắc Thiên Kinh – người vừa rồi còn tỏ vẻ không có hứng thú với việc đi lặn.

Chỉ thấy trang thiết bị trên người Hoắc Thiên Kinh ít hơn nhiều so với Úc Noãn Tâm nên đương nhiên hành động sẽ tiện hơn rất nhiều. Lúc này Úc Noãn Tâm mới biết mình lại bị lừa. Thông qua trang bị trên người hắn cùng với sự nhanh nhẹn dưới nước của hắn thì những dấu hiệu ấy chứng minh hắn cũng là một người thạo bơi lặn. Vậy mà lúc này còn làm ra vẻ không thích thú.

Úc Noãn Tâm không thể nói chuyện, chỉ làm một động tác ra hiệu hắn đã dọa đến nàng, cộng thêm một ánh mắt kháng nghị cùng bất mãn. Sau khi trợn mắt một cái thì cơ thể nàng chui ra khỏi lồng hắn như một người cá.

Lúc này nàng mới hiểu được tại sao rất nhiều người ví cơ thể của phụ nữ giống như cá. Bởi vì người cá là hình ảnh chính xác nhất. Giống như nàng bây giờ, hoàn toàn có thể tự do ngao du như những con cá, không chịu sự khống chế của hắn. Giây phút này, tâm trạng của Úc Noãn Tâm bỗng tốt lên. Nàng đưa ngón cái chúc xuống ra dấu với người đằng sau, mang theo một chút khiêu khích.

Hoắc Thiên Kinh cũng không có lập tức đuổi theo ngay, nhưng không khó nhận ra khi đôi mắt đen thẳm kia nhìn thấy hành động trẻ con của nàng thì buồn cười mà lắc đầu, sau đó không nhanh không chậm mà đuổi theo.

Ngay khi nàng chuẩn bị kéo xa khoảng cách thì Hoắc Thiên Kinh bỗng nhanh nhẹn đuổi tới nơi, lại bắt được nàng lần nữa. Động tác thần tốc như cá đối, lại giống một con báo đen có tốc độ nhanh như chớp, mang theo vẻ chơi đùa vừa bắt vừa thả đối với con mồi.

Lòng Úc Noãn Tâm bỗng thấy lướt qua một tia hạnh phúc.

Hoắc Thiên Kinh thấy nàng không né tránh nữa thì ý cười trong mắt càng sâu. Ngày sau đó bèn kéo lấy tay nàng, dẫn nàng lặn xuống đáy biển sâu hơn.

Từng đàn cá dưới đáy biển chậm rãi bơi lội xung quanh người họ. Thậm chí có con cá đi theo họ, xuyên qua giữa hai người mà chơi đùa. Những sinh vật không biết tên dưới đáy biển cũng rất đẹp. Lúc này, cảnh này, hai người hoàn toàn hòa nhập vào thế giới dưới đáy biển, tình cảm nồng nàn nhuộm khắp cả nơi đây.

Úc Noãn Tâm vô thức mà nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, không khó nhận ra trong mắt mắt có những tình cảm nồng nhiệt. Lúc này, nàng hy vọng thời gian có thể dừng lại, cũng hy vọng hai người họ có thể giống như những con cá dưới biển, có thể mãi mãi tự do hưởng thụ cảnh sắc như bông lai tiên cảnh này.

Nàng không biết Hoắc Thiên Kinh muốn dẫn mình đi đâu. Nàng cũng không hỏi ra nghi vấn của mình mà chỉ mặc cho tay hắn dẫn đường. Giờ khắc này, nàng chỉ muốn tự do hưởng thụ thời gian lãng mạn của họ, mặc kệ là đi đâu, cũng không quan tâm những gì đã qua.

Trong cuộc đời, con người cũng cần có lần tùy hứng. Mà lúc này nàng rất muốn thả lỏng mà hưởng thụ, không để ý tới những khúc mắc vẫn ở trong lòng.

Dưới sự dẫn dắt của Hoắc Thiên Kinh, hai người xuyên qua một hang động dưới đáy biển. Cái hang này không giống với hang động trên mặt đất. Ánh sáng lơ mơ vẫn lộ ra màu xanh nước biển. San hô nơi này càng đẹp hơn, rất muốn màu muốn vẻ. Khắp nơi đều khoe ra sự đẹp để cùng sức sống.

Hai người không ngừng lặn xuống. Một con cá chình rất đẹp bơi qua bên cạnh họ, dường như có chút hoảng hốt vì sự xâm nhập của con người. Nhân cơ hội này Úc Noãn Tâm còn chụp một tấm ảnh làm kỷ niệm.

Cảnh sắc trong hang ngày càng hùng vĩ, dường như nàng xem đến hoa cả mắt. Nói thật, đây là lần đầu tiên nàng lặn xuống vùng biển chuyên dành để lặn thám hiểm thế này, đương nhiên là không ngờ được thì ra thế giới dưới đáy biển còn phong phú hơn trên cạn nhiều.

Một đàn cá nhỏ rất dễ thương bơi lội tung tăng xung quanh họ, con lớn nhất chừng 4cm. Ngoại trừ bơi lội thì còn chen vào trong các hốc san hô hay những hốc đá. Độ sâu của nơi này không nhận được nhiều ánh sáng mặt trời nhưng vẫn lóe lên ánh sáng cần có nơi đáy biển.

Úc Noãn Tâm khẽ quay đầu lại, đối diện với ánh mắt dịu dàng đang cười của Hoắc Thiên Kinh. Nàng cũng cười. Nàng chỉ cảm thấy cùng hắn ở nơi này thì cho dù không dùng tai cũng có thể cảm nhận được tất cả những rung động. Thân mình nàng nhạy cảm mà cảm thụ được sự trữ tình cùng những rung động xẹt qua da thịt.

San hô màu đỏ cùng cá nhiệt đới nhiều màu dưới đáy biển lóe lên những cái bóng mơ hồ. Nơi này có độ sâu mà nàng chưa ngờ đến. Nhất định trong đó cũng chứa đựng những bí mật không ai hay. Hôm nay, dưới sự dẫn dắt của Hoắc Thiên Kinh, nàng hoàn toàn buông lỏng một lần.

Bởi vì tin tưởng hần, cũng biết rõ những tín hiệu phát ra từ mắt hần.

Trong lúc hai người bơi lặn, dường như Úc Noãn Tâm có thể nghe thấy tiếng ca đến từ tự nhiên. Mỗi một câu, mỗi một từ đều như đang miêu tả tình cảm của hai người họ.

Hãy để biển cả bao la

Đánh thức những xao động trong lòng

Tìm kiếm những dấu chim bay

Của bóng hải âu cô độc

Đàn cá bạc, sóng xanh

Xuyên qua cầu vòng lãng đãng

Mở đầu cho cả vạn năm

Không cần lời thì thầm to nhỏ

Chôn bồng lai ở nơi nào

Núi xanh đã mấy độ

Bãi dâu lạnh lẽo

Thiên trường địa cửu

Biển trời mông lung

Nơi nơi ý đậm tình nồng

Mở đầu cho cả vạn năm

Tình yêu đang bay lượn trong cõi vĩnh hằng

Rốt cuộc, Hoắc Thiên Kinh dừng lại dưới một khối đá. Úc Noãn Tâm đang cảm thấy lạ thì lại nhìn thấy một cái hộp vô cùng tinh xảo được khám vào trong đám san hô. Trên hộp lóe lên ánh sáng của đá quý, dường như chiếu sáng cả phiến san hô cùng đàn cá xung quanh.

Úc Noãn Tâm chấn kinh. Ngay cả đôi mắt đẹp cũng vô thức mà tròn to... Đừng nói nàng may mắn thế chứ, cư nhiên phát hiện bảo tàng gì đó dưới đáy biển.

Nghĩ lại thì cũng không thể. Tuy nơi này có độ sâu không phải ai cũng lặn đến nhưng cũng chưa từng nghe nói vùng biển này từng bị đắm tàu. Quay đầu lại, mang theo nghi hoặc mà nhìn Hoắc Thiên Kinh bên cạnh. Thấy hần đang cười, khua tay múa chân ra hiệu bảo nàng tiến tới...

Úc Noãn Tâm kinh ngạc mà tiến lên. Cái hộp ở trong hốc san hô, vì không muốn làm tổn hại tới những sinh vật nhỏ bé, nàng tháo găng tay xuống, những ngón tay mảnh mai xuyên qua rặng san hô đang không ngừng lay động, nhẹ nhàng lấy cái hộp đang lóe sáng kia xuống.

Cái hộp được từ từ mở ra. Là một sợi dây được làm từ những viên kim cương hiếm có nối với nhau, đang lấp lánh chói mắt. Ánh sáng của nó tạo thành hình một đóa hồng đang nở rộ, lại giống như là bầu trời đầy sao. Mặc dù lúc này Úc Noãn Tâm không biết nó có phải là dây chuyền hay thứ gì khác nhưng dễ dàng nhận biết đây là thứ được làm từ tay những bậc thầy nổi tiếng nhất thế giới. Nhất là...

Ngay trung tâm của sợi dây có khắc ba chữ Love you forever.

Love you forever

Bàn tay cầm cái hộp của Úc Noãn Tâm hơi run run, giống như là không chịu được sức nặng của cái hộp...

Hơi thở của nàng trở nên hơi dồn dập, ngay cả đôi mắt vừa rồi còn mang theo vẻ kinh ngạc lúc này cũng đã xúc động không thể tin được.

Nàng vô thức mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, chỉ thấy hần cười nhẹ, chủ động bơi tới. Vẻ tự tin trong mắt càng làm hần tràn đầy sức quyến rũ.

Úc Noãn Tâm rất muốn mở miệng hỏi nhưng chỉ có thể dùng ánh mắt để diễn đạt.

Thật ra nàng rất muốn hỏi... những chữ trên sợi dây.

Còn nữa, tại sao chôn biển sâu này lại có một sợi dây, lẽ nào đây là do hần đã chuẩn bị từ trước? Hần sớm biết nàng biết lặn, hơn nữa đến đây nhất định

sẽ đi lặn.

Trong khoảnh khắc này, lòng của nàng thấy rất ấm áp. Hần hiểu nàng đến thế, thậm chí còn hiểu nàng hơn cả bản thân nàng.

Dường như Hoắc Thiên Kinh đã dự đoán được nàng sẽ có phản ứng kinh ngạc như thế, trong nụ cười của hắn có chứa vẻ yêu thương chiều chuộng. Hắn cầm lấy cái hộp, nhưng chỉ lấy sợi dây ra, cái hộp bị ném đi, từ từ chìm vào đáy biển.

Úc Noãn Tâm cả kinh, đang tính lặn xuống vớt lấy thì lại bị Hoắc Thiên Kinh kéo lại. Hắn khẽ lắc đầu, ý bảo nàng không cần để ý đến cái hộp nữa. Hắn mở sợi dây trong tay ra, sau đó lặn xuống dưới chân nàng nhanh như một con cá.

Ngay lúc Úc Noãn Tâm còn chưa hiểu ra làm sao cả thì hắn đã đeo sợi dây quý giá kia vào chân nàng. Trong nhất thời, sợi dây rực rỡ kia chiếu sáng cả đáy biển sâu.

Thì ra là dây đeo chân. Thật khó tưởng tượng được ngay cả vòng đeo chân mà cũng có thể làm tinh xảo đẹp đẽ như vậy. Nhất là tại chốn biển sâu này càng tỏ rõ sự xa hoa quý giá của nó.

Một sự ấm áp lan tràn trong lòng. Úc Noãn Tâm nhìn Hoắc Thiên Kinh nghiêm túc mang sợi dây vào cho mình. Sự dịu dàng của hắn, sự lãng mạn của hắn làm rung động tâm hồn nàng.

Người đàn ông này có sự tự địa cùng bá đạo cố hữu. Cho dù là lãng mạn thì cũng tràn ngập cách thức của riêng hắn.

Nếu không phải đang ở dưới biển, nàng rất khó mà tưởng tượng được một Hoắc Thiên Kinh cao cao tại thượng lại đích thân cúi người đeo vào chân cho nàng. Có điều làm nàng cảm động nhất chính là dòng chữ được khắc trên đó...

Những chữ này là do hắn yêu cầu khắc vào sao? Thật là xuất phát từ nội tâm của hắn sao?

Thật ra nàng cũng có thể đọc được tình yêu từ trong ánh mắt dịu dàng của hắn. Nàng tin rằng mình có một vị trí đặc biệt trong lòng hắn. Giống như hôm nay, mặc dù hắn không nói ra ba chữ kia nhưng lại dùng hành động để thể hiện tình yêu đối với nàng.

Nói thật, Úc Noãn Tâm rất cảm động. Nếu đôi là bất cứ cô gái nào thì cũng sẽ cảm động không thôi trước tình cảnh này.

Hoắc Thiên Kinh – con người vẫn luôn có tính gia trưởng này đã tìm được một cách rất thích hợp để truyền đạt tình yêu của hắn. Mặc dù có đôi khi sẽ làm Úc Noãn Tâm cảm thấy rất trẻ con.

Kim cương lấp lánh chiếu sáng đàn cá muôn màu và rừng san hô dưới đáy biển, dường như đã làm tắt cả mất đi màu sắc của nó. Hoắc Thiên Kinh lại ôm lấy eo Úc Noãn Tâm. Hai người trở thành hình ảnh lãng mạn đẹp đẽ nhất nơi này.

Gió đêm trên đảo Wakaya nhẹ nhàng lùa vào bốn phía, vòn quanh ban công rộng mở. Úc Noãn Tâm mặc váy ngủ trắng tinh đứng đó. Mặt biển phía xa xa được ánh trăng chiếu sáng, giống như được rải lên từng lớp lúa vàng. Mặt biển nổi sóng dập dờn, nước biển từ từ tràn lên rút xuống, để lại trên bờ cát những vò sò nhiều màu sắc cùng những con dã tràng đang chạy loạn khắp nơi.

Mặt hướng về biển, ung dung thong thả. Lúc này Úc Noãn Tâm đã hiểu được hàm ý của câu này. Đòi người có bao nhiêu bất lực cùng không vui thì khi đối mặt với biển xanh cũng sẽ trút bỏ hết. Dường như biển cả đã thu nhận hết những vui buồn của nhân gian khiến cho con người vừa lo sợ nhưng đồng thời cũng kính trọng nó.

Gió biển khẽ phát qua làn váy của Úc Noãn Tâm. Dưới ánh sao lung linh, nàng cứ lẳng lặng mà đứng đó, giống như là một bức tượng xinh đẹp đang tiếp nhận ánh trăng sáng ngời. Da thịt trắng nõn, ánh mắt sáng dịu dàng, tất cả đều đẹp không thể tả.

Đêm, mỗi một nơi đều tràn ngập hơi thở làm cho người ta say mê.

Trong yên tĩnh, Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy bên hông ấm lên, hơi thở quen thuộc của hắn từ sau ập tới. Lưng nàng dán vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Không biết từ bao giờ hắn đã tiến đến, ôm lấy nàng từ phía sau.

Nàng chìm vào trong hơi thở thuộc về Hoắc Thiên Kinh.

"Đang nghĩ gì vậy?"

Hoắc Thiên Kinh cúi xuống, chớp mũi xuyên qua tóc nàng, hơi thở nóng bỏng khàn khàn phun lên chiếc cổ trần cảm của nàng. Trong giọng nói trầm thấp lộ vẻ đa tình như biển.

Úc Noãn Tâm không trả lời, chỉ lẳng lặng mà nhìn chân trời phía xa xa, nơi biển cả và trời xanh hòa làm một. Hơi thở của hắn phía sau làm nàng cũng sinh ra một cảm giác ỷ lại. Nàng nhẹ nhàng thở một tiếng rồi nói: *"Đang nghĩ hình như sợi dây dưới chân không mở ra được."*

Nói một câu không liên quan gì cả nhưng lại là sự thật.

Từ đáy biển lên tới bờ, bộ đồ lặn của nàng cũng bị cắt ra vì không cách nào tháo được sợi dây này ra.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 153: – Bản tính là gì?

Có lẽ Hoắc Thiên Kinh không ngờ nàng sẽ hỏi thế nên cười khê: *"Tại sao phải tháo ra?"*

"Vậy tại sao lại không tháo ra được?"

Úc Noãn Tâm không trả lời câu hỏi của hắn, ngược lại nhẹ giọng hỏi một câu.

Hoắc Thiên Kinh than nhẹ một tiếng, đặt cằm lên vai nàng, trong giọng nói trầm thấp tràn ngập vẻ xấu xa, nhưng cũng tràn ngập sức mạnh khiến người ta say mê như hương rượu.

"Rất đơn giản, đây là chỗ đặc biệt của dây đeo chân này, mang rồi sẽ không thể tháo ra được." Nói đến đây, Hoắc Thiên Kinh xoay người nàng qua, đôi mắt sâu thẳm sáng như sao...

"Em là người của Hoắc Thiên Kinh anh, cái này là... dấu hiệu!"

"Anh coi em là vật phẩm, còn dân nhân nữa sao?"

Tuy giọng của Úc Noãn Tâm có vẻ kháng nghị nhưng lại không thấy chút hờn giận nào, có lẽ là chịu ảnh hưởng của mấy chữ trên sợi dây.

Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì thở dài: *"Ngốc ạ, sao anh lại coi em như vật phẩm chứ. Em là vợ của anh. Chỉ có vợ của anh mới có tư cách có được xiềng xích ngọt ngào này."*

Lòng Úc Noãn Tâm thấy ngọt ngào nhưng vẫn cố tình nhủ mảy: *"Lời của anh làm người ta thấy buồn nôn."*

"Chỉ cần hành động không làm em thấy phản cảm là được!"

Hoắc Thiên Kinh không để ý tới sự lên án của nàng, trái lại ôm nàng càng chặt hơn. Đôi tay rắn chắc mang theo một sức mạnh khiến người ta cảm thấy an toàn.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng hít lấy mùi hương của hắn, một lúc sau mới nói: *"Trước giờ em không biết anh còn biết lặn đấy."*

Rốt cuộc thì người này còn có những mặt nào mà người ta không biết nữa chứ. Lúc này nàng có chút mê hoặc rồi.

"Từ nhỏ anh đã biết bơi lặn. Lúc đó anh và Lăng Thần đều thích lặn..." Hoắc Thiên Kinh nói đến đây bỗng dừng lại, gương mặt vốn đang cười cũng trở nên nặng nề.

Úc Noãn Tâm hơi ngẩn ra. Nàng không ngờ không chỉ Hoắc Thiên Kinh thích lặn mà ngay cả Tả Lăng Thần cũng vậy. Chỉ có điều nàng chưa từng nghe hai người này nhắc đến.

"Anh và anh ấy thường đi lặn với nhau sao?" Nàng thử dò hỏi.

"Đó là chuyện từ rất lâu rồi!"

Hoắc Thiên Kinh buông nàng ra, xoay người đến ngồi trên xô pha, thân mình cao lớn dựa hẳn vào nó. Trong thoáng chốc, Úc Noãn Tâm phát hiện trong mắt hắn có chút cô đơn.

Úc Noãn Tâm không nói chuyện, chỉ lẳng lặng mà đợi. Nàng biết nếu Hoắc Thiên Kinh muốn nói, không cần nàng hỏi thì hắn cũng sẽ tự nói. Nếu hắn không muốn nói thì có hỏi cũng vô ích.

Rất lâu sau Hoắc Thiên Kinh mới mở miệng:

"Từ nhỏ, anh và cậu ta đã thích bơi lội, đặc biệt là đi lặn. Khách quan mà nói thì cậu ta còn mê lặn hơn cả anh, bởi vì... là ba của anh đích thân dạy bọn anh. Lúc ấy, cứ đến kì nghỉ là bọn anh gần như dùng thời gian để bơi lặn. Các khu vực lặn thám hiểm trên thế giới, thậm chí là những nơi chưa ai biết cũng đều đã có dấu chân của bọn anh. Mãi đến khi xảy ra chuyện đó thì bọn anh cũng không đi nữa."

Cuối cùng thì Úc Noãn Tâm cũng đã hiểu ra. Rốt cuộc nàng đã hiểu được hàm ý của vẻ mặt hắn lúc ở trên bờ biển. Có lẽ ở trong lòng hắn, đi lặn sẽ gọi lên những hồi ức đã qua. Nếu không có tuần trăng mật này thì có lẽ cả đời này hắn cũng sẽ không tính lặn nữa.

Nghĩ đến đây, nàng nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, nhìn thấy gương mặt hơi nặng nề của hắn thì trong lòng giống như là bị va đập mạnh. Không khó để tưởng tượng ra tình cảm giữa hai người họ. Có lẽ trong quá trình hai người đi lặn cũng đã gặp qua những nguy hiểm không ngờ được. Tất cả đều là những

hồi ức đáng quý nhưng không muốn chạm vào nhất.

Lúc này, rốt cuộc nàng đã hiểu tại sao hấn lại hận Tà Lăng Thần đến thế. Đây gọi là yêu nhau lắm cắn nhau đau. Câu nói này không chỉ cùng trong tình yêu mà cũng có thể dùng cho anh em họ.

Có lẽ cả hai đều rất mâu thuẫn. Một mặt thì hận đối phương, một mặt lại không ngừng nhớ lại những hồi ức đẹp đã qua. Tất cả trở thành sự trừng phạt tàn nhẫn nhất, mà đối tượng chịu sự trừng phạt lại là hai người họ.

"Thiên Kinh..."

Lòng Úc Noãn Tâm mềm nhũn ra. Nàng bước tới trước mặt hấn, dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn hấn, hỏi từng câu từng chữ: "*Anh thật sự khẳng định Lăng Thần giết người sao?*"

Trong tiềm thức của Úc Noãn Tâm thì nàng vẫn tin tưởng Tà Lăng Thần. Tuy Hoắc Thiên Kinh chỉ nói vắn vắn mấy câu, cộng thêm vẻ mặt khi Tà Lăng Thần nhắc đến cha mẹ của Hoắc Thiên Kinh nhưng nàng luôn cảm thấy Tà Lăng Thần vẫn kính trọng cha của Hoắc Thiên Kinh. Anh kính yêu ông như thế thì sao có thể có ý giết người, cho dù biết sự thật tàn nhẫn kia.

Hoắc Thiên Kinh nhìn Úc Noãn Tâm, dần dần trong đôi mắt sâu thẳm kia lộ vẻ không vui. "*Em đang bệnh vực cậu ta?*"

"*Em chỉ muốn nói sự thật mà thôi. Anh và anh ấy có tình cảm sâu đậm như thế thì nên hiểu Lăng Thần chứ.*" Úc Noãn Tâm nhẹ giọng nói. Mặc dù sự lãng mạn lúc ban ngày làm cho nàng cảm động nhưng trước sau gì cũng phải đối mặt cùng giải quyết vấn đề.

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng một lúc mới từ từ nói: "*Đừng quên là chính miệng cậu ta thừa nhận.*"

"*Anh tin sao?*" Úc Noãn Tâm hỏi lại.

Chiếc cằm nhọn của nàng bị hấn nâng lên, ánh mắt của hấn không có chút tức giận, chỉ là sâu không lường được. "*Vậy em tin anh sao?*"

Mắt Úc Noãn Tâm lộ vẻ nghi hoặc.

"*Em tin là anh giết ba mẹ của Tà Lăng Thần sao?*" Hoắc Thiên Kinh trầm giọng hỏi, trong mắt lại có vẻ rồi ren.

"*Không tin!*" Giọng của Úc Noãn Tâm rất nhỏ nhưng lại có vẻ kiên định.

Dường như Hoắc Thiên Kinh rung động một chút, như là bị vẻ kiên định trong mắt nàng làm giật mình. Một lúc sau hấn lại hỏi tiếp...

"*Vậy em tin hai vị giám đốc của Phương Thị là do anh giết không?*"

Úc Noãn Tâm nhìn Hoắc Thiên Kinh, trong mắt lóe lên chút đau đớn. Nàng không có né tránh vấn đề, chỉ hít sâu một hơi rồi kiên quyết nói:

"*Em tin!*"

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, đôi mắt đen thẳm lóe lên chút phức tạp và vẫn làm người ta không hiểu nổi.

"*Tại sao lại khẳng định như vậy?*"

Giống nói trầm trầm không có tức giận, chỉ có thêm chút nghi vấn: "*Em đã nghe được những lời Lôi Dận nói mà!*"

Úc Noãn Tâm không trả lời ngay, chỉ im lặng mà nhìn hấn, vẻ mặt bình tĩnh dịu dàng.

Một lúc sau, nàng mới nhẹ nhàng nói: "*Đó chỉ là giả thiết của em. Lúc đó em không còn lựa chọn nào khác. Mà dường như Lôi Dận cũng rất thông minh, đã gánh hết tội cho anh!*"

Nàng nói đều là sự thật. Đây cũng là chỗ làm nàng cảm thấy nghi hoặc.

Lúc đó, tại hôn lễ, Phương Nhan hùng hổ gây sự. Nếu thật sự chứng minh được Hoắc Thiên Kinh đúng là hung thủ giết người thì trong trường hợp công khai như vậy, chỉ có thể tìm một phương pháp thích hợp nhất để bác bỏ tin đồn. Mặc dù từ về kích động của Phương Nhan, nàng không khó nhận ra sự thật nhưng ngay lúc đó, người duy nhất mà nàng có thể nghĩ đến chính là Lôi Dận. Bởi vì hấn có một thân thể khiến người ta không dám coi thường. Hấn muốn giết người thì nhất định sẽ có lý do khiến người ta tin.

Cho nên nàng mới to gan chia mũi giáo vào Lôi Dận. Một mặt nói là cái khó ló cái khôn, nếu nói khó nghe chút thì chính là nàng không còn con đường nào khác. Một mặt là vì quan hệ giữa Lôi Dận và Hoắc Thiên Kinh. Tuy nói hai người không tính là bạn bè chí thân nhưng không khó nhận ra giữa hai người họ có một cảm giác kỳ lạ: không giống bạn nhưng không là địch. Cho nên Úc Noãn Tâm mới cả gan nói tên Lôi Dận ra.

Chỉ có điều...

Khiến Úc Noãn Tâm không thể lý giải được chính là rõ ràng đây là một sự đổ thừa thôi nhưng sao trong tay Lôi Dận lại có chứng cứ chứ?

Sau đó, nàng cũng nghi ngờ rằng có phải mình "chó ngáp phải ruồi" rồi không. Nhưng nàng cũng hiểu thủ đoạn làm ăn của Hoắc Thiên Kinh. Những chuyện như cường ép thu mua Phương Thị, làm Phương Thị đóng băng mà còn có thể làm ra thì giết hai vị giám đốc cũng không có gì lạ.

Hoắc Thiên Kinh nhìn rõ sự lên án cùng nghi hoặc trong mắt nàng, không cho là đúng mà cười: "Có thể công nhiên chỉ tên Lôi Dận, ngoại trừ Mạch Khê thì cũng chỉ có em. Noãn, em đúng là dũng cảm."

"Đừng có đánh trống lảng!"

Úc Noãn Tâm nhìn hấn, gằn từng tiếng: "Anh nên biết rõ lúc đó em làm như vậy là vì anh ta làm ăn theo kiểu xã hội đen, giết người cũng sẽ có lý do làm người ta tin tưởng."

"Hai vị giám đốc đánh bạc chính là nguyên nhân."

Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh cong lên, giọng nói nhẹ tênh cứ như là đang nói một chuyện không liên quan gì đến mình.

"Đó chỉ là cái cớ mà Lôi Dận giải thoát cho anh." Úc Noãn Tâm bình tĩnh nói

Hoắc Thiên Kinh cười lắc đầu, đưa tay ngắt mũi nàng một chút. Thái độ thản nhiên kia không giống như đang nói chuyện giết người. "Nếu hai ông già kia không có lòng tham vô đáy mà đến sòng bạc thì làm sao Lôi Dận có thể có được hiệp ước mà hai người họ ký. Anh nghĩ cho dù Lôi Dận có biết ảo thuật đi nữa cũng không thể biến ra một hiệp ước hoàn toàn không có được."

"Ý anh là... những gì Lôi Dận nói đều là thật?" Úc Noãn Tâm nửa tin nửa ngờ.

"Một nửa là thật!"

Hoắc Thiên Kinh mỉm cười. "Trước kia Lôi Dận đã nói với anh về chuyện hai vị giám đốc của Phương Thị ký hiệp ước sinh tử ở sòng bạc. Bọn họ thật sự thua rất nhiều tiền. Chiều theo nguyên tắc, bọn họ nhất định phải đến mạng. Chỉ là..." Hấn dừng lại, dường như có chút do dự.

"Chỉ là cái gì?" Úc Noãn Tâm truy hỏi không thôi.

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng một cái, sau đó cười: "Chỉ là khi anh và Phương Nhan còn có quan hệ thì Lôi Dận còn nể mặt chút xíu, không có truy đuổi việc này đến cùng."

Úc Noãn Tâm nghe thế thì chân mày hơi nhíu lại, nghĩ một lúc thì mới thấy có chút không ổn nên liền hỏi: "Ý của anh là... khi anh và Phương Nhan chưa hủy hôn thì hai người họ đã đến sòng bạc chết chóc kia?"

"Không sai!" Hoắc Thiên Kinh gật đầu.

"Nhưng..."

Úc Noãn Tâm càng nghĩ càng thấy không đúng. "Chuyện này vẫn chưa rõ ràng. Nếu Phương Nhan nhìn thấy một văn kiện đã được ký mấy tháng trước thì sao lại không nghi ngờ. Hấn là cô ấy sẽ nghi ngờ lời của Lôi Dận mới đúng chứ?"

Hoắc Thiên Kinh nhún vai, khoe môi cong lên một đường cong có ý nghĩa sâu xa...

"Con người cần phải giữ được bình tĩnh, đó là điều kiện cần thiết. Trong trường hợp này, Phương Nhan một lòng ép Hoắc Thị vào chỗ chết, trong lòng đã sớm khẳng định điều này. Mà một khi có chứng cứ mới lật đổ kế hoạch mà cô ta đã xây dựng lúc trước thì anh nghĩ, cho dù có bình tĩnh đến đâu cũng sẽ bị loạn. Lúc này làm sao cô ta có thể có lý trí mà phân tích thời gian ký hiệp ước chứ?"

Úc Noãn Tâm nghe xong thì hoàn toàn ngẩn ra.

Nghi lại, đây đúng là chỗ sơ suất nhất. Đúng như Hoắc Thiên Kinh đã nói, khi lâm vào hoàn cảnh như thế thì không thể giữ được sự bình tĩnh nữa.

Cả người nàng bắt đầu thấy lạnh...

Ánh mắt nhìn hấn lộ ra vẻ như đang đánh giá một người xa lạ...

"Em có nên khen ngợi thủ đoạn của anh và Lôi Dận không?"

Cầm nàng bị tay hấn nắm lấy. Đôi mắt đen thẳm kia dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, một tiếng cười nhẹ bật ra từ miệng hấn.

"Chỉ bằng hãy nói là bọn anh rất hiểu lòng người!"

Đôi mày lá liễu của Úc Noãn Tâm nhíu lại, ánh mắt rất nghiêm túc mà nhìn hấn...

"Em chỉ muốn biết rốt cuộc hai người đó có phải do anh giết hay không?"

Nàng mặc kệ cái gì là sòng bạc chết chóc, mặc kệ cái gì là hiệp ước tử vong. Nàng chỉ muốn biết rốt cuộc chồng của nàng là người thế nào. Lẽ nào đúng

là vì cô phản mà giết người sao? Nàng nghi ngờ là một chuyện, nghe thấy hán chính miệng nói cho nàng biết lại là chuyện khác.

Nụ cười bên môi Hoắc Thiên Kinh càng rộng hơn, nhưng lại lộ vẻ khát máu rất rõ ràng, gương mặt gần trong gang tấc kia cũng lộ ra mùi máu tanh.

"Người, đúng là do anh giết!"

Người Úc Noãn Tâm bỗng run lên, đầu cũng choáng váng một lát.

"Tại sao, tại sao lại giết bọn họ?"

Hoắc Thiên Kinh buông bàn tay đang nắm cầm của nàng ra, chuyển sang vuốt tóc nàng. Vừa muốn ôm nàng vào lòng thì lại bị nàng né tránh. Trong thoáng chốc, trên mặt hán có chút mất mát.

"Noãn, thương trường như chiến trường, sở dĩ Hoắc Thị có thể giành được địa vị cao trong giới tài chính toàn cầu là vì cũng tuân theo những quy tắc của trò chơi này, đồng thời cũng đang cải biến quy tắc đó. Đây là đạo lý muôn đời không đổi."

Hán thở dài một tiếng, "Người ngoài đánh giá Hoắc Thiên Kinh anh là thủ đoạn kinh doanh... nhanh, chuẩn, và ác. Anh cũng không cảm thấy đây là xấu. Có đôi khi sẽ phải như thế. Để đạt được mục đích tất nhiên phải hy sinh một vài thứ, trong đó cũng bao gồm mạng người."

"Em không tin nổi chồng em lại coi thường sinh mạng như thế!" Úc Noãn Tâm không dám tin mà nhìn hán.

Hoắc Thiên Kinh khẽ lắc đầu...

"Không phải anh coi thường sinh mệnh, ngược lại anh chỉ muốn đem cơ hội tốt nhất cho những người cần cơ hội nhất." Hán nhìn nàng một cách rất nghiêm túc, cho dù đối mặt với sự lên án của nàng nhưng vẫn rất kiên nhẫn.

"Ngàn lần đừng tin những lời mà quý như đời người sinh ra là bình đẳng. Mạng người cũng thế, trong mắt anh, những người lãng phí sinh mệnh của mình thì không đáng được để ý cùng quý trọng. Những sinh mệnh có thể làm anh coi trọng thường là những người anh không thể dứt bỏ, cũng khiến anh muốn dùng mạng sống của mình để bảo vệ, ví dụ như... em!"

Úc Noãn Tâm hơi chấn động một chút. Nàng dễ dàng nhận ra sự nghiêm túc cùng cố chấp trong mắt hán. Những lời như thế khiến nàng rất cảm động nhưng lại thấy rất tàn nhẫn.

"Chỉ vì cô phản mà giết hại hai mạng người, em rất khó tiếp nhận cách thức kinh doanh của anh!"

"Khó tiếp nhận là vì em không phải là anh, hơn nữa em cũng không biết hai hành vi của lão già đó xấu xa đến mức nào đâu." Hoắc Thiên Kinh nhẹ giọng giải thích.

Úc Noãn Tâm nhu mày, tỏ vẻ không hiểu.

Mắt Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ nghiêm túc...

"Tuy Phương Nhan là tiểu thư nhà giàu nhưng cũng không phải là một cái bình hoa trang trí. Mấy năm nay, ngoài mặt thì là do Phương Bách Niên (cha Phương Nhan) ngồi ở vị trí chủ tịch nhưng trên thực tế, người điều khiển cả Phương Thị lại là Phương Nhan. Từ khi cô ta tốt nghiệp, Phương Thị đã do cô ta chèo lái, chẳng qua là không tuyên bố sự thật với bên ngoài mà thôi. Anh phải thừa nhận Phương Nhan quả là một bộ óc biết cách kinh doanh, cũng biết mặc dù cô ta thích anh nhưng lớn hơn là mong muốn thông qua quan hệ thông gia mà đạt được mục đích tăng cường thế lực cho gia tộc mình. Nói cô ta quá thực dụng cũng được, coi quyền thế là thứ quan trọng nhất cũng được. Nếu thân đã mang trọng trách của gia tộc thì đương nhiên sẽ xuất phát từ lợi ích của cả gia tộc. Chỉ có điều cô ta thông minh lại bị thông minh lừa. Điểm trí mệnh chính là... trăm phương nghìn kế muốn tìm đường tắt để đi."

Mắt Úc Noãn Tâm nổi lên chút nghi hoặc: "Em cũng không thấy đó có gì sai?"

Hoắc Thiên Kinh cười: "Trong thời điểm thích hợp tìm một con đường tắt thích hợp là lựa chọn sáng suốt. Nhưng trong điều kiện lòng cánh còn chưa che được gió, nền móng còn chưa vững chắc mà cố ý đi đường tắt thì đó là hành vi ngu xuẩn. Nhiều năm nay, Phương Nhan ngầm làm ra rất nhiều hành động, mục đích chỉ có một, chính là muốn ngư ông đắc lợi. Đúng vậy, Phương Thị đã được không ít lợi ích, mà tất cả đều do công của hai vị quân sư quạt mo kia của Phương Nhan. Trước đây, anh có thể nhắm mắt mở một mắt là vì nể mặt giao tình giữa Hoắc gia và Phương gia. Nhưng lần này, dưới sự giật dây của hai lão già kia, cô ta lại dám có ý nghĩ đánh bại anh. Anh chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường, thuận tiện cũng làm cho Phương Nhan hiểu cái gì gọi là "dục tốc bất đạt".

"Anh thật đáng sợ!"

Úc Noãn Tâm nhìn thấy dường như sau lưng của Hoắc Thiên Kinh mọc ra một đôi cánh màu đen, đó là đôi cánh của ác quỷ, có quyền lực tuyệt đối để phán quyết. Mà trên mặt hán lại nở một nụ cười không hợp với lời nói, lộ ra vẻ anh tuấn nhưng nguy hiểm như ma vương.

Thật khó mà tưởng tượng được làm kẻ địch của Hoắc Thiên Kinh thì sẽ có kết cục thế nào.

Dường như từ trong mắt nàng Hoắc Thiên Kinh nhận thấy được chút lùi bước cùng cảnh giác. Hán khẽ lắc đầu, ôm lấy nàng vào lòng, nhỏ giọng nói:

"Chuyện mà em phải làm là yêu anh chứ không phải sợ anh, hiểu không?"

Lòng Úc Noãn Tâm bỗng thấy phiền muộn. Nàng đẩy hấn ra, không cam tâm mà nói: *"Anh chỉ biết làm những chuyện ép buộc người ta thế sao?"*

Nàng không thể không thừa nhận, phụ nữ trước sau vẫn rất mâu thuẫn. Một mặt thì sợ những lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, mặt khác lại khát khao được nghe thấy những lời như vậy.

Vấn đề lớn nhất của Hoắc Thiên Kinh chính là... nói những lời rất lãng mạn vào những lúc không lãng mạn.

Mặc dù nàng biết lãng mạn cũng không chứng minh được cái gì nhưng cũng hiểu người có chủ nghĩa gia trưởng như Hoắc Thiên Kinh mà có thể tí mĩ an bài sự bất ngờ ở dưới nước như vậy thì đúng là làm cho phụ nữ đều phải điên cuồng.

Nàng cũng không ngoại lệ. Nhìn dây đeo chân tinh xảo cực kỳ dưới chân thì trong lòng cũng rất ngọt ngào. Nhưng vấn đề của hấn cũng từ đó mà ra. Hấn tự ý đeo sợi dây này vào chân nàng mà không phải nàng cam tâm tình nguyện không tháo nó ra. Hấn luôn dùng cách của mình để đạt được sự lãng mạn.

Hơn nữa, trên đường đi hưởng tuần trăng mật, nàng cũng đã nghĩ thông suốt. Chuyện ba năm trước đây cũng có chút may mắn, người nắm đó chính là hấn mà không phải là một người đàn ông nào khác. Chỉ có điều thái độ của hấn làm trong lòng của nàng không thoải mái, ai lại nói một câu... nếu thời gian có thể quay ngược trở lại thì hấn vẫn làm như vậy!

Nàng cũng không phải đầu gỗ. Nhiều ngày nay, từ hôn lễ cho tới tuần trăng mật, tất cả những gì Hoắc Thiên Kinh làm đã có thể vượt ve sự khó chịu trong lòng nàng. Chẳng qua là loại đàn ông tự đại thế này cần phải được dạy dỗ một chút.

Quả nhiên, lời của nàng đã làm cho Hoắc Thiên Kinh không vui. Đôi mày anh tuấn bỗng nhíu lại, hấn xoay mặt của nàng qua...

"Làm cho em yêu anh là ép buộc sao?"

Úc Noãn Tâm thấy nụ cười trên mặt hấn đã biến mất, không khó nhận ra hấn không vui còn cố ý nói: *"Thế nào? Anh không chịu trả giá mà chỉ bắt người ta trả giá, lẽ nào đó không phải là ép buộc sao?"*

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: – Hoàn toàn cố ý

"Em dám nói anh chưa từng cố gắng?" Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh càng thêm khó coi hơn.

Úc Noãn Tâm trừng hấn một cái, quay đầu không nhìn hấn. *"Đàn ông tự đại như anh thì ai thêm yêu!"*

Lúc này, nàng phát hiện thì ra mình có hơi biến thái, nhìn thấy bộ dáng giận đến đen mặt của hấn thì trong lòng lại cảm thấy vui vẻ. Nhưng nói ra cũng thật lạ, nếu như là trước đây, nàng tuyệt đối không dám cố ý đi chọc giận hấn, bởi vì hấn là một con sư tử, nếu như bị chọc giận thì hậu quả thật không thể tưởng nổi. Nhưng bây giờ nàng lại tin chắc rằng người đàn ông này sẽ không làm tổn thương nàng như trước đây, cho nên mới trở nên không kiêng dè như vậy.

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng chằm chằm, gần từng tiếng mà nói: *"Anh không cần ai yêu anh hết, anh chỉ cần em yêu anh!"*

"Người như anh em yêu không nổi!" Úc Noãn Tâm cũng nổi tính bướng bỉnh lên.

"Em..."

Hoắc Thiên Kinh bị nàng nói đến tức ói, mày đen trong mắt cũng kéo tới. *"Em đã là vợ anh, không yêu anh thì yêu ai?"*

"Đương nhiên là em có người khác để yêu rồi, hơn nữa... em yêu người đó hơn anh ngàn lần, vạn lần!" Úc Noãn Tâm nói rất hùng hồn, trong lòng lại đang thích thú. Có cục cưng rồi thì trong mắt nàng hấn chỉ là một cọng hành thui.

Suýt chút nữa là Hoắc Thiên Kinh bị nàng làm cho tức không thở nổi. Hấn thay đổi hình tượng lạnh lùng bình tĩnh thường ngày mà hét khản cả giọng: *"Em đừng có mơ! Anh nói cho em biết, không cho em yêu người nào khác, nếu không anh nhất định sẽ không tha cho hấn!"*

"Hừ! Anh hét cái gì chứ? Muốn dọa em sảy thai sao?"

Úc Noãn Tâm cũng không chút yếu thế mà hét lại hấn. Nàng không thèm để ý đến lời của hấn đâu. Nàng không tin hấn sẽ làm gì cục cưng. Có điều... giống như hấn vừa nói, làm người phải giữ được bình tĩnh cùng lý trí mà hấn bây giờ lại như một con thú bị vây khốn vậy. Còn nói Phương Nhan, bản thân mình cũng thế thôi!

"Không được nói bậy!"

Hoắc Thiên Kinh lập tức hoảng lên, vội vàng đưa tay sờ lên bụng nàng, bộ dáng khẩn trương cho thấy lời của nàng đã có tác dụng. "*Không phải anh hét em, chỉ là lo lắng thôi!*"

Hắn gắng sức nhẹ giọng, sợ làm nàng không vui mà nói ra những lời làm hắn kinh hoàng nữa.

"*Không cho đụng vào em! Người ta nói dạy con trong bụng mẹ là rất quan trọng, em không muốn khiến cho con tàn bạo giống anh đâu! Tránh ra!*" Úc Noãn Tâm đập vào tay hắn, nói.

Hoắc Thiên Kinh như muốn phát điên lên, "*Anh là chồng của em, có phải em nên quý trọng chút không?*"

"*Không phải có rất nhiều phụ nữ quý trọng sao? Không có em cũng thế!*" Úc Noãn Tâm nghĩ kỹ rồi, phải tra tấn về mặt tinh thần hắn mới được, nếu không hắn sẽ mãi kiêu ngạo hống hách như thế, rất đáng ghét.

"Em..."

Hoắc Thiên Kinh đứng dậy, dễ dàng nhận ra vẻ nhẵn nhụi trên gương mặt hắn. Hắn nhìn nàng rất lâu, cả nửa buổi trời mà không nói gì. Lại qua vài phút sau liền bước nhanh ra cửa.

Úc Noãn Tâm nhìn về phía bóng lưng hắn dần biến mất, một lúc sau mới giật mình mà nói: "*Quý hạp hời!*"

Đêm nay, Úc Noãn Tâm ngủ đến khi mặt trời lên cao. Khi nàng thức dậy thì ánh dương rực rỡ cùng với hương hoa thoang thoảng trong vườn tiến vào. Bên tai lại loáng thoáng nghe được tiếng sóng biển cùng tiếng sinh hoạt.

Nàng đứng dậy, nhìn vị trí trống không bên cạnh. Nếu không phải trong không khí vẫn còn vương lại mùi long đàn hương của hắn cùng với cảm giác đêm qua hắn ôm nàng ngủ thì nàng đã cho rằng cái tên nhỏ mọn kia cả đêm không về vì giận nàng.

Khỏe môi nở một nụ cười đắc ý, Úc Noãn Tâm khoái trá mà rời giường. Đối diện với cửa sổ sát đất nhìn ra biển xanh, nàng đuổi người ra, hít vào một luồng khí trong lành, thu dọn một chút rồi chuẩn bị ra bờ biển tản bộ, mặc dù nàng cũng rất tò mò là mới sáng ra ông chồng yêu quý của nàng đã chạy đi đâu rồi.

Vừa đến bờ biển, Úc Noãn Tâm còn chưa kịp tận hưởng biển trời xanh thắm cùng gió biển mát rượi thì đã bị hình ảnh sống động không xa thu hút.

Nằm trên ghế dựa thoải mái, dưới chiếc ô che nắng sặc sỡ, Hoắc Thiên Kinh chỉ mặc một chiếc quần bơi, rõ ràng là vừa bơi xong và lên bờ. Những giọt nước lấp lánh chảy xuống theo mái tóc đen của hắn, rơi xuống lồng ngực rắn chắc. Đôi chân thon dài bắt chéo lên nhau. Thân hình cao lớn cùng với cơ bắp săn chắc trắng kiện, cộng thêm màu da như đồng, diện mạo anh tuấn đã làm cho mọi phụ nữ phải điên cuồng.

Quả nhiên là thật, cảnh này còn chưa tính là gì. Bên cạnh Hoắc Thiên Kinh đã có rất nhiều cô gái đẹp không biết chui từ đâu ra. Mỗi người họ đều mặc bikini rất hấp dẫn, tất cả đều như kẹo đường mà vây quanh bên cạnh Hoắc Thiên Kinh. Thậm chí còn có người cả gan lau nước trên người cho Hoắc Thiên Kinh. Cảm giác săn chắc dưới ngón tay khiến bọn họ không ngừng kêu lên...

Tình cảnh này hoàn toàn lọt vào mắt Úc Noãn Tâm. Nàng nhìn chằm chằm vào hình ảnh trước mắt, thấy hình như Hoắc Thiên Kinh còn rất hưởng thụ mà hận không thể bước tới nhét hết cát vào miệng hắn. (Ặc, cũng dữ quá ==)

Quý tha ma bắt! Không phải nói không để ý đến những người phụ nữ khác sao, cư nhiên còn dám cả gan "liếc mắt đưa tình" với người khác trước mặt nàng?

Như là có thần giao cách cảm, cơn ghen của Úc Noãn Tâm vừa trào lên thì Hoắc Thiên Kinh đang ngồi trên ghế bồng quay đầu nhìn về phía nàng. Như là nhìn thấu tâm tư của nàng, đôi môi mỏng hơi cong lên, một ý cười xẹt qua mắt hắn.

Hắn giống như một quốc vương cao tại thượng, không cần làm gì mà cũng có thể khiến cho phụ nữ điên cuồng vây quanh.

Úc Noãn Tâm nhìn vào mắt hắn không chút tránh né, giống như đang chống cự lại vậy, trong lòng lại bị hình ảnh này làm tức chết được. Tên đàn ông thói tha, hắn không biết mình đã kết hôn rồi sao, cư nhiên dám coi nàng như không khí, ánh mắt còn mang theo vẻ khiêu khích!

Tức chết nàng mà!

Tay nàng bỗng nắm chặt. Động tác này rơi vào mắt Hoắc Thiên Kinh, nụ cười của hắn càng tươi hơn...

Đáng chết!

Úc Noãn Tâm gần như đứng lạng ở đó một lúc, khi móng tay sắp cắm vào trong thịt thì thấy nàng bỗng nở nụ cười, nắm tay đang nắm chặt cũng buông lỏng ra. Ngay sau đó, trong ánh mắt đuổi theo của Hoắc Thiên Kinh, nàng xoay người đi về biệt thự!

Hoắc Thiên Kinh đang ở giữa một đồng nữ nữ, sau khi nhìn thấy hành vi khác thường của Úc Noãn Tâm thì đáng vẻ vênh vao đắc ý cũng trở nên giật mình, trong thoáng chốc cơ thể đang nằm trên chiếc ghế bồng trở nên cứng đờ.

Những lời tồi qua làm hấn rất khó chịu, thậm chí bắt đầu hoài nghi là có thể tình yêu của Úc Noãn Tâm đối với hấn đang dần biến mất. Hấn thừa nhận cái đêm ba năm trước là lỗi của hấn, nhưng hấn cũng là người nàng yêu nhất không phải sao? Cho nên cho dù ba năm trước hấn cường bức nàng thì có sao? Cuối cùng không phải nàng cũng chỉ thuộc về mình hấn sao?

Hoặc là chuyện cổ đông của Phuong Thị bị giết làm nàng thấy khó chịu? Nhưng đó là chuyện kinh doanh, có đôi khi thường là như vậy. Ai bảo chiến tranh trên thương trường là không đổ máu chứ? Có đôi khi vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn là không thể tránh được. Nhưng... những điều này ảnh hưởng đến tình yêu của nàng đối với hấn sao?

Nhìn dáng vẻ hồ hững tối qua của nàng, tim của hấn âm ỉ đau. Hấn thừa nhận cái cách tìm những cô gái khác đến thử xem nàng có ghen tuông hay không quả thật rất ấu trĩ, có điều vừa nãy khi hấn đã nhìn thấy ánh mắt không vui của nàng cùng nắm đầm tay của nàng thì tâm tình đúng là tươi sáng lên.

Nàng vẫn để ý đến hấn, nếu không sao lại dùng ánh mắt căm hờn mà nhìn hấn, giống như là muốn thiêu hấn ra thành tro vậy.

Nhưng mà...

Hoắc Thiên Kinh vốn cho rằng Úc Noãn Tâm sẽ bước lên mắng hấn một chút, ai biết... nàng lại quay người đi mất?

Sao lại có kết quả thế này chứ?

Nhìn vẻ mặt của nàng nhất định là đang để ý đến, lẽ nào nàng về biệt thự là muốn... xách dao ra chém hấn nát bét sao chứ?

Nghĩ đến đây, Hoắc Thiên Kinh lập tức hoảng hốt, toát mồ hôi lạnh. Đang chuẩn bị đứng dậy thì lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Úc Noãn Tâm từ biệt thự bước ra.

Nàng không im hơi lặng tiếng xuất hiện mà kèm theo tiếng hít hơi của đa số mọi người...

Hoắc Thiên Kinh nhìn về phía nàng, ánh mắt đen yên tĩnh cũng bỗng trở nên bén nhọn...

Chỉ thấy Úc Noãn Tâm mặc một bộ bikini gần như khiến đàn ông phải chảy nước miếng và phun máu mũi. Màu của bikini rất đơn giản, là màu đen. Nhưng chính vì thế mà càng tôn thêm làn da và đường cong quyến rũ của nàng.

Bởi vì mới có thai nên người ngoài hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi nào trên cơ thể nàng. Thân hình mảnh mai vừa bước ra đã thu hút ánh nhìn của những nhân viên bên bờ biển, nhất là đàn ông, không ai lại không dừng tay, dùng ánh mắt nóng bỏng đuổi theo Úc Noãn Tâm đang mặc bikini...

Trong bộ bikini, vòng eo thon, đôi chân dài của Úc Noãn Tâm phô ra dưới ánh mặt trời. Bờ vai nhỏ nhắn, cái mông tròn trịa rất mê người. Những bộ phận mảnh mai khác làm nổi bật những đường cong vùng ngực.

Dưới sự tôn trọng của bộ bikini màu đen, làn da vốn sáng mịn như ngọc của Úc Noãn Tâm càng thêm mềm mịn, giống như sữa tươi nguyên chất. Bộ ngực tròn đầy hoàn mỹ khoe ra cái rãnh trong ánh dương khiến đàn ông đều điên cuồng. Vòng eo cong cong như cánh liễu khiến nàng có vẻ yếu đuối nhu nhược lại có vẻ mềm mại hiền hòa.

Một Úc Noãn Tâm như thế làm cho từ khi nàng bước chân ra khỏi biệt thự cho đến bờ biển thì không biết sau lưng đã có thêm rất nhiều đàn ông từ lúc nào, bọn họ cứ như là bị ma ám mà đi theo Úc Noãn Tâm đến bờ biển. Mặc dù họ đều biết cô gái này thuộc về Hoắc tiên sinh nhưng... trước cảnh đẹp thế này thì không có người đàn ông nào mà không động lòng si mê.

Úc Noãn Tâm cố ý xem nhẹ ánh mắt gần như có thể giết người của Hoắc Thiên Kinh cách đó không xa, từ từ đi về phía bờ biển. Từng đợt sóng ập lên cơ thể xinh đẹp của nàng. Lúc này, nàng giống như một nữ thần xinh đẹp, cao ngạo mà đứng giữa biển xanh. Dáng vẻ đặc biệt ấy khiến đàn ông rất muốn xông tới mà yêu thương.

Ánh mắt của những người đàn ông phía sau đều chứa vẻ hưng phấn cùng tham lam, cả đám giống như là bị tiêm thuốc kích thích vậy...

Hình ảnh kích thích như thế đúng là làm cho Hoắc Thiên Kinh tức điên lên. Hấn không nhịn được nữa mà đứng dậy, gạt mấy người đẹp đang dán bên mình kia ra, gương mặt anh tuấn gần như trở nên đen sì cùng méo mó.

Chết tiệt!

Nàng cư nhiên dám dụ dỗ đàn ông một cách trắng trợn như thế, còn cố ý mặc như vậy?

Còn nữa, sao chỗ này đột nhiên lại có nhiều đàn ông như vậy?

Nhìn chằm chằm và hình bóng đang bơi lội trong nước kia, Úc Noãn Tâm đẹp như là mỹ nhân ngư vậy.

Thậm chí mái tóc dài còn không buộc lên, không ngừng bồng bềnh trong nước như cơ thể linh hoạt

của nàng, giống như là rong biển, toát ra sức hấp dẫn trí mạng.

Bộ bikini này là do hấn bỏ công lựa chọn cho nàng, nhưng mục đích là để nàng mặc cho mình hấn xem!

Đáy mắt âm trầm của Hoắc Thiên Kinh nổi lên lửa giận hùng hực, một con ghen dữ dội đang bùng lên trong ngực hắn nhưng bên cạnh còn có người không sợ chết mà dấn thân vào nguy hiểm...

"Hoắc tiên sinh, người ta cùng ngài đi bơi có được không?"

Một người đẹp tóc vàng rất tự tin với dáng người của mình lại chủ động bám vào Hoắc Thiên Kinh, cố ý đưa bộ ngực lồ lộ của mình dán vào ngực hắn, tay còn không thành thật mà sờ lên ngực hắn, lẳng lơ mời gọi.

"Cút ngay!"

Theo tiếng nói được thốt ra, chỉ thấy Hoắc Thiên Kinh bức bội bất lấy bàn tay không an phận của cô ta, quăng mạnh ra...

Người đẹp tóc vàng bị vứt sang một bên như một cái bao tải, những người khác đều bị vẻ mặt lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh làm giật mình mà thối lui, giống như là nhìn thấy ma vương từ địa ngục vậy.

Dường như Hoắc Thiên Kinh cũng không để ý đến ánh mắt của những người khác mà bước nhanh về phía biển. Dưới ánh mặt trời, dáng người của hắn quá cao cùng anh tuấn nhưng dễ dàng nhận thấy trong cơ thể ấy đang ẩn giấu một sự hung hãn.

Úc Noãn Tâm đang bơi trong nước vô tình nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh đang đến gần, đôi môi xinh đẹp nhẹ nhàng cong lên, sau đó giống như một mỹ nhân ngư mà chui vào trong nước, chỉ để lại một cái bóng đen gợi cảm...

Mọi đàn ông trên bờ biển đều目不暇给, thậm chí có người suýt nữa không kìm được mà muốn lao xuống biển cùng với mỹ nhân ngư mê hoặc này.

"Tất cả đều cút hết cho tôi!"

Một giọng nói thô bạo của đàn ông vang lên từ phía sau, gần như làm chấn kinh cả khu vực biển này. Chỉ nghe âm thanh thôi mà đã dễ dàng nhận ra cảm xúc đang cực kỳ phẫn nộ của chủ nhân nó.

Bọn đàn ông quay đầu lại rồi đều cả kinh. Khi nhìn thấy cả người Hoắc Thiên Kinh đang phát ra hơi thở như ma quỷ thì tất cả đều giật mình mà chạy biến nhanh như chớp.

Vào lúc này, bọn họ vẫn còn phân biệt được ai có thể chọc, ai không thể chọc vào.

Trong nháy mắt, trong cả vùng biển rộng lớn ấy chỉ còn lại Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm.

Hoắc Thiên Kinh bơi về phía Úc Noãn Tâm. Ngay sau đó, rất chính xác mà bắt được nàng mỹ nhân ngư kia, hoàn toàn vòng lấy cơ thể nhỏ nhắn của nàng.

Cả người Úc Noãn Tâm bị ép dán sát vào lồng ngực rắn chắc của hắn, lưng nàng dễ dàng cảm nhận được sức mạnh cùng sự tráng kiện của cơ thể hắn...

"Buông em ra, đừng làm phiền em bơi lội!"

Từ sức mạnh ôm chặt của cánh tay hắn mà có thể nhận ra được người phía sau đang giận dữ thế nào. Nàng cố ý xoay người qua, mướn sức nước mà đẩy hắn ra, nhanh chóng bơi ra xa hắn.

Chết tiệt!

Mắt của Hoắc Thiên Kinh hơi nheo lại, gương mặt cao ngạo cứng ngắc vì ghen tuông. Hắn nhìn chằm chằm vào bóng dáng đang bơi phía xa xa kia. Muốn tránh hắn? Không có cửa đâu!

Cơ thể cao lớn bỗng bơi về phía trước như một con cá dưới biển sâu. Bóng dáng người trước kẻ sau của họ trở nên đẹp đẽ lạ thường.

Khi Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn bắt được Úc Noãn Tâm thì gần như nàng đã mệt mà thở hổn hển...

"Đi về với anh!"

Hình như giọng của Hoắc Thiên Kinh không vui lắm nhưng hai tay vẫn dùng một lực vừa phải để ôm lấy eo nàng, sợ rằng bất cẩn chút thôi là nàng lại bơi mất.

"Không thêm đâu!"

Úc Noãn Tâm đấu võ mồm với hắn. Cuối cùng còn cố ý quay đầu nhìn một cái, nhấn mạnh một câu: "Ừa, mấy người đẹp của anh đâu hết trơn rồi, sao không thấy đâu nữa? Nguy rồi, bọn họ đi hết rồi thì lát nữa ai thoa kem chống nắng cho anh đây?"

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh sâu xa, lóe lên vẻ khôn lường...

"Em còn học được cách trả đũa sao? Khi nào thì anh dùng kem chống nắng? Còn nhờ bọn họ?"

"À!"

Úc Noãn Tâm cố tình ra vẻ ngạc nhiên, sau đó nghĩ ngợi: "Cũng đúng, thật ra anh nên cho bọn họ cơ hội, em rất bận, làm gì có thời gian mà hầu hạ anh?"

"Chết tiệt! Em nói lại một lần nữa xem?"

Trong nước biển, Hoắc Thiên Kinh xoay người nàng qua, gương mặt tái mét không chút che giấu sự ghen tuông trong lòng

Nhìn bộ dáng của hắn như vậy nhưng Úc Noãn Tâm cũng chẳng lấy làm sợ. Nàng hắng giọng, giơ tay chỉ chỉ vào ngực hắn, rồi lại vì ngực hắn quá chắc mà làm đau tay mình...

"Em nói là em rất bận, không có thời gian hầu hạ anh!"

Hắn muốn nghe thì nàng nói lại một lần vậy. Nhìn gương mặt gần như biến hình của hắn, lòng nàng thật là vui.

Không phải vừa rồi còn có vẻ rất phong lưu sao? Trái ôm phải ấp mà. Có giỏi thì cứ tiếp tục trộn lẫn với đám người đẹp ấy đi, đàn ông thôi!

Muốn cùng nàng so tâm kế về mặt này sao?

Hắn còn kém xa lắm! Nàng xuất thân từ nghiệp diễn mà, những trò cũ kỹ này không biết nàng đã diễn qua bao nhiêu lần rồi! Mặc dù hắn là thiên tài kinh doanh, thậm chí có thể đạt đến địa vị một tay che trời, làm mưa là gió nhưng đối mặt với những chuyện này thì hắn ấu trĩ như một đứa trẻ, nàng vừa nhìn là đã thấu.

Hôm nay còn có ý chọc tức nàng trước mặt những người khác? Tức cười!

Hoắc Thiên Kinh buồn cười mà bao lấy bàn tay nàng. Cô gái này đang cố ý đây mà, bảo nàng nói lại thì nàng nói, càng ngày càng lớn gan rồi!

Bởi vì nàng đứng đối diện với hắn nên cơ thể của hai người gần như dán sát vào nhau.

Cơ thể dưới nước của Úc Noãn Tâm đẹp đến nỗi làm người ta điên đảo. Hai chân thon dài cùng bộ ngực nở nang kích thích thần kinh của Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt của hắn chạy dọc theo những đường cong mê hoặc của nàng, màu mắt càng trở nên tối sẫm...

"Em cho rằng anh sẽ để bọn đàn ông khác nhìn trộm cơ thể của em sao?"

Tay phải hắn ôm lấy nàng, tay trái lại sờ lên hông nàng, giống như là trừng phạt mà vỗ một cái.

Trong mắt Úc Noãn Tâm lộ ra vẻ kháng nghị, vừa muốn giãy giụa thì đã bị Hoắc Thiên Kinh đè càng chặt hơn...

"Đừng nhúc nhích, lẽ nào em muốn anh "yêu" em ở chỗ này sao?"

Mỗi lần nở nụ cười xấu xa, nói xong thì kéo nàng vào sát hơn, phối hợp với lời nói của hắn.

Úc Noãn Tâm thảm kêu lên, cơ thể cũng không dám tùy tiện động đậy, bởi vì nàng cảm nhận được một cái gì đó cứng rắn đang đặt tại bụng nàng.

"Ngoan ngoãn theo anh trở về, nếu không anh không dám bảo đảm là sẽ làm gì với em ở đây!"

Mắt Hoắc Thiên Kinh lộ ra vẻ đắc ý, thì thào vào tai nàng. Nói xong, cắn nhẹ vào tai nàng.

"Tiểu yêu tinh, đừng nên chọc giận đàn ông, đàn ông rất nguy hiểm..."

Về lo lắng của Úc Noãn Tâm bỗng biến mất sau khi nhìn thấy sự đắc ý vụt qua trong mắt hắn. Nàng cố kìm nén những rung động do nụ hôn của hắn mang lại, buồn cười mà nói:

"Thế sao? Cũng đúng. Có gì mà người như anh không dám làm chứ. Cho dù là ở đây thì cũng bình thường thôi! Có điều em không hiểu tâm lý của anh lắm. Anh muốn mấy người đàn ông kia đi chỗ khác hay là tiếp tục nhìn ngắm em đây? Muốn cho họ nhìn cảnh xuân miên phí sao?"

Nàng không tin hắn dám làm loạn ở đây. Nếu là buổi tối thì nàng đã không dám chống cự như thế nhưng bây giờ là ban ngày, nhất là khi nàng biết xung quanh đây còn có những người đàn ông khác thì người có tính chiếm hữu cao như hắn làm sao cho phép người khác nhìn trộm nàng chứ?

Hoắc Thiên Kinh nghe thế, nhìn thấy dáng vẻ đắc thắng của nàng thì đột nhiên cười...

"Bé con, dường như em ngày càng lớn mật, hôm nay phải dạy dỗ lại em một chút mới được, nếu không..."

Ánh mắt của hắn đột nhiên tối sầm, "Làm sao em biết chồng của em là không thể chọc vào chứ?"

Nói xong câu này, không đợi Úc Noãn Tâm phản ứng lại thì cả người đã bị Hoắc Thiên Kinh ôm lấy, không nói một lời liền đi lên bờ. . .

"Thả em xuống!"

Thiếu chút nữa là Úc Noãn Tâm đã quên người này chỉ ăn mềm chứ không ăn cứng, muốn giãy giụa lại bị hắn ôm càng chặt, càng quá hơn là Hoắc Thiên Kinh cứ nhiên đem khăn tắm trên bờ che lên cơ thể nàng...

Cái tên bá đạo này!

"Câm miệng!" Giọng của hắn từ trên đầu nàng vang lên. . .

Phòng ngủ trong biệt thự, Úc Noãn Tâm bị hắn ôm đặt lên chiếc giường rộng lớn. Nàng vẫn mặc bộ bikini màu đen, giống như là một mỹ nhân ngư bị con người ôm lên bờ, mái tóc đen dài quấn quanh cơ thể nõn nà của nàng, đẹp đến nỗi làm người ta phải nín thở

"Cởi ra! "

Hoắc Thiên Kinh đứng ở bên giường, trên cao nhìn xuống nàng, mắt của hắn lại trở nên giống như là có thể nuốt tươi người ta.

Chết tiệt, ngay cả hắn nhìn còn muốn phạm tội, huống chi là bọn đàn ông lúc này? Hắn hận là không thể móc hết mắt của những kẻ vừa nhìn thấy cơ thể của nàng ra.

"Cái gì?" Úc Noãn Tâm cố ý không hiểu mà hỏi lại một câu.

"Anh bảo em cởi bộ áo tắm chết tiệt này ra, hơn nữa phải cam đoan với anh là sau này không mặc nó trước mặt người khác nữa!" Hoắc Thiên Kinh lớn tiếng quát.

Úc Noãn Tâm cũng không chút yếu thế mà trừng hắn, lấy làm lạ mà nói: "Hình như bộ áo tắm chết tiệt này là do chính tay anh chọn lựa đó? Áo tắm không phải dùng để mặc sao? Chẳng lẽ dùng để chum!"

"Em có thể mặc cho anh xem, nhưng không được mặc cho người khác xem!" Sự bá đạo của Hoắc Thiên Kinh hoàn toàn trở dậy, ngang ngược mà ra lệnh.

"Này, Hoắc Thiên Kinh!"

Úc Noãn Tâm vừa tức giận vừa buồn cười, nàng đứng lên trên giường, lúc này mới ngang hàng với thân hình cao lớn của hắn. Cũng đúng, nếu không thế thì cứ nhìn bộ dáng trên cao nhìn xuống của hắn thì rất khó chịu.

"Anh phải rõ một điều, bikini phải mặc vào thời điểm nào? Đương nhiên là lúc bơi lội! Cho dù anh bao cả vùng biển này thì sao chứ? Chẳng lẽ không thể có một nhân viên nào sao? Chỗ nào có người thì đương nhiên sẽ có người nhìn rồi!"

Hoắc Thiên Kinh bị lời của nàng chọc giận không nhẹ...

"Anh nói là sau này chỉ được mặc cái này trước mặt anh! Nếu muốn bơi lội thì bẻ bơi lội thiên trong nhà cũng đủ cho em bơi!"

Úc Noãn Tâm nghe thế thì không biết làm sao, chỉ liếc hắn một cái, "Hoắc Thiên Kinh, anh quả thực là bá đạo khiến người ta giận sôi mà. Anh nói lý lẽ một chút có được không? Nào có ai mặc bikini khi bơi lội trong bể bơi nhà mình chứ?"

"Nói lý lẽ?"

Mặt Hoắc thiên kinh cau lại: "Em là vợ của anh, không phải vợ của những người khác! Mấy ngày nay không được mặc cái áo tắm này. Không, không đúng, ngay cả áo tắm cũng không được mặc nữa!"

Với cơ thể của nàng thì cho dù chỉ mặc áo tắm bình thường cũng đủ khiến đàn ông chảy máu mũi!

"Anh có ý gì chứ? Đi biển là phải bơi lội, em không mặc áo tắm thì sao bơi được?" Úc Noãn Tâm sắp bị sự ngang ngược của hắn làm chấn kinh rồi

Hoắc Thiên Kinh khoanh tay trước ngực, nhìn về phía nàng, "Anh có nói cho phép em bơi lội trong mấy ngày nữa sao?"

"Hoắc Thiên Kinh, anh đừng quá đáng!" Úc Noãn Tâm tức giận đến nỗi dậm chân lên giường.

Thân mình lắc lư lập tức bị Hoắc Thiên Kinh lo lắng mà đỡ lấy, ngay sau đó, ôm lấy nàng cùng ngồi xuống, đặt nàng ngồi trên đùi của hắn...

"Bà cô của anh ơi, bây giờ em là người có mạng, đừng hể chút là tùy hứng như vậy. Đến biển thì nhất định phải bơi lội sao? Anh có thể cùng em tản bộ, ra khơi du ngoạn mà."

Rõ ràng giọng nói giảo dữ hắn đã trở nên mềm nhẹ. Vừa rồi hắn rất sợ nàng kích động mà nhảy từ trên giường xuống, cho nên không dám hó

to gọi nhỏ với nàng nữa.

Chui vào trong ngực hắn, nghe được giọng nói thì thầm của hắn, Úc Noãn Tâm cũng mềm lòng, nhưng vừa nghĩ đến vẻ đáng ghét của hắn lúc này thì lại chưa tiêu giận...

"Đi hưởng tuần trăng mật với anh đúng là nhàm chán! Á..."

Lời của nàng vừa thốt ra thì cổ liền bị Hoắc Thiên Kinh cắn một cái. Ngay sau đó, hắn cũng không ngẩng đầu lên, đôi môi nóng bỏng càng thêm sức mà gặm nhấm da thịt mềm như sữa của nàng.

"Buông ra, đau quá..."

Nàng không ngăn cản được hành vi dã thú bất ngờ của hắn, cổ vừa đau vừa ngứa khiến nàng phải kinh hô lên cùng rên rỉ theo bản năng.

Hoắc Thiên Kinh vẫn làm ngơ, bàn tay to tìm tòi, xé nát mảnh vải đáng thương trước ngực nàng. Ngay sau đó, đôi môi nóng cháy lập tức phủ lên, một đường đi xuống, da thịt trắng nõn của nàng đã nở rộ những đóa mai hồng...

"Không..." Úc Noãn Tâm cực kỳ xấu hổ, nhưng khi môi của hắn dờn đến chiếc đùi thon của nàng thì run rẩy không thôi.

Hai chiếc đùi thon dài cũng không tránh được mà để lại những vết tích của hắn!

Dường như lúc này mới thỏa mãn, Hoắc Thiên Kinh thả nàng ra, môi cong lên một cách xấu xa. "Em còn muốn ra ngoài bơi lội sao? Vậy đi đi!"

Úc Noãn Tâm giận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, tên đàn ông chết tiệt này, cư nhiên nghĩ ra chiêu này.

"Đi thì đi! Vừa khéo để người ngoài biết được Hoắc Thiên Kinh anh cảm thú thế nào! Hừ!" Nàng cũng không phải người dễ chọc, hơn nữa nàng biết rõ Hoắc Thiên Kinh sẽ không làm gì được nàng cho nên càng ra vẻ kiêu căng ngạo mạn.

"Noãn, đừng đi!"

Hoắc Thiên Kinh không ngờ được nàng sẽ làm như thế, hoảng hốt mà ôm nàng lại, vùi mặt vào mái tóc đen của nàng, giọng nói thì thầm lộ vẻ lưu luyến. "Xin lỗi, anh không nên làm em tức giận, cũng không nên đi chọc tức em. Hãy ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh..."

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: – Động phòng hoa chúc

Giờ này khắc này, giọng nói thì thầm, động tác quyến luyến cùng vẻ mặt sợ hãi mất đi nàng của Hoắc Thiên Kinh rất giống một đứa trẻ, khác hẳn với hình tượng cao cao tại thượng cùng trầm ổn chín chắn thường ngày. Hắn ôm chặt lấy Úc Noãn Tâm, sợ rằng hễ bắt cần một cái thì nàng sẽ bay mất.

Một nụ cười lơ đãng bật ra từ môi của Úc Noãn Tâm, giống như là mây bay phía chân trời, rất nhẹ nhàng, lại mang theo sự dịu dàng quyến rũ. Nàng không đẩy hắn ra, khẽ nhắm mắt lại, lắng lắng hưởng thụ sự ấm áp từ vòng tay hắn...

Thật ra có đôi khi một người đàn ông trưởng thành cũng sẽ có một mặt trẻ con. So với dáng vẻ điềm tĩnh chín chắn của hắn thì Úc Noãn Tâm đột nhiên phát hiện nàng đã yêu một Hoắc Thiên Kinh có vẻ trẻ con này...

Lại là một đêm lãng mạn. Dưới sự hộ tống của Hoắc Thiên Kinh, dường như Úc Noãn Tâm đã chơi đùa cả ngày. Lên thuyền ra biển, bắt cá, thám hiểm những hòn đảo nhỏ hoang vu bí ẩn... Nàng làm những chuyện mà cả đời này nàng chưa từng nghĩ là sẽ làm. Chỉ có một điều là... cả một ngày, Hoắc Thiên Kinh cứ như một con gà mái mẹ đang bảo vệ gà con, cực kỳ khẩn trương, sợ rằng nàng sẽ xảy ra tai nạn gì.

Người có thai là nàng nhưng xem ra hắn còn lo lắng hơn.

Nàng thường nghe người ta nói thai phụ rất dễ mắc hội chứng lo lắng trước khi sinh. Đến bây giờ, nàng cảm thấy tâm lý của mình rất tốt, nhưng nhìn bộ dáng của Hoắc Thiên Kinh, mỗi ngày không ngừng lật sách tra cứu, khẩn trương sốt ruột thì Úc Noãn Tâm thật sự lo là hắn sẽ mắc chứng này!

Gió đêm rất dịu dàng, mang theo vị của nước biển.

Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng ôm lấy Úc Noãn Tâm từ phía sau, giọng nói thì thầm vang lên bên tai nàng...

"Đang nghĩ gì vậy?"

Úc Noãn Tâm ưỡn oái mà dựa người vào ngực hắn, nhẹ giọng nói: "Đang nghĩ nếu có thể sống cả đời trong những ngày tháng thế này thì tốt biết

bao."

"Cô bé ngốc, nếu em thích thì chúng ta có thể đến đây bất cứ lúc nào." Hoắc Thiên Kinh cười, hai tay ôm nàng chặt hơn.

Hắn còn tưởng rằng chuyện gì khó khăn lắm.

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu, "Anh bận như vậy, không thể lúc nào cũng có thời gian. Hơn nữa em cũng không thể cứ nhàn nhã thế này được."

Người nàng bị Hoắc Thiên Kinh xoay lại, đôi mày anh tuấn của hắn nhướng lên...

"Bây giờ em đang mang thai, đừng mong rằng anh sẽ cho em làm việc."

"Em cũng không phải sản phụ cao tuổi." Úc Noãn Tâm thấy đáng về khăn trương của hắn thì lại tức cười. Hắn là đàn ông sao chứ, sao lại như gà mái mẹ thế.

"Nghe lời nào!" Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng ra lệnh, trong giọng nói dễ nghe kèm theo vẻ nuông chiều.

Úc Noãn Tâm khẽ cười. "Được rồi, được rồi. Nghe lời anh là được chứ gì nếu không anh lại lái nhái không yên!"

Thấy nàng nghe lời như vậy, Hoắc Thiên Kinh lại không thể tin được, trong ánh mắt nhìn nàng có chứa chút nghi ngờ. Trong mấy ngày của tuần trăng mật, cô gái nhỏ này cứ thích đối chọi với hắn, hắn nói một câu thì nàng có thể nói mười câu. Có điều thế cũng tốt, chứng minh sinh lực của nàng dồi dào, hơn nữa còn để ý tới hắn.

Hắn thà rằng mỗi ngày nàng đều tranh cãi với hắn cũng không muốn nhìn đáng về lạnh lùng của nàng. Nói thật, hắn rất sợ sự lãnh đạm cùng im lặng của nàng.

Thấy vẻ nghi ngờ trong mắt hắn, đáy mắt Úc Noãn Tâm lại lóe lên vẻ buồn cười. "Yên tâm đi Hoắc tiên sinh, nếu em đã đáp ứng anh rồi thì trong thời gian mang thai em sẽ không nhận bất cứ công việc nào nữa."

Lúc này Hoắc Thiên Kinh mới nuốt con lo vào lại trong bụng. Thấy nàng không có vẻ không vui thì trong lòng cũng cảm thấy cảm động, không kìm lòng được mà hôn lên trán nàng, hàm chứa muôn vạn tình thâm.

Úc Noãn Tâm vô thức nhắm mắt lại, cảm giác dịu dàng trên trán làm cho lòng nàng thấy rung động, hạnh phúc vô bờ như thủy triều ập đến làm nàng khó mà chống đỡ.

Thật ra, yêu Hoắc Thiên Kinh là một chuyện rất hạnh phúc, đồng thời cũng là một chuyện rất nguy hiểm. Nếu đạt được tình yêu của hắn thì cô gái sẽ như công chúa trong truyện cổ tích, mỗi ngày đều sống trong mộng. Thế nhưng, Hoắc Thiên Kinh lại không phải là một hoàng tử, hắn có sự bá đạo cùng chiếm hữu khác với người thường, sự chiếm đoạt trong tình yêu cũng làm cho phụ nữ thấy kinh hoàng.

Có điều... một đêm thế này, nàng tình nguyện coi hắn như hoàng tử...

"Sinh con cho anh thật là mệt mà..."

Úc Noãn Tâm ngược mắt nhìn hắn, nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong đó, vẫn cứ ở trong đó...

"Em vừa đạt được ngôi vị ảnh hậu, còn đang muốn triển khai những kế hoạch lớn lao. Bây giờ thì tốt rồi, có thai nè, còn bị một người bá đạo như anh cấm không cho tham gia bất cứ hoạt động nào. Hoạt động nghệ thuật của nghệ sĩ rất ngăn ngừi, sinh con xong mà muốn quay lại nghiệp diễn cũng khó."

Úc Noãn Tâm làm ra vẻ rất uất ức.

Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì cười càng tươi hơn, ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: "Bé ngoan, không phải còn có chồng em sao? Nghe lời mà dưỡng thai đi, sinh cục cưng ra xong đương nhiên anh sẽ có cách làm em vẫn nổi tiếng như trước."

"Thật sao?" Úc Noãn Tâm nhướng mày hỏi lại.

Thật ra nàng cũng không để ý đến chuyện có nổi hay không nổi, đối với nàng thì danh xưng ảnh hậu cũng như mây khói. Chẳng qua là nàng không tương tượng được không làm việc thì sẽ thế nào, thật sự phải ngoan ngoãn ở nhà giúp chồng dạy con sao? Bất luận là hiện thực hay phim ảnh thì đều nói tới bài học bi ai này...

Phụ nữ không đi làm tương đương với mất đi tính độc lập về kinh tế, mất đi sự độc lập về kinh tế tức là mất đi sự độc lập về tư cách. Một người phụ nữ chỉ biết dựa dẫm thì chỉ có thể đặt hết hy vọng vào chồng, giống như là tằm gửi. Mà loại phụ nữ này đã định là sẽ biến thành thiếu phụ, thiếu phụ cũng đã định là sẽ dần dần mất đi tiếng nói chung với chồng...

Sau đó thì...

Úc Noãn Tâm tự nhiên thấy rung mình, nàng vô thức nhìn người đàn ông bên cạnh. Hắn quá ưu tú, làm nàng không dám không xuất sắc...

Hoắc Thiên Kinh cười, ngất mũi nàng nói: *"Đương nhiên, em là vợ của anh, chỉ cần em thích làm thì anh đều sẽ ủng hộ!"*

Bên dưới nụ cười dịu dàng lại lộ ra chút nham hiểm... Hắn tin rằng một khi phụ nữ đã có con thì sẽ có những thay đổi rất lớn, đến lúc đó e rằng nàng cũng không có tâm tình nào mà làm việc nữa. Hơn nữa hắn cũng sẽ không cho nàng có cơ hội làm việc, bởi vì...

Có một đứa trẻ có khó không?

Đến lúc đó...

Úc Noãn Tâm lại không nhìn thấy âm mưu lướt qua trong mắt Hoắc Thiên Kinh, ngược lại rất cảm động vì lời hứa của hắn nên cuối cùng nở nụ cười, như hoa lê trong dòng nước xoáy, rất xinh đẹp.

"Noãn, nhắm mắt lại..."

Hoắc Thiên Kinh say đắm vì nụ cười của nàng, giọng nói càng trầm hơn, có vẻ mê hoặc như hương rượu.

"Để làm gì?"

Giọng của Úc Noãn Tâm tràn ngập sự mềm nhẹ như kẹo bông. Tuy nói là mang theo nghi vấn nhưng không khó nhận ra trong giọng nói của nàng có vẻ dịu dàng. Nàng nghe lời mà nhắm mắt lại.

Trong một đêm như thế này, dường như đẹp đến nỗi có thể làm cho người ta mất đi sự cảnh giác, Úc Noãn Tâm cũng vậy...

Ngay khi nàng nhắm mắt lại không bao lâu, chỉ nghe thấy từ xa truyền đến những âm thanh kỳ lạ, giống như là ngàn tia sáng xuyên qua cả bầu trời, cho dù nàng có nhắm mắt lại cũng vẫn có thể cảm nhận được những tia sáng lóe lên từ không trung.

"Mở mắt ra nhìn xem có thích không?"

Giọng của Hoắc Thiên Kinh khẽ rơi vào bên tai nàng, sau đó xoay người của nàng qua hướng có làn gió

Úc Noãn Tâm từ từ mở mắt ra...

Ngay sau đó, đôi mắt đẹp bị khung cảnh trước mắt làm ngơ ngẩn, bàn tay cũng che miệng lại.

Trên bầu trời đêm, pháo hoa tầm thấp cùng pháo hoa dạng tia làm cho cả bầu trời hiện ra vẻ đẹp kỳ lạ. Chạy dọc từ hướng của biệt thự cho đến bờ biển. Pháo hoa tầm cao cũng phối hợp đập vào tầm mắt, trình diễn vô số những hình ảnh biến ảo khôn lường trên bầu trời. Màu sắc rực rỡ, gần như làm cả mặt biển sáng như ban ngày.

Ở phía xa xa, mặt biển vây quanh hòn đảo cũng bị ngàn tia pháo hoa này thấp sáng. Pháo hoa dùng trên mặt biển cùng pháo hoa nhiều hình thù khiến cho trời và biển hòa làm một, tạo thành một bức tranh pháo hoa nguy nga tráng lệ.

Cả hòn đảo giống như là bị bao vây trong thiên đường pháo hoa.

Người nàng bị Hoắc Thiên Kinh xoay lại. Dường như nhận thấy sự kích động cùng chấn kinh của nàng, hắn đưa tay nâng cằm nàng lên...

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ cùng đôi mắt như nước mùa thu đẹp không sao tả xiết kia, Hoắc Thiên Kinh không kiềm lòng được mà cúi đầu, đôi môi mỏng phủ lên đôi môi anh đào của nàng.

Hai bàn tay đang đặt hai bên sườn của nàng bị hắn nắm lấy, quán lên cổ hắn.

Nụ hôn mang theo sự ẩm ướt khiến Úc Noãn Tâm không ngừng run rẩy...

Dường như là dọc theo đường đi nàng đều bị Hoắc Thiên Kinh dắt đi, bởi vì nàng đã sớm mất đi khả năng tư duy tối thiểu rồi.

Trong vườn hoa, những đóa hoa rực rỡ đang đua theo dáng người xinh đẹp, trong một vườn hoa đã được xây dựng sẵn trước đó, bữa tiệc dưới ánh nến đã được chuẩn bị xong.

Bữa ăn dưới ánh nến được thiết kế trong một chiếc xe bí ngô tràn đầy hương vị cổ tích. Úc Noãn Tâm cực kỳ kinh ngạc, nàng còn nhớ chiếc xe bí ngô này có trong truyện cổ tích *"Cô bé lọ lem"*.

Tiếng nhạc lãng mạn từ từ phiêu đảng trong không trung. Tình này cảnh này làm tư tưởng của Úc Noãn Tâm đã bay đi đâu mất, trừ rung động thì cũng chỉ còn rung động.

Mùi thức ăn ngon kích thích vị giác của nàng, ngay cả rượu trái cây rất nhẹ kia cũng làm nàng say. Đây là rượu do Hoắc Thiên Kinh tìm dân bản xứ đến ủ, rất thích hợp cho thai phụ uống, bởi vì được lên men từ tự nhiên nên cho dù không có thành phần cồn nào nhưng cũng làm người ta say.

"Thiên Kinh, cảm ơn anh..."

Úc Noãn Tâm khẽ nâng ly lên. Xuyên qua chiếc ly trong suốt, hình dáng cao lớn tuấn tú của Hoắc Thiên Kinh ẩn ẩn hiện hiện, thật giống như hoàng tử trong truyện cổ tích. Nàng tin rằng những ngày này sẽ là khoảng thời gian đáng nhớ nhất trong đời nàng.

Hai chiếc ly thủy tinh trong suốt chạm nhẹ vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy, giống như là tiếng chuông bạc, vang vọng trong lòng của hai người.

Tiếng nhạc lượn lờ, Úc Noãn Tâm nhìn Hoắc Thiên Kinh đứng dậy, đến trước mặt nàng.

Trước mắt có một bàn tay chìa ra, men theo cánh tay rắn chắc này mà nhìn hắn, đôi môi mỏng đang mỉm cười, lộ ra đường cong hấp dẫn. Những cánh hoa rơi trong vườn nhẹ nhàng quanh quẩn bên cạnh họ. Lúc này, cả người Hoắc Thiên Kinh toát ra khí chất cao quý tao nhã làm nàng không khỏi sinh ra ảo giác.

"May I?"

Hắn đưa ra lời mời, bàn tay rộng lớn lẳng lặng chờ đợi nàng nhận lời, gương mặt anh tuấn hàm mỉm cười lộ ra vẻ dụ hoặc trí mạng.

Úc Noãn Tâm vô thức mà đưa tay đặt vào trong tay hắn. Ngay sau đó, hắn hoàn toàn bao lấy nó, lập tức, sự ấm áp cùng cảm giác an toàn vây lấy nàng, một bàn tay khác của hắn ôm lấy eo nàng...

Vũ khúc như đến từ trời xanh kia vang vọng trong đêm, Úc Noãn Tâm khoác tay lên vai hắn, nhẹ nhàng đi theo bước nhảy của hắn...

"Em hơi say rồi..."

Úc Noãn Tâm uể oải mà dựa cả người vào Hoắc Thiên Kinh, đầu gục vào ngực hắn, nhẹ giọng nói.

Bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp của hắn. "Là vì đêm nay quá mê người hay là vì uống rượu hơi nhiều?"

Hàng mi dài của Úc Noãn Tâm khẽ run run, nàng khẽ cười, lại không trả lời hắn.

Thật ra nàng vì người mà say. Bởi vì trong một đêm thế này, trên hòn đảo lãng mạn này, người bên cạnh quá mê người khiến nàng đã sớm ngất ngây...

"Noãn, tặng em thêm một món quà nữa!"

Hoắc Thiên Kinh nhìn dáng vẻ yêu kiều của nàng mà tim đập nhanh không ngừng. Hắn cúi xuống nói vào tai nàng.

"Hả? Còn có quà nữa sao? Em không nhận nổi nữa rồi..."

Hơi thở của hắn phả vào má nàng gợi lên sức nóng quen thuộc, ngay cả cơ thể của nàng cũng được nhen lửa, mềm nhũn người mà dựa vào hắn, giọng điệu biếng nhác mang theo vẻ quyến rũ mê hoặc...

Hai má xinh đẹp của cô gái trong lòng đang nổi lên những rặng mây ửng hồng, da thịt nõn nà cứ như là trong suốt, mang theo màu phấn nhạt như là viên ngọc đẹp nhất, lóe lên những tia sáng làm người ta say mê.

Nàng chính là báu vật quý giá nhất mà hắn đã tìm được trong kiếp này, làm hắn bị hấp dẫn, cam tâm tình nguyện đắm chìm vào trong đó...

Trong mắt của Úc Noãn Tâm dâng lên một làn sương mờ, chủ động đưa tay ra, những ngón tay mảnh mai vẽ theo những đường nét anh tuấn trên mặt hắn.

Hoắc Thiên Kinh cười nhẹ, khóe môi bật ra vẻ nuông chiều mà không nhận thấy. Hắn cúi người xuống, đôi môi nóng bỏng chạm vào đôi môi anh đào mê người của nàng, thăm lam mà hút lấy hương thơm tươi mát của nàng hết lần này đến lần khác...

Mùi hương tươi mát trong miệng trộn lẫn với hương rượu làm hắn trở nên không kiềm chế được. Cô gái trong lòng mềm mại cùng dịu dàng quá đỗi khiến hắn sinh ra dục vọng quen thuộc.

"Thiên Kinh..."

Lúc này Úc Noãn Tâm không biết nên nói gì, chỉ vô thức mà gọi tên hắn, hít lấy hơi thở quen thuộc của hắn. Khi nàng cảm thấy bàn tay nóng cháy của hắn đang nhen lửa trên người nàng thì cơ thể nõn nà của nàng hơi run lên...

Sự níu non của nàng gợi lên khát vọng nồng cháy của hắn, nhất là cơ thể đang khẽ run run kia làm mắt hắn càng tối sẫm lại, càng thêm kích thích dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ của hắn.

Hắn thăm dò ngày một sâu hơn, chiếc hôn mang theo sự dịu dàng nồng nàn mà bá đạo, rồi đi xuống, rơi vào chiếc cổ mềm mại của nàng, bàn tay lại cởi bỏ những chướng ngại vật trên người nàng một cái thành thạo.

Dưới ánh trăng, cơ thể như được làm bằng ngọc của Úc Noãn Tâm toàn toàn phơi bày trước mắt Hoắc Thiên Kinh. Tiếng than tán thưởng bật ra từ cổ họng hắn, ngón tay thon dài mang theo độ ấm làm người ta rung động, lưu luyến mà phủ lên cơ thể nàng, càng làm cho nàng run rẩy nhiều hơn...

"Mặc dù đã có được em rất nhiều lần nhưng... cơ thể của em luôn cứ như là lần đầu, làm anh điên cuồng..."

Lửa tình của mắt Hoắc Thiên Kinh hùng hực, giọng nói trầm thấp trở nên khàn khàn vì dục vọng, ánh mắt nóng cháy nhìn chăm chăm vào cơ thể quyến rũ của nàng, quần áo trên người đã cởi bỏ hết.

Lời của hắn làm Úc Noãn Tâm giật mình, bỗng tròn tròn mắt mà nhìn hắn, nhìn thấy dục vọng kinh người trong mắt hắn nhưng không thể nào sánh bằng cảm giác dữ dội vì lời của hắn.

Thấy sự biến hóa trong mắt nàng, Hoắc Thiên Kinh mới phản ứng trở lại, ngay sau đó bèn ôm chặt lấy nàng...

"Noãn, xin lỗi, vì em quá đẹp nên anh mới không kiềm lòng được mà nói ra câu đó." *Hắn hôn nàng, dùng sự dịu dàng để vuốt ve sự kinh hãi trong lòng nàng.*

"Thiên Kinh, em sẽ bị anh làm hư mất..."

Úc Noãn Tâm nhìn hắn, cũng biết phản ứng vừa rồi của mình có hơi quá khích, giọng nói mềm như nước lắng lặng chảy vào trong lòng Hoắc Thiên Kinh.

Hắn đã là chồng của nàng rồi, lẽ nào nàng phải canh cánh trong lòng với chồng của mình sao? Nói thật, hắn rất nuông chiều nàng, kiểu chăm chút này làm nàng cảm động, chỉ có thể tùy theo hắn.

"Bé ngọc... em là vợ của anh, anh sẽ yêu thương em, chiều em cả đời này..."

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh lóe lên một tia yêu thương: "Đêm nay anh phải "yêu" em mới được..."

Quần áo của hắn từ từ rơi xuống làm Úc Noãn Tâm càng xấu hổ không thôi.

"Thiên Kinh, anh đừng có nhìn em như thế..."

Ánh mắt của hắn quá trắng trợn, trắng trợn đến mức làm càn người nàng nóng lên. Thậm chí nàng có thể nhìn thấy trái cổ của hắn lên xuống rất rõ ràng.

Nàng là vợ của hắn, lẽ ra nên tự nhiên mà đối mặt, nhưng nàng trời sinh hay xấu hổ, cho dù đã xảy ra quan hệ, thậm chí là có thai nhưng đối mặt với tình cảnh này thì nàng vẫn ngượng ngùng.

"Sao lại không nhìn? Anh là chồng của em, cơ thể của em là thuộc về anh."

Hoắc Thiên Kinh cười nhẹ, vẻ thẹn thùng của nàng làm hắn khó kiềm chế được nữa, nhào người lên, cơ thể trắng kiện vây lấy nàng một cách chặt chẽ.

Hắn lại hôn nàng, bàn tay linh hoạt tìm tòi trên người nàng, từ từ đi xuống...

"Uhm... Thiên Kinh..."

Âm thanh tràn ngập tình yêu từ trong miệng Úc Noãn Tâm bật ra càng kích thích dục vọng của Hoắc Thiên Kinh.

"Thích không?" *Hắn dụ dỗ nàng.*

"Thiên Kinh, em..." *Nàng cố gắng kìm chế những ý nghĩ đang muốn trào ra.*

Nụ hôn nồng cháy của Hoắc Thiên Kinh lại tăng thêm sự ham muốn của nàng, tàn nhẫn mà kéo dài sự bất lực của nàng.

"A..." *Nàng không thể kiềm chế nổi nữa mà rên lên, những cảm xúc mạnh mẽ gần như làm nàng không chịu nổi.*

Hoắc Thiên Kinh bắt tay nàng phải vòng lên vai hắn. Tối nay, hắn phải bắt nàng thể hiện hết tất cả sự nhiệt tình của mình đối với nàng.

"Noãn, nói yêu anh!" *Môi Hoắc Thiên Kinh vừa trêu chọc cơ thể đang xôn xao của nàng vừa ra lệnh bên tai nàng.*

Úc Noãn Tâm bị gợi lên sự ham muốn, nàng dán sát vào cơ thể trắng kiện săn chắc của hắn, nói như khóc:

"... Thiên Kinh... em yêu anh..."

Lời nói yêu làm tan chảy lòng Hoắc Thiên Kinh. Hắn cảm giác được cơ thể của nàng đã hoàn toàn thả lỏng, cuối cùng hắn cũng không nhịn được nữa mà cúi người xuống, cố nén dục vọng muốn xuyên qua nàng đến chỗ sâu nhất, cố gắng không dùng sức, mang theo sự nhẹ nhàng mà tiến vào...

Thoáng chốc, trong cơ thể Úc Noãn Tâm như có hàng vạn vì sao bùng sáng, cùng với sự chiếm đoạt mà dịu dàng của hắn, nàng không nhịn được mà bám vào vai hắn, nghênh đón hắn.

Nhiệt độ trong phòng ngày càng cao, mà hân cũng đòi hỏi càng nhiều...

Hai tay đan vào nhau, họ cùng phát ra những tiếng than điên cuồng, cùng nhau lên đỉnh...

Bên ngoài, từng đợt sóng dịu dàng cứ vỗ vào bờ, bờ cát trắng lóe lên vẻ thần bí của thiên nhiên. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, tấm màn mỏng in bóng dáng cao lớn của hân cùng thân hình nhỏ nhắn của nàng. Hai người chồng lên nhau, dùng hành động bản năng nhất của thể gian để chứng minh sự hạnh phúc cùng lãng mạn của nhân gian...

Hồi XX: Cùng anh bay múa

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156

Bắt đầu từ ngày mai

Làm một người thật hạnh phúc.

Cho ngựa ăn, chè cùi, chu du khắp thế giới!

Bắt đầu từ ngày mai

Lo chuyện thức ăn cùng rau dưa

Ta có một ngôi nhà

Mặt ngắm biển xanh, hoa xuân ấm áp

Bắt đầu từ ngày mai

Bảo cho mọi người biết, kể với họ hạnh phúc của chúng ta.

Tia sáng của hạnh phúc nói với ta, ta đem nó nói cho mọi người, cho mỗi con sông, mỗi ngọn núi, mỗi một người xa lạ...

Mong em có một tương lai tươi sáng

Mong em – người có tình sẽ nên duyên nên phận

Mong em tìm được hạnh phúc nơi trần thế

Ta chỉ mong hướng mặt về biển, xuân về hoa nở...

Roi rụng lá tả cùng với những cánh hoa nở trên bờ ruộng

Anh chỉ mong

Cùng em bay múa...

————— Cái biên từ Hải Tử thi tập

————— Vficand —————

Sau tuần trăng mật trở về, cuộc sống cũng gần như trở lại bình thường. Chỉ có điều khác là Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm dọn về ngự thự – nhà cũ của Hoắc gia, sống cùng với bà nội và mẹ của Hoắc Thiên Kinh.

Dường như Ngự thự trở nên náo nhiệt hẳn, ngay cả bước chân của những người hầu cũng trở nên nhanh hơn.

Hoắc Thiên Kinh vừa trở về là lại vội đầu vào trong đồng công việc bẽ bộn, bận rộn như thường ngày. Nhưng dù có bận đi nữa, những khi không đi công tác thì mỗi khi tới giờ tan ca là lại về nhà đúng giờ, xã giao mà có thể từ chối là từ chối, hoàn toàn có dáng vẻ của một người đàn ông của gia đình.

Mặc dù trước giờ Anna Winslet không thích Úc Noãn Tâm nhưng từ sau khi bà biết con trai bà đã làm nên những chuyện như vậy thì cũng trở nên khách

khí với Úc Noãn Tâm hơn. Hơn nữa nàng cũng đã có thai nên thái độ của bà đối với nàng cũng cải thiện rất nhiều.

Người vui nhất không ai khác ngoài Hoắc lão phu nhân. Từ sau khi Úc Noãn Tâm dọn vào ngự thự thì mỗi ngày bà đều dậy rất sớm, vui vẻ như là một đứa trẻ, khăng khăng đòi đi tản bộ trong vườn hoa với Úc Noãn Tâm. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Hoắc lão phu nhân trước giờ cô đơn, cuối cùng bây giờ cũng tìm thấy niềm vui.

Ngày hôm đó, Úc Noãn Tâm bị âm thanh loáng thoáng trước vườn hoa làm bừng tỉnh. Từ sau khi có thai, nàng liền có thói quen ngủ trưa. Chỉ có điều giấc ngủ của nàng vẫn không sâu, một chút tiếng động là sẽ đánh thức nàng.

Vừa bước tới vườn hoa thì đã thấy một tình cảnh làm nàng kinh ngạc.

Mấy chiếc xe tải chở những cây non vừa trưởng thành đang đỗ trong vườn hoa, phần lớn các thợ làm vườn đều đang tập trung ở đó, quản gia thì ở một bên chỉ đạo.

Những cây non này...

"Thiếu phu nhân, cô thức rồi à? Ai da, sao cô lại tới đây. Bây giờ trong vườn đang lộn xộn lắm, không thích hợp với phụ nữ có thai đâu." Quản gia tình mắt nhìn thấy Úc Noãn Tâm, lập tức lo lắng mà bước lên.

Bà ta ở Hoắc gia nhiều năm như vậy nên rất hiểu tính của thiếu gia, có thể nhận thấy rằng tình cảm giữa hai người rất sâu đậm. Nhất là từ sau khi thiếu phu nhân có thai thì thiếu gia càng săn sóc chu đáo hơn, lại còn dặn dò người hầu bọn họ không được để xảy ra bất cứ sơ suất nào.

"Không sao, là do tôi nghe thấy bên này có tiếng ồn ào nên qua xem thử." Úc Noãn Tâm vẫn không quen đi đến đâu là có người hầu hạ đến đó, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

Mặt của quản gia hơi biến sắc, sau đó quay sang hét đám công nhân: *"Đã bảo các người nhẹ tay nhẹ chân một chút, thế mà vẫn quấy nhiễu đến giấc ngủ của thiếu phu nhân!"*

Mấy người công nhân và thợ làm vườn đều thất kinh.

"Không sao, không sao, mọi người bận rộn mà." Úc Noãn Tâm vội vã xua tay, ý bảo mọi người đừng lo lắng.

"Thiếu phu nhân, tính tình của cô thật là tốt, không giống cô Phương kia, thái độ của cô ta đối với người hầu chúng tôi rất kém." Quản gia cười nói.

Úc Noãn Tâm mỉm cười, dời mắt về phía những cây non bên cạnh. *"Vườn hoa phải đổi hoa sao? Máy cái cây này thấy quen quá."*

"Dạ phải, chúng tôi làm theo lời dặn của phu nhân, hoa trong vườn phải đổi thành hoa quỳnh cả." Quản gia cười mà đáp.

"Trồng hoa quỳnh?"

Trong lòng Úc Noãn Tâm thấy ấm áp, trong đầu lại lập tức hiện lên hình ảnh cánh hoa quỳnh bay đầy trời trong vườn hoa của biệt thự Lâm Hải. Nhưng...

Chuyện nàng thích hoa quỳnh lẽ ra chỉ có Hoắc Thiên Kinh biết, sao lại là phu nhân can thiệp chứ?

"Đúng vậy. Quyết định của phu nhân rất đột ngột. Trong vườn hoa này vốn trồng những loại hoa mà phu nhân yêu thích, như những đám cúc này là do lão gia trồng lúc còn sống nhưng không biết tại sao hôm nay đều đổi thành hoa quỳnh."

"Cái gì?" Úc Noãn Tâm cả kinh mà nhìn từng khóm cúc cách đó không xa, trong lòng cực kỳ rối ren.

"Mẹ tôi đâu?"

"À, phu nhân vừa từ thương hội trở về, có lẽ bây giờ đang uống trà trong phòng trà." Quản gia lập tức trả lời

Úc Noãn Tâm gật đầu, căn dặn: *"Trước hết hãy bảo công nhân đừng động vào."*

"Hả? À, dạ được." Quản gia ngẩng ra một chút, sau đó gật đầu

Phòng uống trà ở phía đông nam của phòng khách. Những loại trà cùng dụng cụ uống trà tinh xảo bên trong cho thấy bất luận là Hoắc lão phu nhân hay Hoắc phu nhân đều có thói quen thưởng thức trà.

Đi đến cửa phòng uống trà, Úc Noãn Tâm dừng bước, do dự là có nên gõ cửa vào hay không. Nghĩ lại thì mẹ chồng trước giờ vẫn không thích nàng, sau hôn lễ nàng cũng đi hưởng tuần trăng mật với Hoắc Thiên Kinh ngay, thời gian ở chung với mẹ chồng rất ít.

Nói thật, Úc Noãn Tâm rất sợ phải ở chung với Hoắc phu nhân, thậm chí nàng còn nhớ mình từng thầm thề rằng... đánh chết cũng không vào Hoắc gia, tuyệt đối không để cho người phụ nữ sắc sảo này trở thành mẹ chồng mình.

Kết quả là...

Ông trời luôn an bài theo kiểu *"ghét của nào trời trao của ấy"*

Suy nghĩ một lúc rất lâu Úc Noãn Tâm mới có đủ dũng khí mà gõ cửa phòng uống trà.

"Vào đi!"

Từ trong truyền ra giọng nói uy nghiêm của Anna Winslet

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi, mở cửa bước vào, đối diện với Anna Winslet...

"Không có ai nói với con là khi mẹ uống trà thì không thích có người quấy rầy sao?"

Trên mặt Anna Winslet lộ ra vẻ không vui, trong giọng nói cũng chứa vài phần lãnh đạm.

Mặt Úc Noãn Tâm có vẻ xấu hổ, nằng đứng đó, không biết nên vào hay ra. Một lúc sau mới nhẹ giọng nói: *"Mẹ, con xin lỗi..."*

Ánh mắt của Anna Winslet mang theo vẻ nghiêm khắc mà nhìn nàng. *"Nếu đã làm phiền rồi thì tiến vào đi."*

Nói xong câu đó, bà lại cúi xuống loay hoay với bộ dụng cụ uống trà một cách rất chăm chú, mỗi một động tác đều cho thấy sự thành thạo cùng tao nhã của bà.

Úc Noãn Tâm cắn môi, nghe lời mà ngồi xuống sô pha.

Mùi trà thơm thoang thoang bay lượn trong không khí, mỗi khi hít một hơi thì hương trà tươi mát lại theo vào phổi. Cộng thêm tiếng nhạc cổ điển du dương trong phòng làm Úc Noãn Tâm không thể không thừa nhận đây đúng là một nơi có thể làm người ta vui vẻ thoải mái.

"Có biết về trà đạo không?"

Theo giọng nói của Anna Winslet, một chén trà thơm mát được đưa tới trước mặt Úc Noãn Tâm.

Úc Noãn Tâm ngẩng ra, sau đó khẽ lắc đầu rồi vội vàng nhận lấy chén trà trước mặt: *"Cảm ơn mẹ."*

Cho dù nàng có không thích tới đâu thì rốt cuộc người phụ nữ này vẫn là mẹ chồng của nàng. Có lẽ trong lòng bà cũng không muốn như nàng nhưng cuối cùng thì nàng cũng trở thành con dâu của bà.

Cho dù là thế nào thì bà cũng là mẹ của Hoắc Thiên Kinh, là mẹ của người đàn ông nàng yêu nhất, làm tốt quan hệ với bà cũng là điều kiện đầu tiên của một nàng dâu.

Anna Winslet ngồi đối diện với nàng, thấy nàng lắc đầu thì mày hơi nhíu lại. *"Bà nội con là người Hoa, ông nội cũng là người Hoa, cho nên bà nội con rất thích trà đạo, ngay cả một người không tinh thông văn hóa Á Đông như ta mà cũng học được trà đạo, mẹ nghĩ điều này đối với con mà nói là không khó chứ?"*

"Con sẽ theo mẹ học về trà đạo." Úc Noãn Tâm vội vã nói, mặc dù nàng không hiểu sao nhất định phải học trà đạo.

"Ừ."

Dường như Anna Winslet rất hài lòng với câu trả lời của nàng nên gạt đầu, tao nhã mà uống một ngụm trà. *"Ném thử đi, uống trà cũng như là uống rượu, nếu con không thông thạo thì đều phải học."*

Trong lòng Úc Noãn Tâm thầm gào thét nhưng vẫn ngoan ngoãn mà gạt đầu, hớp một ngụm.

Đúng là trà ngon, ngay cả người ngoại đạo như nàng mà cũng có thể nhận thấy, uống vào miệng như hương hoa lan, ở trong miệng rất lâu mà không tan, thơm mát dịu.

Anna Winslet lại đưa cho nàng một chén khác.

"Ném thử cái này đi."

Úc Noãn Tâm nhận lấy, nhẹ nhàng hớp một ngụm, sau đó mày hơi nhíu lại.

Mùi vị của chén trà này kém rất nhiều so với chén trước.

"Chén trà trước là trà Đại Hồng Bào ngon có tiếng của Trung Quốc. Ngoài thị trường có rất nhiều Đại Hồng Bào nhưng thật sự là tinh phẩm thì lại rất ít."

Anna Winslet nhàn nhả mà dựa vào sô pha, "Loại trà này mọc trên vách đá của Vũ Di Sơn, bây giờ chỉ còn lại vẻ vụn có 6 cây, lá của nó có màu xanh bóng, sau khi pha xong thì có màu cam rất sáng, mùi hương tỏa ra chính là mùi hoa lan mà con vừa ngửi thấy, mùi hương này thơm ngát độc đáo, có lẽ đây chính là chỗ quý của nó. Còn chén này..."

Bà chỉ vào chén trà thứ hai. "Nó gọi là Bạch Trà, cũng có thể xem là thứ trà quý nhất trong sáu loại trà nổi tiếng nhất. Không phải vì nó dễ uống mà là vì sản lượng của nó rất hiếm, làm thành trà cánh mềm mịn, màu trắng như bạc nên gọi là Bạch Trà. Hình dáng của cánh trà như cái mầm nhú hoặc là như đóa hoa, hương thơm tươi mát, nước trà có màu hơi xanh, uống vào mặc dù thanh đạm nhưng sau đó sẽ có vị ngọt."

Úc Noãn Tâm lại nâng chén trà lên, cẩn thận mà thưởng thức lại. Một lát sau, trong mắt dâng lên vẻ ngạc nhiên. "Đúng vậy, có vị hơi ngọt."

"Uống trà phải có tính nhẫn nại, từ từ học thì sẽ hiểu những đạo lý trong đó."

Anna Winslet nhìn nàng một cái, trên gương mặt bình tĩnh kia không thể hiện điều gì. Bà đặt chén trà xuống, nói tiếp một câu: "Việc này cũng giống như làm ăn, rèn luyện ý chí cùng tính nhẫn nại là rất quan trọng."

Lúc này Úc Noãn Tâm mới bừng tỉnh. Thì ra bà nội cùng mẹ chồng thích uống trà không phải vì để khoe khoang sự tao nhã của bản thân mà là để tu tâm dưỡng tính. Nhất là trong giới kinh doanh phức tạp này, xử sự chín chắn, cá tính điềm tĩnh càng rất quan trọng. Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy hơi xấu hổ, thấy mình còn phải học rất nhiều. Trong nhất thời, nàng cảm thấy kính trọng bà.

"Cảm ơn mẹ, con hiểu rồi."

Anna Winslet không nói thêm gì nữa.

Không khí trong phòng lại rơi vào yên tĩnh.

"Mẹ, có chuyện..." Úc Noãn Tâm phá vỡ sự yên tĩnh, nhìn bà, muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì thì nói, đừng ấp a ấp úng thế."

Anna Winslet vừa uống trà vừa thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ, cũng không đưa mắt nhìn nàng.

Úc Noãn Tâm vô thức liếm liếm môi, hắng giọng nói: "Mẹ, con thấy có công nhân ngoài vườn hoa, bọn họ nói muốn trồng hoa quỳnh trong đó..."

"Làm ồn đến con sao? Nếu tiến độ nhanh thì một hai ngày sẽ trồng hết toàn bộ." Anna Winslet thân nhiên nói. "Mẹ sẽ dặn quản gia bảo bọn họ nhẹ nhàng chút."

"Chuyện con muốn nói không phải cái này."

Lòng Úc Noãn Tâm có chút xúc động, nàng không biết đây có phải là cách thể hiện sự quan tâm của Anna Winslet hay không?

"Mẹ, con nghe quản gia nói hoa quỳnh là do mẹ bảo trồng, toàn bộ hoa trong vườn phải đổi thành hoa quỳnh hết?"

Anna Winslet nghe thế thì khẽ nhướng mày, nhìn về phía nàng. "Thế nào? Không phải con chỉ thích hoa quỳnh sao? Con còn thích hoa gì thì bảo quản gia mua trồng là được."

"Không phải ạ. Mẹ, thật ra không cần phải đổi tất cả hoa trong vườn thành hoa quỳnh. Quản gia nói những khóm cúc kia là hoa mà mẹ thích nhất. Nếu là thứ mà mẹ thích thì sao lại đổi thành thứ khác chứ?" Úc Noãn Tâm vội vã nói.

Anna Winslet nhìn nàng một cái, khi ánh mắt liếc qua thì cũng kèm theo chút âm trầm không dễ nhận ra nhưng giọng nói vẫn bình thản như trước...

"Trồng hoa quỳnh là ý của Thiên Kinh. Hiếm khi nó yêu thương ai như con, người làm mẹ như ta còn phản đối sao?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157

Úc Noãn Tâm ngậy ra, ngẩn ngơ mà nhìn Anna Winslet một lúc, lòng càng thấy nặng nề...

Hoặc Thiên Kinh này, mặc dù ý định trồng hoa quỳnh làm nàng rất cảm động nhưng cứ như vậy chẳng phải sẽ làm quan hệ mẹ chồng nàng dâu càng căng thẳng sao? Phụ nữ vốn có lòng dạ hẹp hòi, nhất là giữa mẹ chồng nàng dâu, chuyện nhỏ như hạt vừng cũng có thể làm lớn lên.

"Mẹ, mẹ đừng nghe Thiên Kinh nói, cũng không phải con rất thích hoa quỳnh. Bây giờ vườn hoa rất đẹp mà, con thấy hay cứ giữ vậy đi." Nàng dè dặt mà đề nghị.

"Con đang dạy mẹ làm việc sao?" Trong giọng nói của Anna Winslet có chứa vẻ bất mãn.

"Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, con chỉ... chỉ nghe quản gia nói, đám cúc đó là do ba trồng lúc còn sống, mẹ rất thích nó. Con là con dâu, sao có thể ích kỷ như vậy?"

Úc Noãn Tâm thật sự không nhìn thấu được tính cách của mẹ chồng. Có đôi khi cảm thấy bà có chút quan tâm đến mình, có khi lại đột nhiên trở nên rất ghét mình.

Có lẽ lý do mà bà quan tâm cũng chỉ vì đứa cháu.

Anna Winslet nhìn nàng một cái, lạnh giọng nói: "Con sai rồi, người thích hoa cúc thực sự không phải mẹ mà là ba con!"

"Hà?" Úc Noãn Tâm ngẩn ra một chút, rất lâu mà vẫn không hiểu ý của bà. Dường như qua cả một thế kỷ sau nàng mới khẽ nói: "VẬY... càng nên giữ lại chứ."

Lời của nàng vừa thốt ra đã thấy được sắc mặt của mẹ chồng rất khó coi, thậm chí còn lộ vẻ bức bối, trong lòng lập tức cả kinh.

"Bây giờ mẹ còn sống, không cần con ở đây khua tay múa chân. Nhiệm vụ của con bây giờ là chăm sóc bản thân mình cho tốt, sinh cho Hoắc gia một đứa nhỏ khỏe mạnh là được!"

Quả nhiên, giọng của Anna Winslet rất không vui, giọng nói bình tĩnh thường ngày tuy không lớn nhưng lại nghiêm khắc hơn nhiều.

Úc Noãn Tâm cắn môi, trong mắt dần dâng lên lớp sương mờ nhưng vẫn cố nén không cho nó rơi xuống. Một lúc sau nàng cũng đánh tan được hơi nước trong mắt, ngẩng đầu nói khẽ: "Con biết rồi, mẹ... con không làm phiền mẹ nữa..."

Nói xong nàng đứng dậy chuẩn bị ra khỏi phòng uống trà.

Thật ra ngay từ đầu Úc Noãn Tâm đã biết quan hệ mẹ chồng nàng dâu này rất khó xử lý. Nếu là nhà bình thường thì có lẽ dễ dàng một chút, nhưng dường như nhà quyền quý có quá nhiều phép tắc làm nàng không thể thích ứng trong nhất thời.

Tay nàng vừa chạm vào tay nắm cửa thì lại nghe thấy tiếng của Anna Winslet vang lên...

"Thật ra... nơi đó đã từng là nơi hạnh phúc, nhưng cũng là nơi đau lòng... Đời người là thế, có bao nhiêu hạnh phúc thì nhất định sẽ có bấy nhiêu đau khổ. Cho nên có đôi khi tránh né cũng không phải là chuyện không tốt..."

Giọng của bà gần như là thì thầm, giống như là nói cho mình nghe, lại như nói cho Úc Noãn Tâm nghe.

"Mẹ..."

Úc Noãn Tâm cả kinh, đứng ngẩn ra đó một lúc thật lâu, rồi lại trở về ngồi xuống sofa. Nàng chưa từng thấy vẻ mặt này của mẹ chồng. Mặc dù không thấy rõ mặt bà nhưng chỉ từ bóng lưng thôi thì đã có thể nhận ra sự đau xót cùng cô độc của bà. Bà chỉ nói một câu như thế nhưng Úc Noãn Tâm lại dễ dàng nhận ra tình cảm của bà đối với ba chồng nàng rất sâu sắc.

Sở dĩ yêu một người là hạnh phúc bởi vì hai người họ yêu nhau.

Yêu một người là đau khổ bởi vì trong hai người có một người không yêu nữa, thậm chí là chưa từng yêu.

Vậy thì mẹ chồng nàng thuộc loại nào? Hay là... bà đã biết chuyện giữa chồng mình và mẹ của Lăng Thần rồi?

Có lẽ đây là nguyên nhân duy nhất có thể giải thích được về đau đớn mất mát của bà?

Nghĩ đến đây, Úc Noãn Tâm cảm thấy có chút thương xót cho người phụ nữ trước mặt. Không sai, bà có bề ngoài vẻ vang sáng chói, có quyền lực cao quý vô cùng, có tiền tài mà người khác làm mấy đời cũng không dám nghĩ, thế nhưng... bà lại mất đi người đàn ông mình yêu nhất...

Một người như thế thì coi là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Anna Winslet lẳng lặng mà nhìn ra cửa sổ, gương mặt cao quý không hề rung động, nhưng trong mắt lại lộ ra chút yếu ớt. Mặc dù dáng người của bà vẫn cao ngạo như thường ngày nhưng không khó nhận ra sự yếu đuối của bà.

"Ba chồng của con là một người đàn ông rất xuất sắc, nhưng cũng là một người rất đa tình. Đám cúc đó đúng là do đích thân ông ấy trồng, cũng là trồng cho mẹ. Khi ông ấy trồng đám cúc kia để tặng mẹ thì đã nói... đây là hoa mà ông ấy thích nhất, từ nay về sau cũng tặng cho mẹ, từ nay ông ấy sẽ thử đi yêu mẹ, trong lòng sẽ không có ai khác..."

Bà dừng lại một chút, không nói tiếp nữa, dường như đang điều chỉnh lại tâm tình hơi kích động, trong mắt dấy lên từng đợt sóng nhưng lại cũng biến mất nhanh chóng như nước mưa rơi xuống mặt hồ.

Tay Úc Noãn Tâm run lên, vô thức mà chạm phải chén trà tạo ra tiếng va chạm nhỏ.

"Thế nào? Rất lạ phải không?"

Anna Winslet xoay người nhìn nàng, đôi môi hơi mím chặt bỗng nở một nụ cười khổ...

"Thật ra mẹ và ba của Thiên Kinh là quan hệ hôn nhân thương mại, trước khi kết hôn chỉ gặp qua có hai lần, một lần là trong bữa tiệc, một lần là ở lễ đính hôn."

"Hà?"

Úc Noãn Tâm lại thốt lên lời kinh ngạc.

Lúc này nàng chỉ có thể dùng từ kinh ngạc để miêu tả tâm trạng mình. Nàng rất khó để tưởng tượng hai người xa lạ kết hợp thành vợ chồng thì sẽ có cảm giác gì. Nghĩ lại thì cuộc sống của nhà giàu đúng là thật đáng sợ, bất luận là nam hay nữ cũng hoàn toàn không có quyền tự do kết hôn.

"Mẹ biết con đang nghĩ gì. Thật ra mẹ rất yêu ông ấy."

Giọng của Anna Winslet bắt đầu có chút kích động, không chút che giấu suy nghĩ của mình mà nhẹ giọng nói: "Mẹ đã nói ba của Thiên Kinh là một người rất xuất sắc, cao lớn tuấn tú, dịu dàng đa tình. Khi mẹ còn rất nhỏ đã yêu ông ấy rồi."

"Lúc còn rất nhỏ đã yêu ông ấy?" Úc Noãn Tâm ngạc nhiên mà nhìn bà, nuốt một ngụm nước bọt.

"Đúng vậy..."

Anna Winslet cười khổ. "Mẹ xuất thân từ hoàng gia Anh. Ngay từ khi còn rất nhỏ, những cô gái mang dòng máu hoàng tộc đã mất đi tự do, bởi vì từ nhỏ chúng ta đã phải học đủ loại nghi lễ, sau 16 tuổi mới được tự do. Năm mẹ 6 tuổi, có một lần vô tình nhìn thấy một tờ tạp chí kinh tế, vừa khéo nó đang có một chuyên đề về Hoắc Thị. Trên bìa ngoại trừ ba chồng mẹ còn có một thiếu niên rất tuấn tú, người thiếu niên này cứ như là hoàng tử bước ra từ lâu đài, vừa liếc mắt một cái mẹ đã thấy mê ngay."

Bà vừa nói, trên gương mặt lãnh đạm cũng lộ ra chút hạnh phúc. Đó là những hồi ức về tâm trạng yêu đương đã qua, ngày cả ánh mắt cũng lộ ra chút hoài niệm, hướng về xa xôi.

Úc Noãn Tâm nhìn mẹ chồng mình, trong nhất thời lòng dạ có chút rối ren.

Không ngờ bà lại yêu ba của Thiên Kinh khi chỉ 6 tuổi. Tuy chưa từng thấy mặt ông nhưng từ sự miêu tả của bà thì dường như Úc Noãn Tâm cũng có thể nhìn thấy một người đàn ông cao lớn tuấn tú, người đó có một nụ cười dịu dàng đa tình, cho dù không nói gì nhưng cũng khiến cho phụ nữ điên cuồng.

Nhìn Hoắc Thiên Kinh thì biết.

Lúc này, mẹ chồng nàng giống như một cô gái đang sa vào lưới tình, cho dù chỉ là hồi ức nhưng cũng đủ để bà nhớ mãi cả đời, không phải sao?

"Mẹ, thì ra mẹ yêu ba lâu như vậy. Ba, ông ấy biết không?" Úc Noãn Tâm nhẹ giọng nói.

Anna Winslet khẽ lắc đầu...

"Sao ông ấy có thể biết chứ? Trước mặt ông ấy mẹ vẫn phải giữ lại chút kiêu ngạo cuối cùng của mình..."

Bà thở dài một tiếng. "Khi mẹ 6 tuổi, chỉ bằng một bức ảnh mà đã yêu ông ấy. Sau đó, mẹ bắt đầu tìm kiếm những thông tin liên quan đến ông ấy. Mặc dù là rất ít nhưng cũng đủ để mẹ hạnh phúc. Mẹ học ở trường mà ông ấy từng học, thậm chí bắt đầu học kinh doanh như ông ấy. Mẹ nhìn ông ấy từng bước bước lên vị trí tổng tài của Hoắc Thị, nhìn ông ấy càng ngày càng thành công. Mỗi ngày càng quan tâm nhiều hơn, mẹ càng yêu ông ấy nhiều hơn. Tất cả những điều ấy, ba chồng con cũng không biết..."

Trong lòng Úc Noãn Tâm cảm thấy xúc động. Đây là loại tình yêu thế nào chứ? Chỉ vì một bức ảnh mà đã yêu một người, có thể thấy được người đàn ông này quá mức ưu tú.

"Con biết không, khi mẹ được gả vào Hoắc gia cũng bằng tuổi của con." Anna Winslet nhìn Úc Noãn Tâm, nhẹ giọng nói.

"Mẹ, mẹ nói..."

"Ba của Thiên Kinh lớn hơn mẹ 10 tuổi. Nói cách khác, khi mẹ 6 tuổi thì ông ấy đã 16 tuổi." Giọng của Anna Winslet lộ ra vẻ hạnh phúc.

Nói xong, bà bước tới trước một ngăn tủ, lấy ra một khung ảnh...

"Đây là ba chồng con..."

Úc Noãn Tâm nhận lấy khung ảnh, đầu bỗng như nổ tung...

Người trong ảnh đúng như lời bà nói, cực kỳ anh tuấn, dáng người cao lớn khỏe mạnh làm cho phụ nữ phải động lòng. Nhìn bức ảnh này, Úc Noãn Tâm có một cảm giác quen thuộc, bởi vì... Hoắc Thiên Kinh thật sự rất giống ba của hắn.

Những đường nét cương nghị trên mặt, thân hình cũng có những nét giống nhau, điều khác nhau chính là...

Ánh mắt của người trong ảnh dịu dàng đa tình, có lẽ cũng là người hay cười, bên môi nở một nụ cười làm điên đảo chúng sinh. Mà Hoắc Thiên Kinh lại khác. Ánh mắt của Hoắc Thiên Kinh quá lãnh đạm, thậm chí có khi lại trở nên điên cuồng, có vẻ cao ngạo không bị bó buộc trong đó. Thiên Kinh không thích cười, nhưng khi cười thì cũng rất đẹp.

"Con nghĩ là ba biết mẹ yêu ông ấy đã lâu nên bị cảm động, nếu không thì sao lại đích thân trồng những đám cúc kia tặng mẹ chứ?" Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng đặt ảnh xuống rồi nói.

Nghĩ tới thật là quá lãng mạn. Có thể tưởng tượng được lúc đó có một người đàn ông đang tự tay trồng hoa trong vườn. Nghĩ tới thôi là đã cảm thấy rất hạnh phúc, huống chi là bà chứ.

Ai ngờ Anna Winslet nghe xong thì trong mặt đột nhiên có thêm chút thê lương, sắc mặt cũng có sự thay đổi rất rõ ràng. Bà lắc đầu...

"Mẹ đã nói mẹ và ông ấy là hôn nhân thương mại, sao ông ấy có thể yêu mẹ chứ? Ông ấy trồng cúc tặng mẹ là vì thấy có lỗi với mẹ. Trong lòng ông ấy chỉ có cô ta..."

Nói đến đây, bà bỗng dừng lại, ánh mắt vốn hàm chứa chút hạnh phúc bỗng trở nên lạnh lẽo cùng chua xót.

Úc Noãn Tâm cả kinh, trong lòng bỗng nảy sinh một dự cảm bất an. Lẽ nào bà đã biết chuyện của ba Hoắc Thiên Kinh?

"Mẹ, mẹ nói... ba yêu một người phụ nữ khác sao? Người phụ nữ đó... là ai?" Mặc dù nàng rất sốt ruột nhưng giọng nói vẫn rất dè dặt.

"Một người đàn bà hạ tiện!" Anna Winslet bỗng nắm chặt tay, ánh mắt cũng trở nên rất sắc bén.

Úc Noãn Tâm hoảng hốt. Trong ấn tượng của nàng, bà vẫn luôn là một người lịch sự tao nhã. Mặc dù dáng vẻ của bà rất uy nghiêm nhưng cho dù tức giận thì cũng không thấy cảm xúc của bà thay đổi nhiều quá. Lần này nhắc đến người phụ nữ kia lại làm bà kích động như thế, chắc là không chỉ vì lý do cướp chồng của bà chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Úc Noãn Tâm vang lên tiếng chuông cảnh báo. Lẽ nào bà đã biết chuyện của họ, hơn nữa cũng biết bọn họ còn có con với nhau? Có điều... cũng không đúng. Nếu bà biết Tả Lăng Thần là con của ba Thiên Kinh và mẹ Lăng Thần thì tại sao còn tốt với anh như thế?

Nàng có thể nhận thấy bà rất yêu thương Lăng Thần.

"Mẹ, vậy..." Úc Noãn Tâm rất muốn hỏi chuyện của mẹ Tả Lăng Thần.

"Noãn Tâm, bây giờ con đã là con dâu của Hoắc gia, những chuyện sau này phải làm còn rất nhiều, hôm nay nghe đến đây thôi." Anna Winslet ngắt lời nàng, xem ra cũng không có ý định nói gì thêm.

"Mẹ...."

"Bây giờ con đã mang thai, không thể làm bất cứ chuyện gì. Nhân lúc này, mẹ nghĩ con nên vào thư phòng của Thiên Kinh xem xem, hiểu biết thêm về phong cách xử sự trong kinh doanh của nó cùng tình trạng vận hành của cả Hoắc Thị. Có cần thì xem thêm những sách về kinh tế. Con đã là bà Hoắc rồi, đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện đóng phim nữa!" Anna Winslet trầm giọng nói

Úc Noãn Tâm nghe thế thì sắc mặt có chút miễn cưỡng, có vẻ muốn nói lại thôi.

"Thế nào? Con còn gì muốn nói sao?" Anna Winslet lại khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày. Trên gương mặt tôn nghiêm không còn thấy vẻ kích động vừa rồi, không một chút.

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí mà nhìn bà. *"Mẹ, thời gian này con có thể làm theo những gì mẹ nói, nhưng, nhưng mà... sau khi sinh xong, con không muốn chỉ làm một bà chủ gia đình..."*

"Ý của con là... còn muốn đi đóng phim?" Anna Winslet không vui mà nhìn nàng.

"Mẹ, thật ra trước kia chúng ta đã tranh chấp về vấn đề này. Con thật sự rất thích nghề này, con muốn nhân lúc còn trẻ..."

"Con đã là mẹ của một đứa trẻ rồi, phải chăng nên làm tròn trách nhiệm của một người mẹ? So với mẹ và bà nội của con thì con vẫn rất hạnh phúc. Có Thiên Kinh yêu thương chăm sóc con, con người còn chưa thấy thỏa mãn sao? Trước khi con gả vào Hoắc gia mẹ đã nói, làm bà chủ của một nhà quyền quý không phải là chuyện dễ dàng. Nếu con không theo bước của Thiên Kinh thì làm sao để giúp nó? Làm sao để chăm sóc nó? Còn muốn đi đóng phim? Công việc thấp hèn như thế không cần cũng được!" Giọng điệu của Anna Winslet đã rất không tốt

"Mẹ, đóng phim cũng là một nghề bình thường, sao lại là thấp hèn chứ?" Úc Noãn Tâm chần chừ. Nàng quả thực không hiểu nổi cách nghĩ của

bà, không khỏi quá cực đoan.

"Tốt nhất là con hãy biết rõ thân phận hiện nay của mình! Con là dâu cả của Hoắc gia, sau này không chỉ làm những chuyện như giúp chồng dạy con mà còn phải biết tình hình của Hoắc Thị. Nếu năm xưa mẹ cũng tùy hứng như con, muốn làm gì thì làm thì sao Thiên Kinh có thể được mẹ bồi dưỡng thành người xuất sắc như vậy chứ? Bây giờ phía trước họ của con đã có thêm chữ Hoắc, nếu sau khi kết hôn mà con còn muốn sống kiếp con hát thì hãy để đứa nhỏ lại, rời khỏi Hoắc gia!"

Giọng của Anna Winslet cực kỳ lạnh lẽo, có lẽ là tính cách quá thẳng thắn của Úc Noãn Tâm đã làm bà không vui.

"Mẹ..."

"Được rồi, đừng nói gì nữa! Đừng để mẹ thêm thất vọng về con!" Anna Winslet nói xong câu này thì bước ra khỏi phòng uống trà.

Úc Noãn Tâm ngẩn ra một lúc lâu, cuối cùng dựa cả người vào sofa, vẻ mặt nặng nề mà thở dài một hơi...

"Đang nghĩ gì vậy, bà xã của anh?"

Phía sau, một đôi cánh tay rắn chắc vòng lấy Úc Noãn Tâm làm nàng giật mình. Quay đầu lại đã bắt gặp ánh mắt cười dịu dàng của Hoắc Thiên Kinh.

Trong phút chốc làm nàng bỗng nhớ đến một người đàn ông trong phim.

"À, không có gì..." Úc Noãn Tâm sấn sọc mà giúp hắn cởi áo khoác, còn cố ý ngửi ngửi người hắn, cười mà quay ra treo áo lên.

Hoắc Thiên Kinh buồn cười mà nhìn nàng, vừa cởi nút tay áo vừa nói: "Thế nào? Ra về tra xét dữ ha? Trên người anh không có mùi của cô gái khác chứ?"

"Xì, ai thèm quan tâm đến cái đó. Hôm nay anh rất ngoan, trên người không có mùi rượu." Úc Noãn Tâm nũng nịu mà trừng hắn một cái, bước lên tháo cà vạt cho hắn.

Hoắc Thiên Kinh nhướng mày. "Từ sau khi kết hôn, có bao giờ anh mang mùi rượu về chưa? Đúng là vu oan mà..." Nói xong, hắn ngắt nhẹ mũi nàng một cái.

"Á... đáng ghét, đau đó!" Úc Noãn Tâm gạt tay hắn ra. "Anh phải đi xã giao mà, sao có thể không uống chứ."

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh lóe lên ý cười, ôm lấy nàng: "Ai mà không biết bà Hoắc đã có thai chứ, sao họ còn dám để anh uống rượu về ảnh hưởng cục cưng đây?"

"Miệng lừa tron tru!" Tuy ngoài miệng Úc Noãn Tâm trách mắng nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào.

"Đây, mua cho em nè!"

Hoắc Thiên Kinh lấy mấy bạch mơ tươi ra đưa cho Úc Noãn Tâm. "Cô ngốc lơ ngơ này, ăn hết mơ rồi mà còn chưa biết phải không?"

"A..." Lúc này Úc Noãn Tâm mới giật lấy bạch mơ, ánh mắt cảm động. "Anh lại chạy đi xa thế để mua sao?"

"Đúng vậy..." Hoắc Thiên Kinh ngắt má nàng, yêu thương nói: "Bà xã của anh kén ăn như vậy, chỉ ăn một loại mơ, hơn nữa còn phải tươi, mua nhiều để dành cũng không được."

"Nhưng anh bận thế, có thể bảo người khác đi mua mà. Hoắc là... tự em đi mua cũng được vậy!" Úc Noãn Tâm nghĩ đến chuyện hắn phải lái xe đi ngược hướng với biệt thự khoảng hơn một tiếng đồng hồ thì rất đau lòng.

Hoắc Thiên Kinh cười khế. "Người khác mua làm sao anh yên tâm được. Lỡ như không tươi thì sao? Còn em bây giờ như con gấu trúc, anh càng không nỡ để em chạy đi xa như thế."

"Anh mới là gấu!" Úc Noãn Tâm khẽ đánh hắn một cái, hạnh phúc mà vùi vào lòng hắn.

"Hôm nay thế nào? Có cảm thấy chán không?" Hoắc Thiên Kinh dịu dàng mà ôm lấy nàng, hôn nhẹ lên tóc nàng.

"Hôm nay sao..." Úc Noãn Tâm ngừng đầu nhìn hắn, cười nói. "Nói chuyện phiếm với mẹ."

Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì ngạc nhiên mà nhướng mày. "Hai người có thể nói với nhau sao?"

"Đương nhiên!" Hai má Úc Noãn Tâm như hoa nở, sau đó lại trở nên rất nghiêm túc. "Thiên Kinh, em đã nghe nói chuyện muốn trồng hoa quỳnh trong vườn rồi, kén củi đó phải giữ lại cho mẹ, không được động tới đó."

"Mẹ không hề thích thứ đó." Hoắc Thiên Kinh nhún vai. "Là mẹ đồng ý cho nhỏ bỏ."

"Ai da, tóm lại em nói giữ là giữ, dài dòng như thế làm gì?" Úc Noãn Tâm đánh hắn một cái.

"Được rồi, giữ lại!" Hoắc Thiên Kinh vội vàng đồng ý rồi có vẻ lấy làm lạ mà nhìn nàng. "Xem ra hôm nay hai người noi chuyện không ít."

Úc Noãn Tâm im lặng, một lúc sau vẫn không trả lời hẳn, ngược lại chỉ nói một câu: "Thiên Kinh, em luôn cảm thấy hình như mẹ rất có thành kiến với những người trong ngành giải trí. Theo lý mà nói thì những người xuất thân cao quý cũng có thành kiến với nghệ sĩ, nhưng dường như mẹ quá cố chấp. Phải chăng trong đó... còn có nguyên nhân gì khác không?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158

Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì trên mặt lóe lên chút trầm mặc, nụ cười nhẹ lan ra trên môi...

"Cô bé ngốc, em quá nhạy cảm rồi"

"Không phải đâu, Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm ôm lấy cánh tay Hoắc Thiên Kinh, vẻ mặt rất nghiêm túc mà nói: "Trước đây em cũng không phát hiện ra, hôm nay khi mẹ nhắc đến giới giải trí thì đúng là rất cảm phần, em cảm thấy nhất định là phải có nguyên nhân!"

Hoắc Thiên Kinh ôm lấy vai nàng. "Theo anh thì em là điển hình của chúng mãi cảm khi mang thai đó."

"Anh nói cái gì? Anh thật là..." Úc Noãn Tâm vùng nắm tay lên, nhưng khi nhìn thấy ngón giữa trống trơn thì lập tức sững lại.

"Sao thế?"

Hoắc Thiên Kinh ngạc nhiên với sự thay đổi của nàng. Còn chưa kịp nói câu thứ hai thì đã thấy mặt Úc Noãn Tâm biến sắc, xoay người bắt đầu cuồng quật tìm kiếm trong phòng, dường như là mất thứ gì đó.

"Noãn, mất thứ gì vậy?" Nhìn dáng vẻ hoảng hốt bối rối của nàng, Hoắc Thiên Kinh quan tâm hỏi.

"Nhẫn. Không thấy đâu!"

Úc Noãn Tâm trút hết cả hộp trang sức ra. Những đồ trang sức xa hoa đếm không hết kia đều rơi trên bàn trang điểm. Hộp to hộp nhỏ đều đã tìm rồi mà vẫn không thấy thứ nàng cần tìm.

"Nhẫn?" Hoắc Thiên Kinh nắm lấy tay nàng, khi phát hiện ngón giữa của nàng trống trơn thì mới biết chiếc nhẫn nàng nói là cái nào.

"Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm kéo lấy tay Hoắc Thiên Kinh, nhìn thấy ngón giữa của hắn vẫn đeo chiếc nhẫn kia, dưới ánh đèn thủy tinh lóe lên những tia sáng rực rỡ. Mặc dù kiểu dáng kỳ lạ của nó không giống với nhẫn kết hôn của ngón áp út nhưng thoạt nhìn thì cũng hòa hợp.

Hoắc Thiên Kinh cười, an ủi nàng: "Không phải chỉ một chiếc nhẫn sao? Ngày mai anh sẽ mua một chiếc khác cho em. Được rồi, đừng cuồng nữa."

"Không phải thế."

Ánh mắt Úc Noãn Tâm cũng hồng hồng cả lên. "Anh còn nhớ hai chiếc nhẫn này là do chúng ta mua được từ trong tay của một bà lão rất kỳ quái hay không?"

Hoắc Thiên Kinh gật đầu.

"Khi đó bà ấy nói đôi nhẫn này là độc nhất vô nhị, bất luận là kiểu dáng hay chất liệu đều không thể tìm thấy đôi thứ hai. Hơn nữa cho dù có tìm được thì cũng không phải chiếc ban đầu..." Giọng Úc Noãn Tâm bắt đầu nghẹn ngào.

"Bé ngốc, cho dù không mua được thì anh cũng tìm người làm một chiếc khác y hệt, thế còn chưa được sao?" Hoắc Thiên Kinh buồn cười mà nhìn nàng, nhẹ giọng nói.

Úc Noãn Tâm lắc đầu, sắc mặt trở nên hơi tái.

"Thiên Kinh, em cảm thấy trong lòng rất loạn. Bà lão kia nói đôi nhẫn này gọi là Yi Fei Si, có ý nghĩa là hạnh phúc. Anh nói xem, em làm mất

chiếc nhẫn rồi, đó có phải là dấu hiệu của điềm không lành không?"

"Không được nói bậy."

Hoắc Thiên Kinh ôm nàng vào lòng rồi cùng ngồi xuống ghế dựa. "Noãn, đó chỉ là một chiếc nhẫn, đừng nghĩ ngợi nhiều. Hay là em bình tĩnh lại, nghĩ xem mình đã để nó ở đâu rồi?"

Hắn biết có đôi khi phụ nữ thích chuyện bé xé ra to, nhất là thai phụ. Hơn nữa chiếc nhẫn này còn mang loại ý niệm này nên nàng mới lo lắng như thế. Trên phương diện này, nam giới khác với phụ nữ, ví dụ như hắn, sở dĩ vẫn đeo chiếc nhẫn này trên tay, không phải vì ý nghĩa của nó mà là vì Úc Noãn Tâm muốn hắn đeo.

"Để đâu rồi nhỉ?"

Dường như Úc Noãn Tâm thật sự rất hoảng hốt, đôi mày cũng nhíu chặt lại, nghĩ cả buổi trời. "Em thật sự không nhớ được, hình như là không thấy lâu lắm rồi. Thiên Kinh à..."

Dường như nàng thoáng nhớ đến điều gì, hoảng hốt mà nhìn Hoắc Thiên Kinh: "Em sẽ không ném nó ở trên hòn đảo kia rồi chứ? Hay là làm mất khi lặn xuống nước?"

"Sao thế được? Nếu nói rơi trong biệt thự thì còn có thể thể chứ trong quá trình đi lặn em đều mang bao tay mà, sao có thể làm rơi nhẫn?"
Hoắc Thiên Kinh bình tĩnh phân tích cho nàng.

Úc Noãn Tâm cắn môi gật đầu, nhưng lập tức lại lắc đầu...

"Không phải. A, em nhớ là khi lấy cái hộp từ trong rặng san hô ra, em sợ làm tổn hại tới chúng nên tháo bao tay xuống. Trời ạ, nhất định là chiếc nhẫn bị rơi vào lúc ấy..."

"Noãn, nghe anh nói này...."

Hoắc Thiên Kinh vịn lấy nàng, ánh mắt rất nghiêm túc: "Em đừng vội khấn trương như thế. Nhẫn không có thì thôi, tình cảm của anh và em sao có thể bị ảnh hưởng bởi một chiếc nhẫn bị mất chứ? Đừng nghĩ bậy nữa, được không?"

Úc Noãn Tâm nước mắt lưng tròng mà nhìn hắn, một lúc sau mới sực sột nói: "Thiên Kinh, em, có phải em trở nên nhạy cảm rồi không?"

Hai ngày nay, một chút chuyện nhỏ cũng có thể làm nàng khóc, có khi cảm xúc sẽ biến động rất lớn, lẽ nào phụ nữ mang thai đều thế?

Hoắc Thiên Kinh đau lòng mà hôn lên môi nàng một chút, nhẹ nhàng cười nói: "Em quá nhạy cảm..."

Thấy mặt nàng biến sắc, hắn lại nói thêm một câu: "Nhưng đây là phản ứng bình thường của phụ nữ có thai, đừng lo."

"Vậy anh có chê em phiền phức không? Có phải em đã mắc chứng sợ hãi khi mang thai gì đó không?" Úc Noãn Tâm nhìn ngón giữa trống trơn của mình, trong lòng vẫn thấy hoảng.

"Sao anh lại chê em phiền chứ?" Hoắc Thiên Kinh cười mà ôm nàng chặt hơn. "Anh còn sợ em không đeo dính anh đây. Yên tâm đi, dù sao thì anh cũng được coi là nửa chuyên gia về dưỡng thai, đừng lo lắng như thế."

"Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm giống như một con thú cưng mà vùi vào trong lòng hắn, mặt dán vào ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập vững vàng thì những bất an cùng hoảng loạn trong lòng cũng giảm đi nhiều...

Hoắc Thiên Kinh dịu dàng mà ôm lấy nàng. Từ sau khi hưởng tuần trăng mật trở về, đúng là cảm xúc của nàng bắt đầu có thay đổi, thật ra hắn cũng để ý đến, trải qua tư vấn mới biết đó là phản ứng bình thường của thai phụ. Nói thật, hắn lại thích Úc Noãn Tâm như thế, bởi vì lúc này nàng mới giống một cô gái thực sự, ý lại hắn, làm hắn có cảm giác tự hào không thể tả!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159

Rốt cuộc thì trong vườn hoa rộng lớn của ngự thư cũng trồng hoa quỳnh vào. Bởi vì giờ đã qua mùa hoa nên chỉ là những phiến lá xanh um. Có điều một góc khác của vườn hoa vẫn giữ lại vị trí cho những khóm cúc. Đây là yêu cầu của Úc Noãn Tâm.

Ngày tháng cứ dần trôi qua trong bình yên. Úc Noãn Tâm cũng bắt đầu ló bụng. Theo đó, cảm xúc của nàng cũng dao động rất lớn. Có khi ở trong vườn nhìn một con kiến chết thối mà cũng rơi nước mắt.

Đêm đó, Úc Noãn Tâm lại từ trong mộng bừng tỉnh. Nàng cười khẽ rồi ngồi dậy. Mái tóc dài mượt cũng chảy xuống vai theo động tác của nàng, quăn quanh người nàng.

Ngoài cửa sổ, một tia chớp lóe lên làm gương mặt sáng như ánh trăng của nàng càng thêm tái nhợt.

Úc Noãn Tâm ngẩn người rất lâu mới từ trong cơn ác mộng thanh tỉnh lại. Nàng giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới phát hiện những sợi tóc trên cổ đều bị mồ hôi làm ướt cả.

Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài gió giục mây vần, ngay cả phía chân trời cũng u ám, dường như là muốn mưa.

Trong phòng ngủ rộng lớn chỉ có một mình nàng, Hoắc Thiên Kinh bay ra nước ngoài chủ trì cuộc họp vẫn chưa về. Thoáng chốc, nàng cảm thấy xung quanh đều trống rỗng.

Khoảng thời gian này nàng cứ hay bừng tỉnh giữa cơn ác mộng. Dường như mỗi đêm đều không thể ngủ thẳng tới khi trời sáng. Cũng không biết là tại sao.

Ánh đèn tường nhàn nhạt ít nhiều làm tan đi những bất an trong lòng nàng, nhưng lại làm nàng nhớ hấn. Trong một đêm u ám thế này, nàng rất muốn vùi mình vào trong lòng Hoắc Thiên Kinh. . .

Đang suy nghĩ, di động ở đầu giường bắt đầu rung lên, hết lần này đến lần khác.

Tay Úc Noãn Tâm hơi run lên, nắm lấy di động. . .

"Noãn..."

Đầu bên kia vang lên tiếng nói trầm ổn quen thuộc của hấn, dịu dàng như nước, tràn ngập sức mê hoặc trong một đêm thế này.

"Thiên Kinh?" Úc Noãn Tâm mừng như điên, áp chặt điện thoại vào tai, những bất an trong lòng bỗng biến mất.

"Làm em thức rồi sao?"

Giọng của Hoắc Thiên Kinh rất nhẹ, nhưng nghe cho kỹ thì có chút mệt mỏi. Có lẽ thời gian ngủ của hấn rất ít làm Úc Noãn Tâm cảm thấy đau lòng.

"Không có..." Úc Noãn Tâm nhẹ giọng nói

Đầu bên kia lại vang lên tiếng cười của Hoắc Thiên Kinh: "*Anh biết tối nay sẽ có mưa to, sợ em bị tiếng sấm làm thức dậy mà sợ hãi nên gọi về hỏi xem.*"

"Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm cảm thấy xúc động. Hấn bận rộn đến thế mà còn nhớ tới chuyện này. Nàng muốn khóc quá. . .

"Nhớ anh nên không ngủ được sao?" Hoắc Thiên Kinh nhẹ giọng hỏi

"Ừ..."

Úc Noãn Tâm gật đầu, không chút che giấu nỗi nhớ nhung trong lòng. "*Tối nay em nằm mơ thấy anh rồi xa em... Em khóc muốn chết.*"

"*Bé ngốc, sao anh lại rời xa em chứ, ngày mai anh về nước rồi, ngoan ngoãn ở nhà đợi anh. Bàn giao hết mấy chuyện quan trọng rồi anh đưa em đi bệnh viện.*" Hoắc Thiên Kinh cười nhẹ, giọng nói lộ ra vẻ an ủi cùng quan tâm.

Úc Noãn Tâm ngẩn ra. "*Đi bệnh viện?*"

Khoảng thời gian này đều do bác sĩ tư nhân phục vụ nàng mà.

"*Noãn, em cũng có thai hơn ba tháng rưỡi rồi, những bước kiểm tra về thai nhi cũng phức tạp hơn. Anh đã sắp xếp bệnh viện tư nhân rồi, ngày mai anh đưa em đi kiểm tra.*" Hoắc Thiên Kinh rất chu đáo mà sắp xếp hết mọi chuyện.

Úc Noãn Tâm lại cảm động, trong lòng tràn đầy thỏa mãn. "*Thiên Kinh, cảm ơn anh...*"

Từ đầu tới cuối nàng đều không cho rằng yêu Hoắc Thiên Kinh là một sai lầm. Sự quan tâm chu đáo cùng nuông chiều của hấn làm nàng cực kỳ hạnh phúc. Thậm chí có đôi khi nàng cảm thấy hạnh phúc giống như một dòng nước cứ dâng lên, làm nàng lo được lo mất.

Đầu bên kia lại vang lên tiếng cười của Hoắc Thiên Kinh, mang theo vẻ yêu chiều: "*Anh là chồng của em, làm thế là đương nhiên. Ngoan, ngủ đi, đừng nghĩ nhiều, ngày mai là thấy anh rồi!*"

"Anh cũng đừng để mệt quá." Úc Noãn Tâm cười hạnh phúc. "Ngủ ngon..."

"Đợi đã..."

"Hà?"

"Nói yêu anh!" Hấn lại ra lệnh.

Úc Noãn Tâm cười tươi như hoa, dịu dàng nũng nịu nói: "Em yêu anh..."

Sau khi kết thúc cuộc gọi, nàng vẫn cầm lấy đi động mà cười ngây ngô...

Mà đầu bên kia, khi Hoắc Thiên Kinh gác máy xong thì ánh mắt vốn hàm chứa ý cười cũng trở nên nặng nề...

Sao lại làm ác mộng nữa? Tần số tường xuyên này làm hấn không thể không lo...

Úc Noãn Tâm hoàn toàn mất ngủ. Mặc dù điện thoại của Hoắc Thiên Kinh làm nàng cảm động nhưng vẫn không thể giúp nàng thuận lợi mà ngủ ngon.

Nàng bước vào thư phòng Hoắc Thiên Kinh giống như một bóng ma. Mấy ngày nay, những khi nhàn rỗi không có chuyện gì làm nàng cũng bắt đầu lật sách ra, có thể biết thêm về tình hình của tập đoàn Hoắc Thị rồi cuộc là lớn mạnh thế nào. Tối nay, xem ra nàng sẽ qua đêm ở đây.

Căn phòng rộng lớn được ánh đèn dịu dịu thấp sáng. Sách ở ba mặt tường hầu như chiếm phần lớn không gian trong phòng. Nơi này là do quản gia phụ trách dọn dẹp, bởi vì sách vở qua nhiều mà quản gia phải phân loại nó ra mà để, thậm chí ngay cả vị trí để cũng tỉ mỉ thiết kế.

9/10 là sách chuyên môn liên quan đến tài chính, bất động sản, cổ phiếu... Chỉ những số liệu thôi mà đã làm Úc Noãn Tâm đau đầu, không thể không phục mẹ chồng mình, cư nhiên có thể làm được những thứ này. Chắc chắn là quá yêu chồng mình. Nhưng... nàng cũng có thể vì Thiên Kinh mà hiểu rõ nhưng số liệu khó hiểu này vậy.

Đi đến một góc phòng, nơi đây đều đặt những bài tạp chí sưu tầm về Hoắc Thị từ khi mới lập nghiệp đến nay. Úc Noãn Tâm cười, nàng rất tò mò về lịch sử làm giàu của Hoắc Thị.

Vươn tay lấy vài quyển tạp chí xuống, khi nàng chuẩn bị lấy quyển thứ tư thì...

Một tia chớp bên ngoài làm cả không gian sáng lên, ngay sau đó là một tiếng sấm gần như có thể làm lở núi non...

Úc Noãn Tâm giật mình làm tay run lên, một quyển tạp chí bỗng rơi xuống đất...

Thật là lạ, cư nhiên bị sấm sét làm giật mình, Úc Noãn Tâm không khỏi thảm thiết mình, cúi người nhặt tạp chí lên, đang chuẩn bị bỏ lại, nhưng khi nhìn thấy bìa thì bỗng ngừng ra.

Trên bìa tạp chí là một người đàn ông có phong thái nhẹ nhàng, dáng người cao lớn khỏe mạnh, gương mặt tuấn tú, nụ cười dịu dàng đa tình...

Người đàn ông này... chẳng phải là ba chồng nàng sao?

Nói thật, Hoắc Thiên Kinh và ba hấn quá giống nhau, cứ như là một khuôn đúc ra vậy. Nếu không có ánh mắt kia thì nhất định nàng sẽ tưởng là Hoắc Thiên Kinh. Và lại Thiên Kinh còn có một điểm khác với ba hấn là hấn không thích chụp ảnh.

Ánh mắt nàng vô tình lướt qua hàng chữ nhỏ trên bìa... Ảnh chụp cả Hoắc gia...

Úc Noãn Tâm hiểu kỳ, đem tạp chí bỏ lại hết, chỉ mang quyển này ngồi xuống ghé da, lật đến chỗ đó...

Đây là ảnh chụp lúc ba chồng nàng còn trẻ, hơn nữa có lẽ là bài viết sau khi ông tiếp quản Hoắc Thị không lâu. Rõ ràng là khi ông tiếp quản Hoắc Thị đã gây nên ảnh hưởng rất lớn, báo chí không những quan tâm đến tình trạng vận hành của Hoắc Thị mà còn đăng cả ảnh của Hoắc gia.

Thứ làm Úc Noãn Tâm chú ý nhất chính là bức ảnh chụp cả nhà này, nàng đưa mắt nhìn vào...

Nói là cả nhà nhưng nói trắng ra thì chỉ có ba người!

Hoắc lão phu nhân còn rất trẻ, cũng rất đẹp, trên gương mặt tươi cười vẫn dễ dàng nhận ra sự mạnh mẽ của bà. Chắc chắn là giống như mẹ chồng nàng đã nói, khi bà mất chồng cũng đã tiếp quản Hoắc Thị một thời gian, nếu không sao bây giờ bà vẫn có địa vị cao trong lòng các cổ đông Hoắc Thị chứ?

Một người khác chính là ba chồng nàng. Đường như ông rất thích cười, luôn cho người khác cảm giác tươi mát như gió xuân.

Người cuối cùng...

Là một cô gái, cô cười rất ngọt ngào, so với dáng người cao lớn của ba chồng nàng thì cô ta khá nhỏ nhắn. Mái tóc dài mềm mại xõa trên vai, mặt mũi xinh xắn, hoạt bát sáng sủa, có dáng dấp của Hoắc lão phu nhân. Lẽ nào, cô ta chính là... mẹ của Lăng Thần?

Nếu đã là ảnh chụp cả gia đình thì tám chín phần là vậy.

Úc Noãn Tâm ngần ngừ mà nhìn cô gái trong ảnh. Cô ta và ba chồng nàng đứng cùng nhau, thậm chí cả nụ cười trên mặt cũng giống nhau. Cô đứng sát vào anh trai mình, thậm chí còn tựa đầu vào vai ông. . .

Nếu không phải vì đã nghe chuyện của hai người thì khi nhìn thấy tấm ảnh này, chắc chắn Úc Noãn Tâm sẽ tưởng rằng tình cảm của hai anh em nhà này rất tốt. Nhưng bây giờ, nhìn cảnh này, ngược lại nàng cảm thấy là một loại châm chọc.

Đây chính là mẹ của Tã Lăng Thần. Khi còn trẻ bà rất xinh đẹp, chỉ một dáng đứng thôi mà đã toát lên vẻ tao nhã của tiểu thư khuê các. Có điều. . .

Úc Noãn Tâm nhìn tới nhìn lui, dường như càng nhìn càng thấy quen mắt. . .

Hình như đã từng thấy cô gái này ở đâu rồi?

Một vài hình ảnh như có như không vụt qua trong đầu nàng. Úc Noãn Tâm nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ. Lúc này, nàng cảm thấy mặc dù mọi chuyện như rối tinh rối mù nhưng lại có một mấu chốt, mà dường như nó sắp được bật ra. Nàng cố gắng nhớ lại, cố gắng nắm bắt những mảnh vụn của ký ức.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây. Ngay khi Úc Noãn Tâm đang nhủ chặt mày, vắt óc suy nghĩ mà không ra thì bên ngoài lại lóe lên một ánh chớp. . .

Lần này tiếng sấm rền vang không làm nàng giật mình, ngược lại làm trong đầu nàng lóe lên một tia sáng!

Đúng rồi!

Chính là cô ta!

Úc Noãn Tâm không nói gì, nhanh chóng mở máy tính trên bàn. . .

Nàng mở công cụ tìm kiếm ra, nhanh chóng gõ vài từ vào, sau một lượt tìm kiếm, bức ảnh một cô gái hiện ra trước mặt nàng.

Úc Noãn Tâm vô lực mà tựa người vào ghế, ánh mắt chần chừ mà tư liệu giới thiệu xung quanh bức ảnh.

Angle. . .

Tên khác: Thẩm Diên

Nữ nghệ nhân gốc Hoa, nhờ đóng trong phim "*Thiếu nữ*" mà trở nên nổi tiếng, vừa thanh khiết vừa quyến rũ, là người tình trong mộng của phần đông đàn ông. Nhờ thế, cô ta được tôn là Thiên sứ phương Đông. . .

Trên mạng có rất ít tư liệu liên quan tới cô ta, so với những bài viết về Úc Noãn Tâm thì của cô ta ít thấy mà thương. Có lẽ là do năm xưa chỉ là một ngôi sao nổi lên nhất thời, giống như là một ngôi sao băng, sáng lên rồi vụt tắt.

Kiểu nghệ sĩ này thì chỗ nào cũng có. Người thực sự có thể nổi tiếng lâu dài nhiều năm thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Sở dĩ Úc Noãn Tâm có ấn tượng với cô ta là vì nàng đã từng xem bộ "*Thiếu nữ*", bất luận là khả năng diễn xuất, tình tiết hay kỹ xảo quay phim đều đáng để người sau học hỏi.

Mặc dù nàng không nhớ tên diễn viên này nàng nhớ khi nàng xem bộ phim này thì rất kinh ngạc về diễn xuất cùng hình tượng của nữ chính.

Quả thật cô ta có một dáng người đủ để làm đàn ông mê đắm, đồng thời dung mạo cực kỳ thanh khiết trong sáng kia cũng sẽ làm phụ nữ đỏ kị ngàn lần.

Đây chính là Thẩm Nhi, một nữ nghệ sĩ vụt qua như sao băng.

Úc Noãn Tâm lại lấy tờ tạp chí qua, ánh mắt lại rơi vào cô gái cười tươi như hoa trong ảnh.

Không sai, sở dĩ cảm thấy cô ta quen mắt là vì cô Thẩm Diên này, hai người họ quá giống nhau.

Lẽ nào. . . là một người?

Úc Noãn Tâm bị suy nghĩ của mình làm hoảng hốt, vội vàng nhìn bài viết một chút. trong bài viết giới thiệu cô ta tên là Hoắc Giai Ý. Từ tên gọi cho thấy, có lẽ Hoắc Giai Ý và Thẩm Diên là hai người.

Nàng lại cẩn thận so sánh ảnh của hai người. . .

Trải qua sự so sánh, lúc này mới phát hiện thì ra chỉ có thể nói là tương tự nhau. Cẩn thận mà nhìn thì không khó nhận ra hai người có sự khác biệt rất lớn

Ví dụ như dấu hiệu nhận thấy rõ nhất của Thẩm Diên là nốt ruồi son trên trán. Cũng vì nốt ruồi son kia mà Thẩm Diên càng thêm thanh thuần cùng gọi cảm. Cảm của cô ta hơi nhợt, diễn hình cho gương mặt đẹp. Úc Noãn Tâm dễ dàng nhận ra tỷ lệ gương mặt của Thẩm Diên là 1:1:1. Sở dĩ nàng quen như vậy là vì mặt nàng cũng có tỷ lệ như thế.

Đặt tạp chí sáng một bên, Úc Noãn Tâm ngẩn ngơ mà nhìn màn hình máy tính. Thật ra nếu không nhìn cho kỹ thì hai cô gái này vẫn rất giống. Cái giống nhau không phải là về diện mạo mà là ở khí chất. Khí chất quá mức tương đồng làm Úc Noãn Tâm không khỏi lẫn lộn.

Chỉ có điều...

"Hoắc Giai Ý... Angle..."

Úc Noãn Tâm khẽ lẩm bẩm, mảy nhíu lại: *"Hai người thật sự không có quan hệ gì sao? Cái chết của cô Thiên Kinh là do đâu?"*

Theo tư liệu thì Angle chưa có ngày tháng tử vong, điều này có thể có hai kết quả:

Thứ nhất, cô ta chưa chết, vẫn còn sống

Thứ hai, cô ta đã chết nhưng do không được chú ý nên tư liệu không ghi lại.

Úc Noãn Tâm đưa tay gõ nhẹ vào mặt bàn, sau đó lại bắt đầu tìm các tư liệu có liên quan đến Hoắc Giai Ý ở trên mạng và tuyệt vọng khi phát hiện... căn bản là không có gì.

Nàng xoay người lại giả sách, gần như lục tung cả những tạp chí có liên quan về Hoắc gia nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Úc Noãn Tâm thở dài nặng nề, dựa người vào sofa, nàng mang thai nên đã mệt thở hổn hển.

Một người là Hoắc Giai Ý, một người là Thẩm Diên...

Đột nhiên, Úc Noãn Tâm bỗng đứng phắt dậy, mắt mở to!

Trong đầu vô tình xẹt qua một ý nghĩ, nói hai người thoát nhìn không có mối liên hệ gì với nhau kia lại!

—

"Con hát là con hát, làm gì có tình cảm chân thành?"

"Cô đã là người sắp gả vào Hoắc gia rồi, lẽ nào còn muốn xuất đầu lộ diện trong giới giải trí? Hoắc gia chúng tôi không có người thế này!"

"Một diễn viên nhỏ nhỏ có tư cách gì mà gả vào Hoắc gia?"

"Lẽ nào sau khi sinh con, con còn muốn đi phóng phim nữa?"

"Mẹ rất yêu ông ấy, từ năm 6 tuổi đã yêu rồi..."

—

Đúng rồi! Chính là thế!

Úc Noãn Tâm nhìn chằm chằm vào bức ảnh của Thẩm Diên... thiếu chút nữa là nàng đã quên mất một thân phận quan trọng nhất của Thẩm Diên: diễn viên! Nói trắng ra chính là con hát!

Sự phản cảm của mẹ chồng nàng đối với nghệ sĩ tuyệt đối không giống người thường. Lờ lẽ kịch liệt như thế chỉ có thể chứng minh một điều... người mà bà quan tâm hoặc người mà bà thương yêu nhất có quan hệ với nghệ sĩ!

Rõ ràng là thành kiến của bà không phải hình thành trong ngày một ngày hai, điều này có thể loại trừ là do Hoắc Thiên Kinh.

Có lẽ câu *"giận cá chém thớt"* là dùng cho bà. Khi bà biết nàng là nghệ sĩ thì rõ ràng là cảm xúc thay đổi rất lớn.

Vậy... người mà bà quan tâm nhất chính là chồng mình rồi!

Nói cách khác... ba chồng nàng có quan hệ với nữ nghệ sĩ!

Nghĩ đến đây, Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy đầu như muốn nổ tung. Nàng lại nhìn kỹ ảnh của Thẩm Diên, mảy càng nhíu chặt hơn...

Nhưng nữ nghệ sĩ có quan hệ với ba chồng nàng chính là Thẩm Diên sao?

Dường trong trong đầu loạn thành một mớ hỗn độn, giống như một đồng dây thừng bị rối. Từng khả năng một đều được nàng đưa ra...

Thứ nhất: Có lẽ Hoắc Giai Ý, cũng chính là cô của Hoắc Thiên Kinh và nữ nghệ sĩ Thẩm Diên là hai người, rốt cuộc giữa họ có quan hệ gì hay không? Nếu chỉ bằng khí chất trên người giống nhau thì không chứng minh được giữa hai người họ có quan hệ gì, dù sao thì trên đời này người giống người cũng nhiều. Cách đơn giản nhất chính là tra xem Thẩm Diên đã chết hay chưa. Nếu còn sống thì có thể chứng minh họ là hai người.

Thứ hai: Sở dĩ mẹ chồng nàng ghét nữ nghệ sĩ, tám phần là do chồng mình có quan hệ với nữ nghệ sĩ. Nếu ba chồng nàng chỉ có thái độ chơi đùa, với tính cách của mẹ chồng nàng thì cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt. Chính như bà đã nói, chồng mình là một người khá đa tình. Mà chắc chữ "*tình*" kia phần lớn rơi vào nữ nghệ sĩ nào đó, nếu không sao bà lại kích động đến thế? Một người phụ nữ có thể duy trì một gia đình không lành lặn nhưng tuyệt đối không thể chịu được một tình yêu không lành lặn. Bà yêu chồng mình như thế, khi biết chồng mình toàn tâm toàn ý yêu một người khác thì nhất định sẽ tìm hiểu tất cả những tin tức có liên quan đến người kia.

Thứ ba: giả sử Thẩm Diên chính là người ba chồng nàng yêu thì chuyện giữa ông và Hoắc Giai Ý là thế nào? Bọn họ là anh em, không những nảy sinh tình cảm loạn luân mà còn có con với nhau. Lẽ nào... lúc đó chỉ là một sự hiểu lầm? Là Thiên Kinh và Lăng Thần nhận sai rồi sao? Trên thực tế, người ở trong phòng trồng hoa với ba chồng nàng không phải Hoắc Giai Ý mà là Thẩm Diên?

Nghĩ đến đây, Úc Noãn Tâm nhanh chóng phủ định suy đoán này của mình. Bọn họ có thể nhận lầm người, nhất là trong đêm tối, hai người họ rất giống nhau. Thế nhưng ít nhất Lăng Thần sẽ không nghe lầm giọng của mẹ mình. Hơn nữa, họ còn nhắc đến tên của một người khác, là ba của Lăng Thần. Nếu là Thẩm Diên thì sao lại nhắc đến cái tên đó?

Thứ tư: Giả sử ba chồng nàng yêu Thẩm Diên, vậy có thể suy đoán rằng Tả Lăng Thần chính là... con trai của Thẩm Diên?

Đầu Úc Noãn Tâm đau nhức, nàng đưa tay xoa thái dương. Rồi quá, suy đoán này dường như không có lý gì cả.

Nếu mẹ chồng nàng không có phản ứng khác thường đối với nữ nghệ sĩ thì trong mắt Úc Noãn Tâm, đây chỉ là chuyện anh em loạn luân mà thôi. Nhưng thông qua phản ứng của bà, lại không khó suy ra có liên quan đến nữ nghệ sĩ. Lúc đầu nàng còn tưởng rằng mẹ Tả Lăng Thần là diễn viên, nhưng thông qua tư liệu thì xem ra cũng không phải.

Dường như mọi chuyện lại rơi vào vòng lẩn quẩn. Phân tích được bên này thì bên kia lại không thông. Giống như một con rắn ngậm đuôi mình vậy, trước sau vẫn là một cái vòng, phân tích thế nào cũng không ra kẽ hở.

"Rốt cuộc sự tình là thế nào chứ? Rốt cuộc Thẩm Diên vừa xuất hiện kia có liên quan gì hay không? Mình phải làm sao mới biết được sự thật..."

Úc Noãn Tâm dựa cả người vào ghế, mày nhíu chặt, tự lẩm bẩm với mình.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi trầm tư giẫm mình. Có lẽ "*cửa vào nhà giàu sâu như biển*", cái sâu ở đây không phải chỉ nước sôi lửa bỏng mà là chỉ bí mật mãi mãi được che giấu bởi những lớp vùi, mở ra một lớp thì lại có lớp khác. Rốt cuộc thì Hoắc gia có bao nhiêu bí mật, có lẽ Hoắc Thiên Kinh cũng không biết được...

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160

Bữa sáng rất phong phú. Dưới sự hộ tống của người hầu, khi Úc Noãn Tâm từ thang máy bước ra thì mùi thức ăn đã kích thích vị giác của nàng.

Khoảng thời gian này, phản ứng khi mang thai của nàng rất nghiêm trọng, nhưng may mà khác với những thai phụ khác là càng nôn mửa thì nàng ăn càng nhiều. Vì cục cưng trong bụng, chỉ cần là những thứ có lợi cho sức khỏe là nàng sẽ không từ chối.

Trên bàn ăn, những cái bánh kẹp xinh xắn đang tỏa ra mùi thơm nồng, chè trái cây được chế biến tỉ mỉ nhìn có vẻ rất hấp dẫn, lại còn pizza mới ra lò. Phần của nàng lại có thêm một ly sữa yến mạch.

"Thiếu phu nhân, không biết bữa sáng nay có hợp khẩu vị của cô không?" Quân gia đỡ nàng ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi.

"Rất phong phú. Cảm ơn bà." Úc Noãn Tâm nói

Quân gia mỉm cười. *"Thực đơn bữa sáng gần đây đều do đích thân phu nhân chọn."*

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, nhìn về phía mẹ chồng ngồi đối diện, vội vàng nói: *"Cảm ơn mẹ!"*

Anna Winslet dùng ngón găm lấy một miếng trứng, thân nhiên nói: *"Không cần cảm ơn mẹ, đây đều là do Thiên Kinh căn dặn."*

Úc Noãn Tâm cắn môi. Thật ra gần đây, nàng không khó nhận ra mẹ chồng vẫn rất quan tâm đến mình, chẳng qua bà là một người không thích bày tỏ tình cảm mà thôi, cho dù có làm gì cũng lấy Thiên Kinh ra làm lá chắn.

"Cháu dâu à, ly sữa đó là do chính tay bà nấu cho con đó, bột yến mạch cũng là do bà bỏ công ra chọn." Hoắc lão phu nhân cũng có vẻ không chịu thua kém, vội vàng khoe ra giống như một đứa trẻ.

Úc Noãn Tâm không nhận được mà nở nụ cười, nhìn Hoắc lão phu nhân nói: "*Bà nội, bà làm thế thì con sẽ tổn thọ mất.*"

"Nói gì ngốc vậy chứ, cái gì mà tổn thọ? Đó là bà thích làm!"

Sáng nay Hoắc lão phu nhân còn cố ý uốn tóc, những lọn tóc trên đầu càng xoắn hơn, chứng tỏ tinh thần bà vô cùng sáng khoái.

"Cảm ơn bà nội!" Úc Noãn Tâm cảm thấy lòng ấm áp.

Hoắc lão phu nhân vui vẻ mà ăn một miếng pizza thật to.

"Mẹ, mẹ đừng ăn miếng lớn như thế, nếu không sẽ bị nghẹn đó!" Anna Winslet thấy thế thì bất đắc dĩ mà liếc một cái, lên tiếng khuyên can.

"Mẹ thấy con muốn ngược đãi mẹ, không cho mẹ ăn thì có!" Hoắc lão phu nhân lớn tiếng nói

Sau đó, trên bàn ăn lại bắt đầu nổ ra cuộc chiến cãi vã như thường lệ. Bởi vì dạ dày Hoắc lão phu nhân không tốt nên Anna Winslet thường hạn chế bà ăn cái này cái kia, mâu thuẫn giữa hai người cũng nảy sinh từ đó. Nhưng cuối cùng, khi Anna Winslet nói một câu "*không nghe lời thì lại đưa mẹ đến bệnh viện*" là tắt lửa ngay.

Hôm nay cũng thế, khi Anna Winslet nói xong câu này thì Hoắc lão phu nhân tức đến nổi ném miếng pizza sang một bên.

"Dọn phần pizza của lão phu nhân đi!"

Anna Winslet nói với quần gia: "*Sau này đừng dọn những món mà người già không tiêu hóa được lên nữa!"*

"Dạ, phu nhân!" Quần gia vội vã ra hiệu cho người hầu bưng xuống.

Hoắc lão phu nhân tức giận mà trợn Anna Winslet, nhìn bà tao nhả mà nhấm nháp thức ăn rồi nói: "*Thật là người đàn bà độc ác, không cho mẹ ăn pizza, sao còn bảo đầu bếp làm?"*

Anna Winslet đặt dao nĩa trong tay xuống, nhẹ nhàng nói: "*Bởi vì dinh dưỡng trong đó thích hợp với cơ thể của Noãn Tâm, ăn cái này rất hợp.*"

Hoắc lão phu nhân không nói gì nữa. Nếu đã tốt cho cháu dâu của bà thì bà cũng không nói gì được. Mặc dù bà rất ghét tình cảnh người khác ăn mà bà chỉ có thể ngồi nhìn.

"Noãn Tâm, hôm nay con nên đi bệnh viện làm kiểm tra cho cẩn thận đi!"

Anna Winslet không nhìn về bất mãn của Hoắc lão phu nhân, ngẩng đầu mà nhìn Úc Noãn Tâm, bình thản nói một câu.

Úc Noãn Tâm gật đầu.

Anna Winslet nói với quần gia: "*Từ chối tiệc trà hôm nay đi, lát nữa bảo tài xế chuẩn bị xe!"*

"Dạ, phu nhân."

Úc Noãn Tâm nghe thế thì biết là bà muốn đi bệnh viện với mình. Nghĩ thế, trong lòng ấm áp, vốn muốn nói cho bà biết lát nữa Thiên Kinh sẽ đi cùng nhưng lại thôi. Nàng cảm động nói: "*Cảm ơn mẹ!"*

"Mẹ chỉ lo cho cháu của mình mà thôi!"

Anna Winslet nghe nàng nói cảm ơn, mặc dù trong mắt lóe lên vẻ vui thích nhưng vẫn giữ vẻ bình thản thường ngày mà nói câu đó. Ngay sau đó lại nhíu mày: "Thiên Kinh cũng thật là, không biết hôm nay vợ mình phải đi khám hay sao mà lựa lúc này đi công tác chứ?"

"Mẹ, hôm nay anh ấy sẽ về." Úc Noãn Tâm vội vàng nói.

Anna Winslet hừ một tiếng: "Bây giờ nó phải học cách làm một người cha chứ không chỉ là một tổng tài của Hoắc Thị."

Úc Noãn Tâm muốn cười nhưng nhịn xuống.

Hoắc lão phu nhân bên cạnh cũng sốt ruột, vội vàng nói: "Ta cũng phải đi cùng."

"Mẹ, sức khỏe của mẹ không tốt, hơn nữa chẳng phải mẹ vẫn không thích bệnh viện hay sao?" Anna Winslet lên tiếng ngăn cản.

"Mẹ đi cùng với cháu dâu của mẹ mà, tình huống thế này sao mẹ có thể ở nhà được?"

Hoắc lão phu nhân không vui mà làm ầm lên, những lọn tóc trên đầu cũng lung lay theo. "Con sẽ không chỉ lo cho đứa cháu sắp ra đời của con mà không thèm để ý bà già này nữa chứ?"

"Mẹ, mẹ nói gì vậy chứ?"

Anna Winslet bị bà làm nhức đầu, vội vàng nói: "Được được, vậy mẹ cũng cùng đi."

Hoắc lão phu nhân cười, quay đầu sáng quắc gia. "Đem pizza vừa rồi tới đây."

"Mẹ..."

"Bà nội, bà không thể ăn cái đó được."

"Ai da, dù sao thì lát nữa cũng đi bệnh viện mà, nếu ta có chuyện gì thì cứ để cho bác sĩ khám là được." *Hoắc lão phu nhân cười đắc ý. (pó tay với bà = =)*

Anna Winslet bắt đầu đi mà lắc đầu.

Úc Noãn Tâm cũng bị bà làm tức cười, nhưng vào lúc này bỗng vô thức ngáp một cái...

"*Bé Noãn à, tối qua con ngủ không ngon sao?*" Hoắc lão phu nhân thấy thế thì vội hỏi, sau đó cười: "À, bà biết rồi, có phải là tối qua sấm lớn quá làm con nhớ Thiên Kinh không?"

"Bà nội..."

Mặt Úc Noãn Tâm đỏ lên, hờn dỗi mà liếc bà một cái: "Làm gì có, chẳng qua con, con chỉ..."

"Chỉ cái gì? Nhìn mặt con đỏ lên kia, còn không chịu nhận?" Hoắc lão phu nhân cười một cách rất thoải mái.

Úc Noãn Tâm cười nhẹ, hàng mi dài che lấp đôi mắt của nàng, lúc ngẩng lên, nàng nhìn Hoắc lão phu nhân, nhẹ giọng nói: "Hôm qua sấm lớn quá, đúng là đã làm con tỉnh giấc, ngủ không được nên xem phim đến quá khuya."

"Xem phim?"

Hoắc lão phu nhân ngạc nhiên mà hỏi: "*Con xem phim gì mà mê đến thế, ngay cả ngủ cũng không muốn?*"

Úc Noãn Tâm thử thăm dò mà nói...

"À, một bộ phim đã lâu rồi, gọi là... Thiếu nữ..."

"Loảng xoảng..."

Tiếng dao nĩa va vào bàn ăn bỗng vang lên, không phải Hoắc lão phu nhân mà là... Anna Winslet đang ngồi ăn sáng một cách nhàn nhã kia.

Úc Noãn Tâm nhảy cảm mà nhìn về phía Anna Winslet, trong mắt có vẻ nghi hoặc, thấy bà vẫn tao nhã mà dùng bữa sáng thì không khỏi không nói thầm trong bụng, lẽ nào mình nghe lầm rồi sao?

"*Thiếu nữ? Tên bộ phim này thật là thú vị, con kể nội dung nghe xem nào?*"

Hoắc lão phu nhân lại có vẻ rất hứng thú, từ vẻ mặt rất bình thường của bà thì không thể phát hiện ra bất cứ khác thường nào.

Sự nghi ngờ trong lòng Úc Noãn Tâm càng nhiều hơn nhưng vẫn cười nói với Hoắc lão phu nhân: "*Phim nói gì không quan trọng, quan trọng là có diễn viên kia quá xinh đẹp.*"

Nàng cố ý nói như vậy, mục đích chính là muốn xem xem phản ứng của họ thế nào.

Hoắc lão phu nhân nghe thế thì tò mò hỏi: "*Thế sao? Bà không tin còn có diễn viên nào đẹp hơn con!*"

Úc Noãn Tâm khẽ cười. "Diễn viên kia rất nổi tiếng vào lúc đó, tên là Angel. À, chính xác thì phải gọi cô ta là... Thẩm Diên mới đúng!"

"Thẩm Diên?"

Trong sự hiếu kỳ của Hoắc lão phu nhân có thêm chút nghi hoặc.

Úc Noãn Tâm quan sát kỹ phản ứng của bà, cuối cùng hỏi một câu: "*Bà chưa nghe qua cái tên này sao?*"

Hoắc lão phu nhân lắc đầu. "*Chưa, cho nên mới nói chắc chắn là cô ta không nổi tiếng như con bây giờ, nếu không sao bà lại chưa từng nghe qua chứ?*"

Úc Noãn Tâm hơi ngần ra, sau đó nhìn Anna Winslet, thấy dường như bà không thèm để ý đến mà dùng bữa thì cố ý hỏi: "*Mẹ, mẹ nghe qua tên nghệ sĩ Thẩm Diên chưa?*"

Anna Winslet đặt dao nĩa xuống, mặc dù sắc mặt vẫn bình tĩnh nhưng dường như giọng nói đã có vẻ không vui. "Sao mẹ lại nghe qua tên của một nghệ sĩ nhỏ nhỏ thế chứ?"

"Nhưng con nghe mấy đàn chị nói lúc đó cô ta rất nổi tiếng, ngay cả cái tên Angel cũng là do fan hâm mộ một phong tặc, nói là cô ta có khuôn mặt như thiên sứ và đáng người như ma quỷ!" Úc Noãn Tâm nhìn Anna Winslet, cố ý lộ ra vẻ thán thưởng.

"Loại đàn bà này vừa nhìn đã biết là thích đi dụ dỗ đàn ông. Cái gì mà Angel, loại người này xứng với cái tên đó sao?" Rõ ràng là chân mày Anna Winslet đã chau lại, giọng điệu cũng lộ vẻ khinh thường.

"Ai da, người ta thích gọi là Angel thì liên quan gì tới mình chứ. Bé Noãn à, sao con nói như là cô ta đẹp hơn con nhiều vậy? Cô ta đẹp hơn con sao?" Trước giờ Hoắc lão phu nhân vẫn rất hiếu kỳ, rõ ràng là đề tài này đã dẫn đến sự chú ý của bà.

Úc Noãn Tâm cười: "Nếu bà thấy tò mò thì có thể xem bộ phim đó mà, để bà so sánh xem."

"Được đó, có thời gian nhất định ta phải xem mới được. Ta không tin còn có nữ nghệ sĩ nào đẹp hơn bé Noãn. Con dâu à, có thời gian chúng ta cùng nhau xem." Hoắc lão phu nhân nói.

"Con sẽ không xem bộ phim đó." Không ngờ Anna Winslet nghe thế thì giọng nói trở nên sắc bén, thái độ cự tuyệt cũng có sự thay đổi lớn.

Có lẽ Hoắc lão phu nhân không ngờ bà sẽ có thái độ này nên ngẩn ra.

Úc Noãn Tâm lại bình tĩnh mà nhìn Anna Winslet. Thái độ bất thường của bà đã làm Úc Noãn Tâm nghi ngờ.

"Ý của con là..."

Anna Winslet cũng phát hiện thái độ của mình quá kích động nên thần nhiên nói thêm: "Trước giờ con vẫn không có hứng thú với loại phim này, hơn nữa con cũng không có thời gian xem phim."

Hoắc lão phu nhân lắc đầu. "Con đó, đúng là càng ngày càng không thú vị. Không sao, bé Noãn à, có thời gian bà nhất định sẽ xem. Bộ phim mà con thích nhất định là rất đặc sắc."

Úc Noãn Tâm khẽ gật đầu, nhưng sự nghi hoặc trong mắt vẫn chưa tan đi.

"Noãn Tâm, bây giờ con đang có thai, giấc ngủ là rất quan trọng, đừng vì một bộ phim mà ảnh hưởng đến sức khỏe, biết không?" Anna Winslet không vui mà dặn một câu.

"Con biết rồi, mẹ!" Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng gật đầu trả lời, lại tiếp tục ăn sáng.

Hàng mi dài vẫn không che được vẻ nghi hoặc trong mắt...

Rõ ràng là dường như bà nội không có phản ứng gì lớn đối với cái tên Thẩm Diên. Nhưng... dường như mẹ chồng nàng thì rất phản cảm với cái tên này, thậm chí khi vừa nhắc đến phim của Thẩm Diên thì hành động của bà...

Lẽ nào...

Trong hai người họ, bà nội thì không biết nhưng mẹ chồng nàng thì biết sao?

Điều này có hơi khác với suy nghĩ lúc đầu của nàng, nhưng ít ra từ phản ứng của mẹ chồng nàng thì dễ dàng suy được một điều... có lẽ ba chồng nàng có quan hệ gì với Thẩm Diên!

Xem ra mẹ chồng chính là mục tiêu mà nàng phải tập trung vào...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161

Bệnh viện tư nhân.

"Hoắc phu nhân, cô đừng khẩn trương, nằm yên, hít sâu vào..." Bác sĩ trưởng khoa nhẹ giọng nói với Úc Noãn Tâm.

Bà ta là bác sĩ khoa sản có uy tín, cũng là người phụ trách khám thai cho Úc Noãn Tâm lần này. Bà phải đảm bảo sự an toàn cùng khỏe mạnh cho Úc Noãn Tâm trong cả quá trình mang thai.

Chính vì vậy, bà sắp xếp cho Úc Noãn Tâm vào phòng siêu âm, hiểu biết thêm về tình hình mang thai của Úc Noãn Tâm.

Trong phòng kiểm tra, trừ y tá, bác sĩ trưởng khoa thì còn có Anna Winslet cùng Hoắc lão phu nhân.

"Bác sĩ, lúc đầu khi mang thai, con dâu của tôi có dấu hiệu sanh non, không biết bây giờ thế nào rồi?" Trong giọng nói bình thản của Anna Winslet mang theo vẻ quan tâm.

Bác sĩ mỉm cười. "Hoắc phu nhân, bà đừng vội lo lắng, bây giờ chúng tôi đến xem tình hình phát triển của thai nhi là biết liền. Vừa rồi đã làm những kiểm tra đơn giản, có lẽ là không có vấn đề gì lớn, chắc là bình thường mọi người rất cẩn thận."

Anna Winslet khẽ gật đầu.

Y tá bắt đầu làm kiểm tra cho Úc Noãn Tâm, màn hình siêu âm bắt đầu có những hình ảnh...

"Hoắc phu nhân, bây giờ những phản ứng khi mang thai còn nghiêm trọng không?"

Úc Noãn Tâm gật đầu.

Bác sĩ phụ trách cười. "Điều này là rất bình thường, bởi vì chỉ mới có hơn ba tháng, cho nên trước mắt cô còn có những phản ứng khi mang thai. Lúc này cho dù có vất vả hơn nữa cũng phải kiên trì."

"Tôi biết rồi." Úc Noãn Tâm không biết tại sao tim bỗng đập rất nhanh.

"Bác sĩ, bà nhìn thai nhi một chút xem..." Y tá bỗng kêu lên.

Bác sĩ nhìn vào màn hình.

Tim Úc Noãn Tâm bỗng đập "thình thịch" một tiếng, không nói gì mà vội vàng ngồi dậy, hình ảnh trên màn hình bỗng chấn động một chút.

"Bác sĩ, con của tôi... sao vậy?"

Anna Winslet và Hoắc lão phu nhân bị thái độ của y tá làm giật mình, vội vàng bước lên, vẻ mặt toàn là lo lắng cùng hoảng hốt.

Bác sĩ vội vã bảo Úc Noãn Tâm nằm xuống, ánh mắt cười cười mà nhìn ba người đang hoảng hốt, nhẹ giọng hỏi: "Trước khi đến đây, Hoắc phu nhân chưa từng đi siêu âm phải không?"

Tay Úc Noãn Tâm hơi run run, tim của nàng cũng sắp vọt ra ngoài.

Anna Winslet vội vàng nói: "Không có, vì sợ không tốt cho thai nhi, hơn nữa con dâu tôi từng có dấu hiệu sanh non nên không dám tùy tiện siêu âm."

"Thảo nào, mọi người không biết cũng là chuyện thường." Bác sĩ chủ trì gật đầu, nói.

"Bác sĩ, con tôi không sao chứ?" Khó khăn lắm Úc Noãn Tâm mới tìm mở miệng được, tim càng đập nhanh hơn.

Bác sĩ thấy thế, vội vàng nói: "Không sao, không sao. Mọi người đừng kích động như thế, thai nhi rất khỏe mạnh, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?" Úc Noãn Tâm sốt ruột hỏi.

Không chỉ nàng, ngay cả Anna Winslet cùng Hoắc lão phu nhân cũng rất sốt ruột.

"À, là thế này, mọi người tự nhìn một chút là biết ngay."

Bác sĩ bảo y tá xoay màn hình về phía Úc Noãn Tâm, chỉ vào một chỗ, nói: "Nhìn thấy chưa, chúng là cục cưng đó."

Ba người cùng nhìn vào màn hình...

Úc Noãn Tâm nhảy cảm mà phản ứng...

"Bác sĩ, vừa nãy bà nói... chúng?"

Anna Winslet và Hoắc lão phu nhân cũng có phản ứng, mặt ngẩn ngơ một chút rồi lập tức hiểu ra, một cảm giác vui mừng chưa còn chưa dám chắc chắn đã lan ra trong mắt.

"Đúng vậy, chúc mừng Hoắc phu nhân, cô mang một cặp song sinh!" Bác sĩ cười mà tuyên bố.

Lập tức, tiếng vui mừng cùng hoan hô vang lên, giọng của Hoắc lão phu nhân là lớn nhất.

Úc Noãn Tâm che miệng, không biết là kích động hay còn vì cái gì mà trong mắt đã rom rớm, nàng còn chưa dám tin mà nhìn bác sĩ, giọng hơi run run: "Bác sĩ, con của tôi là song sinh sao?"

Tin tức này đúng là quá chấn kinh rồi. Nếu Thiên Kinh mà biết thì nhất định sẽ rất vui mừng.

"Đương nhiên rồi, trên màn hình nhìn rất rõ. Hoắc phu nhân, cô nhìn xem..."

Bác sĩ chỉ vào hai vị trí rất rõ trên màn hình. "Mọi người xem, đây là hai cục cưng. Bình thường khi thai nhi được ba tháng thì tốc độ phát triển sẽ rất nhanh, mỗi ngày phải tăng hơn mấy mm. Mọi người có thể nhìn thấy hình dáng của chúng hơi rõ rồi. Đó, đây là tay, chân, tai, còn có đôi mắt cùng gương mặt sắp thành hình nữa."

Ba người chăm chú nhìn vào màn hình, nhất là Úc Noãn Tâm, nước mắt xúc động cũng đã trào ra. Đúng vậy, quả thật nàng đã nhìn thấy chúng, vui mừng đến run lên.

"Bác sĩ, sao nhìn cục cưng có vẻ khác thường vậy?" Trong vui mừng, nàng vẫn có chút lo lắng

"Con đúng là con bé ngoan..." Hoắc lão phu nhân cười, ngay cả Anna Winslet cũng không nhịn được mà cười.

"Sao ạ?" Úc Noãn Tâm không hiểu.

Bác sĩ mỉm cười, kiên nhẫn mà giải thích: "Hoắc phu nhân, bây giờ cô cảm thấy cục cưng hơi lạ là vì bây giờ da của đứa trẻ vẫn còn trong suốt, cho nên từ ngoài nhìn vào có thể thấy được mạch máu cùng nội tạng dưới da, đây là rất bình thường. Cô nhìn xem, hai tên nhóc này nhất định sẽ rất cao."

"Hà? Cái này cũng có thể nhận ra sao?" Úc Noãn Tâm lấy làm lạ mà hỏi.

Bác sĩ cười trả lời: "Bình thường, thai nhi được ba tháng thì chiều dài khoảng 7cm, dài hơn chút thì 9cm. Đó, con của cô ước chừng phải tới 9.5cm, điều này chứng minh thai nhi phát triển rất tốt, hơn nữa cũng sẽ cao hơn những đứa trẻ khác một chút."

"Đúng rồi, đúng rồi, Thiên Kinh của chúng ta hồi nhỏ cũng vậy, con đương nhiên là giống cha rồi." Hoắc lão phu nhân rất kiêu ngạo mà nói.

Úc Noãn Tâm cười ngây ngô mà nhìn màn hình, một lúc lâu mà vẫn không thể rời mắt.

"Bác sĩ, bây giờ chúng tôi có thể biết được thai nhi là trai hay gái chưa?" Hoắc lão phu nhân vội hỏi.

Bác sĩ cười: "Vậy Hoắc lão phu nhân hy vọng đó là trai hay gái đây?"

"Theo tôi thì... A, tốt nhất là 1 trai 1 gái." Hoắc lão phu nhân rất tham lam.

"Nội..." Úc Noãn Tâm xấu hổ mà cười.

"Bà nội con nói không sai, dù sao thì gia sản của Hoắc gia rất lớn, nhất định phải có đứa con trai kế thừa. Mà con gái thì thân thiết hơn, đương nhiên là cũng không thể thiếu." Anna Winslet cũng tán thành cách nói của Hoắc lão phu nhân.

Bác sĩ cười, nhún vai. "Có điều thai nhi còn nhỏ quá, không thể phân biệt được giới tính. Đợi gần 5 tháng thì mới có thể biết chính xác là con trai hay con gái được. Cho nên các vị đừng nóng vội, đợi thêm một thời gian nữa đi."

"Dù là trai hay gái thì con đều thích!" Úc Noãn Tâm vui đến nỗi muốn nhảy dựng lên, nóng lòng muốn lập tức báo tin cho Hoắc Thiên Kinh biết.

Trải qua sự dặn dò của bác sĩ, đoàn người của Úc Noãn Tâm mới rời khỏi bệnh viện. Vừa ngồi vào xe thì quản gia đã gọi điện tới

Anna Winslet nghe điện thoại xong nói với Úc Noãn Tâm: "Thiên Kinh vừa về, chắc là gọi về nhà không thấy chúng ta nên hơi lo."

Úc Noãn Tâm nghe vậy thì cười tươi như hoa, vội vàng nói: "Mẹ, nội, hai người về trước đi, con muốn... đi Hoắc Thị."

"Muốn gặp Thiên Kinh thì mẹ gọi điện thoại là được, cần gì phải tự đi?" Anna Winslet hơi lo mà nhìn nàng một cái.

"Ai da, con dâu à, con đúng là không biết lắng mạn gì hết. Con bé muốn cho Thiên Kinh một tin vui bất ngờ mà." Hoắc lão phu nhân nhanh trí cười. "Đi đi, đi đi, để tài xế đưa con đến Hoắc Thị."

"Cảm ơn mẹ, cảm ơn bà nội!" Úc Noãn Tâm hận không thể lập tức mọc thêm đôi cánh.

Hoắc Thị vẫn cứ bận rộn như cũ, mỗi bộ phận cứ như là đang đánh giấc, tiếng chuông điện thoại liên tiếp vang lên.

Úc Noãn Tâm hiểu rõ thói quen của Hoắc Thiên Kinh. Mỗi khi hần về nước đều sẽ sắp xếp để an bài các công việc có liên quan trước. Vì thế, để tránh làm quấy rầy công việc của hần nên nàng không thông báo trước. Cho dù là thế thì phòng thư ký vẫn thông báo cho trợ lý tổng tài.

"Hoắc phu nhân, Hoắc tiên sinh vừa xuống máy bay, đang ở trong phòng họp. Có điều hình như tổng tài đang rất muốn nhanh chóng rời đi." Trợ lý tổng tài cười rất sáng lạn, nhìn Úc Noãn Tâm, trong nụ cười có thêm chút trêu đùa.

Bởi vì Úc Noãn Tâm rất thân thiện hiền lành nên nàng và trợ lý tổng tài Candy cũng thường xuyên qua lại rất tốt. Hơn nữa, mặc dù trong công việc Candy rất già dặn nghiêm túc nhưng cũng chỉ hơn Úc Noãn Tâm vài tuổi nên những lúc riêng tư, hai người nói chuyện rất thân.

Úc Noãn Tâm khẽ cười. "Nhất định là anh ấy rất mệt, tôi ở đây đợi anh ấy là được, đừng quấy rầy anh ấy."

"Tình cảm của hai người thật tốt"

Về mặt Candy hâm mộ: "Vi về kịp hôm nay mà Hoắc tiên sinh đã rút ngắn lộ trình lại, có lẽ mấy ngày nay ngài ấy cũng chỉ ngủ có mấy tiếng mà thôi."

Trong mắt Úc Noãn Tâm lộ vẻ đau lòng, bàn tay vô thức mà sờ lên bụng, chắc là muốn về dẫn nàng đi khám đây mà.

Hai người đang nói, bỗng vang lên một trận ồn ào, sau đó tiếng bước chân vội vã truyền tới.

"Này, ông là ai thế? Sao tự nhiên lại xông vào đây? Á..."

Tiếng của Candy vừa la lên, Úc Noãn Tâm còn chưa kịp thấy rõ người thì đã cảm thấy người mình bị hai bàn tay của đàn ông trời lại.

Ngay sau đó, tiếng kinh hô của Candy đã vang lên bên tai cô, bảo vệ trong tòa nhà đã ồ ạt tiến tới.

Úc Noãn Tâm thấy choáng váng, sợ đến nỗi tim cũng muốn vọt ra ngoài. Lúc này mới nhìn rõ người đàn ông đang bắt giữ mình.

Đó là một người đàn ông trung niên, râu quai nón, ánh mắt đỏ hoe càng làm ông ta tiều tụy hơn. Cách ăn mặc rất bình thường, xem ra cũng không giàu có gì, thậm chí còn có vẻ nghèo túng.

Dạ dày Úc Noãn Tâm co thắt lại, muốn nôn ọe...

"Mau thả Hoắc phu nhân ra, nếu không chúng tôi sẽ không khách khí!"

Bảo vệ cũng hoảng hốt, thấy ông ta bắt giữ Úc Noãn Tâm thì lập tức luống cuống tay chân. Tất cả mọi người trên dưới tập đoàn đều biết Hoắc phu nhân đang có thai, lỡ như có chuyện gì không may thì cho dù họ có chết cũng không đền được.

Candy thường ngày rất bình tĩnh nhưng giờ cũng hốt hoảng: "Rốt cuộc ông là ai? Mau thả Hoắc phu nhân ra, có chuyện gì thì chúng ta có thể thương lượng mà!" Ngay sau đó thì một anh bảo vệ: "Mau báo cho Hoắc tiên sinh."

"Tôi sẽ không làm cô bị thương!"

Người đàn ông râu quai nón để ngoài tai lời của những người khác, nhìn chằm chằm vào gương mặt tái nhợt của Úc Noãn Tâm, hai tay bỗng nắm chặt...

"Tôi biết cô là vợ của Hoắc Thiên Kinh, là Hoắc phu nhân của Hoắc gia. Tôi xin cô, xin cô nói dùm với Hoắc tiên sinh, xin anh ta giao cao đánh khẽ mà tha cho tôi một con đường sống, nếu không, nếu không tôi chỉ có đường chết mà thôi!"

Úc Noãn Tâm kinh hãi mà nhìn ông ta, nhất là vì động tác kích động của ông ta mà hai vai nàng càng đau hơn...

"Ông đang nói gì vậy? Ông thả tôi ra trước có được không?" Trời ạ, con người dã man này, nàng thực sự rất sợ sẽ làm tổn thương tới cục cưng.

"Không, cô không chịu cầu xin dùm tôi thì tôi sẽ không thả cô ra! Hoắc phu nhân, cô rộng lượng khoan dung, xin hãy giúp tôi một lần đi." Cảm xúc của ông ta rất kích động, giọng nói dồn dập mà thô lỗ. Bởi vì sốt ruột mà sức lực càng mạnh thêm.

"Ông mau thả Hoắc phu nhân ra!" Candy quýnh lên, cô nhìn thấy sắc mặt của Úc Noãn Tâm càng tái nhợt, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh.

Tình hình rất hỗn loạn, bên tai toàn là tiếng ồn ào...

Úc Noãn Tâm vừa kinh vừa sợ, đôi mắt đẹp tròn to mà nhìn người trước mặt, hơi thở căng gấp gáp. Ngay sau đó con choáng váng ập đến, gương mặt ông ta càng trở nên mơ hồ, trước mắt tối sầm...

Lúc này cơ thể nàng lắc lư, sau đó rơi vào trong một lồng ngực ấm áp quen thuộc, không biết gì nữa...

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162

Ánh trời chiều xuyên qua tấm màn che mỏng manh mà tiến vào phòng. Cô gái trên giường bệnh ưm lên một tiếng, từ từ mở mắt ra...

"*Tỉnh rồi sao?*" Bên tai vang lên tiếng nói dịu dàng của Hoắc Thiên Kinh, mùi long đản hương quen thuộc lại vây lấy nàng.

Đôi mắt mờ sương đối diện với ánh mắt đầy quan tâm của hắn, dường như vẫn còn chưa được thanh tỉnh lắm. Qua một lúc, Úc Noãn Tâm mới hơi khàn khàn nói:

"*Thiên Kinh, anh quay lại rồi...*"

"*Xin lỗi, đã làm em sợ.*"

Hoắc Thiên Kinh vội vã chỉnh giường bệnh lên cao một chút, trong giọng nói dịu dàng lộ vẻ áy náy rất nhiều.

"*Em đang ở đâu vậy?*"

Úc Noãn Tâm nhìn xung quanh một vòng, thiết kế như cung đình, chăn giường màu trắng, còn có hoa tươi đang tỏa mùi hương thoang thoảng...

"*Đây là phòng bệnh của bệnh viện tư nhân, vừa rồi em bị ngất đi.*" Hoắc Thiên Kinh đau lòng mà vuốt trán nàng, nhẹ giọng nói.

"*Ngất đi?*"

Úc Noãn Tâm nghĩ lại, trong đầu đột nhiên lóe lên tình cảnh ở Hoắc Thị vừa rồi. Gương mặt tiêu tụy dần dần của người đàn ông kia lại hiện lên trước mắt nàng. Nàng bỗng nhiên tròn to mắt, tay vội vàng đặt lên bụng...

"*Con không sao, đừng lo lắng.*"

Hoắc Thiên Kinh thấu hiểu tâm tư của nàng, cười mà nắm tay nàng, khẽ hôn những ngón tay mảnh khảnh. "*Bác sĩ nói em chỉ bị làm hoảng sợ, tỉnh lại thì không sao nữa.*"

Úc Noãn Tâm thở ra một hơi, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

May mà cục cưng không sao, nếu không nàng cũng muốn chết theo.

"*Đều do anh không tốt, nếu anh ở bên cạnh em thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.*" Trong mắt Hoắc Thiên Kinh toàn là vẻ áy náy với nàng.

Úc Noãn Tâm đưa tay ra ôm cổ hắn, mặt dán vào ngực hắn. "*Thiên Kinh, là do em quá nôn nóng được gặp anh, không phải lỗi của anh...*"

"*Cô bé ngốc...*"

Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì trong lòng thấy ấm áp, giống như có một dòng nước ấm đang từ từ len lỏi trong lòng hắn. Cô gái này làm hắn yêu thương đến tận tâm can

"*Cảm ơn em!*" Hắn hôn nhẹ lên má nàng, đôi mắt sáng như sao trên trời.

Úc Noãn Tâm ngược mắt lên, nghi hoặc mà nhìn hắn.

Hoắc Thiên Kinh cười, giơ bản báo cáo trong tay lên, niềm vui trong mắt không sao tả được. "*Cảm ơn em đã mang hai cục cưng cho anh!*"

Có trời mới biết, khi hắn phát hiện kết quả siêu âm trong túi xách của Úc Noãn Tâm, nhìn thấy ảnh cục cưng cùng nhận xét của bác sĩ thì hắn kích động đến nỗi không nói nên lời. Cảm giác thỏa mãn vì niềm vui và chấn kinh này mang tới là trước giờ chưa từng có được, thậm chí còn hơn hẳn những thành tựu có được trên thương trường.

Hắn đã là ba của hai đứa trẻ rồi. Không chỉ như thế, hai đứa trẻ này còn phát triển rất tốt, quả thực là điều kỳ diệu.

Gương mặt trắng nõn của Úc Noãn Tâm nổi lên sắc hồng, nàng hôn dỗi. "*Hừ, anh lục túi xách của em, thật quá đáng. Người ta còn muốn cho anh một tin vui bất ngờ.*"

"*Em đã cho anh một tin vui bất ngờ rất lớn rồi!*"

Hoắc Thiên Kinh ôm lấy nàng, trong mắt tràn đầy vẻ thâm tình. Hắn nhìn hình ảnh trong báo cáo, ngón tay khẽ vuốt ve. "*Nhìn xem, con của chúng ta đẹp biết bao.*"

Úc Noãn Tâm cười phì một cái: "*Thiên Kinh, anh thật là, Con còn nhỏ như vậy, ngay cả da thịt cũng còn trong suốt mà anh đã có thể nhìn ra con chúng ta xinh đẹp.*"

"*Chúng là con của Hoắc Thiên Kinh anh, đương nhiên là rồng là phượng rồi.*" Trong giọng nói trầm thấp của Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ kiêu ngạo cùng tự hào.

"*Tự kiêu. Chỉ mong sao sau này cục cưng không giống anh!*" Trong lòng Úc Noãn Tâm thấy rất ngọt ngào nhưng ngoài miệng vẫn cố ý trách hấn.

Nhìn ánh mắt hấn nhìn anh của con, ánh mắt ánh tràn ngập tình yêu và khát vọng làm cha, là ánh mắt mà hấn chưa bao giờ có khiến nàng hồi hộp không thôi.

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh mang theo ý cười dịu dàng. "*Con của anh thì đương nhiên phải giống anh rồi.*"

Úc Noãn Tâm cười. Lúc này nàng thật sự cảm thấy cực kỳ hạnh phúc,

"*Thiên Kinh, thật ra em rất muốn biết con là trai hay gái.*"

Nàng dựa vào lòng hấn, tham lam mà hít lấy mùi hương của hấn, thân mình mềm mại uể oải mãi mặc cho cánh tay rắn chắc của hấn đỡ lấy.

"*Con trai hay con gái thì có sao, anh thích hết.*"

Hoắc Thiên Kinh vươn một bàn tay sờ lên bụng nàng. "*Thử tưởng tượng xem, trong này đã có mang hai đứa trẻ thành hình, trên người chúng đang chảy dòng máu của anh, đây là chuyện kỳ diệu biết bao...*"

Úc Noãn Tâm nhìn hấn, ánh mắt dịu dàng như dòng nước khe chảy. Ai bảo chỉ có phụ nữ mới thay đổi sau khi mang thai, ngay cả đàn ông cũng vậy thôi. Một Hoắc Thiên Kinh thế này, nàng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của hấn cùng các con chơi đùa...

Nói thật, nàng càng ngày càng mong chờ hình ảnh tốt đẹp ấy đến.

"*Thiên Kinh, thật ra em rất muốn có con trai. Bà nội nói rất đúng, sự nghiệp to lớn của Hoắc gia cần có người thừa kế. Nếu là con gái thì chúng ta sẽ phải lo lắng nhiều hơn.*" Úc Noãn Tâm đặt tay lên tay hấn, dịu dàng nói.

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh có vẻ xúc động, hấn hôn lên trán nàng, nhẹ nhàng nói: "*Noãn...*"

Sao hấn có thể không cảm động được chứ. Nghe những lời này xong thì cả người hấn đều đau lòng vì nàng, không có lúc nào là nàng không đứng trên lập trường của hấn mà nghĩ.

Trong phòng bệnh, hạnh phúc đang lan ra...

"*Thiên Kinh, em... có thể hỏi anh một chuyện không?*"

Một lúc sau, Úc Noãn Tâm đang nằm trong lòng hấn mời ngửa đầu dậy, nhìn gương mặt dịu dàng của hấn, có vẻ do dự.

Thật ra nàng không muốn phá vỡ không khí hạnh phúc này. Chỉ có điều... có những chuyện nén trong lòng thì rất khó chịu.

"*Sao thế? Làm gì mà có vẻ nghiêm túc vậy?*"

Mắt hấn hàm chứa ý cười, giống như là sóng biển thâm tình, lẳng lặng mà lan vào lòng nàng...

Mùi long đàn hương thoang thoảng trên tay hấn dần lan ra theo hơi thở của nàng, càng làm nàng cảm thấy uất ức hơn...

"*Thiên Kinh, cái người gây rối ở công ty hôm nay là ai vậy? Tại sao ông ta lại như thế?*" Úc Noãn Tâm vẫn không thể quên được bộ dáng điên cuồng tuyệt vọng của ông ta, thậm chí còn nhớ mỗi một câu ông ta đã nói.

Ông ta nói... ông ta sẽ bị ép chết, cầu xin nàng nói với Hoắc Thiên Kinh giúp ông ta...

Ý cười trong mắt Hoắc Thiên Kinh dần lan ra tới khóe môi, hấn nhẹ giọng nói: "*Ông ta chỉ là một người không đáng nhắc đến, sao lại hỏi tới ông ta?*"

"*Thiên Kinh, mặc dù em không biết ông ta là ai nhưng hình như ông ta đã cùng đường rồi, chuyện này là thế nào vậy?*" Úc Noãn Tâm không thể yên tâm được.

Hoắc Thiên Kinh hơi im lặng một chút sau đó giải thích: "*À, thật ra đây đều là những chuyện trên thương trường, ông ta không biết kinh doanh, công ty vỡ nợ, lại mắc nợ ngân hàng tư nhân của Hoắc Thị mấy chục triệu cho nên đương nhiên là Hoắc Thị phải tịch thu tất cả tài sản cố định của ông ta để gán nợ rồi.*"

"*Chỉ thế thôi sao?*" Úc Noãn Tâm hơi nhàu mày, hỏi.

"*Đương nhiên là thế rồi.*" Hoắc Thiên Kinh cười mà nhìn nàng. "*Em đó, lại nghĩ nhiều rồi!*"

"*Nhưng mà dường như ông ta rất tuyệt vọng...*"

"Noãn..."

Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng ngắt lời nàng, dịu dàng ôm nàng vào lòng. "Em phải biết thương trường vốn thay đổi chỉ trong nháy mắt. Những chuyện như hôm nay, những người như hôm nay thì chỗ nào cũng có. Anh rất hiểu tâm trạng của ông ta nhưng nếu như anh phải thương hại mỗi một người như vậy thì ngân hàng của Hoắc Thị phải vận hành thế nào đây?"

Úc Noãn Tâm khẽ gật đầu. Đương nhiên nàng cũng hiểu đạo lý mà Hoắc Thiên Kinh nói. Thương trường vốn là chiến trường không có khói súng, người lừa ta gạt, cá lớn nuốt cá bé vốn là những nguyên tắc do môi trường cạnh tranh mang lại. Thắng làm vua, thua làm giặc là một chuyện đã thành quy luật. Thế nhưng...

"Thiên Kinh, có khi nào ông ta nghĩ quẩn không?"

Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì trên môi nở nụ cười lạnh...

"Loại người này sống trên đời cũng chỉ là tai họa mà thôi, cứ nhiên dấn nhào vào em!"

"Thiên Kinh..."

Từ trong mắt hấn, Úc Noãn Tâm lại nhìn thấy vẻ tàn nhẫn quen thuộc. Nàng cả kinh: "Ông ta cũng chỉ vì tự bảo vệ mình thôi, hơn nữa ông ta cũng không có ý làm hại em, anh đừng..."

Mặt nàng bị véo một cái. "Thực sự coi chồng em là tên thích giết chóc sao?"

"Đâu có, là tại vẻ mặt vừa rồi của anh đáng sợ quá!" Úc Noãn Tâm bắt nắn mà phản đối.

"Yên tâm đi, cho dù anh không làm gì thì loại người này cũng không có năng lực tiếp tục tồn tại!" Hoắc Thiên Kinh cười, nói một câu rất khó hiểu.

Úc Noãn Tâm hơi ngần ra.

"Anh nói nếu ông ta là đàn ông thì sẽ tự đứng dậy bằng đôi chân mình. Nếu chỉ một mực trông cậy vào cầu xin bố thì ông ta còn là đàn ông sao?" Hoắc Thiên Kinh thấy vẻ nghi hoặc trong mắt nàng thì từ tốn giải thích thêm một câu.

Nghi hoặc trong mắt nàng dần mất đi như thủy triều rút xuống, nhưng rồi lại nổi lên chút âu lo...

"Nói không chừng ông ta cũng có vợ con, nếu không thì sao lại khản trương đến thế..." Nàng thở dài một hơi, quan tâm mà hỏi: "Ông ta... sau này ông ta sẽ thế nào?"

"Anh sẽ suy nghĩ mà kéo dài cho ông ta mấy ngày!"

Trong mắt Hoắc Thiên Kinh lại lóe lên vẻ sâu xa rất phức tạp và khó đoán. Nhìn nàng có vẻ muốn nói lại thôi thì vội vàng nói: "Đừng cầu xin cho loại người này nữa, anh không kiện ông ta làm em kinh hãi là đã nhân từ lắm rồi!"

"Anh đó, có đôi khi làm việc cũng đừng quá tuyệt tình, phải tích đức cho con nữa, biết chưa?" Úc Noãn Tâm ngửa mặt, giọng điệu có vẻ lên lớp hấn.

"Được, vì em và con, anh thử xem..."

Tâm trạng của Hoắc Thiên Kinh có vẻ rất tốt, hấn nở nụ cười. Sau đó chuyển đề tài: "Có điều... bà xã à, có phải em nên đặt tâm tư vào chồng mình hay không?"

"Ừm..." Úc Noãn Tâm cười, đôi mắt đảo đảo rất tinh nghịch, một tia gian xảo lóe lên...

"Bây giờ mà em quan tâm anh không thôi thì chưa được, bởi vì em còn có một chuyện không hiểu."

"Còn có chuyện sao?"

Hoắc Thiên Kinh ngạc nhiên mà nhìn nàng: "Khi nào thì em biến thành cô nhóc tò mò thế? Coi là anh chương trình mười vạn câu hỏi vì sao hả?"

"Vậy anh trả lời hay là không đây?" Úc Noãn Tâm nhìn hấn đầy khiêu khích, ánh mắt lóe lên vẻ kỳ quái.

"Người làm chồng như anh sao có thể không trả lời câu hỏi của bà xã chứ, nói đi!" Mặt Hoắc Thiên Kinh đầy vẻ yêu thương.

Úc Noãn Tâm nghĩ một lúc lâu mới hỏi: "Trước giờ... bà nội chỉ sinh một mình cô là con gái thôi chứ?"

Thật ra sau đó nàng nghĩ đi nghĩ lại, Hoắc Giai Ý cùng Thẩm Diên giống nhau như thế, nói không chừng là chị em cùng nên.

Hoắc Thiên Kinh ngó ra. "Đương nhiên rồi!"

"Sao anh có thể khẳng định như thế?"

Hoắc Thiên Kinh không trả lời nàng ngay, ngược lại dùng ánh mắt kỳ quái mà hỏi Úc Noãn Tâm: "Em sẽ không hỏi câu này một cách vô duyên vô cớ chứ?"

"Vẫn là anh hiểu em."

Úc Noãn Tâm ôm lấy cổ hần, đảo mắt: "Hai ngày nay em đã phát hiện một chuyện, có lẽ là anh không biết, cũng có thể là anh biết nhưng cố tình giấu em."

"Chuyện gì mà thần bí như vậy?" Hoắc Thiên Kinh cười hỏi.

Úc Noãn Tâm khịt mũi: "Em thấy chuyện bí ẩn nhất thế gian này cũng không bằng Hoắc gia."

Hoắc Thiên Kinh nhướng mày. "Theo anh biết thì bà nội chỉ sinh mình cô là con gái, thế có gì mà bí ẩn?"

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu. "Em đã nhìn thấy ảnh của cô ở thư phòng. Anh biết không, cô rất giống với một người phụ nữ khác. Nếu không nhìn cho kỹ thì sẽ cho rằng đó là một người cơ."

"Rất giống với một người khác? Là ai?" Mắt Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ khó hiểu.

Úc Noãn Tâm nhìn vào mắt hần, nói từng tiếng: "Chính là một ngôi sao rất nổi tiếng vào lúc đó... Thẩm Diên!"

"Thẩm Diên?" Hoắc Thiên Kinh nhắc lại cái tên này một lần, hơi nhíu mày mà nhìn Úc Noãn Tâm. "Thẩm Diên là ai?"

"Anh chưa nghe qua cái tên này sao?" Úc Noãn Tâm nghi hoặc mà hỏi

"Tại sao anh phải biết cái tên này?" Hoắc Thiên Kinh càng khó hiểu

Úc Noãn Tâm nhìn hần một lúc, cuối cùng nói: "Thiên Kinh, bây giờ em đã là vợ của anh rồi, có phải có chuyện gì cũng không nên giấu em không? Là anh đáp ứng em là sẽ không gạt em nữa."

"Noãn, anh thực sự không biết Thẩm Diên là ai. Hơn nữa em nói cái gì mà cô rất giống với một người, là giống cô ta sao? Chuyện này dường như rất khó hiểu." Biểu hiện của Hoắc Thiên Kinh có vẻ rất vô tội, làm Úc Noãn Tâm không thể không tin hần thực sự không biết chuyện này.

"Thật ra hôm nay em đến công ty cũng còn vì nguyên nhân này nữa. À, đúng rồi, không phải anh đã lục túi xách của em sao? Trong đó có ảnh, anh không thấy sao?" Úc Noãn Tâm nói

Hoắc Thiên Kinh lấy túi xách qua cho nàng, nói: "Anh chỉ chú ý tới bản báo cáo, không thấy hình ảnh gì hết."

"Trong mắt chỉ có con thôi!" Úc Noãn Tâm chế giễu rồi lấy từ trong túi ra hai bức ảnh đưa cho hần xem. "Nè, anh xem."

Hai bức ảnh chụp hai cô gái ăn mặc khác nhau nhưng gương mặt lại rất tương tự.

Rõ ràng Hoắc Thiên Kinh ngẩn ra một chút, nhìn kỹ hai tấm ảnh, lúc này mới giờ một tấm lên. "Bức này là ảnh của cô, trên mặt cô gái trong bức kia có nốt ruồi son mà theo anh nhớ thì cô không có. Nhưng mà hai người thật là giống nhau."

"Vấn đề là ở chỗ này, sao hai người lại giống nhau thế chứ?" Úc Noãn Tâm nhíu mày, khó hiểu

"Cho nên em mới hỏi anh câu vừa rồi sao?" Hoắc Thiên Kinh cười, đặt ảnh xuống. "Người giống nhau cũng là chuyện thường, đây chẳng có gì lạ"

"Anh thật sự không tò mò chút nào sao? Thiên Kinh, anh còn nhớ em từng hỏi anh một câu không?" Úc Noãn Tâm nhìn hần. "Em từng hỏi anh tại sao mẹ lại có phản cảm với nghệ sĩ đến thế. Thật ra anh biết đáp án, đúng không?"

Hoắc Thiên Kinh im lặng một lúc, sau đó bất đắc dĩ mà cười. "Vẫn không giấu được em. Được rồi, nói cho em biết vậy."

Hần điều chỉnh lại vị trí một chút, thờ dài một hơi: "Thật ra khi đó anh không nói là vì anh cũng không chắc sự thật có như anh tưởng hay không. Có một chuyện mà em còn không biết là cô rất thích ca hát, cũng rất muốn làm một ca sĩ. Nhưng cô là tiểu thư của Hoắc gia, sao có thể xuất đầu lộ diện mà làm ca sĩ chứ. Vì thế cô bèn lên mọi người trong nhà đóng vài bộ phim, vai diễn đều là ca sĩ. Mặc dù con người cô rất túy hứng nhưng làm việc cũng biết chừng mực. Cô chỉ chọn những vai phụ mà diễn vì thường thì khán giả sẽ không quan tâm đến thân phận của vai phụ. Thế nhưng sau đó, chuyện này bị Hoắc gia biết được, cũng ngăn cản hành vi này của cô. Em cũng biết đó, ba anh và cô có quan hệ như vậy, có lẽ mẹ biết hành vi trước đây của cô nên có phản cảm với nghệ sĩ cũng là chuyện thường."

Úc Noãn Tâm ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại...

"Thì ra cô cũng từng đóng phim..."

Hoắc Thiên Kinh nhún vai: "Đây cũng không có gì lạ. Phụ nữ mà, đều thích giành được sự chú ý của nhiều người."

Úc Noãn Tâm trừng mắt nhìn một cái: "Ai nói đó, lẽ nào trong mắt anh nghệ sĩ đều hám danh như thế? Đáng ghét!"

"Anh nói sai rồi!" Hoắc Thiên Kinh vội vã giơ tay đầu hàng. Vào lúc này, hắn không dám trêu chọc bà lớn này.

"Thế còn nghe được..."

Úc Noãn Tâm không so đo với hắn, tiếp tục nói: "Nói trở lại, đây cũng chỉ là suy đoán của anh thôi. Thiên Kinh, anh nói phải chăng..."

Nàng muốn nói lại thôi, giả thiết lớn mật ấy làm nàng không thể nói ra ngay được.

Hoắc Thiên Kinh khẽ cười, dường như nhìn thấu nghi vấn trong lòng nàng: "Anh biết em đang nghi ngờ điều gì. Thứ nhất, em đang nghi ngờ cô và Thẩm Diên có quan hệ huyết thống. Thứ hai, nếu hai người không có quan hệ huyết thống thì ba anh có quan hệ gì với Thẩm Diên hay không?"

"Đúng vậy, Thiên Kinh, anh đúng là con giun trong bụng em!" Úc Noãn Tâm ôm lấy hắn, có một người chồng hiểu nàng như thế thì thật tốt, có thể bớt được rất nhiều lời.

"Vậy anh nói hai khả năng này thì khả năng nào cao hơn?"

Hoắc Thiên Kinh trầm tư một lúc rồi cười: "Theo anh thì hai khả năng đều có chỗ sơ hở."

"Tại sao?"

"Em có thể nghĩ mà xem. Giả sử bà nội còn có một cô con gái khác thì không có lý do gì để lưu lạc bên ngoài. Thẩm Diên kia thoát nhìn tuổi cũng xấp xỉ với cô. Bà nội gả vào Hoắc gia rất lâu mới sinh cô, không phải là không có khả năng kinh tế, sao có thể không nuôi nấng một đứa con chứ? Hơn nữa, dường như bà nội cũng không có vẻ gì là mất đi một người con. Nếu Thẩm Diên kia là con của bà nội thì bà nội phải rất quan tâm mới phải chứ, ít nhất là phải biết tung tích của đứa trẻ bị lạc mất ấy chứ. Em đã hỏi qua nội về chuyện Thẩm Diên chưa?"

Úc Noãn Tâm gật đầu. "Đúng là bà nội không biết ai là Thẩm Diên cả. Nếu chỉ là giả vờ thì em chỉ có thể nói khả năng diễn xuất của nội quá tốt."

Điểm này thì Hoắc Thiên Kinh phân tích rất đúng. Nếu Thẩm Diên là con gái ruột của bà nội thì những năm nay bà phải quan tâm đến mới phải chứ. Cho dù là cô ta thay tên đổi họ thì bà nội cũng phải biết. Trên đời này làm gì có người mẹ nào nhẫn tâm như thế, chín tháng mang thai khổ sở chỉ có phụ nữ mới hiểu được. Thế nhưng từ thần sắc của bà nội thì nàng thấy bà quả thực không biết Thẩm Diên là ai.

"Vậy khả năng thứ hai thì sao?" Nàng không cam tâm mà hỏi

"Hoắc Thiên Kinh lắc đầu. "Khả năng thứ hai càng hoang đường hơn. Lẽ nào em cho rằng anh và Lăng Thần lại nhìn lầm người sao? Cho dù anh nhận sai nhưng Lăng Thần sẽ không nghe lầm tiếng của mẹ mình chứ? Tối hôm đó, anh và Lăng Thần đều nghe được giọng của cô, hơn nữa còn chính mắt nhìn thấy tất cả, tuyệt đối không sai được!"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163

Chân mày của Úc Noãn Tâm nhíu chặt vào nhau, Hoắc Thiên Kinh thấy thế thật rất muốn cười, đưa tay vuốt qua chân mày nàng, nhẹ giọng nói:

"Anh thấy em đúng là bị bệnh nghề nghiệp rồi, thật ra có đôi khi hiện thực rất đơn giản."

Nhìn vào đôi mắt đang cười của hắn, Úc Noãn Tâm hơi nghiêng đầu sang một bên: "Thật ra nếu như những suy đoán của em là chính xác thì mới là đơn giản, sự thật mà các anh nghĩ mới là phức tạp."

"Em cho rằng anh và Lăng Thần sẽ nhận lầm người sao?" Hoắc Thiên Kinh thở dài một hơi, trong mắt là vẻ đau đớn không che giấu được.

Úc Noãn Tâm hiểu tâm trạng của hắn, nhẹ giọng nói: "Nhưng trước sau gì em vẫn khó có thể tiếp nhận được thân thế của Lăng Thần!"

"Sự thật là thế, khó chấp nhận thì cũng đã xảy ra rồi." Trong giọng nói của Hoắc Thiên Kinh mang theo vẻ phức tạp rồi ren.

"VẬY... anh thật sự cho là Lãng Thần giết ba sao?"

Úc Noãn Tâm biết lúc này không thích hợp nói đến chuyện này, nhưng nàng nhất định phải biết rõ tâm tư của hắn.

Sắc mặt của Hoắc Thiên Kinh trở nên hơi nặng nề, một lúc sau mới khẽ nói: "Ít nhất cậu ta không cho anh một lời giải thích để vứt bỏ nỗi nghi ngờ."

Úc Noãn Tâm nhìn hắn không chớp mắt, không nói gì thêm, chỉ chìm vào trong suy tư...

Đêm khuya, ánh trăng chỉ còn lại một vầng sáng hơi nhàn nhạt...

"ĐỪNG... không... Á..."

Úc Noãn Tâm bỗng mở mắt, ngồi dậy, mồ hôi nhễ nhại...

"Noãn, sao thế?"

Thân mình đầm đề mồ hôi của nàng lập tức được hắn ôm lấy, bàn tay mang theo mùi long đản hương nhẹ nhẹ phủ lên trán nàng, gương mặt anh tuấn lộ vẻ lo lắng...

Úc Noãn Tâm ngẩn ngơ một lúc thật lâu mới quay lại hiện thực được. Nàng dựa cơ thể không còn chút sức lực nào của mình vào ngực Hoắc Thiên Kinh, mỏng manh mà nói:

"Không sao, em xin lỗi, làm anh thức giấc rồi..."

Người nàng bị hắn xoay lại, Hoắc Thiên Kinh dịu dàng mà lau mồ hôi trên trán nàng, vén tóc nàng sang một bên, lo lắng hỏi:

"Lại nằm thấy ác mộng sao?"

Hắn phát hiện gần đây số lần nàng nằm thấy ác mộng bỗng nhiều hơn, trước đây cách vài ngày mới xảy ra hiện tượng này, nhưng hiện tại dường như mỗi đêm nàng đều thấy ác mộng.

Nhìn gương mặt tái nhợt của nàng trong ánh đèn tường nhàn nhạt, Hoắc Thiên Kinh đau lòng không thôi.

Úc Noãn Tâm gật đầu, lại ngẩng lên nhìn hắn một cách bất lực. "Thiên Kinh, cơn ác mộng mấy ngày nay rất giống thật, em rất sợ..."

"Mơ thấy gì vậy?"

Hoắc Thiên Kinh dịu dàng vỗ về nàng, giống như là đang an ủi một con thú nhỏ bị kinh hãi vậy, cực kỳ nhẫn nại.

Úc Noãn Tâm hưởng thụ sự ấm áp từ hắn, nhẹ giọng nói: "Em mơ thấy anh rời xa em... Vẫn là giấc mơ đó, còn nữa, trong mơ toàn là máu, rất đáng sợ... Em tìm anh khắp nơi nhưng lại không thấy..."

Trên mặt nàng lộ ra vẻ bất lực bàng hoàng, giống như một chú nai con bị lạc đường trong rừng rậm vậy, ngay cả đôi mắt mờ sương cũng tràn ngập vẻ kích động khiến người ta đau thương.

"Cô bé ngốc..."

Hoắc Thiên Kinh ôm chặt lấy nàng, dịu dàng mà hôn lên tóc nàng. "Chỉ là nằm mơ mà thôi, đừng lo lắng như thế,"

"Nhưng Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm ngẩng gương mặt nhìn có vẻ tái nhợt lên, vẻ lo lắng trong mắt không sao tả xiết. "Giấc mơ này quá giống thật, em rất sợ..."

Bên môi Hoắc Thiên Kinh cong lên một nụ cười nuông chiều, ngay cả lòng hắn cũng bị vẻ lo lắng vì sợ mất mát trong ánh mắt nàng làm xúc động, nhẹ nhàng an ủi: "Không phải bác sĩ của em cũng đã nói rồi sao, sợ dĩ em nằm thấy ác mộng là vì tâm trạng của em quá khẩn trương, cho nên em phải thả lỏng người, không thể có bất cứ áp lực tâm lý gì, thế mới không nằm thấy ác mộng."

Thật ra đối với hiện tượng nằm ác mộng của Úc Noãn Tâm, kết quả giám định của bác sĩ là như thế. Trong quá trình mang thai, tâm trạng cùng cảm xúc của thai phụ sẽ trở nên rất nhạy cảm, chất lượng giấc ngủ không cao cũng là vấn đề có thể xảy ra. Mặc dù Hoắc Thiên Kinh rất lo cho tình trạng này của nàng nhưng lúc này, ngoại trừ việc an ủi nàng, ở bên cạnh nàng thì cũng không có cách nào hay hơn. Thậm chí hắn đã mời bác sĩ tâm lý chuyên trị liệu tâm lý cho thai phụ nhưng dường như cũng không có cái thiện gì nhiều.

Dường như Úc Noãn Tâm không quá tán thành với lý do an ủi của Hoắc Thiên Kinh, hàng mi dài khẽ khép lại, dường như là đang nghĩ ngợi điều gì. Một lúc sau mới như bừng tỉnh ra mà nói:

"Thiên Kinh, em biết tại sao rồi!"

"Tại sao?"

"Là vì em làm mất Yi Fei Si nên mới thế này..."

Thần sắc của Úc Noãn Tâm rất khản trương, thậm chí là luống cuống không biết làm thế nào.

Hoắc Thiên Kinh nghe thấy lý do này thì bất đắc dĩ mà lắc đầu, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng nói: "Noãn, sao em lại nghĩ thế?"

"Thiên Kinh, thật là vậy đó, từ lúc em làm mất nhẫn thì bắt đầu nằm ác mộng..."

Úc Noãn Tâm hoảng hốt mà nhìn vào ánh mắt quan tâm của Hoắc Thiên Kinh. "Yi Fei Si có nghĩa là hạnh phúc, nếu em làm mất hạnh phúc thì..."

"Noãn, đừng nghĩ lung tung."

"Không, Thiên Kinh, nhất định là thế..."

Tay Úc Noãn Tâm run run: "Cặp nhẫn này rất linh, mà em lại làm mất nó..."

Hoắc Thiên Kinh không chờ nàng nói xong liền ôm chặt nàng vào lòng, trong giọng nói an ủi mang theo vẻ cực kỳ cố chấp. "Noãn, anh sẽ không rời xa em, tin tưởng anh, được không..."

Đêm hơi lạnh, ánh trăng mềm mại lượn lờ đang lẳng lẳng tràn ra ngoài cửa sổ

Phòng làm việc của tổng tài trong Hoắc Thị

Sau tiếng gõ cửa rất lịch sự, Kiều tiến vào với một bộ âu phục đen.

"Hoắc tiên sinh."

Hoắc Thiên Kinh đưa tài liệu đã ký cho trợ lý rồi nhìn Kiều...

"Mọi chuyện làm thế nào rồi?"

Kiều hơi cụp mắt xuống, vẻ mặt vẫn luôn rất tự tin lại có chút xấu hổ. Anh ta bước lên, lấy một cái hộp từ trong túi ra, đẩy đến trước mặt Hoắc Thiên Kinh...

"Hoắc tiên sinh, xin lỗi..."

Hoắc Thiên Kinh hơi ngẩn ra một chút rồi mở hộp...

Trong chiếc hộp trang sức tinh xảo, một chiếc nhẫn có hình dáng kỳ lạ đang phát ra những tia sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, là Yi Fei Si.

Hắn nhướng mày nhìn Kiều...

Kiều thờ dãi một hơi, vẻ mặt không được tự nhiên mà nói: "Hoắc tiên sinh, tôi đã hỏi qua không ít nhà thiết kế trang sức, thậm chí là thợ thủ công tôi cũng hỏi qua nhưng họ đều nói không biết chất liệu của chiếc nhẫn này."

Hoắc Thiên Kinh lấy chiếc nhẫn trong hộp ra. Chiếc nhẫn này vẫn luôn đeo trên tay hắn. Nhìn Úc Noãn Tâm mỗi đêm đều gặp ác mộng, lại trải qua sự khủng hoảng vì bị mất nhẫn nên chỉ có thể bảo Kiều mang chiếc nhẫn của hắn tìm nhà thiết kế hay thợ thủ công làm lại một chiếc khác.

Thật ra hắn không hề tin tưởng ý nghĩa của Yi Fei Si bởi vì hắn hoàn toàn không phải một người mê tín. Nhưng hắn biết vào lúc này Úc Noãn Tâm rất nhạy cảm, hơn nữa chất liệu và hình dáng của chiếc nhẫn này đều độc nhất vô nhị, cộng thêm có ý nghĩa là trao gửi hạnh phúc cho nên một khi bị mất thì tất nhiên nàng sẽ suy nghĩ lung tung.

Nói cho cùng thì dây đều là do tâm lý tạo thành, có điều cời dây thì cần người buộc dây, Hoắc Thiên Kinh tin rằng chỉ cần để Úc Noãn Tâm nhìn thấy Yi Fei Si thì có thể qua được khúc mắc trong lòng.

Thế nhưng hắn đã sai người tìm khắp biệt thự trên đảo mà vẫn không thấy chiếc nhẫn, cho nên chỉ có thể bảo Kiều nghĩ cách làm ra một chiếc khác.

Không ngờ...

"Lẽ nào không thể đổi thành chất liệu khác sao? Chỉ cần hình dáng giống nhau là được!" Hoắc Thiên Kinh cho rằng đây chỉ là một chuyện rất đơn giản.

Dựa vào trình độ chế tác trang sức hiện nay, kiểu dáng này có thể làm khó được những nhà thiết kế cao cấp nhất sao chứ?

Ai biết...

Kiều khẽ lắc đầu. "Sau đó tôi cũng dặn như thế nhưng sau khi nhà thiết kế và thợ thủ công nhìn thấy hình dáng của nó thì không thể tìm ra chất liệu có thể tạo nên kiểu dáng như vậy, ngay cả những bậc thầy thiết kế trang sức trên thế giới đều không có cách nào. Có lẽ là chỉ có chất liệu đặc biệt này mới tạo ra được kiểu dáng như thế."

Hoắc Thiên Kinh lại ngắm nghía chiếc nhẫn trong tay, hơi ngần ra. "Nói cách khác kiểu dáng của chiếc nhẫn này là tự nhiên chứ không phải nhân tạo sao?"

"Đúng vậy, Hoắc tiên sinh. Đây là chỗ khiến cho các nhà thiết kế không thể làm được." Kiêu nói.

"Còn có cách nào khác không?"

Lúc này Hoắc Thiên Kinh mới phát hiện mình thực sự đã xem thường chiếc nhẫn này, không ngờ một thứ mua từ một gian hàng nho nhỏ mà cũng có thể làm khó được những bậc thầy trên thế giới

Kiều khẽ lắc đầu: "Ngoại trừ đến chỗ bán chiếc nhẫn này hỏi xem có còn nữa không thì không có cách nào khác."

Chân mày Hoắc Thiên Kinh dần chau lại, trong mắt lóe lên vẻ không sao thấu được.

"Hoắc tiên sinh, có cần sai người đi đến chỗ bán chiếc nhẫn này hỏi không?"

Mặc dù Kiêu không hiểu sao Hoắc Thiên Kinh lại có hứng thú với một chiếc nhẫn kỳ lạ như vậy nhưng với sự hiểu biết của anh ta về Hoắc Thiên Kinh, nếu hắn đã quan tâm đến một thứ gì thì nhất định nó rất quan trọng.

Hoắc Thiên Kinh đeo lại chiếc nhẫn lên tay, nhẹ nhàng nói: "Tôi sẽ tự đi!"

Thật ra sau khi nói xong câu này thì hắn cũng biết là không thể, bởi vì hắn nhớ rất rõ bà chủ cửa hàng kỳ quái đó đã nói Yi Fei Si là độc nhất vô nhị trên thế giới. Nếu đã độc nhất vô nhị thì sao còn có cái khác chứ?

Sau khi ý nghĩ này lóe lên trong đầu Hoắc Thiên Kinh thì hắn không khỏi tự giễu mình. Những lời như thế là mảnh khõe của người bán hàng, nếu không sao bán được hàng chứ? Có lẽ cách nói độc nhất vô nhị cũng là thủ đoạn chào hàng của bà ta thôi, sao có thể không mua được chiếc khác chứ?

Kiều nghe thế thì gật đầu. "Hoắc tiên sinh, xin hỏi còn có căn dặn gì nữa không?"

Hoắc Thiên Kinh hơi suy tư một lúc, gương mặt anh tuấn mang theo vẻ nghiêm túc, đặt một bức ảnh lên bàn...

"Đi tra cho tôi tất cả tư liệu về người này!"

Kiều bước lên lấy tấm ảnh, gương mặt luôn bình thản lộ vẻ nghi hoặc.

"Hoắc tiên sinh, đây không phải..."

"Đây không phải cô của tôi!"

Hoắc Thiên Kinh nhìn thấu vẻ nghi hoặc trong mắt Kiêu, thản nhiên nói: "Tên của cô ta là Thẩm Diên, là nữ nghệ sĩ nổi danh một thời!"

Kiều theo bên cạnh hắn rất lâu rồi, đương nhiên là rất quen thuộc với những người trong Hoắc gia. Cho dù chưa từng thấy người nhưng cũng đã thấy qua ảnh, đây là điều kiện cần của một vệ sĩ. Có điều ngay cả Kiêu mà cũng nhận lầm người thì có lẽ sự tình không đơn giản.

Quả nhiên trong mắt Kiêu có vẻ kinh ngạc, nhìn cho kỹ người phụ nữ trong ảnh thì mới ngộ ra.

"Thật là giống..."

"Kiêu, tra xem người phụ nữ này còn sống hay không, còn nữa..."

Giọng nói vẫn thường bình thản của Hoắc Thiên Kinh bỗng ngập ngừng, dừng lại một lúc mới nói thêm một câu:

"Tra cho tôi quan hệ giữa Thẩm Diên và cô tôi!"

"Hoắc tiên sinh?"

Kiều hiểu ý tứ trong lời của hắn nhưng vẫn hơi kinh ngạc

"Nhớ đó!"

Hoắc Thiên Kinh không có ý giải thích, thấp giọng ra lệnh: "Chuyện này không được phép cho bất cứ ai trong Hoắc gia biết!"

"Tôi hiểu rồi, Hoắc tiên sinh." Kiêu lập tức trả lời, hơi cúi người rồi bước ra khỏi phòng.

Hoắc Thiên Kinh dựa cả người vào lưng ghế, trên gương mặt anh tuần từ từ động vẻ nghiêm trọng...

Chuyện mà Úc Noãn Tâm phải làm sau khi thức dậy là đi thăm hỏi bà nội cùng thỉnh an mẹ chồng.

Từ sau khi nàng có thai cũng chưa hề có được một ngày yên ổn. Có lẽ là vì nàng đoạt được vị trí ảnh hậu chưa được bao lâu thì đã gả vào Hoắc gia, sau đó lại có thai nên chỉ cần có thời gian là đám phóng viên lại nghĩ mọi cách để moi được ít tin tức có liên quan đến nàng, thậm chí là lén chạy đến biệt thự, cố gắng tìm vài đề tài để nói.

Thế nhưng nàng luôn được Hoắc Thiên Kinh bảo vệ rất nghiêm ngặt, ra ngoài thì ngồi trong xe, có vệ sĩ mở đường cho nên nhiều lúc phóng viên chỉ đành đứng phía sau mà ngó.

Cuối cùng chỉ có thể dựa vào paparazzi, tìm vài thứ từ trong đồng rác mà người hầu quăng ra ngoài rồi tự nhận là những tin tình báo có ích làm Úc Noãn Tâm đỏ mặt khóc dở cười.

Tiểu Vũ cũng thường gọi đến, xuất phát từ tình cảm bạn bè mà hỏi ý kiến nàng. Bởi vì dù Úc Noãn Tâm đã có thai nhưng độ nóng vẫn rất cao, có rất nhiều người không thể quên được hình ảnh của nàng trên màn ảnh nên vẫn gửi lời mời như thường.

Sáng hôm đó, Úc Noãn Tâm nói chuyện điện thoại với Tiểu Vũ xong, chuẩn bị xuống lầu tản bộ. Đương nhiên là hành động này không thể để cho Hoắc lão phu nhân biết, nếu không bà lại la ầm lên.

Đi ngang qua phòng của Anna Winslet, Úc Noãn Tâm vô thức dừng chân lại, do dự không biết có nên gõ cửa vào vấn an chút hay không thì lại phát hiện lúc này cánh cửa phòng luôn được đóng kín kia lại đang hé mở.

Úc Noãn Tâm từng đi vào phòng của bà, kết cấu và diện tích không khác lắm so với phòng của nàng và Hoắc Thiên Kinh. Nếu đang ở trong phòng ngủ, cho dù cửa bên ngoài có mở thì cũng sẽ không nghe rõ người bên trong phòng ngủ đang nói gì.

Nhưng lúc này, ngay lúc Úc Noãn Tâm đang do dự thì lại nghe thấy giọng của Anna Winslet, dường như bà đang nói chuyện điện thoại. Từ những âm thanh loáng thoáng, không khó nhận ra bà không ở trong phòng ngủ mà ở phòng ngoài.

Điều này cũng giải thích được tại sao cửa phòng chỉ khép hờ. Có khả năng là bà muốn ra ngoài thì nhận được điện thoại.

Lúc này, Úc Noãn Tâm vốn nên thức thoir rồi đi, dù sao thì nghe người khác nói điện thoại là một hành vi không lịch sự. Thế nhưng giọng nói khác thường cùng câu *"rốt cuộc anh muốn thế nào"* của bà đã làm nàng quyết định nghe đến cùng.

Trong phòng, giọng của Anna Winslet vô cùng sốt ruột, cũng rất đè nén, dường như có chuyện gì đó đang từ từ ngấm vào tai Úc Noãn Tâm.

"Anh đủ chưa vậy? Hết lần này đến lần khác! Nhiều năm như vậy mà chưa chịu thôi sao?" Lại là một tiếng phẫn nộ bay ra khỏi phòng.

Úc Noãn Tâm ở ngoài cửa ngẩn ra, trong lòng có dự cảm bất an...

Trong mắt người ngoài, mẹ chồng nàng luôn là một người uy nghiêm chững chạc, rất biết khống chế cảm xúc của mình, cho dù có gặp những chuyện phẫn nộ thì đều có thể kiềm nén được, mặt không đổi sắc. Thế nhưng hôm nay sao lại giận dữ trong điện thoại vậy chứ?

Hơn nữa... dường như bà thực sự gặp phải vấn đề gì đó. Nhiều năm như vậy?

Câu này có ý gì chứ?

Úc Noãn Tâm đang bức bối thì nghe thấy bà giận dữ mà dập điện thoại. Trong lòng nàng cả kinh, vội vàng nấp vào chỗ khuất. Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng giày cao gót của mẹ chồng vang vọng trên cầu thang.

"Bảo tài xế chuẩn bị xe, 10 phút sau tôi muốn ra ngoài!"

Không khó nhận ra trong giọng nói cố gắng bình thản của Anna Winslet có chứa vẻ giận dữ, có lẽ là có liên quan đến cuộc gọi vừa rồi.

"Dạ, bà chủ."

Là giọng của quản gia, thậm chí Úc Noãn Tâm còn có thể nghe được tiếng quản gia gọi cho tài xế bảo chuẩn bị xe.

Nàng không hề có thời gian suy nghĩ mà liền rút di động ra, lén gọi một chiếc xe...

Xe liên tục lắc lư trên đường. Có lẽ là do đường khó đi mà ngay cả chiếc xe phía trước cũng chạy rất chậm. Cũng chính vì thế mà Úc Noãn Tâm mới có thể thuận lợi theo sau, nếu không chỉ bằng taxi thì sao có thể theo xe riêng của Anna Winslet chứ?

Có điều làm Úc Noãn Tâm cảm thấy nghi hoặc là sao bà lại đến chỗ thế này?

Lẽ nào... thật sự có liên quan đến cuộc gọi kia?

Khi mẹ chồng nàng vội vàng vàng ra ngoài thì Úc Noãn Tâm đã cảm thấy chuyện khác thường. Mặc dù biết nếu chuyện theo dõi bà bị phát hiện thì

sẽ rất thảm, nhất là quan hệ hai người đang căng thẳng nhưng làm sao được, nàng luôn cảm thấy hôm nay bà rất lạ, nếu không nhìn cho tận mắt thì cả ngày hôm nay nàng sẽ thấy bất an.

Càng đi thì đường càng gập ghềnh, xe cô xung quanh cũng ít đi rất nhiều, ngay cả tài xế taxi cũng bắt đầu chê cái chỗ quỷ quái này.

Úc Noãn Tâm vô thức quan sát bên ngoài một chút, đây là một nơi ngày càng xa nội thành, cũng không phải là nơi có những ngôi nhà cao cấp. Nhìn cảnh sắc ngày càng hoang vu bên ngoài, chắc hẳn nơi này có rất ít người ở.

Sao bà lại đến đây chứ?

Đang nghĩ ngợi thì đã nghe tài xế kêu một tiếng...

"Chiếc xe phía trước đã chạy chậm lại rồi."

Úc Noãn Tâm nhìn lên trước, cả kinh. *"Bác tài, làm phiền bác rẽ xe vào chỗ ngoặt và dừng lại, đừng để bị phát hiện."*

Hai chiếc xe một trước một sau dừng lại. Úc Noãn Tâm chờ trong xe chứ không xuống ngay. Khi lái xe của Hoắc gia đi rồi mới trả tiền, xuống xe.

Sự hoang vu xung quanh làm Úc Noãn Tâm kinh hãi, may là không khí nơi này rất trong lành, thậm chí có hơi thở của thiên nhiên. Chẳng qua chỗ có quá ít người làm nàng không rảnh mà thường thức không khí này, ngược lại này sinh dự cảm bất an...

Tại sao mẹ chồng nàng lại đến đây? Thậm chí là bảo tài xế của mình rời đi?

Úc Noãn Tâm càng nghĩ càng cảm thấy lạ. Khi nàng nhìn thấy bóng của bà khuất sau một bức tường thì lập tức bám sát theo...

Anna Winslet bước đi một cách rất cẩn thận. Đây là một con đường nhỏ chưa được sửa chữa, đối với người đã quen đi lại thì không là gì nhưng đối với một bà chủ công ty xuất thân giàu có, vô cùng chú ý đến hình tượng như Anna Winslet thì lúc nào cũng phải để ý xem có bụi đất bám vào giày cùng váy áo hay không.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng bám theo sau. Con đường này rất hẹp và chật chội, may mà có rất nhiều chỗ ngoặt nên cho dù người phía trước luôn quay đầu lại nhìn thì nàng cũng có thể tìm thấy chỗ nấp.

Cuối cùng con đường nhỏ nhấp nhô này cũng kết thúc trước một ngôi nhà nhỏ màu trắng...

Anna Winslet dừng bước trước căn nhà, dường như không có ý định đi vào.

Úc Noãn Tâm vội vàng nấp sang một bên, may mà chỗ nấp này có thể làm cho nàng nhìn thấy rõ ràng sắc mặt của Anna Winslet. Trên gương mặt uy nghiêm của bà lộ vẻ phức tạp rồi ren, như là một sự kiềm nén bất mãn cùng tức giận, lại như là bất đắc dĩ, không thể không thỏa hiệp...

Nhân lúc này, Úc Noãn Tâm đánh giá căn nhà màu trắng kia một chút. Nói là căn nhà màu trắng, chẳng bằng nói là một ngôi nhà hai tầng được thiết kế rất độc đáo. Bốn phía đều trồng hoa anh đào rất tươi tốt, Úc Noãn Tâm không khó tưởng tượng được đến mùa hoa anh đào nở rộ thì chắc hẳn nơi này rất đẹp...

Có điều lòng nàng vẫn còn những nghi vấn chưa được phá giải. Rốt cuộc là người thế nào mà có thẩm mỹ như vậy. Tuy nói chỗ này vắng vẻ hoang vu nhưng căn nhà này vẫn rất tao nhã lịch sự. Dường như mẹ chồng nàng cũng không xa lạ gì với chỗ này, dọc đường đi cũng không nhìn bản đồ gì, rõ ràng đây không phải lần đầu đến.

Bà đến đây để gặp ai?

Chân mày Úc Noãn Tâm nhíu chặt lại...

Ánh mặt trời chiếu xuống nóc căn nhà màu trắng kia, tạo ra những tia sáng chói mắt. Trong nhất thời, Úc Noãn Tâm nhớ đến những yêu ma quỷ quái dưới ngòi bút của Bồ Tùng Linh. Ở một nơi hoang vu lại nhìn thấy một ngôi nhà thoạt nhìn có vẻ rất đẹp, nhưng lại xây trên một ngôi mộ hoang để mê hoặc người ta...

Nghĩ đến đây, không hiểu sao Úc Noãn Tâm lại rung mình một cái, cho dù là dưới ánh dương ấm áp nhưng nàng vẫn cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng...

Anna Winslet ở ngoài chờ không bao lâu thì thấy cửa ngôi nhà màu trắng kia từ từ mở ra...

Úc Noãn Tâm nín thở, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang từ từ mở ra kia, khăn trương mà nuốt một ngụm nước bọt...

Trước sân nhà xuất hiện một người, một người đàn ông. Khi thấy Anna Winslet thì dừng lại, đứng trước mặt bà.

Úc Noãn Tâm không nhìn rõ diện mạo của người đó, nhưng từ vẻ mặt của Anna Winslet thì không khó nhận ra sự kích động của bà, vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh kia đã xuất hiện sự thay đổi.

Hai người nói rất nhỏ, cộng thêm do khoảng cách mà Úc Noãn Tâm hoàn toàn không nghe được họ đang nói gì.

Chỉ thấy Anna Winslet rút một bì thư từ trong túi ra. Bì thư rất mỏng, không dán tem...

Úc Noãn Tâm buồn bực, thời đại này không ai viết thư nữa, gửi email là được. Có lẽ trong bì thư cũng không phải là thư mà là một thứ gì khác?

Đang nghĩ vậy thì nàng thấy người đàn ông mở bì thư ra, từ trong đó lấy ra một thứ gì đó như tờ giấy. Ông ta nhìn thoáng qua, ra vẻ hài lòng mà gạt đầu, quay người định đi thì lại bị Anna Winslet kéo lại...

Úc Noãn Tâm cả kinh...

Thứ ở trong bì thư không phải là thư mà là... chỉ phiếu!

Vì góc nhìn, nàng không nhìn rõ được tình hình nhưng chỉ phiếu thì có thể nhìn ra được...

Tại sao Anna Winslet lại chạy đến chỗ xa xôi thế này, là vì đưa chỉ phiếu sao? Tờ chỉ phiếu này là cho ai?

Đang lúc nghi hoặc, Úc Noãn Tâm nhìn thấy cách đó không xa, dường như Anna Winslet đang tranh chấp với người kia. Hình như người kia muốn đi nhưng Anna Winslet lại kéo chặt không buông. Bởi vì tranh chấp mà vị trí của hai người đã thay đổi...

Sau khi nhìn thấy được diện mạo của người đàn ông kia thì Úc Noãn Tâm bỗng trợn tròn mắt...

Người đàn ông trong ngôi nhà màu trắng kia, cả đời này nàng cũng không quên được...

Bộ dáng điên cuồng thô bạo của ông ta, hàng râu quai nón...

Hơi thở của Úc Noãn Tâm dần gấp gáp, sắc mặt cũng trở nên khó coi...

Đây không phải người chạy đến công ty của Thiên Kinh gây sự sao? Lúc đó còn lấy nàng làm vị cứu tinh nữa...

Sao lại là ông ta?

Ông ta là chủ của ngôi nhà này ư?

Sao mẹ chồng nàng lại gặp người này? Còn nữa, tại sao lại đưa chỉ phiếu cho ông ta?

Lẽ nào...

Bà biết người này từng đến công ty gây sự? Nhưng thế thì cũng không rõ, cho dù là có biết thì với tính cách của bà thì sẽ báo cảnh sát chứ. Đi cả đoạn đường gấp ghe tới đây để đưa chỉ phiếu cho ông ta, chắc hẳn mọi chuyện không đơn giản như nàng nghĩ!

Úc Noãn Tâm cảm thấy hoàn toàn rối ren, trong này còn có chuyện gì mà nàng chưa biết đây?

Dường như người đàn ông bên kia đã không còn kiên nhẫn nữa, mà sắc mặt của Anna Winslet thì cũng không tốt là bao, không biết bà nói gì mà dường như người kia bị chọc giận, sắc mặt trở nên xanh mét.

Ngay lúc Úc Noãn Tâm lo là ông ta sẽ làm hại Anna Winslet thì đã thấy ông ta gạt bà ra, không nói một lời mà quay người đi vào trong nhà, đóng cửa cái rầm.

Nàng thấy Anna Winslet ngăn ra, sau đó vội vàng tiến lên, ra sức đập cửa, không không có ai ra nữa...

Ước chừng nửa tiếng sau, Anna Winslet vẫn không rời đi, mãi cho đến gõ đổ cả tay mới hết hy vọng mà dừng lại.

Sắc mặt của bà có vẻ rất bực bội cùng nhột nhột. Một lúc sau, bà mới từ từ cất bước đi về phía ngược lại...

Úc Noãn Tâm ngần ngại mà nhìn Anna Winslet dần dần đi xa, bóng dáng của bà có vẻ rất cô độc, cũng rất mất mát. Lúc này, một Anna Winslet cao quý như biến thành người khác, bước chân cũng tràn ngập vẻ nặng nề...

Trong góc, Úc Noãn Tâm thờ dãi một hồi, lại đưa mắt nhìn ngôi nhà kia, chìm vào trầm tư...

Dưới ánh trăng, trong bể bơi ngoài trời.

Sóng nước dập dờn phản chiếu ánh trăng, xung quanh bể bơi rộng lớn có vài người hầu đang đứng chờ, xa hơn một chút, mờ hồ có thể thấy được hơn mười vệ sĩ.

Chung quanh bể bơi là những bóng đèn diu diu, cùng tỏa sáng với ánh trăng trên trời, rất đẹp.

Trong nước, thân hình cường tráng của hắn càng thêm gọi cảm vì có ánh trăng, làm người khác giới phải tim đập loạn xạ.

Không biết từ lúc nào trên mặt nước bỗng xuất hiện cái bóng xinh đẹp của Úc Noãn Tâm. Cái bụng hơi nhô lên dưới làn váy bầu, mái tóc dài xõa trên vai. Nếu không nhìn thấy bụng thì nàng thuần khiết như một học sinh còn đi học vậy.

Đại đa số thai phụ đều sẽ có thay đổi rõ ràng về làn da trong thời gian mang thai. Nhưng có lẽ là do trời ưu ái, da của Úc Noãn Tâm không những không trở nên thô ráp mà ngược lại càng thêm mềm mại mịn màng, bóng loáng như được tắm qua sữa vậy...

Người hầu nhìn thấy nàng đến gần thì vội cúi người, cung kính chào: "*Thiếu phu nhân.*"

"Ừ, đưa khăn cho tôi đi."

Úc Noãn Tâm nhẹ giọng nói, ánh mắt dịu dàng mà nhìn về phía người đàn ông mạnh mẽ trong bể bơi.

Người hầu đưa khăn cho nàng rồi thức thời mà lui ra.

Hoắc Thiên Kinh tinh mắt mà bắt được bóng dáng quen thuộc kia, hấn ra khỏi bể bơi, hất hất đầu tóc.

Dưới ánh trăng, hấn chỉ mặc một chiếc quần bơi, thân hình cao lớn tỏa ra những tia sáng lấp lánh vì những giọt nước trong suốt trên mình. Những giọt nước từ mái tóc của hấn chảy xuống lồng ngực rắn chắc rồi dọc theo đôi chân thon dài, mỗi một thớ thịt trên người hấn đều toát lên vẻ rắn chắc tráng kiện...

Hấn không chút e dè mà đi về phía Úc Noãn Tâm. Mỗi khi bước chân vững chãi bước về phía nàng một bước là nàng cảm thấy đỏ mặt...

Mặc dù trước khi kết hôn đã sống chung, bây giờ đã kết hôn, thậm chí là có con nhưng mỗi khi nhìn thấy dáng người trần trụi cùng ánh mắt của hấn thì vẫn khiến tim nàng đập không thôi.

Nàng không thể không thừa nhận Hoắc Thiên Kinh là một người có vóc dáng hoàn mỹ, có tỷ lệ còn chuẩn hơn cả những người mẫu phương tây, cộng thêm vẻ cao lớn vững vàng, nếu là phụ nữ thì đều sẽ tán thưởng không thôi.

Nàng nhón chân, khoác chiếc khăn thật to lên người hấn, hơi thở đàn ông liền vây lấy nàng...

"Sao đến giờ mà vẫn đỏ mặt chứ?"

Hoắc Thiên Kinh khẽ cười, cúi đầu nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, đẹp không sao tả xiết. Hấn kiểm lòng không đậu mà nói: "*Có chỗ nào trên người anh mà em chưa thấy qua đâu?*"

Câu này càng làm mặt Úc Noãn Tâm càng đỏ hơn, nàng hờn dỗi mà đánh vào ngực hấn, nũng nịu nói: "*Miệng của anh ngày càng đáng ghét, không đứng đắn!*"

Hoắc Thiên Kinh nhướn mày: "*Ở với vợ của mình mà còn đứng đắn làm cái gì?*" Nói xong, khoe môi nở một nụ cười xấu xa. "*Bác sĩ nói thai phụ nên làm một số vận động có lợi cho thai nhi...*"

"Anh, anh muốn làm cái gì?"

Úc Noãn Tâm cả kinh, nhìn thấy ý cười xấu xa trên môi hấn thì mặt càng hồng, giống như là tôm luộc vậy.

Hoắc Thiên Kinh cười ha hả: "*Đương nhiên là cùng em làm động tác bơi lội dành cho phụ nữ có thai rồi, em nghĩ là anh muốn làm gì em?*" Vẻ trêu chọc trong mắt càng nhiều.

"Anh thật đáng ghét, không thèm để ý đến anh nữa!"

Úc Noãn Tâm xấu hổ đến nỗi xoay người định đi nhưng lại bị Hoắc Thiên Kinh ôm lấy, cùng ngồi xuống ghế dựa.

"Thiên Kinh..."

"Đừng nhích nhích, nếu không anh sẽ nghĩ lung tung đó..."

Cơ thể của người đàn ông đang ôm lấy nàng dường như căng cứng lại, cùng với giọng nói hơi khàn khàn của hấn, rõ ràng nàng cảm nhận được "*người anh em*" của hấn đang ngóc đầu dậy, làm nàng sợ đến nỗi không dám nhích nhích.

Hoắc Thiên Kinh ôm lấy nàng, búng tay một cái...

Người hầu ở gần đấy, thậm chí là vệ sĩ cũng lui ra...

"Sao lại bảo vệ sĩ lui đi, đây không phải tác phong thường ngày của anh?"

Úc Noãn Tâm dịu dàng mà nhìn hấn, những đường nét hết sức cương nghị lộ ra một khí chất mạnh mẽ.

"Bởi vì con mắt của bọn họ sẽ đảo theo những cử động của em, anh không muốn bị chia sẻ khi âu yếm em..."

Hoắc Thiên Kinh bá đạo mà nói, vùi mặt vào tóc nàng, hít sâu mùi hương tươi mát trên người nàng, khàn khàn nói:

"Noãn, em ngày càng mê người..."

"Thiên Kinh, đừng vậy mà..."

Úc Noãn Tâm cảm thấy tim mình đập thật thanh. Giọng của hắn giống như là một chén rượu ngon đang lan trong không khí làm nàng say sưa.

Hoắc Thiên Kinh khẽ cười, bàn tay lại thành thạo mà chui vào trong áo nàng, một bên ngực đầy đã bị hắn tham lam nắm lấy...

"Tiểu yêu tinh, càng ngày càng lớn, anh đã không nắm hết được..."

Giọng nói gợi cảm như rượu say kèm với những lời ái muội, bàn tay nóng bỏng của hắn dán trên da thịt nõn nà của nàng, nàng có vẻ phục tùng.

Ngón tay hắn trêu đùa làm Úc Noãn Tâm không thể không than nhẹ, thậm chí da thịt nhạy cảm bắt đầu hồng lên, thân mình mềm mại bắt đầu run rẩy...

Trước nay nàng vẫn không thể cự tuyệt được Hoắc Thiên Kinh, bởi vì hắn quá quen thuộc cơ thể nàng...

"Thiên Kinh, đừng..."

Giọng của nàng thì thào, cố gắng chống lại sự mãnh cảm của cơ thể, nàng còn có chuyện quan trọng cần nói...

Hoắc Thiên Kinh nhìn nụ hoa trên ngực nàng nở rộ trong tay hắn dưới lớp quần áo, đôi mắt đen trở nên càng tối lại, cộng thêm sự run rẩy của nàng càng làm hắn khó mà kiềm chế...

"Em thế này càng làm anh muốn hưng hăng... giày vò!" Trong mắt hắn lóe lên dục vọng như dã thú, tối đến kinh người.

Sao Úc Noãn Tâm lại không biết hắn đang cố kiềm nén chứ. Hắn vẫn luôn có dục vọng rất kinh người, lúc này đúng là làm khó cho hắn rồi. Vì thế nàng liền cười khẽ, nhìn vào đôi mắt tối sầm của hắn, nghịch ngợm nói:

"Anh nở sao?"

"Không nở..."

Hoắc Thiên Kinh ôm chặt lấy nàng, hít sâu một hơi, mượn cơ hội đề bình ổn lại dục vọng đang bốc lên, cúi đầu nói nhỏ: *"Bắt đầu từ bây giờ, anh chỉ có thể mặc cho em giày vò, nào dám giày vò em chứ?"*

Úc Noãn Tâm bị lời của hắn chọc cười, hừ nhẹ: *"Nói như mình đạo mạo nghiêm chỉnh lắm vậy!"*

"Thế nào, không tin sao?"

Gương mặt anh tuấn của Hoắc Thiên Kinh khẽ sát lại, dụi dụi vào má nàng, ái muội nói: *"Em có thể thử xem..."*

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lấy lại vẻ hồng hào, lúc này hắn mới hơi yên tâm một chút. Ai biết đêm đêm nàng nằm ác mộng cũng là một nỗi tra tấn hắn. Nhìn nàng, hắn không những đau lòng mà còn hận không thể thay nàng chịu những thống khổ đó.

Vì làm cho nàng không bị áp lực tâm lý nữa mà hắn đã đến cái hẻm nhỏ kia một lần nữa, cho dù biết hy vọng mong manh nhưng vẫn ôm tâm lý thử xem sao. Thế nhưng Yi Fei Si thật sự chỉ có một cặp...

Nói cách khác, nếu muốn tìm được chiếc nhẫn Yi Fei Si mà Úc Noãn Tâm đã làm mất thì chỉ có cách đến chỗ bị mất mà tìm.

Vì Úc Noãn Tâm, hắn tình nguyện làm như vậy.

"Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm đỏ ửng mặt, đánh nhẹ vào ngực hắn, trách mắng: *"Anh đừng như thế, em còn có chuyện nghiêm túc muốn nói với anh."*

Hoắc Thiên Kinh cười rồi ngồi thẳng người dậy, nhẹ nhàng xoay người nàng qua, nhún vai nói: *"Được rồi, chuyện gì thế?"*

Về mặt Úc Noãn Tâm lại trở nên nghiêm túc cùng trầm trọng. Nàng nhìn Hoắc Thiên Kinh, hít sâu một hơi rồi nói cho hắn nghe đầu đuôi chuyện nàng theo dõi mẹ chồng.

Cuối cùng, nàng không được tự nhiên mà nói: *"Thiên Kinh, em biết chuyện em theo dõi mẹ là hành vi không tốt, nhưng lúc đó thấy mẹ gấp như vậy, thật sự là rất lo lắng."*

Về mặt tươi cười của Hoắc Thiên Kinh vừa rồi dần trở nên sâu xa trong quá trình nàng kể chuyện, những đường nét anh tuấn cũng lộ vẻ suy tư, chân mày hơi hơi nhíu nhích.

"Thiên Kinh?" Úc Noãn Tâm thấy hắn không nói thì lo lắng mà khẽ đụng hắn.

Đôi mắt đen sáng ngời của Hoắc Thiên Kinh chạm vào ánh mắt lo lắng của nàng, một lúc sau mới hỏi: "Em chắc người em nhìn thấy chính là người đến công ty gây sự chứ?"

Úc Noãn Tâm gật đầu, do dự mà hỏi: "Thiên Kinh, lẽ nào anh cũng không biết rốt cuộc trong đó có chuyện gì sao? Em tưởng là.. anh vẫn luôn giấu em."

"Sao thế được."

Hoắc Thiên Kinh ôm lấy nàng, dịu dàng nói: "Anh đã nói là sẽ không gạt em bất cứ chuyện gì nữa, anh không hề biết rằng mẹ cũng biết người này."

"Vậy rốt cuộc là vì sao chứ?"

Úc Noãn Tâm cũng hoàn toàn không hiểu được, lo lắng mà nói: "Hơn nữa, thoạt nhìn mẹ có vẻ rất bất đắc dĩ..."

Chân mày Hoắc Thiên Kinh nhíu càng chặt hơn...

Một lúc sau, hắn lấy điện thoại bên cạnh nhấn một dãy số...

"Kiêu, lập tức tra cho tôi một chuyện..."

Ánh trăng từ phía chân trời từ từ chen qua những kẽ lá của hàng cây bên đường, để lại những đốm sáng loang lổ trên con đường đất hơi nhão.

Trên con đường đầy ổ gà không bằng phẳng, ba chiếc xe xa hoa tối màu đang từ từ chạy, toát ra vẻ lạnh lẽo dưới ánh trăng. Đường càng ngày càng gồ ghề, bốn phía cũng ngày càng hoang vắng. Cuối cùng ba chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà màu trắng.

Người trên hai chiếc xe phía trước và sau nhanh chóng mở cửa, mấy tên vệ sĩ được huấn luyện kỹ càng sai bước đến bên cạnh chiếc xe ở giữa, cung kính mở cửa xe...

Một đôi chân thon dài được vẩy trong chiếc quần tây màu đen của đàn ông bước xuống, ngay sau đó, dưới ánh trăng, xuất hiện bóng dáng cao lớn của hắn. Bước xuống xe, chỉ thấy hắn đích thân đi về phía bên kia của xe và mở cửa, chìa tay ra với cô gái ngồi trong xe...

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nhẹ nhàng đặt vào bàn tay rộng lớn của hắn, ánh trăng chiếu lên gương mặt vô cùng tuyệt mỹ của nàng. Nàng bước xuống xe, dịu dàng mà ôm lấy cánh tay Hoắc Thiên Kinh nhưng đôi mắt đẹp vẫn chăm chú nhìn xung quanh một vòng...

"Là chỗ này sao."

Mặc dù Hoắc Thiên Kinh hỏi nàng nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Úc Noãn Tâm gật đầu, thờ dãi một tiếng: "Không biết rốt cuộc người bên trong là người thế nào. Thiên Kinh, em hơi sợ..."

Hoắc Thiên Kinh yêu thương mà nhìn nàng, "Cô bé này, em cứ luôn tò mò như thế. Chính vì sợ trong lòng em có gánh nặng nên anh mới không muốn cho em đến. nhưng không cho em đến thì em lại trách anh giấu diếm em."

"Vốn là thế mà..."

Úc Noãn Tâm nũng nịu mà lẩm bẩm: "Em cũng không muốn mẹ có chuyện gì."

Hoắc Thiên Kinh đưa tay sờ đầu nàng, "Noãn, ngoan ngoãn ở trong xe chờ anh có được không? Bây giờ em có thai, anh sợ có sơ xuất gì."

Úc Noãn Tâm khẽ cười, ra sức mà ôm lấy tay hắn, tình nghịch mà nhìn vào đôi mắt đầy quan tâm của hắn. "Anh là chồng em mà, em không tin anh sẽ nhìn em xảy ra chuyện gì. Có anh ở đây thì em không sợ gì cả."

Câu này làm lòng Hoắc Thiên Kinh như nở hoa, khẽ ngắt hai má nàng một chút, hài lòng cười: "Cô bé này ngày càng biết lấy lòng anh, yên tâm, có anh đây thì không có ai dám làm tổn thương em!"

"Ừ!" Úc Noãn Tâm hạnh phúc mà gật đầu.

Trái tim bị tình yêu nồng nàn của hắn vây lấy, từng vòng từng vòng một...

Lúc này, Kiêu bước tới, cung kính nói: "Hoắc tiên sinh, nếu thiếu phu nhân không tiện vào thì tôi có thể bảo thuộc hạ bảo vệ cô ấy."

"Không cần đâu, Noãn sẽ cùng vào với tôi!" Hoắc Thiên Kinh đưa tay ôm lấy vai Úc Noãn Tâm, bàn tay tràn ngập vẻ an toàn.

"Dạ, Hoắc tiên sinh!"

Kiều gạt đầu, "Tôi tra được nơi này là chỗ ở của Cố Đông. Trừ nơi này, Cố Đông còn có vài chỗ bất động sản nữa nhưng toàn dùng tên của bạn bè để mua."

"Cố Đông?" Úc Noãn Tâm nhú mày, mở to mắt.

"Dạ phải, thiếu phu nhân."

Kiều trả lời nghi vấn của nàng: "Chính là người gây chuyện ở Hoắc Thị hôm đó, là một người châu Á chính gốc."

Ánh trắng bao phủ căn nhà màu trắng, tỏa ra sắc màu có vẻ thơ mộng, làm người ta có một cảm giác như thật như mơ.

Nụ cười trên mặt Hoắc Thiên Kinh có chút rét lạnh, thậm chí mang theo chút nguy hiểm. Úc Noãn Tâm vô thức mà ngẩng đầu nhìn chồng mình bên cạnh, nàng không khó nhận ra vẻ khát máu từ trong đôi mắt đen thẳm quen thuộc của hắn.

"Thiên Kinh..." Nàng cảm thấy trong mắt Thiên Kinh cất chứa sát khí.

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, vẻ nguy hiểm lập tức biến thành sự dịu dàng khôn tả. Hắn nhẹ giọng nói: "Chúng ta vào thôi."

Úc Noãn Tâm gạt đầu.

Ngay khi Úc Noãn Tâm vừa bước vào cửa, còn tò mò nhìn ngó xung quanh thì đã thấy thuộc hạ của Hoắc Thiên Kinh bắt lấy người đàn ông có hàng râu quai nón kia lại, áp giải tới trước bàn trà.

Trên mặt ông ta tràn đầy vẻ chán kinh, thấy Hoắc Thiên Kinh cứ như là thấy quỷ vậy.

Hoắc Thiên Kinh ôm Úc Noãn Tâm ngồi xuống rồi bước tới trước mặt người kia, giơ tay ra, nắm lấy đầu tóc ông ta...

"Cố Đông, ông đúng là thỏ khôn đào ba hang mà..."

Người đàn ông tên Cố Đông đau đến nỗi phải cắn răng. Từ nhỏ Hoắc Thiên Kinh đã được huấn luyện nên đương nhiên phải mạnh hơn người thường rất nhiều, sức lực không thể xem thường.

"Hoắc, Hoắc tiên sinh... sao ngài lại đến đây?"

Cố Đông bắt đầu lắp bắp, bởi vì ông ta nhận thấy được ánh mắt gần như có thể giết người của Hoắc Thiên Kinh.

Tay Hoắc Thiên Kinh khẽ buông lỏng ra, ném ông ta sang một bên, nhún nhả mà ngồi lên trên ghế sofa đối diện, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, giống như là sương lạnh trước bình minh vậy, tạo cho người ta một cảm giác không rét mà run. Ngay cả Úc Noãn Tâm ngồi bên cạnh cũng không nhận được mà rung mình một cái.

Thật ra nàng vẫn biết người đàn ông bên cạnh vốn là một kẻ rất nguy hiểm, hắn như một con báo dũng mãnh, có tính cách vô cùng tàn nhẫn, chẳng qua khi đối mặt với nàng thì thu móng vuốt của mình lại, lộ ra vẻ dịu dàng...

Nhưng báo thì vẫn là báo, khi đối mặt với người ngoài thì hắn vẫn lộ ra bản tính.

"Nói đi, tôi không có nhiều kiên nhẫn!" Đôi mắt ưng của Hoắc Thiên Kinh giống như kiếm xuyên thẳng qua người Cố Đông, giọng nói thản nhiên vẫn mang theo hơi thở nguy hiểm của kẻ cầm quyền.

Đôi chân thon dài bắt chéo lên nhau có vẻ rất nhàn nhã, ngay cả dáng người dựa vào sofa kia cũng toát ra vẻ uể oải. Chỉ có điều... trong vẻ uể oải đó lại chứa đựng sự mạnh mẽ cùng uy nghiêm.

Cố Đông bị mấy tên vệ sĩ bao vây, sợ đến nỗi chân đã sớm run bần bật. Ông ta quỳ trên đất, cố gắng nuốt một ngụm nước bọt...

"Hoắc tiên sinh, tôi tôi không hiểu ý của ngài..."

Đối với ông ta mà nói thì tình cảnh bất thành linh tới nay là một tai nạn, mà ông lại chưa chuẩn bị đối mặt với tai nạn thế nào.

Hoắc Thiên Kinh nghe xong bỗng bật cười, đôi môi mỏng lại toát ra vẻ tàn nhẫn...

"Thật sự không hiểu sao?" Hắn từ trên cao nhìn xuống một cách ngạo nghễ, tay vuốt cằm, sau đó mặt đánh lại. "Hay là không muốn hiểu?"

"Hoắc tiên sinh... tôi, tôi thật sự không hiểu mục đích hôm nay đến đây của ngài." Cố Đông lắp bắp. "Tôi đã trả hết nợ theo như yêu cầu của ngài rồi, không phải lần trước ngài đã đồng ý tha tôi rồi sao?"

Hoắc Thiên Kinh nhú mày, không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Kiêu.

Kiều lập tức hiểu ngay, gạt đầu rồi bước tới...

"Đánh cho tôi! Đánh đến khi nào ông ta nói mới thôi!" Lệnh vừa hạ xuống, mấy tên vệ sĩ không nói gì, chỉ thấy tay chân nện xuống người Cố Đông như là mưa.

Úc Noãn Tâm ngồi trên sô pha không thét lên, thậm chí không sợ đến nỗi bật dậy, nhưng từ đôi mắt trừng to kinh hãi cùng đôi tay nắm chặt của nàng thì dễ dàng nhận ra nàng đang nén nỗi sợ hãi trong lòng.

Hoắc Thiên Kinh thấy thế thì lập tức quát lên: "Được rồi!"

Nếu không vì Úc Noãn Tâm ở đây thì hẳn sẽ không bảo dừng lại, đến khi nào Cố Đông chủ động nói mới thôi.

Mà bọn vệ sĩ cũng không ngờ là Hoắc Thiên Kinh lại thay đổi cách thức tra hỏi thường ngày, sau khi dừng lại thì ngẩn ra mà nhìn hắn.

Cố Đông thoi thóp, xem ra cũng là người chưa từng trải qua kinh hãi. Hàng râu quai nón không che được những vết sưng tím, trong nháy mắt cả người càng thêm chật vật.

"Hoắc tiên sinh, tha mạng..." Ông ta liên tục cầu xin tha mạng, thiếu chút nữa là bò tới dưới chân Hoắc Thiên Kinh, "Tôi không dám nữa, thật không dám nữa."

Hoắc Thiên Kinh thản nhiên mà nhìn ông ta, không chút động lòng vì lời cầu xin ấy.

Kiều bước tới, giơ tay ra, xách cả người Cố Đông lên, ném tới vị trí cũ.

"Hôm qua ông lấy tiền của ai? Vẫn chưa nhớ ra sao? Nếu còn chưa nhớ ra thì trực tiếp đi nói chuyện với thân chết đi!"

Kiều theo Hoắc Thiên Kinh lâu như vậy, đương nhiên là hiểu ý đồ của Hoắc Thiên Kinh. Có Úc Noãn Tâm ở đây nên chây ỳ máu thôi là tốt nhất.

Cố Đông lau vết máu ở khóe môi, biết là không thể giấu được nữa nên ấp úng nói: "Tôi... hôm qua tôi nhận tiền của Hoắc phu nhân..."

Hơi thở của Úc Noãn Tâm bỗng trở nên gấp hơn, thiếu chút nữa là bật dậy. Mặc dù đây là sự thật nhưng từ trong miệng của đương sự nói ra thì cảm giác vẫn không giống nhau.

"Nói tiếp đi!" Kiêu lại nhắc chân đạp thêm một đạp.

"Tôi nói, tôi nói!" Cố Đông liên tục xin tha, nhìn Hoắc Thiên Kinh: "Hoắc tiên sinh, chuyện này có liên quan đến danh dự của Hoắc phu nhân..."

Hoắc Thiên Kinh nhú mày lại, sau đó nhìn bọn vệ sĩ xung quanh, xua tay. "Các anh lui ra đi!"

Bọn vệ sĩ lui ra, chỉ còn lại Kiêu đứng bên cạnh Cố Đông.

Cố Đông nhìn xung quanh một chút.

"Nói mau, có tin nếu không nói tôi sẽ giết ông ngay tại chỗ không?" Kiêu thấy ông ta cố ý kéo dài thời gian thì lớn tiếng quát.

"Tôi nói, nhưng, nhưng mà..."

Cố Đông lo lắng mà nói: "Nếu Hoắc tiên sinh đồng ý tha cho tôi một con đường sống thì tôi sẽ nói cho ngài nghe không sót một thứ gì."

Kiều nghe thế thì nhú mày, nhìn Hoắc Thiên Kinh.

Hoắc Thiên Kinh nghe xong, cười xì một cái, đặt chân trái đang bắt chéo lên chân phải xuống, đôi môi mỏng cũng hơi cong lên một đường cong lạnh lẽo...

"Cố Đông, ông đang uy hiếp tôi sao?"

Ai mà không biết Hoắc Thiên Kinh hắn ghét nhất là bị uy hiếp! Như thế chỉ khiến đối phương càng thâm hơn.

Dường như Cố Đông nhận ra vẻ nguy hiểm lóe lên trong mắt hắn, vội vàng nói: "Hoắc tiên sinh, chuyện mà tôi sắp nói ra chắc chắn là ngài không biết, tôi chỉ muốn dùng một chuyện có giá trị để đổi lấy mạng mình mà thôi."

"Bóp bóp bóp!"

Hoắc Thiên Kinh bắt ngờ vỗ tay, buồn cười mà lắc đầu. "Cố Đông, ông quá coi thường Hoắc Thiên Kinh tôi hay là quá coi trọng mình vậy? Không có ông thì tôi vẫn có thể tra ra mọi chuyện."

Mặt Cố Đông bắt đầu cứng lại...

Hoắc Thiên Kinh dừng lại một chút, sau đó hừ lạnh: "Kiêu, nếu ông ta đã căn rằng không nói và ra điều kiện với chúng ta thì kéo ông ta ra ngoài,

bỏ hết từng cái răng của ông ta ra cho tôi, không thích nói chuyện phải không, vậy cắt lưỡi ném cho chó ăn!"

"Dạ!"

Kiều nghe lệnh, tay vừa giờ ra đã xách Cổ Đông đang nằm bệch trên đất lên.

"Thiên Kinh..."

Úc Noãn Tâm chỉ mới nghe nói thế thì cả người đã mềm nhũn rồi. Nàng dựa sát vào hắn, vùi đầu vào lồng ngực hắn, như thế mới có thể cảm nhận được người đàn ông của nàng vẫn rất ấm áp...

Thật ra khi quyết định cùng Hoắc Thiên Kinh vào đây thì Úc Noãn Tâm đã dự đoán được sẽ gặp phải những chuyện này, nàng cũng hiểu đây là thủ đoạn bức cung của Hoắc Thiên Kinh nên sẽ không ngăn cản. Vì thế nàng phải đến gần hắn một chút, nếu không sẽ cảm thấy Hoắc Thiên Kinh đáng sợ như một người xa lạ.

Cô gái trong lòng run rẩy làm Hoắc Thiên Kinh đau lòng, đưa tay ra ôm nàng vào ngực, bàn tay khẽ vuốt ve nàng, dùng hơi thở quen thuộc để làm nàng ấm áp.

"Đừng, đừng mà Hoắc tiên sinh. Tôi nói, tôi nói!" Quả nhiên Cổ Đông không chịu được lời dọa, cả người run bần bật, ngay cả nói chuyện cũng không không rõ.

Hoắc Thiên Kinh ra hiệu bảo Kiêu thả ông ta ra.

"Nói đi! Tôi đã nói là tôi không có tính kiên nhẫn!"

Hắn lạnh lùng mở miệng, mà một bàn tay thì vẫn đang vỗ về Úc Noãn Tâm. Hai loại khí thế tàn nhẫn cùng dịu dàng phối hợp một cách rất tự nhiên trên người hắn.

Cổ Đông đã hiểu lúc này mà có nói điều kiện thì chỉ còn một con đường chết. Chết đứng cũng là chết, chết nằm cũng là chết, không bằng chọn cái chết dễ chịu một chút. Một khi kiếp nạn đã đến thì có trốn cũng không được.

Ông ta liếm đôi môi rướm máu, yên lặng một lúc, cuối cùng mở miệng nói: *"Thật ra nhiều năm nay Hoắc phu nhân vẫn đưa tiền cho tôi. Ít thì mấy triệu, nhiều thì cả trăm triệu..."*

Nói đến đây, ông ta dừng lại một chút, dè dặt mà nhìn Hoắc Thiên Kinh cách đó không xa. Thấy hắn thờ ơ mà nhìn mình thì sợ tới nỗi vội vã nói tiếp: *"Sở dĩ Hoắc phu nhân đưa tiền cho tôi là vì, vì..."*

Ông ta lắp bắp, dường như đang tìm những từ ngữ thích hợp.

Kiều đứng bên cạnh không kiên nhẫn mà thúc giục: *"Vì cái gì? Nói mau!"*

"Bởi vì tôi biết chuyện không thể để cho ai biết của Hoắc phu nhân!" Cổ Đông lập tức nói, giọng vừa gấp vừa hoảng.

"Cái gì gọi là chuyện không thể để ai biết?" Lần này là Hoắc Thiên Kinh chủ động mở miệng, ánh mắt nhìn Cổ Đông tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

Tự nhiên Cổ Đông bỗng thấy rung mình, vội vàng nói: *"Hoắc phu nhân, bà ấy từng quan hệ với người khác..."*

Kiều đứng bên cạnh cũng ngừng ra, Úc Noãn Tâm ngồi trên sofa cũng cả kinh mà ngẩng đầu nhìn Cổ Đông.

Mắt Hoắc Thiên Kinh bỗng tối sầm lại, đôi mắt hơi nheo lại như là mắt ung trong bóng tối, phóng ra luồng sáng khiến người ta kinh hãi. Hắn đứng dậy, dáng người cao lớn gần như che khuất ánh sáng chiếu tới, từng bước đi về phía Cổ Đông, bước chân lạnh lùng dừng lại trước mặt ông ta, từ trên cao mà nhìn xuống...

"Ông nói gì, nói lại xem nào..." Đôi môi mỏng hơi mím lại, giọng nói hờ hững lộ vẻ nguy hiểm vô cùng.

Cổ Đông cố nén nỗi sợ hãi, nuốt một ngụm nước bọt rồi vội vàng giải thích: *"Hoắc Thiên Kinh, tôi, tôi nói đều là sự thật. Hoắc, Hoắc phu nhân đã từng có quan hệ với người đàn ông khác, hơn nữa còn có cả, có cả con..."*

Nói đến đây, ông ta lập tức im bặt, trợn to mắt mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, trong lòng kinh hãi không thôi... Trời ạ, người đàn ông đứng trước mặt ông ta không phải là đứa trẻ đó chứ...

Úc Noãn Tâm vô thức mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, thiếu chút nữa là tim nhảy ra ngoài.

Mắt Hoắc Thiên Kinh càng ngày càng lạnh lẽo...

Kiều thấy thế thì đám một đám lên người Cổ Đông, lạnh lùng quát: *"Ông mà còn dám nói hươu nói vượn thì coi chừng không thấy mặt trời ngày mai."*

"Tôi thật sự không nói bậy..."

"Nói thật đi!" Kiều lại vung nắm đấm lên.

"Kiêu!" Hoắc Thiên Kinh bỗng ngừng động tác của anh ta lại, đưa mắt nhìn Cổ Đông. "Tiếp tục nói đi!"

"Dạ dạ dạ, Hoắc tiên sinh..."

Cổ Đông cố nén nỗi đau trên người, quỳ trên đất mà run rẩy nói: "Tôi biết năm đó Hoắc phu nhân giấu người của Hoắc gia để yêu đương vụng trộm, hơn nữa còn có cả con... Đây đều do chính tai tôi nghe được."

"Người kia là ai?" Sắc mặt của Hoắc Thiên Kinh nghiêm túc kinh người.

"Là, là Tà Gia Tuấn... Năm đó, tôi là thợ trồng hoa trong Tà gia..." Cổ Đông lắp bắp nói.

Thân người cao lớn của Hoắc Thiên Kinh hơi run lên...

Úc Noãn Tâm kinh ngạc mà đứng dậy. Gia Tuấn...?

Cái tên này nghe quen quá!

Một tia chớp lóe lên trong đầu Úc Noãn Tâm...

Gia Tuấn... Cái tên này đã từng được Hoắc Thiên Kinh và Tà Lăng Thần nhắc tới. Gia Tuấn họ Tà...

Tà Gia Tuấn!

Cha của Tà Lăng Thần!

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164

Úc Noãn Tâm đứng đó mà trợn mắt há hốc mồm, gương mặt vốn sáng sủa giờ càng thêm tái nhợt...

Mẹ chồng của nàng cư nhiên có quan hệ mờ ám với ba của Tà Lăng Thần?

Sao... sao có thể thế được?

Chuyện này nghe qua quá hoang đường rồi.

Nàng vô thức mà nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh, rõ ràng là sắc mặt của hắn cũng không dễ coi. Gương mặt anh tuấn gần như tái xanh, cau có, lộ vẻ nguy hiểm khác thường.

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì bên tai đã vang lên tiếng hét khản cả giọng của Cổ Đông, giống như đang chịu đựng nỗi đau đớn khủng khiếp vậy.

Nhìn kỹ lại, Úc Noãn Tâm giật nảy mình...

Không biết từ khi nào thì cổ của Cổ Đông đã bị bàn tay to lớn của Hoắc Thiên Kinh bóp chặt. Tay hắn dùng sức quá mạnh, chỉ bằng một bàn tay thôi mà đã có thể làm Cổ Đông sùi bọt mép.

"Thiên Kinh..." Úc Noãn Tâm sợ đến nỗi lập tức bước lên, muốn ngăn cản nhưng không ngăn được.

"Ông chán sống rồi có phải không? Cư nhiên dám nói hươu nói vượn?"

Đôi mắt đen thẳm của Hoắc Thiên Kinh cũng trở nên đỏ như máu, lộ ra vẻ chết chóc đang ngủ yên. Lúc này hắn giống như ma vương, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo làm người ta không rét mà run.

"Hoắc tiên sinh, tôi, tôi không... không có..."

Hai tay Cổ Đông đặt lên cổ, vô thức muốn tránh thoát bàn tay của Hoắc Thiên Kinh, nhưng ông ta càng giãy giụa thì sức lực đang bóp chặt trên cổ càng mạnh. Dần dần, hơi thở của Cổ Đông trở nên khó khăn, sắc mặt bắt đầu tím lại.

"Thiên Kinh, anh mau buông tay ra, nếu không ông ta chết rồi thì sẽ không giúp được gì cho việc tìm ra sự thật."

Úc Noãn Tâm bước lên kéo lấy bàn tay kia của Hoắc Thiên Kinh, về mặt khăn trương cùng sốt ruột.

Cố Đông bắt đầu trợn trắng mắt.

Hoắc Thiên Kinh cắn chặt răng. Dần dần, về kinh hoàng trong mắt hắn từ từ mất đi, vút Cố Đông sang một bên.

"Khụ khụ khụ..."

Cố Đông lại được tự do hít thở không khí, thở hồng hộc, phì phò, không ngừng ho khan. Trong khoảng khắc vừa rồi, gần như ông ta cho rằng mình chết chắc rồi, bởi vì ông ta nhìn thấy về mặt lạnh lẽo như ma quỷ cùng ánh mắt khát máu của Hoắc Thiên Kinh!

"Cố Đông..."

Úc Noãn Tâm e dè mà bước lên, giọng nói hơi run run, nằng nhìn ông ta, sốt ruột hỏi: *"Chuyện ông vừa nói có phải là thật không?"*

Cố Đông vừa trở về từ quỷ môn quan nên hoảng đến mức không nói được nữa, không những trán đầy mồ hôi mà ngay cả giọng nói cũng run rẩy không thành câu...

"Tôi nói... tôi nói toàn là sự thật... Các người, các người phải tin... tin tưởng tôi..."

Úc Noãn Tâm nhìn Hoắc Thiên Kinh đang xanh cả mặt, sau đó lại quay đầu nhìn Cố Đông, hít một hơi thật sâu, bình ổn cảm xúc rồi ren của mình một chút rồi nhẹ giọng nói:

"Cố Đông, bây giờ chỉ có ông mới cứu được mình. Nghe tôi nói, ông hãy ổn định lại cảm xúc của mình, đừng sợ, kể hết những gì ông biết cho Hoắc tiên sinh nghe, nếu không ngay cả tôi cũng không giúp được cho ông!"

Cố Đông ra sức gạt đầu, trong mắt dấy lên một tia hy vọng, hơn nữa bắt đầu hít thở thật sâu.

Một lúc sau, cảm xúc sợ hãi của ông ta mới ổn định lại, dè dặt mà nhìn Hoắc Thiên Kinh rồi đưa mắt nhìn Úc Noãn Tâm.

"Có thể nói rồi chứ?" Úc Noãn Tâm nhẹ giọng hỏi

Cố Đông gạt đầu, liếm đôi môi khô một chút, bắt đầu mở miệng...

"Năm đó, tôi là thợ trồng hoa của Tả gia, làm đã rất nhiều năm, cho đến khi Tả tiên sinh kết hôn với Hoắc tiểu thư thì tôi đã làm được tám năm."

"Hoắc tiểu thư? Là Hoắc Giai Ý?"

"Đúng vậy, thiếu phu nhân của Tả gia tên là Hoắc Giai ý. Tôi còn nhớ cô ta rất đẹp, đối xử với người hầu cũng rất tốt, không hung hăng vênh váo như những tiểu thư nhà giàu khác. Có điều..." Cố Đông dừng lại một chút.

"Có điều gì?" Úc Noãn Tâm hỏi.

Cố Đông thờ dãi: *"Có điều tình tình của cô quá buồn bình, từ sau khi hai người kết hôn thì dường như tranh cãi rất nhiều lần, mà mỗi lần đều là Tả tiên sinh chủ động làm hòa. Người hầu chúng tôi đều có thể nhận ra ông ấy rất yêu vợ mình, tôi còn nhớ có lần thiếu phu nhân bị bệnh, thiếu gia gần như không nghỉ ngơi mấy ngày liền để đích thân chăm sóc cô ấy."*

Úc Noãn Tâm ngắt ra. Xem ra thì ba của Tả Lăng Thần cũng là người si tình, nhưng...

Một người đàn ông yêu vợ như thế thì sao có thể quan hệ với người phụ nữ khác? Mà đối phương lại là...

Cố Đông dựa người qua một bên, dường như sức khỏe rất yếu. *"Thiếu gia vẫn luôn nhường nhịn và bao dung thiếu phu nhân, nhưng có một hôm họ cãi nhau..."*

"Đợi đã..." Úc Noãn Tâm nhảy cảm mà nắm bắt được cách dùng từ của ông ta. *"Tại sao nói là bao dung?"*

Dường như Cố Đông cũng phát hiện lời của mình hơi thất thố, miệng há hốc ra, xấu hổ mà nhìn Hoắc Thiên Kinh bên cạnh.

"Ông nói tiếp đi!"

Hoắc Thiên Kinh đã ngồi xuống sô pha, khí chất uy nghiêm toát ra từ người hắn, mặc dù trong cả quá trình hắn vẫn không nói chuyện hoặc uy hiếp nhưng về nguy hiểm động lại thật lâu chưa thể tan hết, làm cho người ta sinh ra cảm giác kiêng dè.

Cố Đông khó khăn mà nuốt nước bọt, dường như nhớ lại tình hình thiếu chút nữa là bị Hoắc Thiên Kinh bóp chết lúc nãy, về mặt hoảng hốt...

"Đây chỉ là người hầu chúng tôi đoán mà thôi..."

Ông ta dừng lại, dường như đang lựa chọn từ ngữ, một lúc sau lại nói: "Dường như thiếu phu nhân có quan hệ rất tốt với anh trai mình..."

Cố Đông thử nói ra câu này, thấy mặt Hoắc Thiên Kinh như đóng băng thì nhếch môi, dè dặt nói thêm một câu:

"Mọi người đều nói... quan hệ giữa thiếu phu nhân và anh trai mình không giống anh em bình thường..."

Úc Noãn Tâm bỗng hiểu được ông ta đang nói gì, trong lòng run lên...

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh gần như tím lại, thấy Cố Đông dừng lại thì lớn tiếng quát: Áp a áp ứng làm cái gì, còn không mau nói đi!"

Trong căn phòng này, dường như cũng không cần thiết phải giấu diếm sự thật nữa. Kiều là vệ sĩ trung thành nhất của hắn, đương nhiên là biết bảy tám phần chuyện của Hoắc gia, chỉ có điều sự thật này lại được công khai từ miệng một người xa lạ, Hoắc Thiên Kinh không thể phủ nhận hắn vẫn để ý đến cái nhìn của người khác.

Cố Đông bị hắn quát một tiếng thì sợ tới mức giật nảy mình, vội vã nói: "Tôi nói, tôi nói..."

"Thật ra, hôm đó thiếu gia và thiếu phu nhân cãi nhau ở trong vườn hoa, lúc đó là thời gian nghỉ ngơi của thợ làm vườn. Nhưng vì lúc đó mới nhập về một giống cúc mới nên tôi chỉ có thể hy sinh thời gian nghỉ ngơi để đến chăm sóc. Lúc đó mơ hồ nghe được tiếng họ cãi nhau."

"Giống cúc mới?"

Úc Noãn Tâm giật mình, vô thức mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, lại thấy Hoắc Thiên Kinh cũng nhíu mày, dường như cũng nghe ra manh mối gì.

Cố Đông không biết tình hình nên gật đầu: "Đúng vậy, lúc đó thứ mà Tả gia trồng nhiều nhất là hoa cúc..."

Hơi thở của Úc Noãn Tâm trở nên dồn dập, vội vàng hỏi: "Nói như thế thì là do Tả tiên sinh thích sao?"

Nếu đúng là Tả Gia Tuấn thích hoa cúc thì có thể giải thích được tại sao mẹ chồng nàng lại đặc biệt thích những khóm cúc trong Hoắc gia như vậy. Khi đó bà nói những khóm cúc đó là do ba chồng nàng trồng tặng bà. Một khi những lời Cố Đông nói đều là sự thật thì những khóm cúc trong Hoắc gia là trồng vì tưởng niệm Tả Gia Tuấn. Nói cách khác... những lời bà nói hôm đó đều là nói dối!

Nghĩ đến đây, trán Úc Noãn Tâm bắt đầu toát mồ hôi, trong lòng thấy lạnh ngắt, vô thức mà nhìn Hoắc Thiên Kinh bên cạnh, thấy ánh mắt hắn đã tối sầm. Có thể tưởng tượng được, nếu tất cả đều là sự thật, với tính cách của Hoắc Thiên Kinh, sau khi về biệt thự sẽ không nói gì mà nhổ tận gốc đám cúc kia!

Cố Đông nghe xong lời của Úc Noãn Tâm thì nghi hoặc mà ngần ra, sau đó lắc đầu...

"Không, thiếu gia không thích hoa, bởi vì ông ấy miễn cảm với phấn hoa. Đó là vì thiếu phu nhân thích, nhất là hoa cúc. Cho nên mới nói là thiếu gia rất yêu thiếu phu nhân, nếu không sao lại mặc kệ chứng miễn cảm với phấn hoa mà cho trồng cả vườn cúc lớn chứ."

"Hả?" Úc Noãn Tâm hoàn toàn kinh ngạc.

Thì ra người thực sự thích hoa cúc là ... Hoắc Giai Ý!

Vậy nói cách khác thì người trồng những khóm cúc trong hoắc gia là ba của Hoắc Thiên Kinh, mà người phụ nữ trong lòng ông chính là... Hoắc Giai Ý?

Nàng vô thức mà chống tay lên trán, kiểu phân tích này làm nàng cảm thấy quá lộn xộn...

Hôm đó, mẹ chồng nói với nàng khi ông ấy trồng khóm cúc này tặng bà thì đã nói là sẽ thử đi yêu bà. Vậy thì có thể nói nhất định là ông đã gặp phải chuyện gì đó nên nản lòng, hoặc là nghĩ thông suốt nên mới quyết định đặt tình yêu vào vợ mình... Vậy thì người phụ nữ trong lòng ông thực sự là Hoắc Giai Ý?

Thế nhưng theo lời mẹ chồng nàng thì bà rất hận nghệ sĩ. Lại theo lời kể của Hoắc Thiên Kinh thì Hoắc Giai Ý từng đóng một vài bộ phim, cũng có giá trị đóng góp vào giới giải trí, cho nên người đàn bà đề tiện trong miệng bà chính là Hoắc Giai Ý rồi!

Cách phân tích này cũng hợp tình hợp lý, nhưng...

Úc Noãn Tâm luôn cảm thấy có chỗ không đúng!

"Cố Đông, vừa nãy ông nói họ đang cãi nhau, ông nghe thấy những gì?" Nàng tiếp tục hỏi

Cố Đông nghĩ một chút, xấu hổ mà nói: "Lúc đó vì khoảng cách hơi xa, tôi cũng không có nghe được cho lý lẽ, đại khái là hình như thiếu gia rất bất mãn thiếu phu nhân và anh trai mình. À, là vì Hoắc tiên sinh thường hay qua lại. Hôm đó tâm tình của Tả thiếu gia rất kích động, hơn nữa thiếu phu nhân còn kích động hơn, tôi nghe giọng của cô ấy rất lớn và vội vàng, nói cái gì mà... anh ấy là anh trai của tôi, tôi thích anh của mình... vâng vâng... Lúc đó tôi nghe thấy câu này thì cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy tình cảm anh em có tốt cũng là bình thường. Có điều sau khi thiếu phu nhân nói

xong thì tôi nghe thấy thiếu gia đánh cô ấy một tát. Lúc đó tôi mới nhớ tới lời của những công nhân khác. Bọn họ nói thiếu phu nhân có quan hệ mờ ám với anh trai mình, nghĩ lại cũng không sai, nếu không sao thiếu gia lại tức giận đến thế? Tôi ở Tả gia lâu như vậy mà chưa thấy ông ấy giận thế bao giờ."

Úc Noãn Tâm và Hoắc Thiên Kinh nhìn nhau một cái, chân mày cũng nhíu lại...

"Cố Đông, ông có nghe thấy cụ thể à tại sao họ cãi nhau không? Chỉ vì Hoắc Giai Ý nói câu đó sao?"

"Cái này... Tôi cũng không rõ lắm, bởi vì khoảng cách quá xa, hơn nữa giọng họ rất nhỏ nên tôi chỉ nghe thấy những lời họ nói khi kích động lên thôi." Cố Đông nói thật.

Úc Noãn Tâm bảo mình phải bình tĩnh lại, đầu không ngừng phân tích lời của Cố Đông.

Khi đó, nhất định Tả Gia Tuấn và Hoắc Giai Ý cãi nhau không phải vô duyên vô cớ, nếu khi Hoắc Giai Ý kích động mà nói "anh ấy là anh trai tôi, tôi thích anh mình" thì trước đó phải có liên quan đến ba của Hoắc Thiên Kinh, mà có thể khiến cho Tả Gia Tuấn tức giận như thế cũng chỉ có... chuyện của Hoắc Giai Ý và anh mình bị bại lộ. Lẽ nào Tả Gia Tuấn phát hiện quan hệ mờ ám giữa hai anh em họ, thậm chí... biết thân phận thực sự của Tả Lăng Thần?

Tìm của nàng đập thành thịch, vừa muốn mở miệng thì đã nghe thấy tiếng của Hoắc Thiên Kinh...

"Chuyện này xảy ra trước hay sau khi sinh Lăng Thần?"

Câu này cũng là câu mà Úc Noãn Tâm muốn hỏi nhưng lại bị Hoắc Thiên Kinh hỏi trước, có thể thấy được hai người bọn họ có cách nghĩ giống nhau trong chuyện này.

Nhưng... mọi chuyện cũng không thuận lợi như họ nghĩ...

"Lăng Thần?"

Cố Đông nghĩ hoặc mà nhìn họ một cái, cẩn thận hỏi: "Lăng Thần là... chính là con trai của Tả thiếu gia sao?"

Câu này làm Úc Noãn Tâm và Hoắc Thiên Kinh đưa mắt nhìn nhau.

Úc Noãn Tâm vội hỏi: "Khi nào thì ông đi khỏi Tả gia?"

Cố Đông nghĩ một chút: "Không lâu sau khi thiếu gia và thiếu phu nhân cãi nhau..."

"Vậy nói cách khác thì thiếu phu nhân của Tả gia vẫn chưa có thai sao?" *Úc Noãn Tâm nắm lấy tình tiết quan trọng nhất.*

Cố Đông gật đầu

"Vậy vì sao ông lại rời khỏi Tả gia?" *Úc Noãn Tâm lại truy hỏi*

"Là bởi vì..."

Cố Đông muốn nói lại thôi, dừng một chút rồi nói: "Bởi vì tôi làm việc có sai sót, có một lần trộn nhầm axit sunphuric vào trong đất dưỡng nên làm cho đám cúc trong Tả gia đều chết cả..."

"Cái gì?"

Úc Noãn Tâm ngắt ra một lúc mới nói...

"Lý do này rất gượng gạo, ông cũng coi như là thợ trồng hoa có thâm niên, sao có thể phạm phải sai lầm này? Hơn nữa nếu chỉ vì một đám cúc mà đuổi một người làm lâu năm trong Tả gia thì có vẻ không hợp lý."

Đây là ưu điểm của Úc Noãn Tâm, cho dù là trong tình huống hỗn loạn thì nàng vẫn có thể giữ đầu óc tỉnh táo để phân tích những khả năng của sự kiện

Cố Đông liếm môi, không tự nhiên mà vuốt gò má đau đớn vì bầm tím của mình, gật đầu nói: "Cô phân tích rất đúng, quả thật đây chỉ là cái cớ để Tả gia đuổi việc tôi, làm sao tôi lại không nhận ra được axit sunphuric chứ, tất cả đều là do thiếu gia sắp xếp."

"Tại sao?" *Úc Noãn Tâm biết chuyện này đã tới bước quan trọng nhất.*

Thật ra vừa bắt đầu thì nàng có thể trực tiếp hỏi nguyên nhân Cố Đông uy hiếp Anna Winslet, nhưng vì người biết chuyện này quá ít, mẹ chồng nàng lại quá kín miệng, muốn biết chuyện từ trong miệng bà thì còn khó hơn là lên trời nên nàng chỉ có thể đặt hết hy vọng vào Cố Đông, nhờ miệng của ông ta nói ra hết chân tướng sự việc năm đó, cho dù chỉ chút ít thôi thì cũng sẽ giúp ích cho việc phân tích sự kiện năm đó.

Chắc hẳn Hoắc Thiên Kinh cũng nghĩ như vậy cho nên mới kiên nhẫn mà nghe Cố Đông nói tiếp.

Dường như Cố Đông trở nên hơi kiêu ngạo, ánh mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh lại có thêm vẻ sợ hãi...

"Còn không nói?"

Ánh mắt sắc bén của Hoắc Thiên Kinh xuyên thấu ánh nhìn của ông ta, làm ông ta phải rùng mình.

Cố Đông lại bắt đầu phát run, vội vàng nói: "Là, là thế này... Bởi vì sau đó không lâu tôi biết một chuyện của Tả Gia Tuấn... nhưng may mà thiếu gia không phải là một người chủ tàn nhẫn, nếu không tôi đã bị giết người diệt khẩu rồi."

Úc Noãn Tâm cá kinh. "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Cố Đông hít sâu một hơi, lại chìm vào hồi ức...

"Hôm đó, sau khi thiếu gia và thiếu phu nhân cãi nhau xong thì thiếu phu nhân đi cả đêm không về nhà, lúc đó thiếu gia rất sốt ruột, gần như là đi tìm cả đêm. Ngày hôm sau, khi ông ấy về tới biệt thự không lâu thì có một vị khách bất ngờ đến."

"Là ai?"

Úc Noãn Tâm cảm thấy sợ hãi, trong lòng ít nhiều sinh ra một suy đoán.

"Chính là thiếu phu nhân của Hoắc gia!" Cố Đông nói xong thì nhìn Hoắc Thiên Kinh một cái...

Mắt Hoắc Thiên Kinh càng tối hơn, giống như là mây đen phía chân trời từ từ kéo tới...

Úc Noãn Tâm đã đoán đúng ít nhiều, một dự cảm không lành bắt đầu làm ra trong mỗi tế bào, thậm chí là từng mạch máu trong cơ thể.

"Khi đó ông đã thấy những gì?" Giọng của nàng rất nhẹ, thậm chí là không có sức.

Nàng bắt đầu nghĩ tới khả năng có thể xảy ra nhất...

Hai người đó...

Rõ ràng là Cố Đông không được tự nhiên, dù sao chuyện này nói ra thì cũng chẳng tốt đẹp gì, hành vi rình trộm của ông ra sẽ bị người ta khinh thường.

"Hôm đó, tôi vô tình nhìn thấy Hoắc thiếu phu nhân đến biệt thự, khi bà ấy gặp thiếu gia và nói một câu xong thì sắc mặt của thiếu gia trở nên khó coi. Khi đó hai người họ rất gần vườn hoa nên tôi nhìn thấy thiếu gia kéo Hoắc thiếu phu nhân vào vườn, dáng vẻ rất gấp gáp. Mặc dù tôi không nghe hai người họ nói gì nhưng luôn cảm thấy hai người này có vấn đề, mà xui quýt khiến thế nào mà lại tiến tới gần. Có lẽ lúc đó là thời gian nghỉ ngơi của người hầu nên gần đó không có ai, mà tôi thừa lúc đó nấp vào trong một bụi cây..."

Tay Úc Noãn Tâm bắt đầu run lên...

Cố Đông ngừng một chút rồi kể ra hết những gì mình nhìn thấy cùng nghe thấy hôm đó...

Hôm đó, Cố Đông lén theo Tả thiếu gia và Hoắc thiếu phu nhân đến vườn hoa, trốn trong một bụi cây nên đã làm cho ông ta nghe thấy hết cuộc nói chuyện giữa hai người

Người đầu tiên mở miệng là Hoắc phu nhân...

"Rốt cuộc anh muốn làm sao đây?"

"Đứa trẻ không thể tồn tại trên thế giới này!" Giọng của Tả Gia Tuấn có vẻ lạnh lùng.

"Anh không có quyền cướp đoạt quyền sống của nó!" Giọng của Hoắc phu nhân cũng rất gấp gáp.

Tả Gia Tuấn không nói gì nữa.

"Tôi biết đối với anh mà nói thì chuyện này cũng giống như trò cười, thế nhưng đứa trẻ phải làm sao đây?" Giọng của Hoắc phu nhân đầy vẻ bất lực.

Tả Gia Tuấn nói: "Cô đừng quên cái tôi muốn là con của chính mình!"

Hoắc phu nhân thở dài một hơi: "Thật sự đã quyết định rồi sao?"

"Đúng vậy, nếu đây đã là kế hoạch từ đầu của chúng ta thì phải làm cho gọn gàng sạch sẽ!" giọng Tả Gia Tuấn rất kiên quyết, sắc lạnh như một thanh kiếm.

Hoắc phu nhân im lặng một lúc rồi mới nhẹ giọng nói: "Như anh mong muốn, đã có đứa nhỏ có rồi..."

"Thật sao?" Thái độ của Tả Gia Tuấn thay đổi 180 độ

Cố Đông nhìn thấy ông ta chủ động ôm Hoắc phu nhân, rồi lại nghe ông ta nói: "Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm."

"Anh phải phụ trách đó, nếu không tôi thật sự gây tội nghiệt rồi..." Giọng của Hoắc phu nhân có vẻ thỏa hiệp.

"Chuyện này không trách cô được, tất cả đều là lỗi của tôi, muốn trách thì trách tôi." Giọng Tả Gia Tuấn có chút bi ai.

Hoắc phu nhân thở dài một hơi. "Thật ra tôi cảm thấy rất có lỗi với Hoắc Uyên."

Tả Gia Tuấn hừ lạnh. "Là Hoắc Uyên có lỗi với tôi mới đúng, cô không cần phải áy náy."

"Nhưng tôi vẫn rất yêu anh ấy, cho dù là anh ấy làm những chuyện thế này thì tôi vẫn cứ yêu." Bộ dáng Hoắc phu nhân có vẻ rất đau khổ.

Hai tay Tả Gia Tuấn đặt lên vai Hoắc phu nhân, kích động nói: "Vậy tôi thì sao? Cô có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi hay chưa? Chúng ta đã làm ra những chuyện này rồi thì phải có dũng khí để đối mặt với nó! Cho dù sau này bị họ phát hiện thì sao chứ, là họ có lỗi với chúng ta trước, chúng ta làm vậy không có gì sai?"

"Tôi..."

"Được rồi, đứa bé này là con của tôi, tôi sẽ dành cả đời này để yêu thương nó, cô yên tâm." Tả Gia Tuấn hứa hẹn.

Cố Đông từ từ kể lại nội dung cuộc đối thoại. Khi ông ta nói đến đây, không chỉ Úc Noãn Tâm mà ngay cả Hoắc Thiên Kinh cũng bắt đầu thở gấp.

"Thiên Kinh..." Úc Noãn Tâm quay người, vô thức mà nắm lấy tay hắn.

Nàng hiểu lòng của hắn, cũng biết hắn đang lo cái gì...

Nếu những lời của Cố Đông đều là sự thật thì sẽ suy ra được một chân tướng đáng sợ, đó chính là...

Có khả năng Hoắc Thiên Kinh không phải là con cháu của Hoắc gia mà là con của Tả Gia Tuấn và Hoắc phu nhân!

Sở dĩ có phán đoán này, hoàn toàn xuất phát từ suy xét hiện thực.

Hoắc Thiên Kinh lớn hơn Tả Lăng Thần, nếu lời của Cố Đông là đúng thì có thể nói mẹ chồng nàng đã có thai trước Hoắc Giai Ý...

Vậy thì...

Tả Lăng Thần là con của ai? Lẽ nào thực sự là con của anh em họ Hoắc sao?

Nghĩ đến đây, tim của Úc Noãn Tâm đập loạn xạ. Mặc dù đây là sự thật mà Hoắc Thiên Kinh và Tả Lăng Thần đều nói nhưng trong lòng nàng vẫn tồn tại nghi ngờ. Thế nhưng sự nghi ngờ này lại bị sự thật hôm nay phá nát.

Không đúng!

Nhất định là có chỗ nào không đúng!

Lòng Úc Noãn Tâm cảm thấy đau, nhất là khi nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh nắm chặt nắm đấm thì nàng càng thêm nghi hoặc...

Lẽ nào chuyện này không chút liên quan gì tới Thẩm Diên sao?

Đang nghĩ đến đây, nàng liền nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh vang lên...

"Ông có chứng cứ gì mà nói như thế?"

Nhìn hắn có vẻ đang cố kiềm nén cảm xúc của mình, giống như là trời quang mây tạnh trước cơn bão.

"Tôi... đương nhiên tôi có chứng cứ, nếu không sao bao nhiêu năm nay Hoắc phu nhân lại mặc cho tôi ra điều kiện mà không phản kháng lại chứ..."

Cố Đông biết mình làm vậy là rất dễ tiện, thậm chí có thể sẽ bị Hoắc Thiên Kinh báo thù nhưng chuyện đã đến nước này thì ông ta cũng không còn đường lựa chọn nữa...

"Chứng cứ ở đâu?" Úc Noãn Tâm sốt ruột hỏi

"Ồ, ờ..." Cố Đông bỗng do dự, cả buổi trời cứ ấp a ấp úng.

Hoắc Thiên Kinh nhủ mày lại, ánh mắt cũng trở nên tối tăm hơn, vừa muốn phát giận thì lại nghe thấy một giọng nói dễ nghe của một phụ nữ vang lên. Không phải là giọng rất trẻ nhưng lại tràn ngập sức mạnh làm người ta an tâm.

"Chúng cứ ở chỗ tôi, chính là đoạn ghi âm này, lúc đó do Cố Đông lên ghi lại."

Tất cả mọi người đều nhìn về phía giọng nói phát ra, cơ thể của Hoắc Thiên Kinh khẽ run lên một chút, mà khi Úc Noãn Tâm nhìn thấy người phụ nữ bước vào thì bỗng ngậm ngẫn ra, đôi mắt đẹp bỗng tròn to...

Trên cầu thang lầu hai, ánh đèn chiếu lên gương mặt đẹp của bà ta, tỏa ra những vầng sáng nhàn nhạt. Dáng người yếu đuối thướt tha cùng da thịt mịn màng như đang còn trẻ. Khóe môi bà ta mang theo nụ cười nhẹ nhưng trong mắt lại không giấu được vẻ bi ai...

Giống như là sương mù trên những cảnh đảo vậy, nhẹ nhàng lan ra trong mắt bà ta khiến cho cả người bà ta đều như mộng ảo.

Người phụ nữ này là người Úc Noãn Tâm từng thấy nhưng chưa từng gặp, từng thấy qua... ảnh trên mạng...

"Thẩm Diên?"

Úc Noãn Tâm ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm, thảo nào Hoắc Thiên Kinh vẫn luôn bình tĩnh mà cũng phải run lên khi nhìn thấy bà ta. Người phụ nữ này quá giống Hoắc Giai Ý...

Bà ta đúng là Thẩm Diên sao?

Úc Noãn Tâm dùng bàn tay run run che miệng lại, sợ mình không cẩn thận sẽ kêu lên.

Đúng vậy, bà ta đúng là Thẩm Diên, bởi vì giữa hai chân mày có một nốt ruồi son rất đẹp, đây là dấu hiệu của bà ta...

Nhưng...

Khi nàng so sánh ảnh của Hoắc Giai Ý và Thẩm Diên thì nghĩ rằng hai người này còn có chút khác biệt nếu nhìn kỹ, nhưng...

Bây giờ Thẩm Diên kia đang đứng sờ sờ trước mặt nàng thì Úc Noãn Tâm mới phát hiện thì ra khi nhìn người thật thì dường như bà ta giống hệt với Hoắc Giai Ý, giống như là đang soi gương vậy.

Mà điều làm cho nàng càng thấy kinh hãi là... dường như Thẩm Diên vẫn giữ được vẻ đẹp của năm nào, không có già đi một chút xú...

Đây cũng chính là điều làm nàng có thể nhận ra Thẩm Diên.

Một người phụ nữ cùng thời với Hoắc Giai Ý mà vẫn có thể giữ được nét thanh xuân kinh người như thế cho đến giờ, điều này đúng là đã làm Úc Noãn Tâm cảm thấy sợ.

Hoắc Thiên Kinh bên cạnh cũng có vẻ giật mình. Mặc dù Kiều đã tra ra một vài chuyện của Thẩm Diên nhưng hắn vẫn không biết thì ra bà ta còn trẻ đến thế.

Dường như Thẩm Diên đã dự đoán được việc họ sẽ có phản ứng như thế, vẻ mặt ung dung thong thả đi xuống lầu, từng bước đến gần họ, cuối cùng ngồi xuống sofa.

Úc Noãn Tâm phát hiện khi Thẩm Diên nhìn Cố Đông thì trong mắt lộ ra chút đau lòng, lẽ nào?

Thẩm Diên nhìn bọn họ một lượt, cuối cùng rơi vào Hoắc Thiên Kinh, nhìn từ trên xuống dưới, cả nửa ngày trời mà không nói gì.

Hoắc Thiên Kinh bỗng nhủ mày lại, rõ ràng là ánh mắt đánh giá của bà ta làm hắn không vui.

Thẩm Diên cười khẽ, nhẹ nhàng đẩy một cái máy giống máy ghi âm tới trước mặt Hoắc Thiên Kinh...

"Đây là thứ mà hai người muốn, có cần nghe một chút không?"

Nói xong, ngón tay thon dài của bà ta nhẹ nhàng nhấn nút Play.

"Rốt cuộc anh muốn làm sao đây?"

"Đứa nhỏ không thể tồn tại trên đời này!"

"Anh không có quyền cướp đi quyền sống của nó!"

"Tôi biết đối với anh mà nói thì chuyện này chỉ là một chuyện cười, thậm chí là một trò hề, thế nhưng đứa trẻ phải làm sao đây?"

"Cô đừng quên thứ tôi muốn là con của chính mình!"

"Thật sự quyết định rồi sao?"

"Đúng vậy! Nếu chúng ta đã đặt sẵn kế hoạch, vậy thì phải làm cho gọn gẽ!"

"Như anh mong muốn, đã có đứa trẻ rồi."

"Thật sao? Cô yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm!"

"Anh phải phụ trách đó, nếu không tôi đã gây tội nghiệt rồi!"

"Chuyện này không thể trách cô được, tất cả đều là lỗi của tôi, có trách thì trách tôi!"

"Thật ra tôi thật sự cảm thấy rất có lỗi với Hoắc Uyên!"

"Là Hoắc Uyên có lỗi với cô mới đúng, cô không cần phải áy náy!"

"Nhưng tôi vẫn rất yêu anh ấy, cho dù là anh ấy làm ra chuyện như vậy thì tôi vẫn cứ yêu."

"Vậy tôi thì sao? Cô có từng nghĩ cho cảm nhận của tôi chưa? Nếu chúng ta đã làm ra chuyện này thì phải có dũng khí đối mặt với nó. Cho dù bị bọn họ phát hiện thì đã sao? Là họ có lỗi với chúng ta trước, chúng ta không có làm gì sai cả?"

"Tôi..."

"Được rồi, đứa trẻ này là con của tôi, tôi sẽ dùng cả đời này để yêu nó, cô yên tâm đi!"

"Tôi không mong gì hơn, chỉ cần anh không bạc đãi nó là được rồi."

Đoạn ghi âm đã kết thúc, trong phòng khách trở nên yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi xuống đất.

Thẩm Diên nhìn hai người họ, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: "Đây là chứng cứ Cổ Đông dùng để uy hiếp Hoắc phu nhân, cũng vì đoạn băng ghi âm này mà Hoắc phu nhân mới chi tiền rất nhiều, mà tôi là người hưởng lợi nhiều nhất."

"Bà nói câu này là có ý gì?"

Mặc dù Úc Noãn Tâm không biết giọng của Hoắc Giai ý có giống vậy hay không nhưng khi đối diện với Thẩm Diên thì nàng luôn cảm thấy như đang nói chuyện với Hoắc Giai Ý.

Thẩm Diên cười nhạt, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mình...

"Úc, tôi biết cô là đương kim ảnh hậu rất nổi tiếng hiện nay, chắc cô cũng ít nhiều nghe qua tên một nghệ sĩ từng có tiếng như tôi, thậm chí là đã xem phim tôi đóng, lẽ nào cô không thấy là tôi không già đi sao?"

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, bà ta hỏi đúng như trong lòng nàng nghĩ.

Thẩm Diên cong môi, nụ cười trên môi như hoa lê trên cành xuân, đẹp không sao tả xiết.

"Thật ra nhiều năm nay, ít nhiều cũng nhờ vào sự "tài trợ" của Hoắc phu nhân!" Bà ta cố ý nhấn mạnh hai từ này. "Mặc dù bà ấy không cam tâm tình nguyện nhưng đúng là nhờ có tiền của bà ấy mà tôi mới giữ được nét tươi trẻ này! Tôi thích xinh đẹp, tuyệt đối không chịu được việc chết đi trong vẻ già nua cho nên mới tốn rất nhiều tiền để giữ nét thanh xuân. Cái gì mà phẫu thuật thẩm mỹ, silicon, thậm chí là phải chịu đau đớn để giữ dung nhan thì tôi cũng không do dự. Vì dung mạo của mình, vì giữ được gương mặt cùng dáng người trẻ trung mà tôi chưa bao giờ uống rượu hay hút thuốc, không thức đêm, không ăn đầu mỡ... Thậm chí mỗi ngày đều tập thể dục mấy tiếng đồng hồ, ngay cả tư thế ngồi của tôi cũng là một cách để giữ nét tươi trẻ!"

Lúc này Úc Noãn Tâm mới chú ý đến, Thẩm Diên luôn giữ thẳng người khi ngồi, mỗi một động tác đều có vẻ tao nhã của một nghệ sĩ.

"Nói cách khác, vì dung mạo, vì tuổi trẻ mà tôi có thể trả mọi cái giá. Trong mắt tôi, phụ nữ ai cũng thích làm đẹp. Úc, cô có nét đẹp trời sinh, thậm chí là có một dung nhan tuyệt mỹ, thử hỏi nếu có một ngày nhìn vào gương thấy mình đang từ từ già đi thì tâm trạng của cô sẽ thế nào? Đây là một chuyện rất đáng sợ!"

Chân mày Thẩm Diên hơi nhíu lại nhưng cũng vẫn thấy đẹp.

"Thẩm Diên, tôi không cho rằng dùng mọi thủ đoạn xảo trá để giữ được tuổi trẻ là một chuyện đáng khoe ra!"

Úc Noãn Tâm không tán đồng quan điểm của bà ta chút nào, chân mày chau lại. "Phải biết rằng trừ dung mạo ra thì phải xem xem trái tim của người phụ nữ đó thế nào nữa!"

Thẩm Diên cười nhạt, trả đũa lại: "Tôi có thể lý giải câu nói này của cô thành "người no không biết cái khổ của người đói" hay không? Trời sinh cô đã có một dung nhan tuyệt đẹp, nhưng có rất nhiều người không được như vậy, có lẽ cô không hề để tâm tới việc mình đang già đi nhưng cô có thể ra ngoài hỏi những nghệ sĩ bên cạnh mình xem họ có cách nghĩ này hay không? Nếu có điều kiện thì họ cũng sẽ lựa chọn cách như tôi! Cổ Đông chỉ vì

không muốn thấy tôi buồn rầu mà làm thay cho tôi mà thôi!"

"Bà đang già mồm át lẽ phải!"

Úc Noãn Tâm không ngờ là một người phụ nữ có thể phá vỡ hết mọi đạo lý chỉ vì dung mạo.

"Úc, cô nói tôi không nói lý lẽ cũng được, thủ đoạn đề tiện cũng được, tôi nghĩ chuyện này vốn được xác lập tên nguyên tắc hai bên cùng tình nguyện!"

Thẩm Diên không hề tức giận, dường như rất dễ tâm đến việc tâm trạng sẽ ảnh hưởng đến dung mạo vậy, trong mắt bà ta không có chút kích động nào, chỉ thản nhiên nói một câu: "Đúng là Hoắc phu nhân có nhược điểm nằm trong tay chúng tôi, có trách thì trách năm đó bà ta đã làm những chuyện như vậy, đừng trách người khác!"

Chân mày Úc Noãn Tâm nhú lại. Trong chuyện này, nàng chỉ là một người ngoài cuộc nhưng bất ngờ bị cuốn vào. Dường như mọi chuyện ngày càng phức tạp, nàng có một cảm giác... đã đến gần với sự thật lắm rồi.

Thường thì mọi chuyện là như thế, càng đến gần chân tướng thì lại càng phức tạp, màn đêm trước bình minh chính là có ý này.

"Bà và Hoắc Giai Ý có quan hệ gì?"

Hoắc Thiên Kinh bất ngờ hỏi một câu, sắc mặt rất nghiêm túc, giọng nói trầm thấp mạnh mẽ cũng mang theo vẻ uy quyền không thể coi thường.

Cả người Thẩm Diên khẽ run lên, ánh mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh có vẻ rất phức tạp, một lúc sau mới nở nụ cười tươi, như là gió thổi qua mặt hồ.

"Tôi biết Hoắc Giai Ý, cô ta là người cô trên danh nghĩa của cậu!"

"Trên danh nghĩa, có ý gì chứ?" *Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng mà nhìn bà ta, vẻ nguy hiểm lặng lẽ lan ra.*

Thẩm Diên cười nhẹ. "Có lẽ đây chỉ là suy đoán của tôi và Cố Đông, có lẽ cũng là sự thật. Nếu Hoắc tiên sinh cao cao tại thượng là con trai của Hoắc phu nhân và Tà Gia Tuấn thì sao Hoắc Giai Ý có thể là cô của cậu chứ?"

Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng mà nhìn bà ta, gần từng chữ: "Trước giờ tôi không thích những lời suy đoán."

Dường như Thẩm Diên không bị ảnh hưởng, thậm chí là không bị ánh mắt lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh dọa tới mà chỉ lẳng lặng nhìn hán thật kỹ. Úc Noãn Tâm phát hiện từ này đến giờ, trong ánh mắt Thẩm Diên nhìn Hoắc Thiên Kinh có một cái gì đó lạ...

Giống như là một cảm giác yêu thương.

Lại như là một cảm giác đau khổ.

Sao bà ta lại có ánh mắt đó, lẽ nào...

Úc Noãn Tâm ngẩng đầu, bỗng nhiên bừng tỉnh, vì nghĩ tới khả năng này mà bỗng thấy sáng tỏ.

Quả nhiên Thẩm Diên cũng không hề có ý giấu đi tâm sự của mình, giọng nói mềm mại có chứa cái gì đó nói không nên lời...

"Thật ra khi nhìn thấy cậu thì tôi bắt đầu nghi ngờ..."

"Nghi ngờ cái gì?" *Mắt Hoắc Thiên Kinh đã có vẻ không kiên nhẫn.*

Thẩm Diên khẽ thở dài: "Cậu rất giống ông ấy, rất giống. Thấy cậu tôi cứ tưởng ông ấy đang đứng trước mặt mình!"

"Hoắc Uyên!" *Hoắc Thiên Kinh nói một câu trùng ngay "ông ấy" trong miệng bà ta là ai.*

"Đúng vậy!"

Ánh mắt đối diện với Hoắc Thiên Kinh của Thẩm Diên từ từ lộ vẻ chua xót.

"Cậu quá giống Hoắc Uyên, chỉ có điều ánh mắt của ông ấy thì đa tình, thậm chí là dịu dàng ấm áp như ánh dương làm người ta không tự chủ được mà đắm chìm vào trong đó."

Dường như bà ta đang chìm vào trong hồi ức.

Mà Cố Đông bên cạnh lại lộ vẻ đau khổ, trong mắt ông ta chỉ có mỗi Thẩm Diên.

Tuy rằng không nói gì nhưng Úc Noãn Tâm đã hiểu bảy tám phần.

"Thẩm Diên, thật ra bà rất yêu Hoắc Uyên, đúng không?"

Ánh mắt của Thẩm Diên dần trở nên âm trầm, bà ta không trả lời nhưng lại chìm vào trong yên lặng làm người ra đầu lòng.

Hoắc Thiên Kinh không ngờ được là Úc Noãn Tâm lại hỏi như vậy nên kinh ngạc mà nhìn nàng một cái, ánh mắt vẫn có vẻ không hiểu. Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu. Đàn ông đúng là đàn ông, không thể nhạy cảm như phụ nữ trong những chuyện thế này.

Một lúc sau, tiếng thờ dài của Thẩm Diên hàm chứa vẻ ai oán tích tụ đã lâu, nhìn về phía Cổ Đông...

"Thật ra chúng tôi đã biết sẽ như thế này, cho nên chúng tôi cũng không định giấu điều gì nữa."

"Tiểu Diên!" *Cổ Đông đau lòng mà nhìn bà ta.*

Thẩm Diên khẽ cong môi, cánh môi như cánh hoa rơi, rồi lại nhìn Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm.

"Tôi kể cho các vị nghe một chuyện, nghe xong tôi và Cổ Đông mặc cho Hoắc tiên sinh xử lý."

Úc Noãn Tâm ngắt ra một chút, Hoắc Thiên Kinh vẫn không có chút biểu cảm mà nhìn bà ta, dường như đang đợi nói tiếp.

Khi Thẩm Diên vừa hơn hai mươi tuổi, bà ta vẫn ôm giấc mộng của thiếu nữ, đó chính là làm một nghệ sĩ trên màn ảnh. Bà ta mơ tưởng có ngày sẽ trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng khắp nơi, thành một ngôi sao nhà nhà đều biết.

Nhưng bà ta lại xuất thân trong một gia đình công nhân bình thường, muốn bước vào thế giới mộng mơ được xây đắp bằng tiền tài này thì đúng là còn khó hơn cả lên trời, Thẩm Diên biết đó chỉ là một giấc mơ hoang đường mà thôi.

Bạn bè bên cạnh Thẩm Diên không nhiều, thân nhất chính là bạn thanh mai trúc mã Cổ Đông, hai người có thể nói là chuyện gì cũng kể nhau nghe. Thẩm Diên kể mọi tâm sự cho Cổ Đông nghe, mà Cổ Đông cũng đóng vai một thính giả tuyệt vời. Lý do rất đơn giản, Cổ Đông thích Thẩm Diên, từ nhỏ đến lớn đều thích Thẩm Diên. Nhưng khi một người đàn ông yêu một cô gái thì sẽ có giấc mơ làm cho người đó càng hạnh phúc, Cổ Đông cũng không ngoại lệ, mặc dù ông ta chỉ là một thợ làm vườn trong Tả gia nhưng luôn tin có một ngày sẽ có nhiều tiền để cưới Thẩm Diên.

Thời gian cứ bình thản trôi qua như vậy, giống như nước chảy không để lại vết tích gì.

Mãi đến khi có một ngày Cổ Đông nói cho Thẩm Diên biết có một cô gái rất giống bà ta, nhận lời lên dẫn Thẩm Diên vào Tả gia để bà ta nhìn thấy tận mắt.

Đối với Thẩm Diên mà nói thì tin tức này đúng là quá ngạc nhiên. Rốt cuộc có cơ hội, Thẩm Diên được Cổ Đông dẫn vào Tả gia, thấy được cô gái kia như mong muốn, đó chính là Hoắc Giai Ý – vợ mới cưới của Tả Gia Tuấn.

Lúc đó Thẩm Diên mới hiểu được sự khác biệt người người giàu và kẻ nghèo.

Bà ta không thể không thừa nhận, tuy hai người nhìn rất giống nhau nhưng bất luận là thế nào thì Thẩm Diên đều tự nhận là mình còn kém nhiều so với khí chất khuê các của tiểu thư họ Hoắc, nhất là mỗi một cử chỉ của cô ta đều toát ra vẻ quý tộc mà bà ta vĩnh viễn không thể có được.

Dường như Cổ Đông muốn lấy lòng Hoắc Giai Ý, cũng có lẽ là quá muốn cưới Thẩm Diên nên liền tạo một cơ hội làm cho Hoắc Giai Ý và Thẩm Diên gặp nhau.

Mục đích của Cổ Đông rất đơn giản, tuy Hoắc Giai Ý là tiểu thư nhà giàu nhưng không khó nhận ra cô ta có rất ít bạn bè, bởi vì những người xuất thân nhà quyền quý vốn hiếm có bạn bè. Ông ta muốn hai người trở thành bạn của nhau. Thứ nhất là vì hai người rất giống nhau nên Hoắc Giai Ý sẽ dễ dàng chấp nhận, thứ hai là tuổi tác của hai người cũng ngang nhau nên đương nhiên là nhanh chóng trở thành bạn thân.

Quả nhiên Cổ Đông đã đạt được mục đích của mình, lần đầu tiên Hoắc Giai Ý nhìn thấy Thẩm Diên thì kinh ngạc mà kêu lên, có lẽ là vì nhìn thấy một gương mặt quá giống với mình. Hơn nữa Hoắc Giai Ý cũng không phải là một người quá khôn ngoan sắc sảo nên hai người nhanh chóng trở thành bạn thân của nhau, mà địa vị của Cổ Đông ở Tả gia cũng ngày càng cao.

Mọi chuyện vốn rất đơn giản, nhưng ông trời lại thích an bài một vài tiết mục làm người ta phải diễn tới cùng.

Có một hôm, Hoắc Giai Ý tự nhiên nổi hứng mà mang bà ta đi gặp anh trai mình – Hoắc Uyên, trong thời khắc đó, trái tim của Thẩm Diên đã rơi vào biển tình.

Thẩm Diên là một cô gái rất thực tế, mặc dù đã làm bạn thân với Hoắc Giai Ý nhưng mỗi khi nhìn thấy Tả Gia Tuấn yêu thương chăm sóc Hoắc Giai Ý thì trong lòng không khỏi có chút chua xót cho mình. Cùng là phụ nữ nhưng tại sao số phận lại khác nhau đến thế. Mà trong giây phút gặp được Hoắc Uyên thì sự bất bình trong lòng Thẩm Diên hoàn toàn bộc phát.

Về anh Tuấn, bộ dáng cao lớn, sự tự tin điềm đạm trong mỗi cử chỉ, khí chất cao quý cùng ánh mắt luôn hàm chứa ý cười dịu dàng của Hoắc Uyên... tất cả, tất cả mọi thứ của Hoắc Uyên đều rơi vào mắt Thẩm Diên, dễ dàng mở cánh cửa trái tim của Thẩm Diên. Trước giờ bà ta không hề biết rằng thì ra trên thế giới này còn có một người đàn ông có thể làm cho phụ nữ say mê như thế.

Còn Hoắc Uyên, sau khi nhìn thấy Thẩm Diên, ngoại trừ việc cảm thấy ngạc nhiên thì tất cả thời gian đều đặt sự chú ý vào em gái mình, hoàn toàn không

để Thẩm Diên trong lòng, lịch sự mà đáp lại bằng một nụ cười hơi xa lạ.

Thẩm Diên chìm vào trong đau khổ. Mỗi khi ba người đi chơi với nhau thì ánh mắt của bà ta đều dõi theo Hoắc Uyên mà trong mắt Hoắc Uyên thì chỉ luôn có mình Hoắc Giai Ý. Cuối cùng bà ta chán kinh vì phát hiện thì ra giữa Hoắc Uyên và Hoắc Giai Ý có quan hệ yêu đương.

Sự thật kỳ quái cùng hoang đường này làm những bất mãn cùng đố kỵ trong lòng Thẩm Diên hoàn toàn bùng phát. Thứ nhất, bà ta khó có thể tưởng tượng được anh em ruột lại xảy ra tình cảm loạn luân này. Thứ hai bà ta có phần oán hận Hoắc Uyên. Lẽ nào ông ta thà chịu tội nghiệt, yêu em gái mình cũng không chịu liếc nhìn bà một cái sao.

Thẩm Diên cùng Hoắc Giai Ý có một dung mạo giống hệt nhau, tại sao ông trời lại định cho hai vận mệnh khác nhau đến thế. Dựa vào cái gì mà Hoắc Giai Ý lại có được tình yêu của hai người đàn ông mà bà ta lại không có được ai cả.

Khi Thẩm Diên đang chìm trong cơn đau khổ, si mê không có kết quả này thì có một hôm Hoắc Giai Ý kể hết mọi tâm sự cho Thẩm Diên nghe. Lúc này Thẩm Diên mới biết thì ra giấc mơ của Hoắc Giai Ý cũng là trở thành nghệ sĩ, nhất là ca hát. Không chỉ thế, cô ta đã giấu người nhà lên đóng vài bộ phim nhưng vì thân phận đặc biệt, nếu tiếp tục đóng nữa thì nhất định sẽ bị Hoắc gia phát hiện. Cuối cùng Hoắc Giai Ý còn vỗ nhẹ hai má của Thẩm Diên mà nói nếu gương mặt này có thể giống y hệt cô ta thì cho dù cô ta không thể thành nghệ sĩ thì sau này nếu nhìn thấy gương mặt giống hệt mình trên màn ảnh cũng an ủi được phần nào.

Thẩm Diên nghe thế thì trong lòng nảy ra được một cách. Vì thế bèn đề nghị với Hoắc Giai Ý là vì người bạn thân này, vì giấc mơ này mà có thể đi phẫu thuật thẩm mỹ. Với trình độ hiện nay thì tỷ lệ thành công là rất cao.

Trước nay Hoắc Giai Ý rất thích vui đùa nên nghe thế thì rất hưng phấn mà đáp ứng ngay. Thứ nhất, nếu Thẩm Diên phẫu thuật thành công, chẳng những hai người có thể đánh tráo với nhau, hơn nữa cho dù Hoắc gia có tra ra thì cô ta cũng sẽ khẳng khái mà nói đó là Thẩm Diên. Thứ hai, cho dù Hoắc Giai Ý không có cơ hội làm nghệ sĩ nữa nhưng nhìn thấy Thẩm Diên thành công thì trong lòng cũng được an ủi phần nào. Nhà quyền quý là thế, có những chuyện phải học cách thỏa hiệp mới được.

Cứ như thế, dưới sự giúp đỡ về tiền bạc của Hoắc Giai Ý, Thẩm Diên đã thực sự thoát thai hoá cốt. Không tới một năm đã tiếp nhận rất nhiều lần phẫu thuật thẩm mỹ. Từ gương mặt cho tới dáng người, từ thần thái đến cử chỉ, Thẩm Diên đều nhìn theo Hoắc Giai Ý mà làm. Nhìn gương mặt ngày càng giống với Hoắc Giai Ý trong gương, cuối cùng Thẩm Diên cũng nở nụ cười.

Bởi vì Thẩm Diên không bị hạn chế về thân phận nên dưới sự giúp đỡ của Hoắc Giai Ý, bà ta liên tục xuất hiện trên màn ảnh. Nhưng bà ta cũng biết mình chẳng qua chỉ là thể thân của Hoắc Giai Ý mà thôi. Có một ngày, cuối cùng bà ta cũng chờ được bộ phim có thể thay đổi vận mệnh của mình. Đó chính là... "Thiếu nữ".

Kịch bản này vốn là do đạo diễn tìm đến Hoắc Giai Ý. Bởi vì không biết từ đâu mà ông ta biết thì ra cô diễn viên phụ luôn lặng lẽ đứng sau hậu trường lại đường đường là tiểu thư của Hoắc Thị cho nên vội vàng đo ni đóng giày cho cô ta để bồi thường.

"Thiếu nữ" chính là theo nghĩa bóng. Đây cũng là chỗ đặc biệt của biên kịch. Nguyên nhân là do trước giờ Hoắc Giai Ý rất thích hoa cúc, mà hoa cúc đại diện cho thiếu nữ nữa. Kết quả là bộ phim đo ni đóng giày để nổi tiếng này đã sinh ra như thế.

Bởi vì gia cảnh nên Hoắc Giai Ý không thể nổi tiếng trên màn ảnh, vì thế cơ hội tuyệt vời này đã đến với Thẩm Diên. Vừa bắt đầu, bà ta cũng có chút lo sợ nhưng khi Thẩm Diên vô tình nhìn thấy Hoắc Giai Ý yêu kiều mà nằm dưới thân Hoắc Uyên thì trong lòng hoàn toàn lạnh ngắt.

Vào lúc đó, Thẩm Diên xác định được thứ mà mình muốn... danh và lợi.

Nói cách khác, quyết tâm trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng là rất quan trọng nhưng có thể trở thành người phụ nữ bên cạnh Hoắc Uyên lại càng quan trọng hơn. Bà ta không muốn làm cái bóng của Hoắc Giai Ý nữa mà muốn làm chính mình... Thẩm Diên

Thẩm Diên đã thành công. Bộ "Thiếu nữ" này đã làm bà ta trở nên nổi tiếng nhà nhà đều biết ngay tức khắc. Nhưng khi bà ta có được tiếng tăm thì lại hoàn toàn mất đi Hoắc Uyên.

Nói đến đây Thẩm Diên lại ngừng lại, Úc Noãn Tâm nhạy cảm mà nhận thấy được nỗi đau đớn lóe lên trong mắt bà ta.

Tại sao... bà lại nói như thế?

Thẩm Diên lại nặng nề mà thở dài, có lẽ là hơi mệt mà dựa người vào sofa. Úc Noãn Tâm không thể không thừa nhận một động tác lơ đãng của bà ta thôi mà cũng đẹp đến thế. Lẽ nào năm đó Hoắc Giai Ý cũng vậy sao?

"Bởi vì... tôi quá đánh giá thấp tình yêu mà Hoắc Uyên dành cho Hoắc Giai Ý, thì ra trong lòng của Hoắc Uyên, không người phụ nữ nào có thể sánh với Hoắc Giai Ý."

Giọng của Thẩm Diên có chút ai oán, cho dù đã qua lâu như vậy mà trong giọng nói vẫn mang theo nỗi hận thầm kín.

Thẩm Diên giấu tâm tư của mình rất khéo, và quả thật là bà ta đã trở nên có tiếng tăm. Nhưng khi đó lòng của Hoắc Giai Ý đã không còn đặt trong vòng giải trí nữa. Vào đúng năm đó, mặc dù Hoắc Giai Ý đã gả cho Tả Gia Tuấn nhưng dường như vẫn chưa chấm dứt tình cảm không nên có này với Hoắc Uyên mà thậm chí càng trở nên điên cuồng hơn.

Mà Hoắc Uyên cũng phải vì lợi ích gia tộc mà cưới một người khác làm vợ. Nhưng tình yêu thường là mù quáng, cho dù là tình yêu khác thường nhưng

cũng là "yêu".

Quan hệ của hai người càng thêm khăng khít, thậm chí đã quên mất quan hệ anh em, hết lần này đến lần khác xảy ra quan hệ da thịt. Người khác không biết nhưng Thẩm Diên lại biết không sót gì, bởi vì... Hoắc Giai Ý vẫn coi bà ta là bạn và không chút che giấu tình cảm đối với anh mình ở trước mặt Thẩm Diên.

Cuối cùng dục vọng đang ần nấp của Thẩm Diên cũng đã bùng phát, bởi vì bà ta biết hai người này không thể nào ở bên nhau được. Bà ta cũng biết Hoắc Uyên cưới người khác chẳng qua cũng vì thực hiện nghĩa vụ đối với gia đình mà thôi.

Trong mắt Thẩm Diên, sở dĩ Hoắc Uyên yêu Hoắc Giai Ý say đắm, thậm chí có thể vứt bỏ sự thật bọn họ là anh em là vì dung mạo cùng tính cách của cô ta. Bà ta đã có dung mạo giống với Hoắc Giai Ý, thậm chí là còn đẹp hơn nguyên bản, tại sao không có được tình yêu của Hoắc Uyên.

Một đêm mưa gió, rốt cuộc Thẩm Diên cũng gạt được Hoắc Giai Ý mà đến biệt thự mà chỉ có hai anh em họ mới có thể tới, bởi vì bà ta biết hôm đó là ngày hai người kia hẹn nhau.

Khi Thẩm Diên xuất hiện trước mặt Hoắc Uyên, khi bà ta được đôi cánh tay rắn chắc của Hoắc Uyên ôm thật chặt thì tim bà ta hoàn toàn chao đảo. Rốt cuộc bà ta đã biết tại sao Hoắc Giai Ý lại tình nguyện bị bôi danh cũng phải yêu ông ấy. Cánh tay của ông ấy mạnh mẽ và an toàn, ngay cả nụ hôn cũng làm người ta đắm say, hơi thở trên người ông ấy làm bà mê muội. Trong vòng tay của Hoắc Uyên, Thẩm Diên tin rằng nếu mình là Hoắc Giai Ý thì cũng sẽ yêu người đàn ông này mà không chút do dự.

Bởi vì... cho dù là em gái thì cũng sẽ đổ kị với người phụ nữ có được người đàn ông này.

Rốt cuộc Thẩm Diên cũng cởi quần áo của mình ra dưới ánh nhìn thâm tình của Hoắc Uyên.

Nhưng khi bàn tay của Hoắc Uyên lướt qua gương mặt và rơi vào đôi gò bồng đảo của Thẩm Diên, trong giây phút bà ta đang hưng phấn không thôi thì lập tức bị Hoắc Uyên đẩy ra không chút thương tiếc.

Thẩm Diên cả kinh. Khi nhìn ánh mắt hờ hững của Hoắc Uyên thì bà ta biết thì ra nguyên nhân chính là do Hoắc Giai Ý không có nốt ruồi son trên trán mà bà ta có.

Giây phút đó như sét đánh giữa trời quang, nhất là khi Hoắc Giai Ý đẩy cửa bước vào nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì Thẩm Diên bỏ chạy trốn chết. Không phải bà ta không thể đối diện với Hoắc Giai Ý mà là không thể nhìn vào ánh mắt khinh thường cùng lạnh lẽo của Hoắc Uyên.

Khi bước ra khỏi cửa, bà ta nghe thấy Hoắc Uyên nói với Hoắc Giai Ý rằng người anh yêu là em, cho dù có giống thế nào đi nữa thì cũng là nghệ sĩ Thẩm Diên chứ không phải cô gái nhỏ Hoắc Giai Ý.

Thẩm Diên nói đến đây thì giọng nói nghẹn lại, thậm chí trong mắt ứa lệ làm người ta phải đau lòng.

Mà Hoắc Thiên Kinh bên cạnh cũng nắm chặt nắm đấm, không khó tưởng tượng được tâm trạng phức tạp hiện nay của hắn. Mặc dù hắn không thể hiện ra nhưng thân là vợ thì Úc Noãn Tâm hiểu rất rõ.

"Vậy tại sao bà lại mất tâm mất tích, và tại sao mẹ chồng tôi lại liên quan tới chuyện này?"

Dường như Thẩm Diên cũng không tính giấu diếm chuyện gì nữa, bà ta nhìn Úc Noãn Tâm và nhẹ giọng nói: "Bởi vì câu nói cuối cùng của Hoắc Uyên"

Úc Noãn Tâm ngẩng ra.

"Ông ấy nói tôi chỉ là nghệ sĩ chứ không phải cô gái nhỏ Hoắc Giai Ý."

Thẩm Diên đau khổ mà nhắm mắt lại, cho dù là thế nhưng vẫn cực kỳ đau đớn. "Bắt đầu từ hôm đó, tôi nói với chính mình rằng Thẩm Diên đã chết, tôi phải trở thành một Hoắc Giai Ý thực sự."

Úc Noãn Tâm cả kinh, trong lòng không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Người phụ nữ này đúng là yêu Hoắc Uyên đến nỗi có thể biến mình thành một người khác. Nghĩ đến đây, Úc Noãn Tâm cảm thấy rùng mình.

Tình yêu này vĩ đại đến mức làm người ta phát sợ.

Dường như Thẩm Diên cũng không để ý đến phản ứng của Úc Noãn Tâm mà quay đầu nhìn Hoắc Thiên Kinh, trong ánh mắt si mê có chứa chút ai oán.

"Mẹ của cậu là một người mẹ tốt."

Bà ta bất ngờ nói vậy. "Tôi nói cho bà ấy biết chuyện giữa Hoắc Uyên và Hoắc Giai Ý, khi bà ấy biết chuyện này thì vẻ mặt rất bình tĩnh, thậm chí nói một câu làm tôi phải xấu hổ. Bà ấy nói thế này... nếu ông ấy chỉ thích cô gái nhỏ Hoắc Giai Ý thì tại sao cô không trở thành một Hoắc Giai Ý thực thụ mà thay vào đó?"

"Lời của bà ấy nói rất đúng."

Giọng của Thẩm Diên rất kiên định. "Thật ra tôi hiểu được tâm trạng của bà ấy. Bà ấy biết mình không giữ được trái tim của chồng mình nhưng cũng không muốn mặc cho ông ấy tiếp tục hành vi hoang đường này. Nếu tiếp tục như vậy thì chỉ bằng tìm một người thay thế chỗ của Hoắc Giai Ý trong lòng Hoắc Uyên, mà tôi là người thích hợp nhất. Cho nên từ lúc đó, chẳng những tôi rút khỏi vòng giải trí mà còn chuyên tâm để ý tới diện mạo của mình, tôi phải làm mình giống hệt Hoắc Giai Ý."

Bạn đang đọc truyện *7 Ngày Ân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165

Một cảm giác đau xót dần lan ra trong lòng Úc Noãn Tâm

Sau khi nghe những lời của Thẩm Diên thì sự chán ghét cùng không hiểu bà ta cũng đã bị cảm giác đau xót này thay thế.

Đây là một tình yêu thế nào mà có thể làm cho một phụ nữ cam tâm tình nguyện trở thành một người khác chỉ vì người đàn ông trong lòng. Nghĩ đến đây, nàng vô thức nhìn Hoắc Thiên Kinh bên cạnh, nhìn gương mặt cương nghị đang kiểm chế của hắn, nhìn thấy vẻ dịu dàng mà chỉ có nàng mới nhìn thấy trong mắt của hắn. Giờ khắc này, nàng hoàn toàn hiểu trước tâm trạng của Thẩm Diên.

Nàng nghĩ nếu đổi lại đó là Hoắc Thiên Kinh thì nàng cũng sẽ như thiêu thân lao vào lửa thôi.

Trong tình yêu, vốn không có đúng hay sai mà chỉ có sự say đắm cuồng nhiệt là sâu đậm thế nào thôi!

"Cho nên... bà không ngừng chịu nỗi đau khi phẫu thuật là vì giữ gìn gương mặt trẻ trung năm đó sao?" Giọng của Úc Noãn Tâm có vẻ hơi bất lực.

Thẩm Diên cười. *"Không sai, trở thành Hoắc Giai Ý là mục đích duy nhất để tôi sống trên đời này, mà tôi cũng đã định là phải trở thành Hoắc Giai Ý!"*

"Nhưng... Hoắc Giai Ý đã chết rồi, Hoắc Uyên cũng không còn, bà làm như vậy còn có ý nghĩa gì nữa, tại sao phải hành hạ bản thân mình chứ?"

Úc Noãn Tâm thực sự không hiểu nổi cách nghĩ của bà ta. Từ giọng điệu cố chấp của bà ta, Úc Noãn Tâm biết bà ta đã rơi vào cái lưới mà mình giăng ra, không thể thoát được.

Trong mắt Thẩm Diên lộ ra vẻ đau thương rất rõ ràng, cảm giác đau thương này dâng lên cứ như là thủy triều vậy.

"Đúng vậy, bọn họ đã không còn trên đời này nữa, nhất là Hoắc Uyên. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng nếu có một ngày tôi thực sự trở thành Hoắc Giai Ý thì nhất định sẽ đi tìm ông ấy, để ông ấy hiểu rằng tôi mới là người yêu ông ấy nhất trên đời này. Đáng tiếc, đã không có cơ hội nữa."

Lời của bà ta bỗng nghẹn lại, giống như là có một bàn tay đang bóp cổ bà ta vậy. Ngừng một chút lại nói tiếp.

"Nhưng tôi vẫn phải tiếp tục làm như vậy, đáng tiếc là nốt ruồi son của tôi lại mãi mãi bám dính tôi, bất luận là làm cách nào cũng không thể xóa được."

Úc Noãn Tâm không biết nói gì. May mà nốt ruồi son này vẫn còn, nếu không Thẩm Diên sẽ lấy giả làm thật rồi. Ánh mắt nàng nhìn vào gương mặt Thẩm Diên, cuối cùng nàng đã hiểu tại sao ảnh chụp năm đó và người thật có khác nhau là vì nhiều năm nay Thẩm Diên đã phẫu thuật thêm không ít lần mới có thể giữ được dung mạo như Hoắc Giai Ý.

Nghĩ đến đây, tự nhiên Úc Noãn Tâm bỗng thấy rùng mình.

Không khí có chút bị thương không nói nên lời. Im lặng một lúc lâu, Hoắc Thiên Kinh bỗng mở miệng hỏi một vấn đề kì lạ.

"Tà Lăng Thần có phải là con của bà không?"

Tim Úc Noãn Tâm đập thình thịch, ngạc nhiên mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, lập tức hiểu được cái gì mà quay đầu nhìn Thẩm Diên.

Đúng vậy, rất có khả năng này.

Nhưng khi Thẩm Diên nghe xong thì lại hơi nhú mày, xem ra là cảm thấy rất khó hiểu.

"Tà Lăng Thần?"

Bà ta hỏi lại: "*Cậu nói là tổng tài hiện nay của Tà Thị sao, làm sao tôi có thể có được một đứa con ưu tú như thế?*"

Câu trả lời của bà ta làm Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm đều ngẩn ra, một lúc sau Hoắc Thiên Kinh nhìn Thẩm Diên mà hỏi từng chữ: "*Rốt cuộc bà có từng thay Hoắc Giai Ý quan hệ với Hoắc Uyên không?*"

Điều này rất quan trọng. Mãi đến nay, trong tiềm thức của hắn không vẫn tiếp nhận được chuyện Tà Lăng Thần là kết quả của sự loạn luân.

Môi Thẩm Diên từ từ cong lên. "*Tôi hiểu ý của cậu, nhưng tôi có thể nói cho cậu là tôi và Hoắc Uyên chưa từng phát sinh chuyện gì cả, cho dù tôi có cởi hết quần áo đứng trước mặt ông ấy thì ông ấy vẫn không nhúc nhích. Cậu có biết tại sao không? Bởi vì khi ấy tôi chưa thật giống với Hoắc Giai Ý, nếu như là bây giờ thì tôi nhất định sẽ trở thành người của ông ấy, là người đàn bà duy nhất của ông ấy.*"

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh dần trở nên nặng nề, mà Úc Noãn Tâm cũng bắt đầu khó thở. Nàng biết so với việc tiếp nhận sự thật Tà Lăng Thần là con của Hoắc Giai Ý và Hoắc Uyên thì thà rằng chấp nhận việc Thẩm Diên từng quan hệ với Hoắc Uyên.

Nhìn hy vọng trong mắt Hoắc Thiên Kinh dần tắt đi, lòng Úc Noãn Tâm cũng cảm thấy đau nhói theo. Nàng khẽ nắm lấy tay hắn, dùng sức mạnh dịu dàng mà cho hắn sự ấm áp. Người đàn ông này rất kiên cường nhưng có kiên cường tới đâu đi nữa thì cũng có lúc yếu đuối cần được an ủi.

Bàn tay mềm mại của nàng lại bị hắn nắm chặt, ánh mắt Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng có chứa vẻ dịu dàng không đo được.

Nụ cười trong trẻo của Úc Noãn Tâm phản chiếu trong mắt hắn.

Thẩm Diên cũng nhìn thấy ánh mắt của hai người, vẻ thô lương trong mắt càng nhiều thêm.

"*Lúc đó Hoắc Uyên cũng dùng ánh mắt này nhìn Hoắc Giai Ý, trong mắt ông ấy chỉ có Hoắc Giai Ý.*"

Úc Noãn Tâm xấu hổ, muốn rút tay ra nhưng lại bị Hoắc Thiên Kinh nắm càng chặt...

"*Cậu thật sự rất giống ông ấy, lẽ nào chúng tôi đã đoán sai sao?*"

Thẩm Diên nhìn Hoắc Thiên Kinh, trong mắt chứa nghi hoặc. "*Cậu rất giống với Hoắc Uyên, ngay cả thần thái cũng rất giống, chỉ có điều người bên cạnh cậu là Úc Noãn Tâm chứ không phải Hoắc Giai Ý. Cậu biết không, ngay cả dáng vẻ cậu nhìn người mình yêu cũng giống y hệt như là Hoắc Uyên.*"

Rốt cuộc Cố Đông cũng mở miệng, khó khăn mà nói "*Đoạn băng ghi âm này hoàn toàn là thật đó Hoắc tiên sinh...*"

Nói đến đây, ông ta nuốt một ngụm nước bọt. "*Tôi thừa nhận bao nhiêu năm nay Hoắc phu nhân vẫn nhẫn nhịn hành vi xảo trá này của tôi. Công ty của tôi và chi phí phẫu thuật của Tiểu Diên đều dùng tiền của Hoắc phu nhân. Bà ấy đúng là một người tốt. Nhưng Hoắc tiên sinh, ngài là người quản lý Hoắc gia, phải chăng nên làm rõ thân thế của mình. Cho dù hôm nay tôi có phải bỏ mạng trong tay ngài thì tôi cũng phải nói.*"

"*Ông muốn nói cái gì?*"

Đôi môi mỏng của Hoắc Thiên Kinh từ từ cong lên một đường cong tàn nhẫn khó mà nắm bắt được.

Dường như Thẩm Diên đã đoán được Cố Đông sẽ nói gì nên cẩn thận mà kéo kéo góc áo của ông ta.

Cố Đông lại giống như rất dứt khoát mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, tuy giọng nói có hơi run run nhưng thái độ rất rõ ràng. . .

"*Hoắc tiên sinh, tôi đang thấy tiếc cho ngài. Ngài đường đường là một người đàn ông, sao có thể nghe theo sự an bài của một người phụ nữ. Thông qua đoạn băng ghi âm vừa rồi cùng những lời của Tiểu Diên, sự thật thế nào thì mọi người đều biết. Trên thực tế, lẽ ra tổng tài hiện nay của Tà Thị nên họ Hoắc mà Hoắc tiên sinh ngài nên gọi là... Tà Thiên Kinh!*"

Câu này vừa nói ra thì Hoắc Thiên Kinh bỗng đứng dậy, từ trên cao mà nhìn xuống Cố Đông, ánh mắt bỗng trở nên cực kỳ lãnh lẽo, giống như hai thanh kiếm xuyên thẳng qua người Cố Đông.

Cố Đông vô thức mà thối lui, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy rồi lại.

"*Tôi, tôi cũng vì nghĩ cho ngài thôi. Nếu năm xưa Tà Gia Tuấn và Hoắc phu nhân thực sự là trong sáng thì Tà Gia Tuấn sẽ không vô tình đến nỗi đuổi tôi ra khỏi Tà gia, mà Hoắc phu nhân cũng sẽ không để mặc cho tôi đòi tiền bao nhiêu năm nay. May mà bọn họ không giết người diệt khẩu*"

"*Câm miệng!*"

Giọng nói lạnh lẽo của Hoắc Thiên Kinh lại vang lên, giống như là ma vương từ địa ngục, cả người toát ra hơi thở đóng băng làm người ta ghê sợ.

Úc Noãn Tâm cũng lo lắng mà đứng dậy. Cố Đông đã phạm vào một điều tối kỵ, đó chính là có lòng tốt mà đi làm chuyện xấu.

Hoắc Thiên Kinh vẫn luôn không thích người ta dạy dỗ hắn phải làm việc thế nào, mà Cố Đông lại tự cho là đúng mà bảo hắn làm việc, đây là đang tự

đẩy mình vào hoàn cảnh nguy hiểm. Thẩm Diên cũng ý thức được điều này, bởi vì trong tiềm thức của bà ta thì tính tình Hoắc Thiên Kinh cũng giống như Hoắc Uyên, Cố Đông nói thế là đang tìm đường chết.

"Thiên Kinh!"

Úc Noãn Tâm chủ động bước lên, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay hắn. "Có lẽ tối nay cũng không hỏi được điều gì nữa, bọn họ cũng chỉ biết bao nhiêu đây thôi."

Đôi mắt có vẻ khát máu của Hoắc Thiên Kinh dần trở nên thờ ơ hờ hững, hắn không nói một tiếng mà chỉ móc một tấm chi phiếu từ trong ngực ra, ném xuống chân Cố Đông...

"Chỉ có đoạn băng ghi âm này sao?"

Cố Đông lập tức có phản ứng, gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, đúng vậy, tôi thề là chỉ có đoạn băng ghi âm này, không có thứ gì khác cả, ngài yên tâm."

Hoắc Thiên Kinh hừ lạnh một tiếng, nhặt băng ghi âm lên ném cho Kiều, ôm lấy Úc Noãn Tâm, sắc mặt u ám mà bước ra cửa...

Kiều bước lên nắm lấy Cố Đông...

"Ông nghe đây cho tôi. Sau này không được phép làm phiền Hoắc phu nhân nữa, cũng phải ngoan ngoãn mà ngậm miệng lại. Hôm nay Hoắc tiên sinh đã rất từ bi rồi, có khôn thì cầm tiền mà rời khỏi đây, nếu không..."

Ánh mắt của Kiều lộ ra vẻ lạnh lẽo u ám, mang theo tàn nhẫn mà một sát thủ cần có.

Cố Đông cũng không ngốc, lập tức hiểu ra mà gật đầu lia lịa, vội vã nhặt chi phiếu cho vào túi...

"Anh yên tâm, tôi, chúng tôi sẽ không làm phiền họ nữa, sẽ lập tức đi khỏi đây."

Lúc này Kiều mới hài lòng mà nhếch miệng, "Hãy nhớ những gì ông nói..."

Cố Đông ra sức mà gật đầu, Thẩm Diên lại mang theo chút ai oán...

Lúc tảng sáng, Úc Noãn Tâm đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Không có sự ấm áp quen thuộc, thậm chí là không có bàn tay dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho nàng.

Ngoài cửa sổ, chân trời gần như là toàn màu lam, đẹp đến nỗi rung động lòng người. Thì ra vào lúc mặt trời sắp mọc thì thiên nhiên lại đẹp tới mức này.

Một bên giường còn lưu lại mùi long đản hương thoang thoảng nhưng người thì không biết đi đâu.

Úc Noãn Tâm cả kinh, nặng nề mà xuống giường.

Đèn trong thư phòng cùng ánh sáng tinh khôi của ngày mới cùng hòa vào nhau.

Trên bộ sôpha đen, Hoắc Thiên Kinh đang ngồi đó. Chiếc gạt tàn trên bàn đã đầy những tàn thuốc. Một tay hắn cầm băng ghi âm, một tay lại kẹp một điếu thuốc đang cháy, tàn thuốc rơi xuống mà cũng không biết.

Đây là hình ảnh mà Úc Noãn Tâm nhìn thấy khi đẩy cửa thư phòng bước vào. Trong không khí tràn ngập khói thuốc lá...

"Thiên Kinh..."

Nàng bước tới lấy điếu thuốc trong tay hắn ra, nếu không lấy thì nhất định hắn sẽ bị đầu thuốc là bong mắt.

Nàng thở dài một hơi. Có lẽ là tâm sự rất nặng nề nên không biết từ khi nào người chỉ hút xì gà như hắn cũng bắt đầu hút thuốc lá.

Giọng nói dịu dàng bên tai đã làm Hoắc Thiên Kinh bừng tỉnh lại. Hắn bỗng phát hiện ra và vội vã đặt chiếc gạt tàn đầy tàn thuốc sang một bên, sau đó đứng lên mở toang cửa sổ ra, thậm chí là mở tất cả cửa thông gió trong thư phòng.

"Noãn, xin lỗi em. trong này toàn là khói thuốc, chúng ta đi chỗ khác đi."

"Thiên Kinh!"

Úc Noãn Tâm ôm lấy hắn, khẽ ngược mặt lên hỏi: "Không phải anh đang xử lý công việc sao? Không sao đâu."

Sự trầm tư trong mắt Hoắc Thiên Kinh bỗng được thay bằng vẻ săn sóc dịu dàng.

"Lại nằm thấy ác mộng sao?"

"Không sao, chỉ là sau khi thức dậy mà không có anh nên lo lắng thôi." Úc Noãn Tâm nhìn thấy đoạn băng ghi âm trên bàn nên cũng hiểu được tâm sự của hắn.

"Anh xin lỗi!"

Hoắc Thiên Kinh đau lòng mà hôn lên trán nàng, không dám hôn lên môi vì sợ nàng gián tiếp chạm vào thuốc lá.

Úc Noãn Tâm đưa tay vuốt nhẹ gương mặt có chút mệt mỏi của hắn, cười khẽ: "Sao lại nói xin lỗi em. Thiên Kinh, em biết anh đang có tâm sự, anh đang lo lắng điều gì chứ? Em là vợ của anh, anh có chuyện gì thì cũng nên cho em biết."

Hoắc Thiên Kinh ôm nàng ngồi xuống sofa. "Chồng của em không phải là người thích suy nghĩ vẩn vơ."

"Biết rồi..."

Úc Noãn Tâm đau lòng mà nhìn hắn, cầm lấy đoạn băng ghi âm. "Chẳng qua là một đoạn băng ghi âm mà lại làm anh buồn bực, đoạn băng đáng ghét này..."

Bộ dáng trẻ con của Úc Noãn Tâm làm Hoắc Thiên Kinh bật cười. Hắn nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nói: "Đoạn băng ghi âm càng làm cho người ta ghét thì càng có khả năng truyền đạt tin tức quan trọng nhất."

"Hà?"

Úc Noãn Tâm nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, những lo lắng trong mắt cũng không còn rõ ràng như lúc nãy nữa: "Xem ra không uống công hút nhiều thuốc như vậy."

"Nhóc con, dám trêu chọc anh!"

Hoắc Thiên Kinh như rồng mây, cúi đầu cắn mạnh vào cẳng cổ trắng ngần của nàng, để lại một dấu tích quen thuộc của hắn

Úc Noãn Tâm than nhẹ rồi đắm vào ngực hắn, nũng nịu nói: "Mau nói đi!"

"Được được được, bà cô của anh đã bảo nói thì sao anh dám không nói."

Hoắc Thiên Kinh cười mở mà nói chuyện. Nghe thấy giọng nói của hắn không có quá nhiều thay đổi thì Úc Noãn Tâm bỗng thấy cảm phục người này. Từ lúc nàng quen biết hắn đến nay thì hắn luôn có dáng vẻ tự tin bình tĩnh, dường như là không cần chú tâm cũng có thể giải quyết được tất cả chướng ngại.

Ngón tay thon dài của hắn nhấn máy ghi âm, nhẹ giọng nói: "Em hãy nghe kỹ lại lần nữa."

Đoạn ghi âm bắt đầu, vẫn là giọng của Anna Winslet và Tà Gia Tuấn.

Nghe xong, Úc Noãn Tâm nghiêng đầu, có vẻ trầm mặc không nói.

"Thế nào, em có nghe ra được tin tức gì từ đoạn ghi âm này hay không?" Hoắc Thiên Kinh nhẹ giọng hỏi.

"Ừm..."

Úc Noãn Tâm cẩn thận mà suy nghĩ rồi nhìn Hoắc Thiên Kinh, lần lượt nói: "Thứ nhất: khi mẹ và Tà Gia Tuấn gặp nhau thì hai người đều đã biết chuyện giữa ba và cô; thứ hai: cô đã có thai rồi; thứ ba: mẹ và Tà Gia Tuấn đã sớm có âm mưu gì đó, chuyện này có liên quan đến chuyện cô có thai. Tà Gia Tuấn muốn dùng một đứa trẻ khác để đổi vào đó."

"Là thế sao?" Hoắc Thiên Kinh nhướng mày hỏi.

Úc Noãn Tâm suy nghĩ thêm một lúc mới gật đầu. "Mặc dù còn có vài chi tiết nhỏ nhưng đại khái là như vậy. Có điều từ đoạn ghi âm này thì sẽ làm người ta hiểu lầm về quan hệ giữa mẹ và Tà Gia Tuấn. Thiên kinh, em cảm thấy dường như chúng ta đã bỏ sót điều gì đó?"

"Chúng ta cùng phân tích kỹ xem nào..."

Hoắc Thiên Kinh khẽ vuốt đầu nàng, rất kiên nhẫn mà nói:

"Từ câu hỏi rất trực tiếp của mẹ thì có thể thấy được bà sớm đã biết quan hệ giữa ba và cô, có lẽ thực sự là Thẩm Diên nói cho bà biết. Về phần làm sao dựng biết thì anh không biết nhưng có lẽ là tận mắt chứng kiến hoặc là mẹ nói. Tóm lại dựng cũng biết quan hệ giữa hai người họ, đây là điều thứ nhất."

Thứ hai, Tà Gia Tuấn nói đứa trẻ không thể tồn tại trên đời này, vậy có thể suy ra là cái hôm mà Tà Gia Tuấn và cô cãi nhau trong vườn hoa, thậm chí là động tay động chân là vì sự việc đã bại lộ. Nếu cô của anh đã dám thừa nhận trước mặt Thẩm Diên là yêu anh mình, với tính cách của cô ấy cộng với việc không muốn che giấu nữa thì có nhiều khả năng là đã nói chuyện mình có thai với anh trai cho chồng mình biết, mục đích rất đơn giản: chính là vì muốn rời khỏi Tà Gia Tuấn.

Thứ ba, Tả Gia Tuấn nói ông ấy muốn con của chính mình, còn nói kế hoạch này đã sớm được an bài, vậy có thể đoán là mẹ anh và ông ấy đã sớm biết chuyện giữa cô và ba anh, hơn nữa còn đưa ra phương pháp giải quyết. Cho nên nói cô có thai là chuyện sớm đã nằm trong dự tính của Tả Gia Tuấn.

Thứ tư, từ đoạn ghi âm này, chúng ta còn có thể tìm được một người đang ẩn mình, đây cũng là điểm mấu chốt mà Cố Đông và Thẩm Diên không thấy được."

"Một người đang ẩn mình là có ý gì chứ?" Úc Noãn Tâm khó hiểu mà nhìn Hoắc Thiên Kinh.

"Chính là người có mang cốt nhục của Tả Gia Tuấn." Hoắc Thiên Kinh làm ra vẻ cao thâm khó lường.

Úc Noãn Tâm ngẩn ra. "Người có mang cốt nhục của Tả Gia Tuấn?"

Môi Hoắc Thiên Kinh cong lên. "Em sẽ không cho rằng anh là con trai của Tả Gia Tuấn chứ? Lúc anh vừa nghe được băng ghi âm thì cũng sinh ra cảm giác này nhưng khi nghe cho kỹ lại thì đã thấy nghi vấn."

"Đúng vậy. Em cảm thấy mẹ nói chuyện rất lạ. Chỉ nói "đã có đứa trẻ như anh mong muốn" chứ không nói "tôi đã có con với anh". Em cũng nghi ngờ điểm này nhưng câu nói cuối cùng của bọn họ lại làm em không hiểu nổi. Mẹ nói với Tả Gia Tuấn là anh phải chịu trách nhiệm mới được, mà Tả Gia Tuấn nhận lời là ông ấy sẽ phụ trách. Nhưng khi mẹ nói vẫn rất yêu ba thì lại bảo mẹ hãy nghĩ đến cảm giác của ông ấy, thậm chí còn nói... "nếu chúng ta đã làm ra chuyện này thì phải có dũng khí đối mặt, cho dù sau này bọn họ phát hiện ra thì sao, là bọn họ có lỗi với chúng ta trước, chúng ta làm thế thì có gì sai". Những lời này làm người ta không muốn hiểu lắm cũng khó."

Hoắc Thiên Kinh nghĩ ngợi, ánh mắt thâm thúy lộ vẻ suy tư đầy trí tuệ. "Có lẽ thêm một vài giả thuyết vào nữa là hoàn toàn có thể giải thích được."

"Thêm một vài giả thuyết vào là có ý gì?" Úc Noãn Tâm không hiểu ý của hắn.

"Chúng ta có thể giả thuyết một câu chuyện thế này."

Hoắc Thiên Kinh chỉnh lại vị trí ngồi một chút, hoàn toàn ôm nàng vào ngực, cảm khẽ gác lên đỉnh đầu nàng...

"Giả thiết là Tả Gia Tuấn đã sớm biết quan hệ giữa Hoắc Giai Ý và Hoắc Uyên, thậm chí là khi vừa kết hôn là đã biết. Vậy phải đối mặt với người phụ nữ không yêu mình như thế nào đây? Đương nhiên là ông ấy không thể đầu lại được Hoắc Uyên cho nên phải tìm cho mình một con đường khác, đó chính là tìm một phụ nữ khác để mang thai hộ. Như vậy rất dễ lý giải được, tất cả là Tả Gia Tuấn vất vả sắp xếp nên. Mà dường như Hoắc Giai Ý cũng không có ý định rời xa Hoắc Uyên, thậm chí hai người đã xảy ra quan hệ loạn luân. Xuất phát từ việc suy nghĩ cho lợi ích gia tộc mà Tả Gia Tuấn sẽ không cho phép con của Hoắc Giai Ý và Hoắc Uyên kế thừa tài sản của Tả gia. Hơn nữa mẹ của anh cũng là người bị hại, đương nhiên là ông ấy phải kéo bà ấy vào kế hoạch đề thay này. Từ việc mẹ luôn đối xử đặc biệt với đám cúc trong vườn thì có thể cho thấy bà ấy rất yêu ba anh. Cho nên người đề nưôn cho Tả Gia Tuấn nhất định không phải là mẹ anh, nhưng có thể khẳng định mẹ biết chuyện Tả Gia Tuấn tìm người để thay, thậm chí có khả năng là chính mẹ đã giúp tìm người. Khi bà biết Tả Gia Tuấn sẽ không cho phép con của Hoắc Giai Ý tồn tại trên đời này thì đương nhiên mẹ sẽ sinh lòng áy náy. Mặc dù nói không muốn thấy anh em loạn luân nhưng dù sao thì đứa trẻ cũng là cốt nhục của Hoắc Uyên, làm thế thì ít nhiều gì bà ấy cũng cảm thấy có lỗi với ông ấy. Nếu phân tích thành như vậy thì sẽ không tìm thấy chút mâu thuẫn nào trong đoạn đối thoại giữa họ nữa."

Úc Noãn Tâm nghe thế thì sắc mặt có chút trầm trọng mà nhìn Hoắc Thiên Kinh, nhẹ giọng nói: "Lẽ nào Lăng Thần đúng là kết quả của sự loạn luân sao, em thực sự không tiếp thu được chuyện này?"

"Chưa chắc!"

Lần này Hoắc Thiên Kinh trả lời rất dứt khoát, dường như trong mắt có chút hy vọng như tia sáng trước bình minh cùng sự nhẹ nhõm. "Có thể thấy được với những lời của Tả Gia Tuấn thì ông ấy sẽ dễ đưa bé ấy tồn tại sao? Có lẽ Hoắc Giai Ý thực sự có thai, cũng đã sinh ra nhưng... bây giờ anh bắt đầu nghi ngờ Tả Lăng Thần vốn không phải là đứa bé ấy."

Mắt Úc Noãn Tâm sáng lên...

"Thiên Kinh, không phải anh nói Tả Gia Tuấn đầu không lại Hoắc Uyên sao? Nếu Hoắc Uyên muốn bảo vệ con mình thì chưa chắc Tả Gia Tuấn đã thành công?"

Hoắc Thiên Kinh cười khê: "Đây chỉ là những phân tích từ việc dựa vào tính cách của anh mà thôi."

"Tính cách của anh?"

Úc Noãn Tâm càng thấy khó hiểu. "Chúng ta đang nói chuyện đời trước, có liên quan gì đến anh chứ?"

"Đương nhiên là có liên quan!"

Hoắc Thiên Kinh rất kiên quyết mà nói. "Anh là con trai của Hoắc Uyên, anh có diện mạo rất giống ông ấy, thậm chí là tính cách cũng di truyền."

"À..." Úc Noãn Tâm nghiêm túc lắng nghe.

"Nhất định là Hoắc Uyên rất yêu Hoắc Giai Ý, nếu không sao lại biết chuyện sai trái mà vẫn cố làm chứ. Nếu anh là con của Hoắc Uyên, với tính cách của anh thì khi đã yêu một cô gái thì tuyệt đối sẽ không buông tay, càng không nghĩ đến cái gì gọi là luân lý. Anh là thế, mà có lẽ ba anh cũng là một người như vậy. Nếu anh là Tả Gia Tuấn thì sẽ không từ thủ đoạn, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào mà giữ người phụ nữ mình yêu lại bên cạnh. Nhưng thoát nhìn thì Tả Gia Tuấn cũng không phải loại người này. Nhưng ông ấy vẫn có khả năng lên tráo đưa trẻ chứ. Đường đường là tổng tài của Tả Thị, làm chuyện này thì cũng không khó, hơn nữa còn có sự giúp đỡ của mẹ anh."

Hoắc Thiên Kinh phân tích rất rõ ràng hợp lý, mỗi một câu đều rất chắc chắn.

"Nói như thế thì Lăng Thần không phải là con của Hoắc Giai Ý và ba, anh ấy thực sự là con của Tả Gia Tuấn và một người phụ nữ khác sao?" Vì khả năng này mà những lo lắng trong lòng Úc Noãn Tâm bấy lâu nay đã biến mất, thậm chí là có chút kích động.

Mặc dù nàng và Tả Lăng Thần không thể thành đôi nhưng nàng vẫn hy vọng người mà mình từng yêu có thể thoát khỏi gánh nặng này mà sống thật vui vẻ hạnh phúc.

Hoắc Thiên Kinh dễ dàng nhận ra vẻ nhẹ nhõm trong mắt nàng, cười khẽ mà hỏi: *"Lẽ nào em không cho rằng em, anh và Lăng Thần đang diễn lại vở kịch của đời trước sao?"*

"Hà?"

Úc Noãn Tâm bị lời của hắn làm ngẩn ra, ngơ ngác mà nói: *"Em cũng không phải em gái anh, em là con ruột của ba mẹ!"*

Hoắc Thiên Kinh bị dáng vẻ ngây ngốc của nàng chọc cười, khẽ ngắt hai má của nàng một cái rồi nói: *"Năng lực liên tưởng phong phú như vậy mà không đi làm biên kịch thì thật đáng tiếc!"*

"Đáng ghét!"

Dường như Úc Noãn Tâm nhận thấy được vẻ trêu chọc trong mắt hắn nên oán trách mà trừng hắn.

"Anh chính là người như thế, muốn cái gì thì phải có được cái đó, kể cả em! Em từng là người yêu của Lăng Thần nhưng tính cách của Lăng Thần và anh không giống nhau. Nếu cậu ta là con trai của ba anh thì phải có tính cách tương tự như anh mới đúng chứ, vậy mà tính cách của cậu ta lại giống với dương làm anh không thể không nghi ngờ."

"Thế nhưng ba và mẹ đều rất thích Lăng Thần?" Úc Noãn Tâm do dự nói.

"Ba thương Lăng thần thì cũng là chuyện bình thường. Có lẽ ông ấy vẫn tưởng cậu ta là con trai của mình. Có đôi khi tình thương của cha cũng mù quáng giống như tình yêu vậy. Ông ấy đã cho rằng như vậy thì cho dù Lăng Thần có giống với dương đi chăng nữa thì cũng sẽ không nghi ngờ."

Hoắc Thiên Kinh thờ dài một hơi: *"Về phần mẹ, anh nghĩ bà ấy đối tốt với Lăng Thần là vì áy náy với mẹ của cậu ta, nếu không bà sẽ không cần dặn Tả Gia Tuấn không được bạc đãi đứa nhỏ."*

"Vậy... nếu chiếu theo suy luận này thì rốt cuộc Lăng Thần là con của ai? Đứa bé mà mẹ nói thực sự là Lăng Thần sao?" Úc Noãn Tâm nhíu mày.

Mọi chuyện thường là như vậy. Có một nguyên nhân tạo ra hàng ngàn hàng vạn bí mật cùng rối ren, sau khi những bí mật này được phân tích rõ ràng thì mới phát hiện một nguyên nhân thì chỉ có thể ứng với một kết quả. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Đây là một đạo lý rất đơn giản nhưng thường thì đạo lý càng đơn giản thì càng bị người ta xem nhẹ.

Giống như câu hỏi cuối cùng mà Úc Noãn Tâm đưa ra. Khi tất cả mọi chuyện đã được sáng tỏ thì mới phát hiện ra điểm mấu chốt thực sự cũng chỉ có như thế.

Nói cách khác, điều này mới là chỗ quan trọng nhất của vấn đề.

Hoắc Thiên Kinh lại thờ dài...

"Ít nhất đứa bé mà mẹ nói không phải là anh. Có điều anh cũng nghĩ không ra rốt cuộc mẹ của Lăng Thần là ai?"

"Thiên Kinh..."

Mặt Úc Noãn Tâm bỗng hoảng hốt, nắm lấy cánh tay hắn mà hỏi: *"Anh nói xem có khi nào người đó chính là... Thẩm Diên không?"*

Khả năng này cũng rất có thể. Thẩm Diên chưa từng phủ nhận bà ta biết Tả Gia Tuấn, cũng biết Tả Gia Tuấn là chồng của Hoắc Giai Ý, vậy Tả Gia Tuấn và Thẩm Diên biết nhau thì cũng là chuyện bình thường. Tả Gia Tuấn yêu Hoắc Giai Ý nhưng lại không có được cô ta. Có khi nào ông ấy sẽ đi tìm một người tương tự như vậy để thay Hoắc Giai Ý sinh con hay không? Trước khi Thẩm Diên phẫu thuật thẩm mỹ đã rất giống với Hoắc Giai Ý, đương nhiên Tả Gia Tuấn sẽ không có lý do gì bỏ qua điều này.

Nào ngờ Hoắc Thiên Kinh nghe xong thì lại lắc đầu: *"Khả năng này không lớn. Em có nhớ tới vẻ mặt xa lạ của Cố Đông và Thẩm Diên khi nghe"*

tên của Lăng Thần hay không? Điều này chứng tỏ trước khi Lăng Thần ra đời thì họ đã không có quan hệ gì với Tả gia nữa rồi. Cho dù họ biết tên của Lăng Thần thì cũng chỉ nghe qua mà thôi. Nếu Thẩm Diên thực sự từng có con hoặc Lăng Thần đúng là con của bà ta thì sẽ không nên có vẻ mặt xa lạ ấy mới đúng."

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: – Rốt cuộc chân tướng là gì?

Úc Noãn Tâm nghe những lời phân tích của hấn xong thì chân mày nhú càng chặt, khẽ thở dài một hơi: *"Vậy thì em thật sự nghĩ không ra người phụ nữ ẩn mình trong đoạn ghi âm trên là ai nữa. Đường như người đó rất quan trọng, nhưng người em có thể nghĩ ra thì cũng chỉ có Thẩm Diên mà thôi."*

"Hãy đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ một chút xem, nếu là em thì em có thể chấp nhận được việc mình có thai với người đàn ông khác hay không?"

Hoắc Thiên Kinh vừa thật vừa giả mà nói đùa, như là một sự thăm dò, lại kèm theo một sự tự tin chắc chắn.

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu...

"Chuyện này nghe qua thật hoang đường."

"Ngay cả em cũng cho là hoang đường thì nói chi tới Thẩm Diên." Hoắc Thiên Kinh cười, xoa xoa đầu nàng.

"Nhưng dù sao em cũng không phải là Thẩm Diên, quan điểm của em chưa chắc đã là của Thẩm Diên." Úc Noãn Tâm không tán đồng sự suy đoán của hấn.

Về mặt Hoắc Thiên Kinh hơi ngả ngón...

"Người phụ nữ như Thẩm Diên, mặc dù tình yêu của bà ấy có hơi bệnh hoạn nhưng rất dễ nhận ra bà ta rất yêu ba anh, cho dù biết ba anh đã không còn trên đời nữa nhưng vẫn kiên trì mà giữ gìn dung nhan của mình, mục đích chỉ vì trở thành cô của anh. Mặc dù quan điểm về tình yêu của bà ấy khiến ta không tán đồng nhưng có thể cho thấy bà ấy rất kiên định trong tình yêu. Thử hỏi một người như vậy sao có thể thay đổi ý định khi chưa đạt được mục đích chứ?"

Úc Noãn Tâm nghe xong, nghĩ ngợi thì thấy cũng rất có lý, thở dài một hơi nặng nề: *"Theo em thì bà ta đã rơi vào thế giới mà mình tưởng tượng nên rồi. Ba đã sớm không còn trên đời này mà bà ta vẫn kiên trì như thế, e rằng tâm lý đã có chút bệnh hoạn rồi."*

"Chỉ có thể nói đây là một sự kiên trì hơi biến thái, anh không tán thành mà cũng không phản đối, đương nhiên cũng không cổ vũ nó. Cho nên Thẩm Diên không thể là mẹ của Lăng Thần." Hoắc Thiên Kinh đưa ra kết luận rất chắc chắn.

Úc Noãn Tâm dựa người vào ngực hấn, hít lấy mùi long đàn hương thoang thoảng trên người hấn, trong lòng cảm thấy ấm áp, khẽ ngước mặt lên hỏi...

"Lẽ nào chuyện này sẽ phải trở thành một vấn đề không thể làm rõ sao? Rất hiển nhiên, mẹ chính là người biết được cả sự tình nhưng đáng tiếc bà sẽ không hé ra nửa lời. Bà nội thì có lẽ cũng không biết, ít nhất là bà không biết chuyện Thẩm Diên, mà dường như bà cũng không muốn nhắc đến chuyện năm xưa. Chỉ dựa vào chúng ta điều tra thì có hơi khó khăn vì đối thủ là mẹ, những chuyện có liên quan đến Hoắc Thị nhất định là bị ếm nhem rất chặt."

Nói đến đây nàng lại thở dài lần nữa.

"Chuyện đã đến nước này, có không muốn tìm hiểu tiếp cũng khó. Thật là, tiền không được mà thôi cũng không xong."

Hoắc Thiên Kinh bị dáng vẻ bối rối khó hiểu của nàng chọc cười, hấn ôm chầm lấy nàng, nhẹ giọng nói *"Sớm muộn gì mọi chuyện cũng sẽ được phơi bày thôi mà."*

Úc Noãn Tâm gật đầu.

Bên ngoài trời đã sáng, ánh mặt trời vàng rực chui qua tầng mây, xuyên qua tấm màn thưa uyển chuyển mà tiến vào. Một ngày mới đã bắt đầu.

Cuối cùng thì cuộc đàm thoại của hai người cũng kết thúc bởi những tiếng gõ cửa, quản gia bước vào, cung kính cúi người...

"Thiếu gia, thiếu phu nhân, lão phu nhân đang chờ hai vị dưới nhà ăn."

Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm cùng kinh ngạc mà nhìn nhau.

"Bà nội làm sao vậy chứ?" Úc Noãn Tâm hơi lo lắng mà hỏi.

Giờ giấc làm việc nghỉ ngơi của Hoắc lão phu nhân rất cố định, chưa đến thời gian thức dậy thì sẽ không nhìn thấy bóng của bà đâu. Nhưng hôm nay, mặt trời vừa mọc thì bà đã bắt ngờ đợi họ dưới nhà ăn, lẽ nào không kì lạ sao?

Quản gia cung kính nói: *"Cái này tôi cũng không rõ nữa, nhưng hình như lão phu nhân có tâm sự gì đó, có lẽ là có chuyện gì quan trọng muốn tuyên bố. Bà ấy chỉ dặn tôi là thông báo cho mọi người đến phòng ăn."*

"Bà ra ngoài đi!" Hoắc Thiên Kinh hiểu ra mà gật đầu.

Quản gia ra khỏi thư phòng.

"Thiên kinh, bà nội hơi khác thường phải không?"

Úc Noãn Tâm thấy dường như Hoắc Thiên Kinh cũng không có vẻ gì lo lắng thì nhẹ nhàng nói.

"Yên tâm đi, bà nội vẫn làm việc rất có chừng mực, chắc là bà có chuyện gì muốn nói, biết đâu chúng ta sẽ thu được điều bất ngờ!" Hoắc Thiên Kinh cười khê, nắm lấy tay Úc Noãn Tâm.

Úc Noãn Tâm ngăn ra.

Thu hoạch bất ngờ?

Bây giờ còn có thể thu được điều gì bất ngờ chứ?

Nhà ăn được bao phủ bởi ánh sáng dịu dịu, những tia nắng chiếu xuống thảm cỏ xanh tươi mát, hương hoa thoang thoang từ từ lan ra, cộng thêm bữa sáng phong phú trên bàn, tất cả đều có vẻ rất tốt đẹp.

Hoắc lão phu nhân vẫn ngồi ở vị trí chủ tọa như trước, đầu tóc xoắn xoắn đung đưa trong nắng, làm sáng lên gương mặt luôn nở nụ cười của bà. Thế nhưng hôm nay sắc mặt của bà có vẻ hơi nghiêm túc.

"Bà nội?"

Úc Noãn Tâm vừa bước vào phòng ăn liền lên tiếng gọi, giọng nói mang theo chút lo lắng.

"Đến đây đi, bé Noãn."

Hoắc lão phu nhân thấy nàng thì vẻ nghiêm túc trên mặt bỗng biến mất, nụ cười lại hiện lên trên môi.

Úc Noãn Tâm ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh bà, lo lắng hỏi: *"Nội, sao hôm nay lại dậy sớm như thế?"*

Hoắc Thiên Kinh cũng ngồi xuống, người hầu vội mang dao nĩa lên.

Hoắc lão phu nhân nhìn hai người họ một cái, cười một cách thần bí rồi nói: *"So với hai người các con thì bà già này vẫn dậy trễ."*

Úc Noãn Tâm ngăn ra.

Hoắc Thiên Kinh cười khê, nhấp một ngụm trà: *"Đúng là gừng càng già càng cay, xem ra không có chuyện gì là giấu được bà nội, chắc hẳn hôm nay nội có chuyện quan trọng cần tuyên bố."*

Úc Noãn Tâm cảm thấy khó hiểu.

Hoắc lão phu nhân cười: *"Con đúng là rất hiểu bà, quả thật là bà có chuyện muốn nói, nhưng mà... còn chưa đủ người!"*

Mắt Hoắc Thiên Kinh có vẻ suy tư nhưng hắn không nói gì, mà Úc Noãn Tâm vừa muốn mở miệng hỏi thì tiếng giày cao gót thanh thúy đã vang lên, là Anna Winslet. Vừa thức dậy bà cũng đã đến đây, sau khi thấy Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm thì hơi ngần ra, nhìn Hoắc lão phu nhân...

"Mẹ, mới sáng sớm mẹ tìm con có chuyện gì sao?"

"Con dâu à, ngồi xuống đi, hôm nay mẹ có chuyện muốn tuyên bố, nhưng... cần phải chờ người đến đông đủ đã!"

Hoắc lão phu nhân cũng không có vẻ chưa ngoa với Hoắc phu nhân nữa mà lộ vẻ hiền từ.

Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm cũng không hiểu gì.

"Bà nội, bà còn đang đợi ai nữa vậy?" Úc Noãn Tâm quá hiếu kỳ nên không nhịn được nữa mà hỏi.

Hoắc lão phu nhân mỉm cười. *"Một người rất quan trọng, chắc là người đó cũng sắp đến rồi."*

Hoắc lão phu nhân vừa nói xong thì quản gia đã bước lên cung kính nói: "*Lão phu nhân, Lãng Thần thiếu gia đã đến rồi.*"

"Ừ, mau bảo nó vào đây gặp tôi." Hoắc Thiên Kinh có vẻ rất hài lòng mà gật đầu ra lệnh.

Mọi người cả kinh, nhất là Úc Noãn Tâm càng thêm không hiểu nổi, còn Hoắc Thiên Kinh thì nhũn mảy, trong đôi mắt đen thẳm kia từ từ động lại chút gì đó hơi thâm thúy, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Không bao lâu sau, dưới sự dẫn đường của người hầu, một người đàn ông cao lớn đã xuất hiện trong phòng ăn. Dưới ánh mặt trời, mắt của anh lóe lên vẻ hiền lành, đầu tóc đen cũng tỏa ra vàng sáng nhạt, vẻ mặt anh tuấn bình đạm thân nhiên, đôi môi hơi cong lên mang theo vẻ cao cao tại thượng của dân quý tộc.

Khi anh bước vào phòng ăn, trong giây phút nhìn thấy Úc Noãn Tâm và Hoắc Thiên Kinh thì sắc mặt cũng hơi ngẩn ra một chút như Anna Winslet lúc nãy. Không khó nhận ra anh cũng được thông báo đến biệt thự trong tình huống không biết gì.

"*Lãng Thần, lại đây ngồi này!*" Hoắc lão phu nhân cũng nở nụ cười mà nhìn Tả Lãng Thần, vẫy vẫy tay.

Tả Lãng Thần vô thức mà nhìn Úc Noãn Tâm đang ngồi cạnh Hoắc Thiên Kinh một cái, mắt hơi tối lại, giống như là có thêm vẻ lảng động và chút bất đắc dĩ.

Trong lòng Úc Noãn Tâm cũng nổi lên một cảm giác khó hiểu. Đã lâu rồi nhưng gặp được anh, dường như trong mắt anh vẫn còn mang theo vẻ cô đơn, trong lòng bên cạnh thấy không thoải mái lắm.

"*Noãn Tâm, nghe nói em mang thai đôi, chúc mừng em!*"

Tả Lãng Thần mở miệng trước, dường như không thêm để ý đến ánh mắt gần như có thể giết người của Hoắc Thiên Kinh, ánh mắt hàm chứa ý cười mà nhìn Úc Noãn Tâm.

Đôi mắt sâu thẳm như biển cả, ẩn chứa vẻ đau khổ vì không có được người mình yêu, nhưng thâm tình thì vẫn tràn đầy.

Trong lòng Úc Noãn Tâm có chút chua xót nhưng vẫn cười nhẹ: "*Cảm ơn anh.*"

Ông trời hay trêu người, nàng nghĩ nếu năm xưa không có Hoắc Thiên Kinh nhảy vào giữa đường thì có lẽ giờ này nàng đã là vợ của Tả Lãng Thần, mà trong bụng cũng mang thai con của anh.

Thế nhưng mọi việc đều đã được sắp đặt sẵn, ông trời đã định là Hoắc Thiên Kinh phải xuất hiện, định rằng hán phải dùng một phương thức cực đoan mà cướp nàng đi, trở thành vợ của hán, thậm chí là sinh con đẻ cái cho hán.

Có lẽ đời người phải có những thay đổi mới trở nên phong phú.

Chỉ có điều sự phong phú này cần có người bị tổn thương, mà người đó chính là Tả Lãng Thần.

Nhìn đôi mắt toát lên vẻ tiêu tụy của anh, nàng không khỏi đau lòng.

Nhìn thấy ánh mắt hai người nhìn nhau, Hoắc Thiên Kinh cảm thấy vô cùng không vui. Hán vươn tay ra ôm Úc Noãn Tâm vào lòng với đầy vẻ chiếm hữu, thân nhiên mà nói: "*Cậu nên chúc mừng cả tôi và Noãn mới phải chứ!*"

"*Thiên Kinh!*"

Úc Noãn Tâm áy náy nên nhẹ giọng ngăn lại. Cái tên Hoắc Thiên Kinh này thứ gì cũng tốt, chỉ có điều quá hẹp hòi. Chuyện đã đến nước này, nàng và Lãng Thần đã thành quá khứ rồi mà hán vẫn có vẻ như là muốn giết người.

Tả Lãng Thần mỉm cười, trong đôi mắt dịu dàng cố che giấu nỗi đau vì mất mát, không nói gì mà lẳng lặng ngồi xuống một bên.

"*Được rồi được rồi, nếu đã đến đủ rồi thì chúng ta cũng nên bắt đầu.*" Hoắc lão phu nhân dễ dàng ngửi thấy mùi thuốc súng trong không khí nên bèn lên tiếng.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn bà.

Hoắc lão phu nhân đưa mắt nhìn quản gia, quản gia khẽ gật đầu, sau đó nói với người hầu: "*Mọi người đều lui ra đi!*"

"*Dạ!*"

Người hầu đang đợi bên cạnh để hầu hạ đều nghe lệnh mà cùng lui ra khỏi nhà ăn.

Sau khi người hầu ra hết, quản gia mới nhẹ giọng nói: "*Lão phu nhân, phu nhân, thiếu gia, tôi sẽ đợi ngoài cửa phòng ăn, có cần gì thì xin hãy căn dặn.*"

Mọi người gật đầu.

Trong phòng ăn đều là người của Hoắc gia, hoặc là người có quan hệ mật thiết với Hoắc gia.

Hoắc lão phu nhân nhìn mọi người một lượt, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm khắc, bà đưa mắt nhìn về phía Hoắc Thiên Kinh...

"*Thiên Kinh, con thành thật nói cho bà biết, trong lòng của con có coi Lăng Thần là em trai của mình hay không?*"

Câu hỏi tinh linh này làm mọi người đều kinh ngạc.

Hoắc Thiên Kinh cũng không ngờ là Hoắc lão phu nhân lại hỏi như vậy nên ngẩn ra một chút rồi hỏi: "*Bà nội, bà không sao chứ?*"

"*Đừng đánh trống lảng, thành thật nói cho bà xem!*" Hoắc lão phu nhân nghiêm túc quát.

"*Đương nhiên rồi!*" Hoắc Thiên Kinh nhìn Tả Lăng Thần đang ngồi đối diện, ánh mắt có vẻ rối ren.

Dù sao thì kết quả điều tra trong hai ngày nay đều có liên quan đến Tả Lăng Thần, trước mắt thì thân thể của anh vẫn còn là một bí ẩn.

Hoắc lão phu nhân nghe Hoắc Thiên Kinh nói thì gật đầu, dường như rất hài lòng với câu trả lời của hắn rồi lại quay sang Tả Lăng Thần, hỏi một câu y như vậy:

"*Lăng Thần thì sao? Con có coi Thiên Kinh là anh trai mình không?*"

Rõ ràng là Tả Lăng Thần cũng ngẩn ra, một lúc sau mới từ từ nói: "*Bà ngoại, quan hệ huyết thống là không thể thay đổi được.*"

Mặc dù anh không trả lời trực tiếp nhưng cũng đã gián tiếp thừa nhận quan hệ này.

"*Vậy thì đúng rồi phải không?*" Hoắc lão phu nhân nói lớn, sau đó đập bàn một cái...

"*Nếu đã biết là anh em của nhau thì sao còn giấu bà làm nhiều việc như vậy?*"

"*Bà nội...*"

"*Câm miệng! Bà còn chưa nói xong!*" Hoắc lão phu nhân nghiêm nghị quát, ngắt lời Hoắc Thiên Kinh.

"*Thiên Kinh, con nói xem, từ sau khi con nắm Hoắc Thị trong tay thì đã chèn ép bao nhiêu việc làm ăn của Lăng Thần? Đừng tưởng là bà không biết những hành vi của con. Mặc dù con không ép Tả Thị đi vào đường cùng nhưng cũng đã giành không ít việc làm ăn có lớn có nhỏ. Không chỉ là trong làm ăn, ngay cả người Lăng Thần yêu nhất con cũng để mắt tới, có đúng không?*"

Mặt Hoắc Thiên Kinh cứng đờ.

Anna Winslet này giờ vẫn ngồi im lặng ở bên cạnh bỗng lên tiếng nói: "*Mẹ, hôm nay mẹ làm sao vậy, không phải trước giờ mẹ vẫn luôn không hỏi đến chuyện giữa hai đứa nó sao? Hơn nữa chuyện trên thương trường vốn không có đúng sai!*"

"*Con cháu, nếu hôm nay mẹ không mở miệng hỏi thì không biết hai đứa nó còn làm ra chuyện gì nữa!*"

Điều bất ngờ là Hoắc lão phu nhân không có phát hỏa với Anna Winslet mà chỉ nặng nề thờ dài một hơi: "*Trong lúc mẹ còn sống thì mẹ không thể ngồi nhìn chúng nó tàn sát lẫn nhau!*"

"*Bà nội, bà làm rồi, con làm thế không phải nhằm vào Lăng Thần, mà là Noãn!*"

Hoắc Thiên Kinh dừng lại, nhìn Úc Noãn Tâm, ánh mắt chứa vẻ thâm tình: "*Con và cô ấy chỉ là yêu nhau không thể kìm hãm được thôi!*"

Người Úc Noãn Tâm run lên một cái, đôi mắt đẹp có vẻ cảm động cùng ảm áp.

Cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa từng nói với nàng là "*anh yêu em*", nhưng sức nặng của câu nói vừa rồi con hơn cả ba chữ này. Hoắc Thiên Kinh vốn là một người không giỏi biểu đạt tình cảm, có thể làm hắn công khai thừa nhận tâm tư của mình như thế là nàng đã mãn nguyện lắm rồi.

Tả Lăng Thần ngồi đối diện vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Úc Noãn Tâm, khi anh nhìn thấy ánh mắt đầy tình yêu của nàng thì ánh mắt anh bỗng ảm đạm, lộ ra vẻ đau đớn.

Đáng tiếc, tình yêu của nàng không còn dành cho anh nữa.

Hoắc lão phu nhân hừ nhẹ một tiếng: "*Nói thì dễ nghe lắm. Lăng Thần, trong này cũng có chuyện của con, mấy năm nay con cũng giết đi không ít mối làm ăn của Hoắc Thị.*"

"*Bà ngoại, con vẫn cho rằng thương trường là chiến trường.*" Tả Lăng Thần không hiểu sao hôm nay Hoắc lão phu nhân lại quở trách những chuyện này.

"Đứa nào cũng nói nghe hợp tình hợp lý lắm, mấy đứa thật sự không có lòng riêng tư chút nào sao?" Hoắc lão phu nhân nhìn hai người họ, lớn tiếng nói: "Nếu hai đứa đã không chịu nói ra nguyên nhân thì để bà già này nói vậy!"

Anna Winslet nghe thế thì sắc mặt vẫn ung dung bỗng lộ vẻ bất an: "Mẹ muốn nói cái gì?"

"Con dâu, trước sau gì giấy cũng không gói được lửa!"

Giọng Hoắc lão phu nhân bỗng trở nên trầm lắng, giọng nói già nua có vẻ bất lực: "Thiên Kinh, Lăng Thần, thật ra các con đều biết chân tướng sự việc rồi nên mới sinh ra oán hận phải không?"

Hoắc Thiên Kinh cùng Tả Lăng Thần cả kinh, mà Úc Noãn Tâm cũng ngăn ra.

"Thật ra chúng ta vẫn luôn muốn giấu chuyện này, đáng tiếc là việc xấu trong nhà cũng phải có ngày bị vạch trần. Nếu trong lòng các con đã sinh ra hiềm nghi, thậm chí là lên chúng ta mà công kích lẫn nhau, như vậy chỉ bằng để bà già này nói ra cho rõ ràng." Hoắc lão phu nhân đau lòng nói.

"Mẹ..."

"Con đừng khuyên mẹ, mẹ đã nghĩ rất nhiều rồi, thật ra ngay từ đầu đều là lỗi của mẹ!" Hoắc lão phu nhân xua tay, ngăn lại lời của Anna Winslet.

"Bà nội, bà muốn nói với chúng con cái gì?" Trong mắt Hoắc Thiên Kinh có vẻ cũng đã rõ ràng nhưng vẫn cứ hỏi.

"Thiên Kinh, con vẫn là một đứa trẻ thông minh, rất ít khi biết rõ mà còn hỏi." Hoắc lão phu nhân tinh tường mà nhìn hẩn, sau đó thờ dài một hơi...

"Bao nhiêu năm nay con và Lăng Thần vẫn cấu xé lẫn nhau, mặc dù bà và mẹ con không nói gì nhưng cũng hiểu được bảy tám phần. Nhất là mấy ngày nay, bà biết, mọi chuyện không thể giấu được nữa!"

Hoắc lão phu nhân nói đến đây thì nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở ra, trong mắt có vẻ đau đớn...

"Không sai, con và Lăng Thần đều đoán đúng rồi. Thiên Kinh, đúng là ba con và mẹ Lăng Thần có quan hệ không rõ ràng."

Bà gian nan mà nói ra câu này rồi lại nhìn Tả Lăng Thần, nói thêm một câu: "Nói cách khác, con đúng là em cùng cha khác mẹ với Thiên Kinh!"

Tả Lăng Thần nắm chặt nắm đấm, mặc dù đây là sự thật anh đã sớm biết được nhưng sự tàn nhẫn khi được nói ra một cách rõ ràng này thật là khó chịu.

Hoắc Thiên Kinh nhíu mày lại, mà Úc Noãn Tâm lại tròn tròn mắt...

"Bà nội, có phải nên điều tra chuyện này cho rõ ràng rồi hãy kết luận không?"

Một lúc sau, cuối cùng Úc Noãn Tâm cũng mở miệng. Bảo một bà lão thừa nhận chuyện này đúng là quá tàn nhẫn nhưng kết quả mà nàng và Hoắc Thiên Kinh phân tích lúc nãy lại đi ngược lại với lời của bà. Và rõ ràng là nàng dễ dàng chấp nhận phân tích của Hoắc Thiên Kinh hơn.

"Bé Noãn, thật ra hôm nay bà nói cho mọi người chuyện này, ít nhiều là cũng do con." Hoắc lão phu nhân nhẹ giọng nói.

"Con? Há?" Úc Noãn Tâm không hiểu gì mà hỏi.

Hoắc lão phu nhân gật đầu, thờ dài một hơi: "Còn nhớ khi đó con hỏi bà chuyện về ba chồng con và mẹ Lăng Thần không? Khi đó câu hỏi của con rất châm chích nhưng mới đầu bà cũng không phát hiện điều gì. Rồi sau đó bà bắt đầu nghi ngờ phải chăng Thiên Kinh và Lăng Thần đã sớm phát hiện chuyện này. Kết quả là bà đoán đúng rồi. Bà suy nghĩ rất lâu, rất lâu. Mặc dù đây là một chuyện chẳng tốt đẹp gì nhưng dù sao thì nói ra cũng còn hơn là để anh em nó tàn sát lẫn nhau!"

"Bà nội, bà chần chừ Lăng Thần là... con ruột của ba sao?" Câu hỏi của Hoắc Thiên Kinh mang theo vẻ nghi ngờ rất rõ.

Lời vừa hỏi ra, Tả Lăng Thần lại giật mình một cái, ánh mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh có thêm chút nghi vấn.

"Đây là chuyện xấu trong nhà, cho dù là có nằm xuống đất thì bà cũng còn nhớ rõ!"

Hoắc lão phu nhân đau lòng mà nói: "Thiên Kinh, Lăng Thần, tất cả đều là do bà già này gây nên. Con trai và con gái của ta lại phát sinh quan hệ với nhau. Nhưng chúng nó là anh em mà, cho nên bà phải ngăn cản, thậm chí là nhốt Giai Ý lại. Thế nhưng cuối cùng bà vẫn mềm lòng. Nhìn thấy Giai Ý cắt cổ tay, nhìn thấy Uyên Nhi của ta đau đớn mà ôm lấy em nó, giống như là mất đi người yêu thì bà cũng phải mềm lòng. Bà đã không có sức lực để ngăn cả chúng nữa, nhất là khi bà chán kinh mà biết được Giai Ý đã có thai với Uyên Nhi."

Bà vừa nói, tay cũng bắt đầu run run, có lẽ chuyện năm đó là một sự đã kích nặng nề đối với bà.

Tất cả mọi người cả kinh, nhất là Úc Noãn Tâm. Nguyên nhân là nàng chán kinh là Hoắc Giai ý từng cắt cổ tay tự sát. Chuyện này Thẩm Diên chưa từng

đề cập đến, xem ra là sau đó Thẩm Diên và Cố Đông cũng không ở lại Tả gia quá lâu.

"Mẹ..." Anna Winslet không nhịn được nữa mà bước lên, kéo tay Hoắc lão phu nhân, có vẻ muốn nói lại thôi.

Tả Lăng Thần đã chìm vào trong đau khổ, mà Hoắc Thiên Kinh lại nhúch chặc chân mày, Úc Noãn Tâm thì vô thức mà lắc đầu.

"Đứa nhỏ Lăng Thần này, là bà nhìn con sinh ra. Lăng Thần à, là bà ngoại có lỗi với con, nhưng còn là một sinh mệnh, làm sao bà có thể nhẫn tâm để con biến mất trên đời này chứ?"

Hoắc lão phu nhân nhìn Tả Lăng Thần, đau lòng nói: "Không phải bà ngoại không thương con, mà là bà không biết nên đối mặt với con như thế nào, con vừa sinh ra là đã phải đeo theo tội lỗi của cha mẹ trên lưng, bà..."

"Bà ngoại!"

Tả Lăng Thần khó khăn mà mở miệng: "Chuyện đã là quá khứ rồi, con chỉ biết từ nhỏ tới lớn người thương con nhất là cậu và ba con, bất luận là thế nào thì con cũng chỉ thừa nhận quan hệ này."

"Sao mọi chuyện có thể là quá khứ được chứ!"

Hoắc lão phu nhân chưa xót mà nhìn anh và Hoắc Thiên Kinh: "Nếu thật sự đã là quá khứ thì sao các con còn nghi kỵ lẫn nhau, sao lại cho người kia là hung thủ giết người chứ? Cho dù biết năm xưa cha mẹ của hai bên đều chết vì tai nạn bất ngờ nhưng vẫn cứ đổ tội cho đối phương, mấy năm nay Hoắc Thị và Tả Thị tranh nhau có ý nghĩa gì chứ? Lăng Thần cũng vậy, Thiên Kinh cũng vậy, hai đứa đều là cốt nhục của Hoắc gia, sao lại muốn tàn sát lẫn nhau?"

Hoắc Thiên Kinh xoa xoa vùng trán đang đau nhức, mà Tả Lăng Thần lại đau đớn không chịu nổi.

"Mẹ, mẹ đừng kích động như thế. Được rồi, hôm nay đừng nói nữa có được không?" Anna Winslet nhìn Hoắc lão phu nhân kích động nên vội vàng khuyên nhủ.

Hoắc lão phu nhân khẽ lắc đầu...

"Con dâu à, thực ra người mà mẹ phải xin lỗi nhất chính là con!"

"Mẹ..."

Anna Winslet run run: "Mẹ đừng nói như vậy!"

"Con dâu à, năm đó con biết chuyện của Uyên Nhi và Giai Ý nhưng vẫn khẳng định một mực đi theo nó, thậm chí có thể bao dung đứa trẻ mà hai đứa bắt hiểu đó sinh ra, chăm sóc cho bà già này bao nhiêu năm nay, mẹ thật sự phải cảm ơn con." Giọng Hoắc lão phu nhân nghẹn ngào: "Con có biết tại sao mẹ thường đối đầu với con không?"

"Mẹ!" Cảm xúc của Anna Winslet cũng không bình tĩnh được nữa, môi của bà cũng run run, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Hoắc lão phu nhân nhìn bà, đau lòng nói: "Là vì sợ con không quan tâm đến bà già này nữa. Bởi sự mềm lòng của mẹ mà con đã bị tổn thương nghiêm trọng. Sau khi Uyên Nhi qua đời, con đã gánh vác cả Hoắc Thị, con còn trẻ như vậy, thật ra hoàn toàn có thể không cần để ý đến chuyện của Hoắc gia, dù sao thì cũng là do Uyên Nhi có lỗi với con. Thế nhưng con không có rời đi, thậm chí là chăm sóc cho mẹ rất tốt, mà mẹ thì lại sợ, sợ có một ngày con không chịu nổi nữa rồi không quan tâm đến mẹ!"

"Mẹ!"

Mắt Anna Winslet ngấn nước: "Sao con có thể làm thế chứ? Con là con dâu của Hoắc gia, con yêu Hoắc Uyên, yêu mẹ, yêu Thiên Kinh. Chỉ cần con còn sống thì sẽ còn quan tâm đến mẹ."

Lần đầu tiên, trong giọng nói vẫn luôn lãnh đạm của Anna Winslet mang theo một cảm xúc khiến người ta cảm phục và đau xót, Úc Noãn Tâm bên cạnh cũng thấy chua xót cho bà. Trước nay nàng vẫn cho là mẹ chồng nàng là một người rất khó ở chung, thậm chí là một người quá sắc sảo. Nhưng ở chung càng lâu thì nàng lại phát hiện bà là một người đầy trí tuệ, luôn lặng lẽ quan sát mọi chuyện, nhưng hôm nay, nàng lại phát hiện thêm thì ra bà còn là một người phụ nữ giàu tình yêu nhưng lại che giấu nó đi.

"Con dâu, con có thể tha thứ cho mẹ không? Mẹ biết từ sau khi Uyên Nhi qua đời thì mẹ rất hà khắc với con, cho dù con không tha thứ cho mẹ thì mẹ cũng không trách con đâu." Hoắc lão phu nhân ứa lệ, tâm sự bao nhiêu năm nay đã được giải bày hết vào lúc này.

Nước mắt của Anna Winslet rốt cuộc cũng chảy xuống.

Bao nhiêu năm nay, khi đối mặt với việc chồng mình yêu người phụ nữ khác bà không khóc.

Nhìn chồng mình có con với người phụ nữ khác bà cũng không khóc.

Chịu đựng tình yêu loạn luân giữa chồng mình và em gái, bà cũng không khóc.

Chồng qua đời, bà không khóc; Thiên Kinh ra đời, bà không khóc; chăm sóc mẹ chồng, gánh vác Hoắc Thị, bà cũng không khóc.

Nhưng hôm nay...

Rất cuộc bà đã khóc.

Một câu "Con có thể tha thứ cho mẹ hay không?" đã công nhận những vất vả của bà trong bao nhiêu năm nay.

Nhưng mà...

"Mẹ, sao con có thể trách mẹ được, mẹ phải trách con mới đúng!"

Nước mắt Anna Winslet trộn lẫn với tâm trạng phức tạp rồi ren, bà nắm lấy tay Hoắc lão phu nhân, nước mắt chảy ra từ đôi mắt xanh lam...

"Con phải xin mẹ tha thứ cho con mới đúng, con không phải là một đứa con dâu tốt, bởi vì, bởi vì con gạt tất cả mọi người làm một chuyện mà mọi người không thể tưởng tượng được."

Hoắc lão phu nhân bị lời của Anna Winslet làm cho mơ hồ, giật mình một lát, ánh mắt ngẩn lệ cảm thấy hoang mang. Nhưng dù sao bà cũng là một người khôn ngoan nên đương nhiên sẽ nghe ra ý tứ trong lời của Anna Winslet.

Tả Lăng Thần cũng thận trọng mà nhìn Anna Winslet.

Chỉ có Hoắc Thiên Kinh là bình tĩnh, hần lạng lẽ mà nhìn mẹ mình, nhìn về mặt hết sức kích động của bà, về suy tư trong mắt ngày càng trầm trọng.

Úc Noãn Tâm lại có chút bất an, khẩn trương mà nhìn mẹ chồng.

Trong nhất thời, lời của Anna Winslet làm tất cả mọi người đều có những biểu hiện khác nhau.

"Con dâu, con vừa mới nói cái gì?" Hoắc lão phu nhân phản ứng lại, kinh ngạc mà hỏi.

Sắc mặt của Anna Winslet cực kỳ không được tự nhiên, thậm chí trong ánh mắt ngẩn lệ cũng lóe lên vẻ đau khổ cùng áy náy. Bà nhìn Hoắc lão phu nhân, nặng nề mà nói:

"Tả Thị và Hoắc Thị vĩnh viễn là hai tập đoàn khác nhau. Tả Thị không phải là của Hoắc Thị."

Hoắc lão phu nhân ngẩn ngơ mà nhìn Anna Winslet, không hiểu ý tứ trong lời nói của bà.

Anna Winslet nặng nề mà thở dài một hơi, đưa mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh và Tả Lăng Thần...

"Nếu mẹ sớm biết hai đứa vì chuyện thân phận mà trở mặt với nhau thì mẹ đã chọn cách đem chân tướng nói cho hai đứa, để hai đứa không còn sự nghi kỵ trong lòng."

"Mợ, chân tướng gì chứ?"

Tả Lăng Thần biết người như mợ mình thì sẽ không nói những câu không có lý do, bà nói như thế nhất định là còn có chuyện gì đó mà bọn họ không biết.

Hoắc Thiên Kinh cũng chăm chú nhìn mẹ mình.

Anna Winslet im lặng một lúc mới hạ quyết tâm mà nhìn hai người nói: "Thật ra hai đứa con cũng chỉ là anh em họ!"

Câu nói này làm người ta bất ngờ nhưng lại nằm trong dự kiến của Hoắc Thiên Kinh.

Tả Lăng Thần đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là bị chấn kinh, nhìn cho kỹ thì những ngón tay của anh đều đang run rẩy.

Úc Noãn Tâm đưa tay che miệng lại, cảm giác kích động vì hàng loạt suy đoán gần đúng với chân tướng làm nàng không thể kiềm chế được.

"Mẹ, ý của mẹ là nói... Lăng Thần và con không phải cùng một cha?"

Tuy Hoắc Thiên Kinh hỏi nhưng ngữ khí lại cực kỳ chắc chắn, vẻ mặt như là hẳn đã rõ từng chân tơ kẽ tóc.

Anna Winslet nghiêm túc mà gạt đầu một cái, nhìn Tả Lăng Thần sớm đã ngây người ra, nhẹ giọng nói: "Lăng Thần, con hoàn toàn không phải đứa trẻ đó, cha của con không phải là Hoắc Uyên, mẹ con cũng không phải là Hoắc Giai Ý, con với chúng ta không có quan hệ huyết thống gì."

Hơi thở của Tả Lăng Thần cũng trở nên dồn dập, hầu kết của anh di chuyển lên xuống mấy lần, dễ dàng nhận thấy được tin tức này đối với anh mà nói là một tin sét đánh!

"Con dâu, có phải con hồ đồ rồi phải không? Sao lại nói ra những lời này? Rõ ràng Lăng Thần là con trai của Uyên Nhi mà?"

Sắc mặt Hoắc lão phu nhân cũng chấn kinh. Tuy rằng bà vẫn không thể chấp nhận chuyện con trai và con gái của mình có con với nhau nhưng những lời bất ngờ của Anna Winslet hôm nay càng làm bà khó tiếp nhận hơn.

"Mẹ, con không có hồ đồ, chuyện này trừ con ra thì không có ai biết, ngay cả Hoắc Uyên, thậm chí là Gia Tuấn đều bị gạt!" Anna Winslet thở dài một hơi, ngữ khí không chỉ nặng nề mà còn có cảm thán.

Trong lòng Úc Noãn Tâm có một dự cảm gì đó, dự cảm này giống như tia sáng lúc bình minh dần quét sạch những âm u trong lòng nàng.

"Mẹ, năm đó.... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nàng nhẹ nhàng hỏi bà nhưng tim đang đập thình thịch như đánh trống.

Anna Winslet lại thở dài một hơi, xoa xoa vùng trán đau nhức, con người vẫn bình tĩnh điềm đạm kia bỗng chốc như già đi mấy tuổi.

"Mọi chuyện phải bắt đầu từ khi mẹ mới gả vào Hoắc gia."

Phòng ăn cực kỳ yên tĩnh, giọng Anna Winslet chậm rãi mà nặng trĩu. Theo lời kể chân thành của bà, cuối cùng bí mật ẩn sâu của hai nhà Hoắc – Tà đã hiện ra.

Lúc Anna Winslet – cô cháu gái xinh đẹp của Hoàng gia Anh gả vào Hoắc gia thì chỉ vừa đôi mươi, cô ôm ấp tình yêu nồng nàn đối với Hoắc Uyên. Khi Hoắc Uyên đeo chiếc nhẫn tượng trưng cho hôn nhân vào ngón áp út của cô thì hạnh phúc bỗng vỡ òa trong cô.

Thế nhưng cuộc sống hôn nhân ở Hoắc gia cũng không hạnh phúc mỹ mãn như cô tưởng tượng. Chồng của cô – cũng chính là Hoắc Uyên, từ đêm tân hôn đã không về nhà, thậm chí là mấy tuần mới về nhà một lần. Từ sự kỳ vọng lúc đầu, cô dần dần trở nên thất vọng và đau khổ.

Cuối cùng một hôm có một người đàn ông tới tìm cô, người này cô đã từng gặp, đó chính là Tà Gia Tuấn – chồng của Hoắc Giai Ý. Khi cô biết tất cả chân tướng của sự việc từ Tà Gia Tuấn thì sự bàng hoàng cùng bất an vây lấy cô. Cô không tin lời của Tà Gia Tuấn, mặc dù cô có thể cảm nhận được trong lòng chồng mình vẫn có một người con gái khác nhưng ngàn vạn lần không ngờ đến người đó chính là Hoắc Giai Ý, em gái ruột của Hoắc Uyên!

Cuối cùng, Anna Winslet coi tất cả như là một con ác mộng. Cô tin rằng nằm ác mộng thì cũng có ngày giật mình tỉnh lại. Thế nhưng hiện thực chính là hiện thực, khi một nữ nghệ sĩ tên Thẩm Diên kể hết chuyện giữa Hoắc Uyên và Hoắc Giai Ý cho cô nghe, thậm chí là dẫn cô đến ngôi biệt thự mà Hoắc Uyên và Hoắc Giai Ý lén lút hẹn hò thì hy vọng của cô đều trở thành hư không.

Bắt đầu từ lúc đó, Anna Winslet hiểu rõ mình chỉ là một tấm chắn mà Hoắc Uyên dùng để ăn nói với gia tộc mà thôi, cũng hiểu được nguyên nhân chồng mình không về nhà, càng hiểu rõ tại sao vào ngày kết hôn, Hoắc Giai Ý lại dùng ánh mắt phần nộ oán hận mà nhìn cô.

Tất cả đều có đáp án chính xác. Người đàn ông cô yêu nhất lại đi yêu chính em gái của mình, thậm chí đã phát sinh quan hệ xác thịt.

Cuối cùng Anna Winslet vẫn chọn cách im lặng, bởi vì cô quá yêu người đàn ông này, quá yêu chồng của mình, mặc dù cô không có bất cứ hy vọng gì, không trông mong có một ngày người đó sẽ hồi tâm chuyển ý mà yêu cô!

Cô cho rằng cô có thể bao dung cùng chờ đợi là có thể đổi lấy sự bình yên hoặc sự trao nhận ngang bằng trong tình yêu. Thế nhưng khi Hoắc Giai Ý ngày càng si mê Hoắc Uyên, mà trong mắt của Hoắc Uyên cũng chỉ có Hoắc Giai Ý thì cuối cùng Anna Winslet cũng hiểu ra trái tim của người đàn ông này vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về mình.

Cô thử mượn dung mạo tương tự như Hoắc Giai Ý của Thẩm Diên để làm Hoắc Uyên hồi tâm chuyển ý, bởi vì cô thà để Hoắc Uyên yêu một người phụ nữ khác cũng không muốn nhìn người đàn ông mình yêu chịu sự nhục mạ của mọi người, đáng tiếc là Hoắc Uyên vẫn không hề động lòng.

Rốt cuộc Tà Gia Tuấn lại đến tìm cô lần nữa và làm ra một quyết định kinh người!

Đó chính là... để thay!

Nguyên nhân rất đơn giản, Tà Gia Tuấn là người chào lái Tà Thị, trong mắt người bên ngoài, anh ta đã kết hôn, sau này tất nhiên sản nghiệp của Tà Thị sẽ giao cho đời sau. Đáng tiếc anh ta vẫn không thể có được Hoắc Giai Ý, thậm chí là cơ thể cô ta cũng chỉ thuộc về Hoắc Uyên. Cứ tiếp tục như vậy, chẳng những anh ta không có con của mình mà cho dù Hoắc Giai Ý có thai thì người nắm lấy Tà Thị sau này cũng chỉ có thể là con của Hoắc Uyên!

Anh ta trở nên hoảng hốt lo sợ, vì yêu Hoắc Giai Ý và không nỡ ly hôn cho nên chỉ có thể nghĩ ra cách này.

Anna Winslet từ chỗ không đồng ý đến do dự, cuối cùng thì đồng ý. Bởi vì trải qua một phen vắt óc suy nghĩ, cô không thể không thừa nhận lời của Tà Gia Tuấn, Hoắc Giai Ý có con với Hoắc Uyên là chuyện sớm hay muộn.

Cô không thể đứng nhìn chuyện hoang đường này xảy ra.

Vì thế, cô bèn cùng Tà Gia Tuấn vạch ra kế hoạch để thay, mà cô thì phụ trách chuyện tìm người thích hợp nhất để đẻ mướn.

Người mà Anna Winslet nghĩ đến đầu tiên là Thẩm Diên, bởi vì cô ta quá giống Hoắc Giai Ý. Nếu nói sau khi phẫu thuật cô ta giống Hoắc Giai Ý tới 90% thì trước đó, cô ta cũng đã giống tới 70%. Đáng tiếc, khi cô tìm tới Thẩm Diên thì lại phát hiện trong lòng cô ta chỉ có Hoắc Uyên, và cũng bởi vì những lời của Anna Winslet trước đây mà cô ta càng thêm si mê dung mạo của chính mình. Một người như thế không thích hợp làm người được chọn.

Sự tình bị tạm gác lại vì không tìm được người để thay thích hợp.

Mà trong thời gian này lại xảy ra một chuyện làm cả đời Anna Winslet cũng khó quên!

Hoắc lão phu nhân ra ý chỉ cưỡng ép, dùng cách giám sát triệt để, nhốt Hoắc Uyên trong biệt thự, hủy bỏ chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị của Hoắc Uyên, phái hơn 30 vệ sĩ hạn chế sự tự do ra vào. Mà Hoắc Giai Ý thì lại bị Hoắc lão phu nhân nhốt lại trong biệt thự khác của Hoắc gia, cũng có rất nhiều vệ sĩ canh gác, mục đích chính là dùng thủ đoạn cưỡng chế mạnh mẽ để tách hai người ra.

Bắt đầu từ đêm đó, Hoắc Uyên bèn say sưa tối ngày. Mặc dù trước giờ anh ta vẫn là một người mạnh mẽ nhưng dù sao Hoắc lão phu nhân cũng có quyền phát ngôn nhất định trong Hoắc gia, mà ban quản trị đều là người của bà nên có muốn làm trái cũng không ăn thua gì.

Anna Winslet lặng lẽ ở bên cạnh chồng mình, không nói gì. Anh uống rượu, cô sẽ rót rượu; anh hút thuốc, cô sẽ chủ động châm thuốc. Mãi cho đến khi anh chịu nhìn đến cô.

Hoắc Uyên không hiểu tại sao Anna Winslet lại vững vàng như thế, rõ ràng biết đây chỉ là một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa nhưng sự kiên định của Anna Winslet đã nói cho anh biết cô yêu anh, cho dù sớm biết chuyện giữa anh và Hoắc Giai Ý thì cô cũng vẫn yêu anh.

Dù sao thì Hoắc Uyên cũng là một người đàn ông có máu có thịt, ít nhất thì anh không phải là người có trái tim bằng đá. Đối mặt với sự khoan dung độ lượng của người vợ hiền, thậm chí là ánh mắt đưa tình thâm kín, quả thật anh đã có chút động lòng.

Có lẽ là vì say rượu, có lẽ là vì bóng đêm quá ám muội, hoặc có lẽ là cuối cùng Anna Winslet cũng đã cảm động được anh.

Rốt cuộc vào một đêm, cô trở thành người đàn bà của anh, trở thành người vợ thực sự của anh. Trong giờ khắc đó, cô mới hiểu rõ tâm tình của Hoắc Giai Ý. Gặp được người đàn ông như thế thì nhất định phải lao đầu vào lửa.

Những ngày tháng tiếp theo rất bình yên, thậm chí là phẳng lặng như nước nhưng đối với Anna Winslet mà nói thì đó là khoảng thời gian hạnh phúc và đáng nhớ nhất. Trong thời gian này, Hoắc Uyên luôn ở trong biệt thự, mà cô lại ở bên cạnh anh, sống một cuộc sống bình thường như bao đôi vợ chồng bình thường khác.

Cô ngây thơ tưởng rằng mình đã thành công, thật sự thuyết phục được Hoắc Uyên buông tha cho tình yêu loạn luân kia, ít nhất thì khi Hoắc Uyên tự tay trồng khóm cúc xinh đẹp kia tặng cho cô, hơn nữa còn nói... anh sẽ thử đi yêu em thì lúc đó, Anna Winslet ngỡ rằng mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

Nhưng những ngày tháng bình yên ấy cũng có ngày bị phá vỡ!

Hoắc Giai ý cắt cổ tay tự tử!

Sau một thời gian im lặng, cuối cùng cô ta cũng đã dùng cách thức tàn nhẫn nhất để nhắc nhở Hoắc Uyên về sự tồn tại của mình!

Hoắc lão phu nhân nghe xong thì cả kinh, mà Hoắc Uyên thì giống như là bị điên, đánh bọn vệ sĩ đến gần chết mà xông ra khỏi nhà...

Cuối cùng Anna Winslet cũng đã hiểu...

Không phải là Hoắc Uyên không phản kháng lại được, cũng không phải mặc cho người ta bày bố, chẳng qua là anh ta đang lẳng lặng mà suy ngẫm lại quan hệ với Hoắc Giai Ý. Nếu anh ta muốn chạy khỏi biệt thự thì những vệ sĩ đó hoàn toàn không ngăn được anh ta, thậm chí là anh hoàn toàn có thể bỏ qua quyền kế thừa Hoắc Thị.

Trong khoảng thời gian này, khi anh do dự, bàng hoàng, ít nhất cũng đã tìm được cảm giác của một người đàn ông bình thường bên cạnh Anna Winslet. Đáng tiếc, sự thay đổi nho nhỏ ấy đã trở về điểm ban đầu khi Hoắc Giai Ý cắt cổ tay.

Hoắc Uyên vẫn yêu Hoắc Giai Ý, mà quyết định này sau khi trải qua suy ngẫm cùng lằng lằng thì càng thêm điên cuồng và không thể khống chế. Nhất là khi Hoắc Uyên ôm lấy cơ thể đầy máu của Hoắc Giai Ý mà run rẩy, đau đớn mà hôn cô ta thì Anna Winslet biết mình đã thua một cách triệt để.

Cô biết, bắt đầu từ lúc đó, không ai có thể tách bọn họ ra được nữa. Chuyện này giống như một tội phạm, trải qua sự đau khổ giã giụa muốn hối cải nhưng lại rơi vào bước đường cũ thì hoàn toàn không thể cứu được nữa. Hoắc Uyên cũng như thế, mà Hoắc Giai Ý cũng hy vọng anh ta như thế.

Anna Winslet có thai, là con của Hoắc Uyên. Mà Hoắc Uyên vốn chỉ quan tâm đến Hoắc Giai Ý nên ngoại trừ áy náy ra thì cũng không làm được gì cho cô. Thậm chí là đến khi Thiên Kinh sinh ra, cũng không kéo được lòng của Hoắc Uyên quay về. Hoắc lão phu nhân giận sôi người nhưng cũng chẳng làm được gì.

Anna Winslet lại cùng Tả Gia Tuấn tiếp tục kế hoạch, bởi vì Hoắc Uyên và Hoắc Giai Ý không thể tách ra là một sự thật, mà Anna Winslet lại không muốn có một ngày con của Hoắc Giai Ý lại chạy đến tranh tài sản với con mình. Từ đầu đến cuối, người thừa kế mà Hoắc gia thừa nhận chỉ có thể là con trai cô... Hoắc Thiên Kinh!

Trải qua quá trình tuyển chọn tỉ mỉ, cuối cùng Anna Winslet cũng tìm được một cô gái. Cô ta rất đẹp, đẹp đến nỗi làm cho phụ nữ phải ghen tỵ. Đêm đó, cô ta được an bài vào Tả gia, nằm trên giường của Tả Gia Tuấn.

Cả quá trình rất thành công, tất cả đều tiến hành trong yên ắng.

Tả Gia Tuấn âm thầm chịu đựng.

Hoắc Uyên và Hoắc Giai Ý vẫn yêu nhau.

Còn Anna Winslet lại không lên tiếng.

Mãi đến một ngày kia, Hoắc Giai Ý tuyên bố với Tả Gia Tuấn là mình đã có thai, cô ta đã có con với Hoắc Uyên, cũng chính là anh trai mình!

Rốt cuộc Tả Gia Tuấn không thể chịu đựng được nữa, mà lúc đó, người đẻ mướn kia cũng đã có thai như ý muốn. Anh ta yêu cầu Anna Winslet rằng chỉ cần con của Hoắc Giai Ý vừa ra đời là sẽ trộm long tráo phụng, mà đứa trẻ vốn không nên có mặt trên đời này sẽ... bị nhận nước chết!

Chuyện kể đến đây, Anna Winslet dừng lại, giọng của bà hơi khàn khàn, mang theo chút bi thương.

Hoắc lão phu nhân đã sớm kinh ngạc mà trừng mắt.

Rất lâu sau, Tả Lăng Thần mới run run giọng mà hỏi: "Mợ nói như thế có nghĩa là con không phải là đứa trẻ đó?"

"Con không phải!"

Anna Winslet nói: "Mợ mua được y tá phụ trách chăm sóc Hoắc Giai ý, sau khi đứa trẻ đó ra đời liền đổi ngay. Con chính là con trai của Tả Gia Tuấn!"

Tả Lăng Thần dường như trở nên rất kích động.

"Mẹ, vậy đứa trẻ đó đâu? Nó thực sự bị nhận nước chết sao?"

Tuy Úc Noãn Tâm rất hy vọng Tả Lăng Thần không phải đứa trẻ đó nhưng dù sao nó cũng là một sinh mệnh, vừa sinh ra là đã bị người ta phản tử hình, quả thật là làm nàng không đành lòng.

Dường như Hoắc lão phu nhân bị tin tức này làm cho ngây ngẩn cả ra, một lúc sau mới thì thào hỏi: "Đúng vậy, đứa trẻ đó đâu?"

"Con xin lỗi, mẹ!"

Vẻ mặt Anna Winslet đau đớn: "Con giấu Gia Tuấn tiếp đứa nhỏ từ bệnh viện về, lén đưa nó đến trại trẻ mồ côi, vốn chỉ muốn giữ mạng sống cho nó, thế nhưng ngược lại đã làm hại nó."

"Tại sao?" Hoắc lão phu nhân run giọng hỏi.

Anna Winslet hít sâu một hơi: "Bởi vì cha mẹ của đứa trẻ là anh em ruột cho nên vừa sinh ra là đã có rất nhiều khiếm khuyết, hơn nữa sớm rời khỏi cơ thể mẹ, sức khỏe yếu ớt, sau này có chăm sóc kỹ thì cũng không ăn thua gì. Đứa nhỏ chịu được hai năm, cuối cùng cũng chết đi trong bệnh tật."

"Tất cả đều đã định là nó không thuộc về thế giới này, đều là do người lớn tạo nghiệt mà." Hoắc lão phu nhân đau khổ mà nhắm mắt lại, vẻ mặt Hoắc Thiên Kinh lại rất nặng nề.

Sắc mặt Tả Lăng Thần lại rồi ren.

Cuối cùng mọi việc cũng có đáp án, nhưng...

"Mợ, rốt cuộc thì mẹ ruột của con là ai?" Tả Lăng Thần nghĩ ngay đến vấn đề này.

Anna Winslet nhìn Tả Lăng Thần, nhẹ giọng nói: "Nói đến mẹ của con, bà ấy đúng là người đáng thương. Nếu không phải mợ đến tìm bà ấy thì có lẽ bà ấy vẫn đang vui vẻ, ít nhất thì cuộc đời bà ấy sẽ không thế này. Đáng tiếc, bi kịch cuộc đời bà ấy cũng là do mợ tạo thành!"

"Cái gì?"

Tả Lăng Thần run lên: "Mợ, câu này của mợ là có ý gì chứ? Lẽ nào bà ấy đã..."

"Bà ấy đã không còn trên đời này nữa!"

Anna Winslet thông báo một cách trực tiếp, không để cho anh có bất cứ mơ tưởng nào nữa.

"Tại sao lại như thế?"

"Bởi vì tình!" Trong mắt Anna Winslet toát lên vẻ thống khổ.

"Địa vị của cha và mẹ con cách nhau rất xa, so với ba con thì bà ấy chỉ là một cô gái có xuất thân hết sức bình thường. Năm xưa khi mợ tìm bà ấy, thứ

nhất là vì bà ấy xinh đẹp, thứ hai là vì bà ấy nợ tiền đánh bạc nên đến bước đường cùng, bà ấy trở thành người đề mướn, làm vợ hờ của ba con. Thế nhưng tất cả thiếu nữ đều có giấc mơ xuân, nhất là người ưu tú như ba con càng làm cho người ta không thể quên. Mẹ con nhanh chóng yêu ba con, nhất là sau khi có thai thì càng mơ tưởng sẽ trở thành thiếu phụ nhân của Tả gia. Thứ mà ba con muốn chỉ là đứa nhỏ, về phần phụ nữ thì ông ấy chỉ yêu Hoắc Giai Ý. Sau khi con sinh ra, theo hợp đồng, lẽ ra mẹ con nên dọn ra khỏi biệt thự của Tả gia, hơn nữa còn được một khoảng thù lao không nhỏ. Đáng tiếc người phụ nữ đã rơi vào lưới tình thì sao có thể cam tâm được?"

Hơi thở của Tả Lăng Thần trở nên dồn dập nhưng vẫn gắng gượng để nghe Anna Winslet kể chuyện.

"Sau khi mẹ biết tâm tư của bà ấy thì đã không ngừng khuyên bảo, nhưng bà ấy vẫn tìm cách gặp mặt ba con, thậm chí có lần còn muốn cướp con về lại bên cạnh mình, mục đích chính là hi vọng ba con có thể cưới bà ấy làm vợ. Đương nhiên bà ấy không biết rằng con của mình đã trở thành nhân vật quan trọng thay thế cho con của Hoắc Uyên và Hoắc Giai Ý."

Anna Winslet khẽ lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thái độ của ba con vẫn rất cứng rắn, cũng tỏ rõ chỉ cần đứa con. Tất cả mọi người đều cho rằng mẹ con chẳng qua chỉ là một người điên đáng thương mà thôi, cuối cùng bà ấy cũng ra đi. Ngay khi mẹ âm thầm cảm thấy nhẹ nhõm thì 16 năm sau, cũng chính là khi Lăng Thần 16 tuổi, bà ấy vì hóa yêu thành hận mà ra tay hại chết ba con và Hoắc Giai Ý!"

"Cái gì?"

Những lời kinh ngạc đồng thanh vang lên chứ không riêng gì Tả Lăng Thần. Ngay cả Hoắc Thiên Kinh, Úc Noãn Tâm, thậm chí là Hoắc lão phu nhân cũng chấn kinh.

Sắc mặt Anna Winslet đầy vẻ bi ai, sự tự trách cùng ấy ấy dâng lên trong mắt, làm cho người ta phải tan nát cõi lòng.

"Có trách thì trách mẹ con đã quá yêu ba con, mà ba con thì lại chỉ yêu có Hoắc Giai Ý. Sờ dĩ mẹ của con lại trả thù sau nhiều năm như vậy là bởi vì cuối cùng bà ấy cũng biết được ba con cư nhiên cho phép người khác tương con là con mình. Năm đó Hoắc Giai Ý cũng không nói cho ba con biết chuyện cô ta mang thai với Hoắc Uyên, mà Hoắc Uyên thì vẫn tưởng con là con của mình. Mẹ của con cho đó là một sự vũ nhục với bà ấy. Trong mắt bà ấy, con là kết tinh tình yêu giữa bà ấy và Tả Gia Tuấn, hơn nữa Tả Gia Tuấn cũng không buông cuộc hôn nhân này nên bà ấy liền nổi tâm giết hại!"

Nói đến đây, Anna Winslet dừng lại một chút, nhìn Tả Lăng Thần: "Lăng Thần, con đoán không sai, thắng xe không ăn chỉ là một cái cớ. Lúc đó là mẹ của con thừa dịp xe dừng lại nơi hoang vu mà động tay động chân, dẫn đến cái chết của ba con và Hoắc Giai Ý!"

Tả Lăng Thần ngẩn ngơ hết một lúc, vẻ đau đớn trong mắt không sao tả xiết.

"Sau khi chuyện xảy ra, vì muốn che giấu chuyện đề thay nên mẹ đã can thiệp vào. Cứ như thế, báo chí chỉ có được tư liệu là tai nạn xe cộ bất ngờ phải không?" *Hoắc Thiên Kinh trầm giọng hỏi, bình tĩnh mà phân tích.*

"Không sai!"

Giọng Anna Winslet rất quyết đoán: "Nếu để người ngoài biết được chuyện này, không chỉ Tả Thị mà ngay cả Hoắc Thị cũng bị liên lụy. Dù sao thì anh em loạn luân, mướn người đề thay cũng là những chuyện không hay ho gì!"

Hoắc lão phu nhân nghe thế thì xót xa mà gật đầu: "Con làm rất đúng, nếu khi đó mẹ đối mặt với những thứ này thì cũng làm như vậy!"

"Mẹ, mẹ không trách con sao?"

Anna Winslet nhìn Hoắc lão phu nhân: "Thật ra, con có trách nhiệm rất lớn trong cả quá trình này. Nếu con không tìm người đề thay thì Tả Gia Tuấn cùng Hoắc Giai Ý sẽ không chết!"

Hoắc lão phu nhân lắc đầu: "Không, tất cả đều đã được định sẵn. Nếu không có con thì mẹ đã không có được một đứa cháu ngoại xuất sắc thế này. Bao nhiêu năm nay, mẹ vẫn tưởng Lăng Thần là con của Uyên Nhi và Giai Ý, muốn quan tâm nhưng cuối cùng lòng lại có khúc mắc. Bây giờ chân tướng được rõ ràng rồi, mặc dù nó không phải là con của Giai Ý nhưng nó thừa kế sự thông minh cơ trí của Gia Tuấn. Đây là món quà quý nhất mà con tặng cho mẹ!"

Sắc mặt Anna Winslet lộ vẻ xúc động.

Sắc mặt Tả Lăng Thần thì lại xao động, như là cảm thấy thoải mái, hoặc như là tiếc nuối cùng đau đớn khi chân tướng được phơi bày.

"Mợ, sau đó mẹ ruột của con thế nào ạ?" *Cuối cùng anh cũng hỏi ra câu này, máu mủ tình thâm là không làm lơ được.*

Anna Winslet thở dài một hơi: "Bà ấy hoàn toàn không có ý định sống tiếp nữa. Sau khi hại chết ba con thì cũng tự tử mà chết. Chính tay mợ đã lo cho hậu sự của bà ấy. Dù sao thì vì mợ mà bà ấy mới quen biết Tả Gia Tuấn. Là nợ cũng được, là duyên cũng xong, tất cả đều do mợ, mợ phải chịu trách nhiệm."

Tả Lăng Thần không nói gì nữa, không khó nhận ra vẻ khổ sở của anh từ đôi mắt.

Hoắc lão phu nhân thở dài một hơi, sự đau khổ của bà cũng không ít hơn Tả Lăng Thần, dù sao thì đó là con gái và con rể của bà...

"Chỉ có thể nói tất cả đều là nghiệt duyên. Lăng Thần, có thời gian thì đi thăm mẹ của con đi, bà nghĩ bà ấy ở dưới suối vàng có thể nhìn thấy con ưu tú

thế này thì cũng rất vui mừng."

Tà Lăng Thần gật đầu, tay run run.

Úc Noãn Tâm rối bời mà nhìn tất cả. Chân tướng đã phơi bày rồi, nhưng lại không ngờ nó lại đáng tiếc cùng đau lòng đến vậy.

Cuối cùng thì nàng đã hiểu tại sao Hoắc gia lại có nhiều bí mật như vậy. Có đôi khi bí mật cũng là một sự bảo vệ, một sự che chở!

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh nhìn Tà Lăng Thần cũng tràn ngập vẻ phức tạp, cả nửa ngày sau mới hỏi:

"Lăng Thần, tại sao trước giờ lại không giải thích khi đối mặt với sự nghi ngờ của anh? Chắc chắn cái chết của ba anh cũng là một tai nạn ngoài ý muốn phải không?"

Tà Lăng Thần cười khổ

"Anh và em thì có gì khác nhau. Lúc đó, khi đối mặt với sự nghi ngờ của em thì anh cũng không giải thích mà! Xem ra cho dù em và anh không có quan hệ máu mủ nhưng cũng cùng một loại người!"

Hoắc Thiên Kinh không nói gì.

Trong không khí tràn ngập vẻ im lặng nặng nề, cuối cùng Hoắc lão phu nhân phá vỡ nó:

"Chân tướng cũng đã được làm rõ rồi. Người chết thì chúng ta tưởng nhớ, người còn sống thì phải sống cho tốt. Lăng Thần, tuy con và Hoắc gia không có quan hệ huyết thống nhưng trong mắt bà thì con vẫn là đứa cháu ngoại duy nhất, điều này không thể thay đổi được!"

"Bà ngoại!" Tà Lăng Thần xúc động.

Hoắc lão phu nhân vỗ vỗ vào tay anh, sau đó nhìn Hoắc Thiên Kinh...

"Từ này về sau, bà không muốn thấy Hoắc Thị và Tà Thị có xích mích gì nữa. Đương nhiên bà cũng sẽ không can thiệp vào chuyện cạnh tranh trên thương trường, nhưng nhất định phải cạnh tranh lành mạnh!"

Hoắc Thiên Kinh và Tà Lăng Thần gật đầu.

Sự thật được chôn sâu cuối cùng cũng được phơi bày, cội rễ khúc mắc giữa Tà Thị và Hoắc Thị bao nhiêu năm nay.

Hoa quỳnh trong biệt thự, bởi vì mới trồng nên không không thấy hoa nhưng vẫn xanh um tươi tốt. Theo làn gió nhẹ phát qua, tán lá lắc lư dao động, cực kỳ đẹp.

Trong vườn hoa, ánh mặt trời kéo dài cái bóng của Tà Lăng Thần và Úc Noãn Tâm.

"Hạnh phúc không?" *Trong mắt Tà Lăng Thần vẫn là sự thâm tình, nhưng trong vẻ thâm tình ấy lại loáng thoáng vẻ u sầu.*

Úc Noãn Tâm khẽ cười mà gật đầu: "Lăng Thần, em rất hạnh phúc, thật đó. Cho nên em cũng hy vọng anh có thể hạnh phúc."

Ánh mắt Tà Lăng Thần lướt qua cái bụng đã hơi nhô lên của nàng, anh vẫn chưa thể thích ứng được. Dù sao thì đó là người con gái mà mình yêu nhất lại mang thai con của một người khác, tim anh vẫn âm ỉ đau.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: – Sĩ diện hảo

Úc Noãn Tâm nhay cảm mà nhận thấy được ánh mắt của anh, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, dịu dàng nói: *"Từ lúc em mang thai thì mới biết trách nhiệm của mình nặng nề thế nào. Lăng Thần, đời người phải trải qua những giai đoạn khác nhau thì mới có thể trưởng thành. Thiên Kinh dắt em từ một cô gái ngây thơ trở thành một phụ nữ có thể gánh vác được trách nhiệm, em rất hạnh phúc!"*

Trong nụ cười của Tà Lăng Thần có chút chua xót: *"Chỉ cần em hạnh phúc là được."*

"Đừng như vậy, Lăng Thần, cho dù chúng ta không trở thành người yêu thì cũng vẫn là bạn bè. Trên đời này không có gì là bỏ qua được, giống như bây giờ, rốt cuộc thì mâu thuẫn của Hoắc gia và Tà gia cũng đã được giải quyết, em thật vui mừng cho anh và Thiên Kinh!" Úc Noãn Tâm cười tươi như hoa, giọng nói nhẹ nhàng thoảng qua theo làn gió.

Môi Tả Lăng Thần hơi cong lên nhưng ánh mắt lại không được tự nhiên mà cụp xuống. Người mà anh yêu ơi, em đâu biết được rằng khi một người con trai đã hết lòng hết dạ yêu một người con gái thì có muốn quên cũng quên không được!

"*Dáng em mang bầu nhìn rất đẹp, hai đứa trẻ này thật hạnh phúc!*" Anh thấp giọng nói.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng nở nụ cười: "*Quả thật chúng nó rất nghịch ngợm, mặc dù còn rất nhỏ nhưng có khi còn biết động đây đó!*"

"*Thật sao?*"

Trong mắt Tả Lăng Thần có vẻ ngạc nhiên, dè dặt hỏi: "*Anh có thể sờ một chút không?*"

"*Đương nhiên!*" Úc Noãn Tâm cười nói: "*Có điều bây giờ chúng còn quá nhỏ!*"

Tay Tả Lăng Thần từ từ sờ lên cái bụng đã hơi nhô lên của Úc Noãn Tâm, ngón tay anh hơi run run, khi chạm vào bụng nàng thì trong lòng dâng lên chút bi ai.

Nếu có thể, anh rất muốn dưới lòng bàn tay này là con của anh.

"*Bây giờ anh đã không có quan hệ huyết thống gì với Hoắc gia rồi, anh có thể làm cha nuôi của chúng nó không?*" Mắt Tả Lăng Thần có vẻ mong chờ mà hỏi.

Úc Noãn Tâm khẽ cười: "*Đương nhiên là được rồi!*"

"*Cảm ơn em!*" Nụ cười của Tả Lăng Thần mang chút xót xa.

Trong không khí từ từ lan ra chút trầm lắng.

"*Noãn!*"

Giọng nói có vẻ bất mãn của Hoắc Thiên Kinh vang lên, phá tan vẻ ảm đạm trong không khí, nhưng lại có thêm chút ghen tuông. Chỉ thấy hần bước nhanh tới trước, khi thấy bàn tay Tả Lăng Thần đang đặt trên bụng Úc Noãn Tâm thì mày nhíu lại.

"*Thiên Kinh?*"

Úc Noãn Tâm thấy mắt hần hơi có vẻ không vui thì hơi ngần ra.

Tả Lăng Thần buông tay ra, mắt nhìn thẳng vào mắt Hoắc Thiên Kinh, mang theo nụ cười khổ.

"*Xem ra cho dù không có hiểu lầm năm xưa thì em và anh cũng mãi mãi không thể trở về quá khứ!*"

"*Đương nhiên!*"

Hoắc Thiên Kinh thừa nhận không chút ngần ngại, nhưng lại nói một câu làm Úc Noãn Tâm cảm thấy ảm áp.

"*Bởi vì anh và em cùng yêu một cô gái, điều này đã định là chúng ta không thể quay lại như cũ!*"

Đây là lần đầu tiên hần nói yêu gần trực tiếp đến thế, Úc Noãn Tâm ngây ngẩn mà nhìn hần, tim không ngừng đập loạn.

Dường như Tả Lăng Thần cũng phát hiện được điều này, trong nụ cười nhạt có vẻ thỏa hiệp.

"*Cuối cùng thì anh vẫn thắng, bảo một người như anh nói tiếng yêu còn khó hơn là lên trời, xem ra anh đúng là người mà Noãn Tâm chờ đợi!*"

"*Chúng ta vẫn là anh em như trước, đây là sự thật không thể thay đổi, mà anh cũng không muốn thay đổi!*" Thoạt nghe thì giọng của Hoắc Thiên Kinh cũng không còn vẻ cứng rắn cùng lạnh lùng nữa.

Tả Lăng Thần cười nhẹ: "*Đương nhiên!*" Nói xong, anh nhìn Úc Noãn Tâm một cái, rồi lại đưa mắt nhìn Hoắc Thiên Kinh...

"*Em vẫn nói câu đó, hãy đối xử tốt với cô ấy, nếu không em nhất định sẽ đoạt cô ấy lại, cho dù cô ấy đã có con với anh!*"

"*Em sẽ không có cơ hội ấy đâu, dành tình yêu của em cho người khác đi!*" Giọng của Hoắc Thiên Kinh cực kỳ kiên quyết.

Tả Lăng Thần cười cười, không nói gì thêm nữa mà quay người đi...

"*Lăng Thần!*" Hoắc Thiên Kinh ở sau lưng gọi anh lại.

Tả Lăng Thần đứng lại, nhưng không có quay đầu.

"Em biết là anh sẽ không nói xin lỗi với em!" Hoắc Thiên Kinh bỗng nói một câu chẳng đầu vào đầu.

Cuối cùng Tả Lăng Thần vẫn quay đầu lại, cong môi cười: "Anh vẫn là như thế, em đã quen rồi!" Nói xong liền bước ra khỏi vườn hoa.

"Có điều anh yên tâm, em đã chấp nhận lời xin lỗi của anh!"

Giọng nói của anh vang lên từ xa, lộ ra một sự tự tin!

Giương mặt hồ hững của Hoắc Thiên Kinh bỗng thay đổi, đôi môi mỏng cong lên!

Úc Noãn Tâm nhìn thấu hết tất cả, cả nửa ngày mới che miệng cười: "Anh và anh ấy đúng là anh em, ngay cả cách thức xin lỗi cũng không giống người ta."

"Ai nói anh xin lỗi cậu ta chứ? Cậu ta có gì đáng để anh nói xin lỗi?" Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì lập tức che giấu đi nụ cười bên môi, cố ý xụ mặt nói.

"Đàn ông luôn thích sĩ diện hão!"

Úc Noãn Tâm khẽ chọc một câu. Trong lòng nàng biết rõ, khi Hoắc Thiên Kinh biết được toàn bộ sự thật thì đương nhiên sẽ cảm thấy ân hận cùng áy náy vì những việc mình làm trước kia. Nhất là Tả Lăng Thần, anh đúng là người vô tội.

Hoắc Thiên Kinh thấy trong mắt nàng hàm chứa vẻ chế giễu thì bỗng nghiêm túc trở lại, bắt mắt mà ra lệnh: "Sau này không được phép để người khác sờ bụng nữa, ngay cả phụ nữ cũng không được, chỉ có anh mới được sờ, nghe rõ chưa?"

Úc Noãn Tâm nghe thế thì buồn cười mà nhìn hắn. "Anh đúng là ngang ngược hết chỗ nói, con ở trong bụng em, em mới có quyền quyết định!"

"Không được!"

Hoắc Thiên Kinh kéo nàng lại, tay sờ lên bụng nàng: "Tả Lăng Thần đáng chết, dám ở trong nhà anh mà sờ con của anh, cậu ta còn nói gì nữa?"

Úc Noãn Tâm liếc xéo hắn, cố ý nói: "Anh ấy muốn làm cha nuôi của mấy đứa nhỏ, em đã đồng ý rồi!"

"Không được!"

Hoắc Thiên Kinh phản ứng ngay lập tức, hét lên: "Con chỉ có thể có 1 người cha, cho dù là cha nuôi cũng không được!"

"Anh hét có gì chứ? Muốn dọa con sao?" Úc Noãn Tâm cũng trừng hắn, quát trở lại.

"Anh đâu có hét, không phải đang ôn tồn mà nói chuyện với em sao?"

Hoắc Thiên Kinh lập tức như trở thành một người khác, ôm nàng vào lòng mà cười: "Anh không muốn con của anh thân thiết với bất cứ người nào khác, anh sẽ đau lòng đó!"

"Quý ích kỷ!" Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng nở nụ cười, trong lòng thấy ấm áp, vùi mình vào lòng hắn, cười tươi như hoa.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: – Mất tích

Thời gian trôi qua rất nhanh, nói là trôi qua như nước cũng không quá khoa trương.

Trong thời gian này, dường như tất cả mọi chuyện đều xảy ra bước ngoặt, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp!

Bụng của Úc Noãn Tâm ngày càng lớn hơn, bởi vì là mang thai đôi nên động tác của nàng càng ngày càng nặng nề, Hoắc Thiên Kinh thì càng xứng với chức danh người chồng đảm đang, người cha tốt. Hắn chẳng những quan tâm càng nhiều đến những kiến thức về thai phụ mà còn đọc những quyển sách dày cộp ấy đến thuộc như cháo cháo, hơn nữa còn đích thân chọn những thức ăn, đồ uống thích hợp cho mẹ và bé. Ngay cả chuyên gia cũng tự thấy không bằng trình độ chuyên nghiệp và sự nhẫn nại của hắn.

Nhân viên của Hoắc Thị lại ngạc nhiên khi phát hiện hồ đến giờ tan ca là vị tổng tài đáng kính của bọn họ lại vội vã rời khỏi phòng làm việc, từ chối các bữa tiệc xã giao, hơn nữa còn có khi còn tay xách nách mang chọn mua những thực phẩm chức năng, điển hình là người đàn ông của gia đình

Anna Winslet cũng coi bỏ những khúc mắc trong lòng nên thái độ đối với Úc Noãn Tâm cũng thay đổi 180 độ. Bà vốn là một người phụ nữ nhiệt tình,

chẳng qua là bao nhiêu năm nay bị những khúc mắc cùng áp lực của Hoắc Thị đè nén đến nỗi chỉ có thể chọn cách dùng trầm mặc cùng lãnh đạm để ngụy trang chính mình. Hơn nữa, bà vốn cũng không có quá nhiều thành kiến với Úc Noãn Tâm, có chăng là sự cạnh tranh trong lòng đối với nghệ sỹ, nhưng hôm nay cũng đã hóa giải rồi. Vì thế ngay lập tức bà cũng trở nên tích cực, sốt ruột chờ đợi cục cưng ra đời y như Hoắc lão phu nhân, làm cho Hoắc lão phu nhân lại bị mất hứng. Bởi vì trước kia, chuyện mà Hoắc lão phu nhân làm đầu tiên mỗi ngày sau khi thức dậy là đi tản bộ với Úc Noãn Tâm nhưng không ngờ bây giờ Anna Winslet dậy còn sớm hơn bà nên đã chiếm mất chỗ của bà.

Tóm lại, một nhà mấy người bỗng trở nên hòa thuận ấm áp, cộng thêm việc ba mẹ Úc Noãn Tâm cũng thường đến biệt thự làm khách, cả biệt thự bỗng trở nên náo nhiệt.

Chỉ có điều...

Mỗi ngày Úc Noãn Tâm đều gặp phải ác mộng, hơn nữa mỗi lần tỉnh lại đều ướt đầm mồ hôi. Mà Hoắc Thiên Kinh lại bị đánh thức trong tiếng kêu la ứ ớ của nàng, nhìn nàng bị ác mộng giày vò thì chân mày của hắn nhíu càng chặt, vẻ trầm tư cùng quyết định của mắt hắn cũng càng rõ ràng.

Tối hôm đó, biệt thự rất náo nhiệt, ngoại trừ Hoắc Thiên Kinh ra nước ngoài công tác thì ông bà Úc, Hoắc lão phu nhân, Anna Winslet và Úc Noãn Tâm đang cười cười nói nói trong phòng khách. Mặt của quản gia cùng người hầu cũng nở nụ cười, những ngày tháng hòa thuận vui vẻ này làm người hầu bọn họ cũng vui theo.

"Bé Noãn à, con làm sao thế, cả buổi tối không nói gì?"

Hoắc lão phu nhân cười nói chuyện với ông Úc xong, quay lại thấy Úc Noãn Tâm đang không nhìn đồng hồ thì quan tâm hỏi.

"Đâu có, con đang nghe mọi người nói đây!" Úc Noãn Tâm cười cười, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng.

Cả buổi tối, nàng đều cảm thấy tim mình đập rất nhanh, thậm chí lúc này khi bụng ly nước cũng thất thần mà làm vỡ nó.

"Biết con không ai bằng mẹ, tuy mẹ chỉ là mẹ chồng con nhưng cũng nhận ra con dâu của mẹ đang nhớ đến Thiên Kinh!" Anna Winslet cười nói: *"À, đúng rồi, chắc là tối nay Thiên Kinh sẽ về tới!"*

Úc Noãn Tâm nghe thế thì mặt ửng hồng.

Bà Úc cười: *"Người ta đều nói con gái hướng ra ngoài, câu này không sai chút nào. Thiên Kinh mới đi công tác có vài ngày mà nó đã mất hồn mất vía. Đổi lại là tôi thì nó cũng không có để bụng tới vậy!"*

"Mẹ, mẹ nói gì vậy chứ!"

Úc Noãn Tâm bị mọi người làm cho xấu hổ. *"Chẳng qua là giờ này Thiên Kinh nên về tới rồi."*

"Xem đi, tôi nói có sai đâu chứ, bây giờ con bé này cũng chỉ biết có Thiên Kinh" Bà Úc cười chế giễu.

Ngay lúc mọi người đang nói nói cười cười thì quản gia nhận được điện thoại. sau khi gác điện thoại xuống thì bước tới trước mặt mọi người.

"Lăng Thần thiếu gia tới rồi ạ!"

"Được rồi, hôm nay là ngày gì vậy chứ, thật là đông vui."

Hoắc lão phu nhân nghe thế thì cười ha hả, bà đã có tuổi rồi nhưng vẫn thích náo nhiệt.

Tả Lăng Thần bước vào phòng khách biệt thự, khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của mọi người thì trên mặt có chút khó xử, sau đó bèn bước nhanh tới trước...

"Lăng thần, con tới rồi à, ngồi xuống đây!"

Anna Winslet vẫn rất thích Tả Lăng Thần, có lẽ năm xưa là vì áy náy, nhưng sau thời gian dài thì lại thật lòng yêu thích anh, bởi vì có đôi khi anh còn chu đáo hơn cả con trai bà.

Sắc mặt của Tả Lăng Thần rất nặng nề, không thích hợp với không khí vui tươi lúc này.

Úc Noãn Tâm nhạy cảm mà thấy được điều này, nàng đứng dậy nhìn anh, chân chừ một lúc rồi nhẹ giọng hỏi: *"Lăng Thần, đã xảy ra chuyện gì vậy?"*

Lúc này mọi người mới phát hiện Tả Lăng Thần khác thường, nụ cười trên mặt bỗng cứng lại.

Tả Lăng Thần nhìn mọi người một cái, nặng nề mà nói: *"Thiên Kinh xảy ra chuyện rồi!"*

"Cái gì?" Mọi người cả kinh.

Úc Noãn Tâm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân mình lung lay một chút, may mà Tả Lăng Thần nhanh tay đỡ lấy nàng.

"Lăng Thần, Thiên Kinh bị sao vậy? Bây giờ anh ấy ở đâu?"

Úc Noãn Tâm cũng không để ý tới mình, nắm lấy tay Tà Lăng Thần, sốt ruột hỏi, trong mắt toàn là vẻ chần chừ và hoảng hốt.

Không chỉ có nàng, tim của những người khác cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tà Lăng Thần nhìn Úc Noãn Tâm, khó khăn nói: "Noãn Tâm, em nhất định phải bình tĩnh mà nghe anh nói hết, ngàn vạn lần đừng qua kích động, cũng đừng rối loạn!"

"Anh nói đi!"

Úc Noãn Tâm nắm chặt lấy tay Tà Lăng Thần, như là sợ bỏ mất một chữ nào vậy.

"Thiên Kinh đến đảo Wakaya trên quần đảo Fiji, lúc này anh vừa nhận được tin anh ấy đã xảy ra chuyện trong quá trình lặn xuống nước, bị mất tích rồi. Anh đã thông báo cho cảnh sát tìm người, trong mắt còn chưa có tin tức gì!"

Tà Lăng Thần chậm rãi nói từng tiếng, sợ nàng sẽ ngất đi bất cứ lúc nào.

"Không!"

Úc Noãn Tâm ra sức lắc đầu. "Thiên Kinh đã nói với em anh ấy chỉ đi họp thôi, sao lại đến đảo Wakaya chứ? Nhất định là anh làm rồi, nhất định như vậy!"

"Noãn Tâm!"

Tà Lăng Thần ôm chặt lấy nàng, nhắc lại: "Thiên Kinh quả thật đã đi Wakaya, anh gặp anh ấy ở Fiji!"

"Tại sao? Tại sao anh ấy lại đến đó?" Úc Noãn Tâm bắt lực mà hỏi

Tà Lăng Thần hít sâu một hơi, nói từng tiếng: "Tìm nhân!"

Úc Noãn Tâm bỗng giật mình, cả người giống như bị sét đánh trúng!

Anna Winslet phản ứng trước nhất, khó hiểu mà hỏi: "Tìm nhân? Tìm nhân gì chứ? Thiên Kinh chạy tới nơi xa xôi như vậy chỉ để tìm nhân thôi sao?"

Tà Lăng Thần chỉ nhũn mày rồi nói: "Con cũng không biết chuyện là thế nào, chỉ là khi bọn con gặp nhau trên đường thì nghe anh ấy nói qua!"

"Là nhân của con!"

Úc Noãn Tâm thất thần nói. Lúc này, ngoại trừ sự xót xa ân hận thì nàng còn rất bất lực, giống như là một đứa trẻ bị lạc đường, mất đi phương hướng để về nhà.

"Noãn Tâm, con nói gì vậy? Nhân của con không phải đang trên tay con sao?" Bà Úc nghe thế thì cảm thấy không hiểu nổi.

Mắt Úc Noãn Tâm nổi lên vẻ đau đớn: "Là Yi Fei Si, đó là một đôi nhân nhưng con đã làm mất nó trong tuần trăng mật. Từ sau khi làm mất nhân thì mỗi ngày con cứ bị ác mộng tra tấn. Nhất định là Thiên Kinh nhớ con đã nói có khả năng rơi trên đảo nên anh ấy mới...."

Lời của nàng làm tất cả mọi người đều không hiểu hết, càng không biết Yi Fei Si mà nàng nói là gì nhưng đại khái cũng nghe được vài phần.

"Lăng Thần, sao con lại biết Thiên Kinh mất tích?"

Anna Winslet cố gắng giữ bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh thì mới có thể kiềm chế được đôi tay đang run rẩy của mình.

Tất cả đều nhìn Tà Lăng Thần.

Anh thờ dài một hơi...

"Con vốn đến Fiji để nghỉ ngơi, không ngờ lại nhìn thấy máy bay riêng của Thiên Kinh ở đó. Trong lúc ăn cơm chung, con biết anh ấy muốn đi Wakaya, nói là Noãn Tâm làm mất nhân ở đó. Sau đó chúng con chia tay nhau. Nhưng khi con đang chuẩn bị về nhà thì nhận được điện thoại của Thiên Kinh gọi tới, lời anh ấy rất kỳ lạ, bảo con sáng sớm mai phải tham dự đại hội cổ đông của Hoắc Thị, lại dặn con phải chú ý đến hành động của Phương gia. Nhưng anh ấy chưa nói xong thì tín hiệu đã bị cắt rồi. Sau đó, con càng nghĩ càng cảm thấy chuyện rất khác thường liền đích thân chạy tới Wakaya, nhân viên ở đó nói Thiên Kinh đi lặn ở vùng biển đó nhưng mãi mà vẫn chưa thấy bóng dáng anh ấy đâu. Con nhận thấy sự tình rất nghiêm trọng nên đã âm thầm báo đội cứu hộ lặn đi tìm. Đáng tiếc là ngay cả con cũng không tìm thấy bóng của Thiên Kinh đâu."

Hoắc lão phu nhân đã không tiếp nhận được tin tức này, tay run run, nhìn Tà Lăng Thần...

"Bây giờ bên phía cảnh sát đã có tin tức gì chưa?"

Tà Lãng Thần lắc đầu: *"Mãi đến bây giờ con vẫn chưa nhận được tin tức gì!"*

Úc Noãn Tâm cũng bắt đầu run lên.

"Mọi người đừng vội hoảng hốt!" Lúc này ông Úc bỗng mở miệng. Dù sao ông cũng là đàn ông, vào những lúc thế này thì bình tĩnh là quan trọng nhất.

"Lãng Thần, con vừa nói trước khi Thiên Kinh xảy ra chuyện thì có gọi cho con?"

"Dạ phải!" Tà Lãng Thần gật đầu.

"Vậy chúng ta phải xác định xem cuộc gọi này của Thiên Kinh được gọi trong tình huống nào?" Ông Úc trầm tư, nhũu mày nói.

Tà Lãng Thần nghĩ kỹ lại một chút, sau đó nói: *"Có lẽ là trước khi xuống nước, có điều lúc đó hình như hoàn cảnh xung quanh rất ồn ào, con loáng thoáng nghe thấy được tiếng bước chân, giống như..."*

Anh dừng lại một chút, sau đó nói: "Không sai, con cảm thấy hình như anh ấy đang trốn tránh cái gì."

"Lãng Thần, ý của anh là trước khi Thiên Kinh xuống nước đã gặp phải nguy hiểm?" Úc Noãn Tâm nhảy cảm hỏi, trong lòng lại đau đốn khôn nguôi.

Sắc mặt Tà Lãng Thần nghiêm trọng: *"Có lẽ là gặp phải chút phiền phức, nhưng với tính cách của anh ấy thì cho dù tình hình lúc ấy có khác thường thì anh ấy vẫn sẽ lặn xuống, bởi vì anh ấy nói với anh là có lẽ nhấn rơi xuống rặng san hô!"*

Úc Noãn Tâm bỗng nhớ tới...

Khi nàng lấy chiếc hộp xinh xắn từ trong rặng san hô dưới đáy biển ra thì đã tháo găng tay ra, nhất định là nhấn bị rơi vào lúc đó.

Thì ra những lời nàng nói Thiên Kinh đều để trong lòng.

Nghĩ đến đây, lòng của nàng se thắt lại. Nếu nàng biết Thiên Kinh sẽ đích thân đến đảo tìm nhấn thì nàng tuyệt đối không cho nhấn đi! Nhấn không có thì thôi, cho dù có nằm ác mộng thì sao chứ, Thiên Kinh mới là quan trọng nhất với nàng!

Nghĩ thế, Úc Noãn Tâm bỗng chạy đến phòng bên cạnh, đã quên mất mình là phụ nữ đang mang thai.

Một đám người lo lắng mà chạy theo phía sau nàng, nhìn nàng mất hồn mất vía mà mở TV, cầm điều khiển không ngừng chuyển kênh.

"Noãn Tâm, con đừng như thế, mẹ biết con rất lo cho sự an nguy của Thiên Kinh nhưng con còn đang mang thai, nhất định phải bình tĩnh!" Anna Winslet hoàn toàn có thể hiểu được lòng của nàng, bước lên an ủi.

Sắc mặt Úc Noãn Tâm trở nên trắng nhợt, tuy rằng rất thất thần nhưng vẫn có thể nhận ra nàng vẫn còn giữ được sự bình tĩnh tối thiểu, tất cả các kênh đều liên quan đến kinh tế.

"Mẹ, con không sao. Nếu Thiên Kinh thật sự xảy ra chuyện thì nhất định truyền thông sẽ đưa tin đầu tiên!"

Nàng như vậy làm người ta đau lòng.

"Chờ đã..." Ngay khi Úc Noãn Tâm chuẩn bị chuyển kênh thì Tà Lãng Thần bỗng mở miệng.

Tất cả mọi người đều nín thở, nhìn màn hình...

"Theo nguồn tin mới tiết lộ, Phương lão tiên sinh Phương Phạm – người vẫn luôn hoạt động chính trị hôm nay bỗng chính thức gia nhập ban quản lý của gia tộc, mặc dù các cổ đông của Phương Thị vẫn giữ thái độ chần chừ với Phương lão tiên sinh. Đây chẳng qua chỉ là một liều thuốc kích thích cho Phương Thị vẫn yên ổn bấy lâu nay. Cùng lúc đó, vào 7h tối hôm nay, tiểu thư Phương Nhan của Phương Thị cũng tuyên bố với bên ngoài rằng cô chính thức được bổ nhiệm chức chủ tịch của Phương Thị!"

"Sao lại thế?"

Anna Winslet vẫn rất nhạy cảm với những thay đổi của thương trường, tin vừa đưa ra, chân mày bà đã nhíu lại.

Ánh mắt Tà Lãng Thần trở nên nghiêm túc.

"Cuối cùng thì con cũng hiểu được ý của Thiên Kinh rồi!"

Sắc mặt của anh trở nên nghiêm trọng: "Thiên Kinh mất tích chắc chắn có liên quan tới Phương gia, thậm chí 100% là do Phương gia làm!"

"Lãng Thần, bà tán thành quan điểm của con, nhưng không bằng không chứng thì chúng ta cũng không làm gì được Phương gia!" Sắc mặt của Hoắc lão phu nhân nặng nề, dù sao thì người mất tích là cháu đích tôn của bà.

Giọng của Úc Noãn Tâm rất yếu ớt.

"Sao Phương Nhan có thể làm như thế?"

Tà Lăng Thần nghe thế thì khẽ lắc đầu: "Chuyện này chưa chắc là do Phương Nhan làm, người có khả năng nhất chính là ông nội của Phương Nhan... Phương Phạm!"

"Sao lại như thế?" Tim của Úc Noãn Tâm cũng nhảy dựng lên.

"Rất đơn giản, bởi vì Thiên Kinh đã xúc phạm đến lợi ích của Phương gia!"

Tà Lăng Thần bình tĩnh mà phân tích: "Trước nay Phương Phạm không thích kinh doanh nhưng lại rất có hứng thú với làm chính trị. Sản nghiệp của Phương gia là do cha Phương Phạm để lại, năm đó cha ông ta vốn muốn giao Phương gia cho ông ta nhưng đáng tiếc chỉ hướng của Phương Phạm không ở trong thương trường, vì thế liền giao cho em trai của Phương Phạm. Mặc dù em trai của Phương Phạm có ý muốn kinh doanh nhưng do từ nhỏ ốm yếu, hơn nữa chuyện làm ăn vốn rất tốn hao sức lực và tinh thần nên ông ta chưa đến trung niên đã nhắm mắt xuôi tay. Phương Thị lại rơi vào tay con trai Phương Phạm, cũng chính là cha của Phương Nhan. Bởi vì em trai của Phương Phạm không có con cái, cha của Phương Nhan lại có tư chất quá bình thường, lúc vừa tiếp nhận Phương Thị thì có Phương Phạm đứng sau lưng giúp đỡ, sau đó thì Phương Nhan kinh doanh. Nhưng gần đây, Thiên Kinh hoàn toàn phong tỏa cổ phiếu của Phương Thị, như thế đối với Phương Thị mà nói chính là một kích trí mạng. Có lẽ Phương Nhan cũng không còn cách nào khác, mà Phương Phạm thì tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn. Nếu lúc này Thiên Kinh biến mất thì chính là cơ hội tuyệt vời!"

"Không sai!"

Anna Winslet vẫn rất hiểu tình hình kinh doanh của Phương Thị, mặt có vẻ nghiêm trọng mà nói: "*Hoắc Thị phong tỏa quyền làm chủ của Phương Thị, cũng không chế những cổ đông trong Phương Thị. Thiên Kinh là tổng tài của Hoắc Thị, nếu nó xảy ra chuyện thì uy quyền này sẽ bị sụp đổ, như vậy Phương Thị sẽ được cứu. Nói cách khác, sự mất tích của Thiên Kinh là một tai nạn đối với thị trường chứng khoán nhưng đối với Phương Thị thì đó lại là một cơ hội!*"

Ông Úc nghe vậy thì không hiểu mà hỏi: "Tôi chưa hiểu chuyện này lắm. Khi xưa Thiên Kinh tiếp quản Hoắc Thị từ tay bà thông gia, vậy cho dù Thiên Kinh có chuyện thì bà thông gia lại ra mặt lần nữa là được mà?"

"Chuyện này không giống nhau!"

Anna Winslet thở dài một hơi: "Các cổ đông đều chỉ biết nhìn vào lợi ích. Lúc Hoắc Thị được tôi tiếp quản, quả thật có yên ổn và phát triển nhưng từ khi Thiên Kinh nắm quyền thì hiệu suất kinh doanh cùng sản nghiệp của Hoắc Thị liên tiếp được mở rộng vài lần. Trước nay Thiên Kinh làm việc rất cương quyết, thủ đoạn cũng rất mạnh mẽ, tất cả các cổ đông đều thu được lợi nhờ vào sự phát triển thần tốc này. Lúc này Thiên Kinh xảy ra chuyện, đối với Hoắc Thị mà nói là một tai nạn!"

Tà Lăng Thần tán thành mà gật đầu: "*Phương Phạm làm tới mức này là vì đã kích vào uy quyền của Thiên Kinh trên thương trường, cũng vì trả thù những hành vi của Thiên Kinh. Con cáo già này trước giờ vẫn thích làm những việc đánh lén sau lưng, nếu chuyện này mà có liên quan tới ông ta thì chỉ cần sáng mai là tất cả báo chí đều biết tin Thiên Kinh mất tích. Ngày mai là ngày bắt đầu phiên giao dịch mới, vậy cổ phiếu của Hoắc Thị sẽ...*"

Anh không nói tiếp nhưng tất cả mọi người đều biết anh muốn nói gì.

Úc Noãn Tâm khò sở mà nhìn Tà Lăng Thần, yếu ớt hỏi: "*Anh vừa nói Thiên Kinh bảo anh tham gia hội nghị cổ đông sáng mai?*"

Tà Lăng Thần gật đầu.

Anna Winslet do dự nói: "Xem ra vào lúc Thiên Kinh nguy cấp thì đã nghĩ ra cách xử lý rồi. Không sai, lúc này cũng chỉ có Lăng thần mới có thể kiểm chế được những cổ đông đó. Thứ nhất, Tà Thị và Hoắc Thị có quan hệ thân thích; thứ hai, mọi người đều biết năng lực của nó."

"Nhưng con cũng chỉ có thể áp chế một thời gian, nhiều nhất cũng chỉ có thể cam đoan làm cho cổ phiếu của Hoắc Thị không có gì biến động. Chuyện quan trọng nhất vẫn là tìm được tung tích của Thiên Kinh. Có lẽ con cáo già Phương Phạm này không ngờ là Thiên Kinh lại bảo con tham dự ban quản trị. Nếu ngày mai Hoắc Thị không có động tĩnh gì thì ông ta sẽ có phòng bị!"

"Lần này Phương Thị tự tìm đường chết rồi, cư nhiên dám ra tay với Thiên Kinh, ta nhất định sẽ không để cho chúng yên ổn!" Hoắc lão phu nhân tức giận nói, dù sao thì bị bạn bè có giao tình hãm hại cũng là chuyện khó chấp nhận.

"Con dâu, lần này phải làm phiền con rồi, chúng ta phải phối hợp với Lăng Thần bảo vệ Hoắc Thị, không thể để cho cổ phiếu có biến động gì!"

"Con biết rồi!"

Dù sao thì Anna Winslet cũng đã trải qua chuyện thế này, dĩ nhiên là hiểu được lợi và hại trong đó.

"Mẹ..."

Úc Noãn Tâm kiên định mà nhìn bà. "*Con là con dâu của Hoắc gia, xin mẹ dạy con phải làm thế nào mới có thể làm một cô con dâu đúng chuẩn!*"

Rốt cuộc nàng cũng hiểu được lí do tại sao khi đó mẹ chồng lại phản đối rồi. Làm bà chủ nhà giàu không phải là chuyện thoải mái. Giống như bây giờ, nếu không phải vì có sự trợ giúp của Lăng Thần, bà nội và mẹ chồng, nếu chỉ có mình nàng thì chắc là Hoắc Thị sẽ sụp đổ mất. Bắt đầu từ hôm nay, nàng phải học cách hiểu biết Hoắc Thị, thậm chí học cách kinh doanh Hoắc Thị thế nào!

Anna Winslet cảm động mà nắm lấy tay nàng: "Yên tâm đi, nhất định Thiên Kinh sẽ không sao!"

"Dạ!"

Úc Noãn Tâm gật đầu, sau đó nhìn Tả Lăng Thần...

"Lăng Thần, Thiên Kinh đã biết chuyện này có liên quan tới Phương Thị thì nhất định anh ấy sẽ nghĩ ra cách thoát khỏi cảnh nguy hiểm, đúng không?"

Tả Lăng Thần nhìn nàng, nhìn về kiên định trong mắt nàng, trong lòng có chút đau đớn, nhưng khóe môi lại cong lên.

"Thiên Kinh luôn biết cách gặp dữ hóa lành, phải tin tưởng anh ấy!"

Anh nói một cách chân thành: "Phương Phạm là người trong giới chính trị, nếu ông ta muốn đối phó với Thiên Kinh thì sẽ không dám làm trắng trợn mà phải vận dụng quan hệ với xã hội đen. Có lẽ là Thiên Kinh có thể phân tích ra người thuê là ai từ cấp bậc của sát thủ. Có lẽ khi anh ấy biết lần đi lần này sẽ có nguy hiểm thì đã cố ý gọi cô anh để cảnh giác. Trước nay Thiên Kinh vẫn rất khôn ngoan, nếu đã có thể an bài mọi chuyện xa như vậy thì nhất định anh ấy sẽ có cách tự cứu mình!"

Tất cả mọi người đều gật đầu, bọn họ đều tin lời Tả Lăng Thần.

Một lúc sau, Hoắc lão phu nhân đưa ra nghi vấn...

"Sao người của Phương gia lại biết Thiên Kinh đi đảo Fiji? Ngay cả người nhà còn không biết hành trình của nó mà?"

Nhắc tới chuyện này, Anna Winslet mới có phản ứng lại, nghi hoặc mà mở miệng: *"Noãn Tâm, con nói con thường nằm ác mộng, chiếc nhẫn đó thần kì vậy sao?"*

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu: "Con không biết, chỉ có điều số lần nằm thấy ác mộng ngày càng nhiều, nhất định là Thiên Kinh lo lắng nên anh ấy mới..."

"Nói cách khác, có người đã sớm thiết kế sẵn cái bẫy mà chờ Thiên Kinh đến đảo Wakaya. Bởi vì biết chắc chắn Thiên Kinh sẽ đến đó tìm nhẫn, bên cạnh không có nhiều vệ sĩ nên mới xảy ra chuyện này!"

Ánh mắt của Anna Winslet trở nên tối sầm, sau đó quay đầu nhìn đám người hầu phía say Úc Noãn Tâm, bỗng quát lớn...

"Việc ăn uống thường ngày của Noãn Tâm đều là do các người chăm sóc, ai cả gan mà động tay động chân như vậy? Đừng tưởng là tra không ra, chỉ cần ta đích thân tra hỏi thì không đến nửa giờ sẽ tra ra kết quả ngay, còn không chịu khai nhận?"

Đám người hầu ngơ ngác nhìn nhau, ngay cả Úc Noãn Tâm cũng cảm thấy cách làm của mẹ chồng có hơi kì quái. Thế nhưng không đến 1 phút sau, bỗng nhiên có một người hầu quỳ phịch xuống đất, hoảng hốt mà cầu xin tha thứ:

"Phu nhân, xin tha cho tôi đi. Tôi, tôi chỉ thu tiền của người ta mà làm việc thôi, tôi thực sự không cố ý hại thiếu phu nhân đâu. Phu nhân, lão phu nhân, thiếu phu nhân, xin các vị tha cho tôi đi, tôi không dám nữa đâu!"

Anna Winslet lạnh lùng nhìn cô ta, còn Úc Noãn Tâm lại hết sức kinh ngạc, nàng nhìn cô gái ngày ngày mang một chén cháo dinh dưỡng đến cho mình, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo.

"Tại sao cô phải làm như thế?"

Thế này thì có thể dễ dàng hiểu được, sở dĩ nàng thường xuyên nằm thấy ác mộng là bởi vì ăn cháo mà cô ta bùng lên, chắc chắn trong đó có bỏ thứ gì đó vào.

"Tôi, tôi... chỉ vì quá cần tiền!"

Có lẽ là cô gái này cũng rất đơn thuần, không chịu được chút dọa dẫm của Anna Winslet, cô ta nhìn Úc Noãn Tâm, nghiền cứu mắt cũng rơi lệ cả...

"Người nhà của tôi bị bệnh, cần gấp 1 số tiền lớn. Có lần tôi ra ngoài làm việc, Phương Nhan cho tôi một gói giấy, nói là cô ấy không tiện tới Hoắc Gia, lại nói thứ trong gói giấy có lợi cho sức khỏe của thiếu phu nhân. Lúc đó tôi đã từ chối rồi, nhưng cô ấy cho tôi rất nhiều tiền, cho nên tôi mới làm. Sau đó tôi loáng thoáng nghe thấy thiếu phu nhân nói với thiếu gia rằng cô thường hay nằm ác mộng, lúc đó tôi liền nghĩ đến chuyện này là do thứ của Phương Nhan gây nên, tôi rất sợ hãi. Thật ra tôi cũng rất muốn thú nhận với thiếu phu nhân chuyện này, không ngờ lại hại tới thiếu gia."

Cô gái đã khóc không thành tiếng, Úc Noãn Tâm mệt mỏi mà ngồi trên sô pha, nước mắt từ từ chảy xuống.

Quần gia bước tới trước, tức giận mà trừng cô gái kia: *"Hoắc gia cho cô ít lắm sao mà còn làm những chuyện táng tận lương tâm này? Lẽ nào cô không biết trước giờ Phương gia vẫn bất mãn với thiếu phu nhân của chúng ta sao, lỡ như thứ cô ta đưa là thuốc độc thì làm sao? Đáng"*

chết, đi theo tôi, xem tôi làm thế nào để dạy dỗ cô!"

Mặt cô gái kia lộ vẻ hoảng sợ.

"Quản gia!"

Anna Winslet đau thương mà nói: "Thôi đi, cho cô ta ít tiền rồi đuổi cô ta đi. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, cho dù thật sự có hậu quả gì thì cô ta cũng không gánh nổi!"

"Dạ, phu nhân!"

Quản gia gật đầu, sau đó nhìn cô ta: *"Còn không mau đi thu dọn đồ đạc!"*

Cô gái khóc rất thê thảm. Tuy mất đi công việc là rất đáng tiếc nhưng còn hơn là mất mạng.

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại trong tay Tả Lăng Thần bỗng vang lên. Anh nhìn số hiển thị rồi lập tức nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói rất khẩn cấp, mà sắc mặt của Tả Lăng Thần càng lúc càng nghiêm trọng nặng nề.

Tất cả mọi người đều nhận thấy vẻ chấn động cùng khác thường trên mặt anh.

"Lăng Thần!" Đợi anh ngắt điện thoại, Úc Noãn Tâm mới đứng dậy, sợ hãi mà mở miệng, rồi lại không dám hỏi gì.

Ánh mắt Tả Lăng Thần tràn ngập vẻ tuyệt vọng chưa từng có.

"Vừa rồi là điện thoại của Sở trưởng, ông ấy muốn chúng ta đến nhận diện xác!"

Câu nói này như một khối băng làm lạnh cả tòa biệt thự!

"Lăng Thần, anh, anh vừa nói gì?" Úc Noãn Tâm cảm thấy tim sắp nhảy ra ngoài, thậm chí là cảm thấy máu trong cơ thể đang chảy ngược.

Những người khác chấn kinh mà nhìn Tả Lăng Thần.

Tả Lăng Thần khó khăn lắm mới mở miệng được, gần như là nặn ra từng chữ.

"Cảnh sát vớt được một thi thể, nhìn thân hình rất giống với Thiên Kinh, họ bảo chúng ta đến nhận xác!"

"Không!" Úc Noãn Tâm thét lên!

"Hoắc lão phu nhân, Hoắc phu nhân, Hoắc thiếu phu nhân, các vị đã chuẩn bị tốt chưa?" Sở trưởng đích thân dẫn họ đến cửa nhà xác, căn dặn một câu: *"Mặt của xác chết đã bị đá ngầm dưới đáy biển làm tổn thương nghiêm trọng, nhưng từ thân hình thì có thể đoán ra chắc là Hoắc tiên sinh, cho nên mời các vị đến nhận diện."*

Mọi người sớm đã mất hồn mất vía, nhất là Úc Noãn Tâm, sắc mặt của nàng tái nhợt ghê người, gần như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

"Con vào là được rồi, mọi người đừng vào!"

Tả Lăng Thần nhìn sắc mặt bi thương của mỗi người, trong lòng cực kỳ khổ sở, nhất là Úc Noãn Tâm, anh rất sợ nàng sẽ không chống đỡ được mà ngất đi.

"Không, em phải vào xem!"

Úc Noãn Tâm rất kiên quyết. trong mắt ánh lên vẻ kiên cường không gì sánh được. "Em không tin trong đó là Thiên Kinh, tuyệt đối không tin!"

"Noãn Tâm..."

"Lăng Thần, nếu anh thật sự quan tâm đến em thì để em vào đi, em nhất định phải vào!" Úc Noãn Tâm ngắt lời khuyên của Tả Lăng Thần.

"Bé Noãn, chúng ta cùng vào đi!" Hoắc lão phu nhân cũng mở miệng. Sau lưng là Anna Winslet và ba mẹ nàng.

Úc Noãn Tâm gật đầu, trong sự đau đớn vẫn tồn tại hy vọng.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Án Ái được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: – Nhận xác

Nhà xác, ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi chết chóc, lạnh lẽo, không có chút ấm áp.

Trên chiếc giường trong nhà xác, một cái xác được đặt trên đó, chiếc khăn trắng toát che mắt toàn thân xác chết, màu trắng toát vẽ thê lương ấy làm Úc Noãn Tâm cảm thấy kinh hoàng.

"Các vị, xin các vị hãy nhìn kỹ xem đây có phải là Hoắc tiên sinh không?" Sở trưởng nhìn Úc Noãn Tâm, có chút thương hại vị ảnh hậu đang nổi tiếng này, còn trẻ mà đã gả vào nhà giàu, lại gặp phải những chuyện này.

Dường như tất cả mọi người đều nín thở, sợ rằng chút hy vọng cuối cùng cũng sẽ tan biến.

Tà Lăng Thần nặng nề mà nhìn mọi người một lượt, không nói gì mà chủ động bước lên, vừa định đưa tay vén tấm vải lên thì...

"Lăng Thần, để em!" Úc Noãn Tâm lên tiếng ngăn hành động của anh lại, bước lên trước.

"Noãn Tâm!" Tà Lăng Thần đau lòng mà nhìn nàng.

"Trước sau gì cũng phải đối mặt với nó, không phải sao?"

Úc Noãn Tâm muốn cho bản thân mình nhẹ nhõm một chút, dù sao thì trong lòng nàng vẫn ôm hy vọng về sự sống sót của Hoắc Thiên Kinh.

Tà Lăng Thần gật đầu, nhưng vẫn quan tâm nói: *"Khuôn mặt của thi thể đã bị hủy hết, em phải chuẩn bị tâm lý."*

Úc Noãn Tâm cảm kích mà nhìn Tà Lăng Thần một cái, rồi lại nhìn những người khác. Nàng hít sâu một hơi, ngón tay vuron ra đang run rẩy...

Tấm vải che thi thể được vén lên, lập tức...

Úc Noãn Tâm tròn to mắt, ngay sau đó, một cảm giác buồn nôn dữ dội bỗng ập đến. Mặc dù lúc này Tà Lăng Thần đã nhắc nhở trước nhưng gương mặt gần như nát hết của thi thể vẫn làm nàng không chịu được mà chạy sang một bên, không ngừng nôn ọe.

Đó là một gương mặt như thế nào, hoàn toàn không nhìn được diện mạo trước kia của người chết, nhưng cực kỳ đáng sợ.

Những người khác cố nén sự chấn kinh mà bước lên, Anna Winslet lấy hết can đảm mà lật hết tấm vải lên.

Một thi thể đàn ông bày ra trước mắt mọi người không chút che chắn.

Ngoại trừ khuôn mặt không nhìn rõ kia thì chiều cao, dáng người săn chắc, đôi chân thon dài giống y hệt...

Không khác gì Hoắc Thiên Kinh!

"Thiên Kinh? Thiên Kinh? Không!"

Giọng của Anna Winslet bỗng nghẹn ngào, người phụ nữ luôn luôn mạnh mẽ kia lúc này bỗng trở nên yếu đuối bất lực, giống như một sợi gân cơ quanh năm bị căng cứng bây giờ bỗng bị đứt, không cách nào giữ được sự kiên cường và bình tĩnh cho bà nữa.

"Không phải, đây nhất định không phải cháu nội ta, không phải!" Hoắc lão phu nhân cũng mất hết bình tĩnh, lớn tiếng thét lên.

Mặt ông bà Úc cũng lộ vẻ đau đớn. Mặc dù họ không khóc rống lên như người nhà họ Hoắc nhưng cảm giác bất lực cùng thê lương trong lòng cũng không thua kém gì. Họ đã nhìn rất rõ thi thể này, mặc dù khuôn mặt đã không nhận ra được nữa nhưng dáng người thì lại rất giống với con rể họ.

Cái xác này đúng là của Hoắc Thiên Kinh rồi!

Tà Lăng Thần đứng im đó, đôi mắt nhìn chăm chăm vào thi thể trên giường, ánh mắt toàn là vẻ bi thương.

"Tà tiên sinh, xin hỏi các vị đã xác định được chưa? Vị này có phải là Hoắc tiên sinh không?"

Sở trưởng thấy thế thì trong lòng cũng hiểu được rồi, ngoại trừ thờ dài một tiếng thì cũng chỉ có thể chiếu theo thủ tục bình thường mà làm việc.

"Không, đây không phải là cháu nội ta."

Hoắc lão phu nhân ngã vào lòng Anna Winslet mà khóc, hai người cùng đau đớn đến chết lòng, bởi vì cùng là người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Tà Lăng Thần đau đớn mà nhắm mắt lại, rất lâu sau mới nói với sở trưởng: *"Đã xác nhận rồi, đây đúng là Hoắc Thiên Kinh!"*

Sở trưởng thờ dài một hơi, gật đầu: *"Vậy thì tôi sẽ làm thủ tục cho người chết!"*

Tà Lãng Thần gật đầu. Lúc này, cho dù có đau thương thì cũng phải bình tĩnh mà đối mặt với tất cả.

"Không..."

Ngay khi Sở trưởng chuẩn bị bước đi thì Úc Noãn Tâm bỗng lao tới bên cạnh thi thể, trên gương mặt tái nhợt không có chút máu nào.

"Noãn Tâm, anh ấy đúng là Thiên Kinh!"

Tà Lãng Thần đau lòng mà ôm lấy nàng, sợ rằng nàng không tiếp nhận được sự thật này mà chịu đã kích lớn.

"Không, chắc chắn đây không phải là Thiên Kinh, anh ấy sẽ không rời xa em, chắc chắn sẽ không!"

Úc Noãn Tâm rống lên như điên, ánh mắt nhìn thật kỹ thi thể trước mắt, nỗi sợ hãi vừa rồi hoàn toàn biến mất.

So với việc đối diện với thi thể đáng sợ kia thì mất đi Thiên Kinh càng đáng sợ hơn!

"Noãn Tâm, em bình tĩnh chút đi!"

"Lãng Thần..."

Úc Noãn Tâm bỗng kêu lớn, bắt lấy tay của thi thể, run rẩy nói với mọi người: "Đây không phải là Thiên Kinh, tay của người này không có nhẫn, không có!"

Mặt Anna Winslet đã giàn dụa nước mắt, bà bước lên, nghẹn ngào mà nhìn Úc Noãn Tâm...

"Noãn Tâm, đây đúng là Thiên Kinh, chúng ta phải tiếp nhận sự thật này. Cho dù gương mặt của nó không nhìn rõ được nhưng chúng ta đều biết rõ dáng người của Thiên Kinh. Còn chiếc nhẫn, có thể rơi mất khi gặp nguy hiểm rồi, lúc đó nhất định Thiên Kinh rất nguy hiểm!"

Bà cũng không nói tiếp được nữa, giọng nói cực kỳ khò sở.

"Phương gia! Ta nhất định không để Phương gia được yên!"

Hoắc lão phu nhân cũng tràn trề nước mắt, đau đớn mà nhìn thi thể: "Sao chúng có thể độc ác như thế chứ, cư nhiên tàn nhẫn như vậy với Thiên Kinh của ta!"

Úc Noãn Tâm ra sức lắc đầu...

"Không, đây thật sự không phải Thiên Kinh, không phải!" Thái độ của nàng rất kiên quyết!

"Noãn Tâm, sao em có thể chắc chắn như thế?"

Tà Lãng Thần thấy nàng cũng không giống như đang chạy trốn sự thật mà giống như là đang khẳng định.

Tất cả mọi người đều nhìn nàng, trong mắt lại dấy lên một tia hy vọng.

Úc Noãn Tâm kích động mà nói: "Thứ mà em nói không phải là nhẫn cưới mà là Yi Fei Si của em và anh ấy, đó là một đôi nhẫn tình nhân. Em nhớ rất rõ, lúc ấy khi đeo chiếc nhẫn nam vào tay anh ấy rồi thì rất khó tháo ra, thậm chí Thiên Kinh còn nói có chết anh ấy cũng sẽ không tháo nó ra. Còn chiếc của em thì hơi rộng một chút, em luôn lo là nó sẽ bị rơi mất. Thiên Kinh lại nói nếu em làm rơi mất nó thì anh ấy nhất định sẽ tìm giúp em. Kết quả là anh ấy thật sự đi tìm!"

Lời này làm tất cả mọi người đều thấy se lòng.

"Noãn Tâm à..."

Bà Úc không nỡ thấy con gái mình như thế, tiến lên ôm lấy nàng: "Chuyện đời khó ngờ, biết đâu được Thiên Kinh đã làm mất chiếc nhẫn trong lúc gặp nguy hiểm."

"Không, mẹ..."

Về mặt Úc Noãn Tâm rất quả quyết, trên mặt cũng mang theo ánh sáng hy vọng: "Cho dù nhẫn có bị rơi mất thì trên tay anh ấy cũng phải có dấu vết chứ."

"Nhưng..."

"Sở trưởng..."

Úc Noãn Tâm bỗng quay sang nhìn sở trưởng, nói từng tiếng một: "Người nằm đây hoàn toàn không phải Thiên Kinh, Thiên Kinh chưa chết, xin các ông tiếp tục tìm kiếm tin tức của anh ấy!"

Trên mặt sở trường có chút khó xử.

Trong mắt Tả Lăng Thần có chút rối ren, anh gật đầu: *"Cứ làm theo lời cô ấy đi!"*

Sở trường gật đầu.

"Noãn Tâm, anh có chuyện muốn nói với em!" Tả Lăng Thần quay đầu sang nói với Úc Noãn Tâm.

Bên ngoài nhà xác, sắc trời u ám đến kinh người, chân trời như bị mực đen tưới lên vậy.

"Noãn Tâm, em thật sự tin tưởng Thiên Kinh chưa chết sao?" Tả Lăng Thần nhìn gương mặt tái nhợt của Úc Noãn Tâm, nghi hoặc mà hỏi.

Dưới ánh chiều nửa tối nửa sáng, gương mặt Úc Noãn Tâm sáng lên một cách xinh đẹp. Nàng gật đầu, cực kỳ kiên định mà nói: *"Em tin rằng người trong đó tuyệt đối không phải là Thiên Kinh! Thiên Kinh... nhất định anh ấy còn sống!"*

"Chắc chắn thế sao?" Ngay cả Tả Lăng Thần cũng bị sự tự tin của nàng làm giật mình.

"Đúng vậy!" Úc Noãn Tâm gật đầu.

"Tại sao?" Trong mắt Tả Lăng Thần vẫn hàm chứa tình yêu đối với nàng.

Úc Noãn Tâm hít sâu một hơi: *"Bởi vì anh ấy là người em yêu!"*

Tìm Tả Lăng Thần bỗng co thắt lại, đau đớn lan dần ra.

"Thiên Kinh cũng nói như thế!"

"Cái gì?" Úc Noãn Tâm giật mình.

Tả Lăng Thần thờ dài một tiếng: *"Anh và Thiên Kinh đã gặp nhau tại Fiji. Mặc dù lần này gặp nhau rất ngắn ngủi, chỉ là một bữa ăn chung thôi nhưng bọn anh đã nói rất nhiều. Lúc nhắc tới em, vẻ hạnh phúc trong mắt Thiên Kinh rất rõ ràng. Anh biết, anh ấy rất yêu em!"*

Úc Noãn Tâm cảm thấy lòng mình rất đau.

"Thiên Kinh, anh ấy... đã nói những gì?"

"Nói rất nhiều."

Tả Lăng Thần nhìn nàng, trong mắt lộ ra chút khổ sở: *"Đối với anh ấy mà nói, em là người con gái đầu tiên và cũng là cuối cùng mà anh ấy muốn có được. Anh ấy nói mình chưa từng tưởng tượng được sẽ có một ngày vì đoạt được một cô gái mà dùng hết tất cả thủ đoạn. Anh ấy nhờ anh nói với em câu này!"*

"Câu gì?" Giọng của Úc Noãn Tâm đã nghẹn lại.

Giọng của Tả Lăng Thần cũng có chút kiềm nén.

"Thật ra anh ấy luôn biết em đang chờ đợi điều gì, chẳng qua người như Thiên Kinh không biết cách biểu đạt một số câu. Nhưng trong cuộc gọi cuối cùng, sau khi Thiên Kinh dặn anh hết tất cả mọi chuyện xong thì anh ấy muốn anh nhắn với em giúp anh ấy rằng... anh ấy yêu em!"

Cả người Úc Noãn Tâm bỗng run lên bần bật, ngay sau đó, nước mắt tràn mi.

Cuối cùng thì nàng đã nghe được lời mà mình muốn nghe, nhưng lại thông qua miệng của một người khác. Không, nàng không muốn như thế.

"Lăng Thần, nhất định em sẽ chờ anh ấy trở về!"

Qua làn nước mắt, nàng nhìn vào ánh mắt khổ sở của Tả Lăng Thần, kiên định mà nói: *"Em muốn chính miệng anh ấy nói với em câu này, cho nên em nhất định đợi anh ấy quay lại!"*

Lòng Tả Lăng Thần đau như có dao cắt, nếu lúc ấy anh không phản bội tình yêu của mình thì anh sẽ không khiến cho cô gái mình yêu đau khổ như vậy.

"Noãn Tâm, em có từng nghĩ rằng có lẽ thì thể bên trong kia thật sự là Thiên Kinh không. Hoặc có lẽ, chúng ta sẽ mãi mãi không tìm thấy tung tích của Thiên Kinh..."

"Em sẽ chờ!"

Úc Noãn Tâm không đợi anh nói xong liền quả quyết mà đưa ra lời thề: *"Thiên Kinh, anh ấy sẽ không nỡ để con mình không có cha!"*

Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên cái bụng đã lớn, trong lòng thầm cầu nguyện...

Các con, hãy cầu nguyện cho ba ba có thể bình an mà trở về.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Úc Noãn Tâm, Tả Lăng Thần cũng không nói gì thêm nữa, chỉ có lòng hâm mộ bỗng tràn ra. Bất luận là Thiên Kinh sống hay chết thì anh biết, anh sẽ không bao giờ có được trái tim của cô gái này nữa.

Đúng như mọi người đã dự tính, ngày hôm sau, khi thị trường chứng khoán vừa bắt đầu giao dịch thì liền có tin tức bất lợi được đưa ra. Mà người tung tin không phải là ai khác, chính là Phương Thị – tập đoàn đang chuẩn bị cho Hoắc Thị một cú thật mạnh.

Đầu tiên là báo chí ồ ạt đưa tin Hoắc Thiên Kinh – tổng tài của tập đoàn Hoắc Thị bỗng mất tích, thậm chí là bao vây sở cảnh sát đòi công khai chân tướng. Hoắc Thị lại đáp trả bằng cách chia mũ dùi vào Phương Thị.

Trong nhất thời, giao tình bao nhiêu năm nay giữa hai nhà Hoắc - Phương bỗng tan thành bọt nước, quan hệ hợp tác hoàn toàn bị cắt đứt. Ngày hôm đó, tất cả những tạp chí kinh tế trên thế giới đều có chung một tiêu đề. Thậm chí tin tức bất lợi này cũng nhanh chóng lan vào vòng giải trí. Đồng thời với việc phân đoán tung tích của Hoắc Thiên Kinh, báo chí cũng lo lắng cho cuộc sống sau này của đường kim ảnh hậu Úc Noãn Tâm.

May mà vừa sáng sớm, Tả Lăng Thần đã đẩy cánh cửa phòng họp đang loạn thành một đồng mà bước vào, đích thân tham dự hội nghị cổ đông của Hoắc Thị. Không chỉ có thế, dưới ánh mắt của mọi người, Úc Noãn Tâm cũng theo sau Tả Lăng Thần mà bước vào!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 170: kẻ mạnh thắng

Đầu tiên, trong phòng họp rộng lớn yên tĩnh như một mảng biển chết. Khi Tả Lăng Thần đi đến bên vị trí chủ tịch, ngồi xuống chiếc ghế vốn thuộc về Hoắc Thiên Kinh thì tiếng chất vấn nghi ngờ như thủy triều dâng đầy cả phòng họp.

"Xin các vị cổ đông yên lặng một chút!"

Candy – trợ lý tổng tài nghiêm túc mà đứng dậy. Mặc dù cô không rõ rốt cuộc thì Hoắc Thị đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn nói theo những lời mà Tả Lăng Thần đã dặn trước.

"Bắt đầu từ hôm nay, Tả Lăng Thần Tả tiên sinh sẽ tạm thời thay thế chức vị chủ tịch của Hoắc tiên sinh. Đây là do đích thân Hoắc tiên sinh ủy quyền, các vị cổ đông không cần phải dị nghị."

Các cổ đông đều cả kinh. Mặc dù Tả Lăng Thần cũng là một nhân tài hiếm có trong giới thương nghiệp, hơn nữa Tả Thị không ngừng lớn mạnh trong tay anh nhưng trước đây Tả Thị luôn là đối thủ một mất một còn với Hoắc Thị, hơn nữa trước giờ Tả Thị cũng không chuyên kinh doanh về tài chính. Như vậy chẳng phải Hoắc Thị sẽ gặp nguy hiểm sao.

"Tả tiên sinh, cho hỏi bây giờ Hoắc tiên sinh đang ở đâu?" Một vị cổ đông già chủ động lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, Tả tiên sinh ngồi vào chức chủ tịch không phải là chuyện nhỏ, tại sao Hoắc tiên sinh lại làm ra quyết định này, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không thấy đâu." Một vị cổ đông khác cũng đưa ra nghi vấn.

Úc Noãn Tâm có chút lo lắng mà nhìn anh, không biết anh sẽ giải quyết thế nào khi đối mặt với tình huống này. Quan trọng hơn là mới sáng sớm anh đã kéo nàng đến hội nghị của Hoắc Thị. Nàng thật không biết lòng anh đang nghĩ gì.

Trên mặt Tả Lăng Thần cũng không có quá nhiều biểu cảm, thậm chí có thể nói ánh mắt chỉ có thờ ơ cùng lãnh đạm...

"Các vị cổ đông, vừa rồi trợ lý đã nói rất rõ. Tả Lăng Thần tôi chỉ tạm thời giữ chức chủ tịch thay cho anh họ tôi khi anh ấy còn chưa đi nghỉ về. Trong thời gian này, toàn thể hoạt động kinh doanh của Hoắc Thị đều do tôi quản lý."

Giọng của anh rất kiên định, không nhanh không chậm, thậm chí có thể nói là thông thả ung dung nhưng rất mạnh mẽ, trong sự tao nhã vẫn lộ ra sự quyết đoán không thể xem nhẹ. Hơn nữa còn kéo quan hệ thân thích giữa Hoắc Thị và Tả Thị ra.

Quả nhiên các cổ đông đều chấn kinh.

Những cổ đông lão thành trong Hoắc Thị thì đương nhiên là biết ít nhiều về quan hệ dây mơ rễ má của Hoắc Thị và Tả Thị. Nhưng những cổ đông mới đến từ những nước khác vẫn chưa biết quan hệ giữa hai tập đoàn, khi nghe được lời của Tả Lăng Thần thì như là nghe được tin tức chấn động nhất thế giới.

Trong nhất thời, mọi người bàn tán xôn xao, không khí nghiêm túc vốn có của phòng họp quốc tế đều bị thay thế bởi các suy đoán.

"Tà tiên sinh, không phải chúng tôi không tin ngài. Ngài đường đường là tổng tài của Tà Thị, bỗng nhiên lại nhúng tay vào việc làm ăn của Hoắc Thị, đây hoàn toàn không phải là tác phong của Hoắc tổng, không biết..."

"Nơi này có một đoạn ghi âm."

Dường như Tà Lăng Thần đã sớm đoán được các cổ đông sẽ chất vấn như vậy nên quay đầu nhìn trợ lý...

"Candy..."

"Dạ, Tà tiên sinh!" Candy hiểu rõ, bèn lấy máy ghi âm ra, nhấn nút play...

Giọng nói trầm thấp quen thuộc của Hoắc Thiên Kinh lập tức vang lên trong phòng họp.

"Các cổ đông của Hoắc Thị hãy nghe đây! Ở đây, tôi chỉ bàn giao một chuyện, đó là trong thời gian tôi nghỉ phép thì tổng tài của Tà Thị, cũng chính là em họ của tôi Tà Lăng Thần sẽ thay tôi đảm nhiệm chức vụ chủ tịch, có thể toàn quyền quyết định toàn bộ hoạt động thương mại của cả Hoắc Thị."

Những lời nói ngắn gọn nhưng có tác dụng lớn này đúng là tác phong quen thuộc của Hoắc Thiên Kinh. Các cổ đông nghe thế đều thức thò mà im miệng. Bọn họ không thể không nhận ra giọng của Hoắc tiên sinh. Mà Úc Noãn Tâm này giờ vẫn đứng im lặng thiếu chút nữa là chảy nước mắt khi nghe thấy giọng nói quen thuộc này.

Khi nào thì nàng mới có thể nghe thấy giọng của hắn, cho dù chỉ là ở bên tai nàng mà nói một câu... anh về rồi!

Có điều...

Lúc này Úc Noãn Tâm rất tin tưởng Hoắc Thiên Kinh còn sống trên đời này. Một người có thể có thể liệu hết mọi chuyện trong lúc nguy cấp, hơn nữa có thể gửi đoạn ghi âm này đến cho Tà Lăng Thần thì sao có thể để mình mất mạng chứ?

"Tà tiên sinh, xin hỏi Hoắc tiên sinh đi nghỉ phép..."

Một vị cổ đông già vẫn tồn tại nghi ngờ, ông ta có tiếng là người cẩn thận, nghi hoặc mà nhìn Úc Noãn Tâm...

"Nếu Hoắc tiên sinh thật sự đi nghỉ phép thì sao tổng tài phụ nhân lại đích thân tới đây?"

Tà Lăng Thần nhìn ông ta, môi cong lên...

"Về chuyện nghỉ phép, đó vốn là chuyện riêng của anh họ tôi, không tiện nói ra. Nhưng nếu các vị cổ đông vẫn còn nghi ngờ thì tôi cũng đành nói cho mọi người vậy..."

Anh dừng lại một chút, vẻ mặt rất bình tĩnh thản nhiên: *"Sở dĩ Hoắc tiên sinh lại ra nước ngoài là vì muốn tìm một nơi yên tĩnh để vợ mình có thể tịnh dưỡng sau khi sinh nở. Về chuyện này, Hoắc phu nhân có thể tự mình giải thích."*

Các cổ đông lại đưa mắt nhìn Úc Noãn Tâm...

Úc Noãn Tâm là một cô gái rất thông minh, đương nhiên lập tức hiểu được dụng ý của Tà Lăng Thần khi mang nàng đến đây. Nàng đối diện với ánh mắt thăm dò của cổ đông, nụ cười từ từ nở ra như hoa làm mọi người phải ngây dại.

"Tà tiên sinh nói không sai, quả thật vì tôi mà chồng tôi mới làm thế, rất xin lỗi vì đã để mọi người lo lắng!"

Lời của nàng uyển chuyển mà rất tôn kính làm các cổ đông hoàn toàn hài lòng.

"À, thì ra là thế. Ha ha, tình cảm giữa Hoắc tiên sinh và phu nhân vốn rất tốt, đây là điều mà chúng tôi đều biết đến. Thế thì tốt rồi, chúng tôi biết được tin tức của Hoắc tiên sinh là yên tâm rồi." Một vị cổ đông cười nói.

Úc Noãn Tâm khẽ mỉm cười nhưng trong lòng lại thầm kinh hãi loại tiểu nhân chỉ biết hòa theo này.

Tà Lăng Thần nhìn lướt qua một vòng, thản nhiên nói: *"Tôi nghĩ bây giờ tung tích của Hoắc tiên sinh cũng không quan trọng nữa. Quan trọng đó là sáng nay, thị trường chứng khoán vừa bắt đầu giao dịch thì Hoắc Thị đã bị thiệt hại nặng, điều này cũng là nỗi lo lắng của các vị!"*

"Đúng vậy, Tà tiên sinh, bởi vì phía Phương Thị truyền ra tin Hoắc tiên sinh mất tích nên báo chí mới có thể trắng trợn thổi phồng lên, làm cho người mua cổ phiếu mất lòng tin. Sao lại như thế?"

Dù sao thì cổ đông vẫn là những người xem trọng lợi ích, chuyện có khả năng làm bọn họ lỗ vốn thế này mới là chuyện mà họ thật sự quan tâm.

Bọn họ không biết tại sao Phương Thị – tập đoàn lâu nay vẫn kết thân với Hoắc Thị lại quay sang cắn ngược Hoắc Thị một vố. Đối với Hoắc Thị mà nói Phương Thị chỉ là một tập đoàn nhỏ nhưng không ngờ lại dùng thủ đoạn đê tiện này làm Hoắc Thị gặp trở ngại.

"Mục đích của Phương Thị rất đơn giản, chính là nhân lúc những người chơi cổ phiếu đồng loạt bán ra cổ phiếu của Hoắc Thị trong tay mình thì sẽ thu mua vào với giá thấp nhất. Cộng thêm phối hợp với những tin tức bất lợi của báo chí nên trong vòng có nửa ngày mà Phương Thị đã nắm trong tay 5% cổ phần của Hoắc Thị." Ánh mắt đầy trí tuệ của Tả Lăng Thần kè lên vẻ khôn ngoan.

Các cổ đông đều chấn kinh. "Tả tiên sinh, vậy chúng ta phải làm thế nào?"

"Rất đơn giản!"

Tả Lăng Thần thản nhiên mà nhấp một ngụm cà phê, bình tĩnh nói: "Hoắc Thị chủ động bán tháo cổ phiếu, càng nhiều càng tốt!"

"Cái gì?" Cổ đông ồ lên, thậm chí có người cả kinh tới mức nhảy dựng lên.

Úc Noãn Tâm cũng giật mình mà nhìn Tả Lăng Thần, không hiểu sao anh lại đề nghị như thế. Tuy nói anh rất biết cách kinh doanh nhưng trải qua sự dạy bảo của mẹ chồng cùng bình thường ở chung với Hoắc Thiên Kinh thì ít nhất nàng cũng biết nếu Hoắc Thị bán tháo cổ phiếu thì hậu quả sẽ thế nào. Tả Lăng Thần lại yêu cầu Hoắc Thị bán ra.

"Tả tiên sinh, ngài làm thế là đang bán Hoắc Thị chứ không phải giúp Hoắc Thị." Một cổ đông nghe thế thì tức giận, kích động mà chỉ trích anh.

Tả Lăng Thần cười lạnh.

"Bán được thì mua được, muốn có được thứ gì đó thì nhất định phải học được cách bỏ đi, tôi nghĩ đạo lý này không cần tôi dạy ông."

Cổ đông kia bị lời của anh làm nghẹn họng, mặt xấu hổ mà ngồi xuống nhưng vẫn không phục mà nói: "Ít nhất anh cũng nên cho chúng tôi một sự giải thích hợp lý, nếu không chúng tôi sẽ không để ý tới nội dung trong đoạn ghi âm mà tự mình tuyển chọn người có thể khống chế Hoắc Thị để làm chủ tịch."

Các cổ đông khác đồng loạt gật đầu. mặc dù bọn họ đều biết thủ đoạn làm ăn của Tả Lăng Thần cũng mạnh mẽ như Hoắc Thiên Kinh nhưng dù sao thì anh cũng là tổng tài của Tả Thị, lỡ như vì mục đích gì đó mà nhân cơ hội này bán đứng Hoắc Thị thì biết làm sao. Trên chiến trường, ngay cả cha con cũng không nhận nói chi là thương trường trong xã hội hiện đại.

"Giải thích hợp lý?"

Tả Lăng Thần hừ lạnh một tiếng, đặt ly cà phê xuống bàn. "Giải thích hợp lý nhất chính là... tôi có thể đảm bảo các ông làm ngư ông đắc lợi."

"Hả?"

Các cổ đông đều chẳng hiểu gì.

"Lăng Thần?" Úc Noãn Tâm nhìn Tả Lăng Thần, muốn nói lại thôi.

"Noãn Tâm, em tin anh không?" Khi đối diện với Úc Noãn Tâm thì Tả Lăng Thần mất đi vẻ lạnh lùng lúc nãy.

Úc Noãn Tâm nhìn anh một lúc, sau đó gật đầu: "Em tin anh!"

Tả Lăng Thần nở nụ cười, bên môi là vẻ thông thả ung dung.

"Tả tiên sinh, nếu đây đã là quyết định của ngài, ngài cũng đã hứa hẹn về quyền lợi của chúng tôi thì ít nhất chúng tôi cũng phải biết mục đích ngài làm vậy là gì mới được, nếu không chúng tôi sẽ không đồng ý những chuyện bí quá hóa liều đâu." Các cổ đông lại phát ngôn.

"Mục đích rất đơn giản..."

Ánh mắt Tả Lăng Thần bỗng trở nên sắc bén cùng tuyệt tình: "Phải làm cho Phương Thị biết những người nào có thể chọc, những người nào không thể chọc vào!"

Mọi người bỗng rùng mình.

Úc Noãn Tâm ngăn ra một chút. Trong ấn tượng của nàng, Tả Lăng Thần luôn là một người thanh nhả như hoàng tử, không ngờ anh cũng có bộ mặt tàn nhẫn y hệt Hoắc Thiên Kinh.

Ngay khi không khí trong phòng họp đang khẩn trương thì giám đốc bộ phận quan hệ quốc tế bỗng vội vàng gõ cửa phòng họp. Thấy ngồi trên vị trí chủ tịch lại là Tả Lăng Thần thì ngỡ ra.

"Có chuyện gì?"

Tả Lăng Thần chủ động hỏi. "Anh là MC – giám đốc bộ phận quan hệ quốc tế có phải hay không? Có phải là có tin tức gì cần báo?"

MC cùng các cổ đông nín thở, họ không ngờ là Tả Lăng Thần lại nhận biết được nhân viên trong Hoắc thị. Họ nào biết đâu đây là kết quả của việc ra sức ôn luyện sau khi được Hoắc Thiên Kinh giao phó.

"Muốn quản lý một công ty, đầu tiên là phải quản lý được người, nhất là một tập đoàn hoạt động trên toàn cầu."

MC gật đầu...

"Tà tiên sinh, không biết từ đâu mà báo chí biết được tin Hoắc tiên sinh gặp nạn, thậm chí là đã tung tin sở cảnh sát đã tìm thấy thi thể của Hoắc tiên sinh. Bây giờ điện thoại của bộ phận quan hệ quốc tế đã bị các ngành các cấp trên toàn cầu gọi tới tấp. Ngài xem..."

Lòng Úc Noãn Tâm thâm than không ổn, các cổ đông lại có vẻ mặt như trời sắp sập.

"Candy, lập tức tra tình hình cổ phiếu của Hoắc Thị một chút!" Tà Lăng Thần không có trả lời MC ngay mà lại bình tĩnh sai trợ lý làm việc.

Candy gật đầu, vội vàng lên mạng khởi động sàn chứng khoán toàn cầu.

"Tà tiên sinh, cổ phiếu của Hoắc Thị đã bắt đầu rớt giá rồi!"

"Phải làm sao đây?"

"Trời ạ!"

Phòng họp lại vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

Tà Lăng Thần không nói gì mà trực tiếp ra lệnh cho bộ phận quan hệ xã hội rằng trước mắt cứ bảo trì thái độ im lặng, rồi lại ra lệnh cho trung tâm tài chính của Hoắc Thị lập tức bán ra một lượng cổ phiếu khổng lồ, mà giá cả thì phải thấp hơn giá hiện tại. Đồng thời thông báo cho tổ chứng khoán ra sức khống chế tình hình rớt giá.

"Dạ..."

Một cuộc chiến tranh thương mại không khói thuốc súng đã bắt đầu.

Quả nhiên, phía Hoắc Thị vừa bắt đầu bán cổ phiếu thì bên kia, Phương Thị đã trắng trợn nuốt vào một lượng lớn, động tác rất nhanh nhẹn làm người ta không kịp nhìn.

"Tà tiên sinh, Phương thị đã thu thêm 2% cổ phần của Hoắc Thị!"

"Tiếp tục bán!"

"Dạ!"

Thị trường cổ phiếu huyền não hôm nay chính là một cuộc chiến tranh đoạt cổ phiếu của Hoắc Thị.

Các cổ đông của Hoắc Thị lo đến nổi tóc cũng muốn dựng cả lên mà nhìn Tà Lăng Thần không ngừng ra lệnh cho trung tâm tài chính bán ra cổ phiếu của Hoắc Thị. Lòng bọn họ đau như dao cắt, bởi vì nhìn từng đồng tiền lớn cứ thế mà bay ra khỏi túi mình.

"Tà tiên sinh, Phương Thị đã mua được 10% cổ phiếu của Hoắc Thị!"

"Được rồi!"

Tà Lăng Thần giống như vị tướng trên chiến trường, ngay sau đó chỉ huy trung tâm tài chính lập tức hạ giá cổ phiếu của Hoắc Thị, đem cổ phiếu của Hoắc Thị bán ra hết.

"Cái gì?" Giám đốc trung tâm tài chính của Hoắc Thị chấn kinh, các cổ đông thì sợ đến nổi thiếu chút nữa là ngất đi.

Úc Noãn Tâm không dám thở mạnh một tiếng, nàng rất lo lắng nhưng nếu đã chọn cách tin tưởng vào Tà Lăng Thần thì nàng sẽ tin đến cùng.

Hoắc Thị bắt đầu hạ giá cổ phiếu, Tà Lăng Thần lại an bài Tà Thị bắt đầu mua vào. Mà Phương Thị vẫn luôn giành cổ phiếu này giờ thì lại không đủ sức để trả một số tiền khổng lồ nữa nên chỉ có thể mở mắt nhìn hành động của Tà thị.

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, Tà Thị đã mua hết toàn bộ số cổ phiếu giá rẻ của Hoắc Thị, trở thành cổ đông lớn nhất của Hoắc Thị.

"Bảo bộ phận kinh doanh chuẩn bị, đồng thời ra lệnh cho bộ phận quan hệ quốc tế khởi động hệ thống can thiệp truyền thông, tung tin Phương Thị mua sát thủ giết người nhưng không thành ra cho báo chí, phải tung tin sao cho thật nhanh." Tà Lăng Thần nhấn phím điện thoại, nhìn vào máy điều khiển trong phòng họp quốc tế mà ra lệnh.

Mệnh lệnh được hạ xuống chưa đầy tiếng đồng hồ thì tin tức bất lợi cho Phương Thị đã bắt đầu truyền ra. Ngay sau đó, cổ phiếu của Phương Thị liền hạ giá. Mà những cổ phiếu của Hoắc Thị vừa được thu mua lúc này cũng không tránh được vận mệnh bị bán lại lần nữa. Cộng thêm việc đa số vốn của Phương Thị đều đã bỏ vào việc thu mua cổ phiếu Hoắc Thị nên cũng không còn cơ hội trở mình.

Chỉ trong vòng nửa ngày, Tả Lăng Thần đã xoay chuyển tình thế bất lợi, chỉ cần ngồi trong phòng họp, dưới sự quan sát của mọi người mà đập tan hoàn toàn một tập đoàn lớn.

"Tả tiên sinh, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?" Các cổ đông kính sợ mà hỏi.

Bây giờ gần như toàn bộ cổ phiếu của Hoắc Thị đều rơi vào tay Tả Lăng Thần, nói cách khác bây giờ Hoắc Thị chính là của Tả Lăng Thần.

Tả Lăng Thần cười, căn dặn trợ lý...

"Đi làm hai chuyện: thứ nhất là đem chứng cứ phạm tội thương mại và hình sự của Phương Thị giao cho cảnh sát. Thứ hai là làm thủ tục chuyển nhượng cổ phiếu, trả lại cho Hoắc Thị những cổ phiếu vừa rồi!"

"Dạ, Tả tiên sinh!"

Các cổ đông bị tin tức này làm chấn kinh, vui mừng không tả xiết.

Úc Noãn Tâm nhìn Tả Lăng Thần, giống như là đang nhìn một người xa lạ vậy. Nàng chưa từng biết thủ đoạn của Tả Lăng Thần cũng nhanh, chuẩn, ác như vậy.

"Lăng Thần, em không hiểu..."

Tả Lăng Thần nở nụ cười, trên mặt lại khôi phục vẻ tao nhã thường ngày...

"Rất đơn giản, anh chỉ nhắm vào tâm lý của Phương Phạm để giành được chiến thắng mà thôi. Phương Phạm là một nhân tài trong giới chính trị nhưng lại không đủ sự nhạy bén đối với kinh doanh. Cho nên để đối phó với loại người này thì rất dễ. Ông ta một lòng muốn dồn Hoắc Thị vào chỗ chết nên khi báo chí tung tin Thiên Kinh chết, thậm chí là có thi thể làm chứng thì vào lúc này, nếu Hoắc Thị chủ động bán ra cổ phiếu thì chắc chắn Phương Phạm sẽ thu mua trước tiên. Vào lúc này, ông ta chỉ biết thu mua mà đã ném ra một số vốn lớn. Nhưng tài chính của Phương Thị cũng có hạn, sao ông ta có thể hoàn toàn nuốt trôi được một quả núi như Hoắc Thị chứ. Cho nên khi Hoắc Thị bán ra 10% cổ phiếu thì Phương Thị đã không còn khả năng thu mua nữa. 10% cũng đủ để đưa Hoắc Thị vào chỗ chết nhưng có điều ông ta ngàn lần không ngờ được là Tả Thị lại mua hơn phân nửa cổ phiếu của Hoắc Thị với giá thấp nhất. 10% kia chẳng qua chỉ là một góc ngọn núi mà thôi. Nếu lúc này lại truyền ra tin tức bất lợi cho Phương Thị chắc chắn cổ phiếu của Phương Thị sẽ rớt giá thê thảm. Tài chính của Phương Thị đã nằm hết trong đồng cổ phiếu của Hoắc Thị, sao còn có thể đi cứu lấy Phương Thị chứ. Đương nhiên là sẽ lợi bất cập hại."

"Cao minh, ha ha Tả tiên sinh, ngài không hổ là người cầm đầu của tập đoàn lớn. Cứ như thế thì Phương Thị đã không còn chỗ trở mình."

"Đúng vậy, đúng vậy, Tả tiên sinh, ngài thật là cao minh!"

Các cổ đông bắt đầu thay đổi sắc mặt. Những lời hoài nghi chất vấn đều biến thành tiếng khen ngợi cùng nịnh nọt."

Tả Lăng Thần cười khể, không có phản ứng gì với những lời tán dương trắng trợn này, ngược lại chỉ nhìn Úc Noãn Tâm...

"Cảm ơn em đã tin tưởng anh!"

"Phải nói là tình cảm giữa anh và Thiên Kinh quá bền chặt mới đúng!"

Úc Noãn Tâm cảm động mà cười. "Thiên Kinh đã tin tưởng giao Hoắc Thị cho anh thì em cũng không có lý do gì mà nghi ngờ anh. Lăng Thần, cảm ơn anh!"

"Bây giờ Hoắc Thị đã vượt qua khó khăn. Em yên tâm đi, anh nhất định sẽ chăm lo cho Hoắc Thị!" Tả Lăng Thần hứa với nàng.

Úc Noãn Tâm cảm động mà nhìn anh, nở nụ cười từ trong tận đáy lòng.

Bụng của Úc Noãn Tâm càng ngày càng lớn. Đã mấy tháng trôi qua mà Hoắc Thiên Kinh vẫn chưa có tin tức gì. Lúc đầu Hoắc gia cũng tin lời Úc Noãn Tâm nhưng đến giờ đã tuyệt vọng, bọn họ bắt đầu cho rằng thi thể mà lúc trước nhìn thấy là Hoắc Thiên Kinh.

Chỉ có Úc Noãn Tâm là vẫn tin tưởng Hoắc Thiên Kinh còn sống, sẽ có ngày nàng chờ được hán quay về.

Trong mấy tháng này, gần như Tả Lăng Thần đều ở cạnh Úc Noãn Tâm. Không những xử lý chuyện của Tả Thị và Hoắc Thị mà còn chuẩn bị hầu hết các vật dụng cho trẻ sơ sinh. Dễ dàng nhận ra được tình yêu của anh đối với Úc Noãn Tâm vẫn chưa tan biến, thậm chí ngay cả đứa con trong bụng nàng cũng chăm sóc tỉ mỉ.

"Lăng Thần, Phương Nhan và ông nội cô ấy thế nào rồi?"

Ngồi đối diện bàn ăn, Úc Noãn Tâm đã lớn bụng nhưng vẫn không giảm đi vẻ đẹp tuyệt mỹ của mình. Bên cạnh, mấy tên vệ sĩ đang âm thầm ẩn mình trong mấy cái góc, không quá rầy rợn bọn họ dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: – Không thể thay thế

"Sao tự nhiên lại hỏi tới họ?" Tả Lăng Thần chau mày mà cắt sẵn thức ăn, đưa đến trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi.

Úc Noãn Tâm khẽ thở dài một hơi: "Nếu em không nhớ lầm thì hôm nay là ngày xử vụ án của bọn họ?"

"Người gây ác thì nên nhận trừng phạt!" Tả Lăng Thần nói.

"Thế nhưng... Phương Nhan rất yêu anh..."

Tuy Úc Noãn Tâm không thể thông cảm với những hành vi của Phương Nhan nhưng cũng nói cho cô vài câu.

Bàn tay đang cầm dao nĩa của Tả Lăng Thần hơi dừng lại, anh nhìn Úc Noãn Tâm...

"Vậy thì sao? Người mà anh yêu chỉ có một."

Úc Noãn Tâm cup mắt xuống, trong lòng có cảm giác hoảng loạn.

"Noãn Tâm..."

Tả Lăng Thần nắm lấy tay nàng, nghiêm túc mà nhìn nàng: "Nếu Thiên Kinh thật sự không về nữa..."

"Không, nhất định anh ấy sẽ trở về!" Úc Noãn Tâm kiên quyết nói, lặng lẽ rút tay ra.

Trong mắt Tả Lăng Thần có vẻ mất mát, cũng mang theo sự hâm mộ.

"Thiên Kinh thật là hạnh phúc!"

Anh cười tự giễu mình. "Thật ra mấy tháng nay có thể ở bên cạnh em thì anh đã hạnh phúc lắm rồi. Nếu em là vợ của anh, nếu trong bụng em là con của anh..."

"Lăng Thần..."

Úc Noãn Tâm đau lòng, không nỡ nhìn anh như thế. Nàng biết người đàn ông này yêu nàng, nàng cũng biết anh sẽ là một người chồng, người cha tốt nhưng trái tim nàng đã dành cho Thiên Kinh rồi, không thể chứa thêm một ai được nữa.

Tả Lăng Thần thấy nàng muốn nói lại thôi thì khẽ cười: "Em yên tâm đi, anh biết khi nào thì nên dừng lại, sẽ không tạo cho em bất cứ áp lực nào đâu. Anh chỉ hy vọng trước khi Thiên Kinh quay về thì có thể bảo vệ em!"

"Cảm ơn anh, Lăng Thần!" Lòng Úc Noãn Tâm cảm thấy ấm áp, lệ chảy ra từ khóe mắt.

"Xem em kìa, thích khóc thế sao."

Tuy ngoài mặt Tả Lăng Thần nói thế nhưng tay chân lại luống cuống mà lấy khăn giấy lau nước mắt cho nàng.

Úc Noãn Tâm lầm bầm: "Đó chỉ là sự miễn cảm của phụ nữ có thai thôi."

"Cục cưng cũng sắp ra đời rồi, bây giờ anh rất nôn nóng được làm cha nuôi."

Môi Tả Lăng Thần nở một nụ cười dịu dàng. Anh hiểu rất rõ cho dù chỉ ở bên cạnh Úc Noãn Tâm một phút thôi thì anh cũng đã là người hạnh phúc, bởi vì anh biết khi anh làm ra những chuyện tổn thương tới nàng thì sẽ không thể có được trái tim nàng nữa.

Vì thế chỉ cần ở bên cạnh nàng thế này thì anh đã hạnh phúc lắm rồi.

"Có người cha nuôi như anh thì cục cưng sẽ rất vui." Úc Noãn Tâm hạnh phúc mà sờ lên bụng, trên mặt tràn ngập tình yêu của người mẹ.

Tả Lăng Thần cũng cười dịu dàng.

"Lăng Thần, Phương Thị thật sự phải sụp đổ sao?"

"Bây giờ Phương Thị đã chính thức trở thành một quân cờ dưới trướng của Hoắc Thị. Theo lời Sở trưởng lên tiết lộ thì có lẽ Phương Phạm và Phương Nhan sẽ bị tù chung thân, cha mẹ của Phương Nhan cũng phải bị điều tra. Có điều..." Tả Lăng Thần dừng lại một chút.

"Có điều cái gì?"

"Có điều hình như sức khỏe của Phương Phạm không được tốt lắm. Lúc vừa bị bắt đến sở cảnh sát thì bệnh tim lại tái phát, trước mắt đang được cứu chữa."

"Hà?"

Úc Noãn Tâm ngạc nhiên, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: "Già rồi mới gặp phải tình cảnh này đúng là làm người ta khó mà tiếp nhận được."

"Anh thấy đây là tự gây nghiệt thì không thể sống. Loại người này không đáng được thương hại." Tả Lăng Thần thần nhiên nói.

Úc Noãn Tâm không nói gì thêm. Trong nhà ăn yên ắng bỗng vang lên tiếng bước chân hoảng loạn, còn chưa kịp phản ứng gì thì cái chén trên bàn bỗng vỡ tung.

"Tà tiên sinh, cẩn thận!"

Một vệ sĩ kêu to, ngay sau đó ném một khẩu súng cho Tả Lăng Thần. Không biết từ đâu bỗng xuất hiện hơn 10 tên mặc đồ đen, ra sức bắn tới tấp về phía Tả Lăng Thần và Úc Noãn Tâm.

Vệ sĩ của Tả Lăng Thần bắt đầu đánh trả lại, Tả Lăng Thần vừa bảo vệ Úc Noãn Tâm vừa hạ gục mấy tên địch.

Nhà ăn loạn thành một đồng.

Tiếng súng vang lên rung trời.

"Noãn Tâm, mau vào trong xe, anh sẽ bảo vệ em." Tả Lăng Thần lại giơ tay bắn một phát, quay đầu nói lớn với Úc Noãn Tâm.

Úc Noãn Tâm sợ tới mức chân mềm nhũn ra, tình cảnh này nàng từng gặp phải khi đóng phim, không ngờ hôm nay lại thành hiện thực.

Nàng gật đầu, ra sức chạy về phía xe.

Bỗng nhiên bụng lại đau kịch liệt làm nàng không nhịn được mà hét lên, giữa hai chân ướt đầm.

"Nước ối bị vỡ rồi."

Úc Noãn Tâm đau đến nỗi mặt tái nhợt, mồ hôi trên trán chảy xuống như mưa.

"Noãn Tâm..." Tả Lăng Thần cả kinh.

"Tà tiên sinh, hình như Hoắc phu nhân sắp sinh rồi."

Một vệ sĩ vừa yểm hộ Tả Lăng Thần vừa nói lớn: "Tà tiên sinh, các vị đi trước đi, chúng tôi đối phó với chúng."

Tả Lăng Thần gật đầu. Nhìn Úc Noãn Tâm đau đớn làm anh không để ý đến thứ gì khác, lập tức tiến tới ôm nàng lên xe.

Một viên đạn không có mắt lướt qua người anh...

Thậm chí một viên đạn xuyên thủng cửa kính xe mà vào trong xe...

Tả Lăng Thần ôm lấy Úc Noãn Tâm, cơ thể cường tráng che chắn cho nàng, nhanh chóng nhấn ga.

"Lăng Thần, anh không sao chứ?" Úc Noãn Tâm cố nén đau, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên hỏi.

Tả Lăng Thần nở nụ cười: "Không sao, bọn chúng chưa thể làm anh bị thương."

"Bọn họ là ai?"

Úc Noãn Tâm nghe thấy tiếng súng ngày càng xa. Người tới với số lượng không ít, xem ra là muốn dồn họ vào chỗ chết.

Mắt Tả Lăng Thần lộ vẻ ngoan độc...

"Lúc này chỉ có Phương gia là muốn lấy mạng anh nhất. Noãn Tâm, đừng nói nữa, anh lập tức đưa em đến bệnh viện, ráng chịu một chút..."

Chiếc xe lướt qua trên đường, để lại một cái bóng mát hút...

Người của Hoắc gia và ba mẹ của Úc Noãn Tâm đều vội vã chạy tới bệnh viện...

Cuối thì cũng đã tới giờ phút này....

Tà Lãng Thần bỗng không còn chút sức lực mà ngồi phịch xuống ghế, máu thấm ra từ lưng áo sơ mi.

"Lãng Thần, con bị thương sao?" Hoắc lão phu nhân tỉnh mắt, thoáng cái là nhìn thấy máu sau lưng anh.

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Tà Lãng Thần, tất cả đều chấn kinh.

Lúc này Úc Noãn Tâm đã được đẩy ra, Tà Lãng Thần cố nén đau mà đứng dậy, không có chút sức mà nói: *"Dừng để Noãn Tâm biết!"*

Úc Noãn Tâm nằm trên giường, đau đến nổi mồ hôi chảy đầm đìa. Ngay sau đó, tay nàng đã bị Tà Lãng Thần nắm lấy.

"Lãng Thần..."

"Phải ráng chịu đựng, Thiên Kinh đang đợi em đó!"

Tà Lãng Thần cố gắng làm ra vẻ thoải mái nhưng bàn tay thì vẫn hơi run run, máu sau lưng ngày càng nhiều. Anna Winslet và tất cả mọi người đều che miệng lại.

Úc Noãn Tâm đau đớn mà gật đầu, sau đó bị y tá đẩy vào phòng sinh.

Tay nàng rơi ra khỏi tay anh...

Anh biết đây là lần cuối cùng trong đời anh được nắm lấy tay nàng.

Cửa phòng sinh bị đóng lại, ngay lúc đó, Tà Lãng Thần cũng không chống đỡ được nữa mà té xuống đất.

Phòng sinh hoảng loạn!

Nhưng may mà Úc Noãn Tâm được đưa đến kịp thời, đứa trẻ thuận lợi sinh ra. Ra trước là một bé trai, sau đó lại sinh tiếp một bé gái, một rỗng một phượng. Dường như là hai đứa trẻ sớm biết chuyện trên thế gian này nên vừa ra đời chỉ khóc mấy tiếng rồi lại mở to mắt, như là tò mò mà nhìn thế giới xa lạ này.

"Là một trai một gái sao?" Úc Noãn Tâm rất kiên cường, không xuất huyết nhiều, cũng không đau đến nổi ngất đi. Đối với nàng mà nói thì nỗi đau đớn nhất đã qua rồi, nỗi đau nhưng hạnh phúc của phụ nữ này nàng sẽ chịu được.

Trên dưới Hoắc gia vui mừng khôn xiết. Hai đứa trẻ ra đời làm Anna Winslet và Hoắc lão phu nhân vui đến nỗi không tả được. Ông bà Úc cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Noãn Tâm, con cảm thấy thế nào?"

Úc Noãn Tâm được đẩy tới phòng bệnh riêng. Nàng vừa sinh xong nên có vẻ mệt mỏi nhưng tất cả những chỉ số của cơ thể đều rất bình thường.

Nhìn ánh mắt quan tâm của mẹ chồng, lòng Úc Noãn Tâm thấy rất ấm áp: *"Mẹ, con không sao, con nghe y tá nói hai đứa nhỏ rất khỏe mạnh phải không?"*

Anna Winslet gật đầu, mà Hoắc lão phu nhân lại ứa nước mắt. Ba mẹ Úc Noãn Tâm bên cạnh thì có vẻ nặng nề.

"Sao thế ạ?" Úc Noãn Tâm nhìn họ, trong lòng có dự cảm không hay.

"Noãn Tâm, Lãng Thần bị thương rồi, rất nghiêm trọng..." Bà Úc không kiềm được mà bước lên nói cho nàng biết.

Úc Noãn Tâm bỗng trợn to mắt, hơi thở bắt đầu trở nên không ổn định...

"Lãng Thần bị thương, sao anh ấy lại bị thương? Bây giờ anh ấy ở đâu?"

"Lãng Thần bị trúng đạn trên đường đưa con vào bệnh viện, nó vẫn không chịu nói sợ làm con lo lắng."

Giọng Hoắc lão phu nhân nghẹn ngào mà nói: *"Lúc nó đến bệnh viện thì sau lưng đã chảy rất nhiều máu, bây giờ nó đang ở trong phòng bệnh nặng, e rằng..."*

"Con phải gặp anh ấy, đưa con đi gặp anh ấy."

Úc Noãn Tâm cố nén vẻ mệt mỏi của cơ thể, từ giường ngồi dậy, về mặt đau thương cùng bất lực.

"Noãn Tâm, ba đẩy con qua đó." Ông Úc mở miệng nói.

Úc Noãn Tâm gật đầu: *"Còn có cục cưng nữa, Lãng Thần muốn nhìn thấy cục cưng nhất."*

Trong phòng bệnh nặng, ánh sáng rất mờ.

Tà Lãng Thần đã trải qua cấp cứu, anh nằm thoi thóp trên giường, hai mắt nhắm chặt không động đậy.

"Xin các vị hãy chuẩn bị tâm lý, chúng tôi đã cố gắng hết sức, Tà tiên sinh..."

Viện trưởng được tin báo liền đích thân chạy đến, vẻ mặt tiếc nuối cùng bất đắc dĩ mà nói.

"Viện trưởng, ông nói thế là có ý gì? Mau cứu anh ấy..."

Úc Noãn Tâm đau lòng gần chết. Nàng nhớ tới trước khi lên xe, thì ra viên đạn đó thực sự bắn trúng người anh nhưng anh vẫn đưa nàng tới bệnh viện, thậm chí không để nàng phát hiện bất cứ sự khác thường nào.

Viện trưởng thở dài một hơi...

"Thương thế của Tà tiên sinh quá nghiêm trọng, hơn nữa đã bỏ lỡ thời cơ trị liệu tốt nhất, mất máu quá nhiều, và lại viên đạn nằm vào chỗ trí mệnh nên chúng tôi đành lực bất tòng tâm. Các vị có lời gì cần nói thì nói đi."

Úc Noãn Tâm không nói gì thêm, cố nén cảm giác sắp ngất xỉu mà đứng dậy, vọt vào phòng bệnh...

Mọi người cả kinh, lập tức đuổi theo...

Trong phòng bệnh, Úc Noãn Tâm ngồi bên cạnh Tà Lãng Thần, những ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, trên gương mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ đau thương.

"Lãng Thần, Lãng Thần..."

Những hình ảnh của quá khứ lần lượt hiện lên trước mắt nàng. Anh từng tao nhã biết bao nhưng giờ lại nằm im ở đó.

Tà Lãng Thần khó nhọc mà mở mắt, gương mặt quen thuộc từ từ ánh lên trong mắt anh, môi anh nhấp máy...

"Noãn Tâm, thấy em bình an là tốt rồi, đứa nhỏ..."

"Ba, cục cưng..."

Úc Noãn Tâm lập tức tiếp lấy một đứa trẻ từ tay ba mình, đứa khác thì Anna Winslet đang bế. Họ đều bước lên...

"Lãng Thần, anh xem anh đã làm cha nuôi rồi này, chúng nó là một trai một gái..."

Nước mắt của Úc Noãn Tâm đã rơi xuống nhưng vẫn cố nén đau thương mà nở nụ cười.

Hai đứa trẻ không khóc không nháo, mở to mắt mà nhìn Tà Lãng Thần trên giường bệnh, bàn tay vô lực của anh khẽ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của chúng.

"Chúng nó thật dễ thương. Con trai thì giống Thiên Kinh, con gái thì giống em."

Giọng của anh rất yếu ớt, giống như là chiếc lá, có thể tung bay theo gió bất cứ lúc này.

"Lãng Thần, chúng còn đợi anh yêu thương chúng, anh không thể xảy ra chuyện gì, biết không..."

Úc Noãn Tâm nắm chặt lấy tay anh, giọng nghẹn ngào mà nói: *"Thiên Kinh đã mất tích rồi, em không muốn mất đi cả anh..."*

"Anh xin lỗi, Noãn Tâm, anh nghĩ anh phải nuốt lời rồi."

Tà Lãng Thần cố gắng đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt đau lòng trên mặt nàng.

"Anh nghĩ rằng... anh sẽ thay Thiên Kinh bảo vệ em."

Ánh mắt anh lộ vẻ đau buồn, thương tâm mà nhìn nàng rơi lệ: *"Đáng tiếc anh vẫn không thể thay thế được."*

"Lãng Thần, anh đừng nói lung tung, nhất định anh sẽ không sao đâu."

Úc Noãn Tâm không thể kiềm nén về đau thương của mình nữa. Sự kiểm chế cùng vẻ kiên cường trong mấy tháng nay đã hoàn toàn tan biến vào giờ khắc này, nước mắt rơi xuống từng giọt.

Tà Lãng Thần nở nụ cười, trong sự yếu ớt có chứa nỗi đau ly biệt. Anh nhìn mọi người một lượt, sau đó dừng lại trên người Anna Winslet...

"Mợ, Hoắc Thị và Tà Thị..."

"Lăng Thần, mợ biết con muốn nói gì."

Nước mắt của Anna Winslet đã sớm tràn ra, Tà Lăng Thần như là con trai bà, lòng của bà đau không tả xiết

"Bà ngoại..." Tà Lăng Thần nhìn sang Hoắc lão phu nhân, thấy bà khóc nức nở thì nhẹ giọng nói: "Con xin lỗi..."

"Lăng Thần!" Hoắc lão phu nhân bước lên ôm lấy anh.

Tà Lăng Thần bất lực mà nở nụ cười, sau đó nhìn ông bà Úc...

"Con xin lỗi..."

Sự áy náy của anh đối với họ đơn giản là vì Úc Noãn Tâm.

Mẹ Úc Noãn Tâm khóc lóc, ngã người vào chồng mình.

"Lăng thần, em không muốn anh như thế này..."

Lòng Úc Noãn Tâm đau đớn. Nếu anh cứ thế mà ra đi thì cả đời này nàng sẽ không được an lòng. Làm sao nàng có thể quên những gì anh đã làm cho nàng, làm sao nàng có thể quên tình yêu của anh dành cho mình.

"Noãn Tâm..."

Ánh mắt Tà Lăng Thần rất dịu dàng, ngón tay run run sờ lên mặt nàng...

"Anh vẫn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy em là trong một bữa tiệc. Em rất đẹp, có sự thanh khiết của một sinh viên. Xin lỗi, là anh đã làm tổn thương em. Có điều làm cho anh thấy vui là trước khi anh đi vẫn còn có thể nhìn thấy em làm mẹ, nhìn thấy em ở bên cạnh anh. Cho dù có chết thì anh cũng sẽ không quên em là cô gái duy nhất mà anh yêu trong đời này."

Theo tiếng cuối cùng vừa thốt ra, tay Tà Lăng Thần từ trên mặt nàng rơi xuống, theo giọt nước mắt của nàng mà rơi vào bên giường.

"Lăng Thần..." Úc Noãn Tâm hét lên đau đớn, lưng lay cơ thể anh...

"Bác sĩ, bác sĩ..."

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng.

Bác sĩ và y tá chạy đến cấp cứu.

Úc Noãn Tâm chỉ nghe thấy tiếng điện kích cùng tiếng hô cấp cứu của bác sĩ.

"Tim không đập, mạch không đập, điện tâm đồ bão hòa về 0..."

"Điện kích tim lên 200!"

"Vâng, 200 lần thứ nhất."

Không có phản ứng.

"Điện kích tim lên 300!"

"Vâng, 300 lần thứ nhất!"

Không có phản ứng.

"Điện kích 300 lần hai!"

Vẫn không có phản ứng.

"Điện kích tim lên 350."

"Điện kích tim 350 lần thứ nhất!"

Không có phản ứng.

Lần thứ hai.

Lần thứ ba

Vẫn không có phản ứng gì

Một lúc sau

Sắc mặt của bác sĩ rất nặng nề mà bước ra, lắc đầu với mọi người: *"Xin lỗi, Tả tiên sinh đã đi rồi!"*

"Không..."

Úc Noãn Tâm đau đớn mà thét lên, hy vọng duy nhất đã biến mất.

Cả thế giới dường như chao đảo ngay lúc này.

"Lăng Thần..."

Tiếng một cô gái vang lên rất quen thuộc, mọi người đều nhìn sang, đó là người nên nhận sự trừng phạt vào hôm nay – Phương Nhan. Sau khi cô nhìn thấy Tả Lăng Thần đã không còn hơi thở mà nằm trên giường bệnh thì ánh mắt lập tức nguội lạnh như tro tàn.

"Buông anh ấy ra, Lăng Thần là của tôi!"

Ngay sau đó, cô dường như phát điên mà nhào lên ôm chặt lấy anh, nước mắt ào ạt rơi xuống...

"Tại sao không đợi em? Em vốn muốn đi với anh mà!"

Giọng của cô thê lương bi đát nhưng lại làm Úc Noãn Tâm hiểu ra kẻ đầu sỏ của vụ này là ai.

Sở dĩ cô xuất hiện tại bệnh viện, thứ nhất là vì ông nội cô ta, thứ hai là vì tất cả đều là do Phương gia an bài."

"Phương Nhan!"

Úc Noãn Tâm nén bi thương, giọng nói có chứa lệ nghe qua cực kỳ lạnh lẽo, nhìn vào cô ta và nói từng tiếng: "Cô không có tư cách đến quấy rầy anh ấy!"

"Không, Lăng Thần là của tôi!"

Phương Nhan quay lại, giận dữ mà nhìn Úc Noãn Tâm!

"Người đáng phải chết nhất chính là cô, tại sao cô không chết chứ? Rõ ràng là anh ấy thuộc về tôi, cô đã đoạt đi Thiên Kinh rồi, sao bây giờ còn muốn cướp đi Lăng Thần?"

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: – Yi Fei Si trở về

Úc Noãn Tâm đau thương mà nhìn vào mắt cô ta. Đối mặt với sự chất vấn ấy, nàng bước lên từng bước, đột nhiên giơ tay giáng cho Phương Nhan một cái tát thật mạnh...

Tiếng vang chất chứa làm tăng thêm sự bi ai trong phòng bệnh.

"Cái tát này là tôi tát thay cho Thiên Kinh!"

"Chát..." Nói xong câu đó, Úc Noãn Tâm lại bồi thêm một cái tát nữa...

"Cái tát này là tôi đánh cho Lăng Thần!"

Nói xong câu này, cái tát thứ ba cũng giáng xuống mạnh mẽ...

"Cái cuối cùng này là vì những người đã chết trong tay cô!"

Mặt Phương Nhan sưng đỏ lên nhưng vẫn cứ trơ ra, thậm chí là bắt đầu cười như điên...

"Tôi vốn không thèm được ai tha thứ, ngay cả Lăng Thần cũng vậy!" Cô hôn thật sâu lên môi Tà Lăng Thần, sau đó đứng dậy...

"Úc Noãn Tâm, cô cũng đáng thương như tôi thôi. Thiên Kinh đã chết rồi, không phải cô rất yêu anh ta sao, sao còn sống hờ trên thế gian này. Cuối cùng thì tôi vẫn rất yêu Lăng Thần, đáng tiếc trong lòng anh ấy chỉ có cô. Bây giờ thì tốt rồi, tôi yêu anh ấy, cho nên tôi cũng có thể đi theo anh ấy!"

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng thì cô đã chạy ngay đến cửa sổ, không chút do dự mà vurun người nhảy xuống...

"Á..." Lúc này cô y tá mới phản ứng lại, thét lên chói tai.

Mấy người Úc Noãn Tâm cả kinh mà chạy đến bên cửa sổ.

Dưới lầu, Phương Nhan giống như một đóa hoa anh túc xinh đẹp, máu tươi đỏ thẫm từ từ lan ra.

Trong không khí tràn ngập mùi chết chóc...

Nghĩa trang dành cho quý tộc.

"Quân Nghị, Tư Khuynh, hai tên tiểu quỷ này đừng nghịch nữa, còn chưa chịu qua bái tế cha nuôi đi!"

Trước mộ, Úc Noãn Tâm mặc sơ mi đen, cơ thể duyên dáng không thể nhìn ra đây là một bà mẹ có hai con, mái tóc dài được quấn lên sau gáy. Ánh mắt nhìn hai đứa trẻ đang đùa nghịch lộ ra tình yêu của người mẹ.

Hai đứa nhỏ rất nghe lời mẹ, hoạt bát mà chạy đến, rất ngoan mà cung kính cúi người trước mộ, có dáng vẻ của một người lớn chừng chạc.

"Cha nuôi, con và em đến thăm cha đây, mẹ nói hôm nay là sinh nhật ba tuổi của con và em, cha nuôi có vui không?"

Mở miệng nói là Hoắc Quân Nghị, hôm nay là sinh nhật lần thứ ba của nó. Nó nhỏ nhưng lại giống như người lớn vậy, cái gì cũng biết hết. Nhìn cho kỹ thì khuôn mặt nó có những đường nét y hệt như Hoắc Thiên Kinh.

"Xì..."

Bé gái Hoắc Tư Khuynh bên cạnh mở miệng, nói với bức ảnh có hình chàng trai tuấn tú trên mộ: "Quân Nghị thật là đáng ghét, con không muốn anh ấy làm anh dâu, con là chị, cha nuôi nói có đúng không?"

Hoắc Tư Khuynh còn nhỏ nhưng đã có dáng vẻ của một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, mặt mũi di truyền sự xinh đẹp của Úc Noãn Tâm.

"Được rồi, hai đứa nhóc các con, mỗi lần đến thăm cha nuôi lại tranh chấp vấn đề này!"

Úc Noãn Tâm nở nụ cười mà nhìn hai đứa nhóc, phì phì lá cỏ trên người chúng: "Tư Khuynh, mẹ đã nói với con rất nhiều lần rồi, con là em gái, Quân Nghị là anh trai."

"Hừ..." Tư Khuynh lắc lư cái đầu, Quân Nghị lại làm một cái mặt quỷ với nó.

Úc Noãn Tâm cười mà nhìn bức ảnh trên mộ, thờ dài...

"Lăng Thần, thời gian qua thật là nhanh, thoáng cái mà đã ba năm rồi, hai đứa nhóc này cũng đã ba tuổi rồi!"

Giọng của nàng tràn ngập tình cảm "Thiên Kinh vẫn không có tin tức gì, ngày nào hai đứa nhóc này cũng đòi ba, em sắp không biết làm sao rồi!"

Nàng dừng lại, cố gắng bình ổn hơi thở...

"Lăng Thần, anh yên tâm đi, tình hình kinh doanh của Tà Thị rất tốt, em đã học được rất nhiều từ mẹ. Trước mắt em đang quản lý việc kinh doanh của Tà Thị, anh phải phù hộ em, nếu không làm phá sản công ty của anh thì em không chịu trách nhiệm đâu!"

Từ ba năm trước, sau khi Tà Lăng Thần xảy ra chuyện thì Úc Noãn Tâm cũng không bước vào vòng giải trí nữa. Qua con bi thương, nàng bắt đầu học cách kinh doanh với mẹ chồng. Nàng vốn thông minh, cũng nhạy bén với chuyện làm ăn nên cũng tiến bộ không ít.

"Mẹ, mẹ nói chuyện với cha nuôi xong chưa? Khi nào thì chúng ta có thể đi về? Con phở mà mẹ nói ở đâu?" Tư Khuynh không nhẽo mà bước lên hỏi.

"Khuynh Nhi, các con còn nhỏ, nơi đó rất lộn xộn. Hôm nay là sinh nhật của các con, các con quên là bà nội và bà ngoại đều đang đợi các con về nhà sao?" Úc Noãn Tâm đặt hoa xuống rồi đứng dậy nói.

Hoắc Quân Nghị nghe thế thì chớp mắt, nghiêng đầu nói: "Mẹ, bởi vì hôm nay là sinh nhật chúng con nên mới phải tới đó, không phải mẹ nói ba cũng tới đó sao?"

Úc Noãn Tâm khẽ lắc đầu: *"Thật là hết cách với các con..."*

"Đi nhanh đi mẹ!"

Hoắc Quân Nghị và Hoắc Tư Khuynh thấy Úc Noãn Tâm có vẻ mềm lòng thì lập tức kéo lấy nàng, nũng nịu mà năn nỉ.

"Được rồi, nhưng khi đến đó rồi thì các con phải ngoan, đặc biệt là phải nghe lời các chú vệ sĩ, không được chạy lung tung, nghe rõ chưa?"

"Dạ biết!" Hai đứa nhóc đồng thanh đáp.

"Thiếu phu nhân, chúng tôi tìm cả buổi mà vẫn chưa thấy tiểu thiếu gia và tiểu thư đâu cả!" Mấy tên vệ sĩ quynh đến nổi trán đầm mồ hôi.

Úc Noãn Tâm như muốn quy xuống. *"Con phở này loạn như vậy, chắc là hai đứa nó sợ lắm, các anh mau tìm cho đến khi nào thấy thì thôi!"*

"Dạ, thiếu phu nhân."

Mấy người vệ sĩ gần như muốn cắn lưỡi để tạ tội. Hai đứa nhỏ này thật là nghịch ngợm, cứ nhiên có thể biến mất dưới mắt của bọn họ.

Úc Noãn Tâm cũng đi tìm khắp con phố này, thậm chí là chú ý mỗi một cửa hàng.

Con phố này vẫn náo nhiệt và phức tạp như ba năm trước, mỗi khi đi qua một cửa hàng nàng lại nhớ tới hình ảnh khi xưa, lần đầu tiên Hoắc Thiên Kinh đến con phố này. Thậm chí nàng còn nhớ cảnh hai người bị paparazzi truy đuổi.

Nghĩ đến nay, lòng Úc Noãn Tâm bỗng se thắt lại... Nàng không thể mất đi cục cưng, nhất định phải tìm được chúng.

"A, cô không phải là cô gái mua Yi Fei Si sao?" Giọng nói già nua của bà chủ cửa hàng vang lên, trong đó còn mang theo vẻ vui mừng.

Úc Noãn Tâm ngẩn ra, lúc này mới nhìn kỹ thì ra cửa hàng bên cạnh, cơ thể bỗng run lên một chút.

Yi Fei Si?

Có lẽ quá lâu rồi chưa nghe qua cái tên này nữa.

Đại biểu cho hạnh phúc lứa đôi.

Chính ngay cửa hàng này, nàng đã mua đôi nhẫn giống hệt nhau ấy. Cũng chính vì Yi Fei Si mà Thiên Kinh đến Fiji tìm nó và cũng không trở về nữa, đã ba năm rồi.

"Cô gái, cô sao thế? Cô và chàng trai đó được Yi Fei Si chúc phúc nhưng dường như cô không được vui lắm!" Bà chủ cửa hàng vẫn ăn mặc quái dị như cũ, trong giọng nói chứa vẻ hiền từ.

Úc Noãn Tâm cố gắng nở nụ cười, nỗi đau âm ỉ trong lòng lại từ từ trở dậy.

"À đúng rồi, chàng trai đi cùng cô từng quay lại đây đấy." Bà chủ cửa hàng có vẻ rất nhiệt tình mà bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Úc Noãn Tâm bỗng ngây ra...

"Bà vừa nói gì, anh ấy từng tới đây sao, đó là khi nào vậy..." Giọng của nàng bỗng trở nên rất kích động, vừa gấp gáp vừa sốt ruột.

Rõ ràng là bà chủ cửa hàng bị nàng làm giật mình, nghi hoặc mà nói: *"Rất lâu về trước rồi. Sở dĩ tôi nhớ rõ là vì các vị là chủ nhân của Yi Fei Si. Lúc đó anh ta rất kỳ lạ, hình như là đang tìm một chiếc Yi Fei Si khác, còn hỏi tôi là có còn Yi Fei Si không. Nhưng Yi Fei Si là thứ độc nhất vô nhị trên đời này, sao còn có cái khác chứ. Sau khi anh ta nghe thế thì rất thất vọng mà đi mất."*

Hy vọng vừa được nhóm lên của Úc Noãn Tâm lại bị dập tắt, nỗi đau trong lòng lại lan ra.

Thì ra Thiên Kinh của nàng từng đến đây tìm Yi Fei Si cho nàng.

Nghĩ đến đây, lòng nàng giống như bị xát muối, đau nhức khôn nguôi.

"Cô gái, cô gặp phải chuyện gì sao?" Bà chủ cửa hàng quan tâm mà hỏi.

"Yi Fei Si của cháu bị mất rồi." Không biết sao Úc Noãn Tâm lại nói ra tâm sự của mình.

Bà chủ cửa hàng nghe xong thì bật cười: *"Tôi thấy hai người các cô cậu rất thích nói đùa. Đúng rồi, vừa rồi tôi còn nhìn thấy chiếc Yi Fei Si của cô mà, sao lại mất được?"*

Câu này làm Úc Noãn Tâm chẳng hiểu gì cả, lập tức nắm lấy cánh tay của bà ta, sốt ruột hỏi: *"Yi Fei Si của cháu, bà thấy nó ở đâu?"*

"Trong tay một chàng trai, tôi nhìn thấy anh ta cầm nó." Bà chủ nói.

"Người đó trông như thế nào, có phải là chủ nhân của chiếc còn lại không?"

Úc Noãn Tâm cảm thấy tim mình đập rất nhanh, dường như có một dự cảm gì đó sắp bùng phát, làm nàng gần như quên cả việc tìm con.

Bà chủ cửa hàng cẩn thận nghĩ lại. "Trông thế nào thì tôi không nhìn rõ lắm, bởi vì anh ta đeo kính râm, nhưng từ dáng người thì rất giống với chàng trai đi cùng cô. À, đúng rồi, phía sau anh ta còn có hai đứa nhỏ đi theo nữa. Một trai một gái. Ai da, hai đứa nhỏ đó thật là dễ thương, đi theo chàng trai đó làm người ta phải chú ý."

Tim Úc Noãn Tâm sắp vọt ra ngoài, giọng nói trở nên lắp bắp vì kích động...

"Một bé trai, một bé gái sao. Có phải chúng nó cao tầm này không?"

Nàng vội vã khua chân múa tay ước chừng chiều cao của chúng rồi lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, lấy ảnh của chúng ra...

"Bà nhìn xem có phải là chúng không?"

Bà chủ cửa hàng nhận lấy tấm ảnh, vừa nhìn là lập tức gật đầu...

"Đúng vậy, chính là hai đứa trẻ này, chúng nó thật dễ thương, cứ đi theo phía sau chàng trai kia mãi mà không dám tiến lên. Có điều hai đứa nhỏ rất giống với chàng trai kia. Đúng rồi, hai đứa nó là... em trai và em gái cô sao?"

Bà nghi hoặc mà hỏi. Bởi vì tuổi của Úc Noãn Tâm cũng còn trẻ, sinh con xong 3 năm thì cũng chỉ mới 25, hơn nữa nàng quá xinh đẹp, làn da nõn nà nên nhìn vẫn như đôi mươi.

Quả thật lúc này Úc Noãn Tâm không còn lòng dạ nào giải thích lai lịch của hai đứa nhóc với bà ta nữa, vội vàng hỏi: "Người đó đi hướng nào, hai đứa nhỏ theo người đó sao?"

Bà chủ cửa hàng thấy nàng sốt ruột thì vội vàng chỉ về phía trước...

"Bọn họ đi về hướng này..."

Còn chưa kịp nói xong thì Úc Noãn Tâm đã lập tức chạy về phía đó...

Trên một góc phố, theo sau cái bóng cao lớn của người đàn ông là hai đứa con nít. Cái bóng nhỏ bé của chúng bị bao phủ bởi cái bóng của người kia.

Cuối cùng thì người kia cũng dừng bước.

Hai đứa nhỏ cũng đứng lại theo.

Người kia xoay người lại, những đường nét trên khuôn mặt hiện ra rõ ràng dưới ánh mặt trời, chỉ có điều mắt vẫn được che dưới kính râm.

"Hai đứa nhóc kia, sao cứ đi theo ta mãi thế?"

Anh ta mở miệng, giọng nói trầm thấp tràn ngập sức hút như nam châm khiến người ta mê mẩn.

Dường như hai đứa nhóc không ngờ là hắn sẽ đột nhiên dừng lại nên tròn tròn mắt mà nhìn hắn, một lúc sau Quân Nghị mới non nớt mà nói: "Sao chú biết là chúng cháu đi theo sau?"

Mặt mày thằng nhóc này lộ vẻ anh tuấn rất quen thuộc làm hắn nở nụ cười, ánh mắt càng vui vẻ.

"Bởi vì ta cũng thông minh như các con."

Quân Nghị nghe thế thì ánh mắt thâm thúy chớp chớp mấy cái rồi lắc đầu: "Trên đời này, chỉ có ba cháu là thông minh nhất."

Hắn cười sang sảng, nhìn Tư Khuynh đang ngây người bên cạnh.

"Cô bé, con thì sao, con cũng cho rằng ba là người thông minh nhất thế giới sao?"

Hắn quay đầu nhìn cô nhóc xinh như búp bê, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Hoặc Tư Khuynh không trả lời, chỉ giương ánh mắt hiếu kỳ mà nhìn hắn, sau đó mới nghiêng đầu nói: "Chú có thể tháo kính ra không?"

Hắn không giận mà còn cười, không nói gì mà tháo kính xuống.

Về mặt giống với hai đứa nhóc đến kinh người.

Ánh mắt thâm thúy chứa sự dịu dàng trìu mến mà nhìn chúng, sau đó liền nghe thấy chúng kêu lên một tiếng rồi nhào vào lòng hắn...

"Ba!"

Hắn cười trìu mến, không đẩy chúng ra mà rất tự nhiên ôm chúng vào lòng rất lâu, sau đó nói...

"Ba biết các con tên là *Quân Nghị* và *Tư Khuynh* đúng không?"

Hai đứa nhóc ngạc nhiên mà nhìn hắn...

"Sao ba lại biết tên của con?" (Bởi vì ba là người thông minh nhất thế giới ^.^)

"Vậy sao các con lại biết ta là ba của các con?"

Hắn đưa tay xoa đầu bé trai, lại thân mật mà hôn lên má bé gái.

Hai đứa trẻ đồng thanh trả lời: "Bởi vì ngày nào mẹ cũng nhìn ảnh của ba, ba còn có mùi của ba hơn cả ba trong ảnh."

Gương mặt kiên nghị của hắn lộ vẻ đau lòng, tay hơi run run một chút.

"Ba ơi, ba sao thế? Có phải chúng con không ngoan nên ba không về không?"

Trong giọng nói non nớt của Tư Khuynh có vẻ dè dặt, cô bé nắm lấy bàn tay đang run run của hắn...

"Ba, ba đừng đi nữa được không, những đứa trẻ khác đều có ba cả."

Hắn nhìn gương mặt non nớt của cô bé, vẻ ngây thơ ấy mang theo bóng dáng của một người con gái xinh đẹp làm hắn nhớ mong bao ngày.

"*Quân Nghị*, mẹ đặt cho con cái tên này là hy vọng sau này con lớn lên sẽ trở thành một trang quân tử đội trời đạp đất, có tính cách kiên cường."

"Vậy con thì sao?"

Hoắc Tư Khuynh nắm chặt tay hắn, ngọt ngào mà hỏi, giống như đứa trẻ được kẹo.

Hắn nhìn cô bé, trong mắt càng thêm đau đớn.

"*Tư Khuynh* là cách đọc gần giống với *Tư Kinh*." (Tư Kinh = nhớ anh Kinh)

"Thật là sâu xa." Hai đứa nhỏ không hiểu lời của hắn lắm.

Hắn cong môi cười...

"Không hiểu cũng không sao, ba sẽ dạy các con." Nói xong liền ôm chúng vào lòng, đứng lên.

"A, ba thật là cao."

"Đúng vậy, còn cao hơn cả mẹ."

Ngay khi hai đứa nhỏ đang nhảy nhót trong lòng thì...

"*Thiên Kinh*..."

Sau lưng hắn vang lên tiếng nói quen thuộc, dịu dàng mà mang chút dè dặt vì không dám tin, giống như là giọng con chim họa mi run run vì kinh hãi.

"*Thiên Kinh*, là anh sao?"

Dưới ánh dương, cơ thể cao lớn của hắn khẽ run rẩy, sau đó từ từ quay lại...

Đôi mắt trong như nước cùng ánh mắt sâu như biển chạm vào nhau.

Như làn gió khẽ phát qua mặt hồ làm dợn sóng.

Úc Noãn Tâm bỗng tròn tròn mắt, sau đó cánh môi hồng run run, cảm giác run run này dần lan ra khắp người.

Bao nhiêu lần nàng giật mình giữa đêm khuya, tỉnh giấc trong làn nước mắt. Bây giờ, bóng dáng trong mộng ấy đang sờ sờ trước mắt, ngay dưới ánh mặt trời, hắn quá chân thật làm nàng cảm thấy hơi thở dồn dập.

Hắn không thả hai đứa nhỏ xuống mà ôm chúng, bước từng bước về phía nàng. Mỗi bước đều tràn ngập vẻ tự tin vững vàng, mỗi bước đến gần nàng thì vẻ thâm tình trong mắt càng nồng nàn hơn.

Cuối cùng hắn dừng bước trước mặt nàng.

Gần đến nỗi nàng có thể nhìn rõ những đường nét trên khuôn mặt hắn.

Gần đến nỗi chỉ cần nàng đưa tay là có thể chạm vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Hắn nhìn nàng, trong mắt phản chiếu vẻ kích động của nàng. Hắn chỉ cần dùng một cánh tay là có thể bế được hai đứa nhỏ, một tay kia đưa ra, nhẹ nhàng sờ lên đầu nàng, ngón tay mang theo độ ấm, dịu dàng mà chạm vào dung nhan tuyệt mỹ kia.

"Noãn, anh về rồi!"

Giọng nói trầm thấp mang theo sự dịu dàng, đầy áp về thâm tình cùng sự áy náy. Hơi thở quen thuộc của hắn vờn quanh nàng.

Úc Noãn Tâm ngẩn ngơ mà nhìn hắn. Câu nói của hắn làm đôi mắt ngấn nước của nàng dần dần mờ hồ, không rõ hình ảnh của Hoắc Thiên Kinh nữa.

"Thiên Kinh, em, em không muốn khóc chút nào, bởi vì như thế sẽ không nhìn rõ được anh."

Thật ra nàng có rất nhiều lời muốn nói với hắn nhưng cuối cùng lại nói ra câu này, bởi vì quá kích động nên trong nhất thời không biết nói gì mới tốt...

Ngay sau đó, cả người Úc Noãn Tâm liền bị Hoắc Thiên Kinh ôm chặt vào lòng, cánh tay mạnh mẽ như muốn ép nàng sát vào làm một với hắn. Úc Noãn Tâm dễ dàng cảm nhận được cánh tay rắn chắc đang ôm chặt mình kia đang run run

Chiếc hôn nóng bỏng của hắn rơi vào trán nàng, giọng nói dịu dàng mang theo vẻ đau lòng thương tiếc.

"Không sao đâu, hôm nay nhìn không rõ thì còn có ngày mai, ngày mai vẫn nhìn không rõ thì còn có cả đời."

"Thiên Kinh, cuối cùng thì anh đã về rồi."

Dưới ánh mặt trời, bóng của một nhà bốn người trải dài trên đất. Mọi người qua qua lại lại con hẻm đều ngạc nhiên mà nhìn hình ảnh trước mắt. Bọn họ có biết đâu rằng đây là một đôi vợ chồng được tụ hội sau ba năm chia cắt.

Sự trở về của Hoắc Thiên Kinh đã trở thành niềm hân hoan của trên dưới Hoắc gia, nhất là Hoắc lão phu nhân vui mừng đến khóc, mà Anna Winslet cũng không giấu được sự kích động, vẻ hiền từ của người mẹ hiện rõ trong mắt bà. Hoắc Thiên Kinh không nói nguyên nhân hắn mất tích mà Anna Winslet quá hiểu con mình nên cũng không hỏi gì thêm, chỉ nghẹn ngào mà nói một câu: *"Về là tốt rồi."*

Thoáng chốc, Hoắc gia lại có người trụ cột.

Đêm khuya, cuối cùng thì Hoắc Thiên Kinh cũng dụ được hai đứa nhỏ đang hưng phấn kia ngủ say, chu đáo mà đắp lại chăn cho chúng. Úc Noãn Tâm dựa vào cửa, nhìn cái bóng được đèn tường chiếu ra của hắn. Vẻ mặt hắn rất dịu dàng, nhất là trong ánh mắt nhìn bọn trẻ tràn ngập tình thương của cha.

Hình ảnh thế này đã từng là hy vọng xa vời của nàng, nhưng cuối cùng hôm nay cũng trở thành hiện thực.

Sự trở về của hắn cũng yên ắng như khi mất tích, không có vẻ gì là đột ngột mà tự nhiên giống như hắn đi một chuyến xa nhà và rồi cuộc đã trở về.

Hoắc Thiên Kinh vừa xoay người lại liền nhìn thấy Úc Noãn Tâm đang dựa vào cửa. Ánh đèn dịu dịu của ngọn đèn làm da thịt như sứ của nàng càng trong trẻo. Ánh mắt nàng mang theo vẻ triu mến dịu dàng mà nhìn hắn không chớp mắt, khóe môi cong lên đẹp như hoa anh đào.

Ánh mắt thâm tình của hắn đối diện với nụ cười dịu dàng như mộng của nàng.

Ngay sau đó, hắn bế nàng lên, giống như năm xưa, tràn ngập sự dấn dạo mà dịu dàng, bước nhanh về phòng ngủ.

Đêm khuya, lưu luyến và triền miên.

Sau con ân ái, trong không khí còn tràn ngập sự nồng nàn.

"Thiên Kinh."

Úc Noãn Tâm lưu luyến mà nằm trong lòng Hoắc Thiên Kinh, cái đầu nhỏ nhỏ dán vào lồng ngực hắn, bên tai là tiếng tim đập vững vàng làm rung động màng nhĩ nàng.

"Hà?"

Hắn lên tiếng, bàn tay ấm nóng lại quyến luyến mà vuốt ve da thịt bóng loáng như nước của nàng. Sự yếu điệu yêu kiều của nàng cùng sự rắn chắc tráng

kiện của hân hợp làm một, bổ sung cho nhau.

Úc Noãn Tâm vui mặt vào cổ hân, nhẹ nhàng nói: *"Không có gì, em chỉ sợ là mình nằm mơ."*

"Cô bé ngốc!" Hoắc Thiên Kinh đau lòng mà ôm chặt lấy nàng. *"Anh xin lỗi."*

"Thiên Kinh."

Úc Noãn Tâm ngửa đầu, chủ động dùng môi vẽ lên những đường nét trên khuôn mặt hân, dịu dàng nói: *"Đừng nói xin lỗi, em phải cảm tạ ông trời vì đã cho anh bình an quay về, chỉ cần anh trở lại là tốt rồi."*

Đôi môi nóng cháy của hân lại hôn nàng thật sâu, nỗi tương tư trong ba năm lại hóa thành tình ý nồng nàn.

"Vì sao không hỏi nguyên nhân anh mất tích?"

Một lúc sau, Hoắc Thiên Kinh mới lưu luyến mà buông nàng ra, trán chạm vào trán nàng, đôi môi lại phủ lên hai má nàng.

Trong mắt Úc Noãn Tâm lộ vẻ dịu dàng, chủ động mà hôn lên đôi môi mỏng của hân, dè dặt nói: *"Anh không chủ động nói thì em cũng không dám hỏi."*

Thật ra trong giây phút trùng phùng, nàng đã rất muốn hỏi hân đã đi đâu. Ba năm nay hân đã sống thế nào, tại sao phải đợi 3 năm mới trở về, là do xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay là...

Sự nhay cảm của phụ nữ làm nàng không dám hỏi tiếp nữa...

Hoắc Thiên Kinh nghe xong thì cười khẽ, tay vuốt đầu nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má mềm mại như da thịt trẻ con của nàng.

"Sao lại không dám hỏi?" Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng.

Úc Noãn Tâm nhìn hân, đôi mắt xinh đẹp hơi ngấn nước, giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút ghen ngào.

"Em sợ, em sợ ba năm nay anh trải qua những đau khổ mà em không thể tưởng tượng được, anh không về chắc chắn là có lý do, em sợ anh bị thương, sợ anh chịu đau đớn, thậm chí là nghĩ rằng anh mất trí nhớ mà bên cạnh anh còn có người phụ nữ khác."

Nàng càng nói thì giọng càng nhỏ. Nhìn thấy ánh mắt mang theo ý cười của hân thì có chút chột dạ, nước mắt từ từ rút đi: *"Em biết em không nên nghĩ như thế, có điều em thật sự rất sợ hãi."*

"Không nghĩ đến anh đã chết sao?" Hoắc Thiên Kinh đau lòng mà vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi.

Úc Noãn Tâm lắc đầu...

"Em tin rằng anh còn sống. Một người có thể an bài ổn thỏa tất cả mọi chuyện thì sao có thể dễ dàng để mình chết chứ!"

"Cho nên khi em nhìn thấy thi thể kia thì kiên quyết phủ nhận không phải là anh?" Giọng nói bình thản của Hoắc Thiên Kinh lộ vẻ am hiểu.

Úc Noãn Tâm ngẩn ra...

"Sao anh lại biết?"

Hoắc Thiên Kinh thờ dãi một hơi...

"Anh biết hết mỗi một chuyện xảy ra trong 3 năm nay. Anh biết dáng vẻ của em khi nhìn thấy thi thể, biết em và mẹ phải bôn ba khắp nơi vì Hoắc Thị, biết Lăng Thần đã giúp Hoắc Thị bước qua khó khăn thế nào, biết cậu ấy trúng đạn mà chết vì bảo vệ em và con chúng ta, cũng biết em đã sinh cho anh hai đứa nhóc rất đáng yêu, hơn nữa còn biết ba năm nay em đã rời khỏi vòng giải trí mà dần thân vào thương trường. Tất cả, tất cả anh đều biết hết..."

Úc Noãn Tâm nghe thế thì giật mình mà nhìn hân, một lúc sau mới từ từ hỏi: *"Sao anh lại biết hết tất cả vậy? Nếu đã biết thì sao còn chờ đến ba năm mới quay về?"*

Hoắc Thiên Kinh nhìn nàng, lâu thật lâu mới ngồi dậy, hất chân ra, cơ thể nam tính rắn rỏi hiện ra không sót gì.

"Thiên Kinh!"

"Nhìn cơ thể của anh!" Hoắc Thiên Kinh dịu dàng mệnh lệnh.

Úc Noãn Tâm giật mình mà nhìn vào cơ thể hân...

Bờ vai vững chãi, lồng ngực rắn chắc, vòng eo cường tráng, hai chân dài chắc khỏe, còn có thứ biểu trưng cho nam tính như rồng như hổ kia đang trở nên hưng phấn dưới cái nhìn của nàng.

Mặt Úc Noãn Tâm đỏ bừng. *"Thiên Kinh!"*

Hắn bảo nàng nhìn cái gì chứ, có ý sao?

Hoắc Thiên Kinh buồn cười mà nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của nàng, tay nhẹ nhàng vỗ về nàng, cố ý nói: *"Thấy em thì nó lại bắt đầu không thể không chế được."*

"Anh thật đáng ghét!"

Dáng vẻ then thưng của Úc Noãn Tâm còn đẹp hơn cả hoa. Rốt cuộc hắn bảo nàng nhìn cái gì chứ? Cơ thể của hắn không khác gì trước đây, ngay cả dục vọng của hắn cũng kinh người như trước.

Hoắc Thiên Kinh nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nói: *"Lúc đó xương cổ của anh bị đập mạnh, lúc tỉnh lại thì cả người không thể nhúc nhích được. Bác sĩ khám và nói là vì xương cổ bị thương làm cho xương cột sống cũng bị thương, dây thần kinh vận động cũng bị ảnh hưởng theo. Nói cách khác, anh chỉ có thể nằm trên giường mà không thể đi lại, thậm chí là động đậy cũng khó."*

Úc Noãn Tâm nghe thế thì tròn mắt, ngón tay run run mà chạm vào sống lưng của hắn, lúc này mới phát hiện sống lưng hắn có những vết sẹo mờ, có lẽ là sẹo để lại sau khi phẫu thuật, có điều không nhìn cho kỹ thì không thấy.

"Sao lại như thế?" Nàng đau lòng mà nhìn hắn, nhẹ nhàng ôm hắn từ phía sau.

"Là người của Phương lão gia."

Giọng của Hoắc Thiên Kinh bình thản, thấy nàng đau lòng thì dịu dàng mà xoay người lại, ôm nàng vào lòng.

"Bởi vì có được tung tích của Yi Fei Si, muốn tới Fiji để tìm nhân cho nhanh. Không ngờ rằng lúc chuẩn bị lặn xuống nước thì lại thấy sát thủ. Nghe khẩu khí của chúng thì không khó để đoán ra là Phương lão gia có ý giết người. Anh đoán rằng đám sát thủ đó không đơn giản nên liền gọi cho Lăng Thần, căn dặn hết mọi chuyện rồi mới xuống nước, không ngờ bọn họ lại có mai phục cả dưới đáy biển. Vì dồn anh vào chỗ chết mà Phương Phạm đã phái ra gần 30 tên sát thủ. Trong lúc đánh nhau, sau lưng anh bị thương nặng, cứ như vậy dẫn đến sự bất tiện cho cơ thể."

Úc Noãn Tâm kinh hãi mà nghe hắn kể chuyện, lòng bỗng trở nên đau nhói.

"Khi anh dùng chút sức lực cuối cùng bò lên bờ thì cũng ngất đi, không ngờ được một xóm chài chuyên đánh bắt cá cứu vớt. Bác sĩ ở đó xử lý vết thương cho anh nhưng vì điều kiện có hạn mà họ lại đưa anh đến bệnh viện huyện của thị trấn để tiến hành trị liệu. Bác sĩ chính thức chẩn đoán rằng anh bị thương xương cột sống mà dẫn đến bị liệt toàn thân."

Hoắc Thiên Kinh nhẹ giọng nói, tay đặt trên hai đùi.

Úc Noãn Tâm nhìn thân hình rắn chắc của hắn cả nửa ngày mới phản ứng lại, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể hắn, nghi hoặc hỏi: *"Vậy sao bây giờ lại..."*

Hoạt động của hắn không khác gì với quá khứ, không thể nhận ra hắn là người từng bị liệt...

Hoắc Thiên Kinh cười, xoay người mà đè nàng dưới thân hình tráng kiện, bao lấy hình dáng yếu đuối của nàng.

"Bởi vì anh không cho phép em có một người chồng bại liệt, càng không cho phép từ nay về sau mình phải sống trong cảnh ngồi xe lăn với sự hắt hủi của người khác. Anh nói với chính mình rằng bất luận thế nào đều phải đứng dậy, phải giống như trước kia, bước đi một cách tự tin mà đi đến trước mặt em. Anh mất hẳn nhìn nàng toát ra ánh sáng như sao."

"Cho nên anh tích cực phối hợp với đủ cách trị liệu của bác sĩ, đồng thời cận vệ của anh cũng lên báo cáo với anh tất cả mọi chuyện xảy ra của Hoắc gia. Cứ như thế, anh càng không cho phép mình không thể khôi phục như trước kia. Ba năm, anh dùng gần ba năm mới có thể từ giường ngồi lên xe lăn, lại từ xe lăn đứng dậy. Trong ba năm nay, anh phải học lại làm thế nào để cầm dao nĩa, làm thế nào để cầm sách, thậm chí làm thế nào để buộc dây giày. Tất cả, tất cả anh đều phải học lại từ đầu, bởi vì anh không tin rằng trên đời này còn có chuyện mà anh không làm được."

Ánh mắt Úc Noãn Tâm vừa kinh hãi vừa đau đớn, thậm chí là che miệng lại...

Hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập hơn...

Một người đã bị bác sĩ tuyên bố là bại liệt toàn thân mà còn có thể hoàn hảo mà đứng dậy, không những đứng dậy mà còn không khác gì trước kia.

Tim của nàng bỗng đau như muốn vỡ ra.

"Thiên Kinh, lúc đó anh rất đau đớn phải không? Nếu đã còn sống thì sao không thông báo cho em biết, tại sao phải làm cho một mình mình im lặng chịu đựng nỗi đau này?"

Mặc dù nàng không tận mắt chứng kiến nhưng không khó để tưởng tượng ra những đau đớn cùng vất vả khi Thiên Kinh tiếp nhận hết đợt trị liệu này đến

đột trị liệu khác. Đường như nàng có thể nhìn thấy hình ảnh hấn nằm trên giường không thể động đậy, thậm chí nhìn thấy hình ảnh hấn đứng lên rồi lại ngã xuống.

Đường đường là một người đàn ông khỏe mạnh lại phải học cách đi đứng, ăn uống, thậm chí là mặc quần áo.

Nàng sẽ không thể tiếp nhận được nỗi chấn kinh này nếu như nó xảy ra trên người nàng.

Nghĩ đến đây, Úc Noãn Tâm càng thêm đau lòng, ôm hấn càng chặt hơn.

"Cô bé ngốc, nếu lúc đó bị em nhìn thấy bộ dáng như ma quỷ ấy của anh thì nhất định em sẽ lo lắng. Ngay cả anh mà cũng không thể tiếp nhận được bộ dạng của mình lúc đó, giống như một phế nhân, tuy còn sống nhưng không khác gì một cái xác."

Hoắc Thiên Kinh cười khổ: "Hoắc gia đối mặt với nguy cơ cùng chuyện Lăng Thần bị hại làm anh nóng lòng như lửa đốt, anh ước gì mình có thể lập tức về nước để gặp em. Đáng tiếc lúc ấy anh chỉ có thể nằm trên giường nghe vệ sĩ báo cáo mọi chuyện của Hoắc gia!"

"Thiên Kinh..."

Trong mắt Úc Noãn Tâm tràn ngập vẻ đau xót, dịu dàng mà vuốt ve lưng hấn. "Nơi này đã trải qua bao nhiêu lần điều trị?"

"Tổng cộng hết những lần phẫu thuật uốn thẳng cùng điều trị lớn nhỏ thì là tám lần, còn vật lý trị liệu thì anh đã quên, chỉ nhớ là bác sĩ ở đó sắp bị anh làm cho phát điên lên rồi, thậm chí là nửa đêm mà cũng bị anh gọi đến phòng bệnh chữa trị cho anh. Kết quả là ông ấy không ngờ được rằng anh sẽ bình phục, còn cười mà nói phải đi xin giải Nobel mới được." *Hoắc Thiên Kinh cười sang sảng, gương mặt cương nghị lộ ra vẻ vương giả trước sau như một.*

Úc Noãn Tâm không biết nói gì. Nàng có thể tưởng tượng được bộ dáng của bác sĩ khi bị hấn ép buộc thể thảm.

Lòng lại đau nhói khi nghe hấn nói chuyện phẫu thuật.

"Thiên Kinh, vậy thì thể đó là của ai, thân hình của người đó rất giống anh." *Nàng bỗng nhớ đến vấn đề này.*

Đôi mắt đang cười của Hoắc Thiên Kinh bỗng trở nên đau xót.

"Là Kiều!"

Giọng của hấn trở nên rất trầm và bi thương. "Lúc đó, khi cậu ta phát hiện anh bị tập kích thì xuống nước cứu anh. Nhưng vì người của đối phương quá đông, cho dù bọn anh từng được huấn luyện thì cũng khó mà địch lại. Vì cứu anh mà cho dù trong cơn hấp hối, Kiều đã đẩy anh đang bị thương nặng vào dòng nước chảy, còn cậu ta thì lại tự hủy đi khuôn mặt mình. Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn cậu ta vì anh mà mất đi tính mạng."

Trong đầu Úc Noãn Tâm bỗng hiện lên hình bóng cao lớn ấy, thì ra là Kiều. Anh ta luôn lặng lẽ mà đi theo sau Hoắc Thiên Kinh, im hơi lặng tiếng nhưng lại dùng cách thức ấy để bảo vệ Hoắc Thiên Kinh.

"Thiên Kinh!"

"Người của Phương gia đã hại anh mất đi hai người anh em, cho dù là anh nằm trên giường cũng không để bọn họ sống yên được!" *Mắt Hoắc Thiên Kinh trở nên lạnh lùng đáng sợ.*

Úc Noãn Tâm nhìn về mặt đột nhiên thay đổi của hấn thì bỗng nhớ tới điều gì...

"Thiên Kinh, lẽ nào anh nhúng tay vào việc của Phương gia?"

Mắt Hoắc Thiên Kinh lạnh lẽo.

"Con cáo già Phương Phạm này trước giờ không giỏi làm ăn, muốn lão ta hoàn toàn mắc mưu thì phải làm lão tin anh đã chết. Vì thế anh âm thầm cho người mua chuộc báo chí, đưa tin về thi thể của Kiều, cố ý tung những tin tức bất lợi cho Hoắc Thị. Anh rất hiểu cách làm việc của Lăng Thần, chắc chắn cậu ấy sẽ lợi dụng tin tức này mà làm cho Phương Phạm mất đi sự cảnh giác, yên tâm mà thu mua một lượng lớn cổ phiếu của Hoắc Thị, mà Lăng Thần cũng sẽ nhân cơ hội này mà cho lão ta một đòn trí mệnh. Phương Thị xuống dốc, anh lại ra lệnh cho người đem chứng cứ phạm tội của Phương Phạm và Phương Thị trong mấy năm nay giao cho phòng điều tra thương mại. Đương nhiên trong lúc đó, Lăng Thần cũng tìm được không ít chứng cứ."

"Cho nên cả Phương gia đều bị bắt đầu là do anh an bài?" *Úc Noãn Tâm cả kinh. Người này nằm trên giường mà còn có thể bày mưu tính kế như vậy.*

Hoắc Thiên Kinh hừ lạnh. "Làm bọn họ ngồi tù đúng là nhẹ cho họ quá, nhất là Phương Phạm. Bệnh tim của ông ta tái phát cũng không phải là ngẫu nhiên, chỉ có điều anh không ngờ ngay lúc hấp hối ông ta còn chỉ thị Phương Nhan nén lòng phái sát thủ làm hại Lăng Thần mất mạng. Nếu bọn chúng đã bắt nhân thì anh cũng sẽ bắt nghĩa. Kiều và Lăng Thần đã chết, anh buộc chúng phải trả cái giá đau đớn nhất, dùng mạng của cả nhà để tế các anh em của anh."

Úc Noãn Tâm nghe thấy mà khiếp hồn đảm vía, nàng không khó để đoán được vận mệnh của Phương gia.

Hoắc Thiên Kinh thấy sắc mặt nàng có vẻ nặng nề thì khẽ cười, trong thoáng chốc, sự dịu dàng lại trở về trong mắt hắn.

"Sau khi cơ thể được bình phục thì anh rất nhớ em, muốn lập tức bay về bên cạnh em."

Úc Noãn Tâm nhìn hắn.

"Tại sao anh lại xuất hiện ở con hẻm ấy?"

Hoắc Thiên Kinh cười khẽ, giống như làm ảo thuật mà đưa một cái hộp xinh xắn ra trước mắt nàng.

Úc Noãn Tâm run run mà nhận lấy, mở ra...

Chiếc nhẫn tinh xảo đang tỏa ánh sáng chói mắt dưới ánh đèn...

Đó là... Yi Fei Si!

"Thiên Kinh, anh thực sự tìm thấy nó rồi!"

"Cô bé ờ đây, chiếc nhẫn này kẹt trên nhánh san hô, lần sau không được sơ suất thế nữa."

Hoắc Thiên Kinh cung chiêu mà căn dặn: "Vì cho em một bất ngờ mà anh đã cố ý tới con phố ấy tìm một cái hộp xinh xắn, không ngờ lại thấy con của anh đi trên phố như hồn ma không chủ. Em đúng là vô tâm, cứ nhiên dẫm làm lạc mất con trai và con gái của anh."

"Thiên Kinh!"

Úc Noãn Tâm không đợi hắn nói hết, rốt cuộc không nhịn được mà nhào vào lòng hắn. "Sao anh lại ngốc như thế, nhẫn mất rồi thì thôi đi, tính mạng của anh mới là quan trọng nhất. Ba năm nay, mỗi ngày em đều nhớ anh, mong anh quay về, mỗi ngày em đều sống trong sự dằn vặt ấy này. Sao anh có thể vì em mà chạy đến nơi xa xôi nghìn trùng ấy tìm nhẫn, thậm chí là thiếu chút nữa mất cả mạng chứ?"

Nàng không thể kìm nén được nữa, sự đau đớn cùng khổ sở trong lòng đều phát tiết ra.

Nàng thật sự rất đau lòng, rất rất đau. Vào lúc hắn đau đớn nhất thì lại không có mặt bên cạnh hắn.

Nước mắt chảy dọc xuống hai má nàng, ngay sau đó bị Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng hôn lấy.

Khẽ nâng mặt của nàng lên, dịu dàng mà lau đi nước mắt của nàng, ánh mắt hắn thâm tình mà nhìn sâu vào mắt nàng, nói từng chữ: "Bởi vì... anh yêu em!"

Ba từ ấy rơi vào tai nàng rất rõ ràng, ngay cả ánh mắt vô cùng kiên định kia cũng toát ra vẻ gì đó làm tim người ta đập mạnh.

Úc Noãn Tâm ngẩn ngơ mà tròn tròn mắt, giống như là thấy ảo giác.

Chấn kinh, còn có cả không dám tin.

"Thiên Kinh, vừa rồi anh nói gì?"

Mỗi Hoắc Thiên Kinh cong lên, ánh mắt thâm tình của hắn phản chiếu trong đôi mắt ngẩn lệ của nàng.

"Anh yêu em!"

Hắn lại mở miệng nói rất rõ, mang theo sự nồng nàn.

"Thiên Kinh!"

Nước mắt lại tràn ngập trong mắt của Úc Noãn Tâm.

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: – Phần kết (cuối)

Cuối cùng thì nàng đã đợi được hắn nói ba từ này. Giờ phút này, nàng hạnh phúc đến chết đi được.

"Noãn, anh yêu em, anh còn tưởng rằng cả đời này cũng không còn cơ hội để nói với em nữa."

Hoắc Thiên Kinh hôn lên nước mắt nàng, xúc động mà thì thầm: "Anh yêu em, yêu em, cả đời này đều yêu em, còn cả con của chúng ta nữa, cảm ơn em, Noãn của anh!"

"Thiên Kinh..." Trái tim luôn bất an của Úc Noãn Tâm cuối cùng cũng đã tìm được nơi cập bến, nàng ôm chặt lấy hắn, không chịu buông tay.

Đêm khuya, có thêm hương vị của tình yêu thì trở nên càng thêm đáng yêu.

"Ê, em đừng có lấn anh!"

"Không được, để em nhìn ba một chút!"

"Ai da!"

Ngay khi Hoắc Thiên Kinh và Úc Noãn Tâm đang ôm nhau nồng nàn thì cánh cửa phòng ngủ hơi khép hờ kia không chịu được sức chen của hai đứa nhỏ. Ngay sau đó, hai tên nhóc lập tức cùng ngã nhào xuống tấm thảm trong phòng ngủ.

Hoắc Quân Nghị ngã xuống trước, mà Hoắc Tư Khuynh thì lại đè lên người nó, làm nó đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Úc Noãn Tâm cả kinh mà nhìn hai đứa nhóc bỗng từ đâu ngã nhào vào phòng ngủ, một lúc sau mới phản ứng trở lại mà đẩy ngay Hoắc Thiên Kinh ra, cài lại áo ngủ...

"Không phải lúc này đã ngủ rồi sao, sao giờ lại thức dậy? Té có đau hay không?" Nàng đau lòng mà bước lên.

Hoắc Quân Nghị lập tức đứng lên, Hoắc Tư Khuynh lại té xuống.

"Mẹ, con không cần mẹ bế con lên, con là con trai, lớn thế mà còn để mẹ bồng thì rất mất mặt."

Úc Noãn Tâm cười khở, con trai nàng mới ba tuổi mà thôi, tối nay vừa mừng sinh nhật xong.

Hoắc Quân Nghị thè lưỡi. "Bây giờ con có ba nên vui quá mà không ngủ được."

Hoắc Thiên Kinh cười ha hả. Tên nhóc này rất giống hắn lúc nhỏ.

Úc Noãn Tâm liếc hắn một cái, sau đó nhìn Hoắc Tư Khuynh, thấy cô bé uất ức thì nhẹ nhàng nói: "Tư Khuynh, mẹ bế con lên nhé."

"Không cần, con muốn ba bế cơ!" Con gái thì hay những nhều hơn, nằm trên thảm mà không chịu đứng dậy.

"Tư Khuynh..."

"Nào, để ba bế Khuynh Nhi!"

Hoắc Thiên Kinh mặc áo ngủ xong, thấy vậy thì lập tức bế con gái lên, cưng chiều mà hôn lên má cô bé một cái. "Té có đau không?"

"Có!"

Tư Khuynh bé nhỏ gật mạnh đầu một cái, những nhều mà tỏ cáo: "Đều là do Quân Nghị không tốt, anh ấy cứ không cho con nhìn ba, nói ba là của một mình anh ấy!" Vừa nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhăn nhó như sắp khóc.

Hoắc Thiên Kinh vội vã dỗ dành. "Khuynh Nhi ngoan, ba cũng là ba của con, con là con gái ngoan của ba, con và anh đều là cục cưng của ba hết."

Tư Khuynh liền nín khóc mà cười.

"Vậy ba sẽ không rời xa chúng con nữa chứ?"

"Đương nhiên là không rồi, ba phải đưa các con đến trường, nhìn các con lớn lên từng ngày." Hoắc Thiên Kinh thấy rất yêu hai đứa trẻ này.

Quân Nghị nghe xong thì lắc đầu. "Xì, con gái đúng là thích làm nũng, chỉ té một cái mà đã la lên. Ba, nó cố ý đó."

Nói xong, cứ nhiên chủ động bò lên trên giường.

"Quân Nghị, sao con không về phòng ngủ?"

"Bởi vì con muốn ngủ với ba." Quân Nghị bé nhỏ cũng bì bô nói.

Úc Noãn Tâm dờ khóc dờ cười. "Quân Nghị, ba đã mệt cả ngày rồi, phải nghỉ ngơi mới được."

"Nhưng con muốn tâm sự với ba, con có rất nhiều chuyện muốn nói với ba." Quân Nghị không chút nhượng bộ.

"Con cũng vậy, con cũng vậy!" Tư Khuynh bé nhỏ cũng hét lên.

Quân Nghị liếc nó một cái...

"Anh phải nói với ba những chuyện giữa đàn ông với nhau, em là con gái..."

"Hừ!"

Tư Khuynh nghiêng đầu sang một bên, vùi mình vào lòng Hoắc Thiên Kinh. "Em muốn ba kể chuyện cho em nghe!"

Hoắc Thiên Kinh cứ cười mãi, hạnh phúc không tả xiết.

Úc Noãn Tâm thấy thế thì bất đắc dĩ mà thở dài: "Xem ra hai đứa nhỏ này rất thích theo anh."

"Con của anh thì phải theo anh rồi, ha ha!"

Hoắc Thiên Kinh cười sang sảng. "Hôm nay hai đứa đều ngủ với ba, ba kể chuyện cho các con nghe."

"Được được!"

Hai đứa trẻ không ngừng nhảy nhót.

Ngay sau đó, Úc Noãn Tâm cũng bị Hoắc Thiên Kinh ôm lấy.

"Còn có cô bé ngốc mà anh yêu nhất nữa!"

Hạnh phúc lại lan ra...

Sáng sớm, Hoắc Thị tràn ngập vẻ bận rộn. Trong phòng họp quốc tế, các cổ đông đang ngồi nghiêm chỉnh, Anna Winslet ngồi ở vị trí chủ tịch. Khi trợ lý đưa bản báo cáo tình hình kinh doanh 6 tháng cuối năm đến trước mặt bà thì bà lại đứng dậy...

"Các vị, hôm nay là lần cuối cùng tôi ngồi ở vị trí này!"

Các cổ đông đều cả kinh, còn chưa kịp bình luận thì Anna Winslet lại nói tiếp...

"Bởi vì tôi phải trả vị trí này lại cho chủ nhân của nó."

Lời vừa dứt, cửa phòng họp liền bị hai người vệ sĩ đẩy ra. Ngay sau đó, đáng người cao lớn của Hoắc Thiên Kinh xuất hiện trước mắt mọi người. Hắn mặc âu phục đắt tiền, không chút suy giảm vẻ oai phong tuấn tú, mang theo khí phách của một bá vương đã trở lại. Hắn vững vàng bước tới ngồi xuống ghế chủ tịch trong sự nín thở của mọi người.

"Các vị..."

Hoắc Thiên Kinh bình tĩnh mà nhìn về mặt chần kinh của các cổ đông, giọng nói trầm thấp mang theo vẻ uy quyền sẵn có...

"Vất vả cho các vị rồi. Bắt đầu từ hôm nay, Hoắc Thị lại do tôi chủ trì."

Mọi người bỗng phản ứng trở lại, giọng nói uy quyền quen thuộc này đã kích hoạt mỗi tế bào trong người bọn họ. Ngay lập tức, các cổ đông liền đứng dậy, vỗ tay hoan hô...

Buổi chiều, không khí ở Tà Thị cũng có chút kích động.

Úc Noãn Tâm xuất hiện với vẻ già dặn, đứng trước ban quản lý. Lần đầu tiên, nàng nở nụ cười tươi như hoa trước mặt họ.

"Các vị, hôm nay Tà Thị chúng ta sẽ do một chuyên gia phụ trách!"

Các quản lý xì xào suy đoán. Cửa phòng họp mở ra, dưới sự dẫn đường của trợ lý, Hoắc Thiên Kinh bước vào, bước chân vững vàng mang theo vẻ quyền uy.

Hắn và Úc Noãn Tâm nhìn nhau một cái, ý cười dịu dàng hiện lên trong mắt. Sau đó khi quay về phía các quản lý đã ngăn người ra từ nãy giờ thì gương mặt trở nên lãnh đạm thản nhiên...

"Bắt đầu từ hôm nay, Hoắc Thiên Kinh tôi sẽ đảm nhiệm vị trí chủ tịch của Tà Thị. Tại đây, tôi hứa là Tà Thị sẽ không trở thành một bộ phận của Hoắc Thị, Tà Thị vẫn là một tập đoàn độc lập. Tôi sẽ phụ trách tình hình kinh doanh của Tà Thị cho đến khi nào tìm được người thích hợp cho vị trí chủ tịch."

Vài câu ngắn ngủi nhưng lại giống như là đang tiêm thuốc kích thích cho mọi người vậy.

Úc Noãn Tâm không khỏi sinh lòng bội phục. Nàng không thể không thừa nhận Hoắc Thiên Kinh rất thích hợp tung hoành trên thương trường. Sự trầm ổn cùng uy nghiêm của hắn không chỉ làm cho cấp dưới cảm thấy yên tâm mà còn gây cho người ta sức mạnh hướng về phía trước. Khí thế lãnh đạo trời sinh này không phải ai cũng có được.

Ngay cả nàng cũng vậy, chỉ cần một câu nói của Hoắc Thiên Kinh thôi là có thể làm nàng cảm thấy an toàn cùng hạnh phúc rồi.

4 năm sau...

Bãi đỗ xe của biệt thự, Hoắc Thiên Kinh đang tự tay rửa một chiếc xe thể thao việt dã cực đẹp. Ánh mặt trời rớt lên cơ thể cường tráng của hắn. Năm tháng không để lại chút dấu vết trên khuôn mặt cương nghị của hắn, ngược lại càng tăng thêm vẻ nam tính hấp dẫn.

Tiếng khóc đầu đây làm hắn dừng tay lại, quay đầu thì bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc nức nở của Tư Khuynh bé nhỏ.

Tư Khuynh đã bảy tuổi, hoàn toàn thừa hưởng vẻ đẹp tuyệt mỹ của Úc Noãn Tâm, hơn nữa trên người còn chảy dòng máu của Hoắc Thiên Kinh làm cô bé có một vẻ đẹp hơi lai.

Hoắc Thiên Kinh thấy con gái khóc mà đi về phía mình thì giật mình, vội vàng quàng ống nước sang một bên, người hầu lập tức tiến lên tiếp tục rửa xe.

"Khuynh Nhi, sao vậy? Ai ăn hiếp con?" Hắn bồng con gái lên, đau lòng mà lau nước mắt cho cô bé.

Đứa con gái này làm hắn yêu thương hết mình, xem ra câu "con gái là người tình cuối cùng của cha" là không sai chút nào. Khi nhìn con gái khóc thì lòng hắn như thắt lại.

Trước giờ Tư Khuynh vẫn được Hoắc Thiên Kinh chiều chuộng, giờ được hắn dỗ dành thì càng uất ức mà khóc òa lên càng dữ dội hơn.

"Quân Nghị thật là xấu, anh ấy gạt hết tiền để dành của con rồi!"

"Hà?"

Hoắc Thiên Kinh nghe thế thì chả hiểu gì nhưng nhìn thấy cô bé khóc dữ như thế thì vội vàng an ủi. "Khuynh Nhi đừng khóc nữa, thì ra là hết tiền tiêu vặt, ba cho con, con muốn bao nhiêu?"

"Không phải, quan trọng không phải là cái đó mà..."

"Con ngoan, nói cho ba biết chuyện là thế nào?"

Hoắc Thiên Kinh sốt ruột đến nổi vò đầu bứt tóc, trừ Úc Noãn Tâm thì Khuynh Nhi là người thứ hai làm hắn đau lòng khi thấy họ rơi lệ.

Hoắc Tư Khuynh còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy Úc Noãn Tâm tức giận mà bước tới...

"Thiên Kinh, anh thật quá đáng, Quân Nghị còn nhỏ như vậy, sao anh có thể dạy nó chơi cờ phiêu chứ?"

Hoắc Thiên Kinh ngẩn ra, lúc này mới phản ứng trở lại. Qua lời của nàng cùng với gương mặt đăm lệ của con gái thì bỗng hiểu ra ngọn nguồn.

"Khuynh Nhi, có phải tiền của con bị Quân Nghị lấy đi mua cờ phiêu rồi không?"

Tư Khuynh gật đầu. "Đúng vậy, anh ấy lừa con, nói rằng có thể làm cho tiền để dành của con tăng lên gấp bội. Bởi vì hôm nay là ngày kỷ niệm ba mẹ kết hôn nên con muốn mua quà cho ba mẹ. Rõ ràng là Quân Nghị đã làm cho tiền tăng lên gấp bội nhưng lại không trả cho con, anh ấy thật đáng ghét!"

Hoắc Thiên Kinh cười ha ha...

"Con trai anh thật là lợi hại, còn nhỏ mà đã biết chơi cờ phiêu!"

"Anh còn cười!" Úc Noãn Tâm kinh ngạc. "Bây giờ chúng còn đang tuổi đến trường, sao anh có thể dạy chúng thứ này chứ?"

Hoắc Thiên Kinh nhún vai, ôm cả nàng vào lòng...

"Bà xã à, chúng là con của Hoắc Thiên Kinh anh, sớm tiếp xúc với thương trường cũng là chuyện tốt, hơn nữa sau này chúng cũng phải thừa kế Hoắc Thị. Em nhìn Quân Nghị xem, khi anh bằng nó thì cũng phải học những thứ này!"

"Anh thật là..." Úc Noãn Tâm cười khỏ.

"Được rồi được rồi, đừng tức giận nữa, yên tâm đi, chúng sẽ không làm lỡ việc học tập đâu, con của Hoắc Thiên Kinh anh đều rất thông minh. Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của chúng ta, xe đã chuẩn bị rồi, hai đứa nhóc cũng đòi ra ngoại ô chơi, chúng ta xuất phát thôi!" Hoắc Thiên Kinh ôm lấy vai nàng, nhẹ giọng nói.

Úc Noãn Tâm khẽ đánh hấn một cái, gạt đầu

Gió vùng ngoại ô nhẹ nhàng thổi.

Dưới bầu trời trong xanh, hai đứa trẻ 7 tuổi đang đùa giỡn, đuổi bắt nhau.

"Quân Nghị, sao anh có thể dùng tiền của em để mua tặng ba mẹ chứ, đáng ghét mà!"

"Không phải, là tiền mà anh đầu tư vào cổ phiếu thu được!"

"Anh gạt em, vậy phần của em đâu?"

"Đã hết từ lâu rồi, em mua toàn là đồ vứt đi!"

"Anh đúng là đồ lừa đảo, rõ ràng anh nói là cổ phiếu đó rất có tiềm năng!"

"Anh nói thì em nghe sao? Thương trường là chiến trường, đồ ngốc!"

"Đánh chết anh!"

"Đến đây, đến đây đi!"

Tiếng vui đùa hai đứa trẻ vang khắp bầu trời. Dưới bóng cây, Úc Noãn Tâm lẳng lặng mà nằm trong lòng Hoắc Thiên Kinh, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc.

"Hai đứa nhỏ này bị anh làm hư rồi!" Giọng của nàng không có chút trách móc, ngược lại là một tiếng thở đầy thỏa mãn. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Hoắc Thiên Kinh nhìn dáng vẻ vui sướng của các con, mỉm cười nói: "Anh nợ em và con ba năm nên phải trả gấp bội mới được!"

"Thiên Kinh..." Úc Noãn Tâm quay người ôm lấy hấn. "Có anh bên cạnh, em thật hạnh phúc."

"Em cướp mất lời của anh rồi, cô bé!" Hoắc Thiên Kinh ngất chớp mũi nàng, cười nói.

"Em cũng sắp thành thành bà già rồi, còn cô bé gì nữa!" Úc Noãn Tâm dịu dàng nói.

"Trong mắt anh, em vĩnh viễn đều là một cô bé." Hoắc Thiên Kinh ôm chặt nàng, thì thầm bên tai nàng: "Mãi mãi đều xinh đẹp!"

"Cảm ơn anh, Thiên Kinh!" Úc Noãn Tâm thỏa mãn mà nói.

"Còn gì nữa?" Hoắc Thiên Kinh nhướn mày.

Úc Noãn Tâm nghiêng đầu nhìn hấn. "Anh còn muốn nghe gì nữa?"

"Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của chúng ta, em nên nói với ông chồng thân yêu của em câu gì đi chứ?" Hoắc Thiên Kinh xấu xa nhìn nàng.

Úc Noãn Tâm nũng nịu cười, ôm lấy cổ hấn, trong vẻ trưởng thành còn có vẻ ngọt ngào của thiếu nữ, nhẹ nhàng nói: "Em yêu anh!"

Hoắc Thiên Kinh cười, ánh mắt thâm tình nhìn vào mắt nàng.

"Anh cũng yêu em!"

Theo ba từ này, hấn cúi đầu trao cho nàng một nụ hôn say đắm.

Dưới bầu trời xanh, một bức tranh âu yếm nổi bật lên chính thể.

Hạnh phúc không phải tình cờ tìm được, nó là kết quả của sự tích lũy, là kết quả của sự mong đợi. Có đôi lúc, khi bạn đang tuyệt vọng thì hạnh phúc lại đến bên làm bạn. Mỗi một ngày sống trên đời, chỉ cần biết quý trọng những người bên cạnh, quan tâm những gì bạn cần quan tâm thì chắc rằng hạnh phúc sẽ đợi bạn ngay phía trước.

HẾT

Chú thích toàn truyện:

[1] Bài này có tên "*I Miss You*" hay "*Tưởng niệm*" (Trong tập Dreaming - Độc tấu dương cầm)

Nội dung chính tập nhạc: kể lại tình yêu xinh đẹp như trong mơ với nỗi thương cảm da diết. Các bản nhạc trong tập này đều thể hiện hận yêu ly biệt hay là những tiếc nuối trong quá khứ. Đan xen vào là các cung bậc của tình yêu có ưu thương, có hoài niệm và cũng có cả hoàn mỹ. Bản "*Tưởng niệm*" cũng không ngoài ý nghĩa đó.

[2] TAPVC: Bệnh hồi lưu tĩnh mạch phổi bất thường hoàn toàn

[3] Kết cấu của nhà hàng là xoay tròn

[4] Loại vải lụa thưa và mỏng

[5] *Noãn có nghĩa là âm áp

[6] The: còn gọi là sa: 1 loại mỏng hơn lụa bình thường

[7] Phòng có đủ cả phòng khách, phòng ngủ, phòng tắm, phòng làm việc v.v...

[8] Mỹ nhân: một cấp bậc của phi tần từ thời Đông Hán cho tới Minh triều

[9] loại quần ống bó sát vào chân từ đầu đến cuối

[10] 2 nhân vật mới xuất hiện này là cặp nhân vật chính trong truyện Tổng tài tội ác tà trời đó

[11] Ba năm phía đông, ba năm phía tây – xuất phát từ lịch sử, sông Hoàng Hà không cố định, đã nhiều lần đổi hướng dòng chảy, có vùng ở phía đông của sông qua vài năm vì sự đổi hướng dòng chảy của sông Hoàng Hà lại thành ở phía tây của sông, được sử dụng như một phép tu từ chỉ sự thay đổi, đôi khi đến mức đảo ngược, rất khó dự đoán.

[12] Sắc màu, Tuyền tú: chắc là những cuộc thi sắc đẹp, hoa khôi

[13] Tấc: 10 tấc bằng 1 thước, 1 thước khoảng bằng 1/3 mét => 3 tấc khoảng 10 cm

[14] tức là cho dù bài rất thảm nhưng cũng phải thể hiện như là tốt lắm ý!

Bạn đang đọc truyện 7 Ngày Ân Ái được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.